AUTHOR:

HOMER

TITLE:

ILIADIS CARMINA SEICUNTA DISCRETA ...

PLACE:

LIPSIAE

DATE:

1884

Master Negative #

91-80335-1

COLUMBIA UNIVERSITY LIBRARIES
PRESERVATION DEPARTMENT

BIBLIOGRAPHIC MICROFORM TARGET

Original Material as Filmed - Existing Bibliographic Record

Ilias. 1884.

Homerus.
Homeri Iliadis carmina, seiuncta, discreta, emendata, prolegomenis et apparatu critico instructa, edidit Guilelmus Christ ... Lipsiae, in aedibus B. G. Teubneri, 1884.
2 v. in 1 $22\frac{1}{2}$ cm.

Paged continuously.

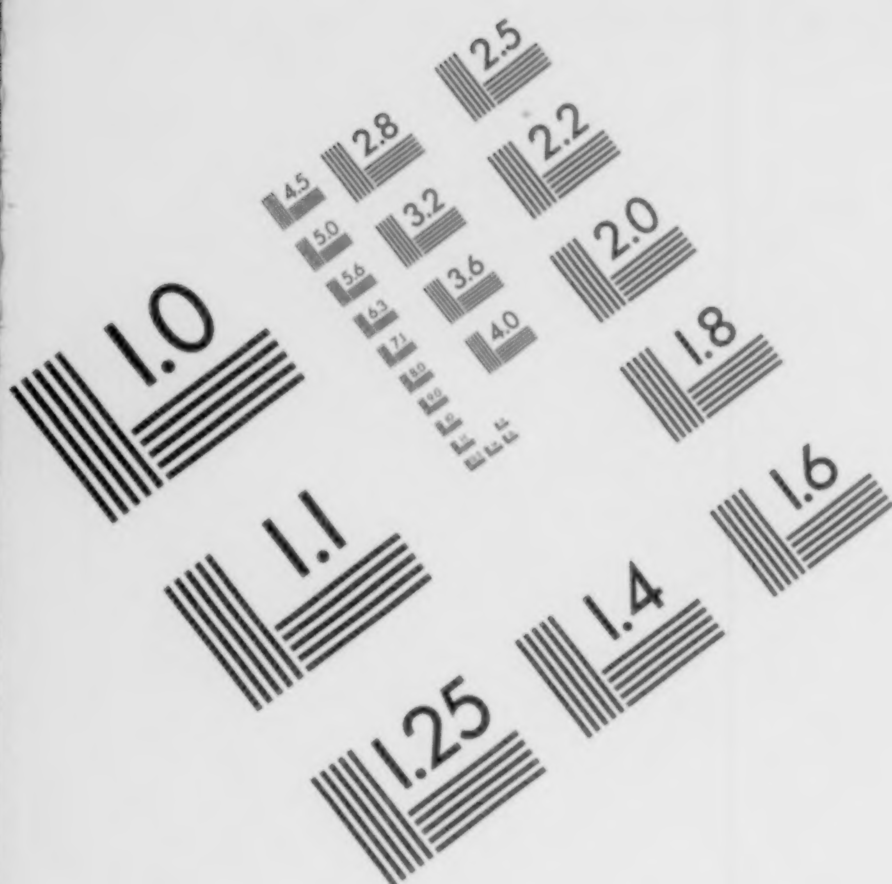
 Copy in Classics. 1884.

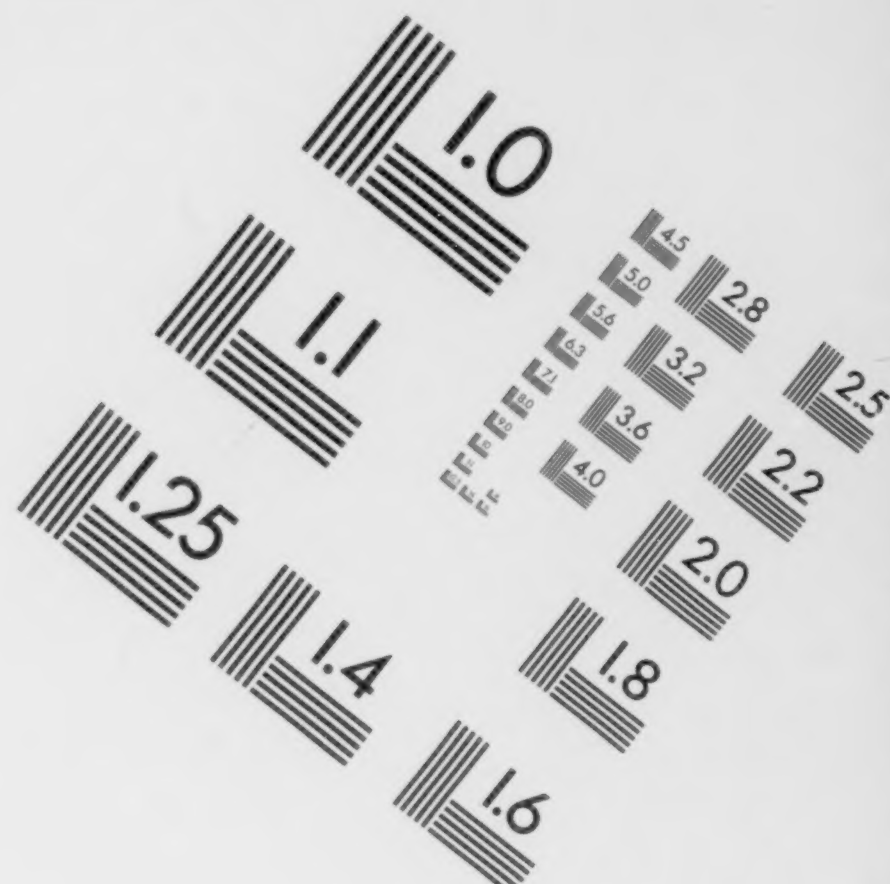
Restrictions on Use:

TECHNICAL MICROFORM DATA

FILM SIZE: 35 mm REDUCTION RATIO: 11
IMAGE PLACEMENT: IA (IIA) IB IIB
DATE FILMED: 11-6-91 INITIALS M. B.
FILMED BY: RESEARCH PUBLICATIONS, INC WOODBRIDGE, CT

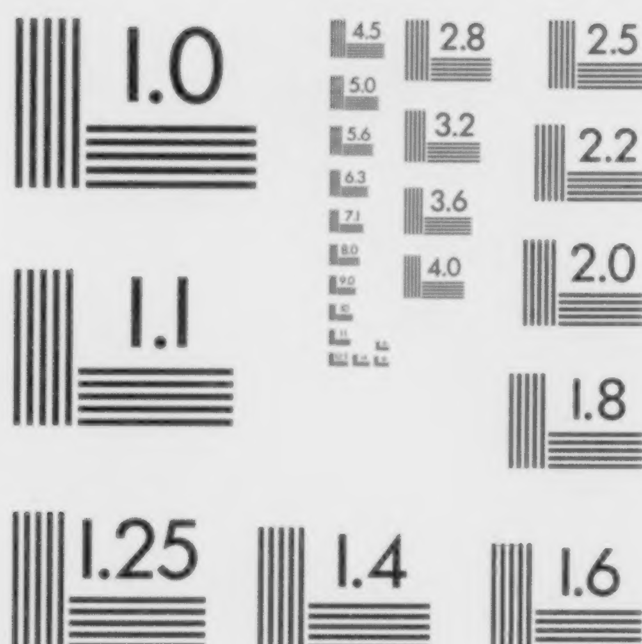

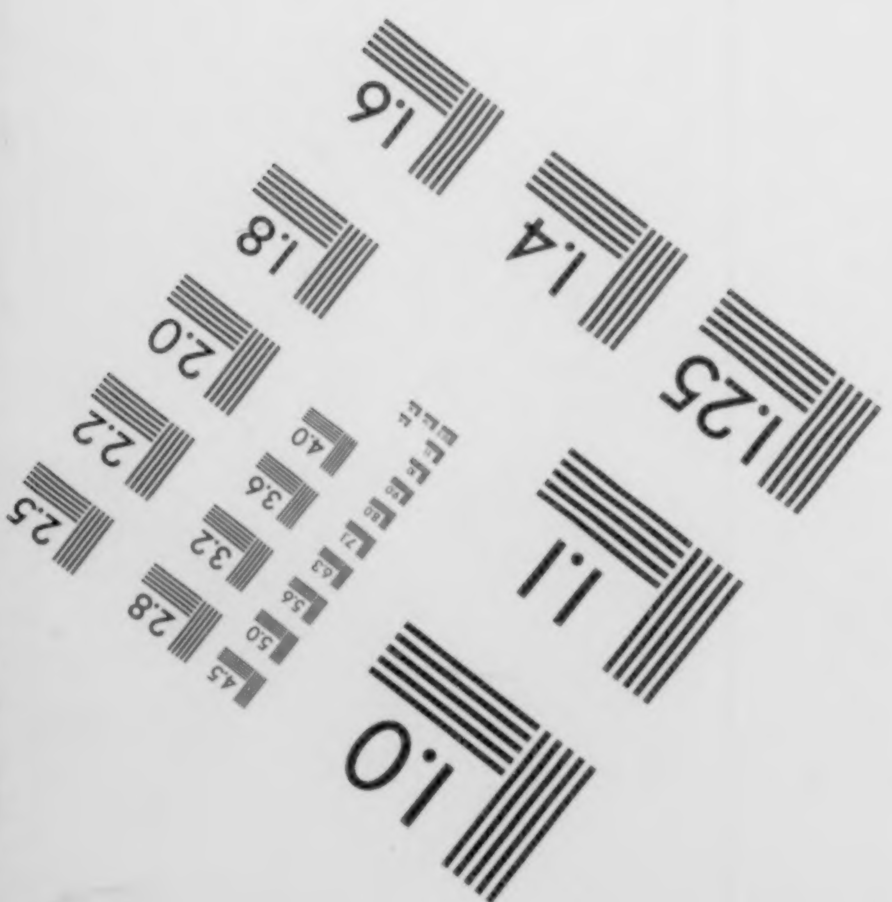
AIIM

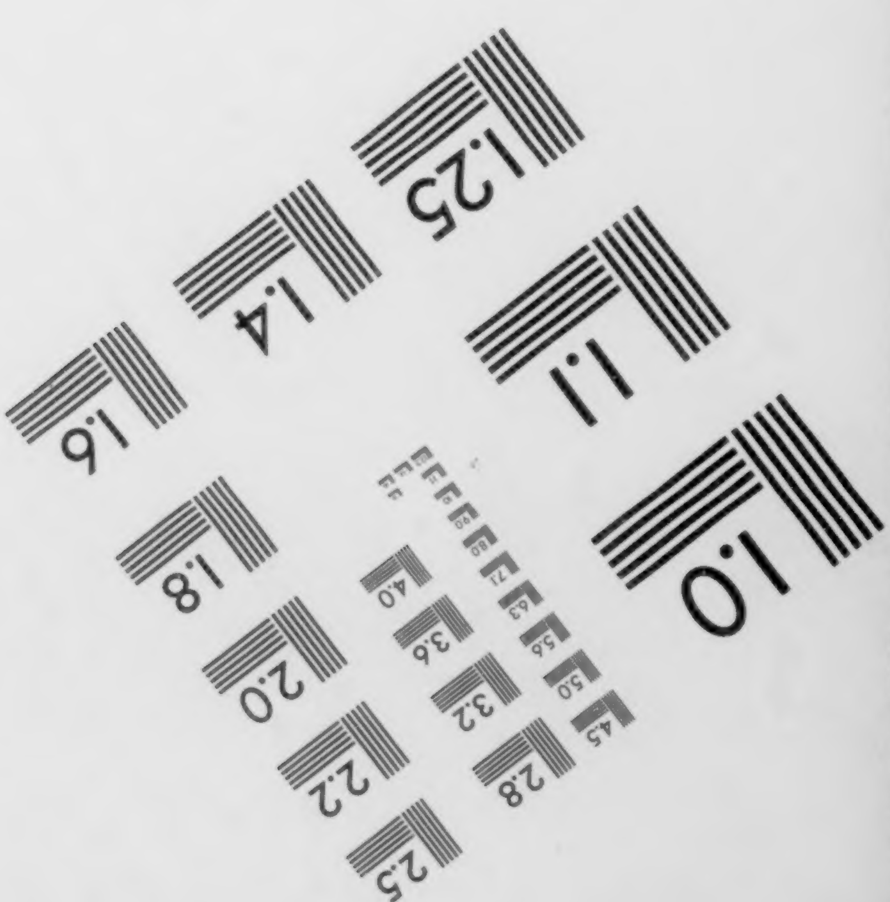
Association for Information and Image Management

1100 Wayne Avenue, Suite 1100
Silver Spring, Maryland 20910
301/587-8202

MANUFACTURED TO AIIM STANDARDS
BY APPLIED IMAGE, INC.

SIGILLUM COLLEGII COLUMBIÆ NOVI EBORACI 1754
IN LUMINE TUO VIDEBIMUS LUMEN

HOMERI

ILIADIS CARMINA

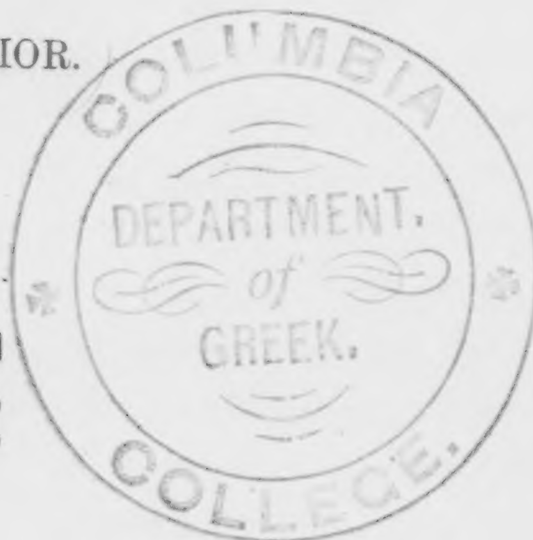
SEIUNCTA DISCRETA EMENDATA

PROLEGOMENIS ET APPARATU CRITICO INSTRUCTA

EDIDIT

GUILELMUS CHRIST.

PARS PRIOR.

LIPSIAE
IN AEDIBUS B. G. TEUBNERI
MDCCCLXXXIV.

LIPSIAE, TYPIS B. G. TEUBNERI.

Praefatio.

Principii tria munera esse docent scriptores artium, ut attentos dociles benevolos animos hominum faciat. Attentum quo pacto lectorem facere possim mea cura, si non captus teneatur ipso Homeri nomine et summa venustate poematis, quo neque homines liberales delectari neque philologorum studia ali nutririque unquam desinent? Docendi autem munere hic supersedere mihi licet, quandoquidem hanc partem in prolegomenis plene exhausi, in quibus quid consilii in hac editione adornanda secutus sim, quid quadruplici scripturae genere significaverim, quibus subsidiis in arte critica factitanda usus sim, diligenter expositum est. Unum igitur reliquum est, ut tuam, candide lector, benevolentiam mihi conciliem meam operam tibi commendando et mediocritatem mei ingenii excusando. Neque me fugit, quam arduum opus aggressus sim, quod praeclarum exemplum Fr. Aug. Wolfii aemulatus duas provincias una administrandas suscepi, ut et verba Homeri emendarem versusque perpolirem et subtilem quaestionem de origine Iliadis solverem solutamque quasi oculis lectorum repraesentarem. Nam qui post Wolfium Homeri edendi et recognoscendi curam in se receperunt, ex iis Spitznerus Bekkerus Larochius Nauckius subsidiis criticis parandis et genuinis formis verborum restituendis solis suam industriam mentisque aciem adverterunt, Koechlius et Kirchhoffius adeo in discriminandis variis partibus Iliadis et Odysseae atque redintegrando vetere Homero desudarunt, ut verborum emendationem fere nihil curarent. Equidem cum iam plus quinque lustris et genuinis verborum formis ope comparativae grammaticae restituendis operam navassem et laudem gravissimae quaestionis de origine Homericae poesis solvendae summo animi ardore appetiissem, eo magis in hac editione duo officia editoris coniunxi, quod alterum ab altero haud raro pendere intellegebam. Veluti quae verba grammatici cum alii tum Nauckius sollicitaveruut *λόγοις P* 393 et *α* 56, *῎Ιλιον αἰπύ O* 71, *τὸν παῖδα T* 331, ea

ne ipse quidem in veteribus carminibus ferenda censerem, in recentibus additamentis non solum intacta reliqui, sed etiam notabilia indicia interpolationis esse iudicavi. In restituenda autem prisca et genuina forma carminum quod meam operam non inter cancellos Aristarcheae recensionis inclusam volui, apud prudentes iudices excusatione non indigebit praesertim in hac editione, in qua non solum ultra Alexandrinos grammaticos, sed etiam ultra Pisistratum ad rhapsodorum tempora et ad aetatem si minus Homeri, at tamen Homeridarum ascendere annisus sum. Hoc num bene mihi successerit, penes lectores benevolos et prudentes iudicium sit; mihi hoc solum in exordio libri asseverare liceat, saepe stilum me vertisse neque uno quasi impetu arcem expugnasse, sed multis erroribus iactatum, cum plus semel iam in eo fuissem, ut de firmitate virium mearum desperarem et totum consilium edendae Iliadis rursus abicerem, tandem aliquando ad eam stationem pervenisse, quam fortiter, si dis placet, tueri et defendere conabor. Bonam autem spem habeo brevi futurum esse, ut Homerus hac forma magis placeat faciliusque intellegatur et pueris quoque instituendis haec distributio carminum et genuini textus restitutio multo utilior esse videatur quam tradita forma viginti quatuor librorum et recentiora grammaticorum portenta priscae orationi Homeri immixta. Unum vereor, ne in purganda atque perpolienda oratione tersissimi poetae multis iusto timidior fuisse videar, praesertim postquam Fickii audacia animis philologorum stimulos addidit. Si quid autem valet haec editio ad Homeri carmina melius cognoscenda et philologorum studia adiuvanda, huius laudis minima pars mea est; nam et in corruptis verbis emendandis et in genuinis litteris formisque resuscitandis et in veteribus carminibus separandis, denique in apparatu critico adornando maximam partem virorum de Homericis studiis promovendis insigniter meritorum vestigia legi iuvenumque amicorum propensa sollertia egregie adiutus sum, quorum si hoc loco ambitiose referre nolo nomina, libros et commenta grato animo me adhibuisse et, quoad leges succinctae enarrationis permittebant, etiam laudasse unaquaeque pagella et prolegomenorum et apparatus critici docebit.

Scribebam Monachii bruma anni MDCCCLXXXIII.

Guil. Christ.

Prolegomenon

Liber primus.

De carminibus Iliadis separandis et ordinandis.

§ 1. Iliadis et Odysseae in omnibus codicibus grammaticorumque commentis[1]) libri XXIV sunt sive tot libri, quot litterae ionici et vulgaris alphabeti, quibus litteris usque ad hunc diem singulos libros distinguere et numerare consuerunt. Auctorem huius divisionis Aristarchum fuisse Pseudo-Plutarchus, de vita Homeri c. 4 refert: *εἰσὶ δὲ αὐτῷ ποιήσεις δύο, Ἰλιὰς καὶ Ὀδύσσεια, διῃρημένη ἑκατέρα εἰς τὸν ἀριθμὸν τῶν στοιχείων οὐχ ὑπὸ αὐτοῦ τοῦ ποιητοῦ, ἀλλ' ὑπὸ τῶν γραμματικῶν τῶν περὶ Ἀρίσταρχον*, quo cum grammatico Eustathius in commentariis Iliadis p. 5 ed. Lips. consentit, nisi quod Aristarchum et Zenodotum Iliadem et Odysseam in XXIV libros divisisse perhibet. Atque procul dubio haec divisio cum vetere numerandi ratione[2]) cohaeret et in vetustissimis editionibus ab Alexandrinis grammaticis Zenodoto Aristophane Aristarcho adornatis usurpata fuit. Ab Homero vel Homeridis quominus eam profectam esse statuamus, cum alia obstant tum litteratura viginti quattuor litterarum a Simonide demum inventa et Euclide archonte (ol. XCIV, 2, a. Chr. 403) ab Atheniensibus recepta. Sed ne Aristoteles quidem philosophus eam novisse videtur, quandoquidem, si quo loco versus Homeri laudat, non numero vel littera alphabeti, ut in lexico Apollonii Sophistae et in papyris vetustis (cf. Osann, anecd. Roman. p. 291) factum videmus, librum quo quisque versus exstat significat, sed nomine ab argumento libri petito, velut *ἐν τοῖς Νίπτροις* poet. c. 16 et 24, *ἐν*

1) Confer de hac re Osannum, anecdotum Romanum p. 289 sqq.
2) Confer Franz, elem. epigr. gr. p. 348, et meam commentationem Die Atticusausgabe des Demosthenes p. 17.

Ἀλκίνου ἀπολόγῳ poet. c. 16, quo nomine iam ante Aristotelem Plato usus est de rep. X p. 614 B.

§ 2. Verum iam ex quo tempore Homeri carmina litteris mandari coepta sunt, non continuas Iliadem et Odysseam perscriptas, sed singulas partes ampum operorum discretas et suo quamque titulo in exemplari Pisistrateo atque in ore hominum insignitas fuisse perquam veri simile est. Quid? quod ex Solonis praecepto, quo rhapsodi in publicis sacris carmina Homeri ita deinceps recitare iubebantur, ut ubi prior desiisset, inde alter pergeret[1]), nostro iure concludimus iam ante Pisistratum carmina Iliadis et Odysseae separata et a rhapsodis certis nominibus distincta fuisse. Quae illa carmina fuerint, in primis nomina testantur a veteribus scriptoribus et grammaticis memoriae prodita. Atque Aelianus quidem recens grammaticus, sed qui veterem famam et placita Alexandrinorum sequebatur, in var. hist. XIII 14 haec rettulit: *Τὰ Ὁμήρου ἔπη πρότερον διῃρημένα ᾖδον οἱ παλαιοί· οἷον ἔλεγον Τὴν ἐπὶ ναυσὶ μάχην καὶ Δολώνειάν τινα καὶ Ἀριστείαν Ἀγαμέμνονος καὶ Νεῶν κατάλογον καὶ Πατρόκλειαν καὶ Λύτρα καὶ Ἐπὶ Πατρόκλῳ ἆθλα καὶ Ὁρκίων ἀφάνισιν· ταῦτα ὑπὲρ τῆς Ἰλιάδος. ὑπὲρ δὲ τῆς ἑτέρας Τὰ ἐν Πύλῳ καὶ Τὰ ἐν Λακεδαίμονι καὶ Καλυψοῦς ἄντρον καὶ Τὰ περὶ τὴν σχεδίαν καὶ Ἀλκίνου ἀπολόγους καὶ Κυκλώπειαν καὶ Νέκυιαν καὶ Τὰ τῆς Κίρκης καὶ Νίπτρα καὶ Μνηστήρων φόνον καὶ Τὰ ἐν ἀγρῷ καὶ τὰ ἐν Λαέρτου.* His titulis carminum, quibus Homericum *Ἵππου κόσμον* (Od. ϑ 492) conferas, accedunt *Διομήδους ἀριστεία*, cuius versus Z 289—292 ab Herodoto II 116 laudantur, et *Λιταί* sive legatio principum Achillem deprecantium et *Τειχομαχία* a Platone in Cratyl. 428 C, Hipp. min. 364 *E*, Ione 539 B commemoratae. Praeterea in nominibus, quibus cum a Strabone et in tabula Iliaca tum ab Eustathio singuli libri Aristarchei indicantur, reliquias veteris denominationis et divisionis carminum

1) Diogenes Laert. I 57 *Σόλων τὰ Ὁμήρου ἐξ ὑποβολῆς γέγραφε ῥαψῳδεῖσθαι, οἷον ὅπου πρῶτος ἔληξεν, ἐκεῖθεν ἄρχεσθαι τὸν ἐχόμενον.* Locum hunc vexatissimum, cuius de interpretatione varias sententias virorum doctorum collectas habes apud Volkmannum, Geschichte und Kritik der Wolf'schen Prolegomena p. 301—315, Sengebuschius, Hom. dissert. II 107 sqq. recte sic explicasse videtur, ut *ὑποβολὴν* non recitationem de scripto factam vel monitore de scripto verba praeeunte intellegat, sed recitationem continuam, quod idem Plato pseudepigraphus in dialogo Hipparchi, instituto Solonis ad Hipparchum translato, his verbis significaverit: *ἠνάγκασε τοὺς ῥαψῳδοὺς Παναθηναίοις ἐξ ὑπολήψεως ἐφεξῆς αὐτὰ ᾄδειν.*

Iliadis servatas esse merito suspicantur. Aristarchus enim ipse, ut ex papyris et codice Veneto A, locupletissimis testibus Aristarcheae editionis, apparet, XXIV libros Iliadis et Odysseae reiecta vetere denominatione solis litteris alphabeti singulis libris inscriptis nec non subscriptis (cf. Osann, an. Rom. 291) distinxerat, homines autem litterati et curiosi, quin etiam Aristarchei Aristonicus et Didymus veteribus nominibus, quippe quae rerum argumento indicando multo aptiora essent, uti desiisse adeo non videntur, ut ea, quo facilius novae carminum divisioni accommodari possent, partim augerent partim contraherent. Quin etiam Zenodotus, quamquam novam divisionem XXIV librorum instituit, tamen veteres et diuturna consuetudine sacratos fines carminum nisi coactus migrasse non videtur. Quod igitur Strabo I p. 17 *Διάπειραν* priorem partem libri secundi et *Λιτὰς* librum nonum nuncupat, consentiens in his nominibus cum Dionysio Halicarnassensi rhet. VIII 15, IX 4 et 8 et 14 et Athenaeo I p. 18 b, et quod Longinus *περὶ ὕψους* c. 9 *Θεομαχίαν* et Menander *περὶ ἐπιδεικτικῶν* c. 6 *τὴν Ἀσπίδα* laudat, denique Eustathius in commentariis Iliadis omnium librorum pedestres et metricas inscriptiones refert[1]), haec omnia cum Iliadis divisione, quae quidem ante editiones grammaticorum Alexandrinorum in usu fuit, cohaerere et ex disciplina rhapsodorum fluxisse videntur.

§ 3. Haec nomina si excusserimus et inter se comparaverimus, concludi posse speramus quae rhapsodorum artem aperiant et propius ad originem carminum nos adducant. Atque hoc quidem leviusculum est, quod eorundem carminum alia apud alios scriptores nomina feruntur; nam quod alterius libri prima pars locis supra laudatis a Strabone *Διάπειρα*, a Dionysio *Ἀπόπειρα*, decimus ab aliis *Δολώνεια*, ab aliis *Νυκτεγερσία* (cf. scholia ad *K* 1) nominabatur, hae sunt nominum, non rerum differentiae, et quod primo libro ab Eustathio duo tituli *Λοιμός καὶ Μῆνις* induntur, hoc ad eos spectat grammaticos vel rhapsodos, qui cum *Μῆνιν* totam Iliadem rectius inscribi intellexissent, propriam primi carminis appellationem circumspiciebant, denique

1) Nihil in hac re curo, quod Thucydides I 9 Homerum *ἐν τοῦ σκήπτρου τῇ παραδόσει* versum Il. *B* 108, Plato Ion 537 p. *A ἐν τῇ ἱπποδρομίᾳ τῇ ἐπὶ Πατρόκλῳ Ψ* 335—340, Aristoteles hist. anim. IX 32 *ἐν τῇ τοῦ Πριάμου ἐξόδῳ Ω* 316, Strabo I p. 17 *ἐν τῇ πρεσβείᾳ Γ* 222—3, Pausanias VIII 18, 2 *ἐν Ἥρας ὅρκῳ O* 36—37 dixisse referunt; aperte enim illi scriptores haec quidem nomina ipsi commenti sunt, non ex vetere traditione accepta tulerunt.

quod duo nomina secundi libri et prioris et alterius partis *Ἀπόπειρα* et *Ἀγορά*, *Βοιωτία* et *Νεῶν κατάλογος*, et noni libri *Λιταί* et *Πρεσβεία* feruntur, inde explicandum esse videtur, quod recentiores homines nota et trita nomina in locum obsoletorum et obscurorum substituerunt.

Gravius illud est, quod nonnulla nomina plures libros complectebantur. Manifestissimum hoc est in nomine *Διομήδους ἀριστείας*; nam quod Herodotus II 116 versus Z 289—92 *Διομήδους ἀριστείας* fuisse narrat, hoc aperte indicat illo tempore libros quintum et sextum communi nomine eius regis, cui primae in iis partes erant, comprehensos fuisse. Sed *Πατρόκλεια* quoque olim duos libros et dimidium *Π*—*Σ* 242 complexa esse videtur, siquidem qui nunc audit *Πατρόκλεια* liber sextus decimus rectius *ἔξοδος Πατρόκλου* diceretur. Ad postremum *Μνηστήρων φόνος* ab Aeliano, var. hist. XIII 14 inter *Νίπτρα* et *Τὰ ἐν ἀγρῷ* positus Odysseae libros XXI et XXII et *ἀπόλογος Ἀλκίνου*, vel quod olim dictum fuisse conicio *ἀπόλογος ἐν Ἀλκίνου*[1]) totam fabulam Ulyssis errorum in Alcinoi domo narratorum sive Odysseae libros VIII—XII comprehendebat. Sic enim fieri potuit, ut non solum narratio Ulyssis, quam ob nimiam prolixitatem in proverbium abiisse Suidas docet[2]), *διήγησις τῶν πρὸς Ἀλκίνοον* in tabula Iliaca diceretur, sed etiam agnitio Ulyssis carmine Demodoci ad lacrimas commoti *ϑ* 522 sqq., quae errorum narrationi quasi viam sternit, ab Aristotele, poet. c. 16 pars *Ἀλκίνου ἀπολόγου* fuisse perhiberetur.[3])

Haec vero comprehensio plurium librorum in unius carminis corpus et usum rhapsodorum hos libros fere coniungentium et in sacris publicis deinceps recitantium testatur et ad auctorem carminum ipsum plures libros continuo pangentem revocanda esse videtur. Namque errores Ulyssis unum carmen perpetuum efficiunt et si minus ab uno poeta inventi et narrati sunt, nullam tamen

1) Scite schol. cod. Mon. ad locum Platonis *Ἀλκίνου ἀπόλογον* pro *ἱστορίαν παρὰ τοῦ Ἀλκίνου* dictum esse monet. Miri autem tituli originem ita explico, ut cum primum fabula errorum Odysseae *ἐν Ἀλκίνου ἀπόλογος* recte dicta esset, mox fabulam illam *ἐν Ἀλκίνου ἀπολόγῳ* exstare falso autumarent.

2) Suidas *Ἀπόλογος Ἀλκίνου ἐπὶ τῶν φλυαρούντων καὶ μακρὰν ἀποτεινόντων λόγον*.

3) Telemachiae quoque nomen quatuor libros Od. *α*—*δ* vel saltem libros tertium et quartum comprehendisse inde apparet, quod libri quarti versus primus extremi versus libri tertii sententiam complet neque ab eo divelli potest.

partem continent, quae non ut veteri corpori *Νόστου Ὀδυσσῆος* intexeretur destinata fuerit. Similiter Iliadis tres libri, qui Patroclum Achivis in summo rerum discrimine opem ferentem, deinde ab Hectore et Apolline post res praeclare gestas interfectum et spoliatum, denique corpus eius aegre ab Aiace et Menelao superbis Troianis ereptum et in castra relatum narrant, divelli pluresve in particulas distrahi nequeunt, unde pignore dato asseverare possis librum decimum septimum numquam seorsim recitatum esse, sed semper antecedenti carmini adhaesisse et sequenti antecessisse.

§ 4. Altera ex parte sunt quidam libri Aristarcheae recensionis, quos ex duobus pluribusve carminibus coaluisse ipsi tituli evincunt. Sic alteri libro, ut Eustathius refert, inscriptum fuit *Ὄνειρος Διάπειρα Βοιωτία ἢ κατάλογος νεῶν*, tertio *Ὅρκοι Τειχοσκοπία Πάριδος καὶ Μενελάου μονομαχία*, quarto *Ὁρκίων σύγχυσις Ἀγαμέμνονος ἐπιπώλησις*, septimo *Ἕκτορος καὶ Αἴαντος μονομαχία Νεκρῶν ἀναίρεσις*. Neque hoc casu fortuitove factum est, sed cum intima natura horum carminum ita cohaeret, ut eius causa ex arte veterum non tam rhapsodorum quam poetarum epicorum repetenda sit. Namque non solum catalogus navium, sed etiam lustratio copiarum et certamen Hectoris et Aiacis multo aptiora erant, quae a cetera parte sui libri divellerentur et ipsa per se recitarentur, quam multi libri Iliadis, velut XV et XVIII et XXI, qui quamvis arctissime cum praecedente libro cohaereant, tamen ab illo a grammaticis divulsi sunt, ut ne iusto voluminosior ambitus unius libri fieret. Eodem trahunt aliorum librorum tituli ita comparati, ut non ad totum librum, sed partem aliquam eius pertineant. Sic quod liber undecimus *Ἀγαμέμνονος ἀριστεία*, decimus octavus *Ὁπλοποιία*, vigesimus *Θεομαχία*, vigesimus primus *Μάχη παραποτάμιος*, vigesimus tertius *Ἆθλα ἐπὶ Πατρόκλῳ* inscribuntur, non recte ita interpretantur, ut a potiore parte totum librum denominatum esse dicant. Nimirum tituli illi priscis temporibus nisi ad eas suorum librorum partes, quibus vere inscribuntur *Λ* 1—595, *Σ* 369—617, *Φ* 385—513, *Φ* 1—227, *Ψ* 251—897 pertinebant et nobis documento sunt, illa carmina a rhapsodis saepe seorsim a reliqua parte suorum librorum cantata esse, quod quam commode fieri potuerit, facile, si ipse periculum facies, tibi persuadebis.

Sed etiam longius nos progredi par est. Sunt enim non solum eius modi libri, quorum partes prior et posterior separari et divelli potuerint, sed etiam tales, qui intextam habeant fabulam,

quae ut intervallum temporis commode explet, ita ipsum quoque per se absolutum et in se rotundum carmen efficit. Hunc in numerum refero *Τειχοσκοπίαν* Γ 121—244, arma a Diomede et Glauco mutata Z 119—236, Veneris et Martis amores ϑ 266—366, Sarpedonis cladem Π 419—687, aurigarum Patrocli facinora P 426—542. Neque solum coniectura titulive fide in hac re nitimur, sed etiam diserto testimonio scholiorum, in quibus ad Z 121 adnotatum legimus *ἡ διπλῆ, ὅτι μετατιθέασί τινες ἀλλαχόσε ταύτην τὴν σύστασιν*. Quo enim alio pacto fieri potuit, ut hoc carmen Z 119—236, cui meliorem quam quem obtinet locum non invenias, alium in locum transferretur[1]), nisi quod, cum et suo talo stare posset et crebro ex libro sexto exemptum ipsum per se cantatum esset, a somniantibus rhapsodis non iam suo loco reddebatur, sed alieno loco falso inculcabatur?

Iam ut finem huic commentationis parti imponamus, ex titulis carminum Iliadis nobis servatis apparet, fuisse et maiora carmina, quae ob nimiam prolixitatem a grammaticis in plures libros dividerentur (*EZ*, *ΞO*ª, *ΠPΣ*ª, *ΦX*), fuisse et minora, quae cum singula iustum ambitum libri non implere viderentur, cum aliis in societatem unius libri grammatici coniungerent (*B* 1—483 et *B* 484—779, *Δ* 1—222 et *Δ* 223—445, *H* 1—312 et 313—482), fuisse denique alterum minorum carminum genus, quae poeta ipse aliis carminibus explendi temporis intervalli gratia intexeret, sive ab eo inventa sive ab aliis accepta et in suum usum conversa (*Γ* 121—244, *Z* 119—236, *Π* 419—687).

§ 5. Quid iam nobis novam Iliadis editionem adornantibus faciendum fuit? servandusne fuit ordo et divisio librorum, qualis a Zenodoto et Aristarcho constitutus et longo usu temporum quasi sancitus erat? an satius fuit ad vetustiorem consuetudinem rhapsodorum redire et ad fontem et originem Iliadis ipsam adscendere? Alteram viam Arminius Koechlius, postquam Carolus Lachmannus facem praetulit, inire ausus in editione Teubneriana a. 1861 sedecim Iliadis carmina novis finibus circumscripta selegit haec: *Μῆνιν* (*A* 1—348)[2]), *Λιτάς* (*A* 349—611), *Ὄνειρον* (*B* 1—47. 87—129. 211—483), *Ἀγοράν* (*B* 95—211. 278—335), *Βοιωτίαν ἤτοι*

1) Bergkius Gr. Litt. p. 574 illud carmen ab aliis post *E* 518, Mor. Schmidtius, mel. hom. II 13 post *E* 628 collocatum fuisse divinarunt.

2) Fines singulorum carminum, ut chartis parceremus, magis a nobis adumbrati quam plene descripti sunt, qua de causa qui versus a Koechlio omissos aut transpositos omnes cognoscere velit, ipsam eius editionem adeat.

Κατάλογον νεῶν (*B* 484—760), *Ὅρκια ἤτοι Πάριδος καὶ Μενελάου μονομαχίαν* (*Γ* 1—120. 245—461. *Δ* 1—222), *Τειχοσκοπίαν καὶ Ἐπιπώλησιν* (*Γ* 121—244. *Δ* 223—421), *Διομήδους ἀριστείαν* (*Δ* 422—544. *E* 1—607. 699—909), *Ἕκτορος καὶ Ἀνδρομάχης ὁμιλίαν* (*Z* 73—529. *H* 1—16), *Πρεσβείαν* (*Θ* 489—561. *I* 1—713), *Ἀγαμέμνονος ἀριστείαν ἤτοι Κόλον μάχην* (*Λ* 1—596. *N* 136—155. *O* 615—622), *Τειχομαχίαν* (*M* 3—471. *O* 381—414), *Διὸς ἀπάτην* (*Θ* 1—71. 350—437. *N* 1—119. *Ξ* 147—522. *O* 1—366. 653—695), *Τὴν ἐπὶ ναυσὶ μάχην* (*N* 39—755. *Ξ* 440—507. *N* 756—837. *O* 630—726. 415—591. 727—746. *Π* 112—123), *Πατρόκλειαν* (*Π* 1—867. *P* 1—399. 593—761. *Σ* 1—355), *Ἕκτορος λύτρα* (*Ω* 1—804). Perscripsi nomina sedecim carminum Koechlianorum versusque, quibus quodque concinnata sunt, apposui, ut quam audacter Lachmannus ceterique carminum epicorum sectatores in refingendis Iliacis carminibus versati sint cognoscas: non singulos versus isti particulasque librorum tamquam interpretamenta et illepida supplementa damnaverunt, sed totos libros eosque, sine quibus poema *Ἀχιλλέως μήνιος* ne consistere quidem potuit, velut *Φ X*, prorsus abiecerunt et, quod etiam gravius est, nonnullos libros in particulas ita dissecuerunt, ut dissecta membra alia alii carmini insererent novaque carmina tamquam musiva opera ex variis lapillis hinc illinc sumptis componerent. Nos ab ista audacia, ne dicam temeritate longe longeque remoti id solum spectavimus, ut fines veterum carminum, qualia a rhapsodis usque ad Platonis tempora recitata fuisse probabile est, recuperaremus refictaque vetera carmina in locum Zenodoteorum librorum XXIV substitueremus. Neque hoc ita fecimus, ut divisionem grammaticorum prorsus oblitteraremus, sed ut eius vestigia in notis numerisque dexteri marginis relinqueremus.

§ 6. Primum igitur nominum, quae supra exposui, indicia secutus libros *BΓΔHΛΣΦΨ* in binas partes divisimus et suum utrique parti nomen indidimus. Quod autem nomina libri secundi et tertii eo ducebant, ut secundi libri *Ἀγοράν* et *Ὄνειρον*, tertii *Ὅρκια* et *Πάριδος καὶ Μενελάου μονομαχίαν* diiungeremus, hoc non obsecuti sumus. Dubitamus enim, an numquam tam pusillum carmen, quale *Ὄνειρος* (*B* 1—86) est, seorsim cantatum fuerit, et tertii libri versus, qui foedus ab Agamemnone et Priamo ictum continent, et illi, quibus Paris et Menelaus manus conseruisse narrantur, adeo inter se cohaerent, ut vix eos separare possis. Trium autem nominum causa et origo ea fuisse videtur, quod media

parte *Τειχοσκοπίας* exemta reliquis partibus libri, primae et ultimae suum cuique nomen deesse noluerunt.

Verum in libris secundum nominum indicia separandis non acquievimus, sed ab hoc fundamento profecti, si quo libro duo carmina a grammaticis, ne numerum viginti quatuor litterarum alphabeti excederent, copulata esse videbantur, etiam si nomina ansam non praebebant, librum dividere haud dubitavimus. Primum omnium autem in hac re indicia versuum intercalarium, qui ad partes carminum separandas prioremque partem claudendam interiecti esse viderentur, nobis circumspicienda erant.[1]) Atque ad hunc numerum procul dubio referendus fuit versus *Φ* 227

ὣς ϝειπὼν Τρώεσσιν ἐπέσσυτο δαίμονι ϝῖσος,

quo versu prior pars libri vigesimi primi sive *Μάχη παραποτάμιος* *Φ* 1—227 ita claudebatur, ut etiam sine reliqua carminis parte (*Φ* 233—382) commode recitari posset, sive hoc loco vetus carmen finitum et altera pars libri (*Φ* 233—382) ab recentiore poeta adiecta est, sive rhapsodi universum carmen *Φ* 1—382 ita dividere solebant, ut priorem partem seorsim recitarent. Hunc autem in modum rhapsodi interiectis versibus *Z* 311 et *M* 175—181 quae comprehensa poeta voluit, divisisse videntur, cum eo, quod auctor Odysseae *ϑ* 500 indicavit, artificio usi longius carmen, prout tempus postulabat, in minutiores partes dissecabant. Magis vestigia poetae legerunt, quod libros decimum tertium et decimum septimum in bina carmina *N* 1—344 et *N* 361—659, *P* 1—399 et *P* 424—761 diviserunt et interpositis adulterinis versibus *N* 345—360 et *P* 400—423 diiunxerunt. Sed hic quoque potius duae partes unius perpetui carminis, quam duo carmina diversis titulis statuenda esse duximus. Rectissime vero ex eo, quod inter priorem partem libri decimi octavi et *Ὁπλοποιίαν* versus finales *Σ* 354—368 ab illepido aliquo rhapsodo vel Pisistrateis redactoribus interpositi sunt, concludas hoc loco olim carmen integrum finitum esse. Denique versus *E* 507—511.

ϑοῦρος Ἄρης ἐκάλυψε μάχῃ Τρώεσσιν ἀρήγων
παντόσ' ἐποιχόμενος· τοῦ δὲ κραίαινεν ἐφετμάς
Φοίβου Ἀπόλλωνος χρυσαόρου, ὅς μιν ἀνώγειν
Τρωσὶν ϑυμὸν ἐγεῖραι, ἐπεὶ ϝίδε Παλλάδ' Ἀϑήνην
οἰχομένην. ἣ γάρ ῥα πέλεν Δαναοῖσιν ἀρήγων

1) Hac de re plenius disputavi in commentatione Eine besondere Art von Interpolationen bei Homeros, in ann. phil. 1881 p. 145—160; versibus ex Odyssea illo loco depromptis addendos esse video *δ* 621—4 ad separandas duas partes libri quarti interiectos.

prorsus inficeti et nullo modo ferendi sunt, si eos eiusdem carminis esse dicas, in quo Minerva in caelo cum Iunone fabulari narrabatur *E* 418—431, sed faciliorem explicatum admittunt, si inde a versu *E* 454 vel potius *E* 471 novum olim carmen exorsum esse statueris, sive iam antiquus auctor *Διομήδους ἀριστείας* hinc novum carmen incipere voluit, sive recentior poeta, qui certamen Sarpedonis et Tlepolemi inseruit, interpolatum et amplificatum carmen aptum esse iudicavit, quod in duas partes divideretur.

§ 7. Etiam longius ego progressus librum primum et decimum quintum in bina carmina divisi et libri decimi sexti fabulam Sarpedonis a Patroclo interfecti (*Π* 419—697) peculiare carmen efficere volui. Atque quod librum decimum quintum divisimus, nemo non probabit, nisi qui universam hanc partem meae operae improbat. Namque in medio illo libro carmen, quod *Διὸς ἀπάτην* bene inscripserunt, finitur, cuius fines nescio an certius quam ullius alius carminis Iliaci definiri possint. Incipit enim illud a versu *Ἥρη δ' εἰσέϝιδε χρυσόϑρονος ὀφϑαλμοῖσι* *Ξ* 153 et porrigitur usque ad *O* 366 *σύγχεϝας Ἀργείων, αὐτοῖσι δὲ φύζαν ἐνῶρσας*, cuius rei locupletissimum testem poetam ipsum produco, quippe qui Iovem verbis *αὐτὰρ Ἀχαιοὺς αὖτις ἀποστρέψῃσιν ἀνάλκιδα φύζαν ἐνόρσας* (*O* 62) hoc ipsum Apollini tamquam summum imperantem fecerit. Neque illud, quod pugnam Patrocli et Sarpedonis *Π* 419—697 a reliquo libro separavi, aegre ferent, qui hos versus non magis qui seorsim, quam qui coniunctim cum reliqua Patroclea recitentur aptos esse intellegent et congressum Diomedis et Glauci (*Z* 119—236), qui cum pugna Patrocli et Tlepolemi (*E* 627—698) et hac parte Patrocleae mirum quantum congruit, seorsim cantatum esse recordabuntur.

Denique primum quoque librum ut in duo carmina dividerem, compluribus causis adductus sum. Atque illud quidem non multum valere puto, quod versibus *A* 304—5

ὣς τώ γ' ἀντιβίοισι μαχησαμένω ϝεπέεσσιν
ἀνστήτην, λῦσαν δ' ἀγορὴν παρὰ νηυσὶν Ἀχαιῶν

percommode primum carmen finitur et universus liber primus paullo maior est quam cetera carmina antiquae Iliadis. Sed sunt aliae res, quae dividendo libro primo magis faveant. Nam quod Achilles in oratione ad matrem causas dissidii summatim recolligit (*A* 365—388), aptius et gratius est in alio quam in eodem carmine factum; nimirum moris fuit Homero et poetis epicis, ut capita rerum in antecedente carmine relatarum hominibus in memoriam revocarent. Deinde quod Iuppiter cum ceteris diis

hesterno die in Aethiopiam profecti esse dicuntur (*Α* 424), eodem autem die Minerva ab Olympo in castra Argivorum descendisse (*Α* 195) et iterum in Olympum ad ceteros deos rediisse narratur (*Α* 222), haec repugnantia vehementer animos non potuit non offendere, si in eodem carmine tam obliviosus poeta fuit, magis autem excusatur, si in novo carmine rerum ordo paullo mutatus et novi carminis consilio applicatus est.

In his quas hucusque exposuimus rebus fere auctores et signiferi Lachmannus et Koechlius nobis fuerunt. Sed quod Koechlius opusc. I 145 versus *Θ* 266—334 epyllion *Τεύκρου ἀριστείας* efficere dixit a reliquis versibus octavi carminis seiungendos et ingeniosiori poetae adsignandos, hac in re vir acutissimus me adsentientem non habet; careret enim illud carmen iusto exordio et minoris esset ambitus quam cuius sunt vetustissima, nedum recentiora carmina.

§ 8. Alterum quod novavi ad initia carminum pertinet. Duos enim libros falso loco incipere tam certum et evidens est, ut nisi auctoritas codicum mentis aciem hominibus occaecare soleret, error dudum detectus et sublatus esset. Atque bene iam Naberus, quaest. hom. p. 208 demonstravit carmen, quo Hectoris caedes narratur, non a primo versu libri vigesimi secundi, sed a versu *Φ* 526 *Ἑστήκει δ' ὁ γέρων Πρίαμος θεΐου ἐπὶ πύργου* incepisse simileque huius carminis esse initium atque *Διὸς ἀπάτης* *Ξ* 153. Paulo impeditior est Patrocleae causa. Bene enim illa ab initio libri decimi sexti sive a versu *Πάτροκλος δ' Ἀχιλῆι παρίστατο ποιμένι λαῶν* exordiri videtur, praesertim cum carmen de Patrocli laudibus ab ipso nomine Patrocli eleganter incipere sentias. Sed si non carmen separatum cum Lachmannianis quaeris, sed libri *Πατροκλείας* initium, ad extremam partem antecedentis libri te redire oportet. Nam quod poeta, postquam Achillis animum precibus Patrocli commovit, ad Aiacem vix iam hostium tela sustinentem *Π* 102 redit, in eodem carmine exspectas relatum esse Aiacem in navium puppes escendentem et conto irruentes hostes propulsantem (*Ο* 674—746). Accedit quod, sicut in libro undecimo versus 595 *στῆ δὲ μεταστρεφθείς, ἐπεὶ ἵκετο Ϝέθνος ἑταίρων* carmini, quod est de virtute Agamemnonis, finem imposuit, sic etiam in carmine decimo quinto eodem versu *Ο* 591 carmen antecedens peridonee clauditur. Denique versibus *Ο* 592—652 nota prooemii tam manifeste impressa est, ut qui hos versus in medio carmine a poeta positos, non novo carmini tamquam splendidum exordium praefixos esse statuat, leges poeticae artis plane ignorare videatur.

Minus curavi sententiam Lachmanni, Betracht. p. 28, *Πρεσβείαν* sive librum nonum iam a versu *Θ* 489 exordiri dicentis. Licet enim hoc loco res post cladem Achivorum gestae narrari incipiant et novi carminis initium non inepte statui possit, tamen non satis causae esse mihi videtur, cur divisionem librorum, qualis in codicibus tradita est, deseramus atque mutemus.

Denique ambigui sunt fines librorum quinti et sexti, sexti et septimi, ut versus *Ζ* 1—4 et *Η* 1—7 non magis sequenti carmini praemittere quam antecedenti subicere possis. Nos cur a tradito ordine carminum discedentes priori carmini eos addendos censeamus, paucis declaremus. Atque septimi quidem libri versum primum *ὣς Ϝειπὼν ἐξέσσυτο φαίδιμος Ἕκτωρ* ab oratione Hectoris divelli aegre ferimus et similis exordii exemplum frustra quaesivimus; optime autem et prorsus ex Homeri dicendi usu novum carmen a particula *Ἔνθα* (*Η* 8) incipiet; ab eadem enim particula incipiunt liber quintus et librorum quarti et decimi tertii alterae partes *Δ* 223 et *Ν* 361.[1]) Similiter libri quinti extremus et sexti primus versus arctissime cohaerent, ut qui ab altero *πολλὰ δ' ἄρ' ἔνθα καὶ ἔνθ' ἴθυσε μάχη πεδίοιο* novum librum incipiat, minus mihi probetur. Verum cum ne a versu *Ζ* 5 quidem novum carmen commode exordiri videatur, in eam sententiam inclinamus, ut versus illos vere ambiguos fuisse et modo antecedenti carmini subiectos, modo sequenti praemissos esse dicamus.

§ 9. Carmina quae restituimus suum quodque locum in hac editione tuentur uno excepto catalogo navium. Hic enim in codicibus libri secundi versibus 483 et 780 medius interiectus est; quod si recte se haberet, versus 780—875 ab auctore catalogi vel ab eius interpolatore compositos esse nobis statuendum esset, quibus a catalogo navium ad indicem copiarum Troianarum transitus fieret. At toto caelo egregia ars horum versuum a ieiunitate et invenusta siccitate catalogorum distat, ut contionis auctori potius quam catalogi consarcinatori tribuantur. Hac de causa

1) Confer etiam *α* 11 et *Ε* 159 *ἔνθ' υἷας*, ubi nova pars carminis incipit; sextum locum *Ἔνθ' Αἰνείας* *Ν* 543 in meas partes vocare nolui, quandoquidem ab auctore carminis ipso *Αἰνείας δ'* dictum esse usus dicendi Homeri probabile reddit. Aliae formulae novo carmini vel carminis parti exordiendis inserviunt *ἄλλοι μέν* *Β* 1. *Κ* 1. *Ω* 677, *καὶ τότε δή* *Ν* 206. *Ρ* 593. *Ε* 454, *ὣς οἱ μέν* *Ι* 1. *Μ* 1. *Ο* 367. *Π* 1. *Σ* 1. *Σ* 368. *Υ* 1. *Χ* 1. *Ψ* 1. *ξ* 1. *η* 1. *ω* 202, *αὐτὰρ ἐπεί* *Γ* 1. *Ο* 1. *λ* 1. *μ* 1. *ξ* 1. *τ* 1. *υ* 1. *χ* 1, *Ἠὼς μὲν* *Θ* 1. *Λ* 1. *Τ* 1. *ε* 1, *ἦμος δ' ἠριγένεια* *β* 1. *ϑ* 1. *ρ* 1.

hesterno die in Aethiopiam profecti esse dicuntur (*Α* 424), eodem autem die Minerva ab Olympo in castra Argivorum descendisse (*Α* 195) et iterum in Olympum ad ceteros deos rediisse narratur (*Α* 222), haec repugnantia vehementer animos non potuit non offendere, si in eodem carmine tam obliviosus poeta fuit, magis autem excusatur, si in novo carmine rerum ordo paullo mutatus et novi carminis consilio applicatus est.

In his quas hucusque exposuimus rebus fere auctores et signiferi Lachmannus et Koechlius nobis fuerunt. Sed quod Koechlius opusc. I 145 versus *Θ* 266—334 epyllion *Τεύκρου ἀριστείας* efficere dixit a reliquis versibus octavi carminis seiungendos et ingeniosiori poetae adsignandos, hac in re vir acutissimus me adsentientem non habet; careret enim illud carmen iusto exordio et minoris esset ambitus quam cuius sunt vetustissima, nedum recentiora carmina.

§ 8. Alterum quod novavi ad initia carminum pertinet. Duos enim libros falso loco incipere tam certum et evidens est, ut nisi auctoritas codicum mentis aciem hominibus occaecare soleret, error dudum detectus et sublatus esset. Atque bene iam Naberus, quaest. hom. p. 208 demonstravit carmen, quo Hectoris caedes narratur, non a primo versu libri vigesimi secundi, sed a versu *Φ* 526 *Ἑστήκει δ' ὁ γέρων Πρίαμος θείου ἐπὶ πύργου* incepisse simileque huius carminis esse initium atque *Διὸς ἀπάτης* *Ξ* 153. Paulo impeditior est Patrocleae causa. Bene enim illa ab initio libri decimi sexti sive a versu *Πάτροκλος δ' Ἀχιλῆι παρίστατο ποιμένι λαῶν* exordiri videtur, praesertim cum carmen de Patrocli laudibus ab ipso nomine Patrocli eleganter incipere sentias. Sed si non carmen separatum cum Lachmannianis quaeris, sed libri *Πατροκλείας* initium, ad extremam partem antecedentis libri te redire oportet. Nam quod poeta, postquam Achillis animum precibus Patrocli commovit, ad Aiacem vix iam hostium tela sustinentem *Π* 102 redit, in eodem carmine exspectas relatum esse Aiacem in navium puppes escendentem et conto irruentes hostes propulsantem (*Ο* 674—746). Accedit quod, sicut in libro undecimo versus 595 *στῆ δὲ μεταστρεφθείς, ἐπεὶ ἵκετο Ϝέθνος ἑταίρων* carmini, quod est de virtute Agamemnonis, finem imposuit, sic etiam in carmine decimo quinto eodem versu *Ο* 591 carmen antecedens peridonee clauditur. Denique versibus *Ο* 592—652 nota prooemii tam manifeste impressa est, ut qui hos versus in medio carmine a poeta positos, non novo carmini tamquam splendidum exordium praefixos esse statuat, leges poeticae artis plane ignorare videatur.

Minus curavi sententiam Lachmanni, Betracht. p. 28, *Πρεσβείαν* sive librum nonum iam a versu *Θ* 489 exordiri dicentis. Licet enim hoc loco res post cladem Achivorum gestae narrari incipiant et novi carminis initium non inepte statui possit, tamen non satis causae esse mihi videtur, cur divisionem librorum, qualis in codicibus tradita est, deseramus atque mutemus.

Denique ambigui sunt fines librorum quinti et sexti, sexti et septimi, ut versus *Ζ* 1—4 et *Η* 1—7 non magis sequenti carmini praemittere quam antecedenti subicere possis. Nos cur a tradito ordine carminum discedentes priori carmini eos addendos censeamus, paucis declaremus. Atque septimi quidem libri versum primum *ὣς Ϝειπὼν ἐξέσσυτο φαίδιμος Ἕκτωρ* ab oratione Hectoris divelli aegre ferimus et similis exordii exemplum frustra quaesivimus; optime autem et prorsus ex Homeri dicendi usu novum carmen a particula *Ἔνθα* (*Η* 8) incipiet; ab eadem enim particula incipiunt liber quintus et librorum quarti et decimi tertii alterae partes *Δ* 223 et *Ν* 361.[1]) Similiter libri quinti extremus et sexti primus versus arctissime cohaerent, ut qui ab altero *πολλὰ δ' ἄρ' ἔνθα καὶ ἔνθ' ἴθυσε μάχη πεδίοιο* novum librum incipiat, minus mihi probetur. Verum cum ne a versu *Ζ* 5 quidem novum carmen commode exordiri videatur, in eam sententiam inclinamus, ut versus illos vere ambiguos fuisse et modo antecedenti carmini subiectos, modo sequenti praemissos esse dicamus.

§ 9. Carmina quae restituimus suum quodque locum in hac editione tuentur uno excepto catalogo navium. Hic enim in codicibus libri secundi versibus 483 et 780 medius interiectus est; quod si recte se haberet, versus 780—875 ab auctore catalogi vel ab eius interpolatore compositos esse nobis statuendum esset, quibus a catalogo navium ad indicem copiarum Troianarum transitus fieret. At toto caelo egregia ars horum versuum a ieiunitate et invenusta siccitate catalogorum distat, ut contionis auctori potius quam catalogi consarcinatori tribuantur. Hac de causa

---

1) Confer etiam *α* 11 et *Ε* 159 *ἔνθ' υἷας*, ubi nova pars carminis incipit; sextum locum *Ἔνθ' Αἰνείας* *Ν* 543 in meas partes vocare nolui, quandoquidem ab auctore carminis ipso *Αἰνείας δ'* dictum esse usus dicendi Homeri probabile reddit. Aliae formulae novo carmini vel carminis parti exordiendis inserviunt *ἄλλοι μέν* *Β* 1. *Κ* 1. *Ω* 677, *καὶ τότε δή* *Ν* 206. *Ρ* 593. *Ε* 454, *ὣς οἱ μέν* *Ι* 1. *Μ* 1. *Ο* 367. *Π* 1. *Σ* 1. *Σ* 368. *Υ* 1. *Χ* 1. *Ψ* 1. *ζ* 1. *η* 1. *ω* 202, *αὐτὰρ ἐπεί* *Γ* 1. *Ο* 1. *λ* 1. *μ* 1. *ξ* 1. *τ* 1. *υ* 1. *χ* 1, *Ἠὼς μὲν* *Θ* 1. *Λ* 1. *Τ* 1. *ε* 1, *ἦμος δ' ἠριγένεια* *β* 1. *θ* 1. *ρ* 1.

ordinem versuum, qualis in codicibus exstat, redactoribus Pisistrateis deberi rati disiecta membra secundi libri *B* 1—483 et 780—875 denuo coniunximus et catalogo dignitatem absoluti et quod suo talo stare posset carminis reddidimus.

Hoc solum novavimus; sed alios praeterea locos, qui num eo quem nunc obtinent loco a poeta collocati sint addubitatum est, attingere nos oportet. Atque fuere quos offenderent decimo anno auctores belli Menelaus et Paris singulari certamine de dirimendis litibus pugnantes. Equidem non tam severus sum in libertate poetarum coercenda, hoc tamen moneo a versu *Γ* 14 non magis ad *Γ* 15.

οἳ δ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες

quam ad *Δ* 446

οἳ δ' ὅτε δή ῥ' ἐς χῶρον ἕνα ξυνιόντες ἵκοντο

transiri potuisse. Neque hoc nonnumquam a rhapsodis ob temporis angustias, ut carmen contraherent, factum esse negarim, sed inde non adducor, ut carmen de certamine Menelai et Paridis aut alieno loco positum aut ab alio poeta factum esse concedam. Est enim carmen illud inter pauca dignum Homeri summo ingenio et peropportune ante proelia ab universis catervis Troianorum et Achaeorum commissa collocatum exstat.

Porro God. Hermannus in egregia dissertatione de interpolationibus Homeri, opusc. V 63, qua nescio an nihil umquam praeclarius de origine carminum Homeri scriptum sit, sagaciter demonstrabat splendidum prooemium libri octavi *Θ* 1—51, quo dei Achivis opitulari vetantur, si quis cum versibus *N* 10—38 et *Ξ* 153—401, quibus Neptunus et Iuno Iovis imperio spreto suis Achivis opem ferre narrantur, coniungat, omnia egregie cohaerere et quae divulsa ineptissima essent, coniuncta fieri aptissima. Equidem ut vulnus gravissimum, quo Iliacum poema laborat, hac commentatione detectum esse largior, ita transpositione ista corpus sanari cicatricemque obduci fortiter nego. Iovis enim consilium Troianis opitulandi priusquam illi Achivos in aperto campo devicisse et murum perrupisse narrarentur, sive ante libros *ΛM* aperiri et exponi par fuit, et misere maiestas summi dei labefactaretur, si statim, postquam gravissimum edictum edidit, Neptunus et Iuno eius imperium detrectasse perhiberentur. Qua de causa si quid mutandum transponendumque esse censerem, multo magis libri octavi illud prooemium in locum prooemii libri undecimi *Λ* 1—14 eiectis versibus *Λ* 183—4 substituerem. Sed hoc

nunc mitto et acquiesco in Hermanni ipsius sententia paulo post pag. 68 illos versus *Θ* 1—51 etiam in eo quo nunc legerentur loco recte positos esse censentis.

Paucis defungar Lachmanni sententia, quam nuper eius armiger Benickenius fusius quam scitius defendit[1]), Ἀγαμέμνονος ἀριστείαν versu *Λ* 557 importune abrumpi et olim illum versum versibus *Ξ* 402—507 continuatum esse censentis hoc modo

ὣς Αἴας τότ' ἀπὸ Τρώων τετιημένος ἦτορ *Λ* 556
ᾔιε, πόλλ' ἀϝέκων· περὶ γὰρ δίε νηυσὶν Ἀχαιῶν.
Αἴαντος δὲ πρῶτος ἀκόντισε φαίδιμος Ἕκτωρ *Ξ* 402
ἔγχει, ἐπεὶ τέτραπτο πρὸς ἰθύ ϝοι οὐδ' ἀφάμαρτεν.

Bene enim, si quid video, et prorsus ex more Homeri etiam carmen Διὸς ἀπάτης in medio fervore proelii *O* 366 abrumpentis Ἀγαμέμνονος ἀριστεία versu *Λ* 595 clauditur, et versus a Lachmanno ex libro decimo quarto in librum undecimum transpositi multo aptiores sunt eo loco, quo in codicibus exstant et a veteribus grammaticis legebantur quam quo a Lachmanno traiecti sunt. Hoc ipse Lachmannus videbat, cum difficultatem, quam suae sententiae versibus *Ξ* 411 sqq.

τὸν μὲν ἔπειτ' ἀπιόντα μέγας Τελαμώνιος Αἴας
χερμαδίῳ, τά ῥα πολλά, θοάων ἔχματα νηῶν,
πὰρ ποσὶ μαρναμένων ἐκυλίνδετο, τῶν ἓν ἀείρας
στῆθος βεβλήκειν ὑπὲρ ἄντυγος ἀγχόθι δειρῆς

parari intellegebat, hac artificiosa interpretatione removere studeret: Aias wirft einen Stein auf Hector, einen von den Stützsteinen der Schiffe *Ξ* 410, der Schiffe, für die Aias fürchtete *Λ* 557. Confer sodes Friedländerum, die Homerische Kritik von Wolf bis Grote p. 40 et Düntzerum, Homerische Abhandlungen p. 69.

Alias transpositiones a Lachmanno, Arm. Koechlio, Wold. Ribbeckio propositas praetereo, quia mihi non probantur neque eas refellendi hic locus est. Neque enim infitior Homerum nonnulla ex vetustioribus carminibus sumpsisse suoque operi intexuisse nec non ipsum progrediente suo opere alia in alium locum transtulisse, sed haec post tot saecula a nobis investigari posse despero et ad hanc nostram curam attinere nego. Sed de libro nono, quem totum non eum quem olim obtinuisse videretur locum in nostra Iliade tueri nonnulli demonstrabant, accuratius nobis disserendum esse video.

1) Benicken, Das elfte Buch der Ilias. 1872, Karl Lachmanns Vorschlag im zehnten Liede *Ξ* 402—507 an *Λ* 557 zu schliessen. 1875.

§ 10. Lachmannus, Betr. 86 Homerum ipsum antestabatur, ut Homeri carmina olim aliter atque a Pisistrato factum esset digesta et *Πρεσβείαν*, quae nunc libro nono contineretur, post librum *Λ* vel potius post libros *Λ—Ο* positam esse probaret; hunc enim ordinem carminum a Thetide significari summam rerum gestarum versibus *Σ* 444 sqq. ita comprehendente, tamquam ante legationem susceptam Achivi inter naves compulsi fuissent, et statim post legationem frustratam Patroclus armis Achillis indutus Achivis auxilio venisset:

κούρην ἣν ἄρα Ϝοι γέρας ἔξελον υἷες Ἀχαιῶν,
τὴν ἂψ ἐκ χειρῶν ἕλετο κρείων Ἀγαμέμνων.
ἦ τοι ὃ τῆς ἀχέων φρένας ἔφθιεν· αὐτὰρ Ἀχαιούς
Τρῶες ἐπὶ πρύμνῃσιν ἐϜείλεον, οὐδὲ θύραζε
εἴων ἐξιέναι. τὸν δὲ λίσσοντο γέροντες
Ἀργείων καὶ πολλὰ περίκλυτα δῶρ᾽ ὀνόμαζον.
ἔνθ᾽ αὐτὸς μὲν ἔπειτ᾽ ἠναίνετο λοιγὸν ἀμῦναι,
αὐτὰρ ὃ Πάτροκλον περὶ μὲν τὰ Ϝὰ τεύχεα Ϝέσσεν·

confirmari vero hanc rerum seriem oratione Agamemnonis *Τ* 140

δῶρα δ᾽ ἐγὼν ὅδε πάντα παρασχέμεν, ὅσσα τοι ἐλθών
χθιζὸς ἐνὶ κλισίῃσιν ὑπέσχετο δῖος Ὀδυσσεύς,

siquidem in nostra Iliade nudius tertius legati ad Achillem missi essent. At vide ne acumine ingenii abusus sit vir sagacissimus nimiaque morositate neglegentiam poetae exagitaverit. Nam ut a secundo loco ordiar, etiam si legatos post duces Achivorum vulneratos et moenia castrorum expugnata ad Achillem missos esse fingas, subtilitas Lachmannianae interpretationis vocabuli *χθιζός* reicienda est. Etenim sic quoque antecedente vel hesterno die Patroclum cum Troianis conflixisse et superiore nocte, priusquam cubitum irent, legatos missos esse (cf. *Ι* 232. 705) tibi statuendum erit. Itaque Homerus sicut maiores nostri noctem diem ducere ratus quae nocte non eiusdem, sed antecedentis diei gesta erant proximo die (*χθιζά*) gesta dixisse existimandus est prorsus, ut poeta, securus, utrum ante an post mediam noctem legati in Achillis tentorium venissent, id quod rectissime iam scholiasta cod. Ven. B adnotavit. Post librum undecimum vero *Πρεσβείαν*, quae quidem nobis servata est, ponere nulli neque rhapsodo neque grammatico nisi qui recti sensu plane carebat, in mentem venire potuit. Aperte enim res in libro nono relatae docent neque Agamemnonem ducem tum vulneratum neque castrorum moenia expugnata fuisse. Neque huius conclusionis necessitatem ita effugere

poteris, ut ad interpolationum latibula confugias; nam etiamsi Phoenicis partes omnes exemeris et finem libri, quo aperte via ad Agamemnonis facta, libro undecimo relata, praemunitur, resecueris, res tamen principalis eadem manet. Vide igitur ne Thetidis quoque oratio ita explicari possit, ut Legationi suus locus remaneat. Atque potest illud; verba enim *Ἀχαιοὺς Τρῶες ἐν πρύμνῃσιν ἐϜείλεον* ut aptissime ad Argivorum stragem libris *Μ—Ο* fuse descriptam referuntur, ita etiam ad cladem octavo libro brevi narratam, inprimis ad versus *Θ* 336—349 trahi possunt, neque dubito quin ab Thetide ipsa relata sint. Locus igitur ille tantum abest ut aliam Iliadis speciem nobis aperiat, ut auctorem eius libros *Λ Θ Ι Π* novisse et eo quo nunc legimus ordine cantasse testetur. Cur autem res gestae reliquorum librorum *Λ—Ο* omissae sint, hoc ex consilio deae non epitomatoris vili munere fungentis, sed ad Vulcani animum commovendum summas rerum attingentis satis iam explicatur, cohaerere autem etiam videtur cum rhapsodorum poetarumque libertate vela subducendi et fabulam in arctiorem gyrum contrahendi, qua de re iam in fine huius partis prolegomenon ita disseram, ut primum quo modo meam divisionem Iliadis expresserim, paucis adumbrem.

§ 11. Veterem distinctionem XXIV librorum, ut supra iam dixi, ita retinui, ut superiori margini graecis et latinis litteris numeros librorum inscriberem eorumque versus in dextro margine numerarem. Carmina XL, quae ipse non constitui sed restitui, numeris arabicis ad primum versum cuiusque paginae indicavi. Iisdem inscripsi titulos, plerosque veteres ex Eustathii commentariis receptos et si veteres non suppetebant, novos ad similitudinem veterum effictos. Praeterea nonnumquam, ubi novum argumentum incipere, novo autem carmini constituendo causam non sufficere intellegebam, velut *Θ* 448 et *Ν* 344 et *Ω* 676 paucorum versuum interstitio partes carminis diremi.

Hac nova partitione multo magis quam vetere lectionem Iliadis adiuvari, sive si quis in toto poemate perlegendo requiescendi intervalla quaerat, sive si quis temporis angustiis coactus puerorumve tarditate adductus aliquot carmina selegere velit. Hoc alterum si quis secundum nostram distinctionem carminum faciet, vestigia veterum rhapsodorum et Homeri ipsius leget. Haec enim rhapsodorum vatumque consuetudo erat, ut prout temporum opportunitates auditorumve voluntates atque fastidia suadebant, aut unum carmen selegerent aut plures contexerent aut denique omnia vel tantum non omnia coniungerent. Atque si partem Iliadis recitare postula-

bantur, res ipsa ferebat, ut quae maxime inter se cohaerebant carmina eligerent coniungerentque, velut 1. 2. 3. 5. 6. 7. 8. 9. 10. 11. 12. 13, vel 18. 20. 21. 22. 23. 24, vel 25. 26. 27. 28. 29, vel 32. 33. 35. 36. 37. Verum si homines totam fabulam Iliacam cognoscere volebant, ob temporis autem brevitatem omnibus XL carminibus audiendis non vacabant, primum circumspicere rhapsodos oportebat, quae carmina sine magno fabulae detrimento omitti possent. Talia sponte se offerebant *Κατάλογος νεῶν*, *Δολώνεια*, *Ὁπλοποιία*, *Ἆθλα ἐπὶ Πατρόκλῳ*, *Ἕκτορος λύτρα*, denique quae tamquam episodia longioribus carminibus intexta sunt *Τειχοσκοπία*, *Ἐπιπώλησις*, *Διομήδους καὶ Γλαύκου συμβολή*, *Σαρπηδόνος ἀναίρεσις*, *Αὐτομέδοντος ἀριστεία*, *Αἰνείου ἀριστεία*. Sed si ne his quidem carminibus resectis tempus toti Iliacae fabulae enarrandae sufficiebat, etiam magis carmina contrahenda erant, quod quo modo factum esse videatur, his ordinibus carminum illustrabo:

1. 2. 3. 5. 7. 9. 18. 20. 21. 24. 25. 32. 33. 35. 37,
1. 2. 15. 16. 18. 19. 25. 26. 32. 33. 35. 37,
1. 2. 18. 20. 21. 25—29. 33. 35. 37. 38,
1. 2. 15. 16. 18. 20. 25. 32. 33. 35. 37,
1. 2. 18. 25. 33. 35. 37.

Denique si quis ex me quaerat, quos sapientissime optasse existimem, haud cunctanter palmam iis tribuam, qui partem aliquam plenam quam abbreviatam totam Iliadem postulaverint, maxime vero laudem qui aut primam et clarissimam partem sive carmina 1. 2. 3. 5—12, aut ex omni numero carminum praeclarissima quaeque sive 1. 2. 3. 5. 11. 18. 25. 37 elegerint.

De interpolationibus.

§ 12. Interpolandi prurigo grammaticorum imitatorumque nullius non nocuit scriptoris integritati, neque antiquissimi ingeniosissimique poetae Homeri reverentia tanta fuit, ut scioli homines sua commenta dactylicis pedibus inclusa praeclaris versibus summi vatis intexere deterrerentur. Quamquam auctoritas recensionis Aristarcheae prohibuit, quominus post Aristarchum interpolatio liberius grassaretur omnesve codices invaderet. Inde factum est, ut versus, qui pauci a Romanis Byzantinisve librariis additi esse videntur, in codices optimos non irrepserint et plerique per Eustathium solum vel scholiastam Victorii nobis innotuerint.[1]) Sed

1) Confer apparatum criticum ad *Α* 69. *Β* 642. *Γ* 40. *Η* 151. *Θ* 131. *Ι* 119. *Μ* 424. *Ν* 218. 367. 433. 566. *Ξ* 241. 279. 351. *Ο* 5. 22. 78. 689. *Τ* 30. *Ψ* 538. *Ω* 804.

iam ante Alexandrinorum grammaticorum aetatem licentia interpolandi coercita erat, ex quo Pisistratus Atheniensis Homeri carmina litteris mandare coeperat, neque dubito quin versus, qui post Pisistratum ab hominibus litteratis in suis exemplaribus adiecti erant, a grammaticis subtilissimis cum Zenodoto et Aristophane tum Aristarcho plerique rursus eiecti sint. Haec enim gravissima causa fuisse videtur, cur Homeri carmina, si cum poematis epicis medii aevi germanicis ea comparaveris, tam integra nobis servata sint.

Quin ne Pisistratus quidem virive docti Zopyrus Onomacritus Orpheus, quibus ille carmina Homeri colligendi scribendique curam mandaverat, multa novasse aut adiecisse videntur. Sane Wolfianis si fidem haberemus Iliadis et Odysseae quasi parentem Pisistratum facientibus, fieri non posset, quin magnum vel potius ingentem numerum versuum a Pisistrateis redactoribus additos esse existimaremus, quibus carmina, quae olim nisi quod in eodem fere argumento versabantur non cohaesissent, in unum corpus perfecti poematis cogerent. At neque veterum scriptorum testimoniis, quae diligenter Duentzerus, Hom. Abhandl. p. 1—27, collegit et examinavit, neque orationis rerumve indiciis, quibus plus novem partes ex decem partibus Iliadis ante litteram digamma oblitteratam et ante divulgatas Hesiodi cyclicorumque poetarum fabulas factas esse evincas, audacia istius opinionis defenditur. Tantum igitur abest, ut Pisistrateos additis resectis immutatis versibus Iliaca carmina in corpus unius poematis conflasse concedam, ut in coniungendis carminibus usum et traditionem diligentissimorum rhapsodorum eos secutos et paucos tantum versus de suo addidisse contendam. Aliquot autem versus ab iis adiectos et carmina 12 et 17, quorum alii rhapsodi posterius ex Iliade excluserant, prius alio loco collocaverant, in suum locum reposita esse, huius rei rumorem primum ad Dicaearchum[1]), deinde ad grammaticos Alexandrinos (cf. schol. *K* 1. *λ* 604), postremo ad Plutarchum (cf. Thes. 20), Diogenem Laertem (cf. I 57), Strabonem (cf. IX p. 394), Pausaniam (cf. VII 26), Eustathium delatum esse docte Duentzerus demonstravit. Merito enim ille Lehrsii sententiam improbavit, qui Zenodotum Aristarchumque nihil de versibus a Pisistrato interpolatis scivisse dixit.[2]) Etenim ut Aristarchum dubios, quos iam allaturus sum,

1) Duentzeri coniecturam de Dicaearcho auctore Ciceronis de orat. III 34, 137 improbavit magis quam refutavit Volkmann, Geschichte und Kritik der Wolfschen Prolegomena p. 349.

2) In commentatione, Zur Homerischen Interpolation, quae primum prodiit in Rhen. Mus. XVII 481—507, deinde recepta est in

versus quia a dicendi usu Homeri et rerum serie eos abhorrere videret, non quia Pisistratum eos intexuisse accepisset, damnavisse atque eiecisse concedam, veri simillimum tamen est versus *A* 265. *Γ* 144. *λ* 631. *B* 558, fortasse etiam *B* 549, *M* 372[1]), *N* 679—722. *λ* 321—325 a Pisistrato vel eius redactoribus interpolatos esse, quibus famam Thesei et res Atheniensium illustrarent.[2]) Neque hos versus solos a Pisistrateis adiectos esse crediderim, sed alii utrum ad istos an ad antiquiores interpolatores revocandi sint, certa desideramus indicia.

§ 13. Longe spatiosior campus interpolationibus eo tempore patebat, quo Homeri carmina ore rhapsodorum propagabantur necdum litteris consignata et publica auctoritate a libidine interpolatorum versificatorumque defensa erant. Nempe versus et singulos et plures coniunctos texturae veterum carminum tum temporis insertos et attextos esse adeo non mirum est, ut multo iustiorem causam mirandi haberes, si tale quid non factum esset. An recentem hymnum Apollinis Pythici interpolatione fabulae Typhaonis (vv. 127—177) et Hesiodi theogoniam hymnis Hecates (vv. 414—452) et Musarum (vv. 84—103) auctam esse coactus concedes, quia commissurae partium turpiter hiant, Homeri Iliadem, multo illam antiquiorem quaeque incerto possessionis iure et rerum varietate multo magis ad interpolandum invitaret, nihil simile passam esse contendes? Diversa autem interpolationum genera irrepsisse probabile est, prout ingeniosus erat interpolator aut in tenui solo sulcos ducebat. Etenim quo tempore rhapsodi versus, qui hoc nomine digni essent, ipsi non faciebant, sed aliorum carminibus recitandis vacabant solis, interpretamenta non irrepserunt nisi quae explicando verbo alicui obsoleto aut fabulae recentiorum poetarum commemorandae aut denique arti recitandi adiuvandae inserviebant. At qui non solum Homeri vetera carmina recitabant, sed etiam ipsi nomine *ἀοιδῶν* gaudebant et divina carmina pangebant, ipso ingenii instinctu eo ferebantur, ut fabulae exornandae occasionem

alteram editionem libri subtilissimi, de Aristarchi studiis Homericis, p. 430 sqq.

1) Cur versus *M* 372 interpolatus esse videatur, infra § 85 docebo; adulterinum eum esse iam veteres grammaticos intellexisse ex schol. Victoriano apparet.

2) Quos hic et infra spurios dixi versus non ego primus omnes damnavi adulterinosque esse argumentis coargui, sed ne bis idem dicerem, solo in apparatu critico nomina antecessorum referre mihi visum est. De interpolationibus Pisistrateorum confer sodes Sengebuschium, Hom. diss. II 109.

arriperent pannumque unum alterumque, qui late splenderet, assuerent. Veterum illorum Homeridarum nomina oblivione pleraque obruta sunt, unius Cynaethi mentio fit in scholio Pindari Nem. II 1: *Ὁμηριδῶν ἐπιφανεῖς ἐγένοντο οἱ περὶ Κύναιθον, οὓς φασι πολλὰ τῶν ἐπῶν ποιήσαντας ἐμβαλεῖν εἰς τὴν Ὁμήρου ποίησιν.*[1]) Atque cum hic Homeri carmina Syracusis divulgasse narretur, iam alias interpolationes multas ab Homeridis, qui propius ab auctore gentis aberant et in Asia et Graecia Homeri carmina divulgabant, veteribus carminibus illatas esse probabile est. Sed non omnes interpolationes enarrare et argumentorum subtilitate suspiciones meas confirmare mihi proposui, sed in genera quaedam eas cogere et maiores tantum fusius excutere in animum induxi.

§ 14. Atque levissimae quidem et infimae rhapsodorum aetati adstruendae interpolationes eae sunt, quibus aut glossematum instar obscurum aliquod verbum toto versu explicabatur, velut *Θ* 528

ἐξελάαν ἐνθένδε κύνας κηρεσσιφορήτους,
[οὓς κῆρες φορέουσι μελαινάων ἀπὸ νηῶν]

aut brevis et concisa dictio gnomico versu alicunde decerpto dilatabatur, velut *Ω* 45

ὡς Ἀχιλεὺς ἔλεον μὲν ἀπώλεσεν, οὐδέ Ϝοι αἰδώς
[γίνεται, ἥ τ' ἄνδρας μέγα σίνεται ἠδ' ὀνίνησιν]

aut denique res, quae prudentibus hominibus ipsa satis patebat, hebetibus more magistellorum illustrabatur, velut *K* 497

1) Huic scholio alterum additum est: *ἦν δὲ ὁ Κύναιθος Χῖος, ὃς καὶ τῶν ἐπιγραφομένων Ὁμήρου ποιημάτων τὸν εἰς Ἀπόλλωνα γεγραμμένον ὕμνον λέγεται πεποιηκέναι· οὗτος οὖν ὁ Κύναιθος πρῶτος ἐν Συρακούσαις ἐρραψῴδησε τὰ Ὁμήρου ἔπη κατὰ τὴν ἑξηκοστὴν ἐννάτην Ὀλυμπιάδα, ὡς Ἱππόστρατός φησιν·* quod scholion exscripsisse videtur Eustathius p. 6: *τοῦ δὲ ἀπαγγέλλειν τὴν Ὁμήρου ποίησιν σκεδασθεῖσαν ἀρχὴν ἐποιήσατο Κύναιθος ὁ Χῖος· ἐλυμήναντο δέ φασιν πάμπολλα οἱ περὶ Κύναιθον καὶ πολλὰ τῶν ἐπῶν αὐτοὶ ποιήσαντες ἐνέβαλον.* Welckerus Ep. Cycl. I 227 hunc rhapsodum Cynaethum eundem atque Cinaethonem poetam fuisse suspicatus est, quem cum Eusebius-Hieronymus quarta Olympiade agnitum esse dicat, in scholio Pindarico *κατὰ τὴν ἕκτην ἢ τὴν ἐννάτην Ὀλυμπιάδα* corrigendum esse monuit. Atque corruptum esse numerum scholii certissimis argumentis vir clarissimus evicit; sed cum auctorem hymni Apollinis Deliaci aliquanto inferiorem aetate quam eos, qui Iliadem et Odysseam condiderunt, fuisse Baumeisterus in editione hymnorum p. 114 certe demonstraverit, et num Cynaethus Chius et Cinaethon Lacedaemonius iidem fuerint prorsus incertum sit, Duentzerum magis probo *κατὰ τὴν εἰκοστὴν ἐννάτην Ὀλυμπιάδα* conicientem vel *ΞΘ* pro *ΚΘ* restituentem; cf. Duentzer, Hom. Fragen p. 175. Ipsum autem illud testimonium de Cynaetho interpolatore Homeri non libris Cynaethi et aliorum Homeridarum inter se comparatis, sed vago quodam rumore niti videtur.

ἀσθμαίνοντα· κακὸν γὰρ ὄναρ κεφαλῆφιν ἐπέστη
[*τὴν νύκτ' Οἰνεΐδαο πάις διὰ μῆτιν Ἀθήνης*].

Similes his sunt versus illepedi a me, aliis plerumque praeeuntibus, uncinis inclusi *Α* 296. *Β*.206. 353. 491—492. 514. 535. *Γ* 224. *Δ* 228. 398. *Ε* 415. *Ζ* 151. 159. *Η* 353. *Θ* 185. *Ι* 59. 416. *Κ* 387. *Λ* 272. *Ν* 255. 316. *Ξ* 40. 114. 217. 269. 426. *Ο* 214. *Π* 261. 397. 815. *Ρ* 545—546. *Σ* 168. 399. *Τ* 135. 224. 312. *Φ* 158. *Χ* 128. *Ψ* 479. *Ω* 385. 558 et fortasse etiam *Λ* 515. *Χ* 29. *Ψ* 227. Eiusdem generis erat etiam versus *ἀντιθέῳ Φοίνικι ὀπάονι Πηλεΐωνος*, qui ab Zenodoto post *Ξ* 136 legebatur, sed iam ab Aristarcho expunctus est.

Sed politiores quoque versus ab eloquentiore quam perspicaciore rhapsodo rerum nexum non recte intellegente adiectos habes *Ψ* 462—464, ut acute nuper E. Kurtzius in Philol. XXXVI 562 demonstravit. Rhapsodos enim verba Homeri non semper recte percepisse et adulterina lectione in errorem inductos falsam explicationem addidisse illustri exemplo *Β* 319 exploratum est

τὸν μὲν ἀΐδηλον θῆκεν θεός, ὅσπερ ἔφηνεν·
[*λᾶαν γάρ μιν ἔθηκε Κρόνου παῖς ἀγκυλομήτεω*],

ubi versus uncinis inclusus ab eo adiectus est, qui cum obsoletum nomen *αἴδηλον* non intellexisset vel productam alteram syllabam huius nominis ferri non posse putaret, falsam lectionem *ἀρίζηλον* probavit.

Cum hoc genere interpolationum singulorum versuum longiores cohaerent, quibus Hesiodeo charactere, ut veteres grammatici iam adnotarunt (cf. Lehrs, de Arist.[2] p. 343), nomina dearum marinarum quae Thetidem comitabantur *Σ* 39—49, heroidum quarum amore Iuppiter se arsisse fatetur *Ξ* 317—327, fluviorum qui campum Troicum inundare narrantur *Μ* 20—24[1]), deorum qui exadversum stabant *Υ* 67—74, enumerata sunt.

§ 15. Alterum genus interpolationum cum epico cyclo et arte rhapsodorum cohaeret, qui cum non solum Homeri, sed etiam cyclicorum poetarum carmina recitarent fabularumque orbem totum novissent, occasionem venditandi suam doctrinam et antiqua Homeri carmina recentiorum poetarum commentis illustrandi cupide arripiebant. Atque de epici cycli interpolationibus cum in peculiari commentatione (ann. philol. 1871 p. 434—448) copiosius disputaverim, hic brevi repetam, versus *Ω* 29—30, *Τ* 326—337,

1) Notatu dignum est, quod hos versus interpolatos in suo Homero Hesiodum iam legisse apparet ex Hes. theog. 341—342.

Ω 6—9 ex Cypriis fluxisse videri, siquidem Homerum veteresque Homeridas neque Paridis iudicium neque Achillis et Deidamiae amores novisse recte statuunt. Chironis quoque commemoratio versibus *Π* 143—144 = *Τ* 390—391 facta Zenodoto offensioni fuit, sed cum nomen *Πηλιάδος μελίης* a Chirone Achilli commodatae postea duobus locis *Φ* 162 et *Χ* 133 respiciatur, versus istos damnare dubitavi. Ipsa autem impedita et contorta verborum constructio indicio est versus *Θ* 230—232

ἃς, ὁπότ' ἐν Λήμνῳ, κενεαυχέες ἠγοράασθε
ἔσθοντες κρέα πολλὰ βοῶν ὀρθοκραιράων,
πίνοντες κρητῆρας ἐπιστεφέος Ϝοίνοιο

a cyclico interpolatore in Homeri carmina invectos esse. Alias quasdam cyclicas interpolationes iam ab Alexandrinis grammaticis eiectas esse scholia Victoriana ad *Ν* 433. *Ο* 22. *Υ* 30. *Ω* 803 testantur et codicum optimorum consensu *Π* 381 probatur. Denique cyclicus poeta, qui catalogum navium veteri Iliadi inserendum curavit, multis eum versibus ditavit, qui ad fabulas a cyclicis poetis tum maxime celebratas spectabant, veluti 686—694, 699—709, 721—728 et fortasse etiam 595—600.

Herculis famae tenuia tantum vestigia exstant in Homeri Ionici poetae carminibus, collecta illa et explicata ab Emersonio meo in libello de Hercule Homerico; ampliora inculcaverunt interpolatores *Β* 658—670 et *Τ* 95—136 et *Λ* 689—705 et *Ε* 403—404, quorum locorum ultimus in primis ad interpolationem detegendam aptus est, quia interpolati versus falso loco ab redactoribus Pisistrateis collocati sunt. Idem error in alia interpolatione occurrit sexti libri Ζ 200—205, quorum versuum ordinem turbatum esse suo loco monuimus.

Ad Thebanas vero fabulas refero versus *Δ* 398 et Ζ 222—223, quorum priorem primus ego notavi, reliquos iam alii eiciendos esse intellexerunt. Neque dubito, quin versus *Ι* 557—572, quibus satis intempestive et obscure fabula Marpessae enarratur, merito a viris doctis damnati sint. Quamquam in hoc quoque genere interpolationum indagando cautus fui neque solum Paleiorum temeritatem omnia susque deque miscentium perhorrui, sed vel Nitzschii et Duentzeri et Larochii rationes hanc partem critices prae ceteris praeoptantium saepe sprevi et impugnavi.

§ 16. Latius patet iteratio singulorum pluriumve versuum a rhapsodis Homeri carmina memoriter recitantium alieno loco facta. Saepe enim isti, cum Homerus unum quendam versum repetivisset, eos quoque, qui altero loco cum illo coniuncti erant,

repetiverunt nec non singulos versus formulares, cum rei parum attenderent, alieno loco intruserunt. Tamen summam in hac re cautionem adhibendam esse duxi, quoniam poetam ipsum haud raro eosdem versus iterasse, quin etiam totam comparationem in alio libro reponere non dubitasse pro explorato habeo, unde difficillimum saepe est ad diiudicandum, utri loco versus iterati magis accommodati sint. Veluti imago equi rupto vinculo superbe per campum ad sueta balnea fluvii decurrentis non minus convenit Paridi sumptis armis de arce ad pugnam volanti *Z* 506—511 quam Hectori vulnere divina ope sanato ad suos pinnato gradu redeunti *O* 263—268. Nimirum Homerus grandius poema plurium librorum non ut totum continuo recitaret contexuit, sed, ut erat divino spiritu instinctus, plura carmina ad magnae cuiusdem imaginis mente conceptae descriptionem explendam in unum corpus coegit, unde alias alio tempore partes ad recitandum selegeret. Qua de causa cum splendidos versus etiam iteratos, modo ne in eodem carmine collocati essent, hominibus placere cognovisset, nihil causae habuit, cur similes res non similibus paribusve versibus describeret et illustraret. Quin vero singulos vel binos versus ne in eodem quidem carmine iterare dubitavit, veluti *E* 58 = *E* 294, *E* 366 = *E* 768, *Λ* 264—265 = *Λ* 540—541, *Λ* 273—274 = *Λ* 399—400, *Λ* 275—276 = *Λ* 586—587, *Δ* 90—92 = *Δ* 201—203, quos versus nemo certe sollicitare vel antiquitatem carminum, in quibus inveniuntur, addubitare audebit. Sed singillatim hanc rem pertractare et exempla versuum falso iteratorum proferre inutile esse duxi; satis habui rationes quas secutus sim adumbrare et lectores ad Sittelii mei librum, Die Wiederholungen in der Odyssee, delegare, in cuius libri prima parte tota haec quaestio commentationibus virorum doctorum allatis docte et dilucide exposita est.

Praeter Homerum Hesiodi quoque versus adeo memoriae rhapsodorum inhaerebant, ut aut necopinantes aut pravo studio interpolandi adducti eos Homeri carminibus insererent. Sic versus *Ω* 45 ex Hes. op. 316, *Θ* 15 ex Hes. theog. 811, *Λ* 265 ex Hes. scut. 182, *λ* 604 et 612 ex Hes. theog. 952 et 228 sumptos esse patet. Num ex aliis quoque poematis versus in Homeri libros irrepserint, post tantum veterum litterarum naufragium neque asseverare neque infitiari nobis licet.

§ 17. Iam perventum est ad gravissimum genus interpolationum, quod cum Wolfius, proleg. c. XXXI non satis examinasset, Homerum universorum corporum Iliadis et Odysseae opificem esse negavit et artificiosae compagis structuram posterioribus saeculis

inditam esse duxit. Bene enim Wolfius interpolationes quasdam ad carmina Iliadis arctius inter se copulanda a rhapsodis vel Pisistrateis additas esse divinavit, sed cum eas indagandi diligentia supersedisset neque fines earum circumscribere conatus esset, iusto maiorem iis vim tribuit. Atqui possunt istae interpolationes certis indiciis deprehendi atque exsecari et maximam partem iam ab Aristarcho indagatae et a Bekkero expulsae sunt. Atque primum diasceuasta nescio quis orationes Iovis *O* 63—77 et Polydamantis *N* 741—747 ita amplificavit, ut Iovem futuras res usque ad Troiam urbem dolo Minervae sive lignei equi captam praesagientem, Hectorem cladem libri octavi respicientem et Achillem denuo ad arma excitatum praevidentem faciat. Ab recentiore autem versificatore istos versus et similia orationum incrementa *Θ* 523—528, 535—541 et *P* 450—455 addita esse et rerum et orationis indiciis manifestis constat, quae enumerare longum est et iam ab aliis in lucem protracta sunt.

Deinde in fine veterum longiorumque carminum partium *Σ* 354—368, *P* 400—423, *O* 367—389, *N* 345—360, *M* 175—181, *Z* 311, atque etiam in exordio novorum carminum *E* 508—511 et *O* 610—614, quo in statu res essent illepidis versibus ab isto diasceuasta expositum est. Ad eundem vero versificatorem etiam ieiunos versus *B* 239—242, *B* 377—378, *Θ* 28—40, 466—468, 523—528, *Λ* 78—83, *P* 545—546, *P* 612—616 refero, qui narrationis processum magis turbant quam expediunt et simili, quo illi, consilio additi esse videntur.

Denique cognatae indolis sunt versus nonnulli, qui ad partes poematis in ampliorem ambitum provecti arctius conectendas et conglutinandas interpositi esse videntur. Etiamsi enim unum poetam totam Iliadem composuisse credas, tamen certa et invicta, quae quarto capite aperiam, argumenta prohibent, quominus illum longum opus uno tenore ita pertexuisse statuas, ut singulos deinceps libros componeret et perpoliret. Immo longa temporum intervalla inter primam secundam tertiam partem poematis intercessisse et perfecto operi aliquanto post nonnulla carmina adiuncta esse videntur. Posteriores autem partes cum prioribus aut poeta ipse aut, quod plus una causa veri similius est, diasceuasta ille arctius conectendas versibus aliquot interpositis curavit. Sic carmini 38 postquam carmen 40 adiectum est, versus *Ψ* 184—191 interpositi sunt, quibus animi auditorum funere corpus Hectoris non privatum iri monerentur. Vetustissimo vero libro undecimo, postquam recentiore libro duodecimo excipi coeptus est, versus *Λ* 47—55 intexebantur, ut

fossam castrorum Achivi in proelium proruentes aeque atque Troiani in castra irrumpentes transire narrarentur. Similiter consilium principum *B* 53—86, legatio Aiacis et Ulyssis ad Achillem missa *I* 89—713, Patrocli cum Nestore confabulatio *Λ* 596—848, fabricatio armorum Achillis *Σ* 368—616, funus Patrocli *Ψ* 1—897 aliquanto post sive ab eodem sive ab alio poeta adiecta in causa erant, cur *B* 143. 194, *Λ* 502—520, *Ξ* 1—152, *Ξ* 379—382, *O* 390—405, *N* 521—561, *N* 741—747, *Π* 56—63, *M* 336, *T* 382—383, *Φ* 594, *X* 381—390 adicerentur. Multo autem facilius novos versus additos quam veteres eiectos esse inprimis ex eo concludas, quod versus *Π* 793—804, qui adiectis versibus *P* 85—205 abiciendi erant nec non versus *Φ* 227, qui vetere fabula pugnae fluvialis amplificata omni vi carebat, intacti relicti sunt; tanta fuit reverentia veterum et prisca fama celebratorum versuum. Hoc autem cum aliorum tum Friedlaenderi causa moneo, qui lacunis quoque Homeri carmina labem traxisse identidem statuit.

§ 18. Quae huc usque a nobis examinatae sunt interpolationes omnes tam ieiunae et exiles sunt, ut toto caelo a divina arte Homeri eiusque dicendi usu distent et hac ipsa re suspicionem recentioris originis moverint, quod ut ne longius persequar, pauca quaedam et insigniora commemorare visum est, digammi vim neglectam *Γ* 224, *Z* 151, *Θ* 535, *O* 397, *T* 124, *Υ* 67, 224, contractionem vocalium admissam verborum *κτενεῖ* *O* 65 et 68, *βαλῶ* *P* 451, *ἐκφανεῖ* *T* 104, *λούσῃ* *Ξ* 7, *καρῆτι* *O* 75, insolitum genus non vitatum *Ἴλιον αἰπύ* *O* 71, *Ἥρη θῆλυς* *T* 97, *ἰὰ πτερόεντα* *Υ* 68, dualis formam secundae personae ad tertiam translatam *ἐτεύχετον* *N* 346, pronomen *ἥδε* de re remota usurpatum *Θ* 541, invectas soloecas formas *νῶι* *Π* 99, *ἑοῖ αὐτῷ* *N* 495 et voces ab usu Homerico alienas *ἡμιθέων* *M* 33, *λόγοισι* *O* 393[1]). Huc accedit, quod cum Ilias ante Odysseam composita et ad perfectionem consummati operis adducta esse videatur, in hoc genere interpolationum nonnulli versus ad exemplar versuum Odysseae efficti sunt, velut versus *E* 403. *I* 561. *Λ* 697. 705. 706. *Σ* 363. *Ω* 8. 369. 558 ad exemplar versuum *φ* 28. *σ* 5. *φ* 19. *ι* 42. *υ* 46. *ϑ* 183. *π* 72. *π* 388 facti.

§ 19. Prorsus diversae indolis sunt aliae interpolationes eo tempore natae, quo rhapsodorum munere vates ipsi (*ἀοιδοί*) funge-

1) Nomen *λόγος* praeterquam in hoc loco invenitur in Odysseae recente libro *α* 56; idem saepius, quod notatu dignum est, recurrit in Hes. op. 78. 106. 789, theog. 229. 890. Similiter nomen *ἡμίθεος*, quod uno illo interpolato loco Homeri *M* 21 legitur, redit in Hesiodi op. 160.

bantur, qui cum non solum aliena, sed etiam sua carmina cantare consuessent, artis divinae furore saepe commovebantur, ut Homerum poetam aemulati veterem comparationem nova commutarent, locos qui non satis nitere viderentur splendide exornarent, denique tota quoque carmina veteri Iliadi insererent. Quae cum ita sint, haec additamenta multo difficiliora sunt ad detegendum et acumina Alexandrinorum grammaticorum pleraque fugerunt. Prope enim horum additamentorum auctores, quos vere Homeridas fuisse dicas, ab aetate Homeri aberant et artem non magis quam orationem parentis artis felicissime imitati atque aemulati sunt. Neque tamen prorsus nobis de antiquis versibus a recentibus discernendis desperandum est. Nam et oratio istorum additamentorum peculiaria quaedam habet, quae linguam tum temporis de vetere statu iam declinasse et Odysseae quosdam versus pervulgari et adamari coeptos esse coarguant. Plus autem in hoc genere interpolationum argumenta rerum valent, siquidem supervacanea et turgida non minus quam obscura et exilia ab Homeri ingenio abhorrent et quae non ad ipsam rerum summam attinent carmina ab Homeridis potius superaddita quam ab Homero ipso confecta esse videntur. Maxime vero ut in aliis generibus interpolationum, sic in hoc quoque ad indagandam alienam originem rimae compagum ducunt incommoda aliqua particula vel versus clausula inepta expletae. Haec postquam in universum disputavimus, singula iam pertractare tempus est.

Quinque locis binae coniunctae sunt comparationes *B* 459—468 et 469—473, *Λ* 548—557 et 558—565, *O* 618—622 et 623—629, *Υ* 374 et 375—379, *Υ* 490—494 et 495—503. Utraque egregia est, sive orationis leporem sive inventionis acumen spectas, tamen ambas ab eodem poeta factas esse plane improbabile est. Equidem comparationem Aiacis cum asino pedetemptim ex segete decedente (*Λ* 558—565) nativae simplicitati Homericae poesis magis quam imaginem leonis convenire, et grues innumeras in Asio prato circa flumina Caystri volantes potius ab Homero, in agro Ionico prope Caystrum flumen degente, ad comparationem adscitas esse existimavi quam muscarum examen lactis sina circumvolitantium (*B* 469—473); tertio autem loco et quinto ipsa conformatio sententiae et nexus rerum docet alteram, non priorem imaginem ab recentiore poeta superadditam esse.

Porro eadem particula bis brevi intervallo in principio sententiae posita documento est versus *B* 250—253 et 254—256, quae eandem fere sententiam exprimunt, aeque ac *X* 482—507

et 508—515 a diuersis poetis profectos esse.[1]) Idem fere cadit in versus *A* 170—180, *Σ* 182—187, *T* 90—136 nec non in versus *Θ* 530—534 et 535—541, *N* 114—115 et 116—119, *N* 730 et 731, *I* 318—319 et 320, *K* 49—50 et 51—52, quamquam in his ultimis locis eiusdem particulae repetitio deest et alter quisque locus rem magis amplificat quam recoquit. Totam vero hanc partem crisis Homericae egregie illustravit Friedlaenderus in Philologo IV 577—591 et in Annal. phil. suppl. III 473—479.

Longe plura sunt additamenta rei exornandae et exaggerandae causa adiecta. Sic cum recentior poeta in descriptione sacrarum epularum *A* 467 sq.

αὐτὰρ ἐπεὶ παύσαντο πόνου τετύκοντο τε δαῖτα,
δαίνυντ' οὐδέ τι θυμὸς ἐδεύετο δαιτὸς ἐϜίσης

potationis et saltationis commemorationem desideraret, harum quoque rerum expositionem tritis verbis concinnatam versibus *A* 469—474 adiecit, ita tamen ut inepto transitu *αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἕντο* infelicem imitatorem se proderet. Facetius rem gessit interpolator versuum *I* 380—384, qui cum in simplici recusatione donorum 379 et 385—386

οὐδ' εἴ μοι δεκάκις καὶ ἐϜεικοσάκις τόσα δοίη,
οὐδ' εἴ μοι τόσα δοίη ὅσα ψάμαθός τε κόνις τε,
οὐδέ κεν ὧς ἔτι θυμὸν ἐμὸν πείσει' Ἀγαμέμνων

non acquiescendum esse putasset, interiectis versibus 380—384 divitias Thebarum Aegyptiarum et Orchomeni Minyeiae praedicavit. Modum vero gratae simplicitatis excedit tumida exaggeratio Achillis dentibus prae furore frendentis *T* 365—368, et omnibus Achivis internecionem imprecantis *Π* 97—100; nec scio an etiam descriptio Apollinis Patroclo cassidem deicientis et hastam frangentis et scutum exuentis *Π* 793—804 ad idem exaggerandi studium pertineat.

Denique Aiacis et Nestoris laudes inique neglectae videbantur interpolatori, qui versus *B* 528—530, *Π* 358—363, *P* 359—373 intexendos curavit. Ad postremum brevi moneo versus *Z* 29—36, *A* 163—164, *N* 656—659, *N* 749—754, *Σ* 181—186, *T* 181—183, *T* 282—303 simili ratione additos esse, quorum nonnulli alio quoque nomine, ut infra demonstrabimus, suspicionem interpolationis movent; plerique commissuris orationis male laxatis recentiorem originem produnt. Totum autem hoc studium locos

1) Similiter in Odyssea repetitio eiusdem versus transitorii *π* 281 et *π* 299 documento est versus *π* 281—298, quos recte iam Zenodotus notavit, ab interpolatore additos esse, quod similiter factum est *η* 184 et *η* 228, *ϑ* 83 et *ϑ* 521, *ξ* 171 et *ξ* 185, *τ* 1 et *τ* 51.

veterum carminum exornandi et aemulandi simillimo exemplo Demosthenis orationis Philippicae tertiae egregie illustratur, quam et ipsam multis incrementis et tam egregiis, ut vel acerrimos iudices diu fefellerint, auctam esse Leonardus Spengelius, optimus meus magister, primus demonstravit.

§ 20. Iam maiora moliamur, cum maiora Homeridas molitos esse demonstremus. Neque enim tantum paucorum versuum additamentis vetera carmina dilataverunt, sed ita quoque auxerunt, ut nova carmina iis intexerent aut subtexerent. Haec iam ita recensebo, ut a minoribus ad maiora progrediar indiciis interpolationis succincte indicatis.

Primum commemoro naenias Hectoris *Ω* 723—777 suavissimas illas quidem et tersissimas, sed quarum recens origo commissura primi earum versus et antecedentium veteris carminis versuum

παρὰ δ' εἶσαν ἀοιδούς
θρήνων ἐξάρχους, οἵ τε στονόεσσαν ἀοιδήν
οἳ μὲν ἄρ' ἐθρήνεον, ἐπὶ δὲ στενάχοντο γυναῖκες.
τῇσιν δ' Ἀνδρομάχη λευκώλενος ἦρχε γόοιο,

manifesto deprehendatur. Veteris enim carminis poetam vates mercennarios lugubres cantus praeeuntes, praeficas mulieres succinentes finxisse patet, naeniarum auctor Andromacham Hecubam Helenam praecantorum munere fungi easque satis inepte ex numero mulierum succinentium esse dicit.

Ludorum funebrium extremam partem *Ψ* 798—897 ab alio poeta adiectam esse Lachmannus Betr. p. 86 et Lehrsius de Arist.[2] p. 424 inde potissimum apparere docuerunt, quod ludorum genera in hac parte enarrata supra *Ψ* 621—623 et 634—638 non indicata essent. Proprium autem huius supplementi ludorum funebrium est, quod singulorum ludorum expositio ab particula *αὐτάρ* (vv. 728, 826, 850, 884) orditur, quo transitu saepe poeta Odysseae, nusquam auctor prioris partis carminis *Ψ* usus est.

Aeneae certamen cum Achille *Υ* 75—352 illepidissimum et ex laciniis aliorum carminum atque etiam eiusdem libri (201—202 = 432—433) misere consutum, si quod additamentum Iliadis, divino Homeri ingenio indignum est, ut vere Homerum, si hos quoque versus fecisset, dormitasse diceres. Idem maxime nobis offensioni eo est, quod narrationis decursum importune retardat et Achillem, quem modo summo furore in Hectorem prorumpentem poeta dixerat, in media acie longas orationes facientem et audientem fingit. Quo cum accedat, quod dicendi genus Odysseae quam Iliadis similius

est et fortuna regni Iliaci ante Troianum bellum (213—242) et post fatum Priami (300—308) cyclico more enarrata est, nullus equidem dubitavi hanc partem infimae aetati Homericae poesis adsignare. Nam vel post Ὁπλοποιίαν eam veteri Iliadi accessisse inde patet, quod eius auctor versus Σ 474—481 non solum novit, sed etiam perverse interpretatus est, cum auro aere plumbo, quibus metallis scuti ornamenta balteus ocreae crista illic fabricari lepide narrantur, quinque tabulas (πτύχας) scuti constare inficete fingit Υ 268—272.

Scuti Achillei fabricatio Σ 483—608 a Zenodoto damnata est, quod ut faceret, non fide vetustarum editionum, in quibus si hi versus defuissent, Aristarchus id adnotare non omisisset, sed ratione et fortasse etiam fama Pisistrateae redactionis adductus esse videtur. Quo enim modo Doloneam ab aliis omissam et armorum commutationem Diomedis et Glauci ab aliis alio loco positam esse memoriae proditum est, ita huius quoque partis a Pisistrato Iliadi intextae famam ad Zenodotum perlatam, spretam ab Aristarcho esse suspicari possis. Quod autem Aristarchus contra Zenodotum in scholio ad Σ 483 disserit ὅτι Ζηνόδοτος ἠθέτηκεν ἀπὸ τούτου τοῦ στίχου τὰ λοιπά, ἀρκεσθεὶς τῇ κεφαλαιώδει προεκθέσει· Ὅμηρος δὲ οὐκ ἂν προετραγῴδησε τὰ κατὰ τὰς φύσας, εἰ μὴ καὶ τὴν τῆς ποικιλίας κατασκευὴν ἔμελλε διατίθεσθαι, id mihi non plane persuasit grammaticorum princeps. Nam folles igni accendendo Vulcanum ammovisse apte poeta dixit ad scutum eiusque ornamenta, thoracem, galeam, ocreas fabricanda, sive ornamenta singillatim descripturus, sive uno versu 482 ea significaturus erat; male autem ille rem partitus est, quod in ornamentis scuti describendis tam longus fuit, nihil dixit de artificiis galeae (cf. κόρυθα καλὴν δαιδαλέην Σ 612) thoracis baltei, quae et ipsa lineamentis et crustis ornari solita esse ex Λ 19—31 comperimus. Nihilo minus hoc vere sensisse videtur Aristarchus, tam fusae expositioni officinae et utensilium Vulcani meliorem fuisse locum, si artificia quoque utensilibus illis facta copiose narraturus et illustraturus fuit poeta; quo accedit, quod particula δή versus Σ 609 αὐτὰρ ἐπεὶ δὴ τεῦξε σάκος μέγα τε στιβαρόν τε longiorem descriptionem scuti antecessisse arguere videtur. Inde ego veri similius esse iudico Homeridarum aliquem, a vetere versu Σ 142 profectum, quo Thetis a Vulcano arma petituram se promiserat, totum hoc carmen veteri Iliadi inseruisse eundemque versus Τ 3. Φ 165. 592. 594. Χ 316 interpolasse. Oratione vero et versibus auctor huius additamenti venustissimi saepe Odysseam imitatur, unde eum

eundem fuisse conicio, qui Alcinoi hortorum descriptionem η 103—131 lepide auxit; longo autem temporis intervallo eum ab Homeri aetate removendum esse facile tibi persuadebis, si egregiam artem fabricationis scuti cum incunabulis operae fabrilis libri undecimi Λ 19—28 comparaveris.

Consilium principum Β 53—84 ieiunitate et exilitate rerum et orationis magnopere differt ab ubertate et venustate reliquae partis carminis. Praeterea ita se gerunt principes uno excepto Ulysse in contione, tamquam nihil ab Agamemnone praemoniti fuerint, et ipse Ulysses non Agamemnonis, quam in consilio ille habuerat, oratione, sed Minervae consilio et admonitione ut Graecos a turpi fuga revocaret commotus est, unde merito iam Aristoteles poet. c. 15 poetam reprehendit, quod deorum machina usus sit, ubi rerum ordo et consecutio expediendae fabulae sufficiebat. Duos autem versus 143 et 194, qui consilium illud principum respiciunt, ab interpolatore, ne nimis inter se duae libri partes discordarent, adiectos esse in propatulo est. Inde Lachmanno et Koechlio versus 53—84 resecantibus morem gerere non dubitavi. Sed ne Ὀνείρου quidem sive versuum Β 1—52 ullum vestigium in principali parte libri secundi apparet; immo dubito an poeta Agamemnonem sic, ut versibus 111—116 fecit, dicentem facturus fuerit, si contioni illos versus iam praemisisset; qua de causa hos quoque versus et insuper 239—242 et 377—378 postea sive eundem sive alium poetam adiecisse puto, quibus arctius alterum librum cum priore conecteret. Hoc autem factum est ante compositos libros Κ et Ω, quia Β 1—2 et 81 exemplo fuerunt Κ 1—4 et Ω 222.

Legationem sive Πρεσβείαν totam vetere Iliade exclusit Lachmannus; hoc quo iure fecerit, nunc non quaero, sed omnes versus, quibus Phoenix inter legatos fuisse refertur, Ι 168—169. 180. 427—429. 432—622. 658—668. 690—692, ab Homerida aliquo additos esse praeclare nuper Bergkius, Griech. Lit. p. 595 demonstravit. Namque duos sollemni more, non tres legatos primitus ad Achillem missos esse, eius rei in dualibus versuum Ι 182. 183. 192. 196. 197. 198 certa relicta sunt testimonia, et versum Ι 223 νεῦσ' Αἴας Φοίνικι, νόησε δὲ δῖος Ὀδυσσεύς ineptissime interpolatum esse nomine Φοίνικος in locum alius vocabuli perverse substituto apparet: quid enim Aiacem Phoenici adnuere, ut Ulysses verba faceret? Haec autem interpolatio eo tempore illata esse videtur, quo dualis cum plurali mutari coeptus erat, cuius usus qui ex Homero loci (Α 567. Δ 407. Ε 487. Θ 186—191. 405. Τ 205) afferuntur, aliam explicationem ad-

mittunt, certa exempla exstant in hymno Apollinis Pythii 278. 308. 323.[1])

Pugna Sarpedonis cum Tlepolemo *E* 627—698 peculiare quoddam carmen efficit, quo exsecto nihil in narratione proelii principalis desideratur; postea autem illud adiectum esse inde efficitur, quod neque Tlepolemus Heraclides neque Rhodii, quorum dux ille fuit, ullo alio loco Iliadis, excepto catalogo *B* 653—670, commemorantur et pugnae singulari in summo fervore belli et atrocissimo Hectoris Martisque impetu locus non erat; praeterea verba *οὐδ' ἄρ' Ὀδυσσῆι μεγαλήτορι μόρσιμον ἦεν ἴφθιμον Διὸς υἱὸν ἀποκτάμεν ὀξέι χαλκῷ* (*E* 674) perspicue ostendunt auctoris eorum menti fabulam Sarpedonis a Patroclo interfecti *Π* 419—697 iam obversatam esse. Eundem vero, qui hanc pugnam libro quinto inserendam curavit, etiam versus 471—493, quibus Sarpedon Hectori segnitiem et ignaviam exprobrat, addidisse Koechlius sagaciter perspexit: nam acres admonitiones Sarpedonis et facinus eius bene praeparare et iuxta Martis adhortationes (vv. 461—470) minus idoneas esse.

Pugna Patrocli cum Sarpedone *Π* 419—697 ab eodem poeta Lyciorum fautore addita esse videtur. Nam versus 432—458, quibus Iuppiter in monte Ida (cf. *Π* 677) cum Iunone, quae ab Ida ad Olympum rediisse *O* 79 dicta erat, sermones serere narratur, ab imitatore colloquii Iovis et Minervae *X* 166—187 veteri Patrocleae additos esse, postquam ab Lachmanno Betr. p. 72 demonstratum est, omnes fere consentiunt. Minus autem audax is iure habebitur, qui totam hanc fabulam postea adiectam esse statuet, quam qui cum Koechlio quinque locos 432—458. 494—497. 509—531. 555—562. 666—683 uncinis incluserit aut suo loco summoverit. Sed in hoc quoque libro praeter mortem Sarpedonis etiam facinora Lyciorum 326—329 vel 303—376 veteri carmini superaddita esse infra apparebit.

Haec incrementa veteris Iliadis enarrasse nunc quidem sufficiat; sed alii versus multi, velut *Λ* 430—492 et *Λ* 668—763 et *Σ* 590—606, a viris doctis in suspicionem vocati sunt; nos quid quoque de loco iudicaremus, in adnotatione critica succincte significavimus.

1) Quibus vitiis oratio Phoenicis laboraret, sublimi ut assolet oratione exposuit Paul La Roche, Die Erzählung des Phoenix vom Meleagros, ein Beitrag zu den homerischen Studien; at non particulas orationis Phoenicis, sed omnes partes Phoenicis ab interpolatore recentiore additas esse grammaticae rationes certe demonstrant.

§ 21. Verum non solum additamentis vetera carmina Homeridae auxisse, sed etiam tota carmina addidisse videntur. Atque primum navium catalogum non ab eodem quo reliquas partes Iliadis compositum esse tam manifestis argumentis et rerum et elocutionis cum ab aliis tum ab Odofredo Muellero, Gesch. der Griech. Lit. I p. 93 sqq., Koechlio, dissert. II de Iliadis carminibus, Ben. Niesio, Der Homerische Schiffskatalog, comprobatum est, ut multa verba de eo facere supervacaneum sit.[1]) Gravius illud est, quod ab auctore eius ne destinatus quidem primum esse videtur qui Iliadis carminibus insereretur, ut scite monuit Bergkius, Griech. Lit. p. 557. Nimirum in poemate de pugnis ante moenia Troiae commissis copiarum, non navium exspectamus recensum, neque probabilis causa, cur a Boeotis initium recensionis fiat, ex Iliade repeti potest. Qui autem veterem catalogum Iliadi iniunxit, sive Pisistratus ille fuit sive, quod magis crediderim, Cynaethus aliusve Homerida, multis eum fabulis ex Homero cyclicisque poetis sumptis interpolavit, quas in hac editione a genuino carmine discretas habes. Inserto vero catalogo navium additi praeterea veteri Iliadi sunt catalogus Troianorum *B* 819—877, quem ex Stasini Cypriorum poetae *καταλόγου τῶν τοῖς Τρωσὶ συμμαχησάντων* excerptum esse Muellerus, Griech. Lit. I p. 96, ingeniose et vere, opinor, suspicatus est[2]), et recensus copiarum Myrmidonum *Π* 168—199 vel 168—211, cuius exordium

πεντήκοντ' ἦσαν νῆες θοαί, ᾗσιν Ἀχιλλεύς
ἐς Τροίην ἡγεῖτο διίφιλος· ἐν δὲ Ϝεκάστῃ
πεντήκοντ' ἔσαν ἄνδρες

1) Quinam auctor ille catalogi fuerit, explorari vix umquam poterit; hallucinatur autem Bergkius, Griech. Lit. p. 559, cum catalogum ab eodem poeta quo pugnam Tlepolemi et Sarpedonis *E* 627—698 factum esse dicit; maiore iure catalogum ante Telemachiam factum dices, siquidem auctor versus Odysseae *δ* 1 imitatus est catalogi versum *B* 581.

2) Hoc quominus plane nobis persuadeamus, impedit silentium scholiorum et Aristarchi, quo eodem silentio dubium fit, num strages Nastae et Amphimachi Carum, quos in fluvio ab Achille interemptos esse catalogus *B* 874 dicit, in alio carmine cyclico, velut Aethiopide, quae Welckeri suspicio fuit, narrata fuerit. Nam catalogi auctori pleniorem quam quae aetatem tulit narrationem libri *Φ* obversatam esse Bergkius Gr. Lit. 565 parum probabiliter statuit. Quod autem Niesius in libello, Hom. Schiffskatalog p. 55, Troianorum catalogum ex fabula Argonautica fluxisse probabat, id iam ipse retractavit in libro, Entwickelung der Hom. Poesie p. 206 adn. 4. Denique alterius catalogi auctorem priorem imitatum esse, acute versibus 856 et 517, 804 et 678 comparatis illustrarunt Koechlius et Friedlaenderus, Zwei Homerische Wörterverzeichnisse in Jahrb. f. Phil. Suppl. III p. 826.

aperte ad *B* 719 alludit. Catalogos autem qui veteri Iliadi addiderunt non male profecti sunt ab Homeri ipsius versibus *B* 363 et 815, qui ut ansam interpolatori dederunt, ita longum recensum copiarum Achivorum et Troianorum non requirebant.

Catalogis facile caremus, arctius cum Iliade cohaerent quatuor alia carmina 17. 19. 39. 40, quae et ipsa suspecta criticis visa sunt. Haec enim ab Homeridis, ut Iliadi insererentur et eo quo nunc collocata sunt loco insererentur, composita esse apparet, neque alia re quam quod ad Iliadis poema perficiendum non necessaria fuerunt et oratione totoque colore narrandi Odysseae quam veteris Iliadis similiora sunt, recentioris originis suspicionem movent.

Δολώνειαν sive decimum librum ut ab Homero abiudicarent, viri docti neque solum Wolfiani, sed etiam unitariorum propugnator Nitzschius, Sagenpoesie p. 225, inprimis commoti sunt testimonio Eustathii p. 785: *φασὶ δὲ οἱ παλαιοὶ τὴν ῥαψῳδίαν ταύτην ὑφ' Ὁμήρου ἰδίᾳ τετάχθαι καὶ μὴ ἐγκαταλεγῆναι τοῖς μέρεσι τῆς Ἰλιάδος, ὑπὸ δὲ Πεισιστράτου τετάχθαι εἰς τὴν ποίησιν*, et quo ille usus est scholio Victoriano: *φασὶ τὴν ῥαψῳδίαν ὑφ' Ὁμήρου ἰδίᾳ τετάχθαι καὶ μὴ εἶναι μέρος Ἰλιάδος, ὑπὸ δὲ Πεισιστράτου τετάχθαι εἰς τὴν ποίησιν.* Res vero et oratio libri huic rumori egregie favent. Nam noctis unius spatium vix sufficiebat et legationi ad Achillem mittendae et expeditioni nocturnae in castra Troianorum suscipiendae, neque probabilis afferri potest causa, cur Hector, postquam contionem (*Θ* 489—554) dimissam Troianosque totam noctem (*παννυχίους Θ* 554) excubias agere narratum fuit, iterum proceres Troianorum convocarit *K* 299 sqq. Explicandi has difficultates periculum fecisse auctorem libri decimi video, Doloneam addendi consilium poetam tum, cum libros octavum et nonum componeret, cepisse fortiter nego. Quid? quod oratione Diomedis in fine libri noni *I* 707—709 manifesto significatum est continuo olim libri noni finem principio libri undecimi exceptum esse. Quae cum ita sint, de dicendi usu atque levioribus indiciis recentioris originis libri decimi disserere supersedeo.[1]) Cum libro

1) Plene de his disseruit Duentzer, Die Doloneia, in Hom. Abhandl. 303—325, qui hoc quoque bene monuit Thraces sodales Rhesi in hoc libro et comparere et disparere. Plane contrariam sententiam amplexus est acerrimus adversarius Wolfii Payne Knight Anglus, qui prol. c. XXVII quemvis e trivio homunculum sentire ait nullam partem neque Iliadis neque alius cuiuscunque poematis magis e praecedentibus ante narratis pendere quam rhapsodiam illam decimam; temporis autem angustias eiecto exordio insiticio libri undecimi *Λ* 1—2 facile expediri posse arbitratus est. Quod vero Baeumleinius, de compositione Iliadis p. 12, libro decimo Homerum probare voluisse statuit 'fortitudine si socia adhibeatur prudentia optime res geri', hoc illustratum erat ab Homerida aliquo in certamine fortissimi Achillis et prudentissimi Ulyssis, cuius mentio facta est in Odyssea *Θ* 75.

decimo adiecto arcte cohaeret incrementum praecedentis libri *I* 9—88, quo iuvenes strenui ad vigilias prope fossam castrorum agendas delegantur; insulsum autem hoc additamentum esse et inepte auctorem eius, cum consilio principum contionem populi inverso ordine, atque in libro secundo factum videmus, praemittere vellet, in contione (*ἀγορῇ* v. 11) principes alloquentem (v. 17) Agamemnonem fecisse, prudentes iudices ipsi sentient, superstitiosi unitatis defensores ne subtilitate quidem argumentorum, quae Bekkerus, Hom. Bl. II 34 sq. exposuit, in contraria castra deducentur.[1])

Ludi funebres *Ψ* 257—897, quamvis ingeniose eos inventos et narratos merito Schillerus noster laudarit[2]), tamen ab alio poeta recentiore tempore compositi esse videntur. Nam ut praeteream Agamemnonem et Diomedem, tamquam tertio ante die non vulnerati essent neque proximo die claudicantes ad contionem venissent, integris viribus certamina ineuntes parum apte fingi, certa recentioris originis documenta sunt duo viri insigniter in hoc carmine laudati Eumelus Admeti filius et Epeus fabricator lignei equi, quorum in reliqua Iliade catalogo excepto nulla prorsus mentio fit. Quam enim imprudenter divinus Homerus suum poema instituisset, si viros pugnae equestris peritissimos et pugilandi robore principes (*Ψ* 289. 669) nihil fortiter pro salute patriae et sodalium patrantes, strenue se gerentes in ludicris certaminibus finxisset? Prudenti iudici haec sufficiunt, qua de causa leviora argumenta addere nolo.

§ 22. Dubia vero quam maxime est causa libri ultimi, ut multis idem quod mihi accidere arbitrer, ut cum interiecto longiore temporis intervallo ad eandem quaestionem redeant, sibi ipsi non constent suoque iudicio diffidant. Atque recentem quidem libri originem esse praeter ipsam rerum naturam multa probant. Primum

1) Unum hoc possis dubitare, utrum totum exordium libri an soli versus 9—88 damnandi sint; etenim octo primos versus non solum vitio carere sed etiam valde placere merito iudicavit Lehrs, de Arist.[2] p. 382 sq., quamquam a terrore illorum versuum non apte ad placidas epulas versuum 89—92 transitus fieri videtur.

2) „Wenn man auch nur gelebt hätte, um den dreiundzwanzigsten Gesang der Ilias zu lesen, so könnte man sich über sein Dasein nicht beschweren." Confer Lehrsium, de Aristarchi stud.[2] p. 433.

auctor eius alios locos multos atque vel recentissimos, ut *Β* 81. *Λ* 669. *Ψ* 378 sqq. (cf. *Ω* 222. 359. 591 sqq.) imitatus est, quamquam arte nova inveniendi animosque ducendi minime caruit[1]) et in imitationis exemplis indagandis Peppmuellerus, novissimus eius editor, iusto argutior fuit. Deinde elocutio et tenor huius libri tam similia Odysseae sunt, ut saepe ambigas, utrum Odyssea ex hoc libro an hic liber ex Odyssea colores duxerit. Sic cum munere nuntii deorum in vetere Iliade Iris, Mercurius in Odyssea fungatur, in hoc libro Iris ad arcessendam Thetin et Priamum commovendum a Iove mittitur, Mercurius Iovis iussu Priamum in castra Achivorum deducit. Similiter hemistichia *νύκτα δι' ἀμβροσίην* *Ω* 363, *θεῶν οἳ Ὄλυμπον ἔχουσι* *Ω* 427[2]), *κτέρεα κτερίσειαν* *Ω* 38, *ὑπνώοντας ἐγείρει* *Ω* 244, *ἀλήθειαν κατάλεξον* *Ω* 407, *ἀνέβη πρὸς μακρὸν Ὄλυμπον* *Ω* 468 et 694, *ἦμος ἠριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος ἠώς* *Ω* 788 ut in Iliade aut nusquam aut in suspectis tantum partibus inveniuntur, ita frequenter in Odyssea occurrunt. Denique orbem quoque fabularum Troicarum eo, quo hic liber compositus est, tempore magis quam Homeri aetate excultum fuisse demonstrare videntur versus *Ω* 6—9, 29—30, 765; at horum locorum duos priores merito iam Aristarchus damnavit, et tertius in interpolata parte libri, ut supra p. 27 docui, exstat. Altera ex parte hoc libro ultimo tumultus animi bellicis cladibus excitati praeclare sedantur et tragicae catharsis nobilissimum exemplum proponitur.[3]) Huc accedit, quod poeta Iliadis rem ita instituit, ut carmen, quo Hectoris corpus Priamo reddi et virum fortissimum iusto funere efferri narretur, ultro exspectes. Mitto in hac re locum *Ψ* 184—191, utpote quem merito Duentzerus, Hom. Unters. p. 329, damnasse videatur; verum quid attinuit Hectoris corpus Patroclo non devoveri neque in funere eius una cum duodecim iuvenibus Troianis concremari, nisi aliud quiddam iam tum poeta animo volvebat? Denique auctor versuum *Ω* 350 et 693 aeque atque auctor carminum *Ξ* 432—435 et *Θ* 490 et 560 Scamandrum fluvium medium inter Ilium urbem et castra Achivorum fluxisse statuit, et cum auctore prioris partis

1) Egregie hoc illustrarunt Welckerus, Aeschyl. Trilog. p. 429, et Odofr. Muellerus, Gesch. der Griech. Litt. I 81 et 97.

2) Versus E 404, quo eadem elocutio occurrit, nescio an interpolatus sit; versum autem *T* 299 interpolati carminis esse supra docui.

3) Bene Baeumleinius, de compos. Iliadis p. 10, exitum qui magis congruat cum ea sententia, qua summa Iliadis continetur, inveniri posse negat.

libri XXIII in eo consentit, quod uterque aurorae surgentis radios supra mare sese effundentes fingit *Ω* 13 et *Ψ* 227. Quae cum ita sint, in re ambigua religioni habui Homerum vel, si mavis, Homeros sua laude privare ultimumve librum recenti alicui Homeridae assignare.

Carmen 19 sive *Λ* 596—848, quod Patrocleae viam praemunit, non continuo post carmen vetustissimum *Ἀγαμέμνονος ἀριστείας* neque ante magnifica carmina *Τειχομαχίας* et *Πατροκλείας* compositum esse, et rerum natura probatur et imitatione recentiorum carminum, de quibus mox disputabo. Tota vero narratio Nestoris *Λ* 664—762 vitio nimiae loquacitatis laborat et poetam rerum Peloponnesiacarum peritiorem quam ceterae partes Iliadis produnt. Sed ne gravius quidquam hinc concludas, et facile versus 689—705, qui maxime offensioni sunt, exsecari possunt et probabiliter Nitzschius, Sagenp. 129, et Bergkius, Gr. Lit. 601, totam istam narrationem ex vetere aliquo carmine huc translatum esse censuerunt. Reliqua autem pars carminis tam egregiis luminibus orationis nitet et tam arcte cum toto rerum ordine cohaeret, ut consummatum poema Iliadis vix ea carere possit; quo cum accedat, quod versus *Λ* 669 auctori ultimi libri Iliadis *Ω* 359 exemplo fuisse videatur, alteram partem libri undecimi priore aliquanto recentiorem, at tamen ex perfecto Iliadis opere non secludendam esse indicavi. Composito autem et inserto hoc carmine recentior diasceuasta, ut ne Nestor et Patroclus iusto diutius oculis animisque hominum subtraherentur, versus inficetos *Ξ* 1—152 et *O* 390—405 superaddidisse videtur.

Quid cohaereant inter se, quid dissideant carmina Iliadis quaeritur.

§ 23. Resectis iam iis versibus, quos a Pisistrato recentioribusque Homeridis additos esse probavimus, videamus, num quae relicta sunt carmina unum perfectum et in se conclusum corpus epici poematis efficiant. Atque si summas rerum spectes, non poteris non fateri omnia ex uno quasi capite profecta et ad consilium in illo capite indicatum relata videri. Nam ut vestigia ipsius poetae versibus *Σ* 439—456 summam fabulae comprehendentis sequar, dissidio inter Agamemnonem et Achillem exorto cum Achivi sine Achille belli fortunam tentassent, post fausta initia a Troianis ita devicti sunt, ut duces vulnerati proelio decedere cogerentur et moenibus castrorum expugnatis paene naves incendio delerentur. Tum Achilles, qui antea condiciones Agamemnonis summa cum contumacia reiecerat, precibus Patrocli commotus amicum suis armis indutum cum Myrmidonibus

misit, qui laborantibus Achivis succurrerent naviumque incendium reprimerent. Patroclo vero ab Hectore Apollinis ope interempto eiusque corpore aegre in castra relato Achilles, postquam nova arma Vulcanus ei fabricatus est, Agamemnoni reconciliatus in aciem procedit et strage Troianorum facta atque Hectore interfecto mortem amici ulciscitur; ad postremum ut animorum affectus sedentur atque quasi purgentur, virorum fortissimorum, qui dissidio illo interierant, Patrocli et Hectoris corpora cremantur et iusto funere componuntur. Habes igitur quasi membra unius corporis, quae, licet nodi articulorum laxati sint, tamen bene coaluerunt et soluta minus delectant. Fabulae vero partes ita sese excipientes vides, ut non recta linea narratio procedat, sed orbe quasi coniuncto extrema ad primam redeat, et proelia universorum cum certaminibus singulorum, atroces caedes cum blandis confabulationibus, truces pugnae cum vafris artificiis, facinora roboris et fortitudinis cum laudibus prudentiae et doli gratissima vice misceantur. Quae cum ita sint, mirum non est, quod summus philosophus Aristoteles in libro de arte poetica c. 23 Homerum exemplar perfectae unitatis exhibere praedicat: *καὶ ταύτῃ θεσπέσιος ἂν φανείη Ὅμηρος παρὰ τοὺς ἄλλους, τῷ μηδὲ τὸν πόλεμον καίπερ ἔχοντα ἀρχὴν καὶ τέλος ἐπιχειρῆσαι ποιεῖν ὅλον· λίαν γὰρ ἂν μέγα καὶ οὐκ εὐσύνοπτον ἔμελλεν ἔσεσθαι ἢ τῷ μεγέθει μετριάζον καταπεπλεγμένον τῇ ποικιλίᾳ· νῦν δ' ἓν μέρος ἀπολαβὼν ἐπεισοδίοις κέχρηται πολλοῖς, οἷον νεῶν καταλόγῳ καὶ ἄλλοις οἷς διαλαμβάνει τὴν ποίησιν.*

At singula si examinabis, iam multa nec non illa quoque, quae Aristoteles laudavit, redundantia aut non bene coniuncta intelleges. Haec cum magis quam cohaerentiam totius poematis et aequabilitatem orationis et stili respiceret, Fr. Aug. Wolfius eo deductus est, ut Homerum universorum quasi corporum Iliadis et Odysseae opificem esse negaret et hanc artem et structuram posterioribus saeculis inditam esse diceret (prol. c. 31); neque enim id repente factum, verum coniuncta in hoc plurium aetatum hominumque studia reperiri. Quibus verbis si vir clarissimus interpolatos versus librorumque articulos a recentioribus Homeridis insertos significare voluit, concidit eius sententia; nam resectis illis nihil ex iis, quibus summam Iliadis contineri modo dixi, desiderabitur. Verum longius ille et qui eius vestigia legerunt Lachmannus Koechlius alii progressi sunt; Iliadem enim isti perfectae imagini unius artificii adeo adversari negarunt, ut singula carmina suo talo stare neque alio vinculo vetera carmina Iliadis nisi quod in eodem fere

argumento versarentur contineri dicerent. Homerum vero ipsum inter aniles fabellas reiciendum eiusque in locum Graecorum popularem famam et Homeridarum nomen stirpe gentis abiecta substituendum esse docebant. Equidem non quaero, quam probabilis haec sententia sit aut quomodo carmina, quae seiuncta auctor eorum voluit, a vili diasceuasta coniuncta tam facile in praeclaram unitatem unius corporis coire potuerint. Immo de generali sententia ad singulas partes iam transducamus quaestionem, ut quae in Iliade perfectae unitatis imagini repugnare neque apte coniuncta esse videantur, examinemus atque excutiamus.

§ 24. Atque primum illud mirum potest videri, quod Agamemno eo tempore, quo dissidente Achille iniquior condicio Achivorum facta erat, belli redintegrandi consilium aut sua sponte ceperit aut ut caperet fallaciis somnii commotus sit. Neque ego is sum, qui hoc bene institutum esse laudem aut alio modo, velut Troianorum tumultu et incursione, bellum moveri potuisse negem. Sed consilium poetae si minus laudari, at tamen defendi et excusari potest, praesertim si, ut supra probabamus, *Ὄνειρον* sive libri secundi initium *B* 1—86 postea additum esse statueris. Tum enim consilium Agamemnonis animos Achivorum tentandi clara in luce ponetur, et perspicuum fiet, quo tandem pacto poeta adductus sit, ut deam, id quod Aristotelem poet. 15 vituperasse supra monui, Ulyssis animum firmantem et ceteros Achivos e turpi fuga revocantem finxerit. Neque quidquam est causae, cur superbi regis animum a Iove, fastus et superbiae vindice, occaecatum et in perniciem, ut aiunt, praecipitatum fingere voluisse poetam negemus.

Hac quoque in re iudices nimis severos, opinor, Homerus nactus est, quod primo die Achivos cum universos tum Menelaum Diomedem Aiacem superiores proelio discessisse finxit. Hoc enim dandum fuit amori patriae et studiis civium Graecorum, qui non adeo rebus Achillis favebant, ut poetam aequo animo laturi fuerint a barbaris primo impetu Graecos fusos et prostratos fingentem. Faciles igitur suos auditores poeta noverat ad hanc retardationem Iovis consilii condonandam, neque nos leges iustae compositionis migratas reprehendemus, dum modo libros *Γ* — *Η* magni operis partem esse reputaverimus. Hoc unum tuo iure vitio vertere Homero possis, quod in praeclaris facinoribus Achivorum praedicandis iustum modum excessit et favore suorum gentilium adeo se abripi passus est, ut consilii Iovis paene oblitus esse videretur.[1])

1) Hanc rem Duentzerus Hom. Abh. p. 241 exagitavit, cum diceret: Die Ungehörigkeit der Bücher *Γ* — *Η* im Fortgang der Handlung liegt

In primis autem Iovis oratio in initio libri quarti severis iudicibus offensioni fuit, siquidem compositis rixis Achivorum et Troianorum (*Δ* 14—19) Achillem honorandi copia nulla iam Iovi relinquebatur. Sed simulata oratione (*πειρώμενος*) bellum componendi consilium dedisse Iovem poeta dicit et altercationes deorum tam blandis verbis describit, ut animos hominum rei praesenti soli advertat et a recordatione primi libri et prioris concilii deorum abducat; qua de causa si quid in his libris contra artis leges poeta peccavit, venustate carminum et amore patriae facile se veniam peccati impetraturum confidere potuit.

§ 25. Maiores et iustiores dubitationes liber septimus movet. Primum non potes non mirari, postquam Pandarus Troianus foedere rupto Menelaum sagitta feriit et paene occidit, Hectorem iterum Achivorum optimum quemque ad pugnam singularem provocare ausum esse, neque principes Achivorum cum alios tum Menelaum exprobrata societate periurii impudentem eius provocationem detrectasse. Haec adversa fronte secum pugnant, ut auctorem septimi libri tertium et quartum ignorasse aut falso illos a diasceuasta in carmina Iliaca illatos esse credas.[1]) Atque fieri posse supra monui, ut toto certamine Paridis et Menelai exsecto statim a *Γ* 15 ad *Δ* 446 transeatur. At Homerum vel septimi libri auctorem hoc non voluisse inde perspicuum est, quod et Hector in libro septimo *H* 69—72 disertis verbis foederis violationem respicit et Pandarus, quod Menelaus ictu sagittae perculsus non sit, querens et periurii poenas luens quinto libro inducitur. Quodsi versus *H* 69—72 et *E* 206—208, optime illos quidem tornatos neque alio nomine suspectos, expellere nolis[2]), nihil reliquum est, quam ut male haec duo certamina coniuncta esse fateamur et rerum inconcinnitatem ita non defendamus, sed excusemus, ut causam violati foederis magis ex Iovis consilio quam ex Troianorum impietate repetendam esse dicamus.

Alterum in libri septimi secunda parte offendit, quod Achivi decimo anno belli post felicem exitum proelii castra muro circum-

so deutlich vor, dass nur verzweifeltes Festhalten an der Einheit sich dabei beruhigen konnte, dieselben für eine dichterisch wohl berechnete Exposition zu halten u. s. w.

1) Mire hoc quidem concoquit Duentzerus l. l., leviora ista ferri posse negat.

2) *H* 69—72 Hauptius in Lachmanni Betr. 110 eiciendos censet, parum ille considerate, quandoquidem exsectis his versibus pronomen *ὑμῖν* *H* 73 ad solos Achivos referendum esset, quamquam antecedente versu *H* 68 Achivos et Troianos Hector allocutus erat.

dare decernunt et grande illud opus intra unius diei spatium perficiunt. Atque quod decimo anno belli moenia exstruuntur, hoc poeticae libertati minus facile condonarem quam quod decimo anno auctores belli Paris et Menelaus singulari pugna de belli exitu decernunt. Celeritatem quoque operis simili exemplo Amphipolitani muri tribus diebus teste Polyaeno strat. VI 53 exstructi aliquatenus excusari posse alio loco docui, sed manet pars huius scrupuli, quia et tertia parte temporis munitio castrorum Argivorum conficitur et apud Homerum similis celeritatis nullum exemplum invenitur. Probabilis vero causa, cur post felicem exitum proelii moenibus se tueri Achivi decreverint, plane nulla afferri potest neque a poeta ipso allata est. Qua de causa male hanc rem institutam esse et divinam artem ingeniosi poetae in hac parte desiderari fateamur necesse est.

§ 26. Longe vero gravissimos scrupulos nobis inicit media pars poematis et tertius dies proelii. Statim in initio undecimi libri omnem memoriam tristissimae stragis libro octavo acceptae exutam esse miramur et Agamemnonem, quem nono libro lacrimas fudisse et ad humiles preces confugisse narratum erat, alacerrimum et tantum non superbientem in aciem prodire. Qui defendere miram hanc rem conati sunt, felici exitu nocturnae expeditionis animos Achivorum iterum erectos esse dicunt. Sed ut mittam decimum librum a recentiore poeta, fortasse eo ipso consilio, ut immanem hiatum narrationis expleret, additum esse videri, tamen facinus Diomedis et Ulixis levioris momenti est, quam quo tanta conversio rerum et animorum explicari possit.

Minus me offendit, quod aliis nimiae offensioni fuisse video, legatio libri noni non commemorata ab Achille *Λ* 609

νῦν ὀίω περὶ γούνατ᾽ ἐμὰ στήσεσθαι Ἀχαιούς
λισσομένους· χρειὼ γὰρ ἱκάνεται οὐκέτ᾽ ἀνεκτός.

Potuit enim, ni fallor, haec verba effari Achilles, etiam si ante Agamemno eum precibus per legatos adierat; nimirum iracundus et contumax heros iam futurum praesagit, ut superbus rex non solum blandas condiciones ferat, sed ad genua sua procumbat.

Prorsus autem haec altera pars libri undecimi et muri expugnatio, quae libro *M* narrata fuit, in initio libri decimi sexti neglecta est. Nam cum Achilles Patroclum misisset, ut quem Nestor vulneratum ex pugna reveheret sciscitaretur (*Λ* 612), postea adeo uterque huius mandati immemores facti sunt, ut neque Patroclus redux factus quidquam de hac re nuntiet et Achilles omnia alia potius quaerat quam quod sciscitatum illum miserat. Haec equidem nullus con-

coquere possum neque illos audio, qui ad reticentiam Homeri confugiunt et hanc partem responsionis a poeta, cum nihil novi afferre potuerit, omissam esse credunt Pseuduli Plautini partes sustinente: 'horum causa haec agitur spectatorum fabula; hi sciunt qui hic adfuerunt'. Neque mihi quidem offensioni erit, si Patroclus Achillem convenire dicetur (*Πάτροκλος δ' Ἀχιλῆι παρίστατο Π 2*), etiam si non antea ab Achille speculatum missus erit. Cur enim amicus amicum sua sponte adire et cohortari non potuit? immo haec ipsa res recentiori alicui Homeridae ansam dedisse videtur adiciendi versus *Λ* 596 — *M* 1 et *O* 390—405, ut similis versus *Σ* 2 versus *P* 637—716 peperit.

Sed ut ad propositum meum revertar, errorem versuum *O* 390—405, quibus Patroclum, quem celeri gradu (*θέων Λ* 807) ad Achillem redire et ut Eurypyli vulnus obligaret aegre commotum esse (*Λ* 838) audieramus, paullo post (*O* 393) Achillis mandati prorsus oblitum cum Eurypylo confabulantem invenimus, minus equidem curo, quoniam hi versus *O* 390—405, qui quam inepti sint, Hermannus opusc. V 61 egregie demonstrat, procul dubio interpolati et forti medela resecandi esse videntur.

Atque quoniam in oblivionis partibus versamur, illud quoque in memoriam tibi, candide lector, revoco, quod iam in primo capite exposui, Iovis severum edictum in initio libri octavi enuntiatum in libris octavo et decimo quarto plurimum ad rerum vices valere, in libris decimo et undecimo prorsus abiectum et consopitum videri.

§ 27. Haec et quae antea a me significatae sunt offensiones cum magno ambitu rerum in angustum paucarum horarum tempus coartatarum cohaerent. Nam cum res altero belli die gestae uno libro octavo narrantur, tertius dies totos octo libros *Λ* — *Σ* implet. Quid? quod octo illi libri non solum rebus gestis tertii diei implentur, sed vix iis enarrandis sufficiunt; tanta est varietas rerum, pugnae in aperto campo diversa fortuna pugnatae, expugnationis moenium castrorum, procliorum suasoribus et impulsoribus Neptuno Iunone Apolline deinceps prope naves et tentoria commissorum, Patrocli ab Achille laborantibus Achivis subsidio missi, primum Troianos, usque ad muros urbis repellentis, deinde ab Euphorbo et Hectore ope Apollinis interempti, ad postremum corporis occisi Patrocli aegre servati et excitato Achille tandem ad naves reportati. Tanta autem in rerum copia id maxime mirum est, quod res antemeridiano diei tempore gestae paucis versibus *Λ* 1—86 adumbrantur, ut, postquam poeta *Λ* 84—86 meridiem factum esse significavit, quattuor milibus versuum interiectis *Π* 777 sol medii caeli spatium egressus

et ad vespertinam regionem declinans fingatur. Ut enim ab iis, qui bonum Homerum bis meridiem fieri dixisse cavillantur, rem exaggeratam et supra iustum modum auctam esse dicas, tamen omnes symmetriae leges eum violasse fatearis necesse est, si re vera tribus horis meridianis tot milia versuum dedit, quot vicenos versus dedit sex horis antemeridianis. At haec ipsa discordia suspicionem movet, primum poetam in animo habuisse tertii diei res gestas similiter atque secundi uno libro undecimo, cuius primae parti *Λ* 67—86 tanta similitudo cum *Θ* 53—68 intercedit, complecti, deinde suum consilium sensim amplificasse adiectis carminibus 26. 28 et 20—25, unde, cum narratio rerum tertio die gestarum valde dilatata esset, octavo libro nomen *Κόλος μάχη* inditum est. Insigne autem primae formae poematis vestigium in eo relictum esse videtur, quod decimum octavum carmen eodem, quo carmina post interiecta, versu *Λ* 595 = *O* 591

στῆ δὲ μεταστρεφθείς, ἐπεὶ ἵκετο Ϝέθνος ἑταίρων

finitur et medio tempore, si moenium expugnationem exceperis, memorabile et quo actio promoveretur nihil fere gestum est.[1])

Aequabilitas dispositionis et partium inconcinnitas vix fieri potuit quin tam immodice vetere carmine adaucto distraheretur atque turbaretur. Sed adeo hanc mediam partem Iliadis conturbatam esse Lachmannus Betr. p. 67 et plerique interpretes statuerunt, ut versus *O* 653 squ.

εἴσωποὶ δ' ἐγένοντο νεῶν, περὶ δ' ἔσχεθον ἀκραί
νῆες, ὅσαι πρῶται εἰρύαται· τοὶ δ' ἐπέχυντο

cum iis, quae *O* 385 de Achivis ex puppibus navium aegre Troianos sustinentibus et *O* 489 de Clytio Troiano ignem ad navem Aiacis ferente narrata erant, plane pugnare dicerent: quo enim pacto fieri potuisse, ut Achivi, qui iam antea ignem navibus prohibere coacti essent, tum demum in conspectum navium venirent? At haec difficultas nescio an si minus tolli, at saltem minui possit. Illud quidem, quod Duentzerus non Achivos, sed Troianos illo versu *εἴσωπους γενέσθαι* dicit, nullo modo ferri potest, quoniam manifeste alii *τοὶ δ' ἐπέχυντο*, alii *εἴσωποὶ ἐγένοντο* intellegendi sunt. Verum *εἴσωποὺς νεῶν* non qui in conspectum navium (*εἴς*

1) Scite adnotat Jacob, Entstehung der Ilias und Odyssee p. 273: Indes gehört es überhaupt zu den Eigentümlichkeiten dieses 13. Gesanges, dafs in ihm Nichts geschieht. Similiter Schoemannus de reticentia Homeri p. 18 quemquam aegre laturum negat aut desideraturum aliquid fuisse, si a libri XII fine statim oratio ad XV 290 deduceretur omissis versibus amplius mille septingentis.

ὦπα) venirent, sed qui intra puppes navium (*εἴσω ὀπῶν νεῶν*) coacti essent significatos voluisse videtur is, qui libri decimi quinti duas partes priores (*O* 1—366, 404—591) et hanc extremam (*O* 592—746) coniunxit, quo simili modo ab architectis *μετόπαι* audiebant *αἱ μεταξὺ τῶν δοκῶν ἢ τριγλύφων ὀπαί*. Sed ut hanc explicationem probemus et sequentibus verbis *περὶ δ' ἔσχεθον ἄκραι νεῶν* confirmatam iudicemus, tamen non bene a poeta rem institutam esse tuo iure dices, quod Aiax, qui iam antea de puppi irruentes Troianos reppulisse dictus erat (cf. *O* 387. 416. 435), iterum (*O* 676) navium pontes ut hostes repelleret ascendisse narratur.

§ 28. Minimas offensiones habet tertia pars Iliadis, id quod casu et fortuito factum esse ne tu putaveris. Sed etiam minus mihi probatur Wolfius, qui in prol. c. 31 sex ultimas rhapsodias, cum earum colorem et conformationem magnopere a ceteris differre sensisset, postea demum additas esse dixit. Nulla vero alia re Lachmanni et Koechlii carmina sedecim in locum unius poematis substituta magis displicuerunt, quam quod ne Achillis quidem reconciliationem cum Agamemnone et Hectoris caedem, quam medullam totius fabulae esse tuo iure dicas, in veterem suam Iliadem receperunt. Immerito autem Wolfio in extrema parte Iliadis omnes nervos ac spiritum Homericum deficere visos esse prudentes iudices cum alii tum Maur. Schmidtius, mel. Hom. I et Car. Lehrsius de Arist.[2] p. 433 scite monuerunt. Sunt enim quae splendide niteant et simplicitatem vigoremque veteris poesis prae se ferant, velut pugna in ripa Scamandri commissa, Priamus de muro filium Hectorem ut suae saluti prospiciat implorans, Achilles ter Hectorem quasi feram circa murum venatus, denique nulli Lycii, pauci duces. Nimirum hoc ipsum, quod Achilles paene solus rem agit ceterorumque ducum fere nullae partes sunt, indicium est veteris simplicitatis. Nam vetustissimum quodque carmen Iliadis in praedicandis aut uno aut paucis viris versatur, recentiora, cum laudes omnium Graecorum carmine Iliaco comprehendi coeptae essent, versicolores descriptiones pugnarum exhibent. Quod autem narrationis filum in ultima parte Iliadis fere recta linea decurrit neque impedimentis turbatur, hoc inde factum esse videtur, quod prior et media partes Iliadis, ut quas primas poeta aggressus sit, multa deinceps incrementa ceperunt, extrema maximam partem corpori iam perfecto adiecta est.

Verum enim vero ne haec ultima quidem pars nodis scrupulisque plane caret. In primis in vicesimo primo libro aliquoties offendimur et consuetam Homeri perspicuitatem desideramus. Atque

si de loco, quo in alteram ripam Achilles ulmo evulsa instar pontis usus traiecisse narratur, proficiscimur, concludamus oportet ante illum locum (*Φ* 242) heroem in sinistra ripa versatum et flumine interiecto a Troia urbe divulsum fuisse. Quod si ita est, quomodo Lycao Priami filius, cum ex flumine fugeret (*Φ* 35), in Achillis manus incurrere potuit? Mirum enim esset, si ille non Ilium versus, sed e regione castrorum Argivorum fugisset. Sed initium quoque libri admodum obscurum est, si Achillem e sinistra parte fluminis venisse statuimus. Nam quod ille fugientes Troianos dicitur *διατμήξας τοὺς μὲν πεδίονδε δίωκεν πρὸς πόλιν, ἡμίσεες δὲ ἐς ποταμὸν ϝειλεῦντο βαθύρροον*, hoc apte et rei accommodate interpretabimur de Troianis ita prope fluminis vadum in duas partes divisis, ut altera in eadem ripa urbem versus fugere pergeret, altera in dextram partem declinans per vadum fluminis instantem hostem effugere conaretur. Hoc autem fieri non licebit, nisi Achillem non ex sinistro, sed ex dextro latere ad vadum fluminis venisse statuerimus. Denique illud quoque notatu dignum est, quod Achilles, postquam solo gladio armatus (*φάσγανον οἶον ἔχων* *Φ* 19) in flumen desiluit, subito *Φ* 241 scutum manu tenet.

§ 29. Disserendi via iam eo delati sumus, ut qui loci adversa fronte secum pugnare videantur excutiamus. Priusquam autem singula examinemus, in universum fateamur oportet nos non multum huic parti tribuere. Primum enim homonymia, ut recte iam in scholiis ad *N* 643 adnotatum est, multae discrepantiae praesertim in obscuris hominibus et leviusculis rebus excusantur, velut si auriga et Agamemnonis (*Δ* 228) et Nestoris (*Θ* 114. *Λ* 620) *Εὐρυμέδων* audit, aut praeconi et Agamemnonis (*Α* 320. *Ι* 170) et Ulyssis (*Β* 184) idem nomen *Εὐρυβάτης* est, aut tres milites gregarii Troiani, quibus item nomen *Θόων* fuit, a Diomede (*Ε* 152), Ulysse (*Λ* 422), Antilocho (*N* 545) occisi esse narrantur.[1]) Deinde

1) Aristarchi de hac re doctissima adnotatio exstat in scholio codicis Ven. *A* ad *N* 643, diligentissime nuper ab Adolfo Schimbergio in analectis Aristarcheis tractato; eandem causam illustrarunt Friedlaenderus, Über die kritische Benützung der homerischen Homonymie, Jahrb. für Phil. Suppl. III 814, et Nutzhornius, Die Entstehungsweise der Homerischen Gedichte p. 101. Imprimis autem omnem obscuritatem a poeta ipso sublatam esse existimemus oportet, si homonymos homines addito nomine patris vel alia nota distinxit, velut *Ἄσιον Ὑρτακίδην ἐξ Ἀρίσβης* *M* 96 et *Ἄσιον Δύμαντος Φρύγα* *Π* 717, *Δόλοπα Κλυτίου* *Λ* 302 et *Δόλοπα Λάμπου* *O* 525, *Ἠετίωνα Ἴμβριον* *Φ* 43 et *Ἠετίωνα Θηβαῖον* *Α* 366, *Τληπόλεμον Ἡρακλείδην* *Ε* 628 et *Τληπόλεμον Δαμαστορίδην* *Π* 416, *Ἱππασίδην Ἀπισάονα* *P* 347 et *Φαυσιάδην Ἀπισάονα* *Λ* 578 et

poeticae libertati et neglegentiae plus, quam severi critici horum temporum concedere volunt, indulsisse Homerum probabiliter nuper demonstrarunt cum alii tum Carolus Frey in libello bonae frugis plenissimo, cui Homeri nomen praefixit.[1]) Nam in eodem carmine idem poeta modo sagittae hamulos cingulum Menelai non penetrasse (ἴδεν ὄγκους ἐκτὸς ἐόντας Δ 151), modo, cum sagitta ab medico extraheretur, intus ruptos esse dicit (ἐξελκομένοιο πάλιν ϝάγεν ὀξέες ὄγκοι Δ 214), et in alio carmine sane oscitanter modo Achillis hastam scuto Aeneae percusso terrae inflictam finxit (ὑπὲρ νώτου ἐνὶ γαίῃ ἔστη Υ 280), modo ex Aeneae scuto ab Achille evulsam (ἀσπίδος ἐξέρυσεν Υ 323). Quae si sibi permisit poeta in eodem carmine, quod in diversas particulas nullo modo dissecari potest, quid severi et difficiles sumus, si Sarpedon, qui duodecimo libro pinnas muri revellisse dicebatur, aliquanto post Π 558 πρῶτος ἐσήλασθαι τεῖχος Ἀχαιῶν dicitur, vel si de corpore Patrocli, quem in medio campo propius urbem quam castra cecidisse in libro XVI legimus, in carmine octavo Θ 475 Iuppiter Achivos ἐπὶ πρυμνῇσι στείνει ἐν αἰνοτάτῳ dimicaturos esse praesagit?

Reticentiae vero quam latum campum Homerus permiserit, postquam Schoemannus, de reticentia Homeri in opusc. III 1—29, et Naberus, quaest. hom. § 3, praeclare docuerunt, paucis moneo non admodum debere nobis offensioni esse, quod dei a terra in suam sedem Olympi κατὰ τὸ σιωπώμενον rediisse finguntur, velut Minerva E 133 et 418, et quod res antea tenuibus lineamentis adumbratae postea fuse illustrantur, id quod factum videmus, si initium libri XVII, P 24 cum Ξ 516 contulerimus, nisi forte auctorem libri P

Ἱππασίδην Ὑψήνορα N 411, Ἀκάμαντα Eussori filium E 442. Z 8 et Ἀκάμαντα Ἀντηνορίδην Λ 59. M 100 et Ἀσιάδην Ἀκάμαντα (v. l. Ἀδάμαντα) M 140. N 560, Ἐχέπωλον Θαλυσιάδην Δ 458 et Ἐχέπωλον Ἀγχισιάδην Ψ 296, Λαόγονον Βίαντος Υ 460 et Λαόγονον Ὀνήτορος Π 604, Ἐφύρην Ἄργεος Z 152 et Ἐφύρην ἐπὶ Σελλήεντος O 531, Σελλήεντα prope Arisben M 97. B 839 et Σελλήεντα prope Ephyram O 531. B 659. Quae cum ita sint, dubito an excusari quoque possint duo Schedii interfecti, alter filius Perimedis O 315, alter filius Iphiti P 307. Quamquam maiora mihi hi duo Schedii negotia facessunt, quia excelsum locum uterque obtinuisse et dux Phociorum fuisse perhibetur, neque minora nomen Adresti, cuius caedes fuse et graviter Z 37—65 narrata erat, iterum inter viros a Patroclo promiscue interfectos Π 694 relatum.

1) Quae Nutzhornius, Die Entstehungsweise der Homerischen Gedichte, p. 100 sqq. de hac re exposuit, ut pleraque in libro postumo magis leviter effusa quam subtiliter ponderata sunt; nec gravia a levibus discernit Volkmannus, Geschichte u. Kritik der Wolfschen Prolegomena p. 155 sqq.

prorsus aliam rem, quam quae versu illo Ξ 516 significatur, spectasse dices.

§ 30. Denique longiore intervallo res distractas fingere sibi Homerus licuisse arbitratus est, quod carmina Iliadis, quamvis ea sua mente ad unitatem unius corporis coniuncta voluerit, tamen non coniuncta sed singula, non universa sed separata cantabat, et si quando totum orbem carminum vel maiorem eius partem eidem hominum coetui recitavit, tamen maioribus intervallis hoc fecisse censendus est. Huc pertinet, quod quae proximo die facta esse narraverat, ea olim (ποτὲ vel ἤματι τῷ) facta esse dixit, velut ἤματι τῷ ὅτε Θ 475. O 76 (cf. N 335. Ξ 250), ποτὲ Θ 108. Ξ 45. Ψ 291, ὅτε P 25, πάνθ' ὑπὸ μηνιθμόν Π 207, χαίρεσκον ἰαύων Σ 259.[1]) Hinc si proficiscimur, non admodum mirabimur quod Agamemno et Diomedes tertio die, ex quo gravi vulnere afflicti erant, integris viribus certamina funebria obeunt, et Sarpedon, cum quinto libro a Tlepolemo paene mortifere vulneratus esset (E 696), tertio die alacer moenia castrorum adoritur atque cum Patroclo dimicat, et Teucer, quem octavo libro Θ 334 suspirantem comites ex proelio rettulerant, sequente die M 336—403 et O 436—483, tamquam nihil antea ei accidisset, pugnae fortiter interest, denique Minerva X 227 Deiphobi, qui fracto brachio ex pugna in urbem relatus narrabatur N 527—529, speciem imitata Hectori adesse dicitur. Magis illud mirum est, quod poeta in hac re sibi non constat et aliis locis res brevi ante vel heri (χθιζὰ N 745 et T 142) factas dicit et rursus (Π 509—530) Apollinem Glauco, antequam Sarpedoni amico opem ferat, vulnus antea (M 388) inflictum sanantem inducit.

Simili de causa libri octavus et undecimus ita exordiuntur, tamquam tum primum Achivi et Troiani manus conseruerint neque superioribus diebus quidquam debellatum fuerit, unde primum librum de dissidio inter Achillem et Agamemnonem orto non magis secundus quam octavus vel undecimus liber subsequi possit. Eodem pertinet, quod in novo carmine carminumve cyclo rerum statum paullulum mutare poeta non dubitavit, ut Diomedes, qui in quinto libro arma infesta in Venerem et Martem direxerat, in sexto libro Z 129 pie et verecunde dicat οὐκ ἂν ἔγωγε θεοῖσιν ἐπουρα-

1) Iusto plus his formulis tribuit Jacob, Entstehung der Ilias und Odyssee p. 289, ut Iliadem ex singulis carminibus a recentiore diasceuasta consutam esse probaret. Profecto enim auctor ludorum funebrium praecedentes libros iam eo, quo nos, ordine legit et nihilo minus dixit Ψ 291 ἵππους οὓς ποτ' ἀπηύρων.

νίοισι μαχοίμην, et in libro decimo tertio et duces Achivorum Agamemnoni (*N* 107) et Aeneas Troianus Priamo *N* 460 succensere et segniter rem agere dicantur, cuius rei in antecedentibus libris nec vola nec vestigium. Nullum vero scrupulum Lachmanni animo inicere debebat, quod Iuppiter, postquam in fine primi libri una cum Iunone cubitum ivit, in exordio secundi libri ante lucem in lecto iacens cum Somno ea communicavit, quae uxorem celare non cupere non poterat. Neque haec ita dico, tamquam neglegentiam poeta laudem aut rerum discrepantias prorsus neglegendas esse putem, sed quod non tantum eas valere sentio, ut solae unitatis speciem redarguere atque evertere possint. Nam Lachmanniani, qui levissimis discrepantiis tantum tribuerunt, ut libros arcte cohaerentes, velut *Γ* et *Δ* dirimerent et alium alii poetae assignarent[1]), cum de minutulis rebus expediendis desperabant, rem vere miram probabant. Ecquid enim mirabilius cogitari potest, quam si quis violationem foederis versibus illustrasset, foedus ipsum silentio praetermisisset, aut si alius poeta potius quam qui certamen Paridis et Menelai frustratum cecinit, res quae ex frustratione certaminis consequebantur canere maluisset? Idcirco non omnem hanc materiam exhaurire, sed insigniora quaedam exempla proponere et excutere in animum induxi.

§ 31. Nihil magis tota in Iliade offendit quam quod Pylaemenes, Paphlagonum rex, in quinto libro *E* 575—579 a Menelao occisus esse, in decimo tertio libro *N* 656—659 occisi filii corpus lacrimans comitari narratur. Haec equidem nullo modo concoquere possum et Homerum vereor tam obliviosum fingere, ut non gregarii militis, sed ducis et regis mortem se narrare meminisse negem. Neque tamen est, cur hanc ob causam auctorem libri non Diomedeam novisse aut alii eam poemati insertam voluisse concludamus. Utrumque enim statuere multo audacius et improbabilius est, quam versus aut *E* 576—589 aut *N* 656—659 a recentiore poeta additos credere. Duo enim illi loci, licet ipsi per se nihil offensionis habeant, tamen ita resecari possunt, ut contextus

1) Has in partes inclinasse miror etiam philologum Academicum nostrorum temporum Hentzium, qui in secundis curis libri utilissimi, Anhang zu Homers Ilias II 27, sic commentationem de quarto libro claudit: Die eigentümliche Art, wie die Handlung in *Δ* weitergeführt wird, ist durch die vorhergehende Erzählung so wenig vermittelt und entfernt sich so sehr von den dort gegebenen Voraussetzungen und Motiven, daſs man zweifeln muſs, ob hier noch die Hand desselben Dichters zu erkennen ist, welcher *Γ* dichtete.

narrationis nihil turbetur. At facile quispiam quaerat, quid tandem poetam recentiorem sive rhapsodum ad versus illos adiciendos commovere potuerit. Huic quoque responderi posse alio loco exposui, eum qui seorsim, fortasse in Cretum contione, versus *N* 361—655 vel *N* 330—655 tamquam *Ἰδομενῆος καὶ Μηριόναο ἀριστείαν* recitaverit, huic carmini aptum epilogum versibus 658—659 addidisse, quos versus postea, quia egregie placuerint, in Iliadis corpus receptos esse, quamvis huic loco non destinatos ab eorum auctore et non magis versibus quinti libri quam iis, qui subsequuntur *N* 660—672, repugnantes. Recentioris vero originis illorum versuum non spernendum vestigium inde repetimus, quod versus *N* 657 *ἐς δίφρον δ' ἀνέσαντες ἄγον προτὶ Ἴλιον ἱρήν* ex Odysseae versu ξ 280 *ἐς δίφρον δ' ἀνέσας ἄγε Ϝοίκαδε δάκρυ χέοντα* expressus esse videtur; melius enim hominem vivum quam mortuum in currum *ἀνέσαι* dicuntur.[1])

§ 32. Deorum numen legibus humanae naturae ne Graeci quidem ita coerceri putabant, ut poetam maiorem libertatem in rebus divinis usum inique ferrent. Coniveamus igitur nos quoque uno, modo ne utroque oculo, si Minervam, quam modo in acie Achivorum videramus (*E* 29. 133), paullo post in Olympo Venerem sugillantem audimus (*E* 418, cf. *E* 73) et Iunonem, quam de Ida monte ad Olympum rediisse poeta *O* 79 rettulerat, mox cum Iove in Idae acumine confabulantem *Π* 431 et *Σ* 356 interimque de Olympo Iridem ad Achillem mittentem *Σ* 167 accipimus.[2]) At neutiquam ferri potest, quod Iuppiter *P* 546 animum ad favorem Achivorum vertisse et paucis verbis interiectis *P* 593 nubibus cacumine Idae involuto terrorem Achivis iniecisse dicitur.

1) Wolfius, prol. adn. 99, Lachmannus, Betr. 51, Benickenius, Zeitschr. f. östr. Gymn. 1877 p. 881 sqq., Naberus, quaest. hom. 175 hanc magnam discrepantiam ita explicare posse sibi videbantur, ut singula carmina aliud ab alio vate compositum esse statuerent. At proferant isti alium locum, quo Homeridis memoria carminum Homeri tam turpiter excidit, ut regis mors antea in celeberrimo carmine quinque versibus relata eos fugerit. Nemo autem nisi qui studio Lachmanni captus et occaecatus est, librum *N* alio consilio ab eius auctore factum dicet, quam ut una cum libro *E* in corpus magni poematis epici cogeretur atque contexeretur.

2) Minus facilem in hac re se praebuit Schoemannus, opusc. III 4, quam Aristarchus ad *Π* 432 adnotans *ὅτι πολλὰ κατὰ συμπέρασμα λέγει ὁ ποιητὴς γεγονότα καὶ οὐ δέον ἐπιζητεῖν, πῶς ἡ μικρὸν ἔμπροσθεν ἐπὶ τὸν Ὄλυμπον παρακεχωρηκυῖα νῦν ἐπὶ τῆς Ἴδης ἐστί.* Equidem hac una de causa versus *Π* 432—459 damnare non auderem, sed cum plures accedant, de quibus infra disputabo, fasci argumentorum concedendum esse duxi, quod uni virgae concedere detrectassem.

Hoc unum dubitare possis, utrum tota narratio de aurigis Patrocli *Ρ* 426—592 a poeta rerum nexus prorsus oblito addita sit, an soli versus *Ρ* 545—546 expellendi sint. Equidem ut in aliis rebus, sic hoc quoque loco leniorem medelam praefero, praesertim cum et episodium illud venustissimum pulchre intextum sit, et diasceuasta Iliadis etiam alio loco, *Σ* 168, inferioribus deis, quales Minerva et Iris sunt cum Iove et Iunone comparatae, potestatem sua sponte agendi denegasse videatur.

Denique paucis attingere visum est locum conclamatum *Α* 423

Ζεὺς γὰρ ἐς Ὠκεανὸν μετ᾽ ἀμύμονας Αἰθιοπῆας
χθιζὸς ἔβη μετὰ δαῖτα, θεοὶ δ᾽ ἅμα πάντες ἕποντο.

Manifesto enim hic locus, ut dudum intellectum est, pugnat cum versu *Α* 195, quo Minerva eodem die ab Iunone missa a caelo (*οὐρανόθεν*) in terram descendisse narratur. Emendando autem vereor ut haec difficultas removeri possit; etenim bonos versus 195—196 et 221—222 eicere temerarium est et tempus praesens *ἕπονται* ab Aristarcho repositum pugnat cum consuetudine deorum una simul sacra hominum obeuntium. Ne interpretando quidem multum proficiemus; nulli profecto acumen Gepperti, Ursprung der hom. Ges. I 32, arridebit poetam *πάντας πλὴν Ἀθήνης καὶ Ἥρης* intellexisse dicentis. Sed illud quoque improbabile est Agamemnonem non eodem, quo cum Achille litigatus est, die, sed postero navem cum Chryseide puella misisse (*Α* 308—311). Nullo autem modo ei mihi persuaserunt, qui Thetidis preces sive versus *Α* 306—611 a recentiore Homerida additos esse statuerunt; arctissime enim haec altera pars primi libri cum priore cohaeret et ante libros antiquissimos *ΒΕΛ*, ut infra probabimus, composita est.[1]) Inde nihil reliquum est, quam ut Homerum, ingeniosiorem illum quam subtiliorem, una cum iis, qui poeticis luminibus primi libri ita capti tenentur, ut istos versus secum pugnare non animadvertant, paulisper dormitasse dicamus. Sed ut obdormiscendi et obliviscendi copiam faceremus, librum primum in duo carmina divisimus et alteram partem *Α* 318—611 alio die aut saltem interiecto aliquo temporis intervallo, quale inter Od. *ϑ* 266—366 et *ϑ* 499—520 intercessisse ipse poeta dicit, cantatam esse statuimus.

§ 33. Plus valent illae discrepantiae, quae ad totos libros pertinent et fundamenta fabulae Iliacae ipsa attingunt. Tres autem

1) Nuperrime Heimreichius, Das erste Buch der Ilias und die Liedertheorie, eo audaciae progressus est, ut eiectis versibus praeclarissimis *Α* 193—246 difficultates removeri posse sibi persuaderet.

fundamentales res, quibus diversae partes Iliadis continentur et distinentur, sunt murus castrorum et Lycii socii et fluvius Scamander. His de rebus ita iam disputabo, ut statum causae brevi adumbrem; qui plura scire velit, ad commentationem meam, Die sachlichen Widersprüche der Ilias (Sitzb. d. b. Akad. 1881, II 125—171) relego.

Atque fossa (*τάφρῳ*) quidem ut castra cincta et munita fingeret, ipsa rerum natura poeta adducebatur; turres et moenia addita esse narrat *Η* 337—465. Mirum hoc quidem, quandoquidem post felicem eventum proeliorum primi diei, ut supra iam monuimus, non exspectamus Achivos firmiora praesidia castrorum moliri. Sed moenia illa quasi fundamentum sunt *Τειχομαχίας* et *Μάχης παρὰ ναυσίν* et saepe commemorata sunt in carminibus 15. 16. 22. 23. 26. 29. 34. 40 (*Θ* 177. 213. *Ι* 232. 349. *Ξ* 15. 32. 55. 66. *Ο* 345. 361. 384. 395. *Π* 512. 558. *Σ* 215. *Υ* 49. *Ω* 443. 446). At in aliis carminibus, non solum quae ante librum septimum, sed etiam quae post eum collocata sunt, nulla moenium mentio fit. Atque pleraque quidem, cum commemorandi ea nullam occasionem praebeant, sine offensione leguntur; sed sunt alii loci, in quibus commemorationem moenium admodum desideremus, dico *Λ* 47 et *Ο* 736[1]) et *Π* 366—370. Inprimis ultimus locus ita comparatus est, ut eius auctorem, si moenia novisset, impedimenta, quibus fugientes Troiani, cum e navibus depellerentur, non implicari non poterant, commemoraturum fuisse merito suspiceris. Achillem quoque miramur, quod de navibus pugnam Achivorum prospexisse dicitur *Λ* 600. *Σ* 3. 172, tamquam nihil obstaculi muri oculorum visui pararent.

§ 34. Lycios duos novit Ilias, septentrionales conterminosque Troianis, quorum dux Pandarus fuit, et meridionales ingenti terrarum spatio a Troianis discretos, quibus Sarpedon et Glaucus imperitabant. Mira est haec duarum nationum homonymarum coniunctio in eodem poemate, praesertim cum poeta plerumque sic loquatur, tamquam una gens Lyciorum Troianis sociata fuerit, velut in trito versu *Τρῶες καὶ Λύκιοι καὶ Δάρδανοι ἀγχιμαχηταί* (*Θ* 173. *Λ* 286. *Ν* 150. *Ο* 425. 486. *Ρ* 184). Istam vero confusionem cur offensioni esse dixerim, inprimis intelleges,

1) Hoc quidem loco scholiasta Victorianus *τεῖχος ἄρειον* interpretatus est *τεῖχος βέλτιον οὗ κατεσκευάσαμεν*· at hoc licet Vergilius quoque Aen. IX 781 imitatione expresserit, probari tamen nequit ob alium locum *Δ* 407, ubi *τεῖχος Ἄρειον* procul dubio murum Mavortium significat.

si post quartum librum et primam partem quinti libri continuo versus *E* 471—486, quibus Sarpedon primum inducitur, perlegeris. Cum enim antea poeta de Lyciis, tamquam unam nationem eorum noverit, locutus esset (*Δ* 197. 207. *E* 173), subito oratione Sarpedonis *E* 479 *τηλόθεν ἵκω· τηλοῦ γὰρ Λυκίη Ξάνθῳ ἐπὶ δινήεντι* alteram esse nationem Lyciorum prope Xanthum flumen comperimus; quae verba quo tendant me non fugit, sed argute ea dicta esse iudico ad Lycios meridionales, quos vetus fama ignoraverat, a veteribus sociis Troianorum discriminandos. Acute enim Gisekius, Hom. Forsch. p. 143 sqq., arguit in vetere fama Troiani belli, qua Troiani cum pauca manu conterminorum sociorum Achivos novas sedes quaerentes repellere conati esse narrabantur, solorum septentrionalium Lyciorum partes fuisse, postea adscitos esse meridionales Lycios, cum fama belli ad Iones Asianos propagata esset, qui propius ab regno Sarpedonis aberant et quorum regulos nonnullos a Glauco Lycio originem duxisse Herodotus I 147 memoriae prodidit. Quid? quod eius rei indicium in ipsa quoque Iliade latet; nam quod Diomedes Z 123 Glaucum ducem Lyciorum alloquitur *τίς δὲ σύ ἐσσι, φέριστε, καταθνητῶν ἀνθρώπων· οὐ μὲν γάρ ποτ' ὄπωπα μάχῃ ἔνι κυδιανείρῃ*, hoc sane mirum est decimo anno belli, eiusdem causa autem aperitur, si hoc modo poetam, quod in antecedentibus libris veteribusque carminibus Lyciis meridionalibus nullae partes tributae fuerint, excusare voluisse statuamus. Iam si quaeramus, quae carmina Lycios meridionales eorumque reges Sarpedonem et Glaucum, quae Lycios septentrionales eorumque ducem Pandarum noverint atque illustraverint, in Pandari strenuitate praedicanda multus est auctor carminum 7 et 9, Sarpedon et Glaucus inter primores sociorum laudantur in interpolata parte libri quinti et in carminibus 12. 13. 20. 22. 25. 26. 27, Lycii socii Troianorum sine distinctione duarum nationum in trito illo versu *Τρῶες καὶ Λύκιοι καὶ Δάρδανοι ἀγχιμαχηταί* (*Λ* 286) et in enumeratione sociorum *K* 430 appellati sunt, nulli denique Lycii in reliquis carminibus occurrunt. Accedit quod, quomodo Sarpedonem ab recentiore poeta veteri libro quinto post insertum esse supra docuimus, eodem modo ex Patroclea Sarpedonis meridionaliumque Lyciorum commemoratio versibus *Π* 419—697, quibus pugna Patrocli cum Sarpedone narratur, una cum alio veteris Patrocleae supplemento *Π* 303—376 seclusis facile tollitur. Episodium autem illud de Sarpedonis morte, quamvis vehementer animos commoveat et praeclaris orationis luminibus distinctum sit, tamen exemplar libri XXII, quod aemu-

latur, non assecutum est, et cum Glaucum, priusquam suos milites ad tuendum Sarpedonem concitet, Apollinis medici opem implorantem inducat, solito putidius res alio carmine relatas respicit (vide § 30). Denique laxatae compagis veteris carminis et interpolati episodii indicium repetas ex comparatione versuum *Π* 427 *Πάτροκλος δ' ἑτέρωθεν, ἐπεὶ ϝίδεν, ἔκθορε δίφρου* et *Π* 733 *Πάτροκλος δ' ἑτέρωθεν ἀφ' ἵππων ἆλτο χαμᾶζε*. Patroclum enim inter hos versus currum rursus ascendisse nusquam legimus, quod ut sileri potuisse concedimus, tamen in carmine iam alio nomine suspecto suspicionem alienae originis auget.

§ 35. Iam ad eam rem perventum est, quam quasi cardinem totius quaestionis Homericae esse censemus, ad figuram et speciem locorum, in quibus spectacula belli edita esse finguntur. Atque haec quidem res capite Troici agri Schliemanni sollertia et industria ex tenebris ruderum in lucem solis protracto et ipsa claram lucem accepit et ad tenebras originis Iliadis discutiendas a me adscita est. Sed cum Schliemanni inventis non omnium virorum doctorum animis caliginem depulsam esse videam et Hercherus, vir acutissimus sed supra modum sobrius et ieiunus, Homerum umquam ad litora Hellesponti venisse negarit aliisque persuaserit, quae hoc loco quaerimus a quaestione de situ Troiae urbis et de itineribus Homeri prorsus non suspensa esse moneo. Mitto enim quaerere, quam probabile sit Homerum Homeridasque in Ionicis urbibus quasi defixos mansisse occasionesque navibus insulas atque Hellespontum visendi sprevisse: poetae menti summa lineamenta Troici agri eadem semper obversata esse et obversari debuisse contendo, sive oculorum fide ea cognoverit, sive mente animoque sibi finxerit atque disposuerit. Quid autem in describendo agro, quem flumen aliquod perfluit, ad definiendam regionem magis attendere homines par est quam cursum illius fluminis? Nam quod in castris naviumque ordine parum sibi poeta constat et *Θ* 222. *Λ* 6. *K* 112 medio loco Ulyssis navem, in extremis lateribus Aiacis et Achillis collocatas esse statuit, *N* 681 et fortasse etiam *N* 312. *M* 265. 335 Aiacis et Protesilai naves medium locum occupasse significat[1]), hoc minus equidem curo, quoniam res

1) Iam Aristarchum, quo ordine naves Graecorum collocatae fuerint, diligenter quaesivisse disseruit Lehrsius de Arist.[2] 224 sqq. Sed neque illum rerum caliginem discussisse neque Nabero in quaest. hom. § 8 suam cuique regi stationem assignanti melius rem cessisse Wold. Ribbeckius in ann. phil. LXXXV 79 sqq. et in Rhen. Mus. XXXV 610 sqq. luculenter demonstravit.

manu hominum factas ut homines ipsi mutare poterant, ita poetae quoque movere facilius sibi permitti arbitrabantur. Aliter hoc se habet in rebus naturae vi immota constitutis: campum Troianum et Scamandrum flumen et Simoentem rivum sive poeta vidit sive non vidit et solum ab aliis campum Troianum ad utramque ripam Scamandri fluminis patere (*πεδίον Σκαμάνδριον* *B* 465) accepit, necessario ille utra in ripa Priami urbem, utra castra Achivorum posita voluerit, ita indicare debebat, ut in toto poemate vel si mavis in omnibus carminibus sibi constaret. I nunc, et singulos locos, quibus Scamander fluvius commemoratur, examina. In duodevicesimo carmine *Λ* 498 *μαχης ἐπ' ἀριστερὰ μάρνατο πάσης ὄχθας πὰρ ποταμοῖο Σκαμάνδρου* perspicue poeta significat et Troiam urbem et castra, unde Achivi flumine non traiecto egressi erant, in eadem Scamandri ripa dextera posita fuisse. Plane idem in quinto libro poetam sensisse apparet collatis versibus *E* 36 et *E* 355. Atque haec quidem descriptio plane convenit loci naturae, si castra Achivorum in litore Hellesponti ex dextera ripa Scamandri collocata, Troiam urbem in eo, cuius viscera Schliemannus aperuit, colle exstructam fuisse putamus. Sed hoc, ut supra monuimus, nihil ad summam quaestionis pertinet, modo poetam ita sensisse examinatis illis locis concedas. Prorsus contrariam delineationem agri in aliis carminibus habes. Primum in carmine vigesimo secundo *Ξ* 432—435 poeta Scamandrum medium inter urbem et castra fluxisse ideoque castra in alia atque urbem ripa posita fuisse aperte significat, nisi forte levitatem imitatoris versus *Φ* 1—2 parum circumspecte hoc loco reponentis incusare males. Idem autem de carminibus 14. 15. 40. valere inspectis versibus *H* 329. *Θ* 490. 560. *Ω* 350 intelleges et de interpolato versu *Π* 398 facile tibi persuadebis. Denique in libri XXI altera parte, inprimis versibus *Φ* 242—247, Achilles, cum urbem Troianorum peteret, ex altera in alteram ripam traiecisse diserte dicitur; ambiguam autem causam esse principii eiusdem libri supra p. 43 exposui, ita tamen ut multo melius Achillem in eadem ripa mansisse dicas. Tantaene turbae rei principalis in eodem poemate eiusdem vatis ferri possunt? me si audis, non possunt. Neque enim me fugit, si castra in utraque ripa Scamandri et tentoria Achillis prope promuntorium Sigeum posita fuisse statuas, versus librorum *H* et *Ω* quodammodo explicari posse, sed manent immota impedimenta librorum *Θ* et *Ξ* et *Φ*, quoniam versibus *E* 36 et *Λ* 498 Achivi et Troiani in dextera ripa Scamandri pugnasse neque interim flumen traiecisse

narrati sunt.[1] Quid igitur? poetamne ingenio lusisse neque a rerum natura recedere veritum esse tibi persuadebis celeberrimo loco libri *X* 147—156 commotus[2]), ubi Scamandrum prope muros Troiae oriri poeta fingere videtur? At ille locus et facilius libertate poeticae inventionis excusari potest et aliam admittit ac paene flagitat explicationem, siquidem ea, quae antecedunt *Φ* 602—604, poetae menti caput Scamandri longe ab urbe remotum obversari clare ostendunt et *πηγαὶ Σκαμάνδρου* etiam fontes rivulorum in Scamandrum flumen influentium intellegi posse videntur. His de causis equidem de litibus componendis et de unitate totius corporis Iliadis defendenda me desperare ingenue fateor.

§ 36. Non e re absonum erit in fine huius partis prolegomenorum paucis exponere, cur ad removendas atque excusandas inconcinnitates Iliadis non eam rationem amplexus sim, quam Lachmannus in clarissimo libello, Betrachtungen über Homers Ilias, praeivit, ut carmina Iliadis primum separata fuisse et eum, qui in unius poematis corpus ea coegisset, longe a consilio et sapientia auctorum carminum illorum afuisse diceret. Atque primum maior pars Iliadis et inprimis ultimae rhapsodiae tam aperte poetam produnt magnum quoddam consilium animo volventem et ad imaginem grandis poematis mente conceptam singulas partes temperantem, ut ne Lachmannus quidem ea umquam separata carmina fuisse dicere auderet. Tum ea quoque carmina, quae separari possunt, maximam partem ita comparata sunt, ut et fundamento aliorum carminum nitantur et res aliis carminibus continuandas narrent. Sic, ut mittam ineptas argutias eorum, qui quartum librum a tertio vel decimum tertium a decimo quarto divellendos et alium ab alio poeta compositum esse autumabant, etiam libri I et V et IX

1) Hinc refutari sententiam Lachmanni versus *Ξ* 402 sqq. versui *Λ* 557 subicientis probavi in commentatione, Die sachlichen Widersprüche der Ilias p. 167, quod Benickenio me non persuasisse ex libro benigne mihi ab eius auctore transmisso, Studien und Forschungen p. LXXI et CV cognovi. Cui hoc solum respondeo, etiamsi Ilium in sinistra parte prope Bunarbaschi, quod ille praeoptat, collocatam fuisse putarem, sententiam me non mutaturum esse, quandoquidem Homerus, qualem ego eum novisse mihi videor, si Troianos vel Achivos ponte flumen antea traiecisse sua mente finxisset, hoc etiam verbis significasset neque silentio praetermisisset. Haec et similia recti verique sensu, non operosa doctrina examinanda sunt.

2) Hoc loco inprimis commotus est Anglus Gladstone, Homeric synchronism p. 76.

a ceteris divulsi minus placent. Quis enim poetam feret minitantem atque praesagientem *ἦ ποτ' Ἀχιλλῆος ποθὴ ἵξεται υἷας Ἀχαιῶν σύμπαντας, τότε δ' οὔ τι δυνήσεαι ἀχνύμενός περ χραισμεῖν* (*Α* 240), neque quae Achillem minantem fecerat ipsum postea exsequentem et narrantem? quis vero non librum aliquem maioris poematis, sed carmen absolutum et in se conclusum a particula *ἔνθα* exorsum esse putabit, si versus optima arte facti adsunt, quo illam particulam referas? Denique carmen decimum octavum versu *Α* 595 nondum finiri ipsi Lachmanniani concedunt, hoc solum quaerentes, quo loco illud primitus continuatum esse videatur. Cetera autem carmina pleraque multo etiam magis, si interiorem nexum rerum rimeris, cum antecedentibus et sequentibus carminibus cohaerere intellegas, licet auctor eorum sedulo curaverit, ut seorsim cantari et intellegi possent, ideoque minus, quam umbratici grammatici exspectant, aliorum carminum verba disertim respexerit. Quae cum ita sint, solis iis carminibus rationes Lachmannianae commendantur, quae separata placent, coniuncta cum ceteris carminibus Iliadis plus minusve offendunt, pugnas singulares dico Menelai et Paridis *Γ* 15—461, Hectoris et Aiacis *Η* 8—312, Aeneae et Achillis *Υ* 156—350. At ne haec quidem carmina olim separata fuisse probabile est, quod ut confirmem, medium, quod longe plurimas offensiones habet, eligo.

Atque primum neque a versu *Η* 8 neque a *Η* 17 neque a *Η* 63 carmen singulare apte ordiri potuit; unde si cum maxime carmen singulare de pugna Hectoris et Aiacis exstitit, alium poetam versibus *Η* 8—63 illud carmen corpori Iliadis intexuisse tibi existimandum erit. At si hos versus cum reliquis *Η* 64—312 contuleris, eundem colorem, eandem artem, idem genus dicendi invenies, cui similitudini non nihil tribui par est, quoniam iis, quos interpolatos esse constat, versibus fere nota diversae originis impressa est. Deinde versus *Η* 68—72 quibus dilucide *ὅρκια* libri tertii et quarti respiciuntur, nullo modo, ut supra p. 38 probavi, eici possunt. Ad postremum auctor huius carminis manifesto librum tertium cum universum tum singulos versus imitatus est, id quod

1) Haec non solum contra Lachmannianos disputo, sed etiam contra Lehrsianum Kammerum, qui in doctis libellis, Zur homerischen Frage I. II. III, cum et Iliadem et Odysseam uno consilio regi et partes earum optime dispositas et temperatas esse bene defendisset, tam licenter in singulis carminibus aut eiciendis aut retinendis grassatus est, ut libros *Η* et *Ι* Homero vindicaret, praeclarissima carmina *Ὁρκίων* et *Μονομαχίας Πάριδος καὶ Μενελάου* *Γ* 1—*Δ* 220 a vetere Iliade afuisse autumaret.

Benickenium, postquam ab Holmio et Koechlio demonstratum est, fugisse admodum miror.[1]) Procul enim dubio rectius Hector Troianos et Achivos versu *Γ* 86 allocutus est, ut utrisque consilium Paridis aperiret, quam *Η* 67, ubi Achivos solos ad pugnam singularem provocat; rectius idem versu *Γ* 76 magnopere gaudere dicitur, ubi Paridem ignavia abiecta fortiter se dimicaturum et funesto bello finem impositurum audivit, quam *Η* 54, ubi Helenus frater ipsum ad pugnam incitavit et dubia vaticinatione nihil ultra fugam mortis pollicitus est; evidenter denique auctor libri *Η* versum *Γ* 19 *Ἀργείων προκαλίζετο πάντας ἀρίστους*, cum in suum usum eum converteret, paululum immutavit dicens *προκάλεσσαι Ἀχαιῶν ὅς τις ἄριστος*, ut ne duo ex tertio libro sumpti et iuxta se positi versus *Η* 49 = *Γ* 68 et *Η* 50 = *Γ* 19

ἄλλους μὲν κάθισον Τρῶας καὶ πάντας Ἀχαιούς
αὐτὸς δὲ προκάλεσσαι Ἀχαίων πάντας ἀρίστους

in similem clausulam excurrerent. Iam vero si auctor septimi libri tertium novit et tertius cum quarto arctissime cohaeret et quintus una cum quarto inventus est, solumne tu carmen istud de pugna Hectoris et Aiacis a reliquis divulsum fuisse credes, aut cum aliis quibusdam carminibus, quae tu mecum ignoras, olim coniunctum fuisse hallucinaberis? Equidem praesentia mehercle et vera remotis et fictis praefero et poetam qui veterem Iliadem infeliciter amplificaverit multo magis probo, quam diasceuastam nescio quem carmina singularia et separata in unitatem praeclari poematis prorsus novis artificiis et praestigiis coniungentem. Denique Lachmanni placita, cum minores difficultates tollere moliuntur, maiores pariunt nec nisi specie veri fallunt. Namque et tempora secum ferebant, ut poeta, cum a minoribus carminibus ad grande poema pluribus libris contexendum progrederetur, tamen singulas partes eius ita componeret, ut seorsim quoque eae cantari possent, et felicitate ingenii summi poetae satis, opinor, cautum erat, ne carmina vetustiorum poetarum integra suo operi intexeret, sed transformaret ea suaeque artis nota signaret.

De ordine chronologico carminum.

§ 37. Postquam et ad unitatem unius poematis singula carmina Iliadis coniuncta videri et plus uno nomine eadem inter se discrepare demonstravimus, reliquum est, ut quomodo hae lites componi possint quaeramus. Sed priusquam ad hanc difficillimam quaestionem enucleandam nos accingamus, comprobare nos oportet partes Iliadis non eodem, quo in perfecto opere collocatae sunt,

ordine deinceps ab Homero vel Homeridis compositas esse. Atque si posterius aliquod carmen, velut de caede Hectoris, ante proelia Hectoris Troianorumque prope puppes navium inventam et pactam esse statuemus, nihil hoc habebit mirum aut inauditum, siquidem et Herodotum similem rationem in suis historiis conscribendis iniisse novimus et nostrates poetas in longo opere saepe cardini fabulae prius quam exordio operam navantes et episodia operi iam paene perfecto inserentes videmus. Neque illud probabile est, tam amplum et prolixum poema uno tenore poetam pertexuisse praesertim eo tempore, quo partes longi poematis nondum in uno volumine coniunctae oculis hominum proponebantur, sed ut seorsim recitarentur destinabantur. Quo autem ordine singula carmina composita sint ut exploremus, primum omnium quaerere nos oportet, ecquid poeta ipse se ante narrasse significarit, velut quod Diomedes *Θ* 108 dicit *ἵππους οὕς ποτ' ἀπ' Αἰνείαν ἑλόμην*, hoc satis arguit librum quintum vel saltem versus *E* 159—367 antea factos esse. Deinde ex nexu rerum num quae indicia ordinis chronologici repeti possint, nobis explorandum est; nam ut Patrocli Myrmidonumque strages ante Doloneam narrari potuit, ut quae cum nocturnis insidiis Diomedis et Ulyssis non arcto vinculo conexa sit, ita neque Hoplopoeiae neque pugnae circa corpus Patrocli locus erat, antequam Patroclum occisum eiusque arma ab Hectore detracta esse narratum esset. Plurimum vero ad tempus, quo quodque carmen factum sit, indagandum loci paralleli inter se comparati conferunt. Nam carmen, quo versus bis positus plane rei accommodatus est, ante illud, quo haeret versus et aegre suum locum tuetur, compositum esse veri simile est. Quamquam cautos in concludendo esse neque uni loco nimium confidere nos oportet. Sic verba *νῦν δὲ Ϝεκὰς πόλιος κοίλῃς ἐπὶ νηυσὶ μάχονται* in pugna apud naves *N* 107 meliorem quam in Diomedea *E* 791 locum habere fateamur necesse est; verum alia argumenta multa confirmant librum V ante librum XIII compositum esse neque una illa re in contrariam sententiam nos deduci par est: *ἐνίοτε γὰρ εἰκὸς καὶ παρὰ τὸ εἰκὸς γίνεσθαι.*

Has igitur rationes secuti carmina iam eo ordine, quo composita esse videntur, digesta recenseamus, postquam de signis a nobis adhibitis pauca praemonuerimus. Atque uncinis si quos versus inclusimus, eos adulterinos vel postea additos esse iudicavimus; interrogandi autem signum praefiximus, si uter utrum locum imitatus esset parum exploratum esse videbatur. Sed hoc ne tu ita interpreteris, tamquam plane nihil illos locos ad imitationum

vestigia rimanda valere existimemus; nam qui loci aeque bene utroque loco poni poterant, ii ne commemorati quidem a nobis in hoc indice sunt. Denique utrum fidenter an dubitanter suum cuique carmini locum assignaverimus, hoc in primo ordine, quo de rerum nexu disputatum est, exposuimus; nam ut pleraque certa et extra dubitationem posita sunt, ita sunt, in quibus ipse fluctuem neque certam sententiam ferre audeam. Sed de his confecto indice disputare tempus erit.

Carmina Iliadis secundum temporum ordinem digesta.

A 1—305, carm. 1.

Achilles ab Agamemnone lacessitus bello se afuturum denuntiat, qua re fundamentum struitur omnium carminum Iliadis. Dissidium duorum regum disertim respicitur *B* [239—242]. 346. 375—380. 686—694. 769—779. *Δ* 512—513. *E* 788—791. *Z* 99. *H* 113—114. 228—230. *Θ* 473—474. *K* 106—107. *M* 10. *N* 113. 324—325. [746—747.] *Ξ* 50. 139—142. 366—367. *O* 402.

imitatur	
A [177]	: *E* 891

exemplo fuit	
A 131—32	: *T* 155—56
212	: *Σ* 4
232	: *B* 242
254—55	: *H* 124—25
592	: *O* 23

A 306—611, carm. 2.

Carmine hoc altero continuo excipitur carmen primum, quocum in societatem unius libri pridem coiit. Thetis, ab Achille filio rogata, Iovem precibus adit, qui occulte illi annuit victores in proeliis fore Troianos, donec Achilli satisfactum fuerit. Preces Thetidis Iovisque consilium respiciuntur *B* 4. [242]. *Θ* 370—372. *Λ* [54—55]. *M* [347—350]. *O* [63—77]. 598. [611—612]. *Π* 236—237. *Σ* 75—77; versus *O* 17—30 num ad eandem fabulam, quae *A* 590—594 significata est, pertineant, dubium est.

exemplo fuit	
A 493	: *Ω* 31
499	: *E* 754. *Θ* 3
528	: *P* 209
535	: *Θ* 536
567	: *O* 105
607—8	: *Λ* 76—77
? 363	: *Π* 19
? 411—12	: *Π* 273—74
? 453—55	: *Π* 236—38
? 465—8	: *H* 317—20
? 586	: *E* 382
? 573—74	: *Φ* 567—68
	O 316—17

Λ 1—595, carm. 18.

Hic liber antiquitus primum librum excepisse videtur, priusquam libri *B*—*E*

imitatur	
Λ [13—14]	: *B* 453—454
[47—48]	: *M* 84—85

et posterius libri *B — K* inter libros *Λ* et *Δ* interponerentur; Agamemno copias suas in aciem educit et primo impetu hostium ordines sternit; mox autem a Troianis acies Achivorum inclinatur ducesque eorum saucii proelio decedere coguntur. Agamemno Diomedes Ulysses in hoc carmine vulnerati proeliis insequentium librorum *M—X* non iam intersunt; diserte respicitur hoc carmen versibus *M* 236. *Π* 777—780, *P* 348 (cf. *Λ* 578), *P* 383 (cf. *Λ* 520), *P* 453—455 (cf. *Λ* 192—194), *T* 51—53; versus *Λ* 543, quem ad Aiacis victoriam libro septimo reportatam spectare existimant, ab interpolatore additus esse videtur; denique ex eo, quod Agenor *Λ* 59 filius Antenoris dicitur, *Δ* 467 nomen patris non additum est, tuo iure concludas *Λ* ante *Δ* compositum et divulgatum esse.

Λ 76—77	: *Λ* 607—608
[82]	: *Θ* 52

exemplo fuit

Λ 98	: *M* 186
122—47	: *Z* 37—65
186	: *B* 8
192—94	: *P* 453—55
195	: *Ψ* 198
218—19	: *Ξ* 508—9
230	: *E* 204
279	: *P* 384
310—12	: *Θ* 130—32
343—44	: *E* 590—91
362—68	: *Υ* 449—55
386 = *E* 220	: *Φ* 225
403	: *Φ* 53
443—45	: *E* 652—54
453—54	: *X* 66—67
519 = *E* 366	: *X* 400
525	: *N* 684
534—37	: *Υ* 499—502
547—57	: *P* 657—66
573—74	: *O* 316—17
577—79	: *P* 347—49
? 36—37	: *E* 739—42
? 211—14	: *E* 494—97. *Z* 103—6
? *Δ* 355—56	: *E* 309—10
? 385	: *Γ* 39. *N* 769
? 386—87	: *Γ* 54—55
? 434—37	: *Γ* 356—59
? 446—49	: *E* 40—42

O 592—fin. *Π* 1—167. 213—418. 698—863, carm. 25.

Πατρόκλεια olim carmen 18 paucis versibus, quibus Troiani Achivis perculsis instantes fossam castrorum traiecisse narrabantur, interiectis secuta esse videtur. Achivis intra navium

imitatur

Π [58—59]	: *I* 647—48
[61—63]	: *I* 650—53
[208]	: *B* 325
19	: ? *A* 363
236—37	: ? *A* 253—54

puppes reiectis aegre Patrocli deprecanti permittit Achilles suis armis ad pugnam exire et laborantibus sodalibus opem ferre; qui cum Troianos a navibus depulisset, vi Apollinis attonitus ab Euphorbo et Hectore interimitur. Hoc carmen non solum fundamentum struit librorum *PΣ*, sed etiam ad Achilleidem vel libros *T—X* transitum parat; denique diserte respicitur in versibus *Σ* 18 (cf. *Π* 87), *T* 411—414 (cf. *Π* 788—822), *X* 374, *Ψ* 800 (cf. *Π* 663—665). Illi autem versus, quibus auctor huius libri *Πρεσβείαν* aliosque recentiores libros respicere videtur, *Π* 61—63 (cf. *I* 650—653), 168 (cf. *B* 685), 509, 547, 558 interpolationis suspicionem movent; neque satis idonea est causa, cur versum *O* 696 *αὖτις δὲ δριμεῖα μάχη παρὰ νηυσὶν ἐτύχθη* ad pugnam apud naves libro *N* narratam potius quam ad proelium in aperto campo libro *Λ* commissam referamus.

? *Π* 236—38	: *A* 453—55
? [140—5]	: *T* 389—91

exemplo fuit

Π 3—4	: *I* 14—15
27	: *Λ* 662
130—38	: *Γ* 328—38
703—6	: *Υ* 445—49
744	: *Ω* 649
852—53	: *Ω* 131—32
? 52—54	: *O* 208—10
? 118	: *N* 530
? 120	: *O* 467
? 215—17	: *N* 131—33
? 242—43	: *Θ* 110—11
? 276—77	: *B* 333—34
? 279	: *N* 331
? 283	: *Ξ* 507
? 296	: *M* 471
? 299—300	: *Θ* 557—58
? 386—87	: *Γ* 54—55
? 703—6	: *E* 437—39
? 742—50	: *M* 385—86

P 125—139. 262—376. 389—399. 593—fin. *Σ* 1—242, carm. 27. 29.

Liber XVII et librum XVI excipit et libro XVIII continuatur, neque dubium est, quin poeta, qui Patroclum ab Euphorbo et Hectore ope Apollinis victum et interfectum narravit, etiam certamina circa corpus Patrocli orta exitumque proelii cecinerit; sed vetus hoc carmen postea multifariam auctum esse sat multis argumentis constat, ita tamen ut coniectura magis quam certis indiciis veteres et novicias partes librorum *P* et *Σ* dignoscas. Respiciuntur in his carminibus versus *Λ* 577—579 (cf. *P* 347—349).

imitatur

Σ 4	: *A* 212

exemplo fuit

? *P* 319—20	: *Z* 73—74
? *P* 730—31	: *O* 277—78
Σ 240	: *Φ* 48

B 87—284. 780—815, carm. 3.
Carmen 3 una cum carminibus 5—10 libro *Λ* posterius, sed ab poeta eodem praemissum esse videtur, ita ut difficile diiudices, utrum haec carmina post totum carmen Iliacum adumbratum vel post librum *X* pangere Homerus coeperit, an, priusquam summum fabulae narraverit, haec carmina aut omnia aut pleraque componere iam instituerit. In tertio carmine Achivi ad contionem convocati Troianis bellum omni vi inferendi consilium capiunt, quod consilium ut exsequantur, in insequentibus libris manus cum Troianis conserunt. Antiquo carmini *B* 87—484, cui iustum nomen *Διαπείρας* inditum erat, postea versus 1—52 et 53—86 praepositi sunt, quibus arctius liber secundus cum primo conecteretur. Secundo vero loco collocatum hunc librum iam invenit auctor Odysseae, qui Iliadem imitatus secundo loco contionem Ithacensium posuit.

imitatur

B [8]	: *Λ* 186
[27]	: *Ω* 174
? 333—34	: *Π* 276—77

exemplo fuit

B [1—2]	: *K* 1—4
[42]	: *Ψ* 235
[50]	: *Ψ* 39
[81]	: *Ω* 222
[56]	: ξ 495
[58]	: ξ 152
? [46]	: *N* 22
102—3	: *K* 266—70
110—18	: *I* 17—25
325	: *Π* [208]
453—54	: *Λ* [13—14]
? 179	: *X* 185
? 811	: *Λ* 711

Γ 1—461 carm., 5 et 6.
Hic liber arcte cum carmine tertio cohaeret et reliquorum librorum quasi crepido quaedam est; priusquam enim universi manus conserant, singulari pugnae Paridis et Menelai causa dirimenda committitur. Interiectum episodium *Τειχοσκοπίας* temporis intervallum, quo praecones Priamum regem arcessituri in urbem mittuntur aptissime explet et auditores de principibus Achivorum certiores facit.

imitatur

Γ 328—38	: *Π* 130—38
? 25	: *Φ* 24
? 39. *N* 769	: *Λ* 385
? 54—55	: *Λ* 386—87

exemplo fuit

Γ 34	: *Ω* 170
68. 19	: *H* 49—50
76	: *H* 54
85—86	: *H* 66—67
100	: *Z* 356
441—46	: *Ξ* 314—28
? 19—20. 49	: *H* 49—51

Δ 1—221. 446 — fin., carm. 7.
Librum tertium hoc carmen ita continuat, ut cum foedus, quod inter Achivos et Troianos convenerat, consilio Iovis, Pandari manu violatum esset, proelium universarum copiarum committatur; respicitur hoc carmen versibus *H* 69—72. *H* 351—352. *E* 207.

imitatur

? *Δ* 516.	: *M* 268

exemplo fuit

Δ 1—80	: *Υ* 1—74
48—49	: *Ω* 69—70
? 73—4	: *X* 186—8
? 132—33	: *Υ* 414—15
? 457—61	: *Z* 5—11
? 496—500	: *O* 573—77
? 499—500	: *O* 547—48
? 522—23	: *N* 548—49
? 539	: *N* 127

Δ 222—445, carm. 8.
Antequam acies confligant, copiae ab Agamemnone lustrantur, quo in recensu militum eminet constantia Diomedis, cuius fortia facta iam tum animo volvisse poeta videtur. Hoc carmen, quamvis non necessarium post *Τειχοσκοπίαν* fuerit, tamen suum locum bene tuetur. Respiciunt priorem libri partem versus immerito a Kammero tentati *Δ* 235—6 et 269—70; item respiciuntur *Δ* 370—400 versibus *I* 34—35.

imitatur

Δ 240.	: ? *M* 268

exemplo fuit

Δ 390	: *E* [808]
? 389—97	: *Z* 187—90

E 1—430, carm. 9.
Προτέλεια libri quarti apte iam sequitur ardor pugnae, in qua cernitur virtus Diomedis, unde hic liber *Διομήδους ἀριστείας*, ut undecimus *Ἀγαμέμνονος ἀριστείας*, nomen accepit; praeterea recondito quodam vinculo libri quartus et quintus conectuntur, quod Pandarus morte poenas rupti foederis in hoc libro luit, et in sua oratione *E* 206—208, quamquam foedus non commemorat, tamen sagittae in Menelaum frustra emissae mentionem facit. Totus liber in duas partes dividitur, quarum prior similiter atque quintum carmen hilari scena finitur; respiciuntur vero

imitatur

? *E* 40—42	: *Λ* 446—49
? 309—10	: *Λ* 355—56
? 382	: *A* 586

exemplo fuit

E 220 = *Λ* 386	: *Φ* 225
273	: *Θ* 196
285	: *Λ* 288
? 288—89	: *X* 266—67

huius carminis versus *E* 260—327 versibus *Θ* 108 et *Ψ* 291; versum *Λ* 382 magis ansam poetae pangendi libri quinti praebuisse quam librum quintum respicere sentio.

E 431—626. 698—fin. carm. 10. Altera pars libri quinti priorem concludit, quia in priore nondum narratum erat, quae sors Aeneae post Venerem vulneratam fuisset neque Mars in ripa Scamandri, quo Minerva eum deduxerat *E* 29—36, immotus mansurus erat; sed magnopere hoc carmen postea auctum esse videtur Sarpedone Lycio et Tlepolemo Heraclida invectis (*E* 471—493. 627—698). Denique exemplo fuit hoc carmen auctori *Θεομαχίας* (*Φ* 383—519) et pugnae Sarpedonis et Patrocli (*Π* 419—697), cuius imaginem iam tum poetam sua mente concepisse apparet ex *E* 674.

imitatur	
E 590—91	: *Λ* 343—44
652—54	: *Λ* 443—45
739—42	: *Λ* 36—37
754	: *Λ* 499
[808]	: *Δ* 390
? 436—39	: *Π* 702. 784
? 437—39	: *Π* 703—6
? 494—97	: *Λ* 211—14
? [508—11]	: *Ξ* 391
? [674—75]	: *M* 113—17
? 706	: *M* 140
? 791	: *N* 107

exemplo fuit	
E 471—93	: *P* 140—68
603	: *Υ* 98
711—12	: *H* 17—18
719—21	: *Θ* 381—83
733—37	: *Θ* 384—88
860—61	: *Ξ* 148—49
? 827	: *Ξ* 342

T 357—424. *Υ* 375—fin. *Φ* 1—227. Patrocleam Achilleis ut sequeretur destinata est, quamquam dubitare possis, utrum descriptionem proeliorum primi diei (carmina 3.5—7 vel 3.5—10) post an ante Achilleidem Homerus panxerit. Huius autem Achilleidis praeter principale carmen (*X*) integrum servatum fragmenta nonnulla ad nos pervenerunt, armatura Achillis *T* 357—424 et praelusio pugnae *Υ* 375—494 et *Μάχη παραποτάμιος* *Φ* 1—227.

imitatur	
T 364	: *Π* 130
369—74	: *Π* 131—36
Υ 449—55	: *Λ* 362—68
499—502	: *Λ* 534—37
? 413—15	: *Δ* 132—33
? 445—46	: *Π* 784—85
Φ 53	: *Λ* 403
225	: *Λ* 386
? 24	: *Γ* 25
? 93	: *O* 418

Fuga Achivorum versibus *Φ* 4—5 indicata non magis ad *P* quam ad *ΛΠ* referri potest; quod vero *Φ* 165 similiter atque *Φ* 594 scutum aurumque Achillis δῶρα θεοῖο praedicantur, hoc ita explicarim, ut aut versum *Φ* 165 corruptum aut versus *Φ* 138—212 a recentiore poeta additos esse sentiam. Respiciuntur versus *Φ* 26—28 in *Ψ* 20 et 175, *Φ* 140—204 in *Ψ* 560 et 808, denique *Φ* 34—135 in *X* 46—48.

exemplo fuit	
T 389—91	: *Π* [140—45]
? *T* 398	: *Z* 513
? *T* 414	: *Σ* 456
? *Υ* 429	: *Z* 143
Φ 1—4	: *Ξ* 433—34
Φ 5	: *O* 605
Φ 11	: *Σ* 372
Φ 20—21	: *K* 483—84
Φ 69—70	: *Υ* 279—80
? *Υ* 397—400	: *M* 183—85
? *Υ* 431—33	: *Υ* 200—2
? *Φ* 4	: *Z* 41

Φ 526—fin. *X* 1—fin. carm. 37. Carmen de Hectore ab Achille victo et interemto quasi caput est totius Iliadis, sine quo carmina de principibus Achivorum a Paride et Hectore interfectis et castris a Troianis paene expugnatis atque eversis numquam Graecis placere potuissent; excepisse autem videtur hoc carmen ipsum versum ultimum *Μάχης παραποταμίου* *Φ* 227, nisi versus *Φ* 521—525 interiectos fuisse putare mavis; exordium vero huius carminis sive versus *Φ* 526 exemplo fuit auctori *Διὸς ἀπάτης* *Ξ* 153. Respicit hoc carmen antecedentes versus *Φ* 34—135 et *Υ* 407—408 (cf. *X* 46—48), *Π* 112—124 (cf. *X* 374), denique *Σ* 249—313, nisi forte versus *X* 100—104 postea additos esse existimas; atque de hac quidem re nihil certi affirmare ausim, confidentius autem versus *Φ* 592. 594. *X* 316. 323. 385—390. 482—507 interpolatos esse statui. Denique quod ante libros *M*—*O* hoc carmen compositum esse statui, huius rei testem produco Deiphobum, cuius vulneratio *N* 527

imitatur	
Φ [570]	: *Θ* 141 = *P* 566
X 66—67	: *Λ* 453—54
400	: *Λ* 519 = *E* 366
[506—7]	: *Z* 400—3
? 185	: *B* 179
? 186—87	: *Δ* 73—74

exemplo fuit	
Φ 526	: *Ξ* 153
X 166—86	: *Π* 431—61
182—84	: *Θ* 38—40
209—13	: *Θ* 69—74
254	: *K* 463
297	: *Π* 693
[315]	: *T* 382
326	: *Θ* 327
? 24	: *Θ* 269
? 32	: *N* 245
? 106	: *Ψ* 575
? 156	: *I* 403
? 254—59	: *H* 76—86
? 266—67	: *E* 288—89
? 342—43	: *H* 79—80
? 454	: *Σ* 272

—539 narrata prorsus neglecta est *X* 227 sqq.

Z 5 — *H* 7, carm. 11 et 12.

Liber sextus cum quinto arcte cohaeret, unde ab Herodoto *I* 116 ambo communi nomine *Διομήδους ἀριστείας* comprehenduntur; sed admodum illi differunt toto colore narrationis, siquidem quintus liber atrocitate belli, sextus suavitate piorum morum excellit, quod inprimis ex versibus *E* 406—409 et *Z* 128—141 inter se collatis apparet. Paris quod hoc carmine in proelium revocatur, spectat et ad tertium librum, quo domum illum rediisse narratum erat (cf. *Z* 339), et ad undecimum, in quo strenue rem egisse praedicatur. Innotuisse autem auctori huius carminis librum undecimum, inde quoque effici videtur, quod *Z* 36 Eurypyli nomini nomen patris non additum est, ut quod iam *Λ* 575 indicatum esset. Episodium armorum a Diomede atque Glauco mutatorum et temporis intervallum bene explet et dulcedini reliqui libri egregie convenit. Totus vero liber utrum ante an post carmina 20—23 compositus sit, parum constat.

imitatur	
Z 37—65	: *Λ* 122—47
356	: *Γ* 100
? 5	: *Δ* 457
? 9—11	: *Δ* 459—61
? 73—74	: *P* 319—20
? 143	: *Υ* 429
? 187—90	: *Δ* 389—97
? 513	: *T* 398

exemplo fuit	
110—16	: *P* 183—88
150—51	: *Γ* 213—14
402—3	: *X* [506—7]
? 5	: *M* 378
? 41	: *Φ* 4
? 103—6	: *Λ* 211—14. *E* 494—97
? 318—20	: *Θ* 493—96
? 506—11	: *O* 263—68

M, carm. 20.

Τειχομαχία carmen duodevicesimum bene continuat: Achivis intra moenia compulsis Troiani fossam transgrediuntur et post varias belli fortunas pinnas muri revellunt et portam ingesto saxo discutiunt. Vetus carminis principium paulum mutatum est, quo carmini undevicesimo postea interposito melius subiceretur; respicitur hoc carmen versibus *N* 384—401 (cf. *M* 116—117), *Π* 509—512 (cf. *M* 387—391), *Π* 558 (cf. *M* 397); idem respicit versus *Λ* 191 (cf. *M* 236) et *Λ* 521 (cf. *M* 92); versus *M* 336, qui ad *Θ* 324—334 respicere videtur, dubito an interpolatus sit. Lyciorum partes fuerunt qui ex carmine praeclaro removere conarentur exsectis versibus 88—107 et 290—427.

imitatur	
M [175]	: *O* 414
140	: *Λ* 98
? 107	: *P* 639
? 306	: *Λ* 675
? 378	: *Z* 5
? 471	: *Π* 296
? 385—86	: *Π* 742—50

exemplo fuit	
M 17—23	: *H* 441—64
84—85	: *Λ* [47—48]
162	: *O* 397
231	: *H* 357. *Σ* 285
311	: *Θ* 162
368—69	: *N* 752—53
410	: *Υ* 356
? 140	: *E* 706
? 113—17	: *E* [674—75]
? 268	: *Δ* 240. 516

N, carm. 21.

Ἡ ἐπὶ νανσὶ μάχη vel liber *N* arctissime cum libro *M* cohaeret: Troiani muro superato Achivos caedunt, cum Neptunus clam Iove tuendis navibus auxilio venit, inde impetus Troianorum refringitur et utrimque varia fortuna apud naves pugnatur. Duae partes huius libri (1—364 et 345—837), a rhapsodis divisae, unum et continuum carmen efficiunt. Respicitur hic liber versibus *O* 110—112 (cf. *N* 518—525) et *P* 612 (cf. *N* 329); idem respicit versus *M* 116—117 (cf. *N* 384—401) et librum *Θ*, si fides est locis dubiis *N* 523—527 et 745; librum *I* post hunc librum *N* factum esse arguunt versus *N* 111—115. Denique versibus *N* 681 sqq. eadem quae *O* 705 et *Π* 286 sententia de ordine navium proponitur.

imitatur	
N 684	: *Δ* 525
131—33	: *Π* 215—17
752—53	: *M* 368—69
769	: *Λ* 385 = *Γ* 39
? 22	: *B* 46
? 79—80	: *H* 39—40
? 107	: *E* 791
? 245	: *X* 32
? 530	: *Π* 118
? 548—49	: *Δ* 522—23

exemplo fuit	
N 3	: *Φ* 415
10	: *K* 515
25	: *Θ* 43
46	: *Π* 555
363	: *O* 438
389—93	: *Π* 482—86
419—23	: *Θ* 330—34
442—44	: *Π* 614—15
808	: *Ξ* 40
824	: *Θ* [541]
? 411—12	: *P* 448—50
? 428—29	: *Λ* 739—40

Ξ 153—522, carm. 22.

Hoc carmen rerum statum, qualis in antecedentibus libris *MN* constitutus

imitatur	
Ξ 314—28	: *Γ* 441—46
433—34	: *Φ* 1—2

est, plane servat et arctius etiam cum illis cohaerere videretur, nisi versus 1—152 postea interiecti essent. Achivi cum impetum conglobatorum Troianorum aegre sustinere posse viderentur, Iuno a Venere cestum mutuata Iovem consopivit, quo facto Neptunus promptius suos Achivos aduvat et Hector ab Aiace ictu lapidis percussus animo deficit et a sociis suis asportatur. Mors Hyperenoris brevi in extremo hoc libro Ξ 516 significata versibus *P* 24—28 respicitur.

Ξ 508—9	: Λ 218—19
? 162	: *P* 551
? 507	: Π 391
exemplo fuit	
342	: *E* 827
391	: *E* [507—11]
440—41	: Θ 251—52
? 195—96	: Σ 426—27

O 1—366, carm. 23.
Hoc carmen cum antecedente ita copulatum est, ut coniuncta unum quasi corpus efficiant: Iuppiter experrectus Iunone vehementer increpita Neptunum proelis decedere cogit et Apollinem mittit, qui Hectorem sanatum erigat et Troianis deleto muro viam muniat ad classem exscindendam. Spectant autem huius carminis versus *O* 75—77 ad Λ 524—530, 30 ad Λ 590—594, 110—112 ad *N* 518—525, 232—233 ad Λ 192—194; sed quod dei Iovis imperio coerciti (*O* 92—142) libri octavi cum alios versus tum Θ 12 et 405 respicere videntur, id in contrariam partem interpretor, ut auctorem libri octavi a versibus *O* 92—142 et Λ 74—77 profectum rerum statum illis locis breviter significatum toto libro illustrasse dicam.

imitatur	
O 23	: Λ 592
105	: Λ 567
? 208—10	: Π 52—54
? 263—68	: *Z* 506—11
? 269	: *X* 24
exemplo fuit	
12	: Π 431
18 = Υ 188	: Φ 396
233	: Σ 150
237	: Π 677
357	: Φ 245
? 277—79	: *P* 730—32

O 405—591, carm. 24.
Hoc carmen intersiticium Iliadem quatuor carminibus (20—23) amplificatam cum vetere Iliade ita coniungit, ut extremus huius carminis versus *O* 591 ad finem vetustae partis libri undecimi Λ 595 redeat; profectus autem auctor huius carminis est a nominibus senum Γ 146—148 nominatorum.

imitatur	
? *O* 418	: Φ 93
? 547—48	: Δ 499—500
? 573—77	: Δ 496—500
? 467	: Π 120
exemplo fuit	
O 414	: *M* [175]
428	: Π 500
515—16	: *P* 306—8
565	: Π 562

Π 419—627, carm. 27.
Fabula Sarpedonis a Patroclo interfecti, postquam Lyciorum meridionalium res veteri famae Troici belli immisceri coeptae sunt, eodem modo Patrocleae atque pugna Sarpedonis et Tlepolemi Diomedeae (*E* 471—493. 627—698) inserta est. Ab reliquo libro hoc episodium distinguendum esse eo maxime elucet, quod ut libri vetus exordium proelia apud moenia et naves prorsus neglegit, sic episodium Sarpedonis plus semel res libris *M N* relatas diserte respicit, cf. Π 508—531 et *M* 387—391, Π 558 et *M* 397, Π 547 et *N*, *E* 674—675; neque desunt alia indicia diversae originis, velut quod Patroclus, qui iam Π 427 curru descenderat, Π 733 rursus descendere dicitur et quod definitione temporis Π 777 sqq. pugnae circa corpus Cebrionis aurigae maius momentum quam pugnae circa corpus Sarpedonis regis perverse tribuitur. Denique una cum hoc episodio versus 303—376 ad amplificandum hunc librum additos esse exposui p. 30.

imitatur	
Π 431	: *O* 12
431—61	: *X* 166—86
441—43	: *X* 179—81
482—86	: *N* 389—93
500	: *O* 428
507	: Π 371
555	: *N* 46
562	: *O* 565
614—15	: *N* 442—44
677	: *O* 237
693	: *X* 297

Librorum *P* et Σ interpolatae partes.
Liber *P*, qualis memoriae traditus est, fundamento nititur adaucti libri Π, siquidem Glauci Lycii magnae in eo partes sunt et Hector ut Sarpedonis interempti corpus ab Achivis redimeret, a Glauco incitatur *P* 150—163.

imitatur	
P 147—48	: *I* 316—17
151	: *E* 488
183—88	: *Z* 110—16
205	: *E* 7
209	: Λ 528
384	: Λ 279. Λ 472

Episodium quoque aurigarum Patrocli (*P* 424—542), quamvis apte pugnae circa corpus Patrocli intextum sit, tamen a recentiore poeta additum esse videtur; respiciuntur vero in recentiore parte huius libri versus *Ξ* 516 (cf. *P* 24—28), *O* 515—516 (cf. *P* 306—307), *Λ* 520 (cf. *P* 383), *Λ* 193—194 (cf. *P* 453—455), *N* 329 (cf. *P* 612—613), *Z* 369—496 (cf. *P* 208).

Σ 243—335, carm. 30.
Altera haec pars libri XVIII continet contionem Troianorum Achille denuo excitato perculsorum et planctus Achillis Myrmidonumque casum Patrocli deflentium. Quod Achilles *Σ* 336—337 se facturum pollicetur, id postea *Φ* 26—28 et *Ψ* 175—178 perfecisse narratur; neque tamen necesse est, ut hanc ob causam versus *Φ* 26—28 post *Σ* 336—337 factos esse ducamus, praesertim cum rogi nulla mentio illo loco fiat. Denique prior pars huius carminis (*Σ* 243—313) respicitur in vetere carmine de caede Hectoris *X* 100—104, unde aut versus istos damnare aut hanc partem ante veterem Achilleidem compositam esse existimare debebis.

H 8—312, carm. 13.
Hectoris et Aiacis dubia pugna proeliis primi diei finem imponit, qua re idoneus

453—55 : *Λ* 192—94
530—31 : *H* 273—74
547—57 : *Λ* 657—66
? 140 sqq. : *E* 472 sqq.
? 319—20 : *N* 127—28
Σ 150 : *O* 233. *Ψ* 2

exemplo fuit
P 30—32 : *Υ* 196—98
68 : *K* 232
173 : *Ξ* 95
566 : *Ψ* 176
639 : *I* 235
695—96 : *Ψ* 396—97
? 551 : *Ξ* 162
? 637—39 : *I* 234—35
Σ 112—13 = *Π* 60—61 : *T* 65—66

imitatur
Σ 285 : *M* 281
303—4 : *Θ* 530—31
272 : ? *X* 454

imitatur
H 17—18 : *E* 711—12
54 : *Γ* 76

transitus a libris *B—Z* ad librum *Λ* parabatur. Tam arcte autem hoc carmen cum libro sexto coniunctum est, ut utri libro versus *H* 1—7 adiciendi sint dubitari possit; neminem vero fugit magna similitudo huius carminis cum carmine quinto, quod quamvis diserte auctor huius libri bis (*H* 69—71 et 351) respiciat, merito tamen offensioni est facilitas Achivorum post peiurium Troianorum alteram pugnam singularem non detrectantium; confer supra p. 38 et 54. Denique post carmina 20—24 hoc carmen factum esse ideo statui, quod versus *N* 79—80 et *N* 809 nondum Aiacem cum Hectore pugnam singularem iniisse arguunt.

H 313—fin., carm. 14.
Haec altera pars libri septimi, qua indutiae fiunt ad corpora occisorum concremanda, cum priore parte bene cohaeret et eo consilio interposita esse videtur, ut moenia castrorum, quorum in vetere Iliade nec vola nec vestigium erat, post proelia primi diei ante diem tertium vel ante librum *M* exstructa fingerentur. Respicitur hoc carmen elumbe quodque auctore libri *M* plane indignum sit, versibus *Θ* 177—179, *I* 349—350, *Ξ* 55. 66—68.

Θ 1—fin., carm. 15.
Hanc curtam descriptionem proeliorum secundi diei, quibus Troiani a Iove adiuti Achivos fugant atque prosternunt, eo consilio poeta interposuisse videtur, ut ad *Πρεσβείαν* veteri Iliadi inserendam viam sibi pararet et cur

H 66—67 : *Γ* 25—26
124—25 : *Λ* 254—55
49—51 : ? *Γ* 19—20. 49
? 76—86 : *X* 254—59
? 79—80 : *X* 342—43

exemplo fuit
H 147—49 : *K* 266—70
162—68 : *Θ* 261—66
161—79 : *K* 227—31
176 : *Ψ* 352
273—74 : *P* 630—31
303—4 : *Ψ* 824—25
? 39—40 : *N* 79—80
? 85 : *Π* 456. 674

imitatur
M 231—34 : *H* 357—60
380 : *Λ* 730 = *Σ* 298
441—64 : *M* 17—33
? 317—20 : *Λ* 465—68
? 434 : *Ω* 789

exemplo fuit
? 398—99 : *I* 29—31. 692—96

imitatur
Θ 3 : *Λ* 499
38—40 : *X* 182—84
43 : *N* 25
69—74 : *X* 209—13
130—31 : *Λ* 310—11
162 : *M* 311

dei tertio die (*ΛΝΞΟ*) intra fines Olympi coercerentur, dilucide explicaret. Respicitur hoc carmen versibus *Ι* 77. 236. 241—43, *Ξ* 45—47, *Ο* 469 (cf. *Θ* 328), *Σ* 446—448, denique interpolatis locis *Μ* 336 et *Ν* 521 —525. Idem post libros *Λ* et *Χ* compositum esse luculenter apparet ex versibus inde sumptis. Denique hic liber, quamvis post ipsum primum librum commode recitari potuerit, tamen aliquanto post libros *Β*—*Η*, quos saepe neque feliciter eius auctor imitatus est, decrescente iam vigore poetico compositus esse videtur.

Θ 196	: *Ε* 273
199	: *Λ* 530
251—52	: *Ξ* 440—41
261—66	: *Η* 162—68
327	: *Χ* 320
331—34	: *Ν* 420—23
381—88	: *Ε* 719—37
536	: *Λ* 535
541	: *Ν* 828
? 110—11	: *Π* 242—43
? 493—96	: *Ζ* 318—20
? 557—58	: *Π* 299—300

exemplo fuit

Θ 5—6	: *Τ* 101—2
51—52	: *Λ* [81—82]
345—47	: *Ο* 367—69
502—3	: *Γ* 65—66
502	: *Ψ* 48
530—31	: *Σ* 303—4
? 491	: *Ψ* 61

Ι 89—431. 624 — fin., carm. 16.
Nonus hic liber, quo Agamemno clade superioris diei perculsus legatos ad Achillem deprecandum misisse, sed diram ab illo repulsam tulisse narratur, apte librum octavum sequitur, cuius extremam partem *Θ* 489—565 nono libro rectius praefigi Lachmannus, Betr. p. 11 (cf. supra p. 11) monuit. Non innotuisse hunc librum auctori Patrocleae manifesto apparet ex *Π* 71—73, unde versus *Π* 61—63, quos ad *Ι* 650 sq. spectare in aprico est, interpolatori tribui; etiam post librum decimum tertium hoc carmen factum esse arguit oratio Neptuni *Ν* 113—115. Ab hoc libro antiquitus Phoenicem afuisse certis indiciis exploratum est; sed etiam priorem contionem *Ι* 9—88

imitatur

Ι [14—15]	: *Π* 3—4
[17]	: *Β* 79
[17—29]	: *Β* 110—42
[65—66]	: *Θ* 502—3
[658—60]	: *Ω* 643—48
? 29—31. 694—96	: *Η* 398—99
? 235	: *Μ* 107. *Ρ* 639
? 403	: *Χ* 156
? [517]	: *Ω* 297
? [561]	: *σ* 5
[458]	: *ι* 299
? [68]	: *ϑ* 40
? 100	: *ϱ* 584
? [466—9]	: *ι* 44—5
? [598]	: *ε* 126

exemplo fuit

Ι 193	: *Λ* 777

ab alio poeta, fortasse eodem quo Doloneam additam esse supra p. 29 iam exposui. Denique hoc carmen respicitur in recentissimis partibus Iliadis *Κ* 81—83, *Σ* 448—449, *Τ* 140. 194, *Π* [61—63] et fortasse etiam *Λ* 666—668; idem respicit versus *Δ* 370—400 (cf. *Ι* 34—35), *Η* 436—441 (cf. *Ι* 350), *Θ* 553—565 (cf. *Ι* 77. 232), *Θ* 75. 133. 170 (cf. *Ι* 236), *Θ* 180—182. 530—541 (cf. *Ι* 241—243).

253	: *Λ* 766
274—76	: *Τ* 175—77
316—17	: *Ρ* 147—48
650—53	: *Π* [58—59]
? 234—35	: *Ρ* 637—39
312	: *ξ* 156
340	: *υ* 49
? 382	: *δ* 127
? [440]	: *δ* 818
? [523]	: *χ* 59

Λ 596—848, carm. 19.
Hoc carmen eo consilio compositum esse videtur, ut Patrocli precibus in initio libri XVI factis quasi via muniretur. Illo loco nulla eius mentio fit, quamvis Patroclum qua de causa ab Achille missus sit, narraturum esse exspectes, unde hoc carmen post Patrocleam compositum esse concludo. Item post librum nonum factum esse arguit comparatio versuum *Ι* 193 et *Λ* 777. Contra nihil valent ad contrariam sententiam probandam versus *Λ* 609—610, quibus etiam post legationem suam vim manere exposui p. 39. Ceterum certum indicium temporis, quo hoc carmen compositum esse videatur, indagare mihi non contigit, neque quidquam inde colligere audeo, quod versus *Λ* 750—751 et *Ν* 185 et 207 ad eandem fabulam pertinent.

imitatur

Λ 662	: *Π* 27
766	: *Ι* 253
777	: *Ι* 193
? 739—40	: *Ν* 428—29
? 747	: *Μ* 375
? 798	: *Π* 40
[697]	: *φ* 19

exemplo fuit

Λ 609—10	: *Κ* 117—18
669	: *Ω* 359
757	: *Β* 617
? 648	: *Ψ* 205
? 675	: *Μ* 306
? 811	: *Ψ* 715
678	: *ξ* 100
720	: *κ* 525
806—7	: *γ* 286—88
813	: *κ* 240
? 630—40	: *κ* 234—35

Τ 1—356, carm. 32.
Hic liber, qui vix carminis nomine dignus est neque umquam ipse per se recitatus esse videtur, cum praecedentibus libris ita cohaeret, ut Patroclo ab Hectore interfecto Achilles in gratiam cum Agamemnone redire

imitatur

Τ 155—56	: *Λ* 131—32
175—77	: *Ι* 274—76
[182—83]	: *Ω* 368—69
? [132]	: *Ω* 639
? 129	: *Φ* 440
? 282	: *Ω* 699

narretur. Saepe vero in hoc libro respiciuntur cum alii libri tum *Πατρόκλεια*; cf. *Τ* 140—141, 194 et *I* 260—275.

exemplo fuit	
Τ 118	: *Π* 188
247	: *Ω* [232]
? 220	: *Ψ* 591

Υ 1—66.
Concilium deorum contionis hominum in antecedente libro relatae adeo simile est, ut alterum alterum imitari videatur; confer inprimis *Υ* 7—10 et *Τ* 42—45. Hanc partem libri XX cum poeta pangeret, animo iam volvebat pugnam deorum libri XXI; altera ex parte edictum Iovis *Υ* 25—30 ex adverso positum est eiusdem dei edicto in exordio libri *Θ*.

exemplo fuit	
Υ 33—36	: *O* [214]
? 65	: Hes. theog. 705

Φ 228—382. 383—525.
Hae duae partes libri XXI, quibus primum Neptunus et Minerva Achilli cum undis Scamandri luctanti vires addidisse, deinde omnes dei inter se conflixisse narrantur, intervallum inter vetera carmina *Μάχης παραποταμίου* (*Φ* 1—227) et *Ἕκτορος ἀναιρέσεως* (*Φ* 526 sqq.) bene explent, quamquam ut carmen intericeretur, non necessarium fuit. Diserte respicit auctor huius carminis (cf. *Φ* 396—398) pugnam deorum libri quinti, quam parum feliciter imitatus est; praeterea versus *Φ* 517 respicere videtur versum *Υ* 30. Differentia veterum et recentium partium huius libri maxime inde conspicua fit, quod de cursu fluminis Scamandri, ut supra p. 43 docuimus, non eadem lineamenta proponuntur.

imitatur	
Φ 245	: *O* 357
396	: *O* 18 = *Υ* 188
415	: *N* 3

exemplo fuit	
Φ 314	: *M* [29]
338—39	: *Υ* 108—9
373—76	: *Υ* 313—17
440	: *Τ* 219

Ψ 1—256, carm. 38.
Funus Patrocli, quod se narraturum iam supra *Σ* 333—338. *Τ* 23—39.

Φ 26—32. *X* 336. 386 poeta significaverat, idoneum finem Achilleidi et Iliadi imponit. Ampla huius funeris descriptio in arctum contracta est in funere Hectoris *Ω* 777—803, ita tamen, ut ludi funebres fieri dicantur nulli, unde colligas in hoc quoque libro ludos funebres (*Ψ* 257—fin.) post additos esse, cui rei accedunt certa argumenta supra p. 33 a me exposita.

imitatur	
Ψ 198	: *Λ* 195
235	: *B* 42
Ψ 48	: *Θ* 502

exemplo fuit	
178—79	: *Ω* 591—92
178	: *K* 522
154—55	: *π* 220—21
? 165	: *Ω* 787
? 205	: *Λ* 648
? 227	: *Ω* 13
? 250—53	: *Ω* 791

Ω, carm. 40.
Fabula corporis Hectoris a Priamo patre redempti et iusto funere sepulti ut ad orbem carminum Iliacorum concludendum non prorsus necessaria fuit, ita ad animos hominum commovendos et tragica quadam catharsi a diris affectibus ad humanitatem et tranquillitatem traducendos perquam idonea fuit. Accedit quod poeta ipse, cum corpus Hectoris manibus Patrocli non devoveret, hunc librum funeri Patrocli adicere in animo habuisse videtur, quibus de rebus fusius iam supra p. 34 disserui. Comparatis versibus *Ψ* 227 et *Ω* 13, quippe qui poetam in insula aliqua degentem prodant, Bergkius Gr. Lit. 640 acute conclusit ab eodem poeta insulano carmina 38 et 40 facta esse. Eo autem tempore compositum hoc carmen esse videtur, quo iam Odyssea pervulgari et res domesticae versibus celebrari coeptae erant.

imitatur	
Ω 1	: *Α* 493
[21]	: *Ψ* [187]
69—70	: *Δ* 48—49
131—32	: *Π* 852—53
170	: *Γ* 34 = *Ξ* 506
222	: *B* 81
[232]	: *Τ* 247
359	: *Α* 669
591—92	: *Ψ* 178—79
649	: *Π* 744
677—79	: *B* 1—3
791—93	: *Ψ* 250—53
? 13	: *Ψ* 227
643—48	: *η* 335—40 = *δ* 296—300
? 33	: *ε* 118
? 263	: *ζ* 57
? 309	: *ζ* 327
? 340—45	: *ε* 44—49 = *α* 95—98
? 369	: *π* 72
? 587—88	: *ϑ* 454—55
? [765—66]	: *τ* 222—23
[558]	: *π* 388. *κ* 498

exemplo fuit	
Ω 174	: *B* [27]
210	: *Υ* 128
368—69	: *Τ* [182—83]

801	: Ψ 257
? 74	: *K* 111
? 297	: *I* [517]
? 639	: *T* [132]
? 643—48	: *I* [658—61]
? 699	: *T* 282
? 789	: *H* 434
? 799	: *Σ* 523
92	: β 318
283—86	: ο 147—50
382	: ν 364
507	: δ 113
574—75	: ω 78—79
? 347—48	: κ 278—79
? 603—4	: κ 5—6
? 673—76	: δ 301—5
? 781	: δ 747
[759]	: γ 280

K, carm. 17.

Nocturna expeditio Diomedis et Ulyssis castra Troianorum invadentium et Rhesum regem una cum multis Thracibus interficientium eo consilio adiecta esse videtur, ut animi Achivorum funesta clade libri octavi perculsi felici exitu nocturnae expeditionis denuo erigerentur. Verum auctorem libri noni nondum consilium tale facinus adiciendi cepisse, inde efficitur, quod finis libri noni *I* 707—713 manifesto destinatus erat, ut initio libri undecimi continuo exciperetur; quo accedit, quod ad scholiastam Victorianum et Eustathium fama perlata erat hunc librum non ab omnibus rhapsodis in corpus Iliadis receptum fuisse; cf. p. 32. Denique color huius carminis simillimus est Odysseae; idem autem poeta, qui hunc librum Iliadi adiecit, versus *I* 9—88 addidisse videtur, quibus excubias

imitatur

K 1—4	: *B* 1—3
117—18	: *Λ* 609—10
227—31	: *H* 161—79
232	: *P* 68
266—70	: *B* 102—8 ≐ *H* 147—49
368	: *X* 207
463	: *X* 254
483—84	: *Φ* 20—21
515	: *N* 10
522	: Ψ 178 = *Ω* 591
89—90	: *I* 609—10
? 111	: *Ω* 74
212	: ι 264
214	: π 122 = α 245
265	: υ 161 = ψ 197
? 351—53	: ϑ 124
? 400	: χ 371. *Δ* 356
? 540	: π 11
? 576	: ϱ 87 = δ 48
? 577	: ξ 96

Achivos egisse referret; cf. *I* 81—83 et *K* 196. 255—260.

exemplo fuit

K 226	: Ψ 590
298	: Ψ 806
158	: ο 45
243	: α 65
457	: χ [329]
? 98	: μ 281
? 292—94	: γ 382—84

Ξ 1—152. *O* 390—405.

Horum versuum auctor satis inficete cavere voluit, ne longa narratione proeliorum prope naves commissorum auditores Patrocli ab Achille ad Nestorem missi et regum Achivorum vulneratorum obliviscerentur; infelicissime autem idem contiones secundi et noni libri imitatus Diomedem *Ξ* 113—125 garrulitatem Nestoris aemulantem facit.

imitatur

Ξ 40	: *N* 808
69—74	: *B* 116. 139
95	: *P* 173
148—49	: *E* 860—61
O 395—96	: *M* 143—44
403—4	: *Λ* 792—93
? *Ξ* 142	: α 47

exemplo fuit

? *Ξ* 115	: *Υ* 231
Ξ 113	: φ 335
? *Ξ* 90	: τ 486
? *Ξ* 92	: ϑ 240

Σ 369—617, carm. 31.

Fabricatio armorum Achillis versu *Σ* 142 promittebatur, facta respicitur versibus *T* 3. 368. 383. *Υ* 265—272 (cf. *Σ* 481) *Φ* 165. 592. 594. *X* 316; sed horum locorum plerique interpolati esse videntur, quoniam in vetere Iliade vix huic fabulae et diligenti descriptioni armorum locus erat. Quodsi totum hoc carmen a recentiore Homerida veteribus carminibus additum putare vereberis, saltem maior eius pars vel versus *Σ* 483—608 interpolatori qui auctoribus Odysseae aequalis et suppar erat, tibi assignandi erunt, quamquam nescimus, utrum codicum veterum fide an certo testimonio scriptoris nisus

imitatur

Σ 372	: *Φ* 11
438—40	: *Σ* 56—62
? 426—27	: *Ξ* 195—96
? 456	: *T* 414
487—89	: ε 273—75
501	: γ 344
510	: γ 150

exemplo fuit

Σ 481	: *T* 270
533—4	= ι [54—5]
[604—6]	: δ [17—19]
? 444—45	: *Π* [56—58]
? 463	: *T* 29
? 467	: ι 352
? [523]	: *Ω* 799
? 424—7	= ε 87—90

hanc partem Zenodotus damnaverit; cf. p. 28. Denique respicit oratio Thetidis Σ 444—456 libros Α Θ Ι Π; contra huius libri versus Σ 474—481 respiciuntur Υ 269—272.

Υ 75—353, carm. 34.

Huius episodii illepidus auctor, qui in agro Troiano magis quam in Musarum nemoribus versatus esse videtur, Aeneae et Achillis pugnam ad exemplar Aeneae et Diomedis necnon Diomedis et Glauci (Ε 275—352 et Ζ 119—236) Iliadi inseruit, quo facto impetus Achillis Hectorem atrocissime petentis frigide fractus atque dilatus est. Respicere videtur versus Υ 329 versum Κ 429; vide supra p. 27.

imitatur	
Υ 98	: Ε 603
195—98	: Ρ 30—33
200—2	: Υ 397—400
267—68	: Φ 165—66
279	: Φ 69
313—14	: Ζ 150—51
313—17	: Φ 373—76
356—57	: Μ 410—11
? 83—85	: Θ 229—34
exemplo fuit	
? Υ 127—28	: η 197—98
? 234—35	: ο 250—51

Ψ 257—797, carm. 40.

Ludi funebres pulcherrime ritus funeris Patroli quasi coronant, verum non solum aliquanto post priorem partem libri XXIII, sed etiam ab alio poeta ingeniosissimo illo quidem, cuius aetate iam Eumeli et Epei facta celebrari coepta sunt, inventi et compositi esse videntur; cf. p. 33. Diserte respicit auctor huius carminis Ε 260—327 (cf. Ψ 291), Φ 139—183 (cf. Ψ 560. 808), quamquam vulneratos esse libro undecimo Agamemnonem et Diomedem plane oblitus esse videtur; inde vero, quod Diomedes equorum, quos Aeneae abstulerat, mentionem facit Ψ 291, non item equorum Rheso regi ablatorum, concludere possis librum Κ post hoc carmen factum et Iliadis corpori intextum esse. Extrema pars

imitatur	
Ψ 257	: Ω 801
352	: Η 176
396—97	: Ρ 695—96
590	: Κ 226
760	: Λ 429
? 591	: Τ 220
? 715	: Λ 811
[801]	: Ψ 271
[802]	: Ψ 659
[806]	: Κ 298
[824—25]	: Η 303—4
[830—31]	: Ψ 706—7
[881]	: Ψ 724
[92]	: ω 74
[843]	: ϑ 192
[832]	: δ 811
exemplo fuit	
501	: ν 83
562	: ϑ 405

carminis Ψ 798—857 vetustiori carmini a dextero poeta adiecta est; cf. p. 27.

Β 484—779, carm. 4.

A consilio Nestoris aciem secundum gentes et nationes instrui iubentis (Β 362—368) profectus unus ex Homeridis veteris poetae Boeoti catalogum navium suis additamentis auctum Iliadi et huic loco accommodavit; catalogum ipsum ante Telemachiam compositum esse comparatis versibus Β 581 et δ 1 elucet, siquidem epitheton καιετόεσσα optime agro Lacedaemonio, parum urbi Lacedaemoni convenit; additamenta autem cum totam Iliadem respiciunt tum ludos funebres spectare apparet ex versu Β 763; vide supra p. 31.

imitatur	
Β 484	: Λ 218. Ξ 508
541	: Δ 464
617	: Λ 757
[651]	: Η 166
[659]	: Ο 531
674	: Ρ 280
[771—73]	: Η 229—30
? 565—66	: Ψ 677—78
[629]	: ο 254
[774]	: δ 626 = ϱ 168
? [488]	: δ 240 = λ 328
? [707]	: τ 184
exemplo fuit	
Β 506	: hymn. II 52
581	: δ 1
584	: hymn. II 232
590	: Β [356]
592	: hymn. II 245
614	: ε [67]
? [721]	: ε 13

Β 816—877.

Recensus copiarum Troicarum ad exemplar catalogi navium ab imbecillo versificatore veterum poetarum scrinia expilante factus est.

imitatur	
Β 822—23	: Μ 99—100
831—34	: Λ 329—32
838—39	: Μ 69—70
841	: Ρ 172
849—50	: Φ 157—58
873	: Υ 296

Π 168—199.

Catalogi navium supplementum, cuius auctor, a versu Β 685 profectus Myrmidonum quinque ordines, priusquam manus conserant, instruit.

imitatur	
Τ 118	: Π 188
? γ 112	: 186

Ι 432—622.

Phoenicis de oratione ab recentiore poeta veteri libro nono inserta vide p. 29.

imitatur	
Ι 658—60	: Ω 643—48
? [517]	: Ω 297
458	: ι 299
561	: σ 5

Θ 535—41. *O* 63—77. *T* 95—136 etc. Additamenta varia maximam partem fabularia a cyclicis poetis et rhapsodis invecta, de quibus supra §§ 12—17 a nobis disputatum est. Interpolationes maiores catalogi navium et librorum *I*, *Ψ* iam suo loco cum versibus Iliadis et Odysseae collatae sunt.	imitatur	
	? *E* 403	: *φ* 28
	I 382	: *δ* 127
	Λ 697	: *φ* 19
	? *Λ* 705	: *ι* 42
	Λ 706	: *μ* 16
	? *N* 657	: *ξ* 280
	? *O* 665	: *λ* 66
	Σ 363	: *υ* 46
	Ω 8	: *ϑ* 183. *ν*. 264
	Ω 558	: *π* 388
	Ω 772	: *λ* 203
	exemplo fuit	
	Ω 759	: *γ* 280
	? *T* 332—3	: *η* 224—5
	? *Ω* 765—6	: *τ* 222—3

De aetatibus carminum discriminandis.

§ 38. Quae in tabula antecedente cuique carmini assignavimus tempora, non aeque omnia certa atque explorata sunt, neque num certa et indubitata sint, aeque in omnibus refert. Plurimum interest, ut tibi, candide lector, persuadeas carmen decimum quintum post carmina decimum octavum et tricesimum septimum, carmen decimum sextum sive *Πρεσβείαν* post veterem Patrocleam composita, denique libros *ΜΝΞΟ* Iliadi iam adumbratae postliminio intextos esse. Atque haec quidem ut gravissima sunt ad originem Iliadis eiusque amplificationem indagandam, ita certis argumentis confirmata et stabilita esse mihi quidem videntur.[1]) Item Doloneam quamquam decimum locum inter libros Iliadis obtinet, tamen ultimam carminibus Iliadis accessisse constat; sed hoc et minus addubitatum esse a viris doctis video et minus ad quaestiones de origine Iliadis attinere apparet.

Diu autem anceps animi haesi, utrum res primo die pugnae gestas primum libro undecimo breviter adumbratas, deinde quattuor libris *ΒΓΔΕ* copiose illustratas esse putarem, an versa vice post proelia

1) Gravissima argumenta ipse in tabula chronologica attuli, leviora colligas ex Hentzii diligentissima appendice editionis Homeri. Quodsi Legationi post Patrocleam compositae certa argumenta adesse dixi, Kienii, hominis omni recti verique sensu destituti, nugatoria commenta sciens neglexi.

primi diei narrata poetam libro nono ad alterum diem tamquam novam partem poematis transiisse dicerem. Et licet re diu deliberata et versibus communibus diligenter pensitatis ad priorem sententiam magis inclinem, praesertim cum etiam maior simplicitas rerum et minor numerus sociorum (cf. *Λ* 57—60) maiori vetustati libri undecimi faveat, tamen tam difficilis et impedita haec quaestio est, ut Hermannus (opusc. V 75) *Ἀγαμέμνονος ἀριστείαν* separatum carmen esse censuerit, quod non proelii alicuius accuratam descriptionem, sed splendidissimam planeque divinam universi belli imaginem ob oculos adducat. Hoc quidem memoratu dignum est, Odysseae auctorem secundum librum Iliadis iam suo loco invenisse videri, quod et ipse secundo loco contionem Ithacensium posuit.

Etiam difficilius est ad diiudicandum, num quae *Ἀγαμέμνονος ἀριστείαν* excipiunt carmina 25. 27. 35. 37 de Patroclo auxilio Achivis misso, Achille Troianos fugante, Hectore interempto, et ipsa ante libros *Β—Η* composita sint. Qua in re cum certa et indubitata documenta desint, rerum probabilitati aliquid tribuere licebit; multo autem probabilius est lineamentis totius Iliadis iam adumbratis exstitisse, qui singulas eius partes extenderent atque amplificarent, quam, quod Grotius probavit, duo separata carmina de proeliis Achivorum post Achillis et Agamemnonis lites factis eodem tempore nata et postea in unum poema coniuncta esse. Quod autem minor ambitus singulorum carminum librorum *ΓΔΖ*, veluti *Τειχοσκοπίας*, *Ἐπιπωλήσεως*, *Μονομαχίας Μενελάου καὶ Πάριδος*, ab origine poesis epicae, quae, priusquam grandia et ampla opera pangere institueret, in pusillis carminibus factitandis ludebat, propius abesse videtur, hoc nescio an alio modo satis probabiliter explicari possit. Nam cum prae maiestate novi poematis de ira Achillis vetera carmina minora sordescere et oblivione obrui coepta essent, poeta sive idem, qui splendidum illud poema pangere coeperat, sive alius quidam lineas huius poematis ita diduxit et promovit, ut in amplificato eius sinu etiam bellissima carmina vetera paullo mutata et consilio novi operis accommodata recipi possent.

Admodum vero dubium cui videatur, quo loco liber *Θ* vel carmen decimum quintum collocandum sit. Hoc Koechlius ex veteribus carminibus Iliadis prorsus eliminavit, ita tamen ut laceras eius particulas sive versus 1—77. 213—216. 350—380 ex Hermanni sententia carmini *Διὸς ἀπάτης* partim praefigeret partim intexeret. Similiter nuper Naberus, quaest. hom. § 45—49 longa disputatione docebat totius huius libri compositionem laborare partibus male

dispositis et versibus maximam partem aliunde sumptis et compilatis, unde suspicionem confirmaret octavum librum reliquis multis Iliadis partibus aliquanto recentiorem et tertiae, quam ille statuit, aetati Homericae poesis assignandum esse. Denique nuperrimi editores Faesius Duentzerus Hentzius Frankius, ut ne totum librum damnarent, permagnam partem versuum uncinis includendam curaverunt. Neque ego is sum, qui hoc carmen inter praeclarissima ponendum esse censeam et celeres pugnae conversiones displicere negem; idem tamen non solum splendidissimum eius esse prooemium, sed etiam alios locos, velut praeconium Teucri virtutis (252—334) et speciem Iovis omnia suo nutu regentis (397—488) magnopere placere contendo. Rectissime vero Nutzhornius, Entstehungsweise der Homerischen Gedichte p. 158, negavit principium octavi libri a reliquis partibus eius divelli posse.[1] Iam si quo tempore octavus liber compositus esse videatur quaerimus, primum post carmina de Agamemnonis virtute et Hectoris caede sive post libros *Λ* et *X* eum factum esse ex versibus inde translatis manifeste apparet. Deinde libro decimo octavo eum antecessisse versus *Σ* 446—448 affatim docent, ut fusius supra § 10 exposuimus; porro vix dubium est, quin auctor versuum *O* 467—470 cladem Teucri versibus *Θ* 323—329 narratam ante oculos habuerit. Sed utrum post an ante libros *MNΞ* eius natales ponendi sint, in ambiguo esse videtur, quandoquidem ex altera parte versus *M* 336 et *N* 321—325. 741—747 librum *Θ* respicere, ex altera versus *Θ* 162. 331—334. 541. 251—252 versus *M* 311. *N* 420—423. 828. *O* 440—441 imitantur. Huius autem rei diiudicatio inde pendet, num Neptunus invito et inscio Iove Achivos adiuvasse et Iuno, ut fratrem Achivis opem ferentem adiuvaret, Iovem consopivisse apte narrari potuerint, etiam si Iuppiter severo imperio, ne quis deorum Achivis adesset, non antea interdixerit. Equidem ut praemisso isto edicto (*Θ* 1—77) solidum et illustre fundamentum narrationi librorum *MNΞ* substrui libentissime concedo, ita libros illos etiam libro nono et praesertim versibus *Λ* 72—77 et 181—185 adnecti potuisse putaverim. Idcirco versus *M* 336 et *N* 521—525. 741—747 postea additos et librum octavum sive totum sive versus *Θ* 1—488 post carmina 20—23 compositos esse iudico.

1) Hoc ut mihi iuvenis doctissimus, praematura morte litteris ereptus, plane persuasit, ita fieri potuisse iudico, ut splendidum illud exordium, priusquam cum octavo libro coalesceret, coniunctis libris *ΛMNΞO* praefixum fuerit, qua de re vide quae in apparatu critico ad primos versus libri *Θ* adnotavimus.

Denique carmen octavum, quod *Ἐπιπώλησις* inscriptum est, utrum continuo cum reliqua parte libri quarti panctum an postea sive ab eodem sive ab alio poeta intextum fuerit, merito dubitare possis et a Koechlio in dissert. Hom. IV (opusc. I 73 sqq.) dubitatum est. Ego cum utrumque fieri potuerit nec certa alterutrius sententiae argumenta afferri posse videam, coniungere quam separare partes libri malui.

§ 39. Tempori, quo quodque carmen compositum esse videatur, explorando operam sedulo navavimus, ut ad quaestionem de origine Iliadis enodandam viam nobis patefaceremus. Quam autem hoc necessarium fuerit, ex eo iam intellegas, quod explorata hac re multae quae adhuc latae sunt sententiae ipsae per se corruunt. Quod ne singillatim persequar, paucis et illustribus exemplis comprobabo. Wolfius, prol. c. 31 multique viri docti eum secuti sex postremas rhapsodias a poeta aliquo proxime insequentis aevi compositas veteribusque carminibus additas esse censuerunt. At haec sententia, ut alia mittam, iam eam ob causam stare nequit, quod haud pauci versus librorum *Φ* et *X* auctori librorum *ΘIKΣ* exemplo fuerunt. Neque minus Grotius et Friedlaenderus a recta via aberraverunt, quod Achilleidem ex libris *A Θ Λ—X* constitisse opinati sunt. Quid enim? latuissene auctorem veteris illius poematis credis libros *B—Z*, an innotuisse ei, sed alienos a suo poemate visos esse? Nam ante librum *Θ* eos compositos esse si quid aliud certum et confirmatum est.[1] Lud. Kayserus quoque in libellis doctissimis, de interpolatore Homerico et de diversa Homericorum carminum origine, quos Usenerus meus nuper eximiis supplementis auctos denuo edidit, non satis natales singulorum carminum indagavit, quod si fecisset, neque auctorem Iliadis saepe locos Odysseae imitatum neque Iliadis quintum librum ad exemplar

1) Hoc ipsum Anglus Grotius, ut erat ab arguta subtilitate et perversa opinatione umbraticorum philologorum alienissimus, bene sentiebat, cum diceret, history of Greece II 235: the parts added however are not necessarly inferior in merit to the original poem: so far is this from being the case, that amongst them are comprehended some of the noblest efforts of the Grecian epic; nor are they more recent in date than the original, strictly speaking, they must be a little more recent, but they belong to the same generation and state of society as the primitive Achilleis. At ne sic quidem potest explicari, quod auctor libri *Θ* libros *B—H*, quos recentiores iste dixit, imitatus est. Quod vero Friedlaenderus in egregio libello, Die Homerische Kritik von Wolf bis Grote p. 28 addidit, utrum horum carminum prius sit, hoc enucleari non posse, hoc spero fore ut vir praeclarissimus perlectis his prolegomenis non iam amplius teneat.

octavi compositum esse dixisset. Ben. Niesius autem, ut originem Homericae poesis rimaretur, quaesivit ille quidem, qui quibus locis exemplo fuerint, sed paucis collatis versibus non ea, qua par erat, diligentia suam provinciam exsecutus est et adeo rem invertit et pervertit, ut librum sextum ante quintum et quintum ante tertium et quartum ortum esse sibi persuaderet. Sed pudet aliorum errores multis refellere, immo aliam rem cum ordine chronologico arcte cohaerentem iam excutere visum est.

§ 40. Magnopere singula carmina Iliadis hoc nomine differunt, quod alia cum antecedentibus carminibus arcte cohaerent, alia ita divulsa sunt, ut suo talo stare videantur. Inprimis liber undecimus ita exorditur et pertexitur, ut cladem Achivorum libro octavo relatam prorsus non respiciat. Octavus quoque liber non magis proxime antecedentes libros quam primum librum sequi possit, quamquam in hoc libro tecte saltem versibus *Θ* 108 et 177 res ante narratae respiciuntur. Denique carminum 3. 17. 31. 39. 40 argumenta ita in se conclusa sunt, ut licet praecedentibus carminibus adhaereant et conexa sint, tamen seorsim recitata plane percipi possint neque minus placeant. Contra alii libri, ut librorum partes, quibus duo carmina inter se conectuntur, velut *B* 1—87, *Δ* 422—544, *Z* 5—72, *Υ* 1—74 plane mittam, si a libris contiguis divelluntur, aegre intellegentur, unde *Δ* sine *Γ*, *Ο* sine *Ξ*, *P* et *Σ* sine *Π* vix umquam recitati esse videntur. Imprimis autem carmina 3. 5. 6. 7. 8. 9. 10 et 20. 21. 22. 23 et 25. 26. 27. 28. 29 ita inter se cohaerent et tanta aequabilitate orationis et rerum excellunt, ut intra fines Iliadis quasi tria epyllia peculiaria efficiant paulo minoris illa ambitus quam cuius Arctini Aethiopidem quattuor librorum fuisse memoriae proditum est.

Apte enim, ut a priore epyllio disserendi initium faciam, post contiones Achivorum et Troianorum habitas uterque exercitus in aciem proficiscitur, deinde pugnandi initium ab auctoribus belli Menelao et Paride fit, tum ante proelium ab universis exercitibus commissum copiae lustrantur, ad postremum in pugna ipsa Diomedes quod in recensu *Δ* 411—421 manu strenuum se praeter ceteros fore promiserat, fortiter exsequitur et Pandarus, violator indutiarum, sua morte poenas sceleris luit.[1]) Atque septem haec carmina,

1) Hanc sententiam probabat Duentzerus in commentatione, Das dritte bis siebente Buch der Ilias als selbständiges Gedicht (Hom. Abhandl. 234—302), ita tamen ut cum libris *Γ—E* libros *Z H* coniungeret, et librum *B* peculiare carmen esse diceret. Nos librum *H* cum plerisque viris doctis (cf. Benicken, Die Litteratur zum 6 Buche vom Zorne des

licet etiam seorsim cantari potuerint, tamen ita deinceps se excipiunt, ut ordo eorum nullo modo inverti possit et poeta ab uno ad alterum et cum pangeret ea et cum recitaret delatus esse videatur.[1]) Eadem tamen non separatum poema effecisse, sed partem Iliadis numquam non fuisse, inde perspicuum est, quod neque Achilles rebus in iis narratis interest et secundis rebus Achivorum his carminibus illustratis adversae res libris *Λ—Σ* relatae tamquam aequa lance repensantur. Fere eundem igitur locum hi libri obtinent atque quattuor libri Odysseae *α β γ δ*, qui et ipsi paene peculiare poema Telemachiae efficiunt, sed inde ab initio, uti vetustioribus libris Odysseae praemitterentur et intexerentur, destinati erant.

§ 41. Etiam arctius carmina 20—23 inter se ita cohaerent, ut fundamento libri undecimi similiter atque carmina 3—10 fundamento primi libri utantur. Commune illis est, quod in proeliis circa moenia castrorum et puppes navium illustrandis versantur omnia et laudes Aiacis et minorum principum Achivorum Menesthei Atheniensis, Pirithoi et Polypoetae Lapitharum, Idomenei et Merionae Cretum, Penelei Boeoti, Teucri Locri, Ascalaphi Orchomenii continent. Aliter etiam atque in libro undecimo *Λ* 56—60 factum accepimus, Troiani et in initio huius epyllii *M* 86—102 et in sequentibus partibus *N* 489—490. 790—792. *Ξ* 513—515. *Ο* 328—442 distributi et circa duces suos conglobati sunt, ita tamen ut qui novi introducuntur quinque ordinum duces plerique, Asius Alcathous Helenus Deiphobus Archelochus, occisi quoque aut vulnerati in his carminibus narrentur. Quid? quod Asii mors

Achilleus, Rastenburger Programm 1883) separandum esse duximus, quia alteram pugnam singularem Hectoris et Aiacis in eodem epyllio, quo Paridis et Menelai pugnam et Troianorum perfidiam narraverat, eundem poetam continuo finxisse parum probabile est. Praeterea librum sextum quominus continuo cum quinto compositum et inde ab initio partem eiusdem epopoiae fuisse credamus, impediunt et Diomedis adversus numina deorum diversus animus (cf. § 27) et Glauci Lyciorumque meridionalium partes, quamquam in hoc libro primo Glaucum Iliadis proeliis immixtum esse oratio Diomedis Z 124 aperte declarat neque hoc ab eodem poeta fieri potuisse praefracte negarim. Librum autem secundum, vel potius carmen tertium cum libris *Γ—E* in unius poematis corpus arctius in se conclusi cogere non dubitavimus utique resecto exordio libri secundi (*B* 1—86), quo maxime Duentzerus in contrariam sententiam deductus est.

1) Oratio quoque horum librorum, imprimis libri quinti habet quaedam peculiaria, velut quod Venus in solo libro quinto (*E* 422. 458. 760. 883) et in hymno Veneris nomine *Κύπριδος* insignitur et Minerva in solis versibus *Δ* 8 et *E* 908 *Ἀλαλκομενηίς* audit; sed haec sufficere nego ad carmina eorumque auctores separandos.

libro decimo tertio *N* 384—393 relata iam in duodecimo libro *M* 113—117 praenuntiatur et Ascalaphi, filii Martis, morte versibus *N* 316—320 narrata vehementer pater eius *O* 110—112 commotus dicitur. Quod vero Troianos prope fossam castrorum currus reliquisse poeta *M* 81—88 dixit, ita per omnia haec carmina (cf. *N* 536. *Ξ* 430. *O* 3) servavit, ut Apollinem marginibus fossae rescissis et lato aggere facto rursus equitibus Troianis viam ad classem exscindendam munivisse fingeret *O* 259—261. 355—359.[1]) Nimirum priusquam libri *M*—*O* intra veteres partes interponerentur, de equis Troiani atque Achivi et *Λ* 94. 102. 127. 151. 528 et *O* 645. *Π* 145. 367 pugnare narrabantur, qua de causa poeta, cum Troianos, priusquam fossam traicerent, de equis desiluisse finxisset, rursus eis equos ascendendi et moenia invadendi copiam facere debebat. Denique oratio quoque horum carminum imprimis carminum 21—23 ab ubertate et splendore librorum *ΑΕΛΠΧ* aliquantum recedit et nonnulla propria et peculiaria habet, velut in his solis reperitur *ἐπὶ δ' ἀσπὶς ἑάφθη* *N* 543. *Ξ* 419, *ποδοῖιν* *Ξ* 228. 447. *O* 18, *Καβησόθεν ἔνδον ἐόντα* *N* 363 et *Κυθηρόθεν ἔνδον ἐόντα* *O* 438, *νισσόμενον πολεμόνδε* *N* 186. *O* 577, *αὖτ' ἐξαῦτις* *N* 642. *O* 287. Solum primum carmen huius cycli et rerum gravitate et comparationum frequentia atque splendore nulli carmini Iliadis cedit, unde tamen hunc librum tantum abest ut a societate reliquorum librorum sevocare ausim, ut Musa quam

1) Confer de hac re praeclare disputantem Friedlaenderum, Die Hom. Kritik von Wolf bis Grote p. 53. Cauerus quoque, Die Urform einiger Rhapsodien der Ilias, libros *Λ*—*Π*, quamquam Lachmannianae disciplinae addictus ab eodem poeta eos factos negat, tamen arctius inter se cohaerere et cyclum sex carminum (Gruppe von Gesängen) efficere concedit. Neque argumenta ex absentia deorum et diversitate elocutionis ducta, quibus commoti Lachmannus multique viri docti eum secuti librum *M* a libris *N*—*O* seiungendum esse censuerunt, tantum valent, quantum indicia communis originis, quae supra exposuimus. Sic quod Schoemannus, de reticentia Homeri p. 23, de animorum abalienatione et *ἐθελοκακίᾳ*, quas Neptunus *N* 107—122 segnibus Achivis exprobret, in libro *M* nihil significari dicit, hoc ex adversa fortuna, qua animi Achivorum expugnatis moenibus perculsi sunt, aliquatenus excusari crediderim, certe non ita comparatum est, ut ab eodem poeta in novo carmine non paullo aliter fingi potuerit; quod idem valet de Neptuno tum demum, cum Iuppiter oculos in aliam partem averterat et humanae opes cladi et internecioni avertendae non iam sufficiebant, suis Achivis opem ferente; neque vero si liber *M* egregiis luminibus orationis et fervida vi narrandi praeter ceteros excellit, ad diversos auctores horum librorum nobis confugiendum est, quoniam nulli umquam poetae omnia pariter successerunt.

maxime benigna a poeta eum factum praedicem. Liber autem undecimus de clade Achivorum in aperto campo accepta, quamquam pugna circa fossam et murum castrorum debellata optime excipi videtur, tamen magno intervallo ab his, de quibus disseruimus, libris divulsus est. Neque enim moenia castrensia auctor libri illius novit et Sarpedonem Glaucumque Lycios adeo ignorat, ut ne nomina quidem eorum inter duces Troianorum eorumque sociorum *Λ* 56—60 referat. Quae cum ita sint, carmina 3. 5—10 aeque atque 20—23 uno tenore deinceps composita esse iudico, haec ut inter *Ἀγαμέμνονος ἀριστείαν* et *Πατρόκλειαν* interiecta Achivorum trepidas et afflictas res luculenter illustrarent, illa ut libro undecimo praemissa Achivos ne destitutos quidem ab Achille Troianis cessisse uberius praedicarent. Quod autem continuo utraque poemata a poeta pancta esse diximus, hoc eo spectat, ut ne quis tempora originesve singulorum carminum divellere audeat.

De tertio vero poemate quod carminibus 25—29 constat, non est cur multa verba faciam. Nam ne Koechlius quidem in separata carmina hoc diremit, sed communi nomine *Πατροκλείας* comprehendit, unde in his quidem libris vel acerrimi defensores Lachmannianae disciplinae in nostras partes ita concesserunt, ut hoc solum anquirendum esse putarent, num qui versus horum librorum vel carminum particulae ab interpolatore poeta veteri corpori postea intextae essent.

Denique libri *ΠΘΙ*, quamquam ieiunitas alterius partis libri *Π* et discolor varietas libri *Θ* ab arte paene divina orationum libri *Ι* nonnihil differunt, arctissime tamen rerum vinculis inter se conexi sunt. Neque enim legati ad Achillem deprecandum mitti poterant, priusquam Agamemnonis fastus tristi clade exercitus fractus et ad incitas redactus esset, neque stragi Achivorum narrandae locus erat, priusquam proeliis primi diei, quibus Achivi secundo Marte manus conseruerant, finis aliquis impositus esset. Quid? quod munitio et circumvallatio castrorum libro septimo narratae sequentibus libris identidem respiciuntur et fines librorum octavi et noni adeo incerti sunt, ut versus *Θ* 489—565 non magis narrationi tristissimae stragis Achivorum subici quam consilio Agamemnonis legatos ad Achillem mittendi praefigi possint. His de causis etiam hos tres libros uno tractu delineatos et confectos esse indicamus, sed non ut separatum quoddam poema efficerent, sed ut lacunam inter libros *Α*—*Ζ* et *Λ*—*Π* explerent et simplicitatem veteris fabulae Iliadis[1]) egregiis gradationis et implicationis

1) Quod enim summus philosophus Aristoteles in aureo libello de arte poetica c. 24 *ἁπλῆν μὲν καὶ παθητικὴν τὴν σύστασιν τῆς Ἰλιάδος,*

artificiis corrigerent. Unum hoc in dubitationem vocari posse videtur, utrum etiam versus *H* 8—312 una cum altera parte libri septimi et duobus insequentibus libris originem ceperint, an cum libro sexto arctius coniungendi atque copulandi sint. Equidem cum diu fluctuassem, alteram sententiam amplecti satius duxi, ut ne Hector et Paris in proelium reversi nihil patrasse viderentur, quamvis inertia poetae, qui proeliis primi diei alium finem quam alterius pugnae singularis ancipitem exitum imponere non calleret, praeclara inventione libri sexti parum digna esse videatur.

§ 42. Haec postquam praemisimus, iam tempus est rerum discrepantias, quas superiore capite exposuimus, ad classes carminum dicriminandas adhibere.

Inveniuntur igitur

moenia castrorum in carminibus 14. 15. 16. 20. 23. 26. 29. 34. 40 sive in libris *H Θ I M N Ξ O Σ Υ Ω*,

Lycii meridionales in carminibus 10. 12. 13. 20—23. 25. 26. 27 sive in libris *E Z H M N Ξ O Π P*,

Lycii septentrionales in carminibus 7. 9 sive in libris *Δ E* et in versu *Τρῶες καὶ Λύκιοι κ. τ. λ.* veteris libri *Λ*,

Scamander inter castra et urbem interfluens in carminibus 15. 22. 35, 40 sive in libris *Θ Ξ Φ Ω*,

Scamander castra et urbem praeterfluens in carminibus 3. 9. 18. 35 sive in libris *B E Λ Φ*.

Iam vides carminum 15 et 22 sive, si quod in superiore paragrapho docuimus probas, carminum 11—15 et 20—23 hoc esse commune, quod castra muro cincta, Lycios meridionales Troianis confoederatos, Scamandrum inter urbem et castra interfluentem perhibent. Contra Lycios meridionales ignorat et Scamandrum urbem atque castra praeterfluentem fingit carmen antiquissimum de Agamemnonis laudibus sive liber *Λ*, quod idem de libris *Λ* et *X*, quippe qui neque moenia neque Lycios commemorent neque de Scamandri cursu quidquam definiant, statuere nobis licet. Utraque opinio de Lyciis et fluminis Scamandri cursu commixta esse videtur in libris *E Π Φ*; sed si versus *E* 471—493. 627—698, *Π* 303—376. 397. 419—697, *Φ* 228—525, id quod supra probavimus, interpolatos esse statuimus, horum quoque librorum

πεπλεγμένην δὲ καὶ ἠθικὴν τὴν τῆς Ὀδυσσείας dicit, hoc etiam magis quadrat in veterem fabulam Iliadis. Imprimis enim legatione libri noni implicatior et contortior decursus rerum factus est, ut neque *περιπέτεια* neque *μετάβασις εἰς περιπέτειαν* fabulae plane deesse videretur.

priscae et genuinae partes eandem, quam carmen antiquissimum 18, opinionem sequuntur. Hinc profecti et quae de chronologico ordine in superiore capite exposuimus secuti libros *Α Γ Δ E X* et librorum *B Λ Τ Υ Φ* veteres partes a reliquis carminibus, quibus vetus et simplex corpus Iliadis inventis moenibus castrorum et adscitis Sarpedone Glaucoque sociis et intexta legatione Ulyssis atque Aiacis amplificatum est, discriminanda et separanda esse censuimus. Verum ne eiusdem farinae omnia illa, quae a vetere Iliade exclusimus, carmina esse censeremus, commentatione de interpolationibus Iliadis supra iam satis cautum est et alio argumento statim a nobis cavebitur. Atque libri *H Θ I*, quos uno tractu compositos antea exposuimus, a libro *M* vel libris *M N Ξ O* ita differunt, ut non solum longo intervallo post, sed etiam ab alio poeta additi esse videantur. Primum graves minae Aiacis *μενοινώω δὲ καὶ οἶος Ἕκτορι Πριαμίδῃ ἄμοτον μεμαῶτι μάχεσθαι* (*N* 79—80) vix dici potest quam inficetae et insulsae essent, si antea iam Aiax solus cum Hectore solo manus conseruisse et tantum non devicisse dictus esset. Deinde praecipitata munitio castrorum intra unius diei spatium, qualem in altera parte septimi libri factam legimus, inde, ni omnia me fallunt, explicanda est, quod fuerunt qui *Τειχομαχίαν* libri undecimi veteri Iliadi intextam gravarentur, nisi antea moenia invito Neptuno esse exstructa narratum esset. Gravissimum autem illud est, quod eadem verba *οὐκ ἔτ᾽ ἔφαντο σχήσεσθ᾽ ἀλλ᾽ ἐν νηυσὶ μελαίνῃσιν πεσέεσθαι* aliam habent vim in libro undecimo *M* 107, aliam in libro nono *I* 235. Aliamne dico? immo contrariam; priore enim loco Danaos non iam stationem suam tuituros, sed fugientes in naves sese praecipitaturos significant, in altero Troianos sui animi ferociam non iam cohibituros, sed summo impetu contra naves proruturos.[1]) Hoc ab eodem poeta commissum esse quis, quaeso, sibi persuadebit? Equidem ut multa condonem poetae et aequalium civium lingua utenti et ex remota oratione vetustiorum vatum non nulla trahenti, tantam tamen inconstantiam ne levissimo quidem scriptori irrogare ausim. Qua de causa cum libros *H Θ I* a libris *M N* necessario separandos esse duxerim, omnia carmina, in quibus Sarpedonis et Glauci Lyciorum partes

1) Dubia est vis horum verborum in tertio loco *P* 637 sqq.

οὐδ᾽ ἔτι φασίν
Ἕκτορος ἀνδροφόνοιο μένος καὶ χεῖρας ἀάπτους
σχήσεσθ᾽, ἀλλ᾽ ἐν νηυσὶ μελαίνῃσιν πεσέεσθαι,

quoniam nomen *μένος Ἕκτορος* et subiecti et objecti vim obtinere potest.

sunt, sive libros *Z M N Ξ O* et interpolatas partes librorum *E Π P* in eandem capulam conieci, libros autem *H Θ I* a societate librorum *Ψ Ω* recentiorumque partium librorum *Σ T Υ Φ* ut seiungerem, nihil esse causae intellexi.[1])

Quae cum ita sint, ut discrimina carminum Iliadis oculorum quoque visui subiceremus, quattuor litterarum generibus, duobus maioribus et duobus minoribus, usus sum, quibus vetustiores et recentiores versus magni poematis distinguerem. Inde maioribus litteris rectis veterem Iliadem una cum libris B^a *Γ Δ E*, maioribus inclinatis carmina, in quibus et castra Achivorum muro cincta et opes Troianorum robore Sarpedonis Lyciorumque auctae finguntur, minoribus rectis libros *H Θ I* $Λ^b$ $Σ^b$ T^b $Υ^b$ $Φ^b$ *Ψ Ω* post superiora illa carmina additos, denique minoribus inclinatis recentissimas quasque partes, velut catalogum navium et Doloneam et alia id genus exaranda curavimus. Quod autem ne sic quidem uncinorum hamos prorsus sprevimus, ea de causa fecimus, ut ne nimis inconcinna scriptura evaderet operarumque improbus labor minueretur.

§ 43. Veterem Iliadem cur et quo pacto a recentioribus et recentissimis partibus poematis separandam duxerimus, satis iam aperuisse nobis videmur. Sed facile fieri potest, ut quis rationes, quas exposui, probet, sed aut veterem Iliadem post tot saecula restitui posse desperet aut in singulis locis separandis me errasse dicat. Horum causa pauca subicere mihi visum est, non ut totam materiem exhauriam — longe enim hoc fines prolegomenorum egrederetur — sed ut summa lineamenta meae operae designem. Atque exiguam mihi operam illi libri paraverunt, qui uno tenore compositi sunt et interpolatos locos aut nullos aut perpaucos et manifestos continent, velut *K Z N Ω* et ut mihi quidem videtur etiam *Λ* et *M*. His enim in libris hoc unum quaerendum fuit, cui ex quattuor quae constitui generibus carminum quisque adsignandus esset, cuius rei non admodum difficilis fuit diiudicatio. Maiora iam mihi negotia facessiverunt ii libri, qui ex pluribus partibus constant, velut *B Γ Δ H Λ O Υ Φ Ψ*; sed hic quoque satis certa mihi patebat via, munita illa in primo capite horum

1) Quod omnes libros et versus, quibus Sarpedonis et Glauci res illustrantur, eodem tempore ortos et continuo factos dixi, huius rei indicia inde quoque petas, quod magis quam alii invicem sese respiciunt. Sic versibus *Π* 511 et 558 ad librum *M* remittimur, et contraria ex parte mors Sarpedonis illo loco narrata versibus E 674 et *M* 403 licet obscure iam praenuntiatur, id quod ideo etiam notabilius est, quod non eadem diligentia poeta aliis locis usus est, cf. p. 45.

prolegomenorum. Eo autem minora mihi impedimenta parabantur, quo magis natura partium differebat; quis enim, quaeso, ut exemplum afferam, dubitabit, quin libri secundi prior pars alius generis sit atque catalogus navium? Sed alii sunt libri, velut *Δ* et *Φ*, qui maiores excitent dubitationes, cum aut quaeri possit, num sint omnino in duas partes dividendi, aut ad quod carminum genus utraque pars referenda sit; sed de his quoque in superioribus capitibus allatim quid sentiremus aperuimus.

Longe vero maximas difficultates nobis parabant et diu doctorum hominum oculis caliginem offundebant ii libri, qui ex variis versibus ita concinnati et temperati sunt, ut primo obtutu aciem mentis fallant. Huc imprimis pertinent medii et veteres libri Iliadis, quibus cardines rerum continentur et qui consilio operis aucto et dilatato mutari non poterant. Verum ut hos libros secundis curis immutatos (überarbeitet) dicere haud arduum est, ita certa discriminatio partium saepe tam difficilis est, ut nisi acerrime intenta mentis acie nihil proficias. Eo autem magis in hac parte muneris cautum et circumspectum me esse oportebat, quod multi nostra memoria Bergkii v. cl. signa secuti usque ad nauseam secundas curas iactant et in re lubrica et incerta nihil non sibi licere arbitrantur. Sed iis, quae supra exposui, indiciis veteris et amplificatae Iliadis cum sobrio iudicio adhibitis et commissuris sententiarum accurate examinatis hic quoque vaga opinio plerumque ad firmam persuasionem adduci potest. Atque confidenter nos ex libris *E* et *I* recentiores interpolationes exsecavimus; nam et aderant certa indicia orationis atque rerum et claram facem Koechlius et Bergkius nobis praetulerant. In libro *Π* autem restituendo et in suas partes dividendo saepe nos quidem reliquimus vestigia virorum doctorum, qui ante nos de hoc libro ad pristinam formam revocando disputaverant, sed ex mentione Sarpedonis et Lyciorum certum indicium recentioris originis petendum rati magna amputatione uno loco facta cetera fere intacta reliquimus. Difficillimi vero ad restituendum fuerunt libri *P Σ T*, unde primum, cum de veteribus et interpolatis versibus separandis desperaremus, hos libros totos secundo genere litterarum exarare et solum in adnotationibus qui postea invecti esse viderentur versus significare cogitabamus, sed iterum iterumque re examinata accrevit nobis fiducia virium et duas vel potius tres partes certis litterarum finibus discriminandi periculum fecimus. Quibus autem argumentis in veteribus partibus horum librorum segregandis commoti simus, singillatim hoc loco exponere longum est, versus selecti num bene

cohaereant et simplicitatem veteris carminis prae se ferant, ipsi per se ostendent.

§ 44. Quaestiones de origine Homericae poesis, de fabula Troica, de nomine Homeri, de patria eius et aetate plenas hic excutere nobis non proposuimus. Sed paucis in fine huius libri indicare visum est, quae ex rationibus a nobis initis ad historiam Iliaci poematis cognoscendam redundare videantur; paucis autem hoc munere post voluminosa et fere innumera commenta virorum doctorum defungemur, memores praeclari dicti Euripidei ἁπλοῦς ὁ μῦθος τῆς ἀληθείας ἔφυ.

Wolfii prolegomenis quaestionem de origine Homericae poesis motam, non expeditam et solutam esse vel acerrimi viri clarissimi laudatores concedent. Ut enim quae ille de veterum grammaticorum studiis Homericis adumbravit, postea curis Lehrsii Friedlaenderi Roemeri subtilitate lineamentorum et splendore colorum distincta et expleta sunt, sic ipse excuterentur dixit necesse esse accuratissime et intentissima cura insolentia vocabulorum et locutionum, sententiarum dispares colores, vestigia alienae imitationis, ut carmina unius vel duorum saeculorum spatio disiuncta probe dignoscerentur. Ex iis autem, qui vel post Wolfii dubitationes sacrum Homeri caput sibi eripi lamentantur atque arcem unitatis obstinatius quam prudentius defendunt, alii equorum instar, quorum oculi, ne radiis solis consternantur, coriis defenduntur, lucem artis criticae abominantur et argumenta vel apertissima nihil curant, alii tot tantisque interpolationibus veterem Iliadem auctam et corruptam esse statuunt, ut saepenumero mirabundus quaeras, quinam tandem isti interpolatores fuerint et quid consilii in innumeris istis versibus et historiis interpolandis secuti sint. Verum non magis mihi probantur vel plerisque probari video Lachmanni Koechlii Hoffmanni, virorum sagacissimorum, opiniones, primum singula carmina a variis poetis temere fusa, postea a Pisistrato vel alio nescio quo in unum corpus Iliadis coniuncta esse censentium. Nam ut praeteream pulcherrima carmina, velut de caede Hectoris, ex orbe veterum illorum carminum seclusa, secundum Iliadis librum in minutas particulas misere dissectum, aliorum librorum versus mire traiectos et commixtos: ipse cardo istius sententiae convellendus et infringendus est. Prorsus mira enim esset vis sortis fortunae, si carmina non ut coniungerentur destinata, post ab inepto quodam diasceuasta coniuncta in tam egregium et praeclarum corpus coaluissent.[1]) Unde semper maxime mihi placuit

1) Hanc rem nemo praeclarius illustravit quam Grote, a history of Greece II p. 232: the idea that a poem, as we read it, grew out of

Godofredi Hermanni sententia, qui in praeclara commentatione de interpolationibus Homeri, ut utramque difficultatem vitaret, multis ante Hesiodum saeculis Homerum statuit duo non magni ambitus carmina de ira Achillis Ulixisque reditu composuisse, quae deinceps a multis cantata paullatimque aucta atque expolita Homeri nomen ad posteros ut poetae vetustissimi propagarent.[1]) Sed si ex Iliade nostra carmen illud antiquissimum redintegrandi periculum facies, aut prorsus illud interiisse neque ulla fragmina relicta esse fatearis oportebit, aut multo ampliorem quam Hermannus statuit ambitum id habuisse et poematis epici potius quam carminis nomine dignum fuisse. Hermanni vestigiis innitens Naberus in quaestionibus Homericis p. 217 nuper, ut veteres Iliadis partes a recentioribus et recentissimis distingueret, quattuor aetates Homericae poesis statuit, quarum primam ex libris *Α*, *Λ* 1—595, *Ο* 306—366. 674—fin., *Π*, *Ρ*, *Σ*, *Τ*, *Φ* 520—*Χ* 393, alteram ex *Β* 1—483, *Γ* 1—14, *Δ* 422—fin., *Ε*, *Ζ*, *Η* 1—309, tertiam ex *Η* 310—fin., *Θ*, *Λ* 597—fin., *Μ*, *Ν*, *Ξ*, *Ο* 1—305. 367—673, quartam ex *Ι*, *Κ*, *Υ*—*Φ* 525, *Ω*, *Ψ* constare ita voluit, ut insuper Iliadi perfectae postea interpolationes quasdam et catalogos et colloquium Diomedis ac Glauci accessisse diceret. Vides Batavi doctissimi sententiam non nihil cum nostra convenire, sed neque ille gravissima indicia diversae originis partium Iliadis, Lyciorum dico ambiguitatem et Scamandri fluminis cursum, indagavit, neque quomodo alia aetas alii superstrui potuerit explicavit, neque denique vestigiis imitationis reconditisve indiciis rerum pariter ubique mentis aciem advertit.

§ 45. Iam meas rationes si quaeras, habes primum veterem Iliadem, certis rerum et orationis indiciis redintegratam et iustis partibus perfecti poematis (τελείου ποιήματος) expletam; deest enim

atoms not originally dissigned for the places which they now occupy, involves us in new and inextricable difficulties, when we seek to elucidate either the mode of coalescense or the degree of existing unity etc. Sed alter quoque Anglus Payne-Knight, licet in impugnandis Wolfianis placitis iusto calidior fuerit, bene tamen cardinem eorum infirmissimum esse exposuit in prolegomenis suae editionis c. IX et X; vide supra § 23.

1) Wolfius in praefatione Iliadis a. 1794 (= Kleine Schriften I 211) similem sententiam Hermanno iam praeiverat, cum diceret: quoniam certum est tum in Iliade tum in Odyssea orsam telam et deducta aliquatenus fila esse a vate, qui princeps ad canendum accesserat, fortasse ne probabiliter quidem demonstrari poterit, quibus locis potissimum nova subtemina et limbi procedant: at id tamen, ni fallor, poterit effici, ut liquido appareat, Homero nihil praeter maiorem partem carminum tribuendum esse, reliqua Homeridis praescripta lineamenta persequentibus.

illi neque initium neque finis neque corporis sat magnus ambitus[1]); continet enim primum Agamemnonis et Achillis dissidium, fontem et originem cladis et rerum conversionis (*Α* 1—305), deinde Iovis, summi rerum humanarum rectoris, consilium Achillem ulciscendi (*Α* 306—fin.), tum Agamemnonem post pauca praeclara facinora vulneratum et Achivos fusos et devictos (*Λ* 1—595), porro Patroclum in summo rerum discrimine ope Achillis implorata Achivis subsidio missum, ab Euphorbo et Hectore ope Apollinis interemptum eiusque corpus aegre in castra Achivorum relatum (*Π* et *P*), ad postremum Achillem dolore occisi amici exsuscitatum, catervas Troianorum fugantem atque in Scamandri fluctibus trucidantem, denique Hectorem ante moenia urbis ab eo occisum (*Τ* 381—fin., *Φ* 1—227, *Φ* 526—*X* fin.). En poema, quod Hermannus quaesivit, fere plenum redintegratum, paucis fortasse versibus inter libros *Λ* et *Π* truncatum, quos interpositis amplioribus carminibus *M*—*O* summotos esse probabile est.

Multifariam vero antiquum illud poema ab eius auctore ipso et iis, qui praeclarum signiferum secuti illustre poema divulgabant, ita adauctum et amplificatum est, ut quae ipse, quae alii adiecerint tam difficile dignoscas quam Requiei Mozarti genuinas et adulterinas partes. Atque primum accesserunt carmina 3. 5—10, quae ut adicerentur Homeri et Homeridarum plurimum intererat. In vetere enim Iliade cives Homeri Aeoles et Iones laudes suorum maiorum, quae magno nomine conditorum suarum gentium dignae essent, aegre quam maxime desiderasse par est. Inde poeta sollertissimus, qui multorum mores et urbes novit, numerum principum Achivorum et sociorum Troianorum cum aliis tum Sarpedone et Glauco Lyciis adscitis mirifice auxit, et ut splendida spectacula expugnationis castrorum panderet, muro castra cincta commentus est. Tum alius quidam poeta ex numero eorum, quibus Homerus sua carmina custodienda recitanda divulganda tradidit[2]), cum praeclarum opus

1) Haec in perfecto poemate merito postulari Aristoteles, poet. c. 7 exposuit. Sed illud quoque dignum adnotatu est, quod veteri poemati Iliadis, quale nos restituimus, fere is ambitus et modus est, quem iusti poematis modum esse ille voluit (poet. c. 24) et quem Apollonius Rhodius praecepta philosophi secutus in suis Argonauticis servavit.

2) Huius rei vestigia in Pseudoherodoti vita Homeri, quamvis maximam partem commenticia et nugatoria, repperisse mihi videor. Huc enim traho, quod Homerus *Οἰχαλίας ἅλωσιν* Creophylo tamquam mercedem hospitalis convictus tradidisse et *τὰ Κύπρια* Stasino loco dotis filiae donasse et parvam Iliadem atque Phocaidem in hospitio Thestoridae Phocaeensis fecisse narratur.

conditoris suae gentis partibus arctius inter se iunctis et rerum progressu partim retardato, partim implicato perfici et tamquam ad umbilicum perduci posse existimasset, et legatos ad Achillem deprecandum missos induxit, ut imago atrocitatis Achillis perficeretur et rerum conversio (*περιπέτεια*) illustrior fieret, et partes veteris poematis interpositis carminibus 13. 14. 15. 19. 32 melius coniunxit adiectisque carminibus 38 et 40 aptissimum et suavissimum finem poemati imposuit.

Sic opere Iliadis perfecto iam et absoluto Homeridae rhapsodi, cum ars carmina pangendi nondum plane interiisset, in veteribus carminibus propagandis et divulgandis non acquieverunt, sed pannos aliquot haud spernendos, velut Doloneam, ludos funebres Patrocli, scuti Achillei fabricationem, Aeneae et Achillis pugnam singularem, Meleagri fabulam Iliadis corpori intexuerunt. Denique insipidi rhapsodi, qualis Cynaethus fuisse videtur, varia additamenta Homero intruserunt cum alia tum catalogum navium, qui cum alio consilio ab eius auctore compositus esset, variis additamentis auctus in Iliadis carmina receptus et auctoritate clarissimi poetae ornatus est.

His ultimis additamentis poema Homeri, postquam caput eius et praecipuae partes omnes iam aliquanto ante primam olympiadem delineatae atque conformatae fuerunt, iisdem temporibus, quibus Odysseae ultima lima admovebatur et cyclici poetae Arctinus Lesches Stasinus florere coeperunt, adauctum atque conclusum esse videtur. Nihil vero, quod laude aut memoratu dignum esset, ad Iliadem Odysseamve perficiendam Pisistratei redactores contulerunt, nisi forte pauculos istos versus, quos Pisistrato deberi supra § 12 demonstravimus, ad formam horum poematum constituendam aut mutandam suffecisse opinaris. At magna laus Pisistrato debetur, quod carmina praeclarissima publica auctoritate in unum corpus collecta litteris mandavit et sic optime cavit, ne libido rhapsodorum singula carmina ex contextu reliquorum eximendi seorsimque recitandi latius proreperet aut integritati poematum iustoque ordini partium noceret. Sed ne haec quidem laus, quam consensus veterum scriptorum, Ciceronis de orat. III 34, 137, Aeliani var. hist. XIII 14, Iosephi c. Apion. I 2[1]) ei tribuit, plena ei relinquenda est. Perquam enim mirum esset, si ante Pisistratum nihil Homericorum carminum litteris mandatum esset et omnibus aliis potius quam ingeniosissimo et celebratissimo poetae fructus aliquis ex arte

1) Plenius testimonia collegit Sengebusch, Homerica dissert. post. p. 27 sqq.; subtilius ea examinavit atque elevavit Lehrs de Arist. stud.[2] p. 442 sqq., quo de loco diligentius infra disputabo.

scriptoria inventa et divulgata redundasset. Qua de causa ut testibus illis Pisistratum primum omnia carmina Iliadis et Odysseae collecta et iusto ordine disposita litteris mandasse credimus, ita iam ante Pisistratum singulorum carminum volumina et indices rhapsodiarum titulis et versibus initialibus earum confectos exstitisse sumimus.

§ 46. Denique si ex me quaeras, utrum unum poetam Homerum Iliadem condidisse, an plures Homeridas summi omnium temporis poematis conditores fuisse credam, primum magni hoc sciri referre negabo, dein, si instes, ita respondebo, ut non pignore dato contendam, sed probabile mihi videri dicam, quae minoribus et inclinatis litteris excudenda curaverim a recentioribus poetis rhapsodisque non uno, sed pluribus addita esse[1]), veteris autem et perfectae Iliadis non unum, verum ne multos quidem, sed duos aut, si plurimum, quattuor auctores fuisse vix plus centum annorum intervallo inter se discretos. Atque duos poetas cur statuendos esse credam, satis ex iis rationibus apparet, quibus ut veterem Iliadem ab amplificata separarem me adductum esse exposui. Eo minus autem unitatis castra deserere dubitavi, quod etiam Odysseae, quamvis perspicuo consilio adornatae atque dispositae, Telemachiam sive libros *αβγδ* a recentiore poeta veteri poematis corpori adiectos esse perquam veri simile est. Duosne vero satius sit statuere an tres poetas fuisse, hoc ex duabus maxime causis pendet, primum utrum versus *M* 107 et *I* 235 ab eodem poeta componi potuisse credas necne[2]); nam hoc si negabis, auctorem libri *M* vel librorum *M—O* ab auctore libri *I* vel librorum *H—I* separandum esse ducas necesse erit. Altera causa eo spectat, utrum auctor eorum carminum, in quibus Sarpedonis Glaucique res illustrantur et castra Achivorum muro cincta finguntur, necessario ab auctore veteris Iliadis separandus sit, an eundem poetam postea fines sui poematis ipsum

1) Similiter Odysseae perfectae praeter Telemachiam et Necyiam et ultimum librum versus *η* 103—131. 185—228, *η* 233—334, *ϑ* 84—520, *λ* 565—627, *π* 281—298, *τ* 1—52, *τ* 275—286, *υ* 124—146, *φ* 24—33, *χ* 205—240, *ψ* 117—170, *ο* 221—286. 508—549, *ϱ* 52—56. 61—166. *υ* 345—383 a recentioribus Homeridis et rhapsodis adiecti esse videntur. Plures autem interpolatores vel diasceuastas, non unum fuisse ipsa rerum natura, quae plurimum valet praesertim in his quaestionibus, probabile reddit. Neque enim subito sive facultas bonos versus faciendi sive prurigo suos versus veteribus invehendi evanuit, neque per unam, sed facile per septem hominum aetates vetera carmina viva voce Homeridarum propagata interpolationibus omnis generis patebant. Sed accedit quoque analogia theogoniae Hesiodeae, cuius principium interpolationes tres vel quattuor perpessum esse liquido constat.

2) Vide de hac re quae supra p. 87 exposuimus

promovisse et formam operis novis rebus hominibusque adscitis amplificasse putes. Tribus vero poetis quartum adicere tu debebis, si carmina 3. 5—10 non solum post carmen 18 composita, sed etiam ab alio poeta inter primum et undecimum librum interiecta esse statues; hoc autem et ipsum de duabus potissimum rebus pendet, primum quid de versibus *Λ* 36 *ἐπὶ μὲν Γοργὼ βλοσυρῶπις ἐστεφάνωτο* et *E* 739 *πέρι μὲν πάντῃ Φόβος ἐστεφάνωται* inter se comparatis sentias[1]), deinde quid facilitati poema epicum novis episodiis dilatandi coniunctae cum discrepantiis ex pristino consilio mutato subnatis tribuas. Sed haec sunt altioris indaginis, quae vereor ut umquam omnibus plane persuaderi possint. Equidem ut etiam quid in hac lubrica parte quaestionis Homericae optem magis quam probem, aperiam, maxime eo inclino, ut duos architectos poetas Iliadis fuisse credam unum veteris et simplicis, alterum implicatae et consummatae, et duos pluresve poetas secundarios, qui tamquam aedificio iam perfecto pinnas et turriculas adiecisse et commisuras saxorum lapillis explevisse videantur. Sane difficultates quidem interpretationis et rerum et verborum facilius solvi concedo, si toto poemate in sex partes diviso suum cuique parti auctorem adtribuas in hunc modum:

A : carmina 1. 2. 18. 25. 37 et veteres partes carminum 27. 29. 30. 32. 33. 35,
B : carmina 3 (exceptis versibus *B* 1—86) 5. 6. 7. 8. 9 et veterem partem carminis 10,
C : carmina 11. 12 (fortasse etiam 13) 20. 21. 22. 23. 24. 26 et interpolatas partes librorum *E Π P*,
D : carmina 13 (?). 14. 15. 16. 19. 31. 36. 38. 40 et recentiores partes carminum 3. 30. 32. 33. 35.
E : carmina 17. 34. 39 et recentiores partes carminum 16. 28. 31. 39. 40,
F : catalogos et varia additamenta.

Sed cum eundem poetam suum poema perpolivisse et auxisse multo veri similius sit quam alium alieno operi amplificando et ornando operam navasse, plures auctores carminum eiusdem poematis nisi necessitate quadam coactus statuere nolo. Facile autem fieri potuit, ut poeta qui primum decem carminibus

1) Hanc quidem rem in mea editione ita profligavi, ut versus *Λ* 36—37 a novicio poeta libri quinti locum laudatum infeliciter imitante adiectos esse statuerem. Quoquo enim te vertes, Gorgonis et Terroris Metusque simulacris in scuto viginti bullis plumbeis et uno umbone ferreo ornato idoneum locum non invenies.

summam discordiarum Achillis et Agamemnonis comprehenderet, postea proelia primi diei, quo magis et suo amori patriae satisfaceret et auram popularem rebus maiorum Graecorumque ducum illustratis captaret, splendidius exornarit. Inde equidem nullus dubito, quin duo priora genera carminum A et B vel carmina maioribus litteris rectis exarata omnia uni eidemque poetae debeantur. Nescio tamen an tertiam quoque partem C vel carmina maioribus litteris inclinatis descripta ad eundem auctorem referre liceat. Neque enim multum moror moenia castrensia post addita et plures socios cum alios tum Lycios meridionales post adscitos neque fieri potuisse negarim, ut poeta perspicuitatem narrationis novis proeliis intra angustum paucarum horarum spatium coniectis ipse turbarit; plurimum me movet, quod situm urbis castrorum Scamandri fluminis aliter atque auctor librorum *E* et *Λ* delineasse videtur auctor versuum *Ξ* 433—435; sed erunt qui hunc quoque scrupulum interpretando (cf. p. 52) sibi et aliis eximere moliantur. Verum ut tertium genus carminum duobus prioribus adiungi posse non negarim, obstinate tamen defendam librum *I* ab alio poeta atque librum *M* et alteram partem carminis tricesimi quinti *Φ* 238—525 ab alio atque priorem composita ideoque carmina minoribus litteris scripta a carminibus litteris maioribus exaratis separanda esse. Denique acres lites non movebo, si quis Doloneam et ludos funebres ab eodem poeta, qui quartum genus carminum panxit, aliquanto temporis spatio interiecto superaddita esse statuere malet.

Ad extremum hoc me excusare par est, quod Homeri totam Iliadem inscripsi, licet unius poetae eam opus esse negem. Neque hoc arcano quodam consilio feci, sed quod et plura nomina praefigere nolui et Homeri telam orsi et fila aliquatenus deducentis potiores partes Iliadis fuerunt quam Homeridarum quamvis callida arte praescripta lineamenta persequentium. Longissime vero absum a perversa opinione eorum, qui Homeri laudibus adeo detrahunt, ut eum exilium laciniarum, quales supra § 17 recensui, opificem fuisse statuere non erubescant et gentem vel sectam Homeridarum nuncupatam opinentur non a divino vate, sed ab infimo versificatore, qui aliorum carmina improbo labore consarcinaverit. Quamquam Homerum, qui Chiae genti Homeridarum nomen dedit, alterum potius quam priorem architectum poetam Iliadis fuisse duco, siquidem vetustissima carmina (cf. *B* 460, *P* 301. 747 — 751, *Υ* 385—391) civem Smyrnaeum et incolam Asiae continentis, versus *Ψ* 227 et *Ω* 13 poetam insulanum aperte produnt.

Liber secundus.

De apparatu critico.

§ 47. Poetae versibus apparatum criticum subiecimus, in quo adornando duplex, quod abhinc XXV annos Imm. Bekkerus sibi proposuerat, consilium ita secuti sumus, ut duas eius partes prorsus separaremus. Atque prior quidem pars continet versus parallelos, qui quantum valeant et ad crisin verborum factitandam et ad quaestionem de ordine carminum solvendam nemo non novit. Versus autem geminos vel similes non magis posteriore quemque quam priore loco adnotavimus, hac in re a Bekkeri exemplo discedentes, quandoquidem exempli gratia qui versus librorum *Θ* et *Λ* communes sunt non tam ex octavo libro in undecimum, quam vice versa ex undecimo in octavum translati esse videntur. Neque solum totos versus composuimus, sed etiam hemistichia, quin adeo clausulas versuum insigniores, sed eo diligentiae non progressi sumus, ut etiam singula verba verborumque iuncturas adnotaremus. Quamquam enim has minutulas res apud poetas epicos non operoso imitandi studio, sed memoriae facilitate insigne dictum vel nomen nove fictum iterantes nonnihil valuisse libenter concedo, tamen chartae librarii et crumenae emptorum eo magis parcere malui, quod qui nostra memoria recentiorum carminum singulos versus ex trinis vel quaternis particulis aliunde desumptis consutos esse putant, rem indignam non solum Homero, sed etiam infimo ex Homeridis agere cum Friedlaendero (Jahrb. f. Phil. 1859 p. 582) et Roemero (Ein Dichter und ein Kritiker p. 7) existimo. Iidem tamen non ubique nos in similitudinibus afferendis nobis constare ingenue fatemur, immo prout res postulabat, modo parci modo prolixi fuimus, modo fines contraximus modo remotiora circumspeximus. Sic cum libri quintus et undecimus uter utro prior sit, maxime ambiguum sit, horum librorum particulas versuum inter se concordantes diligentius adnotavimus, tum si quod carmen ab inepto versificatore aliena scrinia expilante panctum esse videbatur, accuratius iuncturas verborum aliunde petitas collegimus, denique ut in vetustis libris fere nullam rationem Odysseae habuimus, ita in libris *ΚΨΩ*, quae cum Odyssea illi communia habeant, sedulo conquisivimus. In tota autem hac parte commentariorum ipsi pauca indagavimus, plurima ex editionibus Heynii Bekkeri Larochii Hentzii et libris Anglorum Prendergasti, Concordance of Ilias, et Dunbari, Concordance of Odyssee, nos repetivisse grato animo confitemur.

§ 48. In altera commentariorum parte et fundamentum crisi

verborum variis lectionibus grammaticorum librorumque manuscriptorum collectis substruere et, quae recentioribus philologis aut ingenii acumine aut dicendi usu accuratius pervestigato persanare contigit, adnotare nobis proposuimus.

Longe uberrimam et utilissimam crisis Homericae supellectilem esse varias lectiones in scholiis Alexandrinorum criticorum servatas dudum inter viros doctos constat. Itaque has primum omnium nobis colligendas et enotandas esse duximus, id quod post scholia Iliadis a Villoisonio Bekkero Dindorfio edita et egregias curas a Lehrsio Friedlaendero Roemero aliis in his pretiosis reliquiis doctrinae Alexandrinorum grammaticorum illustrandis positas non ita arduum fuit. Neque hoc ita dico, tamquam plane hanc materiam exhaustam nihilque, si quis data opera testimonia veterum grammaticorum colligere velit, relictum esse ducam. Immo vero quod neque verba scholiorum criticorum ipsa apposuimus, neque varia scholiorum genera, marginalium interlinearium intermediorum, accurate distinximus neque quam late praecepta Aristarchi et Zenodoti singulis locis relata patere videantur significavimus, hoc ideo a nobis factum scias, quod ipsi hanc partem studiorum Homericorum magis delibavimus quam exhausimus, plene autem his philologorum desideriis Roemerum meum peculiari editione mox satisfacturum esse speramus. Verum tamen commodis eorum lectorum, qui non tam doctrinam Alexandrinorum quam carmina Homeri ipsa spectant, brevi et plene consulere studuimus. Quae igitur Zenodotus Aristophanes Aristarchus suo quodque loco legisse in scholiis dicuntur, diligenter adnotavimus neque, si quid Aristarchus in altera editione mutasse refertur, scientes quidquam praetermisimus. Praeterea et veterum editionum Massilioticae Chiae Cypriae Sinopicae Argolicae Antimacheae lectiones, sicubi illarum memoria ad nos pervenit, et recentiorum grammaticorum Didymi, Ptolemaei Ascalonitae, Dionysii Sidonii, Seleuci, Herodiani quae in scholiis aut ab Eustathio lectiones referuntur, omnes appositis auctorum nominibus in apparatu critico a nobis relatae sunt. Quae autem sine auctoris nomine variae lectiones circumferri in scholiis narrantur (*ἀϑετεῖται*, *γράφεται*), eas nos quoque nota *γϱ.* siglo codicis, in quo scholium quodque scriptum exstat, adiecto (*ἀϑετεῖται* schol. *A*, *γϱ.* schol. Vict.) rettulimus, licet nos non fugerit plerasque ex Aristarcheis copiis fluxisse et utrum Aristonico an Didymo notitia debeatur, satis certa coniectura distingui posse. Denique quae non in doctis scholiis marginalibus, sed supra lineam enotatae in codicibus inveniuntur lectiones, eas ut ab illis distingueremus, tamquam secundam

manum codicis cuiusque indicavimus. Sic quod *A* 66 adnotavimus *γϱ. κνίσης* schol. *A*, hoc spectat ad plenum scholium cod. Ven. *A* *Ἀϱίσταϱχος τὸ κνίσης ἑνικῶς κατὰ γενικὴν πτῶσιν ἄνευ τοῦ ι*, quod autem ad receptam lectionem *ἐνϑ' ἐμοί* *I* 462 adnotatum est *ἔνϑά μοι* C et *γϱ. A*, hoc significat lectionem *ἔνϑά μοι* et in textu codicis C exstare et tamquam variam lectionem in codice *A* referri. Sic autem distinximus, quia variae lectiones in plenis scholiis marginalibus adnotatae omnes ad grammaticos Alexandrinos referendae sunt, quae autem brevi nota *γϱ.* vel *ἐν ἄλλῳ* introducuntur, pleraeque leviusculae sunt, utpote temporum decursu in Homero non aliter atque in Demosthene Platone aliis scriptoribus ortae.

§ 49. Praeter scholia Alexandrina, in codd. Veneto *A* et Victoriano optime servata, debemus aliquot notitias de vetere traditione textus Homerici lexico Homerico Apollonii Sophistae, commentis grammaticorum cum aliorum tum Etymologici Magni et lexicis Hesychii et Stephani Byzantii. Atque priores, cum fere ad praecepta Aristarchi et Herodiani Aristarchei aliunde nota spectent, non multum respeximus, maioris pretii glossae Hesychii et Stephani sunt, ex quibus plus semel genuinas lectiones auctoritate Aristarchi obscuratas atque obrutas revocavimus. Varias vero lectiones, quae in scriptoribus Homeri versus laudantibus exstant et quibus colligendis egregiam operam post Heynium Aug. Nauckius navavit, raro ut referremus operae pretium esse duximus. Nam et longe absum ab Adami mei opinione Platonem et Aristotelem, quin etiam Aristidem et Plutarchum Homeri textum multum a nostro distantem ante oculos habuisse putantis, et parum accurate illos ex sua memoria versus prompsisse per se probabile est et citationibus ceterorum scriptorum confirmatur. Tamen hic illic citationum illarum lectiones non solum rettulimus, sed etiam recepimus; cf. Ψ 84. *I* 458—461. *Θ* 548.

§ 50. Codices neque novos nos in lucem protraximus neque quos alii iam contulerant, iterum excussimus, sed toti in hac parte a copiis editionum Larochii Heynii Spitzneri Hoffmanni pendemus. Verum apparatum Larochianum, cui suus honos etiam post hanc meam curam manebit, non expilavimus neque plenum transcripsimus, sed selectum exhibuimus diligentiore quaestione, quod maxime fieri opus erat, de codicum pretio universo et de dignitate singulorum codicum instituta. Primum igitur codices ipsos in duas classes distributos ita recensere visum est, ut lectorem, qui plura scire cupiat, ad librum Larochii, Homerische Textkritik p. 433—487 et ad prolegomena Hoffmannianae editionis Iliadis librorum XXI et XII demandemus.

Codices veteres:

A = cod. Venetus 454 saec. X, longe accuratissime omnium librorum Iliadis exaratus, qui praeter textum Homeri signa critica Aristarchi singulis versibus appicta habet et in marginibus vetera scholia continet. Exciderunt et recenti manu suppleta sunt undeviginti folia, in quibus scripti erant versus *E* 336—635. *P* 277—577. 729—761. *T* 126—326. *Ω* 403—504.

C = cod. Laurentianus plut. XXXII 3 saec. XI, minus diligenter scriptus, ita tamen ut praeter innumeros errores multas bonas lectiones exhibeat, quas partim in aliis exemplaribus ferri scholia interlinearia cod. Ven. *A* testantur.

D = cod. Laurentianus plut. XXXII 15 saec. XI vel XII nitide scriptus, magis quam C cum cod. Ven. A conspirans. Omissi sunt consilio, ut videtur, librarii *B* 494—877, casu exciderunt *P* 28—159.

B = cod. Venetus 453 saec. XI, sola propter scholia exegetica notabilis ideoque raro a me commemoratus.

S = cod. rescriptus Syriacus saec. IV, a Curetonio Londini 1851 accuratissime editus, continet *M* 273—471, *N* 133—265. 333—398. 465—530. 663—728. 797—837, *Ξ* 1—20. 156—419, *O* 158—220. 356—421. 491—557, *Π* 199—261. 331—397. 666—731. 798—862, *Σ* 93—358. 426—492, *T* 136—268. 335—424, *Υ* 1—172. 306—503, *Φ* 1—397. 465—611, *X* 1—113. 181—378, *Ψ* 57—323. 457—589. 656—788. 856—897, *Ω* 1—20. 285—483. Quantumvis vetustus et munde exaratus longe tamen Veneto *A* inferior est et multis vitiis scatet, de quibus conferas, sodes, Bekkerum Hom. Bl. I 114—122.

P = papyri ex Aegyptiis sepulcris in lucem protracti, quorum Bankesianus continet *Ω* 127—804, Harrisianus *Σ* 311—617, Parisiensis *N* 1—175. Licet antiquissima illa volumina papyracea sint, tamen bonitas multum abest ut vetustatem aequiparet.

Ambr. = cod. Ambrosianus pictus, ab Angelo Maio 1819 editus, amplectitur ferme octingentos versus variarum partium Iliadis.

Codices deteriores et raro in hac editione adhibiti:

Eust. = Eustathii libri in commentariis eius laudati.

Lips. = cod. Lipsiensis 1275 saec. XV a Mich. Apostolo Byzantio scriptus.

Cant. = cod. Cantabrigiensis 300, a Barnesio tamquam antiquissimus laudatus.

Harl. = cod. Harleianus 5693 saec. XV.

Mori episcopi Eliensis codex a Barnesio passim commemoratus.

Vindobonenses codices G = 39 saec. XIV, H = 117 saec. XIII, L = 5 saec. XIV, a Larochio collati.

Veneti codices *M* = 456 et N = 451 saec. XIV et XV a Larochio passim commemorati.

His ex codicibus Veneti *A* varias lectiones, si *ν ἐφελκυστικά*, spiritus accentusque ex lectionum varietate excipi permittas, plene rettulimus, Laurentianorum, Syriaci, papyrorum, ut aperta ipsoque metro refutata menda et orthographicas quisquilias referre inutile duximus, ita lectiones, quae hoc nomine dignae sunt, omnes enotavimus, denique codicum deteriorum lectiones, nisi si quas spreta dignitate librorum bonorum in textum recepimus aut non prorsus contemnendas duximus, non adnotavimus. Has autem rationes cur secuti simus, ex iis, quae deinceps iam disputaturi sumus, apparebit.

§ 51. Communem omnium codicum esse originem inprimis apparet ex versibus *I* 458—461 et *Σ* 604—605, qui cum ab Aristarcho damnati essent, in omnibus codicibus nostris desunt. Similis est causa versuum *Θ* 548 et 550—552, quos in codicibus nostris omissos ex Platonis Alcibiade II p. 149 D Barnesius primus recepit; hoc unum differt, quod num hi quoque versus ab Aristarcho damnati sint, diserto testimonio caremus. Denique eodem spectat, quod aliquot menda, velut *ἕκαστον* (corrige *ἕκαστοι*) *B* 127, *ἄξαντο* (corr. *ἄξοντο*) *Θ* 545, *ἀκταῖς* (corr. *ἀκτῆς*) *M* 284, *ἔνθα δὲ* (corr. *ἔνθα τε*) *N* 21, *ποτὶ* (*πέλει* Et. M.) *Ξ* 396, *ἀέλλη* (corr. *ἄελλα*) *Π* 374, *προβιβῶντος* (corr. *προβιβάντος*) *Π* 609, codices nostros insederunt omnes.

Quod versus supra commemorati et in codicibus nostris desunt et ab Aristarcho damnati esse dicuntur, inde facile quis concludat codices nostros ex Aristarcheo exemplari oriundos esse, praesertim cum in codice Veneto *A* signa Aristarchea singulis versibus appicta sint. At hanc quominus opinionem amplectamur plenam, certa obstant indicia. Nonnullis enim locis alia quam quae Aristarcho probabatur lectio in codicibus exstat; sic Aristarcho placebat *Λ* 466 *ἀμφί μ' Ὀδυσσῆος ταλασίφρονος ἵκετ' ἀυτή*, lectionem vulgari sermoni accommodatam *ἵκετο φωνή* codices nostri exhibent omnes; paulo ante *Λ* 455 in codicibus scriptum est *αὐτὰρ ἐπεί κε θάνω, κτεριοῦσί με δῖοι Ἀχαιοί*, Aristarchus genuinum, ni fallor, versus initium servavit *αὐτὰρ ἔμ', εἴ κε θάνω*, quo recepto *κτεριοῦσί γε δῖοι Ἀχαιοί* emendandum esse Spitznerus intellexit; similiter *Γ* 406. *Δ* 170. 456. *H* 420. *I* 564. *Ξ* 285 codices in lectione ab Aristarcho repudiata consentiunt. Quo cum accedat, ut codices contra Aristarchi sententiam lectiones Didymo et Herodiano pro-

batas saepenumero, velut *B* 258. 330. *A* 116 exhibeant, recte Wolfius in praefatione suae editionis p. XXXVI statuisse videtur vulgatum textum ex Aristarchi conformatione collatis aliorum grammaticorum notationibus post Herodianum studiis grammaticorum quasi *ἐκλεκτικῶν* saeculi tertii vel quarti coaluisse.

Huius recensionis purissimus fons est codex Venetus *A*, qui ex archetypo exemplari non solum carminum textum, sed etiam signa critica et scholia quattuorvirum, Aristonici Didymi Herodiani Nicanoris, recepit; atque etiam interlineares lectiones varias, quas siglo *γρ. A* a nobis indicari supra diximus, si minus omnes, at tamen maximam partem ex illo archetypo fluxisse veri simile est. Nihilo tamen secius ceteris codicibus, ut textum archetypi illius recuperemus, non prorsus carere possumus; id quod scite iam C. Kayserus in doctissima recensione editionis Bekkerianae, Philol. XVII 695 monuit. Nimirum casu interciderunt in cod. Ven. *A* nonnulli versus, velut *B* 168. *Γ* 78. *E* 42. *H* 380. *Θ* 6. 400. *K* 531. *P* 585. *Ψ* 565. *Ω* 693. 790, qui in codicibus CD aut C aut D solis servati nullam interpolationis suspicionem movent. Qui autem versus in omnibus codicibus prioris classis desunt, *B* 168. *N* 316. *Φ* 434. 480. 510, hi nescio an ab illo quoque archetypo afuerint; certe versus *N* 316 ab interpolatore quodam additus, *Φ* 480 ab Aristarcho damnatus est, reliqui autem dubito utrum ex alio pleniore exemplari an ex scholiis nunc deperditis in marginem codicis D (*B* 168. *N* 316) et in textum deteriorum codicum Lipsiensis Cantabrigiensis Vindobonensium devenerint. Facilius vero est ad explicandum, quo pacto aliquot locis, velut *Σ* 194 et *Ψ* 483, in cod. *A* deterior, in DS melior lectio exhibita sit. Si enim recte supra statuimus in archetypo varias lectiones supra lineam aut in margine adnotatas fuisse, facile fieri potuit, ut ab librariis codicum ex illo fonte derivatorum alia ab alio lectio elegeretur.

§ 52. Magnas vero partes cum in textu carminum recognoscendo tum in apparatu critico adornando coniecturis virorum doctorum tribuimus. Quamvis enim Homeri et egregia subsidia sint critica et Aristarchus, qui traditum textum constituit, ingenii acumine et diligentia observationum omnes omnium aetatum criticos vicerit, tamen in Aristarchum quoque cadit illud 'humanum est errare', et multa saecula priusquam carmina Homeri litteris mandarentur, multa priusquam Alexandrini grammatici facem criticam iis admoverent, praeterlapsa sunt. In illis autem remotioribus temporibus plurimas mutationes carmina subierunt plurimaque orationis menda contraxerunt, ad quae detegenda et abstergenda, postquam

digammi vis a Bentleio reperta et origo graeci sermonis grammatica comparativa illustrata est, nobis longe apertior via patet quam Aristarcho veteribusque grammaticis. Qua de causa nostram curam angustis cancellis Aristarcheae doctrinae inclusam noluimus neque magis vetera menda emaculare quam librariorum errores tollere adnisi sumus. Omnino autem rationis lucem cum in omni vitae genere tum in hac nova Homeri editione plus quam codicum fidem grammaticorumque auctoritatem nobis valuisse libere fatemur; quae quo tendant, sequentibus capitibus singillatim exponemus, hic pauca, quae ad emendandi curam universam pertinent, nobis praefanda sunt.

§ 53. Apparatum criticum huius editionis non solum codicum lectiones varias, sed etiam ingenii lumina complecti omnes grato animo accepturos esse confido, quos voluminosas orthographicarum discrepantiarum errorumque scribarum farragines perlegere et magnis expensis emere taedet. Verum etiam curae criticae, quibus solidum hac editione fundamentum parare volui, non exiguum fructum ex coniecturis virorum doctorum allatis capient. Multos enim, neque solum Cobetum, qui aliorum philologorum tentaminibus neglectis quavis pagella bilem commovet, coniecturas promere video, quae dudum bis terque ab aliis propositae sunt. Superiorum autem philologorum commentis, quae quidem non oblivione obrui merentur, collectis iam habebunt nostrates homines, quibus nova et meliora superstruant. Hac vero de causa coniecturis non solum nomina auctorum adieci, sed etiam, si non ab editore aliquo factae erant, librum, in quo quaeque proposita aut confirmata sit, indicavi duces potissimum secutus Hentzium et Benickenium, quorum largis copiis egregie me adiutum esse grato animo confiteor. Ceterum ne nimis accresceret ambitus commentariorum, nomina eorum, qui coniecturis aliorum suos calculos adiecerunt vel eas confirmabant aut improbabant, referre supersedi. Sed sic quoque magnum haec pars critici apparatus mihi laborem et taedium fecit et tamen vereor, ut desideriis virorum doctorum plene satisfecerim et qui primus coniecturam quamque proposuerit, indagare semper mihi contigerit. Quodsi doctiores bonas emendationes hic illic me fugisse aut ab alio prius prolatas esse arguent, bona me voluntate excusatum velim. Multa vero tentamenta sciens praeterii; adeo enim viri docti in sollicitandis verborum formis et damnandis versibus fines sobriae disciplinae egressi sunt, ut nullum fere versum intentatum dimitterent.

§ 54. Qui mecum rationi plus quam codicibus se tribuere dicunt, forsitan me mihi constare negent et analogiae normam

minus, quam par sit, me secutum esse querantur. Video enim esse et magni aestimari, qui adeo poetae libertatem circumscribere audeant, ut duplices formas, nisi quae metro flagitentur, ferre indignentur et poetam, qui *Ἐννοσίγαιον* et *ἐννῆμαρ* dixerit *εἰνοσίφυλλον* vel *εἰνάνυχες* dicere potuisse negent. His non ita respondebo, ut, cum carmina Iliadis alia ab alio composita esse videantur, talia discrepantiarum vestigia deleri nefas esse dicam. Quae enim contra analogiam peccant, maximam partem temporum decursu ab rhapsodis redactoribusque Pisistrateis illata esse multo verisimilius est quam ab auctoribus singulorum carminum ipsis; cuius rei illustre exemplum est nominis *Πείρoος* soluta et prisca forma in novicio catalogo *B* 844 servata, in vetere carmine *Δ* 520. 525 oblitterata. Sed merito Cobetum omnia ad suam analogiae legem revocantem et poeticam libertatem quasi iugulantem Bekkerus Hom. Bl. II 42—54 reprehendit atque exagitavit. Nam et omne fundamentum artis criticae labefactant, qui tam fastidiose traditionem librorum contemnunt, et naturam elocutionis Homericae ipsam neglegunt, quam God. Hermannus in egregia de legibus quibusdam subtilioribus sermonis Homerici commentatione dicit liberiorem necdum aut arctis quibusdam praeceptis formatam, aut, ut postea est factum, usu huc vel illuc inclinante constrictam coarctatamque. Licet igitur plurimum rationi et analogiae tribuerim effrenatamque lubidinem a divino poeta alienam fuisse sentiam, quaedam tamen fuerunt, quae non ex analogiae regulis, sèd ex auctoritate optimorum librorum discernerem. Sic cum de duobus et *ἐόντε* et *ἐόντας* Homerum dixisse, ad praeteritum tempus exprimendum *κέλευσε* non magis quam *κέλευε* usurpasse, iuxta antiquum locativum *στήθεσφι* etiam vulgari *στήθεσσι* usum esse probabile sit, utrum quoque loco scriberem, ex codicum dignitate diiudicavi; neque quod *Φηραί* pluraliter plurimis locis (*B* 743. *I* 151. 293. *γ* 488. *o* 186) dicuntur, ideo in *E* 543 quoque, licet per numeros fieri potuerit, *Φηρῇ* in *Φηραῖς* corrigere ausus sum. Est etiam verecundiae honos et suus locus nesciendi arti.

De vitiis ex vetere scriptura natis.

§ 55. Pisistratus Atheniensis primus Homeri carmina litteris mandasse narratur opera usus Onomacriti Atheniensis, Zopyri Heracleensis, Orphei Crotoniatae et quarti alicuius, cuius nomen in scholio Plautino a Ritschelio opusc. I 6 doctissime illustrato corruptum est. Pisistrateum illud exemplar neque ipsum neque apographa eius, nedum antiquiora illa, quae ante Pisistratum scripta

fuisse exemplaria Nitzschius Bergkius Volkmannus optant magis quam probant[1]), Alexandriam delata esse ita constat, ut grammatici Alexandrini, quamvis sedulo vetustos libros ex omnibus Graeciae angulis corraserint, Homeri tamen nulla exemplaria norint nisi quae recenti vel Ionica scriptura exarata erant. Pisistratei autem illi redactores, cum Ionicae litterae tum omnino nondum inventae essent, vetere scriptura sedecim vel potius duodeviginti litterarum (cf. Franz, elementa epigraphices graecae p. 18 et Kirchhoff, Geschichte des griech. Alphabets tab. I) non uti non poterant. Neque hoc fugit veteres criticos cum alios tum Zenodotum Aristophanem Aristarchum, qui corruptelas nonnullorum versuum *ἐκ τῆς παλαιᾶς γραμματικῆς* repetiisse scholia Veneta et Porphyrii *H* 238. *Λ* 104. *Φ* 127. *α* 275 luculenter docent[2]). Sed quo tempore transcriptio illa ex vetere in novam litteraturam facta sit aut num omnes qui in Alexandrinam bibliothecam congesti sunt libri Homeri ex uno, in quo primo nova litteratura usurpata fuit, exemplari manaverint, neque illi quidquam memoriae prodiderunt neque nos in tanto veterum bibliothecarum naufragio unquam explorabimus. Illud exploratum est non satis circumspecte illos qui transcribendi veteres litteras curam susceperunt suo officio functos esse et haud pauca vitia ex istorum erroribus nostros libros Homeri insedisse. Multi nostra memoria hoc emendandi adminiculo usi sunt et critici et grammatici, ex quorum numero honoris causa nomino Cobetum, qui in miscellaneis criticis p. 289 sqq. permultos locos hac via ingeniose sanavit[3]), et Wackernagelium Basileensem, qui in commentatione, Die epische Zerdehnung, in Bezzenbergeri Beitr. IV 266—275 nota et vetera exempla huius corruptelae congessit et ex accurata grammaticae comparativae perscrutatione nova addidit. Qua de causa nemo mirabitur,

1) Hoc non ita dico, ut ante Pisistratum nihil carminum Homericorum litteris mandatum esse contendam aut verisimile esse ducam; prorsus enim in hac re assentior Lehrsio, de stud. Arist.[2] p. 443 prudentissime hanc quaestionem expendenti; at et fide testimoniorum et rerum probabilitate constat Pisistratum primum totam Iliadem et Odysseam publica auctoritate conscribendas curasse et ad illud exemplar omnem traditionem scriptarum Iliadis et Odysseae revocandam esse. Praeterea addo epica carmina etiam tempore hymni Apollinis Delii, utpote cuius auctor oculorum visu se caruisse dicat, id est circa ol. 29 viva voce rhapsodorum, non litterata memoria propagata esse videri; confer supra p. 93.

2) Cf. commentationem meam, Die älteste Textüberlieferung des Pindar in Phil. XXV 608 sqq.

3) Quo iure Cobetus Zenodotum primum litteras atticas veterum librorum in ionicas transcripsisse dixerit, nullus equidem video.

quod nobis quoque in hac editione, ut solidum fundamentum arti criticae substrueremus, hanc rem attingere visum est.

§ 56. In Pisistrateo exemplari, quod, etiamsi ante Pisistratum iam alii singula Homeri carmina seorsim litteris mandarint, tamen omnium qui innotuerunt librorum fontem fuisse probavi, vocales ε et ο tam breves (ε ο) quam longae (η ω) singulis litteris *E* et *O* expressae erant, quae eaedem notae praeterea diphthongis ει et ου si minus omnibus, at saltem iis, quae neque ex vetere lingua receptae neque ex contractione ortae erant, designandis inserviebant. Neque consonantes litteras duplicandi usum tum temporis viguisse ex vetustis titulis satis compertum est, unde *Σ N M* et simplices et duplices sonos sibilantes seu nasales in exemplari Pisistrateo significasse nobis statuendum est. Iam qui vetera exemplaria transcribebant, cum aut non satis rei attenderent aut quotidiani, quo tum utebantur, sermonis proprietate deciperentur, vocales illas longas breves compositas haud raro inter se commutabant aut singulas sibilantes ubi binae scribendae erant exarabant. Atque multi errores omnes codices occupaverunt et Alexandrinos quoque grammaticos fugerunt, alii ita propagabantur, ut contrariae scripturae non omnis oblitteraretur memoria. Ut ab hoc altero genere errorum exordiar, duplices scripturae transcriptione veteris litteraturae natae in codicibus feruntur hae:

§ 57. *τεθνειώς* et *τεθνηώς* innumeris locis, de quibus confer Larochium, Die Homerische Texteskritik p. 282; veram esse Aristarcheam lectionem (vide Hoffmannum ad *X* 164 et schol. ad *Z* 71. *H* 409. *Π* 16) *τεθνηώς*, ex *τεθνηϝώς* illam ortam, etymologia docet.

θείῃς θείῃ φανείῃ μιγείῃς περιστείωσι et *θήῃς φανήῃς μιγήῃς περιστήωσι*, quorum testimonia congessit Larochius, Hom. Textkr. 405 sqq. Aristarchum *θήῃς δαμήῃς περιστήωσι* praeferentem hic non secuti sumus, quoniam et analogia cum primae personae *θείω θείομεν στείομεν* tum formarum *μιγέωσι B* 475, *ἀφέῃ Π* 590, *βέῃ Π* 852. *Ω* 131, *θέωμεν ω* 485 diphthongo ει favere videtur et vocalis ι horum verborum ipsa origine modi coniunctivi, ut infra videbimus, confirmatur. Sed non ita vestigia codicum derelinquere ausi sumus, ut etiam *βαίῃ* vel *βείῃ*, *σταίῃ* vel *στείῃ* scriberemus, praesertim cum lectio codicis Veneti *A φανήιηι T* 375. *Υ* 64 dignior quae probaretur esse videretur.

ἀκληεῖς M 318 et *ἀκλεῖας K* 281, *εὐρρεῖος Ω* 692 et *εὐρρῆος O* 265. *Φ* 1, *ζαχρηῶν* et *ζαχρειῶν E* 525, *σπείους ε* 68. 226. *ι* 141 et *σπῆι Σ* 402. *Ω* 83. *β* 20, *πολύκλητοι*

K 420 et *ἀγακλειτοί B* 564. *M* 101; nos utraque forma reiecta veteres formas diductas *ἀκλεϝέας ἐυρρεϝέος ζαχρεϝέων σπέϝεος σπέϝεϊ πολυκλέϝιτοι* revocandas esse censemus.

Ἄρῃ et *Ἄρει E* 757. *Φ* 112. 431; nos cum utrumque ferri posse videremus, auctoritatem codicis optimi secuti sumus.

κεχάνδει et *κεχάνδη Ω* 192, *ᾔδη* et *ᾔδει A* 70. *B* 38. 213 etc. Aristarchum, cuius vestigia legit librarius codicis Ven. *A*, ubique *ᾔδη* exhibuisse Didymus ad *E* 64, Etym. M. 419, 25, Anonymus Bekkeri anecdot. p. 1288 docent; contra Cobetus, misc. crit. p. 300 spreta Aristarchi et codicum auctoritate analogiae leges solas probandas et ut *κεχάνδει ἐτεθήπει*, sic etiam *ᾔδει* scribendum esse censuit. Nos tam cautum tamque sobrium criticum Aristarchum novimus, ut eum non quod Atheniensem Homerum fuisse putavit, atticam formam *ᾔδη* invexisse credamus, sed quia hanc formam et in suis codicibus invenit et ex ore rhapsodorum veteris pronuntiationis tenacium excepit.

βλεῖο et *βλῆο N* 288; alteram lectionem, ut quae analogia formarum *βλήμενος βλῆτο βλήεται* commendaretur, merito Bekkerus Cobetus Nauckius anteposuerunt.

μεθίει et *μεθίῃ Φ* 72, *καθῆσεν* et *καθεῖσεν Σ* 389, *ἀκαχήατο* et *ἀκαχείατο M* 179, *ἐάσεις* et *ἐάσῃς Υ* 311, *σμαραγήσῃ* et *σμαραγήσει Φ* 199, *ἀνάσσει* et *ἄνασσε Φ* 86, *ἐπισχοίης* et *ἐπίσχοιες Ξ* 241, *θηοῖο* et *θειοῖο Ω* 418, *φοιτήτην* et *φοιτείτην M* 266, *Πηλέος* et *Πηλέως A* 489, *ηὖτε* et *εὖτε Γ* 10, *T* 386, *χέρηα* et *χέρεια Δ* 400. *Ξ* 382. *ξ* 176 (v. La-Roche Hom. Textkr. p. 378 sqq.), *μείς* et *μής T* 117, *πετεηνῶν* et *πετεεινῶν P* 675, *μήν* et *μέν B* 291. *Ω* 52. *π* 440; haec ita in codicibus variant, ut difficile ad diiudicandum sit, utrum a vetere scriptura varie transcripta an ab socordia librariorum origo varietatis repetenda sit.

§ 58. *βῶν* et *βοῦν H* 238; nos Aristarcho *βῶν* scribenti morem gessimus, ut ipsa forma scutum bovinum a bove distinguatur.

πεπτεότ' et *πεπτεῶτ' Φ* 503. *χ* 384; nos, cum Homeri aetate Graeci *πεπτεϝότ'* dicere nondum desiisse videantur, diductam formam et brevem vocalem anteposuimus.

σφεδανόν et *σφεδανῶν Φ* 542; altera lectio iis grammaticis deberi videtur, qui ultimam syllabam vi ictus produci posse negabant aut non meminerant.

ἄωρτο et *ἄορτο Γ* 272 et *T* 253; brevem vocalem analogia similium perfectorum, velut *ἔολπα ἔοργα ἔμμορε ἔφθορα* satis tuetur. Quod solum in contrariam partem trahere videtur *ἔωθα*,

ita G. Curtius Verb. II 133 explicavit, ut vocalem longam vi primitivi digammi *ἔσϝοθα* natam essse diceret.

ἀσπάσιος et *ἀσπασίως* ψ 233; adiectivum pro adverbio elegantius positum hoc loco haud cunctanter praetuli. Idem ex coniectura Σ 270 restituendum esse censet Cobetus, misc. crit. p. 295, quod quominus non solum probaremus, sed etiam in textum reciperemus, obstitit versus *T* 72 *ἀσπασίως αὐτῶν γόνυ καμψέμεν*, quo in versu vocalis *ω* metro si non flagitatur, at tamen commendatur.

γεγωνώς et *γεγωνός*, *ὥς* (*ὅς* v. l.) *ποτ' ἐπηπείλησε* Ξ 45 et *ὅς* (*ὥς* v. l.) *κε φάγῃσι* Φ 127, *ὅς* (*ὡς* v. l.) *ἔτλης* X 236, *ὥς* (*ὅς* v. l.) *μοι καλά* Ω 388, *Πηνέλεων* (*Πηνέλεον* v. l.) N 92, *μή σε γέρων* (*γέρον* v. l.) Ω 569, *Ποσειδάων* (*Ποσίδαον* v. l.) Ξ 357 (cf. τ 357. φ 381); haec dubito an grammaticorum potius quam *τῶν μεταχαρακτηρισάντων* culpa varie in codicibus fluctuent.

§ 59. Aliorum verborum duplices formae inde natae esse videntur, quod in transcribenda vetere litteratura, ut syllaba produceretur, alii longam vocalem scripserunt, alii consonam insequentem duplicaverunt. Hunc in ordinem refero:

μαχήσομαι ἐμαχησάμην et *μαχέσσομαι ἐμαχεσσάμην*, quae scripturae tantum non omnibus locis variant, cf. La Roche Hom. Textkr. p. 308. Utram praeferrem, ego non magis haesitavi quam quicunque ante me Homeri carmina edenda curaverunt. Atque duplicandae quidem sibilanti ii loci favere videntur, in quibus altera verbi syllaba correpta est, velut *ἀντίβιον μαχέσασθαι* Γ 20. H 40. 51. Θ 168. 255, *ἐμοὶ μαχέσασθαι ἀνώγει* H 74, *κατὰ σφέας γὰρ μαχέσονται* B 366, quo simili modo idem poeta *ὅσος* et *ὅσσος*, *Ὀδυσεύς* et *Ὀδυσσεύς*, *μέσον* et *μέσσον*, *νεμεσῶ* et *νεμεσσητόν* usurpavit. At producta est altera syllaba etiam nominum derivatorum *μαχητής* et *μαχήμων* et *μαχητός*, quorum quae subsequitur littera consonans geminari non poterat. Qua de causa in iudicio Aristarchi (v. schol. ad A 304. B 377. Γ 290. I 32) et fide editionum Massilioticae Argolicae Sinopicae Antimachi (cf. schol. ad A 298) longam vocalem *η* exhibentium mihi acquiescendum esse putavi. De simili ambiguitate verborum *ἐρῦσατο* = servavit et *ἐρύσσατο* = extraxit lectorem ad Buttmanni Lexil. I 63 demandare sufficiat.

ὄφελλον et *ὄφειλον* Λ 688. 698. Hes. op. 17, *ὀφέλλετ'* et *ὀφείλετ'* Λ 686. γ 367, *ὤφελλες* et *ὤφειλες* δ 472; nos hac in re a Nauckio discedentes Aristarcheas lectiones *ὄφελλον* et *ὀφέλλετ'* probavimus, utpote quae, cum a vulgari sermone abhorreant,

scribis quotidianarum lectionum sectatoribus non debeantur et aliis locis consensu codicum confirmentur litteram *λ* huius verbi non solum si augendi, sed etiam si debendi vim habet, geminantium, velut *ὀφέλλειεν* Π 651. β 334, *ὄφελλεν* Λ 353. φ 17, *ὤφελλεν* Z 350. H 390. P 686. Σ 19, *ὤφελλον* Ω 764, *ὤφελλες* Ξ 84, *ὀφέλλετε* T 200, *ὀφέλλει* ϑ 332. 462. Rediimus igitur in hac re ad Buttmanni sententiam, qui in gramm. maiore II p. 262 omnibus locis duplicem liquidam huius verbi restituendam esse censuit. Praeterea cum Aristophane potius *χρεῖος ὀφείλετ'* Λ 686 quam cum Aristarcho *χρέως ὠφείλετ'* legere maluimus, quia Homerum quam plurimum potuit ab contractione vocalium sese abstinuisse novimus.

ἔδδεισε an *ἔδεισε* Λ 33. 568. Γ 418, *περιδδείσαντες* an *περιδείσαντες* Λ 508. Φ 328, *ὑποδδείσαντες* an *ὑποδείσαντες* M 413. Σ 199, *ἀδδεές* an *ἀδεές* Θ 423 scribendum esset, grammaticos olim inter se dissedisse testimonia scholiorum a Larochio Hom. Textkr. p. 178 et 390 collecta affatim docent. Aristarchus, cum linguam graecam mutas consonantes verborum simplicium raro geminare videret, unam litteram *δ* scribendam esse censuit (cf. schol. ad Θ 423. O 123. δ 37); codices fere omnes gemina littera *δ* occupavit, sive haec antiqua et vulgaris lectio fuit ab Aristarcho expulsa sive probata ab eo grammatico, a quo exemplar nostrorum codicum adornatum est. Nos fidem secuti tituli Corinthii, a Lollingio, Mittheil. des arch. Instit. in Athen I 40 primum editi, *ἔδϝεισεν περιδϝείσαντες ὑποδϝείσαντες* similia exaranda curavimus.

Similis est causa verborum *ἅδην* et *ἁδηκότες*, quae Aristarchus una, Nicias grammaticus et pars codicum, si prima syllaba vicem longae tuetur, gemina littera *δ* scripserunt. Verum *ἅϝδην* E 203 et *ἁϝδηκότες*, quae olim proposueramus, scribere non iam ausi sumus, merito vituperati hoc nomine a Leone Meiero K. Z. XXII 467 latinum 'satur' et germanicum 'satt' potius quam latinum 'avidum' et sanscritum 'avati' cum graeco *ἅδην* et *ἅμεναι* comparante. Nescio tamen, an ambigua natura vocalis *α* correptae in *ἅδην* N 315. T 423. ε 290, *ἅδος* Λ 88 (?), *ἁδινός* B 87. 469, productae in *ἅδην* E 203 et *ἁδηκότες* K 98. 312. 399. 471. μ 281, *ἁδήσειεν* α 134 nec non dissidium grammaticorum de spiritu aspero vel leni his verbis praefigendo testimonio sint in graeco sermone radices an et sa, postquam litterae *σ* et *ϝ* sensim evanescere coeperunt, inter se confusas esse.

§ 60. In liquidis quoque litteris geminandis parcior fuit Aristarchus, cum vocabulorum *πολύρρηνες* I 154, *ἄλοφον* K 258,

διαραίσει *I* 78, *μεταλήξαντι* *I* 299, *τὸν δὲ λίσσοντο* *I* 574, *ἀπολήξῃς* *O* 31 litteram *ϱ* vel *λ* duplicari vetaret. Nos cum plurima parte codicum geminationem litterae probavimus, quippe quae et etymologia singulorum verborum commendaretur et metrum fulciret atque sublevaret. Dubii vero animi fuimus, num *πολύϝϱηνες* quam *πολύϱϱηνες* scribi praestaret et non modo *ἔσσυτο ἐσσείοντο ἐλλιτάνευε ἐλλίσσετο*, sed etiam *φῶτας ὅτε_σσεύαιτο* *P* 463, *καί ϱα μάλα_λλίσσοντο* is scribere deberet, qui scriptis litteris sonum pronuntiationis accurate reddere vellet. Sed quamvis in inscriptionibus saepe talia verba coaluisse constet et ne in vetustorum codicum quidem continua scriptura discreta fuerint, tamen usui lectorum qui verba dirimat melius quam qui pronuntiationis continuitatem exprimat consulere iudicavimus.

Denique hoc quoque librarii commisisse videntur, ut si plura nomina ab eadem stirpe prognata erant, non eodem modo omnia in transcribenda vetere scriptura tractarent. Sic factum est, ut in codicibus nostris circumferantur:

ἐννῆμαϱ ἐννήκοντα ἐννέωϱον et *εἴνατος* *B* 295, *Θ* 266, *εἰνάνυχες* *I* 466, *εἰνάετες* *Σ* 400. *γ* 118; *ἐννοσίγαιος* et *εἰνοσίφυλλος*; *παϱειά* et *καλλιπάϱῃος*. Fuerunt qui haec quoque corrigenda et ad unam quandam normam revocanda esse censerent; ego, cum linguam in formandis nominibus minus quam in declinandis verbis sibi constare videam, anceps haereo, utrum duplices, quas enarravimus, formae ex erroribus librariorum an ex inconstantia veteris loquelae repetendae sint.

§ 61. Hucusque rettuli varias lectiones, quarum originem in vetere scriptura aliter ab alio transcripta positam esse sentimus. Aliis locis ab omnibus perperam vetere scriptura intellecta errores nati usque ad nostram memoriam propagati sunt, quibus de erroribus commentationem ita partiri nobis visum est, ut primum quae acumine virorum doctorum evidenter correcta sunt, breviter enarremus, dein quae aut nondum emendata sunt aut quorum emendatio nondum omnium applausum tulit, paulo accuratius et copiosius exponamus.

Τῆμος ἄϱ' ἀμφὶ πυϱὴν κϱιτὸς ἔγϱετο λαός (*H* 434. *Ω* 789); *ἤγϱετο* certatim emendarunt Duentzerus Larochius Cobetus.

Ὣς Ἕκτωϱ ἀν' ὅμιλον ἰὼν ἐλλίσσεθ' ἑταίϱων (*M* 47); *εἱλίσσεθ'* collato *M* 408 ingeniose restituit Cobetus, misc. crit. p. 277.

Οὐ γάϱ πώ ποτέ μ' ὧδε γ' ἔϱως φϱένας ἀμφεκάλυψεν (*Γ* 442); *ἔϱος* ex *Σ* 315, quo versu brevis vocalis metro flagitatur, restituendum esse iam Eustathius intellexit.

Ἄσβεστος δ' ἄϱ' ἐνῶϱτο γέλως μακάϱεσσι θεοῖσιν (*A* 599. *ϑ* 326); *γέλος* hoc versu et *γέλον* in Odyssea *υ* 8. 346. *σ* 350 ad analogiam dativi *γέλῳ* *σ* 100 et accusativi *ἔϱον* *A* 469. *B* 432 restituendum esse Bentleius intellexit. Qui adversari videntur versus *ϑ* 343 sqq. recentiori poetae debentur.

Αἴ κέν πως ἀϱνῶν κνίσης αἰγῶν τε τελείων
βούλεται ἀντιάσας ἡμῖν ἀπὸ λοιγὸν ἀμῦναι (*A* 67).

Curtius Verb. II 72 coniunctivum *βούλετ'* restituit et similiter *B* 232 *μίσγῃ' ἐν φιλότητι* et *καταΐσχῃ' οὐδὲ ἔοικεν* scribendum esse monuit pro *μίσγεαι ἐν* et *καταΐσχεαι οὐδέ*.

Ἀλλ' ὥς τε στήλη μένει ἔμπεδον, ἥ τ' ἐπὶ τύμβῳ
ἀνέϱος ἑστήκει τεθνηότος ἠὲ γυναικός (*P* 435)·

ἑστήκῃ coniunctivum legibus grammaticae requiri docuit G. Hermannus, de legibus quibusdam subtilioribus sermonis Homerici II 6; simili de causa Bekkerus Nauckius Cobetus coniunctivos *ὀϱώϱῃ* *Π* 633 pro *ὀϱώϱει* vel *ὄϱωϱεν*, *ἀνώγῃ* *H* 74 pro *ἀνώγει*, *δοκεύῃ* *Θ* 340 pro *δοκεύει*, *ὅτε φϱίσσωσι* *Ψ* 599 pro *ὅτε φϱίσσουσι*, *ἑλκήσωσι* *P* 558 pro *ἑλκήσουσι*, *σκαίϱωσιν* *K* 412 pro *σκαίϱουσιν*, *ἐπεντύνωνται* *ω* 89 pro *ἐπεντύνονται* restituendos esse censuerunt.

Τϱεῖς γάϱ τ' ἐκ Κϱόνου εἰμὲν ἀδελφεοί, οὓς τέκετο Ῥέα (*O* 187)

Corruptum esse locum contractio duarum vocalium nominis *Ῥέα* minime ferenda praesertim in Homero aperte docet; originem autem corruptelae ex scriptura *PEA* falso transcripta repetendam et *τέκε Ῥεία* corrigendum esse iudico.

ὠμηστής *A* 454. *X* 67. *Ω* 82. 207; *ὠμεστής* corr. Wackernagelius.

Μηκιστέος υἱός *B* 565. *Ψ* 678; *Μηκιστῆος υἱός* corr. Bekkerus.

Πηλέος υἱός *A* 489. *T* 216; *Πηλῆος υἱός* corr. Bekkerus.

Ἀλλ' ἔβαλ' ἔνθ' ἄϱα τε φϱένες ἔϱχαται ἀμφ' ἀδινὸν κῆϱ (*Π* 481)

Tradita forma *ἔϱχαται* non magis quam *ἔϱχατο* *P* 354. *ι* 221 ferri potest, siquidem perfectum reduplicatione vel augmento carere nequit; qua de causa transcriptione veteris litteraturae emendata *εἴϱχαται* scripsi, quod ex *ϝεϝέϱχαται* simili modo atque *εἶδον* ex *ἔϝιδον* et *εἱμένος* ex *ϝεϝεσμένος* et *εἰϱύαται* ex *ϝεϝεϱύαται* ortum esse duco.

ᾤκηθεν *B* 668 ex *ϝοίκηθεν*, *ἥλκησε* *λ* 580 ex *ϝέλκησε*, *ἐῴκει* *Ω* 258. 630 ex *ϝεϝοίκει*, *εἰϱγάζετο* *γ* 435 ex *ϝεϱγάζετο*, *ᾔδεα* ex *ϝείδεα* vel *ἐϝείδεα* orta esse dudum viri docti intellexe-

runt, sed corruptela non tam ex vetere scriptura falso transcripta, quam ex admixto vulgari sermone procreata esse videtur.

ἀπηύρας ex ἀποϝ(ε)ρας eodem modo atque ἀπούρας ex ἀποϝ(ε)ρας, πολύρρηνες ex πολυϝρηνες, ϝρήτρα ex ϝ(ε)ρετρα, ῥινός ex ϝ(ε)ρινος ortum esse viri docti consentiunt, unde Homerum ἀπεύρας Θ 237 et ἀπεύρων Α 430. Ι 131. Τ 89. Ψ 500. 508. ν 132 dixisse veri simile est.

Θρῇκες et Θρέικες· solutae et genuinae formae memoriam ad Stephanum Byzantium delatam esse infra videbimus; uno loco Κ 434 solutae formae producta prima syllaba metro requiritur.

δηιόωντες Λ 153 ex δηιόοντες, δηιόωντο Ν 675 ex δηιόοντο, ἐστρατόωντο Γ 187 ex ἐστρατόοντο, ἀρόωσι ι 108 ex ἀρόουσι, ἐστιχόωντο ex ἐστιχόοντο, φόωσδε ex φόοσδε depravata esse suo loco demonstrabimus.

στέωμεν Λ 348 et Χ 231 ex στέομεν, κτέωμεν χ 216 ex κτέομεν, ἕωμεν Τ 402 ex ἕομεν, θέωμεν ω 485 ex θέομεν orta videri infra probabimus.

δηκνύμενος Ι 196. δ 59 et δηδέχαται et δήδεκτο pro δεικνύμενος δειδέχαται δείδεκτο scribenda esse non sine veri specie coniecit Io. Wackernagelius in Bezz. Beitr. IV 209.

§ 62. Transeamus iam ad alios errores, qui partim nondum detecti sunt, partim longiore argumentatione indigent.

Ἠύτε περ κλαγγὴ γεράνων πέλει οὐρανόθι πρό (Γ 3). Acute Lud. Ahrensius Rhen. Mus. II 166 οὐρανόθι πρῶ vel potius οὐρανόθι πρῴ emendandum esse intellexit, quem facem praeferentem editores non secutos esse tuo iure indigneris. Nam neque πρό cum adverbio, quod locativi casus vicem obtinet, coniungi potest, et temporis matutini antea iam mentionem iniectam esse versus septimus docet ἠέριαι δ' ἄρα ταί γε κακὴν ἔριδα προφέρονται.

Eodem modo etiam ἠῶθι πρῴ Λ 50. ε 469. ζ 36 pro ἠῶθι πρό corrigendum fuit. Fraudi autem fuit falsa lectio οὐρανόθι πρό sive auctori sive interpolatori versuum Θ 561 Τρώων καιόντων πυρὰ φαίνετο Ἰλιόθι πρό, et Ν 349 ἤθελε λαὸν ὀλέσθαι Ἀχαικὸν Ἰλιόθι πρό, et θ 581 ἦ τίς τοι καὶ πηὸς ἀπέφθιτο Ἰλιόθι πρό, sive Ἰλιόθεν πρό sive Ἰλίοο πρό poetam dixisse aut dicere debuisse sentias.

δήιον in clausula versus, velut Π 301 ὣς Δαναοὶ νηῶν μὲν ἀπωσάμενοι δήιον πῦρ, et δηίων in versibus spondaicis, velut Β 544 θώρηκας ῥήξειν δηίων ἀμφὶ στήθεσσιν partes anapaesti explere nemo, qui aurium sensu non plane destitutus

est, negabit. Non minus exploratum est δήιον multis in versibus, velut Η 119 δηίου ἐκ πολέμοιο καὶ αἰνῆς δηιότητος dactylicum pedem efficere. Hanc duplicem naturam primae syllabae huius nominis ut quasi oculis subiceremus, modo δήιον modo δέιον exarandum curavimus, sicut in codicibus ipsis omnibusque editionibus ἀργῆτι, βούλεται, ξερόν, Διονύσου, εὐειδής iuxta ἀργέτι, βόλεται, ξηράνθη, Διώνυσος, ἠυγένειος scripta exstant.

ἕως et τέως veteres grammatici, ubi iambum has particulas efficere putabant, εἵως et τείως, ubi spondeum putabant, exaranda curasse videntur. At multis illae locis neque iambum neque spondeum neque denique vocalibus contractis unam syllabam efficiunt, sed trochaeum, velut in trito versu ἕως ὁ ταῦθ' ὥρμαινε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν, quod cum G. Hermannus, elem. doctr. metr. p. 58 bene intellexisset neque finibus primi pedis hanc licentiam circumscribi docuisset, omnibus illis locis (Α 193. Κ 507. Λ 411. Ν 141. Ο 559. Ρ 106. Σ 15. Τ 189. Φ 602. δ 90. 120. ε 365) εἶος τεῖος scribendum, non solum pronuntiandum esse censuit. Paullo post G. Curtius in Rhen. Mus. IV, 242 alteram formam εἵως prorsus reiciendam solasque duas formas ἕως et εἶος vel potius ἧος Homero reddendas esse docuit; nam positione alteram syllabam particularum εἶος et τεῖος omnibus locis produci et in Odyssea ν 315. ο 153 εἶος ἐνὶ Τροίῃ, non εἵως ἐν Τροίῃ ex ipsa lectione optimorum codicum εἵως ἐνὶ Τροίῃ reponendum esse, denique ex sanscritis formis 'tāvat' et 'gāvat' graecas τῆϝος et ἧϝος solas oriri potuisse. Sed ut formam εἵως eliminandam esse ille mihi persuasit, ita invitis codicibus η pro ει restituere non ausus sum. Ut enim levis in his rebus codicum fides sit, tamen eorum scribendi rationes non ex librariorum umbra profectas, sed ad vivam rhapsodorum vocem revocandas esse crediderim, et ex antiquo ΕϜΟΣ media littera sensim evanescente εἶος et ἕως non magis quam ἧος et ἕως oriri potuisse alia exempla docent. Accedit quod etiam genetivi pronominum ἡμείων ἡμέων ὑμείων ὑμέων sanscritis formis asmāsām et jusmāsām respondent, et ἑανοῦ (Ι 385. 419. Ξ 178. Φ 507), ex ϝεσανοῦ illud ortum, Π 9 εἱανοῦ scriptum est, et duplices formae εἵαται εἵατο (Β 137. Γ 149. Η 61. Θ 550. 559. Κ 100. 161. 182. 422. Σ 504. 523. Τ 255. Ψ 128. Ω 799. α 326) et ἕαται ἕατο (Γ 134. Η 414. Ι 628) in codicibus exaratae exstant. Sunt sane qui has quoque formas emendari et omnibus locis ἥασαι ἥατο aut ἧνται ἧντο reponi iubeant; neque me fugit genuinas esse formas ἥαται et ἥατο, utpote quae a priscis

formis *ἥσαται* et *ἥσατο* recta linea descenderint et cum reliquis huius verbi formis, *ἧμαι ἧσαι ἧσθαι*, optime conveniant. At Herodotus quoque, si codicibus fides habenda est, *εἵαται* dixit, neque certa adsunt indicia, quibus Homeridas ab hoc dicendi usu abhorruisse colligamus. Denique etymologia quoque nescio an tradita forma *εἵαται* defendi possit; nam cum participia omnium temporum cum tertia persona pluralis numeri cohaerere videantur et priscam terminationem participii perfecti vant fuisse inter viros doctos satis constet, tertiam quoque personam olim in *ϝανται* exiisse et tam *εἵαται* quam *ἀκαχείατο* *M* 179, *εἵρχαται* *Π* 481, *τετράφατ'* *K* 189, *ὀρωρέχατο* *Λ* 26. *Π* 834, *ἐπῴχατο* *M* 340, *δειδέχατο* *Δ* 4. *I* 671. *X* 435, *ἐληλέατο* *η* 86 ex *ἥσϝαται ἀκαχή̣ϝατο εἵργϝαται, τετράπϝατ' ὀρωρέγϝατο ἐῴγϝατο δειδέκϝαται ἐληλέϝατο* orta esse suspicor, licet contrariam sententiam a plerisque viris doctis fidentius quam prudentius obtineri haud ignorem.

ἄνωγε et *ἀνώγει* similiter atque *γέγωνε* et *γεγώνει* persaepe in codicibus commutata esse vetus est editorum querela, conexa illa cum quaestione, utrum perfecti partes illa verba ubique tuita sint necne. Equidem formas *γεγώνειν* *M* 337 et *ἀνώξομεν* *O* 295 nihil contra valere puto, paucos autem Iliadis locos, in quibus a perfecti declinatione vere poeta deflexisse videtur, facile emendari posse in adnotationibus ad *E* 805. *Ξ* 469. *O* 295. *Ω* 703 significavi. Certe nulla est causa, cur etiam fines perfectorum *ἄνωγε γέγωνε* et plusquamperfectorum *ἀνώγει γεγώνει* turbatos esse statuamus, quam ob rem errores codicum ex falsa transcriptione veteris scripturae *ΑΝΟΓΕ* ortos (*O* 43. 725. *Π* 8. *Σ* 176. *T* 102. *Υ* 179. *X* 142. *Ω* 140. *Z* 439) sustuli et Odysseam edituro, ut *ι* 331 *ἀνώγεα* pro *ἄνωγον* reponat, auctor sum.

Coniunctivos aoristi primi *ὁρμήσονται* (*ὁρμήσωνται* vulgo) *Θ* 511, *κοιμήσονται* (*κοιμήσωνται* vulgo) *K* 99, *ποιήσονται* (*ποιήσωνται* vulgo) *M* 168, *ἀποστήσονται* (*ἀποστήσωνται* vulgo) *N* 745, *συναντήσονται* (*συναντήσωνται* vulgo) *P* 134 vel invitis codicibus restituimus. Brevis enim vocalis analogia ceterorum huius generis coniunctivorum *βήσομεν θωρήξομεν ἐφοπλισόμεσθα χώσεται δαμείετε* aperte flagitatur. Iidem tamen Leonem Meierum, Gr. Aor. p. 11 *ἄρξουσι* quoque et *δηώσουσι* restituentem sequi dubitavimus.

§ 63. Ad postremum in dubiis quibusdam rebus quas rationes secutus sim, succincta oratione commemorare visum est.

ἔσσ' pro *εἷς*, cum uno eoque facile emendando loco Odysseae *ρ* 388 excepto ante consonam litteram occurrat et plena forma *ἐσσὶ* haud raro ab Homero usurpata sit, Leonem Meierum K. Z. IX 373 et Nauckium secutus scribendum duxi.

Genetivos dualis *ἵπποιιν ὀφθαλμοῖιν μαρναμένοιιν* similia intactos reliqui, sed falsa diductione diphthongi ex *ἵπποιν ὀφθαλμῶιν μαρναμένωιν* corruptos esse iudico. Hae enim formae et analogia genetivorum pronominum *σφῶιν* et *νῶιν* nec non nominis *Ἱππασίδηιν* *Λ* 431 tantum non flagitantur et optime respondent priscis nominativis *ἵππῳ ὀφθαλμῴ*. quorum memoria in pronominibus *νῶι* et *σφῶι* servata est, unde *νῴ* et *σφῴ* pro *νώ* et *σφώ* scribi Cobetus, misc. crit. p. 224 iussit.

Aoristum secundum *ἔτραφον* et perfectum secundum *τέτροφε* intransitivam vim apud Homerum habuisse ideoque *τράφεν* pro *τράφη* *Γ* 201. *Λ* 222, *ἐτράφομεν* pro *ἐτράφημεν* *Ψ* 84 scribendum esse Buttmannus in gramm. mai. II 307 tam praeclare docuit, ut verissimam hanc observationem in Ebelingi lexico Homerico ne commemoratam quidem esse merito indigneris.

Hiatum *μηδὲ ἔα* *B* 165. 181. *P* 16. *X* 339. *K* 536 et *οὐδὲ ἐῶσι* *δ* 805 et *δὲ ἐῶμεν* *σ* 420 alii revocata forma *εἴα*, alii diductis vocalibus *ἐάαν* et *ἐόωσι* removere conati sunt. Equidem priorem rationem, quippe quae ipsa fide codicum aut omnium aut plurimorum *B* 132. *Λ* 550. *P* 659. *Υ* 139. *σ* 420 sustineatur, secutus sum.

Productionem syllabae sunt qui duplicata sibilanti vel liquida *ἴσσος ἴσσασι κνίσση μητίσσομαι ἴμμεναι ζευγνύμμεν τιθέμμεναι* exprimi velint; cf. G. Curtium in Leipz. Stud. III 189—202. Praeterea dubitant, num vocales *ει* et *η* verborum *ϝειάρινος εἰλάτινος εἰνάλιος εἰνόδιος ἠυγένειος ἠυγενής ἠύκομος εἰν Ἀίδαο εἰν Ἀριμάσποις* grammaticorum interpolationibus debeantur et genuinarum formarum *ϝεαρ. ἐλατ. ἐναλ. ἐν Ἀιδ.* primam syllabam vi ictus producere praestet. Mihi, ut cum Tacito loquar, neque confirmare rem argumentis neque refellere in animo est: ex ingenio suo quisque demat vel addat fidem.

De metricis rationibus.

§ 64. Leges dactylici hexametri et veneres versuum Homericorum exponere ab hoc loco alienum est; ne illud quidem, quamvis operae pretium esset, edisserere mihi proposui, quae proprietates Homerici hexametri sint et quibus rebus ars Homeri ab arte ceterorum poetarum differat. Verum quae cum textu emendando et constituendo cohaerent quaestiones metricae, eas solas

excutere nobis visum est neque illas prolixa oratione omnibusque exemplis collectis persequi, sed ita ut capita rerum perstringantur parcoque locorum delectu illustrentur. Atque cum et ea temporum patriaeque Homeri natura fuerit, ut larga variarum formarum supellectile uti ei licuerit et poetam ingeniosissimum in elegendis variis verborum formis sensu pulchri numerorumque dulcedine inprimis ductum esse par sit, nostrum erit inquirere, quos numeros ille fugerit, quos adamarit, quam vim ad producendam syllabam finalem ictui versus tribuerit, quibus versus sedibus hiantem orationem minus severe damnarit elisionisque licentiam sibi permissam esse putarit, denique quaecunque res in versibus pangendis ad elegendas varias verborum formas valuerint. Nam utrum *ἐῢ* an *ἐΰ*, *πάις* an *παῖς*, *δὲ γνῶ* an *δ' ἔγνω*, *κείνου* an *ἐκείνου*, *ἰόντε* an *ἰόντες*, *μακρὰ ἄδος* an *μάκρ' ἄδος* poeta dixerit, hoc non ex codicum fide his in quisquiliis plane infirma, sed ex usu dicendi et metrica arte Homeri exploratis discernendum esse cum alii tum Imm. Bekkerus et Aug. Nauckius ratione et exemplo praeclare docuerunt.

Atque Homeri versus multo maiore numerorum varietate quam ceterorum poetarum inprimis latinorum insignes esse et hanc varietatem cum caesurae pluribus generibus admissis tum pedibus dactylicis et spondaicis liberius commixtis esse procreatam iam dudum inter omnes constat. Sed ne versicolorem hanc naturam versus Homerici ad incunabula artis revoces, non minima ars Homeri in eo spectatur, quod numeris varie mixtis et taedium auditorum, quod in longo et fidibus accommodando carmine maxime verendum fuit, optime vitavit et sententiarum ordinisque versuum discrimina numerorum diversitate egregie expressit. Inde factum est, ut caesuras quasdam pedumque iuncturas, quae artificiosis poetis latinis displicebant, non prorsus aspernaretur atque versus spondaicos et in fine carminum carminumque particularum tantum non deligeret (cf. *Α* 21. 157. 291. 609) et depingendis gravi oneri (*βεβριθυῖα Φ* 385), anhelo pectori (*ποιπνύοντα Α* 600), ancipiti deliberationi (*μερμήριξεν Α* 189), similibus rebus accommodatas putaret; cfr. Ludwich, de hexametris poetarum graecorum spondiacis p. 164. Idem tamen certa quaedam hexametri genera non minus quam posteri poetae vitiosa duxit et, quoad eius fieri potuit, vitavit. Haec iam ita recensebo, ut vitiosorum versuum, qui in codicibus exstant et in editionibus usque ad Bekkerum circumferebantur, magnam partem illis quae ante significavi adminiculis tolli posse exponam.

§ 65. Versus ex solis spondeis compositi nimio suo pondere aures animosque hominum nunquam non offendebant; huius generis versus antea in Iliade circumferebantur *Λ* 130. *Ψ* 221. *Β* 544

Ἀτρείδης (scr. *Ἀτρεΐδης*)· *τὼ δ' αὖτ' ἐκ δίφρου* (an *δίφροο*?) *γουναξέσθην*,
ψυχὴν κικλήσκων Πατροκλῆος (scr. *ΠατροκλεϜέος*) *δειλοῖο*,
θώρηκας ῥήξειν δηίων (scr. *δεΐων*) *ἀμφὶ στήθεσσιν*.

Horum ultimus non Homeri, sed poetae Boeoti est, duo priores cum gravitate sententiarum satis iam excusentur, etiam diductis formis revocatis aliquantum sublevari possunt. Similiter Odysseae versus ο 334. χ 175 = χ 192. φ 15, quorum ultimus non veteris poetae, sed recentioris interpolatoris esse videtur, Nauckius emendavit:

σίτου καὶ κρεάων (*κρειῶν* codd.) *ἠδ' οἴνοο* (*οἴνου* codd.) *βεβρίθασι*,
σειρὴν δὲ πλεκτὴν ἐξ αὐτόο (*αὐτοῦ* codd.) *πειρήναντε*,
τὼ δ' ἐν Μεσσήνῃ ξυμβλήατο (*ξυμβλήτην* codd.) *ἀλλήλοιιν*.

Aegre etiam ii versus feruntur, quorum altera pars sive tres ultimi pedes spondeis constant. Hoc tamen Homerus praesertim in veteribus versuum clausulis, velut *ἀνδρῶν αἰχμητάων*, *θνητῶν ἀνθρώπων*, *βοῶν ὀρθοκραιράων*, *ἵππων ἀΐξαντε*, et in describendis aerumnis proeliique laboribus non prorsus vitavit; vide *Α* 226. 339. *Β* 167. 190. 719. 813. *Γ* 49. *Δ* 74. 417. *Ε* 157. 392. 412. 577. 786. *Ζ* 232. 233. *Η* 19. *Θ* 155. 214. 231. *Ι* 150=292. 155=297. *Λ* 423. 593. 680. *Μ* 43. 47. 128. 131. 257. *Ν* 152. 488. 699. *Ξ* 199. *Ο* 615. *Π* 756. *Ρ* 207. 420. 586. 632. 726. 740. *Σ* 3. 41. 404. 573. 588. *Τ* 344. *Υ* 17. 401. *Φ* 169. 252. *Χ* 4. 187. *Ψ* 94. 553. *Ω* 121. 666. 705 At multi versus facile accelerari possunt et emendati in hac editione leguntur, velut *Ε* 899. *Ζ* 14. *Ρ* 745. *Μ* 350. *Η* 310. *Ω* 604. *Ι* 218

ὣς φάτο καὶ Παιήον' ἀνώγεεν (*ἀνώγειν* codd.) *ἰησάσθαι*·
ἀφνειὸς βιότοιο, φίλος δ' ἔεν (*ἦν* codd.) *ἀνθρώποισιν*·
τείρεθ' ὁμοῦ καμάτῳ τε καὶ ἱδρόι (*ἱδρῷ* codd.) *σπεύδοντεσσι*·
καί Ϝοι Τεῦκρος ἅμ' ἑσπέσθω τόξων ἐὺ (*εὖ* codd.) *Ϝειδώς*·
καί ῥ' ἦγον προτὶ Ϝάστυ ἀελπτέοντες σόον (*σῶν* v. l.) *εἶναι*·
ἓξ μὲν θυγατέρες ἓξ δ' υἱέες (*υἱεῖς* v. l.) *ἡβώοντες*·
αὐτὸς δ' ἀντίον ἶξεν Ὀδυσσῆος θεΐοιο (*θείοιο* codd.)·

quo simili modo correxi *Ζ* 14. *Ι* 645. *Κ* 359. 574. *Λ* 739. *Ν* 428. 512. *Ξ* 321. *Ο* 25. *Π* 636. *Ρ* 670. *Τ* 403. *Υ* 145. *Ψ*

Υ 145. *Ψ* 65. 105. 221. Dubito vero, an plures etiam solutis formis nominum revocatis sanari possint, velut *Ι* 137 = 279. *Ω* 114

νῆα ϝάλις χρυσοῦ καὶ χαλκόο νηησάσθω·
ἐσσυμένως ἐπένοντο καὶ ἐντύνοντ' ἀέριστον·

et similiter *Γ* 340 = *Ψ* 813. *Η* 235. *Θ* 54. *Λ* 1. 130. 715. *Π* 647. *Ρ* 532. *Σ* 167. *Τ* 210. *Χ* 648. *Ψ* 666. 707. 753. 804. 813. 831, porro *Β* 658. 666. *Ε* 638. *Λ* 690. *Ο* 640. *Τ* 98. *Τ* 340. *Ψ* 813 (αἰδοϊοῖο). *Σ* 189 (εἴαε). Denique versui languidissimo *Λ* 639

ϝοίνῳ Πρημνείῳ, ἐπὶ δ' αἴγειον κνῆ τυρόν

nescio an duorum verborum diductis vocalibus αἴγεϊον et κνέε alae addi possint et debeant.

Versus spondaicos sive duobus pedibus spondaicis conclusos minus Homero quam latinis poetis ingratos visos esse supra monui. At tamen etiam Homerus a pessimo horum versuum genere, cuius ultimi pedes spondaicis et numeris et verbis efficiuntur, abhorruit et multo magis, id quod frequentia duorum hexametri generum affatim docet, versus, quorum paenultimus pes dactylicus esset, in deliciis habuit. Inde poetae venustissimi manum vel potius vocem restituisse mihi videor, quod codicum et grammaticorum nihil ultra suos libros sapientium auctoritate spreta saepenumero dactylum quinti pedis facilibus medelis resuscitavi, velut

ἑσταότες παρ' ὄχεσφιν ἐύθρονον Ἠόα (Ἠῶ codd.) μίμνον (*Θ* 565)·
εὖτέ μιν εἰς Ἀίδαο πυλάρταο προέπεμψεν (προύπ. codd. *Θ* 367)·
ἐς ῥ' ἀσαμίνθους βάντες ἐυξεστὰς λοεσάντο (λουσ. codd. *Κ* 576)·
λαοῖσιν μενέμεν καὶ ἀμυνέμεναι ὀάρεσσιν (ὠρ. codd. *Ε* 486)·
Πληϊάδας θ' Ὑάδας τε τό τε σθένος Ὠαρίωνος (Ὠρ. codd. *Σ* 486).

§ 66. Prior pars hexametri minus grata auribus accidit, si a duobus spondeis, quam si a duobus dactylis vel mixtis spondeo et dactylo incipit, vitiosa vero est, si duo primi pedes spondei duobus verbis spondaicis efficiuntur; qua de causa haud cunctanter librorum et Aristarchi auctoritate contempta naevis versus Homeri purgavi *Ζ* 463. *Ο* 522. *Σ* 262. *Κ* 572:

χήτεϊ (χήτει codd.) τοιοῦδ' ἀνδρὸς ἀμύνειν δούλιον ἦμαρ·
εἴα Πανθόου (Πανθοῦ codd.) υἱὸν ἐνὶ προμαχοῖσι δαμῆναι·
οἷος ἐκείνου (κείνου Arist.) θυμὸς ὑπέρβιος οὐκ ἐθελήσει·
αὐτοὶ δ' ἱδρόα (ἱδρῶ codd.) πολλὸν ἀπεννίζοντο θαλάσσῃ·

et similiter *Ν* 66. *Ο* 94. *Π* 530. *Ρ* 23. 59. *Χ* 296; intacti autem mihi relinquendi erant *Α* 562. *Β* 804. *Γ* 53. 229. 420. *Δ* 270. 289. *Ε* 340. *Η* 231. *Θ* 433. *Κ* 232. *Ξ* 520. *Ο* 155. 467. 613. 652. *Π* 731. *Ρ* 244. 444. 633. 712. *Φ* 215. *Χ* 317. 489. *Ψ* 144. 578. *Ω* 486, quorum plerique suam quandam excusationem habent. Alii enim numerorum gravitate luctum et animi angorem exprimunt, alii nomini secunda versus sede collocato pondus adiciunt, aliorum denique duo primi pedes interpunctione quasi dissecti sunt, quod ut ne verbis tantum adumbrem, exempla subiciam:

ἀλκὴν οὔ τοι δῶκεν, ὅ τε κράτος ἐστὶ μέγιστον (*Ι* 39)·
ποινὴ δ' οὔ τις παιδὸς ἐγίνετο τεθνηῶτος (*Ν* 659)·
μή πως ἵππους τε τρώσῃς κατὰ θ' ἅρματα ϝάξῃς (*Ψ* 341).

Sed aliis quoque versibus a duobus spondeis incipientibus, licet minus offensionis habuerint, tamen lenem medelam veteribus nominum formis revocatis adhibuimus, velut *Δ* 181. *Ι* 612. *Ρ* 463. 573. *Ι* 358. *Ν* 665. *Τ* 16

σὺν κεινῇσι νέεσσι (κεινῇσιν νηυσὶν codd.) λιπὼν ἀγαθὸν Μενέλαον·
μή μοι σύγχεϝε (σύγχει codd.) θυμὸν ὀδυρόμενος καὶ ἀχεύων·
ἀλλ' οὐχ ᾕρεε (ᾕρει codd.) φῶτας, ὅτε σεύαιτο διώκων·
τοίου μιν θράσεος (θάρσευς codd.) πλῆσεν φρένας ἀμφιμελαίνας·
νηήσας ἐὺ (εὖ codd.) νῆας ἐπὴν ἅλαδε προερύσσω·
ὅς ῥ' ἐὺ (εὖ codd.) ϝειδὼς κῆρ' ὀλοὴν ἐπὶ νηὸς ἔβαινεν·
ὡς ϝίδεν (εἶδ' codd.), ὥς μιν μᾶλλον ἔδυ χόλος, ἐν δέ ϝοι ὄσσε.

Ab iambo incipientes sive ἀκέφαλοι στίχοι qui relicti sunt in hac editione *Χ* 379 et *Ψ* 2

ἐπεὶ δὴ τόνδ' ἄνδρα θεοὶ δαμάσασθαι ἔδωκαν·
ἐπεὶ δὴ νῆάς τε καὶ Ἑλλήσποντον ἵκοντο

similiter atque Odysseae versus δ 13. θ 452. φ 15. ω 482 incipiunt ab particulis ἐπεὶ δὴ et ex vetere poesi ab Homeridis assumpti esse videntur. Ex hoc vetere versus initio nihil praesidii petere licet ad defendendos ceteros huius generis versus, recte illos a viris doctis tentatos et emendatos *Χ* 236. *Ω* 154. *Ι* 5 = *Ψ* 195:

ὃς τλῆς εἵνεκ' ἐμεῖο (*ὃς ἔτλης ἐμεῦ εἵνεκ'* codd.), *ἐπεὶ Ϝίδες ὀφθαλμοῖσιν·*
ὅς Ϝ' ἄξει (*Ϝ'* om. codd.), *εἷός κεν ἄγων Ἀχιλῆι πελάσσῃ·*
Βορρῆς (*Βορέης* codd.) *καὶ Ζέφυρος, τώ τε Θρῄκηθεν ἄητον.*

In duobus aliis versibus *Λ* 497. *ρ* 519

δαΐζων ἵππους τε καὶ ἀνέρας· οὐδέ πω Ἕκτωρ·
ἀείδῃ δεδαὼς Ϝέπε' ἱμερόεντα βροτοῖσιν

vis veteris digammi *δαϜίζων* et *ἀϜείδῃ*[1]), similiter atque in versus exitu *ἀμφὶς ἐϜάγη Λ* 559, ad vocalem producendam satis valuisse videtur. Denique anceps natura fuit particulae *πρίν* in versus initio *πρὶν ἐλθεῖν ρ* 105 = *σ* 402, *πρὶν ἔγνων τ* 475. Nullius vero versus Homerici primus pes iusti trochaei mensuram implet. Nam in versibus

πολλὰ λισσομένη χρυσάμπυκας ᾔτεεν ἵππους (*E* 358)·
πολλὰ ῥυστάζεσκεν ἑοῦ περὶ σῆμ' ἑτάροιο (*Ω* 755)·
πυκνὰ ῥωγαλέην, ἐν δὲ στρόφος ἦεν ἀορτήρ (*ν* 438)·

productionem alterius syllabae versus duplicibus consonantibus, a quibus alterum quodque verbum *Ϝρωγαλέην, Ϝρυστάζεσκεν, γλισσομένη* olim incipiebat, effici dudum intellectum est, et versus *Α* 193

ἕως (scr. *εἷος*) *ὁ ταῦθ' ὅρμαινε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν*

similiumque vitium a God. Hermanno, elem. doctr. metr. p. 59 sublatum est. Denique versuum initia *Ἰλίου προπάροιθε Ο* 66. *Φ* 106. *Χ* 6, *ἀγρίου πρόσθεν Χ* 313 restitutis genetivis *Ἰλίοο* et *ἀγρίοο* Nauckius, et versum

Αἶαν Ἰδομενεῦ τε, κακοῖς ἐπεὶ οὐδὲ ϜέϜοικε (*Ψ* 493)

revocata copulatione nominativi et vocativi *Αἴας Ἰδομενεῦ τε* Io. Wackernagelius sanaverunt.

§ 67. Non solum vitia versuum Homeri criticis medelis tollere et removere conati sumus, sed etiam, si leni admota medicina fieri potuit, versus perpolire et levigare operae pretium esse duximus; qua in re si propositum finem non plene assecuti sumus neque numeros, quales ex ore ingeniosissimi et venustissimi poetae profluxisse probabile est, plane restituimus, obstitit reverentia codicum, quorum traditas lectiones praeter necessitatem migrare non

1) Prima syllaba verbi *ἀείδω* praeterea producta est in hymn. Hom. XII 1, XVIII 1, XXVII 1, Il. parv. fr. 1 et saepe apud posteriores poetas; cf. Hartel, Wien. Stud. I 5.

tam facile ausi sumus. Alios futuros esse spero et auguror, qui grammaticorum supercilia flocci ducentes inceptum opus ad umbilicum perducere tendant. Nos fere iis locis, in quibus aut codices fluctuant aut nihil codicum consensus valet, elegantiarum rationibus studuimus, quae quales fuerint, breviter iam exponamus.

In primo pede Homerum spondeum dactylo anteposuisse cum Bekkerus Hom. Blätter I 138 sibi persuasisset, hac versus sede non solum contractas codicum formas *θάρσει ἤσκειν* alia id genus non sollicitavit, sed etiam novas et dubias, velut *ἑστεῶτ' Β* 70, *υἱεῖ Γ* 174, *ᾔδη Β* 409, textui intulit. Merito hoc nomine Bekkerus a Nauckio reprehensus est, sed etiam minus hic, quod, ut dactylorum primi pedis numerum augeret, *ἀγχόθι* pro *ἀγχοῦ*, *αὐτόθι* pro *αὐτοῦ*, *φθισέμεν* pro *φθίσειν* scripsit, meum applausum tulit. Exploratum enim et numerorum computationibus comprobatum est spondeum in primo pede frequentius quam in ceteris versus sedibus usurpatum esse et heroici hexametri gravitatem sedato incessu primi pedis mirum quantum augeri. Qua de causa in codicum lectionibus fere acquievimus nec, nisi si usus dicendi Homericus flagitabat, ab eorum fide recessimus.

Alter pes spondeo impletus neque media parte incisus licet ab Homero minus quam a latinis poetis spretus sit, tamen delicatis auribus numquam non minus placebat; qua de causa divisis vocabulis exaranda curavimus

φύσει, ἐπεὶ δὴ (*ἐπειδὴ* codd.) *πρῶτα τομὴν ἐν ὄρεσσι λέλοιπεν·* (*Α* 235)
πέπλον δ', ὅς τίς (*ὅστις* v. l.) *τοι χαριέστατος ἠδὲ μέγιστος·* (Z 271)
Ἰδαῖ', ἦ τοι (*ἤτοι* v. l.) *μῦθον Ἀχαιῶν αὐτὸς ἀκούεις·* (*H* 406)
ὦ γέρον, οὔ πω (*οὔπω* v. l.) *τόν γε κύνες φάγον οὐδ' οἰωνοί* (*Ω* 411).

Verum in versu *M* 151

ὣς τῶν κόμπει χαλκὸς ἐπὶ στήθεσσι φαεινός

plenus sonus spondei adeo cum tumido fragore aeris congruit, ut diductam formam *κόμπεε* de coniectura reponere non ausus sim.

Quarti pedis fine si oratio incidatur, dactylum quam spondeum multo magis placuisse evidenter docuit Bekkerus, Hom. Bl. I 144, quem ita secutus sum, ut vel invitis libris dactylicas formas, modo comprobatae illae aliisque locis usurpatae fuerint, recipere non dubitaverim, velut

ἀλλ᾽ ἄγε διογενὲς ΠατρόκλεϜες (*Πατρόκλεις* codd.) *ἔξαγε κούρην* (*Α* 337)·
στεῦται γὰρ νηῶν ἀποκοψέμεν (*ἀποκόψειν* codd.) *ἄκρα κόρυμβα* (*Ι* 241)·
νῆας ἐπὶ γλαφυρὰς ἰέναι ἰδὲ (*ἠδ᾽* codd.) *Ϝάρν᾽ ἐκέλευεν* (*Γ* 119).

Neque immerito me reprehendent, quod in hac sede versus non ubique *ἔεν* pro *ἦν*, ut ante interpunctionem fecimus in versu *Β* 313
ὀκτώ, ἀτὰρ μήτηρ ἐνάτη ἔεν (*ἦν* codd.), *ἣ τέκε τέκνα*
rescribere ausus sim.

Porro dactylici pedes uno vocabulo expleti minus quam qui aut post longam aut primam brevem inciduntur, auribus placent, et quintus pes dactylicus, qui caesuram post primam brevem quam qui post longam syllabam habet, numerosior est. Ego tamen ad normam harum rationum non omnes versus redigere ausus sum, licet similia Aristarchus vel quicunque ex veteribus grammaticis textum carminum Homericorum constituit, spectasse videatur, sed si codices variabant vel vocalis non magis priori vocabulo subici quam alteri praefigi poterat vel admissa emendatione simul et numeri levigabantur et elisae vocalis *α* vel *ι* vel *ο* durities tollebatur, lites grammaticorum metricis illis rationibus componendas esse existimavi, quod quo tendat ut facilius intellegas, nonnulla exempla emendatorum versuum apponam:
ὣς ἔφατ᾽ εὐχόμενος; τοῦ δὲ κλύε (*δ᾽ ἔκλυε* codd.) *Φοῖβος Ἀπόλλων* (*Α* 43).
τὼς δέ σ᾽ ἀπεχθήρω, ὡς νῦν ἔκπαγλα φίλησα (*ἔκπαγλ᾽ ἐφιλ.* v. l. *Γ* 415)·
αὐτὰρ ἐπεὶ κατὰ μῆρα κάη καὶ σπλάγχνα πάσαντο (*σπλάγχν᾽ ἐπασ.* v. l. *Β* 427)·
γαίης οὐδ᾽ ὀρέων· μεταπαυόμενοι δὲ μάχοντο (*δ᾽ ἐμάχοντο* v. l. *Ρ* 373)·
Τρώων καὶ πολέας ζωοὺς ἕλον ἠδὲ πέρασσα (*ἠδ᾽ ἐπερ.* v. l. *Φ* 102).

Idem cum duritiem elisae vocalis *α* minus quam dactylici pedis uno vocabulo dactylico expleti vitandam ducerem, spreta Aristarchi auctoritate scripsi
οἳ δ᾽ ἀπελυμαίνοντο καὶ εἰς ἅλα λύματ᾽ ἔβαλλον (*λύματα βάλλον* v. l. *Α* 314)·
similique ratione elisionem ante interpunctionem ita fugi, ut in versu *Λ* 88
τάμνων δένδρεα μακρά, ἅδος τέ μιν ἵκετο θυμόν

ambiguam syllabam priorem nominis *ἅδος* corripere quam vocalem *α* nominis *μακρά* elidere mallem.

Denique in fine versus Homerum plenam syllabam longamque vocalem adamasse easque syllabae in brevem vocalem exeunti praetulisse Wolfius Hermannus Bekkerus recte sensisse videntur; qua de causa *ν ἐφελκυστικὸν* semper hoc loco addidi neque discrepantias codicum, quibus in hac quoque re Larochius meus, Hom. Unt. p. 160 sqq. maiorem quam par fuit auctoritatem tribuit, enotare operae pretium esse duxi. In aliis quoque rebus, dummodo pars codicum ususve dicendi addiceret, plenas formas praetuli, velut *Β* 371. *Π* 587. *Υ* 478
αἲ γὰρ Ζεῦ τε πάτερ καὶ Ἀθηναίη καὶ Ἀπόλλων (*Ἄπολλον* al.)·
αὐχένα χερμαδίῳ, ῥῆξεν δ᾽ ἀπὸ τοῖο τένοντας (*τένοντε* al.)·
Δευκαλίωνα δ᾽ ἔπειθ᾽, ἵνα τε ξυνέχουσι τένοντες (*τένοντε* al.).

Idem tamen aliis locis (*Ε* 307. *Κ* 456. *Ξ* 466) dualem *τένοντε* contra consensum librorum removere dubitavi, quamvis Cobetum ceterosque analogiae sectatores mihi hanc inconstantiam crimini daturos esse praevideam.

§ 68. In extrema parte huius capitis quasi per saturam alias quasdam quaestiones de synizesi hiatu elisione productione excutiam, quae cum arte metrica Homeri cohaerent.

Synizesin intellegimus poetarum licentiam conflandi eas vocales, quae in vulgari sermone nondum in unam syllabam coaluerant. Hanc licentiam, quam creberrime in Homeri carminibus iterari Spitznerus de versu heroico p. 179 dixerat, arctioribus quam adhuc factum est finibus circumscribendam esse nostrates grammatici iam consentiunt innumerisque locis eam vitari posse et debere infra docebimus. Sed plus licentiae sibi Homerus sumpsit cum in vocabulis, quae alio modo numeris includi non poterant, ut *πρωτοπαγέα* *Ω* 267, *ὑψερεφέα* *δ* 757, tum in extremo pede hexametri. In fine igitur versus cum pleraque synizesis exempla inveniantur, reiectis virorum doctorum coniecturis integras reliqui versuum clausulas *Κρόνου παῖς ἀγκυλομήτεω* (*ἀγκυλόμητις* coni. Nauck), *ἦ τε μάλα χρεώ* (*χρή* coni. Nauck), *ὑπερφίαλον Διομήδεα* (*Διομήδην* coni. Nauck). Praeterea nescio an extrema quoque syllaba ante caesuram penthemimerem synizesi admittendae facilior fuerit; hoc enim loco synizesin admissam habes vocabulorum *κεφαλέων* *Γ* 273, *πρωτοπαγέες* *Ε* 194, *πρωτοπαγέα* *Ω* 267, *ἀσινέας* *λ* 110. *μ* 137, *αἰνοπαθέα* *σ* 201, *ὑψερεφέα* *δ* 757, *ἐφόρεον* *χ* 456. Sed de his similibusque rebus fusius in capite de vocalibus diducendis aut contrahendis disseram.

§ 69. Elisionem in fine hexametri ab Homero admissam vel versus hypermetros factos esse negavit G. Hermannus, elem. p. 351, eique et ipse in meo libro de arte metrica Graecorum et Romanorum astipulatus sum. At primum mirum est tres versus *Θ* 206. *Ξ* 265. *Ω* 331, qui ante receptam formam *Ζῆν* hypermetri esse videbantur, ita compositos esse, ut extremum vocabulum *Ζῆν'*, quod Hermannus *Ζῆν* scribi iussit, a vocali insequentis versus excipiatur

Τρῶας ἀπώσασθαι καὶ ἐρυκέμεν εὐρύοπα Ζῆν',
αὐτοῦ κ' ἔνθ' ἀκάχοιτο καθήμενος οἶος ἐν Ἴδῃ·
ἦ φῂς ὣς Τρώεσσιν ἀρηξέμεν εὐρύοπα Ζῆν',
ὡς Ἡρακλεϝέος περιχώσατο παιδὸς ἑοῖο·
παῖδες καὶ γαμβροί, τὼ δ' οὐ λάθον εὐρύοπα Ζῆν'
ἐς πεδίον προφανέντε· ϝιδὼν δ' ἐλέησε γέροντα.

Sed sunt alii quoque versus, in quibus, cum vulgo vocales contractas aut ultimam vocalem plane abiectam esse statuunt, dubito an rectius elisionem in fine versus admissam esse ducas, velut *ι* 347. *Θ* 487

Κύκλωψ, τῆ πίε ϝοῖνον, ἐπεὶ φάγες ἀνδρόμεα κρέα | ὄφρα·
Τρωσὶν μέν ῥ' ἀϝέκουσιν ἔδυ φάος, αὐτὰρ Ἀχαιοῖσ' | ἀσπασίη.

§ 70. Hiatus, qui antea Homeri carmina inquinaverant, longe plurimos in hac editione digammo restituto remotos esse videbis et, si dis placet, gaudebis. Ceteri quoque hiatus vitiosi quo modo tolli possent, sedulo in adnotationibus monui. Vitio autem carere eos hiatus poeta putasse videtur, qui essent ante caesuram vel gravem interpunctionem, velut

ἀλλ' ἀκέουσα κάθησο, ἐμῷ δ' ἐπιπείθεο μύθῳ (*Α* 565)·
ἀλλ' ὅ γε μερμήριξε κατὰ φρένα, ὡς Ἀχιλῆα (*Β* 3)·
κεινὴ δὲ τρυφάλεια ἅμ' ἕσπετο χειρὶ παχείῃ (*Γ* 376).

Nihilo secius etiam his locis a poeta hiatum non quaesitum vel benigne admissum, sed si ullo modo fieri potuit, vitatum esse veri simile est. Qua de causa ex variis lectionibus eas, quibus hiatus naevi abstergerentur, ita elegi, ut vel antiquas formas spernerem, velut *Λ* 103. *Ρ* 720:

εἰν ἑνὶ δίφρῳ ἐόντας (*ἐόντε* v. l.), *ὃ μὲν νόθος ἡνιόχευεν·*
ϝῖσον θυμὸν ἔχοντες (*ἔχοντε* v. l.) *ὁμώνυμοι, οἳ τὸ πάρος περ.*

Haec quoque causa fuit, cur ingeniosam Nauckii observationem omnibus locis (*Α* 129. *Β* 113. 288. *Ε* 716. *Θ* 241) pro *εὐτείχεον*, quod libri exhibent, *εὐτειχέα*, quod leges grammaticae requirunt, legi posse docentis in meos usus convertere non ausus sim, praesertim cum iunctura *εὐτειχέα ἀπονέεσθαι* non solum hiatu, sed etiam ingrato sono iteratae vocalis *α* offendat.

§ 71. Ictus vis quibus locis brevi syllabae vim longae tribuerit, accuratissime nuper definire studuit Hartelius in Hom. Stud. vol. I. Equidem vereor ne iusto severior ille fuerit in libertate veteris poetae constringenda et numerus syllabarum vi ictus productarum textu Homeri a traditis mendis purgato et ad priscam formam revocato aliquantum augeatur. Sic, ut quid sentiam exemplis illustrem, Homerum dixisse credo

τῷ ἐν χερσὶ φόος, οὐ μειλιχίῃ πολέμοιο (*Ο* 741)·
αὐτοῦ ἐρυκακέμεν, ἐξ ἄντυγος ἡνία τείνας (*Ε* 212)·
τῷ δὲ μάλιστ' ἄρ' ἔεν ἐναλίγκιον, ὡς εἰ ἅπασα (*Χ* 410)·
ὅσσον ἔεν οἷός τε· θεοῖσι γὰρ ἄντα ϝεϝοίκει (*Ω* 630)·
τοῦ δ' υἷες ἐγένοντ' Ἀλκμαίων Ἀμφίλοχός τε (*ο* 248),

vulgatas autem formas *φόως ἐρυκακέειν ἔην υἱεῖς* si minus a Pisistrato, at tamen a rhapsodis esse invectas. Sed ut his similibusque locis veteres et genuinas formas potius restituendas quam productiones syllabarum finalium anxie fugiendas esse iudico, sic in aliis versibus, ubi recipiendae vocali longae nihil obstabat, metricas licentias sedulo coercui. Inde *Ξ* 357. *Ω* 569 exaranda curavimus

πρόφρων νῦν Δαναοῖσι Ποσειδάων (*Ποσείδαον* v. l.) *ἐπάμυνε·*
μή σε, γέρων (*γέρον* codd.), *οὐδ' αὐτὸν ἐνὶ κλισίῃσιν ἐάσω.*

Cetera non operose in his prolegomenis colligere, sed in commentariis suo quidque loco brevi adnotare mihi visum est.

De aeolicis formis.

§ 72. Homerum quod Dio Chrysostomus or. XI 23 aliique rhetores farraginem ex omnibus dialectis mixtam auditoribus suis omnibus ex partibus Graeciae confluentibus propinasse hariolati sunt, viri docti dudum ita exagitaverunt, ut suorum popularium lingua eum usum esse dicerent et ne metri quidem necessitate ut alia vocabula admisceret adactum esse, nisi quae aut ipse a vetustioribus vatibus epicis accepta tulisset, aut populares sui a confinibus et si minus civitatis, at saltem conubii et commercii societate coniunctis gentibus didicissent. Quae cum ita sint, doricas formas ex Homeri carminibus prorsus submovendas et quae relinquerentur vocabula ab Iade, qualem Hesiodus titulique agri Ionici praebent, aliena aut veteri Iadi aut aeolicae dialecto vindicanda esse duximus. Aeoles enim primos famam belli Troiani carminibus illustrasse et priusquam in Asiam migrassent, iam Musarum Olympicarum sacris studuisse videntur, et Homeri cives

non puros putos Iones fuisse, sed multum ex lingua confinium et inquilinorum Aeolum traxisse perquam verisimile est. Hoc autem alterum inprimis valet, si locupletissimis testibus Pindaro Stesimbroto Ephoro Homerum Smyrna oriundum esse credis; sed etiam si famae illi diffides, tamen ex quatuor, quas Herodotus I 142 distinguit, speciebus ionicae dialecti ea Homeridas antiquissimos usos esse facile concedes, quae cum Colophoniorum et Phocaeensium, quorum fines ager Smyrnaeus interiacet, propria fuisse narretur, multum procul dubio propius quam reliquae tres Aeolum sermoni accedebat.[1]) Quod vero nuper Aug. Fickius in Bezzenb. Beitr. VII 139—162 vetera carmina Iliadis, cum a poeta ipso aeolice pancta essent, aliquanto post ab Homeridis, qui in Ionum agros sua domicilia transtulissent, ionicae dialecto accommodata esse speciosius quam verius disputavit, nihil ad editorem Iliadis pertinet. Neque enim quae vetera, quae recentiora carmina essent, accuratius ille discriminavit, nisi quod priorem libri primi partem in aeolicam linguam convertit, et quae proprie aeolicae dicuntur formae super totam Iliadem dispersae sunt neque in recentioribus carminibus rarius quam in vetustissimis inveniuntur, velut *πίσυρες* exstat *O* 680. *Ψ* 171. *Ω* 233. *ε* 70. *π* 249. *χ* 111, *αἰσυμνητήρ* *Ω* 347. *ϑ* 258, *ἄμυδις* *I* 6. *K* 300. 524. *M* 385. *N* 336. 343. *Υ* 114. 158. 374. *Ψ* 217. *δ* 659. *ε* 467. *μ* 413. 415. *ξ* 305. Haec tria igitur vocabula aeolica adeo non sunt propria veteris Iliadis, ut in iis carminibus, quae nos quidem vetustissima definivimus, ne inveniantur quidem. Sed tota ista sententia falsa est, quandoquidem iam in vetustissimis carminibus Homeri, si a lingua ad res descenderis, manifestissima ionicae originis vestigia exstant, velut Nestor Pylo ionica oriundus in ipso primo libro inter primores Achivorum celebratus, Minerva, patrona ionicae stirpis, crebro invocata in solemni formula *αἲ γὰρ Ζεῦ τε πάτερ καὶ Ἀϑηναίη καὶ Ἀπόλλων* *B* 371. *Δ* 288. *H* 132. *Π* 97, Cayster ionicus fluvius in illustri imagine *B* 461 commemoratus, Neptuni Heliconii, praesidis Panionii (v. Herodot. *I* 148), sacra *Υ* 404 sqq. descripta, praeconia Glauci, Lyciorum regis, a quo partem regulorum Ioniae originem duxisse Herodotus I 147 refert, si minus antiquissimis, at tamen praeclarissimis carminibus facta.

1) De Smyrnae colonorum ambigua origine conferas sodes O. Muellerum, Gesch. d. griech. Lit. I 72; de grammaticis, qui Aeolem Homerum perhibebant et aeolicas magis quam atticas formas in Iliade et Odyssea probabant, Fried. Osannum, anecd. Rom. p. 5 et 282 sqq.

§ 73. Sed ut unde deflexiums revertamur, doricae quae a veteribus grammaticis venditabantur formae aut ex Homero expellendae aut Doribus abrogandae sunt; earum autem in numerum referendae sunt hae:

ἁμός sive *ἀμός* = *ἡμέτερος* codices exhibent *Z* 414. *Θ* 178. *K* 448. *N* 96. *Π* 830. *λ* 166. 481. In huius locum aeolicum vocabulum *ἄμμος* ad analogiam comprobatarum formarum *ἄμμες ἄμμε ἄμμι* eo confidentius cum Ahrensio restitui, quo facilius erroris origo explicari potest. Nam cum in Pisistrateo exemplari *ΑΜΟΣ* scriptum fuerit, grammatici incuriosi, qui vetus illud exemplar in atticam litteraturam transcripserunt, doricam formam *ἁμός* ionico poetae temere concedere quam sobrio iudicio genuinam lectionem *ἄμμος* restituere maluerunt. Veterem autem hunc errorem fuisse inde patet, quod poetae tragici formam *ἁμός* non solum in canticis, sed etiam, quamvis raro, in diverbiis utebantur.

πολυπάμονος doricum legitur *Δ* 433 in codice praestantissimo Veneto *A*; sed cum alii codices formam aeolicam *πολυπάμμονος* suppeditent et in Hesychii codice Marciano optimo *πολυπάμμονος* scriptum exstet, hanc formam cum Hinrichsio, de Homericae elocutionis vestigiis aeolicis p. 59, recipere non dubitavi.

προφανεῖσας correpta ultima syllaba scripsit Zenodotus *Θ* 378

ἦ νῶι Πριάμοιο πάις κορυϑαίολος Ἕκτωρ
γηϑήσει προφανεῖσας ἀνὰ πτολέμοιο γεφύρας,

bene ille confutatus ab Aristarcho dualem *προφανέντε* restituente et dorismum illum ab Hesiodo primo epicis versibus illatum affirmante. Idem Zenodotus ab Aristarcho merito vituperatur, quod *A* 56 et 198 *ὁρῆτο* pro *ὁρᾶτο* scripserit *ἀγνοῶν ὅτι Δωρικὸν γίνεται·* cfr. Ahrensium de graecae ling. dialectis II 195.

ᾱ̔λτο ᾱ̔λσο ex Homeri carminibus amovenda et correpta vocali *ἅλτο ἅλσο ἔσαλτο ἔπαλτο* scribenda esse Bekkerus, Hom. Bl. II 11 et Nauckius censuerunt, quorum virorum sententiae meum quoque calculum adiecissem, si solos Dores augmento temporali *ᾱ* usos esse constaret; sed cum Aeoles quoque eodem modo verba a vocali *α* incipientia declinasse Hinrichsius, de Homericae elocutionis vestigiis aeolicis p. 76 docuerit, *ᾱ̔λτο* ut *ὦρτο* et *ἄιον* retinere malui. Codicum fides hac in re vacillat, siquidem Venetum *A* tribus locis *E* 494. *Z* 103. *Ω* 469 *ἅλτο*, non *ᾱ̔λτο* exhibere Larochius Hom. Textkr. p. 186 asseverat.

μάν in formulis *οὐ μάν*, *ἦ μάν*, *καὶ μάν*, librorum consensu omnibus fere locis, quibus ionica forma *μέν* numerorum lege excluditur, confirmatum, atticae formae *μήν* cedere iussit

Bekkerus. At cum Pisistratum Atticum et Aristarchum atticae originis Homeri vindicem atticam formam *μήν*, si codicum fide aut rhapsodorum voce traditam eam accepissent, aspernaturos fuisse veri dissimillimum sit, priscam formam *μάν*, non doricam illam, sed veteris graecitatis communem, ex remotissimis temporibus propagatam esse crediderim. Sed ne in temeritatis crimen in re dubia incurrerem, quinque locis *Α* 302. *Β* 291. *Τ* 45. *Ψ* 410. *Ω* 52, ubi libri in attica forma *μήν* consentiunt, codicum auctoritati obsecutus sum.

τοι = *σοι* haud raro codicum fide traditum Apollonius de pron. p. 104 C ex dorica dialecto Homerum mutuatum esse putavit. Equidem potius Herodiano (v. schol. *Α* 294, Lehrs quaest. ep. 122, La-Roche Hom. Textkr. 349) adstipulor, qui poetam, cum ex vetere graecitate formam *τοι* iuxta noviciam suisque aequalibus frequentatam *σοι* recepisset, illi imminutam, huic plenam vim attribuisse statuit; quamquam exstant loci, ut *Ε* 428 *οὔ τοι, τέκνον ἐμόν, δέδοται πολεμήια ϝέργα*, ubi *τοι* a plena vi *ὀρθοτονουμένης ἀντωνυμίας* uix recedit.

§ 74. Multo facilior fui in aeolicis formis admittendis. Atque omni quidem dubitatione illae carent, si coniunctae cum aliis vocabulis in sollemnibus formulis aut certis quibusdam versus sedibus, inprimis clausulae, adstrictae inveniuntur, quam rem clara in luce posuit egregia Hinrichsii cura. Ut igitur vedicorum hymnorum formula 'dyau pitar' in Europam translata graecum *Ζεῦ πάτερ* et latinum Iuppiter procreavit, sic a veteribus vatibus Aeolibus ad Iones propagatae sunt formulae *ἄλλυδις ἄλλος* *Λ* 486. 745. *Μ* 461. *Ν* 279 . . . ., *νύμφα φίλη* *Γ* 130. *δ* 743, *νεφεληγερέτα Ζεύς, μητίετα Ζεύς, εὐρύοπα Ζεύς* *Α* 175. 511. 517. 560. *Δ* 30 . . ., *ἱππότα Νέστωρ, ἠπύτα κῆρυξ, ἱππηλάτα Πηλεύς* *Β* 336. *Η* 125. 384[1]), *μάντις ἀμύμων, υἱὸς ἀμύμων, ἀμύμονος Αἰακίδαο* *Λ* 92. *Π* 197. 140, *ἆλτο χαμᾶζε* *Γ* 29. *Δ* 419. *Ε* 111. 494. 835, *Κίλλαν* (*Νῖσαν, Κρῖσαν, Φηράς*) *τε ζαθέην* *Α* 38. *Β* 508. 520. *Ι* 151.

Aliae formae aeolicae ut a poetis vetustioribus Aeolibus aut a vicinis Ionumve agros insidentibus Aeolibus adscirentur, metri necessitas in causa fuit, velut *αὐέρυσαν* *Α* 459. *Β* 422, *αὐέρυον* *Μ* 261, *αὐερύοντα* *Θ* 325, *αὐίαχοι* *Ν* 41, *ἐδεύετο δαιτὸς*

1) Aeolica origo horum nominativorum quamquam, neque si testimonia grammaticorum neque si titulorum fidem quaeris, satis constat (cf. Meister, die griech. Dial. I 160 et 310), verisimilis tamen esse videtur ob vocalem *α* primae declinationis ab Aeolibus correptam et litteram sibilantem finalem a Boeotis Aeolibus non numquam abiectam.

ἐϝίσης *Α* 468. 602. *Β* 431 etc. Aeolicam igitur formam horum vocabulorum tueri multo prudentius duxi quam cum Anglo Payne-Knight *ἀϝϝέρυσαν ἀϝϝίαχοι* corrigere, cuius temeritatem Cobeto quoque placuisse non possum non mirari. Sed etiam ubi aeolicam formam non necessitas metri suggerebat, sed sola commoditas commendabat, facilis fuit Homerus in recipiendis formis suorum auditorum auribus neque incognitis neque ingratis, quorum ex numero notabiliora sunt:

εὔαδε = *ἔϝαδε* *Ξ* 340. *Ρ* 647. *π* 28,

πίσυρες = *τέσσαρες* *Ο* 680. *Ψ* 171. *Ω* 233. *ε* 70,

ἀπεύρας *Θ* 237 et *ἀπεύρων* *Α* 430 *Ι* 131. *Τ* 89. *Ψ* 560. 808. *ν* 132,

καλαύροπα *Ψ* 845, *ταλαύρινον* *Ε* 289. *Η* 239. *Υ* 78. *Χ* 267, *εὔληρα* *Ψ* 481, *ταναύποδος* *ι* 464, *εὔκηλος* *Α* 554. *Ρ* 371. *γ* 263. *ξ* 479, ex *καλάϝροπα ταλάϝρινον ἔϝληρα ταναϝόποδος ἔϝκηλος* liquefacta littera digamma orta,

πεμπώβολα *Α* 463 et *γ* 460, quod vocabulum ex *ὀβολὸς* et aeolico *πέμπε* compositum cum sacris Aeolum cohaerere refert Pseudo-Herodotus vit. Homeri c. 37.

κεκλήγοντες *Μ* 125. *Π* 430. *Ρ* 756. 759. *ξ* 30; quod enim Aristarchus nimio odio aeolismorum compulsus *κεκληγῶτες* ad analogiam formarum *μεμαῶτες* et *τεθνηῶτες* scribere ausus est, minime mihi quidem probatur, quoniam quae causa ad productionem vocalis illorum verborum ex *μεμαϝότες τεθνηϝότες* natorum excusandam et defendendam valet, id ad hoc verbum non attinet; qua de causa tantum abest, ut Aristarchi correcturam probem, ut etiam contra librorum fidem *Β* 314 *τετρίγοντας* pro *τετριγῶτας* reponendum esse censeam. Praeterea infinitivus perfecti *γεγωνεῖν* *Μ* 337, quem nescio an rectius *γεγώνειν* scribas, analogiam aeolicae dialecti sequi videtur. Nam ineptiunt qui ceteras huius verbi formas ordinis contractorum esse dicunt; contra Aeoles ut *φέρην* et *λάβην*, sic *τεθεωρήκην* quoque et *τεθνάκην* dixisse constat; cf. Meister, Die griech. Dial. I p. 190. Omnis autem haec declinandi ratio aeolica audit, quia saepe ab Aeolibus scriptoribus usurpata invenitur, minus autem ad dialecti proprietatem quam ad errorem quendam scriptorum vel poetarum Aeolum pertinere videtur.

§ 75. Pronominum aeolicae formae perhibentur:

ἄμμες *Φ* 432. *ι* 303. 321. *χ* 55,

ἄμμι *Α* 384. *Β* 137. *Δ* 197. 207. *Ι* 427. *Λ* 714. *Ο* 493. *Σ* 279. *Υ* 140. *Ψ* 160. *α* 123,

ἄμμιν *Ξ* 85. *μ* 275,
ἄμμ' *H* 76,
ἄμμε *A* 59. *H* 292. *K* 346. *Ξ* 62. *Σ* 268. *X* 219. *Ω* 355. *κ* 209,
ὔμμες *A* 274. 335. *Ψ* 469. *ρ* 231,
ὔμμι *Z* 77. *H* 387. *N* 625. *O* 109. *β* 316,
ὔμμιν *Δ* 249. *N* 95. *β* 320. *λ* 336. *ο* 506,
ὔμμ' *K* 551. *Λ* 781. *Ψ* 787. *ρ* 241. *χ* 62. *ν* 357,
ὔμμε *Ψ* 412.

Omnibus his locis aeolicae formae pronominum metro defenduntur et flagitantur; praeterea sine metri necessitate sola codicum optimorum fide probantur ὔμμες *Ξ* 481. *Ω* 242, ἄμμιν *N* 379. *K* 70, ὔμμιν *K* 380. *λ* 340. *υ* 367, quibus locis sunt qui vulgares formas coniectura restituendas censeant, praesertim cum aliis locis, velut *Ξ* 481. *Ω* 33. *α* 373. 376 codices ita fluctuent, ut meliores vulgares, deteriores aeolicas formas tueantur. Ego adeo in hac re memoriam codicum oblitterare veritus sum, ut magis probarem, si quis omnibus locis, ubi metri leges non obstarent, istas quas aeolicas dicunt formas accusativi et dativi pluralis restitui iuberet. Rectissime enim et secundum communes graeci sermonis leges accusativi ἄμμε et ὔμμε ut ἐμέ σέ σφέ et dativi ἄμμι(ν) et ὔμμι(ν) ut σφί(ν) et sanscritum asmin formati sunt, unde istas formas Homeri aetate Aeolum et Ionum communes fuisse et accusativi duas formas ἄμμε et ἄμμας, ὔμμε et ὔμμας, σφέ et σφάς in vulgari usu fuisse, dativos autem ἡμῖν et ὑμῖν tum temporis ad analogiam genetivorum ἡμέων ἡμῶν et ὑμέων ὑμῶν et nominativorum ἡμεῖς et ὑμεῖς fingi coeptos esse crediderim.[1])

§ 76. Aliae aeolicae formae sunt:

ὀφέλλω, non solum si augendi, sed etiam si debendi vim habet, duplici littera *λ* exaratum est, unde etiam tres locos libri undecimi *Λ* 686. 688. 696 ad eandem amussim cum Buttmanno, Gramm. maior. p. 261 redigere non dubitavi, praesertim cum medio loco codex Florentinus C et scholia Veneta memoriam

1) Dativi, si vim pronominis ὀρθοτονουμένου habebant, alteram syllabam circumflexo, si enclitici, priorem acuto grammatici notabant, quod num recte et ex vetere more pronuntiandi fecerint dubito. Sed cum tota accentuum Homericorum ratio incertissima sit, in traditione veterum grammaticorum acquiescere malui; hoc unum novavi, quod encliticas formas non ἧμιν et ὗμιν cum Aristarcho et Herodiano, sed ἥμιν et ὕμιν propter alteram syllabam saepe (*P* 415. *ϑ* 569. *κ* 563. *λ* 344. *ν* 177. *ρ* 376. *υ* 272) correptam exarandas curavi.

veteris et genuinae formae, ab Aristarcho illam summotam servaverit.[1]) Incaute autem rem egit Nauckius, qui discriminatione duarum formarum ὀφέλλω et ὀφείλω significationes augendi et debendi ubique distinxit. Nam cum non solum Pisistrati aequales Athenienses, sed etiam Herodoti Iones ὀφείλειν dicere consueverint, lectiones χρεῖος ὀφέλλεται *γ* 367. *φ* 17, μοιχάγρι' ὀφέλλει *ϑ* 332, ζωάγρι' ὀφέλλεις *ϑ* 462 non ab interpolatore novatas esse, sed ex antiquo tempore resedisse quis est quin intellegat? Hoc igitur in verbo pronuntiando Homeridae Aeolibus propius quam Herodoto recentioribusque Ionibus accessisse videntur.

ἀργεννός *Γ* 141. 198. *Z* 424. *Σ* 529. 588. *ρ* 472 et ἐρεβεννός *E* 659. 864. *Θ* 488. *I* 474. *N* 425. 580. *X* 309. 466 codicum fide confirmata sunt, quam convellere equidem non ausim, licet cognata vocabula φαεινός κελαδεινός consuetudinem ionicam secuta sint. Analogia enim ut in declinandis nominibus et verbis plurimum semper valuit, ita in derivandis formandisque vocabulis admodum exiguam vim obtinuit. Quae cum ita sint, ne εἰνάνυχες (*I* 470) quidem vel εἰναετές (*Σ* 400. *γ* 118. *ε* 107. *ξ* 204) et εἴνατος (*B* 295. *Θ* 266) ad analogiam cognatorum vocabulorum ἐννῆμαρ et ἐννήκοντα corrigendo revocare aut Ἐννοσίγαιος propter εἰνοσίφυλλος addubitare sollicitareve ausus sum. Quid? quod in eodem verbo declinando Homerus discriminandi causa dixit εἰμέν more Ionum et ἔμμεν more Aeolum. Commutatas vero vocales *α* et *ε* compositorum nominum ἐρικυδέα ἐρίηρες ἐριούνιος ἀριφραδέα ἀριπρεπέα ἀριδείκετος ἀρίζηλος in eiusdem poetae carminibus nos facili animo ferre decet neque curiose quaerere, utras domi invenerit, utras foris asciverit.

§ 77. Huic de aeolismis Homeri quaestioni subnectere visum est perplexam de spiritu vocabulorum quorundam quaestionem. Atque lenem quidem aspirationem vocabulorum ὄπατρος (*Λ* 257. *M* 371), ὄτριχας οἰέτεας (*B* 765), ἄμαξα, ἄλοχος haud satis certe aeolicam praedicaveris, quoniam et Aeoles et Iones ψίλωσιν adamasse dicuntur et ἄμαξαν Ἰωνικῶς ψιλοῦσθαι Eustathius (cf. La-Roche Hom. Textkr. p. 187) diserte refert.[2]) Maiore iure vocabulorum ἆλτο ἐπᾶλτο ἦμαρ ἄμυδις ἄμμος ἀολλής ἄβρομοι

1) Forma ὀφείλετο illi loco nescio an a recenti interpolatore, quem versus 689—705 addidisse puto, inculcata sit.

2) Apud Herodotum I 188 omnes codices, si ex Steinii silentio illud concludere licet, praebent ἅμαξαι, non ἄμαξαι; unde Byzantino episcopo eo magis diffidimus, quod Herodianus nihil de ionica origine vocis tradit; cf. schol. ad *Σ* 487 et Herodiani rell. I 540 ed Lentz.

αὐίαχοι (*N* 41) *ὔμμες* spiritum lenem una cum prisca et Ionibus non frequentata forma ex aeolica origine repetas, ut suo iure iam Herodianus ad *Α* 335 adnotavit: *ὔμμες· οὕτω ψιλωτέον, ἡ γὰρ λέξις Αἰολική* (cf. schol. Od. *δ* 94), recedens ille quidem a Tyrannione grammatico *ὕμμες* praeferente.

In omnibus vero formis, in quibus veteres grammaticos ipsos dissedisse novimus, sine dubitatione quae ratio postulat amplexus sum, velut

ἁθρόος, quod merito Aristarchus probavit (cf. Lehrs de Arist.[2] p. 331 et La-Roche Hom. Textkr. p. 180),

ἑσπόμενος, quod ex *σεσεπόμενος* ortum esse patet,

εἵατο, quod ex *ἥατο* deflexum cum *ἧμαι* cohaerere Aristarchum fugisse merito mirantur (cf. Lehrs l. l.),

ἄρσαντες *Α* 136 et *ἄρθεν* *Π* 211, quae ab *ἄρω* sive *ἀραρίσκω* descendere contra Aristarchum eiusque asseclam Apollonium Sophistam Herodianus bene monuit (cf. Lehrs l. l.),

ἑάφθη *N* 543 et *Ξ* 419, quod cum ex *ἐσάφθη* similiter atque *ἡμεῖς* ex asmes, *ἁμαρτάνω* ex *ἀσμαρτάνω* ortum esse videatur, spiritum asperum ex littera sibilante procreatum in verbi initium retraxit[1]),

ὄρπηκας *Φ* 38, cuius leni spiritui paradosin patrocinari Herodiano I 538 ed. Lentz credimus,

ἀμάρης *Φ* 259, quod ex etymologia aliquanto plus praesidii habere quam lectionem optimi codicis Ven. *A* *ἁμάρης* G. Curtius Grundz. d. gr. Etym.[5] p. 323 docuit.

ἐῆος = boni et *ἑῆος* = sui in codicibus exarata sunt; nos distinctionem istam a subtilibus grammaticis excogitatam, non a poeta ipso profectam esse rati, ubique eundem, quo *ἐύς* scribitur, spiritum revocandum curavimus. Discriminationem vero formarum *αὕτως* = *οὕτως* et *αὔτως* = *μάτην* (cf. Buttmann Lexil. I 37) servavimus, licet dubitare possis, annon haec quoque grammaticis debeatur (cf. Linder in Philol. XII 388).

In multis aliis vocabulis rixas, quibus grammatici veteres sese dilacerabant, restituto digammo, ut *ϝέτης ϝέρξας ϝέρδω ϝέννυμι ϝαραιός ϝῆδος ϝέρση ϝαλῶναι*, tam simpliciter composui, ut vel memoriam dissidiarum grammaticorum resuscitare pudeat.

1) Densis sane tenebris etymologia verbi *ἑάφθη* involuta est, quas neque G. Curtio in commentatione de forma *ἑάφθη* neque Froehdio in Bezz. Beitr. III 24 plane discutere contigit; sed neque Homerum Graecosve *ἑάφθη* a praesenti *ἅπτω* disiunxisse neque nos ut dirimamus, significatione formae Homericae cogi contendo.

Nihil tamen diiudicare ausus sum de nomine *ἤιος*, cui Aristarchum, cum a verbo *ἵημι* derivaret, spiritum asperum praefixisse Herodianus ad *O* 365 rettulit, quamquam proclivis sum ad necessitudinem vocabulorum *ἐύ* et *ἤϝιος* probandam.[1]) Prorsus autem ab hac medela adhibenda me abstinui in vocabulis *ἅδην ἅδος ἁδηκότες ἕομεν* (*T* 402) scribendis, quandoquidem horum radicem in fronte non digamma, sed sibilantem habuisse comparatione latinorum et germanicorum verborum exploratum est (cf. Curtius Gr. Et.[5] p. 398 et L. Meyer K. Z. XXII 467). Quapropter gravissimos auctores Aristarchum et Herodianum (cf. schol. *E* 203. *Λ* 88. *ε* 290, Herodiani rell. I 539) secutus spiritum asperum his vocabulis praefixi et hoc unum vereor ne vituperer, quod affinibus verbis *ἄμεναι ἄσασθαι* spiritum asperum vel invitis libris et grammaticis reddere non ausus sum.

Cum spirituum discrimine littera quoque tenuis particularum *αὖτις* cohaeret, cuius loco Attici aspirata *θ* utebantur, unde codices fere inter scripturas *αὖτις* et *αὖθις* fluctuant. Ego cum plerisque editoribus et melioribus libris priorem formam, quam ionicam esse consentiunt, praetuli, praesertim cum *αὖτις* et ab *αὖθι* abhorrere et cum *αὖτε* cohaerere videatur.

De formis veteris graecitatis.

§ 78. Ab aeolismis exiguo discrimine, quod saepe et veteres et recentiores grammatici transiluerunt, formae veteris graecitatis discretae sunt. Utrumque enim formarum genus, cum in quotidiano sermone civium Homeri non iam ferretur aut saltem oblitterari coeptum esset, ex vetustioribus carminibus poeta acceptum tulisse videtur, quae cum aeolica fuisse crederentur, veteres quoque illas orationis formas omnes pro aeolicis venditare in proclivi fuit. Nos eorum potius sententiam secuti sumus, qui nisi quae in aeolicae dialecti Asianae monumentis aut litterariis aut lapidariis invenirentur, inter aeolismos referri vetarent. Quis enim affirmare audeat et, si affirmare audeat, certis argumentis confirmare possit nullum inter Iones ante Homerum carmina panxisse? Praeterea ante Asianos Aeoles iam maiores eorum, cum in Boeotia et in Thessalia sub Olympo degerent, verba dactylicis versibus inclusisse perquam verisimile est; quid igitur obstat, quominus etiam ex illo remoto epicae et sacrae poesis tempore nonnullas formas, praeser-

1) Ingeniose de origine vocabulorum *ἰήιος* et *ἤιος* nuper disputavit Fröhde in Bezzenb. Beitr. III 7.

tim si certis versuum clausulis inclusae fuerint, usque ad scriptorem belli Troiani per varios rivulos fluxisse putemus? Denique hoc quoque in singulis, quae iam recensebimus, formis veteris graecitatis quaerendum erit, utrum prorsus illae iam ex vulgi sermone disparuisse an etiamtum in ore senum senescente vita usae esse videantur. Hanc autem rem ut eruamus, quam frequens cuiusque formae usus sit et quam late quaeque radices egerit, singillatim examinabimus. Vix enim alias in hac re Vergilius quam Homerus rationes secutus est, ut quae prorsus iam oblitteratae essent formae, eas raro adhiberet neque extra certas versus sedes ponere auderet.

§ 79. Genetivum sing. sec. decl. in *οιο* thessalicum veteres grammatici Aristarchus[1]) Apollonius Herodianus nuncupant, quod num merito fecerint, sunt qui dubitent. Ipsa enim illa terminatio praeterquam apud Homerum eiusque orationis imitatores neque in Thessalia neque usquam gentium invenitur, et qui in thessalicis lapidibus exstant genetivi in *οι*, utrum ex *οιο* abiecta ultima vocali an alio modo nati sint, nostrates grammatici litigant.[2]) Homeri autem in carminibus genetivi in *οιο* creberrimi sunt, ita ut frequentiae genetivorum vulgarium in *ου* non multum cedant. Nihilo minus homines tum iam desiisse illis genetivis uti aut in eo ut desinerent fuisse, inde nostro iure colligimus, quod plurimi genetivi istius generis certis versus sedibus, ante caesuram dico et in clausula versus quinto vel sexto pede inveniuntur, velut

ἐκπέρσαι Πριάμοιο πόλιν καὶ ϝοίκαδ' ἱκέσθαι (*Α* 19)·
ἔνθα καθῖζ' Ἑλένη κούρη Διὸς αἰγιόχοιο (*Γ* 426)·
ἄλλο δ' ἐνὶ προδόμῳ πρόσθεν θαλάμοιο θυράων (*Ι* 473).

Quid? quod nonnullorum vocabulorum vulgi usu quam maxime tritorum, ut pronominum *οὗ κείνου τοίτου τοῦδε*, prorsus nulli genetivi in *οιο* feruntur et poeta *Δ* 77

λαμπρόν· τοῦ δέ τε πολλαὶ ἀπὸ σπινθῆρες ἵενται

particulas cumulare quam antiqua ista forma uti maluit. Tamen usus genetivorum in *οιο* frequentior est et latius patet quam ut Leskieno (Jahrb. f. Phil. 95, 1) prorsus tum eos e cotidiano ser-

1) Aristarchus auctor illius sententiae laudatur ab Apollonio Dyscolo; reliqua testimonia collecta habes apud Ahrens-Meister, Die griech. Dial. I 305 A. 1; aeolicus audit genetivus *ὑετοῖο* in Et. Gud. s. v. *ὑετός*.

2) Vide Lugebil, Der Genetiv Singularis in der sogenannten zweiten altgriechischen Declination, in Ann. phil. suppl. XII p. 211, Gu. Meyer, Gr. Gr. p. 291, Herm. von der Pfordten, de dialecto Thessalica p. 45.

mone exulasse dicenti assentiri audeam. Immo non longe a vero aberrare crediderim qui Aeoles et fortasse etiam partem Ionum, qui Aeolibus confines essent, etiamtum illa genetivi forma uti nondum desiisse suspicetur. Sed utut hoc se habet, sollemnis sane et Ionum usu vulgari recepta genetivi forma diphthongo *ου* terminabatur, cuius fines nisi gravibus causis non commotus, sed coactus equidem coartare non ausim. Quae cum ita sint, Lugebilio morem non gessimus, qui in commentatione supra laudata p. 212 genetivum singularis numeri secundi ordinis, ubicumque vocali exciperetur, non *ου*, sed *οι'* scribi iussit. Veteres sane grammaticos iam dubitasse ex scholiis cod. Ven. *A* comperimus, num in versibus *Λ* 34 sqq.

ἐν δέ ϝοι ὀμφαλοὶ ἦσαν ἐϝείκοσι κασσιτέροιο
λευκοί, ἐν δὲ μέσοισιν ἔεν μέλανος κυάνοιο

ΛΕΥΚΟΙ nominativi pluralis, an genetivi singularis vim haberet. Sed ut taceam codicum fidem terminationem genetivi *ου* uno consensu confirmantium et duritiem vocalis o suffixi *οιο* elisae, formam alienigenam et intermorientem, qualem genetivum in *οιο* fuisse patet, praeterquam si numeri necessitatem quandam imponant, restitui iustae artis criticae leges vetant.

§ 80. Alia est causa genetivorum in *οο*, quos Buttmannus Ausf. Gr. I 299 et Ahrensius Rhen. Mus. II 161 undecim minimum locis contra librorum consensum reponendos esse docuerunt:

Ἰλίοο (*Ἰλίου* codd.) *προπάροιθεν ἐμῆς ἐν χερσὶ βάλῃσιν* (*Φ* 104. *Χ* 6. *Ο* 66)·
ὣς εἰπὼν ἔτρεψεν ἀδελφεόο (*ἀδελφειοῦ* codd.) *φρένας ἥρως* (*Ε* 21. *Ζ* 61. *Η* 120. *Ν* 788)·
ἐντρέπεται φίλον ἦτορ ἀνεψιόο (*ἀνεψιοῦ* codd.) *κταμένοιο* (*Ο* 554)·
νήπιον οὔπω ϝειδόθ' ὁμοιίοο (*ὁμοιίου* codd.) *πτολέμοιο* (*Ι* 440. *Ν* 358. 635. *Ο* 670. *Σ* 242. *Φ* 294. *σ* 264. *ω* 543)·
υἱέες Ἰφίτοο (*Ἰφίτου* codd.) *μεγαθύμου Ναυβολίδαο* (*Β* 518).
τῶν αὖθ' ἡγείσθην Ἀσκληπίοο (*Ἀσκληπίου* codd.) *δύο παῖδε* (*Β* 731)·
ὄψιμον ὀψιτέλεστον, ὅο (*ὅου* codd.) *κλέος οὔ ποτ' ὀλεῖται* (*Β* 325.[1]) *α* 70)·
ἀγρίοο (*ἀγρίου* codd.), *πρόσθεν δὲ σάκος στέρνοιο κάλυψεν* (*Χ* 313)·

1) De *ἔης* *Π* 208, quod non minus offendere recte animadvertit Hartelius Hom. Stud. III 8, confer quae in apparatu critico adnotavimus.

δᾶερ ἐμεῖο κυνὸς κακομηχάνοο (*κακομηχάνου ὀκρ.* codd.) *κρυοέσσης* (Z 344)·
ὃς πολέμου ἔραται ἐπιδημίοο (*ἐπιδημίου κρ.* codd.) *κρυόεντος* (*I* 64)·
δῶρα παρ' Αἰόλοο (*Αἰόλου* codd.) *μεγαλήτορος Ἱπποτάδαο* (*κ* 36. 60. *μ* 493).

Talpa enim caecior esset, qui cum viri clarissimi facem praetulissent, casu factum esse opinaretur, ut plus viginti versibus restituta vetere illa forma numerorum et orationis vitia removeri possent.[1]) Neque multum mutatur horum genetivorum causa, si cum Hartelio, Hom. Stud. III 19, plenam genetivi formam *οιο* illis locis restituas eiusque priorem syllabam similiter atque in *οἶδ' ἀρετὴν οἷός ἐσσι* *N* 275 vel *τοῖος ἐὼν οἷος οὔ τις* *Σ* 105 corripi ducas. Nam poetae artem in his quoque rebus pronuntiatione vulgi adiutam esse ipse Hartelius docuit; qua de causa, si Homeri aetate Smyrnaeos genetivo *οιο* uti nondum prorsus desiisse recte statuimus, quid est causae, cur non Homerum ex eorundem hominum ore mediam quoque illam formam, ex qua vulgarem contractione natam esse constat, excepisse putemus? Tantum igitur abest, ut inveterata codicum menda defendam aut genetivos *οῐο* potius quam oo restituendos esse censeam, ut etiam aliis et pluribus locis numerorum salebras a vatibus et rhapsodis antiquis media ista forma sublevatas esse suspicer. Verum ne temeritatis crimen incurrerem, in adnotatione medicinam suppeditare quam in textu emendate scribere malui, velut

ὃν δ' αὖ δήμοό τ' ἄνδρα Ϝίδοι βοόωντά τ' ἐφεύροι (*B* 198)·
γνῶ δὲ κλήροο σῆμα Ϝιδών, γήθησε δὲ θυμῷ (*H* 189)·
ἦεν ἀνήνασθαι, χαλεπὴ δ' ἔχε δήμοο φῆμις (ξ 239)·
Ἀτρεΐδης· τὼ δ' αὖτ' ἐκ δίφροο γουναζέσθην (*Λ* 130).

Sed ne longius fines huius genetivi proferas et, ubicunque metrum non obstat, oo potius quam *ου* scribendum esse censeas, maiorem moneo esse numerum eorum genetivorum in *ου*, qui, cum in arsi vel ultimi pedis thesi occurrant, nullo modo convelli possint. Ne illud quidem, quod Ahrensius grammaticam offensionem versus *Φ* 295

πρὶν κατὰ Ἰλιόφι κλυτὰ τεύχεα λαὸν ἐέλσαι

restituto vetusto genetivo *Ἰλίοο* removendam esse censuit, ita probare ausus sum, ut traditam lectionem *Ἰλιόφι* textu expellerem. Atque minus etiam facilem vir clarissimus me invenit, quod quatuor locis *Θ* 561. *K* 12. *N* 349. *ϑ* 581 codicum lectionem *Ἰλιόθι*

1) Dubia vero est causa versus catalogi *B* 731 *Ἀσκληπίοο δύο*, quoniam ante litteram mutam raro vocalis brevis vim longae obtinet.

πρό mutari iussit in *Ἰλίοο πρό*. Namque adulterina lectione *οὐρανόθι πρό* *Γ* 3, quae iam antiquissimis temporibus genuinam et versu octavo eiusdem libri confirmatam lectionem *οὐρανόθι πρώ* suo loco movisse videtur, auctores quatuor illorum locorum in errorem inductos esse verisimilius esse exposui; § 62.

§ 81. Genetivos sing. primae decl. in *αο* ut *Ἀτρείδαο Πηληιάδαο Ἀίδαο* similiter atque genetivos in oo medium locum inter vetustos et Homeri aetate iam abolitos genetivos in *αιο* et contractos genetivos in *α* et *ου* obtinere satis inter omnes constat. Eosdem alienos fuisse ab Ionum sermone et ex veteribus aeolicis carminibus translatos videri inde colligimus, quod in ceteris illorum nominum casibus velut *Ἀτρείδης Ἀτρείδην Ἀτρείδῃ* vetus vocalis *ᾱ* more Ionum in *η* abiit. Quod vero aeolica sive boeotica genetivi forma frequentior quam ionica in Homericis carminibus est, facilem habet explicatum. Nam et dignitas illorum nominum patronymicorum splendorem poeticae orationis eximie auget et ionici genetivi *Ἀτρείδεω ἐριβρεμέτεω Ἄλτεω* nisi duabus vocalibus *εω* contractis in dactylicum metrum cogi non poterant. Nihilo minus autem satis amplus numerus ionicorum genetivorum in libris nostris resedit, qui quidem coniectura ad minimam partem reduci potest et nescio an reduci debeat. Etenim ut synizesis licentia raro admissa metri necessitate excusatur, ita crebro iterata stomachum hominum non potuit non movere; qua de causa veniam ut impetret ille dignus erit, qui Homeri carminum formam potius quam librorum et grammaticorum dubiam fidem secutus minuto ionicorum genetivorum numero ut multo rarius aures iudicum elegantium offendantur tironesue versum scandentes titubent, effecerit. Nam longe plurimi loci, ubi genetivi in *εω* vulgantur, ita comparati sunt, ut vocales illae finales vocali initiali sequentis vocabuli excipiantur, unde genetivos in *α'*, ex quibus Asianorum Aeolum genetivos *Κρονίδα Ἀίδα* ortos esse patet, tuo iure Homero reddas. Sic cum nominum *νεφεληγερέταο ἀργέσταο βαθυρρείταο ἐυρρείταο Δαρδανίδαο Αἰακίδαο Πειραίδαο Οἰδιπόδαο Λαέρταο Ὀρέσταο Τειρεσίαο* aeolicae formae solae hucusque in Homero legantur, accedent alia nomina, quorum genetivi aut in *αο* aut in *α'* exibunt, velut *Ἀτρείδαο* et *Ἀτρείδα'*, *Πηλείδαο* et *Πηλείδα'*, *Πηλιάδαο* et *Πηλιάδα'*, *Ἄλταο* et *Ἄλτα'*, *Νηληιάδαο* et *Νηληιάδα'*, *Μενοιτιάδαο* et *Μενοιτιάδα'*, *Αἰνείαο* et *Αἰνεία'*, *Βορέαο* et *Βορέα'*.[1]) Unde

1) Notatu dignum est, quod *Σ* 93, quo loco ceteri codices *Μενοιτιάδεω ἀποτίσῃ* exhibent, in cod. Ven. *A* scriptum est *Μενοιτιάδαο ἀποτίσῃ*, similiterque libri variant *Φ* 86.

pauci genetivi ionici synizesi contrahendi relinquentur Τυδείδεω *E* 16. *K* 566. *Π* 74, Ἴδεω *I* 558, ἐριβρεμέτεω *N* 624, Πριαμίδεω *Υ* 77, ἱκέτεω *Ω* 158. 187, κυβερνήτεω *μ* 412, συβώτεω *ξ* 459 = *σ* 304, Ἀίδεω *ψ* 322.[1]) Quae cum ita sint, equidem non ambigerem, quin Nauckius formulam Κρόνου πάις ἀγκυλομήτεω (*B* 205. 319. *Δ* 75. *I* 37. *M* 450. *Π* 431. *Σ* 293. *φ* 415) ex Κρόνου παῖς ἀγκυλόμητις corruptam esse recte statueret, nisi maiorem licentiam extremus pes versus admitteret. Ne illud quidem casu fortuitove factum esse arbitror, quod veterum belli Troiani nominum Ἀτρείδαο Πηληιάδαο Μενοιτιάδαο genetivi aeolici soli retinebantur, Τυδείδεω regis in societatem veteris famae recens recepti nomen ionicam formam facilius admisit.

De reliquis illius genetivi formis Πετέωο, Πηνελέωο, σεῖο σέο σεῦ, ἐμεῖο ἐμέο ἐμεῦ, Ϝεῖο Ϝέο Ϝεῦ nihil est quod moneam, nisi quod pars librorum *Ξ* 489 Πηνελέοιο praebet, unde Cobetus, misc. crit. p. 298 omnibus locis Πηνελέῳο et Πετέῳο restitui iussit, et contracta forma secundae et tertiae personae perraro occurrit et tribus quibus occurit locis (*Ξ* 427. *T* 384. *Γ* 206), cum insequens vocabulum a vocali incipiat, contracta forma elisae cedere potest, quarto autem loco *O* 165 lectio deteriorum codicum ἕο praeferenda esse videtur.

§ 82. Genetivos plur. primae decl. in αων cum genetivis singularis numeri, quos modo illustravimus, cohaerere nemo est quin videat. Frequens autem usus huius quoque formae ex metri angustiis repetendus est, quandoquidem ionicas formas ἀγορέων ἁπαλέων ἐρετέων ὀδυνέων θηλυτερέων τεκτοσυνέων ἐρχομενέων ἀειγενετέων ἀλφηστέων ἀσπιστέων μελαινέων αἰχμητέων Μουσέων Νυμφέων ναυτέων ἀρέων πασέων πολλέων nisi contractis extremis duabus syllabis metrum dactylicum aspernabatur. Adeo autem plenus huius genetivi sonus praesertim in clausula versus et sollemnibus formulis placuit, ut Homerus etiam praeter metri necessitatem δῖα θεάων, πρὸ πυλάων, δοτῆρες ἑάων dicere auderet. Idem tamen praeter paucos genetivos ionicos, qui sine difficultate metro includi poterant, velut πυλέων *H* 1 et *M* 340, θυρέων *φ* 191 aliorum quoque nominum, maxime eorum, quae in ore vulgi ferebantur, genetivis ionicis uti maluit, quamvis, nisi vocales εων contraherentur aut synizesi coalescerent, numeris adaptari non possent. Horum ex numero sunt βουλέων *A* 273. *M* 236, ἐφετμέων

1) His addendi sunt, ut omnes huius generis genetivos complectar, apud Hesiodum Ἀίδεω th. 311. 768. 774, Αἰήτεω th. 994, ἀργέστεω th. 870, ἐριβρύχεω th. 832, Κρονίδεω th. 572, ἀβούτεω op. 451.

Δ 495. *E* 818, πολλέων *B* 131. *I* 544, κεφαλέων *Γ* 273, Σκαιῶν *Γ* 263. *Z* 307, μελαινέων *Δ* 117, ἐριθηλέων *E* 90, ὁπλέων *Λ* 536, αὐτέων *M* 424, κριθέων *Λ* 69, πρωτέων *O* 656, θυμοραιστέων *Π* 591. *Σ* 220, ἀργεννέων *Σ* 529, σῶν *E* 818, πασέων *I* 330. *Σ* 431, ἀγορέων *I* 441, ἀρέων *I* 566, ῥιζέων *Φ* 243, πηγέων *Φ* 312, κλισιῶν *Ψ* 112, παρειῶν *Ω* 794, ὑμέων *H* 159, ἡμέων *Γ* 101. *Λ* 318. *O* 494. *Φ* 458, σφέων *Σ* 311, quorum vocabulorum dubitare possis utrum formam solutam, quae ionicae dialecti propria fuit, an contractam, quae ex ore rhapsodorum homines excipiebant, scribi praestet. Equidem in re incerta iudicium meum auctoritati librorum subigere tutius duxi, unde contractas formas σῶν *Ξ* 818, τῶν *K* 253, Σκαιῶν *Γ* 263. *Z* 307, τρυφαλειῶν *M* 339, κλισιῶν *Ψ* 112, πάρειῶν *Ω* 794, quae aut usu tritae erant aut praecedente vocali excusatae esse videbantur, solas ex optimis libris recepi; idem tamen lectiones codicum ῥιζῶν κριθῶν ἀργεννῶν, ne nimis versicolor textus carminum fieret, aut corrigendas aut similibus genetivis spreta codicum fide restitutis complendas putavi.

Analogiam genetivorum in αων, ut in transitu hoc moneam, etiam nominativi in άων, velut Ποσειδάων ὀπάων διδυμάων Ἰάονες secuti sunt, quorum ionicae formae et ipsae in metrum dactylicum cogi non poterant. Minus etiam offensionis habet, quod poeta nomina veteris famae aeolicae Μαχάων Λυκάων Ἑλικάων Ἱκετάων Ἀλκμάων Ἀμφιάραος Μενέλαος alia immutata reliquit neque vestem ionicam induit.[1])

§ 83. Instrumentalis casus in φι et φιν Homeri temporibus adeo iam oblitterari coeptus erat, ut ab Homero praeterquam in formulis sollemnibus et in clausula versus sive pedibus quinto et sexto raro adhiberetur. Illis autem locis adeo terminatio ista inveteraverat et quasi nobilitate aeruginis splendere videbatur, ut etiam si nulla metri necessitate adigebatur poeta ea uti maluerit, velut in ἵπποισιν καὶ ὄχεσφι *Δ* 297. *E* 219. 794. *I* 384. *M* 119. *Σ* 237. *δ* 533, διὰ στήθεσφιν *E* 41. 57. *Θ* 259. *Λ* 448. *X* 284. *χ* 93, περὶ στήθεσφι *B* 388. *E* 452 (cf. *B* 544. *E* 722. 822. *M* 151. 425. *N* 245), quibus omnibus locis instrumentalem, modo libri addicerent, exarandum curavi, quamvis dativos ὄχεσσι et στήθεσσι leges et grammaticae et metricae admitterent. Illud quoque haud negarim dativos pluralis numeri ποδωκείῃσι *B* 792,

1) Huc quoque pertinet lectio Aristarchea Βιάνορα *Λ* 92, quam lectioni codicum Βιήνορα anteposui.

ἀναλκείῃσι Z 74. *P* 320. 337, *πολυιδρείῃσιν* *β* 346 gliscente interpolatione ex *ποδωκείηφι ἀναλκείηφι πολυιδρείηφι* ortos esse, sed cum aliis locis, velut *ἡγεμόνος κακότητι μεθημοσύνῃσι τε λαῶν* (*N* 121), *ἀγηνορίῃσιν ἐνῆκας* *I* 700, *νέου ἀνδρὸς ὑπερβασίαι τελέθουσι* (*Ψ* 589), *δολοφροσύνῃσ' ἀπάτησεν* (*T* 97) numerus pluralis et casus dativus extra dubitationem positi sint, ne illis quidem locis invitis libris quidquam novare religioni habui, ducem secutus Bekkerum, qui caute et circumspecte de usu huius pluralis in dies augescente disseruit Hom. Bl. I 166 sqq.

Casuum vero intermorientium est, ut suam stationem non iam firmiter teneant et vacillante pede alienas quoque possessiones invadant; inde etiam terminatio *φι*, quae primitus instrumentalis et locativi et ablativi propria fuit, dativi quoque et genetivi personam induit. Atque dativi quidem *ἀγλαΐηφι πεποιθώς*, *ὡς φρήτρη φρήτρηφιν ἀρήγῃ*, *θεόφιν μήστωρ ἀτάλαντος*, utpote qui instrumentalis et locativi fines prope contingant, omnium consensu comprobantur, genetivos autem *Ἰλιόφι κλυτὰ τείχεα* *Φ* 295 et *πολὺς δ' ἀμφ' ὀστεόφιν θίς* fuerunt qui vexarent. Sed licet acumen Ahrensii primo loco *Ἰλίοο* restituentis mihi non improbetur, tamen non ita explorata mihi ista coniectura visa est, ut eam in verborum contextum recipere auderem; cf. § 80.

§ 84. Instrumentalis casus in *η*, velut *πῆ ὅππη ἧ τῆ ἧ ἦ ἁμαρτῆ ἧχι τριπλῆ*, etiam magis illo, quem modo tractavimus, casu Homeri temporibus pullulare desierat, unde grammatici et iam ante grammaticos scriptores et lapicidae dativum in locum antiqui illius casus substituere consuerunt. Nos quidem, ut Ciceronis verbis utamur, scientiam nobis reservavimus, sed in textu constituendo ab Aristarcho et codicum fide pendere non aspernati sumus. Itaque quod Aristarchus *ἧχι* scribi voluit (cf. schol. ad *A* 607. *Λ* 76. *γ* 87, La-Roche Hom. Textkr. p. 278) et codices uno consensu *ἧ* (*ᾗ* *A* et Herodianus I 492) *θέμις ἐστί* (*B* 73. *I* 33.[1]) *Ψ* 581. *Ω* 652) necnon *δή* et *ἧ* et *φή* sine iota exhibent, libenter comprobavimus, iidem autem codicis Veneti *A* auctoritati innixi particulis *πῇ ὅππῃ τῇ τριπλῇ τετραπλῇ ἁμαρτῇ* iota non detraximus. Expressisse autem videtur librarius codicis Veneti placita Herodiani grammatici (cf. schol. ad *Φ* 162 et Herod. rell. I 489, 1. 492, 14. II 590, 12); con-

1) *I* 23 *ἧ θέμις ἐστὶ Ϝάναξ ἀγορῇ* quod mira inconstantia scripsimus, culpam scriptori Graecisque irrogo, qui adverbiorum instrumentalem casum retinuerunt (*ἧ*), nominum instrumentali dativum (*ἀγορῇ*) commutaverunt.

trariae et, si rationem casusque originem spectas, rectioris sententiae indicia in aliis codicibus, praesertim in cod. Laur. C passim servata sunt, quae si quis accuratius cognoscere velit, adeat editionem Larochianam; nam in hac nostra editione tales deteriorum codicum quisquiliae non notatae sunt. Sed cum in hac re fortasse magis, quam par fuit, codicum et veterum grammaticorum auctoritati obsequentes fuerimus, tamen quod codices particulae *τῷ* fere iota subtrahunt et Herodianus I 492 disertim *τῶ*, si idem quod *διό* vel *οὕτως* significaret, sine iota scribendum esse praecepit, haud cunctanter neglexinus. Etenim et merito suam vicem iota in illa particula, ut quae ex dativo articuli sive pronominis demonstrativi orta sit, obtinet et grammatici, cum iota illud subscriptum pronuntiari desiisset et usus scribendi fluctuare coepisset, iusto procliviores erant ad subtilia et inania discrimina cognatorum vocabulorum excogitanda. Accedit quod *ὧδε*, cuius analogia scriptura *τῶ* confirmari videtur, et ipsum semel in cod. Veneto Iliadis *Λ* 785 et saepe in cod. Bodleiano Platonis iota adscriptum habere scite monuit Usenerus in annal. phil. 1875 p. 251.

Alii instrumentales non a me primo in lucem protracti, sed dudum ex codicibus recepti sunt *κνήστι* *Λ* 640 et *νεμέσσι* Z 335 et *μήτι* *Ψ* 315. 316. 318, cui plane respondet vedicum 'mati'. His accedunt ex nominibus, quorum thema in *υ* exit, *θρήνῡ* *ρ* 504 et *πληθῦ*, cum theodiscis 'wortū wolfū' illi comparandi. Nam ex analogia reliquorum nominum satis apparet falso a veteribus grammaticis, quos discrimen dativi et instrumentalis plane latuit, horum vocabulorum vocali finali *ι* additum esse.

§ 85. Dativi plur. in *σι* vocalis *ι* ex vetere lingua hereditatis iure accepta etiam in prima et secunda declinatione tam firmiter apud Iones et Aeoles Asianos haerebat, ut nusquam eam Herodotus aut Hippocrates abiceret. Homerum quoque in aliquot libris *ΔZINOΣΦ* vocalem istam numquam abiecisse, in reliquis tam raro, ut non plus quam undequadraginta loci vocalis prorsus abiectae in Iliade, septuaginta quinque in Odyssea relicti sint, luculenter Aug. Nauckius demonstravit in Mélanges grécoromaines IV 408. Inde admodum probabile est paucos illos dativos in *οις* a Pisistrateis grammaticis, usu Atticorum scriptorum et numero non exiguo dativorum in *οις* ante vocalem positorum deceptis, antiquis carminibus Homeri illatos esse. Atque Nauckius quidem ita hanc sententiam amplexus est, ut omnes locos repugnantes et Iliadis et Odysseae coniectura removendos esse censeret. Ipse quoque ubicunque pars codicum medicinam suppeditabat aut

variarum formarum optio praebebatur, dubios istos dativos eliminandos curavi. Qua de causa semper *μειλιχίοισι Ϝέπεσσι*, non *μειλιχίοις ἐπέεσσι*, *ἀγανοῖσι βέλεσσι*, non *ἀγανοῖς βελέεσσι*, *τρητοῖσι λέχεσσι*, non *τρητοῖς λεχέεσσι*, *πλείοισι δέπασσι*, non *πλείοις δεπάεσσι*, alia id genus scripsi nec quidquam ponderis in hac re codicum fidei tribui. Idem *Ω* 664 *μεγάροισι γοῷμεν*, *M* 297 *χρυσῇσιν ῥάβδοισι*, *Δ* 253 *προμάχοισ' ὑί* scribere quam codicum errores *μεγάροις γοόοιμεν*, *χρυσείῃς ῥάβδοισι*, *προμάχοις συί* propagare malui. Multo vero propensius lectiones parte saltem codicum grammaticorumve confirmatas *ἐπ' ἀκροτάτης κορυφῆς* (*γρ. ἐπ' ἀκροτάτῃς κορυφῇς*) *N* 12, *προσώπασι* (*γρ. προσώποις*) *H* 212, *τότε δ' οὔ τι* (*γρ. τοῖς δ' οὔ τι*) *A* 241 recepi, similiterque aliis locis, velut *B* 347. 516. 733. *E* 75. *Z* 34. *P* 365, labem abiectae vocalis *ι* a carminum integritate arcui et versui *M* 372 admissa forma *τοῖς* signum interpolationis atticae impressum esse cognovi. Porro dubito, an ipsa forma attica librorum *παλάμαις* *A* 238 et *ἀκταῖς* *M* 284 emendatio *παλάμῃ* et *ἀκτῇ* commendetur et *Λ* 132 indicium corruptae lectionis *ἐν Ἀντιμάχοιο δόμοις* ex scriptura Zenodotea *ἐν ἀφνειοῦ πατρός* merito repetatur. Facili quoque opera restitutis duali *τοῖν* (*τοῖς* libri) *B* 747[1]) vel singulari *θεῷ* (*θεοῖς* libri) *E* 606, formulis *τοῖσι δ' αὖ* (*τοῖς δ' αὖτις* libri) *H* 170 et *K* 241, et *τοῖσίνδε* (*τοῖσδεσσι* libri) *K* 462, vel admissis durioribus numeris *ἓξ οἴῃσιν νηυσί* (*γρ. ἓξ οἴῃς σὺν νηυσί*) *E* 641, *ἔνθ' ἄλλοισιν πᾶσι* (*ἐνθ' ἄλλοις μὲν πᾶσι* libri) *Ω* 25 vel similibus vocabulis substitutis, ut *E* 86 et *X* 442 et *Ψ* 535 sanari possunt. Implicatior est causa versuum *Δ* 153—54

τοῖς δὲ βάρυ στενάχων μετέφη κρείων Ἀγαμέμνων
χειρὸς ἔχων Μενέλαον, ἐπεστενάχοντο δ' ἑταῖροι,

ubi *τὸν δέ*, quod codices deteriores LNG exhibent, et *προσέφη*, quod fide codicis C firmatur, multo magis arrident quam quae in optimo codice Veneto *A* lectiones feruntur; sed cum lectio optima et loco unice accommodata *τὸν δὲ* cum initio sequentis versus *χειρὸς ἔχων Μενέλαον* aegre conciliari possit, consentaneum est, ut recepta scriptura *τὸν δὲ βαρὺ στενάχων προσέφη* alterum versum adulterinum et ab rhapsodo aliquo ex particulis antiquorum versuum *Λ* 488 et *X* 429 conflatum esse iudicemus. Sed longius ut procederem, adeo a me impetrare non potui, ut iis quoque,

1) Similiter dualem *στιβαροῖν βάλετ' ὤμοιν* *ξ* 528 et *ο* 61 reponendum et epicam formam *πολέσιν φλιῇσι* *ρ* 221 restituendam esse censeo.

quos postremo attuli, locis emendatam lectionem in adnotationibus commemorare quam in verborum poetae contextum recipere maluerim. Primum enim ubicunque terminatio *οις* vel *ῃς* in fine versus collocata vocali initiali sequentis versus excipitur, ut in *Γ* 259

ὣς φάτο· ῥίγησεν δ' ὁ γέρων ἐκέλευσε δ' ἑταίροις
ἵππους ζευγνύμεναι

et *A* 435. *B* 363. *E* 465. *Θ* 487. *I* 602. *M* 284. *N* 426. *X* 117, 513 formam *οισ'* eodem modo quo *Ζῆν'* in fine versus *Θ* 206. *Ξ* 265. *Ω* 331 excusatam esse putarim; cfr. § 69. Qui autem relinquuntur dativi *σὺν νηυσί τε σῇς* *A* 179, *ἐνὶ μεγάροις ποτιδέγμεναι* *B* 137, *οἷς δὲ γέρων* *Γ* 109, *νεῖμαν ἀρίστοις* *Γ* 274, *τοῖς δ' ἅμα* *K* 196, *ἅ τε ξείνοις θέμις ἐστί* *Λ* 779, *ἐν βήσσῃς* *Π* 766, *αὐτὰρ Ἀχαιοῖς* *P* 396, *πρώτοις ἰάχων* *T* 424, *ἀθανάτοισι θεοῖς* *Υ* 292, *μύθοις λαβρεύεαι* *Ψ* 478, *μετ' Ἀχαιοῖς* *Ψ* 649, *ἐνὶ μέσσῃς* *Ω* 84, *ἵπποισι καὶ ἡμιόνοις* *Ω* 442, *πορφυρέοις πέπλοισι* *Ω* 796, neque paratam habent excusationem nec certam admittunt emendationem. Priusquam autem omnes dativi in *οις* et *ῃς* ex Homeri carminibus remoti sint, terminationibus illis ante vocalem sequentem apostrophi notam appingere inutile duxi.

§ 86. Accusativos pluralis eorum nominum, quorum stirpes vocali aliqua finiebantur, antiquitus suffixo ns formatos esse dudum ex comparatione cognatarum linguarum compertum est. Littera ista nasalis integra servata est in titulorum creticorum et argivorum accusativis *τὸνς Ἱαραπυτνίονς αὐτόνς πρεσγεύτανς* aliis, quos collectos habes in Gu. Meyeri gramm. § 361—2. Evanescentis vero litterae nasalis vestigia latent in producta vel dilatata antecedente vocali primae et secundae declinationis, ut *μούσᾱς στεφάνους* dor. *στεφάνως*. Verum etiam nominum in *ι* et *υ* accusativi ab Homero antiquo more producta vocali formabantur, cuius formationis locupletissimi testes sunt *κλιτῦς* *Π* 390, *νέκυς* *H* 420, *ὀφρῦς* *Π* 740, *Ἐρινῦς* *I* 454. *β* 135, *δρῦς* *Λ* 494. *Ψ* 118, *γραπτῦς* *ω* 229, *σῦς* *κ* 338. 433, *γένυς* *λ* 320, *ἰχθῦς* *ε* 53. *κ* 124. *μ* 334. *τ* 113, *ἤνις* *Z* 94. 275. 309, *ὄις* *Λ* 245. *ρ* 180. *υ* 250, *πόλις* *B* 648, *ἀκοίτις* *κ* 7, quae formae codicum fide omnes, nonnullae etiam metro (*H* 420. *I* 454. *Λ* 245. *Π* 740. *κ* 7. 124. *ρ* 180. *τ* 113. *υ* 250) extra omnem dubitationem positae sunt. His accedit primum *πολῦς*, quod in *B* 4 *ὀλέσῃ πολέας ἐπὶ νηυσὶν Ἀχαιῶν* Zenodotum legisse et ab Aristarcho futilibus argumentis refutatum esse Aristonicus memoriae prodidit. Atque Zenodotum ad hanc lectionem recipiendam non coniectura ingenii,

sed exemplarium vetustorum fide adductum esse nemo non videt, nisi qui adeo Aristarchi studio flagrant, ut grammatici interpretis auctoritatem magis etiam quam poetae ipsius artem respiciant. Qua de causa non solum hoc loco *πολῦς* scripsi, sed etiam *Λ* 559. *N* 734. *O* 66. *Υ* 313. *Φ* 59. 131. *γ* 262. *δ* 170 antiquitatem formae synizesis duritiei anteposui.[1]) Quin etiam omni codicum grammaticorumque praesidio destitutus *πελέκυς* *Ψ* 114. 851. 856. 882. *φ* 120. 260. *τ* 573 scribere quam duas extremas syllabas vulgatae formae *πελέκεας* contrahere malui. Quod vero loco laudato *B* 648 forma *πόλις* codicis optimi Veneti fide confirmata est, ansam nobis praebuit, ut Bekkerum ducem secuti etiam tribus aliis locis *I* 328. *Σ* 342. 490 sine ullo aut exiguo adiumento codicum *πόλις* pro *πόλεις* et libri duodecimi quattuor versibus *M* 258. 263. 308. 375 *ἐπάλξις* pro *ἐπάλξεις* reponeremus. Sed omnes, quas recensuimus, formas veteris graecitatis fuisse et Homeri temporibus iam oblitterari coeptas esse ex eo intellegitur, quod cum *νέκυς* uno loco exstet, novem locis (*H* 418. *K* 298. *Λ* 534. *O* 251. *Υ* 499. *λ* 93. *χ* 407. 437. 448) *νέκυας* legitur et simili modo iuxta veteres accusativos *πόλις Ἐρινῦς σῦς* etiam accusativi analogiam reliquorum nominum tertiae declinationis imitantes *πόλιας πόληας Ἐρινύας πολέας πόσιας ἄκριας* ita occurrunt, ut ne antiquiores quidem partes Iliadis a recentioribus quidquam differant.

§ 87. Infinitivi longe plurimi in Homeri carminibus vulgares formas ionicae et atticae dialecti exhibent. Sed praeter illas Homeridae aeolicis quoque infinitivis in *μεναι*, qui cum ex Ariorum infinitivis in manai, ut 'vidmanai', 'damanai' orti sint neque a dorica dialecto prorsus exularint (cf. Meyer Gr. Gr. § 591), veteris graecitatis communes fuisse videntur, haud raro usi sunt et novam quandam infinitivi aoristi II act. formam procuderunt. Atque veteres illi quidem infinitivi frequentissimi sunt eorum verborum, quae in aliis quoque modis secundum veterem declinandi morem nullam inter stirpem et terminationem vocalem intericiunt, ut *ἔμμεναι ἔμεναι θέμεναι κιχήμεναι ἱστάμεναι ζευγνύμεναι βήμεναι δύμεναι γνώμεναι οὐτάμεναι κτάμεναι δόμεναι ἑστάμεναι ἴδμεναι τεθνάμεναι.* Sed vocali quoque thematica inter stirpem et terminationem interiecta et praesentis et aoristi et futuri temporis isti infinitivi occurrunt, ut *ἀειδέμενει ἀκουέμεναι εἰπέμεναι ἐλθέμεναι ἀξέμεναι θησέμεναι* alii. Ex plenis illis infinitivis

1) Sero vidi, sed non ita ut quidquam mutandum censeam, Anglum Monro, Homeric grammar § 100, accusativi terminationem *ῦς* denegantem nominibus, quorum genetivus in *εος*, non *υος* exeat.

in *εμεναι* infinitivos in *εμεν* abiecta extrema vocali ortos esse veteres grammatici accentu in antepaenultima syllaba posito (*ἀγέμεν*, non *ἄγεμεν*) significabant; cui originationi egregie, quod a grammaticis recentioribus neglectum esse video, usus horum infinitivorum in Homeri carminibus favet. Namque longe saepissime infinitivi in *εμεν* ante vocalem positi sunt, velut infinitivi *ἀκουέμεν* et *ἐλθέμεν*, cum prior duodecies, alter vicies ter ab Homero usurpati sint, nisi ante vocales non leguntur. Atque hoc ut teneret, tamquam legem scriptor Odysseae sibi proposuisse videtur. Nam in viginti quattuor libris non plus sedecim versibus (*κ* 537. *λ* 50. 89. = *φ* 3. = 81. = *ω* 168. *ξ* 27. *ο* 17. 378. *π* 143. *σ* 3. *κ* 386. *ρ* 404. *ι* 97. *υ* 330. *η* 49) infinitivi in *εμεν* ante consonantes litteras collocati inveniuntur. Paullo latius usus horum infinitivorum in Iliade (*Α* 170. 283. 323. 443. *Δ* 94. 379. *E* 486. *H* 199. 471. *I* 411. 571. *Λ* 719. *Σ* 436. *T* 195. *Ω* 119. 147. 176. 196) et in Hesiodo (op. 215. 457. 766) patet, ita tamen ut aoristi secundi infinitivos in *εμεν* ante consonantes litteras invenias nullos nisi hos: *πεφραδέμεν* *η* 49. op. 766, *φαγέμεν* et *πιέμεν* *κ* 386. *ο* 378. *π* 143. *ρ* 404. *σ* 3, *τραφέμεν* *H* 199. *Σ* 1. 36, *δόμεν* *Δ* 379. *I* 571, *μεθέμεν* *Α* 283. *Δ* 94. Rerum igitur cursu ipso ad infinitivos epicos in *εειν* delati sumus.

§ 88. Praeter infinitivi suffixum *μεναι* alterum brevius *ναι* Graeci ex vetere lingua acceperant, quod simili modo et verbi ipsi stirpi subiciebant, ut *φά-ναι διδό-ναι βῆ-ναι*, et interiecta thematica vocali cum verbi radice coniungebant, ut *γεγον-έ-ναι ἰ-έ-ναι.* Ex hoc suffixo abiecta diphthongo finali *αι* vel in priorem syllabam partim recepta vulgares infinitivos *ἄγειν φέρειν ἔχειν* ortos esse veri simile est, quia quod Iones Atticique *ἄγειν*, hoc Dores *ἄγεν* dicebant. Ab infinitivo autem praesentis temporis infinitivus aoristi secundi aeque atque participium praesentis a participio aoristi (*φεύγων, φυγών*) solo accentu differt, cuius accentus originem ex eo, quod in vetere graecitate similiter atque in sanscrita lingua omnes formae aoristi secundi accentum in ultimam syllabam deiecerant, repetendam esse ingeniose docuit Th. Benfey Orient u. Occident III 65. At Homerus vel quicunque istas, de quibus iam disputaturus sum, formas Homeri carminibus intulit, cum accentum circumflexum aoristorum *λιπεῖν ἰδεῖν τεκεῖν* ex contractis duabus vocalibus natum esse sibi persuasisset, illud *εῖν* secundum libertatem poetis concessam in *εειν* dissolvi posse arbitratus est. Inde nati sunt infinitivi admodum frequentes *ἰδέειν λιπέειν τεκέειν παθέειν βαλέειν θανέειν ταμέειν δακέειν χαδέειν*

πεσέειν φυγέειν διαπραθέειν ὑπερθορέειν ἐρυκακέειν παραδραθέειν πεφραδέειν πιέειν φαγέειν σχεθέειν. Atque falsam hanc persuasionem fuisse equidem nullus dubito, quaeritur tamen, utrum Homero ipsi errorem assignare liceat an redactoribus Pisistrateis aut, id quod in tanto consensu codicum perquam improbabile est, Alexandrinis grammaticis imputare debeamus. Mediae autem sententiae illud maxime favere videtur, quod diductarum infinitivi formarum neque in titulis lapideis neque in ceteris ionicis scriptoribus Archilocho Callino Herodoto Hippocrate certa exempla exstant, qua de re scite disseruerunt Bredovius, de dialecto Herodotea p. 324, et Rennerus, de dialecto antiquioris Graecorum poesis elegiacae et iambicae, in Curt. Stud. I 2 p. 32. Quid? quod ne Hesiodus quidem in genuinis carminibus theogoniae et operum istam licentiam admisit et in solo carmine adulterino, scuto Herculis, infinitivi diducti *μαπέειν* 231. 304, *πιέειν* 252, *ἐλέειν* 337, *λιπέειν* 332 inveniuntur. Itaque qui Homerum ipsum hac macula aspergere veriti sunt, Iliadi et Odysseae commentis grammaticorum expulsis formas infinitivorum in *εμεν* aut *εεν* reddendas esse censuerunt. At quae a Georgio Curtio, Verbum II[1] 103, comparatis infinitivis aeolicis *ἔχην ἄγην* proposita est forma *εεν* quomodo explicari possit, nisi antiquitus *λιπεjεν* vel *λιπεϝεν* Graecos dixisse finxeris, equidem non video. Sed cum in tota graecitate medii digammi unum exemplum *δόϝεναι* in tabula Idaliensi, mediae litterae *j* prorsus nulla indicia exstent, Leonis Meyeri sententiae omnibus locis formam in *εμεν* restituentis (Vergl. Gram. II[1] 284) meum quoque calculum adicere non dubitarem, si codicum fidem convellendam esse mihi constaret. Sed obiciuntur animo quidam scrupuli, qui emendandi viam non illi quidem praecludant, at tamen incertam reddant. Etenim recepta ista forma non minus quam novies in Iliade (*Δ* 263. *E* 262. *K* 368. *Σ* 511. *T* 15. *X* 426. *Ψ* 467. *Ω* 608), octies in Odyssea (*α* 59. *ε* 349. *ϑ* 508. *ι* 137. *λ* 232. *μ* 446. *τ* 477. *υ* 313), quater in Scuto (*υ* 231. 252. 304. 337) syllabam extremam ante vocalem ictus vi produci nobis statuendum erit. Atque ut hanc productionem in caesura et in fine enuntiati ante duas breves syllabas (*E* 262. *K* 368. *Σ* 511. *Ψ* 467. *Ω* 608. *ι* 137. *λ* 232. *μ* 446. scut. 231) satis excusatam esse largiamur, tamen vereor ne restituta ista forma iusto duriores evasuri sint numeri ceterorum versuum pessimaque cacophonia aures laesurus sit versus *X* 426

Ἕκτορος· ὡς ὄφελεν θανέμεν ἐν χερσὶν ἐμῇσι.

Quo accedit, quod ex quinque infinitivis Scuti quattuor pro-

ductam syllabam extremam habent et infinitivi in *εμεν* aliorum temporum ante consonas litteras perraro in Odyssea, nusquam in hymnis inveniantur[1]). Inde certum atque exploratum esse iudico iam ante Pisistrati aetatem, quo tempore Scutum Hesiodeum pangebatur, poetas epicos extremam syllabam infinitivi aoristi in duas syllabas distrahere coepisse. Sed cum Hesiodus in genuinis carminibus ab hac prosodica licentia sese abstinuisse videatur, antiquissimos quoque Homeridas istam diductionem sprevisse veri simillimum esse duco. Atque ex omni quidem Iliade infinitivos istos diductos expulissem, nisi versus supra laudatus *X* 426 iam pronum ad corrigendum iterum me revocasset. Nullus vero dubitavi una et veram infinitivi formam et digammi vim restituere scribendo *τε ϝιδεῖν* (*τ' ἰδέειν* codd.) *Θ* 453. *δ* 475, nec scio an dubio illo loco *X* 426 prisca et genuina lectio fuerit *ὡς ὤφελλε θανεῖν ἐν χερσὶν ἐμῇσιν.*

§ 89. Verborum contractorum nonnullae formae in Homeri carminibus exstant, quae ut a sermone Ionum Atticorumque abhorrent, ita aeolicae dialecto cognatae esse videntur, duales dico *φοιτήτην προσαυδήτην Λ* 136. *X* 90, *M* 266, *συλήτην N* 202, *ἀπειλήτην λ* 313, *συναντήτην π* 333, et infinitivos *ἀλήμεναι E* 823. *Σ* 76, *καλήμεναι K* 125, *γοήμεναι Ξ* 502, *φορήμεναι O* 310, *τερσήμεναι Υ* 98, *φιλήμεναι X* 265, *ποθήμεναι μ* 110, *πενθήμεναι σ* 174. *τ* 120, *πεινήμεναι υ* 137; *ἀρήμεναι χ* 322, quorum ad analogiam *τιθήμεναι Ψ* 83. 247 fictum esse videtur. Ad veterem graecitatem has formas esse revocandas inde patet, quod et infinitivi terminatio *μεναι* et usus dualis iam Homeri temporibus sensim abolescere coeperunt. Eiusdem autem declinationis sunt aeolicae formae *κάλημι* (Sappho 1, 16), *ἀσυνέτημι* (Alc. 18, 1), *φορήμεθα* (Alc. 18, 4), *αἴνημι* (Hes. op. 683), quibuscum Curtius, Verbum I[1] 353, latinas formas 'docemus docent docemini' bene composuit. Atque reliquias illas veteris vel aeolicae linguae nemo sanus Homeri textu expellere audebit, licet idem poeta *προσηύδα φοίτα σύλα ἀπειλεῖς ἀπειλεῖτε φορέεις φορέουσιν γοάοιεν πενθείετον* similia dixerit et vocalis *η* illarum formarum quomodo explicanda sit, grammatici adhuc litigent. Verum inconstantiae crimen vereor ne incurram,

1) Theognidis tres infinitivi praesentis temporis in *εμεν* (*ἐχέμεν* v. 924, *ἀειδέμεν* v. 939, *πασχέμεν* v. 1009) omnes ante vocalem positi sunt, sed primus in fine distichi, quo loco vocalis elidi non potuit. Fraudi autem rhapsodis vel poetis epicis forma *πεσέεσθαι I* 235. *M* 107. 126, *P* 639 fuisse videtur, ut *πεσέειν* Z 82. 307. *Ψ* 595 non minus quam *πεσέεσθαι* dici posse putarent.

quod ad eorum analogiam lectiones codicum *κομείτην* Θ 113 *δορπείτην* ο 302 corrigere non ausus sum. Sed dubios fines vocalis *η* et diphthongi *ει* sine codicum praesidio discernere dubitavi, praesertim cum quod Asiani Aeoles *φίλημι*, id Boeoti *φίλειμι* dixerint et Homerico genetivo *πόληος* respondeant atticum *ἱδρύσειως* C.I.A. II 168 et Prieneum *πόλειως* C.I.G. 2907.[1]) Contrariam viam inire maluit Bekkerus, qui non solum *δορπήτην* restituit — *κομείτην* nescio qua animi socordia intactum reliquit — sed etiam *τίθης* et *τίθη* pro *τίθεις* et *τίθει* scribere ausus est, quo nomine merito eum reprehendit Cobetus, misc. crit. p. 282. Similis inconstantiae crimen non fugi, quod codicum auctoritatem secutus *δάμνημι* et *δάμνησι* Ε 746. 893. Θ 390. Φ 401 idemque *ἐδάμνα* Ε 391. Ξ 439. Φ 52. 270, *δάμνα* Π 103, *πίτνα* Φ 7 scripsi. Atque quod in Odyssea variant codices modo *κίρνη* (π 52. ξ 78) modo *ἐκίρνα* (η 182. κ 356. ν 53) exhibentes, in Nauckii, mél. IV 485, et Naberi, quaest. Hom. p. 84, sententiam omnibus locis *δάμνη πίτνη κίρνη* reponentium me iam trahebat, cum iterum scrupulum mihi iniecerunt latinae formae 'declinat damnas', unde dubito an *ἐδάμνα* et *δάμνα* praesertim in clausula versus ex vetere graecitate resederint.

§ 90. Coniunctivos in *ιω ιῃς ιῃ ιομεν ιετε* iuxta optativos in *ιην ιης ιη ιημεν ιητε* Homero in usu fuisse atque origine futurorum dorici *κρυψίω* et sanscriti bhôtsyāmi defendi exposui in Rhen. Mus. XXXVI 28 sqq. Huius coniunctivi certissima exempla sunt *μετείω* Ψ 47 et *εἴῃ* Η 339. Ι 245, quae ex *μετ-εσ-ιω* et *ἐσ-ιῃ* orta esse omnes concedent, nisi qui nostra memoria falsae analogiae praestigiis nihil non explicare aut detorquere posse sibi videntur. Deinde constanti codicum fide firmantur formae primae personae singularis et pluralis numeri *τραπείομεν* Γ 441. Ξ 314. ϑ 292, *θείομεν* Α 143. Ψ 244. 486. ν 364. φ 264, *θείω* Π 83. 437. Σ 387. α 89. ε 91. ι 517. ο 75, *θείομαι* Σ 409. Χ 111. τ 17, *κιχείω* Α 26. Γ 591. Ζ 228. Λ 367. Υ 454. Σ 114, *κιχείομεν* Φ 128, *ἐρείομεν* Α 62, *δαείω* Κ 425, *ἐφείω* Α 567, *μεθείω* Γ 414, quas qui in *τραπήομεν θήομεν κιχήομεν ἐφήω* temere corrigendas esse censent, non audiendi sunt. Paulo iam difficilior est causa coniunctivi *καταβείομεν* Κ 97, quoniam et analogia ceterarum formarum huius verbi *βῆ βῆμεν βιβάς* et

1) Divisio verborum quinti versus tituli *ΗΝΩΓΟΝ ΠΟΛΕΙΩΣ ΦΥΛΑΚΟΓΧΩΡΟΝΤΑΠΕΔΕΙΞΑΝ* non plane certa est, attamen Boeckhii divisio *ἤνωγον πόλειως φύλακον* magis mihi probatur quam Kaibeli Epigr. gr. p. 174 *ἤνωγον πόλει ὣς φύλακον*.

auctoritas codicis Veneti A lectioni *καταβήομεν* patrocinari videtur. Sed cum codices et grammatici uno consensu Ζ 113 *βείω*, Ο 297 *στείομεν* praebeant et coniunctivorum *στέομεν* Λ 348. Χ 231, *κτέομεν* χ 216, *θέομεν* ω 485 vocalis i subtracta facilius, si ab *ειομεν* quam si ab *ηομεν* proficiscimur, explicetur et defendatur, etiam in libro decimo lectionem codicum CD *καταβείομεν* lectioni codicis A *καταβήομεν* anteposuimus itemque editori Odysseae ζ 262 *ἐπιβείομεν* cum melioribus libris scribendum commendamus. Nam quattuor illis locis Λ 348. Χ 231. χ 216. ω 485 formas diductas *στέομεν κτέομεν θέομεν* formis nova synizesi contrahendis *στέωμεν κτέωμεν θέωμεν*, quae adhuc omnes libros et editiones occupaverunt, longe potiores esse nemo monitus negabit. Postquam autem codicum auctoritatem secuti *στείομεν* et *στέομεν* probavimus, consentaneum fuit, ut lectionem *περιστείωσ'* Ρ 95 lectioni *περιστήωσ'* praeferremus. Impeditissima vero est quaestio de formis secundae et tertiae personae, quae a vocali *ε* et *η* incipiunt, siquidem et codices grammaticique incerti fluctuant et natura vocalis *η* ad antecedentem vocalem deflectendam vim quandam exercuisse videtur, qua de re conferas Bekkerum Hom. Bl. I 227. Atque eorum quidem verborum, quorum stirpes vocali *ε* finiuntur, diphthongum *ει* probare non dubitavimus, unde scripsimus *θείῃς* Ζ 432. Π 96, *θείῃ* κ 301. ο 51. Hes. op. 556, *ἀνείῃ* Β 34, *ἀφείῃ* Ρ 631, *μεθείῃ* ε 471, *δαμείῃς* Γ 436, *σαπείῃ* Τ 27, *φανείῃ* Χ 73, *μιγείῃς* ε 378, *δαμείετε* Η 72. Quod enim ponderis his formis auctoritate Aristarchi grammatici et dignitate codicum meliorum fere formas *ηῃ* et *ηῃs* exhibentium detrahitur, id satis superque ratione et origine formae compensatur. Praeterea cum ratio faveat atque apud Pindarum quoque P. IV 155 et sententiae conformatio et codicum pars ad lectionem *σταίῃ* ducat, ne *παραφθαίῃσι* quidem, quod Κ 346 omnium codicum consensu confirmatur, spernere volui. Sed traditas lectiones *στήῃς* Ρ 30, Ε 598, *στήῃ στήετον* σ 183, *βήῃ* Ι 501. Π 94, *βλήεται* ϱ 472 intactas reliquimus, licet melius *βιῄῃ* scribi putemus. Denique ex optimorum codicum fide iota quod dicitur subscriptum addidimus *δῴῃ* verbis Ζ 527. Η 81. 292. 378. 397. Θ 287. Ι 362 et *δῴῃσι* Α 324. Μ 275, atque *γνῴῃ* ω 217 ex corrupta codicum lectione restituendum censemus, qua in re hoc unum merito nobis crimini dari fatemur, quod *δῴωσι γνῴωσι* similia contra codicum fidem scribere non ausi sumus.

De digammo Homeri carminibus restituendo.

§ 91. Digamma, quod veteres grammatici aeolicum nuncupabant, quia in libris Aeolum poetarum Alcaei et Sapphus scriptum invenerant, ne ab Homeri quidem carminibus alienum fuisse primus Bentleius ex metricis indiciis perspexit. Neque solum perspexit ille vim digammi Homerici, sed etiam in exemplari suo, quod postea in Heynii manus delatum est, eos locos, qui ex neglecto digammo labem traxerant, ingeniosissime emendavit. Rem a Britanno philologo ante ducentos fere annos incohatam praeclare nostra memoria et legibus metricis diligentius examinatis et originibus verborum ex cognatis linguis subtilius indagatis viri docti promoverunt cum alii tum Car. Hoffmannus in quaestionibus Homericis et Ol. Knoesius in quaestionibus de digammo Homerico. Longius etiam progressi ipsis carminibus Homeri digamma restituerunt Richardus Payne-Knight in editione Londinensi a. MDCCCX et Imm. Bekkerus in editione Bonnensi a. MDCCCLVIII. At audacia horum duumvirum tam acres reprehensiones experta est, ut qui post Bekkerum Homeri edendi curam susceperunt, ad antiquas sordes redire maluerint. Nimirum qua sunt nostrates homines perversa timiditate et animi obstinatione, prolixissimos libros de digammo orthographicisque rebus perlegere non recusant, sed si quis, ut fructus aliquis subtilium quaestionum ad nitorem carminum restituendum vel impedimenta scribendi removenda redundet, tradita verba tentare ausus est, omnem antiquitatis reverentiam exui clamitant. Verum cum alii aliis causis viam a Bekkero initam reprehenderunt, singulae rationes sine ira et studio nobis iam examinandae sunt.

§ 92. Agmen reprehensorum ducunt Aristarchei, qui ultra editionis ab Aristarcho accuratissime et subtilissime adornatae fines progredi vetant. At ut eximia fuit Aristarchi ingenii sagacitas et critici apparatus copia, ita non spernenda sunt Bentlei acumen et nova ex comparatis affinibus linguis parata subsidia. Qua de causa si digamma, id quod veteres grammaticos latuit, Homeri temporibus etiamtum viguisse comprobatum confirmatumque est, non video, cur cum Aristarcho caecutire quam emendatae disciplinae luce frui malimus.

At hoc ipsum sunt qui addubitent, cum digamma iam Homeri temporibus firmam stabilemque litteram fuisse negent. Huius rei argumentum qui ex eo repetunt, quod digamma nullis umquam in exemplaribus scriptum fuerit, perversam in concludendo rationem

sequuntur. Nam cum iustae ratiocinationis leges ut ex rebus certis incertae colligantur praecipiant, isti ex eo, quod grammatici Alexandrini in vetustis exemplaribus Homeri digamma scriptum non invenerant, nihil concludere debebant nisi hoc, Iliadem et Odysseam, cum diu memoria et ore rhapsodorum propagatae essent, eo demum tempore, quo spirans illa labialis evanescere iam coepisset, litteris mandatas esse.[1]) Si autem tam instabilem huius litterae naturam Homeri aetate fuisse dicunt, ut prout vocabula concurrerent, modo abiceretur modo adiceretur, primum quaero, cur in hac littera signanda aliam quam in reliquis ineundam esse viam censeant. Nam cum modo ὕες ο 556. ϑ 476 modo σύες Θ 338. Ι 467. κ 243, modo ὑφορβόν ξ 3 modo συφορβόν π 154, modo δάκρυον εἶβεν Π 14. π 219 modo δάκρυα λεῖβεν Ν 88. π 214 scriptum patienter ferant, cur μεθιέντας ἴδοιτο Δ 516 iuxta μεθιέντα Ϝίδοιεν Μ 268 legere indignantur? Deinde ne verum quidem illud est, quod universum usum digammi Homeri temporibus fluctuasse incertumque vacillasse dicunt. Nam sunt quaedam vocabula, quae licet crebro occurrant, numquam tamen, ut infra demonstrabimus, digamma praefixum respuunt.

§ 93. Magis eorum ratione me commoveri fateor, qui cum Iliadis Odysseaeque libros non eodem tempore panctos esse statuant, indicia diversae originis, quae ex digammi vi paulatim evanescente peti possint, deleri obscurarive vetant. Sed cum hanc ipsam ob rem in dissertatione de interpolationibus Homeri[2]) omnes locos, quibus digamma neglectum esset aut aegre restitui posset, collectos composuissem, luculenter demonstravi in vi digammi servanda nullum fere discrimen inter antiquissimos et recentissimos libros Iliadis vel inter libros Α Δ et Κ Ω intercedere et ne novissimae quidem partis Odysseae vel Telemachiae auctorem multum a vetere usu descivisse. Qua de causa tantum abest, ut Car. Hoffmannum ex digammi indiciis servati aut neglecti Iliadem in minutulas particulas dissecantem sequar, ut magis probem Naberum in quaestionibus Homericis p. 79 haec dicentem: „Immanuel Bekkerus in altera Homeri editione digamma ubique reduxit, sed reliquit locos CCLXX, quos probabili ratione emendare se posse negavit: ex his

1) Scite Knoesius p. 8 demonstravit simillimam rem etiam in Scandinavorum vetustis carminibus accidisse.

2) Die Interpolationen bei Homer, vom metrischen und sprachlichen Gesichtspunkt beleuchtet, in Sitzungsberichte der philol. Classe der bay. Akademie v. J. 1879.

loci sunt in Odyssea viginti tantum plures quam in Iliade, in nullo libro reliquit locos plus quam duodecim, nempe in Odysseae nono libro et undecimo; contra tres libri sunt, in quibus bini loci relicti sunt nondum correcti, nempe Iliadis tertius liber et decimus et Odysseae liber duodevicesimus; unicus denique liber est, in quo unus tantum locus probabiliter emendari non potuit: liber is est Iliadis duodecimus; i nunc et vide quomodo utare iis quae dixi aeolicam litteram nihil conferre ad solvendam quaestionem, quae est de Homericorum carminum origine; refragantur enim quam maxime duo antiquissimi Odysseae libri: contra fideliter servavit digamma *ἡ πρεσβεία πρὸς Ἀχιλλέα*, quem librum plerique postea additum esse opinantur, ne dicam de libro tertio et duodecimo, qui iudice Lachmanno scatent interpolationibus.“ Quamquam esse quaedam, quae in hac re Naberi acumen fugerint, in commentatione supra allata exposui; namque ut nullum carmen Iliadis post vim digammi abolitam compositum esse certum est, ita versibus adulterinis nota recentis originis ex neglecto digammo impressa est (vide *B* 720. 750. 751. *Γ* 224. *E* 338. *Z* 151. *Θ* 535. *Λ* 705. *O* 397. 404. *T* 124. *Υ* 67. 224. 250, cf. § 18) et similes loci uter utri exemplo fuerit, ex digammo aut servato aut neglecto diiudicari posse videtur. Qua de causa supra *E* 204 ex *Λ* 230, *E* 706 ex *M* 140, *O* 539 ex *N* 609, *Σ* 501 ex *γ* 344, *T* 282 ex *Ω* 699, *T* 382 ex *X* 315, *Ψ* 198 ex *Λ* 195, *ξ* 275 ex *X* 106 imitatione expressum esse coniecimus. Sedulo autem cavi, ne in digammi vi restituenda fulcrisque adulterinis removendis tam temere grassarer, ut indicia interpolationis recentisque originis usquam obscurarentur, unde vereor ne multi me reprehendant, quod in iis, quae minoribus litteris exaranda curavi, carminibus saepe neglectam digammi vim patienter ferre quam codicum fidem sollicitare malui.

§ 94. Prorsus alia de parte consilium Bekkeri nuper impugnavit Aug. Fickius, vir de comparativa grammatica promovenda inter paucos meritus, in commentatione ʻdie entstehung des homerischen dialektesʼ in Bezzenb. Beitr. VII p. 139 sqq. Is cum digammi non solum in Herodoti libris, sed etiam in vetustissimorum poetarum ionicorum Callini Mimnermi Archilochi fragmentis nulla aut perexigua (cf. Arch. fr. 29, 2 et 97, 1) vestigia exstare vidisset, ne Homeri quidem aetate, quem non plus ducentis fere annis ante illos poetas floruisse Herodotus traderet, Ionibus digamma in usu fuisse collegit; qua de causa si quae indicia digammi in Homeri carminibus exstarent, ea ex illorum carminum prisca forma

aeolica superesse neque ea sola, sed una cum ceteris formis aeolicae dialecti revocari debere; vituperandum igitur esse qui scriberet *πίμπλαντ' ὄσσε δέ ϝοι πυρὶ λαμπετόωντι ϝεϝίκτην*, probandum solum qui plene *αἰολίζειν* auderet *πίμπλαντ' ὄσσε δέ ϝοι πυρὶ λαμπετάοντι ϝεϝίκταν*. Hanc sententiam non magis ingeniose excogitatam quam subtiliter probatam cum primum perlegerem, me prorsus obstupefactum esse ingenue fateor; sed cum paullatim animum revocassem, multa ei obstare et cardines eius facile effringi posse cognovi. Nam Smyrnaeos, quorum civem Homerum fuisse locupletissimi testes, ut supra § 72 monui, prodiderunt, eo tempore, quo corpus Homericorum carminum ortum esse videtur, digammo uti desiisse nullus ille probavit. Nimirum valent aliquid ad linguae naturam immutandam ducenti anni, quos minimum inter Homeri Iliadem et Archilochi iambos intercessisse iudicant. Nam quod Fickius Arctinum Milesium, quem prima vel quarta olympiade florentissimum habitum esse Eusebius-Hieronymus p. 79 ed. Sch. refert, multo recentiorem, quam vulgo credant, fuisse dicit, id argumentis demonstrandum fuit. Deinde Callinus, ut Archilochum Parium mittam, Milesius fuit, Milesiorum autem dialectum multum a dialectis Chiorum et incolarum Caystrii campi discrepavisse Herodotus I 142 refert atque multo etiam magis a lingua mixtae civitatis Smyrneae abhorruisse veri simile est. Iam si Chium insulam Abantes et Cretenses antiquitus insedisse (cf. Paus. VII 4, 8) et Phocaeenses incolasque Asiorum pratorum prope ab aeolicis coloniis afuisse reputaveris, non temerarium me criminaberis, si inter discrimina quattuor specierum ionicae dialecti digammi quoque usum fuisse conicio. Denique a vetusta lingua ionica digamma non afuisse sunt multa et certa indicia. Namque ut Varronis de ling. lat. VI 9 testimonium corruptum ʻver, quod tum vivere incipiunt virgulta ac vertere se tempus anni, nisi quod Iones dicunt et ver (ʻber verʼ olim vulgabatur, ʻἔαρ verʼ Victorius, ʻἦρ verʼ Spengelius emendarunt)ʼ mittam et reiciam, in prisca litteratura ionica digammo locum fuisse ex notissimo titulo Naxio *OAϜΥΤΟ ΛΙΘΟ ΕΜΙ ΑΝΔΡΙΑΣ ΚΑΙ ΤΟ ΣΦΕΛΑΣ*, utut verba ipsa interpretaris, affatim apparet. Sed non solum exaratam, sed etiam pronuntiatam a parte Ionum esse labialem litteram spirantem, huius rei testimonio sunt vasorum Chalcidensium nomina *Oϝατίης Γαρυϝόνης Ϝιώ*, de quibus adeas Ermani commentationem de titulorum ionicorum dialecto in Curt. Stud. V 275 et Tudeeri librum doctissimum de dialectorum graecarum digammo p. 7—12. Postremo ne Pisistrati quidem tempore digammi sonum ex ore

rhapsodorum prorsus evanuisse, dudum viri docti collegerunt ex codicum scripturis *δαΐέ οἱ* *E* 4, *οὔ οἱ* *B* 392. *E* 53. *Ξ* 141. *O* 496. *P* 153. *T* 124. *Υ* 349. *X* 219. *α* 262, *κέ οἱ* *Z* 281. *I* 157. *Ψ* 540. *γ* 258 . . ., *οὔ ἕθεν* *Δ* 114, *πρόσθε ἕθεν* *E* 56 apud. Apoll. de pron. p. 55 A, *κέ ἕ* *I* 155, *οὔ ἕ* *Ω* 214, quibuscum lectionibus Homericis egregie concinunt Archilocheae 29, 2 *ἡ δέ ϝοι κόμη*, 97, 1 *ἡ δέ ϝοι σάθη*. Licet enim Bergkium, Gr. Lit. p. 1021, qui in vetustissimis exemplaribus Hesiodi digamma scriptum fuisse ex corruptelis codicum colligere posse sibi videbatur, cautae argumentationis fines egressum esse merito ducas, tamen redactores Pisistratei cur ante pronomina *οἷ ἕθεν ἕ* paragogicas litteras omitterent, nulla alia causa adducti esse videntur, quam quod ex ore rhapsodorum spirantem initialem illarum formarum etiamtum exaudiebant.

§ 95. Quae cum ita sint, editoris provinciam esse ducimus, ut cum universa carmina ad eam, quae ex ore poetae et antiquissimorum rhapsodorum fluxisse videatur, normam revocet, tum digamma, quibuscunque locis a poeta pronuntiatum fuisse pateat, restituere conetur. Neque solum in editionibus intellegentiae virorum doctorum destinatis, sed etiam in vulgaribus scholarumque usui accommodatis magno cum usu hoc fieri iudicamus. Namque cum his praesertim temporibus omni opera nos adniti deceat, ut ne penetralia scriptorum graecorum inutilibus impedimentis praecludamus, restituto digammo et elegantissima carmina ab innumeris hiantis orationis maculis et particularum expletivarum sordibus[1]) purgabimus et ambages commentationum de hiatu et syllabae productione litterae aeolicae vi excusandis facile rescindemus. Sed cum digammi restituendi consilium caperemus, minime nos fugit, quae rei difficultas esset etiam post antecessorum curas. Nam ut Angli critici portenta *ϝηροϝων, ἀλλ' ϝότε, ὀλομένην ϝῆ μύϝρι' Ἀχαιϝοῖς* praeteream, Bekkerus quoque falso nonnullis verbis, velut *ϝιδὲ ϝήδη ϝουλαμός ϝῆλος* digamma praefixit et, quod gravissimum est, medium digamma paene prorsus neglexit. Neque mirandum est, quod vir prudentissimus in medio digammo restituendo parcissimus fuit; nam quae initialis digammi indicia sunt certissima, hiatus ante certa quaedam verba admissus et syllaba brevis ante eadem verba producta, ea prorsus nos deficiunt in mediis vocibus

1) Si quem iuvat exempla fulcrorum a grammaticis, ut hiantem eiecto digammo orationem levigarent, inculcatorum cognoscere, messem uberrimam congestam inveniet ab Io. Wackernagelio in Bezz. Beitr. IV 289 sqq.

Atque hac rei difficultate recentissimus Homeri editor Nauckius adductus esse videtur, ut fulcra, quibus grammatici, cum digammi vim non percepissent, genuinum nitorem carminum foedaverant, eiceret omnia, litteram, quae cum abiceretur illas interpolationes pepererat, ipsam reponere non auderet. Video huius consilii prudentiam multis et sapientibus viris cum aliis tum Ern. Kuhnio, collegae coniunctissimo, probari; equidem ardua moliri quam in medio itinere subsistere malui neque quod omni ex parte integram carminum Homericorum speciem restitui posse desperavimus, certas quoque emendationes traditi textus reiciendas aut differendas esse duximus. Quas autem rationes in digammo restituendo secuti simus, quam brevissime iam exponemus.

De initiali digammo.

§ 96. Initiale digamma ante vocalem quae vocabula olim habuisse testimoniis titulorum grammaticorumque et origine vocabuli cuiusque comprobantur, id alia Homeri temporibus integrum servabant, alia abicere coeperunt, alia denique iam plane abiecerant. Atque plena quidem vita fruebatur littera initialis eorum verborum, quae quamvis crebro occurrant, nusquam tamen aut paucis et corruptis locis eam aspernantur. Horum in numero fuerunt:

ϝεῖο ϝέο ϝοῦ ϝοῖ ϝέ ϝέθεν· pronominis tertiae personae casus, cum olim *σϝοῦ σϝοῖ σϝέ σϝέθεν* audiissent et ne Pisistrati quidem temporibus digammo prorsus carerent, nusquam antecedentis verbi vocalem finalem hausisse certum est. Pauci qui refragari videbantur loci *B* 665. *Z* 90. 101. 259. *Δ* 339. *N* 561. *Ξ* 162. *Π* 735. *T* 384. *Υ* 282. *Ψ* 865. *Ω* 53. 72 facilem admittebant emendationem, unus, quo de emendando ambigunt, versus *E* 338 nescio an interpolatori debeatur.

ϝός ϝή ϝόν· pronomen possessivum, quamvis ab eadem radice atque personale prognatum sit, prius tamen digamma abiecisse videtur, cuius rei documentum Hartelius Hom. Stud. III 75 ex eo quoque repetendum esse docuit, quod ante pronomen possessivum *οὐχ* et *κεν*, non ut ante personale *οὐ* et *κε* in codicibus scriptum est. Qui loci consonantem initialem respuere videntur *Δ* 609. *E* 165. *Z* 474. *Δ* 517. *M* 162. *Π* 522. *T* 4. *Ψ* 748 aut emendavi aut emendandos significavi, versus autem *Θ* 535. *O* 397 interpolatos esse aliis quoque causis constat. Denique versum formularium (*Δ* 403. *P* 90. *Σ* 5. *Υ* 343. *Φ* 53. 552. *X* 98. *ε* 298. 355. 407. 464) *ὀχθήσας δ' ἄρα ϝεῖπε πρὸς ὃν μεγαλήτορα θυμόν* intactum relinquere malui. Quamvis enim olim *ϝεῖπε ϝεόν* dictum

fuisse et ab auctore antiquissimorum carminum digamma servatum esse concedam, tamen mature antiquam formam recentiori εἶπε πρὸς ὅν cessisse intellegitur ex versu *P* 200 ad exemplar illius expresso κινήσας ῥα κάρη προτὶ ϝὸν μυθήσατο θυμόν.

Altera forma pronominis possessivi ϝεός, a diducto genetivo ϝέο illa derivata, paucis versibus *A* 533. *I* 420 = *I* 687. ϑ 524 digamma necessario requirit. His versibus accedunt *Λ* 47. *M* 84. *Ξ* 223. *T* 277. *Ψ* 3. *Ω* 416. β 247. 258. δ 338 = ϱ 129. ε 76. η 134. λ 614. ο 132, in quibus pronomen ϝεόν ab antecedente vocali caesura dirimitur. Praeterea δὲ ϝόν, πόδα ϝόν similia pro vulgatis δ' ἑόν, πόδ' ἑόν scripsi *E* 314. *Z* 483. *H* 190. *K* 256. *N* 513. *T* 20 et solos interpolatos versus *Π* 192 et *T* 132 corrigere veritus cum. Simili, sed paulo audaciore ratione dubitavi sanare versus *E* 318. *Ψ* 295, quia restant alii loci, quibus digamma, nisi veri dissimilia tentare velis, restitui nequit *A* 496 = *M* 403. *E* 321. *N* 522. *Θ* 44. *B* 662. *I* 148 = 290. *Λ* 602. *M* 403. *Π* 753. *X* 404. 500. Causa autem digammi huius formae pronominis tam saepe neglecti inde repetenda esse videtur, quod vocalis ε similiter atque in ἔεδνα et ἐερσήεις partes vocalis prosthetici sustinere putabatur.

ϝάγνυμι· duo qui digamma aspernantur loci *Ψ* 392 et τ 539 recte a viris doctis emendati esse videntur.

ϝάλις· qui obstant loci *P* 54. *Φ* 236. 344 facilem et certam admittunt emendationem.

ϝάναξ et ϝανάσσω· digamma neglectum est locis interpolatis *T* 124 et *Υ* 67; versus *H* 162 = *Ψ* 288. *Ω* 449 = *Ω* 452 quomodo sanandi sint, in adnotatione significavi; reliquis locis omnibus digamma suam vim obtinuit aut facile restitui potuit (*A* 288. 444. *B* 672. *I* 73. *O* 453. 639. *Π* 370. 507. 523. *Ψ* 49. 517). Imperfectum ἐϝάνασσε, non ἤνασσε *E* 572 et *Π* 172 scribendum fuisse nemo non videt.

ϝαραιός· digamma omnibus locis servatum est.

ϝάστυ cum saepissime occurrat, tantum duobus locis *Λ* 733 et *Σ* 274 digammi vi destitutum est, qui loci quomodo corrigi possint et debeant, in commentariis exposui.

ϝέαρ· ut indubitata indicia digammi huius nominis desiderantur, ita nullus locus digammo restituendo obstat; ϝειαρινός, quod ϝεαρινός Homerum pronuntiasse puto, flagitat digamma *Θ* 307, quapropter lectionem ὥρῃ ἐν εἰαρινῇ *B* 471. *Π* 643. σ 367. χ 301 praeeunte Bentleio emendandam duxi.

ϝέδνα· nullus locus digamma restituenti difficultatem parat.

ϝέθνος· locus qui refragatur unus *Λ* 724 facillime emendatur.

ϝεῖδος· qui digamma respuunt loci duo *E* 787 = *Θ* 228 certam admittunt emendationem, tertius *Γ* 224 ab interpolatore additus est.

ϝείδομαι cum eiusdem stirpis atque ϝεῖδος sit, et ipsum in digammo retinendo sibi constat, quamobrem paucos qui obstare videntur locos *Θ* 559. *Ξ* 472. ϑ 169. 174 corrigendos, duos *Υ* 224 et τ 283 damnandos esse censeo.

ϝείκοσι· qui refragari videntur loci *I* 379 = *X* 349 = π 249. *Λ* 25. ε 34. π 206 = τ 484 = φ 205 = ω 322 promptam habent emendationem.

ϝείκω cum saepissime suum digamma tueatur et repugnantes loci tres *Δ* 509. *M* 48. μ 117 facile emendari possint, quarti quoque loci *A* 294 paulo audaciorem emendationem probavi, ut et digammo sua vis restitueretur et numeri versus expedirentur.

ϝεκών ϝέκητι ϝέκηλος· qui obstrepere videntur loci tres *Θ* 512. *Ψ* 434. 585 aliis praeeuntibus emaculavi, neque de Odysseae locis emendandis quattuor β 133. δ 649. ε 100. ϱ 478 desperandum est; unus qui restat Odysseae locus β 311 εὐφραίνεσθαι ἕκηλον maiorem emendaturo obicit difficultatem.

ϝεκάς ϝεκηβόλος ϝεκάεργος· qui obstare videbantur loci duo *Υ* 422 et *X* 15 emendati in hac editione leguntur, tertii loci *A* 438, cui quartus ex Odyssea η 321 accedit, emendationem in adnotatione proposui, in verborum textum, cum paulo audacior sit, non recepi.

ϝεκυρός· tenacissimam habet litteram spirantem.

ϝέλδεται· quod *E* 481 et ψ 6 τά τ' ἔλδεται libris traditum est, in τὰ ϝέλδεται emendandum esse nemo non videt.

ϝέλσαι ϝέϝελμαι ϝειλέω ϝάλην ϝαλῶναι· qui obstabat locus unus *Σ* 294 a Bentleio ingeniose emendatus est.

ϝέρρω eodem modo atque ϝέσπερος et ϝεσπέριος nullo loco suum digamma non servavit.

ϝέτης suum digamma constanter tuetur, sed quod inde derivatum esse videtur ἕταιρος vim litterae initialis Homeri aetate iam exuerat.

ϝῆθος· qui refragari videtur versus unus *Z* 511 = *O* 268 ex inutili particula τ' interiecta labem traxit; sed nomini derivato ἠθεῖος in *Ψ* 94 (cf. ξ 147 et 692) digamma, nisi incerta moliaris, restitui nequit.

ϝήνωψ· nullus locus refragatur.

ϝῆρα omnibus locis digamma recipit.

ϝίτυς et ϝιτέα· uni, qui obstrepere videtur, loco *Φ* 350 πτελέαι τε καὶ ϝιτέαι facillime digamma restitui potest.

ϝῖσος tam multa et tam luculenta habet indicia digammi initialis, ut refragantes locos *E* 467. *Z* 101 = *Φ* 194 = *Φ* 411. *I* 142. *Λ* 101. *O* 209. *Ψ* 736 corrigere, *Λ* 705 damnare non dubitarim; maiores emendaturo praebent difficultates loci Odysseae β 203. ι 42. 549. λ 484. σ 273.

ϝοῖδα ϝείσομαι ϝειδώς ϝιδυῖα dubito num umquam suum digamma abiecerint, qua de causa locos obstantes *A* 548. *Z* 367. *Θ* 406. *Λ* 792 = *O* 403 = *Π* 860. *Ξ* 235. *O* 32. *I* 421 corrigendos, *Σ* 185 aut corrigendum aut damnandum esse censui, neque difficiliores ad emendandum esse video locos Odysseae uno fortasse loco ϱ 573 excepto, quem eicere quam corrigere cautius esse duxerim. Imperfecti priscam et genuinam formam ϝείδεα ϝείδη restitui, quandoquidem quod apud Bekkerum legitur ϝήδεα ϝήδη nusquam gentium audiebatur. Denique versum *Z* 151 = *Υ* 214, in quo aperte contra dicendi usum peccatum est, utrum damnem an corrigam ambigo.

§ 97. In alteram classem ea verba coegi, quorum digamma initiale, cum Homeri temporibus vacillare iam coepisset, non omnibus versibus suam vim obtinuit aut origine vocis non satis confirmatum est. Quodsi audacior fuissem, horum quoque verborum aut omnium aut plerorumque locos obstantes emendando ad amussim redegissem; sed sedulo re perpensata veritati propius accedere cognovi, qui inconstantiam quandam digammi statueret et praesertim in Odyssea et recentioribus partibus Iliadis minus severus esset. Hoc quoque dignum notatu est, quod reduplicatae formae, velut ϝέϝοικα ϝέϝολπα ϝέϝωθα ϝεϝίσκω prius quam simplices consonae initiali abiciendae inclinabant, quod nescio an analogia verborum vocali prosthetica auctorum ἔεδνα ἐέλπομαι ἐέργω factum sit; fiduciam autem animo in hac re addidit similis inconstantia digamma addendi aut demendi in titulo Idaliensium et carminibus Alcaei et Sapphus conspicua (v. Tudeer de dialectorum graecarum digammo p. 126) et analogia duplicium formarum ὕες et σύες, εἴβω et λείβω in eodem carmine usurpatarum. Huic igitur classi adnumeranda sunt:

ϝανδάνειν· huius verbi digamma in εὔαδεν *Ξ* 340. *P* 648. π 28 vocalis naturam induit, prorsus suam vim amisisse videtur in π 387. Duo alii qui repugnant loci *H* 45 et *Γ* 173 corruptelae labem traxisse videntur.

ϝαρνός cum sui digammi vim pluribus locis defendat, non

dubitavi locos repugnantes *Γ* 103. 119. *X* 263 corrigere et in Odysseae quoque versibus δ 85 et ι 226 Nauckii emendationes probare; scrupulum tamen iniecit digamma procul dubio neglectum nominis derivati ἀρνειός.

ϝέθειρα· unus qui repugnat locus *T* 382 quomodo emendari possit, non video; sed nescio an totus versus una cum antecedente damnandus sit.

ϝέθω· ut verbum simplex suum digamma retinuit *I* 540. *Π* 260, ita reduplicatum ἔωθε et εἰώθει abiecit *Θ* 408. 422. ϱ 394; sed in vetere carmine *E* 766 μάλιστα ϝέϝωθε pro μάλιστ᾽ εἴωθε reponere non dubitavi.

ϝέκαστος digamma, quod ex sua origine acceptum habuerit, plurimis locis Iliadis et Odysseae obtinuisse Leo Meyer (K. Z. XXII 359 sqq. luculenter docuit. Sed cum non pauci loci consonae initiali restituendae refragentur, velut *I* 180. *K* 215. 388. *Λ* 11 = *Ξ* 151. *O* 189. 288. 505. *P* 252. *T* 302. 332. *Ψ* 55. 107. 370. *Ω* 1. γ 7 . ., ne tritam quidem versus clausulam μένος καὶ θυμὸν ἑκάστου vexavi, licet genuinam antiquissimorum Iliadis carminum lectionem μένος θυμόν τε ϝεκάστου fuisse concedam.

ϝελίσσω ϝέλιξ ϝελίκωπες· qui digamma respuunt loci *N* 204. *Ψ* 309. 846 facile emendantur, sed corrigere neque potui omnes neque volui *B* 575. *Σ* 401. *Ψ* 320. μ 355. υ 24. Audacior fuit Cobetus, misc. crit. p. 278, qui pro ἐλέλιξεν ἐλελίχθη ubique ἐϝέλιξεν ἐϝελίχθη reponi iussit, id quod nonnullis quidem locis, velut *Λ* 588 στῆτε ϝελιχθέντες (στῆτ᾽ ἐλελιχθέντες codd.), *E* 497. *Z* 106. *Λ* 214 οἱ δ᾽ ἐϝελίχθησαν (οἱ δ᾽ ἐλελ. codd.) καὶ ἐναντίοι ἔσταν Ἀχαιῶν, si comparaveris *M* 76 ἑλιχθέντων ὑπ᾽ Ἀχαιῶν admodum arrisit neque tamen ita nos captos tenuit, ut verbum ἐλελίζειν radicitus evelleremus, qua de re scite Zechmeisterus in egregia censura Nauckianae editionis Iliadis disseruit Zeitschr. f. österr. Gymn. 1879 p. 753.

ϝέλπομαι et ϝελπίς tam multa et insignia habent digammi indicia, ut locos obstantes, qui promptam haberent emendationem *Θ* 526. *Σ* 194. *X* 216. β 91. ν 380 haud cunctanter correxerim; sed qui maiorem praebebant difficultatem locos *O* 539. *Ω* 491. ι 419 intactos reliqui neque moratus sum reduplicatae formae ἔολπα neglectum digamma *Υ* 186. *Φ* 583. ϑ 315. ω 313.

ϝέπος cum sexagesimo quoque versu recurrat, octo tantum locis Iliadis digamma respuit, quorum tres *B* 213. *H* 108. *O* 398 emendavi, quartum *E* 683, cum medela a Bentleio suppeditata paulo audacior esset, intactum reliqui; reliquis quattuor locis *O* 35.

89. 145 (cf. *β* 269. *ε* 117. *η* 236. *ϑ* 442. 460. *ν* 290. *ψ* 34) *φωνήσασ' ἔπεα πτερόεντα*, *X* 81 *δάκρυ χέουσ' ἔπεα πτερόεντα* traditam lectionem retinere quam insolitam contractionem *ϝέπη* de coniectura textui inferre malui, praesertim cum in Odyssea iam saepius digamma huius nominis suo loco cessisse videatur (*δ* 484. 706. *ε* 96. *ι* 258. 363. *κ* 500. *λ* 146. 561. *ξ* 509. *ο* 375. *π* 193. 469. *ϱ* 374. *τ* 214. *ω* 161).

ϝειπεῖν, quod cum nomine *ϝέπος* cohaerere et ex *ϝεϝεπεῖν* ortum esse patet, iam paullo saepius praesertim in Odyssea digammi vim exuisse videtur; qua de causa intactos reliqui *Λ* 106. *B* 70. *H* 68 = 349 = 369 = *Θ* 6 = *T* 102. *H* 300. *I* 688. *Λ* 791. *M* 317. *Υ* 250. Sed quibus locis facile digamma restitui potuit *Λ* 64. 230. *Z* 281. *H* 277. 375. *P* 260 pristinum nitorem versibus reddere non dubitavi.

ϝέννυμι ϝείματα ϝεᾰνός digammo vix umquam in Iliade caruerunt. Nam *Ξ* 383 facillime emendatur et in *Γ* 57 *λάινον ἕσσο χιτῶνα* duae priores syllabae vocabuli *λάινον* synizesi coaluisse veri simile est; sed Odysseae versus *η* 259 *ἔμπεδον εἵματα* digammo restituendo fortiter obstat. Praeterea *ἐσθής* consonam initialem aspernatur in Odyssea *ζ* 83. *ξ* 510 et, si codices sequaris, etiam *ω* 67.

ϝέργον cum tam frequentia et tam manifesta indicia servati digammi habeat, dubito an loci, qui refragari videantur, corrupti sint omnes. Atque fidenter viris prudentissimis ducibus emendavi *A* 395. *Δ* 470. *Z* 289. *I* 128. 238. 270. *M* 412. *X* 450. *Ψ* 671, sed aliorum locorum *B* 751. *Λ* 703 = *ϱ* 313. *P* 279 = *λ* 550. *Ω* 354. *ξ* 228. 344. *λ* 474 digammi vim neglectam patienter tuli. Etiam minus tentare ausus sum neglectum digamma verborum *ϝέργω* et *ϝεργάζομαι* *K* 503. *α* 293. *ε* 342. 360. *ϑ* 490. *λ* 80. *χ* 422, et reduplicati perfecti *ϝέϝοργα* *Γ* 351. *X* 347. *χ* 318.

ϝέργω ϝεργάθω· digamma abiectum videtur in *ἔρχαται* *Π* 481. *P* 354 et *ἐρχατόωντο* *ξ* 15, sed versui *P* 571 *ἥ τε καὶ ἐργομένη* eiecta inutili particula *τε* et revocata sollemni forma *ἐεργομένη* digamma cum Bekkero restitui.

ϝερέω· digamma Homeri temporibus neque prorsus oblitteratum neque satis firmum et stabile fuisse videtur; tres qui repugnant loci *Δ* 176. *Ψ* 787. *μ* 156 emendari vix possunt. In tanta litterae inconstantia etiam traditas lectiones *ἐγὼν ἐρέω* et *ἐξερέω* intactas relinquere tutius esse duxi.

ϝέρση et *ϝερσήεις* digamma habuisse formae amplificatae

ἐέρση et *ἐερσήεις* declarare videntur; sed simplex *ἑρσήεις* digammo caret in naeniis ultimi libri *Ω* 757 et etiam *Ξ* 348, si codicum fidem sequimur. (caruisse videtur.)

ϝερύω diversum illud a *ῥύομαι*, quod ex *σρύομαι* ortum esse Leo Meyer K. Z. XIV 88 docuit, iam Homeri aetate digamma abicere coepisse apparet ex *A* 141 = *ϑ* 34 = *π* 348. *Δ* 492. *P* 635. 713. *Υ* 311. *Ψ* 21. *Ω* 16; sed quominus prorsus iam abiectum digamma fuisse opinemur, multis locis, quibus suam vim tuetur, velut *δὲ ϝερυσσάμενος*, *πάλιν ϝερύσασα* prohibemur. In versu *O* 29 *τὸν μὲν ἐγων ἔνϑεν ῥυσάμην καὶ ἀνήγαγον αὖτις* verbum *ῥυσάμην*, cum extrahendi, non servandi vim habeat, a poeta *ϝρυσάμην* i. e. *ϝ(ε)ρυσάμην* pronuntiatum esse videtur.

ϝέτος· digamma huius nominis, cuius certa et indubitata indicia Homericis carminibus deesse Knoesius p. 108 monuit, neglectum est uno loco *τοσαῦτ' ἔτεα* *B* 328, quod qui *τοσαῦτα ϝέτη* scribunt, ex Scylla in Charybdim incidunt.

ϝηδύς et *ϝῆδος*, quae cum *ϝανδάνω* cohaerere patet, digamma instabile habuisse videntur, qua de causa *A* 576. *Λ* 318. *σ* 404 traditam lectionem *ἐσϑλῆς ἔσσεται ἦδος* retinere quam pessimis numeris cum Heynio et Bekkero *ἐσϑλῆς ἔσται ϝῆδος* scribere malui, neque cuiquam auctor sim emendandi sex Odysseae locos *γ* 51. *ϑ* 64. *ι* 210. *ν* 80. *τ* 510. *ω* 95. Idem tamen in Iliade emendavi *Δ* 131 ὅ (ὅϑ' codd.) *ϝηδέϊ* et inveteratum errorem *νήδυμος* genuina forma *ϝήδυμος*, cuius memoria in schol. *Ξ* 242 servata est, revocata expuli. Denique *ἄσμενος* an *ϝάσμενος* poeta dixerit, non potest discerni.

ϝῆκα digamma habuisse minus ex origine vocabuli incerta quam ex diphthongo finali *αὐτοῦ* in thesi ante *ἧκα* producta *ϱ* 254 probabile fit; unus qui obstat locus *σ* 92 facile emendatur.

ϝηχή et *ϝηχήεις* cum digammo Homeri aetate pronuntiata esse ex duobus locis *A* 157 *ϑάλασσά τε ϝηχήεσσα* et *δ* 72 *δώματα ϝηχήεντα* efficitur, sed traditam lectionem *πολέμοιο δυσηχέος* in *πολέμοιο δυσϝηχέος* (*B* 686. *H* 376. 395. *Λ* 524. 590. *N* 535. *Π* 442. *Σ* 307. 464. *X* 180) corrigere non ausus sum, quoniam etiam in *ὑψηχής* vis digammi neglecta est.

ϝιάχω et *ϝιαχή* a digammo olim exorsa esse ex aeolica forma *αὐίαχος* merito concludunt, medii autem digammi *ϝιϝάχω* nulla iam comparent indicia. Sed initiali quoque consonanti spiranti imperfectum *ἴαχε*, cuius quidem vocalis *ι* producta est, adversatur, ut *μεγάλ' ἴαχε*, *ἐπὶ δ' ἴαχε*, *περὶ δ' ἴαχε*, quod cum ex *ἐϝίαχε* ortum sit, si quid mutandum censerem, non cum Hartelio *ὑίαχεν*

sed εἴαχεν ad analogiam aoristi εἶδον scriberem (cf. Io. Wackernagel K. Z. XXV 279). Ingeniose vero *B* 316 pro ἀμφιαχυῖαν Ahrensius Rh. M. II 178 ἀμϝεϝαχυῖαν reponendum esse censuit.

ϝίδον cum saepissime occurrat, aliquot locis (*Α* 203. *Β* 269. *Γ* 224. 453. *Δ* 232. 240. 508. 516. *Η* 21. *Μ*. 333. *Π* 232. *Χ* 61. 254. 407. 450. *Ψ* 485. *Ω* 307. 337. β 152.) digamma ita aspernatur, ut corrigere eos religioni habuerim. Quin etiam iterati digammi asperitatem, velut οἵ ϝε ϝίδοντο *Δ* 374, contra librorum fidem poetae tersissimo inculcare dubitavi fortasse magis quam par erat scrupulosus, quandoquidem huius verbi digammi vim diu viguisse ex scriptura aliquot codicum ἐγὼ ἰδέειν *E* 475 Hoffmannus, quaest. Hom. p. XX sagaciter collegit. Alios locos, cum lenissimam admitterent emendationem, velut *B* 82. 384. *E* 166. 475. *Θ* 453. *M* 389. *Ξ* 294. *O* 155. *X* 450, emendare non veritus sum. Indicativus εἶδον in antiquissimo carmine *Α* 112 et praeterea in *T* 393 metro stabilitus est, reliquis locis diductas syllabas ἔϝιδον probavi, utpote quibus numerorum facilitas aperte faveat, velut *E* 516 ὡς ἔϝιδον ζωόν τε καὶ ἀρτεμέα προσιόντα. Cognata vocabula ϝινδάλλομαι numquam, ϝείδωλον bis (*E* 451. λ 213) digamma abiecisse videntur.

ϝίεμαι = ἐπιθυμῶ, cuius de origine conferas L. Meyerum in Bezz. Beitr. I 301, digamma abiecit *Σ* 501. β 327. κ 246. ξ 142.

ϝίκελος et ϝείκελος semper exceptis duobus locis *T* 282 et λ 207 digamma accipiunt; item nusquam aspernantur ϝεῖκε ϝίσκω ϝεικώς; formarum reduplicatarum ϝεϝίκτην ϝεϝίσκω ϝέϝοικα ϝεϝικυῖα digammo ut plurimi loci favent, ita alii repugnant, velut *B* 233. *Γ* 286. 459. *Δ* 286. *Υ* 371. 372. *Φ* 379. *Ψ* 66. 649. β 383. ε 337. ζ 60. ϑ 146. ι 321. λ 363. ρ 511. Denique ἐπέοικε ex prisca forma ἐϝέϝοικε similiter atque ἐφάνδανεν ex ἐϝάνδανε, νήδυμος ex ϝήδυμος sex locis Iliadis *Α* 126. *Δ* 341. *I* 392. *K* 146. *X* 71. *Ω* 595 ortum esse acute perspexit Hoffmannus, quaest. Hom. II 102.

Ἴλιος· digamma huius nominis et origine vocis et usu Homeri ab Osc. Meyero in quaest. Hom. spec. I praeclare comprobatum est; at tamen undecim loci *E* 204. *Z* 386. *H* 345. *N* 349. *P* 145. *Σ* 270. *Φ* 128. *Ω* 67. ϑ 578. ξ 238. ρ 104 (cf. Cypr. fr. 1) ei restituendo obstant; qua de causa ne nominis proprii duplex forma circumferretur, omnibus locis Ἴλιος omisso digammo scripsi.

ϝίον ϝιοδνεφής ϝιοϝειδής· digamma horum vocabulorum locis Homeri neque requiri neque respui Knoesius p. 124 recte dicit.

Ἶρις· nomen proprium suum digamma, si codices audis, ter abiecit *E* 353. 365. *Ψ* 198, nomen appellativum semel *Λ* 27.

ϝίς ϝῖφι ϝίφια ϝινίον· digamma permulti versus requirunt et qui repugnant loci plerique *Δ* 287. *E* 606. *Λ* 261. *M*. 367. *Φ* 356. λ 284 facile emendantur, sed restant alii difficilius sanandi *B* 720. *Z* 478. *P* 739. λ 597, in quibus graviora moliri nolim, praesertim cum etiam Ἴφιτος et ἴφθιμος digammo Homeri aetate caruisse videantur.

ϝετώσιος omnibus locis excepto uno versu ultimi libri Odysseae ω 282 digamma recipit, quapropter huic voci, licet origo eius non satis explorata sit, digamma praefixi.

ϝοῖκος ϝοίκοι ϝοίκοθεν ϝοίκαδε ϝοικίον ϝοικέω· digammo horum vocabulorum restituendo repugnant Iliadis loci perpauci, plures Odysseae. Iliadis qui repugnant loci *Α* 19. *B* 750. *H* 364. 391. *Ω* 572 nescio an omnes emendandi sint. Praeterea cum digamma initiale augmento temporali adversetur, ϝοίκεον ϝοίκηθεν pro ᾤκεον ᾤκηθεν reponere debebamus.

ϝοῖνος ϝοίνοπα ϝοινίζομαι similiter se habent atque ϝοῖκος eiusque nomina derivata. In Iliade perpauci versus *H* 467. 472. *I* 224. *Σ* 545 digamma aspernantur iique omnes praeter extremum locum carminis recentissimi facilem admittunt emendationem; in Odyssea longe plures loci neque tam facile emendandi (β 52. η 326. ι 530. κ 35. μ 135. ν 42. 127. 305. ξ 223. 318. ο 21. 66. π 70. 303. 463. ρ 84. σ 419. υ 232. φ 211. χ 35. ω 208) digammo reponendo adversantur. Praeterea nomina propria Οἰνόμαος *E* 706 et Οἰνεύς *B* 641 et *E* 813 digammi vim exuerunt.

§ 98. Tertia denique classis complectitur ea verba, quae digamma initiale Homeri aetate ita iam abiecisse videntur, ut aut nullis aut perpaucis locis pristina vis eius deprehendi possit. Obsoletum hoc digamma in Homeri textu scribere aeque perversum esset, ac si quis in Apollonio aut Quinto Smyrnaeo Νηρῆι ϝάνακτι vel ἀλλά ϝε ταρχύσαντο scribere vellet. Pertinent autem ad hanc verborum classem:

ὁράω ὄχος ὀνίνημι Ὀρτυγίη ὄρχος ὅρκος ὅπλον ὀπυίω ὦνος ὠθέω ὥρη οὐρανός οὖρος οὐλή οἴγνυμι οἴσω, denique omnia vocabula, quorum initialis syllaba ϝα apud Graecos in ō vel ου abierat. His enim in vocabulis digamma, cum eam vim, ut sequens vocalis α vel ε obsurdesceret, exercuisset, ipsum prorsus abiectum esse plane similiter atque apud Germanos septentrionales ex 'wormr wort wundr' 'ormr ord undr' facta essent, egregie nuper Leo Meyer K. Z. XXIII 49 docuit. Fuerunt tamen nonnulla

verba, ut ϝός ϝοῖκος ϝοῖνος ϝοῖδα, quae sui digammi etiam tum tenacia fuisse supra vidimus; sed quae praeter illa tenuia digammi vestigia in Homeri carminibus ostendunt vel ostendere videntur, ut οὐλαμός *Δ* 251. 273. *Υ* 113. 379, ὄαρ *E* 486. *I* 327, ὄπα *Σ* 222. λ 421. μ 52, ὄσσε *E* 310. *Λ* 356, ὦλκα *N* 707. σ 375, οὖλος *B* 6. 8. *Φ* 536, οὖρα *K* 351. *Ψ* 431. ϑ 124, οἴσῃ *Ψ* 441, ὥς *B* 781. *Δ* 482. *E* 476. *Λ* 172. *N* 178, iis digamma praefigere veritus sum, quia plures loci digammo restituendo adversantur et ex remotiore tempore, quo digamma nondum abiectum erat, vestigia quaedam litterae initialis in Homeri aetatem delata esse veri non dissimile est.

ἐρέσσω εἴρω ὄσσομαι ὠϑέω οὐτάω· Horum et similium verborum initialis consonantis vis solum in formis compositis et augmento auctis conspicitur, velut in προέρεσσαν *A* 435, ἐπιάλμενον *H* 15, ἀποαιρεῖσϑαι *A* 230, ἀποαίνυμαι *N* 262, καταΐσχεται ι 122, μεταΐξειν *Π* 362, ἐπιόψομαι *I* 167, προτιόσσομαι *X* 356, ἐπιόσσομαι *P* 381, ἄουτον *Σ* 536, ἄωροι μ 89, πυλαωρός *Φ* 530. *X* 69. *Ω* 681, ἀολλέες *E* 498, *I* 89, ἀπέωσε *Π* 410, ἐάφϑη *N* 543. *Ξ* 419, ἕηκε *Δ* 75, καταείσατο *Λ* 358. ἐπιείσομαι *Λ* 367. *Υ* 454, ἐπιεισαμένη *Φ* 242, ἐείσατο *O* 415. 544 [1]), ἀναοίγεσκον *Ω* 455, ἀνέῳγεν *Π* 221. *Ω* 228, ἐερμένη *E* 89. Haec igitur vocabula ex remotis temporibus ad Homeri aetatem delata priscam formam, quamvis temporum vicibus lingua admodum mutata fuerit, nondum exuisse inde maxime perspicitur, quod cum una littera spirans labialis sive digamma suam vim Homeri temporibus servarit, sibilans prorsus iam evanuerit, nonnullas inter formas istas compositas eo tempore, quo sibilans etiamtum viguit, ortas esse origine earum exploratum est. Constat enim sibilante s aut semivocali *j* vocales olim discretas fuisse verborum ἐπι(σ)άλμενον κατα(σ)ίσχεται ἀμφι(σ)άλῳ (σ)ε(σ)ερμένον ἐ(σ)άφϑη ἕ(*j*)ηκε.

Aliorum denique verborum, quae a digammo olim incepisse videantur, littera ista initialis paucis tantum locis hiatui excusando vel syllabae producendae inservit, velut ἑλεῖν *E* 118. 576. *B*. 332. *O* 71. *X* 253. ρ 457, ἕλωρ *A* 4. *E* 488. *P* 667, ϝερκίον *E* 90. σ 102, ἕξ *E* 270. *Ω* 604. κ 6, ἄριστον *Ω* 124. π 2, ἐάων *Ω* 528, quibus accedunt alia, quae num a digammo olim inceperint dubium est, ἠρίον *Ψ* 126, Ἀλήιον *Z* 201, ἰκμάς *P* 392. ἕρματα *Ξ* 182. *Σ* 296, ἰωή *Δ* 276. *Λ* 308. *Π* 127, ἰωκή

1) Has formas ex ἐjήσατο prognatas videri dixit Io. Wackernagel Bezz. Beitr. IV 269; idem p. 304 ut verbo ϝοίγνυμι suum digamma restitueretur, ἠοίγνυντο ὤιξε scribendum esse parum verisimiliter coniecit.

E 521. 740, ἴα *I* 319. *Φ* 569, Ἧρη *A* 551. 568. *Δ* 50. *Θ* 198. 218. *O* 83. *Π* 439. *Σ* 361.

Denique prorsus suum digamma Homeri aetate iam abiecisse videntur Ἑλένη Ἑκάβη Ἧλις ἕλος ἐμέω ἧλος ἴδιος ἰδίω ἱδρώς. Nescio tamen an merito coniecturis verbo ἐμέω digamma Leo Meyerus K. Z. XXIII 52 restituere tentarit.

De digammo initiali cum alia littera consonanti coniuncta.

§ 99. Supra iam disputavimus de sibilante digammo olim praemissa in pronomine tertiae personae σϝέο σϝοῦ σϝέ σϝός et nominibus σϝεκυρός σϝέϑος σϝόσαρ σϝιδρώς, quorum vocabulorum sibilans in aeolicis formis ϝοῖ ϝέ ϝός plane abiecta est, in vulgaribus οἷ ἕ ἑκυρός ἱδρώς abiecto digammo in spiritum asperum transiit. Quodsi quis Homero σϝέο σϝέ reddendum esse censeret, equidem quo refellerem non haberem, nisi quod surda vocali o formarum οὗ οἷ ὅς vim digammi consumptam esse dicerem.

Deinde difficultate duas consonas initiales pronuntiandi ortae esse videntur epicae formae ἔισος sive ἔϝισος ex ἔδϝισος, ἐείκοσι sive ἐϝείκοσι ex ἐδϝείκοσι, ἔεδνα sive ἔϝεδνα ex ἔσϝεδνα, quae priore consona sensim abolita alteram aliquamdiu retinuisse videntur, sicuti apud Francogallos écu ex escutum, être ex exstare procreatum esse pueri sciunt. Vocabulorum vero ἐέλδωρ ἐέρση ἐέλπεται ἐέργει ἐέλσαι vocalem prostheticam cum littera liquida ρ et λ cohaerere suspicor; sicut enim prisci Latini vlup dicebant et Graecos veteres ἀπόϝρας ἔϝληρα ἐϝρύς ἐϝλαπίνη πολύϝρηνες καλάϝροπα ἔσϝωϑα dixisse coniciunt, sic ἐϝέργω ex ἐϝρέγω, ἐϝέρση ex ἐϝρέση, ἐϝέλπεται ex ἐϝλέπεται ortum esse videtur. Quae cum ita statuerem, consentaneum fuit, ut his quoque vocabulis suum digamma concederem. Quod autem vulgo his addebatur ἐείσάμενος, id nihili esse omnibusque locis (*B* 22. 795. *Γ* 389 = ζ 24. *Π* 720 = *P* 326 = *P* 585 = *Υ* 82. λ 241) ϝεισάμενος reponi posse et debere scite docuit Im. Bekkerus Hom. Bl. I 156.

§ 100. Multis vero vocibus a consona ρ in vulgari lingua incipientibus antiquitus digamma praefixum fuisse et etymologia et testimoniis titulorum dialectorumque dudum comprobatum est. Harum in numerum Knoesius p. 290—305 referendas esse docuit ϝρήγνυμι ϝρηξήνωρ ϝρηγμῖνι ϝρώξ ϝρωγαλέος ϝρίζα ϝραδινός ϝροδανός ϝρέα ϝρήδιος ϝράκος ϝρέζω ϝρέπω ϝρόπαλον ϝρίπτω ϝριπή ϝρίμφα ϝρηϑείς ϝρητός ϝρητήρ ϝρῆσις ϝρῖγος ϝριγέω ϝριγεδανός ϝρινός ϝρόδον ϝροδοδάκτυλος ϝρυμός ϝρυσός ϝρύσιον

ϝρυτήρ ϝλύκος. Atque apud Homerum quidem antiqua littera spirans suam vim exercuit et producta vocali antecedente, velut in ἄλλοι δὲ ϝρινοῖς, ἄλλοι δ' αὐτῇσι βόεσσι, et duplicata littera ϱ velut in ἔρρηξε ἀναρρήξας ἄρρηκτος ἐρρίγησεν παραρρητός ἐπιρρέπω ἔρριψε ἔρρεζε. Sed inde nondum efficitur digamma Homeri aetate etiam integrum viguisse, quoniam sibilans initialis, quamvis Homeri aetate iam abiecta fuerit, similem tamen vim in verbis ἔρρεεν βαθύρροος κατὰ ῥόον exercuit. Immo quod Homerus plus vicies ἔρὲξεν atque ἔρεξεν dixit et vim digammi vocabulorum ῥεῖα ῥίγησεν ῥίμφα ῥυμῷ λύκος haud raro neglexit, his quidem verbis integrum sonum digammi Homeri aetate non fuisse demonstrat, unde ne iis quidem locis, quibus etiamtum suam vim exercuit, litteram spirantem praefigere ausi sumus. Neque omnino de digammo liquidae ϱ in Homeri carminibus praefigendo cogitassemus, si duplicata littera ϱ omnibus locis vis evanescentis litterae exprimi posset neque adulterina forma ὑπαί in lectione ὑπαὶ ῥιπῆς expellenda esset. Sed tribus rationibus, ut digamma nonnullis ex his vocabulis ad analogiam formarum ϝράτρα ἐϝρητάσαντο ἔϝρεξε titulorum fide comprobatarum (v. Tudeer p. 182) restituerem, commotus sum. Primum quod durantis adhuc litterae indicia sunt nomina ταλαύρινον *E* 289. *H* 239. *Υ* 78. *X* 267 et ταλαύροπα *Ψ* 845; deinde quod in thesi pedis brevis vocalis producta est in hemistichiis πολλὰ ϝρυστάζεσκεν *Ω* 755, πυκνὰ ϝρωγαλέος ν 438. ϱ 198. σ 109; denique quod non solum in nominibus cum praepositionibus arcte coniunctis, ut in ὑπὸ ῥιπῆς, sed etiam in aliis minus inter se cohaerentibus vocabulis, ut ἄλλοι δὲ ϝρινοῖς *H* 474, χαλκοῦ τε ϝρινοῦ *Π* 636 eadem metrica vis conspicitur. Quam ob rem exarandum curavi digamma nusquam neglectum nominum:

ϝρινός *Δ* 447. *E* 308. *H* 248. 474. *K* 155. 334. *M* 263. *N* 406. *Π* 636. *Υ* 276. *Φ* 392. ε 426. χ 278, cuius digammo restituendo qui adversari videtur versus ε 281 Aristarcho suspectus fuit et si minus eiciendus, at saltem emendandus est,

ϝρητός *Φ* 445, ϝρητήρ *I* 443, ἄϝρητος *P* 37. *Ω* 741. ξ 466, παράϝρητος *I* 526 *N* 726,

ϝριπή *M* 462. *O* 171. *T* 358. *Φ* 12. ϑ 192,

ϝρυσός *I* 503. *Λ* 674, ϝρυστάζεσκεν *Ω* 755, ϝρυτήρ *Π* 475, ϝρόπαλον *Λ* 559. *M* 561. ι 319,

ϝρήγνυμι *M* 198. 308. *N* 323. *O* 617. *P* 751. *Υ* 55. *Ψ* 673, ϝρηξήνορα *H* 228. *N* 324. *Π* 146. 575, ϝρωχμός *Ψ* 420, ϝρωγαλέος *B* 417. ν 438. ϱ 198. σ 109, ϝρηγμῖνι *A* 437. *B* 773. *Θ* 501. *Π* 67. *Υ* 229, denique ἔϝρηξεν *Γ* 348. *H* 259. *M* 291.

N 124. *P* 44, ἄϝρηκτος *N* 360. *Ξ* 56. 68. *O* 20. *Φ* 447, ἀναϝρήξας *H* 461. *Σ* 582. *Υ* 63.

Ceterum intacta reliqui in recentissimis carminibus ἄρρηκτος et ἀπορρώξ et ἔρριψεν, neque ἐπὶ δὲ ῥίζαν *Λ* 846 digammo augere ausus sum, quia in versu ι 390 σφαραγεῦντο δέ ϝοι πυρὶ ῥίζαι nomen ῥίζα digammo carere patet.

§ 101. Denique dentali initiali vocabulorum δϝέος δϝεῖσε δϝεινός δϝεῖμος δϝήν θεοδϝής[1]) digamma olim subiectum fuisse metricis indiciis et etymologia diu cognitum et titulo cippi Corinthiaci *ΔϝENIA* (v. Curtius Stud. VIII 465) nuper confirmatum est. Homero autem digamma horum vocabulorum reddere haud cunctatus sum, quia ut saepe ante continuas litteras, etiam si nullae partes digammi erant, ita numquam paene ante durantes praeterquam illorum nominum vocalem brevem producere Homerus consuevit. Pauci autem ex innumeris loci, quibus digamma illorum vocabulorum neglectum esse videtur (*Θ* 133. *O* 626. *H* 117. *N* 163. 278. β 66. μ 203. ω 534), dubito an vel audaciore emendatione cum reliquis conciliandi sint. Idem tamen neque δϝηρόν neque δϝειλός neque δϝείδια δϝείδοικα δϝείδω[2]) δϝειδίσσομαι δϝειδήμων, licet de eadem stirpe prognata sint, scribere ausus sum, ne iusto plures locos violentius tentare cogerer.

De medio digammo.

§ 101. Medii digammi restitutio longe gravissimos nobis iniecit scrupulos, non quod Homeridas eo usos esse umquam dubitavimus, sed quod metricis indiciis, quae in initiali digammo restituendo viam tutissimam monstrarunt, hic fere prorsus destituti sumus. His autem eo aegrius caremus, quo magis viri docti, num digamma aliam vim quam quae metro fulciendo serviret Homeri temporibus exercuerit, valde inter se dissident. In his tenebris solae nobis facem praeferunt cum origines verborum tum testimonia lapidum. Atque in titulis quidem, ut Tudeeri indicem locis non adscriptis excerpam, haec scripta sunt digamma media: αὐλαϝυδός κιθαραϝυδός κωμαϝυδός ῥαψαϝυδός τραγαϝυδός ἐγϝηληθίωντι ἄϝεθλα ἐϝργάσατο ἔϝρεξε κατεϝέρξοδυ εὐϝεργεσίας

1) Sic, non θεουδής scribendum esse docuit Fritzsche in Curt. Stud. VI 91 sqq.

2) δείδω nisi apud Homerum et in initio versus non legitur; duobus locis *Ξ* 44 et ε 473 varia lectio δείδια tradita est, quam alii, ut Cobetus, omnibus locis esse restituendam, alii in δείδοα corrigendam, ut Mahlow K. Z. XXIV 294, audacter censuerunt.

κατεϝόρκου ἐϝρατάσαντο ϝίκατιϝέτιες εὐϝετειρίς ἐπίϝοικον πεδάϝοικοι Ὀνασίϝοικος Ἐτεϝάνδρω ἀϝυτάν αἰϝεί Αἴϝας οἴϝῳ βόϝα Διϝός Διϝί Διϝείθεμις δοϝέναι δυϝανοίγη Πολυνόϝας Ναϝπακτίων Ὄρϝος ὀρόϝου Ϝιόλαϝος Λάϝινος ῥόϝῳ ῥοϝαῖσι ἰλήϝῳ κλέϝος στονόϝεσσαν τιμάϝεσσα Διδαίϝων κόρϝαι πρόξενϝος Ξένϝων βασιλέϝος Ἐδαλιέϝες Κετιέϝες ἐδήδοϝας ἐδήδοϝε κατεσκεύϝασε ἀριστεύϝοντα ἀϝυτοῦ Εὐϝαγόρω Τιμοχάριϝος Γίλγαϝος Τλασίαϝο, quibus accedunt ex Aeolibus poetis et grammaticorum testimoniis *ὄϝις Δᾶϝος ὠϝόν δάϝιος Λαϝοκόϝων ἀυάτα εὔαδε εὔιδε εὔωθα εὐάλωκε αὐήρ φαῦος ναῦος*, denique ex dorica dialecto *δαβελός ἀβείδω ἀβώρ ἀβέλιος ἐβάω*. Haec vero vocabula, si *Τλασίαϝο* spirantem falso interpositam et *κατεσκεύϝασε ἀριστεύϝοντα ἀϝυτοῦ* spirantem cognatae vocali *υ* supperadditam excipias, omnia digamma olim habuisse etymologia et comparatione affinium linguarum compertum est, quas origines qui diligentissime rimati sunt, insuper *ἐννέϝα θοϝός πίϝων βοϝή ἠϝέ κήϝαντες θυοσκόϝος Ἄϝιδος* scribunt. Verum enim vero si cum maxime constat in vetere graecitate digammo medio haec et similia vocabula adornata fuisse, inde nondum efficitur, ut Homerum etiam et veteres rhapsodos eo usos esse dicamus, praesertim cum medium prius quam initiale digamma sensim evanuisse videatur. Equidem cum diu, quibus finibus Homeri usum circumscriberem, fluctuassem, tandem haec principia in revocando medio digammo mihi proposui:

1) Quae vocabula simplicia a digammo incipiunt, servant id cum aliis nominibus composita. Hanc ob causam scripsimus *ὀβριμόϝεργος μελιϝηδής πολύϝαρνι πενταϝέτηρος ἠεροϝειδής ἐρίϝηρες ἀμετροϝεπής Λυκόϝοργος περιϝάγνυται ὑποϝείκει ἀποϝέρσε ἀμφιϝέλισσα ἐπιϝεικές ἀϝέκων ἀϝεικής ἀϝελλής*. Verum *ϝεκάεργος*, non *ϝεκάϝεργος* scripsi, quia, utrum radix *ϝεργ* an *σεργ* in altera parte nominis lateat, viri docti dissident, neque *ἀϝείδω* scribere ausus sum, quoniam simplex verbum *ϝείδω* ab Homero usurpatum non invenitur; cur vero ne *Ἄϝιδος* quidem vel *ἄϝεθλα* probaverim, infra apparebit.

2) Quae verba in praesentis temporis formis a digammo incipiunt, id non amittunt augmento aucta vel reduplicata. Inde scribere non dubitavi *ἐϝάνασσεν ἐϝείσατο ἐϝέλπετο ἐϝέργαθεν ἔϝιδεν ἐϝάγη ἔϝειπεν ϝεϝελμένος ϝέϝαδε ϝέϝοργε ϝεϝίκτην ϝεϝικυῖα ἐϝέϝικτο*. Idem recentiores, quas usus Homeri aspernatur, formas *ἤνασσεν ἥνδανε ᾔδει ἤλπετο ἐῴκει* ex Homeri carminibus eiciendas curavi. Cur autem etiam formas digammo

initiali destitutas *ἔϝοικε ἔϝοργε ἔϝολπα* ferendas putarim neque *ϝιϝάχω ἀπέϝωσε ἀνέϝωγε* scripserim, supra iam significavi.

3) Si cuius verbi digamma in *υ* mutatum exstat, id documento est ceteras eiusdem stirpis formas digammo nondum prorsus destitutas fuisse. Sic cum saepe Homerus *ἔχευαν ἔχευε χεῦαι ἠλεύατο ἀλεύασθαι ἐδεύετο ἐδεύησε* dixerit, eundem *ἔχεϝε* non *ἔχεε*, *ἀλέϝασθαι* non *ἀλέασθαι*, *δέϝησε* non *δέησε*, *ἀϝέξετο* non *ἀέξετο* dixisse veri simile esse iudicavimus. Haec autem cum statuissem, consequens fuit, ut etiam *χέϝει* et ad eius analogiam *ῥέϝει πλεϝούσας θέϝων ἔννεϝον ζέϝε* nec non *ῥέϝεθρα ἰοχέϝαιρα κλέϝος ἐυρρεϝέος* scriberem. Contra nominum *ῥόος ῥοή πρόχοος* digammi vim surda vocali o absorptam esse tuo iure suspicari possis, quamquam *ΠΡΟϜΑΙΣΙ* in titulo Corcyraeo exaratum exstat. Idem tutius esse iudicavi lectionem codicum *ἐυρρείταο* intactam relinquere neque analogiae et etymologiae vi eo me protrahi passus sum, ut etiam *θοϝός σόϝος βοϝός νῆϝας* restituere auderem.

Num vocalis *ι* in locum digammi substituta et ipsa digammi etiamtum vigentis testis sit, merito possis dubitare. Equidem transitum illum digammi formis *οἴιες* pro *ὄϝιες* *ι* 425, *οἰέτεας* pro *ὀϝέτεας* *Β* 765, *Λειώκριτον* pro *Λεϝώκριτον* *Ρ* 344, *σπεῖος* pro *σπέϝος* *ε* 194, *εἰῶσι* pro *ἐϝῶσι* *Β* 132. *Λ* 550, *θείειν* pro *θέϝειν* *Ζ* 507. *Κ* 437. *Π* 186. *Ψ* 310, *πνείοντες* pro *πνέϝοντες* (cf. Wackernagel K. Z. XXV 277), *πλείοντες* pro *πλέϝοντες*, *κλείουσι* pro *κλέϝουσι*, *εἴωθε* pro *ἔϝωθε*, *κρειῶν* pro *κρεϝάων*, *εἰρύσσατο* pro *ἐϝρύσσατο*, *λείουσι* pro *λέϝουσι*, *νειοῖο* pro *νεϝοῖο*, *εἶος* pro *ἕϝος* vel *ἧϝος*, *αἴητος* pro *ἄϝητος* satis comprobatum esse duco, unde non solum *θέϝων* et *κλέϝος*, sed etiam *ἄϝημι ἄϝελλα ἀϝήτην* scripsi, praesertim cum etiam vocabulum *αὔρη* digammi vim illorum verborum integram fuisse testari videatur.

4) Si quae adulterinae et falsae formae post Homeri aetatem digammo abolito in textum carminum irrepserunt, revocato digammo istas eiciendas et genuinas restituendas censeo, ut suus honos carminibus tersissimis reddatur. Quam ob rem cum Homerum *Πατροκλῆα Ἀγακλῆος ἀκληεῖς* non dixisse exploratum sit et ipsa discordia codicum modo *ἀκληεῖς* modo *ἀκλειῶς* exhibentium erroris sedem demonstrare videatur, vetustas et genuinas formas *Ἀγακλεϝέος Πατροκλεϝέα ἀγακλεϝέες ἀκλεϝέας ἐυκλεϝέως ἐυκλεϝίης Ἡρακλεϝίδης* similia revocavi, atque paene me poenitet, quod non etiam *Ἡρακλεϝεΐη Ἐτεοκλεϝεΐη Ϝιφικλεϝεΐη κλεϝιτός* (cf. ο 249) reponere ausus sum. Illud vero res ipsa secum ferebat, ut cum in

nominibus compositis digamma restituissem, idem simplicibus nominibus *κλέϝος κλεϝηδών* non subtraherem.

5) Inter formas digammo interposito auctas et formas contractas medium locum diductae obtinent; quocirca si quo loco Homerus iam eo processit, ut vocales, quae olim digammo discretae erant, in unam syllabam contraheret, reliquis locis medias potius quam principales formas vindicavi. Sic cum contractis vocalibus, ut accuratius sequente capite demonstrabo, in Homeri carminibus, licet recentissimis, *κοῖλος ἄτη ἄσατο ἆθλον ἦρι λούσῃ τεθνεῶτι τεχνῆσσαι τιμῆς καιρουσσέων κρέα Ὀδυσεῦς οἰός* (*M* 451. *N* 599. 716..) *οἰῶν* (*Λ* 678. 696. *O* 323. *X* 501..) *οἴω* (*E* 252. *I* 315. *O* 298. *Υ* 363. *Φ* 535. *τ* 71) legantur et metro fulciantur, priscas formas *κόϝιλος ἀϝάτη ἀϝάσθη ἄϝεθλον ἠϝέριος λοϝέσασθαι τεθνηϝώς στονόϝεσσαν ἀστερόϝεντα ὄϝιος ὀϝίω κρέϝας Τυδέϝα* alias id genus Homero vindicare veritus sum. Video hanc rationem duplici modo impugnari posse, ut aut locos repugnantes emendes aut alias leges in antiquioribus, alias in recentioribus carminibus valere dicas; sed tutiorem quam subliniorem viam in re incerta sequi malui.

6) Digamma evanescens hanc viam exercuisse, ut, cum intermoreretur, vocales contiguas, plerumque priorem, rarius posteriorem aut utramque produceret, cum alii tum Hartelius Hom. Stud. III 23 docuerunt. Hinc natae sunt formae homericae *βασιλῆος βασιλῆι βασιλῆα*, atticae *βασιλέως λεώς*, homericae *Ἄϊδος Γ* 322. *Z* 284. *Υ* 336, *φάεα π* 15. *ϱ* 39. *τ* 417, *ἀείδῃ ϱ* 519 (cf. Hartel Hom. Stud. I 5), *ἄεσα γ* 151. *τ* 342, *ἄιον K* 532. *O* 252, *ἀασάμην I* 116. 119. *T* 137. *Λ* 340 et *ἀάσατο I* 537. *Π* 685. *T* 113. 129. 136. *δ* 503. *φ* 302, *λέουσι X* 362 et *λείουσι E* 782. *H* 256. *O* 592, denique *ἠώς ἠέλιος ἑστηῶτες* et *ἑσταότε*, *μεμαῶτες* et *μεμᾱώς*, *δήιος* et *δέιος*. His igitur in vocabulis producta vocali similiter atque in *εὔαδεν αὐίαχοι* vis digammi consumpta et absorpta esse videtur. Qua de causa si quis digammo superaddito *βασιλῆϝος φάϝεα δήϝιος* scribat, a recta ratione aberrare duco. Maiore iure digamma iis formis, quae vocalem correptam retinent, insereretur, velut *Ἀτρέϝος Ἀτρεϝίδας φᾰϝος πεπτεϝότες ἑσταϝότα*; sed ne nimis versicolor fieret textus, has quoque formas sine digammo scribere satius esse duximus.

7) Denique sunt nonnulla verba, quae utrum digamma etiamtum servarint an iam abiecerint, aeque incertum est, velut *Διϝός Διϝί Δίϝα βοϝός ἄϝιον ἀϝυτή δέϝελος βοϝόωσι ἐϝάας λᾶϝας νηϝός αἰϝεί*. His vocabulis si quis digamma inserere velit, equidem lites

non movebo, sed ipse in hac quaestione tota cautior esse quam ingeniosior videri malui.

De vocalibus diducendis aut contrahendis.

§ 102. Veterum grammaticorum opiniones de vocalibus longis et duplicibus ab Homero metri causa dissolutis plane esse invertendas nemo, qui modo primoribus labris comparativae grammaticae disciplinam hausit, infitias ibit. Namque veteres poetae non sonos, qui in vulgari sermone suorum popularium iam coaluerant, ut versuum numeris accommodarent, denuo diducebant, sed quos recentior aetas atticorum scriptorum contrahere consuevit, eos etiamtum diductos in cotidiano sermone inveniebant. Hunc autem rerum cursum fuisse origines verborum luculentissime confirmant, utpote quae evincant plerasque vocales in attica dialecto contractas olim consonanti aliqua separatas fuisse, ut *γένους* ex *γένεσος* natum, *θυρῶν* ex *θυρέσων*, *πόληος* ex *πόλεjος*, *Ἑρμῆς* ex *Σερμέjας*, *τιμᾷ* ex *τιμάjει*, *ποιεῖ* ex *ποιέjει*, *τελεῖ* ex *τελέjει τελέσjει*, *ἄτη* ex *ἀϝάτη*, *ἆθλον* ex *ἄϝεθλον*, *κοῖλος* ex *κόϝιλος*, *βασιλεῖ* ex *βασιλέϝι*, *θεῖος* ex *θέϝιος*, *Ἡρακλεῖ* ex *Ἡρακλεϝέσι*, *Ἀτρείδης* ex *Ἀτρεϝίδης*, *ἄκων* ex *ἀϝέκων*, *συγχεῖ* ex *συγχέϝει*, *εἶδον* ex *ἔϝιδον*, *ἑστώς* ex *σεσταϝώς*. Atque digamma, cum Homeri aetate aut integram vim habuerit aut tardo pede suo loco cedere coeperit, maxime impedimento fuisse patet, quominus vocales expulsa media littera contraherentur. Sed ne ceterorum quidem verborum vocales, quae sibilante s aut semivocali dentali *j* disiungebantur, contra usum populi contractas aequo animo homines ferebant. Nimirum pedetemptim lingua progreditur et inter litteram mediam evanescentem et vocales contractas aliquantum temporis interfluxisse consentaneum est. Mature autem semivocalis *j*, si in affinem vocalem *ι* non transibat, cum in aliis vocibus tum in verbis contractis plane intercidisse videtur. Tenacior fuit sibilans, quam non ita longe ante Homeri aetatem evanuisse multa sunt indicia. Quid? quod etiam aliquot saeculis post Homerum Iones vocales secretas servare quam conflare malebant, qua de re accuratius, quam antea factum erat, nuper disputavit Erman in Curt. Stud. V 287—298. At Ionum tarditatem redactores carminum Homeri attici praevertebant, quos multis locis contractas suae aetatis et gentis formas veteribus carminibus intulisse nostra memoria viri docti cum alii tum Imm. Bekkerus et Aug. Nauckius praeclare demonstrarunt. Hanc autem illi demonstrandi viam inierunt, ut collectis omnibus locis, si semper in thesi, quae et longas singulas et breves binas syllabas admittit,

numquam in arsi, quae longam requirit, diphthongum collocatam inveniebant, contractam formam a grammaticis et Pisistrateis redactoribus Homeri carminibus inculcatam, diductam ab Homero ipso profectam esse concluderent. Sic cum nullo loco Iliadis aut Odysseae tetrasyllabam mensuram nominis Ἀτρείδης excludi Bekkerus vidisset, Ἀτρεΐδην vel ἈτρεϜίδην, non Ἀτρείδην poetam pronuntiasse collegit. Sed singula exempla veteris usus Homerici infra recensebo; hic duas alias res antea attingere visum est.

§ 103. Quamvis iure levitatem eorum reprehendant, qui poetis licere arbitrentur prorsus ex ludibrio metri causa linguae leges usu dicendi sancitas migrare, hoc tamen vel Homerus numerorum necessitati dandum esse putavit, ut, si quae verba integra metro dactylico includi non possent, in contrahendis vocalibus similiter atque in obsoletis formis adhibendis paullo maiorem libertatem sibi sumeret et fines synizesis ultra quam alias consuevit promoveret. Qua de causa verborum creticum pedem efficientium, ut *πρωτέων*, aut in quatuor pluresve syllabas breves excurrentium vel a tribus brevibus incipientium, ut *πρωτοπαγέα* et *κεφαλέων*, mediam vocalem, si altera vocali excipiebatur, facilius quam ceterorum verborum contrahebat vel pronuntiando conflabat. Sic, ut supra iam vidimus, terminationem gen. plur. nisi in creticis vel paeonicis nominibus, velut *βουλέων ναυτέων ἐφετμέων κεφαλέων ἀγορέων ὀθονέων πελεκέων* contrahere verebatur. Similem vero excusationem habent contractae formae *πρωτοπαγεῖς* *E* 194, *πρωτοπαγέα* *Ω* 267, *αἰνοπαθῆ* *σ* 201, *τεμένη* *λ* 185, *ὑψερεφέα* *δ* 757, *ἀλλοϜιδέα* *ν* 194, *ἀσινέας* *λ* 110. *μ* 137, *Ἀγέλεως* *χ* 131. 247, *Βριάρεων* *Α* 403, *Ἐρέβευς* *Θ* 368. *λ* 37, *αἰκῶς* *X* 336, *νεικεῦσ'* *Υ* 254, *εἰλεῦντο* *Φ* 8, *ὀχλεῦνται* *Φ* 261, *θηεῦντο* *H* 444. *K* 524, *σφαραγεῦντο* *ι* 390. 440, *γουνούμενος* *O* 660. *X* 240, *λελουμένος* *E* 6, *φοβεύμενος* *Θ* 150, *αἱρεύμενος* *Π* 353, *ἱκνεύμεναι* *ι* 128, *ποντοπορούσης* *λ* 11, *θαρσῶν* *E* 129, *ἀελπτέοντες* *H* 310, *πλυνέουσαι* *ζ* 31, *ὁμαρτέων* *Ω* 438, *ἐοινοχοεῦντες* *γ* 472, *οἰκέοιτο* *Δ* 181, *καμεῖται* *B* 389, *ὀμεῖται* *I* 274, *ὀλεῖται* *B* 325. *H* 91, *μαχεῖται* *Υ* 26, *ἀμφιβαλεῦμαι* *χ* 103, *ἀγλαϊεῖσθαι* *K* 331, *κτεριοῦσι* *Λ* 455, *ἐρυοῦσι* *Λ* 454. *O* 351. *X* 67, *λωτεῦντα* *M* 283, *ἐννεόργυιαι* *λ* 312. Denique eadem est causa nominum cum praepositione coniunctorum, ut *προπάροιθε πόλευς* *B* 811. *Φ* 567[1]), nisi haec verba emendare malis.

§ 104. Ultimi quoque pedis proprietas effecit, ut verba in

1) Sine hac excusatione Theognis 774 *τῆσδε πόλευς* dixit.

pyrrichium vel iambum excurrentia in versus clausula facilius contrahere poeta auderet. Sic hoc loco leguntur *θεοειδέα* *Γ* 27. 450. *Ω* 483. *φ* 277, *Διομήδεα* *Δ* 365. *E* 881, *τεύχεα* *H* 207. *X* 322. *ω* 524, *Πολυδευκέα* *Γ* 237. *λ* 300, *ἄλγη* *Ω* 7, *Εὐπείθει* *ω* 465, *ἐπιδευεῖς* *I* 225. *N* 622, *ἐναργεῖς* *Υ* 131. *η* 201. *π* 161, *ἐπόρθεον* *Δ* 308, *ἀύτευν* *M* 160, *ἐγεγώνευν* *ι* 47. *μ* 370. *ρ* 161, *ἐδεύεο* *P* 142, *χρεώ* *I* 197. *Λ* 409. *Σ* 406. *Φ* 322. *Ψ* 308. *α* 225. *δ* 707, *ἀναστῇ* *σ* 334, *κηλέῳ* *Σ* 346. *X* 374. 512. *θ* 435. *ι* 328.

Praeterea facilius vocalis *ι* cum antecedente vocali coaluit, unde factum est, ut quae nomina in genetivo et accusativo vocales diductas semper servabant, dativum hic illic contraherent, velut *γήρᾳ δέπᾳ σέλᾳ* iuxta *γήραος κνέφαος τεράων δεπάων*, *Ἄρει* iuxta *Ἄρεος Ἄρεα*, *κελαινεφεῖ* *Φ* 520, *ὑπερμενεῖ* *Λ* 727, *προαλεῖ* *Φ* 262, *καταπρηνεῖ* *Π* 792. *ν* 164, *ἐυστρεφεῖ* *N* 599 iuxta *κελαινεφέα ὑπερμενέα ὑπερμενέων καταπρηνέες εὐστρεφέος εὐστρεφέες Εὐπείθεα*, *Ἄργει γένει* iuxta *Ἄργεος γένεος γένεα*, *πόλει ὕβρει δυνάμει πήχει* iuxta *πόληος πόλιος ὕβριος ἐννεαπήχεες*.

Denique verborum contractorum aliae formae aliis facilius contractionem admittebant. Sic *εει* et *εε* etiam praeter necessitatem metri in *ει* haud raro coaluerunt, ut *καλεῖ κάλει φιλεῖ ἀπειλεῖς ἀπειλεῖτε*, item vocales *οω* in *ω* et *οο* in *ου* fere contrahebantur, quamquam vix casu factum est, ut omnibus locis pro *δῄουν* (*E* 452. *Λ* 71. *M* 425. *O* 708. *Π* 771) *δῄοον*, pro *γουνοῦμαι* (*Φ* 74, *ξ* 149. *λ* 29. *χ* 312. 344) *γουνόομαι* scribi possit.

Quae praeterquam contractiones inveniuntur neque tam facile emendando tolli possunt, pleraque in Odyssea et in recentissimis Iliadis partibus exstant, nempe.

verba contracta:

καλεῦνται *B* 684, *ἠνώγεον* (?)[1]) *H* 394, *σπεῖο* *K* 285, *μεθῶμεν* *K* 449, *ἄφρεον* (?) *Λ* 282, *ἐρεῖο* *Λ* 617, *λούσῃ* *Ξ* 7, *ὦσι* *Ξ* 274, *ἠλάστεον* *O* 21, *κτενεῖ* *O* 65. 68, *βαλῶ* (?) *P* 451, *νεῦμαι* (?) *Σ* 136, *ἠγίνεον* *Σ* 493, *ὡμίλευν* *Σ* 539, *ἐκφανεῖ* *T* 104, *ᾖσιν* *T* 202, *δατεῦντο* *Υ* 121, *ᾤκεον* *Υ* 218, *μεμνῷτο* *Ψ* 361, *κατακτενεῖ* *Ψ* 412, *χρεώμενος* *Ψ* 834, *εὔχευ* (?) *Ω* 290, *αἰδεῖο* *Ω* 503, *ἐθρήνεον* *Ω* 722, *κάλεον* *θ* 550, *ἀνερρίπτουν* *ν* 78, *ἐφόρεον* *χ* 456, *ᾔτεον* *ω* 337, *φιλεῦντας* *γ* 221, *καλεῦν-*

1) Quibus locis signum interrogationis appinxi, eorum scripturam incertam et dubiam esse sentio.

τες κ 229. 255. μ 249, ποθεῦσα τ 136, ἴσχεο ω 323, σπεῖο ι 269, φιλεῖν ο 74, νεῖσθαι ο 88, χεῖσθαι κ 518, αἴδεῖο ι 269, οὔσης τ 498, ὄντας η 94, ὦσι ω 491, μεμνῴμεθα ξ 168, λούσατε ζ 210, ἀπολούσομαι ζ 219[1]), λοῦσθαι ζ 216, τεθνεῶτι τ 331, βεβῶσα υ 14, πλέων α 183, ἠνώγεα ι 44. κ 263. ρ 55, ἐτεθήπεας (?) ω 90, ἄλφοιν υ 383, φθέωμεν π 383, φθέωσι ω 437, ἀναβῇ β 358, βῶσι ξ 86, πιστωθῆτον φ 218.

nomina contracta:

χρύσεον Z 220. Σ 611. Ω 111. τ 34, χάλκεον B 490, χαλκέῳ E 387, ἐύξου K 373, Κῶς (?) B 677, σάκεα (?) Δ 113, ζαχρειῶν (?) E 525, τιμῇς I 605, πολεῖς (?) Λ 708, πρηνεῖς Λ 179, ζαχρηεῖς (?) M 347. 360. N 684, βέλη (?) O 444, τιμῆντα Σ 475, Ἑρμῆς Υ 71, νόου Ω 534, πλέονες σ 247, τεχνῆσσαι η 110, καιρουσσέων η 107, Ἑρμῆς ε 54. ϑ 334. ξ 435. ω 1, ϑέρευς η 118, γένευς ο 533, ϑάμβευς ω 394, ἥρῳ ϑ 483, ἥρωος ξ 303, Ὀδυσεῦς ω 398, ἀκραῆ (?) β 421, Εὐπειθέα ω 523, ϑυρέων φ 41, ϑύρεον ι 240, νοῦς κ 240, υἱεῖς ο 248, συκαῖ η 116. ω 341.

vocabula contracta:

ἐᾷ (?) E 256, χρεώ I 75. 604, ἆθλον I 266, κηλέῳ (in quarto pede) Θ 217, ἀθλοφόροι Λ 699, καρῆτι O 75, ὑπερῷ' Π 184, αἴροντας (?) P 724, σῶς (?) X 332, Ἄτη T 88, ἄσατο T 95, ἑῶμεν (?) T 402, Ἑωσφόρος Ψ 226, ἄτη Ω 28, ἀθλεύων Ω 734, δαέρων Ω 769, ἆσε λ 61, ἄσαμεν π 367, ἄθλων ϑ 160, ἥλιος ϑ 271, κοῖλος χ 385, νέα (an ναῦν?) ι 283, κρέα ι 347, ἑξῆς δ 449. 580. ι 104. 180. 472. 564. μ 147, ἔα ψ 77, πλέονες σ 247, στέατος φ 178, χρεώ ι 136, προὔπεμψ' ω 360.

§ 105. Medium locum inter formas diductas et contractas obtinent ὁρόω γελόω κρεμόω ἀντιόω, ὁρόων εἰσορόωντι μειδιόων βοόων βοόωντα κρεμόωντας ὁρόωσα γεγόωσα τηλεθόωσαι γαμόωσαι, ὁράᾳς ἰσχανάᾳς ἐάᾳς, ἀσχαλάᾳ δαμάᾳ πεδάᾳ, ἀσχαλάαι ἐλάαν περάαν, ὁράασθαι εὐχετάασθαι, ἀγοράασθε μητιάασθε, ὁρύωσι δαμόωσι καγχαλόωσι βοόωσι ὁρόῳμεν ὁρόῳτε εὐχετοῴμην, ἀλόω, de quibus copiose et subtiliter nuper disseruerunt Leo Meyer, Vocalvorschlag Vocalzerdehnung Distraction K. Z. X 45—48, Mangold de diectasi Homerica in Curt. Stud. VI

1) Contra ἵκοιο πλέων δ 474, ἰχθυόεντα πλεούσας I 360. H 88, δὲ πλέων K 252 non contractis vocalibus, sed positionis vi neglecta recitanda sunt, qua de re vide A. Buth, zur Positionsbildung im Homer, in Phil. XXXIX 551—6.

141—213, Io. Wackernagel, Die epische Zerdehnung in Bezz. Beitr. IV 259—312, G. Curtius in Leipzig Stud. III 197—200. Has formas grammatici ita olim interpretabantur, ut primum ὁράω ὁράεις ὁράουσι in ὁρῶ ὁρᾷς ὁρῶσι contracta, dein metri causa vocali longius protracta in ὁρόω ὁράᾳς ὁρόωσι iterum diducta esse dicerent. Veterem autem et late diffusam hanc fuisse opinionem inde cognoscitur, quod simili modo ὅου pro οὗ B 345 et α 70, ἕης pro ἧς Π 208, ἀάατον pro ἄᾱτον Ξ 271. φ 91, ὑπνώοντας pro ὑπνόοντας Ω 344. ε 48. ω 4, ἰδέειν βαλέειν πιέειν pro ἰδεῖν βαλεῖν πιεῖν (vide supra § 88), νηπιάας α 297 pro νηπιᾶς, ἐκραίαινεν E 508, μενοινώω N 79, μενοινήῃσι O 82, ἠγάασθε ε 122, denique ἵπποιιν φόως θόωκος αὐτοχόωνος in codicibus omnibus leguntur, sive distractae hae formae poetae ipsi, quod minus mihi probatur, placuerunt, sive a rhapsodis et redactoribus Pisistrateis falso veteribus carminibus illatae sunt.[1]) Atque verba in αω magis quam cetera ad vocales contrahendas inclinasse inde colligas, quod nulla fere persona horum verborum non contracta apud Homerum invenitur. Nihilominus admodum mirum esset, si iam Homeri aetate verba contracta inverso gyro contractam vocalem iterum distrahere coepissent. Huc accedit quod diductae vocales non exstant nisi earum formarum, quarum posterior vocalis iam ipsa longa est, numquam autem ὁράατε ὁρόωμεν ὁράατο usurpata inveniuntur. Quae cum ita essent, Leo Meyerus ὁρόω ὁρόωντες non ex ὁρῶ ὁρῶντες diducta, sed ex ὁράω ὁράοντες assimulata priore vocali alteri procreata ideoque ὁρόοντες μηχανόοντο, non ὁρόωντες scribenda esse statuit. Ingeniose ille quidem et accomodate ad persuadendum, praesertim cum similis orationis processus etiam in σόος φαάνθη φαάντατος ex σάος φαένθη φαέντατος prognatis inveniatur et formae ἡβώοντα I 446. Ω 604, μνώοντο Λ 71. Π 771. λ 287, μνωόμενος δ 106, ο 399 optimorum codicum consensu confirmatae sint. Neque moror quod in Herodoti quoque libris ἠγορέωντο VI 11, κομόωσι IV 191 leguntur; haec enim, ut multa alia ex Homeri textu, qualis tum ferebatur, in Herodoti libros migrasse videntur. Tamen esse quod displiceat in Meyeri coniectura, prudenter monuit Wackernagelius: primum quod in aliis vocabulis, ut ϑυράων ϑυρέων

1) De dubia fide aoristorum ἰδέειν βαλέειν τεκέειν, genetivi ὅου, dualis ἵπποιιν supra §§ 88. 79. 63 iam disputavi; de ἕης ἀάσχετον ἀάατον vide quae in adnotationibus suo loco adnotavi; denique φόως ideo grammatici commenti esse videntur, quod alteram syllabam nominis φόος vi ictus productam (B 49. O 741. T 64. Ψ 226) nolebant.

θυρῶν, Ἀτρείδαο Ἀτρείδεω Ἀτρείδου, μενοίνεον *M* 59, ἤντεον *H* 423, ὁμόκλεον *O* 658, φ 360, 367, ποτέομαι ω 7, φοιτέοντες ἐμηχανέοντο ὁρέων (vide Bredow de dial. Herod. p. 382) vocalis α, priusquam sequente vocali hauriretur, non alteri vocali assimilata, sed in tenuiorem vocalem ε mutata est, deinde quod priscarum formarum ὁράεις ὁράει ὁράειν magis exilem alteram vocalem ε vocali plena α haustam (ὁραῖς) quam illi assimilatam esse exspectamus. Atque priore ratione equidem non magnopere commoveor; cur enim duas vias vocales contrahendi linguam iniisse et hac quoque re recentiorem Ionum dialectum ab aeolica dialecto abhorruisse negamus? sed altera difficultas non video quomodo elevari possit. Quin etiam genuinas, unde illae ortae sunt, formas ὁράω ὁράεις ὁράει ὁράειν ut restituamus, ipsorum librorum lectionibus κραδάων *H* 213. *N* 583. *Υ* 423. τ 438, ναιετάουσι *Δ* 25, ναιετάοντες *Z* 370. 497, ναιεταόντων β 400. τ 30. . ., ναιετάω ι 21, εἰσελάων κ 83, τηλεθάοντας *Π* 367. *X* 423, στιχάει *O* 635, πεινάων *Γ* 25. *Σ* 162. *Π* 758, διψάων λ 584 nos adduci videmur. Verum enim vero facilior fuit Wackernagelii grammatici provincia quam mea editoris; nam si textum Homeri edendi curam ille suscepisset, non tot tantasque turbas moturum eum fuisse crediderim. Equidem in tantis rerum angustiis sic fere statuo: primum formas ὁρόω ὁρόοντα ὁρόωσι ὁρόωσα ὁρόονται ea quam Meyerus explicavit via ex ὁράω ὁράοντα ὁράουσα ὁράονται procreatas esse, dein cum ὁρόω et ὁρόων ex ὁρῶ et ὁρῶν aeque atque ἔειπον ex εἶπον, ἔηκε ex ἧκε, ἐεισάμενος ex εἰσάμενος productione longae vocalis vel diphthongi orta esse falso sibi persuasissent, ad eorum analogiam etiam ὁράᾳς ὁράᾳ ὁράαν μητιάασθε μνάασθαι φόως ἔην ἤην dicere ausos esse. Illud vero difficillimum est ad definiendum, quo tandem tempore foetus illi falsae analogiae nati et propagati esse videantur. Equidem, si in re incerta coniecturam facere licet, auctorem antiquissimorum Iliadis carminum ὅο ἠτιόοντο εἰσορόοντες ἡβώοιμι ὁρόω καγχαλόωσι γοόωσα φόος φόοσδε ἰδέμεν dixisse, sed aliquanto ante Pisistrati aetatem rhapsodos necnon recentiorum carminum auctores ipsos, cum sonoram modulationem magis hominibus placere vidissent necdum scriptis litteris coercerentur, canoras illas trium et quatuor morarum formas εἰσορόωντας βοόωντα βοάᾳ ἐάᾳς περάαν μνάασθαι ἰδέειν ἀάατον ἀάσχετον ὑπνώοντας paulatim invexisse iudico. In textu autem constituendo a codicum fide fere nihil discessi, nisi quod codicum portenta δηιόωντο *N* 675 et δηιόωντες *Λ* 153, ἐστρατόωντο *Γ* 187. *Δ*

378[1]) sustuli. Simili ratione hiatum concurrentium vocalium μηδὲ ἔα *B* 165. 181, με ἔα *P* 16. *X* 339. κ 536, οὐδὲ ἐῶσι δ 805, δὲ ἐῶμεν σ 420 revocatis formis εἴα εἰῶσι (vide *B* 132. *Λ* 550. *P* 659. *Υ* 139) potius quam coniecturis ἐάωσι et ἐάαν removendum esse censui.

§ 106. His rebus expositis ut ad rem inceptam redeamus, indicem omnium vocabulorum, quorum vocales aut ipsi diduximus aut alii diducendas censuerunt, conficiemus et illustrabimus.

Vocabulorum formae solutae:

ἀϝέκων pro ἄκων omnibus locis scribi potest et a Bekkero iam repositum est.

ἀϝάτη olim dictum fuisse Pindarico ἀνάτα Pyth. II 28 et III 24 satis constat; distractam formam Homero restitui Nauckius iussit, cui quominus oboedirem, prohibuit contracta nominis forma metro stabilita *T* 88 et *Ω* 28. Nam *Γ* 100 et fortasse etiam *Z* 356 Ἀλεξάνδρου ἕνεκ' ἀρχῆς potius quam Ἀλεξάνδρου ἕνεκ' ἄτης probandum esse merito ille monuit. Accedit quod verbi quoque, unde nomen ἄτη deflexum est, contractae formae ἄσατο *T* 95 et ἆσε λ 61 convelli nequeunt. Sed cum diductae formae ἀάσθη ἀάσατο ἀᾶται crebrius occurrant, pessimos numeros versus *Θ* 237 τῇδ' ἄτῃ ἄσας καί μιν μέγα κῦδος ἀπεύρας reposita forma ἄασας perpolire non dubitavi.

ἆτος cum omnibus locis *E* 388. 863. *Z* 203. *Λ* 430. *N* 746. *X* 218. ν 293. Hes. theog. 714. scut. 59 insatiatum vel insatiabilem significet, ex ἄατος ἄσατος (cf. Curtius Etym. p. 398 et L. Meyer K. Z. XXII 470) ortum esse apparet; quam diductam formam ne ex codicibus Hesiodi theogoniae (cf. v. l. *X* 218) revocemus, non nihil obstare vocalem longam ceterarum formarum ἆσαι ἄσασθαι ἄσεσθε ἄμεναι monuit Buttmannus in Lexil. I 230. Sed tamen excusatur et defenditur audacia Meyeri et Nauckii ἄᾰτον omnibus locis restituentium vocali ambigua cognatorum verborum ᾅδην *E* 203, ἅδην *N* 315. *I* 423. ε 290 et brevi vocali latini nominis 'satur'.

Ἀτρεΐδης Πηλεΐδης Τυδεΐδης Πηλεΐωνος diductis mediis vocalibus iam Bekkerus scripsit, cui doctius quam scitius oblocutus est W. C. Kayserus in recensione ceteroquin accuratissima editionis Bekkerianae in Philol. XVIII 660. Nos quidem diductas formas, cum nullus locus eas aspernetur, adeo non sprevimus, ut tantum

1) Etiam verbum στιχάομαι dubito an falso grammatici commenti sint, diducta forma ἐστιχόωντο (corr. ἐστιχόοντο) in errorem inducti.

non veteres formas *Ἀτρεϝίδης Πηλεϝίδης* revocaremus. Quae praeterea Nauckius scripsit *Πηνεϊός Ἀλφεϊός Σπερχεϊός Ἀργεΐην Καδμεΐωνες. Προΐτος* ea, cum etymologia non firmentur, nisi in versus clausula comprobare non ausi sumus, praesertim cum contracta forma *Καδμεῖοι* Δ 391 metro stabilita sit.

ἕως et *τέως* contractis duabus vocalibus nusquam dixisse Homerus videtur. Qui, si codices audis, repugnant loci *P* 727. *β* 148. *ε* 123. 386. *ϱ* 358. *τ* 530. *κ* 348. *ο* 231. *π* 370. *ω* 162, omnes Nauckius feliciter sanavit, cui eo magis fidem habemus, quod duae vocales harum particularum olim digammo discretae erant.

Θρέικες fuisse qui dicerent Stephanus geographus memoriae prodidit: *τὸ ἐθνικόν φασι καὶ Θρέικες καὶ θηλυκῶς Θρέισσαι*, quam veterem formam ionica, opinor, litteratura oblitteratam Homeri carminibus Nauckio praeeunte omnibus locis Δ 537. *Z* 7. *I* 5. 72. *K* 464. 470. 506. 518. Λ 222. *N* 4. 301. Ξ 227. *Υ* 485. Ω 234 restitui. Fraudi autem veteribus grammaticis et librariis fuit, quod iuxta formas *Θρέικες Θρεΐκη Θρεΐκηθεν* in Homero *Θρηΐκιος Θρηικίη* invenerunt, in quibus formis similiter atque in *ἀθάνατος ἀκάματος Ζεφυρίη ἠερέθονται ἠνεμόεις* prima ex tribus brevibus syllabis vi metrici ictus producta est.

θέιος et *δῖος* ita ab Homero distingui, ut prius nomen tres, alterum duas syllabas expleat, acute Nauckius intellexit, quam sententiam ut comprobaremus, inprimis iis versibus adducti sumus, in quibus *θείοιο* in fine versus collocatum est, ut *O* 25 *ἀζηχὴς ὀδύνη Ἡρακλεϝέος θεΐοιο*· cf. § 65. Inde Nauckium etiam *B* 22 variam lectionem cod. Venet. *A προσεφώνεεν οὖλος Ὄνειρος* et *θ* 539 *δῖος ἀοιδός* vulgatae *προσεφώνεε θεῖος Ὄνειρος* et *θεῖος ἀοιδός* praeferentem secutus sum.

θεοί· si Homerus diductis syllabis *θέϊος* semper pronuntiavit, nominis simplicis *θεοῦ* syllabas umquam eum contraxisse perquam veri dissimile est. Quod Bentleius cum bene vidisset, inveteratum mendum versus *A* 18 *ὑμῖν μὲν θεοὶ δοῖεν* ingeniose sustulit scribendo *ὔμμι θεοὶ μὲν δοῖεν*, quam emendationem equidem in textum recepi, licet paulo difficilior sit ad emendandum versus Odysseae *ξ* 251 *θεοῖσίν τε ῥέξειν* (*ῥεξέμεναί τε θεοῖς* coni. Na.) *αὐτοῖσί τε δαῖτα πένεσθαι*.

κόιλος tres syllabas omnibus locis explere praeter unum Odysseae *χ* 385 primus monuit M. Hauptius in Rh. M. XX 304.

κρεάων (*κρειῶν* codd.) Λ 551 audacter reposuimus, quia in hymno Merc. 130 vetus forma *κρεάων* etiamtum servata exstat. De formis similiter diducendis *Πατροκλεϝέος Ἡρακλεϝέϊ σπέϝεϊ σπέϝεος*

iam suo loco dictum est; hoc solum addo offensionem, quam Nauckianae scripturae *Ἡρακλεέος* et *Ἡρακλεεΐη* trium quatuorque vocalium immensus hiatus merito excitavit, a nobis restituto digammo vitatam esse.

ὀάρεσσι, quod e *σϝοσάρεσσι* ortum est, in versu *E* 486 *λαοῖσιν μενέμεν καὶ ἀμυνέμεναι ὀάρεσσι* ut cum Nauckio restitueremus, numeris tantum non coacti sumus. Priscas et solutas formas *ὀάρων* et *ὀαρίζει* reliquis locis ipsi codices tuentur.

σόον pro *σῶν* ad analogiam formarum *σόοι σόους* quominus *A* 117. *Θ* 246. *N* 773. *P* 367 editores restituerent, Aristarchi auctoritate lectionem *σῶν* praeferentis prohibiti esse videntur. Difficultatem solus versus *X* 332 peperit, quam quo pacto removendam esse censeamus, vide quae ad hunc locum adnotavimus.

χρεώ iuxta *χρειώ* eundem poetam extra clausulam versus, quam peculiarem habere excusationem supra docuimus, dixisse non magis probabile est atque formas *ἕως* et *εἷος* promiscue usurpatas esse. Qua de causa Λ 606 *τί δὲ χρεῖος* (*δέ σε χρεώ*) *ἐμεῖο* emendandum et *I* 75. 607. *ο* 201 *χρή* pro *χρεώ* cum Nauckio restituendum esse iudico, nisi postremos locos recenti origine carminum excusatos esse malis.

Ὠαρίωνα veteres usque ad Pindari aetatem dixisse cum ex Pindaricis versibus Isth. III 67 *φύσιν Ὠαριωνείαν*, Nem. II 12 *Ὠαρίωνα νεῖσθαι* compareat et bis apud Homerum Σ 486 et *λ* 310 *Ὠρίωνος* in clausula versus positum sit, Nauckium et hic et reliquis locis diductam formam *Ὠαρίωνος* revocantem comprobo. Quid? quod Callimachus etiamtum in exemplaribus Homeri diductam formam legisse videtur, quam nisi in suo Homero legisset, vix ipse in hymno Dian. 265 dicere ausus esset *Οὐδὲ μὲν Ὠαρίων ἀγαθὸν γάμον ἐμνήστευσαν*.

οὐατόεντα, non *ὠτώεντα* Ψ 264 et 513 itemque *ἐπ' οὔατ' ἄλειψε*, non *ἐπ' ὠσὶν ἄλειφε μ* 200 poetam dixisse ex formis *οὖας οὔατος οὔασι* Heynius collegit. Equidem cum certa testimonia desiderentur, in recenti carmine nihil novavi.

Verba cum praepositione *πρό* composita *προέθηκε προέπεμψε προέφαινε προέχει* uno loco ultimi libri Odysseae *ω* 360 excepto in diphthongi societatem coire negavit Nauckius mel. IV 95, quam sententiam cum quater in versus clausula *Θ* 367. Ψ 453. *ξ* 138. *μ* 394 soluta forma flagitetur, non probare non possumus.

§ 107. Declinationum formae solutae:

Πείροος (*Πείρως* codd.) Δ 520. 525 scripsimus ad exemplar diductae formae *Πείροος ἥρως B* 844.

Πανθόου (*Πάνθου* codd.) *O* 522. *P* 9. 23. 59 Bekkerus emendavit, ne sine iusta causa alia his locis nominis forma circumferretur atque *Γ* 146.

νοῦς coalitis duabus vocalibus uno Odysseae versu *κ* 240 legitur, qui quin corruptus sit, equidem non dubito. In Iliadis versu *Ω* 354 *φραδέος νόου ἔργα τέτυκται* digamma neglectum facilius quam contractas vocales fero.

χάλκεον et *ἐΰξου* praeterquam in *E* 387 singulis locis novissimorum carminum Iliadis *B* 490 et *K* 373 extremas syllabas contraxerunt. At saepissime nominis *χρύσεος* aut prima syllaba correpta est aut duae posteriores coaluerunt. Priori sententiae, id quod flocci facio, usus posteriorum poetarum epicorum favet (v. Lehrs, quaest. ep. 263), altera duabus vocalibus nominis *χρυσέῳ* in mensuram unius brevis syllabae redactis in versu notissimo *χρυσέῳ ἀνὰ σκήπτρῳ ἐλλίσσετο πάντας Ἀχαιούς* adiuvari videtur. Ut enim unam vocalem longam ante vocalem in thesi corripiendi libertate saepe poetae utebantur, ita vix umquam in duabus vocalibus synizesi coalitis hanc libertatem sibi concessam esse putabant. Sed satius est hoc loco de coniectura scribere *χρυσέῳ ἂν σκήπτρῳ* et similiter *Γ* 152 *δένδρει* (*δενδρέῳ* codd.) *ἐφεζόμενοι* et *τ* 230 *ὡς οἵ χρύσεοι ὄντες* (*ἐόντες* codd.) reponere. Verum cum in veteribus carminibus istarum corripiendi vel contrahendi licentia forma in longam vocalem exeuntium admissa esset, auctores versuum *Ω* 101. *Z* 220. *Σ* 611. *τ* 34 etiam accusativi *χρύσεον* contracta forma usi sunt.

Neutra in *ος* et nomina in *ης ες υς υ* nisi iis, quos peculiarem excusationem habere supra § 104 docuimus, locis contractam formam usurpasse non videntur; qua de causa corruptelae suspicionem movent *ὑπαὶ δείους* *K* 376, *ἐυρρεῖος ποταμοῖο* *Z* 508. *Ξ* 433. *O* 265. *Φ* 1. *Ω* 692, *θάρσευς* *P* 573, *ἠύτ' ὄρευς* *Γ* 10, *εὐεργέος* *Π* 743, *σάκεα* *Δ* 113, *στήθεα* *Λ* 282, *βέλη* *O* 444, *πολεῖς* *Λ* 708, *πελεκεῖς* (*πελεκέας*) *Ψ* 581, *ἀκληεῖς* *M* 318, *ζαχρειῶν* *E* 525, *ζαχρηεῖς* *M* 347. 360. *N* 684, quae aut emendata in textu scripsimus aut quomodo emendanda essent, in adnotationibus monuimus. Ante vocalem vero elisas formas *δυσκλεϝέ' Ἄργος* *B* 115. *I* 22, *ἀκλεϝέ' ἐκ* *δ* 728, *κλέϝε' ἀνδρῶν* *I* 189. 520 cum Nauckio restituere quam codicum lectionem *δυσκλέα* et *κλέα* propagare maluimus. Porro in *τοσαῦτ' ἔτεα* *B* 328, *χέουσ' ἔπεα* *X* 81, *φωνήσασ' ἔπεα πτερόεντα* *O* 35. 89. 145. *β* 269. *ε* 117. *η* 236. *θ* 442. 460. *ν* 290. *ψ* 34 utrum poeta digammi delitescentis vim neglexerit an vocales contraxerit an aliter orationem

conformaverit, in medio relinquere satius duxi. Denique facillima ratione contractiones revocatis priscis formis *υἷι* *X* 302. *Σ* 144. 458, *υἷες* *E* 464. *ω* 387 vel diductis *υἱέι, υἱέες* *Υ* 81. *ω* 497 removeri possunt; relinquitur solus versus *ο* 248 *τοῦ δ' υἱεῖς ἐγένοντο*, in quo nescio an recte Nauckius *υἷες ἐγένοντο* proposuerit.

Nomina in *εύς* uno loco ultimi Odysseae libri *ω* 398 excepto numquam vocales, utpote quae digammo antiquitus disiunctae fuerint, contraxisse pro certo habeo neque de paucis, qui obstrepunt, nominibus emendandis *ἱππεῖς* *Λ* 151, *Τυδῆ* *Δ* 384, *Μηκιστῆ* *O* 339, *Πορθεῖ* *Ξ* 115, *Ἀχιλλεῖ* *Ψ* 792, *Πηλέος υἱέ* *Λ* 489. *T* 216, *Μηκιστέος υἱός* *B* 565. *Ψ* 678, necnon *νέα* *ι* 283, *Ὀδυσσεῖ* *ε* 398. *ν* 35, *Ὀδυσῆ* *τ* 136 desperandum esse video.

Nominum in *ώς* contractas formas *Ἠοῦς Ἠῶ αἰδοῦς Λητοῦς ἱδρῶ* num dissolvere nobis liceat, equidem vix discernere audeo. Iusto longius progressum esse Nauckium, cum Homerum a contractione horum quoque nominum abhorruisse diceret, apparet ex formis *ἠοῦς* *Θ* 470. 525. *δ* 188, *αἰδοῦς* *υ* 171, *Λητοῦς* *Α* 9. *Ξ* 327, *Πυθοῖ* *I* 405. *θ* 80, *χρειοῖ* *Θ* 57, *ἱδρῶ* *P* 745, *Καλυψώ* *ψ* 333 nullis machinis amovendis. Altera ex parte contractis formis tam hebetes fiunt numeri nonnullorum versuum, velut *K* 572 et 574

αὐτοὶ δ' ἱδρῶ πολλὸν ἀπενίζοντο θαλάσσῃ,
αὐτὰρ ἐπεί σφιν κῦμα θαλάσσης ἱδρῶ πολλόν,

ut audaciae quam stupiditatis crimen subire maluerim.

ἡμέων ὑμέων cum alio modo versui includi non possent, duas vocales *εω* contrahere vel synizesi conflare eo minus Homerus dubitasse videtur, quod etiam dativi *ἄμμιν* et *ὔμμιν* elisa vel non interiecta vocali *ε* formati erant. Praeterea *σφάς* non *σφέας* scripsi, quia *σφάς* *E* 567 et *ἧμας* *π* 372 syllabam *ας* corripuerunt.

§ 108. Verborum contractorum formae solutae.

Verba contracta Homeri temporibus vocales *εε* saepe diductas servabant et vocales *εο* perraro nec nisi certis versus sedibus in Iliadis antiquis carminibus contrahebant. Inde si quo loco metrum diductas vocales non solum admittebat, sed etiam commendabat, codicum auctoritati non ita addicti fuimus, ut formas, quas Homero magis in usu fuisse cognoveramus, restituere veriti simus. Sic probavimus et recepimus *μή μοι σύγχεϝε* (*σύγχει* codd.) *θυμόν* *I* 612, *ἔρρεϝε* (*ἔρρει* codd.) *δ' αἷμα* *P* 86, *ἀλλ' οὐχ ἧρεε* (*ἧρει* codd.) *φῶτας* *P* 463, *ἠνώγεεν* (*ἠνώγειν* codd.) *ἱήσασθαι*

E 899, ταρβέει (ταρβεῖ codd.) οὐδὲ φοβεῖται *Φ* 575, ποιεόμην (ποιεύμην codd.) *I* 495, αἴγειον κνέε (κνῆ codd.) τυρόν *Λ* 639. Quid? quod etiam *Σ* 136 ἠῶθεν γὰρ νεῦμαι Nauckium bene emendasse reponentem ἠῶθεν νέομαι γάρ putamus et in Odyssea quoque μυθέεαι ϑ 180 νέεαι λ 111 potius quam μυθεῖαι et νεῖαι scribendum esse censemus. Cur autem in primo pede contractas formas ϑάρσει *Δ* 184. *Θ* 39. *K* 383 et ἤσκειν *Γ* 388 removere non ausi simus, supra § 67 explanavimus neque quidquam causae esse videbatur, quare cum Nauckio traditam formam ἐσύλα cum interpolata ἐσύλει mutaremus.

λοέω vel λοϝέω antiquam et Homero comprobatam formam fuisse vel ex librorum traditione colligas, siquidem ea viginti quinque locis in codicibus servata exstat; cf. Nauck. mél. IV 53—6. Quo cum accedat quod contracta forma, si excusatum λελουμένος *E* 6 excipis, uno recentissimi carminis Iliadis loco *Ξ* 7 et tribus Odysseae locis ζ 210. 216. 219 metro confirmata est, diductas formas λόεσεν *E* 905. *Π* 679, λόεσαν *Σ* 350. *Ω* 587, λοέσαντο *Z* 576 revocare non dubitavimus. Iidem autem λούεσθαι *Z* 508 tuiti sumus, utpote quod ex λόϝεσθαι liquefacto digammo ortum esse videatur.

§ 109. Coniunctivi στέωμεν *Λ* 348. *X* 231, ἕωμεν *T* 402, κτέωμεν χ 216, ϑέωμεν ω 485, si codicum fidem sequemur, contractis duabus vocalibus pronuntiandi erunt. Sed ut duritiem huius contractionis praeteream, ipsa forma, si plenos coniunctivos ϑείομεν στείομεν ἐρείομεν τραπείομεν respicimus, offensioni est; quamobrem στέομεν ἕομεν κτέομεν ϑέομεν reposuimus, contractas autem formas φϑέωμεν π 383, φϑέωσι ω 437, βῶσι ξ 86 recentiori poetae et Herodoteas ἐπιβέωμεν VII 50, ϑέωσι IV 71 falsae imitationi epicae poesis tribuendas esse censuimus.[1])

Secundae personae medii et passivi generis contractae formae vitari possunt et debent aut elisione ultimae vocalis admissa aut ultima vocali ante vocalem correpta non solum, ubi codices addicunt, velut βέβληαι οὐδ' ἅλιον *Λ* 380, ὄψεαι ἢν ἐϑέλησϑα *Δ* 353. *I* 359, ἔκλε' ἐπ' ἀνθρώπους *Ω* 202, sed etiam, ubi contractas formas codices exhibent, velut ἦ οὐ μέμνη' (μεμνῇ codd.) ὅτε *O* 18. *Y* 188. *Φ* 396. ω 115 (cf. μέμνησαι *Ψ* 648 et μέμνηαι *Φ* 442), ὄψε' (ὄψει codd.) ἐν Ἀργείοισι *Ψ* 620, ὄψε' (ὄψει

1) Leo Meyer K. Z. XXII 437 iusto audacius στάομεν κτάομεν ἅομεν corrigi iubet; similiter autem plena vocalis α, priusquam contractione hauriretur, in tenuem vocalem ε mutata est in ionicis formis Ἀτρείδεω ἑστεῶτες ϑυρέων νεῶν.

codd.) Ὀδυσσεῦ μ 101, πώλε' ἐπεί δ 811, τεύξε' ἐπεί τ 314 et fortasse etiam ἐπεφράσα' ὅσσον ἀρείων *Φ* 410, ἐκτήσα' ἄκοιτιν ω 193, ἵζε' (ἵζευ codd.) ἐμεῖο *Γ* 162. *I* 54, γένε' (γένευ codd.) ὧδ' *E* 897. *Z* 280, ἔπλε' (ἔπλευ codd.) ἄριστος *Ψ* 891 etc. Recte vero Naberus, quaest. Hom. p. 131 κρέμασ' ὑψόσε *O* 18 pro κρέμω ὑψόσε emendandum esse censuit. Denique cum δέξαι nisi ante vocales non inveniatur, nescio an δέξε' ἄποινα scribendum sit.

§ 110. Participii perf. act. terminationem olim a digammo incepisse veteresque Graecos τεϑνηϝότες ἑστηϝότες μεμαϝότες γεγαϝότες πεπτηϝότες dixisse satis inter omnes constat. Itaque non possumus non mirari, quod mediae vocales participiorum τεϑνεῶτι τ 331 et περὶ σκυλάκεσσι βεβῶσα υ 14 eiecto digammo synizesi in unam syllabam coactae sunt. Sed ut in Odyssea hanc contractionem patienter feras, reliquos locos, quibus vocales εω in thesi leguntur, haud cunctanter recentis litteraturae errore sublato correxi, unde non solum probavimus, sed etiam in verborum contextum recepimus πεπτεότ' (πεπτεῶτ' codd.) ἄλλυδις ἄλλα *Φ* 503, πεπτεότας (πεπτεῶτας v. l.) πολλούς χ 384, ἑσταότ' (ἑστεῶτ' v. l.) ἐν δίφρῳ *Ω* 701, ἑσταότ' (ἑστεῶτ' v. l.) εἰν Ἀίδαο ω 204 et Hes. scut. 61, ἑσταότ' (ἑστεῶτ' v. l.)· οἱ δέ μιν ψ 46. Prorsus infeliciter autem hanc rem tractavit Imm. Bekkerus, qui non solum illa menda codicum intacta reliquit, sed etiam de suo invexit portenta dictionis ἑστεῶτ' ἄγχ' Αἴαντος *O* 434, ἑστεῶτ'· οὐδ' ὅ γε *B* 170, alia, quae iusto verecundius dubia dixit von der Pfordten, Zur Geschichte des griech. Perfects p. 54.

§ 111. Verbi substantivi ἐσ in Homeri carminibus diductae, quae genuinis proxime accedebant, formae crebro usurpatae exstant, velut ἔασι ἔω ἔῃσι ἔοι ἐών ἔα ἦα ἔησϑα ἦεν ex ἔσασι ἔσω ἔσῃσι ἔσοι ἐσών ἔσα ἦσα ἔσησϑα ἦσε procreatae. Contractae autem vel quae abiecta vocali ε natae sunt formae perpaucae nec nisi in recentioribus partibus Iliadis et Odysseae leguntur ὦσι *Ξ* 274. ω 491, ᾖσιν *T* 202, οὔσης τ 489, ὄντας η 94. τ 230, quorum locorum *Ξ* 274 et τ 230 alia vocali praecedente (μάρτυροι ὦσι, χρύσεοι ὄντες) paratam habent excusationem et η 94 subditicius versus esse videtur. Inde miratio animum subit, quod ἔεν quam exspectamus formam in nostris codicibus non invenimus, saepissime scriptum invenimus quam aegre ferimus formam contractam ἦν. Sed non ita analogiae et grammaticae rationis circulos dubia fide codicum et traditionis turbari sinemus, ut Meyerum Nauckiumve

diductam formam ἔεν Homero reddentes reprehendamus aut sequi non audeamus. Atque certum priscae illi formae praesidium numerorum legibus paratum est in versibus, quales sunt

ἥκιστος δ' ἔεν (ἦν codd.) αὐτὸς ἐλαυνέμεν ὠκέας ἵππους (*Ψ* 531).
Εὔφημος δ' ἀρχὸς Κικόνων ἔεν αἰχμητάων (*B* 846),

et *Z* 14. *N* 428. 512. *P* 464. Verum cum contracta forma ἦν non paucis locis (*Δ* 211. *E* 9. *Z* 140. *Θ* 66. *K* 314. *Λ* 84. *N* 663, *O* 699. *Π* 60. *Σ* 460. *Ψ* 670..) metro firmata sit, longius in emendando procedere nolui, quamvis persuasum mihi sit Homerum etiam in quarto pede non ἦν, sed ἔεν pronuntiare consuesse. Similiter codicum lectionem ἔην, de qua inter viros doctos acres lites exarserunt, intactam reliqui, licet longe plurimis locis genuina forma ἔεν facile restitui possit. Odysseae quidem tres loci τ 283. ψ 316. ω 343 formam ἤην exhibent, quae ut vocali η falso diducta orta est, ita formae ἔην, cuius similis est origo, patrocinari videtur. Recentiora quidem Iliadis carmina et Odyssea non solum in caesura (*K* 351. *X* 410. γ 180. τ 530. χ 25. ω 104), sed etiam in ceteris versus sedibus (*B* 687. *Ω* 630. δ 248. ο 361) utique in arsi ante vocalem productam alteram syllabam verbi ἔεν vel ἔην praebent; vide Hartel Hom. Stud. I[2] 67.

Similis est ratio temporis plusquamperfecti activi, utpote quod adiecto imperfecto verbi ἔσα ortum esse constet. Sed quamquam haud raro diductae formae ᾔδεα ᾔδεε ἠνώγεα in codicibus servatae sunt, tamen contracta forma ᾔδη (vel ϝείδη) βεβήκει tam saepe metro confirmata est, ut temerarius esset qui ubique contractas formas coniectura summovere vellet.

§ 112. Ad postremum inconstantiam excusandam mihi esse video non meam, sed librorum in scribendis formis contractis. Multum enim librarii fluctuarunt, utrum vocales synizesi conflandas integras servarent, an in diphthongum contractas scriberent; unde aliis locis θεοειδέα Διομήδεα σάκεα ἀσινέας ἐπόρθεον ἐθρήνεον, aliis τεμένη αἰνοπαθῆ τεύχη πρωτοπαγεῖς ἐναργεῖς ἀύτευν φιλεῦντας, quin etiam ἀνερρίπτουν (ρ 78) codices exhibent. Quid? quod eodem loco alii libri contractam, alii solutam formam exhibent, ut *Δ* 388. *H* 207. *M* 283. *P* 86. *Φ* 241. *Ω* 483. β 5; cf. La-Roche, Hom. Unt. p. 146. Equidem vocales integras servandi morem antiquiorem et iustiorem esse duco, quia et gradatim lingua a diductis vocalibus ad synizesin, deinceps ad contractionem progressa esse videtur et in ionicis quoque titulis *EO* pro *ET* exaratum invenimus; cf. Renner in Curt. Stud. I 179 et Erman

ibid. V 294. Hac de causa Dindorfii rationem ubique contractas formas η pro εα et ευ pro εο revocantis sprevi et contempsi, sed ne contractas quidem formas omnibus locis expellere diductasque revocare ausus sum, praesertim cum in recentioribus partibus contrahendi vocales consuetudinem iam amplius progressam esse veri simile sit. Sed ne prorsus vacillare incertoque iudicio a codicibus solis pendere viderer, hanc legem mihi tuli, ut in clausula versus diductas formas servarem, in medio versu contractionem praeoptarem.

§ 113. Cursum peractum si iterum mente permetior et quo pacto carmina Iliadis recognoscenda curarim considero, tantum abest ut temeritatis ob neglectam codicum veterumque grammaticorum fidem me incusem, ut paene me poeniteat, quod non plus etiam rationi tribuerim et in restituendis veteribus formis non maiore constantia usus sim. Carmina enim, quae non ex scriniis litteratorum poetarum, sed ex ore ingeniosorum vatum profluxerant et priusquam litteris mandarentur, per tria vel quattuor saecula memoria rhapsodorum propagabantur, fieri non potuit quin multas vices subierint et una cum vulgari sermone sensim mutato et ipsa de genuina forma aliquantum desciverint. Quodsi lumine comparativae grammaticae admoto et artis legibus subtilius examinatis veterem formam quasi de inferis resuscitare et aeruginem decursu temporum tersissimis carminibus obductam rursus detergere contigit, maiorem quoque, benevole lector, in hoc quam in aliis poetis libertatem pristinum nitorem revocandi editori condonare debes. Sed cum tot tantique viri, quibus quam maxime meam rationem probari velim, Aristarchum suum anili quadam, ut quod sentiam fatear, superstitione exosculari non desinant, vereor ne iam iusto audacius in textu recensendo grassatus esse nonnullis videar. Qui si textum carminum evolventes librorum ordinem mutatum, digamma restitutum, contractionem vocalium sublatam, denique Aristarchi praecepta non magis observata quam spreta et contempta indignantur, legant, priusquam librum stomachabundi abiciant, haec mea prolegomena, ut quam caute et circumspecte in tradita forma commutanda versatus sim cognoscant neque me damnent causa inaudita.

ἸΛΙΑΔΟΣ

ΕΠΗ Μ.

ΜΗΝΙΣ.

Μῆνιν ἄειδε, θεά, Πηληιάδεω Ἀχιλῆοc, A
οὐλομένην, ἣ μυρί' Ἀχαιοῖc ἄλγε' ἔθηκεν,
πολλὰc δ' ἰφθίμουc ψυχὰc Ἄιδι προΐαψεν
ἡρώων, αὐτοὺc δὲ ἑλώρια τεῦχε κύνεccιν
οἰωνοῖcί τε πᾶcι, Διὸc δ' ἐτελείετο βουλή,

Versus paralleli: 1b = *Α* 322. *Ι* 166. *Π* 269 . . . 5b = *λ* 297. Cypr. fr. 1, 7.

Codicum et grammaticorum notae: A = cod. Ven. 454 C = cod. Laur. XXXII 3 D = cod. Laur. XXXII 15 schol. A = scholia cod. Ven. A schol. V = scholia cod. Victoriani Zen. = Zenodotus Ar. = Aristarchus Eust. = Eustathius, de his et aliis subsidiis criticis vide proleg. § 50.

VV. 1—9 duo alia prooemia memoriae prodidit anecd. Rom. p. 5 ed. Os.: *ἡ δοκοῦσα ἀρχαία Ἰλιὰς λεγομένη δὲ ἀφ' Ἑλικῶνος προοίμιον ἔχει τοῦτο·*

Μούσας ἀείδω καὶ Ἀπόλλωνα κλυτότοξον·

ὡς καὶ Νικάνωρ μέμνηται καὶ Κράτης ἐν τοῖς διορθωτικοῖς, Ἀριστόξενος δ' ἐν α' Πραξιδαμαντίων φησὶν κατά τινας ἔχειν·

Ἔσπετε νῦν μοι, Μοῦσαι, Ὀλύμπια δώματ' ἔχουσαι,
ὅππως δὴ μῆνίς τε χόλος θ' ἕλε Πηλείωνα,
Λητοῦ ⟨τ'⟩ ἀγλαὸν υἱόν· ὁ γὰρ βασιλῆι χολωθείς

V. 1 fort. *Πηληιάδα'*, cf. prol. § 81 2 *ἔθηκε* CD Ambr., *ν ἐφελκυστικὸν* in fine versus adiectum aut omissum non iam notabo 3 *ψυχὰς* codd. et Ar.: *κεφαλὰς* Apoll. Rhod. — *Ἄϝιδι* et *ϝελώρια* et *Διϝός* poetam dixisse veri simile est 4 et 5 damnavit Zen. 5 *πᾶσι δαῖτα* Zen. teste Athen. I p. 12e, Zenodoteam lectionem Aeschylo Suppl. 801 et Sophocli et Euripidi obversatam esse probarunt Lehrs de Arist.[2] p. 161 et Nauck mél. gréco-rom. IV 428, unde tamen non efficitur coniectura ab Aristarcho *πᾶσιν* Homero illatum esse — *γρ. βουλῇ* schol. A.

ἐξ οὗ δὴ τὰ πρῶτα διαcτήτην ἐρίcαντε **1**
Ἀτρεΐδηc τε Fάναξ ἀνδρῶν καὶ δῖοc Ἀχιλλεύc.
τίc τ' ἄρ cφωε θεῶν ἔριδι ξυνέηκε μάχεcθαι;
Λητοῦc καὶ Διὸc υἱόc. ὃ γὰρ βαcιλῆι χολωθεὶc
νοῦcον ἀνὰ cτρατὸν ὦρcε κακήν, ὀλέκοντο δὲ λαοί,
οὕνεκα τὸν Χρύcην ἠτίμαcεν ἀρητῆρα
Ἀτρεΐδηc. ὃ γὰρ ἦλθε θοὰc ἐπὶ νῆαc Ἀχαιῶν
λυcόμενόc τε θύγατρα φέρων τ' ἀπερείcι' ἄποινα,
cτέμματ' ἔχων ἐν χερcὶ Fεκηβόλου Ἀπόλλωνοc
χρυcέῳ ἂν cκήπτρῳ, καὶ λίccετο πάνταc Ἀχαιούc,
Ἀτρεΐδα δὲ μάλιcτα δύω, κοcμήτορε λαῶν·
„Ἀτρεΐδαι τε καὶ ἄλλοι ἐυκνήμιδεc Ἀχαιοί,
ὔμμι θεοὶ μὲν δοῖεν Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντεc
ἐκπέρcαι Πριάμοιο πόλιν καὶ Fοίκαδ' ἱκέcθαι,
παῖδα δ' ἐμοὶ λῦcαί τε φίλην τά τ' ἄποινα δέχεcθαι
ἁζόμενοι Διὸc υἱα Fεκηβόλον Ἀπόλλωνα.“
ἔνθ' ἄλλοι μὲν πάντεc ἐπευφήμηcαν Ἀχαιοί
αἰδεῖcθαί θ' ἱερῆα καὶ ἀγλαὰ δέχθαι ἄποινα·
ἀλλ' οὐκ Ἀτρεΐδῃ Ἀγαμέμνονι Fάνδανε θυμῷ,
ἀλλὰ κακῶc ἀφίει, κρατερὸν δ' ἐπὶ μῦθον ἔτελλεν·

12—3 cf. *Ω* 501—2 17 = *Ψ* 272. 658

7 *Ἀτρείδης* codd., cf. prol. p. 177 — *ἄναξ* codd., digamma huic et similibus vocabulis nos addidimus 8 *σφῶε* codd. et Ar.: *σφῶι* Zen. hic et *Κ* 546. *Λ* 751, cf. La Roche Hom. Textkrit. p. 356 9 *ὃ* CD: *ὁ* A, equidem hic et reliquis locis rationem et praecepta veterum grammaticorum secutus articulum loco pronominis more antiquo positum accentu notavi 11 *ἠτίμασεν* A Ambr.: *ἠτίμησ'* C *ἠτίμησεν* D 13 *φέροντ'* A 14 *στέμματ'* codd. et Ar.: *στέμμα τ'* varia lectio fuisse videtur — *χερσὶν ἑκηβόλου* codd., digammo restituto *ν ἐφελκ.* hic et reliquis locis expulimus 15 *χρυσέῳ ἀνὰ* codd., corr. Nauck, cf. prol. p. 179 — *λίσσετο* A Ar.: *ἐλίσσετο* CD 16 *γρ. Ἀτρείδας* schol. A 17 *Ἀτρείδα* coni. Heyne 18 *ὔμμι θεοὶ μὲν* Bentley: *ὑμῖν μὲν θεοὶ* codd., quod Odysseae loco *ξ* 451 male defendunt, cf. prol. p. 178 19 *καὶ ϝοίκαδ'* Bentley collatis *Ι* 393 et *Ω* 287: *εὖ δ' οἴκαδ'* codd., quam lectionem ex fabulis poetarum cyclicorum ortam esse sentio 20 *δ' ἐμοὶ* ACD: *δέ μοι* alios scripsisse arguit schol. A — *λῦσαί τε φίλην τά τ'* Wolf: *λύσαιτε φίλην τὰ δ'* A *λύσατε φίλην τὰ δ'* CD — *δέχεσθαι* AD: *δέχεσθε* C, *λύσαντε φίλην τάδ' ἄποινα δέχεσθε* Bentley collatis *Ψ* 273. *Ω* 429. *Θ* 403 21 *υἱὸν ἑκ.* codd. 24 *Ἀτρείδεω Ἀγαμέμνονος* Zen. — *ἥνδανε* codd.

„μή cε, γέρον, κοΐλῃcιν ἐγὼ παρὰ νηυcὶ κιχείω 1
ἢ νῦν δηθύνοντ' ἢ ὕcτερον αὖτις ἰόντα,
μή νύ τοι οὐ χραίcμῃ cκῆπτρον καὶ cτέμμα θεοῖο.
τὴν δ' ἐγὼ οὐ λύcω· πρίν μιν καὶ γῆρας ἔπειcιν
ἡμετέρῳ ἐνὶ Fοίκῳ ἐν Ἄργεϊ τηλόθι πάτρης,
ἱcτὸν ἐποιχομένην καὶ ἐμὸν λέχος ἀντιόωcαν.
ἀλλ' ἴθι, μή μ' ἐρέθιζε, caώτερος ὥc κε νέηαι."
ὣc ἔφατ', ἔδFειcεν δ' ὁ γέρων καὶ ἐπείθετο μύθῳ,
βῆ δ' ἀκέων παρὰ θῖνα πολυφλοίcβοιο θαλάccηc.
πολλὰ δ' ἔπειτ' ἀπάνευθε κιὼν ἠρᾶθ' ὁ γεραιός
Ἀπόλλωνι Fάνακτι, τὸν ἠύκομος τέκε Λητώ·
„κλῦθί μευ, ἀργυρότοξ', ὃc Χρύcην ἀμφιβέβηκας
Κίλλαν τε ζαθέην, Τενέδοιό τε Fῖφι Fανάccειc,
Cμινθεῦ· εἴ ποτέ τοι χαρίεντ' ἐπὶ νηὸν ἔρεψα,
ἢ εἰ δή ποτέ τοι κατὰ πίονα μηρί' ἔκηα
ταύρων ἠδ' αἰγῶν, τόδε μοι κρήηνον ἐFέλδωρ·
τίcειαν Δαναοὶ ἐμὰ δάκρυα cοῖcι βέλεccιν."
ὣc ἔφατ' εὐχόμενος, τοῦ δὲ κλύε Φοῖβος Ἀπόλλων,
βῆ δὲ κατ' Οὐλύμποιο καρήνων χωόμενος κῆρ,
τόξ' ὤμοιcιν ἔχων ἀμφηρεφέα τε φαρέτρην.
ἔκλαγξαν δ' ἄρ' ὀιcτοὶ ἐπ' ὤμων χωομένοιο,
αὐτοῦ κινηθέντος· ὁ δ' ἤιε νυκτὶ FεFοικώc.
ἕζετ' ἔπειτ' ἀπάνευθε νεῶν, μετὰ δ' ἰὸν ἕηκεν,
δFεινὴ δὲ κλαγγὴ γένετ' ἀργυρέοιο βιοῖο.
οὐρῆας μὲν πρῶτον ἐπῴχετο καὶ κύνας ἀργούς,
αὐτὰρ ἔπειτ' αὐτοῖcι βέλος ἐχεπευκὲς ἐφιείc
βάλλ'· αἰεὶ δὲ πυραὶ νεκύων καίοντο θαμεῖαι.

34 = *I* 182 39—41 cf. *ϱ* 240—2 43 = *A* 457. *Π* 527 44 = *B* 167.

26 *κοίλῃσι* codd., de diaeresi diphthongi confer prol. p. 178. 27 *αὖτις*: *αὖϑις* C hic et saepe alias, cf. prol. p. 133 29—31 *ἀϑετοῦνται* schol. A 33 *ὥς* non *ὣς* quotiescunque idem quod *οὕτως* significat, secundum praeceptum Tryphonis grammatici (Et. M. 824, 48) exaravit Bekker — *ἔδεισεν* Ar. *ἔδδεισεν* codd. et sic semper, cf. prol. § 101 — *δὲ γέρων* hic et quocunque loco articulus removeri poterat coni. Nauck 34 *ἀχέων* Zen. 38 *γϱ. Κίλλον* Eust. 41 *τόδε*: *τὸ δὲ* Ar. 42 *τίσαιεν* Zen. 43 *δ' ἔκλυε* hic et alias codd., receptam lectionem commendavit Bekker Hom. Bl. I 141, cf. prol. p. 122 46—7 damnavit Zen. 47 *νυκτὶ ἐλυσϑείς* Zen. 52 *ϑαμειαί* codd. et Ar.: *ϑαμεῖαι* al.

ἐννῆμαρ μὲν ἀνὰ cτρατὸν ᾤχετο κῆλα θεοῖο, 1
τῇ δεκάτῃ δ' ἀγορήνδε καλέccατο λαὸν Ἀχιλλεύς·
τῷ γὰρ ἐπὶ φρεcὶ θῆκε θεὰ λευκώλενος Ἥρη·
κήδετο γὰρ Δαναῶν, ὅτι ῥα θνήcκοντας ὁρᾶτο.
οἳ δ' ἐπεὶ οὖν ἤγερθεν ὁμηγερέες τ' ἐγένοντο,
τοῖcι δ' ἀνιcτάμενος μετέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
„Ἀτρεΐδη, νῦν ἄμμε παλιμπλαγχθέντας ὀίω
ἂψ ἀπονοcτήcειν, εἴ κεν θάνατόν γε φύγοιμεν,
εἰ δὴ ὁμοῦ πόλεμός τε δαμᾷ καὶ λοιμὸς Ἀχαιούς.
ἀλλ' ἄγε δή τινα μάντιν ἐρείομεν ἢ ἱερῆα
ἢ καὶ ὀνειροπόλον — καὶ γάρ τ' ὄναρ ἐκ Διός ἐcτιν —,
ὅc Fείπῃ ὅ τι τόccον ἐχώcατο Φοῖβος Ἀπόλλων,
εἴτ' ἄρ' ὅ γ' εὐχωλῆς ἐπιμέμφεται εἴθ' ἑκατόμβηc,
αἴ κέν πωc Fαρνῶν κνίcηc αἰγῶν τε τελείων
βούλητ' ἀντιάcαc ἡμῖν ἀπὸ λοιγὸν ἀμῦναι."
ἤ τοι ὅ γ' ὣc Fειπὼν κατ' ἄρ' ἕζετο, τοῖcι δ' ἀνέcτη
Κάλχας Θεcτορίδηc, οἰωνοπόλων ὄχ' ἄριcτος,
ὃc Fείδη τά τ' ἐόντα τά τ' ἐccόμενα πρό τ' ἐόντα,
καὶ νήεcc' ἡγήcατ' Ἀχαιῶν Ἴλιον εἴcω
Fὴν διὰ μαντοcύνην, τήν Fοι πόρε Φοῖβος Ἀπόλλων,
ὅ cφιν ἐυφρονέων ἀγορήcατο καὶ μετέFειπεν·
„ὦ Ἀχιλεῦ, κέλεαί με, διίφιλε, μυθήcαcθαι

57 = *Ω* 790. *β* 9 58 = *T* 55. *I* 52 59—60 = *ν* 5—6 60—1 cf. *ν* 4—5. 68 = *B* 70. *H* 354. 391 72[b] = *Λ* 72. *O* 441 73 = *A* 253. *B* 78. 283. *H* 326 . . .

56 *ϑνήσκοντας* A *ϑνήσκοντας* ceteri codd. et sic fere, cf. La Roche Hom. Text. p. 282 — *ὁϱῆτο* Zen. 57 *ὁμηγυϱέες* codd. dett. 59 *παλιμπλαγχϑέντας* Ar.: *πάλιν πλ.* varia lectio fuit 60 *οἴ κεν* Zen. *αἴ κεν* C 63 damnavit Zen. 64 *ὃς Ϝείπῃ* Bentley: *ὅς κ' εἴποι* ACD 65 *εἴ ϑ'*: *ἠδ'* ACD, cf. *A* 93 66 *κνίσης* AD Ar.: *κνίσσης* C hic et fere semper, *γϱ. κνίσῃς* schol. A 67 *βούλητ' ἀντ.* Curtius Verb. II 72: *βούλεται ἀντ.* codd. 68 *ἐκαϑέζετο* Zen. 69 *Κάλχας*: *μάντις* Zen. — post. v. 69 Porphyrium duos versus legisse testatur Eustathius *ἐν οἷς Εὐβοεύς τε φαίνεται εἶναι καὶ Ἄβαντος ἀπόγονος Κάλχας* 70—2 damnat Ansems Bedeutung von *διά* p. 37 70 *Ϝείδη*: *ᾔδη* ACD Ambr., *ᾔδεα* codd. dett., quod ubique reponi iussit Cobet misc. crit. p. 300, cf. prol. p. 158 71 *Ϝίλιον* vetus poeta pronuntiasse videtur, cf. prol. p. 162 73 *ὅς μιν ἀμειβόμενος ἔπεα πτεϱόεντα πϱοσηνδα* Zen. — *ὅ σφιν* AC Ar.: *ὅς σφιν* D m. sec. Ambr., cf. W. C. Kayser in Phil. XVII 704.

μῆνιν Ἀπόλλωνος Ϝεκατηβελέταο Ϝάνακτος. **1**
τοιγὰρ ἐγὼ Ϝερέω· cὺ δὲ cύνθεο, καί μοι ὄμοccον,
ἦ μέν μοι πρόφρων Ϝέπεcιν καὶ χερcὶν ἀρήξειν.
ἦ γὰρ ὀίομαι ἄνδρα χολωcέμεν, ὃc μέγα πάντων
Ἀργείων κρατέει καί Ϝοι πείθονται Ἀχαιοί.
κρείccων γὰρ βαcιλεύc, ὅτε χώcεται ἀνδρὶ χέρηι·
εἴ περ γάρ τε χόλον γε καὶ αὐτῆμαρ καταπέψῃ,
ἀλλά τε καὶ μετόπιcθεν ἔχει κότον, ὄφρα τελέccῃ,
ἐν cτήθεccιν ἑοῖcι. cὺ δὲ φράcαι εἴ με caώcειc."
τὸν τ' ἀπαμειβόμενοc προcέφη πόδαc ὠκὺc Ἀχιλλεύc·
„θαρcήcαc μάλα Ϝειπὲ θεοπρόπιον ὅ τι Ϝοῖcθα·
οὐ μὰ γὰρ Ἀπόλλωνα διίφιλον, ᾧ τε cύ, Κάλχαν,
εὐχόμενοc Δαναοῖcι θεοπροπίαc ἀναφαίνειc,
οὔ τιc ἐμεῦ ζῶντοc καὶ ἐπὶ χθονὶ δερκομένοιο
cοὶ κοίληc παρὰ νηυcὶ βαρείαc χεῖραc ἐποίcει
cυμπάντων Δαναῶν, οὐδ' ἢν Ἀγαμέμνονα Ϝείπῃc,
ὃc νῦν πολλὸν ἄριcτοc Ἀχαιῶν εὔχεται εἶναι."
καὶ τότε δὴ θάρcηcε καὶ ηὔδα μάντιc ἀμύμων·
„οὔτ' ἄρ' ὅ γ' εὐχωλῆc ἐπιμέμφεται οὔθ' ἑκατόμβηc,
ἀλλ' ἕνεκ' ἀρητῆροc, ὃν ἠτίμηc' Ἀγαμέμνων
οὐδ' ἀπέλυcε θύγατρα καὶ οὐκ ἀπεδέξατ' ἄποινα,
τοὔνεκ' ἄρ' ἄλγε' ἔδωκε Ϝεκηβόλοc ἠδ' ἔτι δώcει.
οὐδ' ὅ γε πρὶν Δαναοῖcιν ἀϜεικέα λοιγὸν ἀπώcει,
πρίν γ' ἀπὸ πατρὶ φίλῳ δόμεναι Ϝελικώπιδα κούρην
ἀπριάτην ἀνάποινον, ἄγειν θ' ἱερὴν ἑκατόμβην
ἐc Χρύcην. τότε κέν μιν ἱλαccάμενοι πεπίθοιμεν."
ἦ τοι ὅ γ' ὣc Ϝειπὼν κατ' ἄρ' ἕζετο, τοῖcι δ' ἀνέcτη
ἥρωc Ἀτρεΐδηc εὐρυκρείων Ἀγαμέμνων

84 = *Α* 215. *Ι* 307 . . . 91 = *Β* 82 93 = *Α* 65 101 = *Α* 68 102 = *Η* 322. *Ν* 112

76 *ἐγὼ Ϝερέω* Bekker, cf. prol. p. 160 77 *ἦ μὴν* Bekker hic et quocunque loco versus permisit 80 damnavit Zen. — *κρείσσω* Zen. 81 γρ. *καταπέψοι* C 82 *ἀλλά γε* C 83 *φράσον* Zen. — *σαώσῃς* D 85 *θεοπροπέων* Nauck, cf. *Π* 50 — *οἶσθας* alios legisse testantur schol. A et Eust. 86 *Κάλχα* D et Zen. 91 *Ἀχαιῶν* Zen. Aristoph. Ar.: *ἐνὶ στρατῷ* ACD 93 *οὔθ'*: *οὐδ'* ACD, cf. *Α* 65 95 *ἀθετεῖται* schol. A 97 *λοιμοῖο βαρείας χεῖρας* (*κῆρας* coni. Marcland) *ἀφέξει* Zen. 100 *τότε*: *αἴ* Zen. 102 *εὐρὺ κρείων* A

ἀχνύμενοc· μένεοc δὲ μέγα φρένεc ἀμφιμέλαιναι **1**
πίμπλαντ', ὄccε δέ Ϝοι πυρὶ λαμπετόωντι ϜεϜίκτην.
Κάλχαντα πρώτιcτα κάκ' ὀccόμενοc προcέϜειπεν·
„μάντι κακῶν, οὔ πώ ποτέ μοι τὸ κρήγυον εἶπεc.
αἰεί τοι τὰ κάκ' ἐcτὶ φίλα φρεcὶ μαντεύεcθαι,
ἐcθλόν δ' οὔτε τί πω Ϝεῖπεc Ϝέποc οὔτ' ἐτέλεccαc.
καὶ νῦν ἐν Δαναοῖcι θεοπροπέων ἀγορεύειc,
ὡc δὴ τοῦδ' ἕνεκά cφι Ϝεκηβόλοc ἄλγεα τεύχει,
οὕνεκ' ἐγὼ κούρηc Χρυcηίδοc ἀγλά' ἄποινα
οὐκ ἔθελον δέξαcθαι, ἐπεὶ πολὺ βούλομαι αὐτήν
Ϝοίκοι ἔχειν. καὶ γάρ ῥα Κλυταιμνήcτρηc προβέβουλα,
κουριδίηc ἀλόχου, ἐπεὶ οὔ Ϝεθέν ἐcτι χερείων
οὐ δέμαc οὐδὲ φυήν, οὔτ' ἄρ φρέναc οὔτε τι Ϝέργα.
ἀλλὰ καὶ ὣc ἐθέλω δόμεναι πάλιν, εἰ τό γ' ἄμεινον·
βούλομ' ἐγὼ λαὸν cόον ἔμμεναι ἢ ἀπολέcθαι.
αὐτὰρ ἐμοὶ γέραc αὐτίχ' ἑτοιμάcατ', ὄφρα μὴ οἶοc
Ἀργείων ἀγέραcτοc ἔω, ἐπεὶ οὐδὲ ϜέϜοικεν.
λεύccετε γὰρ τό γε πάντεc, ὅ μοι γέραc ἔρχεται ἄλλῃ."
τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα ποδάρκηc δῖοc Ἀχιλλεύc·
„Ἀτρεΐδη κύδιcτε, φιλοκτεανώτατε πάντων,
πῶc τ' ἄρ τοι δώcουcι γέραc μεγάθυμοι Ἀχαιοί;
οὐδέ τί που Ϝίδμεν ξυνήια κείμενα πολλά,
ἀλλὰ τὰ μὲν πολίων ἐξεπράθομεν, τὰ δέδαcται,
λαοὺc δ' οὐδὲ ϜέϜοικε παλίλλογα ταῦτ' ἐπαγείρειν.
ἀλλὰ cὺ μὲν νῦν τήνδε θεῷ πρόεc· αὐτὰρ Ἀχαιοί
τριπλῇ τετραπλῇ τ' ἀποτίcομεν, αἴ κέ ποθι Ζεύc
δῷcι πόλιν Τροίην εὐτείχεον ἐξαλαπάξαι."

103—4 = *δ* 661—2 121 = *Σ* 181 129 = *Θ* 241

104 *λαμπετόωντι*: *λαμπετόοντι* rectius scribi exposui prol. § 105. 106 *τὰ κρήγυα Ϝεῖπας* Bentley *τὸ κρήγυον ἔσπες* Fick — *εἶπες* A: *ἔειπες* C *ἔειπας* D *εἶπας* Ar., cf. La Roche Hom. Text. p. 239 108 γρ. *οὐδὲ* . . . *οὐδ'* schol. A, cf. *Α* 553. *Φ* 195 — *εἶπες* D: *εἶπας* AC 110 *ἀθετεῖται* schol. A 116 *καὶ ὥς* A secundum praeceptum Aristarchi: *καὶ ὣς* CD, quam discrepantiam codicum non iam notabo 117 damnavit Zen. — *σόον* AC: *σῶν* Ar. *σῶον* D *σάον* Apollonius de coni. p. 489, 16 120 *λεύσετε* CD et sic fere, vide La Roche Hom. Text. p. 305 122 *κέρδιστε* Bentley — *φιλοκτεανέστατε* Aristoph. 123 *τάρ* A *γάρ* CD 124 γρ. *που* A et Ar.: *πω* ACD 126 *οὐδὲ ϜέϜοικε* Hoffmann: *οὐκ ἐπέοικε* codd., cf. prol. p. 162 129 *Τροίην*: *Τροΐην* ACD Ar.

τὸν δ᾽ ἀπαμειβόμενος προσέφη κρείων Ἀγαμέμνων· 1
„μὴ δ᾽ οὕτως, ἀγαθός περ ἐών, θεοϝείκελ᾽ Ἀχιλλεῦ,
κλέπτε νόῳ, ἐπεὶ οὐ παρελεύσεαι οὐδέ με πείσεις.
ἦ ἐθέλεις, ὄφρ᾽ αὐτὸς ἔχῃς γέρας, αὐτὰρ ἔμ᾽ αὔτως
ἧσθαι δευόμενον, κέλεαι δέ με τήνδ᾽ ἀποδοῦναι;
ἀλλ᾽ εἰ μὲν δώσουσι γέρας μεγάθυμοι Ἀχαιοί,
ἄρσαντες κατὰ θυμόν, ὅπως ἀντάξιον ἔσται·
εἰ δέ κε μὴ δώωσιν, ἐγὼ δέ κεν αὐτὸς ἕλωμαι
ἢ τεὸν ἢ Αἴαντος ἰὼν γέρας ἢ Ὀδυσῆος.
[ἄξω ἑλών· ὁ δέ κεν κεχολώσεται ὅν κεν ἵκωμαι.]
ἀλλ᾽ ἤ τοι μὲν ταῦτα μεταφρασόμεσθα καὶ αὖτις,
νῦν δ᾽ ἄγε νῆα μέλαιναν ἐρύσσομεν εἰς ἅλα δῖαν,
ἐς δ᾽ ἐρέτας ἐπιτηδὲς ἀγείρομεν, ἐς δ᾽ ἑκατόμβην
θείομεν, ἂν δ᾽ αὐτὴν Χρυσηίδα καλλιπάρῃον
βήσομεν· εἷς δέ τις ἀρχὸς ἀνὴρ βουληφόρος ἔστω,
ἢ Αἴας ἢ Ἰδομενεὺς ἢ δῖος Ὀδυσσεύς
ἠὲ σύ, Πηλεΐδη, πάντων ἐκπαγλότατ᾽ ἀνδρῶν,
ὄφρ᾽ ἡμῖν ϝεκάεργον ἱλάσσεαι ἱερὰ ῥέξας.“
τὸν δ᾽ ἄρ᾽ ὑπόδρα ϝιδὼν προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
„ὤ μοι, ἀναιδείην ἐπιϝειμένε, κερδαλεόφρον,
πῶς τίς τοι πρόφρων ϝέπεσιν πείθηται Ἀχαιῶν
ἢ ὁδὸν ἐλθέμεναι ἢ ἀνδράσι ϝῖφι μάχεσθαι;
οὐ γὰρ ἐγὼ Τρώων ἕνεκ᾽ ἤλυθον αἰχμητάων
δεῦρο μαχησόμενος, ἐπεὶ οὔ τί μοι αἴτιοί εἰσιν·
οὐ γάρ πώ ποτ᾽ ἐμὰς βοῦς ἤλασαν, οὐδὲ μὲν ἵππους,
οὐδέ ποτ᾽ ἐν Φθίῃ ἐριβώλακι βωτιανείρῃ
καρπὸν ἐδηλήσαντ᾽, ἐπεὶ ἦ μάλα πολλὰ μεταξύ,

131 = *Τ* 155 137 = *Α* 324 141 = *Θ* 34 146 = *Σ* 170. 148 = *Χ* 344. *Ω* 559.

Τρωίην Apollonius Soph. in lex. Hom. p. 155, 12 *Τρῳὴν* Ahrens Phil. VI 5 — *εὐτείχεα* omnibus locis, modo hiatum post quartum pedem ferendum statuas, reponi posse monuit Nauck 131 *μὴ δὴ* La Roche Hom. Unt. 281 . 133—4 *ἀθετοῦνται* schol. A 133 *ἔχεις* C 136 *ἄρσαντες* A Ar., cf. prol. p. 132 137 *δῴωσιν* requiro, cf. prol. § 90 139 *ἀθετεῖται* schol. A, qui versum tuentur alii post *γέρας* alii post *ἕλωμαι* interpungunt 142 et 309 *ἐν δ᾽* Ar. 143 damnat Zen. 147 *ἧμιν* A ex praecepto Herodiani enclitici pronominis priorem syllabam acui iubentis, cf. La Roche Hom. Text. p. 274 et prol. p. 130 153 *μαχήσομαι* codd. Ar.: *μαχέσσομαι* Heracleo, cf. prol. p. 108. 156 *μεταξύ* codd.: *μεσηγύς* Bekker Hom. Bl. I 212.

οὔρεά τε σκιόεντα θάλασσά τε ϝηχήεσσα· 1
ἀλλὰ σοί, ὦ μέγ᾽ ἀναιδές, ἅμ᾽ ἑσπόμεθ᾽, ὄφρα σὺ χαίρῃς,
τιμὴν ἀρνύμενοι Μενελάῳ σοί τε, κυνῶπα,
πρὸς Τρώων. τῶν οὔ τι μετατρέπῃ οὐδ᾽ ἀλεγίζεις·
καὶ δή μοι γέρας αὐτὸς ἀφαιρήσεσθαι ἀπειλεῖς,
ᾧ ἔπι πολλὰ μόγησα, δόσαν δέ μοι υἷες Ἀχαιῶν.
οὐ μὲν σοί ποτε ϝῖσον ἔχω γέρας, ὁππότ᾽ Ἀχαιοί
Τρώων ἐκπέρσωσ᾽ εὖ ναιόμενον πτολίεθρον·
ἀλλὰ τὸ μὲν πλεῖον πολυάικος πολέμοιο
χεῖρες ἐμαὶ διέπουσ᾽. ἀτὰρ ἤν ποτε δασμὸς ἵκηται,
σοὶ τὸ γέρας πολὺ μεῖζον, ἐγὼ δ᾽ ὀλίγον τε φίλον τε
ἔρχομ᾽ ἔχων ἐπὶ νῆας, ἐπεί κε κάμω πολεμίζων·
νῦν δ᾽ εἶμι Φθίηνδ᾽, ἐπεὶ ἦ πολὺ φέρτερόν ἐστιν
ϝοίκαδ᾽ ἴμεν σὺν νηυσὶ κορωνίσιν, οὐδέ σοι οἴω
ἐνθάδ᾽ ἄτιμος ἐὼν ἄφενος καὶ πλοῦτον ἀφύξειν.“
τὸν δ᾽ ἠμείβετ᾽ ἔπειτα ϝάναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·
„φεῦγε μάλ᾽, εἴ τοι θυμὸς ἐπέσσυται· οὐδέ σ᾽ ἔγωγε
λίσσομαι εἵνεκ᾽ ἐμεῖο μένειν· πάρ᾽ ἐμοί γε καὶ ἄλλοι,
οἵ κέ με τιμήσουσι, μάλιστα δὲ μητίετα Ζεύς.
ἔχθιστος δέ μοί ἐσσι διοτρεφέων βασιλήων·
[αἰεὶ γάρ τοι ἔρις τε φίλη πόλεμοί τε μάχαι τε.]
εἰ μάλα καρτερός ἐσσι, θεός που σοὶ τό γ᾽ ἔδωκεν.
ϝοίκαδ᾽ ἰὼν σὺν νηυσί τε σῇς καὶ σοῖς ἑτάροισιν
Μυρμιδόνεσσι ϝάνασσε. σέθεν δ᾽ ἐγὼ οὐκ ἀλεγίζω,
οὐδ᾽ ὄθομαι κοτέοντος· ἀπειλήσω δέ τοι ὧδε·
ὡς ἔμ᾽ ἀφαιρεῖται Χρυσηίδα Φοῖβος Ἀπόλλων,
τὴν μὲν ἐγὼ σὺν νηί τ᾽ ἐμῇ καὶ ἐμοῖς ἑτάροισιν
πέμψω, ἐγὼ δέ κ᾽ ἄγω Βρισηίδα καλλιπάρῃον

160 = *Μ* 238 164 = *Β* 133 176—7 = *Ε* 890—1.

157 *σκιόωντα* Ar. — *ϝηχήεσσα* Bekker, cf. Knös de dig. hom. p. 61 et prol. p. 161 159 *γρ. ποινὴν* Et. M. 758, 46 — *ἀρνύμενος* Zen. 160 damnat Zen. 162 *πολλὰ μόγησα* Ar.: *πολλ᾽ ἐμόγησα* codd. 163 *οὐδ᾽ ὅτ᾽* Zen. 164 *εὖ ναιομ.* ACD 168 *ἐπεί κε κάμω* Ar.: *ἐπὴν κεκάμω* codd., cf. *Η* 5. *Ρ* 658 169 *Φθίην* Zen. 170 *σοι οἴω* Thiersch: *σ᾽ ὀίω* codd., cf. *Ε* 252. *Φ* 535, fort. *οὔ σοι ὀΐω* 171 *ἀφύξειν*: fort. *ἀϝέξειν* 174 *παρ᾽* A 177 obelo cum asterisco notatus in A, cf. schol. ad *Ε* 891, versum hoc loco damnavit M. Haupt Rh. Mus. IV 269, vv. 176—7 eiciendos censuit Fäsi 179 *σὺν νηΐ τε σῇ* coni. Nauck, cf. prol. § 85 184 *Βρησηίδα* Fick in Bezz. Beitr. VII 151,

αὐτὸς ἰὼν κλιςίηνδε, τὸ cὸν γέρας, ὄφρ᾽ ἐῢ Fειδῇς 1
ὅccον φέρτερός εἰμι cέθεν, cτυγέῃ δὲ καὶ ἄλλος
Fῖcον ἐμοὶ φάcθαι καὶ ὁμοιωθήμεναι ἄντην."
ὣς φάτο· Πηλεΐωνι δ᾽ ἄχος γένετ᾽, ἐν δέ Fοι ἦτορ
cτήθεccιν λαcίοιcι διάνδιχα μερμήριξεν,
ἢ ὅ γε φάcγανον ὀξὺ Fερυccάμενος παρὰ μηροῦ
τοὺc μὲν ἀναcτήcειεν, ὁ δ᾽ Ἀτρεΐδην ἐναρίζοι,
ἦε χόλον παύcειεν ἐρητύcειέ τε θυμόν.
εἷος ὃ ταῦθ᾽ ὥρμαινε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν,
ἕλκετο δ᾽ ἐκ κολεοῖο μέγα ξίφος, ἦλθε δ᾽ Ἀθήνη
οὐρανόθεν· πρὸ γὰρ ἧκε θεὰ λευκώλενος Ἥρη,
ἄμφω ὁμῶς θυμῷ φιλέουcά τε κηδομένη τε.
cτῆ δ᾽ ὄπιθεν, ξανθῆς δὲ κόμης ἕλε Πηλεΐωνα,
οἴῳ φαινομένη· τῶν δ᾽ ἄλλων οὔ τις ὁρᾶτο.
θάμβηcεν δ᾽ Ἀχιλεύς, μετὰ δ᾽ ἐτράπετ᾽, αὐτίκα δ᾽ ἔγνω
Παλλάδ᾽ Ἀθηναίην· δFεινὼ δέ Fοι ὄccε φάανθεν.
καί μιν φωνήcας Fέπεα πτερόεντα προcηύδα·
„τίπτ᾽ αὖτ᾽, αἰγιόχοιο Διὸς τέκος, εἰλήλουθας;
ἦ ἵνα ὕβριν ἴδῃ Ἀγαμέμνονος Ἀτρεΐδαο;
ἀλλ᾽ ἔκ τοι Fερέω, τὸ δὲ καὶ τελέεcθαι ὀίω·
Fῇς ὑπεροπλίῃcι τάχ᾽ ἄν ποτε θυμὸν ὀλέccῃ."
τὸν δ᾽ αὖτε προcέFειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
„ἦλθον ἐγὼ παύcουcα τὸ cὸν μένος, αἴ κε πίθηαι,
οὐρανόθεν· πρὸ δέ μ᾽ ἧκε θεὰ λευκώλενος Ἥρη,
ἄμφω ὁμῶς θυμῷ φιλέουcά τε κηδομένη τε.

193 = *K* 507. *Λ* 411. *P* 106. *Σ* 15 195—6 = *A* 208—9 201 = *B* 7. *Δ* 312. 369 . . . 203ᵇ = *B* 9. *Γ* 193. *H* 176 . . . 206 = *Π* 33. *Θ* 357. *X* 177 . . . 208—9 = *A* 195—6.

ut puella similiter atque Chryseis ab oppido Lesbiaco *Βρῆσα* denominata sit; at vide Strabo XIII p. 585 — *καλλιπάρῃον* ACD et sic fere, *καλλιπάρειον* Choeroboscus in Theod. 663, 3 185 *τεὸν* coni. Nauck collato *A* 207 188—222 damnat Bischoff in Phil. XXXII 568, defendit Kammer, Einheit d. Od. p. 380 192 *ἀθετεῖται* schol. A — *ἦε* A *ἠὲ* CD, quam discrepantiam iam non notabo 193 *ἕως* codd., quod alii *εἷος* alii *ἧος* corrigunt, cf. prol. p. 113 194 *ἦλθεν Ἀθ*. coni. Nauck 195 et 196 obelo cum asterisco notati in A 197 *γρ. Πηλείωνος* schol. A 198 *ὁρῆτο* Zen. 203 *γρ. ἴδῃς* schol. A, *ἐφ᾽ ὕβριν ὁρᾷς* Bentley, fort. *ἦ ὕβριν Ϝιδέμεν* 204 *τελέεσθαι* Ar.: *τετελέσθαι* ACD *τετελεσμένον ἔσται* Zen. 205 fort. *Ϝῇ ὑπεροπλίηφι* — *ὀλέσσαι* CD 207 *τὸ σὸν*: *τεὸν* Eust., quod hic et Z 407. *Π* 40. *Σ* 457 reposuit Nauck 208—9 damnat Zen.

ἀλλ᾽ ἄγε λῆγ᾽ ἔριδος, μηδὲ ξίφος ἕλκεο χειρί· 1
ἀλλ᾽ ἦ τοι Fέπεcιν μὲν ὀνείδιcον ὡς ἔcεταί περ.
ὧδε γὰρ ἐκFερέω, τὸ δὲ καὶ τετελεcμένον ἔcται·
καί ποτέ τοι τρὶς τόccα παρέccεται ἀγλαὰ δῶρα
ὕβριος εἵνεκα τῆcδε. cὺ δ᾽ ἴcχεο, πείθεο δ᾽ ἡμῖν."
τὴν δ᾽ ἀπαμειβόμενος προcέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
„χρὴ μὲν cφωίτερόν γε, θεά, Fέπος εἰρύcαcθαι,
καὶ μάλα περ θυμῷ κεχολωμένον· ὣς γὰρ ἄμεινον.
ὅς κε θεοῖς ἐπιπείθηται, μάλα τε κλύον αὐτοῦ."
ἦ, καὶ ἐπ᾽ ἀργυρέῃ κώπῃ cχέθε χεῖρα βαρεῖαν,
ἂψ δ᾽ ἐς κουλεὸν ὦcε μέγα ξίφος, οὐδ᾽ ἀπίθηcεν
μύθῳ Ἀθηναίης. ἡ δ᾽ Οὔλυμπόνδε βεβήκει
δώματ᾽ ἐς αἰγιόχοιο Διὸς μετὰ δαίμονας ἄλλους.
Πηλεΐδης δ᾽ ἐξαῦτις ἀταρτηροῖcι Fέπεccιν
Ἀτρεΐδην προcέFειπε, καὶ οὔ πω λῆγε χόλοιο·
„Fοινοβαρές, κυνὸς ὄμματ᾽ ἔχων, κραδίην δ᾽ ἐλάφοιο,
οὔτε ποτ᾽ ἐς πόλεμον ἅμα λαῷ θωρηχθῆναι
οὔτε λόχονδ᾽ ἰέναι cὺν ἀριcτήεccιν Ἀχαιῶν
τέτληκας θυμῷ· τὸ δέ τοι κὴρ Fείδεται εἶναι.
ἦ πολὺ λώιόν ἐcτι κατὰ cτρατὸν εὐρὺν Ἀχαιῶν
δῶρ᾽ ἀποαιρεῖcθαι ὅς τις cέθεν ἀντία Fείπῃ.
δημοβόρος βαcιλεύς, ἐπεὶ οὐτιδανοῖcι Fανάccεις·
ἦ γὰρ ἄν, Ἀτρεΐδη, νῦν ὕcτατα λωβήcαιο.
ἀλλ᾽ ἔκ τοι Fερέω, καὶ ἐπὶ μέγαν ὅρκον ὀμοῦμαι.
ναὶ μὰ τόδε cκῆπτρον, τὸ μὲν οὔ ποτε φύλλα καὶ ὄζους
φύcει, ἐπεὶ δὴ πρῶτα τομὴν ἐν ὄρεccι λέλοιπεν,
οὐδ᾽ ἀναθηλήcει· περὶ γάρ ῥά Fε χαλκὸς ἔλεψεν
φύλλα τε καὶ φλοιόν· νῦν αὖτέ μιν υἷες Ἀχαιῶν
ἐν παλάμῃς φορέουcι δικαcπόλοι, οἵ τε θέμιcτας

212 = Θ 401. *Ψ* 410. 672. *π* 440 . . . 215 = *A* 84 229ᵇ = *A* 478. 484. *B* 439. *Δ* 209 . . 232 = *B* 242 233 = *υ* 229.

212—4 damnat Duentzer Arist. p. 21 212 *τετελέσθαι ὀίω* Zen. 216 *εἰρύσασθαι* ACD: *εἰρύσσασθαι* vulgo 218 *ὅς τε* malo — *αὖ τοῦ* Doederlein em. hom. p. 11 219—20 *ὣς εἰπὼν πάλιν ὦσε μέγα ξίφος οὐδ᾽ ἀπίθησεν* Zen. 222 *ἀταρτηροῖς ἐπέεσσι* codd., cf. prol. § 85 225—33 damnat Zen. 227 *ἰέναι* hoc et sedecim aliis locis Iliadis exhibent codices, quam lectionem expellere veritus sum, licet Homeridas solis duabus formis *ἴμεν* et *ἴμεναι* (cf. *Υ* 32. 365) usos esse existimem 230 *ἀντία* Bentley: *ἀντίον* codd. 235 *ἐπειδὴ* codd., cf. prol. p. 121 238 *παλάμῃς*: *παλάμαις* ACD *παλάμῃ* coni. Nauck.

πρὸς Διὸς εἰρύαται· ὃ δέ τοι μέγας ἔςςεται ὅρκος· 1
ἦ ποτ' Ἀχιλλῆος ποθὴ ἵξεται υἷας Ἀχαιῶν
ςύμπαντας· τότε δ' οὔ τι δυνήςεαι ἀχνύμενός περ
χραιςμεῖν, εὖτ' ἂν πολλοὶ ὑφ' Ἕκτορος ἀνδροφόνοιο
θνήςκοντες πίπτωςι· cὺ δ' ἔνδοθι θυμὸν ἀμύξεις
χωόμενος, ὅ τ' ἄριςτον Ἀχαιῶν οὐδὲν ἔτιςας."
    ὣς φάτο Πηλεΐδης, ποτὶ δὲ ςκῆπτρον βάλε γαίῃ
χρυςείοις ἥλοιςι πεπαρμένον, ἕζετο δ' αὐτός·
Ἀτρεΐδης δ' ἑτέρωθεν ἐμήνιε. τοῖςι δὲ Νέςτωρ
Ϝηδυϝεπὴς ἀνόρουςε, λιγὺς Πυλίων ἀγορητής,
τοῦ καὶ ἀπὸ γλώςςης μέλιτος γλυκίων ῥέϜεν αὐδή.
τῷ δ' ἤδη δύο μὲν γενεαὶ μερόπων ἀνθρώπων
ἐφθίαθ', οἵ Ϝοι πρόςθεν ἅμα τράφον ἠδ' ἐγένοντο
ἐν Πύλῳ ἠγαθέῃ, μετὰ δὲ τριτάτοιςι Ϝάναςςεν.
ὅ ςφιν ἐυφρονέων ἀγορήςατο καὶ μετέϜειπεν·
„ὢ πόποι, ἦ μέγα πένθος Ἀχαιίδα γαῖαν ἱκάνει.
ἦ κεν γηθήςαι Πρίαμος Πριάμοιό τε παῖδες,
ἄλλοι τε Τρῶες μέγα κεν κεχαροίατο θυμῷ,
εἰ ςφῶιν τάδε πάντα πυθοίατο μαρναμένοιιν,
οἳ περὶ μὲν βουλὴν Δαναῶν, περὶ δ' ἐςτὲ μάχεςθαι.
ἀλλὰ πίθεςθ'· ἄμφω δὲ νεωτέρω ἐςτὸν ἐμεῖο.
ἤδη γάρ ποτ' ἐγὼ καὶ ἀρείοςιν ἠέ περ ὑμῖν
ἀνδράςιν ὡμίληςα, καὶ οὔ ποτέ μ' οἵ γ' ἀθέριζον.
οὐ γάρ πω τοίους Ϝίδον ἀνέρας, οὐδὲ Ϝίδωμαι,
οἷον Πειρίθοόν τε Δρύαντά τε ποιμένα λαῶν
Καινέα τ' Ἐξάδιόν τε καὶ ἀντίθεον Πολύφημον
[Θηςέα τ' Αἰγείδην, ἐπιείκελον ἀθανάτοιςιν].
κάρτιςτοι δὴ κεῖνοι ἐπιχθονίων τράφον ἀνδρῶν·
κάρτιςτοι μὲν ἔςαν καὶ καρτίςτοιςι μάχοντο,
Φηρςὶν ὀρεςκῴοιςι, καὶ ἐκπάγλως ἀπόλεςςαν·

244 = Λ 412. Π 272   245 = β 80   246ᵃ = Λ 633   253 = Α 73
254 = Η 124   265 = Hes. scut. 182   265ᵇ = Δ 394. Λ 60.

241 *τότε* A Ar.: *τοὶς* CD   244 delendum censuit Bentley
249 *γλυκίω* Zen. cf. Α 80   251 *οἵ*: *αἵ* Zen.   251 et 266 *τράφον* Buttmann Gramm. II 307: *τράφεν* codd.   254 *ὢ πόποι* AC   258 *βουλὴν* AC m. pr. Ar.: *βουλῇ* D et C supra lin.   265 om. ACD, habent Vrat. aliique codd. dett., novit Pausanias X 29, 10   267 *καρτίστοις ἐμάχοντο* codd.   268 *Φηρσὶν*: *θηρσὶν* Lips. *φηρσὶν* vulgo.

καὶ μὲν τοῖςιν ἐγὼ μεθομίλεον ἐκ Πύλου ἐλθών, 1
τηλόθεν ἐξ ἀπίης γαίης· καλέςαντο γὰρ αὐτοί·
καὶ μαχόμην κατ' ἔμ' αὐτὸν ἐγώ· κείνοιςι δ' ἂν οὔ τις
τῶν οἳ νῦν βροτοί εἰςιν ἐπιχθόνιοι μαχέοιτο.
καὶ μέν μευ βουλέων ξύνιεν, πείθοντό τε μύθῳ.
ἀλλὰ πίθεςθε καὶ ὔμμες, ἐπεὶ πείθεςθαι ἄμεινον.
μήτε cὺ τόνδ' ἀγαθός περ ἐὼν ἀποαίρεο κούρην,
ἀλλ' ἔα, ὥς Ϝοι πρῶτα δόςαν γέρας υἷες Ἀχαιῶν·
μήτε cύ, Πηλεΐδη, 'θελ' ἐριζέμεναι βαςιλῆι
ἀντιβίην, ἐπεὶ οὔ ποθ' ὁμοίης ἔμμορε τιμῆς
ςκηπτοῦχος βαςιλεύς, ᾧ τε Ζεὺς κῦδος ἔδωκεν·
εἰ δὲ cὺ καρτερός ἐςςι, θεὰ δέ ςε γείνατο μήτηρ,
ἀλλ' ὅδε φέρτερός ἐςτιν, ἐπεὶ πλεόνεςςι Ϝανάςςει.
Ἀτρεΐδη, cὺ δὲ παῦε τεὸν μένος· αὐτὰρ ἔγωγε
λίςςομ' Ἀχιλλῆι μεθέμεν χόλον, ὃς μέγα πᾶςιν
ἕρκος Ἀχαιοῖςιν πέλεται πολέμοιο κακοῖο."
    τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προςέφη κρείων Ἀγαμέμνων·
„ναὶ δὴ ταῦτά γε πάντα, γέρον, κατὰ μοῖραν ἔϜειπες.
ἀλλ' ὅδ' ἀνὴρ ἐθέλει περὶ πάντων ἔμμεναι ἄλλων,
πάντων μὲν κρατέειν ἐθέλει, πᾶςιν δὲ Ϝανάςςειν,
πᾶςι δὲ ςημαίνειν, ἅ τιν' οὐ πείςεςθαι ὀίω.
εἰ δέ μιν αἰχμητὴν ἔθεςαν θεοὶ αἰὲν ἐόντες,
τοὔνεκά Ϝοι προθέουςιν ὀνείδεα μυθήςαςθαι;"
    τὸν δ' ἄρ' ὑποβλήδην ἠμείβετο δῖος Ἀχιλλεύς·
„ἦ γάρ κεν δειλός τε καὶ οὐτιδανὸς καλεοίμην,
εἰ ςοὶ πᾶν Ϝέργον ὑποϜείξομαι, ὅττί κε Ϝείπῃς.
ἄλλοιςιν δὴ ταῦτ' ἐπιτέλλεο· μὴ γὰρ ἔμοιγε.
[ςήμαιν'· οὐ γὰρ ἐγώ γ' ἔτι ςοὶ πείςεςθαι ὀίω].
ἄλλο δέ τοι Ϝερέω, cὺ δ' ἐνὶ φρεςὶ βάλλεο ςῇςιν·
χερςὶ μὲν οὔ τοι ἔγωγε μαχήςομαι εἵνεκα κούρης,

285 = Α 130   286 = Θ 146. Κ 169. Ψ 626. Ω 379   297 = Δ 39. Ε 259. Ι 611 . . .

269 *μέθ' ὁμ.* Ar.   270 *ἀπίης* Ar., *Ἀπίης* alii probaverunt
271 *ἐμωυτὸν* Zen.   273 *ξύνιον* CD   279 *σκηπτόοχος* Nauck hic et ubique   288 *πᾶσιν δὲ* Bentley: *πάντεσσι δ'* codd.   291 *προιεῖσιν* Heyne *προθέωσιν* Freytag   294 *εἴ σοι πᾶν ἔργον ὑποείξομαι* coni. Nauck: *εἰ δὴ σοὶ πᾶν ἔργον ὑπείξομαι* codd.   296 *ἀθετεῖται* schol. A
298 *οὔτι* Eust. — *μαχήσομαι* ACD et Aristophanes atque Aristarchus cum veteribus editionibus plerisque, *μαχέσσομαι* Heracleo, cf. prol. p. 108.

οὔτε cοὶ οὔτε τῳ ἄλλῳ, ἐπεί μ᾽ ἀφέλεcθέ γε δόντες· 1
τῶν δ᾽ ἄλλων ἅ μοι ἔcτι θοῇ παρὰ νηὶ μελαίνῃ,
τῶν οὐκ ἄν τι φέροις ἀνελὼν ἀϝέκοντος ἐμεῖο.
εἰ δ᾽, ἄγε μήν, πείρηcαι, ἵνα γνώωcι καὶ οἵδε·
αἶψά τοι αἷμα κελαινὸν ἐρωήcει περὶ δουρί."
ὣς τώ γ᾽ ἀντιβίοισι μαχηcαμένω ϝεπέεσσιν
ἀνcτήτην, λῦcαν δ᾽ ἀγορὴν παρὰ νηυcὶν Ἀχαιῶν.
Πηλεΐδης μὲν ἐπὶ κλιcίας καὶ νῆας ἐϝίcας
ἤιε cύν τε Μενοιτιάδῃ καὶ ϝοῖc ἑτάροισιν·
Ἀτρεΐδης δ᾽ ἄρα νῆα θοὴν ἅλαδε προϝέρυccεν,
ἐc δ᾽ ἐρέτας ἔκρινεν ἐϝείκοcιν, ἐc δ᾽ ἑκατόμβην
βῆcε θεῷ, ἀνὰ δὲ Χρυcηίδα καλλιπάρῃον
εἷcεν ἄγων· ἐν δ᾽ ἀρχὸc ἔβη πολύμητις Ὀδυccεύς.
οἱ μὲν ἔπειτ᾽ ἀναβάντες ἐπέπλεϝον ὑγρὰ κέλευθα,
λαοὺc δ᾽ Ἀτρεΐδης ἀπολυμαίνεcθαι ἀνώγει.
οἱ δ᾽ ἀπελυμαίνοντο καὶ εἰc ἅλα λύματ᾽ ἔβαλλον,
ϝέρδον δ᾽ Ἀπόλλωνι τεληέccας ἑκατόμβας
ταύρων ἠδ᾽ αἰγῶν παρὰ θῖν᾽ ἁλὸς ἀτρυγέτοιο·
κνίcη δ᾽ οὐρανὸν ἷκε ϝελιccομένη περὶ καπνῷ·

ΛΙΤΑΙ.

Ὣc οἱ μὲν τὰ πένοντο κατὰ cτρατόν· οὐδ᾽ Ἀγαμέμνων A
λῆγ᾽ ἔριδος, τὴν πρῶτον ἐπηπείληc᾽ Ἀχιλῆι,
ἀλλ᾽ ὅ γε Ταλθύβιόν τε καὶ Εὐρυβάτην προcέϝειπεν,
τώ ϝοι ἔcαν κήρυκε καὶ ὀτρηρὼ θεράποντε·
„ἔρχεcθον κλιcίην Πηληιάδεω Ἀχιλῆος,
χειρὸc ἑλόντ᾽ ἀγέμεν Βριcηίδα καλλιπάρῃον.

303 = π 441 309 = Λ 142 312 = Ο 474 315 = Θ 548.

299 *ἐπεί ῥ᾽ ἐθέλεις ἀφελέσθαι* Zen. 302 *μὲν* aut *μὰν* requiro 304 *μαχησαμένω* Ar.: *μαχεσσαμένω* ACD 305 hoc versu primum carmen apte claudere poterant, si qui seorsum id recitabant 309 *ἐν δ᾽ ἐρέτας* Ar., cf. *Λ* 142 313 *ἄνωγεν* codd., equidem ancipitem scripturam veteris litteraturae *ΑΝΟΓΕ* ita transcripsi, ut *ἄνωγε* praesentis ubique, *ἀνώγει* praeteriti vim haberet 314 *λύματα βάλλον* schol. B 318 novum carmen, de quo dividendo vide prol. p. 9, sic exorsum esse conicio *Ἀτρείδης οὐ λῆγ᾽ ἔριδος ἣν πρῶτον ἀπείλει, ἀλλ᾽*

εἰ δέ κε μὴ δῴηcιν, ἐγὼ δέ κεν αὐτὸc ἕλωμαι 2
ἐλθὼν cὺν πλεόνεccι· τό ϝοι καὶ ῥίγιον ἔcται."
ὣc ϝειπὼν προΐει, κρατερὸν δ᾽ ἐπὶ μῦθον ἔτελλεν.
τὼ δ᾽ ἀκέοντε βάτην παρὰ θῖν᾽ ἁλὸc ἀτρυγέτοιο,
Μυρμιδόνων δ᾽ ἐπί τε κλιcίας καὶ νῆας ἱκέcθην.
τὸν δ᾽ εὗρον παρά τε κλιcίῃ καὶ νηὶ μελαίνῃ
ἥμενον· οὐδ᾽ ἄρα τώ γε ϝιδὼν γήθηcεν Ἀχιλλεύς.
τὼ μὲν ταρβήcαντε καὶ αἰδομένω βαcιλῆα
cτήτην, οὐδέ τί μιν προcεφώνεον οὐδ᾽ ἐρέοντο·
αὐτὰρ ὁ ἔγνω ϝῇcιν ἐνὶ φρεcί, φώνηcέν τε·
„χαίρετε, κήρυκες, Διὸc ἄγγελοι ἠδὲ καὶ ἀνδρῶν.
ἆccον ἴτ᾽· οὔ τί μοι ὔμμες ἐπαίτιοι, ἀλλ᾽ Ἀγαμέμνων,
ὁ cφῶι προΐει Βριcηίδος εἵνεκα κούρηc.
ἀλλ᾽ ἄγε, διογενὲc Πατρόκλεϝες, ἔξαγε κούρην
καί cφωιν δὸc ἄγειν. τὼ δ᾽ αὐτὼ μάρτυροι ἔcτων
πρός τε θεῶν μακάρων πρός τε θνητῶν ἀνθρώπων
καὶ πρὸc τοῦ βαcιλῆος ἀπηνέος, εἴ ποτε δ᾽ αὖτε
χρειὼ ἐμεῖο γένηται ἀϝεικέα λοιγὸν ἀμῦναι
τοῖc ἄλλοις. ἦ γὰρ ὅ γ᾽ ὀλοιῇcι φρεcὶ θύει,
οὐδέ τι ϝοῖδε νοῆcαι ἅμα πρόccω καὶ ὀπίccω,
ὅππωc ϝοι παρὰ νηυcὶ cόοι μαχεοίατ᾽ Ἀχαιοί."
ὣc φάτο, Πάτροκλοc δὲ φίλῳ ἐπεπείθεθ᾽ ἑταίρῳ,
ἐκ δ᾽ ἄγαγε κλιcίηc Βριcηίδα καλλιπάρῃον,
δῶκε δ᾽ ἄγειν. τὼ δ᾽ αὖτιc ἴτην παρὰ νῆαc Ἀχαιῶν·
ἡ δ᾽ ἀϝέκουc᾽ ἅμα τοῖcι γυνὴ κίεν. αὐτὰρ Ἀχιλλεύc
δακρύcαc ἑτάρων ἄφαρ ἕζετο νόcφι λιαcθείc
θῖν᾽ ἐφ᾽ ἁλὸc πολιῆc, ὁρόων ἐπ᾽ ἀπείρονα πόντον·

324 = Λ 137 328 = Ι 185. 652 329 = Κ 74. Ν 267
332—3 = Θ 445—6 345 = Ι 205. Λ 616.

324 *δῴησιν* A *δῴησιν* C *δώῃσιν* D 325 *ξὺν* Ambr. *σὺν* ACD 327 *ἀκέοντε* Bentley: *ἀέκοντε* codd. 332 *γρ. οὐδέ τε* schol. A 336 *ὃ* AC Ar.: *ὃς* D, cf. *Α* 73 — *σφῶιν* Zen. 337 *Πατρόκλεις* ACD et sic semper, cf. prol. p. 169 338 *μάτυρε* C 340 *ἀπηνέος*: *ἀναιδέος* Seleucus — *δὴ αὖτε* Bekker 341 *ἀμύνειν* C 342 *ὀλοιῇσι* A: *ὀλοῇσι* CD *ὀλωῇσι* Vind. L, cf. *Χ* 5 344 *μαχεοίατ᾽* Barnes: *μαχέοιντο* codd., *μαχέονται* Thiersch 348—429 et 493—611 alius esse poetae docebant Lachmann Koechly alii 348 *ἀκέουσ᾽* Nauck 349 *ἄφαρ*: *ἄτερ* Naber quaest. hom. p. 128. 350 *ἐπ᾽ ἀπείρονα* Ar.: *ἐπὶ οἴνοπα* codd.

πολλὰ δὲ μητρὶ φίλῃ ἠρήσατο χεῖρας ὀρεγνύς· 2
„μῆτερ, ἐπεί μ' ἔτεκές γε μινυνθάδιόν περ ἐόντα,
τιμήν πέρ μοι ὄφελλεν Ὀλύμπιος ἐγγυαλίξαι,
Ζεὺς ὑψιβρεμέτης· νῦν δ' οὐδέ με τυτθὸν ἔτισεν.
ἦ γάρ μ' Ἀτρεΐδης εὐρυκρείων Ἀγαμέμνων
ἠτίμησεν· ἑλὼν γὰρ ἔχει γέρας αὐτὸς ἀπούρας."
ὣς φάτο δάκρυ χέϜων, τοῦ δὲ κλύε πότνια μήτηρ
ἡμένη ἐν βένθεσσιν ἁλὸς παρὰ πατρὶ γέροντι.
καρπαλίμως δ' ἀνέδυ πολιῆς ἁλὸς ἠύτ' ὀμίχλη,
καί ῥα πάροιθ' αὐτοῖο καθέζετο δάκρυ χέϜοντος,
χειρί τέ μιν κατέρεξε, Ϝέπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζεν·
„τέκνον, τί κλαίεις; τί δέ σε φρένας ἵκετο πένθος;
ἐξαύδα, μὴ κεῦθε νόῳ, ἵνα Ϝείδομεν ἄμφω."
τὴν δὲ βαρὺ στενάχων προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
„Ϝοῖσθα· τίη τοι ταῦτα Ϝιδυίῃ πάντ' ἀγορεύω;
ᾠχόμεθ' ἐς Θήβην, ἱερὴν πόλιν Ἠετίωνος,
τὴν δὲ διεπράθομέν τε καὶ ἤγομεν ἐνθάδε πάντα.
καὶ τὰ μὲν εὖ δάσσαντο μετὰ σφίσιν υἷες Ἀχαιῶν,
ἐκ δ' ἕλον Ἀτρεΐδῃ Χρυσηίδα καλλιπάρῃον.
Χρύσης δ' αὖθ' ἱερεὺς Ϝεκατηβόλου Ἀπόλλωνος
ἦλθε θοὰς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων
λυσόμενός τε θύγατρα φέρων τ' ἀπερείσι' ἄποινα,
στέμματ' ἔχων ἐν χερσὶ Ϝεκηβόλου Ἀπόλλωνος
χρυσέῳ ἂν σκήπτρῳ, καὶ λίσσετο πάντας Ἀχαιούς,
Ἀτρεΐδα δὲ μάλιστα δύω, κοσμήτορε λαῶν.
ἔνθ' ἄλλοι μὲν πάντες ἐπευφήμησαν Ἀχαιοί
αἰδεῖσθαί θ' ἱερῆα καὶ ἀγλαὰ δέχθαι ἄποινα·
ἀλλ' οὐκ Ἀτρεΐδῃ Ἀγαμέμνονι Ϝάνδανε θυμῷ,

354^{b} = Hes. fr. 172, 3 355 = *Α* 102 356 = *Α* 507. *Β* 240. *Ι* 111 358 = *Σ* 36 361 = *Ε* 372. *Ζ* 485. *Ω* 127. 362—3 = *Σ* 73—4 363 = *Π* 19 364 = *Σ* 78 371—9 = 12—6. 22—25.

351 *ὀρεγνύς: γρ. ἀνασχών* schol. B, cf. *Α* 450. *Σ* 75, *ἀναπτάς* Zen., *χεῖρ' ἀναπιτνάς* Cobet misc. crit. p. 251 collato *λ* 392 353 *ὄφειλεν* Nauck, cf. prol. p. 131 364 *στενάχων* Ar.: *στεναχῶν* Dionysius Sidonius 365 *ταῦτ' εἰδυίῃ* codd., correxit Ahrens Rh. Mus. II 177 — *ἀγορεύσω* Lips. 366—92 *ἀλλότριοι οἱ στίχοι* schol. A 372 *φέροντ'* A 374 *χρυσέῳ ἀνὰ* codd. — *λίσσετο* A: *ἐλίσσετο* CD 378 *ἥνδανε* codd.

ἀλλὰ κακῶς ἀφίει, κρατερὸν δ' ἐπὶ μῦθον ἔτελλεν. 2
χωόμενος δ' ὁ γέρων πάλιν ᾤχετο. τοῖο δ' Ἀπόλλων
εὐξαμένου ἤκουσεν, ἐπεὶ μάλα Ϝοι φίλος ἦεν,
ἧκε δ' ἐπ' Ἀργείοισι κακὸν βέλος· οἱ δέ νυ λαοί
θνῆσκον ἐπασσύτεροι, τὰ δ' ἐπῴχετο κῆλα θεοῖο
πάντῃ ἀνὰ στρατὸν εὐρὺν Ἀχαιῶν. ἄμμι δὲ μάντις
εὖ Ϝειδὼς ἀγόρευε θεοπροπίας Ϝεκάτοιο.
αὐτίκ' ἐγὼ πρῶτος κελόμην θεὸν ἱλάσκεσθαι·
Ἀτρεΐωνα δ' ἔπειτα χόλος λάβεν, αἶψα δ' ἀναστάς
ἠπείλησεν μῦθον, ὃ δὴ τετελεσμένος ἐστίν.
τὴν μὲν γὰρ σὺν νηὶ θοῇ Ϝελίκωπες Ἀχαιοί
ἐς Χρύσην πέμπουσιν, ἄγουσι δὲ δῶρα Ϝάνακτι·
τὴν δὲ νέον κλισίηθεν ἔβαν κήρυκες ἄγοντες
κούρην Βρισῆος, τήν μοι δόσαν υἷες Ἀχαιῶν.
ἀλλὰ σύ, εἰ δύνασαί γε, περίσχεο παιδὸς ἑοῖο.
ἐλθοῦσ' Οὔλυμπόνδε Δία λίσαι, εἴ ποτε δή τι
ἢ Ϝέπει ὤνησας κραδίην Διὸς ἠέ τι Ϝέργῳ.
πολλάκι γάρ σεο πατρὸς ἐνὶ μεγάροισιν ἄκουσα
εὐχομένης, ὅτ' ἔφησθα κελαινεφέι Κρονίωνι
οἴη ἐν ἀθανάτοισιν ἀϜεικέα λοιγὸν ἀμῦναι,
ὁππότε μιν ξυνδῆσαι Ὀλύμπιοι ἤθελον ἄλλοι,
Ἥρη τ' ἠδὲ Ποσειδάων καὶ Παλλὰς Ἀθήνη.
ἀλλὰ σὺ τόν γ' ἐλθοῦσα, θεά, ὑπελύσαο δεσμῶν,
ὦχ' ἑκατόγχειρον καλέσασ' ἐς μακρὸν Ὄλυμπον,
ὃν Βριάρεων καλέουσι θεοί, ἄνδρες δέ τε πάντες
Αἰγαίων'· ὁ γὰρ αὖτε βίῃ Ϝοῦ πατρὸς ἀμείνων·
ὅς ῥα παρὰ Κρονίωνι καθέζετο κύδεϊ γαίων.

392^{b} = 162 405 = *Ε* 906. *Θ* 51. *Λ* 81

381 *εὐξαμένοι' ἠκ.* hic et similibus locis reponi iussit Lugebil in Jahrb. f. Phil. Suppl. XII 214, at v. prol. § 80 — *ἐπεί ῥά νυ* editt. Cypria et Cretensis 388 *μῦθον ἐπηπείλησεν* coni. Nauck 393 *ἐῆος* C, *ἑῆος* AD hic et alias secundum praecepta grammaticorum inter *ἐῆος* = *ἀγαθοῦ* et *ἑῆος* = *ἑοῖο* distinguentium, de qua re confer Buttmann Lex. I 86 et prol. p. 132, *ἑοῖο* Zen., quod bene defendit Brugman, Problem d. Hom. Krit. p. 53 395 *ἠέ τι* Bentl.: *ἠὲ καὶ* codd., cf. *Ε* 879 396—406 damnavit Zen. 400 *καὶ Φοῖβος Ἀπόλλων* Zen., cf. schol. *Φ* 444 404 *βίην* Ar. — *οὗ πατρὸς ἀμείνων: πολὺ φέρτατος ἁπάντων ὁππόσοι* (*ἦεν τῶν ὁπόσοι* emend. Bentley) *ναίουσ' ὑπὸ Τάρταρον εὐρώεντα* Zen.

τὸν καὶ ὑπέδϝειcαν μάκαρες θεοί, οὐδέ τ᾽ ἔδηcαν. 2
τῶν νῦν μιν μνήcαcα παρέζεο καὶ λαβὲ γούνων,
αἴ κέν πωc ἐθέλῃcιν ἐπὶ Τρώεccιν ἀρῆξαι,
τοὺc δὲ κατὰ πρύμναc τε καὶ ἀμφ᾽ ἅλα ϝέλcαι Ἀχαιούc
κτεινομένουc, ἵνα πάντεc ἐπαύρωνται βαcιλῆοc,
γνῷ δὲ καὶ Ἀτρεΐδηc εὐρυκρείων Ἀγαμέμνων
ϝὴν ἄτην, ὅ τ᾽ ἄριcτον Ἀχαιῶν οὐδὲν ἔτιcεν."
τὸν δ᾽ ἠμείβετ᾽ ἔπειτα Θέτιc κατὰ δάκρυ χέϝουcα·
„ὤ μοι, τέκνον ἐμόν, τί νύ c᾽ ἔτρεφον αἰνὰ τεκοῦcα;
αἴθ᾽ ὄφελεc παρὰ νηυcὶν ἀδάκρυτοc καὶ ἀπήμων
ἧcθαι, ἐπεί νύ τοι αἶcα μίνυνθά περ, οὔ τι μάλα δϝήν·
νῦν δ᾽ ἅμα τ᾽ ὠκύμοροc καὶ ὀιζυρὸc περὶ πάντων
ἔπλεο· τῷ cε κακῇ αἴcῃ τέκον ἐν μεγάροιcιν.
τοῦτο δέ τοι ϝερέουcα ϝέποc Διὶ τερπικεραύνῳ
εἶμ᾽ αὐτὴ πρὸc Ὄλυμπον ἀγάννιφον, αἴ κε πίθηται.
ἀλλὰ cὺ μὲν νῦν νηυcὶ παρήμενοc ὠκυπόροιcιν
μήνι᾽ Ἀχαιοῖcιν, πολέμου δ᾽ ἀποπαύεο πάμπαν·
Ζεὺc γὰρ ἐc Ὠκεανὸν μετ᾽ ἀμύμοναc Αἰθιοπῆαc
χθιζὸc ἔβη κατὰ δαῖτα, θεοὶ δ᾽ ἅμα πάντεc ἕποντο·
δωδεκάτῃ δέ τοι αὖτιc ἐλεύcεται Οὔλυμπόνδε,
καὶ τότ᾽ ἔπειτά τοι εἶμι Διὸc ποτὶ χαλκοβατὲc δῶ,
καί μιν γουνάcομαι, καί μιν πείcεcθαι ὀίω."
ὣc ἄρα φωνήcαc᾽ ἀπεβήcετο, τὸν δ᾽ ἔλιπ᾽ αὐτοῦ
χωόμενον κατὰ θυμὸν ἐυζώνοιο γυναικόc,
τήν ῥα βίῃ ἀϝέκοντος ἀπεύρων, αὐτὰρ Ὀδυσσεύς

411—2 = *Π* 273—4 413 = *Σ* 94. 428 416[b] = *N* 573. *χ* 473 428—9[a] = *B* 35—6[a] 429 cf. *Ψ* 760 430 cf. *δ* 646.

406 *ὑπέδδεισαν* codd. *ὑπέδεισαν* Ar., cf. La Roche Hom. Text. 390 et prol. § 101. 412 *ἀάτην* Nauck, cf. prol. p. 176 — *ὅ τ᾽* Bekker ut Aristoph. *ε* 357: *ὅτ᾽* codd. 418 *τῶ* ACD et sic fere, cf. prol. p. 141 423 *ἐς*: *ἐπ᾽* C — *γρ. μετὰ Μέμνονος Αἰθιοπῆας* Eust. 424 *κατὰ* ex vetustis exemplaribus restituit Ar.: *μετὰ* ACD, cf. *γ* 72. 106. *ι* 253 — *ἕπονται* Ar. teste Didymo, *ὅτι τινὲς γράφουσι* ** *μετὰ δαίμονας ἄλλους* (cf. *A* 222)· *διὸ ἀθετεῖται* schol. A, cf. prol. p. 48 428 *δὲ λίπ᾽* La Roche, ut *B* 35 430—92 interpolatori deberi post Lachmannum nuper demonstravit Hinrichs in Herm. XVII 59, quod si recte statuunt, mora duodecim dierum (v. *A* 425) interpolator ingeniosius quam vetus poeta usus est. 430 *ἀπηύρων* codd., *ἀπηύραν* genuinam formam fuisse suspicatus est L. Meyer, Griech. Aoriste p. 89; de diphthongo *ευ* vide Sonne in K. Z. XIII 434 et prol. p. 112.

ἐς Χρύσην ἵκανεν ἄγων ἱερὴν ἑκατόμβην. 2
οἳ δ᾽ ὅτε δὴ λιμένος πολυβενθέος ἐντὸς ἵκοντο,
ἱστία μὲν στείλαντο, θέσαν δ᾽ ἐν νηὶ μελαίνῃ,
ἱστὸν δ᾽ ἱστοδόκῃ πέλασαν προτόνοισιν ὑφέντες
καρπαλίμως, τὴν δ᾽ εἰς ὅρμον προέρεσσαν ἐρετμοῖς.
ἐκ δ᾽ εὐνὰς ἔβαλον, κατὰ δὲ πρυμνήσι᾽ ἔδησαν,
ἐκ δὲ καὶ αὐτοὶ βαῖνον ἐπὶ ῥηγμῖνι θαλάσσης·
ἐκ δ᾽ ἑκατόμβην βῆσαν ἑκηβόλῳ Ἀπόλλωνι,
ἐκ δὲ Χρυσηὶς νηὸς βῆ ποντοπόροιο.
τὴν μὲν ἔπειτ᾽ ἐπὶ βωμὸν ἄγων πολύμητις Ὀδυσσεύς
πατρὶ φίλῳ ἐν χερσὶ τίθει, καί μιν προσέϝειπεν·
„ὦ Χρύση, πρό μ᾽ ἔπεμψε ϝάναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων
παῖδά τε σοὶ ἀγέμεν, Φοίβῳ θ᾽ ἱερὴν ἑκατόμβην
ῥέξαι ὑπὲρ Δαναῶν, ὄφρ᾽ ἱλασόμεσθα ϝάνακτα,
ὃς νῦν Ἀργείοισι πολύστονα κήδε᾽ ἐφῆκεν."
ὣς ϝειπὼν ἐν χερσὶ τίθει, ὁ δ᾽ ἐδέξατο χαίρων
παῖδα φίλην. τοὶ δ᾽ ὦκα θεῷ κλειτὴν ἑκατόμβην
ἑξείης ἔστησαν ἐύδμητον περὶ βωμόν,
χερνίψαντο δ᾽ ἔπειτα καὶ οὐλοχύτας ἀνέλοντο.
τοῖσιν δὲ Χρύσης μεγάλ᾽ εὔχετο, χεῖρας ἀνασχών·
„κλῦθί μευ, ἀργυρότοξ᾽, ὃς Χρύσην ἀμφιβέβηκας
Κίλλαν τε ζαθέην, Τενέδοιό τε ϝῖφι ϝανάσσεις.
ἠμὲν δή ποτ᾽ ἐμεῦ πάρος ἔκλυες εὐξαμένοιο,
τίμησας μὲν ἐμέ, μέγα δ᾽ ἴψαο λαὸν Ἀχαιῶν·
ἠδ᾽ ἔτι καὶ νῦν μοι τόδ᾽ ἐπικρήηνον ἐϝέλδωρ·
ἤδη νῦν Δαναοῖσιν ἀϝεικέα λοιγὸν ἄμυνον."

432 = *π* 324 434 = hymn. II 326 435—7 = *ο* 497—9 437 = hymn. II 327 438[b] = *A* 373 441 = *A* 585 446 = *Ψ* 565. 624. 797. *ο* 130 450 = *Γ* 275 451—2 = *A* 37—8 453—5 = *Π* 236—8.

432 *ἐντὸς*: *ἐγγὺς* Ar. 433 *στεῖλαν τε θέσαν τ᾽* coni. Wakefield silv. crit. II 127 434 *ἀφέντες* Ar. 435 *προέρεσσαν* ex vetustis exemplaribus Ar.: *προέρυσσαν* codd. — *ἐρετμῷ* coni. Nauck 438 *Ἀπόλλωνι κλυτοτόξῳ* coni. Ameis 444 *ἀθετεῖται* schol. A — *ἱλασόμεθα* D, unde *ἱλασσώμεθ᾽* codd. interpolati 446—7 *ὣς εἰπὼν* (*εἶπεν* emend. Bekk.), *τοὶ δ᾽ ὦκα θεῷ ἱερὴν ἑκατόμβην* Zen. 446 *δὲ δέξατο* AC 447 *τοὶ δ᾽*: *οἱ δ᾽* Ambr. — *κλειτὴν* codd.: *ἱερὴν* Ar. 449 *προβάλοντο* Eust. 453 *ἠμὲν δὴ* ex *Π* 236 reposuit Spitzner: *ἤδη μὲν* AC 454 *τιμήσας* praefert Bekker Hom. Bl. II 19.

ὣς ἔφατ' εὐχόμενος, τοῦ δὲ κλύε Φοῖβος Ἀπόλλων. 2
αὐτὰρ ἐπεί ῥ' εὔξαντο καὶ οὐλοχύτας προβάλοντο,
αὐέρυσαν μὲν πρῶτα καὶ ἔσφαξαν καὶ ἔδειραν,
μηρούς τ' ἐξέταμον κατά τε κνίσῃ ἐκάλυψαν
δίπτυχα ποιήσαντες, ἐπ' αὐτῶν δ' ὠμοθέτησαν.
καῖε δ' ἐπὶ σχίζῃς ὁ γέρων, ἐπὶ δ' αἴθοπα ϝοῖνον
λεῖβε· νέοι δὲ παρ' αὐτὸν ἔχον πεμπώβολα χερσίν.
αὐτὰρ ἐπεὶ κατὰ μῆρ' ἐκάη καὶ σπλάγχνα πάσαντο,
μίστυλλόν τ' ἄρα τἆλλα καὶ ἀμφ' ὀβελοῖσιν ἔπειραν,
ὤπτησάν τε περιφραδέως, ϝερύσαντό τε πάντα.
αὐτὰρ ἐπεὶ παύσαντο πόνου τετύκοντό τε δαῖτα,
δαίνυντ', οὐδέ τι θυμὸς ἐδεύετο δαιτὸς ἐϝίσης.
αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἕντο,
κοῦροι μὲν κρητῆρας ἐπεστέψαντο ποτοῖο,
νώμησαν δ' ἄρα πᾶσιν ἐπαρξάμενοι δεπάεσσιν,
οἳ δὲ πανημέριοι μολπῇ θεὸν ἱλάσκοντο,
καλὸν ἀείδοντες παιήονα, κοῦροι Ἀχαιῶν,
μέλποντες ϝεκάεργον· ὃ δὲ φρένα τέρπετ' ἀκούων.
ἦμος δ' ἠέλιος κατέδυ καὶ ἐπὶ κνέφας ἦλθεν,
δὴ τότε κοιμήσαντο παρὰ πρυμνήσια νηός.
ἦμος δ' ἠριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος ἠώς,
καὶ τότ' ἔπειτ' ἀνάγοντο μετὰ στρατὸν εὐρὺν Ἀχαιῶν·
τοῖσιν δ' ἴκμενον οὖρον ἵει ϝεκάεργος Ἀπόλλων.
οἳ δ' ἱστὸν στήσαντ', ἀνά θ' ἱστία λευκὰ πέτασσαν·
ἐν δ' ἄνεμος πρῆσεν μέσον ἱστίον, ἀμφὶ δὲ κῦμα
στείρῃ πορφύρεον μεγάλ' ἴαχε νηὸς ἰούσης·
ἣ δ' ἔθεϝεν κατὰ κῦμα διαπρήσσουσα κέλευθον.

457 = *Α* 43 458—61 = *Β* 421—4 461—5 = γ 458 62 464—9 = Β 427—32 465—8 = *Η* 317—20 469 — *Η* 323. *Ι* 92. 222. *Ψ* 57. *Ω* 628 470—1 = *Ι* 175—6. γ 339—40. φ 271—2 472^{a} = *Ρ* 384 473 = *Χ* 391 475—6 = μ 31—32 475—7 = ι 168—70 477 = *Ω* 788. β 1. γ 404 . . . 479 = β 420. ο 292 480 = ι 77. 481—3 = β 427—9.

459 *ἀϝϝέρυσαν* Cobet misc. crit. 266, at v. prol. p. 129 464 *μῆρε κάη* Ar. — *σπλάγχνα πάσαντο* Ar.: *σπλάγχν' ἐπάσαντο* codd. 465 *τ' ἄλλα* ACD ex placito Herodiani 469—74 Duentzer, Hom. Abh. p. 188 uncinis inclusit, quod si facere dubitaveris, versus 467—70 hunc in modum contrahas: *παύσαντο πόνου δαίσαντό τε δαῖτα, κοῦροι μὲν κρητῆρας* 473 eiecit Bekker 474 *ἀθετεῖται* schol. A 482 *μέγα ϝίαχε* Bentley, cf. prol. p. 161.

αὐτὰρ ἐπεί ῥ' ἵκοντο μετὰ στρατὸν εὐρὺν Ἀχαιῶν, 2
νῆα μὲν οἵ γε μέλαιναν ἐπ' ἠπείροιο ϝέρυσσαν
ὑψοῦ ἐπὶ ψαμάθοις, ὑπὸ δ' ἕρματα μακρὰ τάνυσσαν,
αὐτοὶ δ' ἐσκίδναντο κατὰ κλισίας τε νέας τε.
αὐτὰρ ὃ μήνιε νηυσὶ παρήμενος ὠκυπόροισιν,
διογενὴς Πηλῆος υἱός, πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς.
οὔτε ποτ' εἰς ἀγορὴν πωλέσκετο κυδιάνειραν
οὔτε ποτ' ἐς πόλεμον, ἀλλὰ φθινύθεσκε φίλον κῆρ
αὖθι μένων, ποθέεσκε δ' αὐτήν τε πτόλεμόν τε.
ἀλλ' ὅτε δή ῥ' ἐκ τοῖο δυωδεκάτη γένετ' ἠώς,
καὶ τότε δὴ πρὸς Ὄλυμπον ἴσαν θεοὶ αἰὲν ἐόντες
πάντες ἅμα, Ζεὺς δ' ἦρχε. Θέτις δ' οὐ λήθετ' ἐφετμέων
παιδὸς ἑοῦ, ἀλλ' ἥ γ' ἀνεδύσετο κῦμα θαλάσσης,
ἠερίη δ' ἀνέβη μέγαν οὐρανὸν Οὔλυμπόν τε.
εὗρεν δ' εὐρύοπα Κρονίδην ἄτερ ἥμενον ἄλλων
ἀκροτάτῃ κορυφῇ πολυδειράδος Οὐλύμποιο.
καί ῥα πάροιθ' αὐτοῖο καθέζετο, καὶ λάβε γούνων
σκαιῇ· δεξιτερῇ δ' ἄρ' ὑπ' ἀνθερεῶνος ἑλοῦσα
λισσομένη προσέϝειπε Δία Κρονίωνα ϝάνακτα·
„Ζεῦ πάτερ, εἴ ποτε δή σε μετ' ἀθανάτοισιν ὄνησα
ἢ ϝέπει ἢ ϝέργῳ, τόδε μοι κρήηνον ἐϝέλδωρ·
τίμησόν μοι υἱόν, ὃς ὠκυμορώτατος ἄλλων
ἔπλετ'· ἀτάρ μιν νῦν γε ϝάναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων
ἠτίμησεν· ἑλὼν γὰρ ἔχει γέρας αὐτὸς ἀπούρας.
ἀλλὰ σύ πέρ μιν τῖσον, Ὀλύμπιε μητίετα Ζεῦ,
τόφρα δ' ἐπὶ Τρώεσσι τίθει κράτος, ὄφρ' ἂν Ἀχαιοί
υἱὸν ἐμὸν τίσωσιν, ὀφέλλωσίν τέ ϝε τιμῇ."
ὣς φάτο· τὴν δ' οὔ τι προσέφη νεφεληγερέτα Ζεύς,
ἀλλ' ἀκέων δϝὴν ἧστο. Θέτις δ' ὡς ἥψατο γούνων,
ὣς ἔχετ' ἐμπεφυυῖα, καὶ εἴρετο δεύτερον αὖτις·

484^{b} = *Α* 229 485 = π 325 486 = hymn. II 329 491^{a} = 226 492^{b} = Z 328 493 = *Ω* 31 498—9 = *Ε* 753—4 499 = *Θ* 3 507 = *Α* 356

484 *μετὰ* AD: *κατὰ* C Ar., ut recte scriptum est *Α* 229 486 *ψαμάθου* et *ψαμάθοιο* codd. dett. 487 *δὲ σκίδναντο* Bekker 488—92 damnavit, 491 ne scripsit quidem Zen. 489 *Πηλῆος* Harl.: *Πηλέος* A *Πηλέως* CD, cf. prol. p. 180 496 *ἀνεδύσετο* Ar. et *γρ.* A: *ἀνεδύσατο* ACD 505 *σύ μοι* coni. Menrad.

„νημερτὲc μὲν δή μοι ὑπόcχεο καὶ κατάνευcον, 2
ἢ ἀπόϝειπ᾽, ἐπεὶ οὔ τοι ἔπι δϝέοc, ὄφρ᾽ ἐὺ ϝειδῶ,
ὅccον ἐγὼ μετὰ πᾶcιν ἀτιμοτάτη θεόc εἰμι."
τὴν δὲ μέγ᾽ ὀχθήcαc προcέφη νεφεληγερέτα Ζεύc·
„ἦ δὴ λοίγια ϝέργ᾽, ὅ τε μ᾽ ἐχθοδοπῆcαι ἐφήcειc
῞Ηρῃ, ὅτ᾽ ἄν μ᾽ ἐρέθῃcιν ὀνειδείοιcι ϝέπεccιν.
ἡ δὲ καὶ αὔτωc μ᾽ αἰὲν ἐν ἀθανάτοιcι θεοῖcιν
νεικεῖ, καί τέ μέ φηcι μάχῃ Τρώεccιν ἀρήγειν.
ἀλλὰ cὺ μὲν νῦν αὖτιc ἀπόcτιχε, μή τι νοήcῃ
῞Ηρη· ἐμοὶ δέ κε ταῦτα μελήcεται, ὄφρα τελέccω.
εἰ δ᾽ ἄγε τοι κεφαλῇ κατανεύcομαι, ὄφρα πεποίθῃc·
τοῦτο γὰρ ἐξ ἐμέθεν γε μετ᾽ ἀθανάτοιcι μέγιcτον
τέκμωρ· οὐ γὰρ ἐμὸν παλινάγρετον οὐδ᾽ ἀπατηλόν
οὐδ᾽ ἀτελεύτητον, ὅ τί κεν κεφαλῇ κατανεύcω."
ἦ, καὶ κυανέῃcιν ἐπ᾽ ὀφρύcι νεῦcε Κρονίων·
ἀμβρόcιαι δ᾽ ἄρα χαῖται ἐπερρώcαντο ϝάνακτοc
κρατὸc ἀπ᾽ ἀθανάτοιο· μέγαν δ᾽ ἐλέλιξεν ῎Ολυμπον.
τώ γ᾽ ὣc βουλεύcαντε διέτμαγεν· ἡ μὲν ἔπειτα
εἰc ἅλαδ᾽ ἆλτο βαθεῖαν ἀπ᾽ αἰγλήεντοc ᾿Ολύμπου,
Ζεὺc δὲ ἑὸν πρὸc δῶμα. θεοὶ δ᾽ ἅμα πάντεc ἀνέcταν
ἐξ ἑδέων, cφοῦ πατρὸc ἐναντίον· οὐδέ τιc ἔτλη
μεῖναι ἐπερχόμενον, ἀλλ᾽ ἀντίοι ἔcταν ἅπαντεc.
ὣc ὃ μὲν ἔνθα καθέζετ᾽ ἐπὶ θρόνου· οὐδέ μιν ῞Ηρη
ἠγνοίηcε ϝιδοῦc᾽ ὅτι ϝοι cυμφράccατο βουλάc
ἀργυρόπεζα Θέτιc, θυγάτηρ ἁλίοιο γέροντοc.
αὐτίκα κερτομίοιcι Δία Κρονίωνα προcηύδα·
„τίc δ᾽ αὖ τοι, δολομῆτα, θεῶν cυμφράccατο βουλάc;
αἰεί τοι φίλον ἐcτίν, ἐμεῦ ἀπονόcφιν ἐόντα

517 = Δ 30. Η 454   528 = Ρ 209   531 = ν 439   540 = δ 462.

515 οὔτι CD — ἔπι C: ἔπει AD   518 γρ. ἤδη Eust., cf. Α 573 — ὅ τε Bekker: ὅτε codd.   519 ῞Ηρῃ A: ῞Ηρη CD Ar. — ὀνειδείοις ἐπέεσσιν codd., cf. § 85   520 αἰὲν Hermann ad hymn. Ven. 202: αἰεὶ ACD   520 αὔτως A, cf. prol. p. 132   522 μή τι Ar.: μή σε codd.   524 γρ. ἐπινεύσομαι schol. A   528 κυανέοισιν C   530 κρητὸς Zen. — ἐϜέλιξεν Cobet misc. crit. p. 278, cf. prol. p. 159   531 διέτμαγον vitiose ab aliis scribi adnotat schol. A   532 εἰς ἅλαδ᾽ Bentley collato κ 351: εἰς ἅλα codd. ἆλτο codd.   534 ἑδέων ACD: γρ. ἑδρέων schol. A — ἅλτο Bekker Hom. Bl. II 11, cf. prol. p. 127   540 δὴ αὖ Bekker, v. Α 131 — δολόμητι Nauck   541 ἀπὸ νόσφιν codd.

κρυπτάδια φρονέοντα δικαζέμεν· οὐδέ τί πώ μοι 2
πρόφρων τέτληκαc ϝειπεῖν ϝέποc ὅττι νοήcῃc."
τὴν δ᾽ ἠμείβετ᾽ ἔπειτα πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε·
„῞Ηρη, μὴ δὴ πάνταc ἐμοὺc ἐπιϝέλπεο μύθουc
ϝειδήcειν· χαλεποί τοι ἔcοντ᾽ ἀλόχῳ περ ἐούcῃ.
ἀλλ᾽ ὃν μέν κ᾽ ἐπιϝεικὲc ἀκουέμεν, οὔ τιc ἔπειτα
οὔτε θεῶν πρότεροc τὸν ϝείcεται οὔτ᾽ ἀνθρώπων·
ὃν δέ κ᾽ ἐγὼν ἀπάνευθε θεῶν ἐθέλωμι νοῆcαι,
μή τι cὺ ταῦτα ϝέκαcτα διείρεο μηδὲ μετάλλα."
τὸν δ᾽ ἠμείβετ᾽ ἔπειτα βοῶπιc πότνια ῞Ηρη·
„αἰνότατε Κρονίδη, ποῖον τὸν μῦθον ἔϝειπεc;
καὶ λίην cε πάροc γ᾽ οὔτ᾽ εἴρομαι οὔτε μεταλλῶ,
ἀλλὰ μάλ᾽ εὔκηλοc τὰ φράζεαι, ἅcc᾽ ἐθέληcθα.
νῦν δ᾽ αἰνῶc δείδοικα κατὰ φρένα μή cε παρείπῃ
ἀργυρόπεζα Θέτιc, θυγάτηρ ἁλίοιο γέροντοc·
ἠερίη γὰρ coί γε παρέζετο καὶ λάβε γούνων.
τῇ c᾽ ὀίω κατανεῦcαι ἐτήτυμον, ὡc ᾿Αχιλῆα
τιμήcῃc, ὀλέcῃc δὲ πολῦc ἐπὶ νηυcὶν ᾿Αχαιῶν."
τὴν δ᾽ ἀπαμειβόμενοc προcέφη νεφεληγερέτα Ζεύc·
„δαιμονίη, αἰεὶ μὲν ὀίεαι, οὐδέ cε λήθω,
πρῆξαι δ᾽ ἔμπηc οὔ τι δυνήcεαι, ἀλλ᾽ ἀπὸ θυμοῦ
μᾶλλον ἐμοὶ ἔcεαι· τὸ δέ τοι καὶ ῥίγιον ἔcται.
εἰ δ᾽ οὕτω τοῦτ᾽ ἐcτίν, ἐμοὶ μέλλει φίλον εἶναι.
ἀλλ᾽ ἀκέουcα κάθηcο, ἐμῷ δ᾽ ἐπιπείθεο μύθῳ,
μή νύ τοι οὐ χραίcμωcιν ὅcοι θεοί εἰc᾽ ἐν ᾿Ολύμπῳ
ἆccον ἰόνθ᾽, ὅτε κέν τοι ἀάπτουc χεῖραc ἐφείω."
ὣc ἔφατ᾽, ἔδϝειcεν δὲ βοῶπιc πότνια ῞Ηρη,

551 = Δ 50. Π 439. Σ 360. Τ 309   552 = Δ 25. Θ 462. Ξ 330. Π 440. Σ 361   556 = Α 538   560 = Ε 764. Θ 469   562 = β 191   566—7 cf. Σ 443. Ο 105.

543 νοήσεις C   547 κ᾽: σ᾽ Wakefield   548 τόν γ᾽ codd.   549 ἐθέλωμι Hermann op. II 38: ἐθέλοιμι codd.   553 γρ. οὐδὲ μεταλλῶ schol. A, unde οὐκ εἴρομαι οὐδὲ μεταλλῶ coniecit Mayhoff de Rhiani stud. p. 45   554 ὅττι θέλησθα Dionysius Sidonius   555 παρείπῃ: παραιφῇ coni. Bekker Hom. Bl. II 233, παρέλθῃ coni. Nauck, παρεῖπε Thiersch Gramm. § 339 collato ε 300   557 σ᾽ ἦ γε Bekker Hom. Bl. II 232   559 τιμήσῃς ὀλέσῃς AC: τιμήσεις ὀλέσεις D m. pr., τιμήσαις ὀλέσαις Naber quaest. hom. 99 — πολῦς scripsi duce Zenodoto: πολέας codd., cf. prol. § 86   560 γρ. τὴν δὲ μέγ᾽ ὀχθήσας schol. A   567 ἰόνθ᾽ codd.: ἰόντε Zen. ἰόντι Ar. — ἀέπτους Aristoph.

καί ῥ᾽ ἀκέουσα καθῆστο, ἐπιγνάμψασα φίλον κῆρ· 2
ὤχθησαν δ᾽ ἀνὰ δῶμα Διὸς θεοὶ Οὐρανίωνες·
τοῖσιν δ᾽ Ἥφαιστος κλυτοτέχνης ἦρχ᾽ ἀγορεύειν,
μητρὶ φίλῃ ἐπὶ Ϝῆρα φέρων, λευκωλένῳ Ἥρῃ·
„ἦ δὴ λοίγια Ϝέργα τάδ᾽ ἔσσεται. οὐδ᾽ ἔτ᾽ ἀνεκτά,
εἰ δὴ σφὼ ἕνεκα θνητῶν ἐριδαίνετον ὧδε,
ἐν δὲ θεοῖσι κολῳὸν ἐλαύνετον· οὐδέ τι δαιτός
ἐσθλῆς ἔσσεται ἦδος, ἐπεὶ τὰ χερείονα νικᾷ.
μητρὶ δ᾽ ἐγὼ παράφημι, καὶ αὐτῇ περ νοεούσῃ,
πατρὶ φίλῳ ἐπὶ Ϝῆρα φέρειν Διί, ὄφρα μὴ αὖτε
νεικείῃσι πατήρ, σὺν δ᾽ ἡμῖν δαῖτα ταράξῃ.
εἴ περ γάρ κ᾽ ἐθέλῃσιν Ὀλύμπιος ἀστεροπητής
ἐξ ἑδέων στυφελίξαι· ὃ γὰρ πολὺ φέρτατός ἐστιν.
ἀλλὰ σὺ τόν γε Ϝέπεσσι καθάπτεσθαι μαλακοῖσιν·
αὐτίκ᾽ ἔπειθ᾽ ἵλαος Ὀλύμπιος ἔσσεται ἡμῖν."
ὣς ἄρ᾽ ἔφη, καὶ ἀναΐξας δέπας ἀμφικύπελλον
μητρὶ φίλῃ ἐν χειρὶ τίθει, καί μιν προσέϜειπεν·
„τέτλαθι, μῆτερ ἐμή, καὶ ἀνάσχεο κηδομένη περ,
μή σε φίλην περ ἐοῦσαν ἐν ὀφθαλμοῖσι Ϝίδωμαι
θεινομένην. τότε δ᾽ οὔ τι δυνήσομαι ἀχνύμενός περ
χραισμεῖν· ἀργαλέος γὰρ Ὀλύμπιος ἀντιφέρεσθαι.
ἤδη γάρ με καὶ ἄλλοτ᾽ ἀλεξέμεναι μεμαῶτα
Ϝρῖψε, ποδὸς τεταγών, ἀπὸ βηλοῦ θεσπεσίοιο.
πᾶν δ᾽ ἦμαρ φερόμην, ἅμα δ᾽ ἠελίῳ καταδύντι
κάππεσον ἐν Λήμνῳ· ὀλίγος δ᾽ ἔτι θυμὸς ἐνῆεν·
ἔνθα με Σίντιες ἄνδρες ἄφαρ κομίσαντο πεσόντα."
ὣς φάτο, μείδησεν δὲ θεὰ λευκώλενος Ἥρη,
μειδήσασα δὲ παιδὸς ἐδέξατο χειρὶ κύπελλον.
αὐτὰρ ὃ τοῖς ἄλλοισι θεοῖς ἐνδέξια πᾶσιν

570ᵃ = *Ο* 101 575—6 = σ 403—4 585 = *Α* 441 586 = *Ε* 382 588 = *Α* 241 595 = *Ξ* 222. *Φ* 434.

569 *ἐπιγνάψασα* D 572 *ἐπὶ ἦρα* Herodianus: *ἐπίηρα* Ar., vide La Roche Hom. Text. 257 — *φέρων τετιημένη ἦτορ* scribendum fuisse putat schol. B 573 γρ. *ἤδη* Eust., cf. *Α* 518 — *οὐδέ τ᾽* C 574 *σφῷ* hic et ceteris locis (*Λ* 782. *Ν* 47. *Ο* 146) reponi iussit Cobet misc. crit. p. 259, cf. prol. p. 115 576 *ἔσται Ϝῆδος* Bentley, *ἔσσεται ἐσθλῆς Ϝῆδος* Nauck, cf. prol. p. 161 581 *ἑδέων* ACD, cf. *Α* 534 — *στυφελίξει* Bentley 585 *χειρὶ* cum edit. Massil. Ar.: *χερσὶ* ACD, quod recte se habet *Α* 441 593 γρ. *ἐς Λῆμνον* schol. A.

Ϝοινοχόει γλυκὺ νέκταρ, ἀπὸ κρητῆρος ἀφύσσων. 2
ἄσβεστος δ᾽ ἄρ᾽ ἐνῶρτο γέλος μακάρεσσι θεοῖσιν,
ὡς Ϝίδον Ἥφαιστον διὰ δώματα ποιπνύοντα.
ὣς τότε μὲν πρόπαν ἦμαρ ἐς ἠέλιον καταδύντα
δαίνυντ᾽, οὐδέ τι θυμὸς ἐδεύετο δαιτὸς ἐΐσης,
οὐ μὲν φόρμιγγος περικαλλέος, ἣν ἔχ᾽ Ἀπόλλων,
Μουσάων θ᾽, αἳ ἄειδον ἀμειβόμεναι ὀπὶ καλῇ.
αὐτὰρ ἐπεὶ κατέδυ λαμπρὸν φάος ἠελίοιο,
οἳ μὲν κακκείοντες ἔβαν Ϝοῖκόνδε Ϝέκαστος,
ἧχι Ϝεκάστῳ δῶμα περικλυτὸς ἀμφιγυήεις
Ἥφαιστος ποίησε Ϝιδυίῃσι πραπίδεσσιν,
Ζεὺς δὲ ἑὸν λέχος ἤι᾽ Ὀλύμπιος ἀστεροπητής,
ἔνθα πάρος κοιμᾶθ᾽, ὅτε μιν γλυκὺς ὕπνος ἱκάνοι.
ἔνθα καθεῦδ᾽ ἀναβάς, παρὰ δὲ χρυσόθρονος Ἥρη.

ΟΝΕΙΡΟΣ ΔΙΑΠΕΙΡΑ.

Ἄλλοι μέν ῥα θεοί τε καὶ ἀνέρες ἱπποκορυσταί B
εὗδον παννύχιοι, Δία δ᾽ οὐκ ἔχε Ϝήδυμος ὕπνος,
ἀλλ᾽ ὅ γε μερμήριζε κατὰ φρένα, ὡς Ἀχιλῆα
τιμήσει᾽, ὀλέσαι δὲ πολῦς ἐπὶ νηυσὶν Ἀχαιῶν.

599 = *Θ* 326 601 = *Τ* 162. *Ω* 713 602 = *Α* 468 606 = *Ψ* 58 608 = *Υ* 12 610 = τ 49.
B 1—2 = *Κ* 1—2. *Ω* 677—8. ο 4—7 4 cf. *Α* 559.

598 *οἰνοχόει* ex vetustis exemplaribus Ar.: *ᾠνοχόει* ACD 599 *γέλος* Bentley: *γέλως* codd., cf. prol. p. 111 606 γρ. *δὴ κείοντες* schol. L 607 *ἧχι* Ar.: *ᾗχι* A 608 *ποίησεν ἰδ.* A *ποίησ᾽ εἰδ.* CD 609 *ἑὸν* (immo *Ϝεὸν*) *λέχος* scripsi, *πρὸς ὃν* codd., *ἐπ᾽ ἑϜὸν* Bekker collato *Κ* 336, *πρὸς λέχος* Bentley 611 *ἔνθ᾽ ἐκάθευδ᾽* Zen. versum ab rhapsodo nescio quo additum iudicat Bergk Griech. Litt. p. 496; ab altero hoc carmine et ad tertium sive *Β* 1 et ad decimum sive *Λ* 1 transire rhapsodis licuit.

Librum B si minus ex tribus, saltem ex duabus partibus constare iam titulis libri indicatum esse monui in prol. § 4; prior pars sive *Ὄνειρος καὶ Βουλὴ γερόντων* (*Β* 1—47. 53—58) a carmine *Διαπείρας* primum afuisse et postea, quo arctius secundus liber cum primo coniungeretur, veteri illi carmini praetexta esse videtur; aliam et audaciorem viam in separandis his partibus libri inierunt Lachmannus et Koechlius.
V. 1 *ὦλλοι* Zen. 2 γρ. *ἥδυμος* schol. A: *νήδυμος* codd., cf. Buttmann Lexil. I 179 et prol. p. 161 3 *ὅ γε* AD: *ὅδε* C 4 γρ. *τιμήσει* A, *τιμήσει᾽ . . ὀλέσαι* Bekker: *τιμήσῃ . . ὀλέσῃ* A in textu et CD — *πολῦς* Zen.: *πολέας* codd., cf. prol. § 86.

ἥδε δέ Ϝοι κατὰ θυμὸν ἀρίστη φαίνετο βουλή, 3
πέμψαι ἐπ' Ἀτρεΐδῃ Ἀγαμέμνονι οὖλον Ὄνειρον.
καί μιν φωνήσας Ϝέπεα πτερόεντα προσηύδα·
„βάσκ' ἴθι, οὖλος Ὄνειρε, θοὰς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν·
ἐλθὼν ἐς κλισίην Ἀγαμέμνονος Ἀτρεΐδαο
πάντα μάλ' ἀτρεκέως ἀγορευέμεν ὡς ἐπιτέλλω.
θωρῆξαί Ϝε κέλευε καρηκομόωντας Ἀχαιοὺς
πανσυδίῃ· νῦν γάρ κεν ἕλοι πόλιν εὐρυάγυιαν
Τρώων· οἱ γὰρ ἔτ' ἀμφὶς Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες
ἀθάνατοι φράζονται· ἐπέγναμψεν γὰρ ἅπαντας
Ἥρη λισσομένη, Τρώεσσι δὲ κήδε' ἐφῆπται.“
 ὣς φάτο, βῆ δ' ἄρ' Ὄνειρος, ἐπεὶ τὸν μῦθον ἄκουσεν.
καρπαλίμως δ' ἵκανε θοὰς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν,
βῆ δ' ἄρ' ἐπ' Ἀτρεΐδην Ἀγαμέμνονα· τὸν δὲ κίχανεν
εὕδοντ' ἐν κλισίῃ, περὶ δ' ἀμβρόσιος κέχυθ' ὕπνος.
στῆ δ' ἄρ' ὑπὲρ κεφαλῆς Νηληίῳ υἷι ϜεϜοικώς,
Νέστορι, τόν ῥα μάλιστα γερόντων τῖ' Ἀγαμέμνων.
τῷ μιν Ϝεισάμενος προσεφώνεεν οὖλος Ὄνειρος·
„εὕδεις, Ἀτρέος υἱὲ δαΐφρονος ἱπποδάμοιο;
οὐ χρὴ παννύχιον εὕδειν βουληφόρον ἄνδρα,
ᾧ λαοί τ' ἐπιτετράφαται καὶ τόσσα μέμηλεν.
νῦν δ' ἐμέθεν ξύνες ὦκα· Διὸς δέ τοι ἄγγελός εἰμι,
ὅς σευ ἄνευθεν ἐὼν μέγα κήδεται ἠδ' ἐλεαίρει.
θωρῆξαί σε κέλευσε καρηκομόωντας Ἀχαιοὺς
πανσυδίῃ· νῦν γάρ κεν ἕλοις πόλιν εὐρυάγυιαν
Τρώων· οὐ γὰρ ἔτ' ἀμφὶς Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες
ἀθάνατοι φράζονται· ἐπέγναμψεν γὰρ ἅπαντας
Ἥρη λισσομένη, Τρώεσσι δὲ κήδε' ἐφῆπται

5 = *Κ* 17. *Ξ* 161 7 = *Α* 201 8ª = *Λ* 186. *Θ* 399 17ᵇ = *Λ* 12 26 = *Β* 63. *Ω* 133 27 = *Ω* 174 28—32 = 11—15.

8 οὖλος Naber quaest. hom. p. 136 collato *Δ* 189: οὖλε codd. 9 ἐς AD: δ' ἐς C 12. 29. 66 πανσυδίῃ ACD Ar.: πασσυδίῃ dett. codd., cf. La Roche Hom. Text. 395 11 κάρη κομόωντας A et sic fere 12 ἕλοι ACD Zen.: ἕλοις Ar. 14 ἐπέγναψε C et sic fere variant codd. 15 Τρώεσσι δὲ κήδε' ἐφῆπται codd.: δίδομεν (διδόμεν Hippias) δέ οἱ εὖχος ἀρέσθαι (= *Φ* 297) Aristoteles soph. el. p. 166ᵇ 7 et poet. p. 1461ª 23 18 δ' ἐκιχ. codd. 22 ἐεισάμενος codd., cf. prol. p. 165 — γρ. οὖλος schol. A: θεῖος ACD, quod ab usu Homerico abhorrere monui prol. p. 178 27 et 64 damnat Ar. 28 σ' ἐκέλευσε AC σε κέλευε D.

ἐκ Διός. ἀλλὰ σὺ σῇσιν ἔχε φρεσί, μηδέ σε λήθη 3
αἱρείτω, εὖτ' ἄν σε μελίφρων ὕπνος ἀνείῃ.“
 ὣς ἄρα φωνήσας ἀπεβήσετο, τὸν δ' ἔλιπ' αὐτοῦ
τὰ φρονέοντ' ἀνὰ θυμὸν ἅ ῥ' οὐ τελέεσθαι ἔμελλον.
φῆ γὰρ ὅ γ' αἱρήσειν Πριάμου πόλιν ἤματι κείνῳ,
νήπιος, οὐδὲ τὰ Ϝείδη ἅ ῥα Ζεὺς μήδετο Ϝέργα·
θήσειν γὰρ ἔτ' ἔμελλεν ἐπ' ἄλγεά τε στοναχάς τε
Τρωσί τε καὶ Δαναοῖσι διὰ κρατερὰς ὑσμίνας.
ἔγρετο δ' ἐξ ὕπνου. θείη δέ μιν ἀμφέχυτ' ὀμφή.
ἕζετο δ' ὀρθωθείς, μαλακὸν δ' ἔνδυνε χιτῶνα,
καλὸν νηγάτεον, περὶ δὲ μέγα βάλλετο φᾶρος,
ποσσὶ δ' ὑπὸ λιπαροῖσιν ἐδήσατο καλὰ πέδιλα,
ἀμφὶ δ' ἄρ' ὤμοισιν βάλετο ξίφος ἀργυρόηλον,
εἵλετο δὲ σκῆπτρον πατρώιον, ἄφθιτον αἰεί·
σὺν τῷ ἔβη κατὰ νῆας Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων.
 Ἠὼς μέν ῥα θεὰ προσεβήσετο μακρὸν Ὄλυμπον
Ζηνὶ φόως Ϝερέουσα καὶ ἄλλοις ἀθανάτοισιν·
αὐτὰρ ὃ κηρύκεσσι λιγυφθόγγοισι κέλευσεν
κηρύσσειν ἀγορήνδε καρηκομόωντας Ἀχαιούς.
οἳ μὲν ἐκήρυσσον, τοὶ δ' ἠγείροντο μάλ' ὦκα.
 βουλὴν δὲ πρῶτον μεγαθύμων ἷζε γερόντων
Νεστορέῃ παρὰ νηὶ Πυλοιγενέος βασιλῆος.
τοὺς ὅ γε συγκαλέσας πυκινὴν ἠρτύνετο βουλήν·
„κλῦτε, φίλοι. θεῖός μοι ἐνύπνιον ἦλθεν Ὄνειρος
ἀμβροσίην διὰ νύκτα, μάλιστα δὲ Νέστορι δίῳ

35 = *Α* 428 42 = α 436 44 = *Κ* 22. 132. *Ξ* 186. *Ω* 340 45 = *Γ* 334. *Π* 135. *Τ* 372 46ᵇ = *Ν* 22 50—2 = *Β* 442—4. β 6—8 50 = *Ι* 10 55 = *Κ* 302 56 = ξ 495 57ª = *Κ* 41. 142. *Ω* 363. ι 404 . . .

34 ἀνήῃ codd. et Ar., cf. prol. § 90 35 ἀπεβήσατο D — δὲ λίπ' A 36 ἔμελλον Ar.: ἔμελλε ACD Zen. 38 ἤδη AC ἤδει D, cf. prol. p. 158 44 ὑπὸ: γρ. ὑπαὶ Eust. 48 προσεβήσατο CD 50 κέλευε CD 48—52 si veteris fuerunt carminis, sic fere audivisse videntur Ἠὼς μὲν . . . ἀθανάτοισιν | Ἀτρείδης δὲ Ϝάναξ ἀνδρῶν κήρυξι κέλευσεν | κηρύσσειν ἀγορήνδε καρηκομόωντας Ἀχαιούς· | οἳ μὲν ἐκήρυσσον κ. τ. λ. vv. 53—86. 143. 194 ab eodem poeta interpolatos esse docuit Lachmann Betr. p. 12 53 βουλὴν ACD Zen.: βουλὴ Ar. 54 Πυληγενέος CD 55 αὐτὰρ ἐπεί ῥ' ἤγερθεν ὁμηγερέες τ' ἐγένοντο, τοῖσι δ' ἀνιστάμενος μετέφη κρείων Ἀγαμέμνων Zen., cf. Schoemann de reticentia Homeri p. 3 56 θεῖον Zen. — ἐνύπνιος D.

ϝεῖδός τε μέγεθός τε φυήν τ᾽ ἄγχιστα ϝεϝοίκει. 3
στῆ δ᾽ ἄρ᾽ ὑπὲρ κεφαλῆς, καί με πρὸς μῦθον ἔϝειπεν·
‚εὕδεις, Ἀτρέος υἱὲ δαΐφρονος ἱπποδάμοιο;
οὐ χρὴ παννύχιον εὕδειν βουληφόρον ἄνδρα,
ᾧ λαοί τ᾽ ἐπιτετράφαται καὶ τόσσα μέμηλεν.
νῦν δ᾽ ἐμέθεν ξύνες ὦκα· Διὸς δέ τοι ἄγγελός εἰμι,
ὅς σευ ἄνευθεν ἐὼν μέγα κήδεται ἠδ᾽ ἐλεαίρει.
θωρῆξαί σε κέλευσε καρηκομόωντας Ἀχαιούς
πανσυδίῃ· νῦν γάρ κεν ἕλοις πόλιν εὐρυάγυιαν
Τρώων· οὐ γὰρ ἔτ᾽ ἀμφὶς Ὀλύμπια δώματ᾽ ἔχοντες
ἀθάνατοι φράζονται· ἐπέγναμψεν γὰρ ἅπαντας
Ἥρη λισσομένη, Τρώεσσι δὲ κήδε᾽ ἐφῆπται
ἐκ Διός. ἀλλὰ σὺ σῇσιν ἔχε φρεσίν.‘ ὣς ὃ μὲν εἰπών
ᾤχετ᾽ ἀποπτάμενος, ἐμὲ δὲ γλυκὺς ὕπνος ἀνῆκεν.
ἀλλ᾽ ἄγετ᾽, αἴ κέν πως θωρήξομεν υἷας Ἀχαιῶν.
πρῶτα δ᾽ ἐγὼ ϝέπεσιν πειρήσομαι, ἣ θέμις ἐστίν,
καὶ φεύγειν σὺν νηυσὶ πολυκλήϝισι κελεύσω·
ὑμεῖς δ᾽ ἄλλοθεν ἄλλος ἐρητύειν ϝεπέεσσιν.“
    ἦ τοι ὅ γ᾽ ὣς ϝειπὼν κατ᾽ ἄρ᾽ ἕζετο, τοῖσι δ᾽ ἀνέστη
Νέστωρ, ὅς ῥα Πύλοιο ϝάναξ ἦν ἠμαθόεντος·
ὅ σφιν ἐυφρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέϝειπεν·
„ὦ φίλοι Ἀργείων ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες,
εἰ μέν τις τὸν ὄνειρον Ἀχαιῶν ἄλλος ἔνισπεν,
ψεῦδός κεν φαῖμεν καὶ νοσφιζοίμεθα μᾶλλον·
νῦν δὲ ϝίδ᾽ ὃς μέγ᾽ ἄριστος Ἀχαιῶν εὔχεται εἶναι.
ἀλλ᾽ ἄγετ᾽, αἴ κέν πως θωρήξομεν υἷας Ἀχαιῶν.“
    ὣς ἄρα φωνήσας βουλῆς ἐξ ἦρχε νέεσθαι,
οἳ δ᾽ ἐπανέστησαν πείθοντό τε ποιμένι λαῶν,
σκηπτοῦχοι βασιλῆες. ἐπεσσεύοντο δὲ λαοί.

58 = ζ 152   59 = Ψ 68. Ω 682. Η 46   60—70 = 23—33 73^b = Ψ 581. Ω 652. Ι 33. γ 45. λ 451   76 = Α 68   78 = Α 73   79 = Ι 17. Κ 533. Λ 276 . .   81 = Ω 222   82 = Α 91   83 = 72 84^a = Ζ 116. 369. Ρ 188 . . .   85 cf. Α 273. Β 105.

58 ἐῴκει codd.   60—70 Zenodotus hunc in modum contraxit: ἠνώγει σε πατὴρ ὑψίζυγος αἰθέρι ναίων Τρωσὶ μαχήσασθαι προτὶ Ἴλιον· ὣς ὁ μὲν εἰπών   64 damnat Ar.   65 σε κέλευσε A σ᾽ ἐκέλευσε C σε κέλευε D, cf. Β 28   70 ὅ γε ϝειπών Bekker   73 ἣ CD: ἡ A, cf. prol. § 84   76—83 ἀθετοῦνται schol. A   82 Ἀχαιῶν: ἐνὶ στρατῷ Eust., cf. Α 91.

    ἠύτε Fέθνε᾽ ἴασι μελισσάων ἁδινάων, 3
πέτρης ἐκ γλαφυρῆς αἰεὶ νέον ἐρχομενάων·
βοτρυδὸν δὲ πέτονται ἐπ᾽ ἄνθεσι Fειαρινοῖσιν·
αἳ μέν τ᾽ ἔνθα Fάλις πεποτήαται, αἳ δέ τε ἔνθα·
ὣς τῶν Fέθνεα πολλὰ νεῶν ἄπο καὶ κλισιάων
ἠιόνος προπάροιθε βαθείης ἐστιχόωντο
ἰλαδὸν εἰς ἀγορήν. μετὰ δέ σφισιν Ὄσσα δεδήει
ὀτρύνουσ᾽ ἰέναι, Διὸς ἄγγελος· οἳ δ᾽ ἀγέροντο.
τετρήχει δ᾽ ἀγορή, ὑπὸ δὲ στεναχίζετο γαῖα
λαῶν ἱζόντων, ὅμαδος δ᾽ ἔεν. ἐννέα δέ σφας
κήρυκες βοόωντες ἐρήτυον, εἴ ποτ᾽ ἀυτῆς
σχοίατ᾽, ἀκούσειαν δὲ διοτρεφέων βασιλήων.
σπουδῇ δ᾽ ἕζετο λαός, ἐρήτυθεν δὲ καθ᾽ ἕδρας
παυσάμενοι κλαγγῆς. ἀνὰ δὲ κρείων Ἀγαμέμνων
ἔστη σκῆπτρον ἔχων, τὸ μὲν Ἥφαιστος κάμε τεύχων.
Ἥφαιστος μὲν δῶκε Διὶ Κρονίωνι Fάνακτι,
αὐτὰρ ἄρα Ζεὺς δῶκε διακτόρῳ Ἀργεϊφόντῃ·
Ἑρμείας δὲ Fάναξ δῶκεν Πέλοπι πληξίππῳ,
αὐτὰρ ὃ αὖτε Πέλοψ δῶκ᾽ Ἀτρέι ποιμένι λαῶν·
Ἀτρεὺς δὲ θνῄσκων ἔλιπεν πολύFαρνι Θυέστῃ,
αὐτὰρ ὃ αὖτε Θυέστ᾽ Ἀγαμέμνονι λεῖπε φορῆναι,
πολλῇσιν νήσοισι καὶ Ἄργεϊ παντὶ Fανάσσειν.
τῷ ὅ γ᾽ ἐρεισάμενος Fέπε᾽ Ἀργείοισι μετηύδα·
„ὦ φίλοι ἥρωες Δαναοί, θεράποντες Ἄρηος,
Ζεύς με μέγα Κρονίδης ἄτῃ ἐνέδησε βαρείῃ,
σχέτλιος, ὃς πρὶν μέν μοι ὑπέσχετο καὶ κατένευσεν
Ἴλιον ἐκπέρσαντ᾽ εὐτείχεον ἀπονέεσθαι,
νῦν δὲ κακὴν ἀπάτην βουλεύσατο, καί με κελεύει
δυσκλεFέ᾽ Ἄργος ἱκέσθαι, ἐπεὶ πολὺν ὤλεσα λαόν.

109 = Θ 496   110 = Ζ 67. Ο 733. Τ 78   111—8 = Ι 18—25   113 = Β 288. Ε 716. Ι 20.

87 in vetere carmine vv. 48—52 antecessisse videntur — ἔθνε᾽ ἴασι Bentley collato Π 160: ἔθνεα εἶσι codd. — ἁδινάων A: ἀδινάων CD et sic fere, cf. prol. p. 133   93 εἰλαδὸν A m. pr.   95 στεναχίζετο A: στοναχίζετο CD   96 σφὰς C: σφέας AD — ἦν codd.   102 ἔδωκε Bekker   108 ab Argivo rhapsodo additum esse opinatur Bergk Gr. Lit. p. 548   111 μέγα ACD: μέγας Ar.   112—118 om. Zen.   113 εὐτείχεα reponi iubet Nauck, cf. ad Α 129   115 δυσκλέα codd., cf. prol. p. 180.

οὕτω που Διὶ μέλλει ὑπερμενέι φίλον εἶναι, 3
ὃς δὴ πολλάων πολίων κατέλυςε κάρηνα
ἠδ' ἔτι καὶ λύςει· τοῦ γὰρ κράτος ἐςτὶ μέγιςτον.
αἰςχρὸν γὰρ τόδε γ' ἐςτὶ καὶ ἐςςομένοιςι πυθέςθαι,
μὰψ οὕτω τοιόνδε τοςόνδε τε λαὸν Ἀχαιῶν
ἄπρηκτον πόλεμον πολεμίζειν ἠδὲ μάχεςθαι
ἀνδράςι παυροτέροιςι, τέλος δ' οὔ πώ τι πέφανται.
εἴ περ γάρ κ' ἐθέλοιμεν Ἀχαιοί τε Τρῶές τε,
ὅρκια πιςτὰ ταμόντες, ἀριθμηθήμεναι ἄμφω,
Τρῶας μὲν λέξαςθαι ἐφέςτιοι ὅςςοι ἔαςιν,
ἡμεῖς δ' ἐς δεκάδας διακοςμηθεῖμεν Ἀχαιοί,
Τρώων δ' ἄνδρα Fέκαςτοι ἑλοίμεθα Fοινοχοεύειν,
πολλαί κεν δεκάδες δευοίατο Fοινοχόοιο.
τόςςον ἐγώ φημι πλέας ἔμμεναι υἷας Ἀχαιῶν
Τρώων, οἳ ναίουςι κατὰ πτόλιν. ἀλλ' ἐπίκουροι
πολλέων ἐκ πολίων ἐγχέςπαλοι ἄνδρες ἔαςιν,
οἵ με μέγα πλάζουςι καὶ οὐκ εἰῶς' ἐθέλοντα
Ἴλιον ἐκπέρςαι, εὐναιόμενον πτολίεθρον.
ἐννέα δὴ βεβάαςι Διὸς μεγάλου ἐνιαυτοί,
καὶ δὴ δοῦρα ςέςηπε νεῶν καὶ ςπάρτα λέλυνται,
αἱ δέ που ἡμέτεραί τ' ἄλοχοι καὶ νήπια τέκνα
εἵατ' ἐνὶ μεγάροις ποτιδέγμεναι· ἄμμι δὲ Fέργον
αὔτως ἀκράαντον, οὗ εἵνεκα δεῦρ' ἱκόμεςθα.
ἀλλ' ἄγεθ', ὡς ἂν ἐγὼ Fείπω, πειθώμεθα πάντες.
φεύγωμεν ςὺν νηυςὶ φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν·
οὐ γὰρ ἔτι Τροίην αἱρήςομεν εὐρυάγυιαν."

116 = *Ν* 226. *Ξ* 69. 119 = φ 255 133 cf. *Α* 164. *Δ* 33. *Θ* 288. *Ι* 402. *Ν* 380. *Φ* 433 139—41 = *Ι* 26—8. 139 = *Ι* 26. 704. *Μ* 75 . .

116—8 damnat Bekker Hom. Bl. II 111 124 *ἀθετεῖται* schol. A 125 *Τρῶας* AD: *Τρῴας* C, aliam lectionem *Τρῶες* fuisse obscure significat schol. A, qua de re confer Friedlaenderum Ariston. fr. p. 61 126 *διακοσμηθῆμεν* C *διακοσμηθείημεν* D 127 γρ. *ἕκαστοι* schol. A: *ἕκαστον* codd. 129 *εὐτείχεα* coni. Nauck 130—3 *ἀθετοῦνται* schol. A 131 *ἐγχεσπάλοι* A nescio an recte — *ἔασιν* codd.: *ἔνεισιν* in altera edit. Ar. 133 *Ἴλιον* Ar.: *Ἰλίου* codd., Aristarchi auctoritatem secutus sum, licet lectio codicum similibus locis *E* 642. *H* 345. *Φ* 126 defendi possit 137 *εἵατ' ἐνὶ* C et γρ. A: *εἵατ' ἐν* A in textu et D, *εἵαται ἐν* Heraclides, ionicae formae *εἵαται* et *εἵατο* veteres et genuinas *ἧαται* et *ἧατο* summovisse videntur; cf. prol. p. 113 — fort. *μεγάροισι δεδεγμέναι* 141 *παρασημειοῦνται οἱ παλαιοί* Eust.

ὣς φάτο, τοῖςι δὲ θυμὸν ἐνὶ ςτήθεςςιν ὄρινεν 3
πᾶσι μετὰ πληθύν, ὅσοι οὐ βουλῆς ἐπάκουσαν.
κινήθη δ' ἀγορὴ φὴ κύματα μακρὰ θαλάσσης,
πόντου Ἰκαρίοιο, τὰ μέν τ' Εὖρός τε Νότος τε
ὤρορ' ἐπαΐξας πατρὸς Διὸς ἐκ νεφελάων.
ὡς δ' ὅτε κινήςῃ Ζέφυρος βαθὺ λήιον ἐλθών,
λάβρος ἐπαιγίζων, ἐπί τ' ἠμύει ἀςταχύεςςιν,
ὣς τῶν πᾶς' ἀγορὴ κινήθη. τοὶ δ' ἀλαλητῷ
νῆας ἐπ' ἐςςεύοντο, ποδῶν δ' ὑπένερθε κονίη
ἵςτατ' ἀειρομένη. τοὶ δ' ἀλλήλοιςι κέλευον
ἅπτεςθαι νηῶν ἠδ' ἑλκέμεν εἰς ἅλα δῖαν,
οὐρούς τ' ἐξεκάθαιρον· ἀυτὴ δ' οὐρανὸν ἷκεν
Fοίκαδε Fιεμένων· ὑπὸ δ' ἥρεον ἕρματα νηῶν.
ἔνθα κεν Ἀργείοιςιν ὑπέρμορα νόςτος ἐτύχθη,
εἰ μὴ Ἀθηναίην Ἥρη πρὸς μῦθον ἔFειπεν·
„ὢ πόποι, αἰγιόχοιο Διὸς τέκος, ἀτρυτώνη,
οὕτω δὴ Fοῖκόνδε, φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν,
Ἀργεῖοι φεύξονται ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάςςης,
κὰδ δέ κεν εὐχωλὴν Πριάμῳ καὶ Τρωςὶ λίποιεν
Ἀργείην Ἑλένην, ἧς εἵνεκα πολλοὶ Ἀχαιῶν
ἐν Τροίῃ ἀπόλοντο, φίλης ἀπὸ πατρίδος αἴης;
ἀλλ' ἴθι νῦν κατὰ λαὸν Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων·
ςοῖς ἀγανοῖςι Fέπεςςιν ἐρήτυε φῶτα Fέκαςτον,
μηδ' εἴα νῆας ἅλαδ' ἑλκέμεν ἀμφιFελίςςας."
ὣς ἔφατ', οὐδ' ἀπίθηςε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη.
βῆ δὲ κατ' Οὐλύμποιο καρήνων ἀίξαςα,
καρπαλίμως δ' ἵκανε θοὰς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν.

142 = *Γ* 395. *Δ* 208. Z 51 . . 156 = *Θ* 426 157 = *E* 714. *Φ* 420 158 = ε 204 160 = *Δ* 173 167 = *Δ* 74. *H* 19. *X* 187. *Ω* 121. 168 = 17.

143 *ἀθετεῖται* schol. A 144 *φὴ* Zen.: *ὡς* ACD Ar. 147—8 eiecit Bekker, ipse potius 144—6 a recentiore poeta, qui in insula aliqua Aegei maris habitarit, factos esse existimo 147 *κινήσει* C 148 *ἐπαΐσσων* Aristoph. 156—9 hunc in modum contraxit Zen.: *εἰ μὴ Ἀθηναίη λαοσσόος ἦλθ' ἀπ' Ὀλύμπου· εὗρεν ἔπειτ' Ὀδυσῆα* 160—2 *ἀθετοῦνται* schol. A 161 *Ἀργείην θ' Ἑλένην* Zen. 163 *κατὰ* AC: *μετὰ* D 164 *ἀθετεῖται* schol. A — *ἀγανοῖς ἐπέεσσεν* codd. 165 et 181 *μηδ' εἴα* scripsi: *μηδὲ ἔα* codd. *μηδέ τ' ἔα* Heyne *μηδ' ἐάαν* Nauck, cf. prol. p. 115 168 om. AC, in marg. addit D m. rec.

εὗρεν ἔπειτ' Ὀδυςῆα Διὶ μῆτιν ἀτάλαντον 3
ἑςταότ'· οὐδ' ὅ γε νηὸς ἐυςςέλμοιο μελαίνης
ἥπτετ', ἐπεί μιν ἄχος κραδίην καὶ θυμὸν ἵκανεν.
ἀγχοῦ δ' ἱςταμένη προςέφη γλαυκῶπις Ἀθήνη·
„διογενὲς Λαερτιάδη, πολυμήχαν' Ὀδυςςεῦ,
οὕτω δὴ Fοῖκόνδε, φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν,
φεύξεςθ' ἐν νήεςςι πολυκλήFιςι πεςόντες,
κὰδ δέ κεν εὐχωλὴν Πριάμῳ καὶ Τρωςὶ λίποιτε
Ἀργείην Ἑλένην, ἧς εἵνεκα πολλοὶ Ἀχαιῶν
ἐν Τροίῃ ἀπόλοντο, φίλης ἀπὸ πατρίδος αἴης;
ἀλλ' ἴθι νῦν κατὰ λαὸν Ἀχαιῶν, μηδέ τ' ἐρώει,
ςοῖς δ' ἀγανοῖςι Fέπεςςιν ἐρήτυε φῶτα Fέκαςτον,
μηδ' εἴα νῆας ἅλαδ' ἑλκέμεν ἀμφιFελίςςας.“
ὣς φάθ', ὃ δὲ ξυνέηκε θεᾶς ὄπα φωνηςάςης,
βῆ δὲ θέFειν, ἀπὸ δὲ χλαῖναν βάλε· τὴν δ' ἐκόμιςςεν
κῆρυξ Εὐρυβάτης Ἰθακήςιος, ὅς Fοι ὀπήδει.
αὐτὸς δ' Ἀτρεΐδεω Ἀγαμέμνονος ἀντίος ἐλθών
δέξατό Fοι ςκῆπτρον πατρώιον, ἄφθιτον αἰεί·
ςὺν τῷ ἔβη κατὰ νῆας Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων.
ὅν τινα μὲν βαςιλῆα καὶ ἔξοχον ἄνδρα κιχείη,
τὸν δ' ἀγανοῖςι Fέπεςςιν ἐρητύςαςκε παραςτάς·
„δαιμόνι', οὔ ςε FέFοικε κακὸν ὣς δειδίςςεςθαι,
ἀλλ' αὐτός τε κάθηςο καὶ ἄλλους ἵδρυε λαούς.
οὐ γάρ πω ςάφα Fοῖςθ' οἷος νόος Ἀτρεΐωνος·
νῦν μὲν πειρᾶται, τάχα δ' ἴψεται υἷας Ἀχαιῶν·
ἐν βουλῇ δ' οὐ πάντες ἀκούσαμεν οἷον ἔϝειπεν.
μή τι χολωςάμενος ῥέξῃ κακὸν υἷας Ἀχαιῶν.
θυμὸς δὲ μέγας ἐςτὶ διοτρεφέος βαςιλῆος,
τιμὴ δ' ἐκ Διός ἐςτι, φιλεῖ δέ Fε μητίετα Ζεύς.“
ὃν δ' αὖ δήμου τ' ἄνδρα Fίδοι βοόωντά τ' ἐφεύροι,

169 = *K* 137. 173 = *Δ* 358. *Θ* 93. *I* 308 174—181 = 158—165
182 = *K* 512. *ω* 535 186—7 = 46—7.

171 *ἥπτετ'* Lange obs. crit. II 14: *ἅπτετ'* codd. 179 *κατὰ* A: *μετὰ* CD — *μὴ δ' ἔτ'* C 180 et 189 *ἀγανοῖς ἐπέεσσιν* codd. 187 *ἔβη* codd. et Ar.: *βὰς* Zen. 192 *Ἀτρείωνος* Aristoph. et Ar.: *Ἀτρείδαο* codd. 193—7 *ἀθετοῦνται* schol. A. 194 cf. adn. ad *B* 55 196 *διοτρεφέος βασιλῆος* AC Ar.: *διοτρεφέων βασιλήων* D Zen. et Arist. rhet. II 2 198 *δήμου τ'* CD: *δήμου* A, fort. *δήμοό τ'*, cf. prol. p. 136.

τὸν ςκήπτρῳ ἐλάςαςκεν, ὁμοκλήςαςκέ τε μύθῳ· 3
„δαιμόνι', ἀτρέμας ἧςο καὶ ἄλλων μῦθον ἄκουε,
οἳ ςέο φέρτεροί εἰςι· ςὺ δ' ἀπτόλεμος καὶ ἄναλκις,
οὔτε ποτ' ἐν πολέμῳ ἐναρίθμιος οὔτ' ἐνὶ βουλῇ.
οὐ μέν πως πάντες βαςιλεύςομεν ἐνθάδ' Ἀχαιοί.
οὐκ ἀγαθὸν πολυκοιρανίη· εἷς κοίρανος ἔςτω,
εἷς βαςιλεύς, ᾧ δῶκε Κρόνου παῖς ἀγκυλομήτεω.“
[ςκῆπτρόν τ' ἠδὲ θέμιςτας, ἵνα ςφιςι βαςιλεύῃ].
ὣς ὅ γε κοιρανέων δίεπε ςτρατόν· οἳ δ' ἀγορήνδε
αὖτις ἐπεςςεύοντο νεῶν ἄπο καὶ κλιςιάων
Fηχῇ, ὡς ὅτε κῦμα πολυφλοίςβοιο θαλάςςης
αἰγιαλῷ μεγάλῳ βρέμεται, ςμαραγεῖ δέ τε πόντος.
ἄλλοι μέν ῥ' ἕζοντο, ἐρήτυθεν δὲ καθ' ἕδρας·
Θερςίτης δ' ἔτι μοῦνος ἀμετροFεπὴς ἐκολῴα,
ὅς Fέπεα φρεςὶ Fῇςιν ἄκοςμά τε πολλά τε Fείδη
μάψ, ἀτὰρ οὐ κατὰ κόςμον, ἐριζέμεναι βαςιλεῦςιν,
ἀλλ' ὅ τί Fοι Fείςαιτο γελοίιον Ἀργείοιςιν
ἔμμεναι. αἴςχιςτος δὲ ἀνὴρ ὑπὸ Ἴλιον ἦλθεν.
φολκὸς ἔην, χωλὸς δ' ἕτερον πόδα· τὼ δέ Fοι ὤμω
κυρτώ, ἐπὶ ςτῆθος ςυνοχωκότε· αὐτὰρ ὕπερθεν
φοξὸς ἔην κεφαλήν, ψεδνὴ δ' ἐπενήνοθε λάχνη.
ἔχθιςτος δ' Ἀχιλῆι μάλιςτ' ἦν ἠδ' Ὀδυςῆι·
τὼ γὰρ νεικείεςκε. τότ' αὖτ' Ἀγαμέμνονι δίῳ
ὀξέα κεκληγὼς λέγ' ὀνείδεα. τῷ δ' ἄρ' Ἀχαιοί
ἐκπάγλως κοτέοντο, νεμέςςηθέν τ' ἐνὶ θυμῷ.
αὐτὰρ ὃ μακρὰ βοῶν Ἀγαμέμνονα νείκεε μύθῳ·
„Ἀτρεΐδη, τέο δ' αὖτ' ἐπιμέμφεαι ἠδὲ χατίζεις;
πλεῖαί τοι χαλκοῦ κλιςίαι, πολλαὶ δὲ γυναῖκες

205^b = *B* 319. *Δ* 75. *I* 37. *M* 450. *Π* 431 . . . 206 = *I* 99
209 = Z 347 222 cf. *ε* 5.

205 *δῶκε* Ar.: *ἔδωκε* codd. — *ἀγκυλόμητις* coni. Nauck 206 om. ACD, habent GL, cf. Dio Chrys. I 11 — *ἐμβασιλεύῃ* Barnes 210 *μεγάλα* Herwerden quaest. ep. 2 213 ὃς: ὃ D — *ῥ' ἔπεα* codd. — *ᾔδη* A *ᾔδει* CD 217 *ἔην*: *ἔεν* ubique reponi iusserunt Leo Meyer et Aug. Nauck, cf. prol. § 111 218 *συνοχωκότε* ACD: *συνοκωχότε* ex Hesychio restitui iussit Cobet misc. crit. p. 303, at vide Bekker Hom. Bl. II 42 220—3 damnat Zen. 225 *δὴ αὖτ'* Zen. 226 *πλεῖαι δὲ γυναικῶν* omissis vv. 227 et 228 Zen.

εἰϲὶν ἐνὶ κλιϲίῃϲ ἐξαίρετοι, ἅϲ τοι Ἀχαιοί 3
πρωτίϲτῳ δίδομεν, εὖτ᾽ ἂν πτολίεθρον ἕλωμεν.
ἦ ἔτι καὶ χρυϲοῦ ἐπιδεύεαι, ὅν κέ τιϲ οἴϲει
Τρώων ἱπποδάμων ἐξ Ἰλίου υἷοϲ ἄποινα,
ὅν κεν ἐγὼ δήϲαϲ ἀγάγω ἢ ἄλλοϲ Ἀχαιῶν,
ἠὲ γυναῖκα νέην, ἵνα μίϲγῃ ἐν φιλότητι,
ἥν τ᾽ αὐτὸϲ ἀπονόϲφι κατίϲχῃ; οὔ τι FέFοικεν
ἀρχὸν ἐόντα κακῶν ἐπιβαϲκέμεν υἷαϲ Ἀχαιῶν.
ὦ πέπονεϲ, κάκ᾽ ἐλέγχε᾽, Ἀχαιίδεϲ, οὐκέτ᾽ Ἀχαιοί,
Fοίκαδέ περ ϲὺν νηυϲὶ νεώμεθα, τόνδε δ᾽ ἐῶμεν
αὐτοῦ ἐνὶ Τροίῃ γέρα πεϲϲέμεν, ὄφρα Fίδηται
ἤ ῥά τί Fοι χἠμεῖϲ προϲαμύνομεν ἦε καὶ οὐκί.
ὃς καὶ νῦν Ἀχιλῆα, Fέο μέγ᾽ ἀμείνονα φῶτα,
ἠτίμησεν· ἑλὼν γὰρ ἔχει γέρας αὐτὸς ἀπούρας.
ἀλλὰ μάλ᾽ οὐκ Ἀχιλῆι χόλος φρεσίν, ἀλλὰ μεθήμων·
ἦ γὰρ ἄν, Ἀτρεΐδη, νῦν ὕστατα λωβήσαιο.“
ὣϲ φάτο νεικείων Ἀγαμέμνονα ποιμένα λαῶν
Θερϲίτηϲ. τῷ δ᾽ ὦκα παρίϲτατο δῖοϲ Ὀδυϲϲεύϲ,
καί μιν ὑπόδρα Fιδὼν χαλεπῷ ἠνίπαπε μύθῳ·
„Θερϲῖτ᾽ ἀκριτόμυθε, λιγύϲ περ ἐὼν ἀγορητήϲ,
ἴϲχεο, μηδ᾽ ἔθελ᾽ οἶοϲ ἐριζέμεναι βαϲιλεῦϲιν.
οὐ γὰρ ἐγὼ ϲέο φημὶ χερειότερον βροτὸν ἄλλον
ἔμμεναι, ὅϲϲοι ἅμ᾽ Ἀτρεΐδῃϲ ὑπὸ Ἴλιον ἦλθον.
τῷ οὐκ ἂν βαϲιλῆαϲ ἀνὰ ϲτόμ᾽ ἔχων ἀγορεύοιϲ,
καί ϲφιν ὀνείδεά τε προφέροιϲ, νόϲτον τε φυλάϲϲοιϲ.
οὐδέ τί πω ϲάφα Fίδμεν ὅπωϲ ἔϲται τάδε Fέργα,
ἢ εὖ ἠὲ κακῶϲ νοϲτήϲομεν υἷεϲ Ἀχαιῶν.
τῷ νῦν Ἀτρεΐδῃ Ἀγαμέμνονι, ποιμένι λαῶν,
ἧσαι ὀνειδίζων, ὅτι Fοι μάλα πολλὰ διδοῦσιν
ἥρωες Δαναοί· σὺ δὲ κερτομέων ἀγορεύεις.

236ᵃ = *Π* 205   240 = *Α* 356   242 = *Α* 232   245 = *Ρ* 141.

227—8 damnat Zen. 231—4 damnat Zen. 232 *μίσγεαι* et 233 *καταΐσχεαι* codd. 233 *οὔ τι* scripsi: *οὐ μὲν* codd. *οὔ σε* Bentley *οὐδὲ* Heyne 239—42 duce Lachmanno eiecit Bekker, cf. prol. p. 23 239 *ἑοῦ* Zen. 250—3 post 264 transponendos censet Lehrs de Arist.[2] 438 250 *τῶ* ACD et sic fere, cf. prol. § 84 252—6 *ἀθετοῦνται* schol. A 254—6 seclusit Wolf.

ἀλλ᾽ ἔκ τοι Fερέω, τὸ δὲ καὶ τετελεϲμένον ἔϲται· 3
εἴ κ᾽ ἔτι ϲ᾽ ἀφραίνοντα κιχήϲομαι ὥϲ νύ περ ὧδε,
μηκέτ᾽ ἔπειτ᾽ Ὀδυϲῆι κάρη ὤμοιϲιν ἐπείη,
μηδ᾽ ἔτι Τηλεμάχοιο πατὴρ κεκλημένοϲ εἴην,
εἰ μὴ ἐγώ ϲε λαβὼν ἀπὸ μὲν φίλα Fείματα δύϲω,
χλαῖνάν τ᾽ ἠδὲ χιτῶνα, τά τ᾽ αἰδῶ ἀμφικαλύπτει,
αὐτὸν δὲ κλαίοντα θοὰϲ ἐπὶ νῆαϲ ἀφήϲω
πεπληγὼϲ ἀγορῆθεν ἀFεικέϲϲι πληγῇϲιν.“
ὣϲ ἄρ᾽ ἔφη, ϲκήπτρῳ δὲ μετάφρενον ἠδὲ καὶ ὤμω
πλῆξεν· ὃ δ᾽ ἰδνώθη, θαλερὸν δέ Fοι ἔκπεϲε δάκρυ,
ϲμῶδιξ δ᾽ αἱματόεϲϲα μεταφρένου ἐξυπανέϲτη
ϲκήπτρου ὕπο χρυϲέου. ὃ δ᾽ ἄρ᾽ ἕζετο τάρβηϲέν τε,
ἀλγήϲαϲ δ᾽, ἀχρεῖον ὁρῶν, ἀπομόρξατο δάκρυ.
οἳ δὲ καὶ ἀχνύμενοί περ ἐπ᾽ αὐτῷ Fηδὺ γέλαϲϲαν.
ὧδε δέ τιϲ Fείπεϲκε Fιδὼν ἐϲ πληϲίον ἄλλον·
„ὢ πόποι, ἦ δὴ μυρί᾽ Ὀδυϲϲεὺϲ ἐϲθλὰ FέFοργεν
βουλάϲ τ᾽ ἐξάρχων ἀγαθὰϲ πόλεμόν τε κορύϲϲων·
νῦν δὲ τόδε μέγ᾽ ἄριϲτον ἐν Ἀργείοιϲιν ἔρεξεν,
ὃϲ τὸν λωβητῆρα Fεπεϲβόλον ἔϲχ᾽ ἀγοράων.
οὔ θήν μιν πάλιν αὖτιϲ ἀνήϲει θυμὸϲ ἀγήνωρ
νεικείειν βαϲιλῆαϲ ὀνειδείοιϲι Fέπεϲϲιν.“
ὣϲ φάϲαν ἡ πληθύϲ· ἀνὰ δὲ πτολίπορθοϲ Ὀδυϲϲεὺϲ
ἔϲτη ϲκῆπτρον ἔχων. παρὰ δὲ γλαυκῶπιϲ Ἀθήνη,
Fειδομένη κήρυκι, ϲιωπᾶν λαὸν ἀνώγει,
ὡϲ ἅμα Fοι πρῶτοί τε καὶ ὕϲτατοι υἷεϲ Ἀχαιῶν
μῦθον ἀκούϲειαν καὶ ἐπιφραϲϲαίατο βουλήν.
ὅ ϲφιν ἐυφρονέων ἀγορήϲατο καὶ μετέFειπεν·
„Ἀτρεΐδη, νῦν δή ϲε, Fάναξ, ἐθέλουϲιν Ἀχαιοί

257 = *β* 187. *ρ* 229. *σ* 82. *Α* 212   271 = *Δ* 81. *Χ* 372   283 = *Α* 73.

258 *εἴ κ᾽ ἔτι* ACD Zen.: *εἰ δέ τι* Ar. — *κιχήσομαι* codd. ut edit. Sinopensis et Philemonis: *κιχείομαι* Ptolemaeus — *ὡς τὸ πάρος περ* ed. Sinop. *ὕστερον αὖτις* ed. Massil. *ἐν Δαναοῖσιν* ed. Philemonis 262 *αἰδοῖ᾽* Payne Knight 264 *γρ. πεπλήγων* schol. B — *ἀεικέεσιν* coni. Nauck 266 *θαλερὸν*: *ἁλυκὸν* Suidas s. h. v. — *ἔκπεσε* codd.: *ἔκφυγε* Ar. 269 *ὁρῶν* Bentley: *ἰδὼν* codd. — *ἀπεμόρξατο* D 276 *ἀνήσῃ* Apoll. Soph. 7, 19 277 *ὀνειδείοις ἐπέεσσιν* codd. 278 *γρ. δὲ πτολ.* schol. A: *δ᾽ ὁ πτολ.* ACD Ar., *δὲ μεγάθυμος* poetam dixisse ita conicio, ut vulgatam clausulam versus ex recentioribus carminibus *Κ* 363. *θ* 3. *π* 442. *χ* 283 huc illatam esse sentiam 281 *ἅμα θ᾽ οἱ* codd. 284 *νῦν γὰρ* Ar.

πᾶcιν ἐλέγχιcτον θέμεναι μερόπεccι βροτοῖcιν,
οὐδέ τοι ἐκτελέουcιν ὑπόcχεcιν, ἥν περ ὑπέcταν
ἐνθάδ' ἔτι cτείχοντες ἀπ' Ἄργεοc ἱπποβότοιο,
Ἴλιον ἐκπέρcαντ' εὐτείχεον ἀπονέεcθαι.
ὥc τε γὰρ ἢ παῖδεc νεαροὶ χῆραί τε γυναῖκεc
ἀλλήλοιcιν ὀδύρονται Fοῖκόνδε νέεcθαι.
ἦ μὲν καὶ πόνοc ἐcτὶν ἀνιηθέντα νέεcθαι.
καὶ γάρ τίc θ' ἕνα μῆνα μένων ἀπὸ Fῆc ἀλόχοιο
ἀcχαλάᾳ cὺν νηὶ πολυζύγῳ, ὅν περ ἄελλαι
χειμέριαι Fειλέωcιν ὀρινομένη τε θάλαccα·
ἡμῖν δ' εἴνατόc ἐcτι περιτροπέων ἐνιαυτόc
ἐνθάδε μιμνόντεccι. τῷ οὐ νεμεcίζομ' Ἀχαιοὺc
ἀcχαλάαν παρὰ νηυcὶ κορωνίcιν· ἀλλὰ καὶ ἔμπηc
αἰcχρόν τοι δηρόν τε μένειν κενεόν τε νέεcθαι.
τλῆτε, φίλοι, καὶ μείνατ' ἐπὶ χρόνον, ὄφρα δαῶμεν
ἦ ἐτεὸν Κάλχαc μαντεύεται ἦε καὶ οὐκί.
εὖ γὰρ δὴ τόδε Fίδμεν ἐνὶ φρεcίν, ἐcτὲ δὲ πάντεc
μάρτυροι, οὓc μὴ Κῆρεc ἔβαν θανάτοιο φέρουcαι.
χθιζά τε καὶ πρώιζ', ὅτ' ἐc Αὐλίδα νῆεc Ἀχαιῶν
ἠγερέθοντο κακὰ Πριάμῳ καὶ Τρωcὶ φέρουcαι,
ἡμεῖc δ' ἀμφὶ περὶ κρήνην ἱεροὺc κατὰ βωμοὺc
Fέρδομεν ἀθανάτοιcι τεληέccαc ἑκατόμβαc,
καλῇ ὑπὸ πλατανίcτῳ, ὅθεν ῥέFεν ἀγλαὸν ὕδωρ·
ἔνθ' ἐφάνη μέγα cῆμα. δράκων ἐπὶ νῶτα δαφοινόc,
cμερδαλέοc, τόν ῥ' αὐτὸc Ὀλύμπιοc ἧκε φόωcδε,
βωμοῦ ὑπαΐξαc πρόc ῥα πλατάνιcτον ὄρουcεν.
ἔνθα δ' ἔcαν cτρουθοῖο νεοccοί, νήπια τέκνα,
ὄζῳ ἐπ' ἀκροτάτῳ, πετάλοιc ὑποπεπτηῶτεc,
ὀκτώ· ἀτὰρ μήτηρ ἐνάτη ἔεν, ἣ τέκε τέκνα.

288 = 113   302^{b} = ξ 207   311^{b} = Λ 113.

286 *οὐδέ τι* C   288 *εὐτειχέα* coni. Nauck   291 *ἦ μὴν* codd., cf. prol. p. 127 — *ἀνέχεσθαι* coni. A. Spengel in Philol. XXIII 547   293 *ὃν*: *ἣν* C   294 *εἰλέωσιν* CD *ἰλέωσιν* A *ἔλσωσιν* coni. Nauck   295 *ἔννατος* Nauck hic et Θ 266   297 *ἀσχαλάαν μιμνόντεσσι* (*μίμνοντ' ἐπὶ νήεσσ'* corr. Bekker) Zen.   299 *ἐπὶ*: *ἔτι* Zen.   300 *ἢ* A Ar.: *εἰ* CD et γρ. A — *οὐκί* codd. et Ar.: γρ. *οὐχὶ* schol. A   302 *μάρτυρες* Zen., cf. Γ 280   303 *πρώιζα ὅτ' Αὐλίδι* susp. Nauck   307 *ὅθεν*: γρ. *ὅθι* Eust.   309 *φόωσδε* D quod nescio an recipiendum fuerit   311 *ἔνθ' ἔσαν* C   313 et 327 *ἔεν* Nauck: *ἦν* codd.

ἔνθ' ὅ γε τοὺc ἐλεεινὰ κατήcθιε τετρίγονταc·
μήτηρ δ' ἀμφεποτᾶτο ὀδυρομένη φίλα τέκνα·
τὴν δ' ἐλελιξάμενοc πτέρυγοc λάβεν ἀμφιαχυῖαν.
αὐτὰρ ἐπεὶ κατὰ τέκν' ἔφαγε cτρουθοῖο καὶ αὐτήν,
τὸν μὲν ἀFίδηλον θῆκεν θεόc, ὅc περ ἔφηνεν·
[λᾶαν γάρ μιν ἔθηκε Κρόνου παῖc ἀγκυλομήτεω·]
ἡμεῖc δ' ἑcταότεc θαυμάζομεν οἷον ἐτύχθη.
ὡc οὖν δFεινὰ πέλωρα θεῶν εἰcῆλθ' ἑκατόμβαc,
Κάλχαc δ' αὐτίκ' ἔπειτα θεοπροπέων ἀγόρευεν·
‚πίπτ' ἄνεῳ ἐγένεcθε, καρηκομόωντεc Ἀχαιοί;
ἡμῖν μὲν τόδ' ἔφηνε τέραc μέγα μητίετα Ζεύc
ὄψιμον ὀψιτέλεcτον, ὅο κλέοc οὔ ποτ' ὀλεῖται.
ὡc οὗτοc κατὰ τέκν' ἔφαγε cτρουθοῖο καὶ αὐτήν,
ὀκτώ, ἀτὰρ μήτηρ ἐνάτη ἔεν, ἣ τέκε τέκνα,
ὣc ἡμεῖc τοccαῦτ' ἔτεα πτολεμίξομεν αὖθι,
τῷ δεκάτῳ δὲ πόλιν αἱρήcομεν εὐρυάγυιαν.'
κεῖνοc τὼc ἀγόρευε· τὰ δὴ νῦν πάντα τελεῖται.
ἀλλ' ἄγε μίμνετε πάντεc, ἐυκνήμιδεc Ἀχαιοί,
αὐτοῦ, εἰc ὅ κε Fάcτυ μέγα Πριάμοιο ἕλωμεν."
ὣc ἔφατ', Ἀργεῖοι δὲ μέγ' ἴαχον — ἀμφὶ δὲ νῆεc
cμερδαλέον κονάβηcαν ἀυcάντων ὑπ' Ἀχαιῶν —
μῦθον ἐπαινήcαντεc Ὀδυccῆοc θείοιο.
τοῖcι δὲ καὶ μετέFειπε Γερήνιοc ἱππότα Νέcτωρ·
„ὢ πόποι, ἦ δὴ παιcὶ FεFοικότεc ἀγοράαcθε
νηπιάχοιc, οἷc οὔ τι μέλει πολεμήια Fέργα.
πῇ δὴ cυνθεcίαι τε καὶ ὅρκια βήcεται ἡμῖν;

319 cf. Μ 450   320 = Ω 394   322^{b} = Α 109   327 = 313   330 = Ξ 48. σ 271   333—4 = Π 276—7. ρ 541—2.

314 *τετρίγοντας* scripsi prol. p. 129: *τετριγωτας* codd. *τιτίζοντας* Zen.   316 *δὲ Fελιξάμενος* Cobet misc. crit. 278 — *πτερύγος* Ar., cf. Lehrs de Arist.[2] p. 301 — *ἀμφιάχουσαν* Ambr. *ἀμFεFαχυῖαν* coni. Ahrens Rh. Mus. II 178   318 *ἀίζηλον* Ambr. et Et. M. p. 31, 53 (*ἀείζηλον* Apoll. Soph. 41, 43 *ἀίδηλον* Et. M. 41, 43) et Ar. (cf. Friedlaender ad Aristonicum h. l.) et Cic. de div. II 30, *ἀρίδηλον* Zen. *ἀρίζηλον* ACD, *ἀFίδηλον* scribere ausus sum ut *ΠολύFīδον* Ε 148 (cf. Hartel Hom. Stud. III 34)   319 *ἀθετεῖται* schol. A, cf. prol. p. 20 — *ἔθηκε* A: *θῆκε* CD   321 eiec. Bekker   323 *ἄνεῳ* A: *ἄνεω* CD   325 *ὅο* Buttmann Gramm. I 299: *ὅου* codd., cf. prol. p. 135   328 *τοσσαῦτα Fέτεα* Bekker, equidem *τοσάδε Fέτεα* malo — *πολεμίξομεν* C *πτολεμίζομεν* D   330 *τὼς* vel *τόσσ'* Ar.: *θ' ὡς* codd.   333 *δ' ἐπιFίαχον* Bentley.

ἐν πυρὶ δὴ βουλαί τε γενοίατο μήδεά τ᾿ ἀνδρῶν
cπονδαί τ᾿ ἄκρητοι καὶ δεξιαί, ῇς ἐπέπιθμεν.
αὔτως γάρ ῥα Fέπεςς᾿ ἐριδαίνομεν, οὐδέ τι μῆχος
εὑρέμεναι δυνάμεςθα, πολὺν χρόνον ἐνθάθ᾿ ἐόντες.
Ἀτρεΐδη, cὺ δ᾿ ἔθ᾿ ὡς πρὶν ἔχων ἀςτεμφέα βουλήν
ἄρχευ᾿ Ἀργείοιςι κατὰ κρατερὰς ὑςμίνας,
τούςδε δ᾿ ἔα φθινύθειν, ἕνα καὶ δύο, τοί κεν Ἀχαιῶν
νόςφιν βουλεύως᾿, ἄνυςις δ᾿ οὐκ ἔςςεται αὐτῶν.
πρὶν Ἄργοςδ᾿ ἰέναι, πρὶν καὶ Διὸς αἰγιόχοιο
γνώμεναι εἴτε ψεῦδος ὑπόςχεςις εἴτε καὶ οὐκί.
φημὶ γὰρ οὖν κατανεῦςαι ὑπερμενέα Κρονίωνα
ἤματι τῷ, ὅτε νηυςὶν ἐν ὠκυπόροιςιν ἔβαινον
Ἀργεῖοι Τρώεςςι φόνον καὶ κῆρα φέροντες,
ἀςτράπτων ἐπιδέξι᾿, ἐναίςιμα ςήματα φαίνων.
τῷ μή τις πρὶν ἐπειγέςθω Fοῖκόνδε νέεςθαι,
πρίν τινα πὰρ Τρώων ἀλόχῳ κατακοιμηθῆναι,
τίςαςθαι δ᾿ Ἑλένης ὁρμήματά τε ςτοναχάς τε.
εἰ δέ τις ἐκπάγλως ἐθέλει Fοῖκόνδε νέεςθαι,
ἁπτέςθω Fῆς νηὸς ἐυςςέλμοιο μελαίνης,
ὄφρα πρόςθ᾿ ἄλλων θάνατον καὶ πότμον ἐπίςπῃ.
ἀλλὰ Fάναξ αὐτός τ᾿ εὖ μήδεο πείθεό τ᾿ ἄλλῳ.
οὔ τοι ἀπόβλητον Fέπος ἔςςεται, ὅττί κε Fείπω.
κρῖν᾿ ἄνδρας κατὰ φῦλα, κατὰ φρήτρας, Ἀγάμεμνον,
ὡς φρήτρη φρήτρηφιν ἀρήγῃ, φῦλα δὲ φύλοις.
εἰ δέ κεν ὧς Fέρξῃς καί τοι πείθωνται Ἀχαιοί,
γνώςε᾿ ἔπειθ᾿ ὅς θ᾿ ἡγεμόνων κακὸς ὅς τέ νυ λαῶν,
ἠθ᾿ ὅς κ᾿ ἐςθλὸς ἔῃςι· κατὰ ςφὰς γὰρ μαχέονται·

341 = *Δ* 159 350ᵇ = *Θ* 470 351ᵃ = *B* 743. *Γ* 189. *Θ* 475. *I* 253. 439. *Ξ* 250. *O* 76. *Σ* 85. *T* 60. 89. 98. *Φ* 77. *X* 359. 471 353 cf. *I* 236—7 356 = 590.

340 *τε*: *κε* Madvig adv. crit. I 186 341 ante 340 collocavit Nauck 342 *ῥ᾿ ἐπέεσσι* codd. 347 *βουλεύωσ᾿* ACD et Ar.: *βουλεύσωσ᾿* Vrat. — *αὐτοῖς* Lips. — *ἄνυσις . . αὐτῶν* parenthesi alii includunt alii post *αὐτῶν* virgulam ponunt 349 *εἴ τε . . εἴτε* ACD: *ἦ τε . . ἦε* Bekker 351 *ἐν* AD: *ἐπ᾿* C 353 in suspicionem vocavit Heyne, fort. *ἀστράπτοντ᾿ . . . σήματ᾿ Ἀχαιοῖς* 354—9 ab alio poeta illatos esse probabat Bekker Hom. Bl. II 7 355 *τινι* coni. Doederlein em. hom. p. 10 *παρ᾿*: *περ* Ar. 356 suspectum hoc loco habuit Heyne — *ὁρμήματα*: *οἰμήματα* Apoll. Soph. 119, 27 362 *Ἀγαμέμνων* Vrat. nescio an vere 364 *πείθονται* CD 365 *γνώσῃ* codd. 366 *σφέας* codd.

γνώςεαι εἰ καὶ θεςπεςίῃ πόλιν οὐκ ἀλαπάξεις
ἦ ἀνδρῶν κακότητι καὶ ἀφραδίῃ πολέμοιο.“
  τὸν δ᾿ ἀπαμειβόμενος προςέφη κρείων Ἀγαμέμνων·
„ἦ μὰν αὖτ᾿ ἀγορῇ νικᾷς, γέρον, υἷας Ἀχαιῶν.
αἲ γάρ, Ζεῦ τε πάτερ καὶ Ἀθηναίη καὶ Ἄπόλλων,
τοιοῦτοι δέκα μοι ςυμφράδμονες εἶεν Ἀχαιῶν·
τῷ κε τάχ᾿ ἠμύςειε πόλις Πριάμοιο Fάνακτος
χερςὶν ὑφ᾿ ἡμετέρῃςι Fαλοῦςά τε περθομένη τε.
ἀλλά μοι αἰγίοχος Κρονίδης Ζεὺς ἄλγε᾿ ἔδωκεν,
ὅς με μετ᾿ ἀπρήκτους ἔριδας καὶ νείκεα βάλλει.
[καὶ γὰρ ἐγὼν Ἀχιλεύς τε μαχηςάμεθ᾿ εἵνεκα κούρης
ἀντιβίοιςι Fέπεςςιν, ἐγὼ δ᾿ ἦρχον χαλεπαίνων.]
εἰ δέ ποτ᾿ ἔς γε μίαν βουλεύςομεν, οὐκέτ᾿ ἔπειτα
Τρωςὶν ἀνάβληςις κακοῦ ἔςςεται, οὐδ᾿ ἠβαιόν.
νῦν δ᾿ ἔρχεςθ᾿ ἐπὶ δεῖπνον, ἵνα ξυνάγωμεν Ἄρηα.
εὖ μέν τις δόρυ θηξάςθω, εὖ δ᾿ ἀςπίδα θέςθω,
εὖ δέ τις ἵπποιςιν δεῖπνον δότω ὠκυπόδεςςιν,
εὖ δέ τις ἅρματος ἀμφὶ Fιδὼν πολέμοιο μεδέςθω,
ὥς κε πανημέριοι ςτυγερῷ κρινώμεθ᾿ Ἄρηι.
οὐ γὰρ παυςωλή γε μετέςςεται, οὐδ᾿ ἠβαιόν,
εἰ μὴ νὺξ ἐλθοῦςα διακρινέει μένος ἀνδρῶν.
ἱδρώςει μέν τευ τελαμὼν ἀμφὶ ςτήθεςφιν
ἀςπίδος ἀμφιβρότης, περὶ δ᾿ ἔγχεϊ χεῖρα καμεῖται·
ἱδρώςει δέ τευ ἵππος ἐύξοον ἅρμα τιταίνων.
ὃν δέ κ᾿ ἐγὼν ἀπάνευθε μάχης ἐθέλοντα νοήςω
μιμνάζειν παρὰ νηυςὶ κορωνίςιν, οὔ Fοι ἔπειτα
ἄρκιον ἐςςεῖται φυγέειν κύνας ἠδ᾿ οἰωνούς.“
  ὣς ἔφατ᾿, Ἀργεῖοι δὲ μέγ᾿ ἴαχον, ὡς ὅτε κῦμα
ἀκτῇ ἐφ᾿ ὑψηλῇ, ὅτε κινήςῃ Νότος ἐλθών,

371 = *Δ* 288. *H* 132. *Π* 97 373—4 = *Δ* 290—91 374 = *N* 816 381 = *T* 275 385 = *Σ* 209 391 = *Θ* 10 394 = 333.

367—8 alius esse poetae videntur atque 365—6 367 *γνώσεαι εἰ* Barnes: *γνώσεαι δ᾿ εἰ* codd. *γνώσῃ δ᾿ εἰ* Nauck — *εἰ*: *ἦ* Duentzer collato *Π* 243 — *ἀλαπάζεις* Bekker Hom. Bl. II 27 370 *ἦ μὴν* Bekker 371 *Ἄπολλον* codd., cf. prol. p. 123 375 *ἄλγε᾿ ἔθηκεν* Eust. 377—8 damnavit Koechly 377 *μαχησάμεθ᾿* Ar.: *μαχεσσάμεθ᾿* codd., cf. prol. p. 108 378 *ἀντιβίοις ἐπέεσσιν* codd. 380 *γρ. οὐ δὴ βαιόν* schol. A 384 *ἀμφὶς* codd. 388 *στήθεσφιν* AC: *στήθεσσιν* D 391 *δέ κ᾿*: *δ᾿ ἂν* Ambr., cf. *Θ* 10 — *ἐθέλοντα*: *πτώσσοντα* Arist. eth. Nic. III 11 394 cf. 333 395 *κινήσει* C.

προβλῆτι σκοπέλῳ· τὸν δ᾽ οὔ ποτε κύματα λείπει 3
παντοίων ἀνέμων, ὅτ᾽ ἂν ἔνθ᾽ ἢ ἔνθα γένωνται.
ἀνστάντες δ᾽ ὀρέοντο κεδασθέντες κατὰ νῆας,
κάπνισσάν τε κατὰ κλισίας, καὶ δεῖπνον ἕλοντο.
ἄλλος δ᾽ ἄλλῳ ἔρεζε θεῶν αἰειγενετάων,
εὐχόμενος θάνατόν τε φυγεῖν καὶ μῶλον Ἄρηος.
αὐτὰρ ὃ βοῦν ἱέρευσε Fάναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων
πίονα πενταFέτηρον ὑπερμενέι Κρονίωνι,
κίκλησκεν δὲ γέροντας ἀριστῆας Παναχαιῶν,
Νέστορα μὲν πρώτιστα καὶ Ἰδομενῆα Fάνακτα,
αὐτὰρ ἔπειτ᾽ Αἴαντε δύω καὶ Τυδέος υἱόν,
ἕκτον δ᾽ αὖτ᾽ Ὀδυσῆα Διὶ μῆτιν ἀτάλαντον.
αὐτόματος δέ Fοι ἦλθε βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος·
Fείδεε γὰρ κατὰ θυμὸν ἀδελφεὸν ὡς ἐπονεῖτο.
βοῦν δὲ περίστησάν τε καὶ οὐλοχύτας ἀνέλοντο.
τοῖσιν δ᾽ εὐχόμενος μετέφη κρείων Ἀγαμέμνων·
„Ζεῦ κύδιστε μέγιστε, κελαινεφές, αἰθέρι ναίων,
μὴ πρὶν ἐπ᾽ ἠέλιον δῦναι καὶ ἐπὶ κνέφας ἐλθεῖν,
πρίν με κατὰ πρηνὲς βαλέειν Πριάμοιο μέλαθρον
αἰθαλόεν, πρῆσαι δὲ πυρὸς δεΐοιο θύρετρα,
Ἑκτόρεον δὲ χιτῶνα περὶ στήθεσσι δαΐξαι
χαλκῷ FρωγαλέοΝ· πολέες δ᾽ ἀμφ᾽ αὐτὸν ἑταῖροι
πρηνέες ἐν κονίῃσιν ὀδὰξ λαζοίατο γαῖαν."
ὣς ἔφατ᾽. οὐδ᾽ ἄρα πώ Fοι ἐπεκραίαινε Κρονίων,
ἀλλ᾽ ὅ γε δέκτο μὲν ἱρά, πόνον δ᾽ ἀμέγαρτον ὄφελλεν.
αὐτὰρ ἐπεί ῥ᾽ εὔξαντο καὶ οὐλοχύτας προβάλοντο,
αὐέρυσαν μὲν πρῶτα καὶ ἔσφαξαν καὶ ἔδειραν,
μηρούς τ᾽ ἐξέταμον κατά τε κνίσῃ ἐκάλυψαν
δίπτυχα ποιήσαντες, ἐπ᾽ αὐτῶν δ᾽ ὠμοθέτησαν.
καὶ τὰ μὲν ἂρ σχίζῃσιν ἀφύλλοισιν κατέκαιον,

402—3 = *Η* 314—5 416 = *Π* 841 419 = *Γ* 302 421—24 = *Α* 458—61.

397 γρ. *γένηται* schol. A 398 *ἀστάντες* alios legisse arguit schol. A *ὀρόωντο* C 401 *γε φυγεῖν κατὰ μῶλον* Meineke in Herm. III 260 410 *περίστησαν τε* Bekker hic et *μ* 356 collato *Δ* 532: *περιστήσαντο* codd. 412 γρ. *Ζεῦ πάτερ Ἴδηθεν μεδέων* (= *Γ* 320) schol. A 415 *πλῆσαι* Ar. — *δηίοιο* codd., cf. prol. p. 112 419 *πώς* coni. Nauck 420 *ἀμέγαρτον*: *ἀλίαστον* Ar. 421 *οὐλοχύτας ἀνέλοντο* codd. in *Α* 449 423 *κνίσῃ* (*οὐδετέρως*) Ar.

σπλάγχνα δ᾽ ἄρ᾽ ἀμπείραντες ὑπείρεχον Ἡφαίστοιο. 3
αὐτὰρ ἐπεὶ κατὰ μῆρ᾽ ἐκάη καὶ σπλάγχνα πάσαντο,
μίστυλλόν τ᾽ ἄρα τἆλλα καὶ ἀμφ᾽ ὀβελοῖσιν ἔπειραν,
ὤπτησάν τε περιφραδέως, Fερύσαντό τε πάντα.
αὐτὰρ ἐπεὶ παύσαντο πόνου τετύκοντό τε δαῖτα,
δαίνυντ᾽, οὐδέ τι θυμὸς ἐδεύετο δαιτὸς ἐFίσης.
αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἕντο,
τοῖς ἄρα μύθων ἦρχε Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ·
„Ἀτρεΐδη κύδιστε, Fάναξ ἀνδρῶν Ἀγάμεμνον,
μηκέτι νῦν δήθ᾽ αὖθι λεγώμεθα, μηδ᾽ ἔτι δηρόν
ἀμβαλλώμεθα Fέργον, ὃ δὴ θεὸς ἐγγυαλίζει·
ἀλλ᾽ ἄγε, κήρυκες μὲν Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων
λαὸν κηρύσσοντες ἀγειρόντων κατὰ νῆας,
ἡμεῖς δ᾽ ἀθρόοι ὧδε κατὰ στρατὸν εὐρὺν Ἀχαιῶν
ἴομεν, ὄφρα κε θᾶσσον ἐγείρομεν ὀξὺν Ἄρηα."
ὣς ἔφατ᾽, οὐδ᾽ ἀπίθησε Fάναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·
αὐτίκα κηρύκεσσι λιγυφθόγγοισι κέλευσεν
κηρύσσειν πόλεμόνδε καρηκομόωντας Ἀχαιούς.
οἱ μὲν ἐκήρυσσον, τοὶ δ᾽ ἠγείροντο μάλ᾽ ὦκα.
οἱ δ᾽ ἀμφ᾽ Ἀτρεΐωνα διοτρεφέες βασιλῆες
θῦνον κρίνοντες, μετὰ δὲ γλαυκῶπις Ἀθήνη
αἰγίδ᾽ ἔχους᾽ ἐρίτιμον, ἀγήραον ἀθανάτην τε,
τῆς ἑκατὸν θύσανοι παγχρύσεοι ἠερέθονται,
πάντες ἐυπλεκέες, ἑκατόμβοιος δὲ Fέκαστος.
σὺν τῇ παιφάσσουσα διέσσυτο λαὸν Ἀχαιῶν
ὀτρύνους᾽ ἰέναι· ἐν δὲ σθένος ὦρσε Fεκάστῳ
καρδίῃ, ἄλληκτον πολεμίζειν ἠδὲ μάχεσθαι.
τοῖσι δ᾽ ἄφαρ πόλεμος γλυκίων γένετ᾽ ἠὲ νέεσθαι
ἐν νηυσὶ γλαφυρῇσι φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν.
ἠύτε πῦρ ἀFίδηλον ἐπιφλέγει ἄσπετον ὕλην
οὔρεος ἐν κορυφῇσι, Fεκὰς δέ τε φαίνεται αὐγή,

427—32 = *Α* 464—9 434 = *Ι* 96. *Τ* 146 442—4 = 50—2 442 = *Ψ* 39 452 = *Λ* 12 *Ξ* 152 453—4 = *Λ* 13—14.

425 *σπλάγχνα πάσαντο* Ar.: *σπλάγχν᾽ ἐπάσαντο* codd. 435 *δήθ᾽ αὖθι* AD Ar.: *δήτ᾽ αὖθι* C, *νῦν ⟨δὴ⟩ ταῦτα* Zen., *δὴ νῦν αὖθι* Callistratus 436 *ἐγγυαλίζει* A Ar.: *ἐγγυαλίξει* C *ἐγγυαλύξει* D 447 *ἀγήραον* ACD: *ἀγήρων* Ar. 448 *ἠερέθοντο* Zen. 455—8 eiec. Bekker. 456 *κορυφῇσι ἑκὰς* Nauck: *κορυφῆς ἑκάθεν* codd.

ὣς τῶν ἐρχομένων ἀπὸ χαλκοῦ θεσπεσίοιο 3
αἴγλη παμφανόωσα δι' αἰθέρος οὐρανὸν ἷκεν.
τῶν δ', ὥς τ' ὀρνίθων πετεηνῶν Ϝέθνεα πολλά,
χηνῶν ἢ γεράνων ἢ κύκνων δουλιχοδείρων,
Ἀσίῳ ἐν λειμῶνι Καϋστρίου ἀμφὶ ῥέϜεθρα
ἔνθα καὶ ἔνθα ποτῶνται ἀγαλλόμενα πτερύγεσσιν,
κλαγγηδὸν προκαθιζόντων, σμαραγεῖ δέ τε λειμών,
ὣς τῶν Ϝέθνεα πολλὰ νεῶν ἄπο καὶ κλισιάων
ἐς πεδίον προχέϜοντο Σκαμάνδριον· αὐτὰρ ὑπὸ χθὼν
σμερδαλέον κονάβιζε ποδῶν αὐτῶν τε καὶ ἵππων.
ἔσταν δ' ἐν λειμῶνι Σκαμανδρίῳ ἀνθεμόεντι
μυρίοι, ὅσσα τε φύλλα καὶ ἄνθεα γίνεται ὥρῃ.
ἠύτε μυιάων ἁδινάων Ϝέθνεα πολλά,
αἵ τε κατὰ σταθμὸν ποιμνήιον ἠλάσκουσιν
ὥρῃ Ϝειαρινῇ, ὅτε τε γλάγος ἄγγεα δεύει,
τόσσοι ἐπὶ Τρώεσσι καρηκομόωντες Ἀχαιοί
ἐν πεδίῳ ἵσταντο, διαρραῖσαι μεμαῶτες.
τοὺς δ', ὥς τ' αἰπόλια πλατέ' αἰγῶν αἰπόλοι ἄνδρες
ῥεῖα διακρίνωσιν, ἐπεί κε νομῷ μιγέωσιν,
ὣς τοὺς ἡγεμόνες διεκόσμεον ἔνθα καὶ ἔνθα
ὑσμίνηνδ' ἰέναι, μετὰ δὲ κρείων Ἀγαμέμνων,
ὄμματα καὶ κεφαλὴν Ϝίκελος Διὶ τερπικεραύνῳ,
Ἄρεϊ δὲ ζώνην, στέρνον δὲ Ποσειδάωνι.
ἠύτε βοῦς ἀγέληφι μέγ' ἔξοχος ἔπλετο πάντων
ταῦρος· ὃ γάρ τε βόεσσι μεταπρέπει ἀγρομένῃσιν·
τοῖον ἄρ' Ἀτρεΐδην θῆκε Ζεὺς ἤματι κείνῳ,
ἐκπρεπέ' ἐν πολλοῖσι καὶ ἔξοχον ἡρώεσσιν. 483
οἳ δ' ἄρ' ἴσαν ὡς εἴ τε πυρὶ χθὼν πᾶσα νέμοιτο·
γαῖα δ' ὑπεστενάχιζε Διὶ ὣς τερπικεραύνῳ
χωομένῳ, ὅτε τ' ἀμφὶ Τυφωέι γαῖαν ἱμάσσῃ

460 = *Ο* 692 464—69 = 427—32 468 = *ι* 51 471 = *Π* 643
474 = *Λ* 679.

461 *Ἀσίῳ* C et Verg. georg. I 183: *Ἀσίω* AD Ar. 462 *ἀγαλλόμενα* A Ar.: *ἀγαλλόμεναι* CD 463 *λειμών*: *γαῖα* Ar. 465 et 467 *Καμάνδριον* codd. interpolati 468 *γίνεται* ACD quod in *γίγνεται* contra veterem *παράδοσιν* corrigere nolui 469—73 alius esse fabricae intellexit Bekker, cf. prol. p. 25 471 *ὥρῃ ἐν* codd., *ἐν* deleri iussit Bentley collatis *ε* 485 et Hes. opp. 494. 534 478—9 damnat O. Franke 481 *ἀγρομένοισι* C 494—877 om. D 782 *ἱμάσσει* C.

εἰν Ἀρίμοις, ὅθι φασὶ Τυφωέος ἔμμεναι εὐνάς. 3
ὣς ἄρα τῶν ὑπὸ ποσσὶ μέγα στεναχίζετο γαῖα
ἐρχομένων· μάλα δ' ὦκα διέπρησσον πεδίοιο.
Τρωσὶν δ' ἄγγελος ἦλθε ποδήνεμος ὠκέα Ἶρις
πὰρ Διὸς αἰγιόχοιο σὺν ἀγγελίῃ ἀλεγεινῇ·
οἳ δ' ἀγορὰς ἀγόρευον ἐπὶ Πριάμοιο θύρῃσιν
πάντες ὁμηγερέες, ἠμὲν νέοι ἠδὲ γέροντες.
ἀγχοῦ δ' ἱσταμένη προσέφη πόδας ὠκέα Ἶρις·
Ϝείσατο δὲ φθογγὴν υἷι Πριάμοιο Πολίτῃ,
ὃς Τρώων σκοπὸς ἷζε, ποδωκείῃσι πεποιθώς,
τύμβῳ ἐπ' ἀκροτάτῳ Αἰσυήταο γέροντος,
δέχμενος ὁππότε ναῦφιν ἀφορμηθεῖεν Ἀχαιοί.
τῷ μιν Ϝεισαμένη προσέφη πόδας ὠκέα Ἶρις·
„ὦ γέρον, αἰεί τοι μῦθοι φίλοι ἄκριτοί εἰσιν,
ὥς ποτ' ἐπ' εἰρήνης· πόλεμος δ' ἀλίαστος ὄρωρεν.
ἦ μὲν δὴ μάλα πολλὰ μάχας εἰσήλυθον ἀνδρῶν,
ἀλλ' οὔ πω τοιόνδε τοσόνδε τε λαὸν ὄπωπα·
λίην γὰρ φύλλοισι ϜεϜοικότες ἢ ψαμάθοισιν
ἔρχονται πεδίοιο μαχησόμενοι προτὶ Ϝάστυ.
Ἕκτορ, σοὶ δὲ μάλιστ' ἐπιτέλλομαι ὧδέ γε ῥέξαι.
πολλοὶ γὰρ κατὰ Ϝάστυ μέγα Πριάμου ἐπίκουροι,
ἄλλη δ' ἄλλων γλῶσσα πολυσπερέων ἀνθρώπων·
τοῖσι Ϝέκαστος ἀνὴρ σημαινέτω, οἷσί περ ἄρχει,
τῶν δ' ἐξηγείσθω, κοσμησάμενος πολιήτας.“
ὣς ἔφαθ', Ἕκτωρ δ' οὔ τι θεᾶς Ϝέπος ἠγνοίησεν,
αἶψα δ' ἔλυσ' ἀγορήν· ἐπὶ τεύχεα δ' ἐσσεύοντο.
πᾶσαι δ' ὠίγνυντο πύλαι, ἐκ δ' ἔσσυτο λαός,
πεζοί θ' ἱππῆές τε· πολὺς δ' ὀρυμαγδὸς ὀρώρει.
ἔστι δέ τις πόλιος προπάροιθ' αἰπεῖα κολώνη,

785 = *Γ* 14. *Ψ* 364. 786[b] = *Ε* 368 789 = *Η* 415 et *Ι* 36
790 = *Γ* 129. *Λ* 199. *Ω* 87 804[a] = *τ* 175 809—10 = *Θ* 58—9
811 cf. *Φ* 567.

post 783 fuisse qui adderent *χώρῳ ἐνὶ δρυόεντι Ὕδης ἐν πίονι δήμῳ* refert Strabo XIII p. 626. 784 *στοναχ.* C 785 *διέπρησον* C 786 *Ϝῖρις* Bekker, cf. prol. p. 162 791—5 *ἀθετοῦνται* schol. A 791 *υἱέϊ* A 792 fort. *ποδωκείῃφι*, cf. prol. § 83 794 *δέχμενος* Cobet misc. crit. 360: *δέγμενος* codd. 795 *ἐεισαμένη* codd. — *γρ. μετέφη* A 798 *ἤδη μὲν* Ar. 801 *προτὶ* Zen. Aristoph. Ar.: *περὶ* codd. 802 *ὧδέ γε*: *ὧδε δὲ* AC 811 *πόλιος προπάροιθεν* (corr. *προπάροιθ'*) Apoll. Soph. 102, 3: *προπάροιθε πόλιος* codd., *πόλεος* coni. Nauck, cf. *Φ* 567 et prol. § 103.

ἐν πεδίῳ ἀπάνευθε, περίδρομος ἔνθα καὶ ἔνθα, 3
τὴν ἤ τοι ἄνδρες Βατίειαν κικλήσκουσιν,
ἀθάνατοι δέ τε σῆμα πολυσκάρθμοιο Μυρίνης·
ἔνθα τότε Τρῶές τε διέκριθεν ἠδ᾽ ἐπίκουροι.

ΚΑΤΑΛΟΓΟΙ.

Ἔσπετε νῦν μοι, Μοῦσαι Ὀλύμπια δώματ᾽ ἔχουσαι — Β 484
ὑμεῖς γὰρ θεαί ἐστε πάρεστέ τε Ϝίστε δὲ πάντα,
ἡμεῖς δὲ κλέος οἶον ἀκούομεν οὐδέ τι Ϝίδμεν —
οἵ τινες ἡγεμόνες Δαναῶν καὶ κοίρανοι ἦσαν.
πληθὺν δ᾽ οὐκ ἂν ἐγὼ μυθήσομαι οὐδ᾽ ὀνομήνω,
οὐδ᾽ εἴ μοι δέκα μὲν γλῶσσαι, δέκα δὲ στόματ᾽ εἶεν,
φωνὴ δ᾽ ἄρρηκτος, χάλκεον δέ μοι ἦτορ ἐνείη.
[εἰ μὴ Ὀλυμπιάδες Μοῦσαι, Διὸς αἰγιόχοιο
θυγατέρες, μνησαίαθ᾽ ὅσοι ὑπὸ Ἴλιον ἦλθον.
ἀρχοὺς αὖ νηῶν Ϝερέω νῆάς τε προπάσας.]
Βοιωτῶν μὲν Πηνέλεως καὶ Λήιτος ἦρχον
Ἀρκεσίλαός τε Προθοήνωρ τε Κλονίος τε,
οἵ θ᾽ Ὑρίην ἐνέμοντο καὶ Αὐλίδα πετρήεσσαν
Σχοῖνόν τε Σκῶλόν τε πολύκνημόν τ᾽ Ἐτεωνόν,
Θέσπειαν Γραῖάν τε καὶ εὐρύχορον Μυκαλησσόν,
οἵ τ᾽ ἀμφ᾽ Ἅρμ᾽ ἐνέμοντο καὶ Εἰλέσιον καὶ Ἐρύθρας,
οἵ τ᾽ Ἐλεῶν᾽ εἶχον ἠδ᾽ Ὕλην καὶ Πετεῶνα,
Ὠκαλέην Μεδεῶνά τ᾽, ἐυκτίμενον πτολίεθρον,

484 = *Λ* 218. *Ξ* 508. *Π* 112 488 = *δ* 240. *λ* 328. 517 491 cf. *B* 598 et Hes. theog. 25. 52. 966. 1022.

Catalogum navium non integrum, sed recentibus additamentis auctum Iliadis carminibus insertum videri exposuimus prol. § 21; veterem formam restituentibus facem praetulit Koechlius in dissertatione de genuina catalogi Homerici forma, cum catalogum ipsum ex strophis quinum versuum compositum esse doceret, quod ita nobis persuasit, ut strophis istis aliquoties epilogos binum versuum (509—10. 601—2. 636—7) subiectos, quin etiam strophas trinum (650—2. 753—5), fortasse etiam quaternum versuum (569—580. 603—614. 756—9) similiter atque in Hesiodea theogonia intermixtas esse statuerimus. Denique catalogum, qui a Pisistrato medius inter versus veteris carminis interiectus est, cur peculiaris carminis vice fungi maluerim, disserui prol. § 9 484—493 totum prooemium dubito an recens praefixum sit 484 *Ὀλυμπιάδες* **βαθύκολποι** Zen. 485 *γρ.* *παρῆστε* schol. A 487 om. C **491—2 damnavit Heyne, 491—3 eiecit Bekker** 494—877 om. D et cod. Townl. 496 *γρ.* **οἳ Θυρίην** schol. A 498 **Θέσπῖαν** A 500 *ἠδ᾽*: *ἰδ᾽* C

Κῶπας Εὔτρησίν τε πολυτρήρωνά τε Θίσβην, 4
οἵ τε Κορώνειαν καὶ ποιήενθ᾽ Ἁλίαρτον,
οἵ τε Πλάταιαν ἔχον ἠδ᾽ οἳ Γλίσαντ᾽ ἐνέμοντο,
οἵ θ᾽ Ὑποθήβας εἶχον, ἐυκτίμενον πτολίεθρον,
Ὄγχηστόν θ᾽ ἱερόν, Ποσιδήιον ἀγλαὸν ἄλσος,
οἵ τε πολυστάφυλον Ἄρνην ἔχον, οἵ τε Μίδειαν
Νισάν τε ζαθέην Ἀνθηδόνα τ᾽ ἐσχατόωσαν.
τῶν μὲν πεντήκοντα νέες κίον, ἐν δὲ Ϝεκάστῃ
κοῦροι Βοιωτῶν ἑκατὸν καὶ Ϝείκοσι βαῖνον,
οἳ δ᾽ Ἀσπληδόνα ναῖον ἰδ᾽ Ὀρχομενὸν Μινύειον,
τῶν ἦρχ᾽ Ἀσκάλαφος καὶ Ἰάλμενος, υἷες Ἄρηος,
οὓς τέκε Ϝαστυόχη δόμῳ Ἄκτορος Ἀζεΐδαο,
[παρθένος αἰδοίη, ὑπερώιον εἰσαναβᾶσα,]
Ἄρηι κρατερῷ· ὃ δέ Ϝοι παρελέξατο λάθρῃ.
τῶν δὲ τριήκοντα γλαφυραὶ νέες ἐστιχόωντο.
αὐτὰρ Φωκήων Σχεδίος καὶ Ἐπίστροφος ἦρχον,
υἱέες Ἰφίτοο μεγαθύμου Ναυβολίδαο,
οἳ Κυπάρισσον ἔχον Πυθῶνά τε πετρήεσσαν
Κρισάν τε ζαθέην καὶ Δαυλίδα καὶ Πανοπῆα,
οἵ τ᾽ Ἀνεμώρειαν καὶ Ὑάμπολιν ἀμφενέμοντο,
οἵ τ᾽ ἄρα πὰρ ποταμὸν Κηφισὸν δῖον ἔναιον,
οἵ τε Λίλαιαν ἔχον πηγῆς ἔπι Κηφισοῖο·
τοῖς δ᾽ ἅμα τεσσαράκοντα μέλαιναι νῆες ἕποντο.
οἳ μὲν Φωκήων στίχας ἵστασαν ἀμφιέποντες,
Βοιωτῶν δ᾽ ἔμπλην ἐπ᾽ ἀριστερὰ θωρήσσοντο.
Λοκρῶν δ᾽ ἡγεμόνευεν Ὀιλῆος ταχὺς Αἴας,
[μείων, οὔ τι τόσος γε ὅσος Τελαμώνιος Αἴας,
ἀλλὰ πολὺ μείων· ὀλίγος μὲν ἔην, λινοθώρηξ,
ἐγχείῃ δ᾽ ἐκέκαστο Πανέλληνας καὶ Ἀχαιούς,]
οἳ Κῦνόν τ᾽ ἐνέμοντ᾽ Ὀπόεντά τε Καλλίαρόν τε
Βῆσσάν τε Σκάρφην τε καὶ Αὐγειὰς ἐρατεινὰς

506 hymn. Apoll. Pyth. 52 506^b = *ζ* 266 514^b = *ρ* 101. *Π* 184 516 = 602. 680. 733 527^b = *N* 66 528^b = *Δ* 473 529^b cf. *B* 830. 530^a = *Π* 808

502 ***Θίσβην***: ***Μέσσην*** Zen. 504 ***Γλισᾶντα*** AC, cf. schol. B et Eust. 505 et 507 seclusit Koechly opusc. p. 24 — ***ὑπὸ Θήβας*** C 507 ***Ἄρνην***: ***Ἄσκρην*** Zen., *γρ.* ***Τάρνην*** (an ***Ϝάρνην***?) Strabo IX p. 413, cf. Lehrs Arist.[2] p. 228 508 ***Νῖσαν*** codd.: ***Ἶσον*** vel ***Κρεῦσαν*** vel ***Φαρὰς*** alios scripsisse testantur Strabo IX p. 405 et Eust. 511 ***Ἀσπληδόν᾽ ἔναιον*** C 514 secl. Koechly 516 *τῶν* A in textu: *τοὺς* A sup. lin. et C et Ar., cf. prol. § 85 517 *γρ.* ***Φωκείων*** Ar. 518 ***Ἰφίτου*** codd., cf. prol. § 80 520 ***Κρίσσαν*** dett. codd. — ***καὶ Πανοπτέων*** Zen. 521 *γρ.* ***Ἀνεμώλειαν*** Strabo IX p 424 524. 710. 737. 747. 759 ***τεσσεράκοντα*** A 525—6 damnat Bergk Gr. Lit. p. 558 — 525 ***ἕστασαν*** C 527 *γρ.* ***ὁ Ἰλῆος*** schol. A 528 damnat Zen. 529—30 ***ἀθετοῦνται*** schol. A, cf. *N* 681 722 532 ***Σβῆσσαν*** C ***Βῆσσαν*** Zen.

Τάρφην τε Θρόνιόν τε Βοαγρίου ἀμφὶ ῥέεθρα· 4
τῷ δ' ἅμα τεσσαράκοντα μέλαιναι νῆες ἕποντο.
[Λοκρῶν, οἳ ναίουσι πέρην ἱερῆς Εὐβοίης.]
οἳ δ' Εὔβοιαν ἔχον μένεα πνείοντες Ἄβαντες,
Χαλκίδα τ' Εἰρέτριάν τε πολυστάφυλόν θ' Ἱστίαιαν
Κήρινθόν τ' ἔφαλον Δίου τ' αἰπὺ πτολίεθρον,
οἵ τε Κάρυστον ἔχον ἠδ' οἳ Στύρα ναιετάασκον,
τῶν αὖθ' ἡγεμόνευ' Ἐλεφήνωρ ὄζος Ἄρηος,
Χαλκωδοντιάδης, μεγαθύμων ἀρχὸς Ἀβάντων·
τῷ δ' ἅμ' Ἄβαντες ἕποντο θοοί, ὄπιθεν κομόωντες,
αἰχμηταί, μεμαῶτες ὀρεκτῇσιν μελίῃσιν
θώρηκας ῥήξειν δηΐων ἀμφὶ στήθεσσιν.
τῷ δ' ἅμα τεσσαράκοντα μέλαιναι νῆες ἕποντο.
οἳ δ' ἄρ' Ἀθήνας εἶχον, ἐυκτίμενον πτολίεθρον,
δῆμον Ἐρεχθῆος μεγαλήτορος, ὅν ποτ' Ἀθήνη
θρέψε Διὸς θυγάτηρ, τέκε δὲ ζείδωρος ἄρουρα·
[κὰδ δ' ἐν Ἀθήνῃς εἷσεν, ἑῷ ἐν πίονι νηῷ·
ἔνθα δέ μιν ταύροισι καὶ ἀρνειοῖς ἱλάονται
κοῦροι Ἀθηναίων περιτελλομένων ἐνιαυτῶν·]
τῶν αὖθ' ἡγεμόνευ' υἱὸς Πετεῶο Μενεσθεύς·
[τῷ δ' οὔ πώ τις ὁμοῖος ἐπιχθόνιος γένετ' ἀνήρ
κοσμῆσαι ἵππους τε καὶ ἀνέρας ἀσπιδιώτας·
Νέστωρ οἶος ἔριζεν· ὁ γὰρ προγενέστερος ἦεν.]
τῷ δ' ἅμα πεντήκοντα μέλαιναι νῆες ἕποντο.
Αἴας δ' ἐκ Σαλαμῖνος ἄγεν δυοκαίδεκα νῆας.
[στῆσε δ' ἄγων, ἵν' Ἀθηναίων ἵσταντο φάλαγγες.]
οἳ δ' Ἄργος τ' εἶχον Τίρυνθά τε τειχιόεσσαν,
Ἑρμιόνην Ἀσίνην τε βαθὺν κατὰ κόλπον ἐχούσας,
Τροιζῆν' Ἠιόνας τε καὶ ἀμπελόεντ' Ἐπίδαυρον,

536^b = Γ 8 540^b = Β 663. 703   541 = Δ 464   552 cf. Δ 327
554 = Π 167.

535 damnat Koechly op. 34   537 τ' Ἰστίαιαν A   544 στήθεσσιν AC: στήθεσφι anecd. Bekk. 836, 9   549—51 secl. Koechly   549 ἐνὶ πίονι Bekker, cf. Hom. Bl. I 145   552 τῶν δ' αὖθ' C   553—55 damnavit Zen., Pisistratum intercalasse narrat Diogenes Laert. I 57, eosdem agnovit Herodotus VII 161; repugnant isti versus legi strophicae, nisi totius huius capituli unum versum 551 expellere malis   558 om. A, habet C, damnavit Ar, ἄγεν νέας ἔκ τε Πολίχνης | ἔκ τ' Αἰγειρούσης Νισαίας τε Τρίποδός τε Megarenses legisse narrant Strabo IX p. 394, Diogenes Laert. I 57, Eustathius; equidem ut versum 558 a catalogo navium abhorrere iudico, ita antecedentem quoque versum ex pleniore commemoratione Salaminiorum et Aiacis Telamonii abbreviatum esse sentio hac in re consentiens cum Jordano Jahrb. f. Phil. CXXI 369
560 Ἑρμιόνην τ' Ἀσίην auctor cert. Hom. 282.

οἵ τ' ἔχον Αἴγιναν Μάσητά τε κοῦροι Ἀχαιῶν, 4
τῶν αὖθ' ἡγεμόνευε βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης
καὶ Σθένελος, Καπανῆος ἀγακλειτοῦ φίλος υἱός·
τοῖσι δ' ἅμ' Εὐρύαλος τρίτατος κίε, Ϝισόθεος φῶς,
Μηκιστῆος υἱὸς Ταλαϊονίδαο Ϝάνακτος·
συμπάντων δ' ἡγεῖτο βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης.
τοῖσι δ' ἅμ' ὀγδώκοντα μέλαιναι νῆες ἕποντο.
οἳ δὲ Μυκήνας εἶχον, ἐυκτίμενον πτολίεθρον,
ἀφνειόν τε Κόρινθον ἐυκτιμένας τε Κλεωνάς,
Ὀρνειάς τ' ἐνέμοντο Ἀραιθυρέην τ' ἐρατεινήν,
καὶ Σικυῶν', ὅθ' ἄρ' Ἄδρηστος πρῶτ' ἐμβασίλευεν,
οἵ θ' Ὑπερησίην τε καὶ αἰπεινὴν Γονόεσσαν
Πελλήνην τ' εἶχον, ἠδ' Αἴγιον ἀμφενέμοντο
Αἰγιαλόν τ' ἀνὰ πάντα καὶ ἀμφ' Ἑλίκην εὐρεῖαν,
τῶν ἑκατὸν νηῶν ἦρχε κρείων Ἀγαμέμνων
Ἀτρεΐδης. ἅμα τῷ γε πολὺ πλεῖστοι καὶ ἄριστοι
λαοὶ ἕποντ'· ἐν δ' αὐτὸς ἐδύσετο νώροπα χαλκόν
κυδιόων, πᾶσιν δὲ μετέπρεπεν ἡρώεσσιν,
οὕνεκ' ἄριστος ἔην, πολὺ δὲ πλείστους ἄγε λαούς.
οἳ δ' εἶχον κοΐλην Λακεδαίμονα καιετάεσσαν,
Φᾶρίν τε Σπάρτην τε πολυτρήρωνά τε Μέσσην,
Βρυσειάς τ' ἐνέμοντο καὶ Αὐγειὰς ἐρατεινάς,
οἵ τ' ἄρ' Ἀμύκλας εἶχον Ἕλος τ', ἔφαλον πτολίεθρον,
οἵ τε Λάαν εἶχον ἠδ' Οἴτυλον ἀμφενέμοντο,
τῶν Ϝοι ἀδελφεὸς ἦρχε, βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος,
ἑξήκοντα νεῶν· ἀπάτερθε δὲ θωρήσσοντο.
ἐν δ' αὐτὸς κίε Ϝῇσι προθυμίῃσι πεποιθώς,
ὀτρύνων πόλεμόνδε· μάλιστα δὲ Ϝίετο θυμῷ

565^b = Λ 428. Ψ 677   566 = Ψ 678   578 = Λ 16   581 = δ 1
584 = h. Ap. Pyth. 232   588 cf. Β 491.

562 γρ. νῆσόν τ' Αἴγιναν Strabo VIII p. 375   563 τῶν δ' C — post 563 auctor cert. Hom. addit: Τυδείδης οὗ πατρὸς ἔχων μένος Οἰνείδαο   565 Εὐρύπυλος cert. Hom. 288   566 Μηκιστέος A Μηκιστέως C — post 568 addit cert. Hom. ἐν δ' ἄνδρες πολέμοιο δαήμονες ἐστιχόωντο | Ἀργεῖοι λινοθώρηκες κέντρα πτολέμοιο   571 Παραιθυρέην Zen.   570 et 572 damnat Koechly   572 Argivo rhapsodo deberi putat O. Mueller Gr. Lit. I 94   573 Γονόεσσαν: Δονόεσσαν veterem lectionem ante Pisistratum fuisse narrat Pausanias VII 26, 13   577—80 damnat Bergk Gr. Lit. 558   578 ἐδύσατο C   579—80 damnat Zen.
579 πᾶσιν δὲ Zen. et edit. alt. Ar.: ὅτι πᾶσι AC   581 γρ. καιετάεσσαν schol. A, quod Zenodotum probasse docemur scholio Od. δ 1: κητώεσσαν codd.   582 γρ. Φάρην Eust. — Μέσσην: Θίσβην Max. Tyr. XVI 7, cf. Β 502   585 οἳ Τύλον Tyrannio, οἳ Λᾶάν τ' coni. Menrad iuvenis amicus
587 fort. ἀπάτερθεν δ' ἐστιχόοντο   588 ἧφι προθυμίῃφι coni. Nauck.

τίσασθαι Ἑλένης ὁρμήματά τε στοναχάς τε. 4
οἳ δὲ Πύλον τ' ἐνέμοντο καὶ Ἀρήνην ἐρατεινήν
καὶ Θρύον Ἀλφειοῖο πόρον, καὶ ἐΰκτιτον Αἰπύ,
καὶ Κυπαρισσήεντα καὶ Ἀμφιγένειαν ἔναιον
καὶ Πτελεὸν καὶ Ἕλος καὶ Δώριον, ἔνθα τε Μοῦσαι
ἀντόμεναι Θάμυριν τὸν Θρήικα παῦσαν ἀοιδῆς,
Οἰχαλίηθεν ἰόντα παρ' Εὐρύτου Οἰχαλιῆος·
στεῦτο γὰρ εὐχόμενος νικησέμεν, εἴ περ ἂν αὐταί
Μοῦσαι ἀείδοιεν, κοῦραι Διὸς αἰγιόχοιο·
αἳ δὲ χολωσάμεναι πηρὸν θέσαν, αὐτὰρ ἀοιδήν
θεσπεσίην ἀφέλοντο καὶ ἐκλέλαθον κιθαριστύν·
τῶν αὖθ' ἡγεμόνευε Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ,
τῷ δ' ἐνενήκοντα γλαφυραὶ νέες ἐστιχόωντο.
οἳ δ' ἔχον Ἀρκαδίην ὑπὸ Κυλλήνης ὄρος αἰπύ,
Αἰπύτιον παρὰ τύμβον, ἵν' ἀνέρες ἀγχιμαχηταί,
οἳ Φένεόν τ' ἐνέμοντο καὶ Ὀρχομενὸν πολύμηλον
Ῥίπην τε Στρατίην τε καὶ ἠνεμόεσσαν Ἐνίσπην,
καὶ Τεγέην εἶχον καὶ Μαντινέην ἐρατεινήν,
Στύμφηλόν τ' εἶχον καὶ Παρρασίην ἐνέμοντο,
τῶν ἦρχ' Ἀγκαίοιο πάις κρείων Ἀγαπήνωρ
ἑξήκοντα νεῶν· πολέες δ' ἐν νηὶ Ϝεκάστῃ
Ἀρκάδες ἄνδρες ἔβαινον, ἐπιστάμενοι πολεμίζειν.
αὐτὸς γάρ σφιν ἔδωκε Ϝάναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων
νῆας ἐυσσέλμους περάαν ἐπὶ Ϝοίνοπα πόντον,
Ἀτρεΐδης, ἐπεὶ οὔ σφι θαλάσσια Ϝέργα μεμήλει.
οἳ δ' ἄρα Βουπράσιόν τε καὶ Ἤλιδα δῖαν ἔναιον,
ὅσσον ἐφ' Ὑρμίνη καὶ Μύρσινος ἐσχατόωσα
πέτρη τ' Ὠλενίη καὶ Ἀλείσιον ἐντὸς ἐϜέργει,
τῶν αὖ τέσσαρες ἀρχοὶ ἔσαν, δέκα δ' ἀνδρὶ Ϝεκάστῳ
νῆες ἕποντο θοαί, πολέες δ' ἔμβαινον Ἐπειοί.
τῶν μὲν ἄρ' Ἀμφίμαχος καὶ Θάλπιος ἡγησάσθην,
υἷες ὃ μὲν Κτεάτου, ὃ δ' ἄρ' Εὐρύτου, Ἀκτορίωνε·

590 = *B* 356 592 = h. Ap. Pyth. 245, cf. *Λ* 711. 597 cf. *Θ* 526 598ᵇ = Z 420 601ᵇ = *Δ* 317 602 = *B* 516, cf. *γ* 7 et Gemoll, Herm. XVIII 44 613ᵇ = *Λ* 350 614ᵇ = *ε* 67 617 cf. *Λ* 757.

590 Messeniorum indiculus ab interpolatore catalogi eiectus esse videtur; eius reliquiae nescio an lateant in versibus *I* 149—153 592 *Εὔκτιτον αἰπύ* Pherecydes 596—600 utrum auctori catalogi an eius interpolatori debeantur dubitare possis 597 *στεῦτο γὰρ ἐρχόμενος* C 601 *τῶν δ'* C 607 et 614 damnat Koechly 609 Stentoris praeter Agapenorem versibus subditiciis hoc loco mentionem factam esse arguit schol. *E* 785 612—14 damnat Zen. 612 *ἔδωκε* Nauck: *δῶκε* codd., cf. prol. § 66 616 *Ὑρμίνη* Zen. 617 *Ἀλείσιον* codd.: *γρ. Ἀλήσιον* Eust. *Ἀλίσιον* Hesychius, cf. *Λ* 757 621 *ἄρ'* om. C, unde *Κτεάτοιο ὃ δ'* coni. Nauck — *Ἀκτορίωνε* A: *Ἀκτορίωνος* C.

τῶν δ' Ἀμαρυγκεΐδης ἦρχε κρατερὸς Διώρης· 4
τῶν δὲ τετάρτων ἦρχε Πολύξεινος θεοϜειδής,
υἱὸς Ἀγασθένεος Αὐγηιάδαο Ϝάνακτος.
οἳ δ' ἐκ Δουλιχίοιο Ἐχινάων θ' ἱεράων
νήσων, αἳ ναίουσι πέρην ἁλός, Ἤλιδος ἄντα,
τῶν αὖθ' ἡγεμόνευε Μέγης ἀτάλαντος Ἄρηι,
Φυλεΐδης, ὃν τίκτε διίφιλος ἱππότα Φυλεύς,
[ὅς ποτε Δουλίχιόνδ' ἀπενάσσατο πατρὶ χολωθείς.]
τῷ δ' ἅμα τεσσαράκοντα μέλαιναι νῆες ἕποντο.
αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς ἦγε Κεφαλλῆνας μεγαθύμους,
οἵ ῥ' Ἰθάκην εἶχον καὶ Νήριτον εἰνοσίφυλλον,
καὶ Κροκύλει' ἐνέμοντο καὶ Αἰγίλιπα τρηχεῖαν,
οἵ τε Ζάκυνθον ἔχον ἠδ' οἳ Σάμον ἀμφενέμοντο,
οἵ τ' ἤπειρον ἔχον ἠδ' ἀντιπέραι' ἐνέμοντο.
τῶν μὲν Ὀδυσσεὺς ἦρχε Διὶ μῆτιν ἀτάλαντος,
τῷ δ' ἅμα νῆες ἕποντο δυώδεκα μιλτοπάρῃοι.
Αἰτωλῶν δ' ἡγεῖτο Θόας Ἀνδραίμονος υἱός,
οἳ Πλευρῶν' ἐνέμοντο καὶ Ὤλενον ἠδὲ Πυλήνην
Χαλκίδα τ' ἀγχίαλον Καλυδῶνά τε πετρήεσσαν.
[οὐ γὰρ ἔτ' Οἰνῆος μεγαλήτορος υἱέες ἦσαν,
οὐδ' ἄρ' ἔτ' αὐτὸς ἔην, θάνε δὲ ξανθὸς Μελέαγρος,]
τῷ δ' ἐπὶ πάντ' ἐτέταλτο Ϝανασσέμεν Αἰτωλοῖσιν.
τῷ δ' ἅμα τεσσαράκοντα μέλαιναι νῆες ἕποντο.
Κρητῶν δ' Ἰδομενεὺς δουρικλυτὸς ἡγεμόνευεν,
οἳ Κνωσόν τ' εἶχον Γόρτυνά τε τειχιόεσσαν,
Λύκτον Μίλητόν τε καὶ ἀργινόεντα Λύκαστον
Φαιστόν τε Ῥύτιόν τε, πόλις εὖ ναιεταώσας,
ἄλλοι θ' οἳ Κρήτην ἑκατόμπολιν ἀμφενέμοντο.
τῶν μὲν ἄρ' Ἰδομενεὺς δουρικλυτὸς ἡγεμόνευεν
Μηριόνης τ' ἀτάλαντος Ἐνυαλίῳ ἀνδρεϊφόντῃ·
τοῖσι δ' ἅμ' ὀγδώκοντα μέλαιναι νῆες ἕποντο.
Τληπόλεμος δ' Ἡρακλεΐδης ἠΰς τε μέγας τε
ἐκ Ῥόδου ἐννέα νῆας ἄγεν Ῥοδίων ἀγερώχων,
οἳ Ῥόδον ἀμφενέμοντο διὰ τρίχα κοσμηθέντες,

627ᵇ = *K* 110 629 = *ο* 254 637 cf. *ι* 159 649 cf. *I* 383 651 = *H* 166. *Θ* 264. *P* 259. 653 = *E* 628 et *Γ* 167.

626 *αἵ*: *οἵ* Zen. 627 *τῶν δ'* C 628 *ἔτικτε* coni. Nauck 629 secl. Koechly 631 obelo notatus in A — *Κεφαλῆνας* C m. pr. 634 et 636 secl. Koechly. 634 *Σάμην* Zen. 635 *ἀντιπέραια νέμοντο* Bekker, at auctorem catalogi versus in tetrasyllaba vocabula exeuntes adamasse bene observavit W. C. Kayser in Phil. XVIII 688 641—2 damnat Zen. post 642 cod. Mosc. addit: *καὶ Τυδεὺς [ἐν] Θήβαις ὅτ' ἀπώλετο λαὸς Ἀχαιῶν* (= Z 223) 646 *Κνωσσόν* C 648 *πόλις* A: *πόλεις* C, cf. prol. § 86 649—51 seclusit et 652 *τῷ δ' ἄρ' ἅμ'* scripsit Koechly.

Λίνδον Ἰηλυσόν τε καὶ ἀργινόεντα Κάμειρον. 4
τῶν μὲν Τληπόλεμος δουρικλυτὸς ἡγεμόνευεν.
ὃν τέκε ϝαστυόχεια βίῃ Ἡρακληείῃ,
τὴν ἄγετ' ἐξ Ἐφύρης, ποταμοῦ ἄπο Σελλήεντος,
πέρσας ϝάστεα πολλὰ διοτρεφέων αἰζηῶν.
Τληπόλεμος δ' ἐπεὶ οὖν τράφ' ἐνὶ μεγάρῳ ἐυπήκτῳ,
αὐτίκα πατρὸς ἑοῖο φίλον μήτρωα κατέκτα,
ἤδη γηράσκοντα Λικύμνιον, ὄζον Ἄρηος.
αἶψα δὲ νῆας ἔπηξε, πολὺν δ' ὅ γε λαὸν ἀγείρας
βῆ φεύγων ἐπὶ πόντον· ἀπείλησαν γάρ οἱ ἄλλοι
υἱέες υἱωνοί τε βίης Ἡρακληείης.
αὐτὰρ ὅ γ' ἐς Ῥόδον ἷξεν ἀλώμενος, ἄλγεα πάσχων·
τριχθὰ δὲ ϝοίκηθεν καταφυλαδόν, ἠδ' ἐφίληθεν
ἐκ Διός, ὅς τε θεοῖσι καὶ ἀνθρώποισι ϝανάσσει,
καί σφιν θεσπέσιον πλοῦτον κατέχευε Κρονίων.
    Νιρεὺς αὖ Σύμηθεν ἄγε τρεῖς νῆας ἐϜίσας,
Νιρεὺς Ἀγλαΐης υἱὸς Χαρόποιο τε Ϝάνακτος,
Νιρεὺς ὃς κάλλιστος ἀνὴρ ὑπὸ Ἴλιον ἦλθεν
τῶν ἄλλων Δαναῶν μετ' ἀμύμονα Πηλεΐωνα.
ἀλλ' ἀλαπαδνὸς ἔην, παῦρος δέ Ϝοι εἵπετο λαός.
    οἳ δ' ἄρα Νίσυρόν τ' εἶχον Κράπαθόν τε Κάσον τε
καὶ Κῶν Εὐρυπύλοιο πόλιν, νήσους τε Καλύδνας,
τῶν αὖ Φείδιππός τε καὶ Ἄντιφος ἡγησάσθην,
Θεσσαλοῦ υἷε δύω Ἡρακλεΐδαο Ϝάνακτος.
τῶν δὲ τριήκοντα γλαφυραὶ νέες ἐστιχόωντο.
    νῦν αὖ τοὺς ὅσσοι τὸ Πελασγικὸν Ἄργος ἔναιον·
οἵ τ' Ἄλον οἵ τ' Ἀλόπην οἵ τε Τρηχῖν' ἐνέμοντο,
οἵ τ' εἶχον Φθίην ἠδ' Ἑλλάδα καλλιγύναικα,
Μυρμιδόνες δὲ καλεῦντο καὶ Ἕλληνες καὶ Ἀχαιοί,
τῶν αὖ πεντήκοντα νεῶν ἦν ἀρχὸς Ἀχιλλεύς.

659 = Ο 531 660^b = Δ 280   674 = Ρ 280. λ 470. 551   680 = Β 516.

656 *Κάμειρον* A: *Κάμιρον* C   657 *τῶν δὲ* vetus lectio fuisse videtur   658—670 veteri catalogo ab interpolatore additi sunt   661 *τράφ' ἐνὶ* AC: *τράφη ἐν* Barnes, ut in codicibus scriptum est Γ 201 et Λ 222   665 *βῆ φεύγων* codd. et Ar.: *τὸ Ὁμηρικὸν ἔθος 'βῆ φεύγειν' προφέρεται* schol. A — *γάρ οἱ* codd.   667 *αὐτὰρ*: *αἶψα δ'* Zen.   668 *ᾤκηθεν* codd.   669 *ἀθετεῖται* schol. A   672 *Χαρόποιο τ' ἄν.* codd.   673—5 damnavit, medium ne scripsit quidem Zen., primum saltem agnovit Aristoteles rhet. III 12   677 *Κόον* Nauck, cf. Ξ 255. Ο 28. h. Ap. Del. 42   678 *τῶν δ'* C   680 *τῶν* A: *τοὺς* C   681 *οἳ δ' Ἄργος εἶχον τὸ Πελασγικὸν οὖθαρ ἀρούρης* Zen.   682 *γρ. οἵ θ' Ἄλον οἵ θ' Ἁλιοῦνθ'* Strabo IX p. 432   686—94 damnavit Zen., prisco catalogo ab eodem poeta quo versus 699—709 et 721—728 et 760—778 et 658—70 additi esse videntur.

ἀλλ' οἵ γ' οὐ πολέμοιο δυσηχέος ἐμνώοντο· 4
οὐ γὰρ ἔην ὅς τίς σφιν ἐπὶ στίχας ἡγήσαιτο.
κεῖτο γὰρ ἐν νήεσσι ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς,
κούρης χωόμενος Βρισηΐδος ἠυκόμοιο,
τὴν ἐκ Λυρνησσοῦ ἐξείλετο πολλὰ μογήσας,
Λυρνησσὸν διαπορθήσας καὶ τείχεα Θήβης,
κὰδ δὲ Μύνητ' ἔβαλεν καὶ Ἐπίστροφον ἐγχεσιμώρους,
υἱέας Εὐηνοῖο Σεληπιάδαο ϝάνακτος.
τῆς ὅ γε κεῖτ' ἀχέων, τάχα δ' ἀνστήσεσθαι ἔμελλεν.
    οἳ δ' εἶχον Φυλάκην καὶ Πύρασον ἀνθεμόεντα,
Δήμητρος τέμενος, Ἴτωνά τε μητέρα μήλων,
ἀγχίαλόν τ' Ἀντρῶνα ἰδὲ Πτελεὸν λεχεποίην,
τῶν αὖ Πρωτεσίλαος ἀρήιος ἡγεμόνευεν
ζωὸς ἐών· τότε δ' ἤδη ἔχεν κάτα γαῖα μέλαινα.
τοῦ δὲ καὶ ἀμφιδρυφὴς ἄλοχος Φυλάκῃ ἐλέλειπτο
καὶ δόμος ἡμιτελής· τὸν δ' ἔκτανε Δάρδανος ἀνήρ
νηὸς ἀποθρῴσκοντα πολὺ πρώτιστον Ἀχαιῶν.
οὐδὲ μὲν οὐδ' οἳ ἄναρχοι ἔσαν, πόθεόν γε μὲν ἀρχόν·
ἀλλά σφας κόσμησε Ποδάρκης ὄζος Ἄρηος,
Ϝιφίκλοιο υἱὸς πολυμήλου Φυλακίδαο,
αὐτοκασίγνητος μεγαθύμου Πρωτεσιλάου
ὁπλότερος γενεῇ· ὃ δ' ἅμα πρότερος καὶ ἀρείων,
ἥρως Πρωτεσίλαος ἀρήιος· οὐδέ τι λαοί
δεύονθ' ἡγεμόνος, πόθεόν γε μὲν ἐσθλὸν ἐόντα.
τῷ δ' ἅμα τεσσαράκοντα μέλαιναι νῆες ἕποντο.
    οἳ δὲ Φερὰς ἐνέμοντο παραὶ Βοιβηΐδα λίμνην,
Βοίβην καὶ Γλαφύρας καὶ ἐυκτιμένην Ἰαωλκόν,
τῶν ἦρχ' Ἀδμήτοιο φίλος παῖς ἕνδεκα νηῶν,
Εὔμηλος, τὸν ὑπ' Ἀδμήτῳ τέκε δῖα γυναικῶν
Ἄλκηστις, Πελίαο θυγατρῶν Ϝεῖδος ἀρίστη.
    οἳ δ' ἄρα Μηθώνην καὶ Θαυμακίην ἐνέμοντο
καὶ Μελίβοιαν ἔχον καὶ Ὀλιζῶνα τρηχεῖαν,

688^b = Λ 121 690^b = ε 449 691^b = Δ 378 696^b = Β 730 701^b = Π 807 704^b = Β 540   707 = τ 184 709^b = Χ 176.

686 *πολέμου δυσϜηχέος* Bekker   690 *ἐν Λυρνησσῷ* Zen.   694 *ἀστήσεσθαι* Zen.   696 *γρ. Σιτῶνα* Eust. *ϝιτῶνα* Doederlein em. Hom. p. 10   697 *ἀγχιάλην* Zen.   699—709 postea additos esse docet Kammer, Zur hom. Frage I 35   701 *Δάρδανος ἀνήρ*: *φαίδιμος Ἕκτωρ* Demetrius Scepsius teste Tzetze in Lycophr. p. 673, ut in Cypriis relatum esse Proclus testatur   703 *γε τὸν ἀρχόν* coni. Nauck   704 *σφέας* codd.   705 *Ἰφίκλοιο* Nauck: *Ἰφίκλου* codd., cf. Β 566   707 *ἅμα* Ar.: *ἄρα* AC   708—9 damnavit Wolf   711 *παραὶ Βοιβηΐδα λίμνην*: *γρ. ἰδὲ κρήνην Ὑπέρειαν* schol. Pind. Pyth. IV 221   712 *καὶ Γλαφύρας*: *τε γλαφυρὰν* Steph. Byz. s. v. *Βοίβη*   717 *καὶ Πιτύειαν ἔχον* Steph. Byz. s. v. *Ὀλιζών*.

τῶν δὲ Φιλοκτήτης ἦρχεν, τόξων ἐὺ Fειδώς, 4
ἑπτὰ νεῶν· ἐρέται δ' ἐν ἑκάστῃ πεντήκοντα
ἐμβέβασαν, τόξων ἐὺ Fειδότες ἶφι μάχεσθαι.
ἀλλ' ὃ μὲν ἐν νήσῳ κεῖτο κρατέρ' ἄλγεα πάσχων,
Λήμνῳ ἐν ἠγαθέῃ, ὅθι μιν λίπον υἷες Ἀχαιῶν
ἕλκεϊ μοχθίζοντα κακῷ ὀλοόφρονος ὕδρου.
ἔνθ' ὅ γε κεῖτ' ἀχέων· τάχα δὲ μνήσεσθαι ἔμελλον
Ἀργεῖοι παρὰ νηυσὶ Φιλοκτήταο Fάνακτος.
οὐδὲ μὲν οὐδ' οἳ ἄναρχοι ἔσαν, πόθεόν γε μὲν ἀρχόν·
ἀλλὰ Μέδων κόσμησεν, Ὀιλῆος νόθος υἱός,
τόν ῥ' ἔτεκεν Ῥήνη ὑπ' Ὀιλῆι πτολιπόρθῳ.
οἳ δ' εἶχον Τρίκκην καὶ Ἰθώμην κλωμακόεσσαν,
οἵ τ' ἔχον Οἰχαλίην, πόλιν Εὐρύτου Οἰχαλιῆος,
τῶν αὖθ' ἡγείσθην Ἀσκληπιὸο δύο παῖδε,
ἰητῆρ' ἀγαθώ, Ποδαλείριος ἠδὲ Μαχάων.
τῶν δὲ τριήκοντα γλαφυραὶ νέες ἐστιχόωντο.
οἳ δ' ἔχον Ὀρμένιον, οἵ τε κρήνην Ὑπέρειαν,
οἵ τ' ἔχον Ἀστέριον Τιτάνοιό τε λευκὰ κάρηνα,
τῶν ἦρχ' Εὐρύπυλος Εὐαίμονος ἀγλαὸς υἱός,
τῷ δ' ἅμα τεσσαράκοντα μέλαιναι νῆες ἕποντο.
οἳ δ' Ἄργισσαν ἔχον καὶ Γυρτώνην ἐνέμοντο,
Ὄρθην Ἠλώνην τε πόλιν τ' Ὀλοοσσόνα λευκήν,
τῶν αὖθ' ἡγεμόνευε μενεπτόλεμος Πολυποίτης,
υἱὸς Πειριθόοιο, τὸν ἀθάνατος τέκετο Ζεύς —
τόν ῥ' ὑπὸ Πειριθόῳ τέκετο κλυτὸς Ἱπποδάμεια
ἤματι τῷ, ὅτε Φῆρας ἐτίσατο λαχνήεντας,
τοὺς δ' ἐκ Πηλίου ὦσε καὶ Αἰθίκεσσι πέλασσεν —
οὐκ οἶος, ἅμα τῷ γε Λεοντεὺς ὄζος Ἄρηος,
υἱὸς ὑπερθύμοιο Κορώνου Καινεΐδαο.
τοῖς δ' ἅμα τεσσαράκοντα μέλαιναι νῆες ἕποντο.
Γουνεὺς δ' ἐκ Κύφου ἦγε δύω καὶ Fείκοσι νῆας·

718^{b} = *Δ* 196. *M* 350 720^{b} = *A* 151 721 = ε 13 722^{a} = *Φ* 58 726 = *B* 703 733 = *B* 516 736^{b} = *H* 167 741^{b} = *Ξ* 434 743^{a} = *B* 351.

718 *τῶν αὖ ἡγεμόνευε Φιλοκτήτης ἀγὸς ἀνδρῶν* Zen. 719 *δὲ Fεκάστῃ* Bekker 720 *ἶφι*: *ἠδὲ* coni. Nauck 721—8 veteri catalogo abiudicat Kammer, Zur hom. Frage I 37 724—5 damnat Zen. 726 *ἀλλὰ*: *τοὺς δὲ* Zen. 729 *κλωμακόεσσαν* C: *κλιμακόεσσαν* A 731 *Ἀσκληπιοῦ* codd., cf. prol. § 80 733 *τοῖς* codd. et Ar., alios non dativum *τοῖς*, sed genetivum *τῶν* legisse significat schol. A, cf. *B* 516. 680 734 post 735 collocatum habet A 738 *Ἄργεισαν* A *Ἄργισαν* C, γρ. *Ἄργειαν* Eust. 741 in suspicionem vocavit Hercher, Ebene von Troja p. 107 — *ἀθάνατον* Zen. 742—6 seclusit et 747 *τῷ δ' ἅμα* scripsit Koechly 744 *Αἰθιόπεσσι* Democrines 747 fort. *τοῖν*, sed vide *K* 196

τῷ δ' Ἐνιῆνες ἕποντο μενεπτόλεμοί τε Περαιβοί, 4
οἳ περὶ Δωδώνην δυσχείμερον οἰκί' ἔθεντο,
οἵ τ' ἀμφ' ἱμερτὸν Τιταρήσιον ἔργ' ἐνέμοντο,
ὅς ῥ' ἐς Πηνειὸν προϊεῖ καλλίρροον ὕδωρ.
[οὐδ' ὅ γε Πηνειῷ συμμίσγεται ἀργυροδίνῃ,
ἀλλά τέ μιν καθύπερθεν ἐπιρρέει ἠύτ' ἔλαιον·
ὅρκου γὰρ δεινοῦ Στυγὸς ὕδατός ἐστιν ἀπορρώξ.]
Μαγνήτων δ' ἦρχε Πρόθοος Τενθρηδόνος υἱός,
οἳ περὶ Πηνειὸν καὶ Πήλιον εἰνοσίφυλλον
ναίεσκον. τῶν μὲν Πρόθοος θοὸς ἡγεμόνευεν,
τῷ δ' ἅμα τεσσαράκοντα μέλαιναι νῆες ἕποντο.
οὗτοι ἄρ' ἡγεμόνες Δαναῶν καὶ κοίρανοι ἦσαν.
τίς τ' ἂρ τῶν ὄχ' ἄριστος ἔην, σύ μοι ἔννεπε, Μοῦσα,
αὐτῶν ἠδ' ἵππων, οἳ ἅμ' Ἀτρεΐδῃσιν ἕποντο.
ἵπποι μὲν μέγ' ἄρισται ἔσαν Φηρητιάδαο,
τὰς Εὔμηλος ἔλαυνε ποδώκεας ὄρνιθας ὥς,
ὄτριχας οἰέτεας, σταφύλῃ ἐπὶ νῶτον ἐFίσας·
τὰς ἐν Πιερίῃ θρέψ' ἀργυρότοξος Ἀπόλλων,
ἄμφω θηλείας, φόβον Ἄρηος φορεούσας.
ἀνδρῶν αὖ μέγ' ἄριστος ἔην Τελαμώνιος Αἴας,
ὄφρ' Ἀχιλεὺς μήνιεν· ὃ γὰρ πολὺ φέρτατος ἦεν,
ἵπποι θ' οἳ φορέεσκον ἀμύμονα Πηλεΐωνα.
ἀλλ' ὃ μὲν ἐν νήεσσι κορωνίσι ποντοπόροισιν
κεῖτ' ἀπομηνίσας Ἀγαμέμνονι ποιμένι λαῶν,
Ἀτρεΐδῃ· λαοὶ δὲ παρὰ ῥηγμῖνι θαλάσσης
δίσκοισιν τέρποντο καὶ αἰγανέῃσιν ἱέντες
τόξοισίν θ'· ἵπποι δὲ παρ' ἅρμασι Fοῖσι Fέκαστος
λωτὸν ἐρεπτόμενοι ἐλεόθρεπτόν τε σέλινον
ἕστασαν· ἅρματα δ' εὖ πεπυκασμένα κεῖτο Fανάκτων
ἐν κλισίῃς. οἳ δ' ἀρχὸν ἀρηίφιλον ποθέοντες
φοίτων ἔνθα καὶ ἔνθα κατὰ στρατόν, οὐδ' ἐμάχοντο.

752^{b} = *M* 33. Hes. fr. 202 755^{b} = κ 514 760 = *B* 487 761^{a} = *A* 8 770^{b} = *K* 323 771—2 = *H* 229—30 771 = τ 182 774 = δ 626. ρ 168 775^{b} = *Θ* 544.

749 *Ἐνιᾶνες*: γρ. *ἄρ' Ἴωλοι* Steph. Byz. s. v. *Ἴωλοι* 750 *δυσχείμερα* Bentley 751 *ἔργα νέμοντο* Ar. 753 *προίει* codd. — *ἀργυροδίνης* coni. Bergk in Phil. XXXII 130 — 753—5 damnavit Koechly 760 *ἦσαν*: *ἔσσαν* C 760 catalogi finem fuisse statuit Koechly op. 30 765 *ὄτριχας ὀFέτεας* malo, *αὐετῆ* glossa Hesychii 766 *Πιερίῃ* C *Πηερίῃ* A *Πηρείῃ* Eust. ut Steph. Byz. s. v. *Πήρεια*, *Φηρίῃ* v. l. in Macrob. sat. I 17, 44, *Φηρείῃ* coni. Valckenaer 769 γρ. *φέρτερος* schol. A 776 *ἐλεοθρ.* C.

Τρωσὶ μὲν ἡγεμόνευε μέγας κορυθαίολος Ἕκτωρ
Πριαμίδης· ἅμα τῷ γε πολὺ πλεῖστοι καὶ ἄριστοι
λαοὶ θωρήσσοντο, μεμαότες ἐγχείῃσιν.
Δαρδανίων αὖτ' ἦρχεν ἐὺς πάις Ἀγχίσαο
Αἰνείας, τὸν ὑπ' Ἀγχίσῃ τέκε δῖ' Ἀφροδίτη,
Ἴδης ἐν κνημοῖσι θεὰ βροτῷ εὐνηθεῖσα,
οὐκ οἷος, ἅμα τῷ γε δύω Ἀντήνορος υἷε,
Ἀρχέλοχός τ' Ἀκάμας τε, μάχης ἐὺ Ϝειδότε πάσης.
οἳ δὲ Ζέλειαν ἔναιον ὑπαὶ πόδα νείατον Ἴδης,
ἀφνειοί, πίνοντες ὕδωρ μέλαν Αἰσήποιο,
Τρῶες, τῶν αὖτ' ἦρχε Λυκάονος ἀγλαὸς υἱός
Πάνδαρος, ᾧ καὶ τόξον Ἀπόλλων αὐτὸς ἔδωκεν.
οἳ δ' Ἀδρήστειάν τ' εἶχον καὶ δῆμον Ἀπαισοῦ
καὶ Πιτύειαν ἔχον καὶ Τηρείης ὄρος αἰπύ,
τῶν ἦρχ' Ἄδρηστός τε καὶ Ἄμφιος λινοθώρηξ,
υἷε δύω Μέροπος Περκωσίου, ὃς περὶ πάντων
Ϝείδεε μαντοσύνας, οὐδὲ Ϝοὺς παῖδας ἔασκεν
στείχειν ἐς πόλεμον φθισήνορα. τὼ δέ Ϝοι οὔ τι
πειθέσθην· Κῆρες γὰρ ἄγον μέλανος θανάτοιο.
οἳ δ' ἄρα Περκώτην καὶ Πράκτιον ἀμφενέμοντο
καὶ Σηστὸν καὶ Ἄβυδον ἔχον καὶ δῖαν Ἀρίσβην,
τῶν αὖθ' Ὑρτακίδης ἦρχ' Ἄσιος, ὄρχαμος ἀνδρῶν,
Ἄσιος Ὑρτακίδης, ὃν Ἀρίσβηθεν φέρον ἵπποι
αἴθωνες μεγάλοι, ποταμοῦ ἄπο Σελλήεντος.
Ἱππόθοος δ' ἄγε φῦλα Πελασγῶν ἐγχεσιμώρων,
τῶν οἳ Λάρισαν ἐριβώλακα ναιετάασκον.
τῶν ἦρχ' Ἱππόθοός τε Πύλαιός τ' ὄζος Ἄρηος,
υἷε δύω Λήθοιο Πελασγοῦ Τευταμίδαο.
αὐτὰρ Θρήικας ἦγ' Ἀκάμας καὶ Πείροος ἥρως,
ὅσσους Ἑλλήσποντος ἀγάρροος ἐντὸς ἐϜέργει.
Εὔφημος δ' ἀρχὸς Κικόνων ἦν αἰχμητάων,
υἱὸς Τροιζήνοιο διοτρεφέος Κεάδαο.
αὐτὰρ Πυραίχμης ἄγε Παίονας ἀγκυλοτόξους
τηλόθεν ἐξ Ἀμυδῶνος, ἀπ' Ἀξιοῦ εὐρυρέοντος,
Ἀξιοῦ, οὗ κάλλιστον ὕδωρ ἐπικίδναται αἶαν.

821^a = *Λ* 105 822—3 = *M* 99—100 831—4 = *Λ* 329—32
838—9 = *M* 96—7 841 = *P* 172 848^b = *K* 428 849 = *Π* 288
850 = *Φ* 158.

816 incipit *ΤΡΩΙΚΟΣ ΔΙΑΚΟΣΜΟΣ*, de quo vide prol. p. 31 828 γρ. *δὲ Δρήστειαν* Eust. 846 *ἔεν* recenti huic versui reddere veritus sum — post 848 schol. B ad *Φ* 140 et Eust. p. 1228, 37 nonnullos addidisse narrant *Πηλεγόνος θ' υἱὸς περιδέξιος Ἀστεροπαῖος* 849 *Ἀβυδῶνος* Steph. Byz. s. h. v. 850 γρ. *αἴῃ* Eust.

Παφλαγόνων δ' ἡγεῖτο Πυλαιμένεος λάσιον κῆρ
ἐξ Ἐνετῶν, ὅθεν ἡμιόνων γένος ἀγροτεράων,
οἵ ῥα Κύτωρον ἔχον καὶ Σήσαμον ἀμφενέμοντο
ἀμφί τε Παρθένιον ποταμὸν κλυτὰ δώματ' ἔναιον,
Κρῶμνάν τ' Αἰγιαλόν τε καὶ ὑψηλοὺς Ἐρυθίνους.
αὐτὰρ Ἁλιζώνων Ὀδίος καὶ Ἐπίστροφος ἦρχον
τηλόθεν ἐξ Ἀλύβης, ὅθεν ἀργύρου ἐστὶ γενέθλη.
Μυσῶν δὲ Χρόμις ἦρχε καὶ Ἔννομος οἰωνιστής·
ἀλλ' οὐκ οἰωνοῖσιν ἐρύσατο κῆρα μέλαιναν,
ἀλλ' ἐδάμη ὑπὸ χερσὶ ποδώκεος Αἰακίδαο
ἐν ποταμῷ, ὅθι περ Τρῶας κεράιζε καὶ ἄλλους.
Φόρκυς αὖ Φρύγας ἦγε καὶ Ἀσκάνιος θεοειδής
τῆλ' ἐξ Ἀσκανίης· μέμασαν δ' ὑσμῖνι μάχεσθαι.
Μῄοσιν αὖ Μέσθλης τε καὶ Ἄντιφος ἡγησάσθην,
υἷε Ταλαιμένεος, τὼ Γυγαίη τέκε λίμνη,
οἳ καὶ Μῄονας ἦγον ὑπὸ Τμώλῳ γεγαῶτας.
Νάστης αὖ Καρῶν ἡγήσατο βαρβαροφώνων,
οἳ Μίλητον ἔχον Φθιρῶν τ' ὄρος ἀκριτόφυλλον
Μαιάνδρου τε ῥοὰς Μυκάλης τ' αἰπεινὰ κάρηνα·
[τῶν μὲν ἄρ' Ἀμφίμαχος καὶ Νάστης ἡγησάσθην,
Νάστης Ἀμφίμαχός τε, Νομίονος ἀγλαὰ τέκνα,]
ὃς καὶ χρυσὸν ἔχων πόλεμόνδ' ἴεν ἠύτε κούρη,
νήπιος, οὐδέ τί Ϝοι τό γ' ἐπήρκεσε λυγρὸν ὄλεθρον,
ἀλλ' ἐδάμη ὑπὸ χερσὶ ποδώκεος Αἰακίδαο
ἐν ποταμῷ, χρυσὸν δ' Ἀχιλεὺς ἐκόμισσε δαΐφρων.
Σαρπηδὼν δ' ἦρχεν Λυκίων καὶ Γλαῦκος ἀμύμων
τηλόθεν ἐκ Λυκίης, Ξάνθου ἄπο δινήεντος.

858 = *P* 218 860^b = *B* 874. *Π* 134. 165. 865. *P* 388. 486.
873 = *Z* 16 874 = *B* 860 876 = *Ξ* 425 877^b = *E* 479.

852 *Ἐνετῆς* Zen., *ἐκ Ϝενετῶν* Cornelius Nepos apud Plinium n. h. VI 2 855 γρ. *Κρῶμναν Κωβίαλόν τε* Strabo XII p. 545 et Steph. Byz. et schol. Apoll. Rhod. *B* 942; at vide Niese Hom. Schiffscatalog p. 55 — schol. Vict. ad *Υ* 329 *τινὲς δὲ καὶ φέρουσι Καύκωνας ⟨δ'⟩ αὖτ' ἦγε Πολυκλέος υἱὸς Ἄμειβος, | οἳ περὶ Παρθένιον ποταμὸν κλυτὰ δώματα ναῖον*, cf. Strabo XII p. 542 856 γρ. *Ἀλαζώνων* vel *Ἀμαζώνων* Strabo XII p. 550, γρ. *Ὀλιζώνων* Eust. 857 *ἐλθόντ' ἐξ Ἀλόπης, ὅθ' Ἀμαζονίδων γένος ἐστίν* Ephorus teste Strabone XII p. 540, γρ. *ἐξ Ἀλύβων* et *ἐκ Χαλύβων* vel *ἐκ Χαλύβης* et *ἐξ Ἀλόπης* vel *ἐξ Ἀλόβης* Eust. 859 *ἐρύσατο* GL: *ἐρύσσατο* AC 860—1 *ἀθετοῦνται* schol. A 864 γρ. *Μέστρης* Eust. 865 *Γυγαίη*: *γυραίως* (an *Γυραίη*?) ed. Massil. — *Γυγαίη τέκε λίμνη* Chaeris et Diodorus — *Λίμνη* Spitzner — post 866 exemplar Euripideum addidisse narrat Eust.: *Τμώλῳ ὑπὸ νιφόεντι Ὕδης ἐν πίονι δήμῳ* (= *Υ* 385), cf. Strabo XIII p. 367, 2 867 *Νάστης*: *Μάσθλης* Strabo XIV p. 661 868 *Φθιρῶν* AC et Herodianus: *Φθειρῶν* HL et Hesychius s. h. v. 870—1 damnat L. Müller in Phil. XI 176 — 874 et 875 obelo notati sunt in A.

ΟΡΚΙΑ.

Γ
Αὐτὰρ ἐπεὶ κόcμηθεν ἅμ' ἡγεμόνεccι Fέκαcτοι,
Τρῶεc μὲν κλαγγῇ τ' ἐνοπῇ τ' ἴcαν, ὄρνιθεc ὥc,
ἠύτε περ κλαγγὴ γεράνων πέλει οὐρανόθι πρῴ,
αἵ τ' ἐπεὶ οὖν χειμῶνα φύγον καὶ ἀθέcφατον ὄμβρον,
κλαγγῇ ταί γε πέτονται ἐπ' Ὠκεανοῖο ῥοάων,
ἀνδράcι Πυγμαίοιcι φόνον καὶ κῆρα φέρουcαι·
ἠέριαι δ' ἄρα ταί γε κακὴν ἔριδα προφέρονται·
οἳ δ' ἄρ' ἴcαν cιγῇ μένεα πνείοντεc Ἀχαιοί,
ἐν θυμῷ μεμαῶτεc ἀλεξέμεν ἀλλήλοιcιν.
ηὖτ' ὄρεοc κορυφῇcι Νότοc κατέχευεν ὀμίχλην,
ποιμέcιν οὔ τι φίλην, κλέπτῃ δέ τε νυκτὸc ἀμείνω·
τόccον τίc τ' ἐπὶ λεύccει, ὅcον τ' ἐπὶ λᾶαν ἵηcιν·
ὣc ἄρα τῶν ὑπὸ ποccὶ κονίcαλοc ὤρνυτ' ἀFελλὴc
ἐρχομένων· μάλα δ' ὦκα διέπρηccον πεδίοιο.

οἳ δ' ὅτε δὴ cχεδὸν ἦcαν ἐπ' ἀλλήλοιcιν ἰόντεc,
Τρωcὶν μὲν προμάχιζεν Ἀλέξανδροc θεοFειδήc,
παρδαλέην ὤμοιcιν ἔχων καὶ καμπύλα τόξα
καὶ ξίφοc· αὐτὰρ ὃ δοῦρε δύω κεκορυθμένα χαλκῷ
πάλλων Ἀργείων προκαλίζετο πάνταc ἀρίcτουc
ἀντίβιον μαχέcαcθαι ἐν αἰνῇ δηιοτῆτι.

8^b = *Β* 536 14 = *Β* 785 15 = *Ε* 14. 630. 850. Ζ 121 . . 18 = *Λ* 43 20 = *Η* 40. 51.

Libri *ΓΔΕ* filum narrationis libro B incohatum aptissime pertexunt, ut sex carmina 3. 5. 6. 7. 8. 9 et uno tenore deinceps a poeta composita et a rhapsodis coniunctim recitari solita esse videantur; tamen vide quae ad *Γ* 15 et *Δ* 223 adnotavimus. V. 2 *κλαγγῇ τ'* CD: *κλαγγῇ* A 3 *οὐρανόθι πρῴ* coni. Ahrens Rh. Mus. II 166: *οὐρανόθι πρό* codd., *οὐρανόθεν πρό* fuisse qui conicerent testatur Apollonius de adv. 608, 20; cf. prol. p. 112 5 *πέτωνται* D 10 *ηὖτ'* ed. Chia et Massil.: *εὖτ'* codd. (cf. *Τ* 386), *ἠύτ' ὄρεος* vulgo, fort.: *ὥς τ' ὄρεος* 11 *γρ. ἀμείνων* schol. A 12 *τις ἔπι* D 13 *κονισάλου* Aristoph. — *Γ* 15 usque ad *Δ* 446 si abessent non magnopere se desideraturum dicit Schoemann op. III 11, a versu 15 ad *Δ* 446 rhapsodis transire licuisse exposui prol. p. 12 18—20 damnavit Zen., 19—20 damnavit Ar. 18 *ὃ δοῦρε* ACD: *ὃ* om. Zen. Aristoph. Ar.

τὸν δ' ὡc οὖν ἐνόηcεν ἀρηίφιλοc Μενέλαοc
ἐρχόμενον προπάροιθεν ὁμίλου μακρὰ βιβάντα,
ὥc τε λέων ἐχάρη μεγάλῳ ἐπὶ cώματι κύρcαc,
εὑρὼν ἢ ἔλαφον κεραὸν ἢ ἄγριον αἶγα
πεινάων· μάλα γάρ τε κατεcθίει, εἴ περ ἂν αὐτόν
cεύωνται ταχέεc τε κύνεc θαλεροί τ' αἰζηοί·
ὣc ἐχάρη Μενέλαοc Ἀλέξανδρον θεοFειδέα
ὀφθαλμοῖcι Fιδών· φάτο γὰρ τίcεcθαι ἀλείτην.
αὐτίκα δ' ἐξ ὀχέων cὺν τεύχεcιν ἆλτο χαμᾶζε.
τὸν δ' ὡc οὖν ἐνόηcεν Ἀλέξανδροc θεοFειδήc
ἐν προμάχοιcι φανέντα, κατεπλήγη φίλον ἦτορ,
ἂψ δ' ἑτάρων ἐc Fέθνοc ἐχάζετο κῆρ' ἀλεFείνων.
ὡc δ' ὅτε τίc τε δράκοντα Fιδὼν παλίνορcοc ἀπέcτη
οὔρεοc ἐν βήccηc, ὑπό τε τρόμοc ἔλλαβε γυῖα,
ἂψ δ' ἀνεχώρηcεν, ὦχρόc τέ μιν εἷλε παρειάc,
ὣc αὖτιc καθ' ὅμιλον ἔδυ Τρώων ἀγερώχων,
δFείcαc Ἀτρέοc υἱὸν Ἀλέξανδροc θεοFειδήc.
τὸν δ' Ἕκτωρ νείκεccε Fιδὼν αἰcχροῖcι Fέπεccιν·
„Δύcπαρι, Fεῖδοc ἄριcτε, γυναιμανέc, ἠπεροπευτά,
αἴθ' ὄφελεc ἄγονόc τ' ἔμεναι ἄγαμόc τ' ἀπολέcθαι.
καί κε τὸ βουλοίμην, καί κεν πολὺ κέρδιον ἦεν,
ἢ οὕτω λώβην τ' ἔμεναι καὶ ὑπόψιον ἄλλων.
ἦ που καγχαλόωcι καρηκομόωντεc Ἀχαιοί,
φάντεc ἀριcτῆα πρόμον ἔμμεναι, οὕνεκα καλόν
Fεῖδοc ἔπ'· ἀλλ' οὐκ ἔcτι βίη φρεcίν, οὐδέ τιc ἀλκή.
ἦ τοιόcδε ἐὼν ἐν ποντοπόροιcι νέεccιν
πόντον ἐπιπλώcαc, ἑτάρουc ἐρίFηραc ἀγείραc,
μιχθεὶc ἀλλοδαποῖcι γυναῖκ' εὐFειδέ' ἀνῆγεc
ἐξ ἀπίηc γαίηc, νυὸν ἀνδρῶν αἰχμητάων,
πατρί τε cῷ μέγα πῆμα πόληί τε παντί τε δήμῳ;

21^a = *Γ* 30. *Λ* 248 24 = *Ο* 271 25 = *Φ* 24 28^b = *υ* 121 29 = *Γ* 419. *Ε* 494. Ζ 103 . . 30 = *Λ* 581 32 = *Λ* 585. *Ν* 566. 596. 648. *Ξ* 408 . . 34 = *Λ* 87 et *Ξ* 506 39^b = Ζ 325 39 = *Ν* 769.

22 *βιβάντα* Bekker: *βιβῶντα* codd. 27 *θεοειδῆ* C 28 *τίσεσθαι* A: *τίσασθαι* CD — *ἀλείτας* Zen. 31 *κατεπλάγη* C 35 *ἄψ τ'* Bekker — *παρειά* Ixion *παρῃά* Dionys. Sidon. 38 *αἰσχροῖς ἐπέεσσι* codd., cf. prol. § 85 40 *ἄγαμός τ' ἔμεναι ἄγονος τε* Suet. vit. Aug. 65 — post 40 Dionysium Scytobrachionem addidisse refert Eust.: *μηδέ τι γούνασιν οἷσιν ἐφέσσασθαι φίλον υἱόν* (= *Ι* 455) 42 *ἐπόψιον* Aristoph. 46 *τοιοῦτος ἐὼν* Bentley.

[δυςμενέςιν μὲν χάρμα, κατηφείην δὲ coὶ αὐτῷ;]
οὐκ ἂν δὴ μείνειας ἀρηΐφιλον Μενέλαον;
γνοίης χ᾽, οἵου φωτὸς ἔχεις θαλερὴν παράκοιτιν.
οὐκ ἄν τοι χραίςμῃ κίθαρις τά τε δῶρ᾽ Ἀφροδίτης,
ἥ τε κόμη τό τε Fεῖδος, ὅτ᾽ ἐν κονίῃςι μιγείης.
ἀλλὰ μάλα Τρῶες δειδήμονες· ἦ τέ κεν ἤδη
λάϊνον ἕcco χιτῶνα κακῶν ἕνεχ᾽ ὅςςα FέFοργας."
τὸν δ᾽ αὖτε προςέFειπεν Ἀλέξανδρος θεοFειδής·
„Ἕκτορ, ἐπεί με κατ᾽ αἶςαν ἐνείκεςας οὐδ᾽ ὑπὲρ αἶςαν —
αἰεί coι κραδίη πέλεκυς ὥς ἐςτιν ἀτειρής,
ὅς τ᾽ εἶςιν διὰ δουρὸς ὑπ᾽ ἀνέρος, ὅς ῥά τε τέχνῃ
νήϊον ἐκτάμνῃςιν, ὀφέλλει δ᾽ ἀνδρὸς ἐρωήν·
ὣς coὶ ἐνὶ ςτήθεςςιν ἀτάρβητος νόος ἐςτίν —
μή μοι δῶρ᾽ ἐρατὰ πρόφερε χρυςέης Ἀφροδίτης·
οὔ τοι ἀπόβλητ᾽ ἐςτὶ θεῶν ἐρικυδέα δῶρα,
ὅςςα κεν αὐτοὶ δῶςι, Fεκὼν δ᾽ οὐκ ἄν τις ἕλοιτο.
νῦν αὖτ᾽ εἴ μ᾽ ἐθέλεις πολεμίζειν ἠδὲ μάχεςθαι,
ἄλλους μὲν κάθιςον Τρῶας καὶ πάντας Ἀχαιούς,
αὐτὰρ ἔμ᾽ ἐν μέςςῳ καὶ ἀρηΐφιλον Μενέλαον
ςυμβάλετ᾽ ἀμφ᾽ Ἑλένῃ καὶ κτήμαςι πᾶςι μάχεςθαι.
ὁππότερος δέ κε νικήςῃ κρείςςων τε γένηται,
κτήμαθ᾽ ἑλὼν εὖ πάντα γυναῖκά τε Fοίκαδ᾽ ἀγέςθω·
οἱ δ᾽ ἄλλοι φιλότητα καὶ ὅρκια πιςτὰ ταμόντες
ναίοιτε Τροίην ἐριβώλακα, τοὶ δὲ νεέςθων
Ἄργος ἐς ἱππόβοτον καὶ Ἀχαιΐδα καλλιγύναικα."
ὣς ἔφαθ᾽, Ἕκτωρ δ᾽ αὖτ᾽ ἐχάρη μέγα μῦθον ἀκούςας,
καί ῥ᾽ ἐς μέςςον ἰὼν Τρώων ἀνέFεργε φάλαγγας,
μέςςου δουρὸς ἑλών· τοὶ δ᾽ ἱδρύνθηςαν ἅπαντες·
τῷ δ᾽ ἐπετοξάζοντο καρηκομόωντες Ἀχαιοί,
ἰοῖςίν τε τιτυςκόμενοι λάεςςί τ᾽ ἔβαλλον.

53 cf. υ 237. φ 202   54 = Λ 387   58—9 = Z 332—3   63 = κ 329   68 = H 49   71 = σ 46   76—8 = H 54—6.

51 induxi, quem versum Aristarchus antecedentibus, Zenodotus sequenti versui coniunxit — *κατηφείην* codd. et sic cum edit. Argolica Aristoph. et Ar.: *κατηφείη* Zen.   53 *γνοίης θ᾽* Vrat.   54 *χραίσμοι* Bekker — *γρ. κίδαρις* schol. A   55 *μιγείης* Thiersch Gr. Gr. § 322   56 *δειδήμονες*: *ἐλεήμονες* Zen.   57 *λαίνον* codd. quod duarum hic esse syllabarum statuit Heyne   64 *χρυσῆς* ACD   65 *οὔτι* D   71 *κρείσσω* Zen.   74 *ναίοιμεν* Zen.   78 om. A   80 *τε* om. CD.

αὐτὰρ ὁ μακρὸν ἄυςε Fάναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·
„ἴςχεςθ᾽, Ἀργεῖοι, μὴ βάλλετε, κοῦροι Ἀχαιῶν·
ςτεῦται γάρ τι Fέπος Fερέειν κορυθαιόλος Ἕκτωρ."
ὣς ἔφαθ᾽, οἱ δ᾽ ἔςχοντο μάχης ἄνεῴ τ᾽ ἐγένοντο
ἐςςυμένως. Ἕκτωρ δὲ μετ᾽ ἀμφοτέροιςιν ἔFειπεν·
„κέκλυτέ μευ, Τρῶες καὶ ἐυκνήμιδες Ἀχαιοί,
μῦθον Ἀλεξάνδροιο, τοῦ εἵνεκα νεῖκος ὄρωρεν.
ἄλλους μὲν κέλεται Τρῶας καὶ πάντας Ἀχαιούς
τεύχεα κάλ᾽ ἀποθέςθαι ἐπὶ χθονὶ πουλυβοτείρῃ,
αὐτὸν δ᾽ ἐν μέςςῳ καὶ ἀρηΐφιλον Μενέλαον
οἴους ἀμφ᾽ Ἑλένῃ καὶ κτήμαςι πᾶςι μάχεςθαι.
ὁππότερος δέ κε νικήςῃ κρείςςων τε γένηται,
κτήμαθ᾽ ἑλὼν εὖ πάντα γυναῖκά τε Fοίκαδ᾽ ἀγέςθω·
οἱ δ᾽ ἄλλοι φιλότητα καὶ ὅρκια πιςτὰ τάμωμεν."
ὣς ἔφαθ᾽, οἱ δ᾽ ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο ςιωπῇ.
τοῖςι δὲ καὶ μετέFειπε βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος·
„κέκλυτε νῦν καὶ ἐμεῖο· μάλιςτα γὰρ ἄλγος ἱκάνει
θυμὸν ἐμόν· φρονέω δὲ διακρινθήμεναι ἤδη
Ἀργείους καὶ Τρῶας, ἐπεὶ κακὰ πολλὰ πέπαςθε
εἵνεκ᾽ ἐμῆς ἔριδος καὶ Ἀλεξάνδρου ἕνεκ᾽ ἀρχῆς.
ἡμέων δ᾽ ὁπποτέρῳ θάνατος καὶ μοῖρα τέτυκται,
τεθναίη· ἄλλοι δὲ διακρινθεῖτε τάχιςτα.
οἴςετε Fάρν᾽, ἕτερον λευκὸν ἑτέρην δὲ μέλαιναν,
Γῇ τε καὶ Ἠελίῳ· Διὶ δ᾽ ἡμεῖς οἴςομεν ἄλλον·
ἄξετε δὲ Πριάμοιο βίην, ὄφρ᾽ ὅρκια τάμνῃ
αὐτός, ἐπεί Fοι παῖδες ὑπερφίαλοι καὶ ἄπιςτοι,
μή τις ὑπερβαςίῃ Διὸς ὅρκια δηλήςηται.
αἰεὶ δ᾽ ὁπλοτέρων ἀνδρῶν φρένες ἠερέθονται·
οἷς δὲ γέρων μετέῃςιν, ἅμα πρόςςω καὶ ὀπίςςω
λεύςςει, ὅπως ὄχ᾽ ἄριςτα μετ᾽ ἀμφοτέροιςι γένηται."

85—6 = H 66—7   87 = H 374   90—4 = 69—73   95—6 = K 218—9   95 = H 92. 398. Θ 28 . . .   100b = Z 356. Ω 28.

post 86 add. C: *ὄφρ᾽ εἴπω τά με θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι κελεύει* (= Θ 349)   92 *κρείσσω* Zen.   99 *Ἀργεῖοι καὶ Τρῶες* Zen. — *πέπασθε* A Ar.: *πέποσθε* CD et *γρ.* A   100 *ἀρχῆς* codd. et Ar.: *ἄτης* Zen., cf. prol. p. 176   103 *δ᾽ ἄρνε* codd.   105 *ἄξετε* ACD et Ar., alios *ἄξατε* scripsisse arguit schol. A   109 *οἷς*: *ὃς* coni. Nauck, *εἰ* malo — *δὲ γέρων* scripsi: *δ᾽ ὁ γέρων* codd.

ὣς ἔφαθ', οἳ δ' ἐχάρησαν Ἀχαιοί τε Τρῶές τε, **5**
Ϝελπόμενοι παύσεσθαι ὀϊζυροῦ πολέμοιο.
καί ῥ' ἵππους μὲν ἔρυξαν ἐπὶ στίχας, ἐκ δ' ἔβαν αὐτοί,
τεύχεά τ' ἐξεδύοντο. τὰ μὲν κατέθεντ' ἐπὶ γαίῃ
πλησίον ἀλλήλων, ὀλίγη δ' ἦν ἀμφὶς ἄρουρα·
Ἕκτωρ δὲ προτὶ Ϝάστυ δύω κήρυκας ἔπεμπεν
καρπαλίμως Ϝάρνας τε φέρειν Πρίαμόν τε καλέσσαι.
αὐτὰρ ὁ Ταλθύβιον προΐει κρείων Ἀγαμέμνων
νῆας ἔπι γλαφυρὰς ἰέναι, ἰδὲ Ϝάρν' ἐκέλευεν
οἰσέμεναι· ὃ δ' ἄρ' οὐκ ἀπίθησ' Ἀγαμέμνονι δίῳ.

ΤΕΙΧΟΣΚΟΠΙΑ.

Ἶρις δ' αὖθ' Ἑλένῃ λευκωλένῳ ἄγγελος ἦλθεν, Γ 121
Ϝειδομένη γαλόῳ, Ἀντηνορίδαο δάμαρτι,
τὴν Ἀντηνορίδης εἶχε κρείων Ἑλικάων,
Λαοδίκην Πριάμοιο θυγατρῶν Ϝεῖδος ἀρίστην.
τὴν δ' εὗρ' ἐν μεγάρῳ· ἣ δὲ μέγαν ἱστὸν ὕφαινεν,
δίπλακα πορφυρέην, πολέας δ' ἐνέπασσεν ἀέθλους
Τρώων θ' ἱπποδάμων καὶ Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων,
οὓς Ϝέθεν εἵνεκ' ἔπασχον ὑπ' Ἄρηος παλαμάων.
ἀγχοῦ δ' ἱσταμένη προσέφη πόδας ὠκέα Ἶρις·
„δεῦρ' ἴθι, νύμφα φίλη, ἵνα θέσκελα Ϝέργα Ϝίδηαι
Τρώων θ' ἱπποδάμων καὶ Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων.
οἳ πρὶν ἐπ' ἀλλήλοισι φέρον πολύδακρυν Ἄρηα
ἐν πεδίῳ, ὀλοοῖο λιλαιόμενοι πολέμοιο,
οἳ δὴ νῦν ἕαται σιγῇ — πόλεμος δὲ πέπαυται —
ἀσπίσι κεκλιμένοι, παρὰ δ' ἔγχεα μακρὰ πέπηγεν.
αὐτὰρ Ἀλέξανδρος καὶ ἀρηίφιλος Μενέλαος
μακρῇς ἐγχείῃσι μαχήσονται περὶ σεῖο·
τῷ δέ κε νικήσαντι φίλη κεκλήσῃ ἄκοιτις."
ὣς Ϝειποῦσα θεὰ γλυκὺν ἵμερον ἔμβαλε θυμῷ

124 = *Ν* 365 127 = *Γ* 131. 251. *Θ* 71 129 = *Β* 790.

112 ***παύσεσθαι*** Bekker: ***παύσασθαι*** codd., cf. Naber quaest. hom. p. 101 116 *ἔπεμψε* C 119 *ἰδὲ Ϝάρν'* Bentley: *ἠδ' ἄρν'* codd. — ***ἐκέλευσεν*** CD 121 ***Τειχοσκοπίας*** carmen, carmini *Ὁρκίων* ut intexeretur destinatum, suo quoque talo stare potuit, cf. prol. § 4 126 ***πορφυρέην*** Zen. Aristoph. Ar.: ***μαρμαρέην*** ACD 134 fort. *τοὶ δὴ*, cf. Z 422.

ἀνδρός τε προτέρου καὶ Ϝάστεος ἠδὲ τοκήων. **6**
αὐτίκα δ' ἀργεννῇσι καλυψαμένη ὀθόνῃσιν 141
ὡρμᾶτ' ἐκ θαλάμοιο, τέρεν κατὰ δάκρυ χέϜουσα,
οὐκ οἴη· ἅμα τῇ γε καὶ ἀμφίπολοι δύ' ἕποντο.
[Αἴθρη Πιτθῆος θυγάτηρ Κλυμένη τε βοῶπις.]
αἶψα δ' ἔπειθ' ἵκανον ὅθι Σκαιαὶ πύλαι ἦσαν.
οἳ δ' ἀμφὶ Πρίαμον καὶ Πάνθοον ἠδὲ Θυμοίτην
Λάμπον τε Κλυτίον θ' Ἱκετάονά τ' ὄζον Ἄρηος,
Οὐκαλέγων τε καὶ Ἀντήνωρ, πεπνυμένω ἄμφω,
εἵατο δημογέροντες ἐπὶ Σκαιῇσι πύλῃσιν,
γήραϊ δὴ πολέμοιο πεπαυμένοι, ἀλλ' ἀγορηταὶ
ἐσθλοί, τεττίγεσσι ϜεϜοικότες, οἵ τε καθ' ὕλην
δένδρει ἐφεζόμενοι ὄπα λειριόεσσαν ἱεῖσιν·
τοῖοι ἄρα Τρώων ἡγήτορες ἧντ' ἐπὶ πύργῳ.
οἳ δ' ὡς οὖν ἐϜίδονθ' Ἑλένην ἐπὶ πύργον ἰοῦσαν,
Ϝῆκα πρὸς ἀλλήλους Ϝέπεα πτερόεντ' ἀγόρευον·
„οὐ νέμεσις Τρῶας καὶ ἐυκνήμιδας Ἀχαιοὺς
τοιῇδ' ἀμφὶ γυναικὶ πολὺν χρόνον ἄλγεα πάσχειν·
αἰνῶς ἀθανάτῃσι θεῇς εἰς ὦπα ϜέϜοικεν.
ἀλλὰ καὶ ὥς, τοίη περ ἐοῦσ', ἐν νηυσὶ νεέσθω,
μηδ' ἡμῖν τεκέεσσι τ' ὀπίσσω πῆμα λίποιτο."
ὣς ἄρ' ἔφαν, Πρίαμος δ' Ἑλένην ἐκαλέσσατο φωνῇ·
„δεῦρο πάροιθ' ἐλθοῦσα, φίλον τέκος, ἵζευ ἐμεῖο,
ὄφρα Ϝίδῃ πρότερόν τε πόσιν πηούς τε φίλους τε·
οὔ τί μοι αἰτίη ἐσσί· θεοί νύ μοι αἴτιοί εἰσιν,
οἵ μοι ἐφώρμησαν πόλεμον πολύδακρυν Ἀχαιῶν·
ὥς μοι καὶ τόνδ' ἄνδρα πελώριον ἐξονομήνῃς,
ὅς τις ὅδ' ἐστὶν Ἀχαιὸς ἀνὴρ ἠύς τε μέγας τε.
ἦ τοι μὲν κεφαλῇ καὶ μείζονες ἄλλοι ἔασιν·
καλὸν δ' οὕτω ἐγὼν οὔ πω Ϝίδον ὀφθαλμοῖσιν,
οὐδ' οὕτω γεραρόν· βασιλῆι γὰρ ἀνδρὶ ϜέϜοικεν."
τὸν δ' Ἑλένη μύθοισιν ἀμείβετο, δῖα γυναικῶν·
„αἰδοῖός τέ μοί ἐσσι, φίλε Ϝεκυρέ, δϜεινός τε·

143 = *α* 331. *σ* 207, cf. *Β* 822. *Λ* 413 147 = *Υ* 238 155 = *Ω* 142. *Ε* 274 167^b = *Γ* 226. *Λ* 221.

140 ***προτέροιο*** codd. 144 *ἀθετεῖται* schol. A 147 ex *Υ* 238 illatum suspicatur Friedlaender Jahrb. f. Phil. Suppl. III 821 152 ***δένδρει*** Zen.: *δενδρέῳ* ACD Ar. 155 *ἧκα*: *ὦκα* Zen. 163 *ἴδῃς* C.

ὡc ὄφελεν θάνατόc μοι ἁδεῖν κακόc, ὁππότε δεῦρο 6
υἱέϊ cῷ ἑπόμην, θάλαμον γνωτούc τε λιποῦcα
παῖδά τε τηλυγέτην καὶ ὁμηλικίην ἐρατεινήν.
ἀλλὰ τά γ᾽ οὐκ ἐγένοντο· τὸ καὶ κλαίουcα τέτηκα.
τοῦτο δέ τοι Fερέω, ὅ μ᾽ ἀνείρεαι ἠδὲ μεταλλᾷc.
οὗτόc γ᾽ Ἀτρεΐδηc εὐρυκρείων Ἀγαμέμνων,
ἀμφότερον βαcιλεύc τ᾽ ἀγαθὸc κρατερόc τ᾽ αἰχμητήc.
δαὴρ αὖτ᾽ ἐμὸc ἔcκε κυνώπιδοc, εἴ ποτ᾽ ἔην γε."
ὣc φάτο, τὸν δ᾽ ὁ γέρων ἠγάccατο, φώνηcέν τε·
„ὦ μάκαρ Ἀτρεΐδη, μοιρηγενέc, ὀλβιόδαιμον,
ἦ ῥά νύ τοι πολλοὶ δεδμήαται υἷεc Ἀχαιῶν,
ἤδη καὶ Φρυγίην εἰcήλυθον ἀμπελόεccαν,
ἔνθα Fίδον πλείcτουc Φρύγαc ἀνέραc, αἰολοπώλουc,
λαοὺc Ὀτρῆοc καὶ Μυγδόνοc ἀντιθέοιο,
οἵ ῥα τότ᾽ ἐcτρατόοντο παρ᾽ ὄχθαc Cαγγαρίοιο·
καὶ γὰρ ἐγὼν ἐπίκουροc ἐὼν μετὰ τοῖcιν ἐλέχθην
ἤματι τῷ, ὅτε τ᾽ ἦλθον Ἀμαζόνεc ἀντιάνειραι·
ἀλλ᾽ οὐδ᾽ οἳ τόcοι ἦcαν ὅcοι Fελίκωπεc Ἀχαιοί."
δεύτερον αὖτ᾽ Ὀδυcῆα Fιδὼν ἐρέειν᾽ ὁ γεραιόc·
„Fείπ᾽ ἄγε μοι καὶ τόνδε, φίλον τέκοc, ὅc τιc ὅδ᾽ ἐcτίν·
μείων μὲν κεφαλῇ Ἀγαμέμνονοc Ἀτρεΐδαο,
εὐρύτεροc δ᾽ ὤμοιcιν ἰδὲ cτέρνοιcι Fιδέcθαι.
τεύχεα μέν Fοι κεῖται ἐπὶ χθονὶ πουλυβοτείρῃ,
αὐτὸc δὲ κτίλοc ὣc ἐπιπωλεῖται cτίχαc ἀνδρῶν.
ἀρνειῷ μιν ἔγωγε FεFίcκω πηγεcιμάλλῳ,
ὅc τ᾽ οἰών μέγα πῶυ διέρχεται ἀργεννάων."
τὸν δ᾽ ἠμείβετ᾽ ἔπειθ᾽ Ἑλένη Διὸc ἐκγεγαυῖα·
„οὗτοc δ᾽ αὖ Λαερτιάδηc πολύμητιc Ὀδυccεύc,
ὃc τράφεν ἐν δήμῳ Ἰθάκηc κραναῆc περ ἐούcηc
Fειδὼc παντοίουc τε δόλουc καὶ μήδεα πυκνά."

177 = η 243 180^{b} = Λ 762. Ω 226 . . 190^{b} = Λ 389
196^{b} = Δ 231. Λ 264 198^{a} = Λ 696.

173 *μοι ἁδεῖν* AC *μοι ἄδδειν* D *με Fαδεῖν* Bentley *με ἑλεῖν* Nauck *με λαβεῖν* Naber 176 *τά γ᾽*: *γρ. τά κ᾽* schol. A 180 *εἴ*: *ἦ* coni. Nauck 183 *δεδμήαται υἷες Ἀχ.* Barnes: *δεδμήατο κοῦροι Ἀχ.* codd., quam lectionem defendebat Wolf praef. p. 76 187 *ἐστρατόωντο* codd., cf. prol. p. 176 188 *ἐλέγμην* Strabo XII 552 et XIV 681 193 *κεφαλὴν* Ar. 198 *ὀFίων* veteris huius carminis auctorem pronuntiasse sentio, cf. X 101 et prol. p. 169 201 *τράφεν* Buttmann Gr. Gr. II 307: *τράφη* codd.

τὴν δ᾽ αὖτ᾽ Ἀντήνωρ πεπνυμένοc ἀντίον ηὔδα· 6
„ὦ γύναι, ἦ μάλα τοῦτο Fέποc νημερτὲc ἔFειπεc·
ἤδη γὰρ καὶ δεῦρό ποτ᾽ ἤλυθε δῖοc Ὀδυccεύc
cεῖ᾽ ἕνεκ᾽ ἀγγελίην, cὺν ἀρηιφίλῳ Μενελάῳ.
τοὺc δ᾽ ἐγὼ ἐξείνιccα καὶ ἐν μεγάροιcι φίληcα,
ἀμφοτέρων δὲ φυὴν ἐδάην καὶ μήδεα πυκνά.
ἀλλ᾽ ὅτε δὴ Τρώεccιν ἐν ἀγρομένοιcιν ἔμιχθεν,
cτάντων μὲν Μενέλαοc ὑπείρεχεν εὐρέαc ὤμουc,
ἄμφω δ᾽ ἑζομένω γεραρώτεροc ἦεν Ὀδυccεύc.
ἀλλ᾽ ὅτε δὴ μύθουc καὶ μήδεα πᾶcιν ὕφαινον,
ἤ τοι μὲν Μενέλαοc ἐπιτροχάδην ἀγόρευεν,
παῦρα μέν, ἀλλὰ μάλα λιγέωc, ἐπεὶ οὐ πολύμυθοc
οὐδ᾽ ἀφαμαρτοFεπήc· ἦ καὶ γένει ὕcτεροc ἦεν.
ἀλλ᾽ ὅτε δὴ πολύμητιc ἀναΐξειεν Ὀδυccεύc,
cτάcκεν, ὑπαὶ δὲ Fίδεcκε κατὰ χθονὸc ὄμματα πήξαc,
cκῆπτρον δ᾽ οὔτ᾽ ὀπίcω οὔτε προπρηνὲc ἐνώμα,
ἀλλ᾽ ἀcτεμφὲc ἔχεcκεν, ἀFίδρεϊ φωτὶ FεFοικώc·
φαίηc κε ζάκοτόν τέ τιν᾽ ἔμμεναι ἄφρονά τ᾽ αὔτωc.
ἀλλ᾽ ὅτε δὴ ὄπα τε μεγάλην ἐκ cτήθεοc εἵη
καὶ Fέπεα νιφάδεccι FεFοικότα χειμερίῃcιν,
οὐκ ἂν ἔπειτ᾽ Ὀδυcῆί γ᾽ ἐρίccειε βροτὸc ἄλλοc.
[οὐ τότε γ᾽ ὧδ᾽ Ὀδυcῆοc ἀγαccάμεθ᾽ εἶδοc ἰδόντεc."]
τὸ τρίτον αὖτ᾽ Αἴαντα Fιδὼν ἐρέειν᾽ ὁ γεραιόc·
„τίc τ᾽ ἄρ᾽ ὅδ᾽ ἄλλοc Ἀχαιὸc ἀνὴρ ἠύc τε μέγαc τε,
ἔξοχοc Ἀργείων κεφαλήν τε καὶ εὐρέαc ὤμουc;"
τὸν δ᾽ Ἑλένη τανύπεπλοc ἀμείβετο, δῖα γυναικῶν·
„οὗτοc δ᾽ Αἴαc ἐcτὶ πελώριοc, ἕρκοc Ἀχαιῶν.
Ἰδομενεὺc δ᾽ ἑτέρωθεν ἐνὶ Κρήτεccι θεὸc ὣc
ἕcτηκ᾽, ἀμφὶ δέ μιν Κρητῶν ἀγοὶ ἠγερέθονται.
πολλάκι μιν ξείνιccεν ἀρηίφιλοc Μενέλαοc

203 = Λ 822.

206 *σεῖ᾽* Lugebil: *σεῦ* codd. *σῆς* Zen. — *ἀγγελίην* Bentley collato Λ 140: *ἀγγελίης* codd., cf. *N* 252. *O* 640 207 *τούσδε δ᾽ ἐγὼ ξειν.* Cobet misc. crit. 421 210 *στάντες* Bentley 211 *ἑζομένων* D Zen., at vide *H* 306. *K* 224 212 *ἔφαινον* Casaubonus 215 *ἢ καὶ* A *εἰ καὶ* CD 219 *ἀίδρι* D man. pr. 220 *κεν ἄκοτον* coni. A. Spengel in Phil. XXIII 549 221 *δή ῥ᾽* Heyne — *ἵει* C 224 rhapsodi pannum esse perspexit Heyne 225 *τίς γὰρ* Trypho apud Apoll. de coni. 506, 32 227 *τε καὶ* Aristoph. Ar.: *ἠδ᾽* codd. 231 *ἠγερέθοντο* D.

Fοίκῳ ἐν ἡμετέρῳ, ὁπότε Κρήτηθεν ἵκοιτο. 6
νῦν δ' ἄλλους μὲν πάντας ὁρῶ ϝελίκωπας Ἀχαιούς,
οὕς κεν ἐὺ γνοίην καί τ' οὔνομα μυθησαίμην·
δοιὼ δ' οὐ δύναμαι Fιδέειν κοσμήτορε λαῶν,
Κάστορά θ' ἱππόδαμον καὶ πὺξ ἀγαθὸν Πολυδεύκεα,
αὐτοκασιγνήτω, τώ μοι μία γείνατο μήτηρ.
ἢ οὐχ ἑσπέσθην Λακεδαίμονος ἐξ ἐρατεινῆς;
ἢ δεύρω μὲν ἕποντο νέεσσ' ἔνι ποντοπόροισιν,
νῦν αὖτ' οὐκ ἐθέλουσι μάχην καταδύμεναι ἀνδρῶν,
αἴσχεα δειδιότες καὶ ὀνείδεα πόλλ' ἅ μοί ἐστιν;"
ὣς φάτο, τοὺς δ' ἤδη κάτεχεν φυσίζοος αἶα
ἐν Λακεδαίμονι αὖθι, φίλῃ ἐν πατρίδι γαίῃ.

κήρυκες δ' ἀνὰ Fάστυ θεῶν φέρον ὅρκια πιστά, Γ
Fάρνε δύω καὶ Fοῖνον ἐύφρονα, καρπὸν ἀρούρης,
ἀσκῷ ἐν αἰγείῳ. φέρε δὲ κρητῆρα φαεινὸν
κῆρυξ Ἰδαῖος ἠδὲ χρύσεια κύπελλα·
ὤτρυνεν δὲ γέροντα παριστάμενος Fεπέεσσιν·
„ὄρσεο, Λαομεδοντιάδη· καλέουσιν ἄριστοι
Τρώων θ' ἱπποδάμων καὶ Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων
ἐς πεδίον καταβῆναι, ἵν' ὅρκια πιστὰ τάμητε.
αὐτὰρ Ἀλέξανδρος καὶ ἀρηίφιλος Μενέλαος
μακρῇς ἐγχείῃσι μαχήσοντ' ἀμφὶ γυναικί·
τῷ δέ κε νικήσαντι γυνὴ καὶ κτήμαθ' ἕποιτο·
οἱ δ' ἄλλοι φιλότητα καὶ ὅρκια πιστὰ ταμόντες
ναίοιμεν Τροίην ἐριβώλακα, τοὶ δὲ νέονται
Ἄργος ἐς ἱππόβοτον καὶ Ἀχαιίδα καλλιγύναικα."
ὣς φάτο, ῥίγησεν δ' ὁ γέρων, ἐκέλευσε δ' ἑταίρους
ἵππους ζευγνύμεναι· τοὶ δ' ὀτραλέως ἐπίθοντο.
ἂν δ' ἄρ' ἔβη Πρίαμος, κατὰ δ' ἡνία τεῖνεν ὀπίσσω·

237—43 = λ 300—1 238 = T 293 244^b = B 140 251 = 127 253—5 = 136—8.

235 *καὶ τοὔνομα* C 236 *ἰδέειν* codd., *Fιδέμεν* et similia hic et in omnibus veteribus carminibus scribendum esse monui prol. p. 146 237 *ἱπποδάμον* rectius scribas *παραδόσεως* errore expulso — *Πολυδεύκεα* AD: *Πολυδεύκην* C, vide prol. § 104 240 *δεύρω* ACD: *δεῦρο* codd. dett. 241 *νῦν δ' αὖτ'* C 244 *φίλῃ*: *ἑῇ* Zen. — *ἐνὶ* Clemens Alex. protr. II 26 252 *τάμηαι* D 259 *ἑταίρους* GLS: *ἑταίροις* CD Zen. Ar. *ἑτέροις* A *ἑταίρους* alios legisse significat schol. A.

πὰρ δέ Fοι Ἀντήνωρ περικαλλέα βήσετο δίφρον. 5
τὼ δὲ διὰ Σκαιῶν πεδίονδ' ἔχον ὠκέας ἵππους.
ἀλλ' ὅτε δή ῥ' ἵκοντο μετὰ Τρῶας καὶ Ἀχαιούς,
ἐξ ἵππων ἀποβάντες ἐπὶ χθόνα πουλυβότειραν
ἐς μέσσον Τρώων καὶ Ἀχαιῶν ἐστιχόωντο.
ὤρνυτο δ' αὐτίκ' ἔπειτα Fάναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων,
ἂν δ' Ὀδυσεὺς πολύμητις. ἀτὰρ κήρυκες ἀγαυοὶ
ὅρκια πιστὰ θεῶν σύναγον, κρητῆρι δὲ Fοῖνον
μίσγον, ἀτὰρ βασιλεῦσιν ὕδωρ ἐπὶ χεῖρας ἔχευον.
Ἀτρεΐδης δὲ Fερυσσάμενος χείρεσσι μάχαιραν,
ἥ Fοι πὰρ ξίφεος μέγα κουλεὸν αἰὲν ἄορτο,
Fαρνῶν ἐκ κεφαλέων τάμνε τρίχας· αὐτὰρ ἔπειτα
κήρυκες Τρώων καὶ Ἀχαιῶν νεῖμαν ἀρίστοις,
τοῖσιν δ' Ἀτρεΐδης μεγάλ' εὔχετο χεῖρας ἀνασχών·
„Ζεῦ πάτερ, Ἴδηθεν μεδέων, κύδιστε μέγιστε,
Ἠέλιός θ', ὃς πάντ' ἐφορᾷς καὶ πάντ' ἐπακούεις,
καὶ ποταμοὶ καὶ γαῖα, καὶ οἳ ὑπένερθε καμόντας
ἀνθρώπους τίνυσθον, ὅ τίς κ' ἐπίορκον ὀμόσσῃ,
ὑμεῖς μάρτυροι ἔστε, φυλάσσετε δ' ὅρκια πιστά.
εἰ μέν κεν Μενέλαον Ἀλέξανδρος καταπέφνῃ,
αὐτὸς ἔπειθ' Ἑλένην ἐχέτω καὶ κτήματα πάντα,
ἡμεῖς δ' ἐν νήεσσι νεώμεθα ποντοπόροισιν·
εἰ δέ κ' Ἀλέξανδρον κτείνῃ ξανθὸς Μενέλαος,
Τρῶας ἔπειθ' Ἑλένην καὶ κτήματα πάντ' ἀποδοῦναι,
τιμὴν δ' Ἀργείοις ἀποτινέμεν, ἥν τε FέFοικεν,
ἥ τε καὶ ἐσσομένοισι μετ' ἀνθρώποισι πέληται.
εἰ δ' ἂν ἐμοὶ τιμὴν Πρίαμος Πριάμοιό τε παῖδες
τίνειν οὐκ ἐθέλωσιν Ἀλεξάνδροιο πεσόντος,
αὐτὰρ ἐγὼ καὶ ἔπειτα μαχήσομαι εἵνεκα ποινῆς

263^b = Λ 760 265 = Λ 619 271—2 = T 252—3 275 = Α 450 276 = Γ 320. Η 202. Ω 308, cf. B 412 279 = T 260.

262 *βήσατο* C et γρ. A 270 *ἔχευον* C Ar. et γρ. A: *ἔχευαν* AD 272 *ἄορτο* D: *ἄωρτο* AC secundum praeceptum Herodiani, cf. prol. p. 107 273 *ἀρνέων* Zen. 274 *νεῖμαν ἀγοῖσιν* coni. Nauck 276 *Ζεῦ κύδιστε μέγιστε κελαινεφὲς αἰθέρι ναίων* (= B 412) Heraclitus alleg. Hom. c. 3 et 23, Anon. de barb. p. 198 Valck. 279 *τίνυσθον* ACD Ar., alii *τίνυσθε* legisse videntur — *ὅστις κ'* CD 280 *μάρτυρες* Zen., cf. B 302 283 om. C 286 *τιμήν τ'* D — *ἥν τε* Heyne: *ἥν τιν'* codd. 290 *μαχήσομαι* ACD Ar.

αὖθι μένων, εἷος κε τέλος πολέμοιο κιχείω."
ἦ, καὶ ἀπὸ στομάχους Ϝαρνῶν τάμε νηλέι χαλκῷ.
καὶ τοὺς μὲν κατέθηκεν ἐπὶ χθονὸς ἀσπαίροντας
θυμοῦ δευομένους· ἀπὸ γὰρ μένος εἵλετο χαλκός·
Ϝοῖνον δ' ἐκ κρητῆρος ἀφυσσόμενοι δεπάεσσιν
ἔκχεϜον, ἠδ' εὔχοντο θεοῖς αἰειγενέτῃσιν.
ὧδε δέ τις Ϝείπεσκεν Ἀχαιῶν τε Τρώων τε·
„Ζεῦ κύδιστε μέγιστε, καὶ ἀθάνατοι θεοὶ ἄλλοι,
ὁππότεροι πρότεροι ὑπὲρ ὅρκια πημήνειαν,
ὧδέ σφ' ἐγκέφαλος χαμάδις ῥέϜοι ὡς ὅδε Ϝοῖνος,
αὐτῶν καὶ τεκέων, ἄλοχοι δ' ἄλλοισι δαμεῖεν."
ὣς ἔφαν, οὐδ' ἄρα πώ σφιν ἐπεκραίαινε Κρονίων.
τοῖσι δὲ Δαρδανίδης Πρίαμος μετὰ μῦθον ἔϜειπεν·
„κέκλυτέ μευ, Τρῶες καὶ ἐυκνήμιδες Ἀχαιοί.
ἦ τοι ἐγὼν εἶμι προτὶ Ἴλιον ἠνεμόεσσαν
ἄψ, ἐπεὶ οὔ πω τλήσομ' ἐν ὀφθαλμοῖσιν ὁρᾶσθαι
μαρνάμενον φίλον υἱὸν ἀρηιφίλῳ Μενελάῳ·
Ζεὺς μέν που τό γε Ϝοῖδε καὶ ἀθάνατοι θεοὶ ἄλλοι,
ὁπποτέρῳ θανάτοιο τέλος πεπρωμένον ἐστίν."
ἦ ῥα, καὶ ἐς δίφρον Ϝάρνας θέτο Ϝισόθεος φώς,
ἂν δ' ἄρ' ἔβαιν' αὐτός, κατὰ δ' ἡνία τεῖνεν ὀπίσσω·
πὰρ δέ Ϝοι Ἀντήνωρ περικαλλέα βήσετο δίφρον.
τὼ μὲν ἄρ' ἄψορροι προτὶ Ἴλιον ἀπονέοντο·
Ἕκτωρ δὲ Πριάμοιο πάις καὶ δῖος Ὀδυσσεύς
χῶρον μὲν πρῶτον διεμέτρεον, αὐτὰρ ἔπειτα
κλήρους ἐν κυνέῃ χαλκήρεϊ πάλλον ἑλόντες,
ὁππότερος δὴ πρόσθεν ἀφείη χάλκεον ἔγχος.
λαοὶ δ' ἠρήσαντο, θεοῖσι δὲ χεῖρας ἀνέσχον·
ὧδε δέ τις Ϝείπεσκεν Ἀχαιῶν τε Τρώων τε·
„Ζεῦ πάτερ, Ἴδηθεν μεδέων, κύδιστε μέγιστε,
ὁππότερος τάδε Ϝέργα μετ' ἀμφοτέροισιν ἔθηκεν,
τὸν δὸς ἀποφθίμενον δῦναι δόμον Ἄιδος εἴσω,
ἡμῖν δ' αὖ φιλότητα καὶ ὅρκια πιστὰ γενέσθαι."

292 = *Τ* 266 302 = *Β* 419 311—2 = 261—2 313 = *Ω* 330 316 = *Ψ* 861. *κ* 206 318—9 = *Η* 177—8 320 = 276.

291 *εἷως* codd. 292 *ἀπὸ*: *γρ.* *ἐπὶ* schol. A 295 *ἀφυσσόμενοι* C et *γρ.* A et Ar.: *ἀφυσσάμενοι* AD 301 *δαμεῖεν* A: *μιγεῖεν* CD et *γρ.* Eust. 308 *τό γε* AC: *τόδε* D 312 *βήσατο* C 318 *θεοῖς ἴδε* C Nicanor.

ὣς ἄρ' ἔφαν, πάλλεν δὲ μέγας κορυθαίολος Ἕκτωρ
ἂψ ὁρόων· Πάριος δὲ θοῶς ἐκ κλῆρος ὄρουσεν.
οἳ μὲν ἔπειθ' ἵζοντο κατὰ στίχας, ἧχι Ϝεκάστῳ
ἵπποι ἀερσίποδες καὶ ποικίλα τεύχε' ἔκειτο·
αὐτὰρ ὅ γ' ἀμφ' ὤμοισιν ἐδύσετο τεύχεα καλά
δῖος Ἀλέξανδρος, Ἑλένης πόσις ἠυκόμοιο.
κνημῖδας μὲν πρῶτα περὶ κνήμῃσιν ἔθηκεν
καλάς, ἀργυρέοισιν ἐπισφυρίοις ἀραρυίας·
δεύτερον αὖ θώρηκα περὶ στήθεσσιν ἔδυνεν
Ϝοῖο κασιγνήτοιο Λυκάονος, ἥρμοσε δ' αὐτῷ.
ἀμφὶ δ' ἄρ' ὤμοισιν βάλετο ξίφος ἀργυρόηλον
χάλκεον, αὐτὰρ ἔπειτα σάκος μέγα τε στιβαρόν τε.
κρατὶ δ' ἐπ' ἰφθίμῳ κυνέην ἐύτυκτον ἔθηκεν,
ἵππουριν· δϜεινὸν δὲ λόφος καθύπερθεν ἔνευεν.
εἵλετο δ' ἄλκιμον ἔγχος, ὅ Ϝοι παλάμηφιν ἀρήρει.
ὣς δ' αὔτως Μενέλαος ἀρήιος ἔντε' ἔδυνεν.
οἳ δ' ἐπεὶ οὖν Ϝεκάτερθεν ὁμίλου θωρήχθησαν,
ἐς μέσσον Τρώων καὶ Ἀχαιῶν ἐστιχόωντο
δϜεινὸν δερκόμενοι· θάμβος δ' ἔχεν εἰσορόωντας
Τρῶάς θ' ἱπποδάμους καὶ ἐυκνήμιδας Ἀχαιούς.
καί ῥ' ἐγγὺς στήτην διαμετρητῷ ἐνὶ χώρῳ
σείοντ' ἐγχείας, ἀλλήλοισιν κοτέοντε.
πρόσθε δ' Ἀλέξανδρος προΐει δολιχόσκιον ἔγχος,
καὶ βάλεν Ἀτρεΐδαο κατ' ἀσπίδα πάντοσ' ἐϜίσην·
οὐδ' ἔϜρηξεν χαλκός, ἀνεγνάμφθη δέ Ϝοι αἰχμή

324 = *Η* 181 326b = *Λ* 76 329 = *Θ* 82. *Λ* 500. *Ν* 766 330—2 = *Λ* 17—19 330—8 = *Π* 131—9. *Τ* 369—74 334 = *Β* 45 336—8 = *Ο* 480—2. *χ* 123—6 337 = *Λ* 42. *Π* 138 338 = *ϱ* 4 340 = *Ψ* 813 341 = 266 342—3 = *Δ* 79—80, cf. *Γ* 251 347 = *Γ* 356. *Η* 250. *Ρ* 517. *Υ* 274 348—50 = *Ρ* 44—6 348 = *Η* 259.

326 *ἑκάστου* Ar. 327 *ἔκειντο* C 328 *ἐδύσατο* CD 329 *Ϝελένης* Homerum pronuntiasse ex hoc loco et *Λ* 369. 505. *Χ* 114 collegit Osc. Meyer quaest. hom. 22 330—8 interpolati aut male ex *Π* 131—8 repetiti esse videntur, nisi praecedentia verba sic corrigere velis *αὐτὰρ Ἀλέξανδρος ἐκορύσσετο νώροπα χαλκόν* 334—5 damnat Zen. 338 *γρ.* *ἔγχος ἀκαχμένον ὀξέι χαλκῷ* (= *Κ* 135. *Ο* 481) schol. A — post 338 Zen. addidit *ἀμφὶ δ' ἄρ' ὤμοισιν βάλετ' ἀσπίδα τερσανόεσσαν* 340 fort. *ὁμίλοο*, cf. prol. § 65 343 eiecit Koechly 348 *χαλκός* A Ar.: *χαλκὸν* C et D m. pr. — *ἀνεκάμφθη* D.

ἀςπίδ᾽ ἐνὶ κρατερῇ. ὃ δὲ δεύτερος ὤρνυτο χαλκῷ
Ἀτρεΐδης Μενέλαος, ἐπευξάμενος Διὶ πατρί·
„Ζεῦ Fάνα, δὸς τίςαςθαι ὅ με πρότερος κάκ᾽ ἔοργεν,
δῖον Ἀλέξανδρον, καὶ ἐμῆς ὑπὸ χερςὶ δάμαςςον,
ὄφρα τις ἐρρίγηςι καὶ ὀψιγόνων ἀνθρώπων
ξεινοδόκον κακὰ ῥέξαι, ὅ κεν φιλότητα παράςχῃ.“
ἦ ῥα, καὶ ἀμπεπαλὼν προΐει δολιχόςκιον ἔγχος,
καὶ βάλε Πριαμίδαο κατ᾽ ἀςπίδα πάντος᾽ ἐFίςην.
διὰ μὲν ἀςπίδος ἦλθε φαεινῆς ὄβριμον ἔγχος,
καὶ διὰ θώρηκος πολυδαιδάλου ἠρήρειςτο·
ἀντικρὺ δὲ παραὶ λαπάρην διάμηςε χιτῶνα
ἔγχος· ὃ δ᾽ ἐκλίνθη καὶ ἀλεύατο κῆρα μέλαιναν.
Ἀτρεΐδης δὲ Fερυςςάμενος ξίφος ἀργυρόηλον
πλῆξεν ἀναςχόμενος κόρυθος φάλον· ἀμφὶ δ᾽ ἄρ᾽ αὐτῷ
τριχθά τε καὶ τετραχθὰ διατρυφὲν ἔκπεςε χειρός.
Ἀτρεΐδης δ᾽ ᾤμωξε Fιδὼν εἰς οὐρανὸν εὐρύν·
„Ζεῦ πάτερ, οὔ τις ςεῖο θεῶν ὀλοώτερος ἄλλος.
ἦ τ᾽ ἐφάμην τίςεςθαι Ἀλέξανδρον κακότητος·
νῦν δέ μοι ἐν χείρεςςι Fάγη ξίφος, ἐκ δέ μοι ἔγχος
ἠίχθη παλάμηφι Fετώςιον, οὐδὲ δάμαςςα.“
ἦ, καὶ ἐπαΐξας κόρυθος λάβεν ἱπποδαςείης,
ἕλκε δ᾽ ἐπιςτρέψας μετ᾽ ἐυκνήμιδας Ἀχαιούς·
ἄγχε δέ μιν πολύκεςτος ἱμὰς ἁπαλὴν ὑπὸ δειρήν,
ὅς Fοι ὑπ᾽ ἀνθερεῶνος ὀχεὺς τέτατο τρυφαλείης.
καί νύ κεν εἴρυςςέν τε καὶ ἄςπετον ἤρετο κῦδος,
εἰ μὴ ἄρ᾽ ὀξὺ νόηςε Διὸς θυγάτηρ Ἀφροδίτη,
ἥ Fοι Fρῆξεν ἱμάντα βοὸς Fῖφι κταμένοιο·

355—6 = *P* 516—7 355 = *E* 280. *H* 244. *Λ* 349 . . 356 = 347 357—8 = *H* 251—2. *Λ* 435—6, cf. *Δ* 135—6 360 = *H* 254 361 = *N* 610 364 = *Φ* 272 365 = *υ* 201. *Ψ* 439 367 cf. *Π* 801 373 = *Σ* 165 374 = *E* 312.

349 *ἀσπίδ᾽ ἐνὶ* codd. dett.: *ἀσπίδι ἐν* ACD et hic et *P* 45, sed vide *H* 272 351 *κάκ᾽ ἔρεξεν* Cobet misc. crit. 404 352 *ἀθετεῖται* schol. A — *δαμῆναι* Ar. 354 *ὅς κεν* D 357 *ὄμβριμον* C et sic fere, quam scripturam noviciam et a Byzantinis scribis invectam esse docet W. C. Kayser in Philol. XVIII 655 359 *παραὶ* AC: *παρὰ* D, cf. *H* 253 362 *αὐτῇ* Ar. 364 *οὐρανὸν αἰπύν* Zen. 366 *τίσεσθαι* Cobet misc. crit. 328: *τίσασθαι* ACD, cf. *Γ* 112 368 *οὐδ᾽ ἐδάμασσα* Ammonius 373 *ἐξείρυσσε καὶ* Aristoph. — *ἤρετο* Cobet misc. crit. 401: *ἤρατο* codd.

κεινὴ δὲ τρυφάλεια ἅμ᾽ ἕςπετο χειρὶ παχείῃ.
τὴν μὲν ἔπειθ᾽ ἥρως μετ᾽ ἐυκνήμιδας Ἀχαιούς
Fρῖψ᾽ ἐπιδινήςας, κόμιςαν δ᾽ ἐρίFηρες ἑταῖροι·
αὐτὰρ ὃ ἂψ ἐπόρουςε κατακτάμεναι μενεαίνων
ἔγχεϊ χαλκείῳ. τὸν δ᾽ ἐξήρπαξ᾽ Ἀφροδίτη
ῥεῖα μάλ᾽ ὥς τε θεός, ἐκάλυψε δ᾽ ἄρ᾽ ἠέρι πολλῇ,
κὰθ᾽ δ᾽ εἷς᾽ ἐν θαλάμῳ εὐώδεϊ κηώεντι.
αὐτὴ δ᾽ αὖθ᾽ Ἑλένην καλέους᾽ ἴε. τὴν δ᾽ ἐκίχανεν
πύργῳ ἐφ᾽ ὑψηλῷ, περὶ δὲ Τρῳαὶ Fάλις ἦςαν.
χειρὶ δὲ νεκταρέου Fεανοῦ ἐτίναξε λαβοῦςα,
γρηὶ δέ μιν FεFικυῖα παλαιγενέι προςέFειπεν,
εἰροκόμῳ, ἥ Fοι Λακεδαίμονι ναιεταώςῃ
ἤςκειν εἴρια καλά, μάλιςτα δέ μιν φιλέεςκεν.
τῇ μιν Fειςαμένη προςεφώνεε δῖ᾽ Ἀφροδίτη·
„δεῦρ᾽ ἴθ᾽· Ἀλέξανδρός ςε καλεῖ Fοῖκόνδε νέεςθαι.
κεῖνος ὅ γ᾽ ἐν θαλάμῳ καὶ δινωτοῖςι λέχεςςιν,
κάλλεΐ τε ςτίλβων καὶ Fείμαςιν· οὐδέ κε φαίης
ἀνδρὶ μαχηςάμενον τόν γ᾽ ἐλθεῖν, ἀλλὰ χορόνδε
ἔρχεςθ᾽ ἠὲ χοροῖο νέον λήγοντα καθίζειν.“
ὣς φάτο, τῇ δ᾽ ἄρα θυμὸν ἐνὶ ςτήθεςςιν ὄρινεν.
καί ῥ᾽ ὡς οὖν ἐνόηςε θεᾶς περικαλλέα δειρήν
ςτήθεά θ᾽ ἱμερόεντα καὶ ὄμματα μαρμαίροντα,
θάμβηςέν τ᾽ ἄρ᾽ ἔπειτα, Fέπος τ᾽ ἔφατ᾽, ἔκ τ᾽ ὀνόμαζεν·
„δαιμονίη, τί με ταῦτα λιλαίεαι ἠπεροπεύειν;
ἦ πῄ με προτέρω πολίων εὖ ναιομενάων
ἄξεις ἢ Φρυγίης ἢ Μῃονίης ἐρατεινῆς,
εἴ τίς τοι καὶ κεῖθι φίλος μερόπων ἀνθρώπων;
οὕνεκα δὴ νῦν δῖον Ἀλέξανδρον Μενέλαος
νικήςας ἐθέλει ςτυγερὴν ἐμὲ Fοίκαδ᾽ ἄγεςθαι,
τοὔνεκα δὴ νῦν δεῦρο δολοφρονέουςα παρέςτης;
ἧςο παρ᾽ αὐτὸν ἰοῦςα, θεῶν δ᾽ ἀπόFεικε κελεύθου,

380—1 = *Υ* 444—5 381 = *Λ* 752 395 = *B* 142 401 = *Σ* 291.

383—448 praeeunte Lachmanno eiecit Benicken 384 et 411 *Τρῳαὶ* ACD, sed 420 *Τρῳὰς* A 387 *ναιετοώσῃ* Ar., cf. La Roche Hom. Text. p. 310 388 *ἤσκει* D 389 *ἐεισαμένη* codd., cf. prol. p. 165 391 *δεινωτοῖσι* A 392 *καὶ ἀλείμμασιν* coni. Nauck 393 *μαχεσσάμε-νον* CD 396—416 *ἀθετοῦνται* schol. A 400 *γρ. προτέρων* Eust. 406 *ἀπόεικε κελεύθου* Ar.: *ἀπόειπε κελεύθους* codd.

μηδ᾽ ἔτι coῖcι πόδεccιν ὑποcτρέψειαc Ὄλυμπον,
ἀλλ᾽ αἰεὶ περὶ κεῖνον ὀίζυε καί Fε φύλαcce,
εἰc ὅ κέ c᾽ ἢ ἄλοχον ποιήcεται ἢ ὅ γε δούλην.
κεῖcε δ᾽ ἐγὼν οὐκ εἶμι — νεμεccητὸν δέ κεν εἴη —
κείνου πορcυνέουcα λέχοc· Τρῳαὶ δέ μ᾽ ὀπίccω
πᾶcαι μωμήcονται· ἔχω δ᾽ ἄχε᾽ ἄκριτα θυμῷ."
τὴν δὲ χολωcαμένη προcεφώνεε δῖ᾽ Ἀφροδίτη·
„μή μ᾽ ἔρεθε, cχετλίη, μὴ χωcαμένη cε μεθείω,
τὼc δέ c᾽ ἀπεχθήρω ὡc νῦν ἔκπαγλα φίληcα,
μέccῳ δ᾽ ἀμφοτέρων μητίcομαι ἔχθεα λυγρά,
Τρώων καὶ Δαναῶν, cὺ δέ κεν κακὸν οἶτον ὄληαι."
ὣc ἔφατ᾽, ἔδFειcεν δ᾽ Ἑλένη Διὸc ἐκγεγαυῖα,
βῆ δὲ καταcχομένη Fεανῷ ἀργῆτι φαεινῷ,
cιγῇ, πάcαc δὲ Τρῳὰc λάθεν· ἦρχε δὲ δαίμων.
αἳ δ᾽ ὅτ᾽ Ἀλεξάνδροιο δόμον περικαλλέ᾽ ἵκοντο,
ἀμφίπολοι μὲν ἔπειτα θοῶc ἐπὶ Fέργα τράποντο,
ἣ δ᾽ εἰc ὑψόροφον θάλαμον κίε δῖα γυναικῶν.
τῇ δ᾽ ἄρα δίφρον ἑλοῦcα φιλομμειδὴc Ἀφροδίτη
ἀντί᾽ Ἀλεξάνδροιο θεὰ κατέθηκε φέρουcα·
ἔνθα καθῖζ᾽ Ἑλένη κούρη Διὸc αἰγιόχοιο,
ὄccε πάλιν κλίναcα, πόcιν δ᾽ ἠνίπαπε μύθῳ·
„ἤλυθεc ἐκ πολέμου· ὡc ὤφελεc αὐτόθ᾽ ὀλέcθαι,
ἀνδρὶ δαμεὶc κρατερῷ, ὃc ἐμὸc πρότεροc πόcιc ἦεν.
ἦ μὲν δὴ πρίν γ᾽ εὔχε᾽ ἀρηιφίλου Μενελάου
cῇ τε βίῃ καὶ χερcὶ καὶ ἔγχεϊ φέρτεροc εἶναι·
ἀλλ᾽ ἴθι νῦν προκάλεccαι ἀρηίφιλον Μενέλαον
ἐξαῦτιc μαχέcαcθαι ἐναντίον. ἀλλά c᾽ ἔγωγε
παύεcθαι κέλομαι, μηδὲ ξανθῷ Μενελάῳ
ἀντίβιον πόλεμον πολεμίζειν ἠδὲ μάχεcθαι
ἀφραδέωc, μή πωc τάχ᾽ ὑπ᾽ αὐτοῦ δουρὶ δαμείηc."

410ᵇ = Ξ 336. Ω 463. χ 489 412ᵇ = Ω 91 416ᵃ = Η 277.

409 *ἀθετεῖται* schol. ad δ 12 411 *κείνῳ* Grashof — *πορσυνέουσα* C: *πορσανέουσα* AD Ar. 412 *ἀκριτόμυθα* D 415 *ἔκπαγλα φίλησα* Ar.: *ἔκπαγλ᾽ ἐφίλησα* ACD 416 *μέσσον* D, fort. *ΜΕΣΟΙ* i. e. *μὴ σοὶ* vel *σοὶ δὲ μετ᾽* — *ἔχθεα* A: *ἄχθεα* CD, utrumque Ar., *γρ. ἄλγεα* schol. A 417 del. Doederlein gloss. hom. III 2462 423—6 *αὐτὴ δ᾽ ἀντίον ἷζεν Ἀλέξανδροιο ἄνακτος* Zen. 424—6 *ἀθετοῦνται* anecd. Bekk. 737, 9 432—6 *ἀθετοῦνται* schol. A 434 *παύεσθαι* C Ar.: *παύσασθαι* AD 436 *δαμείῃς*: *δαμείης* CD *δαμασθῇς* A *δαμήῃς* Ar. ut videtur, cf. Η 72.

τὴν δὲ Πάριc μύθοιcιν ἀμειβόμενοc προcέFειπεν·
„μή με, γύναι, χαλεποῖcιν ὀνείδεcι θυμὸν ἔνιπτε.
νῦν μὲν γὰρ Μενέλαοc ἐνίκηcεν cὺν Ἀθήνῃ,
κεῖνον δ᾽ αὖτιc ἐγώ· παρὰ γὰρ θεοί εἰcι καὶ ἡμῖν.
ἀλλ᾽ ἄγε δὴ φιλότητι τραπείομεν εὐνηθέντε·
οὐ γάρ πώ ποτέ μ᾽ ὧδέ γ᾽ ἔροc φρέναc ἀμφεκάλυψεν,
οὐδ᾽ ὅτε cε πρῶτον Λακεδαίμονοc ἐξ ἐρατεινῆc
ἔπλεFον ἁρπάξαc ἐν ποντοπόροιcι νέεccιν,
νήcῳ δ᾽ ἐν Κρανάῃ ἐμίγην φιλότητι καὶ εὐνῇ,
ὥc cεο νῦν ἔραμαι καί με γλυκὺc ἵμεροc αἱρεῖ."
ἦ ῥα, καὶ ἦρχε λέχοcδε κιών· ἅμα δ᾽ εἵπετ᾽ ἄκοιτιc.
τὼ μὲν ἄρ᾽ ἐν τρητοῖcι κατεύναcθεν λεχέεccιν,
Ἀτρεΐδηc δ᾽ ἀν᾽ ὅμιλον ἐφοίτα θηρὶ FεFοικώc,
εἴ που ἐcαθρήcειεν Ἀλέξανδρον θεοFειδέα,
ἀλλ᾽ οὔ τιc δύνατο Τρώων κλειτῶν τ᾽ ἐπικούρων
δεῖξαι Ἀλέξανδρον τότ᾽ ἀρηιφίλῳ Μενελάῳ.
οὐ μὲν γὰρ φιλότητί γ᾽ ἐκεύθανον, εἴ τιc ἴδοιτο·
Fῖcον γάρ cφιν πᾶcιν ἀπήχθετο κηρὶ μελαίνῃ.
τοῖcι δὲ καὶ μετέFειπε Fάναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·
„κέκλυτέ μευ, Τρῶεc καὶ Δάρδανοι ἠδ᾽ ἐπίκουροι.
νίκη μὲν δὴ φαίνετ᾽ ἀρηιφίλου Μενελάου·
ὑμεῖc δ᾽ Ἀργείην Ἑλένην καὶ κτήμαθ᾽ ἅμ᾽ αὐτῇ
ἔκδοτε, καὶ τιμὴν ἀποτινέμεν ἥν τε FέFοικεν,
ἥ τε καὶ ἐccομένοιcι μετ᾽ ἀνθρώποιcι πέληται."
ὣc ἔφατ᾽ Ἀτρεΐδηc, ἐπὶ δ᾽ ᾔνεον ἄλλοι Ἀχαιοί.

441—2 = Ξ 314—5 449 = Ε 528 et Λ 546 451ᵇ = Λ 220 456 = Η 348. 368. Θ 497 460 = 287.

438 *μῦθον ἔνισπε* D 441 *εὐνηθέντες* D 442 *ἔρως* codd., *γρ. ὧδε φρένας ἔρος* Eust., cf. prol. p. 110 443 *πρότερον* C 445 *κραναῇ* A 447 *ἦρχε* Barnes: *ἄρχε* codd. 453 *ἐκύνθανον* aut *ἔκευθον ἂν* Naber quaest. hom. 100 — *εἴ τις ἴδοιτο* codd.: *εἴ κε Fίδοιντο* Bentley 459 *ἀποτινέμεν* codd. et Ar.: *ἀποτίνετον* Zen. *ἀποτίνετε* coni. La Roche 459 *ἥν τε*: *ἥν τιν᾽* codd., cf. Γ 286 460 seclusit Benicken.

ΟΡΚΙΩΝ ΣΥΓΧΥΣΙΣ

Οἱ δὲ θεοὶ πὰρ Ζηνὶ καθήμενοι ἠγορόωντο Δ
χρυσέῳ ἐν δαπέδῳ, μετὰ δέ cφιcι πότνια Ἥβη
νέκταρ ἐϜοινοχόει· τοὶ δὲ χρυσέοιcι δέπαccιν
δειδέχατ᾽ ἀλλήλουc, Τρώων πόλιν εἰcορόωντεc.
αὐτίκ᾽ ἐπειρᾶτο Κρονίδηc ἐρεθιζέμεν Ἥρην
κερτομίοιcι Ϝέπεccι παραβλήδην ἀγορεύων·
„δοιαὶ μὲν Μενελάῳ ἀρηγόνεc εἰcὶ θεάων,
Ἥρη τ᾽ Ἀργείη καὶ Ἀλαλκομενηὶc Ἀθήνη.
ἀλλ᾽ ἤ τοι ταὶ νόcφι καθήμεναι εἰcορόωcαι
τέρπεcθον· τῷ δ᾽ αὖτε φιλομμειδὴc Ἀφροδίτη
αἰεὶ παρμέμβλωκε καὶ αὐτοῦ κῆραc ἀμύνει,
καὶ νῦν ἐξεcάωcεν ὀιόμενον θανέεcθαι.
ἀλλ᾽ ἤ τοι νίκη μὲν ἀρηιφίλου Μενελάου·
ἡμεῖc δὲ φραζώμεθ᾽ ὅπωc ἔcται τάδε Ϝέργα,
ἤ ῥ᾽ αὖτιc πόλεμόν τε κακὸν καὶ φύλοπιν αἰνήν
ὄρcομεν, ἦ φιλότητα μετ᾽ ἀμφοτέροιcι βάλωμεν.
εἰ δ᾽ αὖ πωc τόδε πᾶcι φίλον καὶ Ϝηδὺ γένοιτο,
ἦ τοι μὲν Ϝοικέοιτο πόλιc Πριάμοιο Ϝάνακτοc,
αὖτιc δ᾽ Ἀργείην Ἑλένην Μενέλαοc ἄγοιτο.“
ὣc ἔφαθ᾽, αἳ δ᾽ ἐπέμυξαν Ἀθηναίη τε καὶ Ἥρη.
πληcίαι αἵ γ᾽ ἥcθην, κακὰ δὲ Τρώεccι μεδέcθην.
ἦ τοι Ἀθηναίη ἀκέων ἦν οὐδέ τι Ϝεῖπεν,
cκυζομένη Διὶ πατρί, χόλοc δέ μιν ἄγριοc ᾕρει·
Ἥρη δ᾽ οὐκ ἔχαδε cτῆθοc χόλον, ἀλλὰ προcηύδα·
„αἰνότατε Κρονίδη, ποῖον τὸν μῦθον ἔϜειπεc.
πῶc ἐθέλειc ἅλιον θεῖναι πόνον ἠδ᾽ ἀτέλεcτον

1 = *Η* 443 8 = *Ε* 908 14 = *Ξ* 61. *Υ* 116. *ρ* 274 17ᵇ = *Π* 387
20—25 = *Θ* 457—62 25 = *Α* 552.

Librum *Δ* ab antecedente libro *Γ* umquam separatum fuisse negavimus prol. p. 46 — V. 3 *ἐῳνοχόει* codd. et Herodianus: *ἐνῳνοχόει* Zen. — *χρυσέοισι δέπασσι* Nauck: *χρυσέοις δεπάεσσιν* codd. hic et *Θ* 162. *Μ* 311, cf. prol. § 85 6 *κερτομίοις ἐπέεσσι* codd. 10 *φιλομειδής* C
17 *αὖ πως* Ar.: *αὔτως* ACD Aristoph. 18 *γένοιτο* codd. et Aristoph.: *πέλοιτο* Ar.

ἱδρόα θ᾽, ὃν ἵδρωcα μόγῳ, καμέτην δέ μοι ἵπποι
λαὸν ἀγειρούcῃ, Πριάμῳ κακὰ τοῖό τε παιcίν.
Ϝέρδ᾽· ἀτὰρ οὔ τοι πάντεc ἐπαινέομεν θεοὶ ἄλλοι.“
τὴν δὲ μέγ᾽ ὀχθήcαc προcέφη νεφεληγερέτα Ζεύc·
„δαιμονίη, τί νύ cε Πρίαμοc Πριάμοιό τε παῖδεc
τόccα κακὰ ῥέζουcιν, ὅ τ᾽ ἀcπερχὲc μενεαίνειc
Ἴλιον ἐξαλαπάξαι ἐυκτίμενον πτολίεθρον;
εἰ δὲ cύ γ᾽ εἰcελθοῦcα πύλαc καὶ τείχεα μακρά
ὠμὸν βεβρώθοιc Πρίαμον Πριάμοιό τε παῖδαc
ἄλλουc τε Τρῶαc, τότε κεν χόλον ἐξακέcαιο.
Ϝέρξον ὅπωc ἐθέλειc· μὴ τοῦτό γε νεῖκοc ὀπίccω
cοὶ καὶ ἐμοὶ μέγ᾽ ἔριcμα μετ᾽ ἀμφοτέροιcι γένηται.
ἄλλο δέ τοι Ϝερέω, cὺ δ᾽ ἐνὶ φρεcὶ βάλλεο cῇcιν·
ὁππότε κεν καὶ ἐγὼ μεμαὼc πόλιν ἐξαλαπάξαι
τὴν ἐθέλω, ὅθι τοι φίλοι ἀνέρεc ἐγγεγάαcιν,
μή τι διατρίβειν τὸν ἐμὸν χόλον, ἀλλά μ᾽ ἐᾶcαι.
καὶ γὰρ ἐγὼ cοὶ δῶκα Ϝεκὼν ἀϜέκοντί γε θυμῷ.
αἳ γὰρ ὑπ᾽ ἠελίῳ τε καὶ οὐρανῷ ἀcτερόεντι
ναιετάουcι πόληεc ἐπιχθονίων ἀνθρώπων,
τάων μοι περὶ κῆρι τιέcκετο Ἴλιοc ἱρή
καὶ Πρίαμοc καὶ λαὸc ἐυμμελίω Πριάμοιο.
οὐ γάρ μοί ποτε βωμὸc ἐδεύετο δαιτὸc ἐΐcηc,
λοιβῆc τε κνίcηc τε· τὸ γὰρ λάχομεν γέραc ἡμεῖc.“
τὸν δ᾽ ἠμείβετ᾽ ἔπειτα βοῶπιc πότνια Ἥρη·
„ἦ τοι ἐμοὶ τρεῖc μὲν πολὺ φίλταταί εἰcι πόληεc,
Ἄργοc τε Cπάρτη τε καὶ εὐρυάγυια Μυκήνη·
τὰc διαπέρcαι, ὅτ᾽ ἄν τοι ἀπέχθωνται περὶ κῆρι·
τάων οὔ τοι ἐγὼ πρόcθ᾽ ἵcταμαι οὐδὲ μεγαίρω.
[εἴ περ γὰρ φθονέω τε καὶ οὐκ εἰῶ διαπέρcαι,
οὐκ ἀνύω φθονέουc᾽, ἐπεὶ ἦ πολὺ φέρτεροc ἐccι.]
ἀλλὰ χρὴ καὶ ἐμὸν θέμεναι πόνον οὐκ ἀτέλεcτον·
καὶ γὰρ ἐγὼ θεόc εἰμι, γένοc δέ μοι ἔνθεν ὅθεν cοί,

29 = *Π* 443. *Χ* 181 30 = *Α* 517 33 = *Θ* 288 39 = *Α* 297
47 = *Δ* 165. Ζ 449. *Θ* 552 48—9 = *Ω* 69—70 50 = *Α* 551.

27 *ἱδρῶ* codd. — *ἵππω* Cant. 33 *Ἴλιον*: *Ἰλίου* codd., vide *Β* 133
41 *ἐγγεγάασι* A: *ἐκγεγάασι* CD 43 *δῶκ᾽ ἀέκων* Trypho 45 *ναιετάωσι* D 47 *ἐϋμμελίωι* A 55—6 *ἀθετοῦνται* schol. A 56 *γρ. φέρτατος* A 58 *δ᾽ ἐμοὶ* Wolf, at vide Bekker Hom. Bl. I 221.

καί με πρεσβυτάτην τέκετο Κρόνος ἀγκυλομήτης,
ἀμφότερον γενεῇ τε καὶ οὕνεκα σὴ παράκοιτις
κέκλημαι, σὺ δὲ πᾶσι μετ᾽ ἀθανάτοισι Ϝανάσσεις.
ἀλλ᾽ ἤ τοι μὲν ταῦθ᾽ ὑποϜείξομεν ἀλλήλοισιν,
σοὶ μὲν ἐγώ, σὺ δ᾽ ἐμοί· ἐπὶ δ᾽ ἕψονται θεοὶ ἄλλοι
ἀθάνατοι. σὺ δὲ θᾶσσον Ἀθηναίῃ ἐπιτεῖλαι
ἐλθεῖν ἐς Τρώων καὶ Ἀχαιῶν φύλοπιν αἰνήν,
πειρᾶν δ᾽ ὥς κε Τρῶες ὑπερκύδαντας Ἀχαιούς
ἄρξωσι πρότεροι ὑπὲρ ὅρκια δηλήσασθαι.“
ὣς ἔφατ᾽, οὐδ᾽ ἀπίθησε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε.
αὐτίκ᾽ Ἀθηναίην Ϝέπεα πτερόεντα προσηύδα·
„αἶψα μάλ᾽ ἐς στρατὸν ἐλθὲ μετὰ Τρῶας καὶ Ἀχαιούς,
πειρᾶν δ᾽ ὥς κε Τρῶες ὑπερκύδαντας Ἀχαιούς
ἄρξωσι πρότεροι ὑπὲρ ὅρκια δηλήσασθαι.“
ὣς Ϝειπὼν ὤτρυνε πάρος μεμαυῖαν Ἀθήνην·
βῆ δὲ κατ᾽ Οὐλύμποιο καρήνων ἀΐξασα.
οἷον δ᾽ ἀστέρ᾽ ἔηκε Κρόνου παῖς ἀγκυλομήτεω,
ἢ ναύτῃσι τέρας ἠὲ στρατῷ εὐρέι λαῶν,
λαμπρόν· τοῦ δέ τε πολλοὶ ἀπὸ σπινθῆρες ἵενται·
τῷ ϜεϜικυῖ᾽ ἤϊξεν ἐπὶ χθόνα Παλλὰς Ἀθήνη,
κὰδ δ᾽ ἔθορ᾽ ἐς μέσσον. θάμβος δ᾽ ἔχεν εἰσορόωντας
Τρῶάς θ᾽ ἱπποδάμους καὶ ἐυκνήμιδας Ἀχαιούς.
ὧδε δέ τις Ϝείπεσκε Ϝιδὼν ἐς πλησίον ἄλλον·
„ἦ ῥ᾽ αὖτις πόλεμός τε κακὸς καὶ φύλοπις αἰνή
ἔσσεται, ἢ φιλότητα μετ᾽ ἀμφοτέροισι τίθησιν
Ζεύς, ὅς τ᾽ ἀνθρώπων ταμίης πολέμοιο τέτυκται.“
ὣς ἄρα τις Ϝείπεσκεν Ἀχαιῶν τε Τρώων τε.
ἡ δ᾽ ἀνδρὶ Ϝικέλη Τρώων κατεδύσεθ᾽ ὅμιλον,
Λαοδόκῳ Ἀντηνορίδῃ, κρατερῷ αἰχμητῇ,
Πάνδαρον ἀντίθεον διζημένη, εἴ που ἐφεύροι.
εὗρε Λυκάονος υἱὸν ἀμύμονά τε κρατερόν τε

60—1 = *Σ* 365—6 65 = *Π* 256 68 = *Π* 458 69 = *Ε* 713. *Μ* 365. *Τ* 20. *Θ* 351 73 = *Τ* 349. *Χ* 186. 74 = *Β* 167 79—80 = *Γ* 342—3 81 = *Β* 271 82—3 cf. 15—6 83—4 = ω 475—6 84 = *Τ* 224 88—9 = *Ε* 168—9.

59 *ἀγκυλόμητις* coni. Nauck 62 *ἐπιείξομεν* Apoll. de synt. 123, 13 75 *ἀστέρ᾽ ἔηκε* Bentley: *ἀστέρα ἧκε* codd. 81—5 vexat Duentzer Hom. Abh. p. 250 86 *καταδύσεθ᾽* A: *κατεδύσαθ᾽* CD 88—9 *διζημένη, εὗρε δὲ τόνδε* Zen.

ἕστασθ᾽· ἀμφὶ δέ μιν κρατεραὶ στίχες ἀσπιστάων
λαῶν, οἵ Ϝοι ἕποντο ἀπ᾽ Αἰσήποιο ῥοάων.
ἀγχοῦ δ᾽ ἱσταμένη Ϝέπεα πτερόεντα προσηύδα·
„ἦ ῥά νύ μοί τι πίθοιο, Λυκάονος υἱὲ δαΐφρον;
τλαίης κεν Μενελάῳ ἐπιπροέμεν ταχὺν ἰόν,
πᾶσι δέ κε Τρώεσσι χάριν καὶ κῦδος ἄροιο,
ἐκ πάντων δὲ μάλιστα Ἀλεξάνδρῳ βασιλῆι.
τοῦ κεν δὴ πάμπρωτα παρ᾽ ἀγλαὰ δῶρα φέροιο,
αἴ κε Ϝίδῃ Μενέλαον ἀρήιον Ἀτρέος υἱόν
σῷ βέλεϊ δμηθέντα πυρῆς ἐπιβάντ᾽ ἀλεγεινῆς.
ἀλλ᾽ ἄγ᾽ ὀίστευσον Μενελάου κυδαλίμοιο,
εὔχεο δ᾽ Ἀπόλλωνι λυκηγενέι κλυτοτόξῳ
Ϝαρνῶν πρωτογόνων ῥέξειν κλειτὴν ἑκατόμβην
Ϝοίκαδε νοστήσας ἱερῆς ἐς Ϝάστυ Ζελείης.“
ὣς φάτ᾽ Ἀθηναίη, τῷ δὲ φρένας ἄφρονι πεῖθεν.
αὐτίκ᾽ ἐσύλα τόξον ἐύξοον ἰξάλου αἰγός
ἀγρίου, ὅν ῥά ποτ᾽ αὐτὸς ὑπὸ στέρνοιο τυχήσας
πέτρης ἐκβαίνοντα, δεδεγμένος ἐν προδοκῇσιν,
βεβλήκει πρὸς στῆθος· ὁ δ᾽ ὕπτιος ἔμπεσε πέτρῃ.
τοῦ κέρα ἐκ κεφαλῆς ἑκκαιδεκάδωρα πεφύκει·
καὶ τὰ μὲν ἀσκήσας κεραοξόος ἤραρε τέκτων,
πᾶν δ᾽ εὖ λειήνας χρυσέην ἐπέθηκε κορώνην.
καὶ τὸ μὲν εὖ κατέθηκε τανυσσάμενος, ποτὶ γαίῃ
ἀγκλίνας· πρόσθεν δὲ σάκεα σχέθον ἐσθλοὶ ἑταῖροι,
μὴ πρὶν ἀναΐξειαν ἀρήιοι υἷες Ἀχαιῶν,
πρὶν βλῆσθαι Μενέλαον ἀρήιον Ἀτρέος υἱόν.
αὐτὰρ ὁ σύλα πῶμα φαρέτρης, ἐκ δ᾽ ἕλετ᾽ ἰόν
ἀβλῆτα πτερόεντα, μελαινέων ἕρμ᾽ ὀδυνάων·
αἶψα δ᾽ ἐπὶ νευρῇ κατεκόσμεε πικρὸν ὀιστόν,
εὔχετο δ᾽ Ἀπόλλωνι λυκηγενέι κλυτοτόξῳ

92 = *Δ* 203. *Ν* 462. *Ξ* 356 . . . 102 = *Δ* 120. *Ψ* 804. 873 119—21 = 101—3.

92 *ἱσταμένη προσέφη γλαυκῶπις Ἀθήνη* Lips. 94 *ἔπι προέμεν* Ar. 97 *πάρ᾽* codd. dett. 100—3 damnavit Koechly 102 *πρωτοτόκων* Et. Gud. 78, 58 103 et 121 *εἰς ἄστυ* codd. 105 et 106 *ἐσύλεε* Nauck 113 *πρὸ δέ Ϝοι σάκεα* coni. Menrad 115 *ἀρήιον ἀρχὸν Ἀχαιῶν* C, cf. *Δ* 195 117 *ἀθετεῖται* schol. A — *μελαινέων* A *μελαινάων* CD · *μελανάων* Apoll. Soph. 76, 32 — *ἕρμα* ex *ἕσμα* 'semen' ortum puto 118 *κατεκόσμεε* NS Cant.: *κατεκόσμει* ACD.

Fαρνῶν πρωτογόνων ῥέξειν κλειτὴν ἑκατόμβην
Fοίκαδε νοστήςας ἱερῆς ἐς Fάςτυ Ζελείης.
ἕλκε δ' ὁμοῦ γλυφίδας τε λαβὼν καὶ νεῦρα βόεια·
νευρὴν μὲν μαζῷ πέλαςεν, τόξῳ δὲ cίδηρον.
αὐτὰρ ἐπεὶ δὴ κυκλοτερὲς μέγα τόξον ἔτεινεν,
λίγξε βιός, νευρὴ δὲ μέγ' ἴαχεν, ἆλτο δ' ὀιςτὸς
ὀξυβελής, καθ' ὅμιλον ἐπιπτέςθαι μενεαίνων.
οὐδὲ cέθεν, Μενέλαε, θεοὶ μάκαρες λελάθοντο
ἀθάνατοι, πρώτη δὲ Διὸς θυγάτηρ ἀγελείη,
ἥ τοι πρόςθε cτᾶςα βέλος ἐχεπευκὲς ἄμυνεν.
ἣ δὲ τόςον μὲν ἔFεργεν ἀπὸ χροός, ὡς ὅτε μήτηρ
παιδὸς ἐFέργῃ μυῖαν, ὃ Fηδέι λέξεται ὕπνῳ,
αὐτὴ δ' αὖτ' ἴθυνεν ὅθι ζωςτῆρος ὀχῆες
χρύςειοι ςύνεχον καὶ διπλόος ἤντετο θώρηξ.
ἐν δ' ἔπεςε ζωςτῆρι ἀρηρότι πικρὸς ὀιςτός·
διὰ μὲν ἂρ ζωςτῆρος ἐλήλατο δαιδαλέοιο,
καὶ διὰ θώρηκος πολυδαιδάλου ἠρήρειςτο
μίτρης θ', ἣν ἐφόρει ἔρυμα χροός, ἕρκος ἀκόντων,
ἥ Fοι πλεῖςτον ἔρυτο· διαπρὸ δ' ἐείςατο καὶ τῆς.
ἀκρότατον δ' ἄρ' ὀιςτὸς ἐπέγραψε χρόα φωτός·
αὐτίκα δ' ἔρρεFεν αἷμα κελαινεφὲς ἐξ ὠτειλῆς.
ὡς δ' ὅτε τίς τ' ἐλέφαντα γυνὴ φοίνικι μιήνῃ
Μῃονὶς ἠὲ Κάειρα, παρήιον ἔμμεναι ἵππῳ·
κεῖται δ' ἐν θαλάμῳ, πολέες τέ μιν ἠρήςαντο
ἱππῆες φορέειν· βαςιλῆι δὲ κεῖται ἄγαλμα,
ἀμφότερον κόςμος θ' ἵππῳ ἐλατῆρί τε κῦδος·
τοῖοί τοι, Μενέλαε, μιάνθην αἵματι μηροὶ
εὐφυέες κνῆμαί τε ἰδὲ ςφυρὰ κάλ' ὑπένερθεν.
ῥίγηςεν δ' ἄρ' ἔπειτα Fάναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων,

132—3 = *Υ* 414—5 136 = *Γ* 358 148 = *Λ* 254.

124 ante 123 collocavit Zen — 123 damnat Naber quaest hom. p. 60 129 *τοι* codd. et Ar., alii *σοι* legisse videntur 131 *ἐέργει* CD — ὃ Bentley: ὅθ' codd. 137 *ἔρυμα* codd. et Ar.: *ἔλυμα* Zen. et Aristoph. 138 *δὲ εἴσατο* codd., *δ' ἐείσατο* vel potius *ἐήσατο* scribi iussit Wackernagel in Bezz. Beitr. IV 270 139 *ἄρα χαλκὸς* Zen. 140 *ἀθετεῖται* schol. A 141 *ἐλέφαντα* codd. et Ar.: *γρ. ἐλεφαντὰ* schol. A 142 *γρ. Κάιρα* Eust. — *ἵππω* (an *ἵπποιν*?) Aristoph., unde *ἵππῳ* Bekker: *ἵππων* ACD et Ar., ut videtur, *ἵππον* Eust. 145 *ἵππων* D 146 *μιάνθεαν* coni. Nauck 147 *τ' ἠδὲ* hic et Z 469. *Θ* 162. *Κ* 573. *Μ* 311. *Ρ* 534. *Φ* 351. *Χ* 460 scripsit Heyne, *τε Fιδὲ* Bekker.

ὡς ἔFιδεν μέλαν αἷμα καταρρέFον ἐξ ὠτειλῆς,
ῥίγηςεν δὲ καὶ αὐτὸς ἀρηίφιλος Μενέλαος·
ὡς δὲ Fίδεν νεῦρόν τε καὶ ὄγκους ἐκτὸς ἐόντας,
ἄψορρόν Fοι θυμὸς ἐνὶ ςτήθεςςιν ἀγέρθη.
τοῖς δὲ βαρὺ ςτενάχων μετέφη κρείων Ἀγαμέμνων,
χειρὸς ἔχων Μενέλαον· ἐπεςτενάχοντο δ' ἑταῖροι·
„φίλε καςίγνητε, θάνατόν νύ τοι ὅρκι' ἔταμνον,
οἶον προςτήςας πρὸ Ἀχαιῶν Τρωςὶ μάχεςθαι.
ὥς ς' ἔβαλον Τρῶες, κατὰ δ' ὅρκια πιςτὰ πάτηςαν.
οὐ μέν πως ἅλιον πέλει ὅρκιον αἷμά τε Fαρνῶν
[ςπονδαί τ' ἄκρητοι καὶ δεξιαί, ᾗς ἐπέπιθμεν.]
εἴ περ γάρ τε καὶ αὐτίκ' Ὀλύμπιος οὐκ ἐτέλεςςεν,
ἔκ δὲ καὶ ὀψὲ τελεῖ, ςύν τε μεγάλῳ ἀπέτιςαν,
ςὺν ςφῇςιν κεφαλῇςι γυναιξί τε καὶ τεκέεςςιν.
εὖ γὰρ ἐγὼ τόδε Fοῖδα κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν·
ἔςςεται ἦμαρ, ὅτ' ἄν ποτ' ὀλώλῃ Ἴλιος ἱρὴ
καὶ Πρίαμος καὶ λαὸς ἐυμμελίω Πριάμοιο,
Ζεὺς δέ ςφι Κρονίδης ὑψίζυγος, αἰθέρι ναίων,
αὐτὸς ἐπιςςείῃςιν ἐρεμνὴν αἰγίδα πᾶςιν
τῆςδ' ἀπάτης κοτέων. τὰ μὲν ἔςςεται οὐκ ἀτέλεςτα.
ἀλλά μοι αἰνὸν ἄχος ςέθεν ἔςςεται, ὦ Μενέλαε,
αἴ κε θάνῃς καὶ πότμον ἀναπλήςῃς βιότοιο.
καί κεν ἐλέγχιςτος πολυδίψιον Ἄργος ἱκοίμην·
αὐτίκα γὰρ μνήςονται Ἀχαιοὶ πατρίδος αἴης·
κὰδ δέ κεν εὐχωλὴν Πριάμῳ καὶ Τρωςὶ λίποιμεν
Ἀργείην Ἑλένην. ςέο δ' ὀςτέα πύςει ἄρουρα
κειμένου ἐν Τροίῃ ἀτελευτήτῳ ἐπὶ Fέργῳ.

154 cf. *Λ* 488 et *Χ* 429 159 = *Β* 341 163—5 = Ζ 447—9 165 = 47 173 = *Β* 160.

149 *ἀθετεῖται* schol. A 153 *τοῖς δὲ* ACD: *τὸν δὲ* LN, quo recepto versus 154 delendus erit — *προσέφη* C 157 *ὧς θαυμαστικὸν ἐπίρρημα* dicit Hesychius, virgulam post *μάχεσθαι* posuit Bekker — *σ'* om. D 158 *πέλοι* C 159 eiecit Koechly 161 *ἐκ δὲ* Bekker: *ἔκ τε* codd. — *τελέσει* Zen., *ὀψὲ καὶ ἐκτελέσει* coni. Nauck — *τίσουσιν* Zen. 163—5 delendos censuit Bentley, orationem Agamemnonis ex duabus recensionibus 155—170 et 155—157. 171—182 conflatam esse probabat Friedländer in Phil. IV 578, at vide Bekker Hom. Bl. I 212 170 *πότμον* Ar.: *μοῖραν* codd. 171 *καί κεν*: *ἦ κεν* Charax in Bekkeri an gr. 1155 — *ἐλέγχιστος* codd.: *ἐλέγχιστος καὶ ἐλέγχιστον* Ar. 173 *λίποιμεν* A: *λίποιεν* CD.

καί κέ τις ὧδ' ἐρέει Τρώων ὑπερηνορεόντων 7
τύμβῳ ἐπιθρῴσκων Μενελάου κυδαλίμοιο·
‚αἴθ' οὕτως ἐπὶ πᾶσι χόλον τελέσει' Ἀγαμέμνων,
ὡς καὶ νῦν ἅλιον στρατὸν ἤγαγεν ἐνθάδ' Ἀχαιῶν,
καὶ δὴ ἔβη Ϝοῖκόνδε φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν
σὺν κεινῇσι νέεσσι, λιπὼν ἀγαθὸν Μενέλαον.'
ὥς ποτέ τις Ϝερέει· τότε μοι χάνοι εὐρεῖα χθών."
τὸν δ' ἐπιθαρσύνων προσέφη ξανθὸς Μενέλαος·
„θάρσεε, μηδέ τί πω δειδίσσεο λαὸν Ἀχαιῶν.
οὐκ ἐν καιρίῳ ὀξὺ πάγη βέλος, ἀλλὰ πάροιθεν
εἰρύσατο ζωστήρ τε παναίολος ἠδ' ὑπένερθεν
ζῶμά τε καὶ μίτρη, τὴν χαλκῆες κάμον ἄνδρες."
τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη κρείων Ἀγαμέμνων·
„αἲ γὰρ δὴ οὕτως εἴη, φίλος ὦ Μενέλαε.
ἕλκος δ' ἰητὴρ ἐπιμάσσεται, ἠδ' ἐπιθήσει
φάρμαχ', ἅ κεν παύσῃσι μελαινάων ὀδυνάων."
ἦ, καὶ Ταλθύβιον θεῖον κήρυκα προσηύδα·
„Ταλθύβι', ὅττι τάχιστα Μαχάονα δεῦρο κάλεσσον,
φῶτ' Ἀσκληπιοῦ υἱὸν ἀμύμονος ἰητῆρος,
ὄφρα Ϝίδῃ Μενέλαον ἀρήιον ἀρχὸν Ἀχαιῶν,
ὅν τις ὀιστεύσας ἔβαλεν, τόξων εὖ Ϝειδώς,
Τρώων ἢ Λυκίων, τῷ μὲν κλέϜος, ἄμμι δὲ πένθος."
ὣς ἔφατ'. οὐδ' ἄρα Ϝοι κῆρυξ ἀπίθησεν ἀκούσας,
βῆ δ' ἰέναι κατὰ λαὸν Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων,
παπταίνων ἥρωα Μαχάονα. τὸν δ' ἐνόησεν
ἑσταότ'. ἀμφὶ δέ μιν κρατεραὶ στίχες ἀσπιστάων
λαῶν, οἵ Ϝοι ἕποντο Τρίκης ἐξ ἱπποβότοιο.
ἀγχοῦ δ' ἱστάμενος Ϝέπεα πτερόεντα προσηύδα·
„ὄρσ', Ἀσκληπιάδη. καλέει κρείων Ἀγαμέμνων,
ὄφρα Ϝίδῃς Μενέλαον ἀρήιον ἀρχὸν Ἀχαιῶν,

182 = *Θ* 150 194 = *Λ* 518 198 = *M* 351 199 = *K* 136 201—3 = 90—2 205—7 = 195—7.

176 ὧδ': ὧς Hoffmann quaest. hom. II 101 181 *κεινῇσι νέεσσι* Nauck: *κεινῇσιν νηυσὶ* ACD, *σὺν κεινῇσιν χερσὶ* Cant. 184 *πω* codd. et Ar.: *γρ. που* schol. A 191 *παύσῃ σε* Herwerden Rev. de phil. II 195 193 *ὅτι* A 195—7 damnat Ar. 195 *ἀρήιον ἀρχὸν Ἀχαιῶν* C et *γρ.* A 196—197 om. D 203 *προσηύδα: γρ. ἀγόρευεν* A 205 *ἀρήιον Ἀτρέος υἱόν* D.

ὅν τις ὀιστεύσας ἔβαλεν, τόξων εὖ Ϝειδώς, 7
Τρώων ἢ Λυκίων, τῷ μὲν κλέϜος, ἄμμι δὲ πένθος."
ὣς φάτο, τῷ δ' ἄρα θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ὄρινεν·
βὰν δ' ἰέναι καθ' ὅμιλον ἀνὰ στρατὸν εὐρὺν Ἀχαιῶν.
ἀλλ' ὅτε δή ῥ' ἵκανον ὅθι ξανθὸς Μενέλαος
βλήμενος ἦν, περὶ δ' αὐτὸν ἀγηγέραθ' ὅσσοι ἄριστοι
κυκλός', ὃ δ' ἐν μέσσοισι παρίστατο Ϝισόθεος φώς,
αὐτίκα δ' ἐκ ζωστῆρος ἀρηρότος ἕλκεν ὀιστόν·
τοῦ δ' ἐξελκομένοιο πάλιν Ϝάγεν ὀξέες ὄγκοι.
λῦσε δέ Ϝοι ζωστῆρα παναίολον ἠδ' ὑπένερθεν
ζῶμά τε καὶ μίτρην, τὴν χαλκῆες κάμον ἄνδρες.
αὐτὰρ ἐπεὶ Ϝίδεν ἕλκος, ὅθ' ἔμπεσε πικρὸς ὀιστός,
αἷμ' ἐκμυζήσας ἐπ' ἄρ' ἤπια φάρμακα Ϝειδώς
πάσσε, τά Ϝοί ποτε πατρὶ φίλα φρονέων πόρε Χείρων.
ὄφρα τοὶ ἀμφεπένοντο βοὴν ἀγαθὸν Μενέλαον,
τόφρα δ' ἐπὶ Τρώων στίχες ἤλυθον ἀσπιστάων·
οἳ δ' αὖτις κατὰ τεύχε' ἔδυν, μνήσαντο δὲ χάρμης.

ΕΠΙΠΩΛΗΣΙΣ.

Ἔνθ' οὐκ ἂν βρίζοντα Ϝίδοις Ἀγαμέμνονα δῖον, 8
οὐδὲ καταπτώσσοντ', οὐδ' οὐκ ἐθέλοντα μάχεσθαι,
ἀλλὰ μάλα σπεύδοντα μάχην ἐς κυδιάνειραν.
ἵππους μὲν γὰρ ἔασε καὶ ἅρματα ποικίλα χαλκῷ·
καὶ τοὺς μὲν θεράπων ἀπάνευθ' ἔχε φυσιόωντας
[Εὐρυμέδων, υἱὸς Πτολεμαίου Πειραΐδαο,]
τῷ μάλα πόλλ' ἐπέτελλε παρισχέμεν, ὁππότε κέν μιν
γυῖα λάβῃ κάματος πολέας διὰ κοιρανέοντα·
αὐτὰρ ὃ πεζὸς ἐὼν ἐπεπωλεῖτο στίχας ἀνδρῶν.

208 = *B* 142 216 = 187 221 = *Δ* 412. *P* 107 230 cf. *α* 192 231 = *Λ* 230 et *Γ* 196.

212 *κύκλος* Ar., cf. schol. *P* 392 213 *ἕλκεν* Ar.: *εἷλκεν* ACD 219 *οἱ*: *ῷ* coni. Nauck 222 seclusit Benicken 223—241 utrum continuo post priorem partem huius libri compositi, an aliquanto post interiecti sint non liquet; coniecturam si facere licet in re incerta, soli versus 223—250 veteris Iliadis erant et versus 250 olim versu 422 excipiebatur 228 damnat Friedländer in Jahrb. f. Ph. Suppl. III 821 229 *παρασχέμεν* CD 230 *διακοιρ.* ACD.

καί ῥ᾽ οὓς μὲν σπεύδοντας ἴδοι Δαναῶν ταχυπώλων, 8
τοὺς μάλα θαρσύνεσκε παριστάμενος Ϝεπέεσσιν·
„Ἀργεῖοι, μή πώ τι μεθίετε θούριδος ἀλκῆς·
οὐ γὰρ ἐπὶ ψευδέσσι πατὴρ Ζεὺς ἔσσετ᾽ ἀρωγός,
ἀλλ᾽ οἵ περ πρότεροι ὑπὲρ ὅρκια δηλήσαντο,
τῶν ἤ τοι αὐτῶν τέρενα χρόα γῦπες ἔδονται,
ἡμεῖς δ᾽ αὖτ᾽ ἀλόχους τε φίλας καὶ νήπια τέκνα
ἄξομεν ἐν νήεσσιν, ἐπὴν πτολίεθρον ἕλωμεν.“
οὕς τινας αὖ μεθιέντας ἴδοι στυγεροῦ πολέμοιο,
τοὺς μάλα νεικείεσκε χολωτοῖσιν Ϝεπέεσσιν·
„Ἀργεῖοι ἰόμωροι, ἐλεγχέα, οὔ νυ σέβεσθε;
τίφθ᾽ οὕτως ἔστητε τεθηπότες ἠύτε νεβροί,
αἵ τ᾽ ἐπεὶ οὖν ἔκαμον πολέος πεδίοιο θέϜουσαι,
ἑστᾶσ᾽, οὐδ᾽ ἄρα τίς σφι μετὰ φρεσὶ γίνεται ἀλκή.
ὣς ὑμεῖς ἔστητε τεθηπότες, οὐδὲ μάχεσθε.
ἦ μένετε Τρῶας σχεδὸν ἐλθέμεν, ἔνθα τε νῆες
εἰρύατ᾽ εὔπρυμνοι, πολιῆς ἐπὶ θινὶ θαλάσσης,
ὄφρα Ϝίδητ᾽ αἴ κ᾽ ὔμμιν ὑπέρσχῃ χεῖρα Κρονίων;“
ὣς ὅ γε κοιρανέων ἐπεπωλεῖτο στίχας ἀνδρῶν.
ἦλθε δ᾽ ἐπὶ Κρήτεσσι κιὼν ἀνὰ οὐλαμὸν ἀνδρῶν.
οἳ δ᾽ ἀμφ᾽ Ἰδομενῆα δαΐφρονα θωρήσσοντο·
Ἰδομενεὺς μὲν ἐνὶ προμάχοις᾽, ὑὶ Ϝείκελος ἀλκήν,
Μηριόνης δ᾽ ἄρα Ϝοι πυμάτας ὤτρυνε φάλαγγας.
τοὺς δὲ Ϝιδὼν γήθησε Ϝάναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων,
αὐτίκα δ᾽ Ἰδομενῆα προσηύδα μειλιχίοισιν·
„Ἰδομενεῦ, περὶ μέν σε τίω Δαναῶν ταχυπώλων
ἠμὲν ἐνὶ πτολέμῳ ἠδ᾽ ἀλλοίῳ ἐπὶ Ϝέργῳ
ἠδ᾽ ἐν δαίθ᾽, ὅτε πέρ τε γερούσιον αἴθοπα Ϝοῖνον

233ᵇ = Γ 249 234ᵇ = Δ 418. Ε 718 . . 240 = Ζ 330
250ᵇ = 231 253ᵇ = Ρ 281 255 = Δ 283. Θ 278 257 = Θ 161.

232—250 et 268—72 una cum Γ 1—Δ 222 a vetere Iliade afuisse putat Kammer, Zur hom. Frage I 26 233 et 240 *ἴδοι* codd.: *ὅρα* Bentley, *καί ῥ᾽ ὃν μὲν σπεύδοντα Ϝίδοι* Wakefield 235 *ψευδέσσι* codd. et Ar.: *ψεύδεσσι* alii grammatici, inter quos Hermappias 238 *δ᾽ αὖτ᾽* ACD: *αὖτ᾽* Ar. 242 *ἐλέγχεα* Ahrens collato Ε 787: *ἐλεγχέες* codd. 243 *ἕστητε* D 245 *τίς σφι* ACD Ar.: *γρ. τί σφι* schol. A, cf. Ζ 438 — *γείνεται* A 251 *Ϝουλαμὸν* hic et Υ 113. 379 Bekker, cf. prol. § 98 253 *προμάχοισ᾽ ὑὶ* Nauck: *προμάχοις συὶ* codd., cf. prol. p. 142.

Ἀργείων οἱ ἄριστοι ἐνὶ κρητῆρι κέρωνται. 8
εἴ περ γάρ τ᾽ ἄλλοι γε καρηκομόωντες Ἀχαιοί
δαιτρὸν πίνωσιν, σὸν δὲ πλεῖον δέπας αἰεί
ἕστηχ᾽ ὥς περ ἐμοί, πιέμεν ὅτε θυμὸς ἀνώγῃ.
ἀλλ᾽ ὄρσευ πόλεμόνδ᾽, οἷος πάρος εὔχεαι εἶναι.“
τὸν δ᾽ αὖτ᾽ Ἰδομενεὺς Κρητῶν ἀγὸς ἀντίον ηὔδα·
„Ἀτρεΐδη, μάλα μέν τοι ἐγὼν ἐρίϜηρος ἑταῖρος
ἔσσομαι, ὡς τὸ πρῶτον ὑπέστην καὶ κατένευσα·
ἀλλ᾽ ἄλλους ὄτρυνε καρηκομόωντας Ἀχαιούς,
ὄφρα τάχιστα μαχώμεθ᾽, ἐπεὶ σύν γ᾽ ὅρκι᾽ ἔχευαν
Τρῶες. τοῖσιν δ᾽ αὖ θάνατος καὶ κήδε᾽ ὀπίσσω
ἔσσετ᾽, ἐπεὶ πρότεροι ὑπὲρ ὅρκια δηλήσαντο.“
ὣς ἔφατ᾽, Ἀτρεΐδης δὲ παρῴχετο γηθόσυνος κῆρ.
ἦλθε δ᾽ ἐπ᾽ Αἰάντεσσι κιὼν ἀνὰ οὐλαμὸν ἀνδρῶν·
τὼ δὲ κορυσσέσθην, ἅμα δὲ νέφος εἵπετο πεζῶν.
ὡς δ᾽ ὅτ᾽ ἀπὸ σκοπιῆς ἔϜιδεν νέφος αἰπόλος ἀνήρ
ἐρχόμενον κατὰ πόντον ὑπὸ Ζεφύροιο ἰωῆς·
τῷ δέ τ᾽ ἄνευθεν ἐόντι μελάντερον ἠύτε πίσσα
φαίνετ᾽ ἰὸν κατὰ πόντον, ἄγει δέ τε λαίλαπα πολλήν·
ῥίγησέν τε Ϝιδών, ὑπό τε σπέος ἤλασε μῆλα·
τοῖαι ἅμ᾽ Αἰάντεσσι διοτρεφέων αἰζηῶν
δήιον ἐς πόλεμον πυκιναὶ κίνυντο φάλαγγες
κυάνεαι, σάκεσίν τε καὶ ἔγχεσι πεφρικυῖαι.
καὶ τοὺς μὲν γήθησε Ϝιδὼν κρείων Ἀγαμέμνων,
καί σφας φωνήσας Ϝέπεα πτερόεντα προσηύδα·
„Αἴαντ᾽, Ἀργείων ἡγήτορε χαλκοχιτώνων,
σφῶι μὲν — οὐδὲ ϜέϜοικ᾽ ὀτρυνέμεν — οὔ τι κελεύω·
αὐτὼ γὰρ μάλα λαὸν ἀνώγετε Ϝῖφι μάχεσθαι.
αἲ γάρ, Ζεῦ τε πάτερ καὶ Ἀθηναίη καὶ Ἄπολλων,

263 = Θ 70 265 = Ν 221. 259. 274. 311 271 = 236
273 = 251 285 = Μ 354 288 = Β 371.

260 *κρητῆρι* Ar.: *κρητῆρσι* ACD — *κερῶνται* Nauck 263 *πιέμεν* N: *πιέειν* ACD, cf. prol. p. 146 — *ἀνώγῃ* coni. La Roche: *ἀνώγοι* ACD *ἀνώγει* LNO 264 *ὄρσο πτολ.* coni. Nauck 270 *δ᾽ αὖ*: *δὲ* C 277 *ἰόντι* Zen. — *ἠέ τε πίσσα* coni. Bekker Hom. Bl. I 313 282 *κυάνεαι*: *ἡρώων* Zen. — *πεφρικυῖαι καὶ βεβριθυῖαι* Ar. 284 *σφέας* codd. 286 *οὐδὲ ϜέϜοικε* Bentley: *οὐ γὰρ ἔοικε* codd., *οὔ τι ἔοικ᾽ ὀτρυνέμεν*, *οὐδὲ κελεύω* coni. Nauck. 287 *ἀνώγετον* codd. 288 *Ἄπολλον* codd.

τοῖος πᾶσιν θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι γένοιτο· 8
τῷ κε τάχ' ἠμύσειε πόλις Πριάμοιο Fάνακτος
χερσὶν ὑφ' ἡμετέρῃσι Fαλοῦσά τε περθομένη τε."
ὣς Fειπὼν τοὺς μὲν λίπεν αὐτοῦ, βῆ δὲ μετ' ἄλλους.
ἔνθ' ὅ γε Νέστορ' ἔτετμε, λιγὺν Πυλίων ἀγορητήν,
Fοὺς ἑτάρους στέλλοντα καὶ ὀτρύνοντα μάχεσθαι,
ἀμφὶ μέγαν Πελάγοντα Ἀλάστορά τε Χρομίον τε
Αἵμονά τε κρείοντα Βίαντά τε ποιμένα λαῶν.
ἱππῆας μὲν πρῶτα σὺν ἵπποισιν καὶ ὄχεσφιν,
πεζοὺς δ' ἐξόπιθε στῆσεν πολέας τε καὶ ἐσθλούς,
ἕρκος ἔμεν πολέμοιο· κακοὺς δ' ἐς μέσσον ἔλασσεν,
ὄφρα καὶ οὐκ ἐθέλων τις ἀναγκαίῃ πολεμίζοι.
ἱππεῦσιν μὲν πρῶτ' ἐπετέλλετο· τοὺς γὰρ ἀνώγει
σφοὺς ἵππους ἐχέμεν μηδὲ κλονέεσθαι ὁμίλῳ·
„μηδέ τις ἱπποσύνῃ τε καὶ ἠνορέηφι πεποιθώς
οἶος πρόσθ' ἄλλων μεμάτω Τρώεσσι μάχεσθαι,
μηδ' ἀναχωρείτω· ἀλαπαδνότεροι γὰρ ἔσεσθε.
ὃς δέ κ' ἀνὴρ ἀπὸ Fῶν ὀχέων ἕτερ' ἅρμαθ' ἵκηται,
ἔγχει ὀρεξάσθω, ἐπεὶ ἦ πολὺ φέρτερον οὕτως.
ὧδε καὶ οἱ πρότεροι πόλιας καὶ τείχε' ἐπόρθεον,
τόνδε νόον καὶ θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ἔχοντες."
ὣς ὁ γέρων ὤτρυνε πάλαι πολέμων ἐὺ Fειδώς.
καὶ τὸν μὲν γήθησε Fιδὼν κρείων Ἀγαμέμνων,
καί μιν φωνήσας Fέπεα πτερόεντα προσηύδα·
„ὦ γέρον, εἴθ' ὡς θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι φίλοισιν,
ὥς τοι γούναθ' ἕποιτο, βίη δέ τοι ἔμπεδος εἴη.
ἀλλά σε γῆρας τείρει ὁμοίιον· ὡς ὄφελέν τις
ἀνδρῶν ἄλλος ἔχειν, σὺ δὲ κουροτέροισι μετεῖναι."
τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ·

290—1 = *B* 373—4 292^a = *Δ* 364. *Σ* 468. ϱ 254 297^b = *E* 219. *M* 119 298^b = *Ω* 204 312 = *A* 201 313^b = *Δ* 360. *N* 73 317 = *Θ* 151. *K* 102. 128. 143 . . .

289 *ἅπασιν* coni. Nauck, cf. prol. p. 119 294 *ὀτρυνέοντα* C 295 *Μέγην Πελάγοντά τ'* Bentley 296 *κρείοντα Θόωνά τε Δηίπυρόν τε* Apoll. Soph. 14, 9 299 *ἔλασσεν* codd. et Ar.: γρ. *ἔεργεν* schol. A 301 *μὲν* AD: *γὰρ* C et γρ. A 303 *ἱπποσύνησι καὶ* D 307 *οὕτω* ACD, cf. prol. p. 123 308 *ὧς δὲ καὶ* D — *πόλιας* CD et γρ. A: *πόλεας* A Ar. — *ἐπόρθεον* A: *ἐπόρθουν* CD 315 fort. *ὁμίϝιον*, ut a sanscrito amīva = aerumna descendat et cum adiectivo *ὠμός* cohaereat, *ὅμοιον* codd. et sic semper.

„Ἀτρεΐδη, μάλα μέν τοι ἐγὼν ἐθέλοιμι καὶ αὐτός 8
ὣς ἔμεν, ὡς ὅτε δῖον Ἐρευθαλίωνα κατέκταν.
ἀλλ' οὔ πως ἅμα πάντα θεοὶ δόσαν ἀνθρώποισιν·
εἰ τότε κοῦρος ἔα, νῦν αὖτέ με γῆρας ὀπάζει.
ἀλλὰ καὶ ὣς ἱππεῦσι μετέσσομαι ἠδὲ κελεύσω
βουλῇ καὶ μύθοισι· τὸ γὰρ γέρας ἐστὶ γερόντων.
αἰχμὰς δ' αἰχμάσσουσι νεώτεροι, οἵ περ ἐμεῖο
ὁπλότεροι γεγάασι πεποίθασίν τε βίηφιν."
ὣς ἔφατ', Ἀτρεΐδης δὲ παρῴχετο γηθόσυνος κῆρ.
εὗρ' υἱὸν Πετεῶο Μενεσθῆα πλήξιππον
ἑσταότ'· ἀμφὶ δ' Ἀθηναῖοι, μήστωρες ἀυτῆς.
αὐτὰρ ὃ πλησίον ἑστήκει πολύμητις Ὀδυσσεύς,
πὰρ δὲ Κεφαλλήνων ἀμφὶ στίχες οὐκ ἀλαπαδναί
ἕστασαν. οὐ γάρ πώ σφιν ἀκούετο λαὸς ἀυτῆς,
ἀλλὰ νέον συνορινόμεναι κίνυντο φάλαγγες
Τρώων ἱπποδάμων καὶ Ἀχαιῶν· οἳ δὲ μένοντες
ἕστασαν, ὁππότε πύργος Ἀχαιῶν ἄλλος ἐπελθών
Τρώων ὁρμήσειε καὶ ἄρξειαν πολέμοιο.
τοὺς δὲ Fιδὼν νείκεσσε Fάναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων,
καί σφας φωνήσας Fέπεα πτερόεντα προσηύδα·
„ὦ υἱὲ Πετεῶο διοτρεφέος βασιλῆος,
καὶ σύ, κακοῖσι δόλοισι κεκασμένε, κερδαλεόφρον,
τίπτε καταπτώσσοντες ἀφέστατε, μίμνετε δ' ἄλλους;
σφῶιν μέν τε FέFοικε μετὰ πρώτοισιν ἐόντας
ἑστάμεν ἠδὲ μάχης καυστειρῆς ἀντιβολῆσαι·
πρώτω γὰρ καὶ δαιτὸς ἀκουάζεσθον ἐμεῖο,
ὁππότε δαῖτα γέρουσιν ἐφοπλίζωμεν Ἀχαιοί.

321 = *Θ* 103. *Ψ* 623 326 = 272 328^b = *N* 93. *Π* 759 333^b = *B* 230 337 = 284 342 = *M* 316.

318 *μέν τοι* ACD: *μέν κεν* codd. dett. 319 *κατέκτον* C et γρ. A 320 damnat Ar. 321 *ὀπάζει* Ar.: *ἱκάνει* AC *ἱκάνοι* D 325 *βίηφι* C ut saepe in codicibus peccatum est 327 et 338 *Πετέῳο* Cobet misc. crit. 298 329 *εἱστήκει* CD 331 fort. *λαῶν σφιν ἀκούετ' ἀυτή* 333—335 eiecit Köchly 333 *Τρώων* D Ar.: *Τρώων θ'* AC 334 *πύργος Ἀχαιῶν . . . ἄρξειαν* codd. et Ar.: '*κέν τις ἐναντίον . . ἄρξειεν*' *ἐν τῇ πολυστίχῳ* 337 *σφέας* codd. 338 *υἱὸς Πετ.* Ahrens in Phil. IV 598 339 *κεκασμένε φαίδιμ' Ὀδυσσεῦ* Zen. 341 *τ' ἐπέοικε* codd., cf. prol. p. 162 343 *καὶ δαιτὸς*: *καλέοντος* coni. Nauck 344 *ἐφοπλίζοιμεν* CD.

ἔνθα φίλ᾽ ὀπταλέα κρέα ἔδμεναι ἠδὲ κύπελλα 8
Fοίνου πινέμεναι μελιFηδέος, ὄφρ᾽ ἐθέλητον·
νῦν δὲ φίλως χ᾽ ὁρόῳτε καὶ εἰ δέκα πύργοι Ἀχαιῶν
ὑμείων προπάροιθε μαχοίατο νηλέι χαλκῷ.“
    τὸν δ᾽ ἄρ᾽ ὑπόδρα Fιδὼν προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
„Ἀτρεΐδη, ποῖόν σε Fέπος φύγεν ἕρκος ὀδόντων.
πῶς δὴ φῄς πολέμοιο μεθιέμεν; ὁππότ᾽ Ἀχαιοί
Τρωσὶν ἐφ᾽ ἱπποδάμοισιν ἐγείρομεν ὀξὺν Ἄρηα,
ὄψεαι, ἢν ἐθέλῃσθα καὶ αἴ κέν τοι τὰ μεμήλῃ,
Τηλεμάχοιο φίλον πατέρα προμάχοισι μιγέντα
Τρώων ἱπποδάμων· σὺ δὲ ταῦτ᾽ ἀνεμώλια βάζεις.“
    τὸν δ᾽ ἐπιμειδήσας προσέφη κρείων Ἀγαμέμνων,
ὡς γνῶ χωομένοιο· πάλιν δ᾽ ὅ γε λάζετο μῦθον·
„διογενὲς Λαερτιάδη, πολυμήχαν᾽ Ὀδυσσεῦ,
οὔτε σε νεικείω περιώσιον οὔτε κελεύω·
Fοῖδα γὰρ ὥς τοι θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι φίλοισιν
ἤπια δήνεα Fοῖδε· τὰ γὰρ φρονέεις ἅ τ᾽ ἐγώ περ.
ἀλλ᾽ ἴθι· ταῦτα δ᾽ ὄπισθεν ἀρεσσόμεθ᾽, εἴ τι κακὸν νῦν
εἴρηται· τὰ δὲ πάντα θεοὶ μεταμώνια θεῖεν.“
    ὣς Fειπὼν τοὺς μὲν λίπεν αὐτοῦ, βῆ δὲ μετ᾽ ἄλλους.
εὗρε δὲ Τυδέος υἱὸν ὑπέρθυμον Διομήδεα
ἑσταότ᾽ ἔν θ᾽ ἵπποισι καὶ ἅρμασι κολλητοῖσιν·
πὰρ δέ Fοι ἑστήκει Σθένελος Καπανήιος υἱός.
καὶ τὸν μὲν νείκεσσε Fιδὼν κρείων Ἀγαμέμνων,
καί μιν φωνήσας Fέπεα πτερόεντα προσηύδα·
„ὤ μοι, Τυδέος υἱὲ δαΐφρονος ἱπποδάμοιο,
τί πτώσσεις, τί δ᾽ ὀπιπεύεις πολέμοιο γεφύρας;
οὐ μὲν Τυδέι γ᾽ ὧδε φίλον πτωσκαζέμεν ἦεν,
ἀλλὰ πολὺ πρὸ φίλων ἑτάρων δεΐοισι μάχεσθαι,

350 = Ξ 83. α 64   352 = Τ 237   353 = Ι 359 355^{a} = 333
356 = Θ 38. Κ 400 357^{b} = ν 254   358 = Β 173 360^{b} = 313
364 = 292   366 = Λ 198   368 = 336   369 = Δ 201   370 = Β 23
371^{b} = Θ 378. 553. Λ 160. Υ 427.

345—6 fuisse qui damnarent testatur schol. A   351 signum interrogationis alios post *Ἄρηα* posuisse testantur Nicanor et Eust.
353 *ἤν κ᾽ ἐθ.* A — *ἐθέλῃσθα* codd.   362 *ἀκεσσόμεθ᾽* coni. Nauck
363 *μεταμώλια* CD   365 *Διομήδην* coni. Nauck, at v. prol. § 104
367 *εἱστήκει* CD   369 in marg. habet A   371 *οπιπτεύεις* codd. dett.
373 *δηίοισι* codd.

ὥς φάσαν οἵ μιν ἴδοντο πονεύμενον· οὐ γὰρ ἔγωγε 8
ἤντησ᾽ οὐδὲ Fίδον· περὶ δ᾽ ἄλλων φασὶ γενέσθαι.
ἢ τοι μὲν γὰρ ἄτερ πολέμου εἰσῆλθε Μυκήνας
ξεῖνος ἅμ᾽ ἀντιθέῳ Πολυνείκεϊ, λαὸν ἀγείρων,
οἵ ῥα τότ᾽ ἐστρατόονθ᾽ ἱερὰ πρὸς τείχεα Θήβης·
καί ῥα μάλα λίσσοντο δόμεν κλειτοὺς ἐπικούρους.
οἳ δ᾽ ἔθελον δόμεναι καὶ ἐπήνεον, ὡς ἐκέλευον·
ἀλλὰ Ζεὺς ἔτρεψε παραίσια σήματα φαίνων.
οἳ δ᾽ ἐπεὶ οὖν ᾤχοντο ἰδὲ πρὸ ὁδοῦ ἐγένοντο,
Ἀσωπὸν δ᾽ ἵκοντο βαθύσχοινον λεχεποίην,
ἔνθ᾽ αὖτ᾽ ἀγγελίην ἐπὶ Τυδέα τεῖλαν Ἀχαιοί.
αὐτὰρ ὃ βῆ, πολέας δὲ κιχήσατο Καδμεΐωνας
δαινυμένους κατὰ δῶμα βίης Ἐτεοκληείης.
ἔνθ᾽ οὐδὲ ξεῖνός περ ἐὼν ἱππηλάτα Τυδεύς
τάρβει, μοῦνος ἐὼν πολέσιν μετὰ Καδμείοισιν,
ἀλλ᾽ ὅ γ᾽ ἀεθλεύειν προκαλίζετο, πάντα δ᾽ ἐνίκα
ῥηιδίως· τοίη Fοι ἐπίρροθος ἦεν Ἀθήνη.
οἳ δὲ χολωσάμενοι Καδμεῖοι, κέντορες ἵππων,
ἂψ ἄρ᾽ ἀνερχομένῳ πυκινὸν λόχον εἷσαν ἄγοντες,
κούρους πεντήκοντα· δύω δ᾽ ἡγήτορες ἦσαν,
Μαίων Αἱμονίδης ἐπιFείκελος ἀθανάτοισιν,
υἱός τ᾽ Αὐτοφόνοιο μενεπτόλεμος Πολυφόντης.
Τυδεὺς μὲν καὶ τοῖσιν ἀFεικέα πότμον ἐφῆκεν·
πάντας ἔπεφν᾽, ἕνα δ᾽ οἶον ἵει Fοῖκόνδε νέεσθαι·
[Μαίον᾽ ἄρα προέηκε, θεῶν τεράεσσι πιθήσας.]
τοῖος ἔην Τυδεὺς Αἰτώλιος· ἀλλὰ τὸν υἱόν
γείνατο Fεῖο χέρηα μάχῃ, ἀγορῇ δέ τ᾽ ἀμείνω.“

374—5 = δ 200—1   389—90 = Ε 807—8   392 cf. Ζ 187
394^{b} = Δ 265 398^{b} = Ζ 183.

374 *ὥς* Hentze — *οἵ Fε Fίδοντο* Bentley, cf. prol. p. 161 — *οὐ γὰρ* usque ad *Αἰτώλιος* v. 399 eiecit Köchly   377 *ξεῖνος*: *γρ. κεῖνος* schol. A   378 *οἱ δὲ τότ᾽* A — *ἐστρατόωνθ᾽* codd.   382 *ἰδὲ*: *ἠδὲ* D
383 *Ἀσσωπὸν* C   384 *ἔπι* Heyne — *Τυδέα τεῖλαν* scripsi: *Τυδῆ* (*Τυδεῖ* D) *στεῖλαν* codd., *ἀγγελίην Τυδῆ᾽ ἔστειλαν* Nauck, cf. prol. p. 180
392 *ἂψ ἄρ᾽ ἀνερχ.* Bentley: *ἂψ ἀναερχ.* codd.   395 *Πολυφόντης* A: *Λυκοφόντης* CD et *γρ.* A et Statius Theb. II 610   398 a cyclico poeta additus esse videtur — *Μαίονά ῥα* Cant.   399 *τὸν*: *Fὸν* Brugman Probl. p. 50   400 *χέρηα* C m. sec. et Crameri an. Par. III 375: *χέρεια* ACD Ar., fort. *μάχῃ χείρω* vel *χείρονα Fεῖο μάχῃ* — *ἀμείνων* A Ar.

ὣς φάτο, τὸν δ᾽ οὔ τι προσέφη κρατερὸς Διομήδης, 8
αἰδεσθεὶς βασιλῆος ἐνιπὴν αἰδοίοιο.
τὸν δ᾽ υἱὸς Καπανῆος ἀμείψατο κυδαλίμοιο·
„Ἀτρεΐδη, μὴ ψεύδε᾽ ἐπιστάμενος σάφα Fειπεῖν.
ἡμεῖς τοι πατέρων μέγ᾽ ἀμείνονες εὐχόμεθ᾽ εἶναι.
ἡμεῖς καὶ Θήβης ἕδος εἵλομεν ἑπταπύλοιο,
παυρότερον λαὸν ἀγαγόνθ᾽ ὑπὸ τεῖχος ἄρειον
πειθόμενοι τεράεσσι θεῶν καὶ Ζηνὸς ἀρωγῇ·
κεῖνοι δὲ σφετέρῃσιν ἀτασθαλίῃσιν ὄλοντο.
τῷ μή μοι πατέρας ποθ᾽ ὁμοίῃ ἔνθεο τιμῇ.“
τὸν δ᾽ ἄρ᾽ ὑπόδρα Fιδὼν προσέφη κρατερὸς Διομήδης·
„τέττα, σιωπῇ ἧσο, ἐμῷ δ᾽ ἐπιπείθεο μύθῳ.
οὐ γὰρ ἐγὼ νεμεσῶ Ἀγαμέμνονι ποιμένι λαῶν
ὀτρύνοντι μάχεσθαι ἐυκνήμιδας Ἀχαιούς·
τούτῳ μὲν γὰρ κῦδος ἅμ᾽ ἕψεται, εἴ κεν Ἀχαιοί
Τρῶας δῃώσωσιν ἕλωσί τε Ἴλιον ἱρήν,
τούτῳ δ᾽ αὖ μέγα πένθος Ἀχαιῶν δῃωθέντων.
ἀλλ᾽ ἄγε δὴ καὶ νῶι μεδώμεθα θούριδος ἀλκῆς.“
ἦ ῥα, καὶ ἐξ ὀχέων σὺν τεύχεσιν ἆλτο χαμᾶζε·
δFεινὸν δ᾽ ἔβραχε χαλκὸς ἐπὶ στήθεσσι Fάνακτος
ὀρνυμένου· ὑπό κεν ταλασίφρονά περ δFέος εἷλεν.

ὡς δ᾽ ὅτ᾽ ἐν αἰγιαλῷ πολυηχέι κῦμα θαλάσσης
ὄρνυτ᾽ ἐπασσύτερον Ζεφύρου ὕπο κινήσαντος·
πόντῳ μέν τε πρῶτα κορύσσεται, αὐτὰρ ἔπειτα
χέρσῳ Fρηγνύμενον μεγάλα βρέμει, ἀμφὶ δέ τ᾽ ἄκρας
κυρτὸν ἰὸν κορυφοῦται, ἀποπτύει δ᾽ ἁλὸς ἄχνην·
ὣς τότ᾽ ἐπασσύτεραι Δαναῶν κίνυντο φάλαγγες
νωλεμέως πόλεμόνδε. κέλευε δὲ Fοῖσι Fέκαστος
ἡγεμόνων· οἱ δ᾽ ἄλλοι ἀκὴν ἴσαν — οὐδέ κε φαίης
τόσσον λαὸν ἕπεσθαι ἔχοντ᾽ ἐν στήθεσιν αὐδήν —

409 = α 7   411 = *E* 251. *K* 446   413[b] = *B* 254   418 = *E* 718
419 = *Γ* 29.

407—409 *ἀθετοῦνται* schol. A   412 *τέττα: τέτλα* Helladius in Phot. bibl. 531[b], 12, unde *τέτλαθι σιγῇ θ᾽* coni. Bentley   416 *Τρώων ἐκπέρσωσ᾽ εὖ ναιόμενον πτολίεθρον* schol. B ad A 407   424 *μέν τε* A: *μὲν τὰ* CD   426 *ἰὸν* Ar.: *ἐὸν* codd.

σιγῇ, δειδιότες σημάντορας· ἀμφὶ δὲ πᾶσιν 8
τεύχεα ποικίλ᾽ ἔλαμπε, τὰ Fειμένοι ἐστιχόωντο.
Τρῶες δ᾽, ὥς τ᾽ ὄιες πολυπάμμονος ἀνδρὸς ἐν αὐλῇ
μυρίαι ἑστήκασιν ἀμελγόμεναι γάλα λευκόν,
ἀζηχὲς μεμακυῖαι ἀκούουσαι ὄπα Fαρνῶν,
ὣς Τρώων ἀλαλητὸς ἀνὰ στρατὸν εὐρὺν ὀρώρει·
οὐ γὰρ πάντων ἦεν ὁμὸς θρόος οὐδ᾽ ἴα γῆρυς,
ἀλλὰ γλῶσσ᾽ ἐμέμικτο, πολύκλητοι δ᾽ ἔσαν ἄνδρες.
ὦρσε δὲ τοὺς μὲν Ἄρης, τοὺς δὲ γλαυκῶπις Ἀθήνη,
Δεῖμός τ᾽ ἠδὲ Φόβος καὶ Ἔρις ἄμοτον μεμαυῖα,
Ἄρεος ἀνδροφόνοιο κασιγνήτη ἑτάρη τε,
ἥ τ᾽ ὀλίγη μὲν πρῶτα κορύσσεται, αὐτὰρ ἔπειτα
οὐρανῷ ἐστήριξε κάρη καὶ ἐπὶ χθονὶ βαίνει.
ἥ σφιν καὶ τότε νεῖκος ὁμοίιον ἔμβαλε μέσσῳ
ἐρχομένη καθ᾽ ὅμιλον, ὀφέλλουσα στόνον ἀνδρῶν.
οἱ δ᾽ ὅτε δή ῥ᾽ ἐς χῶρον ἕνα ξυνιόντες ἵκοντο,
σύν ῥ᾽ ἔβαλον Fρινούς, σύν δ᾽ ἔγχεα καὶ μένε᾽ ἀνδρῶν
χαλκεοθωρήκων· ἀτὰρ ἀσπίδες ὀμφαλόεσσαι
ἔπληντ᾽ ἀλλήλῃσι, πολὺς δ᾽ ὀρυμαγδὸς ὀρώρει.
ἔνθα δ᾽ ἅμ᾽ οἰμωγή τε καὶ εὐχωλὴ πέλεν ἀνδρῶν
ὀλλύντων τε καὶ ὀλλυμένων, ῥέFε δ᾽ αἵματι γαῖα.
ὡς δ᾽ ὅτε χείμαρροι ποταμοὶ κατ᾽ ὄρεσφι ῥέFοντες
ἐς μισγάγκειαν συμβάλλετον ὄβριμον ὕδωρ
κρουνῶν ἐκ μεγάλων, κοίλης ἔντοσθε χαράδρης·
τῶν δέ τε τηλόσε δοῦπον ἐν οὔρεσιν ἔκλυε ποιμήν·
ὣς τῶν μισγομένων γένετο Fιαχή τε πόνος τε.
πρῶτος δ᾽ Ἀντίλοχος Τρώων ἕλεν ἄνδρα κορυστήν
ἐσθλὸν ἐνὶ προμάχοισι, Θαλυσιάδην Ἐχέπωλον·
τόν ῥ᾽ ἔβαλε πρῶτος κόρυθος φάλον ἱπποδασείης,

440 cf. *E* 739   446—51 = *Θ* 60—5   451[a] = *Λ* 83   456 = *Π* 366.

433 *πολυπάμμονος* CD Hesychius: *πολυπάμονος* A, receptam lectionem defendit Hinrichs de hom. eloc. vest. aeol. p. 59, cf. prol. p. 127.   434 *ἑστήκωσι* codd. dett.   440—445 damnat Duhn de Menelai itinere p. 47   441 om. Townl.   446 sqq. exordium libri tertii *Γ* 1—15 excipere poterant   449 *ἀλλήλοισι* CD   452 *ῥέοντε* C, fort. *χειμάρρω ποταμὼ κατ᾽ ὄρεσφι ῥέοντε*, solutam formam *χειμάρροοι* et hic et *E* 88. *Λ* 493 restituendam esse mihi persuasit Sittl   453 *μισγάγγειαν* D   455 *τηλόσε: γρ. τηλόθι* Harl.   456 *πόνος* Ar.: *φόβος* ACD, ut recte legitur *Π* 366.

ἐν δὲ μετώπῳ πῆξε, πέρηϲε δ᾽ ἄρ᾽ ὀϲτέον εἴϲω 8
αἰχμὴ χαλκείη· τὸν δὲ ϲκότοϲ ὄϲϲε κάλυψεν,
ἤριπε δ᾽, ὡϲ ὅτε πύργοϲ, ἐνὶ κρατερῇ ὑϲμίνῃ.
τὸν δὲ πεϲόντα ποδῶν ἔλαβε κρείων Ἐλεφήνωρ
Χαλκωδοντιάδηϲ, μεγαθύμων ἀρχὸϲ Ἀβάντων,
ἕλκε δ᾽ ὑπὲκ βελέων, λελιημένοϲ ὄφρα τάχιϲτα
τεύχεα ϲυλήϲειε· μίνυνθα δέ Ϝοι γένεθ᾽ ὁρμή.
νεκρὸν γὰρ Ϝερύοντα Ϝιδὼν μεγάθυμοϲ Ἀγήνωρ
πλευρά, τά Ϝοι κύψαντι παρ᾽ ἀϲπίδοϲ ἐξεφαάνθη,
οὔτηϲε ξυϲτῷ χαλκήρεϊ, λῦϲε δὲ γυῖα.
ὣϲ τὸν μὲν λίπε θυμόϲ, ἐπ᾽ αὐτῷ δ᾽ ἔργον ἐτύχθη
ἀργαλέον Τρώων καὶ Ἀχαιῶν· οἳ δὲ λύκοι ὥϲ
ἀλλήλοιϲ ἐπόρουϲαν, ἀνὴρ δ᾽ ἄνδρ᾽ ἐδνοπάλιζεν.
ἔνθ᾽ ἔβαλ᾽ Ἀνθεμίωνοϲ υἱὸν Τελαμώνιοϲ Αἴαϲ,
ἠίθεον θαλερὸν Ϲιμοείϲιον, ὅν ποτε μήτηρ
Ἴδηθεν κατιοῦϲα παρ᾽ ὄχθηϲιν Ϲιμόεντοϲ
γείνατ᾽, ἐπεί ῥα τοκεῦϲιν ἅμ᾽ ἕϲπετο μῆλα Ϝιδέϲθαι.
τοὔνεκά μιν κάλεον Ϲιμοείϲιον· οὐδὲ τοκεῦϲιν
θρέπτρα φίλοιϲ ἀπέδωκε, μινυνθάδιοϲ δέ Ϝοι αἰών
ἔπλεθ᾽ ὑπ᾽ Αἴαντοϲ μεγαθύμου δουρὶ δαμέντι.
πρῶτον γάρ μιν ἰόντα βάλε ϲτῆθοϲ παρὰ μαζόν
δεξιόν. ἀντικρὺ δὲ δι᾽ ὤμου χάλκεον ἔγχοϲ
ἦλθεν. ὃ δ᾽ ἐν κονίῃϲι χαμαὶ πέϲεν, αἴγειροϲ ὥϲ,
ἥ ῥά τ᾽ ἐν εἱαμενῇ ἕλεοϲ μεγάλοιο πεφύκῃ
λείη, ἀτάρ τέ Ϝοι ὄζοι ἐπ᾽ ἀκροτάτῃ πεφύαϲιν·
τὴν μέν θ᾽ ἁρματοπηγὸϲ ἀνὴρ αἴθωνι ϲιδήρῳ
ἐξέταμ᾽, ὄφρα Ϝίτυν κάμψῃ περικαλλέϊ δίφρῳ·
ἣ μέν τ᾽ ἀζομένη κεῖται ποταμοῖο παρ᾽ ὄχθαϲ.
τοῖον ἄρ Ἀνθεμίδην Ϲιμοείϲιον ἐξενάριξεν
Αἴαϲ διογενήϲ. τοῦ δ᾽ Ἄντιφοϲ αἰολοθώρηξ
Πριαμίδηϲ καθ᾽ ὅμιλον ἀκόντιϲεν ὀξέϊ δουρί.

459—62 = Z 9—11 461^{b} = Δ 530. 526. N 575. Ξ 519 . .
464 = B 541 469 = Λ 260 478—9 = P 302—3 485^{b} = Η 473. α 184.

467 *γὰρ ἐρ.* C: *γάρ ῥ᾽ ἐρ.* AD — *ἐρύοντα: ἕλκοντα* D 470 *ἐπ᾽ αὖ τῷ Ϝέργον* coni. Heyne 472 *ἐδνοπάλιξεν* Vrat., ut Apoll. Soph. 59, 22 478 *θρεπτὰ* Zen. 483 *πεφύκῃ* Hermann op. II 44: *πεφύκει* codd. 490 *γρ. ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ* (= Δ 496) A — *δουρὶ: χαλκῷ* D.

τοῦ μὲν ἅμαρθ᾽, ὃ δὲ Λεῦκον Ὀδυϲϲέοϲ ἐϲθλὸν ἑταῖρον 8
βεβλήκει βουβῶν᾽, ἑτέρωϲε νέκυν Ϝερύοντα·
ἤριπε δ᾽ ἀμφ᾽ αὐτῷ, νεκρὸϲ δέ Ϝοι ἔκπεϲε χειρόϲ.
τοῦ δ᾽ Ὀδυϲεὺϲ μάλα θυμὸν ἀποκταμένοιο χολώθη,
βῆ δὲ διὰ προμάχων κεκορυθμένοϲ αἴθοπι χαλκῷ,
ϲτῆ δὲ μάλ᾽ ἐγγὺϲ ἰών, καὶ ἀκόντιϲε δουρὶ φαεινῷ
ἀμφὶ Ϝὲ παπτήναϲ. ὑπὸ δὲ Τρῶεϲ κεκάδοντο
ἀνδρὸϲ ἀκοντίϲϲαντοϲ. ὃ δ᾽ οὐχ ἅλιον βέλοϲ ἧκεν,
ἀλλ᾽ υἱὸν Πριάμοιο νόθον βάλε Δημοκόωντα,
ὅϲ Ϝοι Ἀβυδόθεν ἦλθε παρ᾽ ἵππων ὠκειάων.
τόν ῥ᾽ Ὀδυϲεὺϲ ἑτάροιο χολωϲάμενοϲ βάλε δουρί
κόρϲην· ἣ δ᾽ ἑτέροιο διὰ κροτάφοιο πέρηϲεν
αἰχμὴ χαλκείη· τὸν δὲ ϲκότοϲ ὄϲϲε κάλυψεν,
δούπηϲεν δὲ πεϲών, ἀράβηϲε δὲ τεύχε᾽ ἐπ᾽ αὐτῷ.
χώρηϲαν δ᾽ ὑπό τε πρόμαχοι καὶ φαίδιμοϲ Ἕκτωρ·
Ἀργεῖοι δὲ μέγα Ϝίαχον, Ϝερύϲαντο δὲ νεκρούϲ,
ἴθυϲαν δὲ πολὺ προτέρω. νεμέϲηϲε δ᾽ Ἀπόλλων
Περγάμου ἐκκατιδών, Τρώεϲϲι δὲ κέκλετ᾽ ἀΰϲαϲ·
„ὄρνυϲθ᾽, ἱππόδαμοι Τρῶεϲ, μὴ Ϝείκετε χάρμηϲ
Ἀργείοιϲ, ἐπεὶ οὔ ϲφι λίθοϲ χρὼϲ οὐδὲ ϲίδηροϲ
χαλκὸν ἀναϲχέϲθαι ταμεϲίχροα βαλλομένοιϲιν.
οὐ μὰν οὐδ᾽ Ἀχιλεὺϲ Θέτιδοϲ παῖϲ ἠυκόμοιο
μάρναται, ἀλλ᾽ ἐπὶ νηυϲὶ χόλον θυμαλγέα πέϲϲει."
ὣϲ φάτ᾽ ἀπὸ πτόλιοϲ δϜεινὸϲ θεόϲ· αὐτὰρ Ἀχαιούϲ
ὦρϲε Διὸϲ θυγάτηρ κυδίϲτη τριτογένεια,
ἐρχομένη καθ᾽ ὅμιλον, ὅθι μεθιένταϲ ἴδοιτο.
ἔνθ᾽ Ἀμαρυγκεΐδην Διώρεα μοῖρα πέδηϲεν.
χερμαδίῳ γὰρ βλῆτο παρὰ ϲφυρὸν ὀκριόεντι
κνήμην δεξιτερήν· βάλε δὲ Θρῃκῶν ἀγὸϲ ἀνδρῶν,

494 = N 660 495 = E 562. 681. P 3. 87. 592. Υ 111 496 = E 611. Λ 577. P 347 496—8 = O 573—5 500 cf. O 547—8 504 = E 42. 540. N 187. P 50. 311 505—6 = P 316—7 505 = Π 588 509^{a} = M 440 515 = γ 378 516^{b} = M 268. N 229.

492 *βουβῶν᾽ ἑτέρωσε νέκυν Ϝερ.* Heyne: *βουβῶνα νέκυν ἑτέρωσ᾽ ἐρ.* codd. 493 *γρ. ἔκφυγε χειρός* Eust. 508 *ἐκκαθορῶν* Bentley 509 *μὴ Ϝείκετε* Bekker: *μηδ᾽ εἴκετε* codd. 516 *μεθιέντας* ACD: *μεθιέντα* N, nescio an vere 517 *μοῖρα πέδησε* Ar.: *μοῖρ᾽ ἐπέδησε* codd. 518 *ὀκρυόεντι* C.

Πείροος Ἰμβραςίδης, ὃς ἄρ᾽ Αἰνόθεν εἰληλούθει. 8
ἀμφοτέρω δὲ τένοντε καὶ ὀςτέα λᾶας ἀναιδὴς
ἄχρις ἀπηλοίηςεν· ὃ δ᾽ ὕπτιος ἐν κονίηςιν
κάππεςεν, ἄμφω χεῖρε φίλοις ἑτάροιςι πετάςςας
θυμὸν ἀποπνείων. ὃ δ᾽ ἐπέδραμεν ὅς ῥ᾽ ἔβαλέν περ,
Πείροος, οὖτα δὲ δουρὶ παρ᾽ ὀμφαλόν· ἐκ δ᾽ ἄρα πᾶςαι
χύντο χαμαὶ χολάδες, τὸν δὲ ςκότος ὄςςε κάλυψεν.
τὸν δὲ Θόας Αἰτωλὸς ἀπεςςύμενον βάλε δουρὶ
ςτέρνον ὑπὲρ μαζοῖο, πάγη δ᾽ ἐν πνεύμονι χαλκός.
ἀγχίμολον δέ Fοι ἦλθε Θόας, ἐκ δ᾽ ὄβριμον ἔγχος
ἐςπάςατο ςτέρνοιο, Fερύςςατο δὲ ξίφος ὀξύ,
τῷ ὅ γε γαςτέρα τύψε μέςην, ἐκ δ᾽ αἴνυτο θυμόν.
τεύχεα δ᾽ οὐκ ἀπέδυςε· περίςτηςαν γὰρ ἑταῖροι
Θρήικες ἀκρόκομοι, δολίχ᾽ ἔγχεα χερςὶν ἔχοντες,
οἵ Fε μέγαν περ ἐόντα καὶ ἴφθιμον καὶ ἀγαυόν
ὦςαν ἀπὸ ςφείων· ὃ δὲ χαςςάμενος πελεμίχθη.
ὣς τώ γ᾽ ἐν κονίηςι παρ᾽ ἀλλήλοιςι τετάςθην,
ἦ τοι ὃ μὲν Θρεΐκων ὃ δ᾽ Ἐπειῶν χαλκοχιτώνων
ἡγεμόνες· πολλοὶ δὲ περικτείνοντο καὶ ἄλλοι.
ἔνθα κεν οὐκέτι Fέργον ἀνὴρ ὀνόςαιτο μετελθών,
ὅς τις ἔτ᾽ ἄβλητος καὶ ἀνούτατος ὀξέι χαλκῷ
δινεύοι κατὰ μέςςον, ἄγοι δέ Fε Παλλὰς Ἀθήνη
χειρὸς ἑλοῦςα, ἀτὰρ βελέων ἀπερύκοι ἐρωήν·
πολλοὶ γὰρ Τρώων καὶ Ἀχαιῶν ἤματι κείνῳ
πρηνέες ἐν κονίηςι παρ᾽ ἀλλήλοιςι τέταντο.

ΔΙΟΜΗΔΟΥΣ ΑΡΙΣΤΕΙΑ.

Ἔνθ᾽ αὖ Τυδεΐδῃ Διομήδεϊ Παλλὰς Ἀθήνη E
δῶκε μένος καὶ θάρςος, ἵν᾽ ἔκδηλος μετὰ πᾶςιν

522—3 = *N* 548—9 526 = *Φ* 181 528^b = *Υ* 486 534—5 = *E* 625—6 535 = *N* 148 539^b cf. *N* 127. *P* 399.

520 et 525 *Πείροος* scripsi, ut scriptum exstat *B* 844: *Πείρως* ACD 522 *ἀπηλλοίησεν* C 527 *ἀπεσσύμενον* et *ἐπεσσύμενος* Ar., *ἐπεσσύμενον* ACD 528 *πλεύμονι* Phot. lex. 433, 18 337 *Θρηκῶν* codd., cf. prol. p. 177. 542 *ἀτὰρ* A: *αὐτὰρ* CD et γρ. A.

Librum *E* et ex duabus partibus arte inter se cohaerentibus constare et magnis additamentis auctum videri exposuimus prol. § 6 et 34;

Ἀργείοιςι γένοιτο ἰδὲ κλέFος ἐςθλὸν ἄροιτο. 9
δαῖέ Fοι ἐκ κόρυθός τε καὶ ἀςπίδος ἀκάματον πῦρ,
ἀςτέρ᾽ ὀπωρινῷ ἐναλίγκιον, ὅς τε μάλιςτα
λαμπρὸν παμφαίνηςι λελουμένος Ὠκεανοῖο.
τοῖόν Fοι πῦρ δαῖεν ἀπὸ κρατός τε καὶ ὤμων,
ὦρςε δέ μιν κατὰ μέςςον, ὅθι πλεῖςτοι κλονέοντο.
ἦν δέ τις ἐν Τρώεςςι Δάρης ἀφνειὸς ἀμύμων,
ἱρεὺς Ἡφαίςτοιο· δύω δέ Fοι υἱέες ἤςτην,
Φηγεὺς Ἰδαῖός τε, μάχης εὖ Fειδότε πάςης.
τώ Fοι ἀποκρινθέντε ἐναντίω ὁρμηθήτην·
τὼ μὲν ἀφ᾽ ἵπποιιν, ὃ δ᾽ ἀπὸ χθονὸς ὤρνυτο πεζός.
οἳ δ᾽ ὅτε δὴ ςχεδὸν ἦςαν ἐπ᾽ ἀλλήλοιςιν ἰόντες,
Φηγεύς ῥα πρότερος προΐει δολιχόςκιον ἔγχος,
Τυδεΐδεω δ᾽ ὑπὲρ ὦμον ἀριςτερὸν ἤλυθ᾽ ἀκωκὴ
ἔγχεος, οὐδ᾽ ἔβαλ᾽ αὐτόν. ὃ δ᾽ ὕςτερος ὤρνυτο χαλκῷ
Τυδεΐδης· τοῦ δ᾽ οὐχ ἅλιον βέλος ἔκφυγε χειρός,
ἀλλ᾽ ἔβαλε ςτῆθος μεταμάζιον, ὦςε δ᾽ ἀφ᾽ ἵππων.
Ἰδαῖος δ᾽ ἀπόρουςε λιπὼν περικαλλέα δίφρον,
οὐδ᾽ ἔτλη περιβῆναι ἀδελφεόο κταμένοιο·
οὐδὲ γὰρ οὐδέ κεν αὐτὸς ὑπέκφυγε κῆρα μέλαιναν,
ἀλλ᾽ Ἥφαιςτος ἔρυτο, ςάωςε δὲ νυκτὶ καλύψας,
ὡς δή Fοι μὴ πάγχυ γέρων ἀκαχήμενος εἴη.
ἵππους δ᾽ ἐξελάςας μεγαθύμου Τυδέος υἱός
δῶκεν ἑταίροιςιν κατάγειν κοίλας ἐπὶ νῆας.
Τρῶες δὲ μεγάθυμοι ἐπεὶ Fίδον υἷε Δάρητος
τὸν μὲν ἀλευάμενον, τὸν δὲ κτάμενον παρ᾽ ὄχεςφιν,
πᾶςιν ὀρίνθη θυμός. ἀτὰρ γλαυκῶπις Ἀθήνη
χειρὸς ἑλοῦςα Fέπεςςι προςηύδα θοῦρον Ἄρηα·
„Ἆρες, Ἄρες βροτολοιγέ, μιαιφόνε, τειχεςιπλῆτα,

7 cf. *P* 205 8 = *Π* 285 9^a = *K* 314. *N* 663. *ι* 508 . . . 14 = *Γ* 15 16—8 = *Π* 478—80 18 = *Λ* 376 26 = *Φ* 32 27^a = *Λ* 459.

sed quos longo temporis intervallo interiecto additos diverso litterarum genere significavi versus (471—493 et 607—698) utrum eidem, cui veterem libri partem, an recentiori alicui poetae ascribam, incertus fluctuo. V. 10 *ἦσαν* C 12 *ἀποκριθέντε* CD Ambr. — *ἐναντίον* codd. dett. — *ὁρμηθήτην* AD Ambr.: *ὡρμηθήτην* C 13 om. C — fort. *ἵππωιν*, cf. prol. p. 115 21 *ἀδελφειοῦ* codd., cf. prol. p. 135 30 *ἑλοῦσ᾽ ἐπέεσσι* ACD 31 *τειχεσιβλῆτα* Zen.

οὐκ ἂν δὴ Τρῶας μὲν ἐάcαιμεν καὶ Ἀχαιούc
μάρναcθ', ὁπποτέροιcι πατὴρ Ζεὺc κῦδοc ὀρέξῃ;
νῶι δὲ χαζώμεcθα, Διὸc δ' ἀλεϝώμεθα μῆνιν."
ὣc ϝειποῦcα μάχηc ἐξήγαγε θοῦρον Ἄρηα.
τὸν μὲν ἔπειτα καθεῖcεν ἐπ' ἠιόεντι Cκαμάνδρῳ,
Τρῶαc δ' ἔκλιναν Δαναοί· ἕλε δ' ἄνδρα ϝέκαcτοc
ἡγεμόνων. πρῶτοc δὲ ϝάναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων
ἀρχὸν Ἁλιζώνων, Ὀδίον μέγαν, ἔκβαλε δίφρου·
πρώτῳ γὰρ cτρεφθέντι μεταφρένῳ ἐν δόρυ πῆξεν
ὤμων μεccηγύc, διὰ δὲ cτήθεcφιν ἔλαccεν.
δούπηcεν δὲ πεcών, ἀράβηcε δὲ τεύχε' ἐπ' αὐτῷ.
Ἰδομενεὺc δ' ἄρα Φαῖcτον ἐνήρατο, Μῄονοc υἱόν
Βώρου, ὃc ἐκ Τάρνηc ἐριβώλακοc εἰληλούθει.
τὸν μὲν ἄρ' Ἰδομενεὺc δουρικλυτὸc ἔγχεϊ μακρῷ
νύξ' ἵππων ἐπιβηcόμενον κατὰ δεξιὸν ὦμον·
ἤριπε δ' ἐξ ὀχέων, cτυγερὸc δ' ἄρα μιν cκότοc εἷλεν.
τὸν μὲν ἄρ' Ἰδομενῆοc ἐcύλευον θεράποντεc·
υἱὸν δὲ Cτροφίοιο Cκαμάνδριον, αἵμονα θήρηc,
Ἀτρεΐδηc Μενέλαοc ἕλ' ἔγχεϊ ὀξυόεντι,
ἐcθλὸν θηρητῆρα· δίδαξε γὰρ Ἄρτεμιc αὐτή
βάλλειν ἄγρια πάντα, τά τε τρέφει οὔρεcιν ὕλη.
ἀλλ' οὔ ϝοι τότε γε χραῖcμ' Ἄρτεμιc ἰοχέϝαιρα,
οὐδὲ ϝεκηβολίαι, ᾗcιν τὸ πρίν γ' ἐκέκαcτο·
ἀλλά μιν Ἀτρεΐδηc δουρικλειτὸc Μενέλαοc
πρόcθε ϝέθεν φεύγοντα μετάφρενον οὔταcε δουρί
ὤμων μεccηγύc, διὰ δὲ cτήθεcφιν ἔλαccεν.
ἤριπε δὲ πρηνήc, ἀράβηcε δὲ τεύχε' ἐπ' αὐτῷ.
Μηριόνηc δὲ Φέρεκλον ἐνήρατο, Τέκτονοc υἱόν
Ἁρμονίδεω, ὃc χερcὶν ἐπίcτατο δαίδαλα πάντα
τεύχειν. ἔξοχα γάρ μιν ἐφίλατο Παλλὰc Ἀθήνη·
ὃc καὶ Ἀλεξάνδρῳ τεκτήνατο νῆαc ἐΐcαc

40—2 = *Θ* 258—60. *Λ* 447—9 42 = *Δ* 504 46—7 = *Π* 343—4 56 = *Υ* 402. *Λ* 338 57—8 = *Ε* 41—2 58 = *Ε* 294. *Θ* 260.

33 *ὀρέξει* C 36 *Καμάνδρῳ* C in ras. 42 om. AC 43 *Μαίονος* C 49 *Καμάνδριον* C in ras. 53 *χραῖσμεν θανάτοιο πέλωρα* Zen. 55 *δουρὶ κλυτὸς* AC 57 om. ACD, in marg. add. A 58 *δὲ πρηνὴς: δ' ἐξ ὀχέων* codd. dett., ut scriptum exstat *E* 294 60 *πάντα: πολλὰ* ed. altera Aristarchi.

ἀρχεκάκουc, αἳ πᾶcι κακὸν Τρώεccι γένοντο
ϝοῖ τ' αὐτῷ, ἐπεὶ οὔ τι θεῶν ἐκ θέcφατα ϝείδη.
τὸν μὲν Μηριόνηc ὅτε δὴ κατέμαρπτε διώκων,
βεβλήκει γλουτὸν κάτα δεξιόν· ἣ δὲ διαπρό
ἀντικρὺ κατὰ κύcτιν ὑπ' ὀcτέον ἤλυθ' ἀκωκή.
γνὺξ δ' ἔριπ' οἰμώξαc, θάνατοc δέ μιν ἀμφεκάλυψεν.
Πήδαιον δ' ἄρ' ἔπεφνε Μέγηc, Ἀντήνοροc υἱόν,
ὅc ῥα νόθοc μὲν ἔην, πύκα δ' ἔτρεφε δῖα Θεανώ,
ϝῖcα φίλοιcι τέκεccι, χαριζομένη πόcεϊ ϝῷ.
τὸν μὲν Φυλεΐδηc δουρικλυτὸc ἐγγύθεν ἐλθών
βεβλήκει κεφαλῆc κατὰ ϝινίον ὀξέϊ δουρί·
ἀντικρὺ δ' ἀν' ὀδόνταc ὑπὸ γλῶccαν τάμε χαλκόc.
ἤριπε δ' ἐν κονίῃ, ψυχρὸν δ' ἕλε χαλκὸν ὀδοῦcιν.
Εὐρύπυλοc δ' Εὐαιμονίδηc Ὑψήνορα δῖον,
υἱὸν ὑπερθύμου Δολοπίονοc, ὅc ῥα Cκαμάνδρου
ἀρητὴρ ἐτέτυκτο, θεὸc δ' ὣc τίετο δήμῳ,
τὸν μὲν ἄρ' Εὐρύπυλοc Εὐαίμονοc ἀγλαὸc υἱόc
πρόcθε ϝέθεν φεύγοντα μεταδρομάδην ἔλαc' ὦμον,
φαcγάνῳ ἀΐξαc, ἀπὸ δ' ἔξεcε χεῖρα βαρεῖαν.
αἱματόεccα δὲ χεὶρ πεδίῳ πέcε· τὸν δὲ κατ' ὄccε
ἔλλαβε πορφύρεοc θάνατοc καὶ μοῖρα κραταιή.
ὣc οἳ μὲν πονέοντο κατὰ κρατερὴν ὑcμίνην·
Τυδεΐδην δ' οὐκ ἂν γνοίηc, ποτέροιcι μετείη,
ἠὲ μετὰ Τρώεccιν ὁμιλέοι ἦ μετ' Ἀχαιοῖc.
θῦνε γὰρ ἂμ πεδίον ποταμῷ πλήθοντι ϝεϝοικώc
χειμάρρῳ, ὅc τ' ὦκα ῥέϝων ἐκέδαccε γεφύραc·
τὸν δ' οὔτ' ἄρ τε γέφυραι ἐερμέναι ἰcχανόωcιν,
οὔτ' ἄρα ἕρκεα ἴcχει ἀλωάων ἐριθηλέων,
ἐλθόντ' ἐξαπίνηc, ὅτ' ἐπιβρίcῃ Διὸc ὄμβροc·
πολλὰ δ' ὑπ' αὐτοῦ ϝέργα κατήριπε κάλ' αἰζηῶν.

67 = *N* 652 68 = *Υ* 417 72^{b} = *Λ* 396. *Ξ* 446 78^{b} = *K* 33 *Λ* 58 . . 83 = *Π* 334. *Υ* 477 84^{b} = *Λ* 190 91^{b} = *M* 286.

64 *ἀθετεῖται* schol. A 66 *διὰ πρό* D, cf. Spitzner exc. XVIII 75 *κονίῃ* C: *κονίης* AD, cf. prol. § 85 — *γρ. ἤριπε δ' ἐξ ὀχέων* schol. A 77 *Καμάνδρου* C in ras. 86 *ἦ Δαναοῖσιν* coni. Nauck, cf. prol. p. 143 88 *χειμαρόῳ* malo — *ἐκέασσε* coni. Nauck collato *ε* 132 89 *ἐερμέναι* Ar.: *ἐεργμέναι* codd. 91 *ἐπιβρίσει* CD.

ὣς ὑπὸ Τυδεΐδῃ πυκιναὶ κλονέοντο φάλαγγες
Τρώων, οὐδ' ἄρα μιν μίμνον πολέες περ ἐόντες.
τὸν δ' ὡς οὖν ἐνόηςε Λυκάονος ἀγλαὸς υἱός
θύνοντ' ἂμ πεδίον πρὸ Ϝέθεν κλονέοντα φάλαγγας,
αἶψ' ἐπὶ Τυδεΐδῃ ἐτιταίνετο καμπύλα τόξα,
καὶ βάλ' ἐπαΐςςοντα, τυχὼν κατὰ δεξιὸν ὦμον,
θώρηκος γύαλον· διὰ δ' ἔπτατο πικρὸς ὀιςτός,
ἀντικρὺ δὲ διέςχε, παλάςςετο δ' αἵματι θώρηξ.
τῷ δ' ἐπὶ μακρὸν ἄυςε Λυκάονος ἀγλαὸς υἱός·
„ὄρνυςθε, Τρῶες μεγάθυμοι, κέντορες ἵππων·
βέβληται γὰρ ἄριςτος Ἀχαιῶν, οὐδέ Ϝέ φημι
δήθ' ἀνςχήςεςθαι κρατερὸν βέλος, εἰ ἐτεόν με
ὦρςε Ϝάναξ Διὸς υἱὸς ἀπορνύμενον Λυκίηθεν."
ὣς ἔφατ' εὐχόμενος· τὸν δ' οὐ βέλος ὠκὺ δάμαςςεν,
ἀλλ' ἀναχωρήςας πρόςθ' ἵπποιιν καὶ ὄχεςφιν
ἔςτη, καὶ Cθένελον προςέφη Καπανήιον υἱόν·
„ὄρςο, πέπον Καπανηιάδη, καταβήςεο δίφρου,
ὄφρα μοι ἐξ ὤμοιο Ϝερύςςῃς πικρὸν ὀιςτόν."
ὣς ἄρ' ἔφη, Cθένελος δὲ καθ' ἵππων ἆλτο χαμᾶζε,
πὰρ δὲ ςτὰς βέλος ὠκὺ διαμπερὲς ἐκϜέρυς' ὤμου·
αἷμα δ' ἀνηκόντιζε διὰ ςτρεπτοῖο χιτῶνος.
δὴ τότ' ἔπειτ' ἠρᾶτο βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης·
„κλῦθί μευ, αἰγιόχοιο Διὸς τέκος, ἀτρυτώνη·
εἴ ποτέ μοι καὶ πατρὶ φίλα φρονέουςα παρέςτης
δηίῳ ἐν πολέμῳ, νῦν αὖτ' ἐμὲ φῖλαι, Ἀθήνη,
δὸς δέ τέ μ' ἄνδρα ἑλεῖν, καὶ ἐς ὁρμὴν ἔγχεος ἐλθεῖν
ὅς μ' ἔβαλε φθάμενος καὶ ἐπεύχεται, οὐδέ μέ φηςιν
δηρὸν ἔτ' ὄψεςθαι λαμπρὸν φάος ἠελίοιο."
ὣς ἔφατ' εὐχόμενος· τοῦ δὲ κλύε Παλλὰς Ἀθήνη,
γυῖα δ' ἔθηκεν ἐλαφρά, πόδας καὶ χεῖρας ὕπερθεν,

114 = *K* 278 115 = *K* 278. *δ* 762 117—8 = *K* 280—1
121 2 = *Ψ* 771-2 121 = *K* 295 122 = *N* 61.

104 *δῆθ' ἀνασχήσεσθαι* C 115 *μευ* Harl. aliique codd. dett.: *μοι* ACD, quod ex usu recentiorum poetarum huc illatum esse docuit La Roche 117 *φίλε'* CD 118 *δὸς δέ τέ μ' ἄνδρα* codd.: *γρ. τόνδε τέ μ' ἄνδρα* schol. A, ut locum laudat Aristonicus ad *P* 119, *δὸς δέ μοι ἀντιάσαι* coni. Nauck, *ἐς ὁρμὴν Ϝ' ἔγχεος* coni. Herwerden Rev. de phil. II 195.

ἀγχοῦ δ' ἱςταμένη Ϝέπεα πτερόεντα προςηύδα·
„θαρςῶν νῦν, Διόμηδες, ἐπὶ Τρώεςςι μάχεςθαι·
ἐν γάρ τοι ςτήθεςςι μένος πατρώιον ἧκα
ἄτρομον, οἷον ἔχεςκε ςακέςπαλος ἱππότα Τυδεύς·
ἀχλὺν δ' αὖ τοι ἀπ' ὀφθαλμῶν ἕλον, ἣ πρὶν ἐπῆεν,
ὄφρ' εὖ γινώςκῃς ἠμὲν θεὸν ἠδὲ καὶ ἄνδρα.
τῷ νῦν, αἴ κε θεὸς πειρώμενος ἐνθάδ' ἵκηται,
μή τι cύ γ' ἀθανάτοιςι θεοῖς ἀντικρὺ μάχεςθαι
τοῖς ἄλλοις· ἀτὰρ εἴ κε Διὸς θυγάτηρ Ἀφροδίτη
ἔλθῃς' ἐς πόλεμον, τήν γ' οὐτάμεν ὀξέι χαλκῷ."
ἡ μὲν ἄρ' ὣς Ϝειποῦς' ἀπέβη γλαυκῶπις Ἀθήνη,
Τυδεΐδης δ' ἐξαῦτις ἰὼν προμάχοιςιν ἐμίχθη·
καὶ πρίν περ θυμῷ μεμαὼς Τρώεςςι μάχεςθαι,
δὴ τότε μιν τρὶς τόςςον ἕλεν μένος, ὥς τε λέοντα,
ὅν ῥά τε ποιμὴν ἀγρῷ ἐπ' εἰροπόκοις ὀίεςςιν
χραύςῃ μέν τ' αὐλῆς ὑπεράλμενον, οὐδὲ δαμάςςῃ·
τοῦ μέν τε ςθένος ὦρςεν, ἔπειτα δέ τ' οὐ προςαμύνει,
ἀλλὰ κατὰ ςταθμοὺς δύεται, τὰ δ' ἐρῆμα φοβεῖται·
αἱ μέν τ' ἀγχιςτῖναι ἐπ' ἀλλήλῃςι κέχυνται,
αὐτὰρ ὃ ἐμμεμαὼς βαθέης ἐξάλλεται αὐλῆς.
ὣς μεμαὼς Τρώεςςι μίγη κρατερὸς Διομήδης.
ἔνθ' ἕλε Ϝαςτύνοον καὶ Ὑπείρονα, ποιμένα λαῶν,
τὸν μὲν ὑπὲρ μαζοῖο βαλὼν χαλκήρεϊ δουρί,
τὸν δ' ἕτερον ξίφεϊ μεγάλῳ κληΪδα παρ' ὦμον
πλῆξ', ἀπὸ δ' αὐχένος ὦμον ἐϜέργαθεν ἠδ' ἀπὸ νώτου.
τοὺς μὲν ἔας', ὃ δ' Ἄβαντα μετῴχετο καὶ ΠολύϜιδον,
υἱέας Εὐρυδάμαντος ὀνειροπόλοιο γέροντος,
τοῖς οὐκ ἐρχομένοις ὁ γέρων ἐκρίνατ' ὀνείρους,
ἀλλά ςφας κρατερὸς Διομήδης ἐξενάριξεν.
βῆ δὲ μετὰ Ξάνθον τε Θόωνά τε Φαίνοπος υἷε,

134 = *Θ* 99 145 = *Λ* 108 et 712 148ᵃ = *Λ* 148.

128 *γινώσκῃς* codd. dett.: *γινώσκοις* ACD — *ἠδ' ἄνθρωπον* Zen. 132 *τὴν γ'* et *τὴν* Ar. — *οὐτάσαι* Zen. 136 *ἕλεν*: *ἔχεν* Ptolemaeus Oroandae 138 *χραύσει . . . δαμάσσει* C 141 *ἀγχιστῖναι* D: *ἀγχηστῖναι* AC 144 fort. *ποιμένε* 146 *τοῦ δ' ἑτέρου* Zen. 148 *Πολύειδον* codd. GN, quae vera nominis forma fuisse videtur, sed iam Sophoclis temporibus errorem scripturae circumlatum esse docet schol. ad *N* 663 et Et. M. 681, 22 151 *σφέας* codd.

ἄμφω τηλυγέτω· ὃ δὲ τείρετο γήραϊ λυγρῷ, 9
υἱὸν δ' οὐ τέκετ' ἄλλον ἐπὶ κτεάτεσσι λιπέσθαι.
ἔνθ' ὅ γε τοὺς ἐνάριζε, φίλον δ' ἐξαίνυτο θυμὸν
ἀμφοτέρω, πατέρι δὲ γόον καὶ κήδεα λυγρά
λεῖπ', ἐπεὶ οὐ ζώοντε μάχης ἐκνοστήσαντε
δέξατο· χηρωσταὶ δὲ διὰ κτῆσιν δατέοντο.
ἔνθ' υἷας Πριάμοιο δύω λάβε Δαρδανίδαο
εἰν ἑνὶ δίφρῳ ἐόντας, Ἐχέμμονά τε Χρομίον τε.
ὡς δὲ λέων ἐν βουσὶ θορὼν ἐξ αὐχένα Fάξῃ
πόρτιος ἠδὲ βοός, ξύλοχον κάτα βοσκομενάων,
ὣς τοὺς ἀμφοτέρους ἐξ ἵππων Τυδέος υἱός
βῆσε κακῶς ἀFέκοντας, ἔπειτα δὲ τεύχε' ἐσύλα·
ἵππους δ' αὖθ' ἑτάροισι δίδου μετὰ νῆας ἐλαύνειν.
τὸν δὲ Fίδ' Αἰνείας ἀλαπάζοντα στίχας ἀνδρῶν,
βῆ δ' ἴμεν ἄν τε μάχην καὶ ἀνὰ κλόνον ἐγχειάων
Πάνδαρον ἀντίθεον διζήμενος εἴ που ἐφεύροι.
εὗρε Λυκάονος υἱὸν ἀμύμονά τε κρατερόν τε,
στῆ δὲ πρόσθ' αὐτοῖο, Fέπος τέ μιν ἀντίον ηὔδα·
„Πάνδαρε, ποῦ τοι τόξον ἰδὲ πτερόεντες ὀιστοί
καὶ κλέFος; ᾧ οὔ τίς τοι ἐρίζεται ἐνθάδε γ' ἀνήρ,
οὐδέ τις ἐν Λυκίῃ σέο γ' εὔχεται εἶναι ἀμείνων.
ἀλλ' ἄγε τῷδ' ἔφες ἀνδρὶ βέλος, Διὶ χεῖρας ἀνασχών,
ὅς τις ὅδε κρατέει καὶ δὴ κακὰ πολλὰ FέFοργεν
Τρῶας, ἐπεὶ πολλῶν τε καὶ ἐσθλῶν γούνατ' ἔλυσεν·
εἰ μή τις θεός ἐστι κοτεσσάμενος Τρώεσσιν
ἱρῶν μηνίσας· χαλεπὴ δὲ θεοῦ ἔπι μῆνις."
τὸν δ' αὖτε προσέFειπε Λυκάονος ἀγλαὸς υἱός·
„Αἰνεία Τρώων βουληφόρε χαλκοχιτώνων,
Τυδεΐδῃ μιν ἔγωγε δαΐφρονι πάντα FεFίσκω,
ἀσπίδι γινώσκων αὐλώπιδί τε τρυφαλείῃ,

154^a = Λ 488 160^a = Ε 609. Λ 103. 127 167 = Υ 319
168—9 = Δ 88—9 175—6 = Π 424—5 180 = Ρ 485. Ν 463. Υ 83.

155 ἐνάριξε D 156 ἀμφοτέρων Zen. — κήδεϊ A 161 ἄξει C 162 πόρτιος: βουκόλου Zen. — ἠδὲ Bentley: ἠὲ codd. 165 δ' αὖθ' Heyne: δ' οἷς codd. 178 ἐπιμῆνις CD Ar. 181 μιν et μὲν Ar. 182 γιγνώσκων C, scripturas γινώσκειν et γίνεσθαι antiquas Aristarcheisque probatas, γιγνώσκειν et γίγνεσθαι recentes et ab Heraclide invectas esse docet W. C. Kayser in Philol. XVIII 657.

ἵππους τ' εἰσορόων· σάφα δ' οὐ Fοῖδ' εἰ θεός ἐστιν. 9
εἰ δ' ὅ γ' ἀνὴρ ὅν φημι, δαΐφρων Τυδέος υἱός,
οὐχ ὅ γ' ἄνευθε θεοῦ τάδε μαίνεται, ἀλλά τις ἄγχι
ἕστηκ' ἀθανάτων, νεφέλῃ εἰλυμένος ὤμους,
ὃς τούτου βέλος ὠκὺ κιχήμενον ἔτραπεν ἄλλῃ.
ἤδη γάρ Fοι ἐφῆκα βέλος, καί μιν βάλον ὦμον
δεξιόν, ἀντικρὺ διὰ θώρηκος γυάλοιο,
καί μιν ἔγωγ' ἐφάμην Ἀιδωνῆι προϊάψειν,
ἔμπης δ' οὐκ ἐδάμασσα. θεός νύ τίς ἐστι κοτήεις.
ἵπποι δ' οὐ παρέασι καὶ ἅρματα, τῶν κ' ἐπιβαίην.
ἀλλά που ἐν μεγάροισι Λυκάονος ἕνδεκα δίφροι
καλοὶ πρωτοπαγεῖς νεοτευχέες· ἀμφὶ δὲ πέπλοι
πέπτανται· παρὰ δέ σφι Fεκάστῳ δίζυγες ἵπποι
ἑστᾶσι, κρῖ λευκὸν ἐρεπτόμενοι καὶ ὀλύρας.
ἦ μέν μοι μάλα πολλὰ γέρων αἰχμητὰ Λυκάων
ἐρχομένῳ ἐπέτελλε δόμοις ἔνι ποιητοῖσιν·
ἵπποισίν μ' ἐκέλευε καὶ ἅρμασιν ἐμβεβαῶτα
ἀρχεύειν Τρώεσσι κατὰ κρατερὰς ὑσμίνας·
ἀλλ' ἐγὼ οὐ πιθόμην — ἦ τ' ἂν πολὺ κέρδιον ἦεν —
ἵππων φειδόμενος, μή μοι δευοίατο φορβῆς
ἀνδρῶν Fειλομένων, εἰωθότες ἔδμεναι ἄδην.
ὣς λίπον, αὐτὰρ πεζὸς ἐς Ἴλιον εἰλήλουθα,
τόξοισιν πίσυνος· τὰ δέ μ' οὐκ ἄρ' ἔμελλον ὀνήσειν.
ἤδη γὰρ δοιοῖσιν ἀριστήεσσιν ἐφῆκα,
Τυδεΐδῃ τε καὶ Ἀτρεΐδῃ, ἐκ δ' ἀμφοτέροιιν
ἀτρεκὲς αἷμ' ἔσσευα βαλών, ἤγειρα δὲ μᾶλλον.
τῷ ῥα κακῇ αἴσῃ ἀπὸ πασσάλου ἀγκύλα τόξα
ἤματι τῷ ἑλόμην, ὅτε Ἴλιον εἰς ἐρατεινήν
ἡγεόμην Τρώεσσι, φέρων χάριν Ἕκτορι δίῳ.
εἰ δέ κε νοστήσω καὶ ἐσόψομαι ὀφθαλμοῖσιν

192 = Ξ 299 195 = Κ 473 196 = Θ 564 200 = Β 345
201 = Χ 103 204^b = Λ 230.

183 ἀθετεῖται schol. A 187 damnat Zen. 191 τίς: τοι C 194 damnasse fertur Zen. 203 ἄδην Ar.: ἄδδην AC et γρ. schol. A ἄδην D, cf. prol. p. 133· 205 ἔμελλον C: ἔμελλεν AD 206—8 damnavit Lachmann Betr. 20 210 ὅτε τ' C 211 μεταγράφουσί τινες 'Τρώεσσι φέρων χάριν ἱπποδάμοισιν' schol. A.

πατρίδ᾽ ἐμὴν ἄλοχόν τε καὶ ὑψερεφὲς μέγα δῶμα, 9
αὐτίκ᾽ ἔπειτ᾽ ἀπ᾽ ἐμεῖο κάρη τάμοι ἀλλότριος φώς,
εἰ μὴ ἐγὼ τάδε τόξα φαεινῷ ἐν πυρὶ θείην
χερσὶ διακλάσσας· ἀνεμώλια γάρ μοι ὀπηδεῖ."
τὸν δ᾽ αὖτ᾽ Αἰνείας Τρώων ἀγὸς ἀντίον ηὔδα·
„μὴ δ᾽ οὕτως ἀγόρευε· πάρος δ᾽ οὐκ ἔσσεται ἄλλως,
πρίν γ᾽ ἐπὶ νὼ τῷδ᾽ ἀνδρὶ σὺν ἵπποισιν καὶ ὄχεσφιν
ἀντιβίην ἐλθόντε σὺν ἔντεσι πειρηθῆναι.
ἀλλ᾽ ἄγ᾽ ἐμῶν ὀχέων ἐπιβήσεο, ὄφρα Fίδηαι,
οἷοι Τρώιοι ἵπποι, ἐπιστάμενοι πεδίοιο
κραιπνὰ μάλ᾽ ἔνθα καὶ ἔνθα διωκέμεν ἠδὲ φέβεσθαι·
τὼ καὶ νῶι πόλινδε σαώσετον, εἴ περ ἂν αὖτε
Ζεὺς ἐπὶ Τυδεΐδῃ Διομήδεϊ κῦδος ὀρέξῃ.
ἀλλ᾽ ἄγε νῦν μάστιγα καὶ ἡνία σιγαλόεντα
δέξαι, ἐγὼ δ᾽ ἵππων ἐπιβήσομαι, ὄφρα μάχωμαι·
ἠὲ σὺ τόνδε δέδεξο, μελήσουσιν δ᾽ ἐμοὶ ἵπποι."
τὸν δ᾽ αὖτε προσέFειπε Λυκάονος ἀγλαὸς υἱός·
„Αἰνεία, σὺ μὲν αὐτὸς ἔχ᾽ ἡνία καὶ τεὼ ἵππω·
μᾶλλον ὑφ᾽ ἡνιόχῳ εἰωθότι καμπύλον ἅρμα
οἴσετον, εἴ περ ἂν αὖτε φεβώμεθα Τυδέος υἱόν·
μὴ τὼ μὲν δFείσαντε ματήσετον, οὐδ᾽ ἐθέλητον
ἐκφερέμεν πολέμοιο, τεὸν φθόγγον ποθέοντε,
νῶι δ᾽ ἐπαΐξας μεγαθύμου Τυδέος υἱός
αὐτώ τε κτείνῃ καὶ ἐλάσσῃ μώνυχας ἵππους.
ἀλλὰ σύ γ᾽ αὐτὸς ἔλαυνε τέ᾽ ἅρματα καὶ τεὼ ἵππω,
τόνδε δ᾽ ἐγὼν ἐπιόντα δεδέξομαι ὀξέι δουρί."
ὣς ἄρα φωνήσαντες, ἐς ἅρματα ποικίλα βάντες,
ἐμμεμαῶτ᾽ ἐπὶ Τυδεΐδῃ ἔχον ὠκέας ἵππους.
τοὺς δὲ Fίδε Σθένελος Καπανήιος ἀγλαὸς υἱός,
αἶψα δὲ Τυδεΐδην Fέπεα πτερόεντα προσηύδα·
„Τυδεΐδη Διόμηδες, ἐμῷ κεχαρισμένε θυμῷ,

214 = π 102 221—3 = Θ 105—7 226—7 = Ρ 479—80
243 = Ε 826. Κ 234. Λ 608.

219 νῷ Cobet misc. crit. 259 — τῷδ᾽: τῷ D 121—5 sollicitavit M. Schmidt mel. hom. II 12 227 ἐπιβήσομαι C Zen.: ἀποβήσομαι AD Ar. 231 εἰωθότι ACD Ar.: εἰωθότε, quod exhibet cod. Vind. L, alios legisse significat schol. A 234 ποθέοντες D 237 ἀλλ᾽ αὐτὸς σύ γ᾽ C 239 φωνήσαντε — βάντε codd. dett.

ἄνδρ᾽ ὁρόω κρατερὼ ἐπὶ σοὶ μεμαῶτε μάχεσθαι, 9
Fῖν᾽ ἀπέλεθρον ἔχοντας. ὃ μὲν τόξων ἐὺ Fειδώς,
Πάνδαρος, υἱὸς δ᾽ αὖτε Λυκάονος εὔχεται εἶναι·
Αἰνείας δ᾽ υἱὸς μεγαλήτορος Ἀγχίσαο
εὔχεται ἐκγεγάμεν, μήτηρ δέ Fοί ἐστ᾽ Ἀφροδίτη.
ἀλλ᾽ ἄγε δὴ χαζώμεθ᾽ ἐφ᾽ ἵππων, μηδέ μοι οὕτως
θῦνε διὰ προμάχων, μή πως φίλον ἦτορ ὀλέσσῃς."
τὸν δ᾽ ἄρ᾽ ὑπόδρα Fιδὼν προσέφη κρατερὸς Διομήδης·
„μή τι φόβονδ᾽ ἀγόρευ᾽, ἐπεὶ οὐδέ σε πεισέμεν οἴω·
οὐ γάρ μοι γενναῖον ἀλυσκάζοντι μάχεσθαι
οὐδὲ καταπτώσσειν· ἔτι μοι μένος ἔμπεδόν ἐστιν.
ὀκνείω δ᾽ ἵππων ἐπιβαινέμεν, ἀλλὰ καὶ αὔτως
ἀντίον εἶμ᾽ αὐτῶν· τρεῖν μ᾽ οὐκ ἐᾷ Παλλὰς Ἀθήνη.
τούτω δ᾽ οὐ πάλιν αὖτις ἀποίσετον ὠκέες ἵπποι
ἄμφω ἀφ᾽ ἡμείων, εἴ γ᾽ οὖν ἕτερός γε φύγῃσιν.
ἄλλο δέ τοι Fερέω, σὺ δ᾽ ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῇσιν.
αἴ κέν μοι πολύβουλος Ἀθήνη κῦδος ὀρέξῃ
ἀμφοτέρω κτεῖναι, σὺ δὲ τούσδε μὲν ὠκέας ἵππους
αὐτοῦ ἐρυκακέειν, ἐξ ἄντυγος ἡνία τείνας,
Αἰνείαο δ᾽ ἐπαΐξαι μεμνημένος ἵππων,
ἐκ δ᾽ ἐλάσαι Τρώων μετ᾽ ἐυκνήμιδας Ἀχαιούς.
τῆς γάρ τοι γενεῆς, ἧς Τρωί περ εὐρύοπα Ζεύς
δῶχ᾽ υἷος ποινὴν Γανυμήδεος, οὕνεκ᾽ ἄριστοι
ἵππων ὅσσοι ἔασιν ὑπ᾽ ἠῶ τ᾽ ἠέλιόν τε,
τῆς γενεῆς ἔκλεψε Fάναξ ἀνδρῶν Ἀγχίσης,
λάθρῃ Λαομέδοντος ὑποσχὼν θήλεας ἵππους.
τῶν Fοι Fὲξ ἐγένοντο ἐνὶ μεγάροισι γενέθλης

247—8 = Γ 208—9 250a = Λ 342 251 = Δ 411 259 = Λ 297
264 = Ν 401.

245 ἔχοντε codd. dett. 247 θ᾽ υἱὸς C — μεγαλήτορος D et γρ. A: μὲν ἀμύμονος AC 249—50 damnasse videri Zenodotum dicit Aristonicus 252 fort πεῖσαι οἴω 253 ἐμοὶ Nauck 255 ὀκνῄω aeolicum reponi iubet Fick in Bezz. Beitr. VII 145 256 τρείειν μ᾽ οὐκ εἴα Ἀθήνη Ahrens in Phil. VI 29, τρεέμεν coni. Nauck, τρεῖν μ᾽ οὐκ ἐάᾳ γὰρ Ἀθήνη coni. Menrad — ἔα A et Herodianus 257 ὠκέας ἵππους C in text. 258 αἴ κ᾽ coni. Nauck 260 ὀρέξῃ κῦδος Ἀθήνη collato π 282 coni. Menrad 263 Αἰνείω (Αἰνείωο corr. Friedländer collato Ε 323) Zen. 264 ἐξελάσαι A in text. 265 ἧς: ἣν coni. Bekker Hom. Bl. II 13 267 post ἠέλιόν τε plene interpunxerunt ante Bekkerum
270 γενέθλης Wolf: γενέθλη AD γενέθλῃ C.

τοὺς μὲν τέσσαρας αὐτὸς ἔχων ἀτίταλλ᾿ ἐπὶ φάτνῃ, 9
τὼ δὲ δύ᾿ Αἰνείᾳ δῶκεν, μήστωρι φόβοιο.
εἰ τούτω γε λάβοιμεν, ἀροίμεθά κε κλέϝος ἐσθλόν."
ὣς οἳ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον,
τὼ δὲ τάχ᾿ ἐγγύθεν ἦλθον, ἐλαύνοντ᾿ ὠκέας ἵππους.
τὸν πρότερος προσέϝειπε Λυκάονος ἀγλαὸς υἱός·
„καρτερόθυμε, δαΐφρον, ἀγαυοῦ Τυδέος υἱέ,
ἦ μάλα σ᾿ οὐ βέλος ὠκὺ δαμάσσατο, πικρὸς ὀιστός.
νῦν αὖτ᾿ ἐγχείῃ πειρήσομαι, αἴ κε τύχωμι."
ἦ ῥα, καὶ ἀμπεπαλὼν προΐει δολιχόσκιον ἔγχος
καὶ βάλε Τυδεΐδαο κατ᾿ ἀσπίδα· ἣ δὲ διαπρό
αἰχμὴ χαλκείη πταμένη θώρηκι πελάσθη.
τῷ δ᾿ ἐπὶ μακρὸν ἄυσε Λυκάονος ἀγλαὸς υἱός·
„βέβληαι κενεῶνα διαμπερές, οὐδέ σ᾿ ὀίω
δηρὸν ἔτ᾿ ἀνσχήσεσθαι· ἐμοὶ δὲ μέγ᾿ εὖχος ἔδωκας."
τὸν δ᾿ οὐ ταρβήσας προσέφη κρατερὸς Διομήδης·
„ἤμβροτες, οὐδ᾿ ἔτυχες· ἀτὰρ οὐ μὲν σφῶί γ᾿ ὀίω
πρίν γ᾿ ἀποπαύσεσθαι, πρίν γ᾿ ἢ ἕτερόν γε πεσόντα
αἵματος ἆσαι Ἄρηα ταλαύρινον πολεμιστήν."
ὣς φάμενος προέηκε· βέλος δ᾿ ἴθυνεν Ἀθήνη
ῥῖνα παρ᾿ ὀφθαλμόν, λευκοὺς δ᾿ ἐπέρησεν ὀδόντας.
τοῦ δ᾿ ἀπὸ μὲν γλῶσσαν πρυμνὴν τάμε χαλκὸς ἀτειρής,
αἰχμὴ δ᾿ ἐξέλυθεν παρὰ νείατον ἀνθερεῶνα.
ἤριπε δ᾿ ἐξ ὀχέων, ἀράβησε δὲ τεύχε᾿ ἐπ᾿ αὐτῷ
αἰόλα παμφανόωντα, παρέτρεσσαν δέ ϝοι ἵπποι
ὠκύποδες· τοῦ δ᾿ αὖθι λύθη ψυχή τε μένος τε.
Αἰνείας δ᾿ ἀπόρουσε σὺν ἀσπίδι δουρί τε μακρῷ,
δϝείσας μή πώς ϝοι ϝερυσαίατο νεκρὸν Ἀχαιοί.

272^b = *Θ* 108 273^a = *Θ* 196 274 = *E* 431. *H* 464. *Θ* 212. *N* 81 . . . 280 = *Γ* 355 283 = 101 285^b = *Λ* 288 286 = *Λ* 384. *Υ* 430 288—9 = *X* 266—7 289 = *Υ* 78 294 = 58 296 = *Θ* 123. 315.

272 *μήστωρι* variam lectionem fuisse arguit schol. A et sic legit Plato Lach. 191 B: *μήστωρε* ACD Ar., cf. *Θ* 108 273 *τούτω γε* J. H. Voss: *τούτω κε* codd. 279 *τύχωμι* A: *τύχοιμι* CD 281 *ἡ δὲ* La Roche collatis *E* 66. *H* 260. *Υ* 276: *τῆς δὲ* codd. 288 *ἀποπαύσεσθαι* D et γρ. A: *ἀποπαύσασθαι* AC 293 *ἐξέλυθεν* scribendum esse docui Rh. Mus. XXXVI 37, quod, ut sero cognovi, iam occupaverat Ahrens Phil. IV 601: *ἐξελύθη* A Ar. *ἐξεσύθη* CD Zen. *ἐξεχύθη* Mosc.

ἀμφὶ δ᾿ ἄρ᾿ αὐτῷ βαῖνε λέων ὣς ἀλκὶ πεποιθώς, 9
πρόσθε δέ ϝοι δόρυ τ᾿ ἔσχε καὶ ἀσπίδα πάντοσ᾿ ἐϝίσην,
τὸν κτάμεναι μεμαώς, ὅς τις τοῦ γ᾿ ἀντίος ἔλθοι,
σμερδαλέα ϝιάχων. ὃ δὲ χερμάδιον λάβε χειρί
Τυδεΐδης, μέγα ϝέργον, ὃ οὐ δύο κ᾿ ἄνδρε φέροιεν,
οἷοι νῦν βροτοί εἰσ᾿· ὃ δέ μιν ῥέα πάλλε καὶ οἶος.
τῷ βάλεν Αἰνείαο κατ᾿ ἰσχίον, ἔνθα τε μηρός
ἰσχίῳ ἐνστρέφεται, κοτύλην δέ τέ μιν καλέουσιν·
θλάσσε δέ ϝοι κοτύλην, πρὸς δ᾿ ἄμφω ϝρῆξε τένοντε·
ὦσε δ᾿ ἀπὸ ϝρινὸν τρηχὺς λίθος. αὐτὰρ ὅ γ᾿ ἥρως
ἔστη γνὺξ ἐριπών, καὶ ἐρείσατο χειρὶ παχείῃ
γαίης· ἀμφὶ δὲ ὄσσε κελαινὴ νὺξ ἐκάλυψεν.
καί νύ κεν ἔνθ᾿ ἀπόλοιτο ϝάναξ ἀνδρῶν Αἰνείας,
εἰ μὴ ἄρ᾿ ὀξὺ νόησε Διὸς θυγάτηρ Ἀφροδίτη,
μήτηρ, ἥ μιν ὑπ᾿ Ἀγχίσῃ τέκε βουκολέοντι·
ἀμφὶ δὲ ϝὸν φίλον υἱὸν ἐχεύατο πήχεε λευκώ,
πρόσθε δέ ϝοι πέπλοιο φαεινοῦ πτύγμ᾿ ἐκάλυψεν,
ἕρκος ἔμεν βελέων, μή τις Δαναῶν ταχυπώλων
χαλκὸν ἐνὶ στήθεσσι βαλὼν ἐκ θυμὸν ἕλοιτο.
ἣ μὲν ἑὸν φίλον υἱὸν ὑπεξέφερεν πολέμοιο·
οὐδ᾿ υἱὸς Καπανῆος ἐλήθετο συνθεσιάων
τάων, ἃς ἐπέτελλε βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης,
ἀλλ᾿ ὅ γε τοὺς μὲν ἑοὺς ἠρύκακε μώνυχας ἵππους
νόσφιν ἀπὸ φλοίσβου, ἐξ ἄντυγος ἡνία τείνας,
Αἰνείαο δ᾿ ἐπαΐξας καλλίτριχας ἵππους
ἐξέλασε Τρώων μετ᾿ ἐυκνήμιδας Ἀχαιούς,
δῶκε δὲ Δηιπύλῳ ἑτάρῳ φίλῳ, ὃν περὶ πάσης
τῖεν ὁμηλικίης, ὅτι ϝοι φρεσὶν ἄρτια ϝείδη,
νηυσὶν ἔπι γλαφυρῇσιν ἐλαυνέμεν. αὐτὰρ ὅ γ᾿ ἥρως

300—1 = *P* 7—8 302—4 = *Υ* 285—7 302 = *Θ* 321 304 = *M* 449 309—10 = *Λ* 355—6 312 = *Γ* 374 317^a = *Λ* 381 321—3 = 262—4 324 = *N* 401 327^a = *Λ* 274. *O* 259.

300 *πρόσθε δέ οἱ* Zen. in *P* 7 301 *ἀντίον* D . 303 *δύο κ᾿ ἄνδρε* Naber quaest. hom. p. 100 collato *M* 447: *δύο γ᾿ ἄνδρε* AC *δύο ἄνδρε* D, *ὃ κ᾿ οὐ δύω ἄνδρε* coni. Nauck 306 *ἰσχίῳ*: *ἰνίῳ* anecd. Oxon. II 372 310 *δέ ϝ᾿ ὄσσε* Herwerden quaest. ep. 6 314 *δὲ ὃν* A *δ᾿ ἑόν* CD, cf. prol. p. 155 317 *ἕλοιτο* codd. et Ar., quem *ὄλοιτο* scripsisse falso referre videtur schol. A: *ἕληται* Ven. N 318 *ἣ μὲν ϝὸν* malo 323 *Αἰνειῶο* (*Αἰνείω* cod. A) Zen. quod in *Αἰνείω ὁ* diducendum esse existimat Menrad 326 *ᾔδει* C.

Fῶν ἵππων ἐπιβὰς ἔλαβ᾽ ἡνία ειγαλόεντα, 9
αἶψα δὲ Τυδεΐδην μέθ᾽ ἔπε κρατερώνυχας ἵππους
ἐμμεμαώς. ὃ δὲ Κύπριν ἐπῴχετο νηλέι χαλκῷ,
γινώσκων ὅ τ᾽ ἄναλκις ἔην θεός, οὐδὲ θεάων
τάων, αἵ τ᾽ ἀνδρῶν πόλεμον κάτα κοιρανέουσιν,
οὔτ᾽ ἄρ᾽ Ἀθηναίη οὔτε πτολίπορθος Ἐνυώ.
ἀλλ᾽ ὅτε δή ῥ᾽ ἐκίχανε πολὺν καθ᾽ ὅμιλον ὀπάζων,
ἔνθ᾽ ἐπορεξάμενος μεγαθύμου Τυδέος υἱός
ἄκρην οὔτασε χεῖρα μετάλμενος ὀξέι δουρί
ἀβληχρήν· εἶθαρ δὲ δόρυ χροὸς ἀντετόρησεν
ἀμβροσίου διὰ πέπλου, ὅν αἱ Χάριτες κάμον αὐταί,
πρυμνὸν ὕπερ θέναρος. ῥέFε δ᾽ ἄμβροτον αἷμα θεοῖο,
ἰχώρ, οἷός πέρ τε ῥέFει μακάρεσσι θεοῖσιν·
οὐ γὰρ σῖτον ἔδουσ᾽, οὐ πίνουσ᾽ αἴθοπα Fοῖνον·
τοὔνεκ᾽ ἀναίμονές εἰσι καὶ ἀθάνατοι καλέονται.
ἣ δὲ μέγα Fιάχουσα ἀπὸ Fέο κάββαλεν υἱόν.
καὶ τὸν μὲν μετὰ χερσὶν ἐρύσσατο Φοῖβος Ἀπόλλων
κυανέῃ νεφέλῃ, μή τις Δαναῶν ταχυπώλων
χαλκὸν ἐνὶ στήθεσσι βαλὼν ἐκ θυμὸν ἕλοιτο·
τῇ δ᾽ ἐπὶ μακρὸν ἄυσε βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης·
„Fεῖκε, Διὸς θύγατερ, πολέμου καὶ δηιοτῆτος.
ἦ οὐ Fάλις ὅττι γυναῖκας ἀνάλκιδας ἠπεροπεύεις;
εἰ δὲ σύ γ᾽ ἐς πόλεμον πωλήσεαι, ἦ τέ σ᾽ ὀίω
ῥιγήσειν πόλεμόν γε, καὶ εἴ χ᾽ ἑτέρωθι πύθηαι.“
ὣς ἔφαθ᾽, ἣ δ᾽ ἀλύουσ᾽ ἀπεβήσετο, τείρετο δ᾽ αἰνῶς.
τὴν μὲν ἄρ᾽ Ἶρις ἑλοῦσα ποδήνεμος ἔξαγ᾽ ὁμίλου

334b = *P* 462 346 = 317 347 = 101.

329 *Τυδείδην μέθεπεν* codd. *Τυδεΐδῃ ἔπεχεν* coni. Nauck — *κρατερωνύχεσ᾽ ἵπποις* Zen. 330 fort. *Κύπριδ᾽* 336—635 interciderunt in A 336 *δουρί*: *χαλκῷ* Lips. 338 *ὅ Fοι* coni. Heyne *ὅν αἵ* coni. Nauck, vulgata lectio iam obversata est auctori Cypr. fr. 3 et fortasse etiam Il. *Ξ* 178, cf. prol. p. 155 340 *ἰχὼρ οἷον* coni. Nauck 343 *κάμβαλεν* C 344 *ἐρύσατο* D: *ἐρύσσατο* C, duplicem litteram σ ubique in Homeri quidem carminibus, sive evellendi sive servandi vim verbum haberet, exarandam esse docuit Buttmann Lex. I 63 346 *ἕληται* C 348 *θυγάτηρ* C 350 *γρ. εἰ δὲ καὶ ἐς* schol. V 351 *πόλεμόνδε* C in textu et D 352 *ἀλύουσ᾽*: *ἀκέουσ᾽* Et. Gud. 25, 24 et Orion 4, 1 — *ἀπεβήσατο* C 353—431 interpolatos esse probabat La Roche Z. f. ö. G. 1863 p. 167 353 *τήν ἄρα Fῖρις* coni. Thiersch.

ἀχθομένην ὀδύνῃσι· μελαίνετο δὲ χρόα καλόν. 9
εὗρεν ἔπειτα μάχης ἐπ᾽ ἀριστερὰ θοῦρον Ἄρηα
ἥμενον· ἠέρι δ᾽ ἔγχος ἐκέκλιτο καὶ ταχέ᾽ ἵππω.
ἣ δὲ γνὺξ ἐριποῦσα κασιγνήτοιο φίλοιο
πολλὰ λισσομένη χρυσάμπυκας ᾔτεεν ἵππους·
„φίλε κασίγνητε, κόμισαί τέ με δός τέ μοι ἵππους,
ὄφρ᾽ ἐς Ὄλυμπον ἵκωμαι, ἵν᾽ ἀθανάτων ἕδος ἐστίν·
λίην ἄχθομαι ἕλκος, ὅ με βροτὸς οὔτασεν ἀνήρ
Τυδεΐδης, ὃς νῦν γε καὶ ἂν Διὶ πατρὶ μάχοιτο.“
ὣς φάτο, τῇ δ᾽ ἄρ᾽ Ἄρης δῶκε χρυσάμπυκας ἵππους.
ἣ δ᾽ ἐς δίφρον ἔβαινεν ἀκηχεμένη φίλον ἦτορ·
πὰρ δὲ Fε Ἶρις ἔβαινε καὶ ἡνία λάζετο χερσίν,
μάστιξεν δ᾽ ἐλάαν· τὼ δ᾽ οὐκ ἀFέκοντε πετέσθην.
αἶψα δ᾽ ἔπειθ᾽ ἵκοντο θεῶν ἕδος, αἰπὺν Ὄλυμπον.
ἔνθ᾽ ἵππους ἔστησε ποδήνεμος ὠκέα Ἶρις
λύσασ᾽ ἐξ ὀχέων, παρὰ δ᾽ ἀμβρόσιον βάλεν εἶδαρ·
ἣ δ᾽ ἐν γούνασι πῖπτε Διώνης δῖ᾽ Ἀφροδίτη,
μητρὸς ἑῆς. ἣ δ᾽ ἀγκὰς ἐλάζετο θυγατέρα Fήν,
χειρί τέ μιν κατέρεξε, Fέπος τ᾽ ἔφατ᾽, ἔκ τ᾽ ὀνόμαζεν·
„τίς νύ σε τοιάδ᾽ ἔρεξε, φίλον τέκος, Οὐρανιώνων
μαψιδίως, ὡς εἴ τι κακὸν ῥέζουσαν ἐνωπῇ;“
τὴν δ᾽ ἠμείβετ᾽ ἔπειτα φιλομμειδὴς Ἀφροδίτη·
„οὖτά με Τυδέος υἱὸς ὑπέρθυμος Διομήδης,
οὕνεκ᾽ ἐγὼ φίλον υἱὸν ὑπεξέφερον πολέμοιο
Αἰνείαν, ὃς ἐμοὶ πάντων πολὺ φίλτατός ἐστιν.
οὐ γὰρ ἔτι Τρώων καὶ Ἀχαιῶν φύλοπις αἰνή,
ἀλλ᾽ ἤδη Δαναοί γε καὶ ἀθανάτοισι μάχονται.“
τὴν δ᾽ ἠμείβετ᾽ ἔπειτα Διώνη δῖα θεάων·
„τέτλαθι, τέκνον ἐμόν, καὶ ἀνάσχεο κηδομένη περ·
πολλοὶ γὰρ δὴ τλῆμεν Ὀλύμπια δώματ᾽ ἔχοντες
ἐξ ἀνδρῶν, χαλέπ᾽ ἄλγε᾽ ἐπ᾽ ἀλλήλοισι τιθέντες.

360 = *Θ* 456, cf *ξ* 42 365b = *P* 482 366 = *Θ* 45. *X* 400. *Λ* 281 368—9 = *E* 775—6. *N* 34—5. *Θ* 49—50 372 = *Α* 361 373—4 = *Φ* 509—10 375 = *Ξ* 193 382 = *Α* 586.

359 *κασίγνητ᾽ ἐκκόμισαι* A rec. — *δός τέ* C: *δὸς δέ* D 365 *Fε* Cobet misc. crit. 413 collato *χ* 233: *οἱ* codd. 366 *ἄκοντε* CD 374 *γρ. ἐνιπῇ* (corrige *ἐνωπὶ*) schol. B.

τλῆ μὲν Ἄρης, ὅτε μιν Ὦτος κρατερός τ' Ἐφιάλτης,
παῖδες Ἀλωῆος, δῆcαν κρατερῷ ἐνὶ δεcμῷ·
χαλκέῳ δ' ἐν κεράμῳ δέδετο τριcκαίδεκα μῆναc.
καί νύ κεν ἔνθ' ἀπόλοιτο Ἄρηc ἄατοc πολέμοιο,
εἰ μὴ μητρυιὴ περικαλλὴc Ἠερίβοια
Ἑρμείᾳ Ἐξήγγειλεν· ὃ δ' ἐξέκλεψεν Ἄρηα
ἤδη τειρόμενον, χαλεπὸc δέ Fε δεcμὸc ἐδάμνα.
τλῆ δ' Ἥρη, ὅτε μιν κρατερὸc παῖc Ἀμφιτρύωνοc
δεξιτερὸν κατὰ μαζὸν ὀιcτῷ τριγλώχινι
βεβλήκει· τότε καί μιν ἀνήκεcτον λάβεν ἄλγοc.
τλῆ δ' Ἀίδηc ἐν τοῖcι πελώριοc ὠκὺν ὀιcτόν,
εὖτέ μιν ὡὐτὸc ἀνήρ, υἱὸc Διὸc αἰγιόχοιο,
ἐν Πύλῳ ἐν νεκύεccι βαλὼν ὀδύνῃcιν ἔδωκεν.
[cχέτλιοc, ὀβριμοFεργόc, ὃc οὐκ ὄθετ' αἴcυλα ῥέζων,
ὃc τόξοιcιν ἔκηδε θεούc, οἳ Ὄλυμπον ἔχουcιν.]
αὐτὰρ ὁ βῆ πρὸc δῶμα Διὸc καὶ μακρὸν Ὄλυμπον
κῆρ ἀχέων, ὀδύνῃcι πεπαρμένοc· αὐτὰρ ὀιcτόc
ὤμῳ ἔνι cτιβαρῷ ἠλήλατο, κῆδε δὲ θυμόν.
τῷ δ' ἐπὶ Παιήων ὀδυνήφατα φάρμακα πάccων
ἠκέcατ'· οὐ μὲν γάρ τι καταθνητόc γ' ἐτέτυκτο.
cοὶ δ' ἐπὶ τοῦτον ἀνῆκε θεὰ γλαυκῶπιc Ἀθήνη.
νήπιοc, οὐδὲ τὸ Fοῖδε κατὰ φρένα Τυδέοc υἱόc,
ὅττι μάλ' οὐ δηναιὸc ὃc ἀθανάτοιcι μάχηται,
οὐδέ τί μιν παῖδεc ποτὶ γούναcι παππάζουcιν
ἐλθόντ' ἐκ πολέμοιο καὶ αἰνῆc δηιοτῆτοc.
τῷ νυν Τυδεΐδηc, εἰ καὶ μάλα καρτερόc ἐcτιν,
φραζέcθω μή τίc Fοι ἀμείνων cεῖο μάχηται,

393ª = *Λ* 507 400ᵇ = *Λ* 458 401—2 = 900—1 404ᵇ = *E* 890. *N* 68. *Ω* 427 410 = *N* 316.

385 *Ἐπιάλτης* Heraclid. all. c. 32 et Clemens protr. p. 25 388—381 spurii 388 *ἀπολώλε'* coni. Herwerden in Herm. XVI 355 — *ἆτος* codd., cf. prol. p. 177 390 *Ἑρμείᾳ 'ξήγγειλεν* scripsi: *Ἑρμείαι ἐξ.* A rec. *Ἑρμέᾳ ἐξ.* CD 391 *ἐδάμνη* Nauck, cf. prol. p. 148 394 *καί μιν* et *κέν μιν* Ar. teste schol. V *καί περ* C 397 *πύλῳ ἀντὶ τοῦ πύλῃ* Ar. 398—402 eiecit Köchly, equidem spurios versus 403—4 ut ante versum 398 collocarentur destinatos duco 403 *αἰσυλοεργός* Ar. — *ὃς*: *ὅτ'* schol. V 406 *κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν* Eust. 407 *μάχοιτο* C 408 *γρ. οὐδέ τέ μιν* schol. V.

μὴ δFὴν Αἰγιάλεια περίφρων Ἀδρηcτίνη
ἐξ ὕπνου γοόωcα φίλουc Fοικῆαc ἐγείρῃ,
κουρίδιον ποθέουcα πόcιν, τὸν ἄριcτον Ἀχαιῶν.
[ἰφθίμη ἄλοχοc Διομήδεοc ἱπποδάμοιο."]
ἦ ῥα, καὶ ἀμφοτέρῃcιν ἀπ' ἰχῶρ χειρὸc ὀμόργνυ·
ἄλθετο χείρ, ὀδύναι δὲ κατηπιόωντο βαρεῖαι.
αἳ δ' αὖτ' εἰcορόωcαι Ἀθηναίη τε καὶ Ἥρη
κερτομίοιcι Fέπεccι Δία Κρονίδην ἐρέθιζον.
τοῖcι δὲ μύθων ἦρχε θεὰ γλαυκῶπιc Ἀθήνη·
„Ζεῦ πάτερ, ἦ ῥά τί μοι κεχολώcεαι ὅττι κε Fείπω;
ἦ μάλα δή τινα Κύπριc Ἀχαιιάδων ἀνιεῖcα
Τρωcὶν ἅμ' ἑcπέcθαι, τοὺc νῦν ἔκπαγλα φίληcεν,
τῶν τινα καρρέζουcα Ἀχαιιάδων εὐπέπλων
πρὸc χρυcέῃ περόνῃ καταμύξατο χεῖρα Fαραιήν."
ὣc φάτο, μείδηcεν δὲ πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε,
καί ῥα καλεccάμενοc προcέφη χρυcέην Ἀφροδίτην·
„οὔ τοι, τέκνον ἐμόν, δέδοται πολεμήια Fέργα,
ἀλλὰ cύ γ' ἱμερόεντα μετέρχεο Fέργα γάμοιο·
ταῦτα δ' Ἄρηι θοῷ καὶ Ἀθήνῃ πάντα μελήcει."
ὣc οἳ μὲν τοιαῦτα πρὸc ἀλλήλουc ἀγόρευον,
Αἰνείᾳ δ' ἐπόρουcε βοὴν ἀγαθὸc Διομήδηc,
γινώcκων ὅ Fοι αὐτὸc ὑπείρεχε χεῖραc Ἀπόλλων.
ἀλλ' ὅ γ' ἄρ' οὐδὲ θεὸν μέγαν ἅζετο, Fίετο δ' αἰεί
Αἰνείαν κτεῖναι καὶ ἀπὸ κλυτὰ τεύχεα δῦcαι.
τρὶc μὲν ἔπειτ' ἐπόρουcε κατακτάμεναι μενεαίνων,
τρὶc δέ Fοι ἐcτυφέλιξε φαεινὴν ἀcπίδ' Ἀπόλλων.
ἀλλ' ὅτε δὴ τὸ τέταρτον ἐπέccυτο δαίμονι Fῖcοc,
δFεινὰ δ' ὁμοκλήcαc προcέφη Fεκάεργοc Ἀπόλλων·
„φράζεο, Τυδεΐδη, καὶ χάζεο, μηδὲ θεοῖcιν

421 = *E* 762. *α* 158 426 = *O* 47 431 = *E* 274 437 cf. *Π* 703—4 438—9 = *Π* 705—6. *Υ* 447—8.

415 ante 413 collocari iussit Cobet misc. crit. p. 369, ipse uncinis inclusi 416 *ἰχῶ* Ambr. — *χερσὶν* Zen. 418—431 damnavit Haupt in Lachm. Betr. 106, atque apte quidem versu 417 carmen finiri poterat. 419 *κερτομίοις ἐπέεσσι* codd., cf. prol. § 85 422 *ἐνιεῖσα* Ambr. 423 *ἅμ' ἑσπέσθαι* A rec. et Ambr.: *ἅμα σπέσθαι* CD soloece — *ἔκπαγλ' ἐφιλ.* codd. 424 *Ἀχαιιάδων βαθυκόλπων* Plut. symp. IX 4, 2 425 *χρυσῇ* codd. — *καταμύξατο* Ar.: *κατεμύξατο* CD 427 *χρυσῆν* codd. 431 ab hoc versu ante partes Sarpedonis veteri Iliadi invectas altera pars libri incipiebat, cf. *E* 471.

Fῖc᾽ ἔθελε φρονέειν, ἐπεὶ οὔ ποτε φῦλον ὁμοῖον
ἀθανάτων τε θεῶν χαμαὶ ἐρχομένων τ᾽ ἀνθρώπων.“
ὣc φάτο, Τυδεΐδηc δ᾽ ἀνεχάζετο τυτθὸν ὀπίccω, 9
μῆνιν ἀλευάμενοc Fεκατηβόλου ᾿Απόλλωνοc.
Αἰνείαν δ᾽ ἀπάτερθεν ὁμίλου θῆκεν ᾿Απόλλων
Περγάμῳ εἰν ἱερῇ, ὅθι Fοι νηόc γ᾽ ἐτέτυκτο.
ἦ τοι τὸν Λητώ τε καὶ Ἄρτεμιc ἰοχέFαιρα
ἐν μεγάλῳ ἀδύτῳ ἀκέοντό τε κύδαινόν τε·
αὐτὰρ ὁ Fείδωλον τεῦξ᾽ ἀργυρότοξοc ᾿Απόλλων
αὐτῷ τ᾽ Αἰνείᾳ Fίκελον καὶ τεύχεcι τοῖον,
ἀμφὶ δὲ Fειδώλῳ Τρῶεc καὶ δῖοι ᾿Αχαιοί
δῄουν ἀλλήλων ἀμφὶ cτήθεcci βοείαc,
ἀcπίδαc εὐκύκλουc λαιcήιά τε πτερόεντα.
δὴ τότε θοῦρον Ἄρηα προcηύδα Φοῖβοc ᾿Απόλλων·
„Ἆρεc, Ἆρεc βροτολοιγέ, μιαιφόνε, τειχεcιπλῆτα,
οὐκ ἂν δὴ τόνδ᾽ ἄνδρα μάχηc Fερύcαιο μετελθών,
Τυδεΐδην, ὃc νῦν γε καὶ ἂν Διὶ πατρὶ μάχοιτο;
Κύπριδα μὲν πρῶτον cχεδὸν οὔταcε χεῖρ᾽ ἐπὶ καρπῷ,
αὐτὰρ ἔπειτ᾽ αὐτῷ μοι ἐπέccυτο δαίμονι Fῖcoc.“
ὣc Fειπὼν αὐτὸc μὲν ἐφέζετο Περγάμῳ ἄκρῃ,
Τρῳὰc δὲ cτίχαc οὖλοc Ἄρηc ὤτρυνε μετελθών,
Fειδόμενοc ᾿Ακάμαντι θοῷ ἡγήτορι Θρηκῶν.
υἱάcι δὲ Πριάμοιο διοτρεφέεcci κέλευεν·
„ὦ υἷεc Πριάμοιο διοτρεφέοc βαcιλῆοc,
ἐc τί ἔτι κτείνεcθαι ἐάcετε λαὸν ᾿Αχαιοῖc;
ἦ ἐc ὅ κ᾽ ἀμφὶ πύληc ἐῢ ποιητῇcι μάχωνται;
κεῖται ἀνήρ, ὃν Fῖcoν ἐτίομεν Ἕκτορι δίῳ,
Αἰνείαc, υἱὸc μεγαλήτοροc ᾿Αγχίcαo.
ἀλλ᾽ ἄγετ᾽ ἐκ φλοίcβοιο caώcομεν ἐcθλὸν ἑταῖρον'“
ὣc Fειπὼν ὤτρυνε μένοc καὶ θυμὸν ἑκάcτου.

443—4 = *Π* 710—11 452—3 = *M* 425—6 455 = 31 458[b] = *P* 601 468 = 247 470 = Z 72. *Λ* 291. *N* 155. *O* 500 . .

443 *τυτθὸν* codd. Ar.: *γρ. πολλὸν* schol. Lips. 444 *ἀλευόμενος* Ar. 446 *ἐν* CD 447 *κήδευον* vel *κήδαινον* Herwerden in Herm. XVI 355 451 *δ᾽ ἄρ᾽* codd. 452 *δῄοον* coni. Nauck — *στήθεσσι* AC: *στήθεσφι* D 461 *Τρῶας* D et *γρ.* Eust. — *οὖλος*: *γρ. ἠλὸς* epim. Hom. 442, 15 463 *κέλευσεν* C 464 *υἷες* Nauck: *υἱεῖς* codd. 465 *᾿Αχαιῶν* C, unde *μαί νεσθαι ἐάσετε λαὸν ᾿Αχαιῶν* coni. Nauck 466 *ἐς ὅ κ᾽* Nauck: *εἰσόκεν* CD — *ποιητῇσι* CD Zen.: *ποιητοῖσι* Ar. 469 *φλοίσβου* C 470 *θυμόν τε Fεκάστου* Bentley, cf. prol. p. 159

ΔΙΟΜΗΔΟΥΣ ΚΑΙ ΣΑΡΠΗΔΟΝΟΣ ΑΡΙΣΤΕΙΑΙ.

Ἔνθ᾽ αὖ Σαρπηδὼν μάλα νείκεσεν Ἕκτορα δῖον· 10
„Ἕκτορ, πῇ δή τοι μένος οἴχεται, ὃ πρὶν ἔχεσκες;
φῆς που ἄτερ λαῶν πόλιν ἑξέμεν ἠδ᾽ ἐπικούρων
οἶος, σὺν γαμβροῖσι κασιγνήτοισί τε σοῖσιν.
τῶν νῦν οὔ τιν᾽ ἐγὼ Fιδέειν δύναμ᾽ οὐδὲ νοῆσαι,
ἀλλὰ καταπτώσσουσι, κύνες ὣς ἀμφὶ λέοντα·
ἡμεῖς δ᾽ αὖ μαχόμεσθ᾽, οἵ πέρ τ᾽ ἐπίκουροι ἔνειμεν.
καὶ γὰρ ἐγὼν ἐπίκουρος ἐὼν μάλα τηλόθεν ἵκω·
τηλοῦ γὰρ Λυκίη Ξάνθῳ ἔπι δινήεντι·
ἔνθ᾽ ἄλοχόν τε φίλην ἔλιπον καὶ νήπιον υἱόν,
κὰδ δὲ κτήματα πολλά, τὰ Fέλδεται ὅς κ᾽ ἐπιδευής·
ἀλλὰ καὶ ὧς Λυκίους ὀτρύνω, καὶ μέμον᾽ αὐτός
ἀνδρὶ μαχήσασθαι· ἀτὰρ οὔ τί μοι ἐνθάδε τοῖον,
οἷόν κ᾽ ἠὲ φέροιεν ᾿Αχαιοὶ ἤ κεν ἄγοιεν.
τύνη δ᾽ ἕστηκας, ἀτὰρ οὐδ᾽ ἄλλοισι κελεύεις
λαοῖσιν μενέμεν καὶ ἀμυνέμεναι ὀάρεσσιν.
μή πως, ὡς ἀψῖσι λίνου Fαλόντε πανάγρου,
ἀνδράσι δυσμενέεσσιν ἕλωρ καὶ κύρμα γένησθε·
οἳ δὲ τάχ᾽ ἐκπέρσουσ᾽ εὖ ναιομένην πόλιν ὑμήν.
σοὶ δὲ χρὴ τάδε πάντα μέλειν νύκτας τε καὶ ἦμαρ,
ἀρχοὺς λισσομένῳ τηλεκλειτῶν ἐπικούρων
νωλεμέως ἐχέμεν, κρατερὴν δ᾽ ἀποθέσθαι ἐνιπήν.“
ὣς φάτο Σαρπηδών, δάκε δὲ φρένας Ἕκτορι μῦθος.

471[a] = *E* 1 471 sqq. cf. *P* 140 sqq. 483[a] = *Γ* 393. *N* 118

471—909 hoc alterum carmen libri quinti cum priore et arcte coniunctum et uno tenore, ut videtur, panctum ita tamen rebus Sarpedonis et Lyciorum invectis amplificatum et, ut prope novum carmen fieret, in quo laudibus Diomedis laudes Sarpedonis adiectae sunt, cf. *E* 508—511 et prol. p. 30 471—496 eiecit Köchly, 471—492 damnavit Giseke Hom. Forsch. p. 235 475 *ἐγὼν ἰδέειν* CD *ἐγὼ ἰδέειν* GMO 477 *δ᾽ αὖ*: *τε* C 478 *ἵκω* Bekker: *ἥκω* codd., cf. La Roche Hom. Text. 287 481 *τά τ᾽* CD — *ὅσ τ᾽* C 483 *μαχέσασθαι* C *μαχέσσασθαι* D 486 *ὤρεσσι* codd., cf. Bekker Hom. Bl. I 39 et prol. p. 179 487 *λίνου πανάγροιο Fαλόντες* Bentley *λίνοιο Fαλόντε παν.* Heyne 488 *γένοισθε* C 489 *ἐκπέρσουσιν* D 491 *τηλεκλητῶν* C 492 *κρατερὴν* CD: *χαλεπὴν* codd. dett.

10

αὐτίκα δ᾽ ἐξ ὀχέων cὺν τεύχεcιν ἆλτο χαμᾶζε,
πάλλων δ᾽ ὀξέα δοῦρε κατὰ cτρατὸν ᾤχετο πάντῃ,
ὀτρύνων μαχέcαcθαι, ἔγειρε δὲ φύλοπιν αἰνήν.
οἳ δ᾽ ἐϜελίχθηcαν καὶ ἐναντίοι ἔcταν Ἀχαιῶν.
Ἀργεῖοι δ᾽ ὑπέμειναν ἀολλέεc οὐδ᾽ ἐφόβηθεν.
ὡc δ᾽ ἄνεμοc ἄχναc φορέει ἱερὰc κατ᾽ ἀλωάc
ἀνδρῶν λικμώντων, ὅτε τε ξανθὴ Δημήτηρ
κρίνῃ ἐπειγομένων ἀνέμων καρπόν τε καὶ ἄχναc·
αἳ δ᾽ ὑπολευκαίνονται ἀχυρμιαί· ὣc τότ᾽ Ἀχαιοί
λευκοὶ ὕπερθε γένοντο κονιcάλῳ, ὅν ῥα δι᾽ αὐτῶν
οὐρανὸν ἐc πολύχαλκον ἐπέπληγον πόδεc ἵππων,
ἂψ ἐπιμιcγομένων· ὑπὸ δ᾽ ἔcτρεφον ἡνιοχῆεc.
οἳ δὲ μένοc χειρῶν ἰθὺc φέρον. ἀμφὶ δὲ νύκτα
θοῦροc Ἄρηc ἐκάλυψε μάχῃ Τρώεccιν ἀρήγων,
πάντοσ᾽ ἐποιχόμενος· τοῦ δ᾽ ἐκραίαινεν ἐφετμάς
Φοίβου Ἀπόλλωνος χρυσαόρου, ὅς μιν ἀνώγει
Τρωσὶν θυμὸν ἐγεῖραι, ἐπεὶ Ϝίδε Παλλάδ᾽ Ἀθήνην
οἰχομένην· ἣ γάρ ῥα πέλεν Δαναοῖσιν ἀρηγών.
αὐτὸc δ᾽ Αἰνείαν μάλα πίονοc ἐξ ἀδύτοιο
ἧκε, καὶ ἐν cτήθεccι μένοc βάλε ποιμένι λαῶν.
Αἰνείαc δ᾽ ἑτάροιcι μεθίcτατο· τοὶ δ᾽ ἐχάρηcαν,
ὡc ἔϜιδον ζωόν τε καὶ ἀρτεμέα προcιόντα
καὶ μένοc ἐcθλὸν ἔχοντα. μετάλληcάν γε μὲν οὔ τι·
οὐ γὰρ ἔα πόνοc ἄλλοc, ὃν ἀργυρότοξοc ἔγειρεν
Ἄρηc τε βροτολοιγὸc Ἔριc τ᾽ ἄμοτον μεμαυῖα.
    τοὺc δ᾽ Αἴαντε δύω καὶ Ὀδυccεὺc καὶ Διομήδηc
ὤτρυνον Δαναοὺc πολεμιζέμεν· οἳ δὲ καὶ αὐτοί
οὔτε βίαc Τρώων ὑπεδείδιcαν οὔτε ἰωκάc.
ἀλλ᾽ ἔμενον νεφέληcι ϜεϜοικότεc, ἅc τε Κρονίων

494 = *Γ* 29 494—7 = Ζ 103—6. *Λ* 211—4. 497 = *P* 343 507—11 cf. *Ξ* 391 515 = *H* 308 522^{b} = *Λ* 27.

494 *Ἕκτωρ δ᾽ αὐτίκα* olim initium versus fuisse coniecit Giseke l. l. 495 *δοῦρε* Bekker collatis *Γ* 18. *Λ* 43. *Π* 139. *μ* 220. *χ* 25: *δοῦρα* codd. 497 *ἐλελίχθησαν* codd., cf. prol. p. 159 501 *κρίνῃ* A rec.: *κρίνει* CD 503 *κονισσάλω* codd. dett. 508—511 spurios esse et in versu 512 *Φοῖβος δ᾽ Αἰνείαν* reponendum esse docuit Haupt in Lachm. Betr. p. 107, cf. prol. p. 23 508—593 damnavit Holm de aliquot Iliadis carm. p. 5, dubito an vere, ut paene me poeniteat quod hos versus non inclinatis litteris describendos curavi 508 *ἐκράϜαινε* coni. Wackernagel 511 *ἀρηγών* Ar.: *ἀρηγός* CD 516 *οὐδέν* D 521 *Ϝιωκάς* Bekker.

10

νηνεμίηc ἔcτηcεν ἐπ᾽ ἀκροπόλοιcιν ὄρεccιν
ἀτρέμαc, ὄφρ᾽ εὕδῃcι μένοc Βορέαο καὶ ἄλλων
ζαχρειῶν ἀνέμων, οἵ τε νέφεα cκιόεντα
πνοιῇcιν λιγυρῇcι διαcκιδνᾶcιν ἀϜέντεc.
ὣc Δαναοὶ Τρῶαc μένον ἔμπεδον οὐδ᾽ ἐφέβοντο.
Ἀτρεΐδηc δ᾽ ἀν᾽ ὅμιλον ἐφοίτα πολλὰ κελεύων·
„ὦ φίλοι, ἀνέρεc ἔcτε καὶ ἄλκιμον ἦτορ ἕλεcθε,
ἀλλήλουc τ᾽ αἰδεῖcθε κατὰ κρατερὰc ὑcμίναc.
αἰδομένων δ᾽ ἀνδρῶν πλέονεc cόοι ἠὲ πέφανται·
φευγόντων δ᾽ οὔτ᾽ ἂρ κλέϜοc ὄρνυται οὔτε τιc ἀλκή."
    ἦ, καὶ ἀκόντιcε δουρὶ θοῶc, βάλε δὲ πρόμον ἄνδρα,
Αἰνείω ἕταρον μεγαθύμου, Δηικόωντα
Περγαcίδην, ὃν Τρῶεc ὁμῶc Πριάμοιο τέκεccιν
τῖον, ἐπεὶ θοὸc ἔcκε μετὰ πρώτοιcι μάχεcθαι.
τόν ῥα κατ᾽ ἀcπίδα δουρὶ βάλε κρείων Ἀγαμέμνων·
ἣ δ᾽ οὐκ ἔγχοc ἔρυτο, διαπρὸ δ᾽ ἐείcατο χαλκόc,
νειαίρῃ δ᾽ ἐν γαcτρὶ διὰ ζωcτῆροc ἔλαccεν.
δούπηcεν δὲ πεcών, ἀράβηcε δὲ τεύχε᾽ ἐπ᾽ αὐτῷ.
    ἔνθ᾽ αὖτ᾽ Αἰνείαc Δαναῶν ἕλεν ἄνδραc ἀρίcτουc,
υἷε ΔιοκλεϜέοc Κρήθωνά τε Ὀρcίλοχόν τε,
τῶν ῥα πατὴρ μὲν ἔναιεν ἐυκτιμένῃ ἐνὶ Φηρῇ
ἀφνειὸc βιότοιο, γένοc δ᾽ ἦν ἐκ ποταμοῖο
Ἀλφειοῦ, ὅc τ᾽ εὐρὺ ῥέϜει Πυλίων διὰ γαίηc·
ὃc τέκετ᾽ Ὀρcίλοχον πολέεcc᾽ ἄνδρεccι Ϝάνακτα,
Ὀρcίλοχοc δ᾽ ἄρ᾽ ἔτικτε ΔιοκλεϜέα μεγάθυμον,
ἐκ δὲ ΔιοκλεϜέοc διδυμάονε παῖδε γενέcθην,
Κρήθων Ὀρcίλοχόc τε, μάχηc ἐὺ Ϝειδότε πάcηc.
τὼ μὲν ἄρ᾽ ἡβήcαντε μελαινάων ἐπὶ νηῶν
Ἴλιον εἰc εὔπωλον ἅμ᾽ Ἀργείοιcιν ἑπέcθην,
τιμὴν Ἀτρεΐδῃc Ἀγαμέμνονι καὶ Μενελάῳ

525^{b} = *Λ* 63. *M* 157 527 = *O* 622 528 = *Γ* 449 529—31 = *O* 561—4 538—9 = *P* 518—9 540 = *Δ* 504 549^{b} = 11 552 cf. *Λ* 159.

525 *ζαχρειῶν* codd. *ζαχρειῶν* et *ζαχρηῶν* Hesychius et Eust., fort. *ζαχραϜέων*, cf. *M* 347 528—589 expulit Köchly 531 *αἰδομένων ἀνδρ.* *O* 563 534 *Αἰνείεω* CD 538 *δὲ εἴσατο* codd. — *χαλκός* A rec.: *καὶ τῆς* CD, cf. *P* 518 542 *Διοκλῆος* codd. hic et 547. 548., cf. prol. p. 169. *Κρίθωνά* D 543 *Φηρῇ*: fort. *Φηραῖς*, sed vide prol. p. 104 546 *ὅς ῥα τέκ᾽* malo — *γρ.* *Ὀρτίλοχον* D 547 *Ὀρτίλοχος* Zen.

ἀρνυμένω· τὼ δ' αὖθι τέλος θανάτοιο κάλυψεν. 10
οἵω τώ γε λέοντε δύω ὄρεος κορυφῇσιν
ἐτραφέτην ὑπὸ μητρὶ βαθείης τάρφεσιν ὕλης·
τὼ μὲν ἄρ' ἁρπάζοντε βόας καὶ Ϝίφια μῆλα
σταθμοὺς ἀνθρώπων κεραΐζετον, ὄφρα καὶ αὐτὼ
ἀνδρῶν ἐν παλάμῃσι κατέκταθεν ὀξέϊ χαλκῷ·
τοίω τὼ χείρεσσιν ὑπ' Αἰνείαο δαμέντε
καππεσέτην, ἐλάτῃσι ϜεϜοικότες ὑψηλῇσιν.
τὼ δὲ πεσόντ' ἐλέησεν ἀρηΐφιλος Μενέλαος,
βῆ δὲ διὰ προμάχων κεκορυθμένος αἴθοπι χαλκῷ,
σείων ἐγχείην· τοῦ δ' ὤτρυνεν μένος Ἄρης,
τὰ φρονέων, ἵνα χερσὶν ὑπ' Αἰνείαο δαμείη.
τὸν δὲ Ϝίδ' Ἀντίλοχος μεγαθύμου Νέστορος υἱός,
βῆ δὲ διὰ προμάχων, περὶ γὰρ δίε ποιμένι λαῶν,
μή τι πάθοι, μέγα δέ σφας ἀποσφήλειε πόνοιο.
τὼ μὲν δὴ χεῖράς τε καὶ ἔγχεα ὀξυόεντα
ἀντίον ἀλλήλων ἐχέτην μεμαῶτε μάχεσθαι·
Ἀντίλοχος δὲ μάλ' ἄγχι παρίστατο ποιμένι λαῶν.
Αἰνείας δ' οὐ μεῖνε, θοός περ ἐὼν πολεμιστής,
ὡς ἔϜιδεν δύο φῶτε παρ' ἀλλήλοισι μένοντε.
οἳ δ' ἐπεὶ οὖν νεκροὺς Ϝέρυσαν μετὰ λαὸν Ἀχαιῶν,
τὼ μὲν ἄρα δϜειλὼ βαλέτην ἐν χερσὶν ἑταίρων,
αὐτὼ δὲ στρεφθέντε μετὰ πρώτοισι μαχέσθην.
ἔνθα Πυλαιμένεα ἑλέτην ἀτάλαντον Ἄρηι,
ἀρχὸν Παφλαγόνων μεγαθύμων ἀσπιστάων.
τὸν μὲν ἄρ' Ἀτρεΐδης δουρικλειτὸς Μενέλαος
ἑσταότ' ἔγχεϊ νύξε, κατὰ κληϜῖδα τυχήσας·
Ἀντίλοχος δὲ Μύδωνα βάλ' ἡνίοχον θεράποντα,
ἐσθλὸν Ἀτυμνιάδην — ὃ δ' ὑπέστρεφε μώνυχας ἵππους —
χερμαδίῳ ἀγκῶνα τυχὼν μέσον· ἐκ δ' ἄρα χειρῶν

561 = *P* 346 562 = *Δ* 495 565[b] = *N* 400 566[a] = *Δ* 495 571 = *O* 585 579[b] = *M* 189 580[b] = *Θ* 119. *M* 111.

554 *οἵω θῆρε λέοντε* coni. Nauck *τὼ οἵω τε λέοντε* coni. Foerstemann 560 *ἐοικότε* codd. dett. — *ὑψηλοῖσι* C 567 *πάθοι* LO: *πάθῃ* CD — *σφας* schol. V: *σφέας* CD *σφε* coni. Ahrens in Phil. VI 26 576—589 una cum *N* 658 9 in suspicionem vocavit Od. Müller Gr. Lit. I 91 — *Ζηνόδοτος ἔγραψεν ὁτὲ μὲν* (*E* 576) *Πυλαιμένεα ὁτὲ δὲ* (*N* 643) *Κυλαιμένεα* cod. Ven. A fol. 8 576 *Ϝελέτην* et 684 *Ϝέλωρ* poetam pronuntiasse duco, cf. *A* 4 578 *δουρικλυτὸς* CD.

ἡνία λεύκ' ἐλέφαντι χαμαὶ πέσον ἐν κονίῃσιν. 10
Ἀντίλοχος δ' ἄρ' ἐπαΐξας ξίφει ἤλασε κόρσην·
αὐτὰρ ὅ γ' ἀσθμαίνων εὐϜεργέος ἔκπεσε δίφρου
κύμβαχος ἐν κονίῃσιν ἐπὶ βρεχμόν τε καὶ ὤμους.
δηθὰ μάλ' ἑστήκει — τύχε γάρ ῥ' ἀμάθοιο βαθείης —,
ὄφρ' ἵππω πλήξαντε χαμαὶ βάλον ἐν κονίῃσιν,
τοὺς ἵμασ' Ἀντίλοχος, μετὰ δὲ στρατὸν ἤλασ' Ἀχαιῶν.
τοὺς δ' Ἕκτωρ ἐνόησε κατὰ στίχας, ὦρτο δ' ἐπ' αὐτούς
κεκληγώς· ἅμα δὲ Τρώων εἵποντο φάλαγγες
καρτεραί. ἦρχε δ' ἄρα σφιν Ἄρης καὶ πότνι' Ἐνυώ,
ἡ μὲν ἔχουσα κυδοιμὸν ἀναιδέα δηιοτῆτος·
Ἄρης δ' ἐν παλάμῃσι πελώριον ἔγχος ἐνώμα,
φοίτα δ' ἄλλοτε μὲν πρόσθ' Ἕκτορος, ἄλλοτ' ὄπισθεν.
τὸν δὲ Ϝιδὼν ῥίγησε βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης.
ὡς δ' ὅτ' ἀνὴρ ἀπάλαμνος, ἰὼν πολέος πεδίοιο,
στήῃ ἐπ' ὠκυρόῳ ποταμῷ ἅλαδε προρέϜοντι,
ἀφρῷ μορμύροντα Ϝιδών, ἀνά τ' ἔδραμ' ὀπίσσω,
ὡς τότε Τυδεΐδης ἀνεχάζετο, Ϝεῖπέ τε λαῷ·
„ὦ φίλοι, οἷον δὴ θαυμάζομεν Ἕκτορα δῖον
αἰχμητήν τ' ἔμεναι καὶ θαρσαλέον πολεμιστήν.
τῷ δ' αἰεὶ πάρα εἷς γε θεῶν, ὃς λοιγὸν ἀμύνει·
καὶ νῦν Ϝοι πάρα κεῖνος Ἄρης βροτῷ ἀνδρὶ ϜεϜοικώς.
ἀλλὰ πρὸς Τρῶας τετραμμένοι αἰὲν ὀπίσσω
Ϝείκετε, μηδὲ θεοῖς μενεαίνετε Ϝῖφι μάχεσθαι."
ὣς ἄρ' ἔφη, Τρῶες δὲ μάλα σχεδὸν ἤλυθον αὐτῶν.
ἔνθ' Ἕκτωρ δύο φῶτε κατέκτανε Ϝειδότε χάρμης
εἰν ἑνὶ δίφρῳ ἐόντε, Μενεσθῆ' Ἀγχίαλόν τε.
τὼ δὲ πεσόντ' ἐλέησε μέγας Τελαμώνιος Αἴας,
στῆ δὲ μάλ' ἐγγὺς ἰών, καὶ ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ,

584[b] = *N* 576 585 = *N* 399 590—1 = *Λ* 343—4 596 = *Δ* 345 597 cf. *Δ* 244 602 = *Π* 493. *X* 269 603 = *Υ* 98 609[a] = 160 610 = 561 et 364 611 = *Δ* 496.

587 *ἑστήκει* Ar.: *εἱστήκει* codd. — *γὰρ ἀμάθοιο* codd. dett. 589 offensioni est propter simile principium versus sequentis — *τοὺς* codd.: *τοὺς δ' ἵμασ'* Bekker 598 *στήῃ* C 603 *πάρ' ἕεις* coni. Nauck 606 *θεῷ* coni. Nauck, cf. prol. § 85 — *μενεαίνετε* Heyne: *μενεαινέμεν* codd. 608—698 eiecit Köchly, 628—698 damnavit Giseke Hom. Forsch. p. 235 609 *Μενεσθῆ'* scripsi: *Μενεσθῆν* Ar. *Μενέσθην* codd., *γρ. Μενέστην* schol. V.

καὶ βάλεν Ἄμφιον Σελάγου υἱόν, ὅς ῥ' ἐνὶ Παισῷ 10
ναῖε πολυκτήμων πολυλήιος· ἀλλά ϝε μοῖρα
ἦγ' ἐπικουρήσοντα μετὰ Πρίαμόν τε καὶ υἷας.
τόν ῥα κατὰ ζωστῆρα βάλεν Τελαμώνιος Αἴας,
νειαίρῃ δ' ἐν γαστρὶ πάγη δολιχόσκιον ἔγχος,
δούπησεν δὲ πεσών. ὃ δ' ἐπέδραμε φαίδιμος Αἴας
τεύχεα συλήσων· Τρῶες δ' ἐπὶ δούρατ' ἔχευαν
ὀξέα παμφανόωντα· σάκος δ' ἀνεδέξατο πολλά.
αὐτὰρ ὃ λὰξ προσβὰς ἐκ νεκροῦ χάλκεον ἔγχος
ἐσπάσατ'· οὐδ' ἄρ' ἔτ' ἄλλα δυνήσατο τεύχεα καλά
ὤμοιιν ἀφελέσθαι· ἐπείγετο γὰρ βελέεσσιν.
δϝεῖσε δ' ὅ γ' ἀμφίβασιν κρατερὴν Τρώων ἀγερώχων,
οἳ πολλοί τε καὶ ἐσθλοὶ ἐφέστασαν ἔγχε' ἔχοντες,
οἵ ϝε μέγαν περ ἐόντα καὶ ἴφθιμον καὶ ἀγαυόν
ὦσαν ἀπὸ σφείων· ὃ δὲ χασσάμενος πελεμίχθη.
    ὣς οἳ μὲν πονέοντο κατὰ κρατερὴν ὑσμίνην.
Τληπόλεμον δ' Ἡρακλεϝίδην ἠύν τε μέγαν τε
ὦρσεν ἐπ' ἀντιθέῳ Σαρπηδόνι μοῖρα κραταιή.
οἳ δ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες,
υἱός θ' υἱωνός τε Διὸς νεφεληγερέταο,
τὸν καὶ Τληπόλεμος πρότερος πρὸς μῦθον ἔϝειπεν·
„Σαρπῆδον Λυκίων βουληφόρε, τίς τοι ἀνάγκη
πτώσσειν ἐνθάδ' ἐόντι μάχης ἀδαήμονι φωτί;
ψευδόμενοι δέ σέ φασι Διὸς γόνον αἰγιόχοιο
εἶναι, ἐπεὶ πολλὸν κείνων ἐπιδεύεαι ἀνδρῶν,
οἳ Διὸς ἐξεγένοντο ἐπὶ προτέρων ἀνθρώπων.
ἀλλοῖόν τινά φασι βίην Ἡρακληείην
εἶναι, ἐμὸν πατέρα θρασυμέμνονα θυμολέοντα,
ὅς ποτε δεῦρ' ἐλθὼν ἕνεχ' ἵππων Λαομέδοντος
ἓξ οἴῃς σὺν νηυσὶ καὶ ἀνδράσι παυροτέροισιν

615[a] = *P* 578   617 = *Δ* 504 et *H* 187   620—2 = *N* 509—11
625—6 = *Δ* 534—5   627 = 84   628 = *B* 653   629[b] = 83
630 = *Γ* 15   632 = *N* 306. *π* 460.

612 ἐν Ἀπαισῷ auctor catalogi *B* 828 legisse videtur   614 ἦκ' C   620 προβὰς CD   630 γρ. ἰόντε schol. Lips.   636 ἔμμεν coni. Nauck   638 ἀλλ' οἷον Ar. — Ἡρακλείην Zen.   640 ὅς: ὡς Ambr.   641 οἴῃσιν νηυσὶ D, dubito an recte, nisi transpositione οἴῃσ' ἓξ σὺν locum sanare mavis, cf. prol. § 85.

Ἰλίου ἐξαλάπαξε πόλιν, χήρωσε δ' ἀγυιάς. 10
σοὶ δὲ κακὸς μὲν θυμός, ἀποφθινύθουσι δὲ λαοί.
οὐδέ τί σε Τρώεσσιν ὀίομαι ἄλκαρ ἔσεσθαι
ἐλθόντ' ἐκ Λυκίης, οὐδ' εἰ μάλα καρτερός ἐσσι,
ἀλλ' ὑπ' ἐμοὶ δμηθέντα πύλας Ἀίδαο περήσειν."
    τὸν δ' αὖ Σαρπηδὼν Λυκίων ἀγὸς ἀντίον ηὔδα·
„Τληπόλεμ', ἦ τοι κεῖνος ἀπώλεσεν Ἴλιον ἱρήν
ἀνέρος ἀφραδίῃσιν, ἀγαυοῦ Λαομέδοντος,
ὅς ῥά μιν εὖ ϝέρξαντα κακῷ ἠνίπαπε μύθῳ,
οὐδ' ἀπέδωχ' ἵππους, ὧν εἵνεκα τηλόθεν ἦλθεν.
σοὶ δ' ἐγὼ ἐνθάδε φημὶ φόνον καὶ κῆρα μέλαιναν
ἐξ ἐμέθεν τεύξεσθαι, ἐμῷ δ' ὑπὸ δουρὶ δαμέντα
εὖχος ἐμοὶ δώσειν, ψυχὴν δ' Ἄιδι κλυτοπώλῳ."
    ὣς φάτο Σαρπηδών, ὃ δ' ἀνέσχετο μείλινον ἔγχος
Τληπόλεμος. καὶ τῶν μὲν ἁμαρτῇ δούρατα μακρά
ἐκ χειρῶν ἤιξαν. ὃ μὲν βάλεν αὐχένα μέσσον
Σαρπηδών, αἰχμὴ δὲ διαμπερὲς ἦλθ' ἀλεγεινή·
τὸν δὲ κατ' ὀφθαλμῶν ἐρεβεννὴ νὺξ ἐκάλυψεν.
Τληπόλεμος δ' ἄρα μηρὸν ἀριστερὸν ἔγχεϊ μακρῷ
βεβλήκειν, αἰχμὴ δὲ διέσσυτο μαιμώωσα,
ὀστέῳ ἐγχρίμφθεῖσα· πατὴρ δ' ἔτι λοιγὸν ἄμυνεν.
    οἳ μὲν ἄρ' ἀντίθεον Σαρπηδόνα δῖοι ἑταῖροι
ἐξέφερον πολέμοιο· βάρυνε δέ μιν δόρυ μακρόν
ἑλκόμενον. τὸ μὲν οὔ τις ἐπεφράσατ' οὐδ' ἐνόησεν
μηροῦ ἐκϝερύσαι δόρυ μείλινον, ὄφρ' ἐπιβαίη,
σπευδόντων· τοῖον γὰρ ἔχον πόνον ἀμφιέποντες.
Τληπόλεμον δ' ἑτέρωθεν ἐυκνήμιδες Ἀχαιοί
ἐξέφερον πολέμοιο· νόησε δὲ δῖος Ὀδυσσεύς
τλήμονα θυμὸν ἔχων, μαίμησε δέ ϝοι φίλον ἦτορ.
μερμήριξε δ' ἔπειτα κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν,
ἢ προτέρω Διὸς υἱὸν ἐριγδούποιο διώκοι,

652—4 = *Λ* 443—5   654 = *Π* 625   659 = *N* 580. *X* 466
671 = *υ* 10.

646 ἐμοῦ codd. dett.   651 τῶν A   656 ἁμαρτῇ AC Ambr. ὁμαρτῇ D ἁμαρτὴ Ar.   657 ἤιξεν Ambr.   661 βεβλήκειν Ar.: βεβλήκει codd., cf. La Roche Hom. Text. 194   665 γρ. τό οἱ οὔτις schol. A.

ἢ ὅ γε τῶν πλεόνων Λυκίων ἀπὸ θυμὸν ἕλοιτο.
οὐδ᾽ ἄρ᾽ Ὀδυσσῆι μεγαλήτορι μόρσιμον ἦεν
ἴφθιμον Διὸς υἱὸν ἀποκτάμεν ὀξέι χαλκῷ·
τῷ ῥα κατὰ πληθὺν Λυκίων τράπε θυμὸν Ἀθήνη.
ἔνθ᾽ ὅ γε Κοίρανον εἷλεν Ἀλάστορά τε Χρομίον τε
Ἄλκανδρόν θ᾽ Ἅλιόν τε Νοήμονά τε Πρύτανίν τε.
καί νύ κ᾽ ἔτι πλέονας Λυκίων κτάνε δῖος Ὀδυσσεύς,
εἰ μὴ ἄρ᾽ ὀξὺ νόησε μέγας κορυθαίολος Ἕκτωρ.
βῆ δὲ διὰ προμάχων κεκορυθμένος αἴθοπι χαλκῷ,
δϝεῖμα φέρων Δαναοῖσι· χάρη δ᾽ ἄρα ϝοι προσιόντι
Σαρπηδὼν Διὸς υἱός, ἔπος δ᾽ ὀλοφυδνὸν ἔϝειπεν·
„Πριαμίδη, μὴ δή με ἕλωρ Δαναοῖσιν ἐάσῃς
κεῖσθαι, ἀλλ᾽ ἐπάμυνον. ἔπειτά με καὶ λίποι αἰών
ἐν πόλει ὑμετέρῃ, ἐπεὶ οὐκ ἄρα μέλλον ἔγωγε
νοστήσας ϝοῖκόνδε φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν
εὐφρανέειν ἄλοχόν τε φίλην καὶ νήπιον υἱόν."
ὣς φάτο· τὸν δ᾽ οὔ τι προσέφη κορυθαίολος Ἕκτωρ,
ἀλλὰ παρήιξεν, λελιημένος ὄφρα τάχιστα
ὤσαιτ᾽ Ἀργείους, πολέων δ᾽ ἀπὸ θυμὸν ἕλοιτο.
οἱ μὲν ἄρ᾽ ἀντίθεον Σαρπηδόνα δῖοι ἑταῖροι
εἷσαν ὑπ᾽ αἰγιόχοιο Διὸς περικαλλέι φηγῷ·
ἐκ δ᾽ ἄρα ϝοι μηροῦ δόρυ μείλινον ὦσε θύραζε
ἴφθιμος Πελάγων, ὅς ϝοι φίλος ἦεν ἑταῖρος.
τὸν δ᾽ ἔλιπε ψυχή, κατὰ δ᾽ ὀφθαλμῶν κέχυτ᾽ ἀχλύς.
αὖτις δ᾽ ἀμπνύνθη, περὶ δὲ πνοιὴ Βορέαο
ζώγρει ἐπιπνείουσα κακῶς κεκαφηότα θυμόν.
Ἀργεῖοι δ᾽ ὑπ᾽ Ἄρηι καὶ Ἕκτορι χαλκοκορυστῇ
οὔτε ποτὲ προτρέποντο μελαινάων ἐπὶ νηῶν
οὔτε ποτ᾽ ἀντεφέροντο μάχῃ, ἀλλ᾽ αἰὲν ὀπίσσω
χάζονθ᾽, ὡς ἐπύθοντο μετὰ Τρώεσσιν Ἄρηα.

673 = Κ 506   674–5 cf. Φ 291   679 = Φ 211   681 = Δ 495   687ᵇ = Β 140.

673 ὅ γ᾽ ἔτι πλεόνων coni. Nauck   682 Διὸς υἱὸς Σαρπηδὼν προσιόντι ϝέπος Bentley, ipse tentavi χάρης δ᾽ ἄρα σοι — υἱὲ ϝέπος δ᾽ ὀλοφυδνὸν ἔϝειπες   684 ϝέλωρ Bekker   695 Σελάγων Ptolemaeus Oroandae   697 γρ. ἐμπνύνθη schol. A, quod Aristarchus probasse dicitur schol. ad Χ 475, ἀμπνύθη A in textu, quod recipi iussit Herwerden Rev. de phil. II 195   699 ante versus 607—698 interpositos incepisse videtur ab ὣς ἔφατ᾽ Ἀργεῖοι δ᾽ ὑπὸ   700 γρ. προτράποντο μελαινάων ἀπὸ schol. A.

ἔνθα τίνα πρῶτον, τίνα δ᾽ ὕστατον ἐξενάριξαν
Ἕκτωρ τε Πριάμοιο πάις καὶ χάλκεος Ἄρης;
ἀντίθεον Τεύθραντ᾽, ἐπὶ δὲ πλήξιππον Ὀρέστην,
Τρῆχόν τ᾽ αἰχμητὴν Αἰτώλιον, Οἰνόμαόν τε,
Οἰνοπίδην θ᾽ Ἕλενον, καὶ Ὀρέσβιον αἰολομίτρην,
ὅς ῥ᾽ ἐν Ὕλῃ ναίεσκε μέγα πλούτοιο μεμηλώς,
λίμνῃ κεκλιμένος Κηφισίδι· πὰρ δέ ϝοι ἄλλοι
ναῖον Βοιωτοί, μάλα πίονα δῆμον ἔχοντες.
τοὺς δ᾽ ὡς οὖν ἐνόησε θεὰ λευκώλενος Ἥρη
Ἀργείους ὀλέκοντας ἐνὶ κρατερῇ ὑσμίνῃ,
αὐτίκ᾽ Ἀθηναίην ϝέπεα πτερόεντα προσηύδα·
„ὢ πόποι, αἰγιόχοιο Διὸς τέκος, ἀτρυτώνη,
ἦ ῥ᾽ ἅλιον τὸν μῦθον ὑπέστημεν Μενελάῳ,
Ἴλιον ἐκπέρσαντ᾽ εὐτείχεον ἀπονέεσθαι,
εἰ οὕτω μαίνεσθαι ἐάσομεν οὖλον Ἄρηα.
ἀλλ᾽ ἄγε δὴ καὶ νῶι μεδώμεθα θούριδος ἀλκῆς."
ὣς ἔφατ᾽, οὐδ᾽ ἀπίθησε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη.
ἡ μὲν ἐποιχομένη χρυσάμπυκας ἔντυεν ἵππους
Ἥρη πρέσβα θεά, θυγάτηρ μεγάλοιο Κρόνοιο·
Ἥβη δ᾽ ἀμφ᾽ ὀχέεσσι θοῶς βάλε καμπύλα κύκλα,
χάλκεα ὀκτάκνημα σιδηρέῳ ἄξονι ἀμφίς.
τῶν ἤ τοι χρυσέη ϝίτυς ἄφθιτος, αὐτὰρ ὕπερθεν
χάλκε᾽ ἐπίσσωτρα προσαρηρότα, θαῦμα ϝιδέσθαι·
πλῆμναι δ᾽ ἀργύρου εἰσὶ περίδρομοι ἀμφοτέρωθεν.
δίφρος δὲ χρυσέοισι καὶ ἀργυρέοισιν ἱμᾶσιν
ἐντέταται, δοιαὶ δὲ περίδρομοι ἄντυγές εἰσιν.
τοῦ δ᾽ ἐξ ἀργύρεος ῥυμὸς πέλεν· αὐτὰρ ἐπ᾽ ἄκρῳ
δῆσε χρύσειον καλὸν ζυγόν, ἐν δὲ λέπαδνα

703 = Λ 299. Π 692   708ᵇ = Ν 297   711—2 cf. Η 17—18   713 = Δ 69   714 = Β 157   716 = Β 113   718ᵇ = Δ 418   719—21 = Θ 381—3   721 = Ξ 194. 243.

703 ἐξενάριξαν AC Ar.: ἐξενάριξεν D et γρ. schol. A   706 Τρῆχον τόντ᾽ A   708 Ὕδῃ Zen. — μεμηλώς: μεμαώς seu μεμηώς coni. Nauck mél. IV 584   711—792 et 907—11 et Ζ 1 damnat Haupt, Betr. p. 108, cui rei favet quod versus Ε 791 ex Ν 107 sumptus esse videtur.
712 om. D   716 εὐτείχεα coni. Nauck   722 ὀχέεσσι C: ὀχέεσφι AD   723 χάλκει᾽ Bentley — ὀκτώκνημα Cobet misc. crit. 413   725 γρ. ὀπίσσωτρα schol. A   727 χρυσέῃσι καὶ ἀργυρέῃσιν D   729 πέλει Bentley — ἄκρῳ: αὐτῷ D.

κάλ' ἔβαλε, χρύσει'. ὑπὸ δὲ ζυγὸν ἤγαγεν Ἥρη 10
ἵππους ὠκύποδας, μεμαυῖ' ἔριδος καὶ ἀυτῆς.
αὐτὰρ Ἀθηναίη, κούρη Διὸς αἰγιόχοιο,
πέπλον μὲν κατέχευεν ἑανὸν πατρὸς ἐπ' οὔδει,
ποικίλον, ὅν ῥ' αὐτὴ ποιήσατο καὶ κάμε χερσίν·
ἡ δὲ χιτῶν' ἐνδῦσα Διὸς νεφεληγερέταο
τεύχεσιν ἐς πόλεμον θωρήσσετο δακρυόεντα.
ἀμφὶ δ' ἄρ' ὤμοισιν βάλετ' αἰγίδα θυσσανόεσσαν
δϝεινήν, ἣν πέρι μὲν πάντη Φόβος ἐστεφάνωται,
ἐν δ' Ἔρις, ἐν δ' Ἀλκή, ἐν δὲ κρυόεσσα Ἰωκή,
ἐν δέ τε Γοργείη κεφαλὴ δϝεινοῖο πελώρου,
δϝεινή τε σμερδνή τε, Διὸς τέρας αἰγιόχοιο.
κρατὶ δ' ἐπ' ἀμφίφαλον κυνέην θέτο τετραφάληρον
χρυσείην, ἑκατὸν πολίων πρυλέεσσ' ἀραρυῖαν.
ἐς δ' ὄχεα φλόγεα ποσὶ βήσετο, λάζετο δ' ἔγχος
βριθὺ μέγα στιβαρόν, τῷ δάμνησι στίχας ἀνδρῶν
ἡρώων, τοῖσίν τε κοτέσσεται ὀβριμοπάτρη.
Ἥρη δὲ μάστιγι θοῶς ἐπεμαίετ' ἄρ' ἵππους·
αὐτόμαται δὲ πύλαι μύκον οὐρανοῦ, ἃς ἔχον Ὧραι,
τῇς ἐπιτέτραπται μέγας οὐρανὸς Οὔλυμπός τε,
ἠμὲν ἀνακλῖναι πυκινὸν νέφος ἠδ' ἐπιθεῖναι.
τῇ ῥα δι' αὐτάων κεντρηνεκέας ἔχον ἵππους.
εὗρον δὲ Κρονίωνα θεῶν ἄτερ ἥμενον ἄλλων
ἀκροτάτῃ κορυφῇ πολυδειράδος Οὐλύμποιο.
ἔνθ' ἵππους στήσασα θεὰ λευκώλενος Ἥρη
Ζῆν' ὕπατον Κρονίδην ἐξείρετο καὶ προσέϝειπεν·
„Ζεῦ πάτερ, οὐ νεμεσίζῃ Ἄρει τάδε καρτερὰ ϝέργα,
ὁσσάτιόν τε καὶ οἷον ἀπώλεσε λαὸν Ἀχαιῶν
μάψ, ἀτὰρ οὐ κατὰ κόσμον, ἐμοὶ δ' ἄχος; οἳ δὲ ϝέκηλοι

733—7 = Θ 384—8 · 738 = Β 45 et Φ 400 739 = Λ 36 741 = λ 634 742ᵇ = Μ 209 743 = Λ 41 745—52 = Θ 389—396 746—7 = α 100—1 748 cf. Ρ 430 751 = λ 525 753—4 = Λ 498—9 759ᵃ = Β 214.

734—6 damnavit Zen. 736 γρ. *ἠδὲ* schol. A 738 *θυσανόεσσαν* A m. pr. 739 *ἐστεφάνωται* A: *ἐστεφάνωτο* CD 744 *πολίων* A: *πόλεων* CD et γρ. A 746 *δάμνησι* CD: *δάμνησι* A Ar. 749 *αὐτόματοι* Eust. 750 *ἐπιτέτραφαται* Bergk collato Athen. IV p. 134 756 *ἐξήρετο* C 757 *Ἄρει* C: *Ἄρῃ* AD — *καρτερὰ ἔργα* ACD Ar.: γρ. *ἔργ. ἀίδηλα* schol. A et Apoll. Soph. 16, 31.

τέρπονται Κύπρις τε καὶ ἀργυρότοξος Ἀπόλλων 10
ἄφρονα τοῦτον ἀνέντες, ὃς οὔ τινα ϝοῖδε θέμιστα.
Ζεῦ πάτερ, ἦ ῥά τί μοι κεχολώσεαι, αἴ κεν Ἄρηα
λυγρῶς πεπληγυῖα μάχης ἐξαποδίωμαι;"
τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεύς·
„ἄγρει μέν ϝοι ἔπορσον Ἀθηναίην ἀγελείην,
ἥ ϝε μάλιστα ϝέϝωθε κακῇς ὀδύνῃσι πελάζειν."
ὣς ἔφατ', οὐδ' ἀπίθησε θεὰ λευκώλενος Ἥρη,
μάστιξεν δ' ἵππους· τὼ δ' οὐκ ἀϝέκοντε πετέσθην
μεσσηγὺς γαίης τε καὶ οὐρανοῦ ἀστερόεντος.
ὅσσον δ' ἠεροϝειδὲς ἀνὴρ ϝίδεν ὀφθαλμοῖσιν
ἥμενος ἐν σκοπιῇ, λεύσσων ἐπὶ ϝοίνοπα πόντον,
τόσσον ἔπι θρῴσκουσι θεῶν ὑψηχέες ἵπποι.
ἀλλ' ὅτε δὴ Τροίην ἷξον ποταμώ τε ῥέϝοντε,
ἧχι ῥοὰς Σιμόεις συμβάλλετον ἠδὲ Σκάμανδρος,
ἔνθ' ἵππους ἔστησε θεὰ λευκώλενος Ἥρη
λύσασ' ἐξ ὀχέων, περὶ δ' ἠέρα πουλὺν ἔχευεν·
τοῖσιν δ' ἀμβροσίην Σιμόεις ἀνέτειλε νέμεσθαι.
τὼ δὲ βάτην, τρήρωσι πελειάσιν ἴθμαθ' ὁμοῖαι,
ἀνδράσιν Ἀργείοισιν ἀλεξέμεναι μεμαυῖαι.
ἀλλ' ὅτε δή ῥ' ἵκανον ὅθι πλεῖστοι καὶ ἄριστοι
ἕστασαν, ἀμφὶ βίην Διομήδεος ἱπποδάμοιο
ϝειλόμενοι, λείουσι ϝεϝοικότες ὠμοφάγοισιν
ἢ συσὶ κάπροισιν, τῶν τε σθένος οὐκ ἀλαπαδνόν,
ἔνθα στᾶσ' ἤυσε θεὰ λευκώλενος Ἥρη,
Στέντορι ϝεισαμένη μεγαλήτορι χαλκεοφώνῳ,
ὃς τόσον αὐδήσασχ' ὅσον ἄλλοι πεντήκοντα·
„αἰδώς, Ἀργεῖοι, κάκ' ἐλέγχεα, ϝεῖδος ἀγητοί.

762ᵃ = Ε 421 764 = Λ 560 768 = Κ 530. Λ 519. Ε 366 769 = Θ 46 775—6 = 368—9 782—3 = Η 256—7 784ᵃ = Λ 10 787 = Θ 228.

763 *μάχης ἒξ ἀποδίωμαι* A 764 γρ. *τὴν δ' αὖτε προσέειπε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε* schol. A 765 *μέν ϝοι: μάν οἱ* codd. *νῦν μοι* Apoll. Soph. 6, 20 766 *μάλιστ' εἴωθε* codd. 778 *τὼ δὲ* schol. Soph. El. 977. Oed. Col. 1676 Eur. Alc. 902, unde Aristarcheam eam fuisse lectionem probavit W. C. Kayser in Philol. XVII 708: *αἱ δὲ* codd. 782 *εἰλούμενοι* A 785—792 sollicitat Friedlaender Kritik p. 65 786 *ἔν τισιν οὐκ ἦν ὁ στίχος* schol. B 787 *ἐλέγχεα* ACD: *ἐλεγχέες* Ar. — *ἀγητοὶ* et *ἄριστοι* Ar.

ὄφρα μὲν ἐc πόλεμον πωλέcκετο δῖοc Ἀχιλλεύc,
οὐδέ ποτε Τρῶεc πρὸ πυλάων Δαρδανιάων
οἴχνεcκον· κείνου γὰρ ἐδείδιcαν ὄβριμον ἔγχοc·
νῦν δὲ Fεκὰc πόλιοc κοΐληc ἐπὶ νηυcὶ μάχονται.“
ὣc Fειποῦc᾽ ὤτρυνε μένοc καὶ θυμὸν ἑκάcτου.
Τυδεΐδῃ δ᾽ ἐπόρουcε θεὰ γλαυκῶπιc Ἀθήνη.
εὗρε δὲ τόν γε Fάνακτα παρ᾽ ἵπποιcιν καὶ ὄχεcφιν
ἕλκοc ἀναψύχοντα, τό μιν βάλε Πάνδαροc ἰῷ.
ἱδρὼc γάρ μιν ἔτειρεν ὑπὸ πλατέοc τελαμῶνοc
ἀcπίδοc εὐκύκλου· τῷ τείρετο, κάμνε δὲ χεῖρα,
ἂν δ᾽ ἴcχων τελαμῶνα κελαινεφὲc αἷμ᾽ ἀπομόργνυ,
ἱππείου δὲ θεὰ ζυγοῦ ἥψατο, φώνηcέν τε·
„ἦ ὀλίγον Fοι παῖδα FεFοικότα γείνατο Τυδεύc,
Τυδεύc τοι μικρὸc μὲν ἔην δέμαc, ἀλλὰ μαχητήc.
καί ῥ᾽ ὅτε πέρ μιν ἐγὼ πολεμιζέμεν οὐκ εἴαcκον
οὐδ᾽ ἐκπαιφάccειν, ὅτε τ᾽ ἤλυθε νόcφιν Ἀχαιῶν
ἄγγελοc ἐc Θήβαc πολέαc μετὰ Καδμεΐωναc·
δαίνυcθαί μιν ἀνώγε᾽ ἐνὶ μεγάροιcι Fέκηλον·
αὐτὰρ ὃ θυμὸν ἔχων Fὸν καρτερόν, ὡc τὸ πάροc περ,
κούρουc Καδμεΐων προκαλίζετο, πάντα δ᾽ ἐνίκα.
[ῥηιδίωc· τοίη Fοι ἐγὼν ἐπιτάρροθοc ἦα.]
cοὶ δ᾽ ἦ τοι μὲν ἐγὼ παρά θ᾽ ἵcταμαι ἠδὲ φυλάccω,
καί cε προφρονέωc κέλομαι Τρώεccι μάχεcθαι·
ἀλλά cευ ἢ κάματοc πολυᾶιξ γυῖα δέδυκεν,
ἤ νύ cέ που δFέοc ἴcχει ἀκήριον. οὐ cύ γ᾽ ἔπειτα
Τυδέοc ἔκγονόc ἐccι δαΐφρονοc Οἰνεΐδαο.“
τὴν δ᾽ ἀπαμειβόμενοc προcέφη κρατερὸc Διομήδηc·
„γινώcκω cε, θεὰ θύγατερ Διὸc αἰγιόχοιο·
τῷ τοι προφρονέωc Fερέω Fέποc οὐδ᾽ ἐπικεύcω.

791 = *Ν* 107 807—8 = *Δ* 389—90 814 = *Λ* 316.

791 *δὲ ἑκὰς* ACD Zen. Aristoph.: *δ᾽ ἕκαθεν* Ar. — *κοίλης ἐπὶ νηυσὶ*: fort. *πολέος* (*ἢ σπιδέος ἢ μέσσου*) *πεδίοιο*, ne versum ex *Ν* 107 translatum suspiceris 792 *θυμόν τε Fεκ.* Bentley 794 *τόν γ᾽ ἀπάνευθε* Naber 797 *εὐκύκλου ἢ ἀμφιβρότης* Eust. — *τείρετο* A Ar.: *τρίβετο* CD et *γρ.* A 798 *ἀπεμόργνυ* D 802 *πολεμίζειν* codd. — *ἐάασκεν* coni. Nauck 805 *ἀνώγε᾽ ἐνὶ* scripsi: *ἤνωγον ἐνὶ* codd., cf. prol. p. 114 808 om. Ar., habuit Zen. — *οἱ*: *τοι* C 811 *δέδοικεν* C m. pr. 814 *γρ. τὴν δ᾽ αὖτε προσέειπε* ⟨*βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης*⟩ schol. A.

οὔτε τί με δFέοc ἴcχει ἀκήριον οὔτε τιc ὄκνοc,
ἀλλ᾽ ἔτι cῶν μέμνημαι ἐφετμέων, ἃc ἐπέτειλαc.
οὔ μ᾽ εἴαc μακάρεccι θεοῖc ἀντικρὺ μάχεcθαι
τοῖc ἄλλοιc· ἀτὰρ εἴ κε Διὸc θυγάτηρ Ἀφροδίτη
ἔλθῃc᾽ ἐc πόλεμον, τήν γ᾽ οὐτάμεν ὀξέι χαλκῷ.
τοὔνεκα νῦν αὐτόc τ᾽ ἀναχάζομαι ἠδὲ καὶ ἄλλουc
Ἀργείουc ἐκέλευcα Fαλήμεναι ἐνθάδε πάνταc·
γινώcκω γὰρ Ἄρηα μάχην ἀνὰ κοιρανέοντα.“
τὸν δ᾽ ἠμείβετ᾽ ἔπειτα θεὰ γλαυκῶπιc Ἀθήνη·
„Τυδεΐδη Διόμηδεc, ἐμῷ κεχαριcμένε θυμῷ,
μήτε cύ γ᾽ Ἄρηα τό γε δείδιθι μήτε τιν᾽ ἄλλον
ἀθανάτων· τοίη τοι ἐγὼν ἐπιτάρροθόc εἰμι.
ἀλλ᾽ ἄγ᾽ ἐπ᾽ Ἄρηι πρώτῳ ἔχε μώνυχαc ἵππουc,
τύψον δὲ cχεδίην, μηδ᾽ ἅζεο θοῦρον Ἄρηα
τοῦτον μαινόμενον, τυκτὸν κακόν, ἀλλοπρόcαλλον,
ὃc πρῴην μὲν ἐμοί τε καὶ Ἥρῃ cτεῦτ᾽ ἀγορεύων
Τρωcὶ μαχήcεcθαι, ἀτὰρ Ἀργείοιcιν ἀρήξειν,
νῦν δὲ μετὰ Τρώεccιν ὁμιλεῖ, τῶν δὲ λέλαcται.“
ὣc φαμένη Cθένελον μὲν ἀφ᾽ ἵππων ὦcε χαμᾶζε,
χειρὶ πάλιν Fερύcαc᾽. ὃ δ᾽ ἄρ᾽ ἐμμαπέωc ἀπόρουcεν·
ἣ δ᾽ ἐc δίφρον ἔβαινε παραὶ Διομήδεα δῖον
ἐμμεμαυῖα θεά. μέγα δ᾽ ἔβραχε φήγινοc ἄξων
βριθοcύνῃ· δFεινὴν γὰρ ἄγεν θεὸν ἄνδρα τ᾽ ἄριcτον.
λάζετο δὲ μάcτιγα καὶ ἡνία Παλλὰc Ἀθήνη·
αὐτίκ᾽ ἐπ᾽ Ἄρηι πρώτῳ ἔχε μώνυχαc ἵππουc.
ἦ τοι ὃ μὲν Περίφαντα πελώριον ἐξενάριζεν,
Αἰτωλῶν ὄχ᾽ ἄριcτον, Ὀχηcίου ἀγλαὸν υἱόν.
τὸν μὲν Ἄρηc ἐνάριζε μιαιφόνοc· αὐτὰρ Ἀθήνη
δῦν᾽ Ἄιδοc κυνέην, μή μιν Fίδοι ὄβριμοc Ἄρηc.
ὡc δὲ Fίδε βροτολοιγὸc Ἄρηc Διομήδεα δῖον,
ἦ τοι ὃ μὲν Περίφαντα πελώριον αὐτόθ᾽ ἔαcεν

820—1 = 131—2 826 = 243 827ᵇ = *Ξ* 342 828 = 808
835ᵇ = *Λ* 143. 320. *Υ* 461.

818 *σῶν* ACD: *σέων* Ar. 827 *ἄλλων* Cant. 830 *στυκτὸν* Herwerden in Herm. XVI 355 838—9 *ἀθετοῦνται* schol. A 838 *γρ. πήδινος* Eust. 839 *ἄνδρα δ᾽* Ar. post 841 legitur 846 in AC 842 *ἐξενάριζεν* AD Ar.: *ἐξενάριξεν* C et *γρ.* schol. A 844 *ἐνάριζε* AC Ar.: *ἐνάριξε* D.

κεῖcθαι, ὅθι πρῶτον κτείνων ἐξαίνυτο θυμόν, 10
αὐτὰρ ὁ βῆ ῥ' ἰθὺc Διομήδεοc ἱπποδάμοιο.
οἱ δ' ὅτε δὴ cχεδὸν ἦcαν ἐπ' ἀλλήλοιcιν ἰόντεc,
πρόcθεν Ἄρηc ὠρέξαθ' ὑπὲρ ζυγὸν ἡνία θ' ἵππων
ἔγχεϊ χαλκείῳ, μεμαὼc ἀπὸ θυμὸν ἑλέcθαι·
καὶ τό γε χειρὶ λαβοῦcα θεὰ γλαυκῶπιc Ἀθήνη
ὦcεν ὑπὲκ δίφροιο Fετώcιον ἀιχθῆναι.
δεύτεροc αὖθ' ὡρμᾶτο βοὴν ἀγαθὸc Διομήδηc
ἔγχεϊ χαλκείῳ· ἐπέρειcε δὲ Παλλὰc Ἀθήνη
νείατον ἐc κενεῶνα, ὅθι ζωννύcκετο μίτρην.
τῇ ῥά μιν οὖτα τυχών, διὰ δὲ χρόα καλὸν ἔδαψεν,
ἐκ δὲ δόρυ cπάcεν αὖτιc. ὁ δ' ἔβραχε χάλκεοc Ἄρηc,
ὅccον τ' ἐννεάχιλοι ἐπίαχον ἢ δεκάχιλοι
ἀνέρεc ἐν πολέμῳ, ἔριδα ξυνάγοντεc Ἄρηοc.
τοὺc δ' ἄρ' ὑπὸ τρόμοc εἷλεν Ἀχαιούc τε Τρῶάc τε
δFείcαντac· τόcον ἔβραχ' Ἄρηc ἄατοc πολέμοιο.
οἵη δ' ἐκ νεφέων ἐρεβεννὴ φαίνεται ἀήρ
καύματοc ἔξ ἀνέμοιο δυcαFέοc ὀρνυμένοιο,
τοῖοc Τυδεΐδῃ Διομήδεϊ χάλκεοc Ἄρηc
φαίνεθ' ὁμοῦ νεφέεccιν ἰὼν εἰc οὐρανὸν εὐρύν.
καρπαλίμωc δ' ἵκανε θεῶν ἕδοc, αἰπὺν Ὄλυμπον,
πὰρ δὲ Διὶ Κρονίωνι καθέζετο θυμὸν ἀχεύων,
δεῖξεν δ' ἄμβροτον αἷμα καταρρέFον ἐξ ὠτειλῆc,
καί ῥ' ὀλοφυρόμενοc Fέπεα πτερόεντα προcηύδα·
„Ζεῦ πάτερ, οὐ νεμεcίζῃ ὁρῶν τάδε καρτερὰ Fέργα;
αἰεί τοι ῥίγιcτα θεοὶ τετληότεc εἰμέν
ἀλλήλων ἰότητι, χάριν δ' ἄνδρεccι φέροντεc.
coὶ πάντεc μαχόμεcθα· cὺ γὰρ τέκεc ἄφρονα κούρην,
οὐλομένην, ᾗ τ' αἰὲν ἀFίcυλα Fέργα μέμηλεν.

849ᵃ = Λ 101 850 = Γ 15 855 = Κ 283 857ᵃ = Λ 381. Π 821 860—1 = Ξ 148—9 864ᵃ = Λ 62 869 = Α 405 871 = Λ 815. Σ 72 872 = 757.

848 *πρῶτα* C 852 *ἑλέσθαι* A Ambr.: *ὀλέσσαι* CD et *γρ.* A 855 *δεύτερον* D 857 *ζωννύσκετο*: *γρ. στελλέσκετο* schol. A — *μίτρῃ* Ar. 859 *ἐν δὲ* A 860 *γρ. ἐννεάχειλοι* et *δεκάχειλοι* Eust. 863 *ἄτος* codd. 872 *γρ. ἔργ' ἀίδηλα* schol. V et codd. dett. 873—4 damnat Bekker Hom. Bl. II 68 874 *χάριν δ'* ACD Ar.: *χάριν* codd. dett. 876 *ἀϝίσυλον* scripsi, unde *αἴσυλον* eiècto digammo contractum est: *ἀήσυλον* codd. *ἀϝαίσυλον* Benfey Wurzellex. II 222.

ἄλλοι μὲν γὰρ πάντεc, ὅcοι θεοί εἰc' ἐν Ὀλύμπῳ, 10
coί τ' ἐπιπείθονται καὶ δεδμήμεcθα Fέκαcτοc·
ταύτην δ' οὐ Fέπεϊ προτιβάλλεαι οὐδέ τι Fέργῳ,
ἀλλ' ἀνιεῖc, ἐπεὶ αὐτὸc ἐγείναο παῖδ' ἀFίδηλον·
ἣ νῦν Τυδέοc υἱὸν ὑπερφίαλον Διομήδεα
μαργαίνειν ἀνέηκεν ἐπ' ἀθανάτοιcι θεοῖcιν.
Κύπριδα μὲν πρῶτον cχεδὸν οὔταcε χεῖρ' ἐπὶ καρπῷ,
αὐτὰρ ἔπειτ' αὐτῷ μοι ἐπέccυτο δαίμονι Fῖcoc.
ἀλλά μ' ὑπήνεικαν ταχέεc πόδεc· ἦ τέ κε δηρόν
αὐτοῦ πήματ' ἔπαcχον ἐν αἰνῇcιν νεκάδεccιν,
ἤ κε ζὼc ἀμενηνὸc ἔα χαλκοῖο τυπῇcιν."
τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα Fιδὼν προcέφη νεφεληγερέτα Ζεύc·
„μή τί μοι, ἀλλοπρόcαλλε, παρεζόμενοc μινύριζε.
ἔχθιcτοc δέ μοί ἐccι θεῶν οἳ Ὄλυμπον ἔχουcιν·
αἰεὶ γάρ τοι ἔριc τε φίλη πόλεμοί τε μάχαι τε.
μητρόc τοι μένοc ἐcτὶν ἀνάcχετον, οὐκ ἐπιFεικτόν,
Ἥρηc· τὴν μὲν ἐγὼ cπουδῇ δάμνημι Fέπεccιν.
τῷ c' ὀίω κείνηc τάδε πάcχειν ἐννεcίῃcιν.
ἀλλ' οὐ μάν c' ἔτι δηρὸν ἀνέξομαι ἄλγε' ἔχοντα·
ἐκ γὰρ ἐμεῦ γένοc ἐccί, ἐμοὶ δέ cε γείνατο μήτηρ.
εἰ δέ τευ ἐξ ἄλλου γε θεῶν γένευ ὧδ' ἀFίδηλοc,
καί κεν δὴ πάλαι ἦcθα ἐνέρτεροc Οὐρανιώνων."
ὣc φάτο, καὶ Παιήον' ἀνώγεεν ἰήcαcθαι.
τῷ δ' ἐπὶ Παιήων ὀδυνήφατα φάρμακα πάccεν.
[ἠκέcατ'· οὐ μὲν γάρ τι καταθνητόc γ' ἐτέτυκτο.]
ὡc δ' ὅτ' ὀπὸc γάλα λευκὸν ἐπειγόμενοc cυνέπηξεν
ὑγρὸν ἐόν, μάλα δ' ὦκα περιτρέφεται κυκόωντι,

883—4 ≐ 458—9 890 = Α 176 et Ε 404 891 = Α 177 895ᵃ = Ρ 41 900—1 = 401—2.

879 *οὐ ϝέπεϊ προτιβάλλεαι οὐδέ τι* scripsi: *οὔτ' ἔπεϊ προτιβάλλεαι οὔτέ τι* codd. 880 *ἀνίεις* ACD 881 *ὑπέρθυμον* C et *γρ.* schol. A 886 fort. *Ἄιδι πήματ'* 887 *γρ. εἴ κεν* Eust. — *ζὼς* Herodianus: *ζῶς* Ptolem. Ascal. 892 *ἀάσχετον* codd., *ἀνάσχετον* Wackernagel in Bezz. Beitr. IV 302, vulgatam excusat Bekker Hom. Bl. I 158 893 *δάμνημ' ἐπέεσσι* codd. 894 *εἰνεσίῃσιν* coni. Nauck 895 *οὐ μὲν* malo 897 fort. *γένε' ὧδ'*, cf. prol. § 109 898 *ἦσθα* C: *ἦσθας* AD — *ἐνέρτατος* Zen. 899 *ἀνώγεεν* scripsi: *ἀνώγειν* AC *ἀνῶγεν* D, cf. prol. p. 117 900 *πάσσεν* ACD Ar.: *πάσσων* codd. dett. 901 om. CD ignoravit Ar., habet A sed in eodem A adnotatum est, *ἐν ἄλλῳ ὁ στίχος οὐχ εὕρηται* 902 *ἐπειγόμενον* D 903 *περιτρέφεται* Hero-

ὣς ἄρα καρπαλίμως ἰήςατο θοῦρον Ἄρηα. 10
τὸν δ' Ἥβη λόεςεν, χαρίεντά τε Ϝείματα Ϝέςςεν·
πὰρ δὲ Διὶ Κρονίωνι καθέζετο κύδεϊ γαίων.
αἳ δ' αὖτις πρὸς δῶμα Διὸς μεγάλοιο νέοντο,
Ἥρη τ' Ἀργείη καὶ Ἀλαλκομενηὶς Ἀθήνη,
παύςαςαι βροτολοιγὸν Ἄρην ἀνδροκταςιάων.

ΕΚΤΟΡΟΣ ΚΑΙ ΑΝΔΡΟΜΑΧΗΣ ΟΜΙΛΙΑ.

Ζ
Τρώων δ' οἰώθη καὶ Ἀχαιῶν φύλοπις αἰνή·
πολλὰ δ' ἄρ' ἔνθα καὶ ἔνθ' ἴθυσε μάχη πεδίοιο
ἀλλήλων ἰθυνομένων χαλκήρεα δοῦρα,
μεσσηγὺς Σιμόεντος ἰδὲ Ξάνθοιο ῥοάων.
Αἴας δὲ πρῶτος Τελαμώνιος, ἕρκος Ἀχαιῶν,
Τρώων Ϝρῆξε φάλαγγα, φόως δ' ἑτάροισιν ἔθηκεν,
ἄνδρα βαλὼν ὃς ἄριστος ἐνὶ Θρηΐκεσσι τέτυκτο,
υἱὸν Ἐυσσώρου Ἀκάμαντ' ἠΰν τε μέγαν τε.
τόν ῥ' ἔβαλε πρῶτος κόρυθος φάλον ἱπποδασείης,

906 = *Ε* 869. *Λ* 405 908 = *Δ* 8.
Ζ 4^b = *Θ* 560 5^a = *Μ* 378 9—11 = *Δ* 459—61.

dianus et Apoll. Soph. 130, 14: *περιστρέφεται* codd. 905 *λοῦσεν* codd., cf. prol. p. 181 — *τε* Vrat.: *δὲ* ACD 906 damnasse Zenodotum narrat schol. B, damnasse Aristarchum narrat schol. V 909 *Ἄρην* ACD et Herodianus: *Ἄρη'* Cant., dubito an vere.

Liber Z sive carmen undecimum, licet ab Herodoto II 116 ita laudetur, tamquam pars integra *Διομήδους ἀριστείας* fuerit, tamen non solum aptissimum erat, quod seorsum cantaretur, sed etiam a colore et consilio libri quinti cum aliis rebus differt tum hoc, quod Diomedes, qui illo libro deorum reverentia omni exuta ferocissime Venerem et Martem aggressus erat, iam hoc libro v. 129 cum diis manum conserere se summopere vereri dicit. Arcte autem hoc carmen cohaeret cum iis carminibus, in quibus res gestae Sarpedonis et Glauci regum Lyciorum illustrantur, quae omnia uni poetae assignanda eodemque litterarum genere describenda censui. 1—4 carmini antecedenti finem imponendo aptiores quam novo carmini auspicando sunt, unde dubito an et hi versus rectis litteris exscribendi fuerint et undecimi carminis vetus exordium, quo post dubium Martem tandem Troianorum aciem labefactari coeptam esse significabatur, socordia Pisistrati diasceuastorum interciderit. 4 *μεσσηγὺς ποταμοῖο Σκαμάνδρου καὶ στομαλίμνης* altera editio Aristarchi, *μεσσηγὺς ποταμοῖο Σκαμάνδρου καὶ Σιμόεντος* Chaeris 5 *Αἴας δ' αὖ* vel *ἔνθ' Αἴας* genuinum carminis initium fuisse puto 7 *Θρήκεσσι* codd., cf. prol. p. 177.

ἐν δὲ μετώπῳ πῆξε, πέρησε δ' ἄρ' ὀστέον εἴσω 11
αἰχμὴ χαλκείη· τὸν δὲ σκότος ὄσσε κάλυψεν.
Ἄξυλον δ' ἄρ' ἔπεφνε βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης
Τευθρανίδην, ὃς ἔναιεν ἐυκτιμένῃ ἐν Ἀρίσβῃ
ἀφνειὸς βιότοιο, φίλος δ' ἔεν ἀνθρώποισιν·
πάντας γὰρ φιλέεσκεν ὁδῷ ἔπι Ϝοικία ναίων.
ἀλλά Ϝοι οὔ τις τῶν γε τότ' ἤρκεσε λυγρὸν ὄλεθρον
πρόσθεν ὑπαντιάσας, ἀλλ' ἄμφω θυμὸν ἀπεύρα,
αὐτὸν καὶ θεράποντα Καλήσιον, ὅς ῥα τόθ' ἵππων
ἔσκεν ὑφηνίοχος· τὼ δ' ἄμφω γαῖαν ἐδύτην.
Δρῆσον δ' Εὐρύαλος καὶ Ὀφέλτιον ἐξενάριξεν·
βῆ δὲ μετ' Αἴσηπον καὶ Πήδασον, οὕς ποτε νύμφη
νηὶς Ἀβαρβαρέη τέκ' ἀμύμονι Βουκολίωνι.
Βουκολίων δ' ἦν υἱὸς ἀγαυοῦ Λαομέδοντος
πρεσβύτατος γενεῇ, σκότιον δέ Ϝε γείνατο μήτηρ·
ποιμαίνων δ' ἐπ' ὄεσσι μίγη φιλότητι καὶ εὐνῇ,
ἣ δ' ὑποκυσαμένη διδυμάονε γείνατο παῖδε.
καὶ μὲν τῶν ὑπέλυσε μένος καὶ φαίδιμα γυῖα
Μηκιστηιάδης, καὶ ἀπ' ὤμων τεύχε' ἐσύλα.
Ϝαστύαλον δ' ἄρ' ἔπεφνε μενεπτόλεμος Πολυποίτης·
Πιδύτην δ' Ὀδυσεὺς Περκώσιον ἐξενάριξεν
ἔγχεϊ χαλκείῳ, Τεῦκρος δ' Ἀρετάονα δῖον.
Ἀντίλοχος δ' Ἄβληρον ἐνήρατο δουρὶ φαεινῷ
Νεστορίδης, Ἔλατον δὲ Ϝάναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·
ναῖε δὲ Σατνιόεντος ἐυρρείταο παρ' ὄχθας
Πήδασον αἰπεινήν. Φύλακον δ' ἕλε Λήιτος ἥρως
φεύγοντ'· Εὐρύπυλος δὲ Μελάνθιον ἐξενάριξεν.
Ἄδρηστον δ' ἄρ' ἔπειτα βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος
ζωὸν ἕλ'· ἵππω γάρ Ϝοι ἀτυζομένω πεδίοιο
ὄζῳ ἔνι βλαφθέντε μυρικίνῳ, ἀγκύλον ἅρμα
Ϝάξαντ' ἐν πρώτῳ ῥυμῷ, αὐτὼ μὲν ἐβήτην,

16 = *Β* 873 18^a = *Ν* 331 25^a = *Λ* 106 32^b = *Δ* 496
34—35 cf. *Φ* 86.

14 *ἦν* codd., cf. prol. p. 117 et 183 16 *τόν γε* A 17 *ἀπηύρα* codd. 18 *Καλέσσιον* Fick 21 *Πήδασον*: *Πήρεχον* Ar. 26 *ὑποκυσσαμένη* ACD 29—36 ab alio poeta atque 37—65 factos esse existimo 31 γρ. *ἄρ' Ἐτάονα* schol. A 34 *ὃς ναῖε* (scribe *νάε*) *Σατν.* Zen. — fort. *ἐυρρεϜέταο* — *ὄχθαις* Strabo XIII p. 606 35 *Φύλακον*: *Σχεδίον* Herodianus *περὶ μον. λεξ.* 18, 6 40 *πρώτῳ ἐνὶ ῥυμῷ Ϝάξαντ'* malo.

πρὸς πόλιν, ᾗ περ οἱ ἄλλοι ἀτυζόμενοι φοβέοντο,
αὐτὸς δ' ἐκ δίφροιο παρὰ τροχὸν ἐξεκυλίσθη
πρηνὴς ἐν κονίῃσιν ἐπὶ στόμα. πὰρ δέ ϝοι ἔστη
Ἀτρεΐδης Μενέλαος ἔχων δολιχόσκιον ἔγχος.
Ἄδρηστος δ' ἄρ' ἔπειτα λαβὼν ἐλλίσσετο γούνων·
„ζώγρει, Ἀτρέος υἱέ, σὺ δ' ἄξια δέξαι ἄποινα.
πολλὰ δ' ἐν ἀφνειοῦ πατρὸς κειμήλια κεῖται,
χαλκός τε χρυσός τε πολύκμητός τε σίδηρος·
τῶν κέν τοι χαρίσαιτο πατὴρ ἀπερείσι' ἄποινα,
εἴ κεν ἐμὲ ζωὸν πεπύθοιτ' ἐπὶ νηυσὶν Ἀχαιῶν."
ὣς φάτο, τῷ δ' ἄρα θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ἔπειθεν.
καὶ δή μιν τάχ' ἔμελλε θοὰς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν
δώσειν ϝῷ θεράποντι καταξέμεν· ἀλλ' Ἀγαμέμνων
ἀντίος ἦλθε θέϝων, καὶ ὁμοκλήσας ϝέπος ηὔδα·
„ὦ πέπον, ὦ Μενέλαε, τίη δὲ σὺ κήδεαι οὕτως
ἀνδρῶν; ἦ σοὶ ἄριστα πεποίηται κατὰ ϝοῖκον
πρὸς Τρώων; τῶν μή τις ὑπεκφύγοι αἰπὺν ὄλεθρον
χεῖράς θ' ἡμετέρας, μηδ' ὅν τινα γαστέρι μήτηρ
κοῦρον ἐόντα φέροι, μηδ' ὃς φύγοι, ἀλλ' ἅμα πάντες
Ἰλίου ἐξαπολοίατ' ἀκήδεστοι καὶ ἄφαντοι."
ὣς ϝειπὼν παρέπεισεν ἀδελφεόο φρένας ἥρως
αἴσιμα παρϝειπών· ὃ δ' ἀπὸ ϝέθεν ὤσατο χειρί
ἥρω' Ἄδρηστον. τὸν δὲ κρείων Ἀγαμέμνων
οὖτα κατὰ λαπάρην· ὃ δ' ἀνετράπετ', Ἀτρεΐδης δέ
λὰξ ἐν στήθεσι βὰς ἐξέσπασε μείλινον ἔγχος.
Νέστωρ δ' Ἀργείοισιν ἐκέκλετο μακρὸν ἀύσας·
„ὦ φίλοι ἥρωες Δαναοί, θεράποντες Ἄρηος,
μή τις νῦν ἐνάρων ἐπιβαλλόμενος μετόπισθεν
μιμνέτω, ὥς κεν πλεῖστα φέρων ἐπὶ νῆας ἵκηται,
ἀλλ' ἄνδρας κτείνωμεν. ἔπειτα δὲ καὶ τὰ ϝέκηλοι
νεκροὺς ἂμ πεδίον συλήσετε τεθνηῶτας."

41 = Φ 4 42 = Ψ 394 45^b = Φ 71 46–50 = Λ 131—5 48—50 = Κ 379—81 51 = Β 142 61^b = Η 120. Ν 788 64 = Ξ 447 66^b = Ζ 110. Θ 172. Λ 285 . . . 67 = Β 110.

50 αἴ κεν Lips. 51 ἔπειθεν AD: ὄρινε C et A supra lin. 54 ἀντίον Zen. 58 post ἡμετέρας plene interpunxerunt Nicanor et Wolf 61 παρέπεισεν A: ἔτρεψεν CD et γρ. A — ἀδελφειοῦ codd., cf. prol. § 79 62 ἀπὸ: γρ. ἀπαὶ Eust. 71 Τρώων ἂμ πεδίον συλήσομεν

ὣς ϝειπὼν ὤτρυνε μένος καὶ θυμὸν ἑκάστου.
ἔνθα κεν αὖτε Τρῶες ἀρηιφίλων ὑπ' Ἀχαιῶν
Ἴλιον εἰσανέβησαν ἀναλκείῃσι δαμέντες,
εἰ μὴ ἄρ' Αἰνείᾳ τε καὶ Ἕκτορι ϝεῖπε παραστάς
Πριαμίδης Ἕλενος, οἰωνοπόλων ὄχ' ἄριστος·
„Αἰνεία τε καὶ Ἕκτορ, ἐπεὶ πόνος ὔμμι μάλιστα
Τρώων καὶ Λυκίων ἐγκέκλιται, οὕνεκ' ἄριστοι
πᾶσαν ἐπ' ἰθύν ἐστε μάχεσθαί τε φρονέειν τε,
στῆτ' αὐτοῦ, καὶ λαὸν ἐρυκάκετε πρὸ πυλάων
πάντη ἐποιχόμενοι, πρὶν αὖτ' ἐν χερσὶ γυναικῶν
φεύγοντας πεσέειν, δεΐοισι δὲ χάρμα γενέσθαι.
αὐτὰρ ἐπεί κε φάλαγγας ἐποτρύνητον ἁπάσας,
ἡμεῖς μὲν Δαναοῖσι μαχησόμεθ' αὖθι μένοντες,
καὶ μάλα τειρόμενοί περ· ἀναγκαίη γὰρ ἐπείγει·
Ἕκτορ, ἀτὰρ σὺ πόλινδε μετέρχεο, ϝειπὲ δ' ἔπειτα
μητέρι σῇ καὶ ἐμῇ· ἣ δὲ ξυνάγουσα γεραιάς
νηὸν Ἀθηναίης γλαυκώπιδος ἐν πόλει ἄκρῃ,
οἴξασα κληϝῖδι θύρας ἱεροῖο δόμοιο,
πέπλον, ὃ ϝοι δοκέει χαριέστατος ἠδὲ μέγιστος
εἶναι ἐνὶ μεγάρῳ καί ϝοι πολὺ φίλτατος αὐτῇ,
θεῖναι Ἀθηναίης ἐπὶ γούνασιν ἠυκόμοιο,
καί ϝοι ὑποσχέσθαι δυοκαίδεκα βοῦς ἐνὶ νηῷ
ἤνις ἠκέστας ἱερευσέμεν, αἴ κ' ἐλεήσῃ
ϝάστυ τε καὶ Τρώων ἀλόχους καὶ νήπια τέκνα,
αἴ κεν Τυδέος υἱὸν ἀπόσχῃ Ἰλίου ἱρῆς,
ἄγριον αἰχμητήν, κρατερὸν μήστωρα φόβοιο.
ὃν δὴ ἐγὼ κάρτιστον Ἀχαιῶν φημὶ γενέσθαι.
οὐδ' Ἀχιλῆά ποθ' ὧδέ γ' ἐδείδιμεν, ὄρχαμον ἀνδρῶν,

72 = Ε 470 73—4 = Ρ 319—20. Π 303 90–7 = 271–8 94^b = Ι 172. Ω 301 95 = Ρ 223.

ἔντεα νεκρούς Zen. — τεθνηιῶτας A τεθνειῶτας CD, quam discrepantiam scripturae non iam notabo 72 θυμόν τε ϝεκ. Bentley 74 ἀναλκείῃσι CD: ἀναλκίῃσι A ἀναλκίηφι coni. Nauck 76 Ἕλενος μάντις τ' οἰωνοπόλος τε Aristarcheam lectionem fuisse tradidit Ammonius 81 πρίν γ' coni. Nauck, ut etiam Ι 403. Ν 172. Π 322. 840. Χ 156. δ 660, at vide Hartel Hom. Stud. I 109 82 δηίοισι τε D 87 γρ. γεραράς (corr. γεραιράς) schol. V, cf. Ζ 270 89 damnat Koechly opusc. p. 111 90 ὃ Bentleio duce Hermannus ad Orph. p. 778: ὅς codd. 96 ὥς κεν Ar.

ὅν πέρ φασι θεᾶς ἐξέμμεναι· ἀλλ' ὅδε λίην **11**
μαίνεται, οὔ τίς ϝοι δύναται μένος ἀντιφερίζειν."
ὣς ἔφαθ', Ἕκτωρ δ' οὔ τι κασιγνήτῳ ἀπίθησεν.
αὐτίκα δ' ἐξ ὀχέων σὺν τεύχεσιν ἆλτο χαμᾶζε,
πάλλων δ' ὀξέα δοῦρε κατὰ στρατὸν ᾤχετο πάντῃ
ὀτρύνων μαχέσασθαι, ἔγειρε δὲ φύλοπιν αἰνήν.
οἳ δ' ἐϝελίχθησαν καὶ ἐναντίοι ἔσταν Ἀχαιῶν·
Ἀργεῖοι δ' ὑπεχώρησαν, λῆξαν δὲ φόνοιο,
φὰν δέ τιν' ἀθανάτων ἐξ οὐρανοῦ ἀστερόεντος
Τρωσὶν ἀλεξήσοντα κατελθέμεν· ὣς ἐϝέλιχθεν.
Ἕκτωρ δὲ Τρώεσσιν ἐκέκλετο μακρὸν ἀύσας·
„Τρῶες ὑπέρθυμοι τηλεκλειτοί τ' ἐπίκουροι,
ἀνέρες ἔστε, φίλοι, μνήσασθε δὲ θούριδος ἀλκῆς,
ὄφρ' ἂν ἐγὼ βείω προτὶ Ἴλιον, ἠδὲ γέρουσιν
ϝείπω βουλευτῇσι καὶ ἡμετέρῃς ἀλόχοισιν
δαίμοσιν ἀρήσασθαι, ὑποσχέσθαι δ' ἑκατόμβας."
ὣς ἄρα φωνήσας ἀπέβη κορυθαίολος Ἕκτωρ·
ἀμφὶ δέ μιν σφυρὰ τύπτε καὶ αὐχένα δέρμα κελαινόν,
ἄντυξ ἣ πυμάτη θέϝεν ἀσπίδος ὀμφαλοέσσης.

ΔΙΟΜΗΔΟΥΣ ΚΑΙ ΓΛΑΥΚΟΥ ΣΥΜΒΟΛΗ.

Γλαῦκος δ' Ἱππολόχοιο πάις καὶ Τυδέος υἱός
ἐς μέσον ἀμφοτέρων συνίτην μεμαῶτε μάχεσθαι.
οἳ δ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντε,
τὸν πρότερος προσέϝειπε βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης·
„τίς δὲ σύ ἐσσι, φέριστε, καταθνητῶν ἀνθρώπων;

103—6 = Ε 494—7 110 = Θ 172. Ο 346 111 = Ι 233. Λ 564 112 = Θ 174. Λ 287. Ο 487. 734. Π 270. Ρ 185 116 = Ζ 369. Ρ 188. 118^b = Λ 259 120 = Υ 159. Ψ 814. 121 = Γ 15 123^a = Ο 247. Ω 387.

101 οὔ τις Bentley: οὐδέ τις codd. — ἀντιφερίζειν Bentley: ἰσοφαρίζειν codd., cf. Φ 357 104 δοῦρε Bekker collato Ε 495: δοῦρα codd. 106 ἐλελίχθησαν codd., cf. prol. p. 159 109 κατελθέμεν, ὡς Bekker — ἐλελίχθεν codd. 112 ἔστε θοοὶ καὶ ἀμύνετον ἄστεϊ λώβην Zen. 113 ὄφρ' ἂν et ὄφρα κ' Ar. 115 δ': θ' Eust. 119—236 μετατιθέασί τινες ἀλλαχόσε ταύτην τὴν σύστασιν schol. A, a recentiore poeta eam insertam esse docebat Giseke Hom. Forsch. p. 235; vide prol. p. 6 et quae ad Τειχοσκοπίαν sive Γ 121 adnotavimus 120 ἀμφοτέρω A 121 ἰόντε Zen. Aristoph.: ἰόντες codd., cf. La Roche Hom. Unt. 169.

οὐ μὲν γάρ ποτ' ὄπωπα μάχῃ ἔνι κυδιανείρῃ **12**
τὸ πρίν· ἀτὰρ μὲν νῦν γε πολὺ προβέβηκας ἁπάντων
σῷ θάρσει, ὅ τ' ἐμὸν δολιχόσκιον ἔγχος ἔμεινας.
δυστήνων δέ τε παῖδες ἐμῷ μένει ἀντιόωσιν.
εἰ δέ τις ἀθανάτων γε κατ' οὐρανοῦ εἰλήλουθας,
οὐκ ἂν ἔγωγε θεοῖσιν ἐπουρανίοισι μαχοίμην.
οὐδὲ γὰρ οὐδὲ Δρύαντος υἱὸς κρατερὸς Λυκόοργος
δϝὴν ἦν, ὅς ῥα θεοῖσιν ἐπουρανίοισιν ἔριζεν·
ὅς ποτε μαινομένοιο Διωνύσοιο τιθήνας
σεῦε κατ' ἠγάθεον Νυσήιον· αἳ δ' ἅμα πᾶσαι
θύσθλα χαμαὶ κατέχευαν, ὑπ' ἀνδροφόνου Λυκούργου
θεινόμεναι βουπλῆγι. Διώνυσος δὲ φοβηθείς
δύσεθ' ἁλὸς κατὰ κῦμα, Θέτις δ' ὑπεδέξατο κόλπῳ
δειδιότα· κρατερὸς γὰρ ἔχε τρόμος ἀνδρὸς ὁμοκλῇ.
τῷ μὲν ἔπειτ' ὀδύσαντο θεοὶ ῥεῖα ζώοντες,
καί μιν τυφλὸν ἔθηκε Κρόνου πάις· οὐδ' ἄρ' ἔτι δϝήν
ἦν, ἐπεὶ ἀθανάτοισιν ἀπήχθετο πᾶσι θεοῖσιν.
οὐδ' ἂν ἐγὼ μακάρεσσι θεοῖς ἐθέλοιμι μάχεσθαι.
εἰ δέ τίς ἐσσι βροτῶν, οἳ ἀρούρης καρπὸν ἔδουσιν,
ἆσσον ἴθ', ὥς κεν θᾶσσον ὀλέθρου πείραθ' ἵκηαι."
τὸν δ' αὖθ' Ἱππολόχοιο προσηύδα φαίδιμος υἱός·
„Τυδεΐδη μεγάθυμε, τίη γενεὴν ἐρεείνεις;
οἵη περ φύλλων γενεή, τοίη δὲ καὶ ἀνδρῶν.
φύλλα τὰ μέν τ' ἄνεμος χαμάδις χέϝει, ἄλλα δέ θ' ὕλη
τηλεθόωσα φύει, ϝέαρος δ' ἐπιγίνεται ὥρῃ·
ὣς ἀνδρῶν γενεὴ ἣ μὲν φύει ἣ δ' ἀπολήγει.
εἰ δ' ἐθέλεις καὶ ταῦτα δαήμεναι, ὄφρ' ἐὺ ϝειδῇς,
[ἡμετέρην γενεήν· πολλοὶ δέ μιν ἄνδρες ἴσασιν·]

127 = Φ 151 128 = η 199 139^b = Θ 126. Ψ 690. β 36 . . . 143 = Υ 429 145 = Φ 153 150—1 = Υ 213—4 151^b cf. ν 239.

124 μάχῃ σ' ἔνι Herwerden quaest. ep. 7 128 οὐρανὸν Ar. 130—141 ex alio carmine huc translatos indicat La Roche Z. f. ö. G. 1863 p. 170 130 Λυκόεργος codd. dett. 134 κατέχευον codd. dett. — ἀνδροφόνου Λυκοόργου Nauck: ἀνδροφόνοιο Λυκούργου codd. 135 φοβηθείς: χολωθείς Zen. 145 ἐρεείνῃς A 148 τηλεθόωντα Aristoph. — ἐπιγείνεται C — ὥρῃ A Aristoph. 149 ἡ μὲν — ἡ δ' Alexio 150 post ἐθέλεις distinxit Nicanor et Ar. teste Aristonico ad Υ 213 et Φ 487 151 damnat Bentley — δὲ ϝίσασι μιν ἄνδρες Heyne.

ἔστι πόλις Ἐφύρη μυχῷ Ἄργεος ἱπποβότοιο, 12
ἔνθα δὲ Σίσυφος ἔσκεν, ὃ κέρδιστος γένετ' ἀνδρῶν,
Σίσυφος Αἰολίδης· ὃ δ' ἄρα Γλαῦκον τέκεθ' υἱόν,
αὐτὰρ Γλαῦκος ἔτικτεν ἀμύμονα Βελλεροφόντην.
τῷ δὲ θεοὶ κάλλος τε καὶ ἠνορέην ἐρατεινὴν
ὤπασαν. αὐτάρ ϝοι Προῖτος κακὰ μήσατο θυμῷ,
ὅς ῥ' ἐκ δήμου ἔλασσεν, ἐπεὶ πολὺ φέρτερος ἦεν,
['Αργείων· Ζεὺς γάρ ϝοι ὑπὸ σκήπτρῳ ἐδάμασσεν.]
τῷ δὲ γυνὴ Προίτου ἐπεμήνατο, δῖ' Ἄντεια,
κρυπταδίῃ φιλότητι μιγήμεναι· ἀλλὰ τὸν οὔ τι
πεῖθ' ἀγαθὰ φρονέοντα δαΐφρονα Βελλεροφόντην.
ἡ δὲ ψευσαμένη Προῖτον βασιλῆα προσηύδα·
‚τεθναίης, ὦ Προῖτ', ἢ κάκτανε Βελλεροφόντην,
ὅς μ' ἔθελεν φιλότητι μιγήμεναι οὐκ ἐθελούσῃ.'
ὣς φάτο, τὸν δὲ ϝάνακτα χόλος λάβεν, οἷον ἄκουσεν.
κτεῖναι μέν ῥ' ἀλέϝεινε, σεβάσσατο γὰρ τό γε θυμῷ,
πέμπε δέ μιν Λυκίηνδε, πόρεν δ' ὅ γε σήματα λυγρά,
γράψας ἐν πίνακι πτυκτῷ θυμοφθόρα πολλά,
δεῖξαι δ' ἠνώγει ϝῷ πενθερῷ, ὄφρ' ἀπόλοιτο.
αὐτὰρ ὃ βῆ Λυκίηνδε θεῶν ὑπ' ἀμύμονι πομπῇ.
ἀλλ' ὅτε δὴ Λυκίην ἷξε Ξάνθον τε ῥέϝοντα,
προφρονέως μιν τῖε ϝάναξ Λυκίης εὐρείης·
ἐννῆμαρ ξείνισσε καὶ ἐννέα βοῦς ἱέρευσεν.
ἀλλ' ὅτε δὴ δεκάτη ἐφάνη ῥοδοδάκτυλος ἠώς,
καὶ τότε μιν ἐρέεινε καὶ ᾔτεε σῆμα ϝιδέσθαι,
ὅττι ῥά ϝοι γαμβροῖο πάρα Προίτοιο φέροιτο.
αὐτὰρ ἐπεὶ δὴ σῆμα κακὸν παρεδέξατο γαμβροῦ,
πρῶτον μέν ῥα Χίμαιραν ἀμαιμακέτην ἐκέλευσεν
πεφνέμεν. ἣ δ' ἄρ' ἔην θεῖον γένος, οὐδ' ἀνθρώπων,
πρόσθε λέων, ὄπιθεν δὲ δράκων, μέσση δὲ χίμαιρα,

152b = γ 263. Β 287 175 = Ω 785.

155 αὐτὰρ ὁ Γλαῦκος D — τίκτεν Ar. — Ἐλλεροφόντην Zen. 156—9 alterius recensionis esse verisimiliter statuit Friedlaender in Phil. IV 579 157 κακὰ μήσατο Ar.: κάκ' ἐμήσατο ACD 158 γρ. φέρτατος A 159 damnavit Duentzer — γάρ μιν A 160—7 damnabat Nitzsch Beitr. p. 149 169 πυκτῷ C 170 ἠνώγειν A Ar. 171 ὑπ': μετ' Demetrius Ixion 174 ξείνισσε et ξείνιζε Ar. 179 ϝε κέλευσεν coni. Nauck 181 adulterinum ducit Milchhoefer Anfänge der Kunst p. 151.

δϝεινὸν ἀποπνείουσα πυρὸς μένος αἰθομένοιο. 12
καὶ τὴν μὲν κατέπεφνε θεῶν τεράεσσι πιθήσας,
δεύτερον αὖ Σολύμοισι μαχήσατο κυδαλίμοισιν.
καρτίστην δὴ τήν γε μάχην φάτο δύμεναι ἀνδρῶν.
τὸ τρίτον αὖ κατέπεφνεν Ἀμαζόνας ἀντιανείρας.
τῷ δ' ἄρ' ἀνερχομένῳ πυκινὸν δόλον ἄλλον ὕφαινεν·
κρίνας ἐκ Λυκίης εὐρείης φῶτας ἀρίστους
εἷσε λόχον. τοὶ δ' οὔ τι πάλιν ϝοῖκόνδε νέοντο·
πάντας γὰρ κατέπεφνεν ἀμύμων Βελλεροφόντης.
ἀλλ' ὅτε δὴ γίνωσκε θεοῦ γόνον ἠὺν ἐόντα,
αὐτοῦ μιν κατέρυκε, δίδου δ' ὅ γε θυγατέρα ϝήν,
δῶκε δέ ϝοι τιμῆς βασιληίδος ἥμισυ πάσης·
καὶ μέν ϝοι Λύκιοι τέμενος τάμον ἔξοχον ἄλλων,
καλὸν φυταλιῆς καὶ ἀρούρης, ὄφρα νέμοιτο.
ἡ δ' ἔτεκε τρία τέκνα δαΐφρονι Βελλεροφόντῃ,
Ϝίσανδρόν τε καὶ Ἱππόλοχον καὶ Λαοδάμειαν.
Λαοδαμείῃ μὲν παρελέξατο μητίετα Ζεύς,
ἡ δ' ἔτεκ' ἀντίθεον Σαρπηδόνα χαλκοκορυστήν·
[ἀλλ' ὅτε δὴ καὶ κεῖνος ἀπήχθετο πᾶσι θεοῖσιν,
ἤ τοι ὃ κὰπ πεδίον τὸ Ἀλήιον οἶος ἀλᾶτο,
ϝὸν θυμὸν κατέδων, πάτον ἀνθρώπων ἀλεείνων,
τὴν δὲ χολωσαμένη χρυσήνιος Ἄρτεμις ἔκτα.]
Ϝίσανδρον δέ ϝοι υἱὸν Ἄρης ἄατος πολέμοιο 253
μαρνάμενον Σολύμοισι κατέκτανε κυδαλίμοισιν·
Ἱππόλοχος δ' ἐμὲ τίκτε, καὶ ἐκ τοῦ φημὶ γενέσθαι. 206
πέμπε δέ μ' ἐς Τροίην, καί μοι μάλα πόλλ' ἐπέτελλεν,
αἰὲν ἀριστεύειν καὶ ὑπείροχον ἔμμεναι ἄλλων,
μηδὲ γένος πατέρων αἰσχυνέμεν, οἳ μέγ' ἄριστοι

183b = Δ 398 187 cf. Δ 392 192 = Λ 226 194—5 = Υ 184—5 195 = Μ 314 203b = Ν 746 206 cf. Ν 452 208 = Λ 784.

184 μαχέσσατο ACD 187 ἀνερχομένῳ ACD Ar.: γρ. ἐπερχομένῳ schol. A — δόλον: λόχον A 188 εὐρείης: ἐείκοσι Townl. et Et. M. p. 538, 41 194—5 miselli interpolatoris esse dicit Koechly opusc. p. 112 195 ὄφρα νέμοιτο CD et γρ. A: πυροφόροιο A ut legitur Μ 314 200—2 et 205 spurios esse docuit Koechly opusc. p. 113, recte ille quidem, nisi quod interpolator 205 post 202 collocatum voluit 203 Ἴσανδρον: Πείσανδρον Strabo XII p. 573 et XIII p. 631 — ἄτος codd. 206 δέ μ' ἔτικτε codd., cf. Bekker Hom. Bl. I 322.

ἔν τ' Ἐφύρῃ ἐγένοντο καὶ ἐν Λυκίῃ εὐρείῃ. **12**
ταύτης τοι γενεῆς τε καὶ αἵματος εὔχομαι εἶναι."
ὣς φάτο, γήθησεν δὲ βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης.
ἔγχος μὲν κατέπηξεν ἐνὶ χθονὶ πουλυβοτείρῃ,
αὐτὰρ ὃ μειλιχίοισι προσηύδα ποιμένα λαῶν·
„ἦ ῥά νύ μοι ξεῖνος πατρώιός ἐσσι παλαιός·
Οἰνεὺς γάρ ποτε δῖος ἀμύμονα Βελλεροφόντην
ξείνισ' ἐνὶ μεγάροισιν ἐϜείκοσιν ἤματ' ἐρύξας.
οἳ δὲ καὶ ἀλλήλοισι πόρον ξεινήια καλά·
Οἰνεὺς μὲν ζωστῆρα δίδου φοίνικι φαεινόν,
Βελλεροφόντης δὲ χρύσεον δέπας ἀμφικύπελλον,
καί μιν ἐγὼ κατέλειπον ἰὼν ἐν δώμασ' ἐμοῖσιν.
[Τυδέα δ' οὐ μέμνημαι, ἐπεί μ' ἔτι τυτθὸν ἐόντα
κάλλιφ', ὅτ' ἐν Θήβῃσιν ἀπώλετο λαὸς Ἀχαιῶν.]
τῷ νυν σοὶ μὲν ἐγὼ ξεῖνος φίλος Ἄργεϊ μέσσῳ
εἰμί, σὺ δ' ἐν Λυκίῃ, ὅτε κεν τῶν δῆμον ἵκωμαι.
ἔγχεα δ' ἀλλήλων ἀλεϜώμεθα καὶ δι' ὁμίλου·
πολλοὶ μὲν γὰρ ἐμοὶ Τρῶες κλειτοί τ' ἐπίκουροι
κτείνειν, ὅν κε θεός γε πόρῃ καὶ ποσσὶ κιχείω,
πολλοὶ δ' αὖ σοὶ Ἀχαιοὶ ἐναιρέμεν, ὅν κε δύνηαι.
τεύχεα δ' ἀλλήλοις ἐπαμείψομεν, ὄφρα καὶ οἵδε
γνῶσιν, ὅτι ξεῖνοι πατρώιοι εὐχόμεθ' εἶναι."
ὣς ἄρα φωνήσαντε, καθ' ἵππων ἀίξαντε
χεῖράς τ' ἀλλήλων λαβέτην καὶ πιστώσαντο.
ἔνθ' αὖτε Γλαύκῳ Κρονίδης φρένας ἐξέλετο Ζεύς,
ὃς πρὸς Τυδεΐδην Διομήδεα τεύχε' ἄμειβεν,
χρύσεα χαλκείων, ἑκατόμβοι' ἐννεαβοίων.

Ἕκτωρ δ' ὡς Σκαιάς τε πύλας καὶ πύργον ἵκανεν,
ἀμφ' ἄρα μιν Τρώων ἄλοχοι θέϜον ἠδὲ θύγατρες
εἰρόμεναι παῖδάς τε κασιγνήτους τε Ϝέτας τε

211 = Υ 241 212 = Ρ 567 et Ζ 122 219 = Η 305
232^{b} = Λ 423 237 = Ι 354. Λ 170 239^{b} = Π 456.

213 ἐνὶ Bekker: ἐπὶ codd. 217 ξείνισεν ἐν A 222—3 ἄτοποι οἱ δύο στίχοι schol. V 226 ἔγχεσι D et γρ. A, ἀλλήλων codd. et Ar.: ἀλλήλους Zen. 234 Γλαύκου coni. Nauck 237 πύργον A: φηγὸν CD.

καὶ πόσιας. ὃ δ' ἔπειτα θεοῖς εὔχεσθαι ἀνώγει **11**
πάσας ἑξείης· πολλῇσι δὲ κήδε' ἐφῆπτο.
ἀλλ' ὅτε δὴ Πριάμοιο δόμον περικαλλέ' ἵκανεν,
ξεστῇς αἰθούσῃσι τετυγμένον, αὐτὰρ ἐν αὐτῷ
πεντήκοντ' ἔνεσαν θάλαμοι ξεστοῖο λίθοιο,
πλὴσίοι ἀλλήλων δεδμημένοι· ἔνθα δὲ παῖδες
κοιμῶντο Πριάμοιο παρὰ μνηστῇς ἀλόχοισιν.
κουράων δ' ἑτέρωθεν ἐναντίοι ἔνδοθεν αὐλῆς
δώδεκ' ἔσαν τέγεοι θάλαμοι ξεστοῖο λίθοιο,
πλησίον ἀλλήλων δεδμημένοι· ἔνθα δὲ γαμβροί
κοιμῶντο Πριάμοιο παρ' αἰδοίῃς ἀλόχοισιν.
ἔνθα Ϝοι ἠπιόδωρος ἐναντίη ἤλυθε μήτηρ
Λαοδίκην ἐσάγουσα, θυγατρῶν Ϝεῖδος ἀρίστην,
ἔν τ' ἄρα Ϝοι φῦ χειρί, Ϝέπος τ' ἔφατ' ἔκ τ' ὀνόμαζεν·
„τέκνον, τίπτε λιπὼν πόλεμον θρασὺν εἰλήλουθας;
ἦ μάλα δὴ τείρουσι δυσώνυμοι υἷες Ἀχαιῶν
μαρνάμενοι περὶ Ϝάστυ· σὲ δ' ἐνθάδε θυμὸς ἀνῆκεν
ἐλθόντ' ἐξ ἄκρης πόλιος Διὶ χεῖρας ἀνασχεῖν.
ἀλλὰ μέν', ὄφρα κέ τοι μελιϜηδέα Ϝοῖνον ἐνείκω,
ὡς σπείσῃς Διὶ πατρὶ καὶ ἄλλοις ἀθανάτοισιν
πρῶτον, ἔπειτα δὲ καὐτὸς ὀνήσεαι, αἴ κε πίησθα.
ἀνδρὶ δὲ κεκμηῶτι μένος μέγα Ϝοῖνος ἀϜέξει,
ὡς τύνη κέκμηκας ἀμύνων σοῖσι Ϝέτῃσιν."
τὴν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα μέγας κορυθαίολος Ἕκτωρ·
„μή μοι Ϝοῖνον ἄειρε μελίφρονα, πότνια μῆτερ,
μή μ' ἀπογυιώσῃς, μένεος δ' ἀλκῆς τε λάθωμαι.
χερσὶ δ' ἀνίπτοισιν Διὶ λείβειν αἴθοπα Ϝοῖνον
ἅζομαι· οὐδέ πῃ ἔστι κελαινεφέι Κρονίωνι
αἵματι καὶ λύθρῳ πεπαλαγμένον εὐχετάασθαι.
ἀλλὰ σὺ μὲν πρὸς νηὸν Ἀθηναίης ἀγελείης
ἔρχεο σὺν θυέεσσιν, ἀολλίσσασα γεραιάς·

253 = Ζ 406. Ξ 232. Σ 384 265^{b} = Χ 282. 267^{b} = Α 397.

241 γρ. πᾶσι μάλ' schol. A 243 αἰθούσσῃισι A 244 ἐνέσαν AD Ar.: ἔσαν C 245 πλησίοι C et γρ. A 246 γρ. παρ' αἰδοίῃς A 249 πλησίον AC: πλησίοι C et γρ. A 250 παρ' αἰδοίῃς ACD Ar.: παρὰ μνηστῇς hic alios legisse arguit schol. A 256 μαρναμένους Herwerden quaest. ep. 9 260 κ' αὐτὸς C ut Ptolemaeus Ascal. et schol. A 265 μένεος δ' LO: μένεος ACD et Apoll. Soph. 40, 2 et Plato Crat. p. 415 a 266 ἀνίπτῃσι Zen. 270 γρ. γεραιράς A, cf. Ζ 87

πέπλον δ', ὅς τίς τοι χαριέστατος ἠδὲ μέγιστος 11
ἔστιν ἐνὶ μεγάρῳ καί τοι πολὺ φίλτατος αὐτῇ,
τὸν θὲς Ἀθηναίης ἐπὶ γούνασιν ἠυκόμοιο,
καί ϝοι ὑποσχέσθαι δυοκαίδεκα βοῦς ἐνὶ νηῷ
ἤνις ἠκέστας ἱερευσέμεν, αἴ κ' ἐλεήσῃ
ϝάστυ τε καὶ Τρώων ἀλόχους καὶ νήπια τέκνα,
αἴ κεν Τυδέος υἱὸν ἀπόσχῃ Ἰλίου ἱρῆς,
ἄγριον αἰχμητήν, κρατερὸν μήστωρα φόβοιο.
ἀλλὰ σὺ μὲν πρὸς νηὸν Ἀθηναίης ἀγελείης
ἔρχευ· ἐγὼ δὲ Πάριν μετελεύσομαι, ὄφρα καλέσσω,
αἴ κ' ἐθέλῃ ϝειπόντος ἀκουέμεν. ὥς κέ ϝοι αὖθι
γαῖα χάνοι· μέγα γάρ μιν Ὀλύμπιος ἔτρεφε πῆμα
Τρωσί τε καὶ Πριάμῳ μεγαλήτορι τοῖό τε παισίν.
εἰ κεῖνόν γε ϝίδοιμι κατελθόντ' Ἄιδος εἴσω,
φαίην κεν φίλον ἦτορ ὀιζύος ἐκλελαθέσθαι."
ὣς ἔφαθ', ἡ δὲ μολοῦσα ποτὶ μέγαρ' ἀμφιπόλοισιν
κέκλετο· ταὶ δ' ἄρ' ἀόλλισσαν κατὰ ϝάστυ γεραιάς.
αὐτὴ δ' ἐς θάλαμον κατεβήσετο κηώεντα,
ἔνθ' ἔσαν οἱ πέπλοι, παμποίκιλα ϝέργα γυναικῶν
Σιδονίων, τὰς αὐτὸς Ἀλέξανδρος θεοϝειδής
ἤγαγε Σιδονίηθεν ἐπιπλως εὐρέα πόντον,
τὴν ὁδόν, ἣν Ἑλένην περ ἀνήγαγεν εὐπατέρειαν.
τῶν ἕν' ἀειραμένη Ἑκάβη φέρε δῶρον Ἀθήνῃ,
ὃς κάλλιστος ἔην ποικίλμασιν ἠδὲ μέγιστος,
ἀστὴρ δ' ὣς ἀπέλαμπεν· ἔκειτο δὲ νείατος ἄλλων.
βῆ δ' ἰέναι, πολλαὶ δὲ μετεσσεύοντο γεραιαί.
αἳ δ' ὅτε νηὸν ἵκανον Ἀθήνης ἐν πόλει ἄκρῃ,
τῇσι θύρας ὤιξε Θεανὼ καλλιπάρηος
Κισσηίς, ἄλοχος Ἀντήνορος ἱπποδάμοιο·

271—8 = 90—7 279 = 269 288 = Ω 191. ο 99 289 = ο 105 293—5 = ο 106—8.

281 ἐθέλησ' codd. — ὧς δέ Bekker 282 ἔτραφε D 285 κεν: γρ. περ schol. V — φίλον ἦτορ Zen.: φρέν' ἀτέρπου CD φρέν' ἄτερ που A Ar., quod in φρέν' ἄφαρ που emendat Nauck 288 ἡ δ' εἰς οἶκον ἰοῦσα παρίστατο φωριαμοῖσιν (= ο 104) Ambr. et γρ. schol. A — κατεβήσατο CD 289 ἔνθ' ἔσάν οἱ Ar., ἔνθα τ' ἔσαν πέπλοι coni. Nauck — παμποίκιλα Bentley: παμποίκιλοι codd., quod ex Od. ο 105 illatum esse videtur 290 τὰς: ἃς Ambr., τοὺς suspicatur Welcker Ep. Cycl. II 94 291 ἐπιπλοὺς coni. Nauck 297 Ἀθηναίης D.

τὴν γὰρ Τρῶες ἔθηκαν Ἀθηναίης ἱέρειαν· 11
αἳ δ' ὀλολυγῇ πᾶσαι Ἀθήνῃ χεῖρας ἀνέσχον.
ἡ δ' ἄρα πέπλον ἑλοῦσα Θεανὼ καλλιπάρηος
θῆκεν Ἀθηναίης ἐπὶ γούνασιν ἠυκόμοιο,
εὐχομένη δ' ἠρᾶτο Διὸς κούρῃ μεγάλοιο·
„πότνι' Ἀθηναίη, ἐρυσίπτολι, δῖα θεάων,
ϝᾶξον δὴ ἔγχος Διομήδεος ἠδὲ καὶ αὐτόν
πρηνέα δὸς πεσέειν Σκαιῶν προπάροιθε πυλάων,
ὄφρα τοι αὐτίκα νῦν δυοκαίδεκα βοῦς ἐνὶ νηῷ
ἤνις ἠκέστας ἱερεύσομεν, αἴ κ' ἐλεήσῃς
ϝάστυ τε καὶ Τρώων ἀλόχους καὶ νήπια τέκνα."
[ὣς ἔφατ' εὐχομένη, ἀνένευε δὲ Παλλὰς Ἀθήνη.]
ὣς αἳ μέν ῥ' εὔχοντο Διὸς κούρῃ μεγάλοιο,
Ἕκτωρ δὲ πρὸς δώματ' Ἀλεξάνδροιο βεβήκει
καλά, τά ῥ' αὐτὸς ἔτευξε σὺν ἀνδράσιν, οἳ τότ' ἄριστοι
ἦσαν ἐνὶ Τροίῃ ἐριβώλακι τέκτονες ἄνδρες,
οἵ ϝοι ἐποίησαν θάλαμον καὶ δῶμα καὶ αὐλήν
ἐγγύθι τε Πριάμοιο καὶ Ἕκτορος ἐν πόλει ἄκρῃ.
ἔνθ' Ἕκτωρ εἰσῆλθε διίφιλος, ἐν δ' ἄρα χειρί
ἔγχος ἔχ' ἑνδεκάπηχυ· πάροιθε δὲ λάμπετο δουρός
αἰχμὴ χαλκείη, περὶ δὲ χρύσεος θέϝε πόρκης.
τὸν δ' εὗρ' ἐν θαλάμῳ περικαλλέα τεύχε' ἕποντα,
ἀσπίδα καὶ θώρηκα, καὶ ἀγκύλα τόξ' ἀφόωντα·
Ἀργείη δ' Ἑλένη μετ' ἄρα δμῳῇσι γυναιξίν
ἧστο, καὶ ἀμφιπόλοισι περικλυτὰ ϝέργα κέλευεν.
τὸν δ' Ἕκτωρ νείκεσσε ϝιδὼν αἰσχροῖσι ϝέπεσσιν·
„δαιμόνι', οὐ μὲν καλὰ χόλον τόνδ' ἔνθεο θυμῷ.
λαοὶ μὲν φθινύθουσι περὶ πτόλιν αἰπύ τε τεῖχος
μαρνάμενοι· σέο δ' εἵνεκ' ἀυτή τε πτόλεμός τε
ϝάστυ τόδ' ἀμφιδέδηε· σὺ δ' ἂν μαχέσαιο καὶ ἄλλῳ,
ὅν τινά που μεθιέντα ϝίδοις στυγεροῦ πολέμοιο.
ἀλλ' ἄνα, μὴ τάχα ϝάστυ πυρὸς δηΐοιο θέρηται."

303 = 92 308—10 = 274—6 316^{b} = χ 494 318—20 = Θ 493—5 325 = Γ 38 327^{b} = Λ 181 328^{b} = Λ 492. Π 63 330 = Δ 240.

305 ῥυσίπτολι coni. grammaticus aliquis in schol. ABV 311 ἀθετεῖται schol. A, cf. prol. § 17 319 γρ. ἔχεν δεκάπηχυ schol. A 321 περὶ κάλλιμα Bekker collato Ο 555 322 τόξα φόωντα D et γρ. schol. A 325 αἰσχροῖς ἐπέεσσι codd., cf. prol. § 85 330 εἴ τινα ACD: ὅν τινα Ar.

τὸν δ' αὖτε προσέϜειπεν Ἀλέξανδρος θεοϜειδής· 11
„Ἕκτορ, ἐπεί με κατ' αἶσαν ἐνείκεσας οὐδ' ὑπὲρ αἶσαν,
τοὔνεκά τοι Ϝερέω· σὺ δὲ σύνθεο καί μευ ἄκουσον.
οὔ τοι ἐγὼ Τρώων τόσσον χόλῳ οὐδὲ νεμέσσι
ἥμην ἐν θαλάμῳ, ἔθελον δ' ἄχεϊ προτραπέσθαι.
νῦν δέ με παρϜειποῦσ' ἄλοχος μαλακοῖσι Ϝέπεσσιν
ὥρμησ' ἐς πόλεμον· δοκέει δέ μοι ὧδε καὶ αὐτῷ
λώιον ἔσσεσθαι· νίκη δ' ἐπαμείβεται ἄνδρας.
ἀλλ' ἄγε νῦν ἐπίμεινον, ἀρήια τεύχεα δύω·
ἢ ἴθ', ἐγὼ δὲ μέτειμι· κιχήσεσθαι δέ σ' ὀίω.“
ὣς φάτο· τὸν δ' οὔ τι προσέφη κορυθαίολος Ἕκτωρ.
τὸν δ' Ἑλένη μύθοισι προσηύδα μειλιχίοισιν·
„δᾶερ ἐμεῖο κυνὸς κακομηχάνοο κρυοέσσης,
ὥς μ' ὄφελ' ἤματι τῷ, ὅτε με πρῶτον τέκε μήτηρ,
οἴχεσθαι προφέρουσα κακὴ ἀνέμοιο θύελλα
εἴς ὄρος ἢ ἐς κῦμα πολυφλοίσβοιο θαλάσσης,
ἔνθα με κῦμ' ἀπόϜερσε, πάρος τάδε Ϝέργα γενέσθαι.
αὐτὰρ ἐπεὶ τάδε γ' ὧδε θεοὶ κακὰ τεκμήραντο,
ἀνδρὸς ἔπειτ' ὤφελλον ἀμείνονος εἶναι ἄκοιτις,
ὃς Ϝείδη νέμεσίν τε καὶ αἴσχεα πόλλ' ἀνθρώπων.
τούτῳ δ' οὔτ' ἄρα νῦν φρένες ἔμπεδοι οὔτ' ἄρ' ὀπίσσω
ἔσσονται· τῷ καί μιν ἐπαυρήσεσθαι ὀίω.
ἀλλ' ἄγε νῦν εἴσελθε καὶ ἕζεο τῷδ' ἐπὶ δίφρῳ,
δᾶερ, ἐπεί σε μάλιστα πόνος φρένας ἀμφιβέβηκεν
εἵνεκ' ἐμεῖο κυνὸς καὶ Ἀλεξάνδρου ἕνεκ' ἄτης,
οἷσιν ἐπὶ Ζεὺς θῆκε κακὸν μόρον, ὡς καὶ ὀπίσσω
ἀνθρώποισι πελώμεθ' ἀοίδιμοι ἐσσομένοισιν.“
τὴν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα μέγας κορυθαίολος Ἕκτωρ·
„μή με κάθιζ', Ἑλένη, φιλέουσά περ· οὐδέ με πείσεις·
ἤδη γάρ μοι θυμὸς ἐπέσσυται, ὄφρ' ἐπαμύνω

332—3 = Γ 58—9 334 = ο 318 345 cf. τ 355 347 = Β 209
356[b] = Γ 100 358[b] = Θ 580 360[b] = Λ 132.

335 νεμέσσι A: νεμέσσει CD 337 μαλακοῖς ἐπέεσσι codd. 343 γρ. προσηύδα δῖα γυναικῶν A ἀμείβετο δῖα γυναικῶν Cant. 344 κακομηχάνου ὀκρυοέσσης codd., emendavit Payne Knight, cf. prol. § 80 347 εἰς κῦμα codd. 349 θεοὶ διετεκμήραντο D 352 et 460 ὀπίσσωι A 352 ἆρ νῦν codd. 353 τῷ κέν μιν C et γρ. A 354 ἄγε νῦν codd. et Ar. 356 ἄτης: ἀρχῆς Nauck, ut recte scriptum est Γ 100, cf. prol. p. 177.

Τρώεσσ', οἵ μέγ' ἐμεῖο ποθὴν ἀπεόντος ἔχουσιν. 11
ἀλλὰ σύ γ' ὄρνυθι τοῦτον, ἐπειγέσθω δὲ καὶ αὐτός,
ὥς κεν ἔμ' ἔντοσθεν πόλιος καταμάρψῃ ἐόντα.
καὶ γὰρ ἐγὼ Ϝοἶκόνδ' ἐσελεύσομαι, ὄφρα Ϝίδωμαι
Ϝοικῆας ἄλοχόν τε φίλην καὶ νήπιον υἱόν.
οὐ γὰρ Ϝοῖδ' ἢ ἔτι σφιν ὑπότροπος ἵξομαι αὖτις,
ἦ ἤδη μ' ὑπὸ χερσὶ θεοὶ δαμόωσι Ἀχαιῶν.“
ὣς ἄρα φωνήσας ἀπέβη κορυθαίολος Ἕκτωρ.
αἶψα δ' ἔπειθ' ἵκανε δόμους εὖ ναιετάοντας,
οὐδ' εὗρ' Ἀνδρομάχην λευκώλενον ἐν μεγάροισιν,
ἀλλ' ἥ γε ξὺν παιδὶ καὶ ἀμφιπόλῳ ἐυπέπλῳ
πύργῳ ἐφεστήκει γοόωσά τε μυρομένη τε.
Ἕκτωρ δ' ὡς οὐκ ἔνδον ἀμύμονα τέτμεν ἄκοιτιν,
ἔστη ἐπ' οὐδὸν ἰών, μετὰ δὲ δμωῇσιν ἔϜειπεν·
„εἰ δ' ἄγε μοι, δμῳαί, νημερτέα μυθήσασθε·
πῇ ἔβη Ἀνδρομάχη λευκώλενος ἐκ μεγάροιο;
ἠέ πῃ ἐς γαλόων ἢ εἰνατέρων ἐυπέπλων
ἢ ἐς Ἀθηναίης ἐξοίχεται, ἔνθα περ ἄλλαι
Τρῳαὶ ἐυπλόκαμοι δϜεινὴν θεὸν ἱλάσκονται;“
τὸν δ' αὖτ' ὀτρηρὴ ταμίη πρὸς μῦθον ἔϜειπεν·
„Ἕκτορ, ἐπεὶ μάλ' ἄνωγας ἀληθέα μυθήσασθαι,
οὔτε πῃ ἐς γαλόων οὔτ' εἰνατέρων ἐυπέπλων
οὔτ' ἐς Ἀθηναίης ἐξοίχεται, ἔνθα περ ἄλλαι
Τρῳαὶ ἐυπλόκαμοι δϜεινὴν θεὸν ἱλάσκονται,
ἀλλ' ἐπὶ πύργον ἔβη μέγαν Ἰλίου, οὕνεκ' ἄκουσεν
τείρεσθαι Τρῶας, μέγα δὲ κράτος εἶναι Ἀχαιῶν.
ἣ μὲν δὴ πρὸς τεῖχος ἐπειγομένη ἀφικάνει,
μαινομένῃ ϜεϜικυῖα· φέρει δ' ἅμα παῖδα τιθήνη.“
ἦ ῥα γυνὴ ταμίη· ὃ δ' ἀπέσσυτο δώματος Ἕκτωρ
τὴν αὐτὴν ὁδὸν αὖτις ἐυκτιμένας κατ' ἀγυιάς.
εὖτε πύλας ἵκανε διερχόμενος μέγα Ϝάστυ
Σκαιάς, τῇ ἄρ' ἔμελλε διεξίμεναι πεδίονδε,
ἔνθ' ἄλοχος πολύδωρος ἐναντίη ἦλθε θέϜουσα

369 = 116 373 = Ψ 106 378 = Ω 769. Χ 473.

365 οἰκόνδε ἐλεύσομαι codd. dett. 367 γάρ τ' AC γὰρ ἔτι D — εἰ ACD, ἢ Bekker Hom. Bl. I 59 ex sententia Aristarchi ad Od. δ 712 369 κορυθαιόλος C m. pr. et D dubito an recte 373 ἐφεστήκει Ar.: ἐφειστήκει ACD 375 εἶ' ἄγε coni. Nauck 393 πεδίοιο D.

Ἀνδρομάχη, θυγάτηρ μεγαλήτορος Ἠετίωνος, 11
Ἠετίων ὃς ἔναιεν ὑπὸ Πλάκῳ ὑληέσσῃ,
Θήβῃ ὑποπλακίῃ, Κιλίκεσσ᾽ ἄνδρεσσι ϝανάσσων·
τοῦ περ δὴ θυγάτηρ ἔχεθ᾽ Ἕκτορι χαλκοκορυστῇ.
ἥ ϝοι ἔπειτ᾽ ἤντησ᾽, ἅμα δ᾽ ἀμφίπολος κίεν αὐτῇ
παῖδ᾽ ἐπὶ κόλπῳ ἔχουσ᾽ ἀταλάφρονα, νήπιον αὔτως,
Ἑκτορίδην ἀγαπητόν, ἀλίγκιον ἀστέρι καλῷ,
τόν ῥ᾽ Ἕκτωρ καλέεσκε Σκαμάνδριον, αὐτὰρ οἱ ἄλλοι
ϜαστυϜάνακτ᾽· οἶος γὰρ ἐρύετο Ἴλιον Ἕκτωρ.
ἦ τοι ὃ μὲν μείδησε ϝιδὼν ἐς παῖδα σιωπῇ·
Ἀνδρομάχη δέ ϝοι ἄγχι παρίστατο δάκρυ χέϝουσα,
ἔν τ᾽ ἄρα ϝοι φῦ χειρί, ϝέπος τ᾽ ἔφατ᾽, ἔκ τ᾽ ὀνόμαζεν·
„δαιμόνιε, φθίσει σε τὸ σὸν μένος, οὐδ᾽ ἐλεαίρεις
παῖδά τε νηπίαχον καὶ ἔμ᾽ ἄμμορον, ἣ τάχα χήρη
σεῦ ἔσομαι· τάχα γάρ σε κατακτενέουσιν Ἀχαιοί
πάντες ἐφορμηθέντες. ἐμοὶ δέ κε κέρδιον εἴη
σεῦ ἀφαμαρτούσῃ χθόνα δύμεναι· οὐ γὰρ ἔτ᾽ ἄλλη
ἔσται θαλπωρή, ἐπεὶ ἂν σύ γε πότμον ἐπίσπῃς,
ἀλλ᾽ ἄχε᾽· οὐδέ μοι ἔστι πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ.
ἦ τοι γὰρ πατέρ᾽ ἄμμον ἀπέκτανε δῖος Ἀχιλλεύς,
ἐκ δὲ πόλιν πέρσεν Κιλίκων εὖ ναιετάωσαν,
Θήβην ὑψίπυλον· κατὰ δ᾽ ἔκτανεν Ἠετίωνα,
οὐδέ μιν ἐξενάριξε, σεβάσσατο γὰρ τό γε θυμῷ,
ἀλλ᾽ ἄρα μιν κατέκηε σὺν ἔντεσι δαιδαλέοισιν
ἠδ᾽ ἐπὶ σῆμ᾽ ἔχεϝεν· περὶ δὲ πτελέας ἐφύτευσαν
Νύμφαι ὀρεστιάδες, κοῦραι Διὸς αἰγιόχοιο.
οἳ δέ μοι ἑπτὰ κασίγνητοι ἔσαν ἐν μεγάροισιν,
οἳ μὲν πάντες ἰῷ κίον ἤματι Ἄιδος εἴσω·
πάντας γὰρ κατέπεφνε ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς

395 = Θ 187 396^{b} = Χ 479 399^{b} = Χ 461 400^{b} = Χ 484
403 cf. Χ 507 406 = 253 413^{b} = Ζ 429. Ι 561. Λ 452 . . .
418^{b} = Ν 331. 719 420^{b} = Β 598 423^{b} = Λ 121.

400 κόλπον C 407 φθείσει A 408 γρ. ἐμὸν μόρον schol. A 409 κατακτενέουσιν hic et Ξ 481. Σ 309 restitui iussit Cobet misc. crit. 330: κατακτανέουσιν codd. 414 ἄμμον scripsi: ἀμὸν D ut Demetrius, ἁμὸν AC ut Apollonius, cf. prol. p. 127 413–39 et 447—66 et 479—81 et 490—3 et 497—502 damnat P. La Roche in Phil. XII 395—411 415 ναιετόωσαν Ar. 419 ἔχευεν D 422 fort. τοὶ μὲν, at vide Γ 134.

βουσὶν ἐπ᾽ εἰλιπόδεσσι καὶ ἀργεννῇς ὀίεσσιν. 11
μητέρα δ᾽, ἣ βασίλευεν ὑπὸ Πλάκῳ ὑληέσσῃ,
τὴν ἐπεὶ ἂρ δεῦρ᾽ ἤγαγ᾽ ἅμ᾽ ἄλλοισι κτεάτεσσιν,
ἂψ ὅ γε τὴν ἀπέλυσε λαβὼν ἀπερείσι᾽ ἄποινα.
πατρὸς δ᾽ ἐν μεγάροισι βάλ᾽ Ἄρτεμις ἰοχέϝαιρα.
Ἕκτορ, ἀτὰρ σύ μοί ἐσσι πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ
ἠδὲ κασίγνητος, σὺ δέ μοι θαλερὸς παρακοίτης·
ἀλλ᾽ ἄγε νῦν ἐλέαιρε καὶ αὐτοῦ μίμν᾽ ἐπὶ πύργῳ,
μὴ παῖδ᾽ ὀρφανικὸν θείῃς χήρην τε γυναῖκα.
λαὸν δὲ στῆσον παρ᾽ ἐρινεόν, ἔνθα μάλιστα
ἀμβατός ἐστι πόλις καὶ ἐπίδρομον ἔπλετο τεῖχος.
τρὶς γὰρ τῇ γ᾽ ἐλθόντες ἐπειρήσανθ᾽ οἱ ἄριστοι
ἀμφ᾽ Αἴαντε δύω καὶ ἀγακλυτὸν Ἰδομενῆα
ἠδ᾽ ἀμφ᾽ Ἀτρεΐδας καὶ Τυδέος ἄλκιμον υἱόν·
ἤ πού τίς σφιν ἔνισπε θεοπροπίων εὖ ϝειδώς,
ἤ νυ καὶ αὐτῶν θυμὸς ἐπώτρυνεν καὶ ἀνώγει.“
  τὴν δ᾽ αὖτε προσέϝειπε μέγας κορυθαίολος Ἕκτωρ·
„ἦ καὶ ἐμοὶ τάδε πάντα μέλει, γύναι· ἀλλὰ μάλ᾽ αἰνῶς
αἰδέομαι Τρῶας καὶ Τρῳάδας ἑλκεσιπέπλους,
αἴ κε κακὸς ὣς νόσφιν ἀλυσκάζω πολέμοιο.
οὐδέ με θυμὸς ἄνωγεν, ἐπεὶ μάθον ἔμμεναι ἐσθλός
αἰεὶ καὶ πρώτοισι μετὰ Τρώεσσι μάχεσθαι,
ἀρνύμενος πατρός τε μέγα κλέϝος ἠδ᾽ ἐμὸν αὐτοῦ.
εὖ γὰρ ἐγὼ τόδε ϝοῖδα κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν·
ἔσσεται ἦμαρ, ὅτ᾽ ἄν ποτ᾽ ὀλώλῃ Ἴλιος ἱρή
καὶ Πρίαμος καὶ λαὸς ἐυμμελίω Πριάμοιο.
ἀλλ᾽ οὔ μοι Τρώων τόσσον μέλει ἄλγος ὀπίσσω,
οὔτ᾽ αὐτῆς Ἑκάβης οὔτε Πριάμοιο ϝάνακτος
οὔτε κασιγνήτων, οἵ κεν πολέες τε καὶ ἐσθλοί
ἐν κονίῃσι πέσοιεν ὑπ᾽ ἀνδράσι δυσμενέεσσιν,

428^{b} = Ε 53 433^{b} = Λ 528 440 = Η 233. 287. Χ 232
442 = Χ 105 447—9 = Δ 163—5.

426 κτεάτοισι D 432 θείῃς C θήῃς A θήῃς Ambr. θήῃς D, cf. prol. § 90 433—9 ἀθετοῦνται schol. A 434 ἀμβατή Callistratus 435 τῇ γ᾽: γρ. τῇδ᾽ schol. A 437 Ἀτρείδα Ixion 438 τίς: τί A — θεοπροπίας C θεοπροπέων D 439 γρ. αὐτοὺς schol. A — ἐπώτρυνεν Duentzer: ἐποτρύνει codd. 443 ὣς: γρ. ᾇ Eust. 447 γὰρ: μὲν C 449 ἐυμμελίου C.

ὅσσον σεῖ', ὅτε κέν τις Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων
δακρυόεσσαν ἄγηται, ἐλεύθερον ἦμαρ ἀπούρας.
καί κεν ἐν Ἄργει ἐοῦσα πρὸς ἄλλης ἱστὸν ὑφαίνοις,
καί κεν ὕδωρ φορέοις Μεσσηίδος ἢ Ὑπερείης
πόλλ' ἀϝεκαζομένη, κρατερὴ δ' ἐπικείσετ' ἀνάγκη.
καί ποτέ τις ϝείπησι ϝιδὼν κατὰ δάκρυ χέϝουσαν·
‚Ἕκτορος ἥδε γυνή, ὃς ἀριστεύεσκε μάχεσθαι
Τρώων ἱπποδάμων, ὅτε Ἴλιον ἀμφεμάχοντο.'
ὥς ποτέ τις ϝερέει· σοὶ δ' αὖ νέον ἔσσεται ἄλγος
χήτεϊ τοιοῦδ' ἀνδρός, ἀμύνειν δούλιον ἦμαρ.
ἀλλά με τεθνηῶτα χυτὴ κατὰ γαῖα καλύπτοι,
πρίν γέ τι σῆς τε βοῆς σοῦ θ' ἑλκηθμοῖο πυθέσθαι."
    ὣς ϝειπὼν ϝοῦ παιδὸς ὀρέξατο φαίδιμος Ἕκτωρ.
ἂψ δ' ὁ πάις πρὸς κόλπον ἐυζώνοιο τιθήνης
ἐκλίνθη ϝιάχων πατρὸς φίλου ὄψιν ἀτυχθείς,
ταρβήσας χαλκόν τε ἰδὲ λόφον ἱππιοχαίτην,
δϝεινὸν ἀπ' ἀκροτάτης κόρυθος νεύοντα νοήσας.
ἐκ δ' ἐγέλασσε πατήρ τε φίλος καὶ πότνια μήτηρ.
αὐτίκ' ἀπὸ κρατὸς κόρυθ' εἵλετο φαίδιμος Ἕκτωρ,
καὶ τὴν μὲν κατέθηκεν ἐπὶ χθονὶ παμφανόωσαν,
αὐτὰρ ὅ ϝὸν φίλον υἱὸν ἐπεὶ κύσε πῆλέ τε χερσίν,
ϝεῖπεν ἐπευξάμενος Διί τ' ἄλλοισίν τε θεοῖσιν·
„Ζεῦ ἄλλοι τε θεοί, δότε δὴ καὶ τόνδε γενέσθαι
παῖδ' ἐμόν, ὡς καὶ ἐγώ περ, ἀριπρεπέα Τρώεσσιν,
ὧδε βίην τ' ἀγαθὸν καὶ Ἰλίου ἶφι ϝανάσσειν.
καί ποτέ τις ϝείποι ‚πατρὸς δ' ὅ γε πολλὸν ἀμείνων'
ἐκ πολέμου ἀνιόντα· φέροι δ' ἔναρα βροτόεντα
κτείνας δήιον ἄνδρα, χαρείη δὲ φρένα μήτηρ."
    ὣς ϝειπὼν ἀλόχοιο φίλης ἐν χερσὶν ἔθηκεν
παῖδα ϝόν· ἣ δ' ἄρα μιν κηώδεϊ δέξατο κόλπῳ
δακρυόεν γελάσασα. πόσις δ' ἐλέησε νοήσας,

454^b = *Α* 371 460^b = *Λ* 746 461^a = *Β* 230 479^a = *Ζ* 459. *Η* 87.

454 σεῖ' ACD: σεῦ requiri in caesura censet La Roche   456 πρὸς: ποτ' coni. Nauck   457 φορέεις supra ει scripto οι A   463 χήτει codd., cf. prol. § 66   465 γ' ἔτι C   474 ὅ γ' ὃν codd.   475 εἶπε δ' Ar.   478 γρ. βίην ἀγαθόν τε A — Ἰλίου: λαοῦ Bentley   479 εἴποι A supra lin. et Nicanor hic et ad *N* 352: εἴπῃσι ACD — γ' ὅδε Ar.: δ' ὅγε ACD   483 παῖδ' ἑόν codd.   484 ἐλέαιρε D.

χειρί τέ μιν κατέρεξε, ϝέπος τ' ἔφατ' ἔκ τ' ὀνόμαζεν·
„δαιμονίη, μή μοί τι λίην ἀκαχίζεο θυμῷ·
οὐ γάρ τίς μ' ὑπὲρ αἶσαν ἀνὴρ Ἄιδι προϊάψει·
μοῖραν δ' οὔ τινά φημι πεφυγμένον ἔμμεναι ἀνδρῶν,
οὐ κακὸν οὐδὲ μὲν ἐσθλόν, ἐπὴν τὰ πρῶτα γένηται.
ἀλλ' ἐς ϝοῖκον ἰοῦσα τε' αὐτῆς ϝέργα κόμιζε,
ἱστόν τ' ἠλακάτην τε, καὶ ἀμφιπόλοισι κέλευε
ϝέργον ἐποίχεσθαι. πόλεμος δ' ἄνδρεσσι μελήσει
πᾶσι, μάλιστα δ' ἐμοί, τοὶ Ἰλίῳ ἐγγεγάασιν."
    ὣς ἄρα φωνήσας κόρυθ' εἵλετο φαίδιμος Ἕκτωρ
ἵππουριν· ἄλοχος δὲ φίλη ϝοῖκόνδε βεβήκει
ἐντροπαλιζομένη θαλερὸν κατὰ δάκρυ χέϝουσα.
αἶψα δ' ἔπειθ' ἵκανε δόμους εὖ ναιετάοντας
Ἕκτορος ἀνδροφόνοιο, κιχήσατο δ' ἔνδοθι πολλὰς
ἀμφιπόλους, τῇσιν δὲ γόον πάσῃσιν ἐνῶρσεν.
αἳ μὲν ἔτι ζωὸν γόον Ἕκτορα ϝῷ ἐνὶ ϝοίκῳ·
οὐ γάρ μιν ἔτ' ἔφαντο ὑπότροπον ἐκ πολέμοιο
ἵξεσθαι, προφυγόντα μένος καὶ χεῖρας Ἀχαιῶν.
    οὐδὲ Πάρις δήθυνεν ἐν ὑψηλοῖσι δόμοισιν,
ἀλλ' ὅ γ' ἐπεὶ κατέδυ κλυτὰ τεύχεα, ποικίλα χαλκῷ,
σεύατ' ἔπειτ' ἀνὰ ϝάστυ, ποσὶ κραιπνοῖσι πεποιθώς.
ὡς δ' ὅτε τις στατὸς ἵππος, ἀκοστήσας ἐπὶ φάτνῃ,
δεσμὸν ἀποϝρήξας θείῃ πεδίοιο κροαίνων,
εἰωθὼς λοϝέεσθαι ἐυρρεϝέος ποταμοῖο,
κυδιόων· ὑψοῦ δὲ κάρη ἔχει, ἀμφὶ δὲ χαῖται
ὤμοις ἀίσσονται· ὃ δ' ἀγλαΐηφι πεποιθώς
ῥίμφα ϝε γοῦνα φέρει μετὰ ϝήθεα καὶ νομὸν ἵππων·
ὣς υἱὸς Πριάμοιο Πάρις κατὰ Περγάμου ἄκρης,
τεύχεσι παμφαίνων ὥς τ' ἠλέκτωρ, ἐβεβήκει

485 = *Α* 361   489 = χ 415 et ϑ 553   490—3 = α 356—9. φ 350—3   492 = 370 502^b = *Η* 309   506—11 = *Ο* 263—8   513 = *Τ* 398.

490 εἰς οἶκον codd. — τε' αὐτῆς Nauck: τὰ σαυτῆς AC τὰ σ' αὐτῆς D   493 πᾶσι μάλιστα δ' ἐμοὶ Hoffmann quaest. hom. II 100 collatis *X* 422. α 359. λ 353. φ 353. ψ 61: πᾶσιν ἐμοὶ δὲ μάλιστα codd. — ἐκγεγάασιν C   500 γόων codd. dett., γόαν coni. Fick Hom. Od. p. 2, στένον coni. Nauck, cf. λόον h. Ap. I 120   506 γρ. ἀγοστήσας schol. A   507 θείει C, fort. θεύῃ, sed. cf. *K* 437   508 λούεσθαι codd. — ἐυρρεῖος codd., cf. prol. p. 168   511 ῥίμφ' ἑὰ γοῦνα Zen. μετά τ' codd.

καγχαλόων, ταχέες δὲ πόδες φέρον· αἶψα δ' ἔπειτα **11**
Ἕκτορα δῖον ἔτετμεν ἀδελφεόν, εὖτ' ἄρ' ἔμελλεν
στρέψεσθ' ἐκ χώρης, ὅθι ϝῇ ὀάριζε γυναικί.
τὸν πρότερος προσέϝειπεν Ἀλέξανδρος θεοϝειδής·
„ϝηθεῖ', ἦ μάλα δή σε καὶ ἐσσύμενον κατερύκω
δηθύνων, οὐδ' ἦλθον ἐναίσιμον, ὡς ἐκέλευες."
τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη κορυθαίολος Ἕκτωρ·
„δαιμόνι', οὐκ ἄν τίς τοι ἀνήρ, ὃς ἐναίσιμος εἴη,
ϝέργον ἀτιμήσειε μάχης, ἐπεὶ ἄλκιμός ἐσσι.
ἀλλὰ ϝεκὼν μεθιεῖς τε καὶ οὐκ ἐθέλεις· τὸ δ' ἐμὸν κῆρ
ἄχνυται ἐν θυμῷ, ὅθ' ὑπὲρ σέθεν αἴσχε' ἀκούω
πρὸς Τρώων, οἳ ἔχουσι πολὺν πόνον εἵνεκα σεῖο.
ἀλλ' ἴομεν· τὰ δ' ὄπισθεν ἀρεσσόμεθ', αἴ κέ ποθι Ζεὺς
δῴη ἐπουρανίοισι θεοῖς αἰειγενέτῃσιν
κρητῆρα στήσασθαι ἐλεύθερον ἐν μεγάροισιν,
ἐκ Τροίης ἐλάσαντας ἐυκνήμιδας Ἀχαιούς."
ὣς ϝειπὼν πυλέων ἐξέσσυτο φαίδιμος Ἕκτωρ, Η 1
τῷ δ' ἅμ' Ἀλέξανδρος κί' ἀδελφεός· ἐν δ' ἄρα θυμῷ
ἀμφότεροι μέμασαν πολεμίζειν ἠδὲ μάχεσθαι.
ὡς δὲ θεὸς ναύτῃσιν ἐϝελδομένοισιν ἔδωκεν
οὖρον, ἐπεί κε κάμωσιν ἐυξέστῃς ἐλάτῃσιν
πόντον ἐλαύνοντες, καμάτῳ δ' ὑπὸ γυῖα λέλυνται,
ὣς ἄρα τὼ Τρώεσσιν ἐϝελδομένοισι φανήτην.

517 = 122 518ª = *Χ* 229 520 = *Ε* 814 et *Ζ* 440 526 = *Δ* 362 528ᵇ = *Ε* 324.
Η 6ᵇ = *Ν* 85.

523 *μεθίεις* ACD 526 *ἀκεσσόμεθ'* coni. Nauck 527 *δῴη* AD: *δώη* C.

Libri *Η* septem primos versus antecedenti carmini subtexendos curavimus ita, ut a particula *ἔνθα* (*Η* 8) novum carmen exordiri statueremus. Hoc autem decimum tertium carmen, quamvis cum antecedente carmine arcto vinculo sit coniunctum, tamen num ab eodem quo illud poeta panctum sit, mihi non satis constat, siquidem liber sextus ingenio Homeri dignissimus est, haec autem altera pugna singularis Hectoris et Aiacis post priorem pugnam Paridis et Menelai periurio Troianorum frustratam in eodem poemate ab eodem poeta designata vix ferri posse videtur; cf. prol. p. 38 et 54. v. 5 *ἐπεί κε κάμωσιν* AC: *ἐπὴν κεκάμωσιν* D 6 γρ. *πόντον ἐρέσσοντες* schol. A — *τώ*: *τοὶ* Ammonius.

ΑΙΑΝΤΟΣ ΚΑΙ ΕΚΤΟΡΟΣ ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ.

Ἔνθ' ἑλέτην ὃ μὲν υἱὸν Ἀρηιθόοιο ϝάνακτος, Η 8
Ἄρνῃ ναιετάοντα Μενέσθιον, ὃν κορυνήτης
γείνατ' Ἀρηίθοος καὶ Φυλομέδουσα βοῶπις.
Ἕκτωρ δ' Ἠιονῆα βάλ' ἔγχεϊ ὀξυόεντι
αὐχέν' ὑπὸ στεφάνης εὐχάλκου, λῦσε δὲ γυῖα.
Γλαῦκος δ' Ἱππολόχοιο πάις, Λυκίων ἀγὸς ἀνδρῶν,
Ϝιφίνοον βάλε δουρὶ κατὰ κρατερὴν ὑσμίνην
Δεξιάδην ἵππων ἐπιάλμενον ὠκειάων
ὦμον· ὃ δ' ἐξ ἵππων χαμάδις πέσε, λύντο δὲ γυῖα.
τοὺς δ' ὡς οὖν ἐνόησε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη
Ἀργείους ὀλέκοντας ἐνὶ κρατερῇ ὑσμίνῃ,
βῆ ῥα κατ' Οὐλύμποιο καρήνων ἀίξασα
Ἴλιον εἰς ἱερήν. τῇ δ' ἀντίος ὤρνυτ' Ἀπόλλων
Περγάμου ἐκκατιδών, Τρώεσσι δὲ βούλετο νίκην.
ἀλλήλοισι δὲ τώ γε συναντέσθην παρὰ φηγῷ.
τὴν πρότερος προσέϝειπε ϝάναξ Διὸς υἱὸς Ἀπόλλων·
„τίπτε σὺ δ' αὖ μεμαυῖα, Διὸς θύγατερ μεγάλοιο,
ἦλθες ἀπ' Οὐλύμποιο, μέγας δέ σε θυμὸς ἀνῆκεν;
ἦ ἵνα δὴ Δαναοῖσι μάχης ἑτεραλκέα νίκην
δῷς; ἐπεὶ οὔ τι Τρῶας ἀπολλυμένους ἐλεαίρεις.
ἀλλ' εἴ μοί τι πίθοιο, τό κεν πολὺ κέρδιον εἴη·
νῦν μὲν παύσωμεν πόλεμον καὶ δηιοτῆτα
σήμερον· ὕστερον αὖτε μαχήσοντ', εἰς ὅ κε τέκμωρ
Ἰλίου εὕρωσιν, ἐπεὶ ὣς φίλον ἔπλετο θυμῷ
ὑμῖν ἀθανάτῃσι, διαπραθέειν τόδε ϝάστυ."
τὸν δ' αὖτε προσέϝειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
„ὧδ' ἔστω, ϝεκάεργε· τὰ γὰρ φρονέουσα καὶ αὐτή

8 = 137 11ᵇ = *Ε* 50 13 = *Ρ* 140 17—18 = *Ε* 711—2 19 = *Β* 167 21 = *Δ* 508 et *Ν* 347 22—3 cf. *Φ* 394—5 26ᵇ = *Π* 362 28 = *υ* 381 29ᵇ = *Μ* 181 30—1 = *Ι* 48—9 31ᵇ = *Ξ* 337 33 = *Α* 206.

12 *εὐκύκλου* D — *λῦσε* (*λῦσαι* D) codd.: *λῦντο* Ar. 15 γρ. *δεξιάδην* schol. V 21 *ἐκκαθορῶν* Bentley 24 *θυγάτηρ* C 30 *δ' αὖτε* D 32 *ἀθανάτῃσι* AC: *ἀθανάτοισι* D Zen. — *ἀμφοτέρῃσι* Aristoph. 33 *τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα* Zen.

ἦλθον ἀπ' Οὐλύμποιο μετὰ Τρῶας καὶ Ἀχαιούς. **13**
ἀλλ' ἄγε, πῶς μέμονας πόλεμον καταπαυσέμεν ἀνδρῶν;"
τὴν δ' αὖτε προσέϝειπε ϝάναξ Διὸς υἱὸς Ἀπόλλων·
„Ἕκτορος ὄρσωμεν κρατερὸν μένος ἱπποδάμοιο,
ἤν τινά που Δαναῶν προκαλέσσεται οἰόθεν οἶος
ἀντίβιον μαχέσασθαι ἐν αἰνῇ δηιοτῆτι,
οἱ δέ κ' ἀγασσάμενοι χαλκοκνήμιδες Ἀχαιοί
οἶον ἐπόρσειαν πολεμίζειν Ἕκτορι δίῳ."
ὣς ἔφατ', οὐδ' ἀπίθησε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη.
τῶν δ' Ἕλενος Πριάμοιο φίλος παῖς σύνθετο θυμῷ
βουλήν, ἥ ῥα θεοῖς ἐπιϝάνδανε μητιόωσιν.
στῆ δὲ παρ' Ἕκτορ' ἰών, καί μιν πρὸς μῦθον ἔϝειπεν·
„Ἕκτορ υἱὲ Πριάμοιο, Διὶ μῆτιν ἀτάλαντε,
ἦ ῥά νύ μοί τι πίθοιο; κασίγνητος δέ τοί εἰμι.
ἄλλους μὲν κάθισον Τρῶας καὶ πάντας Ἀχαιούς,
αὐτὸς δὲ προκάλεσσαι Ἀχαιῶν ὅς τις ἄριστος
ἀντίβιον μαχέσασθαι ἐν αἰνῇ δηιοτῆτι·
οὐ γάρ πώ τοι μοῖρα θανεῖν καὶ πότμον ἐπισπεῖν.
ὣς γὰρ ἐγὼν ὄπ' ἄκουσα θεῶν αἰειγενετάων."
ὣς ἔφαθ', Ἕκτωρ δ' αὖτ' ἐχάρη μέγα μῦθον ἀκούσας,
καί ῥ' ἐς μέσσον ἰὼν Τρώων ἀνέϝεργε φάλαγγας,
μέσσου δουρὸς ἑλών· οἱ δ' ἱδρύνθησαν ἅπαντες.
κὰδ δ' Ἀγαμέμνων εἷσεν ἐυκνήμιδας Ἀχαιούς.
κὰδ δ' ἄρ' Ἀθηναίη τε καὶ ἀργυρότοξος Ἀπόλλων
ἑζέσθην, ὄρνισι ϝεϝοικότες αἰγυπιοῖσιν,
φηγῷ ἐφ' ὑψηλῇ πατρὸς Διὸς αἰγιόχοιο,
ἀνδράσι τερπόμενοι· τῶν δὲ στίχες εἵατο πυκναί,
ἀσπίσι καὶ κορύθεσσι καὶ ἔγχεσι πεφρικυῖαι.
οἵη δὲ Ζεφύροιο ἐχεύατο πόντον ἔπι φρίξ
ὀρνυμένοιο νέον, μελάνει δέ τε πόντος ὑπ' αὐτῆς,
τοῖαι ἄρα στίχες εἵατ' Ἀχαιῶν τε Τρώων τε

40 = Γ 20   46 = Θ 280. Λ 429   47 = Λ 200   49 = Γ 68   51 = 40   54—6 = Γ 76—8.

41 ἀγασσόμενοι Ar.   45 ἐφήνδανε codd., θεοῖς ἐπιϝάνδανε aut θεοῖσιν ἐϝάνδανε scribendum esse monuit Hoffmann quaest. hom. II 103   53 ἀθετεῖται schol. A   56 οἱ δ' AD: τοίδ' C   61 et 65 fort. ἥατο, cf. prol. p. 113 sq.   62 γρ. βεβριθυῖαι A   63 ἐπιφρὶξ CD   64 πόντον C m. pr. Ar. — αὐτῆς ACD: αὐτῇ Ar., αὐτοῦ variam lectionem fuisse testatur Didymus.

ἐν πεδίῳ. Ἕκτωρ δὲ μετ' ἀμφοτέροισιν ἔϝειπεν· **13**
„κέκλυτέ μευ, Τρῶες καὶ ἐυκνήμιδες Ἀχαιοί,
ὄφρ' εἴπω τά με θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι κελεύει.
ὅρκια μὲν Κρονίδης ὑψίζυγος οὐκ ἐτέλεσσεν,
ἀλλὰ κακὰ φρονέων τεκμαίρεται ἀμφοτέροισιν,
εἰς ὅ κεν ἢ ὑμεῖς Τροίην εὔπυργον ἕλητε
ἢ αὐτοὶ παρὰ νηυσὶ δαμείετε ποντοπόροισιν.
ὑμῖν δ' ἐν γὰρ ἔασιν ἀριστῆες Παναχαιῶν·
τῶν νῦν ὅν τινα θυμὸς ἐμοὶ μαχέσασθαι ἀνώγῃ,
δεῦρ' ἴτω ἐκ πάντων πρόμος ἔμμεναι Ἕκτορι δίῳ.
ὧδε δὲ μυθέομαι, Ζεὺς δ' ἄμμ' ἐπιμάρτυρος ἔστω.
εἰ μέν κεν ἐμὲ κεῖνος ἕλῃ ταναήκεϊ χαλκῷ,
τεύχεα συλήσας φερέτω κοίλας ἐπὶ νῆας,
σῶμα δὲ ϝοίκαδ' ἐμὸν δόμεναι πάλιν, ὄφρα πυρός με
Τρῶες καὶ Τρώων ἄλοχοι λελάχωσι θανόντα.
εἰ δέ κ' ἐγὼ τὸν ἕλω, δῴη δέ μοι εὖχος Ἀπόλλων,
τεύχεα συλήσας οἴσω προτὶ Ἴλιον ἱρήν
καὶ κρεμόω προτὶ νηὸν Ἀπόλλωνος ϝεκάτοιο,
τὸν δὲ νέκυν ἐπὶ νῆας ἐυσσέλμους ἀποδώσω,
ὄφρα ϝε ταρχύσωσι καρηκομόωντες Ἀχαιοί,
σῆμά τέ ϝοι χεύωσιν ἐπὶ πλατεῖ Ἑλλησπόντῳ.
καί ποτέ τις ϝείπῃσι καὶ ὀψιγόνων ἀνθρώπων,
νηὶ πολυκλήϊδι πλέϝων ἐπὶ ϝοίνοπα πόντον·
,ἀνδρὸς μὲν τόδε σῆμα πάλαι κατατεθνηῶτος,
ὅν ποτ' ἀριστεύοντα κατέκτανε φαίδιμος Ἕκτωρ.'
ὥς ποτέ τις ϝερέει· τὸ δ' ἐμὸν κλέϝος οὔ ποτ' ὀλεῖται."
ὣς ἔφαθ', οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ·
αἴδεσθεν μὲν ἀνήνασθαι, δϝεῖσαν δ' ὑποδέχθαι.
ὀψὲ δὲ δὴ Μενέλαος ἀνίστατο καὶ μετέϝειπεν

66-7 = Γ 85—6   68 = Η 349. 369. Θ 6. Τ 102. η 187 . . .   75[b] = Ε 211. 467. Η 42   79—80 = Χ 342—3   81 = Π 725   85[a] = Π 456   88[a] = Θ 239   89 cf. Ψ 331   92 = Γ 95.

68 ὡς ϝείπω Heyne ὄφρ' ἔσπω Fick ὄφρα ϝέπω Herwerden   69—72 eici et in versu 73 δ' omitti iussit post Heynium Haupt Betr. 110   72 δαμείετε codd.: δαμήετε Bekker, cf. prol. § 90   73 δ' ἐν Ar.: μὲν ACD   74 γρ. τῶν εἰ καί τινα A — ἀνώγῃ La Roche: ἀνώγει codd.   81 δῴη AD δώῃ C, cf. Α 324. Ζ 527   86 χεύσωσιν codd. dett.

νείκει ὀνειδίζων, μέγα δὲ στεναχίζετο θυμῷ· **13**
„ὤ μοι, ἀπειλητῆρες, Ἀχαιίδες, οὐκέτ' Ἀχαιοί,
ἦ μὲν δὴ λώβη τάδε γ' ἔσσεται αἰνόθεν αἰνῶς,
εἴ μή τις Δαναῶν νῦν Ἕκτορος ἀντίος εἶσιν.
ἀλλ' ὑμεῖς μὲν πάντες ὕδωρ καὶ γαῖα γένοισθε,
ἥμενοι αὖθι Ϝέκαστοι ἀκήριοι, ἀκλεϜὲς αὔτως·
τῷδε δ' ἐγὼν αὐτὸς θωρήξομαι· αὐτὰρ ὕπερθεν
νίκης πείρατ' ἔχονται ἐν ἀθανάτοισι θεοῖσιν."
ὣς ἄρα φωνήσας κατεδύσετο τεύχεα καλά.
ἔνθα κέ τοι, Μενέλαε, φάνη βιότοιο τελευτή
Ἕκτορος ἐν παλάμῃσιν, ἐπεὶ πολὺ φέρτερος ἦεν,
εἰ μὴ ἀναΐξαντες ἕλον βασιλῆες Ἀχαιῶν·
αὐτός τ' Ἀτρεΐδης εὐρυκρείων Ἀγαμέμνων
δεξιτερὴν ἕλε χεῖρα, Ϝέπος τ' ἔφατ' ἔκ τ' ὀνόμαζεν·
„ἀφραίνεις, Μενέλαε διοτρεφές, οὐδέ τί σε χρή
ταύτης ἀφροσύνης· ἀνὰ δὲ σχέο κηδόμενός περ,
μηδ' ἔθελ' ἐξ ἔριδος σεῦ ἀμείνονι φωτὶ μάχεσθαι,
Ἕκτορι Πριαμίδῃ, τόν τε στυγέουσι καὶ ἄλλοι.
καὶ δ' Ἀχιλεὺς τούτῳ γε μάχῃ ἔνι κυδιανείρῃ
ἔρριγ' ἀντιβολῆσαι, ὅ περ σέο πολλὸν ἀμείνων.
ἀλλὰ σὺ μὲν νῦν ἵζευ ἰὼν μετὰ Ϝέθνος ἑταίρων,
τούτῳ δὲ πρόμον ἄλλον ἀναστήσουσιν Ἀχαιοί.
εἴ περ ἀδειής τ' ἐστὶ καὶ εἰ μόθου ἔστ' ἀκόρητος,
φημί μιν ἀσπασίως γόνυ κάμψειν, αἴ κε φύγῃσιν
δηΐου ἐκ πολέμοιο καὶ αἰνῆς δηιοτῆτος."
ὣς Ϝειπὼν παρέπεισεν ἀδελφεόο φρένας ἥρως,
αἴσιμα παρϜειπών· ὃ δ' ἐπείθετο. τοῦ μὲν ἔπειτα
γηθόσυνοι θεράποντες ἀπ' ὤμων τεύχε' ἕλοντο·

104 = Π 787 110^{b} = Λ 586 111^{b} = Λ 543 112 = Ο 167 118—9 = Τ 72—3 120 = Ζ 61.

95 δὲ στοναχίζετο C 103 κατεδύσατο ACD 104 γρ. θανάτοιο τελευτὴ schol. A 108 δεξιτερὴν ἕλε χεῖρα Ϝέπος Bentley: δεξιτερῆς ἕλε χειρὸς ἔπος codd., cf. Ξ 137. Ω 671. α 121. σ 258 110 ἀνὰ δὲ σχέο AD, ut Aristarchum quoque legisse probat Dindorf in edit. schol. II 289: ἀνὰ δ' ἴσχεο C 113 γρ. τοῦτόν γε A 114 γρ. ἀντιμολῆσαι A — ἀμείνω Zen. 117—9 damnat Koechly op. 100 117 εἴ πέρ τ' ἀδϜειὴς καὶ ἀεὶ μόθου Ahrens Rh. Mus. II 173 118 fort. καμψέμεν 120 ἀδελφειοῦ codd., cf. prol. § 79.

Νέστωρ δ' Ἀργείοισιν ἀνίστατο καὶ μετέϜειπεν· **13**
„ὢ πόποι, ἦ μέγα πένθος Ἀχαιίδα γαῖαν ἱκάνει.
ἦ κε μέγ' οἰμώξειε γέρων ἱππηλάτα Πηλεύς,
ἐσθλὸς Μυρμιδόνων βουληφόρος ἠδ' ἀγορητής,
ὅς ποτέ μ' εἰρόμενος μέγ' ἐγήθεε Ϝῷ ἐνὶ Ϝοίκῳ,
πάντων Ἀργείων Ϝερέων γενεήν τε τόκον τε.
τοὺς νῦν εἰ πτώσσοντας ὑφ' Ἕκτορι πάντας ἀκούσαι,
πολλά κεν ἀθανάτοισι φίλας ἀνὰ χεῖρας ἀείραι,
θυμὸν ἀπὸ μελέων δῦναι δόμον Ἄιδος εἴσω.
αἲ γάρ, Ζεῦ τε πάτερ καὶ Ἀθηναίη καὶ Ἀπόλλων,
ἡβῷμ' ὡς ὅτ' ἐπ' ὠκυρόῳ Κελάδοντι μάχοντο
ἀγρόμενοι Πύλιοί τε καὶ Ἀρκάδες ἐγχεσίμωροι,
[Φειᾶς πὰρ τείχεσσιν Ἰαρδάνου ἀμφὶ ῥέεθρα.]
τοῖσι δ' Ἐρευθαλίων πρόμος ἵστατο, Ϝισόθεος φώς,
τεύχε' ἔχων ὤμοισιν Ἀρηιθόοιο Ϝάνακτος,
δίου Ἀρηιθόου, τὸν ἐπίκλησιν κορυνήτην
ἄνδρες κίκλησκον καλλίζωνοί τε γυναῖκες,
οὕνεκ' ἄρ' οὐ τόξοισι μαχέσκετο δουρί τε μακρῷ,
ἀλλὰ σιδηρείῃ κορύνῃ Ϝρήγνυσκε φάλαγγας.
τὸν Λυκόοργος ἔπεφνε δόλῳ, οὔ τι κράτεΐ γε,
στεινωπῷ ἐν ὁδῷ, ὅθ' ἄρ' οὐ κορύνη Ϝοι ὄλεθρον
χραῖσμε σιδηρείη· πρὶν γὰρ Λυκόοργος ὑποφθὰς
δουρὶ μέσον περόνησεν, ὃ δ' ὕπτιος οὔδει ἐρείσθη.
τεύχεα δ' ἐξενάριξε, τά Ϝοι πόρε χάλκεος Ἄρης.
καὶ τὰ μὲν αὐτὸς ἔπειτα φόρει μετὰ μῶλον Ἄρηος·
αὐτὰρ ἐπεὶ Λυκόοργος ἐνὶ μεγάροισιν ἐγήρα,
δῶκε δ' Ἐρευθαλίωνι φίλῳ θεράποντι φορῆναι.
τοῦ ὅ γε τεύχε' ἔχων προκαλίζετο πάντας ἀρίστους·

124 = Λ 254 132 = Β 371 135^{b} = γ 292 145 = Ν 397 et Λ 144 147^{b} = Π 245.

127 μεγάλ' ἔστενεν Zen. 128 fort. ἐρέοντα γένος 130 βαρείας χεῖρας variam lectionem fuisse refert Didymus 132 Ἄπολλον codd. 133 Κελάδοντι: γρ. Ἀκίδοντι Strabo VIII p. 348 135 ex ο 297 et γ 292 a Peloponnesio interpolatore fictum iudico — Φειᾶς: Φηρᾶς coni. Didymus, γρ. Χάας Strabo VIII p. 348, ionicam formam Φειῆς exspectari monuit Sittl 144 ὑποφθάς et ἀναστάς Ar. 146 τεύχεα δ' A Ar.: τεύχεά τ' CD et γρ. schol. A 149 δῶκε δ' AC Ar.: δῶκεν D in ras. et γρ. schol. A.

οἳ δὲ μάλ' ἐτρόμεον καὶ ἐδείδισαν, οὐδέ τις ἔτλη.
ἀλλ' ἐμὲ θυμὸς ἀνῆκε πολυτλήμων πολεμίζειν
θάρσεϊ ϝῷ· γενεῇ δὲ νεώτατος ἔσκον ἁπάντων.
καὶ μαχόμην ϝοι ἐγώ, δῶκεν δέ μοι εὖχος Ἀθήνη.
τὸν δὴ μήκιστον καὶ κάρτιστον κτάνον ἄνδρα·
πολλὸς γάρ τις ἔκειτο παρήορος ἔνθα καὶ ἔνθα.
εἴθ' ὣς ἡβώοιμι, βίη δέ μοι ἔμπεδος εἴη·
τῷ κε τάχ' ἀντήσειε μάχης κορυθαίολος Ἕκτωρ.
ὑμέων δ' οἵ περ ἔασιν ἀριστῆες Παναχαιῶν,
οὐδ' οἳ προφρονέως μέμαθ' Ἕκτορος ἀντίον ἐλθεῖν."
    ὣς νείκεσσ' ὁ γέρων, οἳ δ' ἐννέα πάντες ἀνέσταν.
ὦρτο πολὺ πρῶτος μὲν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων,
τῷ δ' ἐπὶ Τυδεΐδης ὦρτο κρατερὸς Διομήδης,
τοῖσι δ' ἐπ' Αἴαντες θοῦριν ἐπιϝειμένοι ἀλκήν,
τοῖσι δ' ἐπ' Ἰδομενεὺς καὶ ὀπάων Ἰδομενῆος
Μηριόνης, ἀτάλαντος Ἐνυαλίῳ ἀνδρεϊφόντῃ,
τοῖσι δ' ἐπ' Εὐρύπυλος Εὐαίμονος ἀγλαὸς υἱός,
ἂν δὲ Θόας Ἀνδραιμονίδης καὶ δῖος Ὀδυσσεύς·
πάντες ἄρ' οἵ γ' ἔθελον πολεμίζειν Ἕκτορι δίῳ.
τοῖς δ' αὖτις μετέϝειπε Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ·
„κλήρῳ νῦν πεπάλασθε διαμπερές, ὅς κε λάχῃσιν·
οὗτος γὰρ δὴ ὀνήσει ἐυκνήμιδας Ἀχαιούς,
καὶ δ' αὐτὸς ϝὸν θυμὸν ὀνήσεται, αἴ κε φύγῃσιν
δηίου ἐκ πολέμοιο καὶ αἰνῆς δηιοτῆτος."
    ὣς ἔφαθ', οἳ δὲ κλῆρον ἐσημήναντο ϝέκαστος,
ἐν δ' ἔβαλον κυνέῃ Ἀγαμέμνονος Ἀτρεΐδαο.
λαοὶ δ' ἠρήσαντο, θεοῖσι δὲ χεῖρας ἀνέσχον.

157 = Λ 670. Ψ 629. ξ 468 157^{b} = Δ 314 162 = Ψ 288, cf. Θ 256 163 = Ψ 290 164–7 = Θ 262–5 165–6 = Ρ 258–9 166 = Β 651 170^{b} = Β 336 174 = 119 176 cf. Ψ 352 177–8 = Γ 318–9.

post 151 codd. dett. addunt ἀντίβιον μαχέσασθαι ἐν αἰνῇ δηιότητι (= Η 40. 51. Γ 20) 153 θάρσει ἐμῷ Zen. 162 πρῶτος μὲν ἄναξ ACD: πρῶτον μὲν ἄναξ Lips. pr. m. et Cant., πρώτιστα ϝάναξ hic et Ψ 288 Bentley, quod ut non solum probarem sed etiam reponerem, obstabat mihi tertius locus Θ 256, quo lectio ὦρτο πολὺ πρῶτος metro stabilita est 166 βροτοφόντῃ coni. Nauck 170 fort. τοῖσιν δ' αὖ, cf. φ 130 et prol. p. 142 171 πεπάλασθε A Ar.: πεπάλαχθε CD et γρ. schol. A, πεπάλεσθε coni. Nauck — ὅς: γρ. ὡς schol. A 172 οὕτως D 177 θεοῖς ἰδὲ A.

ὧδε δέ τις ϝείπεσκε ϝιδὼν εἰς οὐρανὸν εὐρύν·
„Ζεῦ πάτερ, ἢ Αἴαντα λαχεῖν ἢ Τυδέος υἱόν
ἢ αὐτὸν βασιλῆα πολυχρύσοιο Μυκήνης."
    ὣς ἄρ' ἔφαν, πάλλεν δὲ Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ,
ἐκ δ' ἔθορε κλῆρος κυνέης, ὃν ἄρ' ἤθελον αὐτοί,
Αἴαντος. κῆρυξ δὲ φέρων ἀν' ὅμιλον ἁπάντῃ
δεῖξ' ἐνδέξια πᾶσιν ἀριστήεσσιν Ἀχαιῶν·
οἳ δ' οὐ γινώσκοντες ἀπηνήναντο ϝέκαστος.
ἀλλ' ὅτε δὴ τὸν ἵκανε φέρων ἀν' ὅμιλον ἁπάντῃ,
ὅς μιν ἐπιγράψας κυνέῃ βάλε, φαίδιμος Αἴας,
ἦ τοι ὑπέσχεθε χεῖρ', ὃ δ' ἄρ' ἔμβαλεν ἄγχι παραστάς,
γνῶ δὲ κλήρου σῆμα ϝιδών, γήθησε δὲ θυμῷ.
τὸν μὲν πὰρ πόδα ϝὸν χαμάδις βάλε, φώνησέν τε·
„ὦ φίλοι, ἦ τοι κλῆρος ἐμός, χαίρω δὲ καὶ αὐτός
θυμῷ, ἐπεὶ δοκέω νικησέμεν Ἕκτορα δῖον.
ἀλλ' ἄγετ', ὄφρ' ἂν ἐγὼ πολεμήια τεύχεα δύω,
τόφρ' ὑμεῖς εὔχεσθε Διὶ Κρονίωνι ϝάνακτι
σιγῇ ἐφ' ὑμείων, ἵνα μὴ Τρῶές γε πύθωνται,
ἠὲ καὶ ἀμφαδίην, ἐπεὶ οὔ τινα δείδιμεν ἔμπης·
οὐ γάρ τίς με βίῃ γε ϝεκὼν ἀϝέκοντα δίηται,
οὐδέ τι ϝιδρείῃ, ἐπεὶ οὐδ' ἐμὲ νήιδά γ' οὕτως
ϝέλπομαι ἐν Σαλαμῖνι γενέσθαι τε τραφέμεν τε."
    ὣς ἔφαθ', οἳ δ' εὔχοντο Διὶ Κρονίωνι ϝάνακτι.
ὧδε δέ τις ϝείπεσκε ϝιδὼν εἰς οὐρανὸν εὐρύν·
„Ζεῦ πάτερ, Ἴδηθεν μεδέων, κύδιστε μέγιστε,
δὸς νίκην Αἴαντι καὶ ἀγλαὸν εὖχος ἀρέσθαι.
εἰ δὲ καὶ Ἕκτορά περ φιλέεις καὶ κήδεαι αὐτοῦ,
ϝίσην ἀμφοτέροισι βίην καὶ κῦδος ὄπασσον."
    ὣς ἄρ' ἔφαν, Αἴας δὲ κορύσσετο νώροπι χαλκῷ.
αὐτὰρ ἐπεὶ δὴ πάντα περὶ χροῒ ϝέσσατο τεύχεα,

180 = Λ 46 181 = Γ 324 187^{b} = Ε 617 199^{b} = γ 28 201 = 178 202 = Γ 276 206 = Π 130 207 = Ξ 187.

189 fort. κλήροο, cf. prol. p. 136 — πόδ' ἑόν codd., cf. prol. p. 155 193 δύνω Ar. 195—9 damnarunt Zen. Aristoph. Ar. 197 ἑκὼν: ἑλὼν Ar. 198 οὐδέ τι ἰδρείῃ (vel ἰδρίῃ) Ar.: οὐδὲ μὲν ἰδρείῃ Aristoph. οὐδέ τ' αἰδρείῃ ACD — αὕτως Vind. H, quod probavit Doederlein 207 γρ. τεύχεα A: τεύχη A in text. et CD.

σεύατ᾽ ἔπειθ᾽ οἷός τε πελώριος ἔρχεται Ἄρης, **13**
ὅς τ᾽ εἶσιν πόλεμόνδε μετ᾽ ἀνέρας, οὓς τε Κρονίων
θυμοβόρου ἔριδος μένεϊ ξυνέηκε μάχεσθαι.
τοῖος ἄρ᾽ Αἴας ὦρτο πελώριος, ἕρκος Ἀχαιῶν,
μειδιόων βλοσυροῖσι προσώπασι· νέρθε δὲ ποσσίν
ἤιε μακρὰ βιβάς, κραδάων δολιχόσκιον ἔγχος.
τὸν δὲ καὶ Ἀργεῖοι μὲν ἐγήθεον εἰσορόωντες,
Τρῶας δὲ τρόμος αἰνὸς ὑπήλυθε γυῖα ϝέκαστον,
Ἕκτορί τ᾽ αὐτῷ θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι πάτασσεν·
ἀλλ᾽ οὔ πως ἔτι εἶχεν ὑποτρέσαι οὐδ᾽ ἀναδῦναι
ἂψ λαῶν ἐς ὅμιλον, ἐπεὶ προκαλέσσατο χάρμῃ.
Αἴας δ᾽ ἐγγύθεν ἦλθε φέρων σάκος ἠύτε πύργον,
χάλκεον ἑπταβόειον, ὅ ϝοι Τυχίος κάμε τεύχων,
σκυτοτόμων ὄχ᾽ ἄριστος, Ὕλῃ ἔνι ϝοικία ναίων·
ὅς ϝοι ἐποίησεν σάκος αἰόλον ἑπταβόειον
ταύρων ζατρεφέων, ἐπὶ δ᾽ ὄγδοον ἤλασε χαλκόν.
τὸ πρόσθε στέρνοιο φέρων Τελαμώνιος Αἴας
στῆ ῥα μάλ᾽ Ἕκτορος ἐγγύς, ἀπειλήσας δὲ προσηύδα·
„Ἕκτορ, νῦν μὲν δὴ σάφα ϝείσεαι οἰόθεν οἶος,
οἷοι καὶ Δαναοῖσιν ἀριστῆες μετέασιν,
καὶ μετ᾽ Ἀχιλλῆα ϝρηξήνορα θυμολέοντα.
ἀλλ᾽ ὃ μὲν ἐν νήεσσι κορωνίσι ποντοπόροισιν
κεῖτ᾽ ἀπομηνίσας Ἀγαμέμνονι ποιμένι λαῶν·
ἡμεῖς δ᾽ εἰμὲν τοῖοι, οἳ ἂν σέθεν ἀντιάσαιμεν,
καὶ πολέες. ἀλλ᾽ ἄρχε μάχης ἠδὲ πτολέμοιο.“
τὸν δ᾽ αὖτε προσέϝειπε μέγας κορυθαίολος Ἕκτωρ·
„Αἶαν διογενὲς Τελαμώνιε, κοίρανε λαῶν,
μή τί μευ ἠύτε παιδὸς ἀφαυροῦ πειρήτιζε
ἠὲ γυναικός, ἣ οὐ ϝοῖδεν πολεμήια ϝέργα,

215 = *Τ* 44   216 cf. *Ν* 282 217^{a} = *Ρ* 354   219 = *Λ* 485. *Ρ* 128   229—30 = *Β* 771—2   229 = τ 182 230^{b} = *Β* 254 232^{b} = *Λ* 255   233 = Ζ 440   234 = *Ι* 644. *Λ* 465 236^{b} = *Β* 338.

212 προσώποισι D προσώποις L   214 μὲν Ar.: μέγ᾽ ACD   215 ἑκάστου D   216 στήθεσφι codd. dett.   221 γρ. Ὕδῃ Strabo IX p. 408 et XIII p. 626   228—230 damnat Duentzer Hom. Abh. 264   230 ἐπιμηνίσας Ar. secundum schol. V   234 in marg. addit A Αἶαν ἁμαρτοεπὲς βουγάιε ποῖον ἔειπες (= *Ν* 824) 235 fort. ἀφαυρόο, cf. *Η* 189.

αὐτὰρ ἐγὼν εὖ ϝοῖδα μάχας τ᾽ ἀνδροκτασίας τε. **13**
ϝοῖδ᾽ ἐπὶ δεξιά, ϝοῖδ᾽ ἐπ᾽ ἀριστερὰ νωμῆσαι βῶν
ἀζαλέην, τό μοί ἐστι ταλαύρινον πολεμίζειν·
ϝοῖδα δ᾽ ἐπαΐξαι μόθον ἵππων ὠκειάων,
ϝοῖδα δ᾽ ἐνὶ σταδίῃ δηΐῳ μέλπεσθαι Ἄρηι.
ἀλλ᾽ οὐ γάρ σ᾽ ἐθέλω βαλέειν τοιοῦτον ἐόντα
λάθρῃ ὀπιπεύσας, ἀλλ᾽ ἀμφαδόν, αἴ κε τύχωμι.“
ἦ ῥα, καὶ ἀμπεπαλὼν προΐει δολιχόσκιον ἔγχος,
καὶ βάλεν Αἴαντος δϝεινὸν σάκος ἑπταβόειον
ἀκρότατον κατὰ χαλκόν, ὃς ὄγδοος ἦεν ἐπ᾽ αὐτῷ.
ἓξ δὲ διὰ πτύχας ἦλθε δαΐζων χαλκὸς ἀτειρής,
ἐν τῇ δ᾽ ἑβδομάτῃ ϝρινῷ σχέτο. δεύτερος αὖτε
Αἴας διογενὴς προΐει δολιχόσκιον ἔγχος,
καὶ βάλε Πριαμίδαο κατ᾽ ἀσπίδα πάντοσ᾽ ἐϝίσην.
διὰ μὲν ἀσπίδος ἦλθε φαεινῆς ὄβριμον ἔγχος,
καὶ διὰ θώρηκος πολυδαιδάλου ἠρήρειστο·
ἀντικρὺ δὲ παραὶ λαπάρην διάμησε χιτῶνα
ἔγχος· ὃ δ᾽ ἐκλίνθη καὶ ἀλεύατο κῆρα μέλαιναν.
τὼ δ᾽ ἐκσπασσαμένω δολίχ᾽ ἔγχεα χερσὶν ἅμ᾽ ἄμφω
σύν ῥ᾽ ἔπεσον, λείουσι ϝεϝοικότες ὠμοφάγοισιν
ἢ συσὶ κάπροισιν, τῶν τε σθένος οὐκ ἀλαπαδνόν.
Πριαμίδης μὲν ἔπειτα μέσον σάκος οὔτασε δουρί,
οὐδ᾽ ἔϝρηξεν χαλκός, ἀνεγνάμφθη δέ ϝοι αἰχμή.
Αἴας δ᾽ ἀσπίδα νύξεν ἐπάλμενος· ἣ δὲ διαπρό
ἤλυθεν ἐγχείη, στυφέλιξε δέ μιν μεμαῶτα,
τμήδην δ᾽ αὐχέν᾽ ἐπῆλθε, μέλαν δ᾽ ἀνεκήκιεν αἷμα.
ἀλλ᾽ οὐδ᾽ ὧς ἀπέληγε μάχης κορυθαίολος Ἕκτωρ,
ἀλλ᾽ ἀναχασσάμενος λίθον εἵλετο χειρὶ παχείῃ
κείμενον ἐν πεδίῳ, μέλανα, τρηχύν τε μέγαν τε·

239^{b} cf. 289   244 = *Γ* 355   249 = *Δ* 498 et *Γ* 355   250—4 = *Γ* 356—60   355—6 = Ε 782—3 258^{b} = *Ν* 646 et *Ο* 258   259 = *Γ* 348   260—1 = *Μ* 404—5   263 = *Λ* 255 et *Γ* 83   264—5 = Φ 403—4.

238 τινὲς πειρῶνται μεταγράψαι· ἠδ᾽ ἐπὶ δεξιὰ ἠδ᾽ ἐπ᾽ ἀριστερὰ Eust. — βῶν ACD Ar.: βοῦν Aristoph., γρ. βῶ schol. A   240 post 241 collocant D et Eust.   241 γρ. ἐπαΐξειν A — δηίων Ar.   243 ὀπιπτεύσας codd. dett. et Eust. et Et. M. 627, 55 — τύχωμι A: τύχοιμι CD   255—7 aut 256—7 non agnovit Zen.   259 χαλκός Ar.: χαλκὸν ACD.

τῷ βάλεν Αἴαντος δϜεινὸν σάκος ἑπταβόειον
μέσσον ἐπομφάλιον· περιήχησεν δ᾽ ἄρα χαλκός.
δεύτερος αὖτ᾽ Αἴας πολὺ μείζονα λᾶαν ἀείρας
ἧκ᾽ ἐπιδινήσας, ἐπέρεισε δὲ Ϝῖν᾽ ἀπέλεθρον,
εἴσω δ᾽ ἀσπίδ᾽ ἔϜαξε βαλὼν μυλοϜειδέι πέτρῳ,
βλάψε δέ Ϝοι φίλα γούναθ᾽· ὃ δ᾽ ὕπτιος ἐξετανύσθη
ἀσπίδ᾽ ἐνιχριμφθείς· τὸν δ᾽ αἶψ᾽ ὤρθωσεν Ἀπόλλων.
καὶ νύ κε δὴ ξιφέεσσ᾽ αὐτοσχεδὸν οὐτάζοντο,
εἰ μὴ κήρυκες, Διὸς ἄγγελοι ἠδὲ καὶ ἀνδρῶν,
ἦλθον, ὃ μὲν Τρώων ὃ δ᾽ Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων,
Ταλθύβιός τε καὶ Ἰδαῖος, πεπνυμένω ἄμφω.
μέσσῳ δ᾽ ἀμφοτέρων σκῆπτρα σχέθε Ϝεῖπέ τε μῦθον
κῆρυξ Ἰδαῖος, πεπνυμένα μήδεα Ϝειδώς·
„μηκέτι, παῖδε φίλω, πολεμίζετε μηδὲ μάχεσθον·
ἀμφοτέρω γὰρ σφῶι φιλεῖ νεφεληγερέτα Ζεύς,
ἄμφω δ᾽ αἰχμητά· τό γε δὴ καὶ Ϝίδμεν ἅπαντες.
νὺξ δ᾽ ἤδη τελέθει· ἀγαθὸν καὶ νυκτὶ πιθέσθαι."
    τὸν δ᾽ ἀπαμειβόμενος προσέφη Τελαμώνιος Αἴας·
„Ἰδαῖ᾽, Ἕκτορα ταῦτα κελεύετε μυθήσασθαι·
αὐτὸς γὰρ χάρμῃ προκαλέσσατο πάντας ἀρίστους.
ἀρχέτω· αὐτὰρ ἐγὼ μάλα πείσομαι ᾗ περ ἂν οὗτος."
    τὸν δ᾽ αὖτε προσέϜειπε μέγας κορυθαίολος Ἕκτωρ·
„Αἶαν, ἐπεί τοι δῶκε θεὸς μέγεθός τε βίην τε
καὶ πινυτήν, περὶ δ᾽ ἔγχει Ἀχαιῶν φέρτατός ἐσσι,
νῦν μὲν παυσώμεσθα μάχης καὶ δηιοτῆτος
σήμερον· ὕστερον αὖτε μαχησόμεθ᾽, εἰς ὅ κε δαίμων
ἄμμε διακρίνῃ, δῴῃ δ᾽ ἑτέροισί γε νίκην.
νὺξ δ᾽ ἤδη τελέθει· ἀγαθὸν καὶ νυκτὶ πιθέσθαι,
ὡς σύ τ᾽ ἐυφρήνῃς πάντας παρὰ νηυσὶν Ἀχαιούς,
σούς τε μάλιστα Ϝέτας καὶ ἑταίρους, οἵ τοι ἔασιν·

266 = 245   268—9 = ι 537—8   273 = P 530   274 = β 38
280 = K 552   283 = N 76, cf. B 387   287 = 233   293 = 282.

269 ἐπέρησε A   272 ἀσπίδ᾽ ἐνιχρ. Ar.: ἀσπίδι ἐγχρ. ACD   αἶψ᾽: γρ. ἂψ schol. V   277 σχέθε Bentley: σχέθον codd.   280 σφῶε Ixion   285 αὐτὸς: γρ. οὗτος A   289 φέρτερος D   290 γρ. παύσωμεν πόλεμον καὶ δηιότητα (= H 29) A   292 δῴῃ D: δῴη A   δώῃ C   295 ἀθετεῖται schol. A.

αὐτὰρ ἐγὼ κατὰ Ϝάστυ μέγα Πριάμοιο Ϝάνακτος
Τρῶας ἐυφρανέω καὶ Τρῳάδας ἑλκεσιπέπλους,
αἵ τέ μοι εὐχόμεναι θεῖον δύσονται ἀγῶνα.
δῶρα δ᾽ ἄγ᾽ ἀλλήλοισι περικλυτὰ δώομεν ἄμφω,
ὄφρα τις ὧδ᾽ εἴπῃσιν Ἀχαιῶν τε Τρώων τε·
„ἠμὲν ἐμαρνάσθην ἔριδος πέρι θυμοβόροιο,
ἠδ᾽ αὖτ᾽ ἐν φιλότητι διέτμαγεν ἀρθμήσαντε."
    ὣς ἄρα φωνήσας δῶκε ξίφος ἀργυρόηλον,
σὺν κολεῷ τε φέρων καὶ ἐυτμήτῳ τελαμῶνι·
Αἴας δὲ ζωστῆρα δίδου φοίνικι φαεινόν.
τὼ δὲ διακρινθέντε ὃ μὲν μετὰ λαὸν Ἀχαιῶν
ἤι᾽, ὃ δ᾽ ἐς Τρώων ὅμαδον κίε. τοὶ δ᾽ ἐχάρησαν,
ὡς ἔϜιδον ζωόν τε καὶ ἀρτεμέα προσιόντα
Αἴαντος προφυγόντα μένος καὶ χεῖρας ἀάπτους·
καί ῥ᾽ ἦγον προτὶ Ϝάστυ, ἀϜελπτεῦντες σόον εἶναι.
Αἴαντ᾽ αὖθ᾽ ἑτέρωθεν ἐυκνήμιδες Ἀχαιοί
εἰς Ἀγαμέμνονα δῖον ἄγον, κεχαρηότα νίκῃ.

ΝΕΚΡΩΝ ΑΝΑΙΡΕΣΙΣ.

Οἳ δ᾽ ὅτε δὴ κλισίῃσιν ἐν Ἀτρεΐδαο γένοντο, II
τοῖσι δὲ βοῦν ἱέρευσε Ϝάναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων
ἄρσενα πενταϜέτηρον ὑπερμενέι Κρονίωνι.
τὸν δέρον ἀμφί θ᾽ ἕπον, καί μιν διέχευαν ἅπαντα,

296b = P 160   304 = Ψ 825   305 = Z 219   308 = E 515   309 = Z 502 et M 166   311 = E 668   313 = I 669   314—5 = B 402—3   316 = τ 421.

297 Τρῶάς τ᾽ C   298 γρ. θύονται schol. B   299 δῴομεν malo   300 ὣς Ϝείπῃσι Hoffmann quaest. hom. II 101 — Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων D   302 ἀρθμήσαντες D   304 ἐυκμήτῳ Ar.   308 ex E 515 male huc translatum dicit Naber quaest. hom. 154   310 ἀελπτέοντες ACD, γρ. ἀέλποντες Eust. ἀελπέοντες Hesychius   313 hinc novum carmen ordiri exposuimus prol. § 4, quod carmen farraginem esse versuum aliunde petitorum neque dignum magno nomine Homeri post Hermannum Lachmannum Kayserum accurate docuit Koechly op. 121 sqq. (cf. prol. § 25); quin etiam veteres grammaticos magnam eius partem, hoc est versus 443—464 damnasse scholiis cod. Veneti certiores facti sumus. Verum cum hoc carmen et cum antecedente carmine apte cohaereat et compluribus locis insequentium librorum (Θ 177—9. I 349—50. Ξ 55. 66—8), qui alio nomine suspecti non sunt, aperte respiciatur, eodem litterarum genere hoc carmen, quo libros octavum et nonum exarandum curavimus.   316 διέχευαν supra ο scripto α A.

μίστυλλόν τ' ἄρ' ἐπισταμένως, πεῖράν τ' ὀβελοῖσιν, 14
ὤπτησάν τε περιφραδέως, ϝερύσαντό τε πάντα.
αὐτὰρ ἐπεὶ παύσαντο πόνου τετύκοντό τε δαῖτα,
δαίνυντ', οὐδέ τι θυμὸς ἐδεύετο δαιτὸς ἐϝίσης.
νώτοισιν δ' Αἴαντα διηνεκέεσσι γέραιρεν
ἥρως Ἀτρεΐδης εὐρυκρείων Ἀγαμέμνων.
αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἕντο,
τοῖς ὁ γέρων πάμπρωτος ὑφαίνειν ἤρχετο μῆτιν,
Νέστωρ, οὗ καὶ πρόσθεν ἀρίστη φαίνετο βουλή·
ὅ σφιν ἐυφρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέϝειπεν·
„Ἀτρεΐδη τε καὶ ἄλλοι ἀριστῆες Παναχαιῶν,
πολλοὶ γὰρ τεθνᾶσι καρηκομόωντες Ἀχαιοί,
τῶν νῦν αἷμα κελαινὸν ἐύρροον ἀμφὶ Σκάμανδρον
ἐσκέδασ' ὀξὺς Ἄρης, ψυχαὶ δ' Ἀιδόσδε κατῆλθον·
τῷ σε χρὴ πόλεμον μὲν ἅμ' ἠοῖ παῦσαι Ἀχαιῶν,
αὐτοὶ δ' ἀγρόμενοι κυκλήσομεν ἐνθάδε νεκροὺς
βουσὶ καὶ ἡμιόνοισιν· ἀτὰρ κατακήομεν αὐτοὺς
τυτθὸν ἀποπρὸ νεῶν, ὥς κ' ὀστέα παισὶ ϝέκαστος
ϝοίκαδ' ἄγῃ, ὅτ' ἂν αὖτε νεώμεθα πατρίδα γαῖαν.
τύμβον δ' ἀμφὶ πυρὴν ἕνα χεύομεν ἐξαγαγόντες
ἄκριτον ἐκ πεδίου· ποτὶ δ' αὐτὸν δείμομεν ὦκα
πύργους ὑψηλούς, εἶλαρ νηῶν τε καὶ αὐτῶν.
ἐν δ' αὐτοῖσι πύλας ποιήσομεν εὖ ἀραρυίας,
ὄφρα δι' αὐτάων ἱππηλασίη ὁδὸς εἴη.
ἔκτοσθεν δὲ βαθεῖαν ὀρύξομεν ἐγγύθι τάφρον,
ἥ χ' ἵππους καὶ λαὸν ἐρυκάκοι ἀμφὶς ἐοῦσα,
μή ποτ' ἐπιβρίσῃ πόλεμος Τρώων ἀγερώχων."
ὣς ἔφαθ', οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπῄνησαν βασιλῆες.
Τρώων αὖτ' ἀγορὴ γένετ' Ἰλίου ἐν πόλει ἄκρῃ,
δϝεινὴ τετρηχυῖα, παρὰ Πριάμοιο θύρῃσιν.
τοῖσιν δ' Ἀντήνωρ πεπνυμένος ἦρχ' ἀγορεύειν·
„κέκλυτέ μευ, Τρῶες καὶ Δάρδανοι ἠδ' ἐπίκουροι,
ὄφρ' εἴπω τὰ με θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι κελεύει.

317—20 = *A* 465—8 321 = ξ 437 322 = *A* 102 323 = *A* 469 323—6 = *I* 92—5 326 = *A* 73 327 = *H* 385. *Ψ* 236 327[a] = *A* 17 344 = *I* 710 345 = Ζ 88 347 = *Σ* 249 348 = *Γ* 456 349 = 68.

320 *οὐδ' ἔτι* A 324 *τοῖς δ' ὁ* Athen. V p. 187 A 327 *Ἀτρεΐδαί τε* C et *γρ.* A 333 *κατακείομεν* ACD, cf. La Roche Hom. Unt. 159 334—5 *ἀθετοῦνται* schol. A, cf. Giseke Hom. Forsch. p. 241 sq. 336 *τύμβον τ'* Ar. 337 *ἐν πεδίῳ* Aristoph. 339 *εὖ*: *γρ. ἔπτ'* schol. A 340 *εἴη* Hermann op. II 32: *εἴη* codd. 342 *ἵππους γρ.* D et Eust.: *ἵππον* ACD — *ἐοῦσα*: *γρ. ἔχουσα* schol. V 347 *ἦρχ' ἀγορεύειν* CD et *γρ.* A: *ἀντίον ηὔδα* A 349 *στήθεσσιν ἀνώγει* D.

δεῦτ' ἄγετ', Ἀργείην Ἑλένην καὶ κτήμαθ' ἅμ' αὐτῇ 14
δώομεν Ἀτρεΐδῃσιν ἄγειν. νῦν δ' ὅρκια πιστὰ 351
ψευσάμενοι μαχόμεσθα· τῷ οὔ νύ τι κέρδιον ἡμῖν.
[ἔλπομαι ἐκτελέεσθαι, ἵνα μὴ ῥέξομεν ὧδε]."
ἤ τοι ὅ γ' ὣς ϝειπὼν κατ' ἄρ' ἕζετο· τοῖσι δ' ἀνέστη
δῖος Ἀλέξανδρος, Ἑλένης πόσις ἠυκόμοιο,
ὅς μιν ἀμειβόμενος ϝέπεα πτερόεντα προσηύδα·
„Ἀντῆνορ, σὺ μὲν οὐκέτ' ἐμοὶ φίλα ταῦτ' ἀγορεύεις·
ϝοῖσθα καὶ ἄλλον μῦθον ἀμείνονα τοῦδε νοῆσαι.
εἰ δ' ἐτεὸν δὴ τοῦτον ἀπὸ σπουδῆς ἀγορεύεις,
ἐξ ἄρα δή τοι ἔπειτα θεοὶ φρένας ὤλεσαν αὐτοί.
αὐτὰρ ἐγὼ Τρώεσσι μεθ' ἱπποδάμοις ἀγορεύσω.
ἀντικρὺ δ' ἀπόφημι, γυναῖκα μὲν οὐκ ἀποδώσω,
κτήματα δ', ὅσσ' ἀγόμην ἐξ Ἄργεος ἡμέτερον δῶ,
πάντ' ἐθέλω δόμεναι, καὶ ἔτ' οἴκοθεν ἄλλ' ἐπιθεῖναι."
ἤ τοι ὅ γ' ὣς ϝειπὼν κατ' ἄρ' ἕζετο· τοῖσι δ' ἀνέστη
Δαρδανίδης Πρίαμος, θεόφιν μήστωρ ἀτάλαντος,
ὅ σφιν ἐυφρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέϝειπεν·
„κέκλυτέ μευ, Τρῶες καὶ Δάρδανοι ἠδ' ἐπίκουροι,
ὄφρ' εἴπω τά με θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι κελεύει.
νῦν μὲν δόρπον ἕλεσθε κατὰ πτόλιν, ὡς τὸ πάρος περ,
καὶ φυλακῆς μνήσασθε, καὶ ἐγρήγορθε ϝέκαστος·
ἠῶθεν δ' Ἰδαῖος ἴτω κοίλας ἐπὶ νῆας
ϝειπέμεν Ἀτρεΐδῃς Ἀγαμέμνονι καὶ Μενελάῳ
μῦθον Ἀλεξάνδροιο, τοῦ εἵνεκα νεῖκος ὄρωρεν·
καὶ δὲ τόδ' εἰπέμεναι πυκινὸν ϝέπος, αἴ κ' ἐθέλωσιν
παύσασθαι πολέμοιο δυσηχέος, εἰς ὅ κε νεκροὺς
κήομεν. ὕστερον αὖτε μαχησόμεθ', εἰς ὅ κε δαίμων
ἄμμε διακρίνῃ, δώῃ δ' ἑτέροισί γε νίκην."
ὣς ἔφαθ', οἱ δ' ἄρα τοῦ μάλα μὲν κλύον ἠδὲ πίθοντο·
δόρπον ἔπειθ' εἵλοντο κατὰ στρατὸν ἐν τελέεσσιν,
ἠῶθεν δ' Ἰδαῖος ἔβη κοίλας ἐπὶ νῆας.
τοὺς δ' εὗρ' εἰν ἀγορῇ Δαναούς, θεράποντας Ἄρηος,

351[a] = *X* 117 354 = *A* 68 355 = *Γ* 329 356 = *O* 48. *Ψ* 557 357—60 = *M* 231—4 365 = 354 367 = *A* 73 368—9 = 348—9 370—1 = *Σ* 298—9 374 = *Γ* 87 377—8 = 291—2 379 = *I* 79. *Ξ* 133. 378 380 = *A* 730. *Σ* 298 381 = 372.

353 *ἀθετεῖται* schol. A — *ἵνα ἂν μὴ* Ar. 359 *γρ. εἰ ἐτεὸν* schol. A 364 et 391 *καὶ ϝοίκοθεν* Heyne, quod in recente carmine recipere dubitavi, praesertim cum etiam in vv. 375. 467. 472 vis digammi neglecta sit 368—9 om. A 370 *γρ. κατὰ στρατὸν* A 375 *καὶ δὲ τόδ' εἰπ.* codd.: *καὶ δὲ τὸ ϝειπέμεναι* Bekker, cf. *H* 364 376 *πολέμου δυσϝηχέος* Bekker 377 *κείομεν* ACD 378 *δῴη* D: *δῴη* A *δώη* C 379 *ἠδ' ἐπιθ.* codd. 380 om. AD, habet C et D in marg.

νηὶ πάρα πρυμνῇ Ἀγαμέμνονος· αὐτὰρ ὃ τοῖσιν 14
στὰς ἐν μέσσοισιν μετεφώνεεν ἠπύτα κῆρυξ·
„Ἀτρεΐδη τε καὶ ἄλλοι ἀριστῆες Παναχαιῶν,
ἠνώγει Πρίαμός τε καὶ ἄλλοι Τρῶες ἀγαυοί
Ϝειπέμεν, αἴ κέ περ ὔμμι φίλον καὶ Ϝηδὺ γένοιτο,
μῦθον Ἀλεξάνδροιο, τοῦ εἵνεκα νεῖκος ὄρωρεν.
κτήματα μέν, ὅσ' Ἀλέξανδρος κοΐλῃς ἐνὶ νηυσίν
ἠγάγετο Τροίηνδ' — ὡς πρὶν ὤφελλ' ἀπολέσθαι —
πάντ' ἐθέλει δόμεναι, καὶ ἔτ' οἴκοθεν ἄλλ' ἐπιθεῖναι·
κουριδίην δ' ἄλοχον Μενελάου κυδαλίμοιο
οὔ φησιν δώσειν· ἦ μὲν Τρῶές γε κέλονται.
καὶ δὲ τόδ' ἠνώγει Ϝειπεῖν Ϝέπος, αἴ κ' ἐθέλητε
παύσασθαι πολέμοιο δυσηχέος, εἰς ὅ κε νεκρούς
κήομεν. ὕστερον αὖτε μαχησόμεθ', εἰς ὅ κε δαίμων
ἄμμε διακρίνῃ, δώῃ δ' ἑτέροισί γε νίκην."
ὣς ἔφαθ', οἳ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ.
ὀψὲ δὲ δὴ μετέϜειπε βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης·
„μήτ' ἄρ τις νῦν κτήματ' Ἀλεξάνδροιο δεχέσθω
μήθ' Ἑλένην· γνωτὸν δέ, καὶ ὃς μάλα νήπιός ἐστιν,
ὡς ἤδη Τρώεσσιν ὀλέθρου πείρατ' ἐφῆπται."
ὣς ἔφαθ', οἳ δ' ἄρα πάντες ἐπίαχον υἷες Ἀχαιῶν,
μῦθον ἀγασσάμενοι Διομήδεος ἱπποδάμοιο.
καὶ τότ' ἄρ' Ἰδαῖον προσέφη κρείων Ἀγαμέμνων·
„Ἰδαῖ', ἦ τοι μῦθον Ἀχαιῶν αὐτὸς ἀκούεις,
ὥς τοι ὑποκρίνονται· ἐμοὶ δ' ἐπιϜανδάνει οὕτως.
ἀμφὶ δὲ νεκροῖσιν κατακαιέμεν οὔ τι μεγαίρω·
οὐ γάρ τις φειδὼ νεκύων κατατεθνηώτων
γίνετ', ἐπεί κε θάνωσι, πυρὸς μειλισσέμεν ὦκα.
ὅρκια δὲ Ζεὺς Ϝίστω, ἐρίγδουπος πόσις Ἥρης."
ὣς Ϝειπὼν τὸ σκῆπτρον ἀνέσχεθε πᾶσι θεοῖσιν,
ἄψορρον δ' Ἰδαῖος ἔβη προτὶ Ἴλιον ἱρήν.
οἳ δ' ἕατ' εἰν ἀγορῇ Τρῶες καὶ Δαρδανίωνες,
πάντες ὁμηγερέες, ποτιδέχμενοι ὁππότ' ἄρ' ἔλθοι

385 = 327 387^{b} = Δ 17 388 = 374 389—90 = Χ 115—6 391 = 364 392 = Τ 298 et Δ 100 395—7 = 376—8 398 = Γ 95 399 = Ι 31. 696 402^{b} = Μ 79 404—5 = Ι 50—1 409^{a} = ξ 92 411^{b} = Κ 329. Ν 154.

383 *πρυμνῇ* Bekker Hom. Bl. I 179: *πρύμνῃ* codd. 385 in marg. habet A — *ἄλλοι ἐυκνήμιδες Ἀχαιοί* D 387 *εἰπέμεν* C: *εἰπεῖν* AD 393 *μὲν*: *μὴν* AC *μιν* D 394 *ἠνώγει* Spitzner: *ἠνώγεον* ACD *ἤνωγον* Bentley 395 *πολέμου δυσϜηχέος* Bekker 396 *κείομεν* ACD 397 *δῴη* AD *δώῃ* C 408 *κατακειέμεν* C 410 *γίγνετ'* A 415 *ποτιδέχμενοι* Cobet misc. crit. 360: *ποτιδέγμενοι* codd.

Ἰδαῖος· ὃ δ' ἄρ' ἦλθε καὶ ἀγγελίην ἀπέϜειπεν 14
στὰς ἐν μέσσοισιν. τοὶ δ' ὁπλίζοντο μάλ' ὦκα,
ἀμφότερον νέκυάς τ' ἀγέμεν, ἕτεροι δὲ μεθ' ὕλην·
Ἀργεῖοι δ' ἑτέρωθεν ἐυσσέλμων ἀπὸ νηῶν.
[ὀτρύνοντο νέκυς τ' ἀγέμεν, ἕτεροι δὲ μεθ' ὕλην.]
ἠέλιος μὲν ἔπειτα νέον προσέβαλλεν ἀρούρας,
ἐξ ἀκαλαρρείταο βαθυρρόου Ὠκεανοῖο
οὐρανὸν εἰσανιών· οἳ δ' ἤντεον ἀλλήλοισιν.
ἔνθα διαγνῶναι χαλεπῶς ἦν ἄνδρα Ϝέκαστον·
ἀλλ' ὕδατι νίζοντες ἄπο βρότον αἱματόεντα,
δάκρυα θερμὰ χέϜοντες ἀμαξάων ἐπάειραν.
οὐδ' εἴα κλαίειν Πρίαμος μέγας· οἳ δὲ σιωπῇ
νεκροὺς πυρκαΐῆς ἐπενήνεον ἀχνύμενοι κῆρ,
ἐν δὲ πυρὶ πρήσαντες ἔβαν προτὶ Ἴλιον ἱρήν.
ὣς δ' αὔτως ἑτέρωθεν ἐυκνήμιδες Ἀχαιοί
νεκροὺς πυρκαΐῆς ἐπενήνεον ἀχνύμενοι κῆρ,
ἐν δὲ πυρὶ πρήσαντες ἔβαν κοΐλας ἐπὶ νῆας.
ἦμος δ' οὔτ' ἄρα πω ἠώς, ἔτι δ' ἀμφιλύκη νύξ,
τῆμος ἄρ' ἀμφὶ πυρὴν κριτὸς ἤγρετο λαὸς Ἀχαιῶν,
τύμβον δ' ἀμφ' αὐτὴν ἕνα ποίεον ἐξαγαγόντες
ἄκριτον ἐκ πεδίου, ποτὶ δ' αὐτὸν τεῖχος ἔδειμαν
πύργους θ' ὑψηλούς, εἶλαρ νηῶν τε καὶ αὐτῶν.
ἐν δ' αὐτοῖσι πύλας ἐνεποίεον εὖ ἀραρυίας,
ὄφρα δι' αὐτάων ἱππηλασίη ὁδὸς εἴη.
ἔκτοσθεν δὲ βαθεῖαν ἐπ' αὐτῷ τάφρον ὄρυξαν,
εὐρεῖαν μεγάλην, ἐν δὲ σκόλοπας κατέπηξαν.
ὣς οἳ μὲν πονέοντο καρηκομόωντες Ἀχαιοί·
οἱ δὲ θεοὶ πὰρ Ζηνὶ καθήμενοι ἀστεροπητῇ
θηεῦντο μέγα Ϝέργον Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων.
τοῖσι δὲ μύθων ἦρχε Ποσειδάων ἐνοσίχθων·
„Ζεῦ πάτερ, ἦ ῥά τίς ἐστι βροτῶν ἐπ' ἀπείρονα γαῖαν,

419^{a} = Λ 215. Ν 835 421—2 = τ 433—4 426^{a} = Π 3 432^{b} = Κ 525 434 = Ω 789 435—40 = 336—41 441 = Ι 350 442 = Ε 84 et Β 323 443 = Δ 1 444^{b} = Λ 371 445 = Φ 287. Ε 420 446 = Ε 421 et Ω 342.

420 *ὀτρύνοντο νέκυς τ'* Ar.: *ὤτρυνον* (*οτρυνον* D) *νέκυάς τ'* ACD, totum versum damnavit Herwerden quaest ep. 12, quo iudicio probato 419 ante 418 collocandum censet Nauck 422 *ἀκαλαρρεέταο* coni. Nauck 424 *χαλεπὸν* C 427 *οἳ δὲ*: *γρ. ἀλλὰ* A 428 *πυρκαΐῇ* Zen. — *γρ. ἐπινήνεον* A 433 *οὔτ'*: *οὐκ* coni. Nauck — *ἄρα*: *ἄρ* codd. 434 *κριτὸς* sensu caret, sed ne *κλυτὸς* quidem, quod ex Ω 789 reponere in proclivi est, aptum videtur — *ἤγρετο* Duentzer: *ἔγρετο* codd. 436 *ἐν πεδίῳ περὶ δ' αὐτὸν* Aristoph. 437 *θ'* om. AD 443—464 damnarunt Zen. Aristoph. Ar.

ὅc τιc ἔτ' ἀθανάτοιcι νόον καὶ μῆτιν ἐνίψει;
οὐχ ὁράᾳc ὅτι δ' αὖτε καρηκομόωντεc 'Αχαιοί
τεῖχοc ἐτειχίccαντο νεῶν ὕπερ, ἀμφὶ δὲ τάφρον
ἤλαcαν, οὐδὲ θεοῖcι δόcαν κλειτὰc ἑκατόμβαc;
τοῦ δ' ἦ τοι κλέFoc ἔcται ὅcον τ' ἐπικίδναται ἠώc·
τοῦ δ' ἐπιλήcονται, τό τ' ἐγὼ καὶ Φοῖβοc 'Απόλλων
ἥρῳ Λαομέδοντι πολίccαμεν ἀθλήcαντε."
τὸν δὲ μέγ' ὀχθήcαc προcέφη νεφεληγερέτα Ζεύc·
„ὢ πόποι, 'Εννοcίγαι' εὐρυcθενέc, οἷον ἔFειπεc.
ἄλλοc κέν τιc τοῦτο θεῶν δFείcειε νόημα,
ὃc cέο πολλὸν ἀφαυρότεροc χεῖράc τε μένοc τε·
cὸν δ' ἦ τοι κλέFoc ἔcται ὅcον τ' ἐπικίδναται ἠώc.
ἄγρει μάν, ὅτ' ἂν αὖτε καρηκομόωντεc 'Αχαιοί
οἴχωνται cὺν νηυcὶ φίλην ἐc πατρίδα γαῖαν,
τεῖχοc ἀναFρήξαc τὸ μὲν εἰc ἅλα πᾶν καταχεῦαι,
αὖτιc δ' ἠιόνα μεγάλην ψαμάθοιcι καλύψαι,
ὥc κέν τοι μέγα τεῖχοc ἀμαλδύνηται 'Αχαιῶν."
ὣc οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸc ἀλλήλουc ἀγόρευον,
δύcετο δ' ἠέλιοc, τετέλεcτο δὲ Fέργον 'Αχαιῶν,
βουφόνεον δὲ κατὰ κλιcίαc καὶ δόρπον ἕλοντο.
νῆεc δ' ἐκ Λήμνοιο παρέcταcαν οἶνον ἄγουcαι
πολλαί, τὰc προέηκεν 'Ιηcονίδηc Εὔνηοc,
τόν ῥ' ἔτεχ' 'Υψιπύλη ὑπ' 'Ιήcονι ποιμένι λαῶν.
χωρὶc δ' 'Ατρεΐδῃc 'Αγαμέμνονι καὶ Μενελάῳ
δῶκεν 'Ιηcονίδηc ἀγέμεν μέθυ, χίλια μέτρα.
ἔνθεν ἄρ' οἰνίζοντο καρηκομόωντεc 'Αχαιοί,
ἄλλοι μὲν χαλκῷ, ἄλλοι δ' αἴθωνι cιδήρῳ,
ἄλλοι δὲ Fρινοῖc, ἄλλοι δ' αὐτῇcι βόεccιν,
ἄλλοι δ' ἀνδραπόδεccι· τίθεντο δὲ δαῖτα θάλειαν.
παννύχιοι μὲν ἔπειτα καρηκομόωντεc 'Αχαιοί
δαίνυντο, Τρῶεc δὲ κατὰ πτόλιν ἠδ' ἐπίκουροι·

449—50 = *M* 5—6 454 = *Λ* 517 455 = *ν* 140. *Θ* 201 460 = *O* 499. *B* 140 462 = *M* 31 464 = *E* 274 468—9 cf. *Φ* 41 475^b = *γ* 420 476^a = *Σ* 354.

448 *ὅτι* D Ambr.: *ὅτε* AC 449 *ἐτεκτήναντο* Hesychius s. v. *νεῶν ὕπερ* 451 *δή τοι* A — *ὅσον* CD et *γρ.* schol. A: *ὅσην* A Ambr. Ar. 452 *τό τ'* A Ambr.: *ὅτ'* CD *τὸ* Ar. *γρ. τὸ δ'* schol. 458 *δή τοι* D — *ὅσην* A Ambr. 465 *δύσετό τ'* supra *τ'* scripto *δ* A: *δύσετί τ'* C *δύσσετό τ'* D; hoc versu nescio an olim carmen finitum sit 467 *παρέσταν* Bentley, cf. *Λ* 733; equidem in recenti carmine utrum digamma neglectum an versum male tornatum potius feram anceps haereo 472 *ἔνθ' ἄρα* Bentley 474 *αὐτοῖσι* C 475 *ἀθετεῖται* schol. A, cf. *H* 465 — *ἀνδραπόδοισι* Ar.

παννύχιοc δέ cφιν κακὰ μήδετο μητίετα Ζεύc
cμερδαλέα κτυπέων. τοὺc δὲ χλωρὸν δFέοc ᾕρει,
Fοῖνον δ' ἐκ δεπάων χαμάδιc χέFον, οὐδέ τιc ἔτλη
πρὶν πιέειν, πρὶν λεῖψαι ὑπερμενέι Κρονίωνι.
κοιμήcαντ' ἄρ' ἔπειτα καὶ ὕπνου δῶρον ἕλοντο.

ΚΟΛΟΣ ΜΑΧΗ.

'Ηὼc μὲν κροκόπεπλοc ἐκίδνατο πᾶcαν ἐπ' αἶαν,
Ζεὺc δὲ θεῶν ἀγορὴν ποιήcατο τερπικέραυνοc
ἀκροτάτῃ κορυφῇ πολυδειράδοc Οὐλύμποιο.
αὐτὸc δέ cφ' ἀγόρευε, θεοὶ δ' ὑπὸ πάντεc ἄκουον·
„κέκλυτέ μευ, πάντεc τε θεοὶ πᾶcαί τε θέαιναι,
ὄφρ' εἴπω τά με θυμὸc ἐνὶ cτήθεccι κελεύει.
μήτε τιc οὖν θήλεια θεὸc τό γε μήτε τιc ἄρcην
πειράτω διακέρcαι ἐμὸν Fέποc, ἀλλ' ἅμα πάντεc
αἰνεῖτ', ὄφρα τάχιcτα τελευτήcω τάδε Fέργα.
ὃν δ' ἂν ἐγὼν ἀπάνευθε θεῶν ἐθέλοντα νοήcω
ἐλθόντ' ἢ Τρώεccιν ἀρηγέμεν ἢ Δαναοῖcιν,
πληγεὶc οὐ κατὰ κόcμον ἐλεύcεται Οὔλυμπόνδε·
ἤ μιν ἑλὼν Fρίψω ἐc Τάρταρον ἠερόεντα,
τῆλε μάλ', ἧχι βάθιcτον ὑπὸ χθονόc ἐcτι βέρεθρον,
ἔνθα cιδήρειαί τε πύλαι καὶ χάλκεοc οὐδόc,
τόccον ἔνερθ' 'Αίδεω, ὅcον οὐρανόc ἐcτ' ἀπὸ γαίηc·
γνώcετ' ἔπειθ' ὅcον εἰμὶ θεῶν κάρτιcτοc ἁπάντων.
εἰ δ' ἄγε πειρήcαcθε, θεοί, ἵνα Fείδετε πάντεc·

479^b = *Θ* 77. *P* 67. *λ* 43 . . 482 = *I* 713. *τ* 427. 1 = *Ω* 695 3 = *Λ* 499 5—6 = *T* 101—2 6 = *H* 68 10 = *B* 391 11 = *N* 9 13^b = Hes. theog. 721 16 = Hes. theog. 720 18 cf. *Λ* 302.

481 *πρὶν πιέειν: πιέμεναι* Ar. 482 una cum *Θ* 1 sustulit Zen.
Liber *Θ* post libros *M—O* veteri Iliadi una cum libro *I* adiectus esse videtur, ut et consilium Iovis ceteros deos a proeliis mortalium arcentis planius, quam in libro undecimo *Λ* 74 factum erat, aperiretur et ad legationem principum Achivorum auxilium Achillis implorantium quasi via praemuniretur. Ceterum nescio an exordium libri (*Θ* 1—27), quod egregia quadam maiestate et rerum et elocutionis excellit, ceteris partibus huius libri antiquius sit et primitus ut libris *Λ—O* coniunctis abiecto vetere principio libri *Λ* praefigeretur destinatum fuerit; cf. prol. p. 12 v. 1 ante versum 53 posuit Zen. 6 om. AD, habet C et D in marg. 7 *θεῶν* Ar. 10 *ἀπάνευθε* codd.: *ἀπάτερθε* Aristoph. *μετόπισθε* Zen. 15 secl. Bekker, cf. Hes. theog. 732 16 *'Αίδεω* codd. Iliadis: *ὑπὸ γῆς* Hes. theog. 721.

σειρὴν χρυσείην ἐξ οὐρανόθεν κρεμάσαντες, **15**
πάντες τ' ἐξάπτεσθε θεοὶ πᾶσαί τε θέαιναι·
ἀλλ' οὐκ ἂν Fερύσαιτ' ἐξ οὐρανόθεν πεδίονδε
Ζῆν' ὕπατον μήστωρ', οὐδ' εἰ μάλα πολλὰ κάμοιτε.
ἀλλ' ὅτε δὴ καὶ ἐγὼ πρόφρων ἐθέλοιμι Fερύσσαι,
αὐτῇ κεν γαίῃ Fερύσαιμ' αὐτῇ τε θαλάσσῃ·
σειρὴν μέν κεν ἔπειτα περὶ ῥίον Οὐλύμποιο
δησαίμην, τὰ δέ κ' αὖτε μετήορα πάντα γένοιτο.
τόσσον ἐγὼ περί τ' εἰμὶ θεῶν, περί τ' εἴμ' ἀνθρώπων."
ὣς ἔφαθ', οἳ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ
μῦθον ἀγασσάμενοι· μάλα γὰρ κρατερῶς ἀγόρευσεν.
ὀψὲ δὲ δὴ μετέFειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
„ὦ πάτερ ἡμέτερε Κρονίδη, ὕπατε κρειόντων,
εὖ νυ καὶ ἡμεῖς Fίδμεν ὅ τοι σθένος οὐκ ἐπιFεικτόν·
ἀλλ' ἔμπης Δαναῶν ὀλοφυρόμεθ' αἰχμητάων,
οἵ κεν δὴ κακὸν οἶτον ἀναπλήσαντες ὄλωνται.
ἀλλ' ἤ τοι πολέμου μὲν ἀφεξόμεθ', ὡς σὺ κελεύεις·
βουλὴν δ' Ἀργείοις ὑποθησόμεθ', ἥ τις ὀνήσει,
ὡς μὴ πάντες ὄλωνται ὀδυσσαμένοιο τεοῖο."
τὴν δ' ἐπιμειδήσας προσέφη νεφεληγερέτα Ζεύς·
„θάρσει, τριτογένεια, φίλον τέκος· οὔ νύ τι θυμῷ
πρόφρονι μυθέομαι, ἐθέλω δέ τοι ἤπιος εἶναι."
ὣς Fειπὼν ὑπ' ὄχεσφι τιτύσκετο χαλκόποδ' ἵππω,
ὠκυπέτα, χρυσέῃσι Fεθείρῃσιν κομόωντε,
χρυσὸν δ' αὐτὸς ἔδυνε περὶ χροΐ, γέντο δ' ἱμάσθλην
χρυσείην εὔτυκτον, ἑοῦ δ' ἐπεβήσετο δίφρου.
μάστιξεν δ' ἐλάαν· τὼ δ' οὐκ ἀFέκοντε πετέσθην
μεσσηγὺς γαίης τε καὶ οὐρανοῦ ἀστερόεντος.
Ἴδην δ' ἵκανεν πολυπίδακα, μητέρα θηρῶν,

28 = *Γ* 95 29 = *I* 431. 694 30 = *Π* 94 et *E* 825 31 = *α* 45. *ω* 473 32—7 = 463—8 38—40 = *X* 182—4 46 = *E* 769 41—4 = *N* 23—6 45 = *E* 366 46 = *E* 769 47 = *Ξ* 283. *O* 151 48 = *ϑ* 363.

20 *πάντες τ'* C: *πάντες δ'* AD 22 *μήστωρ'*: *πάντων* Aristot. de part. an. c. 4 — *κάμοιτε* codd.: *γρ. πάθοιτε* A 23 *πρόφρων*: *πρόσσω* Ptolemaeus Oroandae — *ἐθέλωμι* Ar. 25 et 26 damnat Zen. 28—40 *ἀθετοῦνται* schol. A, adiecti hi versus esse videntur, ut ne Minerva Ulyssi et Diomedi opitulans (*K* 507. *Λ* 438. *O* 668) et Achivos ad rem strenue agendam exhortans (*P* 544) cum hoc loco aperte pugnare videretur 29 *γρ. φρασσάμενοι* schol. A — *ἀγόρευε* D 35 *ὡς* A Ar.: *ἤ* C *εἰ* D et *γρ.* schol. A 37 om. Zen. — *τεεῖο* mavult Dronke Rh. Mus. IX 111 44 *γρ. ἐπεβήσατο* A 45 *ἄκοντε* codd. 48 *ἔνθα τε* C: *ἔνθα δὲ* AD.

Γάργαρον, ἔνθα τέ Fοι τέμενος βωμός τε θυήεις. **15**
ἔνθ' ἵππους ἔστησε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε,
λύσας ἐξ ὀχέων, κατὰ δ' ἠέρα πουλὺν ἔχευεν.
αὐτὸς δ' ἐν κορυφῇσι καθέζετο κύδεϊ γαίων,
εἰσορόων Τρώων τε πόλιν καὶ νῆας Ἀχαιῶν.
οἳ δ' ἄρα δεῖπνον ἕλοντο καρηκομόωντες Ἀχαιοί
ῥίμφα κατὰ κλισίας, ἀπὸ δ' αὐτοῦ θωρήσσοντο.
Τρῶες δ' αὖθ' ἑτέρωθεν ἀνὰ πτόλιν ὁπλίζοντο,
παυρότεροι· μέμασαν δὲ καὶ ὧς ὑσμῖνι μάχεσθαι,
χρειοῖ ἀναγκαίῃ, πρό τε παίδων καὶ πρὸ γυναικῶν.
πᾶσαι δ' ὠίγνυντο πύλαι, ἐκ δ' ἔσσυτο λαός,
πεζοί θ' ἱππῆές τε· πολὺς δ' ὀρυμαγδὸς ὀρώρει.
οἳ δ' ὅτε δή ῥ' ἐς χῶρον ἕνα ξυνιόντες ἵκοντο,
σύν ῥ' ἔβαλον Fρινούς, σὺν δ' ἔγχεα καὶ μένε' ἀνδρων
χαλκεοθωρήκων· ἀτὰρ ἀσπίδες ὀμφαλόεσσαι
ἔπληντ' ἀλλήλῃσι, πολὺς δ' ὀρυμαγδὸς ὀρώρει.
ἔνθα δ' ἅμ' οἰμωγή τε καὶ εὐχωλὴ πέλεν ἀνδρῶν
ὀλλύντων τε καὶ ὀλλυμένων, ῥέFε δ' αἵματι γαῖα.
ὄφρα μὲν ἠὼς ἦν καὶ ἀFέξετο ἱερὸν ἦμαρ,
τόφρα μάλ' ἀμφοτέρων βέλε' ἥπτετο, πῖπτε δὲ λαός.
ἦμος δ' ἠέλιος μέσον οὐρανὸν ἀμφιβεβήκει,
καὶ τότε δὴ χρύσεια πατὴρ ἐτίταινε τάλαντα,
ἐν δ' ἐτίθει δύο κῆρε τανηλεγέος θανάτοιο,
Τρώων θ' ἱπποδάμων καὶ Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων,
ἕλκε δὲ μέσσα λαβών· ῥέπε δ' αἴσιμον ἦμαρ Ἀχαιῶν.
αἱ μὲν Ἀχαιῶν κῆρες ἐπὶ χθονὶ πουλυβοτείρῃ
ἑζέσθεν, Τρώων δὲ πρὸς οὐρανὸν εὐρὺν ἄερθεν.
αὐτὸς δ' ἐξ Ἴδης μεγάλ' ἔκτυπε, δαιόμενον δέ
ἧκε σέλας μετὰ λαὸν Ἀχαιῶν. οἳ δὲ Fιδόντες
θάμβησαν, καὶ πάντας ὑπὸ χλωρὸν δFέος εἷλεν.
ἔνθ' οὔτ' Ἰδομενεὺς τλῆ μίμνειν οὔτ' Ἀγαμέμνων,
οὔτ' Αἴαντε δύω μενέτην, θεράποντες Ἄρηος.
Νέστωρ οἶος ἔμιμνε Γερήνιος, οὖρος Ἀχαιῶν,

49—50 = *E* 775—6 51^{b} = *Λ* 405 52 = *Λ* 82 58—9 = *B* 809—10 60—5 = *Δ* 446—51 66 = *Λ* 84. *ι* 56 67 = *Λ* 85. *O* 319. *Π* 778. 68 = *δ* 400. *Π* 777 69—70 = *X* 209—10 71 = *Γ* 127 72 = *X* 212 77^{b} = *H* 479 80^{b} = *Λ* 840.

50 *κατὰ*: *περὶ* D, cf. *E* 776 53 cf. ad *Θ* 1 54 *ἀπὸ δ' αὐτοῦ*: *γρ. τοὶ δ' αὐτόθι* schol. A 55 *ὁπλίζοντο* Ar.: *ὡπλίζοντο* codd. 60 *γρ. ἵκανον* A 68 *γρ. ἀμφιβεβήκειν* schol. A 73—4 *ἀθετοῦνται* schol. A 74 *ἕζεσθεν* schol. A: *ἑζέσθην* ACD 77 *γρ. ἦρει* schol. A, cf. *H* 479. *P* 67 79 *οὔτ' Αἴαντε δύω* C: *οὔτε δύ' Αἴαντες* A *οὐδὲ δύ' Αἴαντες* D.

οὔ τι Fεκών, ἀλλ' ἵππος ἐτείρετο, τὸν βάλεν ἰῷ
δῖος Ἀλέξανδρος, Ἑλένης πόσις ἠυκόμοιο,
ἄκρην κὰκ κορυφήν, ὅθι τε πρῶται τρίχες ἵππων
κρανίῳ ἐμπεφύασι, μάλιστα δὲ καίριόν ἐστιν.
ἀλγήσας δ' ἀνέπαλτο, βέλος δ' εἰς ἐγκέφαλον δῦ,
σὺν δ' ἵππους ἐτάραξε κυλινδόμενος περὶ χαλκῷ.
ὄφρ' ὁ γέρων ἵπποιο παρηορίας ἀπέταμνεν
φασγάνῳ ἀΐσσων, τόφρ' Ἕκτορος ὠκέες ἵπποι
ἦλθον ἀν' ἰωχμόν, θρασὺν ἡνίοχον φορέοντες
Ἕκτορα. καί νύ κεν ἔνθ' ὁ γέρων ἀπὸ θυμὸν ὄλεσσεν,
εἰ μὴ ἄρ' ὀξὺ νόησε βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης.
σμερδαλέον δ' ἐβόησεν ἐποτρύνων Ὀδυσῆα·
„διογενὲς Λαερτιάδη, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
πῇ φεύγεις μετὰ νῶτα βαλὼν κακὸς ὣς ἐν ὁμίλῳ;
μή τίς τοι φεύγοντι μεταφρένῳ ἐν δόρυ πήξῃ.
ἀλλὰ μέν', ὄφρα γέροντος ἀπώσομεν ἄγριον ἄνδρα."
ὣς ἔφατ', οὐδ' ἐσάκουσε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς,
ἀλλὰ παρήιξεν κοίλας ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν.
Τυδεΐδης δ' αὐτός περ ἐὼν προμάχοισιν ἐμίχθη,
στῆ δὲ πρόσθ' ἵππων Νηληιάδαο γέροντος,
καί μιν φωνήσας Fέπεα πτερόεντα προσηύδα·
„ὦ γέρον, ἦ μάλα δή σε νέοι τείρουσι μαχηταί,
σὴ δὲ βίη λέλυται, χαλεπὸν δέ σε γῆρας ὀπάζει,
ἠπεδανὸς δέ νύ τοι θεράπων, βραδέες δέ τοι ἵπποι.
ἀλλ' ἄγ' ἐμῶν ὀχέων ἐπιβήσεο, ὄφρα Fίδηαι,
οἷοι Τρώιοι ἵπποι, ἐπιστάμενοι πεδίοιο
κραιπνὰ μάλ' ἔνθα καὶ ἔνθα διωκέμεν ἠδὲ φέβεσθαι,
οὕς ποτ' ἀπ' Αἰνείαν ἑλόμην, μήστωρα φόβοιο.
τούτω μὲν θεράποντε κομείτων, τώδε δὲ νῶι
Τρωσὶν ἐφ' ἱπποδάμοις ἰθύνομεν, ὄφρα καὶ Ἕκτωρ
Fείσεται, εἰ καὶ ἐμὸν δόρυ μαίνεται ἐν παλάμῃσιν."
ὣς ἔφατ', οὐδ' ἀπίθησε Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ.
Νεστορέας μὲν ἔπειθ' ἵππους θεράποντε κομείτην,
ἴφθιμος Σθένελός τε καὶ Εὐρυμέδων ἀγαπήνωρ·

82 = Γ 329 91 = Γ 374 93 = Β 173 95 = Χ 283 97b = Ι 676. Κ 248. Ψ 729 . . . 99 = Ε 134 101 = Λ 201 103b = Δ 321 105—7 = Ε 221—3 108 cf. Ε 323—4 108b = Ε 272. Ψ 16 110 = Δ 352 et Π 242 111 cf. Π 74—5 112 = Λ 516. Η 43 114a = Ψ 511.

81 ἐτείρετο: γρ. ἐδάμνατο schol. A 83 ὅθι: ἵνα Arist. de gen. an. V 5 87 ἀπέτεμνε D 103 ὀπάζει ACD Ar.: γρ. ἱκάνει schol. A ἐπείγει Ixion 108 ἀθετεῖται schol. A — γρ. μήστωρα schol. A: μήστωρε ACD Ar., cf. Ε 272 109 κομείτων A Ar. et γρ. C: κομείτην CD Zen. et γρ. A 111 εἰ CD et γρ. A: η A 113 κομείτην AD: κομίτην C, fort. κομήτην, cf. prol. § 89 114 ἴφθιμος AD: ἴφθιμοι C.

τὼ δ' εἰς ἀμφοτέρω Διομήδεος ἅρματα βήτην.
Νέστωρ δ' ἐν χείρεσσι λάβ' ἡνία σιγαλόεντα,
μάστιξεν δ' ἵππους· τάχα δ' Ἕκτορος ἄγχι γένοντο.
τοῦ δ' ἰθὺς μεμαῶτος ἀκόντισε Τυδέος υἱός.
καὶ τοῦ μέν ῥ' ἀφάμαρτεν, ὁ δ' ἡνίοχον θεράποντα,
υἱὸν ὑπερθύμου Θηβαίου Ἠνιοπῆα,
ἵππων ἡνί' ἔχοντα βάλε στῆθος παρὰ μαζόν.
ἤριπε δ' ἐξ ὀχέων, ὑπερώησαν δέ Fοι ἵπποι
ὠκύποδες· τοῦ δ' αὖθι λύθη ψυχή τε μένος τε.
Ἕκτορα δ' αἰνὸν ἄχος πύκασε φρένας ἡνιόχοιο.
τὸν μὲν ἔπειτ' εἴασε καὶ ἀχνύμενός περ ἑταίρου
κεῖσθαι, ὁ δ' ἡνίοχον μέθεπε θρασύν. οὐδ' ἄρ' ἔτι δFὴν
ἵππω δευέσθην σημάντορος· αἶψα γὰρ εὗρεν
Fιφιτίδην Ἀρχεπτόλεμον θρασύν, ὅν ῥα τόθ' ἵππων
ὠκυπόδων ἐπέβησε, δίδου δέ Fοι ἡνία χερσίν.
ἔνθα κε λοιγὸς ἔην καὶ ἀμήχανα Fέργα γένοντο,
καί νύ κε σήκασθεν κατὰ Ἴλιον ἠύτε Fάρνες,
εἰ μὴ ἄρ' ὀξὺ νόησε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε.
βροντήσας δ' ἄρα δεινὸν ἀφῆκ' ἀργῆτα κεραυνόν,
κὰδ δὲ πρόσθ' ἵππων Διομήδεος ἧκε χαμᾶζε·
δεινὴ δὲ φλὸξ ὦρτο θεείου καιομένοιο,
τὼ δ' ἵππω δFείσαντε καταπτήτην ὑπ' ὄχεσφιν.
Νέστορα δ' ἐκ χειρῶν φύγον ἡνία σιγαλόεντα·
δFεῖσε δ' ὅ γ' ἐν θυμῷ, Διομήδεα δὲ προσέFειπεν·
„Τυδεΐδη, ἄγε δ' αὖτε φόβονδ' ἔχε μώνυχας ἵππους.
ἦ οὐ γινώσκεις ὅ τοι ἐκ Διὸς οὐχ ἕπετ' ἀλκή;
νῦν μὲν γὰρ τούτῳ Κρονίδης Ζεὺς κῦδος ὀπάζει,
σήμερον· ὕστερον αὖτε καὶ ἡμῖν, αἴ κ' ἐθέλῃσιν,
δώσει. ἀνὴρ δέ κεν οὔ τι Διὸς νόον εἰρύσσαιτο,
οὐδὲ μάλ' ἴφθιμος, ἐπεὶ ἦ πολὺ φέρτερός ἐστιν."
τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης·
„ναὶ δὴ ταῦτά γε πάντα, γέρον, κατὰ μοῖραν ἔFειπες·
ἀλλὰ τόδ' αἰνὸν ἄχος κραδίην καὶ θυμὸν ἱκάνει·

118a = Λ 95 119 = Φ 171 et Ε 580 121a = Π 739 122 = Ο 452 123 = Ε 296 124 = Ρ 83 130—1 = Λ 310—1 132a = Θ 91 139b = Λ 513 141 = Φ 570. Ρ 566 146 = Λ 286 147 = Ο 208. Π 52. σ 274.

116 σιγαλόεντα CD et γρ. A: φοινικόεντα A 123 om. D 128 Ἐρασιπτόλεμον Zen. post 131 in nonnullis exemplaribus additos refert schol. V versus hos: Τρῶες ὑπ' Ἀργείων, ἔλιπον δέ κεν Ἕκτορα δῖον | χαλκῷ δῃωθέντα (δηιόωντα cod.) δάμασσε δέ μιν Διομήδης 133 δ' ἄρα: δὲ Nauck, cf. prol. § 101 137 φύγον AC Ar.: φύγεν D et γρ. A — γρ. φοινικόεντα schol. A 139 δ' αὖτε: νῶι Zen. 140 ὅτι ἐκ CD.

Ἕκτωρ γάρ ποτε φήϲει ἐνὶ Τρώεϲϲ' ἀγορεύων· 15
‚Τυδεΐδηϲ ὑπ' ἐμεῖο φοβεύμενοϲ ἵκετο νῆαϲ.'
ὥϲ ποτ' ἀπειλήϲει· τότε μοι χάνοι εὐρεῖα χθών."
τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα Γερήνιοϲ ἱππότα Νέϲτωρ·
„ὤ μοι, Τυδέοϲ υἱὲ δαΐφρονοϲ, οἷον ἔϜειπεϲ.
εἴ περ γάρ ϲ' Ἕκτωρ γε κακὸν καὶ ἀνάλκιδα φήϲει,
ἀλλ' οὐ πείϲονται Τρῶεϲ καὶ Δαρδανίωνεϲ
καὶ Τρώων ἄλοχοι μεγαθύμων ἀϲπιϲτάων,
τάων ἐν κονίῃϲι βάλεϲ θαλεροὺϲ παρακοίταϲ."
ὣϲ ἄρα φωνήϲαϲ φύγαδ' ἔτραπε μώνυχαϲ ἵππουϲ
αὖτιϲ ἀν' ἰωχμόν· ἐπὶ δὲ Τρῶέϲ τε καὶ Ἕκτωρ
ἠχῇ θεϲπεϲίῃ βέλεα ϲτονόεντα χέϜοντο.
τῷ δ' ἐπὶ μακρὸν ἄυϲε μέγαϲ κορυθαίολοϲ Ἕκτωρ·
„Τυδεΐδη, περὶ μέν ϲε τίον Δαναοὶ ταχύπωλοι
ἕδρῃ τε κρέαϲίν τε ἰδὲ πλείοιϲι δέπαϲϲιν·
νῦν δέ ϲ' ἀτιμήϲουϲι· γυναικὸϲ ἄρ' ἀντὶ τέτυξο.
Ϝέρρε, κακὴ γλήνη, ἐπεὶ οὐ Ϝείξαντοϲ ἐμεῖο
πύργων ἡμετέρων ἐπιβήϲεαι, οὐδὲ γυναῖκαϲ
ἄξειϲ ἐν νήεϲϲι· πάροϲ τοι δαίμονα δώϲω."
ὣϲ φάτο, Τυδεΐδηϲ δὲ διάνδιχα μερμήριξεν
ἵππουϲ τε ϲτρέψαι καὶ ἐναντίβιον μαχέϲαϲθαι.
τρὶϲ μὲν μερμήριξε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν,
τρὶϲ δ' ἄρ' ἀπ' Ἰδαίων ὀρέων κτύπε μητίετα Ζεύϲ,
ϲῆμα τιθεὶϲ Τρώεϲϲι, μάχηϲ ἑτεραλκέα νίκην.
Ἕκτωρ δὲ Τρώεϲϲιν ἐκέκλετο μακρὸν ἀύϲαϲ·
„Τρῶεϲ καὶ Λύκιοι καὶ Δάρδανοι ἀγχιμαχηταί,
ἀνέρεϲ ἔϲτε, φίλοι, μνήϲαϲθε δὲ θούριδοϲ ἀλκῆϲ.
γινώϲκω δ' ὅτι μοι πρόφρων κατένευϲε Κρονίων
νίκην καὶ μέγα κῦδοϲ, ἀτὰρ Δαναοῖϲί γε πῆμα.
νήπιοι, οἳ ἄρα δὴ τάδε τείχεα μηχανόωντο
ἀβλήχρ' οὐδενόϲωρα· τὰ δ' οὐ μένοϲ ἄμμον ἐρύξει,
ἵπποι δὲ ῥέα τάφρον ὑπερθορέονται ὀρυκτήν.

150 = Δ 182 151 = Δ 317 152 = Δ 370 et Η 455
159 = Ο 590 160 = Ε 101 et 347 161 = Δ 257 162 = Μ 311
167 = Ν 455 168ᵇ = Θ 255. Χ 223 172—4 = Λ 285—7. Ο 485—7.
Ρ 183—5 172 = Ζ 110 173 = Λ 286. Ν 150. Ο 425. 486.
174 = Ζ 112 177 cf. Η 436.

152 ἔειπας C 153 φῆσιν Cobet misc. crit. 358 collato α 168 162 πλείοις δεπάεσσιν codd., cf. § 85 163 ἀτιμάσσουσι Nauck — ἀντὶ τέτυξο D Ar.: ἀντ' ἐτέτυξο AC 164—6 damnarunt Aristoph. Ar. 166 τοι πότμον ἐφήσω Zen. 168 τρέψαι D — ὑποτάσσουσι τινές 'ἢ μήτε στρέψαι μήτ' ἀντίβιον μαχέσασθαι' schol. A 170 ἀπ': γρ. ἐπ' A 177—183 vide ad Η 313 177 οἳ Ar.: οἵ Dionysius Sidonius μηχανόωνται C m. pr. 178 ἀμὸν D ἁμὸν AC, cf. prol. p. 127.

ἀλλ' ὅτε κεν δὴ νηυϲὶν ἔπι γλαφυρῇϲι γένωμαι, 15
μνημοϲύνη τιϲ ἔπειτα πυρὸϲ δηΐοιο γενέϲθω,
ὡϲ πυρὶ νῆαϲ ἐνιπρήϲω, κτείνω δὲ καὶ αὐτούϲ
Ἀργείουϲ παρὰ νηυϲίν, ἀτυζομένουϲ ὑπὸ καπνοῦ."
ὣϲ Ϝειπὼν ἵπποιϲιν ἐκέκλετο φώνηϲέν τε·
„Ξάνθε τε καὶ ϲύ, Πόδαργε, καὶ Αἴθων Λάμπε τε δῖε,
νῦν μοι τὴν κομιδὴν ἀποτίνετον, ἣν μάλα πολλήν
Ἀνδρομάχη, θυγάτηρ μεγαλήτοροϲ Ἠετίωνοϲ,
ὑμῖν πὰρ προτέροιϲι μελίφρονα πυρὸν ἔθηκεν
Ϝοῖνόν τ' ἐγκεράϲαϲα πιεῖν, ὅτε θυμὸϲ ἀνώγοι,
ἢ ἐμοί, ὅϲ πέρ Ϝοι θαλερὸϲ πόϲιϲ εὔχομαι εἶναι.
ἀλλ' ἐφομαρτεῖτον καὶ ϲπεύδετον, ὄφρα λάβωμεν
ἀϲπίδα Νεϲτορέην, τῆϲ νῦν κλέϜοϲ οὐρανὸν ἵκει,
πᾶϲαν χρυϲείην ἔμεναι, κανόναϲ τε καὶ αὐτήν,
αὐτὰρ ἀπ' ὤμοιιν Διομήδεοϲ ἱπποδάμοιο
δαιδάλεον θώρηκα, τὸν Ἥφαιϲτοϲ κάμε τεύχων.
εἰ τούτω γε λάβοιμεν, ἐϜελποίμην κεν Ἀχαιούϲ
αὐτονυχὶ νηῶν ἐπιβηϲέμεν ὠκειάων."
ὣϲ ἔφατ' εὐχόμενοϲ, νεμέϲηϲε δὲ πότνια Ἥρη,
ϲείϲατο δ' εἰνὶ θρόνῳ, ἐλέλιξε δὲ μακρὸν Ὄλυμπον,
καί ῥα Ποϲειδάωνα μέγαν θεὸν ἀντίον ηὔδα·
„ὢ πόποι, Ἐννοϲίγαι' εὐρυϲθενέϲ, οὐδέ νυ ϲοί περ
ὀλλυμένων Δαναῶν ὀλοφύρεται ἐν φρεϲὶ θυμόϲ;
οἳ δέ τοι εἰϲ Ἑλίκην τε καὶ Αἰγὰϲ δῶρ' ἀνάγουϲιν
πολλά τε καὶ χαρίεντα. ϲὺ δέ ϲφιϲι βούλεο νίκην.
εἴ περ γάρ κ' ἐθέλοιμεν, ὅϲοι Δαναοῖϲιν ἀρωγοί,
Τρῶαϲ ἀπώϲαϲθαι καὶ ἐρυκέμεν εὐρύοπα Ζῆν',
αὐτοῦ κ' ἔνθ' ἀκάχοιτο καθήμενοϲ οἶοϲ ἐν Ἴδῃ."
τὴν δὲ μέγ' ὀχθήϲαϲ προϲέφη κρείων Ἐνοϲίχθων·
„Ἥρη ἀπτοϜεπέϲ, ποῖον τὸν μῦθον ἔϜειπεϲ;
οὐκ ἂν ἔγωγ' ἐθέλοιμι Διὶ Κρονίωνι μάχεϲθαι
ἡμέαϲ τοὺϲ ἄλλουϲ, ἐπεὶ ἦ πολὺ φέρτερόϲ ἐϲτιν."
ὣϲ οἳ μὲν τοιαῦτα πρὸϲ ἀλλήλουϲ ἀγόρευον·
τῶν δ', ὅϲον ἐκ νηῶν ἀπὸ πύργου τάφροϲ ἔϜεργεν,

182 = Ξ 47 183 cf. Ι 243 184 = Ψ 442 185 cf. Τ 400 187 = Ζ 395 191 = Ψ 414. Μ 412 201 = Η 455 204ᵇ = Η 21 206ᵇ = Ξ 265. Ω 331. 208 = Λ 517 et Λ 751 210—1 = Υ 134—5 212 = Ε 274.

183 om. ACD, habent GH et Eust. — γρ. περὶ καπνῷ Eust. 185 ἀθετεῖται schol. A 189 damnarunt Aristoph. Ar., supplendo et emendando locum tentavit Friedlaender, an. hom. p. 460 — ἀνώγει C 190 ὅς περ: ὅστις C 191 ὄφρα ACD Ar.: γρ. αἴ κε schol. A 196 γε Thiersch: κε codd. 197 αὐτονυχεὶ CD 206 Ζῆν' ACD Ζῆν Hermann, cf. prol. § 69 207 ἔνθα κάθοιτ' ἀκαχήμενος Zen. 209 γρ. ἀπτοεπές schol. A et Et. M. 133, 43, ἀεπτοεπές Wackernagel 213 γρ. ἀπὸ τάφρου πύργος schol. A — γρ. ἔρυκε Ar.

πλῆθεν ὁμῶς ἵππων τε καὶ ἀνδρῶν ἀσπιστάων 15
Ϝειλομένων· Ϝείλει δὲ θοῷ ἀτάλαντος Ἄρηι
Ἕκτωρ Πριαμίδης, ὅτε Ϝοι Ζεὺς κῦδος ἔδωκεν.
καί νύ κ' ἐνέπρησεν πυρὶ κηλέῳ νῆας ἐϜίσας,
εἰ μὴ ἐπὶ φρεσὶ θῆκ' Ἀγαμέμνονι πότνια Ἥρη
αὐτῷ ποιπνύσαντι θοῶς ὀτρῦναι Ἀχαιούς.
βῆ δ' ἰέναι παρά τε κλισίας καὶ νῆας Ἀχαιῶν,
πορφύρεον μέγα φᾶρος ἔχων ἐν χειρὶ παχείῃ,
στῆ δ' ἐπ' Ὀδυσσῆος μεγακήτεϊ νηὶ μελαίνῃ,
ἥ ῥ' ἐν μεσσάτῳ ἔσκε γεγωνέμεν ἀμφοτέρωσε·
[ἠμὲν ἐπ' Αἴαντος κλισίας Τελαμωνιάδαο
ἠδ' ἐπ' Ἀχιλλῆος, τοί ῥ' ἔσχατα νῆας ἐϜίσας
εἴρυσαν, ἠνορέῃ πίσυνοι καὶ κάρτεϊ χειρῶν.]
ἤυσεν δὲ διαπρύσιον Δαναοῖσι γεγωνώς·
„αἰδώς, Ἀργεῖοι, κάκ' ἐλέγχεα, Ϝεῖδος ἀγητοί·
πῇ ἔβαν εὐχωλαί, ὅτε δὴ φάμεν εἶναι ἄριστοι,
[ἅς, ὁπότ' ἐν Λήμνῳ, κενεαυχέες ἠγοράασθε,
ἔσθοντες κρέα πολλὰ βοῶν ὀρθοκραιράων,
πίνοντες κρητῆρας ἐπιστεφέας Ϝοίνοιο,]
Τρώων ἄνθ' ἑκατόν τε διηκοσίων τε Ϝέκαστος
στήσεσθ' ἐν πολέμῳ· νῦν δ' οὐδ' ἑνὸς ἄξιοί εἰμεν
Ἕκτορος, ὃς τάχα νῆας ἐνιπρήσει πυρὶ κηλέῳ.
Ζεῦ πάτερ, ἦ ῥά τιν' ἤδη ὑπερμενέων βασιλήων
τῇδ' ἄτῃ ἄασας καί μιν μέγα κῦδος ἀπεύρας;
οὐ μὲν δή ποτέ φημι τεὸν περικαλλέα βωμόν
νηὶ πολυκλήϜιδι παρελθέμεν ἐνθάδε Ϝέρρων,
ἀλλ' ἐπὶ πᾶσι βοῶν δημὸν καὶ μηρί' ἔκηα,
Ϝιέμενος Τροίην εὐτείχεον ἐξαλαπάξαι.
ἀλλὰ Ζεῦ τόδε πέρ μοι ἐπικρήηνον ἐϜέλδωρ·
αὐτοὺς δή περ ἔασον ὑπεκφυγέειν καὶ ἀλύξαι,
μηδ' οὕτω Τρώεσσιν ἔα δάμνασθαι Ἀχαιούς"
ὣς φάτο, τὸν δὲ πατὴρ ὀλοφύρατο δάκρυ χέϜοντα,

216 = *Λ* 300. *T* 204   218[a] = *ε* 427. *σ* 158   220 = *Λ* 617. *N* 167   222–6 = *Λ* 5—9   227 = *Λ* 275. 586. *P* 247. *M* 439. *N* 149   228 = *E* 787   229 cf. *B* 339   231[b] = *μ* 348   232 = *β* 431   235 cf. *O* 507   241 = *Λ* 129   242 = *Λ* 455   244 = *O* 376   245 = *P* 648.

214 *πλῆσθεν* C   217 *κεν ἔπρησεν* AD   224—6 (= *Λ* 7—9) om. ACD, habet Eust.   228 *ἐλέγχεα* ACD, cf. *E* 787   230—32 a cyclico poeta interpolati esse videntur ex genuino versu *πῇ ἔβαν εὐχωλαί, ἃς πολλὰ μάλ' ἠγοράασθε*, cf. prol. p. 21   231 damnavit Ar.   233 fort. *δ' ἀνθ'*   234 *δ'* om. Ar.   235 damnarunt Aristoph. Ar.   237 *ἄασας* C: *ἄσας* AD Ambr., cf. prol. p. 177 — *ἀπηύρας* codd., cf. prol. p. 112   240 *ἔκηα* CD et γρ. A: *ἔκηον* A   *ἔκαιον* Ambr.   241 *εὐτειχέα* Nauck   244 om. Ambr.   245 *ὀλοφύρατο* D et γρ. A: *ὀλοφύρετο* AC.

νεῦσε δέ Ϝοι λαὸν σόον ἔμμεναι οὐδ' ἀπολεῖσθαι. 15
αὐτίκα δ' αἰετὸν ἧκε, τελειότατον πετεηνῶν,
νεβρὸν ἔχοντ' ὀνύχεσσι, τέκος ἐλάφοιο ταχείης·
πὰρ δὲ Διὸς βωμῷ περικαλλέι κάββαλε νεβρόν,
ἔνθα πανομφαίῳ Ζηνὶ ῥέζεσκον Ἀχαιοί.
οἳ δ' ὡς οὖν ἐϜίδονθ' ὅ τ' ἄρ' ἐκ Διὸς ἤλυθεν ὄρνις,
μᾶλλον ἐπὶ Τρώεσσι θόρον, μνήσαντο δὲ χάρμης.
ἔνθ' οὔ τις πρότερος Δαναῶν, πολλῶν περ ἐόντων,
εὔξατο Τυδεΐδαο πάρος σχέμεν ὠκέας ἵππους
τάφρου τ' ἐξελάσαι καὶ ἐναντίβιον μαχέσασθαι,
ἀλλὰ πολὺ πρῶτος Τρώων ἕλεν ἄνδρα κορυστήν,
Φραδμονίδην Ἀγέλαον. ὃ μὲν φύγαδ' ἔτραπεν ἵππους·
τῷ δὲ μεταστρεφθέντι μεταφρένῳ ἐν δόρυ πῆξεν
ὤμων μεσσηγύς, διὰ δὲ στήθεσφιν ἔλασσεν.
ἤριπε δ' ἐξ ὀχέων, ἀράβησε δὲ τεύχε' ἐπ' αὐτῷ.
τὸν δὲ μετ' Ἀτρεΐδαι Ἀγαμέμνων καὶ Μενέλαος,
τοῖσι δ' ἐπ' Αἴαντες θοῦριν ἐπιϜειμένοι ἀλκήν,
τοῖσι δ' ἐπ' Ἰδομενεὺς καὶ ὀπάων Ἰδομενῆος
Μηριόνης, ἀτάλαντος Ἐνυαλίῳ ἀνδρεϊφόντῃ,
τοῖσι δ' ἐπ' Εὐρύπυλος Εὐαίμονος ἀγλαὸς υἱός·
Τεῦκρος δ' εἴνατος ἦλθε, παλίντονα τόξα τιταίνων,
στῆ δ' ἄρ' ὑπ' Αἴαντος σάκεϊ Τελαμωνιάδαο.
ἔνθ' Αἴας μὲν ὑπεξέφερεν σάκος· αὐτὰρ ὅ γ' ἥρως
παπτήνας, ἐπεὶ ἄρ τιν' ὀιστεύσας ἐν ὁμίλῳ
βεβλήκοι, ὃ μὲν αὖθι πεσὼν ἀπὸ θυμὸν ὄλεσσεν,
αὐτὰρ ὃ αὖτις ἰών, πάις ὣς ὑπὸ μητέρα, δύσκεν
εἰς Αἴανθ'· ὃ δέ μιν σάκεϊ κρύπτασκε φαεινῷ.
ἔνθα τίνα πρῶτον Τρώων ἕλε Τεῦκρος ἀμύμων;
Ὀρσίλοχον μὲν πρῶτα καὶ Ὄρμενον ἠδ' Ὀφελέστην
Δαίτορά τε Χρομίον τε καὶ ἀντίθεον Λυκοφόντην
καὶ Πολυαιμονίδην Ἀμοπάονα καὶ Μελάνιππον.

246[b] = *Λ* 117   247 = *Ω* 315   252 = *Ξ* 441. *O* 380   256[b] = *Δ* 457   258—60 = *E* 40–2   260 = *E* 294   262—5 = *H* 164—7   267 = *Σ* 193   273[a] = *E* 703   274[b] = *Φ* 210.

246 *ἀπολεῖσθαι* Ar., quod collatis *ι* 496 et *μ* 230 defendit Naber quaest. hom. 103: *ἀπολέσθαι* codd., *ὀλέεσθαι* malo   249 *κάμβαλε* C γρ. *θήκατο* A   253 hinc novum carmen ordiri statuit Lachmann Betr. p. 23   257 γρ. *ἔτρεπεν* A   260 γρ. *ὀχέων ὑπερώησαν δὲ οἵ ἵπποι* A   261—5 ab interpolatore *Τεύκρου ἀριστείαν* inserente interpolatos esse ducit Friedlaender an. hom. p. 464   266 *ἔννατος* Nauck   267 *στῆ δ' ἄρ' ὑπ'* CD et γρ. A: *στῆ δὲ παρ'* A   270 *βεβλήκοι* C Ar.: *βεβλήκει* AD, cf. Bekker Hom. Bl. II 47   274 *ἠδὲ Φολέστην* H   276 *Ἀμοπάονα* AD: *Ἁμοπάονα* C, γρ. *ἅμ' ὀπάονα* schol. A et Eust.

[πάντας ἐπασσυτέρους πέλασε χθονὶ πουλυβοτείρῃ.] 15
τὸν δὲ Fιδὼν γήθησε Fάναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων,
τόξου ἄπο κρατεροῦ Τρώων ὀλέκοντα φάλαγγας·
στῆ δὲ παρ' αὐτὸν ἰών, καί μιν πρὸς μῦθον ἔFειπεν·
„Τεῦκρε, φίλη κεφαλή, Τελαμώνιε, κοίρανε λαῶν,
βάλλ' οὕτως, αἴ κέν τι φόως Δαναοῖσι γένηαι
πατρί τε σῷ Τελαμῶνι, ὅ σ' ἔτρεφε τυτθὸν ἐόντα
καί σε νόθον περ ἐόντα κομίσσατο Fῷ ἐνὶ Fοίκῳ·
τὸν καὶ τηλόθ' ἐόντα ἐυκλεFίης ἐπίβησον.
σοὶ δ' ἐγὼ ἐκFερέω ὡς καὶ τετελεσμένον ἔσται·
αἴ κέν μοι δῴῃ Ζεύς τ' αἰγίοχος καὶ Ἀθήνη
Ἴλιον ἐξαλαπάξαι, ἐυκτίμενον πτολίεθρον,
πρώτῳ τοι μετ' ἐμὲ πρεσβήιον ἐν χερὶ θήσω,
ἢ τρίποδ' ἠὲ δύω ἵππους αὐτοῖσιν ὄχεσφιν
ἠὲ γυναῖχ', ἥ κέν τοι ὁμὸν λέχος εἰσαναβαίνοι.“
    τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσεφώνεε Τεῦκρος ἀμύμων·
„Ἀτρεΐδη κύδιστε, τί με σπεύδοντα καὶ αὐτόν
ὀτρύνεις; οὐ μέν τοι, ὅση δύναμίς γε πάρεστιν,
παύομαι, ἀλλ' ἐξ οὗ προτὶ Ἴλιον ὠσάμεθ' αὐτούς,
ἐκ τοῦ δὴ τόξοισι δεδεγμένος ἄνδρας ἐναίρω.
ὀκτὼ δὴ προέηκα τανυγλώχινας ὀιστούς,
πάντες δ' ἐν χροῒ πῆχθεν ἀρηιθόων αἰζηῶν·
τοῦτον δ' οὐ δύναμαι βαλέειν κύνα λυσσητῆρα.“
    ἦ ῥα, καὶ ἄλλον ὀιστὸν ἀπὸ νευρῆφιν ἴαλλεν
Ἕκτορος ἀντικρύ, βαλέειν δέ Fε Fίετο θυμός.
καὶ τοῦ μέν ῥ' ἀφάμαρθ', ὁ δ' ἀμύμονα Γοργυθίωνα,
υἱὸν ἐὺν Πριάμοιο, κατὰ στῆθος βάλεν ἰῷ,
τόν ῥ' ἐξ Αἰσύμηθεν ὀπυιομένη τέκε μήτηρ,
καλὴ Καστιάνειρα, δέμας FεFικυῖα θεῇσιν.
μήκων δ' ὡς ἑτέρωσε κάρη βάλεν, ἥ τ' ἐνὶ κήπῳ
καρπῷ βριθομένη νοτίῃσί τε Fειαρινῇσιν·
ὣς ἑτέρωσ' ἤμυσε κάρη πήληκι βαρυνθέν.
    Τεῦκρος δ' ἄλλον ὀιστὸν ἀπὸ νευρῆφιν ἴαλλεν
Ἕκτορος ἀντικρύ, βαλέειν δέ Fε Fίετο θυμός.

277 = *M* 194. *Π* 418   278 = *Δ* 255   280 = *H* 46 281^{b} = *H* 234 282^{b} = *Λ* 223 283^{b} = *X* 480   286 cf. *Λ* 212   288 = *Δ* 33   298 = *O* 315   302 = 119 303^{b} = *N* 586   309 = *O* 458 et *Θ* 300   309—10 = 300—1.

277 om. ACD, habent HS   284 damnarunt Aristoph. Ar., ne scripsit quidem Zen., habent codd., cf. *M* 371   287 *αἴ κεν ἐμοὶ* Nauck *δῴη* ACD   288 *Ἰλίου* codd., cf. *B* 133   289 *χειρὶ θείω* D   290 *ἵππω* Zen. Aristoph.   294 *τοι* CD: *μοι* A   295 *γρ. παύσομαι* Eust.   296 *δεδεχμένος* Herodianus   299 *γρ. λωβητῆρα* Eust.   304 *Αἰσύμηθεν* codd.: *Αἰσύμνηθεν* Zen. Aristoph. Ar.   305 *Κασσιέπεια θεοῖς δέμας εἰοικυῖα* Athenaeus XIV p. 632 F.

ἀλλ' ὅ γε καὶ τόθ' ἅμαρτε· παρέσφηλεν γὰρ Ἀπόλλων· 15
ἀλλ' Ἀρχεπτόλεμον, θρασὺν Ἕκτορος ἡνιοχῆα,
Fιέμενον πόλεμόνδε βάλε στῆθος παρὰ μαζόν.
ἤριπε δ' ἐξ ὀχέων, ὑπερώησαν δέ Fοι ἵπποι
ὠκύποδες· τοῦ δ' αὖθι λύθη ψυχή τε μένος τε.
Ἕκτορα δ' αἰνὸν ἄχος πύκασε φρένας ἡνιόχοιο.
τὸν μὲν ἔπειτ' εἴασε καὶ ἀχνύμενός περ ἑταίρου,
Κεβριόνην δ' ἐκέλευσεν ἀδελφεὸν ἐγγὺς ἐόντα
ἵππων ἡνί' ἑλεῖν· ὁ δ' ἄρ' οὐκ ἀπίθησεν ἀκούσας.
αὐτὸς δ' ἐκ δίφροιο χαμαὶ θόρε παμφανόωντος
σμερδαλέα Fιάχων· ὁ δὲ χερμάδιον λάβε χειρί,
βῆ δ' ἰθὺς Τεύκρου, βαλέειν δέ Fε θυμὸς ἀνώγει.
ἦ τοι ὁ μὲν φαρέτρης ἐξείλετο πικρὸν ὀιστόν,
θῆκε δ' ἐπὶ νευρῇ· τὸν δ' αὖ κορυθαίολος Ἕκτωρ
αὐερύοντα παρ' ὦμον, ὅθι κληFὶς ἀποFέργει
αὐχένα τε στῆθός τε, μάλιστα δὲ καίριόν ἐστιν,
τῇ ῥ' ἐπὶ Fοῖ μεμαῶτα βάλεν λίθῳ ὀκριόεντι,
Fρῆξε δέ Fοι νευρήν· νάρκησε δὲ χεὶρ ἐπὶ καρπῷ.
στῆ δὲ γνὺξ ἐριπών, τόξον δέ Fοι ἔκπεσε χειρός.
Αἴας δ' οὐκ ἀμέλησε κασιγνήτοιο πεσόντος,
ἀλλὰ θέFων περίβη καί Fοι σάκος ἀμφεκάλυψεν.
τὸν μὲν ἔπειθ' ὑποδύντε δύω ἐρίFηρες ἑταῖροι,
Μηκιστεὺς Ἐχίοιο πάις καὶ δῖος Ἀλάστωρ,
νῆας ἔπι γλαφυρὰς φερέτην βαρέα στενάχοντα·
ἂψ δ' αὖτις Τρώεσσιν Ὀλύμπιος ἐν μένος ὦρσεν.
οἳ δ' ἰθὺς τάφροιο βαθείης ὦσαν Ἀχαιούς,
Ἕκτωρ δ' ἐν πρώτοισι κίε σθένεϊ βλεμεαίνων.
ὡς δ' ὅτε τίς τε κύων συὸς ἀγρίου ἠὲ λέοντος
ἅπτηται κατόπισθε, ποσὶν ταχέεσσι διώκων,
ἰσχία τε γλουτούς τε, Fελισσόμενόν τε δοκεύῃ,
ὣς Ἕκτωρ ὤπαζε καρηκομόωντας Ἀχαιούς,
αἰὲν ἀποκτείνων τὸν ὀπίστατον, οἳ δὲ φέβοντο.
αὐτὰρ ἐπεὶ διά τε σκόλοπας καὶ τάφρον ἔβησαν
φεύγοντες, πολλοὶ δὲ δάμεν Τρώων ὑπὸ χερσίν,
οἳ μὲν δὴ παρὰ νηυσὶν ἐρητύοντο μένοντες,

311^{a} = *N* 518   313—7 = 121—5   320 = *Ψ* 509   321 = *E* 302 326^{b} = 84   329 = *E* 309 et *O* 465   331—4 = *N* 420—3   337 = *Λ* 61 et *I* 237   342 = *Λ* 178   343—5 = *O* 1—3   345—7 = *O* 367—9.

311 *καὶ τόθ'*: *γρ. τοῦ μὲν* schol. A   313 *ἱέμενον*: *νισσόμενον* D, *ἵππων ἡνί' ἔχοντα βάλε* *Θ* 121   322 *ἄνωγεν* D   325 *αὖ ἐρύοντα* CD   328 *γρ. χεῖρ'* schol. A   337 *δ' ἐν*: *δὲ* Ar., cf. La Roche Hom. Text. 393   339 *διώκων* A: *πεποιθὼς* CD et *γρ.*A   340 *δοκεύῃ* Nauck: *δοκεύει* codd.   342 *δ' ἐφέβοντο* D.

ἀλλήλοιςί τε κεκλόμενοι καὶ πᾶςι θεοῖςιν 15
χεῖρας ἀνίςχοντες μεγάλ᾽ εὐχετόωντο Fέκαςτος·
Ἕκτωρ δ᾽ ἀμφιπεριςτρώφα καλλίτριχας ἵππους,
Γοργοῦς ὄμματ᾽ ἔχων ἠὲ βροτολοιγοῦ Ἄρηος.
τοὺς δὲ Fιδοῦς᾽ ἐλέηςε θεὰ λευκώλενος Ἥρη,
αἶψα δ᾽ Ἀθηναίην Fέπεα πτερόεντα προςηύδα·
„ὢ πόποι, αἰγιόχοιο Διὸς τέκος, οὐκέτι νῶι
ὀλλυμένων Δαναῶν κεκαδηςόμεθ᾽ ὑςτάτιόν περ;
οἵ κεν δὴ κακὸν οἶτον ἀναπλήςαντες ὄλωνται
ἀνδρὸς ἑνὸς Fριπῇ· ὁ δὲ μαίνεται οὐκέτ᾽ ἀνεκτῶς
Ἕκτωρ Πριαμίδης, καὶ δὴ κακὰ πολλὰ FέFοργεν.“
τὴν δ᾽ αὖτε προςέFειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
„καὶ λίην οὗτός γε μένος θυμόν τ᾽ ὀλέςειεν,
χερςὶν ὑπ᾽ Ἀργείων φθίμενος ἐν πατρίδι γαίῃ·
ἀλλὰ πατὴρ οὑμὸς φρεςὶ μαίνεται οὐκ ἀγαθῇςιν,
ςχέτλιος, αἰὲν ἀλιτρός, ἐμῶν μενέων ἀπερωεύς.
οὐδέ τι τῶν μέμνηται, ὅ Fοι μάλα πολλάκις υἱόν
τειρόμενον ςώεςκον ὑπ᾽ Εὐρυςθῆος ἀέθλων.
ἦ τοι ὁ μὲν κλαίεςκε πρὸς οὐρανόν, αὐτὰρ ἐμὲ Ζεύς
τῷ ἐπαλεξήςουςαν ἀπ᾽ οὐρανόθεν προΐαλλεν.
εἰ γὰρ ἐγὼ τάδε Fείδε᾽ ἐνὶ φρεςὶ πευκαλίμῃςιν,
εὖτέ μιν εἰς Ἀίδαο πυλάρταο προέπεμψεν
ἐξ Ἐρέβευς ἄξοντα κύνα ςτυγεροῦ Ἀίδαο,
οὐκ ἂν ὑπεξέφυγε Στυγὸς ὕδατος αἰπὰ ῥέFεθρα.
νῦν δ᾽ ἐμὲ μὲν ςτυγέει, Θέτιδος δ᾽ ἐξήνυςε βουλάς,
ἥ Fοι γούνατ᾽ ἔκυςςε καὶ ἔλλαβε χειρὶ γενείου,
λιςςομένη τιμῆςαι Ἀχιλλῆα πτολίπορθον.
ἔςται μὰν ὅτ᾽ ἂν αὖτε φίλην γλαυκώπιδα Fείπῃ.
ἀλλὰ ςὺ μὲν νῦν νῶιν ἐπέντυε μώνυχας ἵππους,
ὄφρ᾽ ἂν ἐγὼ καταδῦςα Διὸς δόμον αἰγιόχοιο
τεύχεςιν ἐς πόλεμον θωρήξομαι, ὄφρα Fίδωμαι,
ἦ νῶι Πριάμοιο πάις κορυθαίολος Ἕκτωρ
γηθήςει προφανέντε ἀνὰ πτολέμοιο γεφύρας,

351 = Δ 69   352 = *B* 157   354 = 34 355^b = ι 350
357 = *A* 206 358^a = α 46 359^b = *X* 404 366^b = Ξ 165
371 cf. *A* 500   372 = *O* 77   376 = E 737 et Z 365 378^b = Δ 371.

349 *Γοργόνος* Zen — *ὄμματ᾽* codd. Zen.: *οἴματ᾽* Ar. — *ἠὲ* Zen.: *ἠδὲ* codd., cf. *E* 783   353 *Δαναῶν*: *γρ.* *Ἀργείων* schol. A   363 *σαόεσκεν* Nauck   367 *προὔπεμψεν* codd., cf. prol. p. 179   371—2 damnarunt Aristoph. Ar., ne scripsit quidem Zeu.   376 *γρ.* *ἴδωμεν* A   377 *νῶιν* D Zen.   378 *προφανέντε* A Ar.: *προφανείσας* C Herod., *προφανείσα* D et *γρ.* A, *προφανείσας ἰδὼν ἐς δοῦπον ἀκόντων* Zen., cf. Z 455 et prol. p. 127.

ἤ τις καὶ Τρώων κορέει κύνας ἠδ᾽ οἰωνούς 15
δημῷ καὶ ςάρκεςςι, πεςὼν ἐπὶ νηυςὶν Ἀχαιῶν.“
ὣς ἔφατ᾽, οὐδ᾽ ἀπίθηςε θεὰ λευκώλενος Ἥρη.
ἣ μὲν ἐποιχομένη χρυςάμπυκας ἔντυεν ἵππους
Ἥρα πρέςβα θεά, θυγάτηρ μεγάλοιο Κρόνοιο·
αὐτὰρ Ἀθηναίη, κούρη Διὸς αἰγιόχοιο,
πέπλον μὲν κατέχευεν ἑανὸν πατρὸς ἐπ᾽ οὔδει,
ποικίλον, ὅν ῥ᾽ αὐτὴ ποιήςατο καὶ κάμε χερςίν,
ἣ δὲ χιτῶν᾽ ἐνδῦςα Διὸς νεφεληγερέταο
τεύχεςιν ἐς πόλεμον θωρήςςετο δακρυόεντα.
ἐς δ᾽ ὄχεα φλόγεα ποςὶ βήςετο, λάζετο δ᾽ ἔγχος
βριθὺ μέγα ςτιβαρόν, τῷ δάμνηςι ςτίχας ἀνδρῶν
ἡρώων, τοῖςίν τε κοτέςςεται ὀβριμοπάτρη.
Ἥρη δὲ μάςτιγι θοῶς ἐπεμαίετ᾽ ἄρ᾽ ἵππους·
αὐτόμαται δὲ πύλαι μύκον οὐρανοῦ, ἃς ἔχον Ὧραι,
τῇς ἐπιτέτραπται μέγας οὐρανὸς Οὔλυμπός τε
ἠμὲν ἀνακλῖναι πυκινὸν νέφος ἠδ᾽ ἐπιθεῖναι.
τῇ ῥα δι᾽ αὐτάων κεντρηνεκέας ἔχον ἵππους.
Ζεὺς δὲ πατὴρ Ἴδηθεν ἐπεὶ Fίδε, χώςατ᾽ ἄρ᾽ αἰνῶς,
Ἶριν δ᾽ ὤτρυνε χρυςόπτερον ἀγγελέουςαν·
„βάςκ᾽ ἴθι, Ἶρι ταχεῖα, πάλιν τρέπε μηδ᾽ ἔα ἄντην
ἔρχεςθ᾽· οὐ γὰρ καλὰ ςυνοιςόμεθα πτόλεμόνδε.
ὧδε γὰρ ἐκFερέω, τὸ δὲ καὶ τετελεςμένον ἔςται·
γυιώςω μέν ςφωιν ὑφ᾽ ἅρμαςιν ὠκέας ἵππους,
αὐτὰς δ᾽ ἐκ δίφρου βαλέω, κατά θ᾽ ἅρματα Fάξω·
οὐδέ κεν ἐς δεκάτους περιτελλομένους ἐνιαυτούς
ἕλκε᾽ ἀπαλθήςεςθον, ἅ κεν μάρπτηςι κεραυνός·
ὄφρ᾽ εἰδῇ γλαυκῶπις, ὅτ᾽ ἂν Fῷ πατρὶ μάχηται.
Ἥρῃ δ᾽ οὔ τι τόςον νεμεςίζομαι οὐδὲ χολοῦμαι·
αἰεὶ γάρ μοι ἔωθεν ἐνικλᾶν ὅττί κε Fείπω.“
ὣς ἔφατ᾽, ὦρτο δὲ Ἶρις ἀFελλόπος ἀγγελέουςα,
βῆ δ᾽ ἐξ Ἰδαίων ὀρέων ἐς μακρὸν Ὄλυμπον.
πρώτῃςιν δὲ πύλῃςι πολυπτύχου Οὐλύμποιο
ἀντομένη κατέρυκε, Διὸς δέ ςφ᾽ ἔννεπε μῦθον·

379—80 = *N* 831—2   381—3 = *E* 719—21   381 = Ξ 277. *O* 78   384—88 = *E* 733—7   389—96 = E 745—52   398 = *Λ* 185 399^a = *Λ* 186. *O* 158. Ω 144   401 = *Λ* 212 402^b = Σ 241. Ω 14   409 = Ω 77. 159   410 = *O* 79 410^a = *Λ* 196. *O* 169.

383 om. D   385—7 damnarunt Aristoph. Ar., ne scripsit quidem Zen., habent codd.   389 *λάζυτο* Ptolemaeus Oroandae   390—1 *ἀθετοῦνται* schol. A   390 *δάμνησι* Dionysius Sidon.: *δάμνῃσι* AD Ar., cf. prol. § 89   401 *τὸ δὲ καὶ* CD et *γρ.* A: *ὥς καὶ* A   405 *ἀπαλθήσονται* alt. edit. Aristarchi   406 fort. *ὄφρα Ϝιδέῃ*, ut *Ϝιδέω* scriptum est Ξ 235   408 *κεν εἴπω* Ar.: *νοήσω* ACD   410 om. AC, habet D et in marg. add. AC — *δ᾽ ἐξ* Ar. teste Aristonico ad *Λ* 196: *δὲ κατ᾽* codd.

„πῆ μέματον; τί cφῶιν ἐνὶ φρεcὶ μαίνεται ἦτορ;
οὐκ ἐάᾳ Κρονίδης ἐπαμυνέμεν Ἀργείοιcιν.
ὧδε γὰρ ἠπείληcε Κρόνου πάιc, ᾗ τελέει περ,
γυιώcειν μὲν cφῶιν ὑφ᾽ ἅρμαcιν ὠκέαc ἵππουc,
αὐτὰc δ᾽ ἐκ δίφρου βαλέειν, κατά θ᾽ ἅρματα Fάξειν·
οὐδέ κεν ἐc δεκάτουc περιτελλομένουc ἐνιαυτούc
ἕλκε᾽ ἀπαλθήcεcθον, ἅ κεν μάρπτηcι κεραυνόc,
ὄφρ᾽ εἰδῇc, γλαυκῶπι, ὅτ᾽ ἂν cῷ πατρὶ μάχηαι.
Ἥρῃ δ᾽ οὔ τι τόcον νεμεcίζεται οὐδὲ χολοῦται·
αἰεὶ γάρ Fοι ἔωθεν ἐνικλᾶν ὅττί κε Fείπῃ.
ἀλλὰ cύ γ᾽ αἰνοτάτη, κύον ἀδFεέc, εἰ ἐτεόν γε
τολμήcειc Διὸc ἄντα πελώριον ἔγχοc ἀεῖραι.“
ἡ μὲν ἄρ᾽ ὣc Fειποῦc᾽ ἀπέβη πόδαc ὠκέα Ἶριc,
αὐτὰρ Ἀθηναίην Ἥρη πρὸc μῦθον ἔFειπεν·
„ὢ πόποι, αἰγιόχοιο Διὸc τέκοc, οὐκέτ᾽ ἔγωγε
νῶι ἐῶ Διὸc ἄντα βροτῶν ἕνεκα πτολεμίζειν.
τῶν ἄλλοc μὲν ἀποφθίcθω, ἄλλοc δὲ βιώτω,
ὅc κε τύχῃ· κεῖνοc δὲ τὰ Fὰ φρονέων ἐνὶ θυμῷ
Τρωcί τε καὶ Δαναοῖcι δικαζέτω, ὡc ἐπιFεικέc.“
ὣc ἄρα φωνήcαcα πάλιν τρέπε μώνυχαc ἵππουc.
τῇcιν δ᾽ Ὧραι μὲν λῦcαν καλλίτριχαc ἵππουc,
καὶ τοὺc μὲν κατέδηcαν ἐπ᾽ ἀμβροcίῃcι κάπῃcιν,
ἅρματα δ᾽ ἔκλιναν πρὸc ἐνώπια παμφανόωντα·
αὐταὶ δὲ χρυcέοιcιν ἐπὶ κλιcμοῖcι καθῖζον
μίγδ᾽ ἄλλοιcι θεοῖcι, φίλον τετιημέναι ἦτορ.
Ζεὺc δὲ πατὴρ Ἴδηθεν ἐύτροχον ἅρμα καὶ ἵππουc
Οὔλυμπόνδε δίωκε, θεῶν δ᾽ ἐξίκετο θώκουc.
τῷ δὲ καὶ ἵππουc μὲν λῦcε κλυτὸc Ἐννοcίγαιοc,
ἅρματα δ᾽ ἂμ βωμοῖcι τίθει, κατὰ λῖτα πετάccαc·
αὐτὸc δὲ χρύcειον ἐπὶ θρόνον εὐρύοπα Ζεύc
ἕζετο, τῷ δ᾽ ὑπὸ ποccὶ μέγαc πελεμίζετ᾽ Ὄλυμποc.
αἳ δ᾽ οἶαι Διὸc ἀμφὶc Ἀθηναίη τε καὶ Ἥρη
ἥcθην, οὐδέ τί μιν προcεφώνεον οὐδ᾽ ἐρέοντο.
αὐτὰρ ὃ ἔγνω Fῇcιν ἐνὶ φρεcί, φώνηcέν τε·
„τίφθ᾽ οὕτω τετίηcθον, Ἀθηναίη τε καὶ Ἥρη;
οὐ μέν θην κάμετόν γε μάχῃ ἔνι κυδιανείρῃ

416—22 = 402—8 425 = *Λ* 210. *Σ* 202. *Ω* 188 426 = *Β* 156
427 = 352 434 = *δ* 40 435 = *δ* 42. *Ν* 261 445—6 = *Α* 332-3.

415 *ᾗ* Ar.: *εἰ* ACD 420—4 *ἀθετοῦνται* schol. A 420 *γλαυκῶπις* Vrat., cf. *O* 49. *Σ* 357. 385. *Ω* 88 422 *κε Ϝείπῃ: νοήσῃ* AD *νοήσει* C, cf. 408 423 *ἀδεὲς* Ar. *ἀδδεὲς* ACD 428 *νῶιν* C et *γρ.* schol. A, *νῶ* D 429 *ἀποφθείσθω* A 432 *τράπε* C 433 *τῇσι δέ θ᾽ Ὧραι* malo 439 *ἵκανε θοώκους* coni. Nauck 448 *καμέτην* Zen., eundem Atticismum Zenodotus *K* 545. *Λ* 776. 782 Homero intrusit.

ὀλλῦcαι Τρῶαc, τοῖcιν κότον αἰνὸν ἔθεcθε.
πάντωc, οἷον ἐμόν γε μένοc καὶ χεῖρεc ἄαπτοι,
οὐκ ἄν με τρέψειαν ὅcοι θεοί εἰc᾽ ἐν Ὀλύμπῳ.
cφῶιν δὲ πρίν περ τρόμοc ἔλλαβε φαίδιμα γυῖα,
πρὶν πόλεμόν τε Fιδεῖν πολέμοιό τε μέρμερα Fέργα.
ὧδε γὰρ ἐκFερέω, τὸ δέ κεν τετελεcμένον ἦεν·
οὐκ ἂν ἐφ᾽ ὑμετέρων ὀχέων, πληγέντε κεραυνῷ,
ἂψ ἐc Ὄλυμπον ἵκεcθον, ἵν᾽ ἀθανάτων ἕδοc ἐcτίν.“
ὣc ἔφαθ᾽, αἳ δ᾽ ἐπέμυξαν Ἀθηναίη τε καὶ Ἥρη·
πληcίαι αἵ γ᾽ ἥcθην, κακὰ δὲ Τρώεccι μεδέcθην.
ἤ τοι Ἀθηναίη ἀκέων ἦν οὐδέ τι Fεῖπεν,
cκυζομένη Διὶ πατρί, χόλοc δέ μιν ἄγριοc ᾕρει·
Ἥρῃ δ᾽ οὐκ ἔχαδε cτῆθοc χόλον, ἀλλὰ προcηύδα·
„αἰνότατε Κρονίδη, ποῖον τὸν μῦθον ἔFειπεc.
εὖ νυ καὶ ἡμεῖc Fίδμεν ὅ τοι cθένοc οὐκ ἀλαπαδνόν·
ἀλλ᾽ ἔμπηc Δαναῶν ὀλοφυρόμεθ᾽ αἰχμητάων,
οἵ κεν δὴ κακὸν οἶτον ἀναπλήcαντεc ὄλωνται.
ἀλλ᾽ ἤ τοι πολέμου μὲν ἀφεξόμεθ᾽, εἰ σὺ κελεύσεις.
βουλὴν δ᾽ Ἀργείοις ὑποθησόμεθ᾽, ἥ τις ὀνήσει,
ὡς μὴ πάντες ὄλωνται ὀδυσσαμένοιο τεοῖο.“
τὴν δ᾽ ἀπαμειβόμενοc προcέφη νεφεληγερέτα Ζεύc·
„ἠοῦc δὴ καὶ μᾶλλον ὑπερμενέα Κρονίωνα
ὄψεαι, αἴ κ᾽ ἐθέληcθα, βοῶπιc πότνια Ἥρη,
ὀλλύντ᾽ Ἀργείων πουλὺν cτρατὸν αἰχμητάων·
οὐ γὰρ πρὶν πολέμου ἀποπαύcεται ὄβριμοc Ἕκτωρ,
πρὶν ὄρθαι παρὰ ναῦφι ποδώκεα Πηλεΐωνα
ἤματι τῷ, ὅτ᾽ ἂν οἳ μὲν ἐπὶ πρύμνῃcι μάχωνται
cτείνει ἐν αἰνοτάτῳ περὶ Πατρόκλοιο θανόντοc.
ὣc γὰρ θέcφατόν ἐcτι. cέθεν δ᾽ ἐγὼ οὐκ ἀλεγίζω
χωομένηc, οὐδ᾽ εἴ κε τὰ νείατα πείραθ᾽ ἵκηαι
γαίηc καὶ πόντοιο, ἵν᾽ Ἰαπετόc τε Κρόνοc τε
ἥμενοι οὔτ᾽ αὐγῇc Ὑπερίονοc ἠελίοιο
τέρποντ᾽ οὔτ᾽ ἀνέμοιcι, βαθὺc δέ τε Τάρταροc ἀμφίc.
οὐδ᾽ ἢν ἔνθ᾽ ἀφίκηαι ἀλωμένη, οὐ cεῦ ἔγωγε
cκυζομένηc ἀλέγω, ἐπεὶ οὐ cέο κύντερον ἄλλο.“

454 = 401 456 = *E* 360 457—62 = *Δ* 20—25 462 = *Α* 552
463—8 = 32—7 469 = *Α* 560 475ᵃ = *Β* 351 476 cf. *O* 426.

449 *τοῖσιν: τοῖον* Ar. 451 *ἂν ἐμὲ* Nauck 453 *τ᾽ ἰδέειν* codd., cf. prol. p. 147 454 *κεν τετελεσμένον ἦεν* A: *καὶ τετελεσμένον ἔσται* CD — *ἦεν: γρ. ἔπλεν* A 456 *ἵκεσθον* ACD: *ἵκεσθε* Cant. 458 om. C 463 *ἀλαπαδνόν* A: *ἐπιεικτὸν* CD et *γρ.* A 466—8 om. ACD, in marg. add. D 470 *ἠοῦς: ἄας* Zen. 471 *αἴ κ᾽: γρ. ἢν* A — *βοῶπις* AD: *βοῶπι* C 474 *ὦρθαι* CD 475—6 *ἀθετοῦνται* schol. A, cf. prol. p. 44 476 *θανόντος* AD: *πεσόντος* C et *γρ.* A.

ὣc φάτο, τὸν δ' οὔ τι προcέφη λευκώλενος Ἥρη. 15
ἐν δ' ἔπεc' Ὠκεανῷ λαμπρὸν φάος ἠελίοιο,
ἕλκον νύκτα μέλαιναν ἐπὶ Ζείδωρον ἄρουραν.
Τρωcὶν μέν ῥ' ἀϜέκουcιν ἔδυ φάος, αὐτὰρ Ἀχαιοῖc
ἀcπαcίη τρίλλιcτος ἐπήλυθε νὺξ ἐρεβεννή.

Τρώων αὖτ' ἀγορὴν ποιήcατο φαίδιμος Ἕκτωρ,
νόcφι νεῶν ἀγαγών, ποταμῷ ἔπι δινήεντι
ἐν καθαρῷ, ὅθι δὴ νεκύων διεφαίνετο χῶρος.
ἐξ ἵππων δ' ἀποβάντες ἐπὶ χθόνα μῦθον ἄκουον,
τόν ῥ' Ἕκτωρ ἀγόρευε διίφιλος· ἐν δ' ἄρα χειρί
ἔγχος ἔχ' ἑνδεκάπηχυ· πάροιθε δὲ λάμπετο δουρός
αἰχμὴ χαλκείη, περὶ δὲ χρύcεος θέϜε πόρκηc.
τῷ ὅ γ' ἐρειcάμενος Ϝέπεα Τρώεccι μετηύδα·
„κέκλυτέ μευ, Τρῶες καὶ Δάρδανοι ἠδ' ἐπίκουροι·
νῦν ἐφάμην νῆάς τ' ὀλέcας καὶ πάντας Ἀχαιούς
ἂψ ἀπονοcτήcειν προτὶ Ἴλιον ἠνεμόεccαν·
ἀλλὰ πρὶν κνέφας ἦλθε, τὸ νῦν ἐcάωcε μάλιcτα
Ἀργείους καὶ νῆας ἐπὶ Ϝρηγμῖνι θαλάccηc.
ἀλλ' ἦ τοι νῦν μέν πειθώμεθα νυκτὶ μελαίνῃ
δόρπα τ' ἐφοπλιcόμεcθα· ἀτὰρ καλλίτριχας ἵππους
λύcαθ' ὑπὲξ ὀχέων, παρὰ δέ cφιcι βάλλετ' ἐδωδήν.
ἐκ πόλιος δ' ἄξεcθε βόας καὶ Ϝίφια μῆλα
καρπαλίμωc, Ϝοῖνον δὲ μελίφρονα ϜοινίΖεcθε
cῖτόν τ' ἐκ μεγάρων, ἐπὶ δὲ ξύλα πολλὰ λέγεcθε,
ὥc κεν παννύχιοι μέcφ' ἠοῦc ἠριγενείηc
καίωμεν πυρὰ πολλά, cέλας δ' εἰc οὐρανὸν ἵκῃ,
μή πωc καὶ διὰ νύκτα καρηκομόωντες Ἀχαιοί
φεύγειν ὁρμήcονται ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάccηc.
μὴ μὰν ἀcπουδί γε νεῶν ἐπιβῶcι Ϝέκηλοι,
ἀλλ' ὥc τιc τούτων γε βέλος καὶ Ϝοίκοθι πέccῃ,
βλήμενος ἢ ἰῷ ἢ ἔγχεϊ ὀξυόεντι

484 = Φ 478 491 = Κ 199. Ω 61 493—5 = Ζ 318—20 496 = Β 109 497 = Γ 456 499 = Μ 115 502—3 = Ι 65–6 510 = Κ 101 et Β 323 511^{b} = Β 159 514^{b} = Ε 50.

481 *βαθὺς: πολὺς* C 488 *τρίλιστος* C 489 ab hoc versu novum carmen exordiri monuit Lachmann Betr. p. 26 489 *αὖτ'* Townl.: *δ' αὖτ'* ACD 493—6 damnavit Zen. 496 *ἔπεα πτερόεντ' ἀγόρευε* D et γρ. A 501 *νῆας ἐπεὶ Διὸς ἐτράπετο φρήν* Zen. 503 *ἐφοπλίζεσθον* Zen. 505 *ἄξεσθε* schol. A: *ἄξασθε* ACD 507 *τ': δ'* D 509 *ἥκει* supra *ει* scripto *οι* C 511 *φευγέμεν* Nauck — *ὁρμήσονται* Cant.: *ὁρμήσωνται* ACD, cf. prol. p. 114 512 *ἀσπουδεί* CD Ambr. — *ἐπιβῶσι* Bentley: *ἐπιβαῖεν* codd. 513 *τούτων: κείνων* Aristarchum scripsisse rettulit Parmenisco — *πέσσοι* Aristoph. et γρ. A.

νηὸc ἐπιθρῴcκων, ἵνα τιc cτυγέῃcι καὶ ἄλλοc 15
Τρωcὶν ἐφ' ἱπποδάμοιcι φέρειν πολύδακρυν Ἄρηα.
κήρυκεc δ' ἀνὰ Ϝάcτυ διίφιλοι ἀγγελλόντων
παῖδαc πρωθήβαc πολιοκροτάφουc τε γέρονταc
λέξαcθαι περὶ Ϝάcτυ θεοδμήτων ἐπὶ πύργων·
θηλύτεραι δὲ γυναῖκεc ἐνὶ μεγάροιcι Ϝεκάcτη
πῦρ μέγα καιόντων· φυλακὴ δέ τιc ἔμπεδοc ἔcτω,
μὴ λόχοc εἰcέλθῃcι πόλιν λαῶν ἀπεόντων.
ὧδ' ἔcτω, Τρῶεc μεγαλήτορεc, ὡc ἀγορεύω.
μῦθοc δ' ὃc μὲν νῦν ὑγιήc, εἰρημένοc ἔcτω·
τὸν δ' ἠοῦc Τρώεccι μεθ' ἱπποδάμοιc ἀγορεύcω.
Ϝέλπομαι εὐχόμενοc Διί τ' ἄλλοιcίν τε θεοῖcιν
ἐξελάαν ἐνθένδε κύναc κηρεccιφορήτουc.
[οὓc Κῆρεc φορέουcι μελαινάων ἐπὶ νηῶν.]
ἀλλ' ἦ τοι ἐπὶ νυκτὶ φυλάξομεν ἡμέαc αὐτούc,
πρῶι δ' ὑπηοῖοι cὺν τεύχεcι θωρηχθέντεc
νηυcὶν ἔπι γλαφυρῇcιν ἐγείρομεν ὀξὺν Ἄρηα.
Ϝείcομαι ἤ κέ μ' ὁ Τυδεΐδηc κρατερὸc Διομήδηc
πὰρ νηῶν πρὸc τεῖχοc ἀπώcεται, ἤ κεν ἐγὼ τόν
χαλκῷ δῃώcαc ἔναρα βροτόεντα φέρωμαι.
αὔριον ἣν ἀρετὴν διαείσεται, εἴ κ' ἐμὸν ἔγχος
μείνῃ ἐπερχόμενον. ἀλλ' ἐν πρώτοισιν, ὀίω,
κείσεται οὐτηθείς, πολέες δ' ἀμφ' αὐτὸν ἑταῖροι,
ἠελίου ἀνιόντος ἐς αὔριον. εἰ γὰρ ἐγὼν ὥς
εἴην ἀθάνατος καὶ ἀγήραος ἤματα πάντα,
τιοίμην δ' ὡς τίετ' Ἀθηναίη καὶ Ἀπόλλων,
ὡς νῦν ἡμέρη ἥδε κακὸν φέρει Ἀργείοισιν."
ὣc Ἕκτωρ ἀγόρευ', ἐπὶ δὲ Τρῶεc κελάδηcαν.
οἳ δ' ἵππουc μὲν λῦcαν ὑπὸ Ζυγοῦ ἱδρώονταc.

516 = Τ 318 526 cf. Β 597 530—1 = Σ 303—4 532^{b} = Λ 660 535 cf. ϑ 237 536 = Λ 535 et ϑ 180 537^{b} = Β 417 539 = ε 136 540—1 = Ν 827—8 542 = Σ 310 543 = δ 39.

515 *ἀποθρώσκων* C et γρ. A 519 *περὶ* CD Ambr. et γρ. A : *προτὶ* A 523 damnat Franke 524—5 *ἀθετοῦνται* schol. A, 523—29 del. Bekker 526 *ἔλπομαι εὐχόμενος* Zen.: *εὔχομαι ἐλπόμενος* codd. et Ar. 528 damnavit Ar., ne scripsit quidem Zen. 529 γρ. *ἐπὶ νύκτα* A 530 *ὑπ' ἠοίῃ* Apoll. de adv. 573, 8 531 *με Τυδ.* L et Nauck 532 *εἰ: αἰ* C et Apoll. Soph. 62, 29 534 γρ. *φεροίμην* A 532–4 aut 535–7 (non, ut Friedlaenderus statuit, 535–7 aut 538—41) delendos esse censuit Ar., priores ne scripsisse quidem dicitur Zen. 534—541 eiecit Bekker 535 *αἴ κ'* D et γρ. A 538 *εἰ γὰρ* A et Ar.: *αἰ γὰρ* CD 539 *ἀγήρως* A et Ar.: *ἀγήραος* CD 540 ignorasse Aristarchum ex schol. ad Θ 535 conclusit Friedlaender — *δ'* om. D 543 *ἔλυσαν* Nauck.

δῆcαν δ' ἱμάντεccι παρ' ἅρμαcι Fοῖcι Fέκαcτοc· 15
ἐκ πόλιοc δ' ἄξοντο βόαc καὶ Fίφια μῆλα
καρπαλίμωc, Fοῖνον δὲ μελίφρονα Fοινίζοντο
cῖτόν τ' ἐκ μεγάρων, ἐπὶ δὲ ξύλα πολλὰ λέγοντο.
Fέρδον δ' ἀθανάτοιcι τεληέccαc ἑκατόμβαc,
κνίcην δ' ἐκ πεδίου ἄνεμοι φέρον οὐρανὸν εἴcω
Fηδεῖαν. τῆc δ' οὔ τι θεοὶ μάκαρεc δατέοντο,
οὐδ' ἔθελον· μάλα γάρ cφιν ἀπήχθετο Ἴλιοc ἱρή
καὶ Πρίαμοc καὶ λαὸc ἐυμμελίω Πριάμοιο.
οἳ δὲ μέγα φρονέοντεc ἀνὰ πτολέμοιο γεφύραc
εἵατο παννύχιοι, πυρὰ δέ cφιcι καίετο πολλά.
ὡc δ' ὅτ' ἐν οὐρανῷ ἄcτρα φαεινὴν ἀμφὶ cελήνην
φαίνετ' ἀριπρεπέα, ὅτε τ' ἔπλετο νήνεμοc αἰθήρ·
ἔκ τ' ἔφανεν πᾶcαι cκοπιαὶ καὶ πρώονεc ἄκροι
καὶ νάπαι· οὐρανόθεν δ' ἄρ' ὑπεFράγη ἄcπετοc αἰθήρ,
πάντα δὲ Fείδεται ἄcτρα, γέγηθε δέ τε φρένα ποιμήν·
τόccα μεcηγὺ νεῶν ἠδὲ Ξάνθοιο ῥοάων
Τρώων καιόντων πυρὰ φαίνετο Ἰλιόθι πρό.
χίλι' ἄρ' ἐν πεδίῳ πυρὰ καίετο, πὰρ δὲ Fεκάcτῳ
εἵατο πεντήκοντα cέλαι πυρὸc αἰθομένοιο.
ἵπποι δὲ κρῖ λευκὸν ἐρεπτόμενοι καὶ ὀλύραc
ἑcταότεc παρ' ὄχεcφιν ἐύθρονον Ἠόα μίμνον.

544ᵇ = *Β* 775 545—7 = 505—7 548 = *Λ* 315 549ᵇ = *Λ* 44 552 = *Δ* 47 553ᵇ = *Δ* 371 557—8 = *Π* 299—300 561ᵇ = *Κ* 12. *Ν* 349. *ϑ* 581 564 = Ε 196.

545 *ἄξοντο: ἄξαντο* ACD, cf. *Θ* 505 548 et 550—2 in omnibus codicibus omissos ex Platonis Alcib. II p. 149 D inseruit Barnes 548—552 eiecit Bekker 553 *ἀνὰ* scripsi, ut traditum est in *Θ* 378: *ἐπὶ* hoc loco codd. — *γεφύρῃ* C, *γρ. γεφύρῃ* A, *γεφύρῃ ἢ γεφύραις* Eust. 557—8 damnaverunt Aristoph. et Ar., ne scripsit quidem Zen. 557 *πρώονες: πρηόνες* hic et *Π* 299 restitui iussit Wackernagel in Bezz. Beitr. IV 309 559 *δέ τ' εἴδεται* ACD 560 *τόσσα: γρ. τοῖα* et *ὡς τὰ* A 561 *Ἰλιόθι πρό* codd. hic et *Ν* 349. *ϑ* 581: *Ἰλίοο πρό* coni. Ahrens Rh. Mus. II 164, possis quoque conicere *Ἰλιόθεν πρό*, nisi errorem ad auctorem huius carminis ipsum referre mavis, cf. prol. p. 112 562 *χίλια: μύρια* Zen. — *πὰρ δὲ: ἐν δὲ* Zen. 565 *ἠῶ* codd., cf. prol. p. 180.

ΠΡΕΣΒΕΙΑ.

ὣc οἳ μὲν Τρῶεc φυλακὰc ἔχον· αὐτὰρ Ἀχαιούc I 1
θεcπεcίη ἔχε φύζα, φόβου κρυόεντοc ἑταίρη,
πένθεϊ δ' ἀτλήτῳ βεβολήατο πάντεc ἄριcτοι.
ὡc δ' ἄνεμοι δύο πόντον ὀρίνετον ἰχθυόεντα,
Βορρῆc καὶ Ζέφυροc, τώ τε Θρεΐκηθεν ἄFητον,
ἐλθόντ' ἐξαπίνηc· ἄμυδιc δέ τε κῦμα κελαινόν
κορθύεται, πολλὸν δὲ παρὲξ ἅλα φῦκοc ἔχευεν·
ὣc ἐδαΐζετο θυμὸc ἐνὶ cτήθεccιν Ἀχαιῶν.
Ἀτρεΐδης δ' ἄχεϊ μεγάλῳ βεβολημένος ἦτορ
φοίτα κηρύκεσσι λιγυφθόγγοισι κελεύων
κλήδην εἰς ἀγορὴν κικλήσκειν ἄνδρα Fέκαστον,
μηδὲ βοᾶν· αὐτὸς δὲ μετὰ πρώτοισι πονεῖτο.
ἷζον δ' εἰν ἀγορῇ τετιηότες· ἂν δ' Ἀγαμέμνων
ἵστατο δάκρυ χέFων ὥς τε κρήνη μελάνυδρος,
ἥ τε κατ' αἰγίλιπος πέτρης δνοφερὸν χέFει ὕδωρ.
ὣς ὃ βαρὺ στενάχων Fέπε' Ἀργείοισι μετηύδα·
„ὦ φίλοι Ἀργείων ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες,
Ζεύς με μέγα Κρονίδης ἄτῃ ἐνέδησε βαρείῃ
σχέτλιος, ὃς πρὶν μέν μοι ὑπέσχετο καὶ κατένευσεν
Ἴλιον ἐκπέρσαντ' εὐτείχεον ἀπονέεσθαι,
νῦν δὲ κακὴν ἀπάτην βουλεύσατο, καί με κελεύει
δυσκλεFέ' Ἄργος ἱκέσθαι, ἐπεὶ πολὺν ὤλεσα λαόν.

3ᵇ = *π* 251 5ᵃ = *Ψ* 195 8 = *Ο* 629. *Ν* 808 9 cf. *κ* 247 14—5 = *Π* 3—4 17 = *Β* 79 18—25 = *Β* 111—8.

Πρεσβεία cum amplificata memoriae tradita sit, versus a diasceuasta additos alio genere litterarum describendos curavi; ipsam legationem veteribus carminibus Iliadis a recentiore poeta additam videri exposuit Bernhardy Gr. Litt. I p. 139, quam sententiam Friedlaendero Lachmanno Koechlio Bergkio aliis comprobatam nuper Kammerus speciosiore quam subtiliore commentatione, Zur homerischen Frage III, ita refutabat, ut hunc librum non solum Homero vindicaret, sed etiam ante libros *Λ* et *Π* compositum diceret. Denique de ordine, quem hic liber intra Iliadis carmina obtineat et obtinere debeat, exposui prol. § 10. vv. 1—88 sollicitavit Bekker Hom. Bl. II 83, solos 9—88 damnavit Bergk Gr. Litt. 596, cf. prol. p. 33 3 damnat Duentzer Arist. p. 102 — *βεβλήατο* Zen. 4 *ἀνέμω* Aristoph. 5 *Βορρῆς: Βορέης* ACD Ambr. *Βορρέης* Porphyrius 5 et 72 *Θρῄκηθεν* codd., cf. prol. p. 177 7 *ἔχευεν* A Ambr.: *ἔχευαν* CD et *γρ.* schol. A 9 *βεβλημένος* codd. dett. 14—6 *χέων μετὰ δ' Ἀργείοισιν ἔειπεν* Zen. 16 *γρ. ὡς ὅ γε δακρυχέων* schol. A 18 *μέγας* Ar. 19 *πρὶν* codd.: *τότε* Ar. 20 *ἐυτείχεα* coni. Nauck, cf. *Λ* 129 21 *ἀπάτην: ἄτην* C m. pr. et Ambr. 22 *δυσκλέα* codd., cf. prol. p. 180.

οὕτω που Διὶ μέλλει ὑπερμενέι φίλον εἶναι, 16
ὃς δὴ πολλάων πολίων κατέλυσε κάρηνα
ἠδ' ἔτι καὶ λύσει· τοῦ γὰρ κράτος ἐστὶ μέγιστον.
ἀλλ' ἄγεθ', ὡς ἂν ἐγὼ Ϝείπω, πειθώμεθα πάντες.
φεύγωμεν σὺν νηυσὶ φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν·
οὐ γὰρ ἔτι Τροίην αἱρήσομεν εὐρυάγυιαν."
    ὣς ἔφαθ', οἳ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ.
δϜὴν δ' ἄνεῳ ἦσαν τετιηότες υἷες Ἀχαιῶν·
ὀψὲ δὲ δὴ μετέϜειπε βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης·
„Ἀτρεΐδη, σοὶ πρῶτα μαχήσομαι ἀφραδέοντι,
ἣ θέμις ἐστί, Ϝάναξ, ἀγορῇ· σὺ δὲ μή τι χολωθῇς.
ἀλκὴν μέν μοι πρῶτον ὀνείδισας ἐν Δαναοῖσιν,
φὰς ἔμεν ἀπτόλεμον καὶ ἀνάλκιδα· ταῦτα δὲ πάντα
Ϝίσασ' Ἀργείων ἠμὲν νέοι ἠδὲ γέροντες.
σοὶ δὲ διάνδιχα δῶκε Κρόνου πάις ἀγκυλομήτεω·
σκήπτρῳ μέν τοι δῶκε τετιμῆσθαι περὶ πάντων,
ἀλκὴν δ' οὔ τοι δῶκεν, ὅ τε κράτος ἐστὶ μέγιστον.
δαιμόνι', οὕτω που μάλα Ϝέλπεαι υἷας Ἀχαιῶν
ἀπτολέμους τ' ἔμεναι καὶ ἀνάλκιδας, ὡς ἀγορεύεις;
εἰ δέ τοι αὐτῷ θυμὸς ἐπέσσυται ὥστε νέεσθαι,
ἔρχεο· πάρ τοι ὁδός, νῆες δέ τοι ἄγχι θαλάσσης
ἑστᾶσ', αἵ τοι ἕποντο Μυκήνηθεν μάλα πολλαί.
ἀλλ' ἄλλοι μενέουσι καρηκομόωντες Ἀχαιοί,
εἰς ὅ κέ περ Τροίην διαπέρσομεν. εἰ δὲ καὶ αὐτοί,
φευγόντων σὺν νηυσὶ φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν·
νῶι δ', ἐγὼ Σθένελός τε, μαχησόμεθ', εἰς ὅ κε τέκμωρ
Ἰλίου εὕρωμεν· σὺν γὰρ θεῷ εἰλήλουθμεν."
    ὣς ἔφαθ', οἳ δ' ἄρα πάντες ἐπίαχον υἷες Ἀχαιῶν,
μῦθον ἀγασσάμενοι Διομήδεος ἱπποδάμοιο.
τοῖσι δ' ἀνιστάμενος μετεφώνεεν ἱππότα Νέστωρ·
„Τυδεΐδη, περὶ μὲν πολέμῳ ἔνι καρτερός ἐσσι,
καὶ βουλῇ μετὰ πάντας ὁμήλικας ἔπλευ ἄριστος.
οὔ τίς τοι τὸν μῦθον ὀνόσσεται, ὅσσοι Ἀχαιοί,
οὐδὲ πάλιν Ϝερέει· ἀτὰρ οὐ τέλος ἵκεο μύθων.

26—8 = *Β* 139—41   29 = *Γ* 95   30—1 = 695—6   31 = *Η* 399   33ª = *Β* 73   34 cf. *Δ* 370 sq.   37ᵇ = *Β* 205   40ᵇ = *Ρ* 180   47 = 27   48—9 = *Η* 30—1   50—1 = *Η* 403—4.

23—5 damnant Aristoph. Ar., 23—28 om. Zen.   29—30 ἦτοι ὅγ' ὣς εἰπὼν κατ' ἄρ' ἕζετο θυμὸν ἀχεύων | τοῖσι δ' ἀνιστάμενος μετέφη κρείων Διομήδης Zen.   30 ἄνεω CD   32 μαχήσομαι codd. et Ar., cf. prol. p. 108   36 Ἀργείων ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες Zen.   38 γρ. σκῆπτρον A   38 et 39 ἔδωκε coni. Nauck   42 ἐπέσσυται ἀπονέεσθαι coni. Nauck   44 ἀθετεῖται schol. A   52 γρ. τοῖσι δὲ καὶ μετέειπε Γερήνιος A   53 ἐνὶ CD: ἒν A.

ἦ μὴν καὶ νέος ἐσσί, ἐμὸς δέ κε καὶ πάις εἴης 16
ὁπλότατος γενεῆφιν· ἀτὰρ πεπνυμένα βάζεις.
[Ἀργείων βασιλῆας, ἐπεὶ κατὰ μοῖραν ἔϜειπες].
ἀλλ' ἄγ' ἐγών, ὃς σεῖο γεραίτερος εὔχομαι εἶναι,
ἐκϜείπω καὶ πάντα διίξομαι· οὐδέ κέ τίς μοι
μῦθον ἀτιμήσει, οὐδὲ κρείων Ἀγαμέμνων.
ἀφρήτωρ ἀθέμιστος ἀνέστιός ἐστιν ἐκεῖνος,
ὃς πολέμου ἔραται ἐπιδημίοο κρυόεντος.
ἀλλ' ἦ τοι νῦν μὲν πειθώμεθα νυκτὶ μελαίνῃ
δόρπα τ' ἐφοπλισόμεσθα· φυλακτῆρες δὲ Ϝέκαστοι
λεξάσθων παρὰ τάφρον ὀρυκτὴν τείχεος ἐκτός.
κούροισιν μὲν ταῦτ' ἐπιτέλλομαι· αὐτὰρ ἔπειτα,
Ἀτρεΐδη, σὺ μὲν ἄρχε· σὺ γὰρ βασιλεύτατός ἐσσι·
δαίνυ δαῖτα γέρουσι· ϜέϜοικέ τοι, οὔ τοι ἀϜεικές.
πλεῖαί τοι Ϝοίνου κλισίαι, τὸν νῆες Ἀχαιῶν
ἠμάτιαι Θρηΐκηθεν ἐπ' εὐρέα πόντον ἄγουσιν·
πᾶσά τοι ἔσθ' ὑποδεξίη, πολέσιν δὲ Ϝανάσσεις.
πολλῶν δ' ἀγρομένων τῷ πείσεαι, ὅς κεν ἀρίστην
βουλὴν βουλεύσῃ. μάλα δὲ χρεὼ πάντας Ἀχαιούς
ἐσθλῆς καὶ πυκινῆς, ὅτι δήιοι ἐγγύθι νηῶν
καίουσιν πυρὰ πολλά· τίς ἂν τάδε γηθήσειεν;
νὺξ δ' ἥδ' ἠὲ διαρραίσει στρατὸν ἠὲ σαώσει."
    ὣς ἔφαθ', οἳ δ' ἄρα τοῦ μάλα μὲν κλύον ἠδὲ πίθοντο.
ἐκ δὲ φυλακτῆρες σὺν τεύχεσιν ἐσσεύοντο
ἀμφί τε Νεστορίδην Θρασυμήδεα, ποιμένα λαῶν,
ἠδ' ἀμφ' Ἀσκάλαφον καὶ Ἰάλμενον υἷας Ἄρηος,
ἀμφί τε Μηριόνην Ἀφαρῆά τε Δηίπυρόν τε,
ἠδ' ἀμφὶ Κρείοντος υἱόν, Λυκομήδεα δῖον.
ἕπτ' ἔσαν ἡγεμόνες φυλάκων, ἑκατὸν δὲ Ϝεκάστῳ
κοῦροι ἅμα στεῖχον, δολίχ' ἔγχεα χερσὶν ἔχοντες.
κὰδ δὲ μέσον τάφρου καὶ τείχεος ἷζον ἰόντες·
ἔνθα δὲ πῦρ κήαντο, τίθεντο δὲ δόρπα Ϝέκαστος.

58ᵇ = *δ* 206   59ᵇ = *Α* 286   65—6 = *Θ* 502—3   67 = *Τ* 49   68 = *ϑ* 40   69 cf. *Ο* 95   77 cf. *Θ* 554   79 = *Η* 379   83ᵇ = *Ν* 478.

57—9 spurios dicit Nauck   57 μὲν requiro   58 ὁπλότερος CD et γρ. A   59 eiecit Bekker, orta esse videtur interpolatio ex duplici lectione ἀτὰρ πεπνυμένα βάζεις et ἐπεὶ κατὰ μοῖραν ἔειπες   62 γρ. ἀτιμῆσαι C   63—4 damnat Friedlaender anal. hom. p. 470.   64 ἐπιδημίου ὀκρυόεντος codd., cf. prol. § 80   66 φυλακτῆρας Ar.   67 παρὰ: γρ. περὶ A   73 ὑποδεξείη A — πολέεσσι δ' codd. πολέσιν γὰρ Ar.   76 ὅτι: γρ. ὅτε schol. A   78 διαραίσει Ar.   79 ἠδ' ἐπίθοντο codd.   86 ἅμα στεῖχον Ar.: ἅμ' ἔστειχον A ἅμ' ἔστιχον CD   88 κήαντο scripsi, ut scriptum exstat Φ 336 et Ω 38: κείαντο ACD — δόρπα Ar.: δόρπον ACD, δαῖτα θάλειαν Zen.

'Ατρεΐδης δὲ γέροντας ἀολλέας ἦγεν 'Αχαιῶν
ἐς κλισίην, παρὰ δέ σφι τίθει μενοϝεικέα δαῖτα.
οἳ δ' ἐπ' ὀνείαθ' ἑτοῖμα προκείμενα χεῖρας ἴαλλον.
αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἕντο,
τοῖς ὁ γέρων πάμπρωτος ὑφαίνειν ἤρχετο μῆτιν,
Νέστωρ, οὗ καὶ πρόσθεν ἀρίστη φαίνετο βουλή·
ὅ σφιν ἐυφρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέϝειπεν·
„'Ατρεΐδη κύδιστε, ϝάναξ ἀνδρῶν 'Αγάμεμνον,
ἐν σοὶ μὲν λήξω, σέο δ' ἄρξομαι, οὕνεκα πολλῶν
λαῶν ἐσσὶ ϝάναξ καί τοι Ζεὺς ἐγγυάλιξεν
σκῆπτρόν τ' ἠδὲ θέμιστας, ἵνα σφίσι βουλεύῃσθα.
τῷ σε χρὴ περὶ μὲν φάσθαι ϝέπος ἠδ' ἐπακοῦσαι,
κρηῆναι δὲ καὶ ἄλλῳ, ὅτ' ἄν τινα θυμὸς ἀνώγῃ
ϝειπεῖν εἰς ἀγαθόν· σέο δ' ἕξεται ὅττί κεν ἄρχῃ.
αὐτὰρ ἐγὼ ϝερέω ὥς μοι δοκεῖ εἶναι ἄριστα.
οὐ γάρ τις νόον ἄλλον ἀμείνονα τοῦδε νοήσει,
οἷον ἐγὼ νοέω, ἠμὲν πάλαι ἠδ' ἔτι καὶ νῦν,
ἐξ ἔτι τοῦ, ὅτε, διογενές, Βρισηΐδα κούρην
χωόμενος 'Αχιλῆος ἔβης κλισίηθεν ἀπούρας
οὔ τι καθ' ἡμέτερόν γε νόον. μάλα γάρ τοι ἔγωγε
πόλλ' ἀπεμυθεόμην· σὺ δὲ σῷ μεγαλήτορι θυμῷ
ϝείξας ἄνδρα φέριστον, ὃν ἀθάνατοί περ ἔτισαν,
ἠτίμησας· ἑλὼν γὰρ ἔχεις γέρας. ἀλλ' ἔτι καὶ νῦν
φραζώμεσθ', ὥς κέν μιν ἀρεσσάμενοι πεπίθωμεν
δώροισίν τ' ἀγανοῖσι ϝέπεσσί τε μειλιχίοισιν."
τὸν δ' αὖτε προσέϝειπε ϝάναξ ἀνδρῶν 'Αγαμέμνων·
„ὦ γέρον, οὔ τι ψεῦδος ἐμὰς ἄτας κατέλεξας.
ἀασάμην, οὐδ' αὐτὸς ἀναίνομαι. ἀντί νυ πολλῶν
λαῶν ἐστὶν ἀνήρ, ὅν τε Ζεὺς κῆρι φιλήσῃ,
ὡς νῦν τοῦτον ἔτισε, δάμασσε δὲ λαὸν 'Αχαιῶν.
ἀλλ' ἐπεὶ ἀασάμην φρεσὶ λευγαλέῃσι πιθήσας,

91—2 = *Ι* 221—2. *Ω* 627—8. *α* 149—50 92—5 = *Η* 323—6 96 = *Β* 434 99 = *Β* 206 100^{b} = *ρ* 584 103 = *Ι* 314. *Ν* 735 111 = *Α* 356 114 = *Ξ* 64. *Τ* 184 119—20 *Τ* = 137—8.

89 *ἀολλέας* codd.: *ἀριστέας* Ar. 94 post exordium libri adauctum additus videtur, unde v. 93 olim *τοῖσι δὲ Νέστωρ πρῶτος* dictum fuisse puto 100 *ἠδ' ἐπακοῦσαι* codd., quod illatum videtur ex Od. *ρ* 584, *ἠδὲ νοῆσαι* (*ἐπανύσσαι* Herwerden) conicio, quod nescio an legerit etiam Hesiodus op. 293 104 *ἄλλων* C et γρ. A 106 *διογενὲς* C et D man. sec.: *διογενεῦς* AD 109 *ἀπεμυθεόμην* codd. et Ar.: γρ. *ἐπεμυθεόμην* schol. A et Apoll. Soph. et Hesychius 112 γρ. *ἀρεσσόμενοι* A — *πεπίθωμεν* D et γρ. A et Ar.: *πεπίθοιμεν* AC 117 *φιλήσει* C 118 *ἔτισε δάμασσε* CD et γρ. A: *ἔτισεν ὄλεσσε* A — post 119 Dioscuridem Isocratis discipulum addidisse refert Athenaeus I p. 11 A (cf. Eust. 1198, 27) '*ἢ οἴνῳ μεθύων ἤ μ' ἔβλαψαν θεοὶ αὐτοί*'.

ἂψ ἐθέλω ἀρέσαι, δόμεναί τ' ἀπερείσι' ἄποινα.
ὑμῖν δ' ἐν πάντεσσι περικλυτὰ δῶρ' ὀνομήνω,
ἕπτ' ἀπύρους τρίποδας, δέκα δὲ χρυσοῖο τάλαντα,
αἴθωνας δὲ λέβητας ἐϝείκοσι, δώδεκα δ' ἵππους
πηγοὺς ἀθλοφόρους, οἳ ἀέθλια ποσσὶν ἄροντο.
οὔ κεν ἀλήιος εἴη ἀνήρ, ᾧ τόσσα γένοιτο,
οὐδέ κεν ἀκτήμων ἐριτίμοιο χρυσοῖο,
ὅσσα μοί ἠνείκαντο ἀέθλια μώνυχες ἵπποι.
δώσω δ' ἑπτὰ γυναῖκας ἀμύμονα ϝέργα ϝιδυίας,
Λεσβίδας, ἅς, ὅτε Λέσβον ἐυκτιμένην ἕλεν αὐτός,
ἐξελόμην, αἳ κάλλει ἐνίκων φῦλα γυναικῶν.
τὰς μέν ϝοι δώσω, μετὰ δ' ἔσσεται ἣν τότ' ἀπεύρων,
κούρη Βρισῆος· ἐπὶ δὲ μέγαν ὅρκον ὀμοῦμαι
μή ποτε τῆς εὐνῆς ἐπιβήμεναι ἠδὲ μιγῆναι,
ἣ θέμις ἀνθρώπων πέλει, ἀνδρῶν ἠδὲ γυναικῶν.
ταῦτα μὲν αὐτίκα πάντα παρέσσεται· εἰ δέ κεν αὖτε
ϝάστυ μέγα Πριάμοιο θεοὶ δώωσ' ἀλαπάξαι,
νῆα ϝάλις χρυσοῦ καὶ χαλκοῦ νηησάσθω
εἰσελθών, ὅτε κεν δατεώμεθα ληΐδ' 'Αχαιοί,
Τρωιάδας δὲ γυναῖκας ἐϝείκοσιν αὐτὸς ἑλέσθω,
αἵ κε μετ' 'Αργείην 'Ελένην κάλλισται ἔωσιν.
εἰ δέ κεν Ἄργος ἱκοίμεθ' 'Αχαιικόν, οὖθαρ ἀρούρης,
γαμβρός κέν μοι ἔοι· τίσω δέ μιν ἶσον 'Ορέστῃ,
ὅς μοι τηλύγετος τρέφεται θαλίῃ ἔνι πολλῇ.
τρεῖς δέ μοί εἰσι θύγατρες ἐνὶ μεγάρῳ ἐυπήκτῳ,
Χρυσόθεμις καὶ Λαοδίκη καὶ ϝιφιϝάνασσα·
τάων ἥν κ' ἐθέλῃσι, φίλην ἀνάϝεδνον ἀγέσθω
πρὸς ϝοῖκον Πηλῆος· ἐγὼ δ' ἐπὶ μείλια δώσω
πολλὰ μάλ', ὅσσ' οὔ πώ τις ἑῇ ἐπέδωκε θυγατρί.
ἑπτὰ δέ ϝοι δώσω εὖ ναιόμενα πτολίεθρα,

121^{b} = *Σ* 449 127^{b} = *Λ* 708 133—4 = *Τ* 176—7.

125—7 damnat Bergk Gr. Lit. 597 128 *ἀμύμονα* ACD: *ἀμύμονας* Ar. — *ἔργ' εἰδυίας* codd. 130 *ἐξ ἑλόμην* Zen. — *ἐνίκων πᾶσαν ἐπ' αἶαν* D 131 *ἀπηύρων* codd. *ἀπηύραν* hic et *Τ* 89. *Ψ* 560. 808. *ν* 132 coni. Leo Meyer, cf. *Λ* 430 132 *κούρη* C Ar.: *κούρην* AD — *ἐπὶ δὲ* Ar.: *καὶ ἐπὶ* ACD 137 *χαλκοῦ καὶ χρυσοῦ* C 140—156 damnavit Bergk Gr. Lit. 597, cf. adn. ad *Ι* 283 140 *ἔνιοι ὑποτάσσουσι* '*τὴν γὰρ ἀπ' αὖτις ἐγὼ δώσω ξανθῷ Μενελάῳ*' schol. A 141 *ἱκώμεθ'* Naber quaest. hom. p. 97 142 *ϝε ϝῖσον* Heyne, ego cacophoniam Homero coniectura inferre veritus sum 146 *ἀνάεδνον* codd., quod defendit Buttmann Lex. I 274: *ἀνέεδνον* Hermann op. VI 164 147 *ἐπιμείλια* Ar. 149—156 et 291—298 propter *ἅπαξ εἰρημένα* coacervata et insolitam vim vocabuli *θέμιστας* in suspicionem vocavit Duentzer Arist. p. 142; mihi illi

Καρδαμύλην Ἐνόπην τε καὶ Ἱρὴν ποιήεσσαν
Φηράς τε ζαθέας ἠδ' Ἄνθειαν βαθύλειμον
καλήν τ' Αἴπειαν καὶ Πήδασον ἀμπελόεσσαν.
πᾶσαι δ' ἐγγὺς ἁλός, νέαται Πύλου ἠμαθόεντος·
ἐν δ' ἄνδρες ναίουσι πολύρρηνες πολυβοῦται,
οἵ κέ Ϝε δωτίνῃσι θεὸν ὣς τιμήσουσιν
καί Ϝοι ὑπὸ σκήπτρῳ λιπαρὰς τελέουσι θέμιστας.
ταῦτά κέ Ϝοι τελέςαιμι μεταλλήξαντι χόλοιο.
δμηθήτω — Ἀίδης τοι ἀμείλιχος ἠδ' ἀδάμαςτος·
τοὔνεκα καί τε βροτοῖςι θεῶν ἔχθιςτος ἁπάντων —
καί μοι ὑποςτήτω, ὅςςον βαςιλεύτερός εἰμι
ἠδ' ὅςςον γενεῇ προγενέςτερος εὔχομαι εἶναι."
τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα Γερήνιος ἱππότα Νέςτωρ·
„Ἀτρεΐδη κύδιςτε, Ϝάναξ ἀνδρῶν Ἀγάμεμνον,
δῶρα μὲν οὐκέτ' ὀνοςτὰ διδοῖς Ἀχιλῆι Ϝάνακτι·
ἀλλ' ἄγετε κλητοὺς ὀτρύνομεν, οἵ κε τάχιςτα
ἔλθως' ἐς κλιςίην Πηληιάδεω Ἀχιλῆος.
εἰ δ' ἄγε, τοὺς ἂν ἐγὼν ἐπιόψομαι, οἳ δὲ πιθέςθων.
Φοῖνιξ μὲν πρώτιστα διίφιλος ἡγησάσθω,
αὐτὰρ ἔπειτ' Αἴας τε μέγας καὶ δῖος Ὀδυςςεύς·
κηρύκων δ' Ὀδίος τε καὶ Εὐρυβάτης ἅμ' ἑπέςθων.
φέρτε δὲ χερςὶν ὕδωρ, εὐφημῆςαί τε κέλεςθε,
ὄφρα Διὶ Κρονίδῃ ἀρηςόμεθ', αἴ κ' ἐλεήςῃ."
ὣς φάτο, τοῖςι δὲ πᾶςι ϜεϜαδότα μῦθον ἔϜειπεν.
αὐτίκα κήρυκες μὲν ὕδωρ ἐπὶ χεῖρας ἔχευαν,
κοῦροι δὲ κρητῆρας ἐπεςτέψαντο ποτοῖο,

153b = *Λ* 712. 162 = *Δ* 317 163 = *Ι* 96 172b = Ζ 275 173 = *σ* 422 174—7 = *φ* 270—3. *γ* 338—42 174—5 = *α* 146—8 175—6 = *Α* 470—1.

instar supplementi catalogi navium ex ipso vetere catalogo additi esse videntur; cf. ad *B* 590 153 *νέαται* ACD Ar.: *γρ.* *νάεται* A *κέαται* Apoll. Soph. 155 *τιμήσουσι* codd.: *τιμήσονται* Ar. 157 *μεταλλήξαντι* AC: *μεταλήξαντι* D Ar. 158 *δμηθήτω*: *καμφθήτω* Zen. et Aristoph. 159 *φησὶν Ἀρίσταρχος, ὅτι ἔνιοι ὑποτάσσουσι 'οὕνεκ' ἐπεί κε λάβῃσι πέλωρ ἔχει οὐδ' ἀνίησιν'* 160—1 seclusit Düntzer 164 *διδοῖς* codd. et Ar.: alii *δίδωσ'* legisse videntur 165 *κλειτοὺς* C m. pr. 167 *ἐγὼ* AD Ar. — *τοὶ δὲ* C 168. 180. 223. 427—429. 432—623. 658—668. 690—692 recentior aliquis Homerida, cum duobus legatis veteris carminis, Ulixi et Aiaci, Phoenicem tertium adiceret, ita interpolasse videtur, ut veteres versus, qui a carmine mutato et amplificato abhorrerent, partim abiceret partim novo carmini aptaret; sic versum 168 olim afuisse et 169 sic formatum esse suspicor: *ἀγγελίην μὲν ἴτων Αἴας καὶ δῖος Ὀδυσσεύς* vel *ἡγείσθην Αἴας τε μέγας καὶ δῖος Ὀδυσσεύς·* vide prol. p. 29 170 *ἑπέσθω* D et *γρ.* schol. A 171 *τε* A: *δὲ* CD.

νώμηςαν δ' ἄρα πᾶςιν ἐπαρξάμενοι δεπάεςςιν.
αὐτὰρ ἐπεὶ ςπεῖςάν τ' ἔπιόν θ' ὅςον ἤθελε θυμός,
ὡρμῶντ' ἐκ κλιςίης Ἀγαμέμνονος Ἀτρεΐδαο.
τοῖςι δὲ πόλλ' ἐπέτελλε Γερήνιος ἱππότα Νέςτωρ
δενδίλλων ἐς ἕκαστον, Ὀδυσσῆι δὲ μάλιστα,
πειρᾶν, ὡς πεπίθοιεν ἀμύμονα Πηλεΐωνα.
τὼ δὲ βάτην παρὰ θῖνα πολυφλοίςβοιο θαλάςςης,
πολλὰ μάλ' εὐχομένω γαιηόχῳ Ἐννοςιγαίῳ
ῥηιδίως πεπιθεῖν μεγάλας φρένας Αἰακίδαο.
Μυρμιδόνων δ' ἐπί τε κλιςίας καὶ νῆας ἱκέςθην,
τὸν δ' εὗρον φρένα τερπόμενον φόρμιγγι λιγείῃ
καλῇ δαιδαλέῃ, ἐπὶ δ' ἀργύρεον ζυγὸν ἦεν,
τὴν ἄρετ' ἐξ ἐνάρων, πόλιν Ἠετίωνος ὀλέςςας·
τῇ ὅ γε θυμὸν ἔτερπεν, ἄειδε δ' ἄρα κλέϜε' ἀνδρῶν.
Πάτροκλος δέ Ϝοι οἶος ἐναντίος ἧςτο ςιωπῇ,
δέχμενος Αἰακίδην, ὁπότε λήξειεν ἀείδων.
τὼ δὲ βάτην προτέρω, ἡγεῖτο δὲ δῖος Ὀδυςςεύς,
ςτὰν δὲ πρόςθ' αὐτοῖο. ταφὼν δ' ἀνόρουςεν Ἀχιλλεύς
αὐτῇ ςὺν φόρμιγγι, λιπὼν ἕδος, ἔνθα θάαςςεν.
ὣς δ' αὔτως Πάτροκλος, ἐπεὶ Ϝίδε φῶτας, ἀνέςτη.
τὼ καὶ δεικνύμενος προςέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
„χαίρετον· ἦ φίλοι ἄνδρες ἱκάνετον — ἦ τι μάλα χρεώ —
οἵ μοι ςκυζομένῳ περ Ἀχαιῶν φίλτατοί ἐςτον."
ὣς ἄρα φωνήςας προτέρω ἄγε δῖος Ἀχιλλεύς,
εἷςεν δ' ἐν κλιςμοῖςι τάπηςί τε πορφυρέοιςιν.
αἶψα δὲ Πάτροκλον προςεφώνεεν ἐγγὺς ἐόντα·
„μείζονα δὴ κρητῆρα, Μενοιτίου υἱέ, καθίςτα,
ζωρότερον δὲ κέραιε, δέπας δ' ἔντυνε Ϝεκάςτῳ·
οἱ γὰρ φίλτατοι ἄνδρες ἐμῷ ὑπέαςι μελάθρῳ."
ὣς φάτο, Πάτροκλος δὲ φίλῳ ἐπεπείθεθ' ἑταίρῳ.
αὐτὰρ ὅ γε κρεῖον μέγα κάββαλεν ἐν πυρὸς αὐγῇ,
ἐν δ' ἄρα νῶτον ἔθηκ' ὄιος καὶ πίονος αἰγός,
ἐν δὲ ςυὸς ςιάλοιο ῥάχιν τεθαλυῖαν ἀλοιφῇ.
τῷ δ' ἔχεν Αὐτομέδων, τάμνεν δ' ἄρα δῖος Ἀχιλλεύς.
καὶ τὰ μὲν εὖ μίςτυλλε καὶ ἀμφ' ὀβελοῖςιν ἔπειρεν,
πῦρ δὲ Μενοιτιάδης δαῖεν μέγα, Ϝιςόθεος φώς.

177 = *γ* 342 182 = *Α* 34 185 = *Α* 328 189 cf. *ϑ* 73 193b = *Λ* 777 194b = *Ο* 124 201 = *Λ* 346. 464. *P* 484 205 = *Λ* 345 211b = *Δ* 212.

185 *ἵκοντο* C et *γρ.* A 189 *κλέα* codd., cf. prol. p. 180 191 *γρ.* *δέχμενος* schol. A: *δέγμενος* codd. 196 *τὼ*: *γρ.* *τοὺς* A 197 *ἱκάνετον ἡμετερόνδε* variam fuisse lectionem rettulit Parmenisco — fort. *ἦ τε* 198 *φίλτατοι* CD Ar.: *φιλτάτω* A et *γρ.* schol. A 202 *καθίστη* Naber quaest. hom. 84 203 *κέραιρε* C — *ἔντυνε* Bentley: *ἔντυνον* codd.

αὐτὰρ ἐπεὶ κατὰ πῦρ ἐκάη καὶ φλὸξ ἐμαράνθη, 16
ἀνθρακιὴν cτορέcαc ὀβελοὺc ἐφύπερθε τάνυccεν,
πάccε δ' ἁλὸc θείοιο, κρατευτάων ἐπαείραc.
αὐτὰρ ἐπεί ῥ' ὤπτηcε καὶ εἰν ἐλεοῖcιν ἔχευεν,
Πάτροκλοc μὲν cῖτον ἑλὼν ἐπένειμε τραπέζῃ
καλοῖc ἐν κανέοιcιν, ἀτὰρ κρέα νεῖμεν Ἀχιλλεύc.
αὐτὸc δ' ἀντίον ἷζεν Ὀδυccῆοc θείοιο
τοίχου τοῦ ἑτέροιο, θεοῖcι δὲ θῦcαι ἀνώγει
Πάτροκλον Ϝὸν ἑταῖρον· ὃ δ' ἐν πυρὶ βάλλε θυηλάc.
οἳ δ' ἐπ' ὀνείαθ' ἑτοῖμα προκείμενα χεῖραc ἴαλλον.
αὐτὰρ ἐπεὶ πόcιοc καὶ ἐδητύοc ἐξ ἔρον ἕντο,
νεῦc' Αἴαc Φοίνικι· νόηcε δὲ δῖοc Ὀδυccεύc.
πληcάμενοc δ' οἴνοιο δέπαc δείδεκτ' Ἀχιλῆα·
„χαῖρ', Ἀχιλεῦ. δαιτὸc μὲν ἐϜίcηc οὐκ ἐπιδευεῖc
ἠμὲν ἐνὶ κλιcίῃ Ἀγαμέμνονοc Ἀτρεΐδαο
ἠδὲ καὶ ἐνθάδε νῦν· πάρα γὰρ μενοϜεικέα πολλά
δαίνυcθ'· ἀλλ' οὐ δαιτὸc ἐπήρατα Ϝέργα μέμηλεν,
ἀλλὰ λίην μέγα πῆμα, διοτρεφέc, εἰcορόωντεc
δείδιμεν· ἐν δοιῇ δὲ cόαc ἔμεν ἢ ἀπολέcθαι
νῆαc ἐϋccέλμουc, εἰ μὴ cύ γε δύcεαι ἀλκήν.
ἐγγὺc γὰρ νηῶν καὶ τείχεοc αὖλιν ἔθεντο
Τρῶεc ὑπέρθυμοι τηλεκλειτοί τ' ἐπίκουροι,
κηάμενοι πυρὰ πολλὰ κατὰ cτρατόν, οὐδ' ἔτι φαcίν
cχήcεcθ' ἀλλ' ἐν νηυcὶ μελαίνῃcιν πεcέεcθαι.
Ζεὺc δέ cφι Κρονίδηc ἐνδέξια cήματα φαίνων
ἀcτράπτει. Ἕκτωρ δὲ μέγα cθένεϊ βλεμεαίνων
μαίνεται ἐκπάγλωc πίcυνοc Διί, οὐδέ τι τίει
ἀνέραc οὐδὲ θεούc· κρατερὴ δέ Ϝε λύccα δέδυκεν.

216—7 = Ω 625—6 218 = ε 198 219^a = Ω 598. ψ 90 221—2 = 91—2 230^b = *Α* 117 233 = Ζ 111 235 = *Λ* 824. *Μ* 107. 126. *Ρ* 639 237^b = *Θ* 337.

212 *γρ. ἐπεὶ πυρὸς ἄνθος ἀπέπτατο παύσατο δὲ φλόξ* schol. A, *γρ. ἐπεὶ κατὰ πῦρ ἐμαρήνατο παύσατο δὲ φλόξ* schol. V 214 *ἀπαείρας* Ar. 215 *ἔχευεν: γρ. ἔθηκεν* A 221 om. D 222 *ἐδητύος ἂψ ἐπάσαντο* coni. Ar. 223 *Φοίνικι* codd.: aut *Ὀδυσῆι, νόησε δὲ κεῖνος ἄναυδον* aut *βλεφαροῖσι, νόησε δὲ δῖος Ὀδυσσεύς* vel tale quid reponendum fuit 224 *δὲ δέπας οἴνου* Heyne 225 *ἐπιδευεῖς* CD et *γρ.* A: *ἐπιδευῆς* A, *Ἀρίσταρχος δὲ χωρὶς τοῦ σ* Didymus 226 *γρ. ἦμεν* schol. A 228 *ἐπήρατα* Bentley: *ἐπηράτου* codd. 230 *σόας ἔμεν* Bekker: *σαωσέμεν* codd., quod ex *σάωσ ἔμεν* ortum esse videtur 231 *ἀπηύρα* codd. 233 *τηλεκλητός* C 234—5 cum ex versibus *Μ* 106—7 falso intellectis orti sint, aut damnandi sunt aut alienam originem produnt; cf. prol. p. 87 234 *κειάμενοι* ACD, cf. *Ι* 88 235 fuit cum tentarem *σχήσεσθ' Ἀργείους, ἀλλ' ἐν νηυσὶν πεσέεσθαι.*

ἀρᾶται δὲ τάχιcτα φανήμεναι ἠόα δῖαν· 16
cτεῦται γὰρ νηῶν ἀποκόψειν ἄκρα κόρυμβα
αὐτάc τ' ἐμπρήcειν μαλεροῦ πυρόc, αὐτὰρ Ἀχαιούc
δῃώcειν παρὰ τῇcιν ὀρινομένουc ὑπὸ καπνοῦ.
ταῦτ' αἰνῶc δείδοικα κατὰ φρένα, μή Ϝοι ἀπειλάc
ἐκτελέcωcι θεοί, ἡμῖν δὲ δὴ αἴcιμον εἴῃ
φθίcθαι ἐνὶ Τροίῃ, Ϝεκὰc Ἄργεοc ἱπποβότοιο.
ἀλλ' ἄνα, εἰ μέμονάc γε καὶ ὀψέ περ υἷαc Ἀχαιῶν
τειρομένουc ἐρύεcθαι ὑπὸ Τρώων ὀρυμαγδοῦ.
αὐτῷ τοι μετόπιcθ' ἄχοc ἔccεται, οὐδέ τι μῆχοc
ῥεχθέντοc κακοῦ ἔcτ' ἄκοc εὑρεῖν. ἀλλὰ πολὺ πρίν
φράζευ ὅπωc Δαναοῖcιν ἀλεξήcειc κακὸν ἦμαρ.
ὦ πέπον, ἦ μὲν cοί γε πατὴρ ἐπετέλλετο Πηλεύc
ἤματι τῷ, ὅτε c' ἐκ Φθίηc Ἀγαμέμνονι πέμπεν·
‚τέκνον ἐμόν, κάρτοc μὲν Ἀθηναίη τε καὶ Ἥρη
δώcουc', αἴ κ' ἐθέλωcι, cὺ δὲ μεγαλήτορα θυμόν
ἴcχειν ἐν cτήθεccι· φιλοφροcύνη γὰρ ἀμείνων·
ληγέμεναι δ' ἔριδοc κακομηχάνου, ὄφρα cε μᾶλλον
τίωc' Ἀργείων ἠμὲν νέοι ἠδὲ γέροντεc.'
ὣc ἐπέτελλ' ὁ γέρων, cὺ δὲ λήθεαι. ἀλλ' ἔτι καὶ νῦν
παύε', ἔα δὲ χόλον θυμαλγέα. cοὶ δ' Ἀγαμέμνων
ἄξια δῶρα δίδωcι μεταλλήξαντι χόλοιο.
εἰ δέ, cὺ μέν μευ ἄκουcον, ἐγὼ δέ κέ τοι καταλέξω,
ὅccα τοι ἐν κλιcίῃcιν ὑπέcχετο δῶρ' Ἀγαμέμνων·
ἕπτ' ἀπύρουc τρίποδαc, δέκα δὲ χρυcοῖο τάλαντα,
αἴθωναc δὲ λέβηταc ἐϜείκοcι, δώδεκα δ' ἵππουc
πηγοὺc ἀθλοφόρουc, οἳ ἀέθλια ποccὶν ἄροντο.
οὔ κεν ἀλήιοc εἴη ἀνήρ, ᾧ τόccα γένοιτο,
οὐδέ κεν ἀκτήμων ἐριτίμοιο χρυcοῖο,
ὅcc' Ἀγαμέμνονοc ἵπποι ἀέθλια ποccὶν ἄροντο.
δώcει δ' ἑπτὰ γυναῖκαc ἀμύμονα Ϝέργα Ϝιδυίαc,
Λεcβίδαc, ἅc, ὅτε Λέcβον ἐϋκτιμένην ἕλεc αὐτόc,
ἐξέλεθ', αἳ τότε κάλλει ἐνίκων φῦλα γυναικῶν.
τὰc μέν τοι δώcει, μετὰ δ' ἔccεται ἣν τότ' ἀπεύρα,
κούρη Βριcῆοc· ἐπὶ δὲ μέγαν ὅρκον ὀμεῖται

241 cf. *Θ* 180—2 243 cf. *Θ* 183 246^b = Ζ 152 249 = χ 345 252—3 = *Λ* 765—6 254 cf. *Λ* 786 254^b = *Δ* 20 259 = *Λ* 790 264—99 = 122—57 274—299 = 232—257.

240 *ἠῶ* codd. 241 *ἀποκοψέμεν* malo 242 *ἐμπλήσειν* Ar. 243 *ἀτυζομένους ἢ ὀρινομένους* Eust., cf. *Θ* 183 245 fort. *ἐκτελέσουσι* — *εἴῃ* Hermann op. II 32: *εἴη* codd. 249 *τοι* ACD: *σοι* Spitzner 251 *ἀλεξήσῃς* A 257—8 eiecit Bekker 261 *μεταλήξαντι* D, cf. *Ι* 157 270 *ἀμύμονα* C m. pr.: *ἀμύμονας* AD — *ἔργ' εἰδυίας* ACD 274 *κούρῃ* A Ar.: *κούρην* CD — *ἐπὶ δὲ* Ar.: *καὶ ἐπὶ* ACD.

μή ποτε τῆς εὐνῆς ἐπιβήμεναι ἠδὲ μιγῆναι, **16**
ἣ θέμις ἐςτί, Fάναξ, ἤ τ' ἀνδρῶν ἤ τε γυναικῶν.
ταῦτα μὲν αὐτίκα πάντα παρέςςεται· εἰ δέ κεν αὖτε
Fάςτυ μέγα Πριάμοιο θεοὶ δώως' ἀλαπάξαι,
νῆα Fάλις χρυςοῦ καὶ χαλκοῦ νηήςαςθαι
εἰςελθών, ὅτε κεν δατεώμεθα ληίδ' Ἀχαιοί,
Τρωιάδας δὲ γυναῖκας ἐFείκοςιν αὐτὸς ἑλέςθαι,
αἵ κε μετ' Ἀργείην Ἑλένην κάλλιςται ἔωςιν.
εἰ δέ κεν Ἄργος ἱκοίμεθ' Ἀχαιικόν, οὖθαρ ἀρούρης,
γαμβρός κέν Fοι ἔοις· τίςει δέ ςε Fῖςον Ὀρέςτῃ,
ὅς Fοι τηλύγετος τρέφεται θαλίῃ ἔνι πολλῇ.
τρεῖς δέ Fοί εἰςι θύγατρες ἐνὶ μεγάρῳ εὐπήκτῳ,
Χρυςόθεμις καὶ Λαοδίκη καὶ FιφιFάναςςα·
τάων ἥν κ' ἐθέληςθα, φίλην ἀνάFεδνον ἄγεςθαι
πρὸς Fοῖκον Πηλῆος· ὁ δ' αὖτ' ἐπὶ μείλια δώςει
πολλὰ μάλ', ὅςς' οὔ πώ τις ἑῇ ἐπέδωκε θυγατρί.
ἑπτὰ δέ τοι δώσει εὖ ναιόμενα πτολίεϑρα,
Καρδαμύλην Ἐνόπην τε καὶ Ἱρὴν ποιήεσσαν
Φηράς τε ζαϑέας ἠδ' Ἄνϑειαν βαϑύλειμον
καλήν τ' Αἴπειαν καὶ Πήδασον ἀμπελόεσσαν.
πᾶσαι δ' ἐγγὺς ἁλός, νέαται Πύλου ἠμαϑόεντος·
ἐν δ' ἄνδρες ναίουσι πολύρρηνες πολυβοῦται,
οἵ κέ σε δωτίνῃσι ϑεὸν ὣς τιμήσουσιν
καί τοι ὑπὸ σκήπτρῳ λιπαρὰς τελέουσι ϑέμιστας.
ταῦτά κέ τοι τελέςειε μεταλλήξαντι χόλοιο.
εἰ δέ τοι Ἀτρεΐδης μὲν ἀπήχθετο κηρόθι μᾶλλον,
αὐτὸς καὶ τοῦ δῶρα, ςὺ δ' ἄλλους περ Παναχαιούς
τειρομένους ἐλέαιρε κατὰ ςτρατόν, οἵ ςε θεὸν ὥς
τίςους'· ἦ γάρ κέ ςφι μάλα μέγα κῦδος ἄροιο.
νῦν γάρ χ' Ἕκτορ' ἕλοις, ἐπεὶ ἂν μάλα τοι ςχεδὸν ἔλθοι
λύςςαν ἔχων ὀλοήν, ἐπεὶ οὔ τινά φηςιν ὁμοῖον
Fοῖ ἔμεναι Δαναῶν, οὓς ἐνθάδε νῆες ἔνειKαν."
τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προςέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
„διογενὲς Λαερτιάδη, πολυμήχαν' Ὀδυςςεῦ,
χρὴ μὲν δὴ τὸν μῦθον ἀπηλεγέως ἀποFειπεῖν,
ᾗ περ δὴ φρονέω τε καὶ ὡς τετελεςμένον ἔςται,

295^{b} = 153 307 = *Α* 84 308 = *Β* 173.

279 *νηήσασϑαι* codd. et Ar., alii *νηησάσϑω* legisse videntur 281 *ἑλέσϑω* Lips. 283—298 et 388—405 a recentiore aliquo poeta additos putat Bergk Gr. Lit. 597 283 *ἱκώμεϑ'* Naber, cf. *Ι* 141 297 *τιμήσουσι* CD: *τιμήσωσι* A *τιμήσονται* Ar. 299 *μεταλήξαντι* D Ar. 304 *ἔλϑοι* AD: *ἔλϑῃ* C, cf. *Τ* 208 310 *φρονέω* Lips. Ar.: *κρανέω* ACD.

ὡς μή μοι τρύζητε παρήμενοι ἄλλοθεν ἄλλος. **16**
ἐχθρὸς γάρ μοι κεῖνος ὁμῶς Ἀίδαο πύληςιν,
ὅς χ' ἕτερον μὲν κεύθῃ ἐνὶ φρεςίν, ἄλλο δὲ Fείπῃ.
αὐτὰρ ἐγὼ Fερέω ὥς μοι δοκεῖ εἶναι ἄριςτα.
οὔτ' ἔμεγ' Ἀτρεΐδην Ἀγαμέμνονα πειςέμεν οἴω
οὔτ' ἄλλους Δαναούς, ἐπεὶ οὐκ ἄρα τις χάρις ἦεν
μάρναςθαι δεΐοιςιν ἐπ' ἀνδράςι νωλεμὲς αἰεί.
[Fίςη μοῖρα μένοντι, καὶ εἰ μάλα τις πολεμίζοι·
ἐν δὲ ἰῇ τιμῇ ἠμὲν κακὸς ἠδὲ καὶ ἐςθλός.
κάτθαν' ὁμῶς ὅ τ' ἀFεργὸς ἀνὴρ ὅ τε πολλὰ FεFοργώς.]
οὐδέ τί μοι περίκειται, ἐπεὶ πάθον ἄλγεα θυμῷ,
αἰὲν ἐμὴν ψυχὴν παραβαλλόμενος πολεμίζειν.
ὡς δ' ὄρνις ἀπτῆςι νεοςςοῖςι προφέρῃςιν
μάςτακ', ἐπεί κε λάβῃςι, κακῶς δέ τέ Fοι πέλει αὐτῇ,
ὣς καὶ ἐγὼ πολλὰς μὲν ἀύπνους νύκτας ἴαυον,
ἤματα δ' αἱματόεντα διέπρηςςον πολεμίζων
ἀνδράςι μαρναμένοις ὀάρων ἕνεκα ςφετεράων.
δώδεκα δὴ ςὺν νηυςὶ πόλις ἀλάπαξ' ἀνθρώπων,
πεζὸς δ' ἕνδεκά φημι κατὰ Τροίην ἐρίβωλον·
τάων ἐκ παςέων κειμήλια πολλὰ καὶ ἐςθλά
ἐξελόμην, καὶ πάντα φέρων Ἀγαμέμνονι δόςκον
Ἀτρεΐδῃ· ὁ δ' ὄπιςθε μένων παρὰ νηυςὶ θοῇςιν
δεξάμενος διὰ παῦρα δαςάςκετο, πολλὰ δ' ἔχεςκεν.
ἅςςα δ' ἀριςτήεςςι δίδου γέρα καὶ βαςιλεῦςιν,
τοῖςι μὲν ἔμπεδα κεῖται, ἐμεῦ δ' ἀπὸ μούνου Ἀχαιῶν
εἵλετ', ἔχει δ' ἄλοχον θυμαρέα· τῇ παριαύων
τερπέςθω. τί δὲ δεῖ πολεμιζέμεναι Τρώεςςιν
Ἀργείους; τί δὲ λαὸν ἀνήγαγεν ἐνθάδ' ἀγείρας
Ἀτρεΐδης; ἦ οὐχ Ἑλένης ἕνεκ' ἠυκόμοιο;
ἦ μοῦνοι φιλέους' ἀλόχους μερόπων ἀνθρώπων
Ἀτρεΐδαι; ἐπεὶ ὅς τις ἀνὴρ ἀγαθὸς καὶ ἐχέφρων,
τὴν αὐτοῦ φιλέει καὶ κήδεται, ὡς καὶ ἐγὼ τήν
ἐκ θυμοῦ φίλεον δουρικτητήν περ ἐοῦςαν.

312 = ξ 156 314 = 103 317 = *Ρ* 148. *Λ* 190 321^{b} = *Ν* 670 330^{b} = *Ω* 381 332^{b} = *Λ* 111.

311 *παρήμενοι* CD et γρ. A: *παρήμενος* A 314 *ὡς καὶ τετελεσμένον ἔσται* C et γρ. A 317 *ἐπ'* C Ar.: *μετ'* AD 318—20 eiecit Bekker, 320 del. Heyne et Friedlaender an. hom. p. 469 322 *αἰεὶ* codd.; cf. *Λ* 520 — *πολεμίζειν* codd. et Ar., alii *πολεμίζων* vel *πολεμίζω* legisse videntur 324 *δέ τε* codd.: *δ' ἄρα* Ar. 327 *μαρναμένοις* Aldina: *μαρνάμενος* codd. — γρ. *ἀόρων* schol. A 328 *πόλις* Bekker: *πόλεις* ACD; cf. *Β* 648 et prol. § 80 334 *ἅσσα* Bekker: *ἄλλα* codd. 336 γρ. *εἷλετ' ἔχειν* schol. BV 342 *αὐτοῦ* Apollonius: *αὑτοῦ* Ptolemaeus Ascal.; cf. Lehrs quaest. ep. 115 343 *δορυκτήτην* C.

νῦν δ᾽ ἐπεὶ ἐκ χειρῶν γέρας εἵλετο καί μ᾽ ἀπάτηcεν, 16
μή μευ πειράτω ἐὺ Fειδότοc· οὐδέ με πείcει.
ἀλλ᾽ Ὀδυcεῦ cὺν coί τε καὶ ἄλλοιcιν βαcιλεῦcιν
φραζέcθω νήεccιν ἀλεξέμεναι δήιον πῦρ.
ἦ μὲν δὴ μάλα πολλὰ πονήcατο νόcφιν ἐμεῖο,
καὶ δὴ τεῖχοc ἔδειμε, καὶ ἤλαcε τάφρον ἐπ᾽ αὐτῷ
εὐρεῖαν μεγάλην, ἐν δὲ cκόλοπαc κατέπηξεν·
ἀλλ᾽ οὐδ᾽ ὧc δύναται cθένοc Ἕκτοροc ἀνδροφόνοιο
ἴcχειν. ὄφρα δ᾽ ἐγὼ μετ᾽ Ἀχαιοῖcιν πολέμιζον,
οὐκ ἐθέλεcκε μάχην ἀπὸ τείχεοc ὀρνύμεν Ἕκτωρ,
ἀλλ᾽ ὅcον ἐc Cκαιάc τε πύλαc καὶ φηγὸν ἵκανεν·
ἔνθα ποτ᾽ οἶον ἔμιμνε, μόγιc δέ μευ ἔκφυγεν ὁρμήν.
νῦν δ᾽, ἐπεὶ οὐκ ἐθέλω πολεμιζέμεν Ἕκτορι δίῳ,
αὔριον ἱρὰ Διὶ ῥέξαc καὶ πᾶcι θεοῖcιν,
νηήcαc ἐὺ νῆαc, ἐπὴν ἅλαδε προFερύccω,
ὄψεαι, ἢν ἐθέληcθα καὶ αἴ κέν τοι τὰ μεμήλῃ,
ἦρι μάλ᾽ Ἑλλήcποντον ἐπ᾽ ἰχθυόεντα πλεFούcαc
νῆαc ἐμάc, ἐν δ᾽ ἄνδραc ἐρεccέμεναι μεμαῶταc·
εἰ δέ κεν εὐπλοίην δώῃ κλυτὸc Ἐννοcίγαιοc,
ἤματί κε τριτάτῳ Φθίην ἐρίβωλον ἱκοίμην.
ἔcτι δέ μοι μάλα πολλά, τὰ κάλλιπον ἐνθάδε Fέρρων·
ἄλλον δ᾽ ἐνθένδε χρυcὸν καὶ χαλκὸν ἐρυθρόν
ἠδὲ γυναῖκαc ἐυζώνουc πολιόν τε cίδηρον
ἄξομαι, ἅcc᾽ ἔλαχόν γε· γέραc δέ μοι, ὅc περ ἔδωκεν,
αὖτιc ἐφυβρίζων ἕλετο κρείων Ἀγαμέμνων
Ἀτρεΐδηc. τῷ πάντ᾽ ἀγορευέμεν, ὡc ἐπιτέλλω,
ἀμφαδόν, ὄφρα καὶ ἄλλοι ἐπιcκύζωνται Ἀχαιοί,
εἴ τινά που Δαναῶν ἔτι Fέλπεται ἐξαπατήcειν
αἰὲν ἀναιδείην ἐπιFειμένοc. οὐδ᾽ ἂν ἔμοιγε
τετλαίη κύνεόc περ ἐὼν εἰc ὦπα Fιδέcθαι·
οὐδέ τί Fοι βουλὰc cυμφράccομαι, οὐδὲ μὲν ἔργον·
ἐκ γὰρ δή μ᾽ ἀπάτηcε καὶ ἤλιτεν. οὐδ᾽ ἂν ἔτ᾽ αὖτιc
ἐξαπάφοιτο Fέπεccι· Fάλιc δέ Fοι. ἀλλὰ Fέκηλοc
Fερρέτω· ἐκ γάρ Fευ φρέναc εἵλετο μητίετα Ζεύc.

350 = *Η* 441 354 = *Ζ* 237 359 = *Δ* 353 360 = *ε* 34 366 = *Ψ* 261 369ᵇ = *Β* 10 376ᵇ = *ψ* 216.

346—355 damnat Duentzer Hom. Abh. p. 60, vide adnot. ad *Η* 313 349 *ἤλασεν ἔκτοθι τάφρον* Ar. 350 *ἐν: περὶ* Ar. 351 *Ἕκτορος ἱπποδάμοιο* D 356 *πολεμίζειν* C et *γρ.* A 362 *δῴη* D: *δώῃ* AC 363 *Φθίηνδ᾽* D 365 *χαλκὸν καὶ χρυσὸν* C 367 *γρ. ἅσσα λέλογχα* A *ὥσπερ* C et D m. pr. 368 *γρ. ἐνυβρίζων* schol. A 374 *οὐδέ τι* CD: *οὐδ᾽ ἔτι* A — *οὐδέ τι Ϝέργον* Bekker 376 *ἐξαπάφοιτ᾽ ἐπέεσσιν* codd. *ἐξαπάφοι Ϝεπέεσσι* Bentley, cf. *ψ* 216 377 *γάρ οἱ* D.

ἐχθρὰ δέ μοι τοῦ δῶρα, τίω δέ μιν ἐν καρὸc αἴcῃ. 16
οὐδ᾽ εἴ μοι δεκάκιc καὶ ἐFεικοcάκιc τόcα δοίη,
ὅσσα τέ Ϝοι νῦν ἔστι, καὶ εἴ ποθεν ἄλλα γένοιτο,
ἠδ᾽ ὅσ᾽ ἐς Ἐρχομενὸν ποτινίσσεται, ἠδ᾽ ὅσα Θήβας
Αἰγυπτίας, ὅθι πλεῖστα δόμοις ἓν κτήματα κεῖται,
αἵ θ᾽ ἑκατόμπυλοί εἰσι, διηκόσιοι δ᾽ ἀν᾽ ἑκάστας
ἀνέρες ἐξοιχνεῦσι σὺν ἵπποισιν καὶ ὄχεσφιν·
οὐδ᾽ εἴ μοι τόcα δοίη, ὅcα ψάμαθόc τε κόνιc τε,
οὐδέ κεν ὧc ἔτι θυμὸν ἐμὸν πείcει᾽ Ἀγαμέμνων,
πρίν γ᾽ ἀπὸ πᾶcαν ἐμοὶ δόμεναι θυμαλγέα λώβην.
κούρην δ᾽ οὐ γαμέω Ἀγαμέμνονοc Ἀτρεΐδαο,
οὐδ᾽ εἰ χρυcείῃ Ἀφροδίτῃ κάλλοc ἐρίζοι,
Fέργα δ᾽ Ἀθηναίῃ γλαυκώπιδι Fιcοφαρίζοι·
οὐδέ μιν ὧc γαμέω· ὃ δ᾽ Ἀχαιῶν ἄλλον ἑλέcθω,
ὅc τίc Fοῖ τε FέFοικε καὶ ὃc βαcιλεύτερόc ἐcτιν.
ἢν γὰρ δή με caῶcι θεοὶ καὶ Fοίκαδ᾽ ἵκωμαι,
Πηλεύc θήν μοι ἔπειτα γυναῖκά γε μάccεται αὐτόc.
πολλαὶ Ἀχαιίδεc εἰcὶν ἀν᾽ Ἑλλάδα τε Φθίην τε,
κοῦραι ἀριcτήων, οἵ τε πτολίεθρα ῥύονται·
τάων ἥν κ᾽ ἐθέλωμι, φίλην ποιήcομ᾽ ἄκοιτιν.
ἔνθα δέ μοι μάλα πολλὸν ἐπέccυτο θυμὸc ἀγήνωρ
γήμαντι μνηcτὴν ἄλοχον, FεFικυῖαν ἄκοιτιν,
κτήμαcι τέρπεcθαι, τὰ γέρων ἐκτήcατο Πηλεύc.
οὐ γὰρ ἐμοὶ ψυχῆc ἀντάξιον οὐδ᾽ ὅcα φαcίν
Ἴλιον ἐκτῆcθαι, ἐὺ ναιόμενον πτολίεθρον,
τὸ πρὶν ἐπ᾽ εἰρήνηc, πρὶν ἐλθεῖν υἷαc Ἀχαιῶν,
οὐδ᾽ ὅcα λάινοc οὐδὸc ἀφήτοροc ἐντὸc ἐFέργει

379—387 cf. *χ* 61—4 382 = *δ* 127 395ᵇ = *λ* 496 402 = *Β* 133 403 = *Χ* 156 404 cf. *ϑ* 80 et hymn. Ap. Pyth. 118.

378 *γρ. ἔγκαρος* schol. A, fort. *ἔγκατος* = hili — *τε καὶ εἰκοσάκις* codd. 380—4 iuxta 401—405 vix ferri posse videntur 381 *γρ. οὐδ᾽ ὅσ᾽ . . . οὐδ᾽ ὅσα* schol. A et Strabo IX p. 414 — *Ἐρχομενὸν* schol. A: *Ὀρχομενὸν* codd. 382 *Αἰγυπίας* hic et Od. *δ* 127, *Αἰγύπτιος* Od. *δ* 385 ita Homeridae pronuntiasse videntur, ut analogiam duplicium formarum *πόλεμος* et *πτόλεμος*, *πόλις* et *πτόλις* huc quoque traherent — *ὅθι: γρ. ᾗ* A — *ἐνι* C 383—4 interpolatoris rhapsodi esse intellexit Heyne — *γρ. ἑκάστην* schol. A, *δὲ ἑκάστας* Nauck 386—7 non legisse videtur Aristoteles rhet. III 11 387 damnavit Helbig Rh. Mus. XVI 308 392 *τ᾽ ἐπέοικε* codd., cf. prol. p. 162 393 *σάωσι* Apio, *σόωσι* codd. et Herodianus, *σοῶσι* Tyrannio, cf. *Ι* 230. 424. *Π* 363. *Φ* 238 394 *γε μάσσεται* Ar.: *γαμέσσεται* codd. 397 *ἐθέλωμι* Ar.: *ἐθέλοιμι* ACD 399 *γρ. γήμαντα* schol. A, quod defendit Naber quaest. hom. 87 401 *γρ. ἐμῆς* schol. A 403 *πρίν γ᾽ ἐλθεῖν* coni. Nauck; at cf. *Ζ* 81 404 *λάινος οὐδὸς* nisi firmatum esset hymn. Ap. Pyth. 118, *λάινον ἕρκος* conicerem.

Φοίβου Ἀπόλλωνος Πυθοῖ ἔνι πετρηέσσῃ.
ληιστοὶ μὲν γάρ τε βόες καὶ Fίφια μῆλα,
κτητοὶ δὲ τρίποδές τε καὶ ἵππων ξανθὰ κάρηνα·
ἀνδρὸς δὲ ψυχὴ πάλιν ἐλθεῖν οὔτε λεϊστή
οὔθ᾽ ἑλετή, ἐπεὶ ἄρ κεν ἀμείψεται ἕρκος ὀδόντων.
μήτηρ γάρ τέ μέ φησι θεά, Θέτις ἀργυρόπεζα,
διχθαδίας κῆρας φερέμεν θανάτοιο τέλοσδε.
εἰ μέν κ᾽ αὖθι μένων Τρώων πόλιν ἀμφιμάχωμαι,
ὤλετο μέν μοι νόστος, ἀτὰρ κλέFος ἄφθιτον ἔσται·
εἰ δέ κε Fοίκαδ᾽ ἵκωμαι ἑὴν ἐς πατρίδα γαῖαν,
ὤλετό μοι κλέFος ἐσθλόν, ἐπὶ δFηρὸν δέ μοι αἰών.
[ἔσσεται, οὐδέ κέ μ᾽ ὦκα τέλος θανάτοιο κιχείη].
καὶ δ᾽ ἂν τοῖς ἄλλοισιν ἐγὼ παραμυθησαίμην
Fοίκαδ᾽ ἀποπλείειν, ἐπεὶ οὐκέτι δήετε τέκμωρ
Ἰλίου αἰπεινῆς· μάλα γάρ Fεθεν εὐρύοπα Ζεύς
χεῖρα ἑὴν ὑπερέσχε, τεθαρσήκασι δὲ λαοί.
ἀλλ᾽ ὑμεῖς μὲν ἰόντες ἀριστήεσσιν Ἀχαιῶν
ἀγγελίην ἀπόφασθε — τὸ γὰρ γέρας ἐστὶ γερόντων —
ὄφρ᾽ ἄλλην φράζωνται ἐνὶ φρεσὶ μῆτιν ἀμείνω,
ἥ κέ σφιν νῆάς τε σαῷ καὶ λαὸν Ἀχαιῶν
νηυσὶν ἔπι γλαφυρῇς, ἐπεὶ οὔ σφισιν ἥδε γ᾽ ἑτοίμη,
ἣν νῦν ἐφράσσαντο ἐμεῦ ἀπομηνίσαντος.
Φοῖνιξ δ᾽ αὖθι παρ᾽ ἄμμι μένων κατακοιμηθήτω,
ὄφρα μοι ἐν νήεσσι φίλην ἐς πατρίδ᾽ ἕπηται
αὔριον, ἢν ἐθέλῃσιν· ἀνάγκῃ δ᾽ οὔ τί μιν ἄξω."
ὣς ἔφαθ᾽, οἳ δ᾽ ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ
μῦθον ἀγασσάμενοι· μάλα γὰρ κρατερῶς ἀπέFειπεν.
ὀψὲ δὲ δὴ μετέFειπε γέρων ἱππηλάτα Φοῖνιξ
δάκρυ᾽ ἀναπρήσας· περὶ γὰρ δίε νηυσὶν Ἀχαιῶν·
„εἰ μὲν δὴ νόστον γε μετὰ φρεσί, φαίδιμ᾽ Ἀχιλλεῦ,
βάλλεαι, οὐδέ τι πάμπαν ἀμύνειν νηυσὶ θοῇσιν
πῦρ ἐθέλεις ἀFίδηλον, ἐπεὶ χόλος ἔμπεσε θυμῷ,
πῶς ἂν ἔπειτ᾽ ἀπὸ σεῖο, φίλον τέκος, αὖθι λιποίμην
οἶος; σοὶ δέ μ᾽ ἔπεμπε γέρων ἱππηλάτα Πηλεύς

410^b = Α 538 411^b = Ν 602 414^b = Β 140 416^b = ρ 476 417^b = Ο 45   417—20 = 684—7 419^a = Ν 773 420^a = Ω 374 422^b = Δ 323   430—2 = Θ 28—30 433^b = Λ 557 436^b = Ξ 207 438^b = Η 125.

405 Φοίβου: νηοῦ Zen.   414 ἵκωμαι ἑὴν Brugman, Problem p. 71: ἵκωμι φίλην A   ἵκωμαι φίλην CD   ἵκωμαι ἐμὴν Bentley   416 damnavit Ar., ne scripsit quidem Zen.   418 fort. ἀποπλεFέμεν   420 χεῖρα θ᾽ ἑὴν . . . τεθαρσήκασί τε Bentley, cf. prol. p. 156   424 σόω A   σόῃ CD, cf. Ι 681   427—9 vide supra ad v. 168   438 δάκρυ᾽ AC: δάκρυ D m. pr.   438 σὺν δέ μ᾽ ἔπεμπε coni. Jacobs.

ἤματι τῷ, ὅτε σ᾽ ἐκ Φθίης Ἀγαμέμνονι πέμπεν
νήπιον, οὔ πω Fειδότ᾽ ὁμοιίοο πτολέμοιο
οὐδ᾽ ἀγορέων, ἵνα τ᾽ ἄνδρες ἀριπρεπέες τελέθουσιν.
τοὔνεκά με προέηκε, διδασκέμεναι τάδε πάντα,
μύθων τε Fρητῆρ᾽ ἔμεναι πρηκτῆρά τε Fέργων.
ὣς ἂν ἔπειτ᾽ ἀπὸ σεῖο, φίλον τέκος, οὐκ ἐθέλοιμι
λείπεσθ᾽, οὐδ᾽ εἴ κέν μοι ὑποσταίη θεὸς αὐτός,
γῆρας ἀποξύσας θήσειν νέον ἡβώοντα,
οἷον ὅτε πρῶτον λίπον Ἑλλάδα καλλιγύναικα,
φεύγων νείκεα πατρὸς Ἀμύντορος Ὀρμενίδαο,
ὅς μοι παλλακίδος πέρι χώσατο καλλικόμοιο,
τὴν αὐτὸς φιλέεσκεν, ἀτιμάζεσκε δ᾽ ἄκοιτιν,
μητέρ᾽ ἐμήν. ἣ δ᾽ αἰὲν ἐμὲ λισσέσκετο γούνων
παλλακίδι προμιγῆναι, ἵν᾽ ἐχθήρειε γέροντα.
τῇ πιθόμην καὶ ἔρεξα· πατὴρ δ᾽ ἐμὸς αὐτίκ᾽ ὀισθείς
πολλὰ κατηρᾶτο, στυγερὰς δ᾽ ἐπεκέκλετ᾽ ἐρινῦς,
μή ποτε γούνασι Fοῖσιν ἐφέσσεσθαι φίλον υἱόν
ἐξ ἐμέθεν γεγαῶτα· θεοὶ δ᾽ ἐτέλειον ἐπαράς,
Ζεύς τε καταχθόνιος καὶ ἐπαινὴ Περσεφόνεια.
[τὸν μὲν ἐγὼ βούλευσα κατακτάμεν ὀξέι χαλκῷ·
ἀλλά τις ἀθανάτων παῦσεν χόλον, ὅς ῥ᾽ ἐνὶ θυμῷ
δήμου θῆκε φάτιν καὶ ὀνείδεα πόλλ᾽ ἀνθρώπων,
ὡς μὴ πατροφόνος μετ᾽ Ἀχαιοῖσιν καλεοίμην.]
ἔνθ᾽ ἐμοὶ οὐκέτι πάμπαν ἐρητύετ᾽ ἐν φρεσὶ θυμός
πατρὸς χωομένοιο κατὰ μέγαρα στροφάασθαι.
ἦ μὲν πολλὰ Fέται καὶ ἀνεψιοὶ ἀμφὶς ἐόντες
αὐτοῦ λισσόμενοι κατερήτυον ἐν μεγάροισιν,
πολλὰ δὲ Fίφια μῆλα καὶ εἰλίποδας Fέλικας βοῦς

439 = 253   440 cf. δ 818 440^b = Ν 358. 635. Ο 670. Σ 242. Φ 294. σ 264. ω 543 448^b = Κ 266 458^a = ι 299. 462^b = Ν 280   466 = Ψ 166   466—9 cf. ι 44—5.

440 ὁμοιίου πολ. ACD, ὁμοιίοο πτολ. Ahrens Rh. Mus. II 162, cf. prol. § 80   447 τοῖον Zen. — λίπον Ὀρμένιον πολύμηλον Demetrius Scepsius   449 περιχώσατο CD Alexio   451 γρ. λισσάσκετο A   452 τινὲς γέροντι γράφουσιν schol. Lips.   453 τῇ οὐ πιθόμην οὐδ᾽ ἔρξα Aristodemus Nysaeensis   454 ἐριννῦς C   455 οἷσιν: γρ. ἐμοῖσιν schol. A, quam eandem vim pronomen Fοῖσιν obtinere monui Rh. Mus. XXXVI 36 — ἐφέζεσθαι C   ἐφέσασθαι D   457 ἐπαινή: γρ. ἐπ᾽ αὐτῷ schol. V   458—61 om. codd., servavit Plutarchus de aud. poet. c. 8 et de adul. et amic. c. 33, qui priore loco eos ab Aristarcho eiectos esse refert   463 ἔνθά μοι C et γρ. A   463 γρ. στροφάασθαι Eust.: στρωφᾶσθαι codd., quod ob numerorum scabritiem repudiavi, licet forma στρωφᾶτ᾽ Ν 557 metro stabilita sit   464—9 alterius esse recensionis statuit Friedlaender in Phil. IV 383   464 ἀμφὶς ἐόντες: γρ. ἐγγὺς ἐόντες A.

ἔσφαζον, πολλοὶ δὲ σύες θαλέθοντες ἀλοιφῇ 16
εὑόμενοι τανύοντο διὰ φλογὸς Ἡφαίστοιο,
πολλὸν δ' ἐκ κεράμων μέθυ πίνετο τοῖο γέροντος.
εἰνάνυχες δέ μοι ἀμφ' αὐτῷ παρὰ νύκτας ἴαυον·
οἳ μὲν ἀμειβόμενοι φυλακὰς ἔχον, οὐδέ ποτ' ἔσβη
πῦρ, ἕτερον μὲν ὑπ' αἰθούσῃ εὐερκέος αὐλῆς,
ἄλλο δ' ἐνὶ προδόμῳ, πρόσθεν θαλάμοιο θυράων.
ἀλλ' ὅτε δὴ δεκάτη μοι ἐπήλυθε νὺξ ἐρεβεννή,
καὶ τότ' ἐγὼ θαλάμοιο θύρας πυκινῶς ἀραρυίας
Ϝρήξας ἐξῆλθον, καὶ ὑπέρθορον ἑρκίον αὐλῆς,
ῥεῖα λαθὼν φύλακάς τ' ἄνδρας δμῳάς τε γυναῖκας.
φεῦγον ἔπειτ' ἀπάνευθε δι' Ἑλλάδος εὐρυχόροιο,
Φθίην δ' ἐξικόμην ἐριβώλακα, μητέρα μήλων,
ἐς Πηλῆα Ϝάναχθ'. ὃ δέ με πρόφρων ὑπέδεκτο,
καί με φίλησ' ὡς εἴ τε πατὴρ Ϝὸν παῖδα φιλήσῃ
μοῦνον τηλύγετον πολλοῖσιν ἐπὶ κτεάτεσσιν,
καί μ' ἀφνειὸν ἔθηκε, πολὺν δέ μοι ὤπασε λαόν·
ναῖον δ' ἐσχατιὴν Φθίης, Δολόπεσσι Ϝανάσσων.
καί σε τοσοῦτον ἔθηκα, θεοῖς ἐπιϜείκελ' Ἀχιλλεῦ,
ἐκ θυμοῦ φιλέων, ἐπεὶ οὐκ ἐθέλεσκες ἅμ' ἄλλῳ
οὔτ' ἐς δαῖτ' ἰέναι οὔτ' ἐν μεγάροισι πάσασθαι,
πρίν γ' ὅτι δή σ' ἐπ' ἐμοῖσιν ἐγὼ γούνεσσι καθίσσας
ὄψου τ' ἄσαιμι προταμὼν καὶ Ϝοῖνον ἐπισχών.
πολλάκι μοι κατέδευσας ἐπὶ στήθεσσι χιτῶνα
Ϝοίνου ἀποβλύζων ἐν νηπιέῃ ἀλεγεινῇ.
ὣς ἐπὶ σοὶ μάλα πολλὰ πάθον καὶ πολλὰ μόγησα,
τὰ φρονέων, ὅ μοι οὔ τι θεοὶ γόνον ἐξετέλειον
ἐξ ἐμεῦ· ἀλλὰ σὲ παῖδα, θεοῖς ἐπιϜείκελ' Ἀχιλλεῦ,
ποιεόμην, ἵνα μοί ποτ' ἀϜεικέα λοιγὸν ἀμύνῃς.
ἀλλ' Ἀχιλεῦ δάμασον θυμὸν μέγαν· οὐδέ τί σε χρή
νηλεὲς ἦτορ ἔχειν· στρεπτοὶ δέ τε καὶ θεοὶ αὐτοί,
τῶν περ καὶ μείζων ἀρετὴ τιμή τε βίη τε.
καὶ μὲν τοὺς θυέεσσι καὶ εὐχωλῇς ἀγανῇσιν
λοιβῇ τε κνίσῃ τε παρατρωπῶσ' ἄνθρωποι

467—8 = Ψ 32—3 469^b = Ω 164 479^b = Λ 222 480^b = υ 372 481—2 cf. π 17—9 485^b = Ι 494. Χ 279 492 = Ψ 607 494^b = 485 495^b = Λ 341 496^b = Ι 613. Π 721.

470 ἐννάνυχες Nauck 472 ὑπ': ἐν Ar. — αἰθούσσῃ A 474 om. D 481 παῖδα φιλήσει CD 486 ἐθέλεσκον Nauck 488 γούνασσι C et γρ. schol. A, γούνασι altera litera ς supra lineam addita D 489 τ' om. ACD 492 πολλὰ πάθον et πολλὰ μόγησα Ar.: πόλλ' ἔπαθον et πόλλ' ἐμόγησα ACD 495 ποιεύμην codd. 500 γρ. λοίβης τε κνίσης τε A — fort. παρατροπόωσ'.

λισσόμενοι, ὅτε κέν τις ὑπερβήῃ καὶ ἁμάρτῃ. 16
καὶ γάρ τε Λιταί εἰσι, Διὸς κοῦραι μεγάλοιο,
χωλαί τε Ϝρυσαί τε παραβλῶπές τ' ὀφθαλμώ,
αἵ ῥά τε καὶ μετόπισθ' Ἄτης ἀλέγουσι κιοῦσαι.
ἣ δ' Ἄτη σθεναρή τε καὶ ἀρτίπος, οὕνεκα πάσας
πολλὸν ὑπεκπροθέϜει, φθάνει δέ τε πᾶσαν ἐπ' αἶαν
βλάπτουσ' ἀνθρώπους· αἳ δ' ἐξακέονται ὀπίσσω.
ὃς μέν τ' αἰδέσεται κούρας Διὸς ἆσσον ἰούσας,
τὸν δὲ μέγ' ὤνησαν καί τε κλύον εὐχομένοιο·
ὃς δέ κ' ἀνήνηται καί τε στερεῶς ἀποϜείπῃ,
λίσσονται δ' ἄρα ταί γε Δία Κρονίωνα κιοῦσαι,
τῷ ἄτην ἅμ' ἕπεσθαι, ἵνα βλαφθεὶς ἀποτίσῃ.
ἀλλ' Ἀχιλεῦ πόρε καὶ σὺ Διὸς κούρῃσιν ἕπεσθαι
τιμήν, ἥ τ' ἄλλων περ ἐπιγνάμπτει νόον ἐσθλῶν.
εἰ μὲν γὰρ μὴ δῶρα φέροι, τὰ δ' ὄπισθ' ὀνομάζοι
Ἀτρεΐδης, ἀλλ' αἰὲν ἐπιζαφελῶς χαλεπαίνοι,
οὐκ ἂν ἔγωγέ σε μῆνιν ἀποϜρίψαντα κελοίμην
Ἀργείοισιν ἀμυνέμεναι, χατέουσί περ ἔμπης·
νῦν δ' ἅμα τ' αὐτίκα πολλὰ διδοῖ, τὰ δ' ὄπισθεν ὑπέστη,
ἄνδρας δὲ λίσσεσθαι ἐπιπροέηκεν ἀρίστους,
κρινάμενος κατὰ λαὸν Ἀχαιικόν, οἵ τε σοὶ αὐτῷ
φίλτατοι Ἀργείων· τῶν μὴ σύ γε μῦθον ἐλέγξῃς
μηδὲ πόδας· πρὶν δ' οὔ τι νεμεσσητὸν κεχολῶσθαι.
οὕτω καὶ τῶν πρόσθεν ἐπευθόμεθα κλέϜε' ἀνδρῶν
ἡρώων, ὅτε κέν τιν' ἐπιζάφελος χόλος ἵκοι·
δωρητοί τε πέλοντο παράϜρητοί τε Ϝέπεσσιν.
μέμνημαι τόδε Ϝέργον ἐγὼ πάλαι, οὔτι νέον γε,
ὡς ἦν. ἐν δ' ὑμῖν Ϝερέω πάντεσσι φίλοισιν.
Κουρῆτές τ' ἐμάχοντο καὶ Αἰτωλοὶ μενεχάρμαι
ἀμφὶ πόλιν Καλυδῶνα, καὶ ἀλλήλους ἐνάριζον,
Αἰτωλοὶ μὲν ἀμυνόμενοι Καλυδῶνος ἐραννῆς,
Κουρῆτες δὲ διαπραθέειν μεμαῶτες Ἄρηι.
καὶ γὰρ τοῖσι κακὸν χρυσόθρονος Ἄρτεμις ὦρσεν,
χωσαμένη ὅ Ϝοι οὔ τι θαλύσια γουνῷ ἀλῳῆς
Οἰνεὺς ῥέξ'· ἄλλοι δὲ θεοὶ δαίνυνθ' ἑκατόμβας,
οἴῃ δ' οὐκ ἔρρεξε Διὸς κούρῃ μεγάλοιο,
ἢ λάθετ' ἢ οὐκ ἐνόησεν· ἀάσατο δὲ μέγα θυμῷ.

506^b = Θ 1 517 = Ω 297 523 = χ 59 530^b = Λ 337 537^b = Λ 340.

508 ὅς μέν κ' coni. Geist Bl. f. bay. Gymn. X 11 509 εὐχομένοιο Ar.: εὐξαμένοιο ACD 512 γρ. ἀποτίνῃ A 513 fort. ἀλλ' Ἀχιλεῦ κούρῃσι Διὸς πόρε σοὶ ἅμ' ἕπεσθαι vel αἵ τ' ἄλλων περ ἐπίγναμψαν 521 Ἀχαϊκὸν C 524 κλέα codd., cf. prol. p. 180 526 τ' ἐπέεσσιν codd. 533—549 damnat Moritz de Iliadis libro nono p. 11 537 ἐκλάθετ' οὐδ' Zen. — ἀάσσατο C.

ἣ δὲ χολωσαμένη δῖον γένος ἰοχέϝαιρα 16
ὦρσεν ἔπι χλούνην σῦν ἄγριον ἀργιόδοντα,
ὃς κακὰ πόλλ' ἔρρεξε ϝέθων Οἰνῆος ἀλωήν·
πολλὰ δ' ὅ γε προθέλυμνα χαμαὶ βάλε δένδρεα μακρά
αὐτῇσιν ῥίζῃσι καὶ αὐτοῖς ἄνθεσι μήλων.
τὸν δ' υἱὸς Οἰνῆος ἀπέκτεινεν Μελέαγρος,
πολλέων ἐκ πολίων θηρήτορας ἄνδρας ἀγείρας
καὶ κύνας· οὐ μὲν γάρ κε δάμη παύροισι βροτοῖσιν·
τόσσος ἔην, πολλοὺς δὲ πυρῆς ἐπέβησ' ἀλεγεινῆς.
ἣ δ' ἀμφ' αὐτῷ θῆκε πολὺν κέλαδον καὶ ἀυτήν,
ἀμφὶ συὸς κεφαλῇ καὶ δέρματι λαχνήεντι,
Κουρήτων τε μεσηγὺ καὶ Αἰτωλῶν μεγαθύμων.
ὄφρα μὲν οὖν Μελέαγρος ἀρηίφιλος πολέμιζεν,
τόφρα δὲ Κουρήτεσσι κακῶς ἦν, οὐδ' ἐδύναντο
τείχεος ἔκτοσθεν μίμνειν πολέες περ ἐόντες.
ἀλλ' ὅτε δὴ Μελέαγρον ἔδυ χόλος, ὅς τε καὶ ἄλλων
οἰδάνει ἐν στήθεσσι νόον πύκα περ φρονεόντων,
ἤ τοι ὃ μητρὶ φίλῃ Ἀλθαίῃ χωόμενος κῆρ
κεῖτο παρὰ μνηστῇ ἀλόχῳ, καλῇ Κλεϝοπάτρῃ,
κούρῃ Μαρπήσσης καλλισφύρου Εὐηνίνης
Ἴδεώ θ', ὃς κάρτιστος ἐπιχθονίων γένετ' ἀνδρῶν
τῶν τότε, καί ῥα ϝάνακτος ἐναντίον εἵλετο τόξον
Φοίβου Ἀπόλλωνος καλλισφύρου εἵνεκα νύμφης.
τὴν δὲ τότ' ἐν μεγάροισι πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ
Ἀλκυόνην καλέεσκον ἐπώνυμον, οὕνεκ' ἄρ' αὐτῆς
μήτηρ ἀλκυόνος πολυπενθέος οἶτον ἔχουσα
κλαῖ', ὅτε μιν ϝεκάεργος ἀνήρπασε Φοῖβος Ἀπόλλων.
τῇ ὅ γε παρκατέλεκτο χόλον θυμαλγέα πέσσων,
ἐξ ἀρέων μητρὸς κεχολωμένος, ἥ ῥα θεοῖσιν
πόλλ' ἀχέουσ' ἠρᾶτο κασιγνήτοιο φόνοιο,
πολλὰ δὲ καὶ γαῖαν πολυφόρβην χερσὶν ἀλοία,
κικλήσκουσ' Ἀίδην καὶ ἐπαινὴν Περσεφόνειαν,
πρόχνυ καθεζομένη, δεύοντο δὲ δάκρυσι κόλποι,

546^{b} = Δ 99 554^{b} = Ξ 217 561^{b} = Z 413. Λ. 452. σ 5 565^{b} = Δ 513.

538 θέϊον γένος coni. Düntzer collato Z 180 539 σῦν ἄγριον οὐδὲ ἐῴκει θηρί γε σιτοφάγῳ ἀλλὰ ῥίῳ ὑλήεντι Aristoteles hist. anim. VI 28 540 ἔρρεξεν Ammonius: ἔρδεσκεν codd. 547 ἔθηκε Eust. 551 οὐδ' ἐθέλεσκον Aristoph. 552 ἐκτὸς ἐόντα μένειν coni. Nitzsch Beitr. 150, equidem moenia castrorum intellego collato Σ 447 557—572 interpolatori deberi probabat Nitzsch Beitr. 71 562 αὐτῇ ἢ αὐτῆς Eust. 563 ἀλκυόνος A 564 κλαῖ' ὅτε codd. et Zen.: κλαῖεν ὃ Ar. — ἀνήρπασε CD et γρ. A: ἀφήρπασε A 567 κασιγνήτοιο codd. et Ar.: γρ. κασιγνητοῖο schol. A 569 γρ. Φερσεφόνειαν A.

παιδὶ δόμεν θάνατον· τῆς δ' ἠεροφοῖτις Ἐρινύς 16
ἔκλυεν ἐξ Ἐρέβεσφιν, ἀμείλιχον ἦτορ ἔχουσα.
τῶν δὲ τάχ' ἀμφὶ πύλας ὅμαδος καὶ δοῦπος ὀρώρει
πύργων βαλλομένων. τὸν δὲ λίσσοντο γέροντες
Αἰτωλῶν, πέμπον δὲ θεῶν ἱερῆας ἀρίστους,
ἐξελθεῖν καὶ ἀμῦναι, ὑποσχόμενοι μέγα δῶρον.
ὁππόθι πιότατον πεδίον Καλυδῶνος ἐραννῆς,
ἔνθα μιν ἤνωγον τέμενος περικαλλὲς ἑλέσθαι
πεντηκοντόγυον, τὸ μὲν ἥμισυ ϝοινοπέδοιο,
ἥμισυ δὲ ψιλὴν ἄροσιν πεδίοιο ταμέσθαι.
πολλὰ δέ μιν λιτάνευε γέρων ἱππηλάτα Οἰνεύς,
οὐδοῦ ἐπεμβεβαὼς ὑψηρεφέος θαλάμοιο,
σείων κολλητὰς σανίδας, γουνούμενος υἱόν·
πολλὰ δὲ τόν γε κασίγνηται καὶ πότνια μήτηρ
ἐλλίσσονθ'· ὃ δὲ μᾶλλον ἀναίνετο· πολλὰ δ' ἑταῖροι,
οἵ ϝοι κεδνότατοι καὶ φίλτατοι ἦσαν ἁπάντων·
ἀλλ' οὐδ' ὧς τοῦ θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ἔπειθον,
πρίν γ' ὅτε δὴ θάλαμος πύκ' ἐβάλλετο, τοὶ δ' ἐπὶ πύργων
βαῖνον Κουρῆτες καὶ ἐνέπρηθον μέγα ϝάστυ.
καὶ τότε δὴ Μελέαγρον ἐύζωνος παράκοιτις
λίσσετ' ὀδυρομένη, καί ϝοι κατέλεξεν ἅπαντα
κήδε', ὅσ' ἀνθρώποισι πέλει, τῶν ϝάστυ ϝαλώῃ·
ἄνδρας μὲν κτείνουσι, πόλιν δέ τε πῦρ ἀμαθύνει,
τέκνα δέ τ' ἄλλοι ἄγουσι βαθυζώνους τε γυναῖκας.
τοῦ δ' ὠρίνετο θυμὸς ἀκούοντος κακὰ ϝέργα,
βῆ δ' ἰέναι, χροῒ δ' ἔντε' ἐδύσετο παμφανόωντα.
ὣς ὃ μὲν Αἰτωλοῖσιν ἀπήμυνεν κακὸν ἦμαρ
ϝείξας ϝῷ θυμῷ· τῷ δ' οὐκέτι δῶρ' ἐτέλεσσαν
πολλά τε καὶ χαρίεντα, κακὸν δ' ἤμυνε καὶ αὔτως.
ἀλλὰ σὺ μή μοι ταῦτα νόει φρεσί, μηδέ σε δαίμων
ἐνταῦθα τρέψειε, φίλος· χαλεπὸν δέ κεν εἴη
νηυσὶν καιομένῃσιν ἀμυνέμεν· ἀλλ' ἐπὶ δώροις
ἔρχεο· ϝῖσον γάρ σε θεῷ τίσουσιν Ἀχαιοί.

596^{b} = Ο 120 598^{a} = ε 126 599^{a} = Θ 204.

571 παιδὶ δόμεν θάνατον codd.; ne παῖδα δόμεν θανάτῳ ad analogiam Pindarici Κύκνον θανάτῳ πόρεν (Ol. II 90) corrigamus, obstat elecutio τοι δαίμονα δώσω Η 166 — ἐριννὺς C 572 ἐρέβευσφιν codd. 574 δὲ λίσσοντο AC Ar.: δ' ἐλισσ. D 580 ψιλῆς sc. γῆς Ar. 582 ἐπεμβεβαὼς ἢ ὑπερβεβαὼς Eust. 584 γρ. κασίγνητοι schol. A 588 ἐπὶ πύργῳ ἢ ἐπὶ πύργων Eust. 592 ὅσσα κάκ' ἀνθρ. Aristot. rhet. I 7 — ἀλώῃ A ἁλώη CD, cf. prol. § 90 593 λαοὶ μὲν φθινύθουσι Arist. l. l. 594 τέκνα δὲ δήιοι Zen. 596 γρ. ἐδύσατο A 601 χαλεπὸν AD: κάκιον C et γρ. A 602 δώρων Ar.

εἰ δέ κ᾽ ἄτερ δώρων πόλεμον φθισήνορα δύῃς, 16
οὐκέθ᾽ ὁμῶς τιμῆς ἔσεαι, πόλεμόν περ ἀλαλκών.“
τὸν δ᾽ ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
„Φοῖνιξ, ἄττα γεραιέ, διοτρεφές, οὔ τί με ταύτης
χρεὼ τιμῆς· φρονέω δὲ τετιμῆσθαι Διὸς αἴσῃ,
ἥ μ᾽ ἕξει παρὰ νηυσὶ κορωνίσιν, εἰς ὅ κ᾽ ἀυτμή
ἐν στήθεσσι μένῃ καί μοι φίλα γούνατ᾽ ὀρώρῃ.
ἄλλο δέ τοι ϝερέω, σὺ δ᾽ ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῇσιν.
μή μοι σύγχεϝε θυμὸν ὀδυρόμενος καὶ ἀχεύων,
Ἀτρεΐδῃ ἥρωι φέρων χάριν· οὐδέ τί σε χρή
τὸν φιλέειν, ἵνα μή μοι ἀπέχθηαι φιλέοντι·
καλόν τοι σὺν ἐμοὶ τὸν κήδειν, ὅς κ᾽ ἐμὲ κήδῃ.
[ἶσον ἐμοὶ βασίλευε, καὶ ἥμισυ μείρεο τιμῆς.]
οὗτοι δ᾽ ἀγγελέουσι, σὺ δ᾽ αὐτόθι λέξεο μίμνων
εὐνῇ ἔνι μαλακῇ· ἅμα δ᾽ ἠοῖ φαινομένηφιν
φρασσόμεθ᾽, ἤ κε νεώμεθ᾽ ἐφ᾽ ἡμέτερ᾽ ἤ κε μένωμεν.“
ἦ, καὶ Πατρόκλῳ ὅ γ᾽ ἐπ᾽ ὀφρύσι νεῦσε σιωπῇ
Φοίνικι στορέσαι πυκινὸν λέχος, ὄφρα τάχιστα
ἐκ κλισίης νόστοιο μεδοίατο. τοῖσι δ᾽ ἄρ᾽ Αἴας
ἀντίθεος Τελαμωνιάδης μετὰ μῦθον ἔϝειπεν·
„διογενὲς Λαερτιάδη, πολυμήχαν᾽ Ὀδυσσεῦ,
ἴομεν· οὐ γάρ μοι δοκέει μύθοιο τελευτή
τῇδέ γ᾽ ὁδῷ κρανέεσθαι· ἀπαγγεῖλαι δὲ τάχιστα
χρὴ μῦθον Δαναοῖσι, καὶ οὐκ ἀγαθόν περ ἐόντα,
οἵ που νῦν ἕαται ποτιδέχμενοι. αὐτὰρ Ἀχιλλεύς
ἄγριον ἐν στήθεσσι θέτο μεγαλήτορα θυμόν,
σχέτλιος, οὐδὲ μετατρέπεται φιλότητος ἑταίρων
τῆς, ᾗ μιν παρὰ νηυσὶν ἐτίομεν ἔξοχον ἄλλων,
νηλής. καὶ μέν τίς τε κασιγνήτοιο φονῆος
ποινὴν ἢ ϝοῦ παιδὸς ἐδέξατο τεθνηῶτος·
καί ῥ᾽ ὁ μὲν ἐν δήμῳ μένει αὐτοῦ πόλλ᾽ ἀποτίσας,
τοῦ δέ τ᾽ ἐρητύεται κραδίη καὶ θυμὸς ἀγήνωρ

606 = *Α* 84 609^{b} = *Κ* 89 610 = *Κ* 90. *Φ* 388 611 = *Α* 297 612^{b} = *Ω* 128 613^{b} = 496 618^{b} = *Ι* 682. *Λ* 685. *Ω* 600 620^{b} = *Α* 528 635^{b} = *Κ* 220.

604 **δύῃς: δοίης** D, in quo nescio an lateat **δυίῃς**. 605 **τιμῆς** Ar. **οὐκέτι τιμήεις** coni. Menrad. 609—10 in suspicionem vocavit Düntzer 612 **σύγχει** codd. — **ὀδυρόμενος κινυρίζων** Zen., **ἐνὶ στήθεσσιν ἀχεύων** Ar. 616 damnavit Heyne 622. versum 431 olim talis fere versus excepisse videtur **ὀψὲ δὲ δὴ μετέειπε μέγας Τελαμώνιος Αἴας** post 627 Vrat. aliique codices interpolati addunt **εἰπέμεν Ἀτρείδῃς Ἀγαμέμνονι καὶ Μενελάῳ** (= *Η* 373) 628 **ποτιδέχμενοι** Cobet misc. crit. 360: **ποτιδεγμένοι** AC **προτιδεγμένοι** D 632 **τίς γε** Ar. — **φονῆος** A Ar.: **φόνοιο** CD et **γρ.** A.

ποινὴν δεξαμένῳ. σοὶ δ᾽ ἄλληκτόν τε κακόν τε 16
θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι θεοὶ θέσαν εἵνεκα κούρης
οἴης. νῦν δέ τοι ἑπτὰ παρίσχομεν ἔξοχ᾽ ἀρίστας
ἄλλα τε πόλλ᾽ ἐπὶ τῇσι. σὺ δ᾽ ἵλαον ἔνθεο θυμόν,
αἴδεσσαι δὲ μέλαθρον· ὑπωρόφιοι δέ τοί εἰμεν
πληθύος ἐκ Δαναῶν, μέμαμεν δέ τοι ἔξοχον ἄλλων
κήδιστοί τ᾽ ἔμεναι καὶ φίλτατοι, ὅσσοι Ἀχαιοί.“
τὸν δ᾽ ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
„Αἶαν διογενὲς Τελαμώνιε, κοίρανε λαῶν,
πάντα τί μοι κατὰ θυμὸν ἐϝείσαο μυθήσασθαι·
ἀλλά μοι οἰδάνεται κραδίη χόλῳ, ὁππότ᾽ ἐκείνων
μνήσομαι, ὥς μ᾽ ἀσύφηλον ἐν Ἀργείοισιν ἔρεξεν
Ἀτρεΐδης ὡς εἴ τιν᾽ ἀτίμητον μετανάστην.
ἀλλ᾽ ὑμεῖς ἔρχεσθε καὶ ἀγγελίην ἀπόφασθε·
οὐ γὰρ πρὶν πολέμοιο μεδήσομαι αἱματόεντος,
πρίν γ᾽ υἱὸν Πριάμοιο δαΐφρονος, Ἕκτορα δῖον,
Μυρμιδόνων ἐπί τε κλισίας καὶ νῆας ἱκέσθαι
κτείνοντ᾽ Ἀργείους, κατά τε σμῦξαι πυρὶ νῆας.
ἀμφὶ δέ τοι τῇ ἐμῇ κλισίῃ καὶ νηὶ μελαίνῃ
Ἕκτορα καὶ μεμαῶτα μάχης σχήσεσθαι ὀίω.“
ὣς ἔφαθ᾽, οἳ δὲ ϝέκαστος ἑλὼν δέπας ἀμφικύπελλον,
σπείσαντες παρὰ νῆας ἴσαν πάλιν· ἦρχε δ᾽ Ὀδυσσεύς.
Πάτροκλος δ᾽ ἑτάροισιν ἰδὲ δμῳῇσι κέλευσεν
Φοίνικι στορέσαι πυκινὸν λέχος ὅττι τάχιστα.
αἳ δ᾽ ἐπιπειθόμεναι στόρεσαν λέχος, ὡς ἐκέλευσεν,
κώεά τε ῥῆγός τε λίνοιό τε λεπτὸν ἄωτον.
ἔνθ᾽ ὁ γέρων κατέλεκτο καὶ ἠῶ δῖαν ἔμιμνεν.
αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς εὗδε μυχῷ κλισίης ἐυπήκτου·
τῷ δ᾽ ἄρα παρκατέλεκτο γυνή, τὴν Λεσβόθεν ἦγεν,
Φόρβαντος θυγάτηρ Διομήδη καλλιπάρῃος.
Πάτροκλος δ᾽ ἑτέρωθεν ἐλέξατο· πὰρ δ᾽ ἄρα καὶ τῷ
Ἶφις ἐύζωνος, τήν ϝοι πόρε δῖος Ἀχιλλεύς
Σκῦρον ἑλὼν αἰπεῖαν, Ἐνυῆος πτολίεθρον.
οἳ δ᾽ ὅτε δὴ κλισίῃσιν ἐν Ἀτρεΐδαο γένοντο,

641^{b} = Ζ 194 643 = *Α* 84 644 = *Η* 234 648 = *Π* 59 651 = *Λ* 197 652 = *Λ* 328 655^{b} = *Ν* 747 658 = *Ω* 643 659 = 621 663 = *Ω* 675 669 = *Η* 313.

636 **δεξαμένῳ** A et CD m. pr. et Ar. secundum schol. *Ε* 266: **δεξαμένου** CD man. rec., cf. *Κ* 188. *Ξ* 139 — **ἄληκτον** CD 637 **οὕνεκα** C 641 **πληθύος: ἀθρόοι** Zen. 645 **τι** codd.: **σὺ** Barnes **τὰ** Bentley — **γρ. ἐείσαο** schol. A: **ἐείσω** ACD 647 **ἔρεξεν: ἔθηκε** Et. Gud. p. 582, 20 653 **γρ. κατά τε φλέξαι** schol. A 654 **ἐμῇ: ᾽μῇ** ACD 657 **λείψαντες** ed. alt. Aristarchi 660 **λέχος ἐγκονέουσαι** Zen. 664 **τῷ δὲ γυνὴ παρέλεκτο Κάειρ᾽ ἦν** Zen. 669 **κλισίῃσιν** C: **κλισίην** AD.

τοὺc μὲν ἄρα χρυcέοιcι κυπέλλοιc υἷεc Ἀχαιῶν **16**
δειδέχατ᾽ ἄλλοθεν ἄλλοc ἀναcταδόν, ἔκ τ᾽ ἐρέοντο·
πρῶτοc δ᾽ ἐξερέεινε Fάναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·
„Fείπ᾽ ἄγε μ᾽, ὦ πολύαιν᾽ Ὀδυcεῦ, μέγα κῦδοc Ἀχαιῶν·
ἤ ῥ᾽ ἐθέλει νήεccιν ἀλεξέμεναι δήιον πῦρ,
ἦ ἀπέFειπε, χόλοc δ᾽ ἔτ᾽ ἔχει μεγαλήτορα θυμόν;“
τὸν δ᾽ αὖτε προcέFειπε πολύτλαc δῖοc Ὀδυccεύc·
„Ἀτρεΐδη κύδιcτε, Fάναξ ἀνδρῶν Ἀγάμεμνον,
κεῖνόc γ᾽ οὐκ ἐθέλει cβέccαι χόλον, ἀλλ᾽ ἔτι μᾶλλον
πιμπλάνεται μένεοc, cὲ δ᾽ ἀναίνεται ἠδὲ cὰ δῶρα.
αὐτόν cε φράζεcθαι ἐν Ἀργείοιcιν ἄνωγεν,
ὅππωc κεν νῆάc τε cαῷc καὶ λαὸν Ἀχαιῶν·
αὐτὸc δ᾽ ἠπείληcεν ἅμ᾽ ἠοῖ φαινομένηφιν
νῆαc ἐυccέλμουc ἅλαδ᾽ ἑλκέμεν ἀμφιFελίccαc.
καὶ δ᾽ ἂν τοῖc ἄλλοιcιν ἔφη παραμυθήcαcθαι
Fοίκαδ᾽ ἀποπλείειν, ἐπεὶ οὐκέτι δήετε τέκμωρ
Ἰλίου αἰπεινῆc· μάλα γάρ Fεθεν εὐρύοπα Ζεύc
χεῖρα ἑὴν ὑπερέcχε, τεθαρcήκαcι δὲ λαοί.
ὣc ἔφατ᾽· εἰcὶ καὶ οἵδε τάδ᾽ εἰπέμεν, οἵ μοι ἕποντο,
Αἴαc καὶ κήρυκε δύω, πεπνυμένω ἄμφω.
Φοῖνιξ δ᾽ αὖθ᾽ ὁ γέρων κατελέξατο· ὣς γὰρ ἀνώγει,
ὄφρα Ϝοι ἐν νήεσσι φίλην ἐς πατρίδ᾽ ἕπηται
αὔριον, ἢν ἐθέλῃσιν· ἀνάγκῃ δ᾽ οὔ τί μιν ἄξει.“
ὣc ἔφαθ᾽, οἳ δ᾽ ἄρα πάντεc ἀκὴν ἐγένοντο cιωπῇ
[μῦθον ἀγαccάμενοι· μάλα γὰρ κρατερῶc ἀγόρευcεν].
δFὴν δ᾽ ἄνεῳ ἦcαν τετιηότεc υἷεc Ἀχαιῶν·
ὀψὲ δὲ δὴ μετέFειπε βοὴν ἀγαθὸc Διομήδηc·
„Ἀτρεΐδη κύδιcτε, Fάναξ ἀνδρῶν Ἀγάμεμνον,
μηδ᾽ ὄφελεc λίccεcθαι ἀμύμονα Πηλεΐωνα,
μυρία δῶρα διδούc· ὃ δ᾽ ἀγήνωρ ἐcτὶ καὶ ἄλλωc·
νῦν αὖ μιν πολὺ μᾶλλον ἀγηνορίῃcιν ἐνῆκαc.
ἀλλ᾽ ἤ τοι κεῖνον μὲν ἐάcομεν, ἤ κεν ἴῃcιν
ἤ κε μένῃ· τότε δ᾽ αὖτε μαχήcεται, ὁππότε κέν μιν
θυμὸc ἐνὶ cτήθεccιν ἀνώγῃ καὶ θεὸc ὄρcῃ.

670 sq. cf. *O* 86 sq. 672 = *K* 543 et *A* 172 673 = *K* 544 677 = 96 682^{b} = 618 684—7 = 417—20 691—4 = 428—31 695—6 = 30—1 701 = ξ 183.

674 *γρ. ἀμυνέμεναι* A 681 *σαῷς καὶ σοῷς* Ar., *σόῃς* A *σόῃς* C *σῴῃς* D, cf. *I* 393 685 fort. *ἀποπλεϜέμεν* 688—92 damnarunt Aristoph. Ar., 692 solum damnavit Zen. 688 *τὰ Ϝειπ.* Bekker 694 damnarunt Aristoph. Ar., ne scripsit quidem Zen. — *γρ. μῦθον φρασσάμενοι* schol. A — *ἀγόρευε* C *γρ. ἀπέειπε* A 698 *μηδ᾽* C Ar.: *μὴ* AD 699 *γρ. καὶ αὔτως* A 700 *γρ. ἀνῆκας* schol A 701—3 suspectos habent Duentzer Nauck.

ἀλλ᾽ ἄγεθ᾽, ὡc ἂν ἐγὼ Fείπω, πειθώμεθα πάντεc· **16**
νῦν μὲν κοιμήcαcθε τεταρπόμενοι φίλον ἦτορ
cίτου καὶ Fοίνοιο· τὸ γὰρ μένοc ἐcτὶ καὶ ἀλκή·
αὐτὰρ ἐπεί κε φανῇ καλὴ ῥοδοδάκτυλοc ἠώc,
καρπαλίμωc πρὸ νεῶν ἐχέμεν λαόν τε καὶ ἵππουc
ὀτρύνων, καὶ δ᾽ αὐτὸc ἐνὶ πρώτοιcι μάχεcθαι.“
ὣc ἔφαθ᾽, οἳ δ᾽ ἄρα πάντεc ἐπήνηcαν βαcιλῆεc,
μῦθον ἀγαccάμενοι Διομήδεοc ἱπποδάμοιο.
καὶ τότε δὴ cπείcαντεc ἔβαν κλιcίηνδε Fέκαcτοc,
ἔνθα δὲ κοιμήcαντο καὶ ὕπνου δῶρον ἕλοντο.

ΔΟΛΩΝΕΙΑ.

Ἄλλοι μὲν παρὰ νηυσὶν ἀριστῆες Παναχαίων K
εὗδον παννύχιοι, μαλακῷ δεδμημένοι ὕπνῳ·
ἀλλ᾽ οὐκ Ἀτρεΐδην Ἀγαμέμνονα, ποιμένα λαῶν,
ὕπνος ἔχε γλυκερός, πολλὰ φρεσὶν ὁρμαίνοντα.
ὡς δ᾽ ὅτ᾽ ἂν ἀστράπτῃ πόσις Ἥρης ἠυκόμοιο,
τεύχων ἢ πολὺν ὄμβρον ἀθέσφατον ἠὲ χάλαζαν
ἢ νιφετόν, ὅτε πέρ τε χιὼν ἐπάλυνεν ἀρούρας,
ἠέ ποθι πτολέμοιο μέγα στόμα πευκεδανοῖο,
ὣς πυκίν᾽ ἐν στήθεσσιν ἀνεστενάχιζ᾽ Ἀγαμέμνων
νειόθεν ἐκ κραδίης, τρομέοντο δέ Ϝοι φρένες ἐντός.
ἦ τοι ὅτ᾽ ἐς πεδίον τὸ Τρωικὸν ἀθρήσειεν,
θαύμαζεν πυρὰ πολλά, τὰ καίετο Ἰλιόθι πρό,
αὐλῶν συρίγγων τ᾽ ἐνοπὴν ὅμαδόν τ᾽ ἀνθρώπων·
αὐτὰρ ὅτ᾽ ἐς νῆάς τε Ϝίδοι καὶ λαὸν Ἀχαιῶν,
πολλὰς ἐκ κεφαλῆς προθελύμνους ἕλκετο χαίτας
ὑψόθ᾽ ἐόντι Διί, μέγα δ᾽ ἔστενε κυδάλιμον κῆρ.

704 = *B* 139 706 = *T* 161 710 = *H* 344 711 = *H* 404 713 = *H* 482.
1—2 cf. *B* 1—2. *Ω* 677—8 1^{b} = *H* 159 2 = *Ω* 678 3^{b} = B 243 8 cf. *T* 313 12^{b} = *Θ* 554 16^{b} = *Σ* 33. φ 247

709 damnavit Bentley — *ὄτρυνον* Bentley 712 *κλισίηθεν* C.
De libro *K* scholiasta Victorianus memoriae prodidit haec: *φασὶ τὴν ῥαψῳδίαν ὑφ᾽ Ὁμήρου ἰδίᾳ τετάχθαι καὶ μὴ εἶναι μέρος Ἰλιάδος, ὑπὸ δὲ Πεισιστράτου τετάχθαι εἰς τὴν ποίησιν·* cf. Eust. p. 785, 41 et Duentzer Hom. Abh. p. 2 sqq. et prol. p. 32; inde minore litterarum genere hunc librum exarandum curavimus, iidem tamen certa indicia adhuc desideramus, utrum hoc carmen ab alio poeta atque libri *Θ I*, an ab eodem poeta, verum non uno tractu, sed aliquanto temporis intermisso compositum sit. v. 1 *ὦλλοι* Zen. 10 *φοβέοντο* Zen. 12 *Ἰλιόθι πρό* codd., cf. prol. p. 112.

ἥδε δέ ϝοι κατὰ θυμὸν ἀρίστη φαίνετο βουλή,
Νέστορ' ἔπι πρῶτον Νηλήιον ἐλθέμεν ἀνδρῶν,
εἴ τινά ϝοι σὺν μῆτιν ἀμύμονα τεκτήναιτο,
ἥ τις ἀλεξίκακος πᾶσιν Δαναοῖσι γένοιτο.
ὀρθωθεὶς δ' ἔνδυνε περὶ στήθεσσι χιτῶνα,
ποσσὶ δ' ὑπὸ λιπαροῖσιν ἐδήσατο καλὰ πέδιλα,
ἀμφὶ δ' ἔπειτα δαφοινὸν ἐϝέσσατο δέρμα λέοντος
αἴθωνος μεγάλοιο ποδηνεκές, εἵλετο δ' ἔγχος.
    ὣς δ' αὔτως Μενέλαον ἔχε τρόμος, οὐδὲ γὰρ αὐτῷ
ὕπνος ἐπὶ βλεφάροισιν ἐφίζανε, μή τι πάθοιεν
Ἀργεῖοι, τοὶ δὴ ϝέθεν εἵνεκα πουλὺν ἐφ' ὑγρήν
ἤλυθον ἐς Τροίην, πόλεμον θρασὺν ὁρμαίνοντες.
παρδαλέῃ μὲν πρῶτα μετάφρενον εὐρὺ κάλυψεν
ποικίλῃ; αὐτὰρ ἐπὶ στεφάνην κεφαλῆφιν ἀείρας
θήκατο χαλκείην, δόρυ δ' εἵλετο χειρὶ παχείῃ.
βῆ δ' ἴμεν ἀνστήσων ϝὸν ἀδελφεόν, ὃς μέγα πάντων
Ἀργείων ἐϝάνασσε, θεὸς δ' ὣς τίετο δήμῳ.
τὸν δ' εὗρ' ἀμφ' ὤμοισι τιθήμενον ἔντεα καλά
νηὶ πάρα πρυμνῇ· τῷ δ' ἀσπάσιος γένετ' ἐλθών.
τὸν πρότερος προσέϝειπε βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος·
„τίφθ' οὕτως, ϝηθεῖε, κορύσσεαι; ἦ τιν' ἑταίρων
ὀτρυνέεις Τρώεσσιν ἔπι σκοπόν; ἀλλὰ μάλ' αἰνῶς
δείδω, μὴ οὔ τίς τοι ὑπόσχηται τόδε ϝέργον,
ἄνδρας δυσμενέας σκοπιαζέμεν οἶος ἐπελθών
νύκτα δι' ἀμβροσίην· μάλα τις θρασυκάρδιος ἔσται."
    τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη κρείων Ἀγαμέμνων·
„χρεὼ βουλῆς ἐμὲ καὶ σέ, διοτρεφὲς ὦ Μενέλαε,
κερδαλέης, ἥ τίς κε ϝερύσσεται ἠδὲ σαώσει
Ἀργείους καὶ νῆας, ἐπεὶ Διὸς ἐτράπετο φρήν.
Ἑκτορέοις ἄρα μᾶλλον ἐπὶ φρένα θῆχ' ἱεροῖσιν·
οὐ γάρ πω ϝιδόμην, οὐδὲ κλύον αὐδήσαντος,
ἄνδρ' ἕνα τοσσάδε μέρμερ' ἐπ' ἤματι μητίσασθαι,
ὅσσ' Ἕκτωρ ἔρρεξε διίφιλος υἷας Ἀχαιῶν,
αὔτως, οὔτε θεᾶς υἱὸς φίλος οὔτε θεοῖο.
[ϝέργα δ' ἔρεξ' ὅσα φημὶ μελησέμεν Ἀργείοισιν
δηθά τε καὶ δολιχόν· τόσα γὰρ κακὰ μήσατ' Ἀχαιούς.]

17 = *B* 5 21 cf. *B* 42 22 = *B* 44 27^{b} = *δ* 709 28 = *δ* 146 33^{b} = *E* 78 36 = *P* 560 38^{b}—39 = *T* 23. *X* 454 41 = *B* 57 et *N* 343 44^{b} = *O* 290 47^{b} = *Π* 76.

19 συμμῆτιν CD et γρ. schol. A — ἀμείνονα C 25 αὖ τῷ A, ut Ptolemaeus Ascal. 26 γρ. πάθωσιν A 32 γρ. ἀστήσων schol. A 33 ἤνασσε ACD 38 ὀτρυνέεις Ar.: ὀτρύνεις ACD — ἐπίσκοπον Ar., cf. *K* 342 41 ἔσται AC: εἴη D et γρ. A ἐστί Ixio 44 σαώσῃ coni. Nauck 46 θῆχ': γρ. εἶχ' schol. A 48 ἐπ' ACD: ἐν Ar. 51—2 damnarunt Aristoph. Ar., confer Friedlaenderum in Phil. IV 588.

ἀλλ' ἴθι νῦν Αἴαντα καὶ Ἰδομενῆα κάλεσσον
ῥίμφα θέϝων παρὰ νῆας· ἐγὼ δ' ἐπὶ Νέστορα δῖον
εἶμι, καὶ ὀτρυνέω ἀνστήμεναι, αἴ κ' ἐθέλῃσιν
ἐλθεῖν ἐς φυλάκων ἱερὸν τέλος ἠδ' ἐπιτεῖλαι.
κείνου γάρ κε μάλιστα πιθοίατο· τοῖο γὰρ υἱός
σημαίνει φυλάκεσσι καὶ Ἰδομενῆος ὀπάων
Μηριόνης· τοῖσιν γὰρ ἐπετράπομέν γε μάλιστα."
    τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος·
„πῶς γάρ μοι μύθῳ ἐπιτέλλεαι ἠδὲ κελεύεις;
αὖθι μένω μετὰ τοῖσι, δεδεγμένος εἰς ὅ κεν ἔλθῃς,
ἦε θέϝω μετὰ σ' αὖτις, ἐπὴν εὖ τοῖς ἐπιτείλω;"
    τὸν δ' αὖτε προσέϝειπε ϝάναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·
„αὖθι μένειν, μή πως ἀβροτάξομεν ἀλλήλοιιν
ἐρχομένω· πολλαὶ γὰρ ἀνὰ στρατόν εἰσι κέλευθοι.
φθέγγεο δ' ᾗ κεν ἴῃσθα, καὶ ἐγρήγορθαι ἄνωχθι,
πατρόθεν ἐκ γενεῆς ὀνομάζων ἄνδρα ϝέκαστον,
πάντας κυδαίνων· μηδὲ μεγαλίζεο θυμῷ·
ἀλλὰ καὶ αὐτοί περ πονεώμεθα. ὧδέ που ἄμμιν
Ζεὺς ἐπὶ γινομένοισιν ἵει κακότητα βαρεῖαν."
    ὣς ϝειπὼν ἀπέπεμπεν ἀδελφεόν, εὖ ἐπιτείλας,
αὐτὰρ ὃ βῆ ῥ' ἰέναι μετὰ Νέστορα ποιμένα λαῶν.
τὸν δ' εὗρεν παρά τε κλισίῃ καὶ νηὶ μελαίνῃ
εὐνῇ ἔνι μαλακῇ· παρὰ δ' ἔντεα ποικίλ' ἔκειτο,
ἀσπὶς καὶ δύο δοῦρε φαεινή τε τρυφάλεια.
πὰρ δὲ ζωστὴρ κεῖτο παναίολος, ᾧ ῥ' ὁ γεραιός
ζώννυθ', ὅτ' ἐς πόλεμον φθισήνορα θωρήσσοιτο
λαὸν ἄγων, ἐπεὶ οὐ μὲν ἐπέτρεπε γήραϊ λυγρῷ.
ὀρθωθεὶς δ' ἄρ' ἐπ' ἀγκῶνος, κεφαλὴν ἐπαείρας,
Ἀτρεΐδην προσέϝειπε καὶ ἐξερεείνετο μύθῳ·
„τίς δ' οὗτος κατὰ νῆας ἀνὰ στρατὸν ἔρχεαι οἶος
νύκτα δι' ὀρφναίην, ὅτε θ' εὕδουσι βροτοὶ ἄλλοι,
ἠέ τιν' οὐρήων διζήμενος ἤ τιν' ἑταίρων;
φθέγγεο, μηδ' ἀκέων ἐπ' ἔμ' ἔρχεο· τίπτε δέ σε χρεώ;"
    τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα ϝάναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·
„ὦ Νέστορ Νηληιάδη, μέγα κῦδος Ἀχαιῶν,
γνώσεαι Ἀτρεΐδην Ἀγαμέμνονα, τὸν περὶ πάντων

53^{a} = *B* 163 61^{b} = *T* 192 63^{b} = *M* 369. *N* 753 68^{b} = *X* 415 73^{a} = *Υ* 484 74 = *Λ* 329 81^{b} = *ρ* 305 83 = *K* 386. *Ω* 363 85^{b} = *α* 225 86 = *Ξ* 103 87 = *K* 555. *Λ* 511. *Ξ* 42. *γ* 79.

53 γρ. Αἴαντε schol. A 54 παρὰ D Ar.: ἐπὶ AC 55 γρ. κ' ἐθέλῃσιν A: κε θέλῃσιν C: πίθηται AD 57 κείνῳ Cant.: κείνου ACD 61 πῶς τ' ἂρ Duentzer 70 ἄμμι ACD, cf. prol. § 75 71 γινομένοισι D: γεινομένοισι AC, cf. *X* 477. *Υ* 128. *Ψ* 79. *Ω* 280 75 ποικίλα κεῖτο C 84 ἀθετεῖται schol. A.

Ζευς ἐνέηκε πόνοισι διαμπερές, εἰς ὅ κ' ἀυτμή 17
ἐν στήθεσσι μένῃ καί μοι φίλα γούνατ' ὀρώρῃ.
πλάζομαι ὧδ', ἐπεὶ οὔ μοι ἐπ' ὄμμασι Ϝήδυμος ὕπνος
ἵζάνει, ἀλλὰ μέλει πόλεμος καὶ κήδε' Ἀχαιῶν.
αἰνῶς γὰρ Δαναῶν πέρι δείδια, οὐδέ μοι ἦτορ
ἔμπεδον, ἀλλ' ἀλαλύκτημαι, κραδίη δέ μοι ἔξω
στηθέων ἐκθρῴσκει, τρομέει δ' ὑπὸ φαίδιμα γυῖα.
ἀλλ' εἴ τι δραίνεις, ἐπεὶ οὐδὲ σέ γ' ὕπνος ἱκάνει,
δεῦρ', ἐς τοὺς φύλακας καταβείομεν, ὄφρα Ϝίδωμεν,
μὴ τοὶ μὲν καμάτῳ ἀδηκότες ἠδὲ καὶ ὕπνῳ
κοιμήσονται, ἀτὰρ φυλακῆς ἐπὶ πάγχυ λάθωνται.
δυσμενέες δ' ἄνδρες σχεδὸν εἵαται· οὐδέ τι Ϝίδμεν,
μή πως καὶ διὰ νύκτα μενοινήσωσι μάχεσθαι.“
    τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ·
„Ἀτρεΐδη κύδιστε, Ϝάναξ ἀνδρῶν Ἀγάμεμνον,
οὔ θην Ἕκτορι πάντα νοήματα μητίετα Ζεύς
ἐκτελέει, ὅσα που νῦν Ϝέλπεται· ἀλλά μιν οἴω
κήδεσι μοχθήσειν καὶ πλείοσιν, εἴ κεν Ἀχιλλεύς
ἐκ χόλου ἀργαλέοιο μεταστρέψῃ φίλον ἦτορ.
σοὶ δὲ μάλ' ἕψομ' ἐγώ· ποτὶ δ' αὖ καὶ ἐγείρομεν ἄλλους,
ἠμὲν Τυδεΐδην δουρικλυτὸν ἠδ' Ὀδυσῆα
ἠδ' Αἴαντα ταχὺν καὶ Φυλέος ἄλκιμον υἱόν.
ἀλλ' εἴ τις καὶ τούσδε μετοιχόμενος καλέσειεν,
ἀντίθεόν τ' Αἴαντα καὶ Ἰδομενῆα Ϝάνακτα·
τῶν γὰρ νῆες ἔασι Ϝεκαστάτω, οὐδὲ μάλ' ἐγγύς.
ἀλλὰ φίλον περ ἐόντα καὶ αἰδοῖον Μενέλαον
νεικέσω, εἴ πέρ μοι νεμεσήσεαι, οὐδ' ἐπικεύσω,
ὡς εὕδει, σοὶ δ' οἴῳ ἐπέτρεψεν πονέεσθαι.
νῦν ὄφελεν κατὰ πάντας ἀριστῆας πονέεσθαι
λισσόμενος· χρειὼ γὰρ ἱκάνεται οὐκέτ' ἀνεκτός.“
    τὸν δ' αὖτε προσέϜειπε Ϝάναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·
„ὦ γέρον, ἄλλοτε μέν σε καὶ αἰτιάασθαι ἄνωγα·
πολλάκι γὰρ μεθιεῖ τε καὶ οὐκ ἐθέλει πονέεσθαι,

89^b = *I* 609   90 = *I* 610   98 = μ 281 100^b = *B* 486
102 = *Δ* 317   111 cf. *Ω* 74 115^b = *E* 816   117—8 = *Λ* 609—10.

91 νήδυμος codd.   93 περιδείδια D   95 στηθέων codd., fort. στήθεος   97 καταβείομεν CD: καταβήομεν A, cf. prol. p. 148
98 ἀδηκ. A et Ar.: ἀδηκ. CD ἀδδηκ. codd. dett., cf. prol. p. 133 — ἠδὲ καί: ἤδει Zen.   99 κοιμήσονται Cant.: κοιμήσωνται ACD, cf. prol. p. 114   105 ἐκτελέσει D — ἐέλπεται ACD, γρ. ἐέλδεται A   108 προτὶ C   113 ἑκαστάτωι A, ut in eodem codice ὀπίσσωι Z 352. 450 et προτέρωι Σ 387. Ψ 490. 526 scriptum est, cf. Usener Jahrb. f. Phil. 1875 p. 251   115 γρ. εἰ καὶ schol. V — γρ. νεμεσήσεται A   118 ἀνεκτή C
120 σε: Ϝε coni. Nauck   121 μεθίει ACD.

οὔτ' ὄκνῳ Ϝείκων οὔτ' ἀφραδίῃσι νόοιο, 17
ἀλλ' ἐμέ τ' εἰσορόων καὶ ἐμὴν ποτιδέχμενος ὁρμήν.
νῦν δ' ἐμέο πρότερος μάλ' ἐπέγρετο καί μοι ἐπέστη.
τὸν μὲν ἐγὼ προέηκα καλήμεναι οὓς σὺ μεταλλᾷς.
ἀλλ' ἴομεν· κείνους δὲ κιχησόμεθα πρὸ πυλάων
ἐν φυλάκεσσ'· ἵνα γάρ σφιν ἐπέφραδον ἠγερέθεσθαι.“
    τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ·
„οὕτως οὔ τίς Ϝοι νεμεσήσεται οὐδ' ἀπιθήσει
Ἀργείων, ὅτε κέν τιν' ἐποτρύνῃ καὶ ἀνώγῃ.“
    ὣς Ϝειπὼν ἔνδυνε περὶ στήθεσσι χιτῶνα,
ποσσὶ δ' ὑπὸ λιπαροῖσιν ἐδήσατο καλὰ πέδιλα,
ἀμφὶ δ' ἄρα χλαῖναν περονήσατο φοινικόεσσαν
διπλῆν ἐκταδίην, οὔλη δ' ἐπενήνοθε λάχνη.
εἵλετο δ' ἄλκιμον ἔγχος, ἀκαχμένον ὀξέι χαλκῷ,
βῆ δ' ἰέναι κατὰ νῆας Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων.
πρῶτον ἔπειτ' Ὀδυσῆα Διὶ μῆτιν ἀτάλαντον
ἐξ ὕπνου ἀνέγειρε Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ
φθεγξάμενος. τὸν δ' αἶψα περὶ φρένας ἤλυθ' ἰωή,
ἐκ δ' ἦλθε κλισίης, καί σφας πρὸς μῦθον ἔϜειπεν·
„τίφθ' οὕτω κατὰ νῆας ἀνὰ στρατὸν οἶοι ἀλᾶσθε
νύκτα δι' ἀμβροσίην; ὅ τι δὴ χρειὼ τόσον ἵκει;“
    τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ·
„διογενὲς Λαερτιάδη, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
μὴ νεμέσα· τοῖον γὰρ ἄχος βεβίηκεν Ἀχαιούς.
ἀλλ' ἕπε', ὄφρα καὶ ἄλλον ἐγείρομεν, ὅν τε ϜέϜοικεν
βουλὰς βουλεύειν, ἢ φευγέμεν ἠὲ μάχεσθαι.“
    ὣς φάθ', ὃ δὲ κλισίηνδε κιὼν πολύμητις Ὀδυσσεύς
ποικίλον ἀμφ' ὤμοισι σάκος θέτο, βῆ δὲ μετ' αὐτούς.
βὰν δ' ἐπὶ Τυδεΐδην Διομήδεα. τὸν δ' ἐκίχανον
ἐκτὸς ἀπὸ κλισίης σὺν τεύχεσιν· ἀμφὶ δ' ἑταῖροι
εὗδον, ὑπὸ κρασὶν δ' ἔχον ἀσπίδας· ἔγχεα δέ σφιν
ὄρθ' ἐπὶ σαυρωτῆρος ἐλήλατο, τῆλε δὲ χαλκός

128 = 102   131—2 = 21—2   135 = Ξ 12. Ο 482   136 = *Δ* 199   137 = *B* 169 139^b = ρ 261 142^a = 41   143 = 102
144 = *B* 173   145 = *Π* 22 146^a = *N* 381 147^a = *K* 327. 415. *Ω* 652.

123 ποτιδέχμενος Cobet misc. crit. 360: ποτιδεγμ. codd.   124 μάλ': μέγ' Ixio   127 φυλάκεσσιν ἵνα Barnes, ἵνα περ Hermann, ἵνα τ' ἄρ' Bekker — σφιν: μιν Zen. — ἠγερέθεσθαι Ar.: ἠγερέεσθαι ACD
129 οἱ AD Ar.: σοι C γρ. τοι schol. A   130 ἐποτρύνει καὶ ἀνώγει schol. A   133 φοινικόεσσαν codd.: σιγαλόεσσαν hic et Od. ξ 500. φ 118 coni. Nauck   136 βῆ: βὰν Naber quaest. hom. 128   140 σφέας codd.   141 κατὰ C et γρ. A: ἐπὶ AD   142 γρ. ὀρφναίην A — ὅτι Bekker   146 ἕπε' Townl. Ar.: ἕπευ ACD, cf. § 109 — τ' ἐπέοικεν, codd., cf. prol. p. 162   147 suspectum habent Herwerden et Hentze
153 σαυρωτῆρας Aristoph.

λάμφ' ὥς τε στεροπὴ πατρὸς Διός. αὐτὰρ ὅ γ' ἥρως 17
εὗδ', ὑπὸ δ' ἔστρωτο Ϝρινὸν βοὸς ἀγραύλοιο,
αὐτὰρ ὑπὸ κράτεσφι τάπης τετάνυστο φαεινός.
τὸν παρστὰς ἀνέγειρε Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ,
λὰξ ποδὶ κινήσας, ὤτρυνέ τε νείκεσέ τ' ἄντην·
„ὄρσεο, Τυδέος υἱέ. τί πάννυχον ὕπνον ἀωτεῖς;
οὐκ ἀίεις, ὡς Τρῶες ἐπὶ θρῳσμῷ πεδίοιο
εἵαται ἄγχι νεῶν, ὀλίγος δ' ἔτι χῶρος ἐρύκει;"
ὣς φάθ', ὃ δ' ἐξ ὕπνοιο μάλα κραιπνῶς ἀνόρουσεν,
καί μιν φωνήσας Ϝέπεα πτερόεντα προσηύδα·
„σχέτλιός ἐσσι, γεραιέ· σὺ μὲν πόνου οὔ ποτε λήγεις.
οὔ νυ καὶ ἄλλοι ἔασι νεώτεροι υἷες Ἀχαιῶν,
οἵ κεν ἔπειτα Ϝέκαστον ἐγείρειαν βασιλήων
πάντῃ ἐποιχόμενοι; σὺ δ' ἀμήχανός ἐσσι, γεραιέ."
τὸν δ' αὖτε προσέϜειπε Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ·
„ναὶ δὴ ταῦτά γε πάντα, τέκος, κατὰ μοῖραν ἔϜειπες.
εἰσὶν μέν μοι παῖδες ἀμύμονες, εἰσὶ δὲ λαοί
καὶ πολέες, τῶν κέν τις ἐποιχόμενος καλέσειεν·
ἀλλὰ μάλα μεγάλη χρειὼ βεβίηκεν Ἀχαιούς·
νῦν γὰρ δὴ πάντεσσιν ἐπὶ ξυροῦ ἵσταται ἀκμῆς
ἢ μάλα λυγρὸς ὄλεθρος Ἀχαιοῖς ἠὲ βιῶναι.
ἀλλ' ἴθι νῦν Αἴαντα ταχὺν καὶ Φυλέος υἱόν
ἄνστησον — σὺ γάρ ἐσσι νεώτερος — εἴ μ' ἐλεαίρεις."
ὣς φάθ', ὃ δ' ἀμφ' ὤμοισιν ἐϜέσσατο δέρμα λέοντος
αἴθωνος μεγάλοιο ποδηνεκές, εἵλετο δ' ἔγχος.
βῆ δ' ἰέναι, τοὺς δ' ἔνθεν ἀναστήσας ἄγεν ἥρως.
οἳ δ' ὅτε δὴ φυλάκεσσιν ἐν ἀγρομένοισιν ἔμιχθεν,
οὐδὲ μὲν εὕδοντας φυλάκων ἡγήτορας εὗρον,
ἀλλ' ἐγρηγορτὶ σὺν τεύχεσιν εἵατο πάντες.
ὡς δὲ κύνες περὶ μῆλα δυσωρήσονται ἐν αὐλῇ
θηρὸς ἀκούσαντες κρατερόφρονος, ὅς τε καθ' ὕλην
ἔρχηται δι' ὄρεσφι· πολὺς δ' ὀρυμαγδὸς ἐπ' αὐτῷ
ἀνδρῶν ἠδὲ κυνῶν, ἀπό τέ σφισιν ὕπνος ὄλωλεν·
ὣς τῶν Ϝήδυμος ὕπνος ἀπὸ βλεφάροιιν ὀλώλει

154 = Λ 66   158 = ο 45   159 cf. κ 548   160 = Ο 130 et Λ 56 162^b = δ 839   163 = Λ 201 164^a = μ 279 167^a = Π 496   169 = Λ 286   177—8 = 23—4   180 cf. Γ 209.

154 ὡς τ' ἀστεροπὴ D   159 ὄρσεο AD: ἔγρεο C, ὄρσεο et ἔγρεο Ar.   161 γρ. ἀπὸ χῶρος ἐέργει schol. A   162 κραιπνῶς AD: σφοδρῶς C   168 γρ. τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα schol. A   169 τέκος Aristoph.: φίλος ACD — ἔειπας C   171 ὑποσχόμενος Ambr.   176 γρ. ἄστησον schol. A   180 φυλάκεσσι συναγρ. Bentley — ἔμιχθεν AD: γένοντο C et γρ. A   183 δυσωρήσονται ACD: δυσωρήσωσι Apoll. Soph. 60, 26, cf. prol. p. 114   185 ὑπ' αὐτῷ D   187 νήδυμος codd.

νύκτα φυλασσομένοισι κακήν· πεδίονδε γὰρ αἰεί 17
τετράφαθ', ὁππότ' ἐπὶ Τρώων ἀίοιεν ἰόντων.
τοὺς δ' ὁ γέρων γήθησε Ϝιδών, θάρσυνέ τε μύθῳ
[καί σφας φωνήσας Ϝέπεα πτερόεντα προσηύδα]·
„οὕτω νῦν, φίλα τέκνα, φυλάσσετε· μηδέ τιν' ὕπνος
αἱρείτω, μὴ χάρμα γενώμεθα δυσμενέεσσιν."
ὣς Ϝειπὼν τάφροιο διέσσυτο· τοὶ δ' ἅμ' ἕποντο
Ἀργείων βασιλῆες, ὅσοι κεκλήατο βουλήν.
τοῖς δ' ἅμα Μηριόνης καὶ Νέστορος ἀγλαὸς υἱός
ἤισαν· αὐτοὶ γὰρ κάλεον συμμητιάασθαι.
τάφρον δ' ἐκδιαβάντες ὀρυκτὴν ἑδριόωντο
ἐν καθαρῷ, ὅθι δὴ νεκύων διεφαίνετο χῶρος
πεπτεότων· ὅθεν αὖτις ἀπετράπετ' ὄβριμος Ἕκτωρ
ὀλλὺς Ἀργείους, ὅτε δὴ περὶ νὺξ ἐκάλυψεν.
ἔνθα καθεζόμενοι Ϝέπε' ἀλλήλοισι πίφαυσκον.
τοῖσι δὲ μύθων ἦρχε Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ·
„ὦ φίλοι, οὐκ ἂν δή τις ἀνὴρ πεπίθοιτο Ϝῷ αὐτοῦ
θυμῷ τολμήεντι μετὰ Τρῶας μεγαθύμους
ἐλθεῖν, εἴ τινά που δηΐων ἕλοι ἐσχατόωντα,
ἤ τινά που καὶ φῆμιν ἐνὶ Τρώεσσι πύθοιτο,
ἅσσα τε μητιόωσι μετὰ σφίσιν, ἢ μεμάασιν
αὖθι μένειν παρὰ νηυσὶν ἀπόπροθεν, ἦε πόλινδε
ἂψ ἀναχωρήσουσιν, ἐπεὶ δαμάσαντό γ' Ἀχαιούς;
ταῦτά τε πάντα πύθοιτο, καὶ ἂψ εἰς ἡμέας ἔλθοι
ἀσκηθής· μέγα κέν Ϝοι ὑπουράνιον κλέϜος εἴη
πάντας ἐπ' ἀνθρώπους, καί Ϝοι δόσις ἔσσεται ἐσθλή·
ὅσσοι γὰρ νήεσσιν ἐπικρατέουσιν ἄριστοι,
τῶν πάντων Ϝοι ἕκαστος ὄιν δώσουσι μέλαιναν
θῆλυν ὑπόρρηνον· τῇ μὲν κτέρας οὐδὲν ὁμοῖον·
αἰεὶ δ' ἐν δαίτῃσι καὶ εἰλαπίνῃσι παρέσται."
ὣς ἔφαθ', οἳ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ.
τοῖσι δὲ καὶ μετέϜειπε βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης·
„Νέστορ, ἔμ' ὀτρύνει κραδίη καὶ θυμὸς ἀγήνωρ
ἀνδρῶν δυσμενέων δῦναι στρατὸν ἐγγὺς ἐόντων,

191 = Α 201   199 = Θ 491   200 cf. Λ 758 204^a = σ 414   212 = ι 264   214 = α 245. π 122. τ 130   218—9 = Γ 45—6 220^b = Ι 635.

191 om. AD, habet C — σφέας codd.   200 πεπτεότων scripsi Renneri in ann. phil. CXXIII 379 vestigia secutus τεθνεώτων emendantis: πιπτόντων codd. — ἐπετράπετ' C   203 γρ. τοῖσι δὲ καὶ μετέειπε schol A   204 πεπίθοιθ' ἑῷ codd.   211 τε Ambr. et A in textu et Aristonicus: κε CD et A supra lin.   216 γρ. ὑπόρηνον schol. V   221 γρ. ἐόντα A.

Τρώων. ἀλλ' εἴ τίς μοι ἀνὴρ ἅμ' ἕποιτο καὶ ἄλλος, 17
μᾶλλον θαλπωρὴ καὶ θαρσαλεώτερον ἔσται.
σύν τε δύ' ἐρχομένω καί τε πρὸ ὃ τοῦ ἐνόησεν,
ὅππως κέρδος ἔῃ· μοῦνος δ' εἴ πέρ τε νοήσῃ,
ἀλλά τέ Ϝοι βράσσων τε νόος λεπτὴ δέ τε μῆτις."
ὣς ἔφαθ', οἳ δ' ἔθελον Διομήδεϊ πολλοὶ ἕπεσθαι.
ἠθελέτην Αἴαντε δύω, θεράποντες Ἄρηος,
ἤθελε Μηριόνης, μάλα δ' ἤθελε Νέστορος υἱός,
ἤθελε δ' Ἀτρεΐδης δουρικλειτὸς Μενέλαος,
ἤθελε δ' ὁ τλήμων Ὀδυσεὺς καταδῦναι ὅμιλον
Τρώων· αἰεὶ γάρ Ϝοι ἐνὶ φρεσὶ θυμὸς ἐτόλμα.
τοῖσι δὲ καὶ μετέϜειπε Ϝάναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·
„Τυδεΐδη Διόμηδες, ἐμῷ κεχαρισμένε θυμῷ,
τὸν μὲν δὴ ἕταρόν γ' αἱρήσεαι, ὅν κ' ἐθέλησθα,
φαινομένων τὸν ἄριστον, ἐπεὶ μεμάασί γε πολλοί.
μηδὲ σύ γ' αἰδόμενος σῇσι φρεσὶ τὸν μὲν ἀρείω
καλλείπειν, σὺ δὲ χείρον' ὀπάσσεαι αἰδόι Ϝείκων,
ἐς γενεὴν ὁρόων, μηδ' εἰ βασιλεύτερός ἐστιν."
ὣς ἔφατ', ἔδϜεισεν δὲ περὶ ξανθῷ Μενελάῳ.
τοῖσιν δ' αὖ μετέϜειπε βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης·
„εἰ μὲν δὴ ἕταρόν γε κελεύετέ μ' αὐτὸν ἑλέσθαι,
πῶς ἂν ἔπειτ' Ὀδυσῆος ἐγὼ θείοιο λαθοίμην,
οὗ περὶ μὲν πρόφρων κραδίη καὶ θυμὸς ἀγήνωρ
ἐν πάντεσσι πόνοισι, φιλεῖ δέ Ϝε Παλλὰς Ἀθήνη.
τούτου γ' ἑσπομένοιο καὶ ἐκ πυρὸς αἰθομένοιο
ἄμφω νοστήσαιμεν, ἐπεὶ περίϜοιδε νοῆσαι."
τὸν δ' αὖτε προσέϜειπε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς·
„Τυδεΐδη, μήτ' ἄρ με μάλ' αἴνεε μήτε τι νείκει·
Ϝειδόσι γάρ τοι ταῦτα μετ' Ἀργείοις ἀγορεύεις.
ἀλλ' ἴομεν· μάλα γὰρ νὺξ ἄνεται, ἐγγύθι δ' ἠώς,
ἄστρα δὲ δὴ προβέβηκε, παροίχωκεν δὲ πλέων νύξ
τῶν δύο μοιράων, τριτάτη δ' ἔτι μοῖρα λέλειπται."
ὣς Ϝειπόνθ' ὅπλοισιν ἔνι δϜεινοῖσιν ἐδύτην.
Τυδεΐδῃ μὲν δῶκε μενεπτόλεμος Θρασυμήδης

226^{b} = Ψ 590 227 sqq. cf. *H* 161 sqq 230^{b} = E 55 232 cf. *P* 68 234 = E 243 243 = α 65 244^{b} = 220 245^{a} = ν 301 248 = Ψ 729. ε 171 . . 250 cf. Ψ 787 254 cf. Ψ 131.

224 γρ. ἐρχομένων schol A 225 νοήσει C 230 δουρικλυτὸς C et γρ. A, δουρυκλυτὸς D 238 αἰδοῖ codd. 240 ἀθετεῖται, οὐδὲ ἐν τῇ Ζηνοδότου ἦν schol. A 241 τοῖσιν δ' αὖ: τοὶς δ' αὖτις codd., cf. prol. p. 142 246 γ' ἑσπομένοιο codd. et Ar.: γε σπομ. Ptolem. Ascal., cui in hoc quidem libro favet forma σπεῖο *K* 285 252 παροίχωκεν Dorotheus: παροίχωκεν vel παρῴχωκεν Ar. παρῴχηκεν ACD — πλέων D: πλέω AC et Aristoteles poet. p. 1461^{a}, 26 253 damnarunt Aristoph. Ar., ne scripsit quidem Zen.

φάσγανον ἄμφηκες — το δὲ Ϝὸν παρα νηὶ λέλειπτο — 17
καὶ σάκος· ἀμφὶ δέ Ϝοι κυνέην κεφαλῆφιν ἔθηκεν
ταυρείην, ἄφαλόν τε καὶ ἄλλοφον, ἥ τε καταῖτυξ
κέκληται, ῥύεται δὲ κάρη θαλερῶν αἰζηῶν.
Μηριόνης δ' Ὀδυσῆι δίδου βιὸν ἠδὲ φαρέτρην
καὶ ξίφος, ἀμφὶ δέ Ϝοι κυνέην κεφαλῆφιν ἔθηκεν
Ϝρινοῦ ποιητήν· πολέσιν δ' ἔντοσθεν ἱμᾶσιν
ἐντέτατο στερεῶς· ἔκτοσθε δὲ λευκοὶ ὀδόντες
ἀργιόδοντος ὑὸς θαμέες ἔχον ἔνθα καὶ ἔνθα
εὖ καὶ ἐπισταμένως· μέσσῃ δ' ἐνὶ πῖλος ἀρήρει.
τήν ῥά ποτ' ἐξ Ἐλεῶνος Ἀμύντορος Ὀρμενίδαο
ἐξέλετ' Αὐτόλυκος πυκινὸν δόμον ἀντιτορήσας,
Σκάνδειαν δ' ἄρα δῶκε Κυθηρίῳ Ἀμφιδάμαντι·
Ἀμφιδάμας δὲ Μόλῳ δῶκε ξεινήιον εἶναι,
αὐτὰρ ὃ Μηριόνῃ δῶκεν Ϝῷ παιδὶ φορῆναι.
δὴ τότ' Ὀδυσσῆος πύκασεν κάρη ἀμφιτεθεῖσα.
τὼ δ' ἐπεὶ οὖν ὅπλοισιν ἔνι δϜεινοῖσιν ἐδύτην,
βάν ῥ' ἰέναι, λιπέτην δὲ κατ' αὐτόθι πάντας ἀρίστους.
τοῖσι δὲ δεξιὸν ἧκεν ἐρωδιὸν ἐγγὺς ὁδοῖο
Παλλὰς Ἀθηναίη· τοὶ δ' οὐ Ϝίδον ὀφθαλμοῖσιν
νύκτα δι' ὀρφναίην, ἀλλὰ κλάγξαντος ἄκουσαν.
χαῖρε δὲ τῷ ὄρνιθ' Ὀδυσεύς, ἠρᾶτο δ' Ἀθήνῃ·
„κλῦθί μευ, αἰγιόχοιο Διὸς τέκος, ἥ τέ μοι αἰεί
ἐν πάντεσσι πόνοισι παρίστασαι, οὐδέ σε λήθω
κινύμενος. νῦν αὖτε μάλιστά με φῖλαι, Ἀθήνη,
δὸς δὲ πάλιν ἐπὶ νῆας ἐυκλεϜέας ἀφικέσθαι,
ῥέξαντας μέγα Ϝέργον, ὅ κε Τρώεσσι μελήσει."
δεύτερος αὖτ' ἠρᾶτο βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης·
„κέκλυθι νῦν καὶ ἐμεῖο, Διὸς τέκος, ἀτρυτώνη.
σπεῖό μοι, ὡς ὅτε πατρὶ ἅμ' ἕσπεο Τυδέι δίῳ
ἐς Θήβας, ὅτε τε πρὸ Ἀχαιῶν ἄγγελος ᾔει.
τοὺς δ' ἄρ' ἐπ' Ἀσωπῷ λίπε χαλκοχίτωνας Ἀχαιούς,
αὐτὰρ ὃ μειλίχιον μῦθον φέρε Καδμείοισιν

259^{b} = Ξ 4 265^{a} = υ 161. Ψ 197 266 sqq. cf. *H* 137 sqq. 266^{b} = *I* 448 269^{b} = *Λ* 20 272 = 254 278 = E 115 279 = ν 301 280—1 = E 117—8 283 = E 855.

256 δ' ἑὸν codd., cf. prol. p. 155 258 ἄλοφον C 266 Ἑλεῶνος Ptolemaeus Ascalonita, ut Thessalicam urbem ab cognomina Boeotica (*B* 500) distingueret; cf. Strabo IX p. 439 268 Σκάνδειάνδ' Ar., cf. schol. *Λ* 21 γρ. Σκανδείᾳ δ' Eust. 275 Παλλὰς: πελλὸν Zopyrus 278 γρ. μευ A: μοι CD et A in textu, cf. E 115 280 νῦν δ' D 281 ἐυκλεῖας codd., cf. prol. p. 169 — ἐφικέσθαι A 282 μελήσῃ C, quod μελήσῃ scribi debebat 286 ᾔει: ἦλθε D ᾖεν Nauck 287 Ἀσσωπῷ C.

κεῖσ· ἀτὰρ ἂψ ἀπιὼν μάλα μέρμερα μήσατο Ϝέργα 17
σὺν σοί, δῖα θεά, ὅτε Ϝοι πρόφρασσα παρέστης.
ὣς νῦν μοι ἐθέλουσα παρίσταο καί με φύλασσε.
σοὶ δ' αὖ ἐγὼ ῥέξω βοῦν ἦνιν εὐρυμέτωπον
ἀδμήτην, ἣν οὔ πω ὑπὸ ζυγὸν ἤγαγεν ἀνήρ·
τήν τοι ἐγὼ ῥέξω, χρυσὸν κέρασιν περιχεύας."
ὣς ἔφαν εὐχόμενοι, τῶν δὲ κλύε Παλλὰς Ἀθήνη.
οἳ δ' ἐπεὶ ἠρήσαντο Διὸς κούρῃ μεγάλοιο,
βάν ῥ' ἴμεν ὥς τε λέοντε δύω διὰ νύκτα μέλαιναν
ἂμ φόνον, ἂν νέκυας, διά τ' ἔντεα καὶ μέλαν αἷμα.
οὐδὲ μὲν οὐδὲ Τρῶας ἀγήνορας εἴασ' Ἕκτωρ
εὕδειν, ἀλλ' ἄμυδις κικλήσκετο πάντας ἀρίστους,
ὅσσοι ἔσαν Τρώων ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες.
τοὺς ὅ γε συγκαλέσας πυκινὴν ἠρτύνετο βουλήν·
„τίς κέν μοι τόδε Ϝέργον ὑποσχόμενος τελέσειεν
δώρῳ ἔπι μεγάλῳ; μισθὸς δέ Ϝοι ἄρκιος ἔσται·
δώσω γὰρ δίφρον τε δύω τ' ἐριαύχενας ἵππους,
οἵ κεν ἄριστοι ἔωσι θοῇς ἐπὶ νηυσὶν Ἀχαιῶν,
ὅς τίς κε τλαίη, Ϝοῖ τ' αὐτῷ κῦδος ἄροιτο,
νηῶν ὠκυπόρων σχεδὸν ἐλθέμεν, ἔκ τε πυθέσθαι,
ἠὲ φυλάσσονται νῆες θοαὶ ὡς τὸ πάρος περ,
ἦ ἤδη χείρεσσιν ὑφ' ἡμετέρῃσι δαμέντες
φύξιν βουλεύουσι μετὰ σφίσιν, οὐδ' ἐθέλουσιν
νύκτα φυλασσέμεναι, καμάτῳ ἀδηκότες αἰνῷ."
ὣς ἔφαθ', οἳ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ.
ἦν δέ τις ἐν Τρώεσσι Δόλων, Εὐμήδεος υἱός
κήρυκος θεΐοιο, πολύχρυσος πολύχαλκος,
ὃς δή τοι Ϝεῖδος μὲν ἔην κακός, ἀλλὰ ποδώκης·
αὐτὰρ ὃ μοῦνος ἔην μετὰ πέντε κασιγνήτῃσιν.
ὅς ῥα τότε Τρωσίν τε καὶ Ἕκτορι μῦθον ἔϜειπεν·
„Ἕκτορ, ἔμ' ὀτρύνει κραδίη καὶ θυμὸς ἀγήνωρ
νηῶν ὠκυπόρων σχεδὸν ἐλθέμεν ἔκ τε πυθέσθαι.

290 = ν 391 291^b = *E* 809 292—4 = γ 382—4 295 = *E* 121 298^b = *K* 469. *Ψ* 806 299 cf. σ 346 301^b = *Ξ* 144 302 = *B* 55 303^b = *N* 377 304^b = σ 358 307^b = *Δ* 95 313 = *Γ* 95 314^a = *E* 9 315^b = *Σ* 289 319 = 220 320 = 308.

291 παρίσταο Zen. Ar. — καὶ πόρε κῦδος Zen. 292—4 damnat Sittl, Wiederholungen p. 34 293 ἦν: τὴν Cant. 299 εἴασεν C εἴαεν Nauck, fort. ἔασεν ἀγήνορας 300 κικλήισκετο A 306 οἵ κεν . . . Ἀχαιῶν codd. et Ar.: αὐτοὺς (καλοὺς Aristoph.) οἳ φορέουσιν ἀμύμονα Πηλείωνα Zen. Aristoph. — ἄριστοι ἔωσι Ar.: ἀριστεύωσι ACD, ἀριστεύωσι ἢ ἄριστοι ἔωσιν Eust. 307 τλαίῃ A 317 κασιγνήτοισι Zen.

ἀλλ' ἄγε μοι τὸ σκῆπτρον ἀνάσχεο, καί μοι ὄμοσσον, 17
ἦ μὲν τοὺς ἵππους τε καὶ ἅρματα ποικίλα χαλκῷ
δωσέμεν, οἳ φορέουσιν ἀμύμονα Πηλεΐωνα.
σοὶ δ' ἐγὼ οὐχ ἅλιος σκοπὸς ἔσσομαι, οὐδ' ἀπὸ δόξης·
τόφρα γὰρ ἐς στρατὸν εἶμι διαμπερές, ὄφρ' ἂν ἵκωμαι
νῆ' Ἀγαμεμνονέην, ὅθι που μέλλουσιν ἄριστοι
βουλὰς βουλεύειν, ἢ φευγέμεν ἠὲ μάχεσθαι."
ὣς φάθ', ὃ δ' ἐν χερσὶ σκῆπτρον λάβε καί Ϝοι ὄμοσσεν·
„Ϝίστω νῦν Ζεὺς αὐτός, ἐρίγδουπος πόσις Ἥρης,
μὴ μὲν τοῖς ἵπποισιν ἀνὴρ ἐποχήσεται ἄλλος
Τρώων, ἀλλὰ σέ φημι διαμπερὲς ἀγλαϊεῖσθαι."
ὣς φάτο καί ῥ' ἐπίορκον ἐπώμοσε, τὸν δ' ὀρόθυνεν.
αὐτίκα δ' ἀμφ' ὤμοισιν ἐβάλλετο καμπύλα τόξα,
Ϝέσσατο δ' ἔκτοσθεν Ϝρινὸν πολιοῖο λύκοιο,
κρατὶ δ' ἐπὶ κτιδέην κυνέην, ἕλε δ' ὀξὺν ἄκοντα,
βῆ δ' ἰέναι προτὶ νῆας ἀπὸ στρατοῦ. οὐδ' ἄρ' ἔμελλεν
ἐλθὼν ἐκ νηῶν ἂψ Ἕκτορι μῦθον ἀποίσειν.
ἀλλ' ὅτε δή ῥ' ἵππων τε καὶ ἀνδρῶν κάλλιφ' ὅμιλον,
βῆ ῥ' ἀν' ὁδὸν μεμαώς· τὸν δὲ φράσατο προσιόντα
διογενὴς Ὀδυσεύς, Διομήδεα δὲ προσέϜειπεν·
„οὗτός τις, Διόμηδες, ἀπὸ στρατοῦ ἔρχεται ἀνήρ,
οὐ Ϝοῖδ' ἢ νήεσσιν ἔπι σκοπὸς ἡμετέρῃσιν,
ἤ τινὰ συλήσων νεκύων κατατεθνηώτων.
ἀλλ' ἐῶμέν μιν πρῶτα παρεξελθεῖν πεδίοιο
τυτθόν· ἔπειτα δέ κ' αὐτὸν ἐπαΐξαντες ἕλοιμεν
καρπαλίμως. εἰ δ' ἄμμε παραφθαίῃσι πόδεσσιν,
αἰεί μιν ἐπὶ νῆας ἀπὸ στρατόφι προτιϜειλεῖν
ἔγχει ἐπαΐσσων, μή πως προτὶ Ϝάστυ ἀλύξῃ."
ὣς ἄρα φωνήσαντε παρὲξ ὁδοῦ ἐν νεκύεσσιν
κλινθήτην· ὃ δ' ἄρ' ὦκα παρέδραμεν ἀφραδίῃσιν.
ἀλλ' ὅτε δή ῥ' ἀπέην ὅσσον τ' ἐπὶ οὖρα πέλονται
ἡμιόνων — αἳ γάρ τε βοῶν προφερέστεραί εἰσιν
ἑλκέμεναι νειοῖο βαθείης πηκτὸν ἄροτρον —

321^b = *Π* 55 323 cf. *B* 770 324^b = λ 344 329 = ξ 158 et *H* 411 336^b = κ 26 343^b = κ 530 351 cf. ϑ 124 *353^b = *N* 703. ν 31

321 γρ. ἀνίσχεο schol. A 323 γρ. ποδώκεα Πηλ. schol. A 332 ἐπώμοσε A Ar.: ἀπώμοσε C ἀπώμοσσεν D, ἐπὶ ὅρκον ὄμοσσεν Duentzer collato *Ψ* 42 334 πελιοῖο Crameri epim. hom. 344, 5 335 γρ. ἐπ' ἰκτιδέην schol. A 336 ποτὶ CD, γρ. ἐπὶ schol. A, ut videtur 341 τις Ar.: τοι ACD 342 ἢ: γρ. εἰ A ἐπίσκοπος codd., cf *K* 38 344 fort. ἀλλά Ϝ' ἐῶμεν πρῶτα 345 αὐτὸν codd., αὐνοὶ coni. Doederlein — γρ. ἕλωμεν A 346 παραφθαίῃσι AD: παραφθήῃσι C, cf. prol. p. 149 347 ἐπὶ Ar.: ποτὶ A προτὶ CD 349 ὣς ἔφατ', οὐδ' ἀπίθησε βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης· ἐλθόντες δ' ἑκάτερθε παρὲξ ὁδοῦ Aristoph. 351 ἐπίουρα φέρονται C.

τὼ μὲν ἐπιδραμέτην, ὁ δ' ἄρ' ἔστη δοῦπον ἀκούσας· 17
Ϝέλπετο γὰρ κατὰ θυμὸν ἀποστρέψοντας ἑταίρους
ἐκ Τρώων ἰέναι, πάλιν Ἕκτορος ὀτρύναντος.
ἀλλ' ὅτε δή ῥ' ἄπεσαν δουρηνεκὲς ἢ καὶ ἔλασσον,
γνῶ ῥ' ἄνδρας δηΐους, λαιψηρὰ δὲ γούνατ' ἐνώμα
φευγέμεναι· τοὶ δ' αἶψα διωκέμεν ὁρμήθησαν.
ὡς δ' ὅτε καρχαρόδοντε δύω κύνε, Ϝειδότε θήρης.
ἢ κεμάδ' ἠὲ λαγωὸν ἐπείγετον ἐμμενὲς αἰεί
χῶρον ἀν' ὑλήεντα, ὁ δὲ προθέϜῃσι μεμηκώς,
ὣς τὸν Τυδεΐδης ἠδ' ὁ πτολίπορθος Ὀδυσσεύς
λαοῦ ἀποτμήξαντε διώκετον ἐμμενὲς αἰεί.
ἀλλ' ὅτε δὴ τάχ' ἔμελλε μιγήσεσθαι φυλάκεσσιν
φεύγων ἐς νῆας, τότε δὴ μένος ἔμβαλ' Ἀθήνη
Τυδεΐδῃ, ἵνα μή τις Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων
φθαίη ἐπευξάμενος βαλέειν, ὃ δὲ δεύτερος ἔλθοι.
δουρὶ δ' ἐπαΐσσων προσέφη κρατερὸς Διομήδης·
„ἠὲ μέν' ἠέ σε δουρὶ κιχήσομαι, οὐδέ σέ φημι
δηρὸν ἐμῆς ἀπὸ χειρὸς ἀλύξειν αἰπὺν ὄλεθρον.“
ἦ ῥα, καὶ ἔγχος ἀφῆκε, Ϝεκὼν δ' ἡμάρτανε φωτός.
δεξιτερὸν δ' ὑπὲρ ὦμον ἐΰξου δουρὸς ἀκωκή
ἐν γαίῃ ἐπάγη· ὃ δ' ἄρ' ἔστη τάρβησέν τε
βαμβαίνων — ἄραβος δὲ διὰ στόμα γίνετ' ὀδόντων —
χλωρὸς ὑπὸ δϜεῖος. τὼ δ' ἀσθμαίνοντε κιχήτην,
χειρῶν δ' ἁψάσθην. ὃ δὲ δακρύσας Ϝέπος ηὔδα·
„ζωγρεῖτ', αὐτὰρ ἐγὼν ἐμὲ λύσομαι· ἔστι γὰρ ἔνδον
χαλκός τε χρυσός τε πολύκμητός τε σίδηρος,
τῶν κ' ὔμμιν χαρίσαιτο πατὴρ ἀπερείσι' ἄποινα,
εἴ κεν ἐμὲ ζωὸν πεπύθοιτ' ἐπὶ νηυσὶν Ἀχαιῶν.“
τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
„θάρσει, μηδέ τί τοι θάνατος καταθύμιος ἔστω.

358^b = *X* 144 361^b = *N* 517 362^a = ξ 2 363^b = *B* 278 365^a = *Λ* 181   368 cf. *X* 207   369 = *Λ* 361 374^a = *X* 276 376^a = *O* 4 378^b = *X* 50   379—81 = *Z* 48—50   382 = *K* 423. 554. *T* 154. 215   383 = *Ω* 152 et *P* 201.

354 ἐπιδραμέτην AD: ἐπεδραμέτην C et Ar. teste Didymo   358 αἰψηρὰ Apoll. Soph. 17, 19   359 αἶψα: γρ. ὦκα A — διώκειν codd., cf. prol. p. 117 — ὁρμήθησαν A et Ar.: ὡρμήθησαν CD   362 ὑλήεντα ὃ δὲ Ar.: ὑλήενθ' ὃ δέ τ' codd.: ὑλήεντα ὅ τε προθέῃσι Curtius Verb. II¹ 73   363 ἠδ' ὁ: ἠδὲ GL, cf. *B* 278   368 φθαίῃ AD — ἔλθοι D: ἔλθῃ AC   371 γρ. ὑπὸ A   372 μεταγράφουσί τινες 'καὶ βάλεν οὐδ' ἀφάμαρτεν ἑκών' schol. A — γρ. ἐφῆκεν A   373 ἐΰξου A: ἐυξόου CD ἐυξοῦ Ptolem. Ascal.   376 ὑπαὶ δείους codd., cf. prol. §§ 101 et 107   380 χ' ὔμμιν D, ὔμμιν praeter necessitatem metri servatum est etiam Od. δ 94. υ 367, confer praeterea *K* 70. *N* 379 et prol. § 75.

ἀλλ' ἄγε μοι τόδε Ϝειπὲ καὶ ἀτρεκέως κατάλεξον· 17
πῇ δ' οὕτως ἐπὶ νῆας ἀπὸ στρατοῦ ἔρχεαι οἶος
νύκτα δι' ὀρφναίην, ὅτε θ' εὕδουσι βροτοὶ ἄλλοι;
[ἦ τινα συλήσων νεκύων κατατεθνηώτων;]
ἦ σ' Ἕκτωρ προέηκε διασκοπιᾶσθαι ἕκαστα
νῆας ἔπι γλαφυράς; ἦ σ' αὐτὸν θυμὸς ἀνῆκεν;“
τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα Δόλων, ὑπὸ δ' ἔτρεμε γυῖα·
„πολλῇσίν μ' ἄτῃσι παρὲκ νόον ἤγαγεν Ἕκτωρ,
ὅς μοι Πηλεΐωνος ἀγαυοῦ μώνυχας ἵππους
δωσέμεναι κατένευσε καὶ ἅρματα ποικίλα χαλκῷ,
ἠνώγει δέ μ' ἰόντα θοὴν διὰ νύκτα μέλαιναν
ἀνδρῶν δυσμενέων σχεδὸν ἐλθέμεν, ἔκ τε πυθέσθαι,
ἠὲ φυλάσσονται νῆες θοαὶ ὡς τὸ πάρος περ,
ἦ ἤδη χείρεσσιν ὑφ' ἡμετέρῃσι δαμέντες
φύξιν βουλεύουσι μετὰ σφίσιν, οὐδ' ἐθέλουσιν
νύκτα φυλασσέμεναι, καμάτῳ ἁδηκότες αἰνῷ.“
τὸν δ' ἐπιμειδήσας προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
„ἦ ῥά νύ τοι μεγάλων δώρων ἐπεμαίετο θυμός,
ἵππων Αἰακίδαο δαΐφρονος· οἳ δ' ἀλεγεινοί
ἀνδράσι γε θνητοῖσι δαμήμεναι ἠδ' ὀχέεσθαι,
ἄλλῳ γ' ἢ Ἀχιλῆι, τὸν ἀθανάτη τέκε μήτηρ.
ἀλλ' ἄγε μοι τόδε Ϝειπὲ καὶ ἀτρεκέως κατάλεξον·
ποῦ νῦν δεῦρο κιὼν λίπες Ἕκτορα ποιμένα λαῶν;
ποῦ δέ Ϝοι ἔντεα κεῖται ἀρήια, ποῦ δέ Ϝοι ἵπποι;
πῶς δ' αἵ τῶν ἄλλων Τρώων φυλακαί τε καὶ εὐναί;“
[ἅσσα τε μητιόωσι μετὰ σφίσιν, ἢ μεμάασιν
αὖθι μένειν παρὰ νηυσὶν ἀπόπροθεν, ἠὲ πόλινδε
ἂψ ἀναχωρήσουσιν, ἐπεὶ δαμάσαντό γ' Ἀχαιούς.]
τὸν δ' αὖτε προσέϜειπε Δόλων Εὐμήδεος υἱός·
„τοιγὰρ ἐγώ τοι ταῦτα μάλ' ἀτρεκέως καταλέξω.
Ἕκτωρ μὲν μετὰ τοῖσιν, ὅσοι βουληφόροι εἰσίν,
βουλὰς βουλεύει θείου παρὰ σήματι Ἴλου,

384 = *K* 405. *Ω* 380. 656. α 169 . .   385—6 = 82—3.   387 = 343 388^b = *P* 252   394 = *K* 468. *Ω* 366 653   395—9 = 308—12   400 = *Δ* 356. χ 371   402—4 = *P* 76—8   405 = *K* 384   409—11 = 208—10   413 = *K* 427. π 113. α 179 . .

385 πῇ A: πη CD, γρ. ποῦ A γρ. ποῖ C, πῇ δὴ Eust. — ἐπὶ codd., alios προτὶ, alios ἐπὶ legisse arguit schol. A   387 damnarunt Aristoph. Ar.   388 fort. Ϝέκαστα διασκοπιᾶσθαι   391 ἤπαφεν Aristoph.   397—9 damnarunt Aristoph. Ar.   397 ἢ: εἰ Ar.   398 βουλεύουσι . . . ἐθέλουσι Ar. et γρ. C m. sec.: βουλεύοιτε . . . ἐθέλοιτε ACD   408 δ' αἵ C: δαὶ AD Ar., δ' αὖ Duentzer   409—11 ἀθετοῦνται schol. A   413 καταλέξω AC Ar.: ἀγορεύσω D et γρ. schol. A.

νόσφιν ἀπὸ φλοίσβου· φυλακὰς δ' ἃς εἴρεαι, ἥρως, **17**
οὔ τις κεκριμένη ῥύεται στρατὸν οὐδὲ φυλάσσει.
ὅσσαι μὲν Τρώων πυρὸς ἐσχάραι, οἷσιν ἀνάγκη,
οἵ δ' ἐγρηγόρθασι φυλασσέμεναί τε κέλονται
ἀλλήλοις. ἀτὰρ αὖτε πολύκλητοι ἐπίκουροι
εὕδουσι· Τρωσὶν γὰρ ἐπιτραπέουσι φυλάσσειν·
οὐ γάρ σφιν παῖδες σχεδὸν εἵαται οὐδὲ γυναῖκες."
τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
„πῶς γὰρ νῦν, Τρώεσσι μεμιγμένοι ἱπποδάμοισιν
εὕδουσ' ἦ ἀπάνευθε; δίειπέ μοι, ὄφρα δαείω."
τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα Δόλων Εὐμήδεος υἱός·
„τοιγὰρ ἐγὼ καὶ ταῦτα μάλ' ἀτρεκέως καταλέξω·
πρὸς μὲν ἁλὸς Κᾶρες καὶ Παίονες ἀγκυλότοξοι
καὶ Λέλεγες καὶ Καύκωνες δῖοί τε Πελασγοί,
πρὸς Θύμβρης δ' ἔλαχον Λύκιοι Μυσοί τ' ἀγέρωχοι
καὶ Φρύγες ἱππόμαχοι καὶ Μῄονες ἱπποκορυσταί.
ἀλλὰ τίη ἐμὲ ταῦτα διεξερέεσθε ϝέκαστα;
εἰ γὰρ δὴ μέματον Τρώων καταδῦναι ὅμιλον,
Θρήικες οἵδ' ἀπάνευθε νεήλυδες, ἔσχατοι ἄλλων,
ἐν δέ σφιν Ῥῆσος βασιλεύς, πάις Ἠιονῆος.
τοῦ δὴ καλλίστους ἵππους ϝίδον ἠδὲ μεγίστους·
λευκότεροι χιόνος, θείειν δ' ἀνέμοισιν ὁμοῖοι.
ἅρμα δέ ϝοι χρυσῷ τε καὶ ἀργύρῳ εὖ ἤσκηται.
τεύχεα δὲ χρύσεια πελώρια, θαῦμα ϝιδέσθαι,
ἤλυθ' ἔχων· τὰ μὲν οὔ τι καταθνητοῖσι ϝέϝοικεν
ἄνδρεσσιν φορέειν, ἀλλ' ἀθανάτοισι θεοῖσιν.
ἀλλ' ἐμὲ μὲν νῦν νηυσὶ πελάσσετον ὠκυπόροισιν,
ἠέ με δήσαντες λίπετ' αὐτόθι νηλέι δεσμῷ,
ὄφρα κεν ἔλθητον καὶ πειρηθῆτον ἐμεῖο,
ἠὲ κατ' αἶσαν ἔϝειπον ἐν ὑμῖν ἠὲ καὶ οὐκί."
τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ϝιδὼν προσέφη κρατερὸς Διομήδης·
„μὴ δή μοι φύξιν γε, Δόλων, ἐμβάλλεο θυμῷ,
ἐσθλά περ ἀγγείλας, ἐπεὶ ἵκεο χεῖρας ἐς ἄμμας.
εἰ μὲν γάρ κέ σε νῦν ἀπολύσομεν ἠὲ μεθῶμεν,
ἦ τε καὶ ὕστερον εἶσθα θοὰς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν

416^{a} = Ε 322 423 = 382 425^{b} = Π 423 426—7 = 412—3
428^{b} = Β 848 432^{a} = Υ 251 433^{b} = Ο 299 439^{b} = Σ 83
445^{b} = Β 238 446 = Δ 411 447^{b} = Ψ 313 450^{b} = Κ 514. Λ 3.

418 μὲν AC: γὰρ D et γρ. A 420 πολύκλητοί τ' A 421 ἐπιτροπόωσι coni. Nauck 424 γὰρ: τ' ἂρ Lips., quod probat Cobet misc. crit. p. 322 — νῦν CD et γρ. A: δὴ A 427 ἐγὼ καὶ CD: ἐγώ τοι A — ἀγορεύσω D 430 Μυσσοί D 431 ἱππόμαχοι Ar.: ἱππόδαμοι ACD 445 ἠὲ κατ' Ar.: ἦ ῥα κατ' ACD 447 γρ. δολῶν schol. A 448 γρ. χεῖρας ἐμεῖο Eust. — ἀμὰς AD ἁμὰς C, cf. prol. p. 127.

ἠὲ διοπτεύσων ἦ ἐναντίβιον πολεμίξων· **17**
εἰ δέ κ' ἐμῆς ὑπὸ χερσὶ δαμεὶς ἀπὸ θυμὸν ὀλέσσῃς,
οὐκέτ' ἔπειτα σὺ πῆμά ποτ' ἔσσεαι Ἀργείοισιν."
ἦ, καὶ ὃ μέν μιν ἔμελλε γενείου χειρὶ παχείῃ
ἁψάμενος λίσσεσθαι, ὃ δ' αὐχένα μέσσον ἔλασσεν
φασγάνῳ ἀΐξας, ἀπὸ δ' ἄμφω κέρσε τένοντε·
φθεγγομένου δ' ἄρα τοῦ γε κάρη κονίῃσιν ἐμίχθη.
τοῦ δ' ἀπὸ μὲν κτιδέην κυνέην κεφαλῆφιν ἕλοντο
καὶ λυκέην καὶ τόξα παλίντονα καὶ δόρυ μακρόν·
καὶ τά γ' Ἀθηναίῃ ληίτιδι δῖος Ὀδυσσεύς
ὑψόσ' ἀνέσχεθε χειρί, καὶ εὐχόμενος ϝέπος ηὔδα·
„χαῖρε, θεά, τοῖσδεσσι· σὲ γὰρ πρώτην ἐν Ὀλύμπῳ
πάντων ἀθανάτων ἐπιβωσόμεθ'. ἀλλὰ καὶ αὖτις
πέμψον ἐπὶ Θρεΐκων ἀνδρῶν ἵππους τε καὶ εὐνάς."
ὣς ἄρ' ἐφώνησεν, καὶ ἀπὸ ϝέθεν ὑψόσ' ἀείρας
θῆκεν ἀνὰ μυρίκην· δέελον δ' ἐπὶ σῆμά τ' ἔθηκεν,
συμμάρψας δόνακας μυρίκης τ' ἐριθηλέας ὄζους,
μὴ λάθοι αὖτις ἰόντε θοὴν διὰ νύκτα μέλαιναν.
τὼ δὲ βάτην προτέρω διά τ' ἔντεα καὶ μέλαν αἷμα,
αἶψα δ' ἐπὶ Θρεΐκων ἀνδρῶν τέλος ἷξον ἰόντες.
οἳ δ' εὗδον καμάτῳ ἀδηκότες, ἔντεα δέ σφιν
καλὰ παρ' αὐτοῖσι χθονὶ κέκλιτο, εὖ κατὰ κόσμον,
τριστοιχί· παρὰ δέ σφι ϝεκάστῳ δίζυγες ἵπποι.
Ῥῆσος δ' ἐν μέσῳ εὗδε, παρ' αὐτῷ δ' ὠκέες ἵπποι
ἐξ ἐπιδιφριάδος πυμάτης ἱμᾶσι δέδεντο.
τὸν δ' Ὀδυσεὺς προπάροιθε ϝιδὼν Διομήδεϊ δεῖξεν·
„οὗτός τοι, Διόμηδες, ἀνήρ, οὗτοι δέ τοι ἵπποι,
οὓς νῶιν πίφαυσκε Δόλων, ὃν ἐπέφνομεν ἡμεῖς.
ἀλλ' ἄγε δή, πρόφερε κρατερὸν μένος· οὐδέ τί σε χρὴ
ἑστάμεναι μέλεον σὺν τεύχεσιν, ἀλλὰ λύ' ἵππους·
ἠὲ σύ γ' ἄνδρας ἔναιρε, μελήσουσιν δ' ἐμοὶ ἵπποι."

451^{b} = Ο 179 454^{b} = Κ 31. χ 326 455^{b} = χ 328. Ξ 497
456^{a} = Ε 81 457 = χ 329 461^{b} = Λ 379 465^{b} = Υ 325
468^{b} = 394 469 = Ι 192 et Κ 298 473 = Ε 195 481^{b} = Ε 228.

451 πτολ. D 452 δαμεὶς: γρ. τυπεὶς A — ὀλέσσαις Ar. 457 γρ. φθεγγομένη Aristoteles de part. an. III 10 et Eust. 461 γρ. ἀνέσχετο schol. A 462 τοισίνδε coni. Nauck, cf. prol. § 85 463 ἐπιβωσόμεθ' AD, quod ex Χ 254 (cf. α 378. β 143) parum commode huc translatum videtur: ἐπιδωσόμεθ' C Ar., ἐπιβωσάμεθ' coni. W. Ribbeck Rh. Mus. XXXIII 301 464 ἵππους: γρ. ἄγυριν schol. A 464. 470. 506. 518 Θρηκῶν codd., cf. prol. p. 177 465 γρ. ὑψοῦ Ar. 466 δέελον ACD Ar.: δῆλον Cant., δέϝελον poetam dixisse verisimile est — δέελον δέ τε σῆμ' ἐπέθηκε Bentley 475 γρ. ἓξ schol. A 476 Διομήδεα supra α scripto ι A.

ὣς φάτο, τῷ δ' ἔμπνευσε μένος γλαυκῶπις Ἀθήνη, 17
κτεῖνε δ' ἐπιστροφάδην· τῶν δὲ στόνος ὤρνυτ' ἀϝεικής
ἄορι θεινομένων, ἐρυθαίνετο δ' αἵματι γαῖα.
ὡς δὲ λέων μήλοισιν ἀσημάντοισιν ἐπελθών,
αἴγεσιν ἢ ὀίεσσι, κακὰ φρονέων ἐνορούσῃ,
ὣς μὲν Θρήικας ἄνδρας ἐπῴχετο Τυδέος υἱός,
ὄφρα δυώδεκ' ἔπεφνεν. ἀτὰρ πολύμητις Ὀδυσσεύς,
ὅν τινα Τυδεΐδης ἄορι πλήξειε παραστάς,
τὸν δ' Ὀδυσεὺς μετόπισθε λαβὼν ποδὸς ἐκϝερύσασκεν,
τὰ φρονέων κατὰ θυμόν, ὅπως καλλίτριχες ἵπποι
ῥεῖα διέλθοιεν, μηδὲ τρομεοίατο θυμῷ
νεκροῖς ἀμβαίνοντες· ἀϝήθεσσον γὰρ ἔτ' αὐτῶν.
ἀλλ' ὅτε δὴ βασιλῆα κιχήσατο Τυδέος υἱός,
τὸν τρισκαιδέκατον μελιϝηδέα θυμὸν ἀπεύρα
ἀσθμαίνοντα· κακὸν γὰρ ὄναρ κεφαλῆφιν ἐπέστη.
[τὴν νύκτ', Οἰνεΐδαο πάις, διὰ μῆτιν Ἀθήνης]
τόφρα δ' ἄρ' ὁ τλήμων Ὀδυσεὺς λύε μώνυχας ἵππους,
σὺν δ' ἤειρεν ἱμᾶσι, καὶ ἐξήλαυνεν ὁμίλου
τόξῳ ἐπιπλήσσων, ἐπεὶ οὐ μάστιγα φαεινήν
ποικίλου ἐκ δίφροιο νοήσατο χερσὶν ἑλέσθαι.
ῥοίζησεν δ' ἄρα πιφαύσκων Διομήδεϊ δίῳ.
αὐτὰρ ὃ μερμήριζε μένων ὅ τι κύντατον ἔρδοι,
ἢ ὅ γε δίφρον ἑλών, ὅθι ποικίλα τεύχε' ἔκειτο,
ῥυμοῦ ἐκϝερύοι ἢ ἐκφέροι ὑψόσ' ἀείρας,
ἢ ἔτι τῶν πλεόνων Θρεΐκων ἀπὸ θυμὸν ἕλοιτο.
εἷος ὃ ταῦθ' ὥρμαινε κατὰ φρένα, τόφρα δ' Ἀθήνη
ἐγγύθεν ἱσταμένη προσέφη Διομήδεα δῖον·
„νόστου δὴ μνῆσαι, μεγαθύμου Τυδέος υἱέ,
νῆας ἔπι γλαφυράς, μὴ καὶ πεφοβημένος ἔλθῃς,
ἤν πού τις καὶ Τρῶας ἐγείρῃσιν θεὸς ἄλλος."
ὣς φάθ', ὃ δὲ ξυνέηκε θεᾶς ὄπα φωνησάσης,
καρπαλίμως δ' ἵππων ἐπεβήσετο, κόψε δ' Ὀδυσσεύς
τόξῳ· τοὶ δ' ἐπέτοντο θοὰς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν.

482 = ω 520 483—4 = Φ 20—1. χ 308—9 486^{b} = Π 783
491^{a} = Β 36 495^{b} = λ 203 500^{b} = Τ 395 501^{b} = ϑ 68
506 = Ε 673 507 = Α 193 512 = Β 182.

486 ἐνορούσει C 489 γρ. πλήξασκε schol. A 493 ἐμβαίνοντες Cobet misc. crit. p. 351 collatis Z 65 et κ 164 — ἀήθεσσαν alt. lect. in C, ἀήθεσκον coni. Gu. Meyer Gr. Gram. § 513 495 ἀπηύρα codd. 497 damnarunt Aristoph. Ar., ne scripsit quidem Zen. 499 σὺν δ' ἱμᾶσιν ἔϝειρε coni. Sittl 503 μερμήριξε A — κύντερον D τίνα κύντατα ϝέρδοι susp. Nauck 505 γρ. ὑψοῦ schol. A 506 ἢ ὅγε τῶν C, cf. E 673, ἢ ὅ γ' ἔτι coni. Nauck 507 ἕως codd., cf. prol. p. 113 511 ἤν που Naber quaest. hom. p. 129 collato τ 83: μή που codd. 513 ἐπεβήσατο D et γρ. schol. A.

οὐδ' ἀλαοσκοπίην εἶχ' ἀργυρότοξος Ἀπόλλων, 17
ὡς ϝίδ' Ἀθηναίην μετὰ Τυδέος υἱὸν ἕπουσαν·
τῇ κοτέων Τρώων κατεδύσετο πουλὺν ὅμιλον,
ὦρσεν δὲ Θρεΐκων βουληφόρον Ἱπποκόωντα,
Ῥήσου ἀνεψιὸν ἐσθλόν. ὃ δ' ἐξ ὕπνου ἀνορούσας,
ὡς ϝίδε χῶρον ἐρῆμον, ὅθ' ἕστασαν ὠκέες ἵπποι,
ἄνδρας τ' ἀσπαίροντας ἐν ἀργαλέῃσι φονῇσιν,
ᾤμωξέν τ' ἄρ' ἔπειτα φίλον τ' ὀνόμηνεν ἑταῖρον.
Τρώων δὲ κλαγγή τε καὶ ἄσπετος ὦρτο κυδοιμός
θυνόντων ἄμυδις· θηεῦντο δὲ μέρμερα ϝέργα,
ὅσσ' ἄνδρες ῥέξαντες ἔβαν κοΐλας ἐπὶ νῆας.
οἱ δ' ὅτε δή ῥ' ἵκανον ὅθι σκοπὸν Ἕκτορος ἔκταν,
ἔνθ' Ὀδυσεὺς μὲν ἔρυξε διίφιλος ὠκέας ἵππους,
Τυδεΐδης δὲ χαμᾶζε θορὼν ἔναρα βροτόεντα
ἐν χείρεσσ' Ὀδυσῆι τίθει, ἐπεβήσετο δ' ἵππων.
μάστιξεν δ' ἵππους, τὼ δ' οὐκ ἀϝέκοντε πετέσθην
νῆας ἔπι γλαφυράς· τῇ γὰρ φίλον ἔπλετο θυμῷ.
Νέστωρ δὲ πρῶτος κτύπον ἄιε, φώνησέν τε·
„ὦ φίλοι Ἀργείων ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες,
ψεύσομαι ἢ ἔτυμον ϝερέω; κέλεται δέ με θυμός.
ἵππων μ' ὠκυπόδων ἀμφὶ κτύπος οὔατα βάλλει.
αἲ γὰρ δὴ Ὀδυσεύς τε καὶ ὁ κρατερὸς Διομήδης
ὧδ' ἄφαρ ἐκ Τρώων ἐλασαίατο μώνυχας ἵππους.
ἀλλ' αἰνῶς δείδοικα μετὰ φρεσί, μή τι πάθωσιν
Ἀργείων οἱ ἄριστοι ὑπὸ Τρώων ὀρυμαγδοῦ."
οὔ πω πᾶν εἴρητο ϝέπος, ὅτ' ἄρ' ἤλυθον αὐτοί.
καί ῥ' οἱ μὲν κατέβησαν ἐπὶ χθόνα, τοὶ δὲ χαρέντες
δεξιῇ ἠσπάζοντο ϝέπεσσί τε μειλιχίοισιν.
πρῶτος δ' ἐξερέεινε Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ·
„ϝείπ' ἄγε μ', ὦ πολύαιν' Ὀδυσεῦ, μέγα κῦδος Ἀχαιῶν,
ὅππως τούσδ' ἵππους λάβετον, καταδύντες ὅμιλον
Τρώων, ἤ τίς σφωε πόρεν θεὸς ἀντιβολήσας;

515 = Ν 10. Ξ 135. ϑ 285 519^{b} = 162 522 = Ψ 178. Ω 591. Π 491 523^{b} = Σ 218 525^{b} = Η 432 526^{a} = Δ 210
530—1 = Λ 519—20 533 = Β 79 534 = δ 140 538^{a} = Α 555
539^{b} = Ι 248 540^{a} = π 11 542 = τ 415 543—4 = Ι 672—3.

515 ἀλαὸς σκοπιὴν A ἀλαὸν σκοπιὴν Zen. ἅλιον σκοπιήν coni. Nauck 520 ἕστασαν A 522 ante 520 collocavit Zen. 529 γρ. δίδου schol. A 530 ἵππους: γρ. Ὀδυσεύς A — ἄκοντε codd. 531 om. AC, habet D, versum perversa imitatione natum plerique editores eiciendum hoc loco significant 534 om. Zen. — ἐτυμόν τοι A 538 μετὰ φρεσὶ Ar., ut δ 825 539 οἱ ἄριστοι codd.: ὤριστοι Ar. 545 λαβέτην Zen., at vide K 361. 364 546 τις A et C ex corr.: τι CD σφωε codd. Ar.: σφῶι Zen., γρ. σφω' ἔπορεν schol. A, fort. ἤ σφωιν πόρε τις.

αἰνῶς ἀκτίνεσσι ϜεϜοικότες ἠελίοιο. 17
αἰεὶ μὲν Τρώεσσ' ἐπιμίσγομαι, οὐδέ τί φημι
μιμνάζειν παρὰ νηυσί, γέρων περ ἐὼν πολεμιστής·
ἀλλ' οὔ πω τοίους ἵππους Ϝίδον οὐδ' ἐνόησα.
ἀλλά τιν' ὔμμ' ὀίω δόμεναι θεὸν ἀντιάσαντα·
ἀμφοτέρω γάρ σφῶι φιλεῖ νεφεληγερέτα Ζεύς
κούρη τ' αἰγιόχοιο Διός, γλαυκῶπις Ἀθήνη.“
τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς
„ὦ Νέστορ Νηληιάδη, μέγα κῦδος Ἀχαιῶν,
ῥεῖα θεός γ' ἐθέλων καὶ ἀμείνονας, ἠέ περ οἵδε,
ἵππους δωρήσαιτ', ἐπεὶ ἦ πολὺ φέρτεροί εἰσιν.
ἵπποι δ' οἵδε, γεραιέ, νεήλυδες, οὓς ἐρεείνεις,
Θρηίκιοι· τὸν δέ σφι Ϝάνακτ' ἀγαθὸς Διομήδης
ἔκτανε, πὰρ δ' ἑτάρους δυοκαίδεκα πάντας ἀρίστους.
τὸν τρισκαιδέκατον σκοπὸν εἵλομεν ἐγγύθι νηῶν,
τόν ῥα διοπτῆρα στρατοῦ ἔμμεναι ἡμετέροιο
Ἕκτωρ τε προέηκε καὶ ἄλλοι Τρῶες ἀγαυοί.“
ὣς Ϝειπὼν τάφροιο διήλασε μώνυχας ἵππους
καγχαλόων· ἅμα δ' ἄλλοι ἴσαν χαίροντες Ἀχαιοί.
οἳ δ' ὅτε Τυδεΐδεω κλισίην εὔτυκτον ἵκοντο,
ἵππους μὲν κατέδησαν ἐυτμήτοισιν ἱμᾶσιν
φάτνῃ ἐφ' ἱππείῃ, ὅθι περ Διομήδεος ἵπποι
ἕστασαν ὠκύποδες μελιϜηδέα πυρὸν ἔδοντες,
νηὶ δ' ἐνὶ πρυμνῇ ἔναρα βροτόεντα Δόλωνος
θῆκ' Ὀδυσεύς, ὄφρ' ἱρόν ἑτοιμασσαίατ' Ἀθήνῃ.
αὐτοὶ δ' ἱδρόα πολλὸν ἀπεννίζοντο θαλάσσῃ
ἐσβάντες, κνήμας τε ἰδὲ λόφον ἀμφί τε μηρούς.
αὐτὰρ ἐπεί σφιν κῦμα θαλάσσης ἱδρόα πολλόν
νίψεν ἀπὸ χρωτὸς καὶ ἀνέψυχθεν φίλον ἦτορ,
ἔς ῥ' ἀσαμίνθους βάντες ἐυξέστας λοέσαντο.
τὼ δὲ λοεσσαμένω καὶ ἀλειψαμένω λίπ' ἐλαίῳ
δείπνῳ ἐφιζανέτην, ἀπὸ δὲ κρητῆρος Ἀθήνῃ
πλείου ἀφυσσόμενοι λεῖβον μελιϜηδέα Ϝοῖνον.

549^{a} = *B* 392 550^{b} = *ν* 318 552 = *H* 280 554 ≐ 382
555 = 87 556^{a} = *γ* 231 557^{b} = *χ* 289 560^{b} = *π* 251
563^{b} = *H* 386 566 = *Λ* 618 et *N* 240 567 = *Θ* 434 et *Φ* 30
570^{a} = *ο* 206 575^{b} = *N* 84 576 = *δ* 48. *ρ* 87 577 = *ζ* 96.

548 *ἀναμίσγομαι* Ixio 552 *σφῶε* D 557 *δωρήσετ'* Ambr. 561 *γρ. τετρακαιδέκατον* schol. A 572. 574 *ἱδρῶ* codd., cf. prol. p. 117 et 181 572 *ἀπενίζοντο* codd., aut *ἀπεννίζοντο* aut *ἀπὸ νίζοντο* scribendum fuit 576 *λούσαντο* codd. 576 et 577 damnat Bergk Gr. Lit. p. 599 579 *ἀφυσσόμενοι* A Ar.: *ἀφυσσάμενοι* CD et *γρ.* schol. A.

M. Pf.

Platonis opera omnia, recensuit, prolegomenis et commentariis instruxit *G. Stallbaum.* X voll. (21 Sectiones.) 8. mai. 1836—82.

Vol. III.	Sect.		Politia sive de republica libri decem. 2 voll. Ed. II.	7.50
„ III.	„	1.	Politia lib. I.—V. 1858. [Vergr.]	4.20
„ III.	„	2.	lib. VI.—X. 1859. [Vergr.]	3.30
„ IV.	„	1.	Phaedrus. Ed. II. 1857	2.40
„ IV.	„	2.	Menexenus, Lysis, Hippias uterque, Io. Ed. II. 1857	2.70
„ V.	„	1.	Laches, Charmides, Alcibiades I.II. Ed. II. 1857	2.70
„ V.	„	2.	Cratylus cum. ind. 1835	2.70
„ VI.	„	1.	Euthydemus. 1836	2.10
„ VI.	„	2.	Meno et Euthyphro itemque incerti scriptoris Theages, Erastae, Hipparchus 1836. [Vergr.]	4.20
„ VII.	„		Timaeus et Critias. 1838. [Vergriffen.]	5.40
„ VIII.	„	1.	Theaetetus. Ed. II. rec. *Wohlrab.* 1869	3.—
„ VIII.	„	2.	Sophista. 1840	2.70
„ IX.	„	1.	Politicus et incerti auctoris Minos. 1841	2.70
„ IX.	„	2.	Philebus. 1842	2.70
„ X.	„	1.	Leges. Vol. I. lib. I.—IV. 1858	3.60
„ X.	„	2.	lib. V.—VIII. 1859	3.60
„ X.	„	3.	lib. IX.—XII. et Epinomis. 1860	3.60

Sophoclis tragoediae, rec. et explan. *E. Wunderus.* 2 voll. 8 mai. 1847—1875 . . . . . 9.60

Einzeln:

Vol. I.	Sect.	1.	Philoctetes. Ed. IV. ed. *Wecklein*	1.50
„ I.	„	2.	Oedipus rex. Ed. V. ed. *Wecklein*	1.50
„ I.	„	3.	Oedipus Coloneus. Ed. III.	1.80
„ I.	„	4.	Antigona. Ed. V. ed. *Wecklein*	1.50
„ II.	„	1.	Electra. Ed. III.	1.20
„ II.	„	2.	Aiax. Ed. III.	1.20
„ II.	„	3.	Trachiniae. Ed. II.	1.20

Thucydidis de bello Peloponnesiaco libri VIII., explan. *E. F. Poppo.* 4 voll. 8. mai. 1843—1882.

Einzeln:

Vol. I.	Sect.	1.	Lib.	I.	Ed. II.	3.—
„ I.	„	2.	„	II.	Ed. II.	2.25
„ II.	„	1.	„	III.	Ed. II. ed. *J. M. Stahl*	2.40
„ II.	„	2.	„	IV.	Ed. II. ed. *J. M. Stahl*	2.70
„ III.	„	1.	„	V.	Ed. II. ed. *J. M. Stahl*	2.40
„ III.	„	2.	„	VI.	Ed. II. ed. *J. M. Stahl*	2.40
„ IV.	„	1.	„	VII.	Ed. II. ed. *J. M. Stahl*	2.70
„ IV.	„	2.	„	VIII.	Ed. II. ed. *J. M. Stahl*	2.70

Xenophontis Cyropaedia, comment. instr. *F. A. Bornemann.* 8. mai. 1838. 1.50

——— Memorabilia (Commentarii), illustr. *R. Kühner.* 8. mai. 1858. Ed. II. 2.70

——— Anabasis (expeditio Cyri min.), illustr. *R. Kühner.* 1852. . . 3.60

Einzeln à 1 Mk. 80 Pf.

Sect. I. lib. I.—IV.
„ II. „ V.—VIII.

——— Oeconomicus, rec. et explan. *L. Breitenbach.* 8. mai. 1841 1.50

——— Agesilaus ex ead. recens. 8. mai. 1843. . . . . . 1.20

——— Hiero ex ead. rec. 8. mai. 1844. . . . . . —.75

——— Hellenica, Sect. I. (lib. I. II.), ex ead. rec. Ed. II. 8. mai. 1880. 1.80

——— ——— Sect. II. (lib. III.—VII.), ex ead. rec. 8. mai. 1863. 4.80

Homeri hymni. Recensuit, apparatum criticum collegit, adnotationem cum suam tum selectam variorum subiunxit Augustus Baumeister. [VII u. 376 S.] gr. 8. 1860. geh. n. ℳ 7.20.

Hymnus Cereris Homericus. Edidit Franciscus Buecheler. [48 S.] gr. 8. 1869. geh. Ausg. I. Adjectum est manuscripti specimen [lith. in 4.]. n. ℳ 1.20.

Iliadis carmina XVI. Scholarum in usum restituta edidit Arminus Koechly Turicensis. [XIII u. 375 S.] 8. 1861. geh. ℳ 3.—

Autenrieth, Dr. Georg, Wörterbuch zu den Homerischen Gedichten. Für Schüler bearbeitet. Mit vielen Holzschnitten und zwei (lith.) Karten. Vierte verbesserte Auflage. [XVI u. 362 S.] gr. 8. geh. ℳ 3.—

Düntzer, Heinrich, die Interpolationen im eilften Bande der Ilias. [44. S.] gr. 8. 1861. geh. n. ℳ —.80.

Ellendt, Joh. Ernst, drei Homerische Abhandlungen. Herausgegeben von Georg Ellendt. [XXVI u. 114 S.] gr. 8. 1864. geh. ℳ 2.70.

Flores Homerici sive loci memoriales ex Homeri carminibus selecti cum brevi commentario et appendice. In usum scholarum edidit Dr. Łazarewicz. [104 S.] gr. 8. geh. n. ℳ 1.20.

Friedländer, Ludovicus, Analecta Homerica. [31 S.] gr. 8. 1859. geh. n. ℳ —.60.

——— zwei Homerische Wörterverzeichnisse. [120 S.] gr. 8. 1861. geh. n. ℳ 2.40.

Frohwein, Eugen, verbum Homericum. Die homerishen Verbalformen zusammengestellt. [Mit einem Vorwort von B. Delbrück.] [IV u. 144 S.] gr. 8. geh. n. ℳ 3.60.

Gemoll, Dr. A., Einleitung in die Homerischen Gedichte zum Schulgebrauch. Mit zwei Kärtchen. [VI u. 30 S.] gr. 8. 1881. kart. n. ℳ —.55.

Giseke, Bernhard, Homerische Forschungen. [XII u. 256 S.] gr. 8. 1864. geh. n. ℳ 4.—

Gladstone's, W. E., Homerische Studien, frei bearbeitet von Dr. Albert Schuster. Mit zwei (lithogr.) Karten (in gr. 4.). [XVI u. 464 S.] gr. 8. 1863. geh. n. ℳ 9.—

Hennings, P. D. Ch., über die Telemachie, ihre ursprüngliche Form und ihre späteren Veränderungen. Ein Beitrag zur Kritik des Odyssee. [III u. 102 S.] gr. 8. 1858. geh. n. ℳ 2.—

Kammer, Dr. Ed., die Einheit der Odyssee, nach Widerlegung der Ansichten von Lachmann-Steinthal, Koechly, Hennings und Kirchhoff dargestellt. Anhang: Homerische Blätter von Prof. Dr. K. Lehrs. [VIII u. 806 S.] gr. 8. 1873. geh. n. ℳ 16.—

HOMERI

ILIADIS CARMINA

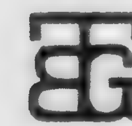
SEIUNCTA DISCRETA EMENDATA

PROLEGOMENIS ET APPARATU CRITICO INSTRUCTA

EDIDIT

GUILELMUS CHRIST.

PARS POSTERIOR.

LIPSIAE

IN AEDIBUS B. G. TEUBNERI.

MDCCCLXXXIV.

Neuer Verlag von B. G. Teubner in Leipzig.

1884. II.

Bibliotheca scriptorum Graecorum et Romanorum Teubneriana.

Aristotelis de anima libri III. Recognovit Guilelmus Biehl. [VIII u. 136 S.] 8. geh. *M.* 1.20.

[— — ethica Eudemia] Eudemi Rhodii ethica. Adiecto de virtutibus et vitiis libello recognovit Franciscus Susemihl. [XXXVII u. 199 S.] 8. geh. *M.* 1.80.

Caesaris, C. Iuli, belli gallici libri VII cum A. Hirti libro octavo. In usum scholarum iterum recognovit, adiecit Galliam antiquam tabula descriptam Bernhardus Dinter. [XVI u. 254 S.] 8. geh. *M.* —.75.

Ciceronis, M. Tullii, scripta quae manserunt omnia. Recognovit C. F. W. Mueller. Pars I. E. s. t.: M. Tullii Ciceronis opera rhetorica. Recognovit Guilelmus Friedrich. Vol. I continens libros ad C. Herennium et de inventione. Memorabilia vitae Ciceronis per annos digesta praescripta sunt. [CXXV u. 236 S.] 8. geh. *M.* 1.35.

Daraus besonders abgedruckt:

——— ad C. Herennium libri quattuor de arte rhetorica. Recognovit Guilelmus Friedrich. [Ciceronis opera. No. 1.] [116 S.] 8. geh. *M.* —.75.

——— rhetoricae libri duo qui sunt de inventione rhetorica. Recognovit Guilelmus Friedrich. [Ciceronis opera. No. 2.] [120 S.] 8. geh. *M.* —.75.

Euclidis opera omnia. Ediderunt I. L. Heiberg et H. Menge. Euclidis elementa. Edidit et latine interpretatus est I. L. Heiberg, Dr. phil. Uol. II. libros V—IX. continens. [XXII u. 437 S.] 8. geh. *M.* 4.50.

Galeni Pergameni, Claudii, scripta minora. Recensuerunt Ioannes Marquardt, Iwanus Müller, Georgius Helmreich. Vol. I.: *Περὶ ψυχῆς παθῶν καὶ ἁμαρτημάτων. Περὶ τῆς ἀρίστης διδασκαλίας. Περὶ τοῦ διὰ τῆς σμικρᾶς σφαίρας γυμνασίου. Προτρεπτικός.* Ex recognitione Ioannis Marquardt. [LXVI u. 129 S.] 8. geh. *M.* 2.10.

HOMERI

ILIADIS CARMINA

SEIUNCTA DISCRETA EMENDATA

PROLEGOMENIS ET APPARATU CRITICO INSTRUCTA

EDIDIT

GUILELMUS CHRIST.

PARS POSTERIOR.

LIPSIAE

IN AEDIBUS B. G. TEUBNERI.

MDCCCLXXXIV.

LIPSIAE, TYPIS B. G. TEUBNERI.

ΑΓΑΜΕΜΝΟΝΟΣ ΑΡΙΣΤΕΙΑ.

Ἠὼς δ᾽ ἐκ λεχέων παρ᾽ ἀγαυοῦ Τιθωνοῖο Λ
ὤρνυθ᾽, ἵν᾽ ἀθανάτοισι φάος φέροι ἠδὲ βροτοῖσιν·
Ζεὺς δ᾽ Ἔριδα προΐαλλε θοὰς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν
ἀργαλέην, πολέμοιο τέρας μετὰ χερσὶν ἔχουσαν.
στῆ δ᾽ ἐπ᾽ Ὀδυσσῆος μεγακήτεϊ νηὶ μελαίνῃ,
ἥ ῥ᾽ ἐν μεσσάτῳ ἔσκε γεγωνέμεν ἀμφοτέρωσε,
ἠμὲν ἐπ᾽ Αἴαντος κλισίας Τελαμωνιάδαο
ἠδ᾽ ἐπ᾽ Ἀχιλλῆος, τοί ῥ᾽ ἔσχατα νῆας ἐϜίσας
εἴρυσαν, ἠνορέῃ πίσυνοι καὶ κάρτεϊ χειρῶν.
ἔνθα στᾶσ᾽ ἤυσε θεὰ μέγα τε δϜεινόν τε
ὄρθι᾽, Ἀχαιοῖσιν δὲ μέγα σθένος ἔμβαλ᾽ ἑκάστῳ
καρδίῃ, ἄλληκτον πολεμίζειν ἠδὲ μάχεσθαι.
[τοῖσι δ᾽ ἄφαρ πόλεμος γλυκίων γένετ᾽ ἠὲ νέεσθαι
ἐν νηυσὶ γλαφυρῇσι φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν.]
Ἀτρεΐδης δ᾽ ἐβόησεν ἰδὲ ζώννυσθαι ἀνώγει
Ἀργείους· ἐν δ᾽ αὐτὸς ἐδύσετο νώροπα χαλκόν.
κνημῖδας μὲν πρῶτα περὶ κνήμῃσιν ἔθηκεν
καλάς, ἀργυρέοισιν ἐπισφυρίοις ἀραρυίας·
δεύτερον αὖ θώρηκα περὶ στήθεσσιν ἔδυνεν,

1—2 = ε 1—2 2 = Τ 2 4 cf. Ε 593 5—9 = Θ 222—6 10ª = Ε 784 11—12 = Ξ 151—2 12 = Β 452 13—4 = Β 453—5 16 = Β 578 17—9 = Γ 330—2.

Liber Λ licet omnis uno nomine *Ἀγαμέμνονος ἀριστείας* comprehensus sit, manifesto tamen ex duobus carminibus constat; prius carmen (Λ 1—595) praeclarissimum idemque vetustissimum, ut librum primum exciperet, primum destinatum fuisse in prolegomenis p. 57 sq. probavimus.

v. 1 *ἀγαυόο* coni. Nauck, cf. prol. § 65 2 *φόως* codd. 11 *ὦρσε Ϝεκάστῳ* Bentley collato Β 451 12 *ἄληκτον* C 13—4 om. Zen., damnarunt Aristophanes et Aristarchus 15 *ἐβόησεν*: *ἐνόησεν* Naber quaest. hom. 129 — *ἄνωγεν* codd., cf. Λ 313 16 *ἐδύσετο* Cant.: *ἐδύσατο* ACD

τόν ποτέ Foι Κινύρηϲ δῶκε ξεινήιον εἶναι — **18**
πεύθετο γὰρ Κύπρονδε μέγα κλέFοϲ — οὕνεκ' Ἀχαιοί
ἐϲ Τροίην νήεϲϲιν ἀναπλεύϲεϲθαι ἔμελλον·
τοὔνεκά Foι τὸν δῶκε, χαριζόμενοϲ βαϲιλῆι.
τοῦ δ' ἦ τοι δέκα οἶμοι ἔϲαν μέλανοϲ κυάνοιο,
δώδεκα δὲ χρυϲοῦ καὶ ἐFείκοϲι καϲϲιτέροιο·
κυάνεοι δὲ δράκοντεϲ ὀρωρέχατο προτὶ δειρήν
τρεῖϲ Fεκάτερθ', ἴριϲϲι FεFοικότεϲ, ἅϲ τε Κρονίων
ἐν νέφεϊ ϲτήριξε τέραϲ μερόπων ἀνθρώπων.
ἀμφὶ δ' ἄρ' ὤμοιϲιν βάλετο ξίφοϲ· ἐν δέ Foι ἧλοι
χρύϲειοι πάμφαινον, ἀτὰρ περὶ κουλεὸν ἦεν
ἀργύρεον, χρυϲέοιϲιν ἀορτήρεϲϲιν ἀρηρόϲ.
ἂν δ' ἕλετ' ἀμφιβρότην πολυδαίδαλον ἀϲπίδα θοῦριν,
καλήν, ἣν πέρι μὲν κύκλοι δέκα χάλκεοι ἦϲαν,
ἐν δέ Foι ὀμφαλοὶ ἦϲαν ἐFείκοϲι καϲϲιτέροιο
λευκοί, ἐν δὲ μέϲοιϲιν ἔην μέλανοϲ κυάνοιο.
[τῇ δ' ἐπὶ μὲν Γοργὼ βλοϲυρῶπιϲ ἐϲτεφάνωτο
δFεινὸν δερκομένη, περὶ δὲ ΔFεῖμόϲ τε Φόβοϲ τε.]
τῆϲ δ' ἐξ ἀργύρεοϲ τελαμὼν ἔεν· αὐτὰρ ἐπ' αὐτοῦ
κυάνεοϲ ἐλέλικτο δράκων, κεφαλαὶ δέ Foι ἦϲαν
τρεῖϲ ἀμφιϲτρεφέεϲ ἑνὸϲ αὐχένοϲ ἐκπεφυυῖαι.
κρατὶ δ' ἐπ' ἀμφίφαλον κυνέην θέτο τετραφάληρον
ἵππουριν· δFεινὸν δὲ λόφοϲ καθύπερθεν ἔνευεν.
εἵλετο δ' ἄλκιμα δοῦρε δύω, κεκορυθμένα χαλκῷ,
ὀξέα· τῆλε δὲ χαλκὸϲ ἀπ' αὐτόφιν οὐρανὸν εἴϲω
λάμπ'. ἐπὶ δ' ἐγδούπηϲαν Ἀθηναίη τε καὶ Ἥρη,
τιμῶϲαι βαϲιλῆα πολυχρύϲοιο Μυκήνηϲ.

20^b = *K* 269 21^b = *Φ* 413 27^b = *E* 522 29^a = *B* 45   36—7 cf. *E* 739 37^a = *Γ* 342   41 = *E* 743   42 = *Γ* 337   43 = *Π* 139 et *Γ* 18. *χ* 125   46 = *H* 180.

21 *πεύθετο . . κλέος* parenthesin esse significavi   25 *δώδεκα* codd.: *ἕνδεκα* Naber quaest. hom. p. 130 — *χρυσοῖο καὶ εἴκοσι* codd.   26 *σμερδάλεοι δὲ δράκοντες ἐλειχμῶντο* Aristoph. — *ποτὶ* C   27 *ἴρισσιν*: *ἐρίδεσσιν* Zen.   28 γρ. *νέφει ἐστήριξε* schol. A   32 *ἂν*: *ἐν* C m. pr.   33 γρ. *ἦσαν* schol. A   35 γρ. *λευκοί* schol., cf. prol. p. 135 — *ἔην*: *ἔεις* coni. Barnes   36—7 ex E 739—41 male interpolati esse videntur, cf. prol. p. 95   38 *ἦν* codd., cf. prol. § 111 — *αὐτοῦ* AD Ar.: *αὐτῷ* C et γρ. schol. A   39 *ϝεϝέλικτο* Cobet, cf. prol. p. 159   40 *ἀμφιστεφέες* CD et γρ. schol. A   45 *ἐγδούπησαν* Ar. et A m. pr.: *ἐγδούπησεν* A m. sec. *ἐκδούπησαν* C *δὲ γδούπησαν* D.

ἡνιόχῳ μὲν ἔπειτα ἑῷ ἐπέτελλε ϝέκαστος **18**
ἵππους εὖ κατὰ κόσμον ἐρυκέμεν αὖθ' ἐπὶ τάφρῳ,
αὐτοὶ δὲ πρυλέες σὺν τεύχεσι θωρηχθέντες
ῥώοντ'· ἄσβεστος δὲ βοὴ γένετ' ἠῶθι πρῴ.
φθὰν δὲ μέγ' ἱππήων ἐπὶ τάφρῳ κοσμηθέντες,
ἱππῆες δ' ὀλίγον μετεκίαθον. ἐν δὲ κυδοιμόν
ὦρσε κακὸν Κρονίδης, κατὰ δ' ὑψόθεν ἧκεν ἐϝέρσας
αἵματι μυδαλέας ἐξ αἰθέρος, οὕνεκ' ἔμελλεν
πολλὰς ἰφθίμους κεφαλὰς Ἄιδι προϊάψειν.
Τρῶεϲ δ' αὖθ' ἑτέρωθεν ἐπὶ θρωϲμῷ πεδίοιο,
Ἕκτορά τ' ἀμφὶ μέγαν καὶ ἀμύμονα Πουλυδάμαντα
Αἰνείαν θ', ὃϲ Τρωϲὶ θεὸϲ ὣϲ τίετο δήμῳ,
τρεῖϲ τ' Ἀντηνορίδαϲ, Πόλυβον καὶ Ἀγήνορα δῖον
ἠίθεόν τ' Ἀκάμαντ', ἐπιFείκελον ἀθανάτοιϲιν.
Ἕκτωρ δ' ἐν πρώτοιϲι φέρ' ἀϲπίδα πάντοϲ' ἐFίϲην.
οἷοϲ δ' ἐκ νεφέων ἀναφαίνεται οὔλιοϲ ἀϲτήρ
παμφαίνων, τοτὲ δ' αὖτιϲ ἔδυ νέφεα ϲκιόεντα,
ὣϲ Ἕκτωρ ὁτὲ μέν τε μετὰ πρώτοιϲι φάνεϲκεν,
ἄλλοτε δ' ἐν πυμάτοιϲι κελεύων· πᾶϲ δ' ἄρα χαλκῷ
λάμφ' ὥϲ τε ϲτεροπὴ πατρὸϲ Διὸϲ αἰγιόχοιο.
οἳ δ', ὥϲ τ' ἀμητῆρεϲ ἐναντίοι ἀλλήλοιϲιν
ὄγμον ἐλαύνωϲιν ἀνδρὸϲ μάκαροϲ κατ' ἄρουραν
πυρῶν ἢ κριθέων· τὰ δὲ δράγματα ταρφέα πίπτει·
ὣϲ Τρῶεϲ καὶ Ἀχαιοὶ ἐπ' ἀλλήλοιϲι θορόντεϲ
δῄουν, οὐδ' ἕτεροι μνώοντ' ὀλοοῖο φόβοιο.

47—8 = *M* 84—5   49 = *M* 77. *Θ* 530   55 = *Λ* 3   56 = *Υ* 3. *K* 160 58^a = *E* 78 60^b = *Λ* 265   61 = *Θ* 337 et *Γ* 347 62^a = *E* 864   66 = *K* 154 et *X* 221   70—1 = *Π* 770—1.

47—55 damnavit Giseke in annal. phil. 85, 505; versus eo consilio additi videntur, ut incursui Troianorum libri duodecimi (*M* 84 sqq.) hic egressus Achivorum assimularetur   47 fort. *ἔπειτεν ἑῷ* hic et *M* 84. *Ξ* 233, sed vide *Λ* 533 et prol. p. 155 sq.   48 *αὖτ'* A   50 *ἠῶθι πρό* codd. *ἠῶθεν πρῴ* Ahrens Rh. Mus. II 165, cf. *Γ* 3 et *Θ* 561 et prol. p. 112   51 *μέγ'* AD: *μεθ'* C   56 *Τρῶες δ' αὖ κόσμηθεν* coni. Friedlaender an. hom., nescio an vere   58—61 in suspicionem vocavit Giseke ann. phil. 85, 506   62 γρ. *αὔλιος* schol. A, quod, cum in sua editione Homeri repperissent, Apollonius Rhod. IV 1630 et Callimachus (v. schol. a. h. l.) imitati sunt   63 *τοτὲ* AC: *ὅτε* D   64 *ὁτὲ* A: *τοτὲ* CD   68 *ἐλαύνουσιν* CD   71 *δῄοον* coni. Nauck.

Fίcac δ' ὑcμίνη κεφαλὰc ἔχεν, οἱ δὲ λύκοι ὣc 18
θῦνον. Ἔριc δ' ἄρ' ἔχαιρε πολύcτονοc εἰcορόωcα.
οἴη γάρ ῥα θεῶν παρετύγχανε μαρναμένοισιν,
οἱ δ' ἄλλοι οὔ σφιν πάρεσαν θεοί, ἀλλὰ Fέκηλοι
σφοῖσιν ἐνὶ μεγάροισι καθείατο, ἧχι Fεκάστῳ
δώματα καλὰ τέτυκτο κατὰ πτύχας Οὐλύμποιο.
πάντες δ' ᾐτιόωντο κελαινεφέα Κρονίωνα,
οὕνεκ' ἄρα Τρώεσσιν ἐβούλετο κῦδος ὀρέξαι.
τῶν μὲν ἄρ' οὐκ ἀλέγιζε πατήρ· ὁ δὲ νόσφι λιασθείς
τῶν ἄλλων ἀπάνευθε καθέζετο κύδεϊ γαίων,
εἰσορόων Τρώων τε πόλιν καὶ νῆας Ἀχαιῶν
χαλκοῦ τε στεροπήν, ὀλλύντας τ' ὀλλυμένους τε.
ὄφρα μὲν ἠὼc ἦν καὶ ἀFέξετο ἱερὸν ἦμαρ,
τόφρα μάλ' ἀμφοτέρων βέλε' ἥπτετο, πῖπτε δὲ λαόc·
ἦμοc δὲ δρυτόμοc περ ἀνὴρ ὁπλίccατο δεῖπνον
οὔρεοc ἐν βήccηcιν, ἐπεί τ' ἐκορέccατο χεῖραc
τάμνων δένδρεα μακρά, ἅδοc τέ μιν ἵκετο θυμόν,
cίτου τε γλυκεροῖο περὶ φρέναc ἵμεροc αἱρεῖ,
τῆμοc cφῇ ἀρετῇ Δαναοὶ Fρήξαντο φάλαγγαc,
κεκλόμενοι ἑτάροιcι κατὰ cτίχαc. ἐν δ' Ἀγαμέμνων
πρῶτοc ὄρουc', ἕλε δ' ἄνδρα Βιάνορα ποιμένα λαῶν,
αὐτόν, ἔπειτα δ' ἑταῖρον Ὀιλῆα πλήξιππον.
ἦ τοι ὅ γ' ἐξ ἵππων κατεπάλμενοc ἀντίοc ἔcτη·
τὸν δ' ἰθὺc μεμαῶτα μετώπιον ὀξέι δουρί
νύξ', οὐδὲ cτεφάνη δόρυ Fοι cχέθε χαλκοβάρεια,
ἀλλὰ δι' αὐτῆc ἦλθε καὶ ὀcτέου, ἐγκέφαλοc δέ

72ᵇ = Δ 471 76 cf. Λ 607 76ᵇ = Γ 326 79ᵇ = Μ 174. δ 275 80ᵇ = Λ 349 81 = Ξ 189 et Θ 51 82 = Θ 52 83 cf. Δ 451 84—5 = Θ 66—7 89ᵇ = Γ 446 95 = Θ 118 et Π 739 97—8 = Μ 185—6.

72—3 damnat Lachmann Betr. 37 72 *ὑσμίνη . . ἔχεν* Ar.: *γρ. ὑσμινῇ . . ἔχον* schol. A, *ὑσμίνη* D Ar.: *ὑσμίνῃ* AC, *ἔχεν* AD Ar., *ἔχον* C 73 *ἄρα χαῖρε* C 74—83 damnat Lachmann Betr. 37 76 *γρ. οἷσιν* A, — *ἧχι* C Ar.: *ᾗχι* AD, cf. prol. p. 140 78—83 om. Zen., damnarunt Aristoph. Ar., cf. prol. p. 23 86 *δεῖπνον*: *δόρπον* Zen. 88 *μακρὰ ἅδος* A: *μακρὰ ἄδος* CD *μάκρ' ἄδος* Buttmann Lexil. II 119, cf. prol. p. 109 89 *αἱρεῖ*: *εἷλεν* coni. Nauck 91 *ἐν* C: *ἀν* A *ἐκ* D et *γρ.* A 92 *Βιάνορα* Ar.: *Βιήνορα* codd., cf. prol. p. 139 94 *ἀντίον* Zen. Aristoph. 96 *δόρυ σχέθε* C 97 *ἐγκέφαλόνδε* eiecto versu 98 Apollonius.

ἔνδον ἅπαc πεπάλακτο· δάμαccε δέ μιν μεμαῶτα. 18
καὶ τοὺc μὲν λίπεν αὖθι Fάναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων,
cτήθεcι παμφαίνονταc, ἐπεὶ περίδυcε χιτῶναc·
αὐτὰρ ὁ βῆ Fῖcόν τε καὶ Ἄντιφον ἐξεναρίξων,
υἷε δύω Πριάμοιο, νόθον καὶ γνήcιον, ἄμφω
εἰν ἑνὶ δίφρῳ ἐόνταc. ὁ μὲν νόθοc ἡνιόχευεν,
Ἄντιφοc αὖ παρέβαcκε περικλυτόc· ὥ ποτ' Ἀχιλλεύc
Ἴδηc ἐν κνημοῖcι δίδη μόcχοιcι λύγοιcιν,
ποιμαίνοντ' ἐπ' ὄεccι λαβών, καὶ ἔλυcεν ἀποίνων.
δὴ τότε γ' Ἀτρεΐδηc εὐρυκρείων Ἀγαμέμνων
τὸν μὲν ὑπὲρ μαζοῖο κατὰ cτῆθοc βάλε δουρί,
Ἄντιφον αὖ παρὰ οὖc ἔλαcε ξίφει, ἐκ δ' ἔβαλ' ἵππων.
cπερχόμενοc δ' ἀπὸ τοῖιν ἐcύλα τεύχεα καλά,
γινώcκων· καὶ γάρ cφε πάροc παρὰ νηυcὶ θοῇcιν
εἶδεν, ὅτ' ἐξ Ἴδηc ἄγαγεν πόδαc ὠκὺc Ἀχιλλεύc.
ὡc δὲ λέων ἐλάφοιο ταχείηc νήπια τέκνα
ῥηιδίωc cυνέFαξε λαβὼν κρατεροῖcιν ὀδοῦcιν,
ἐλθὼν εἰc εὐνήν, ἁπαλόν τέ cφ' ἦτορ ἀπεύρα·
ἡ δ' εἴ πέρ τε τύχηcι μάλα cχεδόν, οὐ δύναταί cφιν
χραιcμεῖν· αὐτὴν γάρ μιν ὑπὸ τρόμοc αἰνὸc ἱκάνει·
καρπαλίμωc δ' ἤιξε διὰ δρυμὰ πυκνὰ καὶ ὕλην
cπεύδουc', ἱδρώουcα, κραταιοῦ θηρὸc ὑφ' ὁρμῆc·
ὣc ἄρα τοῖc οὔ τιc δύνατο χραιcμῆcαι ὄλεθρον
Τρώων, ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ ὑπ' Ἀργείοιcι φέβοντο.
αὐτὰρ ὁ Πείcανδρόν τε καὶ Ἱππόλοχον μενεχάρμην,
υἱέαc Ἀντιμάχοιο δαΐφρονοc, ὅc ῥα μάλιcτα
χρυcὸν Ἀλεξάνδροιο δεδεγμένοc, ἀγλαὰ δῶρα,
οὐκ εἴαcχ' Ἑλένην δόμεναι ξανθῷ Μενελάῳ,
τοῦ περ δὴ δύο παῖδε λάβε κρείων Ἀγαμέμνων

101ᵃ = Ε 849 103ᵃ = Ε 160. 609 107 = Λ 246 et Α 102 108 = Ε 145 et Ν 186 111ᵇ = Ι 332 118ᵇ = κ 150.

98 *γρ. κεκίνητο* schol. V 100 *γρ. ἐπεὶ κλυτὰ τεύχε' ἀπηύρα* schol. A 101 *βῆ* Zen.: *βῆ ῥ'* codd. et Ar. 103 *ἐόντε* Aristoph., cf. Ρ 103. 720 104 *ὧ*: *ὃν* Zen. 105 *δίδει* Naber quaest. hom. 84 108 *μαζοῖο βάλεν χαλκήρεϊ δουρί* D. 109 *παρ' ὄFας* Payne Knight, *αὖτε παρ' οὖς* Heyne 110—2 damnabat Düntzer ann. phil. suppl. III 840 112 fort.: *εὖιδ' ὅτ' ἐξ* 115 *ἀπηύρα* codd. 116 *γρ. τετύχησι* schol. A 123 *κακόφρονος* Zen.

εἰν ἐνὶ δίφρῳ ἐόντας, ὁμοῦ δ᾽ ἔχον ὠκέας ἵππους· **18**
ἐκ γάρ cφας χειρῶν φύγον ἡνία ϲιγαλόεντα,
τὼ δὲ κυκηθήτην. ὁ δ᾽ ἐναντίον ὦρτο λέων ὣς
Ἀτρεΐδης. τὼ δ᾽ αὖτ᾽ ἐκ δίφρου γουναζέϲθην·
„ζώγρει, Ἀτρέος υἱέ, cὺ δ᾽ ἄξια δέξαι ἄποινα·
πολλὰ δ᾽ ἐν Ἀντιμάχοιο πατρὸς κειμήλια κεῖται,
χαλκός τε χρυσός τε πολύκμητός τε cίδηρος·
τῶν κέν τοι χαρίσαιτο πατὴρ ἀπερείϲι᾽ ἄποινα,
εἰ νῶι ζωὼ πεπύθοιτ᾽ ἐπὶ νηυσὶν Ἀχαιῶν.“
ὣς τώ γε κλαίοντε προσαυδήτην βασιλῆα
μειλιχίοισι Ϝέπεσσιν· ἀμείλικτον δ᾽ ὄπ᾽ ἄκουσαν·
„εἰ μὲν δὴ Ἀντιμάχοιο δαΐφρονος υἱέες ἐστόν,
ὅς ποτ᾽ ἐνὶ Τρώων ἀγορῇ Μενέλαον ἀνώγει,
ἀγγελίην ἐλθόντα σὺν ἀντιθέῳ Ὀδυσῆι,
αὖθι κατακτεῖναι μηδ᾽ ἐξέμεν ἂψ ἐς Ἀχαιούς,
νῦν μὲν δὴ Ϝοῦ πατρὸς ἀϜεικέα τίσετε λώβην.“
ἦ, καὶ Πείσανδρον μὲν ἀφ᾽ ἵππων ὦσε χαμᾶζε,
δουρὶ βαλὼν πρὸς στῆθος· ὁ δ᾽ ὕπτιος οὔδει ἐρείσθη.
Ἱππόλοχος δ᾽ ἀπόρουσε· τὸν αὖ χαμαὶ ἐξενάριξεν,
χεῖρας ἀπὸ ξίφεϊ τμήξας ἀπό τ᾽ αὐχένα κόψας,
ὅλμον δ᾽ ὣς ἔσσευε κυλίνδεσθαι δι᾽ ὁμίλου.
τοὺς μὲν ἔασ᾽· ὁ δ᾽, ὅθι πλεῖσται κλονέοντο φάλαγγες,
τῇ ῥ᾽ ἐνόρουσ᾽, ἅμα δ᾽ ἄλλοι ἐυκνήμιδες Ἀχαιοί.
πεζοὶ μὲν πεζοὺς ὄλεκον φεύγοντας ἀνάγκῃ,
ἱππῆες δ᾽ ἱππῆας — ὑπὸ σφίσι δ᾽ ὦρτο κονίη
ἐκ πεδίου, τὴν ὦρσαν ἐρίγδουποι πόδες ἵππων —

127^{a} = *Λ* 103 128 = *Θ* 137 131—5 = Z 46—50 136 = *X* 90 137 = *Φ* 339 et 98 143^{b} = *E* 835 144^{b} = *H* 145 148 = *E* 148 et *O* 448.

127 *ἐόντας*: *γρ. ἐόντε* L 128 *σφέας* codd. — *φύγον* codd. et Ar.: *γρ. φύγεν* schol. A 130 fort. *δίφροο*, cf. prol. § 65 132 *Ἀντιμάχοιο πατρὸς* Zen.: *Ἀντιμάχοιο δόμοις* AC *ἀφνειοῦ πατρὸς* D, cf. prol. § 85 135 *ζωὼ* Aristoph.: *ζωοὺς* codd. 137 *μειλιχίοισ ἐπέεσσι* codd. 138 *κακόφρονος* Zen., ut *Λ* 123 139 *ἄνωγεν* codd. 142 *οὗ* Zen.: *τοῦ* codd. et Ar., *γρ. σφοῦ* schol. A 144 *οὔδει ἐρείσθη* codd. et Ar. teste schol. Vict.: *οὖδας ἔρεισεν* Ar. teste Didymo 146 *τμήξας* codd.: *πλήξας* Ar. — *τ᾽*: *γρ. δ᾽* A 154 *ἱππῆες* D: *ἱππεὶς* AC — *ὑπὸ σφίσι δ᾽* Lehrs quaest. ep. 242: *ὑπὸ δέ σφισιν* codd.

χαλκῷ δηιόοντες. ἀτὰρ κρείων Ἀγαμέμνων **18**
αἰὲν ἀποκτείνων ἕπετ᾽, Ἀργείοισι κελεύων.
ὡς δ᾽ ὅτε πῦρ ἀΐδηλον ἐν ἀξύλῳ ἐμπέσῃ ὕλῃ·
πάντῃ τ᾽ εἰλυφόων ἄνεμος φέρει, οἱ δέ τε θάμνοι
πρόρριζοι πίπτουσιν ἐπειγόμενοι πυρὸς ὁρμῇ·
ὣς ἄρ᾽ ὑπ᾽ Ἀτρεΐδῃ Ἀγαμέμνονι πῖπτε κάρηνα
Τρώων φευγόντων, πολλοὶ δ᾽ ἐριαύχενες ἵπποι
κείν᾽ ὄχεα κροτάλιζον ἀνὰ πτολέμοιο γεφύρας,
ἡνιόχους ποθέοντες ἀμύμονας. οἳ δ᾽ ἐπὶ γαίῃ
κείατο, γύπεσσιν πολὺ φίλτεροι ἢ ἀλόχοισιν.
Ἕκτορα δ᾽ ἐκ βελέων ὕπαγε Ζεὺς ἔκ τε κονίης
ἔκ τ᾽ ἀνδροκτασίης ἔκ θ᾽ αἵματος ἔκ τε κυδοιμοῦ·
Ἀτρεΐδης δ᾽ ἕπετο σφεδανὸν Δαναοῖσι κελεύων.
οἳ δὲ παρ᾽ Ἴλου σῆμα παλαιοῦ Δαρδανίδαο,
μέσσον κὰπ πεδίον, παρ᾽ ἐρινεὸν ἐσσεύοντο
Ϝιέμενοι πόλιος· ὁ δὲ κεκληγὼς ἕπετ᾽ αἰεί
Ἀτρεΐδης, λύθρῳ δὲ παλάσσετο χεῖρας ἀάπτους.
ἀλλ᾽ ὅτε δὴ Σκαιάς τε πύλας καὶ φηγὸν ἵκοντο,
ἔνθ᾽ ἄρα δὴ ἵσταντο καὶ ἀλλήλους ἀνέμιμνον.
οἳ δ᾽ ἔτι κὰμ μέσσον πεδίον φοβέοντο, βόες ὥς,
ἅς τε λέων ἐφόβησε μολὼν ἐν νυκτὸς ἀμολγῷ
πάσας· τῇ δέ τ᾽ ἰῇ ἀναφαίνεται αἰπὺς ὄλεθρος·
τῆς δ᾽ ἐξ αὐχέν᾽ ἔϜαξε λαβὼν κρατεροῖσιν ὀδοῦσιν
πρῶτον, ἔπειτα δέ θ᾽ αἷμα καὶ ἔγκατα πάντα λαφύσσει.
ὣς τοὺς Ἀτρεΐδης ἔφεπε κρείων Ἀγαμέμνων,
αἰὲν ἀποκτείνων τὸν ὀπίστατον· οἳ δ᾽ ἐφέβοντο.
πολλοὶ δὲ πρηνεῖς τε καὶ ὕπτιοι ἔκπεσον ἵππων
Ἀτρεΐδεω ὑπὸ χερσί· περιπρὸ γὰρ ἔγχεϊ θῦεν.
ἀλλ᾽ ὅτε δὴ τάχ᾽ ἔμελλον ὑπὸ πτόλιν αἰπύ τε τεῖχος

154^{a} = *Θ* 342 160 = *O* 453 et *Δ* 371 165 = *Π* 372 169 = *Υ* 503 170 = Z 237 174^{b} = *P* 244 175—6 = *P* 63—4 178 = *Λ* 154 et *Θ* 342 180 = *Π* 699 181 = *K* 365 et Z 327.

153 *δηιόωντες* codd. 156 *φέρει*: *γρ. στρέφει* Eust. 157 *ἐπειγομένοι* codd. et Ar.: alii *ἐπειγομένους* legisse videntur 163—4 damnant Hentze et Franke, 163—184 damnabat Düntzer ann. phil. suppl. III 842 168 *πόλιος* Wolf: *πόλεως* codd. 179—180 damnavit Ar., ne scripsit quidem Zen., equidem dubito an versus 170—180 interpolati sint, cf. prol. p. 26 180 *θυῖεν* A et sic etiam *Π* 699. *Φ* 234. 324. *X* 272. *Ψ* 230 181 *ἔμελλον* C: *ἔμελλεν* AD.

ἵξεσθαι, τότε δή ῥα πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε
Ἴδης ἐν κορυφῇσι καθέζετο πιδηέσσης,
οὐρανόθεν καταβάς· ἔχε δ' ἀστεροπὴν μετὰ χερσίν.
Ἶριν δ' ὤτρυνε χρυσόπτερον ἀγγελέουσαν·
„βάσκ' ἴθι, Ἶρι ταχεῖα, τὸν Ἕκτορι μῦθον ἐνίσπες.
ὄφρ' ἂν μέν κεν ὁρᾷ Ἀγαμέμνονα ποιμένα λαῶν
θύνοντ' ἐν προμάχοισιν ἐναίροντα στίχας ἀνδρῶν,
τόφρ' ἀναχωρείτω, τὸν δ' ἄλλων λαὸν ἀνώχθω
μάρνασθαι δηΐοισι κατὰ κρατερὴν ὑσμίνην.
αὐτὰρ ἐπεί κ' ἢ δουρὶ τυπεὶς ἢ βλήμενος ἰῷ
εἰς ἵππους ἅλεται, τότε Ϝοι κράτος ἐγγυαλίξω
κτείνειν, εἰς ὅ κε νῆας ἐυσσέλμους ἀφίκηται
δύῃ τ' ἠέλιος καὶ ἐπὶ κνέφας ἱερὸν ἔλθῃ."
ὣς ἔφατ', οὐδ' ἀπίθησε ποδήνεμος ὠκέα Ἶρις,
βῆ δὲ κατ' Ἰδαίων ὀρέων εἰς Ἴλιον ἱρήν.
εὗρ' υἱὸν Πριάμοιο δαΐφρονος, Ἕκτορα δῖον,
ἑσταότ' ἔν θ' ἵπποισι καὶ ἅρμασι κολλητοῖσιν.
ἀγχοῦ δ' ἱσταμένη προσέφη πόδας ὠκέα Ἶρις·
„Ἕκτορ υἱὲ Πριάμοιο, Διὶ μῆτιν ἀτάλαντε,
Ζεύς με πατὴρ προέηκε τεῒν τάδε μυθήσασθαι·
ὄφρ' ἂν μέν κεν ὁρᾷς Ἀγαμέμνονα ποιμένα λαῶν
θύνοντ' ἐν προμάχοισιν ἐναίροντα στίχας ἀνδρῶν,
τόφρ' ὑπόϜεικε μάχης, τὸν δ' ἄλλον λαὸν ἄνωχθι
μάρνασθαι δηΐοισι κατὰ κρατερὴν ὑσμίνην.
αὐτὰρ ἐπεί κ' ἢ δουρὶ τυπεὶς ἢ βλήμενος ἰῷ
εἰς ἵππους ἅλεται, τότε τοι κράτος ἐγγυαλίξει
κτείνειν, εἰς ὅ κε νῆας ἐυσσέλμους ἀφίκηαι
δύῃ τ' ἠέλιος καὶ ἐπὶ κνέφας ἱερὸν ἔλθῃ."
ἣ μὲν ἄρ' ὣς Ϝειποῦσ' ἀπέβη πόδας ὠκέα Ἶρις,
Ἕκτωρ δ' ἐξ ὀχέων σὺν τεύχεσιν ἆλτο χαμᾶζε,
πάλλων δ' ὀξέα δοῦρε κατὰ στρατὸν ᾤχετο πάντῃ,

182ᵇ = *Α* 544 185—6 = *Θ* 398—9 187ᵇ = *Β* 743 190 = *Γ* 317 et *Ε* 84 193—4 = *Ρ* 454—5 195—6 = *Ο* 168—9 197 = *Ο* 239 198 = *Δ* 366 199 = *Β* 720 200 = *Η* 47 201 = *δ* 819 202—9 = 187—194 210 = *Θ* 425 211—4 = Ε 494—7.

184 *δ' ἀστεροπὴν* Ar. et *γρ.* A: *δὲ στεροπὴν* ACD 186 *ἔνισπε* C 190 *δηίοισι* codd., cf. prol. p. 112 192 et 207 *ἅλεται* A *ἄλεται* C *άλεται* D 193—4 delendos censet Lachmann Betr. 38 194 et 209 *ἔλθοι* C 207 *τοι: οἱ* C 212 *δοῦρε* Harl.: *δοῦρα* ACD.

ὀτρύνων μαχέσασθαι, ἔγειρε δὲ φύλοπιν αἰνήν.
οἳ δ' ἐϜελίχθησαν καὶ ἐναντίοι ἔσταν Ἀχαιῶν.
Ἀργεῖοι δ' ἑτέρωθεν ἐκαρτύναντο φάλαγγας.
ἀρτύνθη δὲ μάχη, στὰν δ' ἀντίοι· ἐν δ' Ἀγαμέμνων
πρῶτος ὄρους', ἔθελεν δὲ πολὺ προμάχεσθαι ἁπάντων.
ἔσπετε νῦν μοι, Μοῦσαι Ὀλύμπια δώματ' ἔχουσαι,
ὅς τις δὴ πρῶτος Ἀγαμέμνονος ἀντίος ἦλθεν
ἢ αὐτῶν Τρώων ἠὲ κλειτῶν ἐπικούρων.
Ϝιφιδάμας Ἀντηνορίδης ἠύς τε μέγας τε,
ὃς τράφεν ἐν Θρεΐκῃ ἐριβώλακι, μητέρι μήλων.
Κισσῆς τόν γ' ἔθρεψε δόμοις ἔνι τυτθὸν ἐόντα
μητροπάτωρ, ὃς τίκτε Θεανὼ καλλιπάρηον·
αὐτὰρ ἐπεί ῥ' ἥβης ἐρικυδέος ἵκετο μέτρον,
αὐτοῦ μιν κατέρυκε, δίδου δ' ὅ γε θυγατέρα Ϝήν·
γήμας δ' ἐκ θαλάμοιο μετὰ κλέϜος ἵκετ' Ἀχαιῶν
σὺν δυοκαίδεκα νηυσὶ κορωνίσιν, αἵ Ϝοι ἕποντο.
τὰς μὲν ἔπειτ' ἐν Περκώτῃ λίπε νῆας ἐΐσας,
αὐτὰρ ὃ πεζὸς ἐὼν εἰς Ἴλιον εἰληλούθει·
ὅς ῥα τότ' Ἀτρεΐδεω Ἀγαμέμνονος ἀντίος ἦλθεν.
οἳ δ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες,
Ἀτρεΐδης μὲν ἅμαρτε, παραὶ δέ Ϝοι ἐτράπετ' ἔγχος,
Ϝιφιδάμας δὲ κατὰ ζώνην, θώρηκος ἔνερθεν,
νύξ', ἐπὶ δ' αὐτὸς ἔρεισε, βαρείῃ χειρὶ πιθήσας·
οὐδ' ἔτορε ζωστῆρα παναίολον, ἀλλὰ πολὺ πρίν
ἀργύρῳ ἀντομένη, μόλιβος ὥς, ἐτράπετ' αἰχμή.
καὶ τό γε χειρὶ λαβὼν εὐρυκρείων Ἀγαμέμνων
ἕλκ' ἐπὶ Ϝοῖ μεμαὼς ὥς τε λίς, ἐκ δ' ἄρα χειρός
σπάσσατο· τὸν δ' ἄορι πλῆξ' αὐχένα, λῦσε δὲ γυῖα.
ὣς ὃ μὲν αὖθι πεσὼν κοιμήσατο χάλκεον ὕπνον
οἰκτρός, ἀπὸ μνηστῆς ἀλόχου, Ϝαστοῖσιν ἀρήγων,

215 = *Μ* 415 216—7 = 91—2 218 = *Β* 484 220 = *Γ* 451 221ᵇ = *Γ* 167 226 = Ζ 192 230 = *Δ* 231 et *Ε* 204 232 = *Γ* 15 233 = *Ν* 605 235 = *Ρ* 48.

214 *ἐλελίχθησαν* codd., cf. prol. p. 159 215 *ἑτέρωθεν: ἔν τισιν καὶ αὐτοὶ* schol. A 216 *ἐν δ'* A: *ἐκ δ'* CD 219 *ἀντίος* ACD Zen. Aristoph.: *ἀντίον* Ar et *γρ.* A 222 *τράφη* codd. *τράφ' ἐνὶ* Buttmann, cf. prol. p. 115 — *Θρήκη* codd., cf. prol. p. 178 — *μήλων* codd.: *θηρῶν* Zen. 230 *γρ. ἰὼν* schol. A 231 *γρ. ἀντίον* A 242 *ἀλόχοιο* C.

κουριδίης, ἧς οὔ τι χάριν Fίδε, πολλὰ δ' ἔδωκεν· 18
πρῶθ' ἑκατὸν βοῦς δῶκεν, ἔπειτα δὲ χίλι' ὑπέστη,
αἶγας ὁμοῦ καὶ ὄις, τά Fοι ἄσπετα ποιμαίνοντο.
δὴ τότε γ' Ἀτρεΐδης Ἀγαμέμνων ἐξενάριξεν,
βῆ δὲ φέρων ἀν' ὅμιλον Ἀχαιῶν τεύχεα καλά.
τὸν δ' ὡς οὖν ἐνόησε Κόων ἀριδείκετος ἀνδρῶν,
πρεσβυγενὴς Ἀντηνορίδης, κρατερόν ῥά Fε πένθος
ὀφθαλμοὺς ἐκάλυψε κασιγνήτοιο πεσόντος.
στῆ δ' εὐρὰξ σὺν δουρί, λαθὼν Ἀγαμέμνονα δῖον,
νύξε δέ μιν κατὰ χεῖρα μέσην, ἀγκῶνος ἔνερθεν,
ἀντικρὺ δὲ διέσχε φαεινοῦ δουρὸς ἀκωκή.
ῥίγησέν τ' ἄρ ἔπειτα Fάναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·
ἀλλ' οὐδ' ὣς ἀπέληγε μάχης ἠδὲ πτολέμοιο,
ἀλλ' ἐπόρουσε Κόωνι, ἔχων ἀνεμοτρεφὲς ἔγχος.
ἦ τοι ὁ Fιφιδάμαντα κασίγνητον καὶ ὄπατρον
ἕλκε ποδὸς μεμαώς, καὶ ἀύτει πάντας ἀρίστους·
τὸν δ' ἕλκοντ' ἀν' ὅμιλον ὑπ' ἀσπίδος ὀμφαλοέσσης
οὔτησε ξυστῷ χαλκήρεϊ, λῦσε δὲ γυῖα·
τοῦ δ' ἐπὶ Fιφιδάμαντι κάρη ἀπέκοψε παραστάς.
ἔνθ' Ἀντήνορος υἷες ὑπ' Ἀτρεΐδῃ βασιλῆι
πότμον ἀναπλήσαντες ἔδυν δόμον Ἄιδος εἴσω.
αὐτὰρ ὁ τῶν ἄλλων ἐπεπωλεῖτο στίχας ἀνδρῶν
ἔγχεΐ τ' ἄορί τε μεγάλοισί τε χερμαδίοισιν,
ὄφρα Fοι αἷμ' ἔτι θερμὸν ἀνήνοθεν ἐξ ὠτειλῆς.
αὐτὰρ ἐπεὶ τὸ μὲν ἕλκος ἐτέρσετο, παύσατο δ' αἷμα,
ὀξεῖαι δ' ὀδύναι δῦνον μένος Ἀτρεΐδαο,
ὡς ὅτ' ἂν ὠδίνουσαν ἔχῃ βέλος ὀξὺ γυναῖκα,
δριμύ, τό τε προϊεῖσι μογοστόκοι Εἰλείθυιαι,
Ἥρης θυγατέρες πικρὰς ὠδῖνας ἔχουσαι.
[ὣς ὀξεῖ' ὀδύναι δῦνον μένος Ἀτρεΐδαο.]

248^{a} = Γ 21 251 = O 541 253^{a} = E 100 254 = Δ 148 255 = H 263 et 232 257^{b} = M 371 259^{b} = Z 118 260 = Δ 469 263^{b} = Γ 322 264 5 = 540—1.

245 ὄϊας C, cf. prol. § 86 246 τότε F' coni. Nauck 252 γρ. ὕπερθεν Eust. 254 τ': γρ. δ' A 257 ὁ om. C — ὄπατρον codd. et Herodianus, ὅπατρον malo 261 τοῖο δ' ἐπ' Ἰφ. codd. 263 ἔδυν AD: ἔβαν C 269 ὡς scripsi secluso versu 272: ὡς δ' codd. 270 τό τοι C 272 del. Cobet misc. crit. 375 — ὀξεῖ' ὀδύνη δῦνεν Bentley.

ἐς δίφρον δ' ἀνόρουσε, καὶ ἡνιόχῳ ἐπέτελλεν 18
νηυσὶν ἔπι γλαφυρῇσιν ἐλαυνέμεν· ἤχθετο γὰρ κῆρ.
ἤυσεν δὲ διαπρύσιον Δαναοῖσι γεγωνώς·
„ὦ φίλοι Ἀργείων ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες,
ὑμεῖς μὲν νῦν νηυσὶν ἀμύνετε ποντοπόροισιν
φύλοπιν ἀργαλέην, ἐπεὶ οὐκ ἐμὲ μητίετα Ζεύς
εἴασε Τρώεσσι πανημέριον πολεμίζειν."
ὣς ἔφαθ', ἡνίοχος δ' ἵμασεν καλλίτριχας ἵππους
νῆας ἔπι γλαφυράς· τὼ δ' οὐκ ἀFέκοντε πετέσθην.
ἄφρεον δὲ στήθεα, ῥαίνοντο δὲ νέρθε κονίῃ,
τειρόμενον βασιλῆα μάχης ἀπάνευθε φέροντες.
Ἕκτωρ δ' ὡς ἐνόησ' Ἀγαμέμνονα νόσφι κιόντα,
Τρωσί τε καὶ Λυκίοισιν ἐκέκλετο μακρὸν ἀύσας·
„Τρῶες καὶ Λύκιοι καὶ Δάρδανοι ἀγχιμαχηταί,
ἀνέρες ἔστε, φίλοι, μνήσασθε δὲ θούριδος ἀλκῆς.
οἴχετ' ἀνὴρ ὤριστος, ἐμοὶ δὲ μέγ' εὖχος ἔδωκεν
Ζεὺς Κρονίδης. ἀλλ' ἰθὺς ἐλαύνετε μώνυχας ἵππους
ἰφθίμων Δαναῶν, ἵν' ὑπέρτερον εὖχος ἄρησθε."
ὣς Fειπὼν ὤτρυνε μένος καὶ θυμὸν ἑκάστου.
ὡς δ' ὅτε πού τις θηρητὴρ κύνας ἀργιόδοντας
σεύῃ ἐπ' ἀγροτέρῳ συῒ καπρίῳ ἠὲ λέοντι,
ὣς ἐπ' Ἀχαιοῖσιν σεῦε Τρῶας μεγαθύμους
Ἕκτωρ Πριαμίδης, βροτολοιγῷ Fῖσος Ἄρηι.
αὐτὸς δ' ἐν πρώτοισι μέγα φρονέων ἐβεβήκει,
ἐν δ' ἔπεσ' ὑσμίνῃ ὑπεραFέι Fῖσος ἀFέλλῃ,
ἥ τε καθαλλομένη ἰοFειδέα πόντον ὀρίνει.
ἔνθα τίνα πρῶτον, τίνα δ' ὕστατον ἐξενάριξεν
Ἕκτωρ Πριαμίδης, ὅτε Fοι Ζεὺς κῦδος ἔδωκεν;
Ἀσαῖον μὲν πρῶτα καὶ Αὐτόνοον καὶ Ὀπίτην
καὶ Δόλοπα Κλυτίδην καὶ Ὀφέλτιον ἠδ' Ἀγέλαον

273—4 = 399—400 275 = P 625 et E 366 285—7 = Θ 172—4 287 = Z 112 288^{b} = E 285 291 = E 470 299 = E 703 300 = Θ 216.

274 ἐλαυνέμεν C: ἐλαύνειν AD 281 ἀέκοντε Lips.: ἄκοντε ACD 282 fort. στήθεα δ' ἀφρεέτην 283 φέροντε cod. Stuttg. 290 ὑπέρτεροι Ar. 291 θυμόν τε Fεκάστου Bentley 293 σεύει C 297 γρ. ὑπὲρ οὔρεος schol. A 300 ὅτε οἱ Ζεὺς κῦδος ἔδωκεν CD et γρ. A: βροτολοιγῷ ἶσος Ἄρηι A 301 Ἀσσαῖον coni. Fick in Bezz. Beitr. VI 311.

Αἴcυμνόν τ᾽ Ὦρόν τε καὶ Ἱππόνοον μενεχάρμην. 18
τοὺc ἄρ᾽ ὅ γ᾽ ἡγεμόνας Δαναῶν ἕλεν, αὐτὰρ ἔπειτα
πληθύν, ὡc ὁπότε νέφεα Ζέφυρος cτυφελίξῃ
ἀργεcτᾶο Νότοιο, βαθείῃ λαίλαπι τύπτων·
πολλὸν δὲ τρόφι κῦμα κυλίνδεται, ὑψόcε δ᾽ ἄχνη
cκίδναται ἐξ ἀνέμοιο πολυπλάγκτοιο ἰωῆc·
ὣc ἄρα πυκνὰ καρήαθ᾽ ὑφ᾽ Ἕκτορι δάμνατο λαῶν.
ἔνθα κε λοιγὸc ἔην καὶ ἀμήχανα Fέργα γένοντο,
καί νύ κεν ἐν νήεccι πέcον φεύγοντεc Ἀχαιοί,
εἰ μὴ Τυδεΐδῃ Διομήδεϊ κέκλετ᾽ Ὀδυccεύc·
„Τυδεΐδη, τί παθόντε λελάcμεθα θούριδοc ἀλκῆc;
ἀλλ᾽ ἄγε δεῦρο, πέπον, παρ᾽ ἔμ᾽ ἵcταco· δὴ γὰρ ἔλεγχοc
ἔccεται, εἴ κεν νῆαc ἕλῃ κορυθαίολοc Ἕκτωρ."
τὸν δ᾽ ἀπαμειβόμενοc προcέφη κρατερὸc Διομήδηc·
„ἦ τοι ἐγὼ μενέω καὶ τλήcομαι· ἀλλὰ μίνυνθα
ἡμέων ἔccεται ἦδοc, ἐπεὶ νεφεληγερέτα Ζεύc
Τρωcὶν δὴ βόλεται δοῦναι κράτοc ἠέ περ ἡμῖν."
ἦ, καὶ Θυμβραῖον μὲν ἀφ᾽ ἵππων ὦcε χαμᾶζε,
δουρὶ βαλὼν κατὰ μαζὸν ἀριcτερόν. αὐτὰρ Ὀδυccεύc
ἀντίθεον θεράποντα Μολίονα τοῖο Fάνακτοc.
τοὺc μὲν ἔπειτ᾽ εἴαcαν, ἐπεὶ πολέμου ἀπέπαυcαν·
τὼ δ᾽ ἀν᾽ ὅμιλον ἰόντε κυδοίμεον, ὡc ὅτε κάπρω
ἐν κυcὶ θηρητῆρcι μέγα φρονέοντε πέcητον·
ὣc ὀλέκον Τρῶαc πάλιν ὀρμένω, αὐτὰρ Ἀχαιοί
ἀcπαcίωc φεύγοντεc ἀνέπνεFον Ἕκτορα δῖον.
ἔνθ᾽ ἑλέτην δίφρον τε καὶ ἀνέρε δήμου ἀρίcτω,
υἷε δύω Μέροποc Περκωcίου, ὃc περὶ πάντων
Fείδεε μαντοcύναc, οὐδὲ Fοὺc παῖδαc ἔαcκεν
cτείχειν ἐc πόλεμον φθιcήνορα. τὼ δέ Fοι οὔ τι
πειθέcθην· κῆρεc γὰρ ἄγον μέλανοc θανάτοιο.
τοὺc μὲν Τυδεΐδηc δουρικλειτὸc Διομήδηc

305—6 cf. *Φ* 334 310 = *Θ* 130 313^{b} = *Δ* 234 314 = *P* 179 316 = *E* 814 318^{a} cf. *Λ* 576 320—1 = 143--4 322^{a} = *Π* 865 328^{a} = *H* 8 329—32 = *B* 831—4.

305 *στυφελίξει* C 318 *ἔσσεται ἡμέων* coni. Nauck, *ἔσται Ϝῆδος* Bekker 319 *βούλεται* CD 322 fort. *Ϝοῖο Ϝάνακτος*, sed *τοῖο* iam invenit auctor Od. *γ* 388 325 *γρ. θηρευτῆρσι* schol. A, quod ex *θηρητῆρσι* corruptum esse arguit v. l. *M* 41: *θηρευτῆσι* codd. 333 *γρ. δουρὶ κλειτὸς* A *δουρικλυτὸς* ACD.

θυμοῦ καὶ ψυχῆc κεκαδὼν κλυτὰ τεύχε᾽ ἀπεύρα· 18
Ἱππόδαμον δ᾽ Ὀδυcεὺc καὶ Ὑπείροχον ἐξενάριξεν.
ἔνθα cφιν κατὰ Fῖcα μάχην ἐτάνυccε Κρονίων
ἐξ Ἴδηc καθορῶν· τοὶ δ᾽ ἀλλήλουc ἐνάριζον.
ἦ τοι Τυδέοc υἱὸc Ἀγάcτροφον οὔταcε δουρί
Παιονίδην ἥρωα κατ᾽ ἰcχίον· οὐ δέ Fοι ἵπποι
ἐγγὺc ἔcαν προφυγεῖν, ἀάcατο δὲ μέγα θυμῷ·
τοὺc μὲν γὰρ θεράπων ἀπάνευθ᾽ ἔχεν, αὐτὰρ ὃ πεζόc
θῦνε διὰ προμάχων, εἷοc φίλον ὤλεcε θυμόν.
Ἕκτωρ δ᾽ ὀξὺ νόηcε κατὰ cτίχαc, ὦρτο δ᾽ ἐπ᾽ αὐτούc
κεκληγώc· ἅμα δὲ Τρώων εἵποντο φάλαγγεc.
τὸν δὲ Fιδὼν ῥίγηcε βοὴν ἀγαθὸc Διομήδηc,
αἶψα δ᾽ Ὀδυccῆα προcεφώνεεν ἐγγὺc ἐόντα·
„νῶιν δὴ τόδε πῆμα κυλίνδεται, ὄβριμοc Ἕκτωρ.
ἀλλ᾽ ἄγε δὴ cτέομεν καὶ ἀλεξώμεcθα μένοντεc."
ἦ ῥα, καὶ ἀμπεπαλὼν προΐει δολιχόcκιον ἔγχοc,
καὶ βάλεν, οὐδ᾽ ἀφάμαρτε, τιτυcκόμενοc κεφαλῆφιν,
ἄκρην κὰκ κόρυθα. πλάγχθη δ᾽ ἀπὸ χαλκόφι χαλκόc,
οὐδ᾽ ἵκετο χρόα καλόν· ἐρύκακε γὰρ τρυφάλεια
τρίπτυχοc αὐλῶπιc, τήν Fοι πόρε Φοῖβοc Ἀπόλλων.
Ἕκτωρ δ᾽ ὦκ᾽ ἀπέλεθρον ἀνέδραμε, μῖκτο δ᾽ ὁμίλῳ,
cτῆ δὲ γνὺξ ἐριπών, καὶ ἐρείcατο χειρὶ παχείῃ
γαίηc· ἀμφὶ δὲ ὄccε κελαινὴ νὺξ ἐκάλυψεν.
ὄφρα δὲ Τυδεΐδηc μετὰ δούρατοc ᾤχετ᾽ ἐρωήν
τῆλε διὰ προμάχων, ὅθι Fοι καταείcατο γαίηc,
τόφρ᾽ Ἕκτωρ ἄμπνυτο, καὶ ἂψ ἐc δίφρον ὀρούcαc
ἐξέλαc᾽ ἐc πληθὺν, καὶ ἀλεύατο κῆρα μέλαιναν.
δουρὶ δ᾽ ἐπαΐccων προcέφη κρατερὸc Διομήδηc·

337^{b} = 530 340^{b} = *I* 537 341 = *Δ* 227 342 = *Υ* 412 343—4 = *E* 590—1 345 = *E* 596 346 = *I* 201 348 = *X* 231 349 = *Γ* 355 353^{b} = *Λ* 72 354 = *Π* 813 355—6 = *E* 309—10 360^{b} = *Γ* 360 361 = *K* 369.

334 *ἀπηύρα* codd. 336—42 damnat Düntzer ann. phil. suppl. III 850 339 *οὐ δέ Ϝοι* Bentley: *οὐ γάρ οἱ* codd., *γρ. οὐδὲ γάρ* A 340 *ἀάσατο* codd., *γρ. ἀάσσατο* *I* 533 342 *εἵως* codd. 345 *ῥίγησε*: *ἐνόησε* C et *γρ.* A 348 *στέομεν* scripsi: *στέωμεν* AD *σταίωμεν* C, cf. *X* 231 et prol. p. 149 et 182 — *μενόντες* codd.: *μένοντε* Zen., cf. *P* 721 350 *κεφαλῆφι* A 356 damnarunt Aristoph. Ar., ne scripsit quidem Zen. — *ἀμφὶ δ᾽ ἄρ᾽ ὄσσε* Bentley *ἀμφὶ δέ Ϝ᾽ ὄσσε* Nauck 358 *γαίῃ* C 359 *ἔμπνυτο* Aristarchum legisse probat La Roche Hom. Textkr. p. 190.

„ἐξ αὖ νῦν ἔφυγες θάνατον, κύον. ἦ τέ τοι ἄγχι 18
ἦλθε κακόν· νῦν αὖτέ c' ἐρύccατο Φοῖβος Ἀπόλλων,
ᾧ μέλλεις εὔχεcθαι ἰὼν ἐc δοῦπον ἀκόντων.
ἦ θήν c' ἐξανύω γε καὶ ὕcτερον ἀντιβολήcας,
εἴ πού τις καὶ ἔμοιγε θεῶν ἐπιτάρροθός ἐcτιν.
νῦν αὖ τοὺς ἄλλους ἐπιείcομαι, ὅν κε κιχείω."
ἦ, καὶ Παιονίδην δουρικλυτὸν ἐξενάριζεν.
αὐτὰρ Ἀλέξανδρος, Ἑλένης πόcις ἠυκόμοιο,
Τυδεΐδῃ ἔπι τόξα τιταίνετο, ποιμένι λαῶν,
cτήλῃ κεκλιμένος ἀνδροκμήτῳ ἐπὶ τύμβῳ
Ἴλου Δαρδανίδαο, παλαιοῦ δημογέροντος.
ἦ τοι ὃ μὲν θώρηκα Ἀγαστρόφου ἰφθίμοιο
αἴνυτ' ἀπὸ cτήθεcφι παναίολον, ἀcπίδα τ' ὤμων
καὶ κόρυθα βριαρήν, ὃ δὲ τόξου πῆχυν ἄνελκεν
καὶ βάλεν, οὐδ' ἄρα μιν ἅλιον βέλος ἔκφυγε χειρός,
ταρcὸν δεξιτεροῖο ποδός· διὰ δ' ἀμπερὲς ἰὸς
ἐν γαίῃ κατέπηκτο. ὃ δὲ μάλα Fηδὺ γελάccας
ἐκ λόχου ἀμπήδηcε, καὶ εὐχόμενος Fέπος ηὔδα·
„βέβληαι, οὐδ' ἅλιον βέλος ἔκφυγεν. ὡς ὄφελόν τοι
νείατον ἐc κενεῶνα βαλὼν ἐκ θυμὸν ἑλέcθαι.
οὕτω κεν καὶ Τρῶες ἀνέπνευcαν κακότητος,
οἵ τέ cε πεφρίκαcι λέονθ' ὡς μηκάδες αἶγες."
τὸν δ' οὐ ταρβήcας προcέφη κρατερὸς Διομήδης·
„τοξότα λωβητήρ, κέρᾳ ἀγλαέ, παρθενοπῖπα,
εἰ μὲν δὴ ἀντίβιον cὺν τεύχεcι πειρηθείης,
οὐκ ἄν τοι χραίcμηcι βιὸς καὶ ταρφέες ἰοί·
νῦν δέ μ' ἐπιγράψας ταρcὸν ποδὸς εὔχεαι αὔτως.
οὐκ ἀλέγω, ὡς εἴ με γυνὴ βάλοι ἢ πάις ἄφρων·
κωφὸν γὰρ βέλος ἀνδρὸς ἀνάλκιδος οὐτιδανοῖο.

362—7 = *Υ* 449—54   363ᵇ = *E* 344   369 = *Γ* 329   375 = *X* 112 et *N* 583   376 = *E* 18   378ᵇ = *B* 270   379ᵇ = *K* 461   381 = *E* 857 et 317   384 = *E* 286   386ᵇ = *E* 220   387ᵃ = *Γ* 54.

361—8 sollicitavit Jacob Entst. d. Il. p. 244   363 *νῦν δ'* C — *ἐρύσατο* ACD, vide *E* 344   366 *γρ. εἴη* Ar.   368 *ἐξενάριζεν* A Ar.: *ἐξενάριξεν* CD Zen.   371 *τύμβῳ*: *ἔργῳ* C m. pr.   375 *ἄνελκεν* A: *ἀνεῖλκε* CD   376 *μιν*: *Ϝοι* vel *Ϝευ* requiro collato *E* 18   380 *βέβλεαι* Thiersch   381 *γρ. ὀλέσαι* (immo *ὀλέσσαι*) Eust.   385 *κέραι* A et Ar.: *καίρ'* supra *αι* scripto *ε* C, *κέρα* D, quae altera lectio scholiorum fuit collatis *P* 52 et *B* 872 — *παρθενοπῖα* schol. A.

ἤ τ' ἄλλως ὑπ' ἐμεῖο, καὶ εἴ κ' ὀλίγον περ ἐπαύρῃ, 18
ὀξὺ βέλος πέλεται, καὶ ἀκήριον αἶψα τίθηcιν·
τοῦ δὲ γυναικὸς μέν τ' ἀμφίδρυφοί εἰcι παρειαί,
παῖδες δ' ὀρφανικοί· ὃ δέ θ' αἵματι γαῖαν ἐρεύθων
πύθεται, οἰωνοὶ δὲ περὶ πλέες ἠὲ γυναῖκες."
ὣς φάτο. τοῦ δ' Ὀδυcεὺς δουρικλυτὸς ἐγγύθεν ἐλθὼν
ἔcτη πρόcθ'· ὃ δ' ὄπιcθε καθεζόμενος βέλος ὠκὺ
ἐκ ποδὸς ἕλκ', ὀδύνη δὲ διὰ χροὸς ἦλθ' ἀλεγεινή.
ἐc δίφρον δ' ἀνόρουcε, καὶ ἡνιόχῳ ἐπέτελλεν
νηυcὶν ἔπι γλαφυρῇcιν ἐλαυνέμεν· ἤχθετο γὰρ κῆρ.
οἰώθη δ' Ὀδυcεὺς δουρικλυτός, οὐδέ τις αὐτῷ
Ἀργείων παρέμεινεν, ἐπεὶ φόβος ἔλλαβε πάντας.
ὀχθήcας δ' ἄρα Fεῖπε πρὸς ὃν μεγαλήτορα θυμόν·
„ὤ μοι ἐγώ, τί πάθω; μέγα μὲν κακόν, αἴ κε φέβωμαι
πληθὺν ταρβήcας· τὸ δὲ ῥίγιον, αἴ κε Fαλώω
μοῦνος· τοὺς δ' ἄλλους Δαναοὺς ἐφόβηcε Κρονίων.
ἀλλὰ τίη μοι ταῦτα φίλος διελέξατο θυμός;
Fοῖδα γὰρ ὅττι κακοὶ μὲν ἀποίχονται πολέμοιο,
ὃς δέ κ' ἀριcτεύῃcι μάχῃ ἔνι, τὸν δὲ μάλα χρεὼ
ἑcτάμεναι κρατερῶς, ἤ τ' ἔβλητ' ἤ τ' ἔβαλ' ἄλλον."
εἷος ὃ ταῦθ' ὥρμαινε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν,
τόφρα δ' ἐπὶ Τρώων cτίχες ἤλυθον ἀcπιcτάων,
Fέλcαν δ' ἐν μέccοιcι, μετὰ cφίcι πῆμα τιθέντες.
ὡς δ' ὅτε κάπριον ἀμφὶ κύνες θαλεροί τ' αἰζηοὶ
cεύωνται· ὃ δέ τ' εἶcι βαθείης ἐκ ξυλόχοιο
θήγων λευκὸν ὀδόντα μετὰ γναμπτῇcι γένυccιν,
ἀμφὶ δέ τ' ἀίccονται, ὑπαὶ δέ τε κόμπος ὀδόντων
γίνεται· οἳ δὲ μένουcιν ἄφαρ δFεινόν περ ἐόντα·

396ᵇ = *E* 72   399—400 = 273—4   403 = *P* 90. *Σ* 5. *Υ* 343. *Φ* 53. 552. *X* 98.   403 sqq. cf. *P* 90 sqq. *Φ* 552 sqq. *X* 98 sqq.   407 = *P* 97. *Φ* 562. *X* 121. 385   411 = *Λ* 193. *P* 106   412 = *Δ* 221. *P* 107   414ᵇ = *Γ* 26   417—8 = *M* 149—50.

391 *γρ. ἐπαύρω* schol. A   392 *αἶψα*: *ἄνδρα* Ar.   394 *δ'* A: *τ'* CD et *γρ.* A   395 *περίπλεες* Tyrannio, cf. *B* 129   397 *ὀξὺ* ἢ *ὠκὺ* Eust.   398 *εἷλκ'* codd.   400 *ἤχθετο γὰρ κῆρ*: *γρ. ὠκέας ἵππους* A   402 *φόβος*: *τρόμος* coni. Duentzer   403 *Ϝεῖπεν ἑὸν* Bentley, cf. prol. p. 155   409 *τὸν δὲ* A ut Tyrannio: *τόνδε* CD ut Alexio   411 *ἕως* codd.   413 *δὲ μέσσοισι μετὰ σφίσι* Nauck, post *σφίσι* interpunxit Nicanor — *τιθέντες*: *δὲ ἔλσαν* Zen.   415 *σεύονται* C   416 *γναμπτοῖσι* C   417 *ἀμφὶ δέ τ'* D: *ἀμφί τε* AC.

ὥς ῥα τότ᾽ ἀμφ᾽ Ὀδυσῆα διίφιλον ἐσσεύοντο
Τρῶες. ὃ δὲ πρῶτον μὲν ἀμύμονα Δηιοπίτην
οὔτασεν ὦμον ὕπερθεν ἐπάλμενος ὀξέι δουρί,
αὐτὰρ ἔπειτα Θόωνα καὶ Ἔννομον ἐξενάριξεν.
Χερσιδάμαντα δ᾽ ἔπειτα καθ᾽ ἵππων ἀίξαντα
δουρὶ κατὰ πρότμησιν ὑπ᾽ ἀσπίδος ὀμφαλοέσσης
νύξεν· ὃ δ᾽ ἐν κονίῃσι πεσὼν ἕλε γαῖαν ἀγοστῷ.
τοὺς μὲν ἔασ᾽, ὃ δ᾽ ἄρ᾽ Ἱππασίδην Χάροπ᾽ οὔτασε δουρί,
αὐτοκασίγνητον εὐηφενέος Σώκοιο.
τῷ δ᾽ ἐπαλεξήσων Σῶκος κίε, ϝισόθεος φώς,
στῆ δὲ μάλ᾽ ἐγγὺς ἰών, καί μιν πρὸς μῦθον ἔϝειπεν·
„ὦ Ὀδυσεῦ πολύαινε, δόλων ἆτ᾽ ἠδὲ πόνοιο,
σήμερον ἢ δοιοῖσιν ἐπεύξεαι Ἱππασίδῃιν,
τοιώδ᾽ ἄνδρε κατακτείνας καὶ τεύχε᾽ ἀπούρας,
ἤ κεν ἐμῷ ὑπὸ δουρὶ τυπεὶς ἀπὸ θυμὸν ὀλέσσῃς."
ὣς ϝειπὼν οὔτησε κατ᾽ ἀσπίδα πάντοσ᾽ ἐϝίσην.
διὰ μὲν ἀσπίδος ἦλθε φαεινῆς ὄβριμον ἔγχος,
καὶ διὰ θώρηκος πολυδαιδάλου ἠρήρειστο,
πάντα δ᾽ ἀπὸ πλευρῶν χρόα ϝέργαθεν· οὐδὲ ἔασεν
Παλλὰς Ἀθηναίη μιχθήμεναι ἔγκασι φωτός.
γνῶ δ᾽ Ὀδυσεὺς ὅ ϝοι οὔ τι τέλος κάτα καίριον ἦλθεν,
ἂψ δ᾽ ἀναχωρήσας Σῶκον πρὸς μῦθον ἔϝειπεν·
„ἆ δείλ᾽, ἦ μάλα δή σε κιχάνεται αἰπὺς ὄλεθρος.
ἤ τοι μὲν ἔμ᾽ ἔπαυσας ἐπὶ Τρώεσσι μάχεσθαι·
σοὶ δ᾽ ἐγὼ ἐνθάδε φημὶ φόνον καὶ κῆρα μέλαιναν
ἤματι τῷδ᾽ ἔσσεσθαι, ἐμῷ δ᾽ ὑπὸ δουρὶ δαμέντα
εὖχος ἐμοὶ δώσειν, ψυχὴν δ᾽ Ἄιδι κλυτοπώλῳ."
ἦ, καὶ ὃ μὲν φύγαδ᾽ αὖτις ὑποστρέψας ἐβεβήκει,

421[b] = *E* 336 423 = *Υ* 401 425 = *N* 508. 520. *Ξ* 452. *P* 315 428 = *Θ* 365 et *B* 565 429 = *Δ* 496 et *H* 46 433 = *M* 250 434 = *P* 43 435—6 = *Γ* 357—8 443—5 = *E* 652—4.

421 *γρ. ὕπερθε μετάλμενος* schol. B — *δουρί*: *γρ. χαλκῷ* A 422 *Ὀρμενον* C 423 *ἀίσσοντα* C et *γρ.* A 424 *πρότμηστιν* A 427 *εὐηφενέος* schol. Ψ 81: *εὐηγενέος* codd. 430 *ἆτ᾽* codd., cf. prol. p. 177 431 *γρ. Ἱππασιδῄϊν* A: *Ἱππασίδῃσι* ACD 432 *ἀκαίρως προσέρριπται* '*καὶ τεύχε᾽ ἀπούρας*' schol. A 433 *ὀλέσσεις* D 437 *χρόα* AC Zen.: *χροὸς* Ar., aut *οὐδ᾽ εἴασεν* aut *οὐδέ τ᾽ ἔασεν* scribendum est 439 *τέλος κάτα καίριον* A Ar.: *βέλος κατακαίριον* CD Zen. 442 *μὲν* AC: *μέν ῥ᾽* D 444 *δαμέντι* D.

τῷ δὲ μεταστρεφθέντι μεταφρένῳ ἐν δόρυ πῆξεν
ὤμων μεσσηγύς, διὰ δὲ στήθεσφιν ἔλασσεν.
δούπησεν δὲ πεσών· ὃ δ᾽ ἐπεύξατο δῖος Ὀδυσσεύς·
„ὦ Σῶχ᾽ Ἱππάσου υἱὲ δαΐφρονος ἱπποδάμοιο,
φθῆ σε τέλος θανάτοιο κιχήμενον, οὐδ᾽ ὑπάλυξας.
ἆ δείλ᾽, οὐ μὲν σοί γε πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ
ὄσσε καθαιρήσουσι θανόντι περ, ἀλλ᾽ οἰωνοί
ὠμεσταὶ ϝερυοῦσι, περὶ πτερὰ πυκνὰ βαλόντες.
αὐτὰρ ἔμ᾽, εἴ κε θάνω, κτεριοῦσί γε δῖοι Ἀχαιοί."
ὣς ϝειπὼν Σώκοιο δαΐφρονος ὄβριμον ἔγχος
ἔξω τε χροὸς ἕλκε καὶ ἀσπίδος ὀμφαλοέσσης·
αἷμα δέ ϝοι σπασθέντος ἀνέσσυτο, κῆδε δὲ θυμόν.
Τρῶες δὲ μεγάθυμοι ὅπως ϝίδον αἷμ᾽ Ὀδυσῆος,
κεκλόμενοι καθ᾽ ὅμιλον ἐπ᾽ αὐτῷ πάντες ἔβησαν.
αὐτὰρ ὅ γ᾽ ἐξοπίσω ἀνεχάζετο, αὖε δ᾽ ἑταίρους.
τρὶς μὲν ἔπειτ᾽ ἤυσεν, ὅσον κεφαλὴ χάδε φωτός,
τρὶς δ᾽ ἄιεν ϝιάχοντος ἀρηίφιλος Μενέλαος.
αἶψα δ᾽ ἄρ᾽ Αἴαντα προσεφώνεεν ἐγγὺς ἐόντα·
„Αἶαν διογενὲς Τελαμώνιε, κοίρανε λαῶν,
ἀμφί μ᾽ Ὀδυσσῆος ταλασίφρονος ἵκετ᾽ αὐτή,
τῷ ϝικέλη, ὡς εἴ ϝε βιῷατο μοῦνον ἐόντα
Τρῶες ἀποτμήξαντες ἐνὶ κρατερῇ ὑσμίνῃ.
ἀλλ᾽ ἴομεν καθ᾽ ὅμιλον· ἀλεξέμεναι γὰρ ἄμεινον.
δείδω, μή τι πάθῃσιν ἐνὶ Τρώεσσι μονωθείς,
ἐσθλὸς ἐών, μεγάλη δὲ ποθὴ Δαναοῖσι γένηται."
ὣς ϝειπὼν ὃ μὲν ἦρχ᾽, ὃ δ᾽ ἅμ᾽ ἕσπετο ϝισόθεος φώς.
εὗρον ἔπειτ᾽ Ὀδυσῆα διίφιλον· ἀμφὶ δ᾽ ἄρ᾽ αὐτόν
Τρῶες ἕπον ὡς εἴ τε δαφοινοὶ θῶες ὄρεσφιν

447—8 = *E* 40—1 448—9 = *χ* 93—4 449 = *Υ* 388 450 = *B* 23 452[b] = *Z* 413 454[a] = *X* 67 458[b] = *E* 400 459 = *E* 27 460 = *N* 332 461 = *P* 108 et *N* 477 464 = *I* 201 465 = *H* 234 472 = *O* 559. *Π* 632. *Σ* 366.

451 *βέλος* Zen., cf. 439 454 *ὠμησταί* codd., cf. prol. p. 111 — *ἐρύουσι* ACD, *ἐρυοῦσι* ut *κτεριοῦσι* scripsi hic et *O* 351. *X* 67 455 *ἔμ᾽ εἴ κε* Ar.: *ἐπεί κε* codd., cf. prol. p. 101 — *κτεριοῦσί γε* Spitzner: *κτεριοῦσί με* codd. 457 *τ᾽ ἐκ* C — *ἕλκε* Ar.: *εἷλκε* ACD 458 *οἱ* codd. et Ar.: *οὗ* Zen. 459 *ὅπως* AD: *ἐπεὶ* C et *γρ.* A 466 *ἵκετ᾽ ἀυτή* Ar.: *ἵκετο φωνὴ* ACD 470 *ἐνὶ*: *γρ. μετὰ* A 473 *γρ. αὐτῷ* A 474 *ἕπον* La Roche collato 483: *ἕπονθ᾽* codd.

ἀμφ᾽ ἔλαφον κεραὸν βεβλημένον, ὅν τ᾽ ἔβαλ᾽ ἀνήρ 18
ἰῷ ἀπὸ νευρῆϲ· τὸν μέν τ᾽ ἤλυξε πόδεϲϲιν
φεύγων, ὄφρ᾽ αἷμα λιαρὸν καὶ γούνατ᾽ ὀρώρῃ·
αὐτὰρ ἐπεὶ δὴ τόν γε δαμάϲϲεται ὠκὺϲ ὀιϲτόϲ,
ὠμοφάγοι μιν θῶεϲ ἐν οὔρεϲι δαρδάπτουϲιν
ἐν νέμεϊ ϲκιερῷ· ἐπί τε λῖν ἤγαγε δαίμων
ϲίντην· θῶεϲ μέν τε διέτρεϲαν, αὐτὰρ ὃ δάπτει·
ὥϲ ῥα τότ᾽ ἀμφ᾽ Ὀδυϲῆα δαΐφρονα ποικιλομήτην
Τρῶεϲ ἕπον πολλοί τε καὶ ἄλκιμοι, αὐτὰρ ὅ γ᾽ ἥρωϲ
ἀίϲϲων Ϝῷ ἔγχει ἀμύνετο νηλεὲϲ ἦμαρ.
Αἴαϲ δ᾽ ἐγγύθεν ἦλθε, φέρων ϲάκοϲ ἠύτε πύργον,
ϲτῆ δὲ παρέξ· Τρῶεϲ δὲ διέτρεϲαν ἄλλυδιϲ ἄλλοϲ.
ἦ τοι τὸν Μενέλαοϲ ἀρήιοϲ ἔξαγ᾽ ὁμίλου
χειρὸϲ ἔχων, εἷοϲ θεράπων ϲχεδὸν ἤλαϲεν ἵππουϲ·
Αἴαϲ δὲ Τρώεϲϲιν ἐπάλμενοϲ εἷλε Δόρυκλον,
Πριαμίδην νόθον υἱόν, ἔπειτα δὲ Πάνδοκον οὖτα,
οὖτα δὲ Λύϲανδρον καὶ Πύραϲον ἠδὲ Πυλάρτην.
ὡϲ δ᾽ ὁπότε πλήθων ποταμὸϲ πεδίονδε κάτειϲιν
χειμάρρουϲ κατ᾽ ὄρεϲφιν, ὀπαζόμενοϲ Διὸϲ ὄμβρῳ,
πολλὰϲ δὲ δρῦϲ ἀζαλέαϲ, πολλὰϲ δέ τε πεύκαϲ
ἐϲφέρεται, πολλὸν δέ τ᾽ ἀφυϲγετὸν εἰϲ ἅλα βάλλει,
ὣϲ ἔφεπε κλονέων πεδίον τότε φαίδιμοϲ Αἴαϲ,
δαΐζων ἵππουϲ τε καὶ ἀνέραϲ. οὐδέ πω Ἕκτωρ
πεύθετ᾽, ἐπεί ῥα μάχηϲ ἐπ᾽ ἀριϲτερὰ μάρνατο πάϲηϲ,
ὄχθαϲ πὰρ ποταμοῖο Ϲκαμάνδρου, τῇ ῥα μάλιϲτα
ἀνδρῶν πῖπτε κάρηνα, βοὴ δ᾽ ἄϲβεϲτοϲ ὀρώρει
Νέϲτορά τ᾽ ἀμφὶ μέγαν καὶ ἀρήιον Ἰδομενῆα.

477^{b} = *I* 610 485 = *H* 219 486^{b} = *P* 729. *M* 461. *N* 279. ε 71 . . . 487^{b} = *E* 353 488^{a} = *E* 154 500^{b} = *Λ* 530. *N* 169. 540. *Π* 267.

477 *χλιαρὸν* coni. Sittl — *ὀρώρει* D 480 *σκιερῷ: γλαφυρῷ* Zen. 488 *ἔχων* ACD: *ἑλὼν* Townl. — *εἵως* codd. 489—91 fragmentum esse carminis proelium Aiacis cum Plutone narrantis suspicatus est Emperius Rh. Mus. I 447 et copiose illustravit Usenerus de Iliadis carm. quodam Phocaico p. 30 492 *κάτεισι: δίηται* Zen., quod defendit Thiersch act. Mon. I 190 493 *χειμάρροος* scribi iubet Sittl — *ὀπαζόμενος: ἀεξόμενος* coni. Nauck 495 *τ᾽* om. C 497 *δαΐζων: δηιόων* coni. Nauck 497—520 alius esse carminis docuit Hermann op. V 61, cohaerent autem hi versus cum altera parte libri.

Ἕκτωρ μὲν μετὰ τοῖσιν ὁμίλει μέρμερα ῥέζων 18
ἔγχεϊ θ᾽ ἱπποσύνῃ τε, νέων δ᾽ ἀλάπαζε φάλαγγας·
οὐδ᾽ ἄν πω χάζοντο κελεύθου δῖοι Ἀχαιοί,
εἰ μὴ Ἀλέξανδρος, Ἑλένης πόσις ἠυκόμοιο,
παῦσεν ἀριστεύοντα Μαχάονα ποιμένα λαῶν,
ἰῷ τριγλώχινι βαλὼν κατὰ δεξιὸν ὦμον.
τῷ ῥα περίδϜεισαν μένεα πνείοντες Ἀχαιοί,
μή πώς μιν πολέμοιο μετακλινθέντος ἕλοιεν.
αὐτίκα δ᾽ Ἰδομενεὺς προσεφώνεε Νέστορα δῖον·
„ὦ Νέστορ Νηληιάδη, μέγα κῦδος Ἀχαιῶν,
ἄγρει, σῶν ὀχέων ἐπιβήσεο, πὰρ δὲ Μαχάων
βαινέτω, ἐς νῆας δὲ τάχιστ᾽ ἔχε μώνυχας ἵππους·
ἰητρὸς γὰρ ἀνὴρ πολλῶν ἀντάξιος ἄλλων
ἰούς τ᾽ ἐκτάμνειν ἐπί τ᾽ ἤπια φάρμακα πάσσειν."
ὣς ἔφατ᾽, οὐδ᾽ ἀπίθησε Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ.
αὐτίκα Ϝῶν ὀχέων ἐπεβήσετο, πὰρ δὲ Μαχάων
βαῖν᾽, Ἀσκληπιοῦ υἱὸς ἀμύμονος ἰητῆρος.
μάστιξεν δ᾽ ἵππους, τὼ δ᾽ οὐκ ἀϜέκοντε πετέσθην
νῆας ἔπι γλαφυράς· τῇ γὰρ φίλον ἔπλετο θυμῷ.
Κεβριόνηϲ δὲ Τρῶαϲ ὀρινομένουϲ ἐνόηϲεν
Ἕκτορι παρβεβαώϲ, καί μιν πρὸϲ μῦθον ἔϜειπεν·
„Ἕκτορ, νῶι μὲν ἐνθάδ᾽ ὁμιλέομεν Δαναοῖϲιν.
ἐϲχατιῇ πολέμοιο δυϲηχέοϲ· οἱ δὲ δὴ ἄλλοι
Τρῶεϲ ὀρίνονται ἐπιμίξ, ἵπποι τε καὶ αὐτοί.
Αἴαϲ δὲ κλονέει Τελαμώνιοϲ. εὖ δέ μιν ἔγνων·
εὐρὺ γὰρ ἀμφ᾽ ὤμοιϲιν ἔχει ϲάκοϲ. ἀλλὰ καὶ ἡμεῖϲ
κεῖϲ᾽ ἵππουϲ τε καὶ ἅρμ᾽ ἰθύνομεν, ἔνθα μάλιϲτα
ἱππῆεϲ πεζοί τε, κακὴν ἔριδα προβαλόντεϲ,
ἀλλήλουϲ ὀλέκουϲι, βοὴ δ᾽ ἄϲβεϲτοϲ ὄρωρεν."

503^{a} = *Π* 809 505 = *Γ* 329 507 = *E* 393 et 46 508^{b} = *Γ* 8 511 = *K* 87 513^{b} = *Θ* 139 515^{b} = *Δ* 218 516 = *Θ* 112 518 = *Δ* 194 519 = *E* 768. *K* 530 520 = *K* 531 530 = *Σ* 172 et *Λ* 500.

503 *νέων: νεῶν* Ar. 509 *γρ. μετακλινθέντες* A 515 damnarunt Aristoph. et Ar., ne scripsit quidem Zen. 517 *δ᾽ ὧν* codd. 519 *ἵππους: γρ. ἐλάαν* A — *ἄκοντε* ACD 524 *πολέμου δυσϜηχέος* Bekker 525 *ἄλλοι: αὐτοί* C m. pr. 528 *κεῖθ᾽* Zen. — *ἅρματ᾽* C *ἅρματα* D 530 *ὀρώρει* D.

ὣς ἄρα φωνήςας ἵμαςεν καλλίτριχας ἵππους 18
μάςτιγι λιγυρῇ· τοὶ δὲ πληγῆς ἀίοντες
ῥίμφ' ἔφερον θοὸν ἅρμα μετὰ Τρῶας καὶ Ἀχαιούς,
στείβοντες νέκυάς τε καὶ ἀςπίδας. αἵματι δ' ἄξων
νέρθεν ἅπας πεπάλακτο καὶ ἄντυγες αἱ περὶ δίφρον,
ἃς ἄρ' ἀφ' ἱππείων ὁπλέων ῥαθάμιγγες ἔβαλλον
αἵ τ' ἀπ' ἐπιςςώτρων. ὃ δὲ Fίετο δῦναι ὅμιλον
ἀνδρόμεον Fρῆξαί τε μετάλμενος· ἐν δὲ κυδοιμόν
ἧκε κακὸν Δαναοῖςι, μίνυνθα δὲ χάζετο δουρός.
αὐτὰρ ὃ τῶν ἄλλων ἐπεπωλεῖτο στίχας ἀνδρῶν
ἔγχεΐ τ' ἄορί τε μεγάλοισί τε χερμαδίοισιν,
Αἴαντος δ' ἀλέFεινε μάχην Τελαμωνιάδαο.
Ζεὺς γάρ Fοι νεμεσᾶθ', ὅτ' ἀμείνονι φωτὶ μάχοιτο.
Ζεὺς δὲ πατὴρ Αἴανθ' ὑψίζυγος ἐν φόβον ὦρςεν.
στῆ δὲ ταφών, ὄπιθεν δὲ cάκος βάλεν ἑπταβόειον,
τρέςςε δὲ παπτήνας ἐφ' ὁμίλου, θηρὶ FεFοικώς,
ἐντροπαλιζόμενος, ὀλίγον γόνυ γουνὸς ἀμείβων.
ὡς δ' αἴθωνα λέοντα βοῶν ἀπὸ μεσσαύλοιο
ἐσσεύαντο κύνες τε καὶ ἀνέρες ἀγροιῶται,
οἵ τέ μιν οὐκ εἰῶσι βοῶν ἐκ πῖαρ ἑλέσθαι
πάννυχοι ἐγρήσσοντες· ὃ δὲ κρεάων ἐρατίζων
ἰθύει, ἀλλ' οὔ τι πρήσσει· θαμέες γὰρ ἄκοντες
ἀντίον ἀΐσσουσι θρασειάων ἀπὸ χειρῶν,
καιόμεναί τε δεταί, τάς τε τρεῖ ἐσσύμενός περ·
ἠῶθεν δ' ἀπονόσφιν ἔβη τετιηότι θυμῷ·
ὣς Αἴας τότ' ἀπὸ Τρώων τετιημένος ἦτορ
ἤιε, πόλλ' ἀFέκων· περὶ γὰρ δίε νηυσὶν Ἀχαιῶν.

531 = *B* 84 et *Λ* 280 533 = *P* 458 534–7 = *Υ* 499–502 540—1 = 264—5 543^{b} = *H* 111 546 = *P* 603 et *Γ* 449 549 = *O* 272 550—7 = *P* 659—66.

537 *γρ. ἀπὸ πισσώτρων* schol. A 538 *τε: γρ. δὲ* A 539 *δουρί* Ar. 540—43 damnat Lachmann Betr. 39, a rhapsodo Aiacis virtutum praecone aeque atque *E* 608–626. *Π* 358—363. *B* 528–30. *N* 681—722 additi videntur 543 om. codd., affert Aristoteles rhet. II 9, Plutarchus de aud. poet. c. 6 et 14, Pseudoplutarchus vit. Hom. c. 132 — *νεμέσασκε* Aristoteles l. l. 546 *δι' ὁμίλου* Aristoph. 548—57 damnat Zen., contra 558—74 damnat Welcker Ep. Cycl. II 361, cf. prol. p. 25 549 *ἐσσεύαντο* Hermann op. II 49 collato *O* 272: *ἐσσεύοντο* ACD 551 *κρειῶν* codd., cf. prol. p. 178 553 *ἀντίον* CD Ar.: *ἀντίοι* A.

ὡς δ' ὅτ' ὄνος παρ' ἄρουραν ἰὼν ἐβιήςατο παῖδας 18
νωθής, ᾧ δὴ πολλὰ περὶ Fρόπαλ' ἀμφὶ FεFάγῃ,
κείρει τ' εἰςελθὼν βαθὺ λήιον· οἳ δέ τε παῖδες
τύπτουςι Fροπάλοιςι· βίη δέ τε νηπίη αὐτῶν·
σπουδῇ τ' ἐξήλαςςαν, ἐπεί τ' ἐκορέςςατο φορβῆς·
ὣς τότ' ἔπειτ' Αἴαντα, μέγαν Τελαμώνιον υἱόν,
Τρῶες ὑπέρθυμοι πολυηγερέες τ' ἐπίκουροι
νύςςοντες ξυςτοῖςι μέςον cάκος αἰὲν ἕποντο.
Αἴας δ' ἄλλοτε μὲν μνηςάςκετο θούριδος ἀλκῆς
αὖτις ὑποςτρεφθείς, καὶ ἐρητύςαςκε φάλαγγας
Τρώων ἱπποδάμων· ὁτὲ δὲ τρωπάςκετο φεύγειν.
πάντας δὲ προέFεργε θοὰς ἐπὶ νῆας ὁδεύειν,
αὐτὸς δὲ Τρώων καὶ Ἀχαιῶν θῦνε μεςηγύς
ἱςτάμενος. τὰ δὲ δοῦρα θραςειάων ἀπὸ χειρῶν
ἄλλα μὲν ἐν cάκεϊ μεγάλῳ πάγεν ὄρμενα πρόςςω,
πολλὰ δὲ καὶ μεςςηγύ, πάρος χρόα λευκὸν ἐπαυρεῖν,
ἐν γαίῃ ἵςταντο, λιλαιόμενα χροὸς ἆςαι.
τὸν δ' ὡς οὖν ἐνόης' Εὐαίμονος ἀγλαὸς υἱός
Εὐρύπυλος πυκινοῖςι βιαζόμενον βελέεςςιν,
στῆ ῥα παρ' αὐτὸν ἰών, καὶ ἀκόντιςε δουρὶ φαεινῷ,
καὶ βάλε Φαυςιάδην Ἀπιςάονα, ποιμένα λαῶν,
ἧπαρ ὑπὸ πραπίδων, εἶθαρ δ' ὑπὸ γούνατ' ἔλυςεν.
Εὐρύπυλος δ' ἐπόρουςε, καὶ αἴνυτο τεύχε' ἀπ' ὤμων.
τὸν δ' ὡς οὖν ἐνόηςεν Ἀλέξανδρος θεοFειδής
τεύχε' ἀπαινύμενον Ἀπιςάονος, αὐτίκα τόξον
ἕλκετ' ἐπ' Εὐρυπύλῳ, καί μιν βάλε μηρὸν ὀιςτῷ
δεξιόν· ἐκλάςθη δὲ δόναξ, ἐβάρυνε δὲ μηρόν.
ἂψ δ' ἑτάρων ἐς Fέθνος ἐχάζετο κῆρ' ἀλεFείνων,
ἤυςεν δὲ διαπρύςιον Δαναοῖςι γεγωνώς·
„ὦ φίλοι Ἀργείων ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες,
στῆτε Fελιχθέντες καὶ ἀμύνετε νηλεὲς ἦμαρ

564 = *Z* 111 573–4 = *O* 316–7 575 = *Λ* 248 et *B* 736 577 9 = *P* 347–9 577 = *Δ* 496 579 = *N* 412 580 = *N* 550 581 = *Γ* 30 585 = *Γ* 32 586—7 = 275–6.

559 *ἀμφὶς ἐάγη* codd., *ἐάγῃ* Bekker 562 *σπουδῇ τ'* ACD: *σπουδῇ δ'* L 564 *πολυηγερέες* Ar.: *τηλεκλειτοί* ACD Ambr. 568 fort. *τροπαέσκετο* 566—574 eiecit Bekker, 566—596 damnabat Duentzer ann. phil. suppl. III 859 573 *λευκὸν: γρ. χαλκὸν* Eust. 583 *εἷλκεν* CD et *γρ.* A 585 *εἰς ἔθνος* codd. 588 *στῆτ' ἐλελιχθέντες* codd., cf. prol. p. 159.

Αἴανθ', ὃc βελέεcci βιάζεται· οὐδέ Fέ φημι 18
φεύξεcθ' ἐκ πολέμοιο δυcηχέοc. ἀλλὰ μάλ' ἄντην
ἵcταcθ' ἄμφ' Αἴαντα, μέγαν Τελαμώνιον υἱόν."
ὣc ἔφατ' Εὐρύπυλοc βεβλημένοc· οἳ δὲ παρ' αὐτόν
πληcίοι ἔcτηcαν, cάκε' ὤμοιcι κλίναντεc,
δούρατ' ἀναcχόμενοι. τῶν δ' ἀντίοc ἤλυθεν Αἴαc,
cτῆ δὲ μεταcτρεφθείc, ἐπεὶ ἵκετο Fέθνοc ἑταίρων.

ΟΜΙΛΙΑ ΝΕΣΤΟΡΟΣ ΚΑΙ ΠΑΤΡΟΚΛΟΥ.

Ὣc οἳ μὲν μάρναντο δέμαc πυρὸc αἰθομένοιο·
Νέcτορα δ' ἐκ πολέμοιο φέρον Νηλήιαι ἵπποι
ἱδρῶcαι, ἦγον δὲ Μαχάονα ποιμένα λαῶν.
τὸν δὲ Fιδὼν ἐνόηcε ποδάρκηc δῖοc Ἀχιλλεύc·
ἑcτήκει γὰρ ἐπὶ πρυμνῇ μεγακήτεϊ νηί,
εἰcορόων πόνον αἰπὺν ἰῶκά τε δακρυόεccαν.
αἶψα δ' ἑταῖρον ἑὸν ΠατροκλεFέα προcέFειπεν,
φθεγξάμενοc παρὰ νηόc· ὃ δὲ κλιcίηθεν ἀκούcαc
ἔκμολε Fῖcoc Ἄρηι, κακοῦ δ' ἄρα Fοι πέλεν ἀρχή.
τὸν πρότεροc προcέFειπε Μενοιτίου ἄλκιμοc υἱόc·
„τίπτε με κικλήcκειc, Ἀχιλεῦ; τί δέ cε χρεὼ ἐμεῖο;"
τὸν δ' ἀπαμειβόμενοc προcέφη πόδαc ὠκὺc Ἀχιλλεύc·
„δῖε Μενοιτιάδη, τῷ ἐμῷ κεχαριcμένε θυμῷ,
νῦν ὀίω περὶ γούνατ' ἐμὰ cτήcεcθαι Ἀχαιούc
λιccoμένουc· χρειὼ γὰρ ἱκάνεται οὐκέτ' ἀνεκτόc.
ἀλλ' ἴθι νῦν, Πάτροκλε διίφιλε, Νέcτορ' ἐρεῖο,
ὅν τινα τοῦτον ἄγει βεβλημένον ἐκ πολέμοιο.
ἦ τοι μὲν τά γ' ὄπιcθε Μαχάονι πάντα FέFοικεν
τῷ Ἀcκληπιάδῃ, ἀτὰρ οὐ Fίδον ὄμματα φωτόc·
ἵπποι γάρ με παρήιξαν πρόccω μεμαυῖαι."
ὣc φάτο, Πάτροκλοc δὲ φίλῳ ἐπεπείθεθ' ἑταίρῳ,
βῆ δὲ θέFειν παρά τε κλιcίαc καὶ νῆαc Ἀχαιῶν.

590 = *Σ* 307   591 = 563   593 = *N* 488   595 = *O* 591 *P* 114   596 = *N* 673. *Σ* 1   599 cf. *π* 160 599^{b} = *Π* 5 602^{b} = *Π* 125 605^{b} = *M* 1   607 = *Λ* 84 608^{b} = *E* 243   609—10 = *K* 117—8   616 = *Λ* 345   617 = *Θ* 220.

589 *Αἴανθ' ὃς*: *Αἴαντος* Zen.   590 cf. 524   592 *αὐτῷ* D   594 *δ' ἀντίος*: *γρ. δὲ σχεδὸν* A   596 inde ab hoc versu altera pars libri *Λ* incipit, de qua vide prol. p. 35   597 *Νηλήιοι* Ambr., *γρ. Νηλήιον* schol. V   600 *ἑστήκει* Ar.: *εἱστήκει* ACD   601 *γρ. ἰῶ καταδακρυόεσσαν* schol. A   602 *Πατροκλῆα* codd.   605—7 damnat Bekker   606 fort. *τί δ' ἐμεῦ χρεώ* vel *τί δὲ χρεῖος ἐμεῖο*, cf. prol. p. 178   608 *ἐμῷ*: *'μῶ* A *'μῷ* CD Ambr.   610 *ἀνεκτή* C   611 *ἐρεῖο* Curtius Verb. II 46: *ἔρειο* ACD   617 *γρ. δ' ἰέναι* A — *νῆας ἐίσας* C.

οἳ δ' ὅτε δὴ κλιcίην Νηληιάδεω ἀφίκοντο, 19
αὐτοὶ μέν ῥ' ἀπέβηcαν ἐπὶ χθόνα πουλυβότειραν,
ἵππουc δ' Εὐρυμέδων θεράπων λύε τοῖο γέροντοc
ἐξ ὀχέων. τοὶ δ' ἱδρό' ἀπεψύχοντο χιτώνων,
cτάντε ποτὶ πνοιὴν παρὰ θῖν' ἁλόc· αὐτὰρ ἔπειτα
ἐc κλιcίην ἐλθόντεc ἐπὶ κλιcμοῖcι καθῖζον.
τοῖcι δὲ τεῦχε κυκειῶ ἐυπλόκαμοc Ἑκαμήδη,
τὴν ἄρετ' ἐκ Τενέδοιο γέρων, ὅτε πέρcεν Ἀχιλλεύc,
θυγατέρ' Ἀρcινόου μεγαλήτοροc, ἥν Fοι Ἀχαιοί
ἔξελον, οὕνεκα βουλῇ ἀριcτεύεcκεν ἁπάντων.
ἥ cφωιν πρῶτον μὲν ἐπιπροΐηλε τράπεζαν
καλὴν κυανόπεζαν ἐύξοον, αὐτὰρ ἐπ' αὐτῆc
χάλκειον κάνεον, ἐπὶ δὲ κρόμυον ποτῷ ὄψον
ἠδὲ μέλι χλωρόν, παρὰ δ' ἀλφίτου ἱεροῦ ἀκτήν,
πὰρ δὲ δέπαc περικαλλέc, ὃ Fοίκοθεν ἦγ' ὁ γεραιόc,
χρυcείοιc ἥλοιcι πεπαρμένον· οὔατα δ' αὐτοῦ
τέccαρ' ἔcαν, δοιαὶ δὲ πελειάδεc ἀμφὶ Fέκαcτον
χρύcειαι νεμέθοντο, δύω δ' ὑπὸ πυθμένεc ἦcαν.
ἄλλοc μὲν μογέων ἀποκινήcαcκε τραπέζηc
πλεῖον ἐόν, Νέcτωρ δ' ὁ γέρων ἀμογητὶ ἄειρεν.
ἐν τῷ ῥά cφι κύκηcε γυνὴ FεFικυῖα θεῇcιν
Fοίνῳ Πραμνείῳ, ἐπὶ δ' αἴγειον κνέε τυρόν
κνήcτι χαλκείῃ, ἐπὶ δ' ἄλφιτα λευκὰ πάλυνεν,
πινέμεναι δ' ἐκέλευcεν, ἐπεί ῥ' ὅπλιcce κυκειῶ.
τὼ δ' ἐπεὶ οὖν πίνοντ' ἀφέτην πολυκαγκέα δίψαν,
μύθοιcιν τέρποντο πρὸc ἀλλήλουc ἐνέποντεc,
Πάτροκλοc δὲ θύρηcιν ἐφίcτατο, Fιcόθεοc φώc.
τὸν δὲ Fιδὼν ὁ γεραιὸc ἀπὸ θρόνου ὦρτο φαεινοῦ,
ἐc δ' ἄγε χειρὸc ἑλών, κατὰ δ' ἑδριάαcθαι ἄνωγει.
Πάτροκλοc δ' ἑτέρωθεν ἀναίνετο, Fεῖπέ τε μῦθον·
„οὐχ ἕδοc ἐcτί, γεραιὲ διοτρεφέc, οὐδέ με πείcειc.
αἰδοῖοc νεμεcητὸc ὅ με προέηκε πυθέcθαι,
ὅν τινα τοῦτον ἄγειc βεβλημένον. ἀλλὰ καὶ αὐτόc

618 = *Ω* 448   619 = *Γ* 265   621 cf. *X* 2 623^{b} = *Θ* 436 632^{a} = *Ω* 234 633^{a} = *Λ* 246   636 sq. cf. *Π* 140 sqq. 638^{b} = *Θ* 305. *T* 286 640^{b} = *κ* 520   642—3 = *ψ* 300—1 646^{b} = *γ* 35   647 = *I* 666 et *H* 277   648 = *Ψ* 205 et *Λ* 132   650 = 612.

621 *ἱδρῶ* codd., cf. prol. p. 181   622 *γρ. στάν τε* schol. A *στᾶν δὲ* C — *πνοιῇ* C   629 *γρ. αὐτῇ* A   631 *γρ. ἱερὸν* Eust.   632 *γρ. εἶχ'* Ar.   634 *ἀμφὶ* C: *ἀμφὶς* AD   635 *ὑπὸ πυθμένες* A Ar.: *ὑποπυθμένες* CD   636 *γρ. ἄλλος καὶ ἀλλ' ὃς* schol. A   639 *κνέε* Ar.: *κνῆ* codd., cf. Heraclidem ap. Eust. in Il. p. 68, 30 et in Od. p. 273, 33   640 *κνήστι χαλκείῃ παρὰ δὲ κρόμυον ποτῷ ὄψον* Plato Ion p. 538 C — *λευκὰ πάλυνε* CD et *γρ.* A: *λεύκ' ἐπάλυνε* A   646 *ἄνωγεν* codd.

γινώcκω, όρόω δὲ Μαχάονα ποιμένα λαῶν. 19
νῦν δὲ Fέποc Fερέων πάλιν ἄγγελος εἶμ' Ἀχιλῆι.
εὖ δὲ cὺ Foῖcθα, γεραιὲ διοτρεφές, οἷοc ἐκεῖνοc
δFεινὸc ἀνήρ· τάχα κεν καὶ ἀναίτιον αἰτιόῳτο."
τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα Γερήνιοc ἱππότα Νέcτωρ·
„τίπτε τ' ἄρ' ὧδ' Ἀχιλεὺc ὀλοφύρεται υἷαc Ἀχαιῶν,
ὅccoι δὴ βέλεcιν βεβλήαται; οὐδέ τι Foῖδεν
πένθεοc ὅccον ὄρωρε κατὰ cτρατόν· οἱ γὰρ ἄριcτοι
ἐν νηυcὶν κέαται βεβλημένοι οὐτάμενοί τε.
βέβληται μὲν ὁ Τυδεΐδηc κρατερὸc Διομήδηc,
οὔταcται δ' Ὀδυcεὺc δουρικλυτὸc ἠδ' Ἀγαμέμνων·
βέβληται δὲ καὶ Εὐρύπυλοc κατὰ μηρὸν ὀιcτῷ·
τοῦτον δ' ἄλλον ἐγὼ νέον ἤγαγον ἐκ πολέμοιο
ἰῷ ἀπὸ νευρῆc βεβλημένον. αὐτὰρ Ἀχιλλεὺc
ἐcθλὸc ἐὼν Δαναῶν οὐ κήδεται οὐδ' ἐλεαίρει.
ἦ μένει εἰc ὅ κε δὴ νῆεc θοαὶ ἄγχι θαλάccηc,
Ἀργείων ἀFέκητι, πυρὸc δηΐοιο θέρωνται,
αὐτοί τε κτεινώμεθ' ἐπιcχερώ; *οὐ γὰρ ἐμὴ Fίς*
ἔσθ' οἵη πάρος ἔσκεν ἐνὶ γναμπτοῖσι μέλεσσιν.
εἴθ' ὣς ἡβώοιμι, βίη τέ μοι ἔμπεδος εἴη,
ὡς ὁπότ' Ἠλείοισι καὶ ἡμῖν νεῖκος ἐτύχθη
ἀμφὶ βοηλασίῃ, ὅτ' ἐγὼ κτάνον Ἰτυμονῆα
ἐσθλὸν Ὑπειροχίδην, ὃς ἐν Ἤλιδι ναιετάασκεν,
ῥύσι' ἐλαυνόμενος. ὃ δ' ἀμύνων Fῇσι βόεσσιν
ἔβλητ' ἐν πρώτοισιν ἐμῆς ἀπὸ χειρὸς ἄκοντι,
κὰδ δ' ἔπεσεν, λαοὶ δὲ περίτρεσαν ἀγροιῶται.
ληίδα δ' ἐκ πεδίου συνελάσσαμεν ἤλιθα πολλήν,
πεντήκοντα βοῶν ἀγέλας, τόσα πώεα οἰῶν,
τόσσα συῶν συβόσια, τόσ' αἰπόλια πλατέ' αἰγῶν,
ἵππους δὲ ξανθὰς ἑκατὸν καὶ πεντήκοντα,
πάσας θηλείας, πολλῇσι δὲ πῶλοι ὑπῆσαν.
καὶ τὰ μὲν ἠλασάμεσθα Πύλον Νηλήιον εἴσω

654^b = *υ* 135. *N* 775 655 = *Δ* 317 657^b = *Λ* 343 659 = *λ* 394. *Ω* 359 670 = *H* 157 671 cf. *Λ* 737 et *φ* 303 675 = *M* 306 679 = ξ 101. *B* 474.

653 *ἀνὴρ οἷος καὶ ἀναίτιον αἰτιάασθαι* Plutarchus de adult. c. 26 660 ὁ del. Nauck 662 om. A, in marg. add. CD, versum intempestive ex *Π* 27 repetitum auctori huius carminis quam librariis irrogare satius duxi. 664—762 interpolatori deberi probaverunt Hermannus in epist. ad Ilgenum p. VIII et Nitzschius Sagenpoesie p. 129; mihi potius vv. 668—763 interpolati esse videntur, quod cum statuissem, versum *Ω* 359 ad exemplar versus *Λ* 669 factum non damnare non potui 668 *ἐμοὶ* codd. dett 670 *τέ* AD: *δέ* C 672 *βοηλασίῃ* AC Ar., *γρ. βοηλασίῃς* schol. A, *βοηλασίης* D 678 *οἰῶν*: *μήλων* cod. L, cf. Strabo X p. 453.

ἐννύχιοι προτὶ Fάστυ· γεγήθει δὲ φρένα Νηλεύς, 19
οὕνεκά μοι τύχε πολλὰ νέῳ πόλεμόνδε κιόντι.
κήρυκες δ' ἐλίγαινον ἅμ' ἠοῖ φαινομένηφιν
τοὺς ἴμεν, οἷσι χρεῖος ὀφέλλετ' ἐν Ἤλιδι δίῃ·
οἳ δὲ συναγρόμενοι Πυλίων ἡγήτορες ἄνδρες
δαίτρευον· πολέσιν γὰρ Ἐπειοὶ χρεῖος ὄφελλον,
ὡς ἡμεῖς παῦροι, κεκακωμένοι ἐν Πύλῳ ἦμεν.
ἐλθὼν γάρ ῥ' ἐκάκωσε βίη Ἡρακληείη
τῶν προτέρων Fετέων, κατὰ δ' ἔκταθεν ὅσσοι ἄριστοι.
δώδεκα γὰρ Νηλῆος ἀμύμονος υἱέες ἦμεν·
τῶν οἶος λιπόμην, οἱ δ' ἄλλοι πάντες ὄλοντο.
ταῦθ' ὑπερηφανέοντες Ἐπειοὶ χαλκοχίτωνες,
ἡμέας ὑβρίζοντες, ἀτάσθαλα μηχανόωντο.
ἐκ δ' ὁ γέρων ἀγέλην τε βοῶν καὶ πῶυ μέγ' οἰῶν
εἵλετο, κρινάμενος τριηκόσι' ἠδὲ νομῆας.
καὶ γὰρ τῷ χρεῖος μέγ' ὀφέλλετ' ἐν Ἤλιδι δίῃ,
τέσσαρες ἀθλοφόροι ἵπποι αὐτοῖσιν ὄχεσφιν,
ἐλθόντες μετ' ἄεθλα. περὶ τρίποδος γὰρ ἔμελλον
θεύσεσθαι· τοὺς δ' αὖθι Fάναξ ἀνδρῶν Αὐγείας
κάσχεθε, τὸν δ' ἐλατῆρ' ἀφίει ἀκαχήμενον ἵππων.
τῶν ὁ γέρων Fεπέων κεχολωμένος ἠδὲ καὶ ἔργων
ἐξέλετ' ἄσπετα πολλά· τὰ δ' ἄλλ' ἐς δῆμον ἔδωκεν
δαιτρεύειν, μή τίς Fοι ἀτεμβόμενος κίοι ἴσης.
ἡμεῖς μὲν τὰ Fέκαστα διείπομεν, ἀμφί τε Fάστυ
Fέρδομεν ἱρὰ θεοῖς· οἳ δὲ τρίτῳ ἤματι πάντες
ἦλθον ὁμῶς αὐτοί τε πολεῖς καὶ μώνυχες ἵπποι,

685^b = *I* 618 691^b = *γ* 108 695 = *ρ* 588 696^b = *O* 323. *μ* 299 697^b = *φ* 19 699^b = *Θ* 290 703 cf. *Λ* 395 et 504. *E* 879 705 = *ι* 42 706 = *μ* 16.

686 *χρεῖος* Aristophanes et C m. pr.: *χρέως* A et Ar., *χρέος* D et C ex corr., cf. prol. p. 109 — *ὀφείλετ'* AC Ar. *ὠφείλετ'* D, alios *ὀφέλλετ'* legisse arguit schol. A 688 *ὄφελλον* C et *γρ.* schol. A: *ὄφειλον* AD Ar. 689 *ὣς* D et *γρ.* schol. A — *Πύλῳ*: *γρ. πόλει* schol. A 690 *ῥ'* om. C 691 *γρ. ἔκτανεν* Eust. 694 *Ἐπειοὶ*: *γρ. Ἀχαιοὶ* schol. A 697 *κρίνας μῆλα* 698 *ὀφείλετ'* codd. 699 damnat schol. *B* ad *Θ* 185 702 *τῷ δ' ἐλατῆρ' ἀφίει ἀκαχημένῳ* Naber quaest. hom. 130 ante 703 contumelias (*τὰ ἔπεα*) veteris carminis peloponnesiaci intercidisse statuit Aug. Mommsen in Phil. VIII 721 — *ἠδέ τε* Bentley, nos in recente carmine quidquam novare religioni duximus 705 om. Zen., damnat Ar., sed totus locus 689—705 offensiunculas movet 705 *ἴσης*: *αἴσης* coni. Bentley collato *ν* 138 706 *διείλομεν* fuit cum conicerem — *τε* C et *γρ.* A: *δὲ* AD 708 fort. *πολέες καί*.

πανσυδίῃ· μετὰ δέ σφι Μολίονε θωρήσσοντο 19
παῖδ' ἔτ' ἐόντ', οὔ πω μάλα ϝειδότε θούριδος ἀλκῆς.
ἔστι δέ τις Θρυόεσσα πόλις, αἰπεῖα κολώνη,
τηλοῦ ἐπ' Ἀλφειῷ, νεάτη Πύλου ἠμαθόεντος·
τὴν ἀμφεστρατόωντο διαρραῖσαι μεμαῶτες,
ἄλλο τε πᾶν πεδίον μετεκίαθον, ἄμμι δ' Ἀθήνη
ἄγγελος ἦλθε θέϝουσ' ἀπ' Ὀλύμπου θωρήσσεσθαι
ἔννυχος, οὐδ' ἀϝέκοντα Πύλον κάτα λαὸν ἄγειρεν,
ἀλλὰ μάλ' ἐσσυμένους πολεμιζέμεν. οὐδέ με Νηλεύς
εἴα θωρήσσεσθαι, ἀπέκρυψεν δέ μοι ἵππους·
οὐ γάρ πώ τί μ' ἔφη ϝίδμεν πολεμήια ϝέργα.
ἀλλὰ καὶ ὧς ἱππεῦσι μετέπρεπον ἡμετέροισιν,
καὶ πεζός περ ἐών, ἐπεὶ ὣς ἄγε νεῖκος Ἀθήνη.
ἔστι δέ τις ποταμὸς Μινυήιος εἰς ἅλα βάλλων
ἐγγύθεν Ἀρήνης, ὅθι μείναμεν ἠόα δῖαν
ἱππῆες Πυλίων, τὰ δ' ἐπέρρεϝε ϝέθνεα πεζῶν.
ἔνθεν πανσυδίῃ σὺν τεύχεσι θωρηχθέντες
ἔνδιοι ἱκόμεσθ' ἱερὸν ῥόον Ἀλφειοῖο.
ἔνθα Διὶ ῥέξαντες ὑπερμενεῖ ἱερὰ καλά,
ταῦρον δ' Ἀλφειῷ, ταῦρον δὲ Ποσειδάωνι,
αὐτὰρ Ἀθηναίῃ γλαυκώπιδι βοῦν ἀγελαίην,
δόρπον ἔπειθ' ἑλόμεσθα κατὰ στρατὸν ἐν τελέεσσιν
καὶ κατεκοιμήθημεν ἐν ἔντεσι ϝοῖσι ϝέκαστος
ἀμφὶ ῥοὰς ποταμοῖο. ἀτὰρ μεγάθυμοι Ἐπειοί
ἀμφίσταντο δὴ ἄστυ διαρραῖσαι μεμαῶτες.
ἀλλά σφι προπάροιθε φάνη μέγα ϝέργον Ἄρηος·
εὖτε γὰρ ἠέλιος φαέθων ὑπερέσχεθε γαίης,
συμφερόμεσθα μάχῃ, Διί τ' εὐχόμενοι καὶ Ἀθήνῃ.
ἀλλ' ὅτε δὴ Πυλίων καὶ Ἐπειῶν ἔπλετο νεῖκος,
πρῶτος ἐγὼν ἕλον ἄνδρα, κόμισσα δὲ μώνυχας ἵππους,
Μούλιον αἰχμητήν· γαμβρὸς δ' ἔεν Αὐγείαο,
πρεσβυτάτην δὲ θύγατρ' εἶχε ξανθὴν Ἀγαμήδην,
ἣ τόσα φάρμακα ϝείδη, ὅσα τρέφει εὐρεῖα χθών.

710^{b} = *Ο* 527 711 cf. *Β* 811 et *Β* 592 712^{b} = *Ι* 153 713^{b} = *Β* 473 715 = *Σ* 167 720^{b} = *κ* 525 722 cf. 711 723^{b} = *ι* 151 725^{b} = 49 729^{b} = *ρ* 181 730 = *Η* 380 732^{b} = *Ψ* 694 734 cf. *Μ* 416 739^{b} = *Ν* 428.

712 *νεάτη*: *πυμάτη* Strabo VIII p. 349 713 sq. *μεμαῶτες, ἄλλο τε πᾶν* Bekker: *μεμαῶτες. ἀλλ' ὅτε πᾶν* codd. 715 *Ὀλύμποο* coni. Nauck 717 *πολεμίζειν* codd. 723 *ἠῶ* codd. 724 *ἐπέρρεεν* C: *ἐπέρρεον* AD 730 *δόρπον*: *δεῖπνον* Zen. 733 *ἀμφέσταν* Bekker collato *Σ* 233, *ἀμφίσταντ' ἄρα* Heyne, *ϝάστυ δὴ ἀμφίσταντο* malo — *διαρραῖσαι* AD: *διαπραθέειν* C et *γρ.* A 737 *Ἐπειῶν*: *γρ. Ἀχαιῶν* schol. A 739 *ἦν* codd., cf. prol. p. 117 741 *ἤδη* AD *ἤδει* C *ἤδε'* Cobet misc. crit. 300.

τὸν μὲν ἐγὼ προσιόντα βάλον χαλκήρεϊ δουρί, 19
ἤριπε δ' ἐν κονίῃσιν. ἐγὼ δ' ἐς δίφρον ὀρούσας
στῆν ῥα μετὰ προμάχοισιν. ἀτὰρ μεγάθυμοι Ἐπειοί
ἔτρεσαν ἄλλυδις ἄλλος, ἐπεὶ ϝίδον ἄνδρα πεσόντα
ἡγεμόν' ἱππήων, ὃς ἀριστεύεσκε μάχεσθαι.
αὐτὰρ ἐγὼν ἐπόρουσα κελαινῇ λαίλαπι ϝῖσος,
πεντήκοντα δ' ἕλον δίφρους, δύο δ' ἀμφὶ ϝέκαστον
φῶτες ὀδὰξ ἕλον οὖδας ἐμῷ ὑπὸ δουρὶ δαμέντες.
καί νύ κεν Ἀκτορίωνε Μολίονε παῖδ' ἀλάπαξα,
εἰ μή σφωε πατὴρ εὐρυκρείων Ἐνοσίχθων
ἐκ πολέμου ἐσάωσε, καλύψας ἠέρι πολλῇ.
ἔνθα Ζεὺς Πυλίοισι μέγα κράτος ἐγγυάλιξεν·
τόφρα γὰρ οὖν ἑπόμεσθα διὰ σπιδέος πεδίοιο,
κτείνοντές τ' αὐτοὺς ἀνά τ' ἔντεα καλὰ λέγοντες,
ὄφρ' ἐπὶ Βουπρασίου πολυπύρου βήσαμεν ἵππους
πέτρης τ' Ὠλενίης, καὶ Ἀλεισίου ἔνθα κολώνη
κέκληται· ὅθεν αὖτις ἀπέτραπε λαὸν Ἀθήνη.
ἔνθ' ἄνδρα κτείνας πύματον λίπον· αὐτὰρ Ἀχαιοι
ἂψ ἀπὸ Βουπρασίοιο Πύλονδ' ἔχον ὠκέας ἵππους,
πάντες δ' εὐχετόωντο θεῶν Διὶ Νέστορί τ' ἀνδρῶν.
ὣς ἔον, εἴ ποτ' ἔον γε, μετ' ἀνδράσιν. αὐτὰρ Ἀχιλλεύς
οἶος ϝῆς ἀρετῆς ἀπονήσεται· ἦ τέ μιν οἴω
πολλὰ μετακλαύσεσθαι, ἐπεί κ' ἀπὸ λαὸς ὄληται.
ὦ πέπον, ἦ μὲν σοί γε Μενοίτιος ὧδ' ἐπέτελλεν
ἤματι τῷ, ὅτε σ' ἐκ Φθίης Ἀγαμέμνονι πέμπεν.
νῶι δέ τ' ἔνδον ἐόντες, ἐγὼ καὶ δῖος Ὀδυσσεύς,
πάντα μάλ' ἐν μεγάροις ἠκούομεν ὡς ἐπέτελλεν.
Πηλῆος δ' ἱκόμεσθα δόμους εὖ ναιετάοντας,
λαὸν ἀγείροντες κατ' Ἀχαιίδα καλλιγύναικα.
ἔνθα δ' ἔπειθ' ἥρωα Μενοίτιον εὕρομεν ἔνδον
ἠδὲ σέ, πὰρ δ' Ἀχιλῆα. γέρων δ' ἱππηλάτα Πηλεύς

742 = *ν* 267 743 = *Ε* 75 et *Λ* 359 746^{b} = *Ζ* 460 749^{b} = 444 751^{b} = *Θ* 208 752^{b} = *Γ* 381 753^{b} = *Ρ* 613 757 cf. *Β* 617 758 cf. *Κ* 200 760^{b} = *Γ* 263 765—6 = *Ι* 252—3 771^{b} = *κ* 516 772^{b} = *Η* 125.

745 *ἐπόρουσα* AC: *ἐνόρουσα* D et *γρ.* A 748 *ἀμφὶς* codd. 754 *διὰ σπιδέος* AC: *δι' ἀσπιδέος* C 757 *Ἀλισίου* A *Ἀλεισίου* CD, *Ἀλησίου* Eust. et Steph. Byz. s. h. v. quod etiam recentiore nomine *Ἀλεσιαῖον* (Strabo p. 341) commendari videtur 762 *ἤ ποτ'* Curtius Stud. I 2 p. 286 — *εἴ ποτ' ἔον* Lips.: *εἴ ποτ' ἔην* ACD, *ἤ ποτ'* coni. Nauck 763 *ϝῆς* Bentley: *τῆς* codd., *ἑῆς* mavult Hartel Hom. Stud. III 74 — *ἦ μιν ὀίω* coni. Nauck 767—85 damnarunt Aristoph. Ar. 767 *δέ τ'* editiones inde a Florentina: *δὲ* codd. 768 *μεγάροισιν ἀκούομεν* Nauck — *ὡς ἐκέλευε* C 770 *γρ. Ἀχαιίδα καλλιγύναικα* A.

πίονα μηρί' ἔκαιε βοὸς Διὶ τερπικεραύνῳ **19**
αὐλῆς ἐν χόρτῳ· ἔχε δὲ χρύσειον ἄλεισον,
σπένδων αἴθοπα Fοῖνον ἐπ' αἰθομένοις ἱεροῖσιν.
σφῶι μὲν ἀμφὶ βοὸς ἕπετον κρέα, νῶι δ' ἔπειτα
στῆμεν ἐνὶ προθύροισι· ταφὼν δ' ἀνόρουσεν Ἀχιλλεύς,
ἐς δ' ἄγε χειρὸς ἑλών, κατὰ δ' ἑδριάασθαι ἀνώγειν,
ξείνιά τ' εὖ παρέθηκεν, ἅ τε ξείνοις θέμις ἐστίν.
αὐτὰρ ἐπεὶ τάρπημεν ἐδητύος ἠδὲ ποτῆτος,
ἦρχον ἐγὼ μύθοιο, κελεύων ὔμμ' ἅμ' ἕπεσθαι·
σφὼ δὲ μάλ' ἠθέλετον, τὼ δ' ἄμφω πόλλ' ἐπέτελλον.
Πηλεὺς μὲν Fῷ παιδὶ γέρων ἐπέτελλ' Ἀχιλῆι
αἰὲν ἀριστεύειν καὶ ὑπείροχον ἔμμεναι ἄλλων·
σοὶ δ' αὖθ' ὧδ' ἐπέτελλε Μενοίτιος Ἄκτορος υἱός·
'τέκνον ἐμόν, γενεῇ μὲν ὑπέρτερός ἐστιν Ἀχιλλεύς,
πρεσβύτερος δὲ σύ ἐσσι· βίῃ δ' ὅ γε πολλὸν ἀμείνων.
ἀλλ' εὔ Fοι φάσθαι πυκινὸν Fέπος ἠδ' ὑποθέσθαι
καί Fοι σημαίνειν· ὃ δὲ πείσεται εἰς ἀγαθόν περ.'
ὣς ἐπέτελλ' ὁ γέρων, σὺ δὲ λήθεαι. ἀλλ' ἔτι καὶ νῦν
ταῦτ' εἴποις Ἀχιλῆι δαΐφρονι, αἴ κε πίθηται.
τίς Fοῖδ', εἴ κέν Fοι σὺν δαίμονι θυμὸν ὀρίναις
παρFειπών; ἀγαθὴ δὲ παραίφασίς ἐστιν ἑταίρου.
εἰ δέ τινα φρεσὶ Fῇσι θεοπροπίην ἀλεFείνει
καί τινά Fοι πὰρ Ζηνὸς ἐπέφραδε πότνια μήτηρ,
ἀλλὰ σέ περ προέτω, ἅμα δ' ἄλλος λαὸς ἑπέσθω
Μυρμιδόνων, αἴ κέν τι φάος Δαναοῖσι γένηαι.
καί τοι τεύχεα καλὰ δότω πόλεμόνδε φέρεσθαι,
αἴ κέ σε τῷ Fίσκοντες ἀπόσχωνται πολέμοιο
Τρῶες, ἀναπνεύσωσι δ' ἀρήιοι υἷες Ἀχαιῶν
τειρόμενοι· ὀλίγη δέ τ' ἀνάπνευσις πολέμοιο.
ῥεῖα δέ κ' ἀκμῆτες κεκμηότας ἄνδρας ἀυτῇ
ὤσαισθε προτὶ Fάστυ νεῶν ἄπο καὶ κλισιάων."
ὣς φάτο, τῷ δ' ἄρα θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ὄρινεν,

775^b = *μ* 362 777^b = *I* 193 778 = 646 780 = *ε* 201 784 = Z 208 785^b = *Π* 14 786 cf. *I* 254 790 = *I* 259 791^b = *Λ* 420 792—3 = *O* 403—4 794—7 = *Π* 36—9 797^b = *Θ* 282 799—801 = *Π* 41—3. *Σ* 199—201 803—4 = *Π* 44—5 803 = 146 804 = *B* 142.

773 *ἔκηε* ACD *καῖε* Ar. 778 *ἄνωγεν* A *ἄνωγε* CD, cf. prol. p. 114 779 fort. *ξείνοισιν ἔοικεν*, cf. prol. § 85 781 *μύθοισι* D 782 *ἠθελέτην* Zen., cf. *Θ* 448 785 *ᾦιδ'* A 788 *γρ. ἠδ' ὑπακοῦσαι* Eust. 791 *τὰ Fείποις ταῦτ'* Bentley, cf. *Λ* 703 792 *τίς Fοῖδ'* Bekker: *τίς δ' οἶδ'* codd. 794—5 damnavit Zen. 797 *εἴ κεν* codd.: *ἤν που* *Π* 39 — *φόως* codd. 799 *ἴσκοντες* codd. et Zen. *εἴσκοντες* Ar. 802—3 *ἀθετοῦνται* schol. A 802 *κεκμηῶτας* A — *ὤσεσθε* C.

βῆ δὲ θέFειν παρὰ νῆας ἐπ' Αἰακίδην Ἀχιλῆα. **19**
ἀλλ' ὅτε δὴ κατὰ νῆας Ὀδυσσῆος θείοιο
ἷξε θέFων Πάτροκλος, ἵνα σφ' ἀγορή τε θέμις τε
ἦεν, τῇ δὴ καί σφι θεῶν ἐτετεύχατο βωμοί,
ἔνθα Fοι Εὐρύπυλος βεβλημένος ἀντεβόλησεν,
διογενὴς Εὐαιμονίδης, κατὰ μηρὸν ὀιστῷ,
σκάζων ἐκ πολέμου· κατὰ δὲ νότιος ῥέFεν ἱδρώς
ὤμων καὶ κεφαλῆς, ἀπὸ δ' ἕλκεος ἀργαλέοιο
αἷμα μέλαν κελάρυζε· νόος γε μὲν ἔμπεδος ἦεν.
τὸν δὲ Fιδὼν ᾤκτειρε Μενοιτίου ἄλκιμος υἱός,
καί ῥ' ὀλοφυρόμενος Fέπεα πτερόεντα προσηύδα·
"ἆ δειλοὶ Δαναῶν ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες,
ὣς ἄρ' ἐμέλλετε τῆλε φίλων καὶ πατρίδος αἴης
ἄσειν ἐν Τροίῃ ταχέας κύνας ἀργέτι δημῷ.
ἀλλ' ἄγε μοι τόδε Fειπέ, διοτρεφὲς Εὐρύπυλ' ἥρως,
ἤ ῥ' ἔτι που σχήσουσι πελώριον Ἕκτορ' Ἀχαιοί,
ἦ ἤδη φθίσονται ὑπ' αὐτοῦ δουρὶ δαμέντες."
τὸν δ' αὖτ' Εὐρύπυλος πεπνυμένος ἀντίον ηὔδα·
"οὐκέτι, διογενὲς ΠατρόκλεFες, ἄλκαρ Ἀχαιῶν
ἔσσεται, ἀλλ' ἐν νηυσὶ μελαίνῃσιν πεσέονται.
οἳ μὲν γὰρ δὴ πάντες, ὅσοι πάρος ἦσαν ἄριστοι,
ἐν νηυσὶν κέαται βεβλημένοι οὐτάμενοί τε
χερσὶν ὕπο Τρώων· τῶν δὲ σθένος ὄρνυται αἰέν.
ἀλλ' ἐμὲ μὲν σὺ σάωσον ἄγων ἐπὶ νῆα μέλαιναν,
μηροῦ δ' ἔκταμ' ὀιστόν, ἀπ' αὐτοῦ δ' αἷμα κελαινόν
νίζ' ὕδατι λιαρῷ, ἐπὶ δ' ἤπια φάρμακα πάσσε,
ἐσθλά, τά σε προτί φασιν Ἀχιλλῆος δεδιδάχθαι,
ὃν Χείρων ἐδίδαξε, δικαιότατος Κενταύρων.
ἰητροὶ μὲν γὰρ Ποδαλείριος ἠδὲ Μαχάων,
τὸν μὲν ἐνὶ κλισίῃσιν ὀίομαι ἕλκος ἔχοντα,
χρηίζοντα καὶ αὐτὸν ἀμύμονος ἰητῆρος,
κεῖσθαι· ὃ δ' ἐν πεδίῳ Τρώων μένει ὀξὺν Ἄρηα."
τὸν δ' αὖτε προσέFειπε Μενοιτίου ἄλκιμος υἱός·
"πῶς τ' ἄρ' ἔοι τάδε Fέργα; τί ῥέξομεν, Εὐρύπυλ' ἥρως;

807^a = *γ* 288 810 = 662 811^b = *Ψ* 715 812^b = *Π* 528 814 = *Π* 5 et *Λ* 605 815 = *E* 871 816 = *Λ* 587. λ 526 817^b = *Π* 539 819^a = *K* 384 821^b = 444 822 = *Γ* 203 824 = *I* 235 825—6 = *Π* 23—4 826 = 659 827^a = *Σ* 11 835^b = 518 837 = 605.

808 *ἤην* codd. 809 *ἀντιβόλησεν* hoc et reliquis locis (*N* 210. 246. *Π* 790. 847) reponi iussit Buttmann Lex. I 279 818 *γρ. κύνας ἠδ' οἰωνούς* A 822 *βεβλημένος* AD: *πεπνυμένος* C et *γρ.* A 823 *Πατρόκλεις* codd. 828 *νῆας Ἀχαιῶν* D 831 *δεδαάσθαι* Zen. 838 *ἔοι*: *ἔην* vel potius *ἔηι* Zen.

19

ἔρχομαι, ὄφρ' Ἀχιλῆι δαΐφρονι μῦθον ἐνίσπω,
ὃν Νέστωρ ἐπέτελλε Γερήνιος, οὖρος Ἀχαιῶν·
ἀλλ' οὐδ' ὧς περ σεῖο μεθήσω τειρομένοιο."
ἦ, καὶ ὑπὸ στέρνοιο λαβὼν ἄγε ποιμένα λαῶν
ἐς κλισίην· θεράπων δὲ Fιδὼν ὑπέχευε βοείας.
ἔνθα μιν ἐκτανύσας ἐκ μηροῦ τάμνε μαχαίρῃ
ὀξὺ βέλος περιπευκές, ἀπ' αὐτοῦ δ' αἷμα κελαινόν
νίζ' ὕδατι λιαρῷ, ἐπὶ δὲ ῥίζαν βάλε πικρήν
χερσὶ διατρίψας, ὀδυνήφατον, ἥ Fοι ἁπάσας
ἔσχ' ὀδύνας. τὸ μὲν ἕλκος ἐτέρσετο, παύσατο δ' αἷμα.

ΤΕΙΧΟΜΑΧΙΑ.

Μ

Ὣς ὃ μὲν ἐν κλισίῃσι Μενοιτίου ἄλκιμος υἱός
ἰᾶτ' Εὐρύπυλον βεβλημένον· οἳ δὲ μάχοντο
Ἀργεῖοι καὶ Τρῶες ὁμιλαδόν. οὐδ' ἄρ' ἔμελλεν
τάφρος ἔτι σχήσειν Δαναῶν καὶ τεῖχος ὕπερθεν
εὐρύ, τὸ ποιήσαντο νεῶν ὕπερ, ἀμφὶ δὲ τάφρον
ἤλασαν — οὐδὲ θεοῖσι δόσαν κλειτὰς ἑκατόμβας —
ὄφρα σφιν νῆάς τε θοὰς καὶ ληίδα πολλήν
ἐντὸς ἔχον ῥύοιτο· θεῶν δ' ἀFέκητι τέτυκτο
ἀθανάτων· τὸ καὶ οὔ τι πολὺν χρόνον ἔμπεδον ἦεν.
ὄφρα μὲν Ἕκτωρ ζωὸς ἔην καὶ μήνι' Ἀχιλλεύς

840 = Θ 40 848 = 267.
1[a] = Λ 605 5—6 = Η 449—50.

841 μεθήσω: αμελήσω Zen. 846 χλιαρῷ codd. dett.

Liber Μ a libro Λ eo differt, quod et moenibus castra Achivorum cincta et Sarpedonem Lycium Troianis opitulatum fingit; eundem hunc librum ab alio poeta atque librum nonum compositum esse, inde efficitur, quod versus huius libri Μ 106—7 perperam ab auctore legationis Ι 234—5 intellecti sunt. Magis possis dubitare, utrum hic liber primum carmen separatum effecerit, an inde ab initio cum libris ΝΞΟ in unius corporis societatem coierit. — Carminis principium hoc olim fuisse Koechlius coniecit: ὣς οἳ μὲν μάρναντο δέμας πυρὸς αἰθομένοιο Ἀργεῖοι καὶ Τρῶες κ. τ. λ., neque ii audiendi sunt, qui totum exordium (Μ 1—36) recens additum putant, quoniam hoc, si quod aliud, prooemium notam vetustatis et Homereae poesis prae se fert; sed mihi a deorum potius numine poeta carmen exorsus esse videtur in hunc fere modum: Ζεὺς ἄλλων ἀπάνευθε θεῶν μέγα κύδεϊ γαίεν | Ἴδης ἐν κορυφῇσι καθήμενος, οἳ δὲ μάχοντο vel Ζεὺς ἄλλους γε θεοὺς Fέρξας κατὰ δώματ' Ὀλύμπου | αὐτὸς ἄνευθε καθῆστ' ἀνὰ Γαργάρῳ, οἳ δὲ μάχοντο. v. 2 δὲ μάχοντο A: δ' ἐμαχ. CD Ambr. 5 ἀμφί τε Ambr. m. pr.

20

καὶ Πριάμοιο Fάνακτος ἀπόρθητος πόλις ἔπλεν,
τόφρα δὲ καὶ μέγα τεῖχος Ἀχαιῶν ἔμπεδον ἦεν.
αὐτὰρ ἐπεὶ κατὰ μὲν Τρώων θάνον ὅσσοι ἄριστοι,
πολλοὶ δ' Ἀργείων οἳ μὲν δάμεν οἳ δὲ λίποντο,
πέρθετο δὲ Πριάμοιο πόλις δεκάτῳ ἐνιαυτῷ,
Ἀργεῖοι δ' ἐν νηυσὶ φίλην ἐς πατρίδ' ἔβησαν,
δὴ τότε μητιόωντο Ποσειδάων καὶ Ἀπόλλων
τεῖχος ἀμαλδῦναι, ποταμῶν μένος εἰσαγαγόντες
ὅσσοι ἀπ' Ἰδαίων ὀρέων ἅλαδε προρέFουσιν,
Ῥῆσός θ' Ἑπτάπορός τε Καρησός τε Ῥοδίος τε
Γρήνικός τε καὶ Αἴσηπος δῖός τε Σκάμανδρος·
[καὶ Σιμόεις, ὅθι πολλὰ βοάγρια καὶ τρυφάλειαι
κάππεσον ἐν κονίῃσι καὶ ἡμιθέων γένος ἀνδρῶν·]
τῶν πάντων ὁμόσε στόματ' ἔτραπε Φοῖβος Ἀπόλλων,
ἐννῆμαρ δ' ἐς τεῖχος ἵει ῥόον· ὗε δ' ἄρα Ζεύς
συνεχές, ὄφρα κε θᾶσσον ἁλίπλοα τείχεα θείη.
αὐτὸς δ' Ἐννοσίγαιος ἔχων χείρεσσι τρίαιναν
ἡγεῖτ', ἐκ δ' ἄρα πάντα θεμείλια κύμασι πέμπεν
φιτρῶν καὶ λάων, τὰ θέσαν μογέοντες Ἀχαιοί,
λεῖα δ' ἐποίησεν παρ' ἀγάρροον Ἑλλήσποντον,
αὖτις δ' ἠιόνα μεγάλην ψαμάθοισι κάλυψεν,
τεῖχος ἀμαλδύνας· ποταμοὺς δ' ἔτρεψε νέεσθαι
κὰρ ῥόον, ᾗ περ πρόσθεν ἵεν καλλίρροον ὕδωρ.
ὣς ἄρ' ἔμελλον ὄπισθε Ποσειδάων καὶ Ἀπόλλων
θησέμεναι· τότε δ' ἀμφὶ μάχη ἐνοπή τε δεδήει

21 sq. cf. Hes. th. 341 sqq. 25[b] = ξ 457 29[a] = Φ 314
31 = Η 462.

14 δὲ λίποντο A: δ' ἐλιπ. CD Ambr. 16 ἐς πατρίδα γαῖαν ἔβησαν D 17 Ποσιδάων A et sic fere semper, quod Aristarchus propter lectionem Ποσιδήιον Β 506. ζ 266 probasse videtur 18 εἰσαγαγόντε exspectes 20—24 offensioni sunt recente usu nominis ἡμιθέων, eosdem tamen iam respicit Hesiodus theog. 340—5, unde unum Simoentem, ut qui in mare non ipse influat, interpolatum esse crediderim 20 Κάρησσος D 21 δῖος codd.: θεῖος Hesiodus l. l. 23 κονίῃ καὶ ἀρηιθόων Axt. coni. hom. 9 25 ἓν δ' ἦμαρ Callistratus — ἵει codd., quod eiectis versibus 20—24 in ἵεν corrigendum erit 26 συννεχὲς A: συνεχὲς rell. codd. Aristoph. Ar. 28 θεμέθλια χεῦε θύραζε Cornutus c. 22 30 γρ. ἐποίησαν schol. A 33 ἵεν CD et γρ. A: ἵῃ A ἵει Herodianus 34 ὣς ἤμελλεν Zen.

τεῖχος ἐύδμητον, κανάχιζε δὲ δούρατα πύργων
βαλλόμεν', Ἀργεῖοι δὲ Διὸς μάστιγι δαμέντες
νηυσὶν ἔπι γλαφυρῇσι ϜεϜελμένοι ἰσχανόωντο,
Ἕκτορα δειδιότες, κρατερὸν μήστωρα φόβοιο.
αὐτὰρ ὅ γ', ὡς τὸ πρόσθεν, ἐμάρνατο Ϝῖσος ἀϜέλλῃ.
ὡς δ' ὅτ' ἂν ἔν τε κύνεσσι καὶ ἀνδράσι θηρητῆρσιν
κάπριος ἠὲ λέων στρέφεται σθένεϊ βλεμεαίνων·
οἳ δέ τε πυργηδὸν σφέας αὐτοὺς ἀρτύναντες
ἀντίον ἵστανται, καὶ ἀκοντίζουσι θαμείας
αἰχμὰς ἐκ χειρῶν· τοῦ δ' οὔ ποτε κυδάλιμον κῆρ
ταρβεῖ οὐδὲ φοβεῖται, ἀγηνορίη δέ μιν ἔκτα·
ταρφέα τε στρέφεται στίχας ἀνδρῶν πειρητίζων·
ὅππῃ τ' ἰθύσῃ, τῇ Ϝείκουσι στίχες ἀνδρῶν·
ὣς Ἕκτωρ ἀν' ὅμιλον ἰὼν ἐϜελίσσεθ' ἑταίρων,
τάφρον ἐποτρύνων διαβαινέμεν, οὐδέ Ϝοι ἵπποι
τόλμων ὠκύποδες, μάλα δὲ χρεμέτιζον ἐπ' ἄκρῳ
χείλει ἐφεσταότες· ἀπὸ γὰρ δειδίσσετο τάφρος
εὐρεῖ', οὔτ' ἄρ' ὑπερθορέειν σχεδὸν οὔτε περῆσαι
ῥηιδίη· κρημνοὶ γὰρ ἐπηρεφέες περὶ πᾶσαν
ἕστασαν ἀμφοτέρωθεν, ὕπερθεν δὲ σκολόπεσσιν
ὀξέσιν ἠρήρει, τοὺς ἵστασαν υἷες Ἀχαιῶν
πυκνοὺς καὶ μεγάλους, δηΐων ἀνδρῶν ἀλεϜωρήν.
ἔνθ' οὔ κεν ῥέα ἵππος ἐύτροχον ἅρμα τιταίνων
ἐσβαίη, πεζοὶ δὲ μενοίνεον, εἰ τελέουσιν.
δὴ τότε Πουλυδάμας θρασὺν Ἕκτορα Ϝεῖπε παραστάς·
„Ἕκτορ τ' ἠδ' ἄλλοι Τρώων ἀγοὶ ἠδ' ἐπικούρων,

39^{b} = Z 97 42^{b} = Θ 337 43 = N 152 46^{a} = Φ 575 47^{b} = O 615 50^{b} = N 339 57^{b} = O 533 58^{b} = B 390 60 = M 210. N 725 61 = P 335.

38 ἐελμένοι AD ἐεργμένοι C 40 πρῶτον C — ἐμαίνετο Aristoph. 41 fort. ἠύτε δ' . . στρέφεται vel ὡς ὁπότ', cf. Curtius Verb. II 73 — γρ. θηρητῆρσι schol. A: θηρευτῇσι codd., cf. M 170 et Λ 325 44 ἀντίον Ar. 36 ἀγηνορίη ACD et Ar., alii ἀγηνορίῃ legebant 48 τῇ Ϝείκουσι Bekker: τῇ τ' εἴκουσι codd. 49 εἱλίσσεθ' Aelian nat. an. VI 6, ἐϜελίσσεδ' Cobet misc. crit. 277: ἑλλίσσεθ' AD ἑλίσσεθ' C — ἑταίρων Gerhard lect. Apoll. 224: ἑταίρους codd. 50 οὐδέ τῳ Weil Rev. de phil. IV 2, 124 52 γρ. χείλει ἑσταότες Eust. 53 γρ. οὐ γὰρ C 54 διὰ πᾶσαν Aristoph. 56 ἵστασαν Spitzner exc. V: ἕστασαν codd. Ar., cf. B 525. Σ 346. ϑ 435 58 ῥεῖ' ἵππος coni. Ahrens — γρ. ἐύξοον Eust. 59 καββαίη Zen. Aristoph. 61 γρ. ἐπίκουροι A.

ἀφραδέως διὰ τάφρον ἐλαύνομεν ὠκέας ἵππους.
ἡ δὲ μάλ' ἀργαλέη περάαν· σκόλοπες γὰρ ἐν αὐτῇ
ὀξέες ἑστᾶσιν, ποτὶ δ' αὐτοὺς τεῖχος Ἀχαιῶν.
ἔνθ' οὔ πως ἔστιν καταβήμεναι οὐδὲ μάχεσθαι
ἱππεῦσι· στεῖνος γάρ, ὅθι τρώσεσθαι ὀίω.
εἰ μὲν γὰρ τοὺς πάγχυ κακὰ φρονέων ἀλαπάζει
Ζεὺς ὑψιβρεμέτης, Τρώεσσι δὲ Ϝίετ' ἀρήγειν,
ἦ τ' ἂν ἔγωγ' ἐθέλοιμι καὶ αὐτίκα τοῦτο γενέσθαι,
νωνύμνους ἀπολέσθαι ἀπ' Ἄργεος ἐνθάδ' Ἀχαιούς·
εἰ δέ χ' ὑποστρέψωσι, παλίωξις δὲ γένηται
ἐκ νηῶν καὶ τάφρῳ ἐνιπλήξωμεν ὀρυκτῇ,
οὐκέτ' ἔπειτ' ὀίω οὐδ' ἄγγελον ἀπονέεσθαι
ἄψορρον προτὶ Ϝάστυ Ϝελιχθέντων ὑπ' Ἀχαιῶν.
ἀλλ' ἄγεθ', ὡς ἂν ἐγὼ Ϝείπω, πειθώμεθα πάντες.
ἵππους μὲν θεράποντες ἐρυκόντων ἐπὶ τάφρῳ,
αὐτοὶ δὲ πρυλέες σὺν τεύχεσι θωρηχθέντες
Ἕκτορι πάντες ἑπώμεθ' ἀολλέες· αὐτὰρ Ἀχαιοί
οὐ μενέουσ', εἰ δή σφιν ὀλέθρου πείρατ' ἐφῆπται.“
  ὣς φάτο Πουλυδάμας, Ϝάδε δ' Ἕκτορι μῦθος ἀπήμων,
αὐτίκα δ' ἐξ ὀχέων σὺν τεύχεσιν ἆλτο χαμᾶζε.
οὐδὲ μὲν ἄλλοι Τρῶες ἐφ' ἵππων ἠγερέθοντο,
ἀλλ' ἀπὸ πάντες ὄρουσαν, ἐπεὶ Ϝίδον Ἕκτορα δῖον.
ἡνιόχῳ μὲν ἔπειτα ἑῷ ἐπέτελλε Ϝέκαστος
ἵππους εὖ κατὰ κόσμον ἐρυκέμεν αὖθ' ἐπὶ τάφρῳ·
οἳ δὲ διαστάντες, σφέας αὐτοὺς ἀρτύναντες,
πένταχα κοσμηθέντες ἅμ' ἡγεμόνεσσιν ἕποντο.
οἳ μὲν ἅμ' Ἕκτορ' ἴσαν καὶ ἀμύμονι Πουλυδάμαντι,
οἳ πλεῖστοι καὶ ἄριστοι ἔσαν, μέμασαν δὲ μάλιστα
τεῖχος Ϝρηξάμενοι κοίλῃς ἐπὶ νηυσὶ μάχεσθαι.

70 = N 227. Ξ 70 72 cf. O 344 74^{a} = Π 376 75 = B 139 77 = Λ 49 79^{b} = H 402 80—1 = N 748—9 81 = Γ 29 84—5 = Λ 47—8 89 = 197.

62 διὰ: γρ. περὶ A — γρ. ἐλαύνετε μώνυχας Eust. 63 ἀν' αὐτὴν C 64 ποτὶ A: περὶ C προτὶ D 66 ἱππῆας Zen. Aristoph. 67 τοὺς Aristoph. teste Didymo, Ar. secundum schol. V: δὴ ACD 68 ἵετ', οὕτως πᾶσαι schol. A: βούλετ' ACD 69 et 70 parenthesi inclusit Franke 75 ἄγε τὼς Zen. 79 πεῖραρ Zen. 82—107 damnat Holm de aliquot Iliadis carm. p. 12 84 cf. Λ 47 87 ἕποντο: γρ. ἕκαστοι schol. A 90 τεῖχος τε ῥήξειν καὶ ἐνιπρήσειν πυρὶ νῆας (= M 198) Vrat.

καί σφιν Κεβριόνης τρίτος εἵπετο· πὰρ δ' ἄρ' ὄχεσφιν 20
ἄλλον Κεβριόναο χερείονα κάλλιπεν Ἕκτωρ.
τῶν δ' ἑτέρων Πάρις ἦρχε καὶ Ἀλκάθοος καὶ Ἀγήνωρ,
τῶν δὲ τρίτων Ἕλενος καὶ Δηίφοβος θεοϝειδής,
υἷε δύω Πριάμοιο· τρίτος δ' ἦν Ἄσιος ἥρως,
Ἄσιος Ὑρτακίδης, ὃν Ἀρίσβηθεν φέρον ἵπποι
αἴθωνες μεγάλοι, ποταμοῦ ἄπο Σελλήεντος.
τῶν δὲ τετάρτων ἦρχεν ἐὺς πάις Ἀγχίσαο
Αἰνείας, ἅμα τῷ γε δύω Ἀντήνορος υἷε,
Ἀρχέλοχός τ' Ἀκάμας τε, μάχης εὖ ϝειδότε πάσης.
Σαρπηδὼν δ' ἡγήσατ' ἀγακλειτῶν ἐπικούρων,
πρὸς δ' ἕλετο Γλαῦκον καὶ ἀρήιον Ἀστεροπαῖον·
οἳ γάρ ϝοι ϝείσαντο διακριδὸν εἶναι ἄριστοι
τῶν ἄλλων μετά γ' αὐτόν· ὃ δ' ἔπρεπε καὶ διὰ πάντων.
οἳ δ' ἐπεὶ ἀλλήλους ἄραρον τυκτῇσι βόεσσιν,
βάν ῥ' ἰθὺς Δαναῶν λελιημένοι, οὐδ' ἔτ' ἔφαντο
σχήσεσθ' ἀλλ' ἐν νηυσὶ μελαίνῃσιν πεσέεσθαι.
ἔνθ' ἄλλοι Τρῶες τηλεκλειτοί τ' ἐπίκουροι
βουλῇ Πουλυδάμαντος ἀμωμήτοιο πίθοντο·
ἀλλ' οὐχ Ὑρτακίδης ἔθελ' Ἄσιος, ὄρχαμος ἀνδρῶν,
αὖθι λιπεῖν ἵππους τε καὶ ἡνίοχον θεράποντα,
ἀλλὰ σὺν αὐτοῖσιν πέλασεν νήεσσι θοῇσιν,
νήπιος, οὐδ' ἄρ' ἔμελλε κακὰς ὑπὸ κῆρας ἀλύξας,
ἵπποισιν καὶ ὄχεσφιν ἀγαλλόμενος παρὰ νηῶν
ἂψ ἀπονοστήσειν προτὶ Ἴλιον ἠνεμόεσσαν·
πρόσθεν γάρ μιν μοῖρα δυσώνυμος ἀμφεκάλυψεν
ἔγχεϊ Ἰδομενῆος ἀγαυοῦ Δευκαλίδαο.
εἵσατο γὰρ νηῶν ἐπ' ἀριστερά, τῇ περ' Ἀχαιοί
ἐκ πεδίου νίσσοντο σὺν ἵπποισιν καὶ ὄχεσφιν.
τῇ ῥ' ἵππους τε καὶ ἅρμα διήλασεν, οὐδὲ πύλῃσιν
εὗρ' ἐπικεκλιμένας σανίδας καὶ μακρὸν ὀχῆα,

96—7 = Β 838—9 99—100 = Β 822—3 103b = Ο 108 104a = Β 674 106 = Π 552 107 = Ι 235 115 = Θ 499 119b = Δ 297.

95 δύο CD 96 ὃν: τὸν C 106 οὐδέ τ' codd. 107 cf. prol. p. 87 112 πελάσαι Naber quaest. hom. 93 113—7 damnat Köchly, cf. prol. p. 64 sq. 116 δυσώνυμον A 118 τῇ περ usque 124 ἔχε, 127—136, 141—153, 162—174, 175—181, in suspicionem vocat Lachmann Betr. 46 119 νίσοντο D, cf. La Roche Hom. Text. 316.

ἀλλ' ἀναπεπταμένας ἔχον ἀνέρες, εἴ τιν' ἑταίρων 20
ἐκ πολέμου φεύγοντα σαώσειαν μετὰ νῆας.
τῇ ῥ' ἰθὺς φρονέων ἵππους ἔχε, τοὶ δ' ἅμ' ἕποντο
ὀξέα κεκλήγοντες· ἔφαντο γὰρ οὐκέτ' Ἀχαιούς
σχήσεσθ' ἀλλ' ἐν νηυσὶ μελαίνῃσιν πεσέεσθαι,
νήπιοι, ἐν δὲ πύλῃσι δύ' ἀνέρας εὗρον ἀρίστους,
υἷας ὑπερθύμους Λαπιθάων αἰχμητάων,
τὸν μὲν Πειριθόου υἷα κρατερὸν Πολυποίτην,
τὸν δὲ Λεοντῆα βροτολοιγῷ ϝῖσον Ἄρηι.
τὼ μὲν ἄρα προπάροιθε πυλάων ὑψηλάων
ἕστασαν ὡς ὅτε τε δρύες οὔρεσιν ὑψικάρηνοι,
αἵ τ' ἄνεμον μίμνουσι καὶ ὑετὸν ἤματα πάντα,
ῥίζῃσιν μεγάλῃσι διηνεκέεσσ' ἀραρυῖαι·
ὣς ἄρα τὼ χείρεσσι πεποιθότες ἠδὲ βίηφι
μίμνον ἐπερχόμενον μέγαν Ἄσιον, οὐδὲ φέβοντο.
οἳ δ' ἰθὺς πρὸς τεῖχος ἐύδμητον, βόας αὔας
ὑψόσ' ἀνασχόμενοι, ἔκιον μεγάλῳ ἀλαλητῷ
Ἄσιον ἀμφὶ ϝάνακτα καὶ Ἰαμενὸν καὶ Ὀρέστην
Ἀσιάδην τ' Ἀδάμαντα Θόωνά τε Οἰνόμαόν τε.
οἳ δ' ἦ τοι τῆος μὲν ἐυκνήμιδας Ἀχαιούς
ὄρνυον ἔνδον ἐόντες ἀμύνεσθαι περὶ νηῶν·
αὐτὰρ ἐπεὶ δὴ τεῖχος ἐπεσσυμένους ἐνόησαν
Τρῶας, ἀτὰρ Δαναῶν γένετο ϝιαχή τε φόβος τε,
ἐκ δὲ τὼ ἀίξαντε πυλάων πρόσθε μαχέσθην,
ἀγροτέροισι σύεσσι ϝεϝοικότε, τώ τ' ἐν ὄρεσσιν
ἀνδρῶν ἠδὲ κυνῶν δέχαται κολοσυρτὸν ἰόντα,
δοχμώ τ' ἀίσσοντε περὶ σφίσι ϝάγνυτον ὕλην,
πρυμνὴν ἐκτάμνοντες, ὑπαὶ δέ τε κόμπος ὀδόντων

122 cf. Φ 531 125a = Β 222 130b = Λ 295 143—4 = Ο 395—6 144b = Δ 456 149—50 = Λ 417—8.

125 κεκλήγοντες ACD Herodianus: κεκληγῶτες Bekker, cf. Π 430. Ρ 756. 759. ξ 30; illud possis dubitare, an etiam κεκληγὼς in κεκλήγων corrigi debeat 127 ἀνέρε εὗρον ἀρίστω Zen. Aristoph. 128 υἷε ὑπερθύμω Zen. Aristoph. 130 τινὲς ἐπάγουσιν· υἱὸν ὑπερθύμοιο Κορωνοῦ Καινεΐδαο (= Β 746) Eust. 131—40 vel 141—153 damnasse nonnullos refert Porphyrius 138 κιέτην Zen. Aristoph. 141 τῆος Nauck: εἷως ACD, cf. Ο 277 — ἐυκνήμιδες Ἀχαιοί C man. sec. 142 ὄρνυον AD Ambr.: ὤρνυον C — ἐόντας Ambr. 147 δέχεται Ambr. 149 ἐκτάμνοντε C.

γίνεται, εἷς ὃ κέ τίς τε βαλὼν ἐκ θυμὸν ἕληται. **20**
ὣς τῶν κόμπει χαλκὸς ἐπὶ στήθεσσι φαεινός
ἄντην βαλλομένων· μάλα γὰρ κρατερῶς ἐμάχοντο,
λαοῖσιν καθύπερθε πεποιθότες ἠδὲ βίηφι.
οἳ δ' ἄρα χερμαδίοισιν ἐυδμήτων ἀπὸ πύργων
βάλλον, ἀμυνόμενοι σφῶν τ' αὐτῶν καὶ κλισιάων
νηῶν τ' ὠκυπόρων. νιφάδες δ' ὣς πῖπτον ἔραζε,
ἅς τ' ἄνεμος ζαϝής, νέφεα σκιόεντα δονήσας,
ταρφείας κατέχευεν ἐπὶ χθονὶ πουλυβοτείρῃ.
ὣς τῶν ἐκ χειρῶν βέλεα ῥέϝον, ἠμὲν Ἀχαιῶν
ἠδὲ καὶ ἐκ Τρώων· κόρυθες δ' ἀμφ' αὖον ἀύτευν
βαλλόμεναι μυλάκεσσι καὶ ἀσπίδες ὀμφαλόεσσαι.
δή ῥα τότ' ᾤμωξεν καὶ ϝὼ πεπλήγετο μηρώ
Ἄσιος Ὑρτακίδης, καὶ ἀλαστήσας ϝέπος ηὔδα·
„Ζεῦ πάτερ, ἦ ῥά νυ καὶ σὺ φιλοψευδὴς ἐτέτυξο
πάγχυ μάλ'· οὐ γὰρ ἔγωγ' ἐφάμην ἥρωας Ἀχαιοὺς
σχήσειν ἡμέτερόν γε μένος καὶ χεῖρας ἀάπτους.
οἳ δ', ὥς τε σφῆκες μέσον αἰόλοι ἠὲ μέλισσαι
ϝοικία ποιήσονται ὁδῷ ἔπι παιπαλοέσσῃ,
οὐδ' ἀπολείπουσιν κοῖλον δόμον, ἀλλὰ μένοντες
ἄνδρας θηρητῆρας ἀμύνονται περὶ τέκνων,
ὣς οἵδ' οὐκ ἐθέλουσι πυλάων καὶ δύ' ἐόντε
χάσσασθαι πρίν γ' ἠὲ κατακτάμεν ἠὲ ϝαλῶναι."
    ὣς ἔφατ', οὐδὲ Διὸς πεῖθε φρένα ταῦτ' ἀγορεύων·
Ἕκτορι γάρ ϝοι θυμὸς ἐβούλετο κῦδος ὀρέξαι.
ἄλλοι δ' ἀμφ' ἄλλῃσι μάχην ἐμάχοντο πύλῃσιν·
ἀργαλέον δέ με ταῦτα θεὸν ὣς πάντ' ἀγορεῦσαι·
πάντῃ γὰρ περὶ τεῖχος ὀρώρει θεσπιδαὲς πῦρ
λάινον. Ἀργεῖοι δέ, καὶ ἀχνύμενοί περ, ἀνάγκῃ

150^b = E 317 154^b = Π 700. Χ 195 158^b = Γ 89   162 = ν 198. Ο 397 166^b = Λ 169   172 = Ο 557   174 = Ο 596   175 cf. Ο 414.

150 *γίγνεται* Ambr.   151 fort. *κόμπεε*, at vide prol. p. 121 — *στήθεσφι* D   153 *λάεσσιν* Zen.   159—161 sollicitat Duentzer   160 γρ. *ἀύτεον* Eust.: *ἀύτευν* ACD, cf. prol. § 112   161 *βαλλόμεναι* ACD Zen.: *βαλλομένων* Ar. et γρ. A   162—181 damnat Benicken Studien p. 362   162 *τε καὶ ὣ* codd.   168 *ποιήσονται* C: *ποιήσωνται* AD, cf. prol. p. 114   171 *οἵ γ'*: *οἵδ'* D — *ἐόντες* D   175—180 om. Zen., damnarunt Aristophanes et Ar.   176 γρ. *ἀγορεύσειν* A   178 *λάινον*: fort. *δήιον*.

νηῶν ἠμύνοντο. θεοὶ δ' ἀκαχήατο θυμόν **20**
πάντες, ὅσοι Δαναοῖσι μάχης ἐπιτάρροθοι ἦσαν.
σὺν δ' ἔβαλον Λαπίθαι πόλεμον καὶ δηιοτῆτα.
    ἔνθ' αὖ Πειριθόου υἱὸς κρατερὸς Πολυποίτης
δουρὶ βάλεν Δάμασον κυνέης διὰ χαλκοπαρῄου·
οὐδ' ἄρα χαλκείη κόρυς ἔσχεθεν, ἀλλὰ διαπρό
αἰχμὴ χαλκείη ϝρῆξ' ὀστέον, ἐγκέφαλος δέ
ἔνδον ἅπας πεπάλακτο· δάμασσε δέ μιν μεμαῶτα.
αὐτὰρ ἔπειτα Πύλωνα καὶ Ὄρμενον ἐξενάριξεν.
υἱὸν δ' Ἀντιμάχοιο Λεοντεὺς ὄζος Ἄρηος
Ἱππόμαχον βάλε δουρί, κατὰ ζωστῆρα τυχήσας.
αὖτις δ' ἐκ κολεοῖο ϝερυσσάμενος ξίφος ὀξύ
Ἀντιφάτην μὲν πρῶτον, ἐπαΐξας δι' ὁμίλου,
πλῆξ' αὐτοσχεδίην· ὃ δ' ἄρ' ὕπτιος οὔδει ἐρείσθη·
αὐτὰρ ἔπειτα Μένωνα καὶ Ἰαμενὸν καὶ Ὀρέστην
πάντας ἐπασσυτέρους πέλασε χθονὶ πουλυβοτείρῃ.
    ὄφρ' οἳ τοὺς ἐνάριζον ἀπ' ἔντεα μαρμαίροντα,
τόφρ' οἳ Πουλυδάμαντι καὶ Ἕκτορι κοῦροι ἕποντο,
οἳ πλεῖστοι καὶ ἄριστοι ἔσαν, μέμασαν δὲ μάλιστα
τεῖχός τε ϝρήξειν καὶ ἐνιπρήσειν πυρὶ νῆας,
οἵ ῥ' ἔτι μερμήριζον ἐφεσταότες παρὰ τάφρῳ.
ὄρνις γάρ σφιν ἐπῆλθε περησέμεναι μεμαῶσιν,
αἰετὸς ὑψιπέτης ἐπ' ἀριστερὰ λαὸν ἐϝέργων,
φοινήεντα δράκοντα φέρων ὀνύχεσσι πέλωρον
ζωόν, ἔτ' ἀσπαίροντα. καὶ οὔ πω λήθετο χάρμης·
κόψε γὰρ αὐτὸν ἔχοντα κατὰ στῆθος παρὰ δειρήν,
ἰδνωθεὶς ὀπίσω. ὃ δ' ἀπὸ ϝέθεν ἧκε χαμᾶζε
ἀλγήσας ὀδύνῃσι, μέσῳ δ' ἐνὶ κάββαλ' ὁμίλῳ,
αὐτὸς δὲ κλάγξας πέτετο πνοιῇς ἀνέμοιο.
Τρῶες δ' ἐρρίγησαν, ὅπως ϝίδον αἰόλον ὄφιν

181^b = Η 29   183—6 = Υ 397—400   185—6 = Λ 97—8 190^b = Ξ 496. Υ 284. Φ 116 191^b = Ρ 293   192 = Ρ 294 et Η 145   194 = Θ 277   195 = Ο 343   197 = 89   205 = ϑ 375 et Ρ 299.

179 *ἀκαχήατο* codd. dett.: *ἀκαχείατο* ACD — γρ. *θυμῷ* schol. A   185 *χαλκείη* ACD: *ἱεμένη* Townl.   187 *Ὅρμενον* C   193 γρ. *Ἱαμενὸν* schol. A   197 om. A in textu   198 *ῥῆξαι* et *ἐνιπρῆσαι* D   199 *τάφρον* D   206 *κάμβαλ'* C   208 *ἄλλοι ὄπφιν μετέγραψαν* Eust., *ὄφιν αἴολον εἶδον* dici potuisse arbitratur Demetrius de interpr. c. 205.

κείμενον ἐν μέσσοισι, Διὸς τέρας αἰγιόχοιο.
δὴ τότε Πουλυδάμας θρασὺν Ἕκτορα ϝεῖπε παραστάς·
„Ἕκτορ, ἀεὶ μέν πώς μοι ἐπιπλήσσεις ἀγορῇσιν
ἐσθλὰ φραζομένῳ, ἐπεὶ οὐδὲ μὲν οὐδὲ ϝέϝοικεν
δῆμον ἐόντα παρὲξ ἀγορευέμεν, οὔτ᾽ ἐνὶ βουλῇ
οὔτε ποτ᾽ ἐν πολέμῳ, σὸν δὲ κράτος αἰὲν ἀϝέξειν·
νῦν αὖτ᾽ ἐκϝερέω ὥς μοι δοκεῖ εἶναι ἄριστα.
μὴ ἴομεν Δαναοῖσι μαχησόμενοι περὶ νηῶν.
ὧδε γὰρ ἐκτελέεσθαι ὀίομαι, εἰ ἐτεόν γε
Τρωσὶν ὅδ᾽ ὄρνις ἐπῆλθε περησέμεναι μεμαῶσιν,
αἰετὸς ὑψιπέτης ἐπ᾽ ἀριστερὰ λαὸν ἐϝέργων,
φοινήεντα δράκοντα φέρων ὀνύχεσσι πέλωρον
ζωόν· ἄφαρ δ᾽ ἀφέηκε, πάρος φίλα ϝοικί᾽ ἱκέσθαι,
οὐδ᾽ ἐτέλεσσε φέρων δόμεναι τεκέεσσιν ἑοῖσιν.
ὣς ἡμεῖς, εἴ πέρ τε πύλας καὶ τεῖχος Ἀχαιῶν
ϝρηξόμεθα σθένεϊ μεγάλῳ, ϝείξωσι δ᾽ Ἀχαιοί,
οὐ κόσμῳ παρὰ ναῦφιν ἐλευσόμεθ᾽ αὐτὰ κέλευθα·
πολλοὺς γὰρ Τρώων καταλείψομεν, οὕς κεν Ἀχαιοί
χαλκῷ δῃώσωσιν ἀμυνόμενοι περὶ νηῶν.
ὧδέ χ᾽ ὑποκρίναιτο θεοπρόπος, ὃς σάφα θυμῷ
ϝειδείη τεράων καί ϝοι πειθοίατο λαοί.“
τὸν δ᾽ ἄρ᾽ ὑπόδρα ϝιδὼν προσέφη κορυθαίολος Ἕκτωρ·
„Πουλύδαμαν, σὺ μὲν οὐκέτ᾽ ἐμοὶ φίλα ταῦτ᾽ ἀγορεύεις·
ϝοῖσθα καὶ ἄλλον μῦθον ἀμείνονα τοῦδε νοῆσαι.
εἰ δ᾽ ἐτεὸν δὴ τοῦτον ἀπὸ σπουδῆς ἀγορεύεις,
ἐξ ἄρα δή τοι ἔπειτα θεοὶ φρένας ὤλεσαν αὐτοί,
ὃς κέλεαι Ζηνὸς μὲν ἐριγδούποιο λαθέσθαι
βουλέων, ἅς τέ μοι αὐτὸς ὑπέσχετο καὶ κατένευσεν·
τύνῃ δ᾽ οἰωνοῖσι τανυπτερύγεσσι κελεύεις

209^b = *E* 742   210 = 60 212^b = φ 319 213^b = *B* 202
215 = *I* 103   218—21 = 200—3 229^b = Ξ 93   230—1 =
Σ 284—5   231—4 = *H* 357—360 236^b = *B* 112.

212 *δήμον ἐόντα* Herwerden in Herm. XVI 358   214 γρ. *δὲ κλέος* A
215 γρ. *ἄριστον* Eust.   218 *ἐπῆλθε* ACD: *ἦλθε* Ar. coniectura, ni fallor; at cf. v. 200   219 om. C, in marg. add. AD   224 *εἴξουσι* C
227 *δῃώσωσιν* D: *δηιόσωσιν* C *δῃώσουσι* A   229 *πεπιθοίατο* Ambr.
230 *τὸν δ᾽ ἠμείβετ᾽ ἔπειτα μέγας* Zen.   231 *Πουλυδάμαν* Zen. et Chamaeleo, *Πουλυδάμα* codd. Ar.   233 *δ᾽* om. Ambr.

πείθεσθαι, τῶν οὔ τι μετατρέπομ᾽ οὐδ᾽ ἀλεγίζω,
εἴτ᾽ ἐπὶ δεξί᾽ ἴωσι πρὸς ἠῶ τ᾽ ἠέλιόν τε,
εἴτ᾽ ἐπ᾽ ἀριστερὰ τοί γε ποτὶ ζόφον ἠερόεντα.
ἡμεῖς δὲ μεγάλοιο Διὸς πειθώμεθα βουλῇ,
ὃς πᾶσι θνητοῖσι καὶ ἀθανάτοισι ϝανάσσει.
εἷς οἰωνὸς ἄριστος, ἀμύνεσθαι περὶ πάτρης.
τίπτε σὺ δείδοικας πόλεμον καὶ δηιοτῆτα;
εἴ περ γάρ τ᾽ ἄλλοι γε περικτεινώμεθα πάντες
νηυσὶν ἐπ᾽ Ἀργείων, σοὶ δ᾽ οὐ δϝέος ἔστ᾽ ἀπολέσθαι·
οὐ γάρ τοι κραδίη μενεδήιος οὐδὲ μαχήμων.
εἰ δὲ σὺ δηιοτῆτος ἀφέξεαι, ἠέ τιν᾽ ἄλλον
παρφάμενος ϝεπέεσσιν ἀποτρέψεις πολέμοιο,
αὐτίκ᾽ ἐμῷ ὑπὸ δουρὶ τυπεὶς ἀπὸ θυμὸν ὀλέσσεις.“
ὣς ἄρα φωνήσας ἡγήσατο, τοὶ δ᾽ ἅμ᾽ ἕποντο
ϝηχῇ θεσπεσίῃ. ἐπὶ δὲ Ζεὺς τερπικέραυνος
ὦρσεν ἀπ᾽ Ἰδαίων ὀρέων ἀνέμοιο θύελλαν,
ἥ ῥ᾽ ἰθὺς νηῶν κονίην φέρεν· αὐτὰρ Ἀχαιῶν
θέλγε νόον, Τρωσὶν δὲ καὶ Ἕκτορι κῦδος ὄπαζεν.
τοῦ περ δὴ τεράεσσι πεποιθότες ἠδὲ βίηφι
ϝρήγνυσθαι μέγα τεῖχος Ἀχαιῶν πειρήτιζον.
κρόσσας μὲν πύργων ϝέρυον, καὶ ἔρειπον ἐπάλξις,
στήλας τε προβλῆτας ἐμόχλεον, ἃς ἄρ᾽ Ἀχαιοί
πρώτας ἐν γαίῃ θέσαν ἔμμεναι ἔχματα πύργων·
τὰς οἵ γ᾽ αὐέρυον, ϝέλποντο δὲ τεῖχος Ἀχαιῶν
ϝρήξειν. οὐδέ νύ πω Δαναοὶ χάζοντο κελεύθου,
ἀλλ᾽ οἵ γε ϝρινοῖσι βοῶν φράξαντες ἐπάλξις
βάλλον ἀπ᾽ αὐτάων δεΐους ὑπὸ τεῖχος ἰόντας.
ἀμφοτέρω δ᾽ Αἴαντε κελευτιόωντ᾽ ἐπὶ πύργων
πάντοσε φοιτήτην, μένος ὀτρύνοντες Ἀχαιῶν.
ἄλλον μειλιχίοις, ἄλλον στερεοῖσι ϝέπεσσιν

238 = *A* 160 240^b = ν 241   250 = Λ 433   251—2 = *N* 833—4
255^b = *O* 327. Π 730.

239 *ἠῶ* codd.   244—50 damnavit Bekker   246 *ἐπ᾽*: *ὑπ᾽* Zen.
248 *ἠέ*: *εἴ τέ* C   249 *ἀποστρέψεις* CD   258 *ἔριπον* AD
258. 263. 308. 375 *ἐπάλξις* Bekker: *ἐπάλξεις* codd., cf. prol. § 86
266 γρ. *φοιτείτην* Eust., cf. prol. § 89 — post *Ἀχαιῶν* virgulam posuit Hentze, ipse vv. 266 et 267 deleverim   267 *στερεοῖς ἐπέεσσι* codd., cf. prol. § 85.

νείκεον, ὅν τινα πάγχυ μάχης μεθιέντα Ϝίδοιεν·
„ὦ φίλοι, Ἀργείων ὅς τ᾽ ἔξοχος ὅς τε μεσήεις
ὅς τε χερειότερος, ἐπεὶ οὔ πω πάντες ὁμοῖοι
ἀνέρες ἐν πολέμῳ, νῦν ἔπλετο Ϝέργον ἅπασιν·
καὶ δ᾽ αὐτοὶ τόδε που γινώσκετε. μή τις ὀπίσσω
τετράφθω προτὶ νῆας ὁμοκλητῆρος ἀκούσας,
ἀλλὰ πρόσω Ϝίεσθε καὶ ἀλλήλοισι κέλεσθε,
αἴ κε Ζεὺς δῴῃσιν Ὀλύμπιος ἀστεροπητής
νεῖκος ἀπωσαμένους δηΐους προτὶ Ϝάστυ δίεσθαι.“
ὣς τώ γε προβοῶντε μάχην ὤτρυνον Ἀχαιῶν.
τῶν δ᾽, ὥς τε νιφάδες χιόνος πίπτωσι θαμεῖαι
ἤματι χειμερίῳ, ὅτε τ᾽ ὤρετο μητίετα Ζεύς
νιφέμεν, ἀνθρώποισι πιφαυσκόμενος τὰ Ϝὰ κῆλα·
κοιμήσας δ᾽ ἀνέμους χέϜει ἔμπεδον, ὄφρα καλύψῃ
ὑψηλῶν ὀρέων κορυφὰς καὶ πρώονας ἄκρους
καὶ πεδία λωτεῦντα καὶ ἀνδρῶν πίονα Ϝέργα,
καί τ᾽ ἐφ᾽ ἁλὸς πολιῆς κέχυται λιμέσιν τε καὶ ἀκτῇ,
κῦμα δέ μιν προσπλάζον ἐρύκεται· ἄλλα τε πάντα
εἴλυται καθύπερθ᾽, ὅτ᾽ ἐπιβρίσῃ Διὸς ὄμβρος·
ὣς τῶν ἀμφοτέρωσε λίθοι πωτῶντο θαμεῖαι,
αἳ μὲν ἄρ᾽ ἐς Τρῶας, αἳ δ᾽ ἐκ Τρώων ἐς Ἀχαιούς,
βαλλομένων· τὸ δὲ τεῖχος ὕπερ πᾶν δοῦπος ὀρώρει.
οὐδ᾽ ἄν πω τότε γε Τρῶες καὶ φαίδιμος Ἕκτωρ
τείχεος ἐϜρήξαντο πύλας καὶ μακρὸν ὀχῆα,
εἰ μὴ ἄρ᾽ υἱὸν ἑὸν Σαρπηδόνα μητίετα Ζεύς

268^{b} = Δ 516 273^{b} = Ψ 452 275^{b} = Α 580 282^{b} = Θ 557
286^{b} = Ε 91.

273 προτὶ DS: ποτὶ AC — ἀκούσας A: ἀκούων CDS et γρ. A 274 πρόσω S: πρόσσω ACD, cf. L. Meyer in Bezz. Beitr. I 306 275 κεν D — δῴησιν AD: δώησιν C δώησιν S 276 νῖκος C Ar. 277 γρ. προβάοντε schol. A — ὤτρυναν D 278 πίπτουσι D 281—6 sollicitavit Friedländer Beitr. II 74 281 κοιμίσας C — ἔμπεδον: ἄσπετον ed. Massil. 283 λωτεῦντα ACD: λωτοῦντα Ar. et ed. Massil., πεδί᾽ ἀνθεμόεντα coni. Menrad 284 ἀκτῇ scripsi: ἀκταῖς codd., cf. prol. § 85 285 ἄλλα δὲ Heyne 286 εἰλύαται CS et γρ. A — ἐπιβρίσει C 287 ἀμφοτέρωθε Eust. — fort. ποτέοντο, cf. Β 315 et 462 289 βαλλόντων coni. Köchly 290—429 interpolatos esse statuerunt Nitzsch, Sagenp. p. 282 et Giseke, Hom. Forsch. p 237; eosdem ita tuitus est, ut 290—1 eiciendos et 292 δὴ τότ᾽ ἄρ᾽ scribendum censeret Benicken Z. f. ö. G. XXX 493.

ὦρσεν ἐπ᾽ Ἀργείοισι, λέονθ᾽ ὣς βουσὶ Ϝέλιξιν.
αὐτίκα δ᾽ ἀσπίδα μὲν πρόσθ᾽ ἔσχετο πάντοσ᾽ ἐϜίσην
καλὴν χαλκείην ἐξήλατον, ἣν ἄρα χαλκεύς
ἤλασεν, ἔντοσθεν δὲ βοείας ῥάψε θαμείας
χρυσέῃσιν ῥάβδοισι διηνεκέσιν περὶ κύκλον.
τὴν ἄρ᾽ ὅ γε πρόσθε σχόμενος, δύο δοῦρε τινάσσων,
βῆ ῥ᾽ ἴμεν ὥς τε λέων ὀρεσίτροφος, ὅς τ᾽ ἐπιδευής
δηρὸν ἔῃ κρεάων, κέλεται δέ Ϝε θυμὸς ἀγήνωρ
μήλων πειρήσοντα καὶ ἐς πυκινὸν δόμον ἐλθεῖν·
εἴ περ γάρ χ᾽ εὕρῃσι παρ᾽ αὐτόφι βώτορας ἄνδρας
σὺν κυσὶ καὶ δούρεσσι φυλάσσοντας περὶ μῆλα,
οὔ ῥά τ᾽ ἀπείρητος μέμονε σταθμοῖο δίεσθαι,
ἀλλ᾽ ὅ γ᾽ ἄρ᾽ ἢ ἥρπαξε μετάλμενος ἠὲ καὶ αὐτός
ἔβλητ᾽ ἐν πρώτοισι θοῆς ἀπὸ χειρὸς ἄκοντι.
ὥς ῥα τότ᾽ ἀντίθεον Σαρπηδόνα θυμὸς ἀνῆκεν
τεῖχος ἐπαΐξαι διά τε Ϝρήξασθαι ἐπάλξις.
αὐτίκα δὲ Γλαῦκον προσέφη, παῖδ᾽ Ἱππολόχοιο·
„Γλαῦκε, τίη δὴ νῶι τετιμήμεσθα μάλιστα
ἕδρῃ τε κρέασίν τε ἰδὲ πλείοισι δέπασσιν
ἐν Λυκίῃ, πάντες δὲ θεοὺς ὣς εἰσορόωσιν;
καὶ τέμενος νεμόμεσθα μέγα Ξάνθοιο παρ᾽ ὄχθας,
καλὸν φυταλιῆς καὶ ἀρούρης πυροφόροιο.
τῷ νῦν χρὴ Λυκίοισι μέτα πρώτοισιν ἐόντας
ἑστάμεν ἠδὲ μάχης καυστειρῆς ἀντιβολῆσαι,
ὄφρα τις ὧδ᾽ εἴπῃ Λυκίων πύκα θωρηκτάων·
‚οὐ μὰν ἀκλεϜέες Λυκίην κάτα κοιρανέουσιν
ἡμέτεροι βασιλῆες, ἔδουσί τε πίονα μῆλα
Ϝοῖνόν τ᾽ ἔξαιτον μελιϜηδέα· ἀλλ᾽ ἄρα καὶ Ϝίς
ἐσθλή, ἐπεὶ Λυκίοισι μέτα πρώτοισι μάχονται.‘

294 = Φ 581. Ε 300   299 = ζ 130   300—1 = ζ 133—4
306 = Λ 675   311 = Θ 162   314 = Ζ 195   315—6 = Δ 341—2.

294 πρόσθεν σχέτο ex L recepit Nauck 295 ἐξήλατον Ar. 296 ἐξέλασ᾽ Zen. 297 χρυσέῃσιν Nauck: χρυσείῃς codd. 300 κρειῶν codd. 301 γρ. ἐς A: εἰς ACD 302 παραυτόφι D παραυτόθι Bekker 305 ἥρπαζε D 309 et 387 πάιν coni. Nauck 310 δὴ om. A δὲ S 311 πλείοις δεπάεσσιν codd., cf. Δ 3 314 πυρροφόροιο C 315 ἐόντε coni. Nauck 316 καυστηρῆς D 317 ὣς Ϝείπῃ Hoffmann quaest. hom. II 101 318 ἀκληεῖς ADS ἀκλεεῖς C ἀκλέες Ar. — κοιρανέουσαν S 319 τε om. S

ὦ πέπον, εἰ μὲν γὰρ πόλεμον περὶ τόνδε φυγόντε 20
αἰεὶ δὴ μέλλοιμεν ἀγήρω τ' ἀθανάτω τε
ἔσσεσθ', οὔτε κεν αὐτὸς ἐνὶ πρώτοισι μαχοίμην
οὔτε κε σὲ στέλλοιμι μάχην ἐς κυδιάνειραν·
νῦν δ' — ἔμπης γὰρ κῆρες ἐφεστᾶσιν θανάτοιο
μυρίαι, ἃς οὐκ ἔστι φυγεῖν βροτὸν οὐδ' ὑπαλύξαι —
ἴομεν, ἠέ τῳ εὖχος ὀρέξομεν ἠέ τις ἡμῖν."
ὣς ἔφατ' οὐδὲ Γλαῦκος ἀπετράπετ' οὐδ' ἀπίθησεν·
τὼ δ' ἰθὺς βήτην Λυκίων μέγα ϝέθνος ἄγοντε.
τοὺς δὲ ϝιδὼν ῥίγησ' υἱὸς Πετεῶο Μενεσθεύς·
τοῦ γὰρ δὴ πρὸς πύργον ἴσαν κακότητα φέροντες.
πάπτηνεν δ' ἀνὰ τεῖχος Ἀχαιῶν, εἴ τιν' ἴδοιτο
ἡγεμόνων, ὅς τίς ϝοι ἀρὴν ἑτάροισιν ἀμύναι·
ἐς δ' ἐνόησ' Αἴαντε δύω, πολέμου ἀκορήτω,
[ἑσταότας, Τεῦκρόν τε νέον κλισίηθεν ἰόντα,]
ἐγγύθεν. ἀλλ' οὔ πώς ϝοι ἔην βώσαντι γεγώνειν·
τόσσος γάρ κτύπος ἦεν, ἀυτὴ δ' οὐρανὸν ἷκεν.
βαλλομένων σακέων τε καὶ ἱπποκόμων τρυφαλειῶν
καὶ πυλέων· πᾶσαι γὰρ ἐπῴχατο, τοὶ δὲ κατ' αὐτάς
ἱστάμενοι πειρῶντο βίῃ ϝρήξαντες ἐσελθεῖν.
αἶψα δ' ἐπ' Αἴαντε προΐει κήρυκα Θοώτην·
„ἔρχεο, δῖε Θοῶτα, θέϝων Αἴαντε κάλεσσον,
ἀμφοτέρω μὲν μᾶλλον· ὃ γάρ κ' ὄχ' ἄριστον ἁπάντων
εἴη, ἐπεὶ τάχα τῇδε τετεύξεται αἰπὺς ὄλεθρος.
ὧδε γὰρ ἔβρισαν Λυκίων ἀγοί, οἳ τὸ πάρος περ
ζαχρηεῖς τελέθουσι κατὰ κρατερὰς ὑσμίνας.
εἰ δέ σφιν καὶ κεῖθι πόνος καὶ νεῖκος ὄρωρεν,

325ᵇ = Δ 225   328 = Ν 327   331ᵃ = Ε 596   334ᵇ = Π 512   338ᵇ = Β 153.

322 φυγόντες DS   325 μάχην ἀνὰ C   328 τινὲς ὑποτιθέασι στίχον 'δώσει ἀποκτάμενος κλυτὰ τεύχεα καὶ δόρυ μακρόν' schol. A   329 ἐπετράπετο C   330 ἄγοντες alios scripsisse arguit schol. A   331 ῥίγησεν C ῥίγησ' A   333 τεῖχος Bekker: πύργον codd., εἴ τιν' ὁρῷτο Heyne   336 post insertum librum octavum additus esse videtur, v. prol. p. 65   337 γεγώνειν Ptolem. Asc.: γεγωνεῖν Ar., cf. prol. p. 129   340—1 damnat Holm   340 πᾶσαι A: πάσας CDS — ἐπῴχατο A Ar.: ἐπῴχετο CDS Zen. ἐπώχατο Spitzner   342 et 343 Αἴαντε S Zen.: Αἴαντα ACD   347 et 360 fort. ζαχραϝέες   348 κἀκεῖσε Zen.

ἀλλά περ οἶος ἴτω Τελαμώνιος ἄλκιμος Αἴας, 20
καί ϝοι Τεῦκρος ἅμ' ἑσπέσθω τόξων εὖ ϝειδώς."
ὣς ἔφατ', οὐδ' ἄρα ϝοι κῆρυξ ἀπίθησεν ἀκούσας,
βῆ δὲ θέϝειν παρὰ τεῖχος Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων,
στῆ δὲ παρ' Αἰάντεσσι κιών, εἶθαρ δὲ προσηύδα·
„Αἴαντ' Ἀργείων ἡγήτορε χαλκοχιτώνων,
ἠνώγει Πετεῶο διοτρεφέος φίλος υἱός
κεῖσ' ἴμεν, ὄφρα πόνοιο μίνυνθά περ ἀντιάσητον,
ἀμφοτέρω μὲν μᾶλλον. ὃ γάρ κ' ὄχ' ἄριστον ἁπάντων
εἴη, ἐπεὶ τάχα κεῖθι τετεύξεται αἰπὺς ὄλεθρος·
ὧδε γὰρ ἔβρισαν Λυκίων ἀγοί, οἳ τὸ πάρος περ
ζαχρηεῖς τελέθουσι κατὰ κρατερὰς ὑσμίνας.
εἰ δὲ καὶ ἐνθάδε περ πόλεμος καὶ νεῖκος ὄρωρεν,
ἀλλά περ οἶος ἴτω Τελαμώνιος ἄλκιμος Αἴας
καί ϝοι Τεῦκρος ἅμ' ἑσπέσθω τόξων εὖ ϝειδώς."
ὣς ἔφατ', οὐδ' ἀπίθησε μέγας Τελαμώνιος Αἴας,
αὐτίκ' Ὀιλιάδην ϝέπεα πτερόεντα προσηύδα·
„Αἶαν, σφῶι μὲν αὖθι, σὺ καὶ κρατερὸς Λυκομήδης,
ἑσταότες Δαναοὺς ὀτρύνετε ϝῖφι μάχεσθαι·
αὐτὰρ ἐγὼ κεῖσ' εἶμι καὶ ἀντιόω πολέμοιο·
αἶψα δ' ἐλεύσομαι αὖτις, ἐπὴν εὖ τοῖς ἐπαμύνω."
ὣς ἄρα φωνήσας ἀπέβη Τελαμώνιος Αἴας,
καί ϝοι Τεῦκρος ἅμ' ἦε κασίγνητος καὶ ὄπατρος.
[τοῖς δ' ἅμα Πανδίων Τεύκρου φέρε καμπύλα τόξα.]
εὖτε Μενεσθῆος μεγαθύμου πύργον ἵκοντο
τείχεος ἐντὸς ἰόντες — ἐπειγομένοισι δ' ἵκοντο,
οἳ δ' ἐπ' ἐπάλξις βαῖνον ἐρεμνῇ λαίλαπι ϝῖσοι,
ἴφθιμοι Λυκίων ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες —
σὺν δ' ἐβάλλοντο μάχεσθαι ἐναντίον, ὦρτο δ' ἀυτή.

351 = Δ 198   353 = Ρ 707   354 = Δ 285   357—63 = 344—50   365 = Δ 69   368—9 = Ν 752—3   371ᵇ = Λ 257   376ᵇ = Β 79.

350 damnarunt Aristoph. Ar.   350 et 363 ἅμ' ἑσπέσθω A: ἅμ' ἑπέσθω CD ἅμα σπέσθω S   352 παρὰ AD: κατὰ CS et γρ. A   353 δ' ἄρ' ἐπ' Eust.   359 ὧδε: κεῖσε Zen.   360 κρατερὴν ὑσμίνην S   363 ἀθετεῖται schol. A   365 αὐτίκ' ἄρ' Ἰλιάδην Zen.   366 σφῶε Zen.   367 ὀτρύνετον codd.   368 κεῖθι Zen.   369 ἐπιτείλω ἢ ἐπαμύνω Eust.   371 ὄπατρος: cf. Λ 257 et Β 765   372 ἀθετεῖται schol. V, cf. prol. p. 142   374 om S.

Αἴας δὲ πρῶτος Τελαμώνιος ἄνδρα κατέκτα, **20**
Σαρπήδοντος ἑταῖρον, Ἐπικλεϝέα μεγάθυμον,
μαρμάρῳ ὀκριόεντι βαλών, ὅ ῥα τείχεος ἐντός
κεῖτο μέγας παρ' ἔπαλξιν ὑπέρτατος· οὐδέ κέ μιν ῥέα
χείρεσσ' ἀμφοτέρῃς ἔχοι ἀνήρ, οὐδὲ μάλ' ἡβῶν,
οἷοι νῦν βροτοί εἰσ'. ὃ δ' ἄρ' ὑψόθεν ἔμβαλ' ἀείρας,
θλάσσε δὲ τετράφαλον κυνέην, σὺν δ' ὀστέ' ἄραξεν
πάντ' ἄμυδις κεφαλῆς. ὃ δ' ἄρ' ἀρνευτῆρι ϝεϝοικώς
κάππεσ' ἀφ' ὑψηλοῦ πύργου, λίπε δ' ὀστέα θυμός.
Τεῦκρος δὲ Γλαῦκον κρατερὸν παῖδ' Ἱππολόχοιο
ἰῷ ἐπεσσύμενον βάλε τείχεος ὑψηλοῖο,
ᾗ ϝίδε γυμνωθέντα βραχίονα, παῦσε δὲ χάρμης.
ἂψ δ' ἀπὸ τείχεος ἇλτο λαθών, ἵνα μή τις Ἀχαιῶν
βλήμενον ἀθρήσειε καὶ εὐχετόῳτο ϝέπεσσιν.
Σαρπήδοντι δ' ἄχος γένετο Γλαύκου ἀπιόντος,
αὐτίκ' ἐπεί τ' ἐνόησεν· ὅμως δ' οὐ λήθετο χάρμης.
ἀλλ' ὅ γε Θεστορίδην Ἀλκμάονα δουρὶ τυχήσας
νύξ', ἐκ δ' ἔσπασεν ἔγχος· ὃ δ' ἑσπόμενος πέσε δουρί
πρηνής, ἀμφὶ δέ ϝοι βράχε τεύχεα ποικίλα χαλκῷ.
Σαρπηδὼν δ' ἄρ' ἔπαλξιν ἑλὼν χερσὶ στιβαρῇσιν
ἕλχ'· ἣ δ' ἕσπετο πᾶσα διαμπερές, αὐτὰρ ὕπερθεν
τεῖχος ἐγυμνώθη, πολέεσσι δὲ θῆκε κέλευθον.
τὸν δ' Αἴας καὶ Τεῦκρος ὁμαρτήσανθ' ὃ μὲν ἰῷ
βεβλήκει τελαμῶνα περὶ στήθεσφι φαεινόν
ἀσπίδος ἀμφιβρότης· ἀλλὰ Ζεὺς κῆρας ἄμυνεν
παιδὸς ἑοῦ, μὴ νηυσὶν ἔπι πρυμνῇσι δαμείη·
Αἴας δ' ἀσπίδα νύξεν ἐπάλμενος, οὐδὲ διαπρό
ἤλυθεν ἐγχείη, στυφέλιξε δέ μιν μεμαῶτα.

378 = Ζ 5 et *Ν* 170 380^{a} = ι 499 383^{a} = Ε 304 385–6 = *Π* 742^{a}–3. μ 412–4 395^{a} = *Ν* 178 396 = *Ν* 181. Ξ 420 402^{a} = *Β* 389 404–5 = *Η* 260 1.

379 Ἐπικλῆα codd. 381 κε om. D, οὐδέ κε ῥεῖα χερσί μιν ἀμφ. coni. Nauck 382 χείρεσσ' ἀμφοτέρῃς C Ar.: χειρί γε τῇ ἑτέρῃ A καὶ αἱ κοινότεραι, χείρεσσιν ἀμφοτέροισιν D — ἔχοι: φέροι A 383 γρ. ὁ δέ μιν ῥέα πάλλε καὶ οἷος A 384 θραῦσε ἢ θλάσσε Eust. 386 ὑψηλοῦ: γρ. εὐεργέος A, cf. *Π* 743 389 ᾗ ῥ' ἴδε codd. — δ' om. D 391 εὐχετόῳτ' ἐπέεσσι ACDS 393 ὁ δ' οὐδ' ὥς λήθετο Lehrs. de Arist.^{2} 157 395 δ' ἑσπόμενος codd.: δὲ σχόμενος Hesychius 401 στήθεσφι AD: στήθεσσι CS 404 οὐδὲ Ar. et γρ. A: ἣ δὲ ACD.

χώρησεν δ' ἄρα τυτθὸν ἐπάλξιος· οὐδ' ὅ γε πάμπαν **20**
χάζετ', ἐπεί ϝοι θυμὸς ἐϝέλπετο κῦδος ἀρέσθαι.
κέκλετο δ' ἀντιθέοισι ϝελιξάμενος Λυκίοισιν·
„ὦ Λύκιοι, τί τ' ἄρ' ὧδε μεθίετε θούριδος ἀλκῆς;
ἀργαλέον δέ μοί ἐστι, καὶ ἰφθίμῳ περ ἐόντι,
μούνῳ ϝρηξαμένῳ θέσθαι παρὰ νηυσὶ κέλευθον.
ἀλλ' ἐφομαρτεῖτε· πλεόνων τοι ϝέργον ἄμεινον."
ὣς ἔφαθ', οἳ δὲ ϝάνακτος ὑποδϝείσαντες ὁμοκλήν
μᾶλλον ἐπέβρισαν βουληφόρον ἀμφὶ ϝάνακτα.
Ἀργεῖοι δ' ἑτέρωθεν ἐκαρτύναντο φάλαγγας
τείχεος ἔντοσθεν, μέγα δέ σφισι φαίνετο ϝέργον·
οὔτε γὰρ ἴφθιμοι Λύκιοι Δαναῶν ἐδύναντο
τεῖχος ϝρηξάμενοι θέσθαι παρὰ νηυσὶ κέλευθον,
οὔτε ποτ' αἰχμηταὶ Δαναοὶ Λυκίους ἐδύναντο
τείχεος ἂψ ὤσασθαι, ἐπεὶ τὰ πρῶτα πέλασθεν.
ἀλλ' ὥς τ' ἀμφ' οὔροισι δύ' ἀνέρε δηριάασθον,
μέτρ' ἐν χερσὶν ἔχοντες, ἐπιξύνῳ ἐν ἀρούρῃ,
ὥ τ' ὀλίγῳ ἐνὶ χώρῳ ἐρίζητον περὶ ϝίσης,
ὣς ἄρα τοὺς διέϝεργον ἐπάλξιες· οἳ δ' ὑπὲρ αὐτέων
δῄουν ἀλλήλων ἀμφὶ στήθεσσι βοείας,
ἀσπίδας εὐκύκλους λαισήιά τε πτερόεντα.
πολλοὶ δ' οὐτάζοντο κατὰ χρόα νηλέι χαλκῷ,
ἠμὲν ὅτεῳ στρεφθέντι μετάφρενα γυμνωθείη
μαρναμένων, πολλοὶ δὲ διαμπερὲς ἀσπίδος αὐτῆς.
πάντῃ δὴ πύργοι καὶ ἐπάλξιες αἵματι φωτῶν
ἐρράδατ' ἀμφοτέρωθεν ἀπὸ Τρώων καὶ Ἀχαιῶν.
ἀλλ' οὐδ' ὧς ἐδύναντο φόβον ποιῆσαι Ἀχαιῶν,
ἀλλ' ἔχον ὥς τε τάλαντα γυνὴ χερνῆτις ἀληθής,

408 = *Π* 421 410 = *Υ* 356 412^{a} = *Θ* 191 413 = *Ψ* 417. 447. *Ω* 265 415 = *Λ* 215 416^{b} = χ 149 418 = 411 425–6 = Ε 452–3.

406 χώρησαν C 407 γρ. ἐέλδετο A 412 ἐφομαρτεῖτε S: ἐφομαρτεῖτον ACD ἐφαμαρτεῖτε Ar. — δέ τε Hermannus ad hymn. Ven. 86, δέ τοι codd., alii δὲ eicere malunt 416 ἔντοσθε C 423 ὀλίγῃ ἐνὶ χώρῃ Zen. 424 αὐτάων D — post 424 addunt GL: βάλλον ἀμυνόμενοι χαλκήρεσιν ἐγχείῃσιν 425 στήθεσφι Vrat. 428 ὅτῳ ACDS Ambr.: ὅτεῳ Zen. 430 δ' ᾗ Tyrannio 432–5 alius esse recensionis atque 415–31 docebat Wold. Ribbeck Jahrb. f. Ph. 1862 p. 87 similiter atque Friedlaender Phil. IV 587 433 ᾧτε Herodianus — ἀλῆτις Apoll. Soph. 24, 9, dubito an recte.

ἥ τε σταθμὸν ἔχουσα καὶ εἴριον ἀμφὶς ἀνέλκει 20
ϝισάζουσ', ἵνα παισὶν ἀϝεικέα μισθὸν ἄρηται.
ὣς μὲν τῶν ἐπὶ ϝῖσα μάχη τέτατο πτόλεμός τε,
πρίν γ' ὅτε δὴ Ζεὺς κῦδος ὑπέρτερον Ἕκτορι δῶκεν
Πριαμίδῃ, ὃς πρῶτος ἐσήλατο τεῖχος Ἀχαιῶν.
ἤυσεν δὲ διαπρύσιον Τρώεσσι γεγωνώς·
„ὄρνυσθ', ἱππόδαμοι Τρῶες, ϝρήγνυσθε δὲ τεῖχος
Ἀργείων, καὶ νηυσὶν ἐνίετε θεσπιδαὲς πῦρ.“
ὣς φάτ' ἐποτρύνων, οἳ δ' οὔασι πάντες ἄκουον,
ἴθυσαν δ' ἐπὶ τεῖχος ἀολλέες. οἳ μὲν ἔπειτα
κροσσάων ἐπέβαινον ἀκάχμενα δούρατ' ἔχοντες,
Ἕκτωρ δ' ἁρπάξας λᾶαν φέρεν, ὅς ῥα πυλάων
ἑστήκει πρόσθε, πρυμνὸς παχύς, αὐτὰρ ὕπερθεν
ὀξὺς ἔην· τὸν δ' οὔ κε δύ' ἀνέρε δήμου ἀρίστω
ῥηιδίως ἐπ' ἄμαξαν ἀπ' οὔδεος ὀχλίσσειαν
οἷοι νῦν βροτοί εἰσ'· ὃ δέ μιν ῥέα πάλλε καὶ οἶος.
[τόν ϝοι ἐλαφρὸν ἔθηκε Κρόνου παῖς ἀγκυλομήτεω.]
ὡς δ' ὅτε ποιμὴν ῥεῖα φέρει πόκον ἄρσενος οἰός
χειρὶ λαβὼν ἑτέρῃ, ὀλίγον τέ μιν ἄχθος ἐπείγει,
ὣς Ἕκτωρ ἰθὺς σανίδων φέρε λᾶαν ἀείρας,
αἵ ῥα πύλας εἴρυντο πύκα στιβαρῶς ἀραρυίας,
δικλίδας ὑψηλάς· δοιοὶ δ' ἔντοσθεν ὀχῆες
εἶχον ἐπημοιβοί, μία δὲ κληϝὶς ἐπαρήρει.
στῆ δὲ μάλ' ἐγγὺς ἰών, καὶ ἐρεισάμενος βάλε μέσσας,
εὖ διαβάς, ἵνα μή ϝοι ἀφαυρότερον βέλος εἴη,
ϝρῆξε δ' ἀπ' ἀμφοτέρους θαιρούς· πέσε δὲ λίθος εἴσω
βριθοσύνῃ, μέγα δ' ἀμφὶ πύλαι μύκον, οὐδ' ἄρ' ὀχῆες
ἐσχεθέτην, σανίδες δὲ διέτμαγεν ἄλλυδις ἄλλη

436 = *Ο* 413 438 = *Π* 558 439 = *Θ* 227. *Ν* 149 440ᵃ = *Δ* 509 444ᵇ = *Ρ* 412 447ᵇ = *Λ* 328 448ᵇ = *ι* 242 449 = *Ε* 304 450 cf. *Β* 319 457ᵃ = *Δ* 496.

435 *ἀεικέα* codd. Ar.: γρ. *ἀνεικέα* schol. A 437 *ὑπέρτατον* Ambr. 442 *ἔφατ'* A 444 *ἐπέβαινον ἐπεὶ θεοῦ ἔκλυον αὐδήν* (*Ο* 270) Zen. 446 *ἑστήκει* C Ar.: *εἱστήκει* AD 448 *ὀχλήσειαν* D 449 damnat Lachmann Betr. 46 450 om. Zen., damnarunt Aristoph. Ar., potius v. 449 damnandum censet Lachmann Betr. 46 454 *αἵ ῥά τε* S 457 γρ. *δ' ἄρ' ἐπ' οὐδὸν ἰών* A 459 *ἀπ'* A: *ἐπ'* CS, om. D 461 *διέτμαγον* D.

λᾶος ὑπὸ ϝριπῆς. ὃ δ' ἄρ' ἔσθορε φαίδιμος Ἕκτωρ 20
νυκτὶ θοῇ ἀτάλαντος ὑπώπια, λάμπε δὲ χαλκῷ
σμερδαλέῳ, τὸν ἕϝεστο περὶ χροΐ, δοιὰ δὲ χερσίν
δοῦρ' ἔχεν· οὔ κέν τίς μιν ἐρύκακεν ἀντιβολήσας
νόσφι θεῶν, ὅτ' ἐσᾶλτο πύλας· πυρὶ δ' ὄσσε δεδήει.
κέκλετο δὲ Τρώεσσι ϝελιξάμενος καθ' ὅμιλον
τεῖχος ὑπερβαίνειν· τοὶ δ' ὀτρύνοντι πίθοντο.
αὐτίκα δ' οἳ μὲν τεῖχος ὑπέρβασαν, οἳ δὲ κατ' αὐτάς
ποιητὰς ἐσέχυντο πύλας. Δαναοὶ δ' ἐφόβηθεν
νῆας ἀνὰ γλαφυράς, ὅμαδος δ' ἀλίαστος ἐτύχθη.

ΜΑΧΗ ΕΠΙ ΤΑΙΣ ΝΑΥΣΙΝ.

Ζεὺς δ' ἐπεὶ οὖν Τρῶάς τε καὶ Ἕκτορα νηυσὶ πέλασσεν, Ν
τοὺς μὲν ἔα παρὰ τῇσι πόνον τ' ἐχέμεν καὶ ὀιζύν
νωλεμέως, αὐτὸς δὲ πάλιν τρέπεν ὄσσε φαεινώ,
νόσφιν ἐφ' ἱπποπόλων Θρεΐκων καθορώμενος αἶαν
Μυσῶν τ' ἀγχεμάχων καὶ ἀγαυῶν Ἱππημολγῶν
γλακτοφάγων, Ἀβίων τε δικαιοτάτων ἀνθρώπων.
ἐς Τροίην δ' οὐ πάμπαν ἔτι τρέπεν ὄσσε φαεινώ·
οὐ γὰρ ὅ γ' ἀθανάτων τινα ϝέλπετο ϝὸν κατὰ θυμόν
ἐλθόντ' ἢ Τρώεσσιν ἀρηξέμεν ἢ Δαναοῖσιν.
οὐδ' ἀλαοσκοπίην εἶχε κρείων Ἐνοσίχθων·
καὶ γὰρ ὃ θαυμάζων ἧστο πτόλεμόν τε μάχην τε

462ᵃ = *ϑ* 192 470—1 cf. *Π* 295—6 471ᵃ = *Λ* 520.
2ᵇ = *ϑ* 529 3ᵇ = *Φ* 415 8ᵇ = *ψ* 345 9 = *Θ* 11 10ᵃ = *Κ* 515.

462 *ὑπαὶ* C 465 *ἔχον* S — *οὔ κεν* Ar.: *οὐκ ἄν* ACDS — *ἐρύκακεν* Ar.: *ἐρυκάκοι* ACS *ἐρυκάκῃ* D 466 sollicitat Duentzer — *δεδήει*: singularem verbi duali nominis similiter coniunctum habes *Ψ* 477 et *ζ* 131 et praeterea inter varias lectiones *Ν* 617 et *Τ* 17 468 *ὀτρύναντι* alios legisse arguit schol. A.

Liber *Ν* fundamento librorum *Λ Μ* nititur et cum sequentibus libris *Ξ Ο* ita cohaeret, ut quinque hi libri intra fines fabulae Iliacae quasi provinciam separatam efficiant, cf. prol. § 41 v. 2 *παρά*: *περὶ* Zen. Aristoph., γρ. *πρὸς* schol. V — *ὀχέμεν* Zen. teste schol. V 4 *Θρῃκῶν* codd., cf. prol. p. 177 5 *Μοισῶν* coni. Posidonius teste Strabone VII p. 296 6 *τ' Ἀβίων τε* D ← *δικαιοτάτων* codd. et Ar.: γρ. *δικαιοτάτων τ'* schol. A, *ἀβίων τε δικαιοτάτων τε* Nauck 8 *ὅ γ'*: *ἔτι* Aristoph. — *τιν' ἐέλπετο* codd. 10 *ἀλαὸς σκοπιὴν* A, cf. *Κ* 515 11—20 damnat Hoffmann quaest. hom. II 231.

ὑψοῦ ἐπ' ἀκροτάτης κορυφῆς Σάμου ὑληέσσης
Θρηικίης· ἔνθεν γὰρ ἐφαίνετο πᾶσα μὲν Ἴδη,
φαίνετο δὲ Πριάμοιο πόλις καὶ νῆες Ἀχαιῶν.
ἔνθ' ἄρ' ὅ γ' ἐξ ἁλὸς ἕζετ' ἰών, ἐλέαιρε δ' Ἀχαιοὺς
Τρωσὶν δαμναμένους, Διὶ δὲ κρατερῶς ἐνεμέσσα.
αὐτίκα δ' ἐξ ὄρεος κατεβήσετο παιπαλόεντος,
κραιπνὰ ποσὶ προβιβάς· τρέμε δ' οὔρεα μακρὰ καὶ ὕλη
ποσσὶν ὑπ' ἀθανάτοισι Ποσειδάωνος ἰόντος.
τρὶς μὲν ὀρέξατ' ἰών, τὸ δὲ τέτρατον ἵκετο τέκμωρ,
Αἰγάς, ἔνθα τέ ϝοι κλυτὰ δώματα βένθεσι λίμνης
χρύσεα μαρμαίροντα τετεύχαται, ἄφθιτα αἰεί.
ἔνθ' ἐλθὼν ὑπ' ὄχεσφι τιτύσκετο χαλκόποδ' ἵππω,
ὠκυπέτα, χρυσέῃσι ϝεθείρῃσιν κομόωντε,
χρυσὸν δ' αὐτὸς ἔδυνε περὶ χροΐ· γέντο δ' ἱμάσθλην
χρυσείην εὔτυκτον, ἑοῦ δ' ἐπεβήσετο δίφρου,
βῆ δ' ἐλάαν ἐπὶ κύματ'. ἄταλλε δὲ κήτε' ὑπ' αὐτοῦ
πάντοθεν ἐκ κευθμῶν, οὐδ' ἠγνοίησε ϝάνακτα·
γηθοσύνῃ δὲ θάλασσα διίστατο. τοὶ δὲ πέτοντο
ῥίμφα μάλ', οὐδ' ὑπένερθε διαίνετο χάλκεος ἄξων.
τὸν δ' ἐς Ἀχαιῶν νῆας ἐύσκαρθμοι φέρον ἵπποι.
ἔστι δέ τι σπέος εὐρὺ βαθείης βένθεσι λίμνης,
μεσσηγὺς Τενέδοιο καὶ Ἴμβρου παιπαλοέσσης·
ἔνθ' ἵππους ἔστησε Ποσειδάων ἐνοσίχθων
λύσας ἐξ ὀχέων, παρὰ δ' ἀμβρόσιον βάλεν εἶδαρ
ἔδμεναι· ἀμφὶ δὲ ποσσὶ πέδας ἔβαλε χρυσείας
ἀϝρήκτους ἀλύτους, ὄφρ' ἔμπεδον αὖθι μένοιεν
νοστήσαντα ϝάνακτα. ὁ δ' ἐς στρατὸν ᾤχετ' Ἀχαιῶν.
Τρῶες δὲ φλογὶ ϝῖσοι ἀολλέες, ἠὲ θυέλλῃ,
Ἕκτορι Πριαμίδῃ ἄμοτον μεμαῶτες ἕποντο,

16 = 353   18ª = ρ 27   21 = ε 381   22ᵇ = Β 46   23—6 = Θ 41—4   32ª = Β 811   34—5 = Ε 368—9   37 = ϑ 275.

12 ἀκροτάτης κερυφῆς Aristoph. — Σάμου: γρ. Σάου schol. A   17 γρ. κατεβήσατο A, post 18 addit Longinus de subl. c. 9: καὶ κορυφαὶ Τρώων τε πόλις καὶ νῆες Ἀχαιῶν (= Τ 60)   18—38 damnat Schoemann op. III 27   21 τε Hermannus ad hymn. Ven. 59: δὲ codd.   27 γρ αὐτῷ A   28 ἠγνοίησαν Ar. et γρ. A   29 γηθοσύνῃ A Aristoph.: γηθοσύνη CD Ar. — δ' ἐπέτοντο codd.   39 ἠὲ: ἠδὲ P.

ἄβρομοι αὐίαχοι· ϝέλποντο δὲ νῆας Ἀχαιῶν
αἱρήσειν, κτενέειν δὲ παραυτόθι πάντας ἀρίστους.
ἀλλὰ Ποσειδάων γαιήοχος ἐννοσίγαιος
Ἀργείους ὤτρυνε, βαθείης ἐξ ἁλὸς ἐλθών,
ϝεισάμενος Κάλχαντι δέμας καὶ ἀτειρέα φωνήν.
Αἴαντε πρώτω προσέφη, μεμαῶτε καὶ αὐτώ.
„Αἴαντε, σφὼ μέν τε σαώσετε λαὸν Ἀχαιῶν,
ἀλκῆς μνησαμένω, μηδὲ κρυεροῖο φόβοιο.
ἄλλῃ μὲν γὰρ ἔγωγ' οὐ δείδια χεῖρας ἀάπτους
Τρώων, οἳ μέγα τεῖχος ὑπερκατέβησαν ὁμίλῳ·
ἕξουσιν γὰρ ἅπαντας ἐυκνήμιδες Ἀχαιοί·
τῇ δὲ δὴ αἰνότατον περιδείδια μή τι πάθωμεν,
ᾗ ῥ' ὅ γ' ὁ λυσσώδης φλογὶ ϝείκελος ἡγεμονεύει,
Ἕκτωρ, ὃς Διὸς εὔχετ' ἐρισθενέος πάις εἶναι.
σφῶιν δ' ὧδε θεῶν τις ἐνὶ φρεσὶ ποιήσειεν,
αὐτώ θ' ἑστάμεναι κρατερῶς καὶ ἀνωγέμεν ἄλλους.
τῶ κε καὶ ἐσσύμενόν περ ἐρωήσαιτ' ἀπὸ νηῶν
ὠκυπόρων, εἰ καί μιν Ὀλύμπιος αὐτὸς ἐγείρει."
ἦ, καὶ σκηπανίῳ γαιήοχος Ἐννοσίγαιος
ἀμφοτέρω κεκοπὼς πλῆσεν μένεος κρατεροῖο,
γυῖα δ' ἔθηκεν ἐλαφρά, πόδας καὶ χεῖρας ὕπερθεν.
αὐτὸς δ', ὥς τ' ἴρηξ ὠκύπτερος ὦρτο πέτεσθαι,
ὅς ῥά τ' ἀπ' αἰγίλιπος πέτρης περιμήκεος ἀρθεὶς
ὁρμήσῃ πεδίοιο διώκειν ὄρνεον ἄλλο,
ὣς ἀπὸ τῶν ἦιξε Ποσειδάων ἐνοσίχθων.
τοῖιν δὲ γνῶ πρόσθεν Ὀιλῆος ταχὺς Αἴας,
αἶψα δ' ἄρ' Αἴαντα προσέφη Τελαμώνιον υἱόν·
„Αἶαν, ἐπεί τις νῶι θεῶν, οἳ Ὄλυμπον ἔχουσιν,

45 = Ρ 555 et Χ 227   46 = Π 555   59 = Ω 247 et Ν 677   61 = Ε 122   67ᵇ = Ε 108   68ᵇ = Ε 404.

41 ἄβρομοι αὐίαχοι scripsi collato Γ 2: ἄβρομοι αὐίαχοι codd., αὐίαχοι Chrysippus et Dionysius Thrax   42 παρ' αὐτόθι CP, παρ' αὐτόφι AD — ἀρίστους C et γρ. A: Ἀχαιούς AD   47 σφῴ Cobet — μέν τε: μέν κε DP   51 σχήσουσιν Aristoph.   53 ὅ γ': γρ. ὅδ' A — λυσσητὴρ coni. Menrad   54 damnat Payne-Knight   57 fort. ἐσσύμενός περ ἐρωήσει' ἀπὸ νηῶν   58 καὶ: κὲν C et γρ. A — ἐγείρῃ C et γρ. A   60 κεκοπώς ACD: κεκοπὼν ed. Chia et Antimachi, κεκοπὼς et κεκοφὼς Ar.   64 ὁρμήσῃ A: ὁρμήσει CD   66 δ' ἔγνω codd. et editt., cf. prol. § 66.

μάντεϊ ϝειδόμενος κέλεται παρὰ νηυσὶ μάχεσθαι —
οὐδ' ὅ γε Κάλχας ἐστί, θεοπρόπος οἰωνιστής·
ἴχνια γὰρ μετόπισθε ποδῶν ἠδὲ κνημάων
ῥεῖ' ἔγνων ἀπιόντος· ἀρίγνωτοι δὲ θεοί περ —
καὶ δ' ἐμοὶ αὐτῷ θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι φίλοισιν
μᾶλλον ἐφορμᾶται πολεμίζειν ἠδὲ μάχεσθαι,
μαιμώωσι δ' ἔνερθε πόδες καὶ χεῖρες ὕπερθεν.“
τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη Τελαμώνιος Αἴας·
„οὕτω νῦν καὶ ἐμοὶ περὶ δούρατι χεῖρες ἄαπτοι
μαιμῶσιν, καί μοι μένος ὤρορε, νέρθε δὲ ποσσίν
ἔσσυμαι ἀμφοτέροισι· μενοινώω δὲ καὶ οἶος
Ἕκτορι Πριαμίδῃ ἄμοτον μεμαῶτι μάχεσθαι.“
ὣς οἳ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον,
χάρμῃ γηθόσυνοι, τήν σφιν θεὸς ἔμβαλε θυμῷ·
τόφρα δὲ τοὺς ὄπιθεν γαιήοχος ὦρσεν Ἀχαιούς,
οἳ παρὰ νηυσὶ θοῇσιν ἀνέψυχον φίλον ἦτορ.
τῶν ῥ' ἅμα τ' ἀργαλέῳ καμάτῳ φίλα γυῖα λέλυντο,
καί σφιν ἄχος κατὰ θυμὸν ἐγίνετο δερκομένοισιν
Τρῶας, τοὶ μέγα τεῖχος ὑπερκατέβησαν ὁμίλῳ.
τοὺς οἵ γ' εἰσορόωντες ὑπ' ὀφρύσι δάκρυα λεῖβον·
οὐ γὰρ ἔφαν φεύξεσθαι ὑπὲκ κακοῦ. ἀλλ' Ἐνοσίχθων
ῥεῖα μετεισάμενος κρατερὰς ὤτρυνε φάλαγγας.
Τεῦκρον ἔπι πρῶτον καὶ Λήιτον ἦλθε κελεύων
Πηνέλεών θ' ἥρωα Θόαντά τε Δηίπυρόν τε
Μηριόνην τε καὶ Ἀντίλοχον, μήστωρας ἀυτῆς.
τοὺς ὅ γ' ἐποτρύνων ϝέπεα πτερόεντα προσηύδα·
„αἰδώς, Ἀργεῖοι, κοῦροι νέοι. ὔμμιν ἔγωγε
μαρναμένοισι πέποιθα σαωσέμεναι νέας ἄμμας·
εἰ δ' ὑμεῖς πολέμοιο μεθήσετε λευγαλέοιο,
νῦν δὴ ϝείδεται ἦμαρ ὑπὶ Τρώεσσι δαμῆναι.
ὢ πόποι, ἦ μέγα θαῦμα τόδ' ὀφθαλμοῖσιν ὁρῶμαι,

73 = *E* 313   76 = *H* 283   80 = 40   81 = *E* 274 84^{b} = *K* 575   85 = *H* 6   87 = 50 89^{a} = *O* 700 90^{a} = *P* 285   93 = 479   94 = *N* 480. *P* 219. *ο* 208   99 = *O* 286. *Υ* 344. *Φ* 54. *τ* 36.

69 *μάντι* D   71 *ἴχματα* Zen. et Aristoph.   *γρ.* *ἴθματα* schol. A   78 *νέρθε πόδεσσιν* A in textu   92—3 damnat Lachmann Betr. 49, versibus 91—93 deletis *τὰς ὅ γ'* in versu 94 scribi iussit Benicken Studien p. 298   92 *Πηνέλεον* Aristoph.   96 *ἀμάς* D *ἁμάς* AC, cf. prol. § 73.

δϝεινόν, ὃ οὔ ποτ' ἔγωγε τελευτήσεσθαι ἔφασκον,
Τρῶας ἐφ' ἡμετέρας ἰέναι νέας, οἳ τὸ πάρος περ
φυζακινῇς ἐλάφοισι ϝεϝοίκεσαν, αἵ τε καθ' ὕλην
θώων παρδαλίων τε λύκων τ' ἤια πέλονται
αὔτως ἠλάσκουσαι ἀνάλκιδες, οὐδ' ἔπι χάρμη.
ὣς Τρῶες τὸ πρίν γε μένος καὶ χεῖρας Ἀχαιῶν
μίμνειν οὐκ ἐθέλεσκον ἐναντίον, οὐδ' ἠβαιόν.
νῦν δὲ ϝεκὰς πόλιος κοΐλῃς ἐπὶ νηυσὶ μάχονται
ἡγεμόνος κακότητι μεθημοσύνῃσί τε λαῶν,
οἳ κείνῳ ἐρίσαντες ἀμυνέμεν οὐκ ἐθέλουσιν
νηῶν ὠκυπόρων, ἀλλὰ κτείνονται ἀν' αὐτάς.
ἀλλ' εἰ δὴ καὶ πάμπαν ἐτήτυμον αἴτιός ἐστιν
ἥρως Ἀτρεΐδης, εὐρυκρείων Ἀγαμέμνων,
οὕνεκ' ἄρ' ἠτίμησε ποδώκεα Πηλεΐωνα,
[ἡμέας γ' οὔ πως ἔστι μεθιέμεναι πολέμοιο.
ἀλλ' ἀκεώμεθα θᾶσσον· ἀκεσταί τοι φρένες ἐσθλῶν.]
ὑμεῖς δ' οὐκέτι καλὰ μεθίετε θούριδος ἀλκῆς
πάντες ἄριστοι ἐόντες ἀνὰ στρατόν. οὐδ' ἂν ἔγωγε
ἀνδρὶ μαχησαίμην, ὅς τις πολέμοιο μεθείῃ
λυγρὸς ἐών· ὑμῖν δὲ νεμεσσῶμαι περὶ κῆρι.
ὦ πέπονες, τάχα δή τι κακὸν ποιήσετε μεῖζον
τῇδε μεθημοσύνῃ. ἀλλ' ἐν φρεσὶ θέσθε ϝέκαστος
αἰδῶ καὶ νέμεσιν· δὴ γὰρ μέγα νεῖκος ὄρωρεν.
Ἕκτωρ δὴ παρὰ νηυσὶ βοὴν ἀγαθὸς πολεμίζει
καρτερός, ἔϝρηξεν δὲ πύλας καὶ μακρὸν ὀχῆα.“
ὣς ῥα κελευτιόων Γαιήοχος ὦρσεν Ἀχαιούς.
ἀμφὶ δ' ἄρ' Αἴαντας δοιοὺς ἵσταντο φάλαγγες
καρτεραί, ἃς οὔτ' ἄν κεν Ἄρης ὀνόσαιτο μετελθών
οὔτε κ' Ἀθηναίη λαοσσόος. οἱ γὰρ ἄριστοι

105^{b} = *Z* 502   107 = *E* 791   112 = *Λ* 102 113^{b} = *Θ* 474 115^{b} = *O* 203 116^{b} = *M* 409 127^{b} = *Δ* 539   127—8 = *P* 398—9.

103 *πορδαλίων* AD   104 *ἔπι χάρμη* Bekker collatis *ξ* 92. *π* 325: *ἐπὶ χάρμῃ* AC *ἐπὶ χάρμη* D   107 *δὲ ἑκὰς* Zen. Aristoph.: *δ' ἕκαθεν* codd. Ar.   108—15 damnat Duentzer Arist. p. 117   113 *οὕνεκ' ἄρ' ἠτίμησε* Cobet misc. crit. 305: *οὕνεκ' ἀπητίμησε* codd.   114—5 expulit Bekker, cui obsequi quam vv. 116—124 eicere malui; 99—107 et 116—9 eiusdem atque 120—124 esse poetae negat Friedlaender in Phil. IV 585 — *γρ.* *ἀκεσταί τε* schol. A   118 *μεθείει* AC   119 om. C m. pr.   125 *κελευθιόων* Hesychius   127 *οὔτ' ἄρ κεν* Herwerden quaest. ep. 20.

κρινθέντες Τρῶάς τε καὶ Ἕκτορα δῖον ἔμιμνον,
φράξαντες δόρυ δουρί, σάκος σάκεϊ προθελύμνῳ.
ἀσπὶς ἄρ' ἀσπίδ' ἔρειδε, κόρυς κόρυν, ἀνέρα δ' ἀνήρ·
ψαῦον δ' ἱππόκομοι κόρυθες λαμπροῖσι φάλοισιν
νευόντων· ὣς πυκνοὶ ἐφέστασαν ἀλλήλοισιν.
ἔγχεα δὲ πτύσσοντο θρασειάων ἀπὸ χειρῶν
σειόμεν'· οἳ δ' ἰθὺς φρόνεον, μέμασαν δὲ μάχεσθαι.
Τρῶες δὲ προέτυψαν ἀολλέες, ἦρχε δ' ἄρ' Ἕκτωρ
ἀντικρὺ μεμαώς, ὀλοΐτρυχος ὣς ἀπὸ πέτρης,
ὅν τε κατὰ στεφάνης ποταμὸς χειμάρροος ὤσῃ,
ϝρήξας ἀσπέτῳ ὄμβρῳ ἀναιδέος ἔχματα πέτρης·
ὕψι δ' ἀναθρῴσκων πέτεται, κτυπέει δέ θ' ὑπ' αὐτοῦ
ὕλη· ὃ δ' ἀσφαλέως θέϝει ἔμπεδον, εἷος ἵκηται
ϝισόπεδον· τότε δ' οὔ τι κυλίνδεται ἐσσύμενός περ.
ὣς Ἕκτωρ εἷος μὲν ἀπείλει μέχρι θαλάσσης
ῥέα διελεύσεσθαι κλισίας καὶ νῆας Ἀχαιῶν
κτείνων· ἀλλ' ὅτε δὴ πυκινῇς ἐνέκυρσε φάλαγξιν,
στῆ ῥα μάλ' ἐγχριμφθείς. οἳ δ' ἀντίοι υἷες Ἀχαιῶν
νύσσοντες ξίφεσίν τε καὶ ἔγχεσιν ἀμφιγύοισιν
ὦσαν ἀπο σφείων· ὃ δὲ χασσάμενος πελεμίχθη.
ἤυσεν δὲ διαπρύσιον Τρώεσσι γεγωνώς·
„Τρῶες καὶ Λύκιοι καὶ Δάρδανοι ἀγχιμαχηταί,
παρμένετ'. οὔ τοι δηρὸν ἐμὲ σχήσουσιν Ἀχαιοί,
καὶ μάλα πυργηδὸν σφέας αὐτοὺς ἀρτύναντες,
ἀλλ', ὀίω, χάσσονται ὑπ' ἔγχεος, εἰ ἐτεόν με
ὦρσε θεῶν ὤριστος, ἐρίγδουπος πόσις Ἥρης.“
ὣς ϝειπὼν ὤτρυνε μένος καὶ θυμὸν ἑκάστου.
Δηίφοβος δ' ἐν τοῖσι μέγα φρονέων ἐβεβήκει
Πριαμίδης, πρόσθεν δ' ἔχεν ἀσπίδα πάντοσ' ἐϝίσην,

131—3 = Π 215—7 134^b = Λ 553 136 = Ο 306. Ρ 262 141 = ν 86 144^b = Θ 220 147 = Ξ 26. Ο 278. Π 637. Ρ 731 148 = Δ 535 149 = Μ 439 150 = Θ 173 152 = Μ 43 155 = Ε 470 156^b = Λ 296 157 = 803.

136 προύτυψαν codd. 137 ὀλοοίτροχος AD: ὀλοότροχος C, ratio requirit aut ὀλοότροχος aut ὀλοΐτροχος 138 ὤσει C 140 ὕψι τ' C 141 εἷος: ἕως A εἵως C ὄφρ' ἂν DS 142 εἵως codd. τῆος Nauck 144 ῥέα διελ. Ar.: ῥεῖα δ' ἐλ. ACDS et γρ. schol. V, fort. ῥᾶ διελ. hic et Υ 263. Ρ 461 148 χάσσατο πολλὸν ὀπίσσω Zen. 149—55 vexat Lachmann Betr. 50 151 τοι: τι C 156—169 damnat Lachmann Betr. 50.

κοῦφα ποσὶ προβιβὰς καὶ ὑπασπίδια προποδίζων.
Μηριόνης δ' αὐτοῖο τιτύσκετο δουρὶ φαεινῷ,
καὶ βάλεν, οὐδ' ἀφάμαρτε, κατ' ἀσπίδα πάντοσ' ἐϝίσην
ταυρείην. τῆς δ' οὔ τι διήλασεν, ἀλλὰ πολὺ πρίν
ἐν καυλῷ ἐϝάγη δολιχὸν δόρυ. Δηίφοβος δέ
ἀσπίδα ταυρείην σχέθ' ἀπὸ ϝέο, δεῖσε δὲ θυμῷ
ἔγχος Μηριόναο δαΐφρονος. αὐτὰρ ὅ γ' ἥρως
ἂψ ἑτάρων ἐς ϝέθνος ἐχάζετο, χώσατο δ' αἰνῶς
ἀμφότερον νίκης τε καὶ ἔγχεος, ὃ ξυνέϝαξεν.
βῆ δ' ἰέναι παρά τε κλισίας καὶ νῆας Ἀχαιῶν
οἰσόμενος δόρυ μακρόν, ὅ ϝοι κλισίηφι λέλειπτο.
οἱ δ' ἄλλοι μάρναντο, βοὴ δ' ἄσβεστος ὀρώρει.
Τεῦκρος δὲ πρῶτος Τελαμώνιος ἄνδρα κατέκτα,
Ἴμβριον αἰχμητήν, πολυΐππου Μέντορος υἱόν.
ναῖε δὲ Πήδαιον πρὶν ἐλθεῖν υἷας Ἀχαιῶν,
κούρην δὲ Πριάμοιο νόθην ἔχε, Μηδεσικάστην.
αὐτὰρ ἐπεὶ Δαναῶν νέες ἤλυθον ἀμφιϝέλισσαι,
ἂψ εἰς Ἴλιον ἦλθε, μετέπρεπε δὲ Τρώεσσιν,
ναῖε δὲ πὰρ Πριάμῳ· ὃ δέ μιν τίε ϝῖσα τέκεσσιν,
τόν ῥ' υἱὸς Τελαμῶνος ὑπ' οὔατος ἔγχεϊ μακρῷ
νύξ', ἐκ δ' ἔσπασεν ἔγχος· ὃ δ' αὖτ' ἔπεσεν μελίη ὥς,
ἥ τ' ὄρεος κορυφῇ ϝέκαθεν περιφαινομένοιο
χαλκῷ ταμνομένη τέρενα χθονὶ φύλλα πελάσσῃ.
ὣς πέσεν, ἀμφὶ δέ ϝοι βράχε τεύχεα ποικίλα χαλκῷ.
Τεῦκρος δ' ὡρμήθη μεμαὼς ἀπὸ τεύχεα δῦσαι·
Ἕκτωρ δ' ὁρμηθέντος ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ.
ἀλλ' ὃ μὲν ἄντα ϝιδὼν ἠλεύατο χάλκεον ἔγχος
τυτθόν· ὃ δ' Ἀμφίμαχον Κτεάτου υἷ' Ἀκτορίωνος
νισσόμενον πόλεμόνδε κατὰ στῆθος βάλε δουρί.

159 = Ν 370. Δ 496 160 = Λ 350 et Γ 347 165 = Γ 32 et Θ 397 167 = Θ 220 169^b = Λ 500 170 = Μ 378 174—6 = Ο 549—51 178^a = Μ 395 181 = Μ 396 183^b = Δ 496 184 = Ν 404. 503. Π 610. Ρ 305. 526 186 = Ο 577.

163 εὖ δϝεῖσε Ahrens Rh. Mus. II 173 165 ἂψ δ' S 166 ξυνέηξε Zen. 168 ὅ: γρ. ἅ schol. V collato μ 97 172 ὃς ναῖε [illegible] ὃς νάε Zen. 177 τὸν δ' S 178 αὖτ': γρ. αἶψ' A 179 κορυφῆς DS et γρ. schol. A, κορυφῇσι ἑκὰς Nauck 180 τεμνομένη S — πελάσσει C 186 νισόμενον AC: νεισόμενον DS, cf. Benicken Studien p. 946.

δούπησεν δὲ πεσών, ἀράβησε δὲ τεύχε' ἐπ' αὐτῷ. 21
Ἕκτωρ δ' ὡρμήθη κόρυθα κροτάφοις ἀραρυῖαν
κρατὸς ἀφαρπάξαι μεγαλήτορος Ἀμφιμάχοιο·
Αἴας δ' ὁρμηθέντος ὀρέξατο δουρὶ φαεινῷ
Ἕκτορος. ἀλλ' οὔ πῃ χρὼς Ϝείσατο, πᾶς δ' ἄρα χαλκῷ
σμερδαλέῳ κεκάλυφθ'· ὃ δ' ἄρ' ἀσπίδος ὀμφαλὸν οὖτα,
ὦσε δέ μιν σθένεϊ μεγάλῳ. ὃ δὲ χάσσατ' ὀπίσσω
νεκρῶν ἀμφοτέρων, τοὺς δ' ἐξείρυσσαν Ἀχαιοί.
Ἀμφίμαχον μὲν ἄρα Στιχίος δῖός τε Μενεσθεύς,
ἀρχοὶ Ἀθηναίων, κόμισαν μετὰ λαὸν Ἀχαιῶν,
Ἴμβριον αὖτ' Αἴαντε, μεμαότε θούριδος ἀλκῆς.
ὥς τε δύ' αἶγα λέοντε κυνῶν ὕπο καρχαροδόντων
ἁρπάξαντε φέρητον ἀνὰ ῥωπήια πυκνά,
ὑψοῦ ὑπὲρ γαίης μετὰ γαμφηλῇσιν ἔχοντε·
ὥς ῥα τὸν ὑψοῦ ἔχοντε δύω Αἴαντε κορυστά
τεύχεα συλήτην. κεφαλὴν δ' ἁπαλῆς ἀπὸ δειρῆς
κόψεν Ὀιλιάδης, κεχολωμένος Ἀμφιμάχοιο,
σφαιρηδὸν δέ μιν ἧκε Ϝελιξάμενος δι' ὁμίλου.
Ἕκτορι δὲ προπάροιθε ποδῶν πέσεν ἐν κονίῃσιν.
καὶ τότε δὴ περὶ κῆρι Ποσειδάων ἐχολώθη
υἱωνοῖο πεσόντος ἐν αἰνῇ δηιοτῆτι,
βῆ δ' ἰέναι παρά τε κλισίας καὶ νῆας Ἀχαιῶν
ὀτρυνέων Δαναούς, Τρώεσσι δὲ κήδε' ἔτευχεν.
Ἰδομενεὺς δ' ἄρα Ϝοι δουρικλυτὸς ἀντεβόλησεν,
ἐρχόμενος παρ' ἑταίρου, ὅ Ϝοι νέον ἐκ πολέμοιο
ἦλθε κατ' ἰγνύην βεβλημένος ὀξέι χαλκῷ.
τὸν μὲν ἑταῖροι ἔνεικαν, ὃ δ' ἰητροῖς ἐπιτείλας
ἤιεν ἐς κλισίην· ἔτι γὰρ πολέμοιο μενοίνα
ἀντιάαν. τὸν δὲ προσέφη κρείων Ἐνοσίχθων,

187 = *Δ* 504 190^{b} = *Δ* 496 197^{b} = *Δ* 234 207^{b} = *N* 603. *Γ* 20   208 = 167.

190 ὀρέξατο: γρ. ἀκόντισε schol. A   191 οὔπω C — χρὼς Zen.: χροὸς codd. et Ar.   195 Στιχίος: γρ. Σχεδίος schol. V — θέϊος coni. Nauck   196 λαὸν: γρ. ἔθνος A   198 αἶγε Zen.   200 ἔχοντε ACD: ἔχοντες S   201 ἔχοντο A   203 κόψεν ἄρ' Ἰλιάδης Zen.   204 σφαιρηδὸν δέ μιν ἧκε coni. Heyne: ἧκε δέ μιν σφαιρηδὸν codd., σφαιρηδὰ collato ζ 143 Bekker   207 ἐνὶ κρατερῇ ὑσμίνῃ S   210—332 sollicitat Payne-Knight   214 ἐκ κλισίης D.

Ϝεισάμενος φθογγὴν Ἀνδραίμονος υἷι Θόαντι, 21
ὃς πάσῃ Πλευρῶνι καὶ αἰπεινῇ Καλυδῶνι
Αἰτωλοῖσι Ϝάνασσε, θεὸς δ' ὣς τίετο δήμῳ·
„Ἰδομενεῦ Κρητῶν βουληφόρε, ποῦ τοι ἀπειλαί
οἴχονται, τὰς Τρωσὶν ἀπείλεον υἷες Ἀχαιῶν;“
τὸν δ' αὖτ' Ἰδομενεὺς Κρητῶν ἀγὸς ἀντίον ηὔδα·
„ὦ Θόαν, οὔ τις ἀνὴρ νῦν γ' αἴτιος, ὅσσον ἔγωγε
γινώσκω· πάντες γὰρ ἐπιστάμεθα πτολεμίζειν.
οὔτε τινὰ δϜέος ἴσχει ἀκήριον, οὔτε τις ὄκνῳ
Ϝείκων ἀνδύεται πόλεμον κακόν· ἀλλά που οὕτως
μέλλει δὴ φίλον εἶναι ὑπερμενέι Κρονίωνι,
νωνύμνους ἀπολέσθαι ἀπ' Ἄργεος ἐνθάδ' Ἀχαιούς.
ἀλλὰ Θόαν, καὶ γὰρ τὸ πάρος μενεδήιος ἦσθα,
ὀτρύνεις δὲ καὶ ἄλλον, ὅθι μεθιέντα Ϝίδηαι·
τῷ νῦν μήτ' ἀπόληγε, κέλευέ τε φωτὶ Ϝεκάστῳ.“
τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα Ποσειδάων ἐνοσίχθων·
„Ἰδομενεῦ, μὴ κεῖνος ἀνὴρ ἔτι νοστήσειεν
ἐκ Τροίης, ἀλλ' αὖθι κυνῶν μέλπηθρα γένοιτο,
ὅς τις ἐπ' ἤματι τῷδε Ϝεκὼν μεθιῇσι μάχεσθαι.
ἀλλ' ἄγε τεύχεα δεῦρο λαβὼν ἴθι· ταῦτα δ' ἅμα χρή
σπεύδειν, αἴ κ' ὄφελός τι γενώμεθα καὶ δύ' ἐόντε.
συμφερτὴ δ' ἀρετὴ πέλει ἀνδρῶν καὶ μάλα λυγρῶν·
νῶι δὲ καί κ' ἀγαθοῖσιν ἐπισταίμεσθα μάχεσθαι.“
ὣς Ϝειπὼν ὃ μὲν αὖτις ἔβη θεὸς ἂμ πόνον ἀνδρῶν·
Ἰδομενεὺς δ' ὅτε δὴ κλισίην εὔτυκτον ἵκανεν,
δύσετο τεύχεα καλὰ περὶ χροΐ, γέντο δὲ δοῦρε,
βῆ δ' ἴμεν ἀστεροπῇ ἐναλίγκιος, ἥν τε Κρονίων
χειρὶ λαβὼν ἐτίναξεν ἀπ' αἰγλήεντος Ὀλύμπου,

216^{a} = *B* 791 218^{b} = *E* 78   221 = *Δ* 265   226 = *B* 116   227 = *M* 70 229^{b} = *Δ* 516   231 = *H* 445. *Υ* 132 236^{b} = *M* 171   239 = *Π* 726. *P* 82 240^{b} = *K* 566 243^{b} = *Λ* 532.

post 218 add. D in marg. man. rec. τῷ μιν ἐεισάμενος προσέφη κρείων ἐνοσίχθων   222 ὦ πέπον D — νῦν γ' Ar.: νῦν δ' Aristoph. νῦν ACDS   223 πολεμίζειν CD   224 οὔτε: γρ. οὐδὲ schol. A   225 γρ. ἀδδύεται schol. V   227 ἐνθάδ' Ἀχαιούς CDS et γρ. A: υἷας Ἀχαιῶν A   228 ἦσθα: ἐσσί Duentzer   229 ὅτις μεθίῃσι πόνοιο Zen. — ὅθι DS et γρ. schol. A: ὅτε AC   230 κέλευε δὲ S   233 ἕλκηθρα coni. Nauck   234 μεθεῇσι S   236 ἐόντε ACDS: ἐόντες G   237 συμφερτὸς δὲ βίῃ Zen.

δεικνὺς σῆμα βροτοῖσιν, ἀρίζηλοι δέ ϝοι αὐγαί. 21
ὣς τοῦ χαλκὸς ἔλαμπε περὶ στήθεσσι θέϝοντος.
Μηριόνης δ' ἄρα ϝοι θεράπων ἐὺς ἀντεβόλησεν
ἐγγὺς ἔτι κλισίης· μετὰ γὰρ δόρυ χάλκεον ᾔει
οἰσόμενος. τὸν δὲ προσέφη σθένος Ἰδομενῆος·
„Μηριόνη Μόλου υἱέ, πόδας ταχύ, φίλταθ' ἑταίρων,
τίπτ' ἦλθες πόλεμόν τε λιπὼν καὶ δηιοτῆτα;
ἠέ τι βέβληαι, βέλεος δέ σε τείρει ἀκωκή,
ἠέ τευ ἀγγελίην μετ' ἔμ' ἤλυθες; οὐδέ τοι αὐτός
ἧσθαι ἐνὶ κλισίῃσι λιλαίομαι, ἀλλὰ μάχεσθαι."
τὸν δ' αὖ Μηριόνης πεπνυμένος ἀντίον ηὔδα·
„Ἰδομενεῦ Κρητῶν βουληφόρε χαλκοχιτώνων,
ἔρχομαι, εἴ τί τοι ἔγχος ἐνὶ κλισίῃσι λέλειπται,
οἰσόμενος· τό νυ γὰρ κατεϝάξαμεν, ὃ πρὶν ἔχεσκον,
ἀσπίδα Δηιφόβοιο βαλὼν ὑπερηνορέοντος."
τὸν δ' αὖτ' Ἰδομενεὺς Κρητῶν ἀγὸς ἀντίον ηὔδα·
„δούρατα δ', αἴ κ' ἐθέλησθα, καὶ ἓν καὶ ϝείκοσι δήεις
ἑσταότ' ἐν κλισίῃ πρὸς ἐνώπια παμφανόωντα,
Τρώια, τὰ κταμένων ἀποαίνυμαι. οὐ γὰρ ὀίω
ἀνδρῶν δυσμενέων ϝεκὰς ἱστάμενος πολεμίζειν·
τῷ μοι δούρατά τ' ἔστι καὶ ἀσπίδες ὀμφαλόεσσαι
καὶ κόρυθες καὶ θώρηκες λαμπρὸν γανόωντες."
τὸν δ' αὖ Μηριόνης πεπνυμένος ἀντίον ηὔδα·
„καί τοι ἐμοὶ παρά τε κλισίῃ καὶ νηὶ μελαίνῃ
πόλλ' ἔναρα Τρώων· ἀλλ' οὐ σχεδόν ἐστιν ἑλέσθαι.
οὐδὲ γὰρ οὐδ' ἐμέ φημι λελασμένον ἔμμεναι ἀλκῆς,
ἀλλὰ μετὰ πρώτοισι μάχην ἀνὰ κυδιάνειραν
ἵσταμαι, ὁππότε νεῖκος ὀρώρηται πολέμοιο.
ἄλλον πού τινα μᾶλλον Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων
λήθω μαρνάμενος, σὲ δὲ ϝίδμεναι αὐτὸν ὀίω."

244ᵇ = *Χ* 27   245 = *Χ* 32   250 = *Η* 29   254 = *Π* 619   255 = 219   259 = 221   261ᵇ = *Θ* 435   265ᵇ = *Τ* 359   266 = 254   267 = *Λ* 329   270ᵇ = *Δ* 225   272ᵇ = *Λ* 371.

245 περὶ: ἐνὶ Zen. Aristoph. — στήθεσφι codd. dett.   246 θεράπων ἐὺς: δουρικλυτὸς Zen.   252 ἀγγελίην Buttmann Lex. II 202: ἀγγελίης codd., τιν' ἀγγελίην coni. Nauck, cf. *Γ* 206   255 om. AS, in marg. add. CD   256 τοι codd.: που Herodianus, nescio an vere   257 κατεήξαμεν Zen., γρ. κατέαξα μὲν schol. A   260 δ' AD: γ' C τ' S — καὶ ἐείκοσι scribi iussit Benicken, Studien p. 1132, cf. *N* 609.

τὸν δ' αὖτ' Ἰδομενεὺς Κρητῶν ἀγὸς ἀντίον ηὔδα· 21
„ϝοῖδ' ἀρετὴν οἷός ἐσσι· τί σε χρὴ ταῦτα λέγεσθαι;
εἰ γὰρ νῦν παρὰ νηυσὶ λεγοίμεθα πάντες ἄριστοι
ἐς λόχον, ἔνθα μάλιστ' ἀρετὴ διαϝείδεται ἀνδρῶν,
ἔνθ' ὅ τε δειλὸς ἀνήρ, ὅς τ' ἄλκιμος, ἐξεφαάνθη —
τοῦ μὲν γάρ τε κακοῦ τρέπεται χρὼς ἄλλυδις ἄλλῃ,
οὐδέ ϝοι ἀτρέμας ἧσθαι ἐρητύετ' ἐν φρεσὶ θυμός,
ἀλλὰ μετοκλάζει καὶ ἐπ' ἀμφοτέρους πόδας ἵζει,
ἐν δέ τέ ϝοι κραδίη μεγάλα στέρνοισι πατάσσει
κῆρας ὀιομένῳ, πάταγος δέ τε γίνετ' ὀδόντων·
τοῦ δ' ἀγαθοῦ οὔτ' ἂρ τρέπεται χρώς, οὔτε τι λίην
ταρβεῖ, ἐπεί κεν πρῶτον ἐσίζηται λόχον ἀνδρῶν,
ἀρᾶται δὲ τάχιστα μιγήμεναι ἐν δαῒ λυγρῇ —
οὐδέ κεν ἔνθα τεόν γε μένος καὶ χεῖρας ὄνοιτο.
εἴ περ γάρ κε βλῇο πονεύμενος ἠὲ τυπείης,
οὐκ ἂν ἐν αὐχέν' ὄπισθε πέσοι βέλος οὐδ' ἐνὶ νώτῳ,
ἀλλά κεν ἢ στέρνων ἢ νηδύος ἀντιάσειεν
πρόσσω ϝιεμένοιο μετὰ προμάχων ὀαριστύν.
ἀλλ' ἄγε μηκέτι ταῦτα λεγώμεθα νηπύτιοι ὣς
ἑσταότες, μή πού τις ὑπερφιάλως νεμεσήσῃ·
ἀλλὰ σύ γε κλισίηνδε κιὼν ἕλευ ὄβριμον ἔγχος."
ὣς φάτο, Μηριόνης δὲ θοῷ ἀτάλαντος Ἄρηι
καρπαλίμως κλισίηθεν ἀνείλετο χάλκεον ἔγχος,
βῆ δὲ μετ' Ἰδομενῆα μέγα πτολέμοιο μεμηλώς.
οἷος δὲ βροτολοιγὸς Ἄρης πόλεμόνδε μέτεισιν,
τῷ δὲ Φόβος φίλος υἱὸς ἅμα κρατερὸς καὶ ἀταρβής
ἕσπετο, ὅς τ' ἐφόβησε ταλάφρονά περ πολεμιστήν·
τὼ μὲν ἄρ' ἐκ Θρεΐκης Ἐφύρους μέτα θωρησσέσθην
ἠὲ μετὰ Φλεγύας μεγαλήτορας· οὐδ' ἄρα τώ γε

274 = 221   280ᵇ = *Ι* 462   282 cf. *Η* 216   292 = *Υ* 244   295ᵇ = *Θ* 215   297ᵇ = *Ε* 708   301 cf. *Π* 218.

278 ὅ τε δειλὸς ἀνὴρ: ὅς τε δειλός, ὅσ τ' Nauck, numerosius scribas ὃς δϝειλὸς ἀνὴρ   285 ἐπεί κεν Bekker: ἐπειδὰν codd., ἐπὴν δὴ Thiersch   287 γε: τε L, quod alios legisse significat schol. A   288 κε: καὶ codd. interpolati — βλῇο Cobet: βλῆο C βλεῖο AD   289 γρ. οὔ κεν schol. A   301 Θρῄκης codd., cf. prol. p. 177 — θωρήσσεσθον codd., θωρήσσοντο Strabo IX p. 442, θωρησσέσθην poetam dixisse, θωρήσσεσθον librariorum errori deberi existimo, cf. *N* 613 et *Θ* 456.

ἔκλυον ἀμφοτέρων, ἑτέροισι δὲ κῦδος ἔδωκαν· 21
τοῖοι Μηριόνης τε καὶ Ἰδομενεὺς ἀγοὶ ἀνδρῶν
ἤισαν ἐς πόλεμον κεκορυθμένοι αἴθοπι χαλκῷ.
τὸν καὶ Μηριόνης πρότερος πρὸς μῦθον ἔϝειπεν·
„Δευκαλίδη, πῇ τ᾽ ἂρ μέμονας καταδῦναι ὅμιλον;
ἢ ἐπὶ δεξιόφιν παντὸς στρατοῦ, ἢ ἀνὰ μέσσους,
ἢ ἐπ᾽ ἀριστερόφιν; ἐπεὶ οὔ ποθι ϝέλπομαι οὕτως
δεύεσθαι πολέμοιο καρηκομόωντας Ἀχαιούς."
    τὸν δ᾽ αὖτ᾽ Ἰδομενεὺς Κρητῶν ἀγὸς ἀντίον ηὔδα·
„νηυσὶ μὲν ἐν μέσσῃσιν ἀμύνειν εἰσὶ καὶ ἄλλοι,
Αἴαντές τε δύω Τεῦκρός θ᾽, ὃς ἄριστος Ἀχαιῶν
τοξοσύνῃ, ἀγαθὸς δὲ καὶ ἐν σταδίῃ ὑσμίνῃ·
οἵ μιν ἅδην ἑόωσι καὶ ἐσσύμενον πολέμοιο.
[Ἕκτορα Πριαμίδην, εἰ καὶ μάλα καρτερός ἐστιν.]
αἰπύ ϝοι ἐσσεῖται, μάλα περ μεμαῶτι μάχεσθαι,
κείνων νικήσαντι μένος καὶ χεῖρας ἀάπτους
νῆας ἐνιπρῆσαι, ὅτε μὴ αὐτός γε Κρονίων
ἐμβάλοι αἰθόμενον δαλὸν νήεσσι θοῇσιν.
ἀνδρὶ δέ κ᾽ οὐ ϝείξειε μέγας Τελαμώνιος Αἴας,
ὃς θνητός τ᾽ εἴη καὶ ἔδοι Δημήτερος ἀκτήν,
χαλκῷ τε ϝρηκτὸς μεγάλοισί τε χερμαδίοισιν.
οὐδ᾽ ἂν Ἀχιλλῆι ϝρηξήνορι χωρήσειεν
ἔν γ᾽ αὐτοσταδίῃ· ποσὶ δ᾽ οὔ πως ἔστιν ἐρίζειν.
νῶιν δ᾽ ὧδ᾽ ἐπ᾽ ἀριστερ᾽ ἔχε στρατοῦ, ὄφρα τάχιστα
ϝείδομεν, ἠέ τῳ εὖχος ὀρέξομεν ἠέ τις ἡμῖν."
    ὣς φάτο, Μηριόνης δὲ θοῷ ἀτάλαντος Ἄρηι
ἦρχ᾽ ἴμεν, ὄφρ᾽ ἀφίκοντο κατὰ στρατόν, ᾗ μιν ἀνώγει.
    οἳ δ᾽ ὡς Ἰδομενῆα ϝίδον φλογὶ ϝείκελον ἀλκήν,
αὐτὸν καὶ θεράποντα, σὺν ἔντεσι δαιδαλέοισιν,

305^b = Δ 495   306 = Ε 632   311 = 221 316^b = Ε 410
318^b = Μ 166 319^a = Ο 702 322^b = Φ 76 323^b = Λ 265
327 = Μ 328   328 = 295 330^b = Σ 154   331 = Π 279 et Ζ 418.

309 γρ. οὔ ποτε schol. V — οὕτω C   315 ἐλόωσι codd. γρ. ἑάσουσι (ἄσουσι corr. La Roche) schol. A, ἑόωσι Cobet misc. crit. 417, dubito an vere — πολεμίζειν Zen.   316 om. AC, habet D in marg. man. rec. — εἰ καὶ scriptum est Ε 410   318 κείνου alios legisse arguit schol. A — ἀέπτους Aristoph.   320 δαϝελὸν hic et Ο 421 coni. Sittl   331 δαιδαλέοισιν: γρ. μαρμαίροντας A, ut legitur Π 279.

κεκλόμενοι καθ᾽ ὅμιλον ἐπ᾽ αὐτῷ πάντες ἔβησαν.
τῶν δ᾽ ὁμὸν ἵστατο νεῖκος ἐπὶ πρυμνῇσι νέεσσιν.
ὡς δ᾽ ὅθ᾽ ὑπὸ λιγέων ἀνέμων σπέρχωσιν ἄϝελλαι
ἤματι τῷ, ὅτε τε πλείστη κόνις ἀμφὶ κελεύθους,
οἳ δ᾽ ἄμυδις κονίης μεγάλην ἱστᾶσιν ὀμίχλην,
ὣς ἄρα τῶν ὁμόσ᾽ ἦλθε μάχη, μέμασαν δ᾽ ἐνὶ θυμῷ
ἀλλήλους καθ᾽ ὅμιλον ἐναιρέμεν ὀξέι χαλκῷ.
ἔφριξεν δὲ μάχη φθισίμβροτος ἐγχείῃσιν
μακρῇς, ἃς εἶχον ταμεσίχροας· ὄσσε δ᾽ ἄμερδεν
αὐγὴ χαλκείη κορύθων ἄπο λαμπομενάων
θωρήκων τε νεοσμήκτων σακέων τε φαεινῶν
ἐρχομένων ἄμυδις. μάλα κεν θρασυκάρδιος εἴη,
ὃς τότε γηθήσειε ϝιδὼν πόνον οὐδ᾽ ἀκάχοιτο.
    τὼ δ᾽ ἀμφὶς φρονέοντε δύω Κρόνου υἷε κραταιὼ
ἀνδράσιν ἡρώεσσιν ἐτεύχετον ἄλγεα λυγρά.
Ζεὺς μὲν ἄρα Τρώεσσι καὶ Ἕκτορι βούλετο νίκην,
κυδαίνων Ἀχιλῆα πόδας ταχύν· οὐδ᾽ ὅ γε πάμπαν
ἤθελε λαὸν ὀλέσθαι Ἀχαιικὸν Ἰλιόθι πρό,
ἀλλὰ Θέτιν κύδαινε καὶ υἱέα καρτερόθυμον.
Ἀργείους δὲ Ποσειδάων ὀρόθυνε μετελθών,
λάθρῃ ὑπεξαναδὺς πολιῆς ἁλός· ἤχθετο γάρ ῥα
Τρωσὶν δαμναμένους, Διὶ δὲ κρατερῶς ἐνεμέσσα.
ἦ μὰν ἀμφοτέροισιν ὁμὸν γένος ἠδ᾽ ἴα πάτρη,
ἀλλὰ Ζεὺς πρότερος γεγόνει καὶ πλείονα ϝείδη.
τῷ ῥα καὶ ἀμφαδίην μὲν ἀλεξέμεναι ἀλέϝεινεν,
λάθρῃ δ᾽ αἰὲν ἔγειρε κατὰ στρατόν, ἀνδρὶ ϝεϝοικώς.
τοὶ δ᾽ ἔριδος κρατερῆς καὶ ὁμοιίοο πτολέμοιο
πεῖραρ ἐπαλλάξαντες ἐπ᾽ ἀμφοτέροισι τάνυσσαν
ἄϝρηκτόν τ᾽ ἄλυτόν τε, τὸ πολλῶν γούνατ᾽ ἔλυσεν.

332 = Λ 460   339 cf. Η 62 343^b = Κ 41   347 = Η 21
349^b = Θ 561   353 = 16 355^b = Τ 219 356^a = Η 196
358^b = Ι 358   360 = Ν 37 et Ε 176.

333 γρ. ὁμόσ᾽ schol. V   335 aut 336 delendum esse censet Friedlaender an. hom. p. 19 — οἳ δ᾽ Heyne: οἵ τ᾽ codd.   343 κε A   345—60 damnarunt Bekker Lachmann alii, 352—7 damnat Nauck, cf. prol. § 17   346 γρ. ἐτεύχετον A: τετεύχετον AD τετεύχατον C   347 μὲν ἄρα D et γρ. schol. A: μέν ῥα AC Ar.   348 οὐδ᾽ ὅ γε CD Aristoph.: οὐδέ τι A   349 ὀλέσσαι C — Ἰλιόθι πρό codd., cf. prol. p. 112   350 ἀθετεῖται schol. A   351 ὤτρυνε Zen. Aristoph.   355 ᾔδη AD ᾔδει C   356 ἀμφαδίην D: ἀμφαδίῃ A ἀμφαδίη C   358 τοὶ AC: οἳ D et γρ. schol. A — ὁμοιίου πολ. (πτολ. D) codd., cf. prol. § 80   359 ἀμφοτέροισι καὶ ἀλλήλοισι Ar.

ἔνθα μεσαιπόλιός περ ἐὼν Δαναοῖσι κελεύσας 21
Ἰδομενεὺς Τρώεσσι μετάλμενος ἐν φόβον ὦρσεν.
πέφνε γὰρ Ὀθρυονῆα Καβησόθεν ἔνδον ἐόντα,
ὅς ῥα νέον πολέμοιο μετὰ κλέϝος εἰληλούθει,
ᾔτεε δὲ Πριάμοιο θυγατρῶν ϝεῖδος ἀρίστην
Κασσάνδρην ἀνάϝεδνον, ὑπέσχετο δὲ μέγα ϝέργον,
ἐκ Τροίης ἀϝέκοντας ἀπωσέμεν υἷας Ἀχαιῶν.
τῷ δ' ὁ γέρων Πρίαμος ὑπό τ' ἔσχετο καὶ κατένευσεν
δωσέμεναι· ὃ δὲ μάρναθ' ὑποσχεσίῃσι πιθήσας.
Ἰδομενεὺς δ' αὐτοῖο τιτύσκετο δουρὶ φαεινῷ,
καὶ βάλεν ὕψι βιβάντα τυχών· οὐδ' ἤρκεσε θώρηξ
χάλκεος, ὃν φορέεσκε, μέσῃ δ' ἐν γαστέρι πῆξεν.
δούπησεν δὲ πεσών· ὃ δ' ἐπεύξατο φώνησέν τε
„Ὀθρυονεῦ, περὶ δή σε βροτῶν αἰνίξομ' ἁπάντων,
εἰ ἐτεὸν δὴ πάντα τελευτήσεις ὅσ' ὑπέστης
Δαρδανίδῃ Πριάμῳ· ὃ δ' ὑπέσχετο θυγατέρα ϝήν.
καί κέ τοι ἡμεῖς ταῦτά γ' ὑποσχόμενοι τελέσαιμεν,
δοῖμεν δ' Ἀτρεΐδαο θυγατρῶν ϝεῖδος ἀρίστην,
Ἄργεος ἐξαγαγόντες, ὀπυιέμεν, εἴ κε σὺν ἄμμιν
Ἴλιον ἐκπέρσῃς εὖ ναιόμενον πτολίεθρον.
ἀλλ' ἕπευ, ὄφρ' ἐπὶ νηυσὶ συνώμεθα ποντοπόροισιν
ἀμφὶ γάμῳ, ἐπεὶ οὔ τοι ἐϝεδνωταὶ κακοί εἰμεν."
ὣς ϝειπὼν ποδὸς ἕλκε κατὰ κρατερὴν ὑσμίνην
ἥρως Ἰδομενεύς. τῷ δ' Ἄσιος ἦλθεν ἀμύντωρ
πεζὸς πρόσθ' ἵππων· τὼ δὲ πνείοντε κατ' ὤμων
αἰὲν ἔχ' ἡνίοχος θεράπων. ὃ δὲ ϝίετο θυμῷ

362^b = Λ 544 365 = Γ 124 368^b = Β 112. Μ 236 370 = 159 373 = Δ 504 et Κ 532 378^b = Κ 303 380 = Β 133 381^a = Κ 146 383 = Ρ 289 384^b = Ξ 449. Ο 540.

362 γρ. Τρώεσσιν ἐπάλμενος A 363 Ὀθρυονῆ' Ἑκάβης νόθον υἱόν edit. Argolica 364 μετὰ: κατὰ Aristoph. 366 Κασάνδρην C — ἀνάεδνον codd., cf. I 146 367 γρ. ἀνωσέμεν schol. A — τινὲς ἐπάγουσιν· φοιτῶν ἔνθα καὶ ἔνθα θοὰς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν· schol. V 371 βιβῶντα alios scripsisse arguit schol. A 372 πῆξεν: τύψεν D 373 γρ. ὁ δὲ κερτομέων ἔπος ηὔδα schol. V 374 Ἀθρυονεῦ S — γρ. αἰνίξομαι schol. A: αἰνίσσομαι Zen. αἰνίζομαι codd. 379 ἄμμιν AS: ἄμμι CD, cf. K 70, utrum ἧμιν an v. 377 ἄμμες corrigerem dubitavi 380 Ἴλιον: Ἰλίον codd., cf. B 133 382 ἠμεν C ἐσμεν D 383 ἕλκε Ar.: εἷλκε codd. — κατὰ SD et γρ. A: διὰ AC, cf. P 289 — γρ. κρατερῆς ὑσμίνης schol. V 384 ἦλθ' ἐπαμύντωρ Ar.

Ἰδομενῆα βαλεῖν· ὁ δέ μιν φθάμενος βάλε δουρί 21
λαιμὸν ὑπ' ἀνθερεῶνα, διαπρὸ δὲ χαλκὸν ἔλασσεν.
ἤριπε δ' ὡς ὅτε τις δρῦς ἤριπεν ἢ ἀχερωίς
ἠὲ πίτυς βλωθρή, τήν τ' οὔρεσι τέκτονες ἄνδρες
ἐξέταμον πελέκεσσι νεήκεσι νήιον εἶναι·
ὣς ὃ πρόσθ' ἵππων καὶ δίφρου κεῖτο τανυσθείς,
βεβρυχώς, κόνιος δεδραγμένος αἱματοέσσης.
ἐκ δέ ϝοι ἡνίοχος πλήγη φρένας, ἃς πάρος εἶχεν·
οὐδ' ὅ γ' ἐτόλμησεν, δείων ὑπὸ χεῖρας ἀλύξας,
ἂψ ἵππους στρέψαι. τὸν δ' Ἀντίλοχος μενεχάρμης
δουρὶ μέσον περόνησε τυχών· οὐδ' ἤρκεσε θώρηξ
χάλκεος, ὃν φορέεσκε, μέσῃ δ' ἐν γαστέρι πῆξεν.
αὐτὰρ ὅ γ' ἀσθμαίνων εὐϝεργέος ἔκπεσε δίφρου,
ἵππους δ' Ἀντίλοχος, μεγαθύμου Νέστορος υἱός,
ἐξέλασε Τρώων μετ' ἐυκνήμιδας Ἀχαιούς.
Δηίφοβος δὲ μάλα σχεδὸν ἤλυθεν Ἰδομενῆος,
Ἀσίου ἀχνύμενος, καὶ ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ.
ἀλλ' ὃ μὲν ἄντα ϝιδὼν ἠλεύατο χάλκεον ἔγχος
Ἰδομενεύς· κρύφθη γὰρ ὑπ' ἀσπίδι πάντοσ' ἐϝίσῃ,
τὴν ἄρ' ὅ γε ϝρινοῖσι βοῶν καὶ νώροπι χαλκῷ
δινωτὴν φορέεσκε, δύω κανόνεσσ' ἀραρυῖαν·
τῇ ὕπο πᾶς ἐϝάλη, τὸ δ' ὑπέρπτατο χάλκεον ἔγχος,
καρφαλέον δέ ϝοι ἀσπὶς ἐπιθρέξαντος ἄυσεν
ἔγχεος. οὐδ' ἅλιόν ῥα βαρείης χειρὸς ἀφῆκεν,
ἀλλ' ἔβαλ' Ἱππασίδην Ὑψήνορα, ποιμένα λαῶν,
ἧπαρ ὑπὸ πραπίδων, εἶθαρ δ' ὑπὸ γούνατ' ἔλυσεν.
Δηίφοβος δ' ἔκπαγλον ἐπεύξατο μακρὸν ἀύσας·
„οὐ μὰν αὖτ' ἄτιτος κεῖτ' Ἄσιος, ἀλλά ϝέ φημι
εἰς Ἄιδός περ ἰόντα πυλάρταο κρατεροῖο
γηθήσειν κατὰ θυμόν, ἐπεί ῥά ϝοι ὤπασα πομπόν."
ὣς ἔφατ', Ἀργείοισι δ' ἄχος γένετ' εὐξαμένοιο,
Ἀντιλόχῳ δὲ μάλιστα δαΐφρονι θυμὸν ὄρινεν·

388^b = Ο 342. Π 309 389—93 = Π 482—6 392^b = Τ 483 397 = Η 145 et Ν 371 398 = 372 399 = Ε 585 400 = Ε 565 401 = Ε 324 403—4 = 183—4 408^b = Χ 275 410^b = Φ 590 412 = Λ 579 413 = Ν 445. Ξ 453. 478 417—8 = Ξ 458—9.

389 γρ. ἀχελωὶς Eust. 391 νείιον C m. pr. 399 γ' om. Ar. 406 γε CD: γ' ἐν A Ambr. 408 τὴν D 411 ἀλλὰ βάλ' D.

ἀλλ᾿ οὐδ᾿ ἀχνύμενός περ ἑοῦ ἀμέλησεν ἑταίρου, 21
ἀλλὰ θέϜων περίβη καί Ϝοι σάκος ἀμφεκάλυψεν.
τὸν μὲν ἔπειθ᾿ ὑποδύντε δύω ἐρίϜηρες ἑταῖροι,
Μηκιστεὺς Ἐχίοιο πάις καὶ δῖος Ἀλάστωρ,
νῆας ἔπι γλαφυρὰς φερέτην βαρέα στενάχοντα·
Ἰδομενεὺς δ᾿ οὐ λῆγε μένος μέγα, Ϝίετο δ᾿ αἰεί
ἠέ τινα Τρώων ἐρεβεννῇ νυκτὶ καλύψαι
ἢ αὐτὸς δουπῆσαι ἀμύνων λοιγὸν Ἀχαιοῖς.
ἔνθ᾿ Αἰσυήταο διοτρεφέος φίλον υἱόν,
ἥρω᾿ Ἀλκάθοον — γαμβρὸς δ᾿ ἔεν Ἀγχίσαο,
πρεσβυτάτην δ᾿ ὤπυιε θυγατρῶν Ἱπποδάμειαν,
τὴν περὶ κῆρι φίλησε πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ
ἐν μεγάρῳ· πᾶσαν γὰρ ὁμηλικίην ἐκέκαστο
κάλλεϊ καὶ Ϝέργοισιν ἰδὲ φρεσί· τοὔνεκα καί μιν
γῆμεν ἀνὴρ ὤριστος ἐνὶ Τροίῃ εὐρείῃ —
τὸν τόθ᾿ ὑπ᾿ Ἰδομενῆι Ποσειδάων ἐδάμασσεν
θέλξας ὄσσε φαεινά, πέδησε δὲ φαίδιμα γυῖα·
οὔτε γὰρ ἐξοπίσω φυγέειν δύνατ᾿ οὔτ᾿ ἀλέϜασθαι,
ἀλλ᾿ ὥς τε στήλην ἢ δένδρεον ὑψιπέτηλον
ἀτρέμας ἑσταότα στῆθος μέσον οὔτασε δουρί
ἥρως Ἰδομενεύς, Ϝρῆξεν δέ Ϝοι ἀμφὶ χιτῶνα
χάλκεον, ὅς Ϝοι πρόσθεν ἀπὸ χροὸς ἤρκει ὄλεθρον·
δὴ τότε γ᾿ αὖον ἄυσεν ἐρεικόμενος περὶ δουρί.
δούπησεν δὲ πεσών, δόρυ δ᾿ ἐν κραδίῃ ἐπεπήγει,
ἥ ῥά Ϝοι ἀσπαίρουσα καὶ οὐρίαχον πελέμιζεν
ἔγχεος· ἔνθα δ᾿ ἔπειτ᾿ ἀφίει μένος ὄβριμος Ἄρης.
Ἰδομενεὺς δ᾿ ἔκπαγλον ἐπεύξατο μακρὸν ἀύσας·

419—23 = Θ 330—4 428^b = Λ 739 430^b = Ζ 413 431^b = Π 808   437 = Ρ 434 et δ 458 440^b = Ο 534 442^a = Δ 504   443—4 = Π 612—3. Ρ 528—9   445 = 413.

421—3 secl. Franke   422 in marg. add. A   423 στενάχοντα CD Zen.: στενάχοντε A   424 Ἰδομενεὺς CD: Ἰδομενεῦς A, cf. Φ 305. χ 63   426 Ἀχαιῶν cod. Mor.   428 γρ. ἥρων schol. V — ἦν codd., cf. prol p. 117   433 τινὲς ὑποτάσσουσι· πρὶν Ἀντηνορίδας τραφέμεν καὶ Πανθόου υἷας Πριαμίδας θ᾿ οἳ Τρωσὶ μετέπρεπον ἱπποδάμοισιν, ἕως ἔθ᾿ ἥβην εἶχεν ὄφελλε δὲ κούριον ἄνθος· schol. V et Eust.   441 ἐρικόμενος A   442 ἐπεπήγει D: πεπήγει AC   443 πελέμιξεν C et γρ. schol. A.

„Δηίφοβ᾿, ἦ ἄρα δή τι ϜεϜίσκομεν ἄξιον εἶναι 21
τρεῖς ἑνὸς ἀντὶ πεφάσθαι; ἐπεὶ σύ περ εὔχεαι οὕτως,
δαιμόνι᾿. ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ἐναντίον ἵστασ᾿ ἐμεῖο,
ὄφρα Ϝίδῃ οἷος Ζηνὸς γόνος ἐνθάδ᾿ ἱκάνω,
ὃς πρῶτον Μίνωα τέκε Κρήτῃ ἐπίουρον·
Μίνως δ᾿ αὖ τέκεθ᾿ υἱὸν ἀμύμονα Δευκαλίωνα,
Δευκαλίων δ᾿ ἐμὲ τίκτε πολέσσ᾿ ἄνδρεσσι Ϝάνακτα
Κρήτῃ ἐν εὐρείῃ· νῦν δ᾿ ἐνθάδε νῆες ἔνεικαν
σοί τε κακὸν καὶ πατρὶ καὶ ἄλλοισι Τρώεσσιν."
ὣς φάτο· Δηίφοβος δὲ διάνδιχα μερμήριξεν,
ἤ τινά που Τρώων ἑταρίσσαιτο μεγαθύμων
ἂψ ἀναχωρήσας, ἦ πειρήσαιτο καὶ οἶος.
ὧδε δέ Ϝοι φρονέοντι δοάσσατο κέρδιον εἶναι,
βῆναι ἐπ᾿ Αἰνείαν. τὸν δ᾿ ὕστατον εὗρεν ὁμίλου
ἑσταότ᾿· αἰεὶ γὰρ Πριάμῳ ἐπεμήνιε δίῳ,
οὕνεκ᾿ ἄρ᾿ ἐσθλὸν ἐόντα μετ᾿ ἀνδράσιν οὔ τι τίεσκεν.
ἀγχοῦ δ᾿ ἱστάμενος Ϝέπεα πτερόεντα προσηύδα·
„Αἰνεία Τρώων βουληφόρε, νῦν σε μάλα χρή
γαμβρῷ ἀμυνέμεναι, εἴ πέρ τί σε κῆδος ἱκάνει.
ἀλλ᾿ ἕπευ, Ἀλκαθόῳ ἐπαμύνομεν, ὅς σε πάρος γε
γαμβρὸς ἐὼν ἔθρεψε δόμοις ἔνι τυτθὸν ἐόντα·
τὸν δέ τοι Ἰδομενεὺς δουρικλυτὸς ἐξενάριξεν."
ὣς φάτο, τῷ δ᾿ ἄρα θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ὄρινεν,
βῆ δὲ μετ᾿ Ἰδομενῆα μέγα πτολέμοιο μεμηλώς.
ἀλλ᾿ οὐκ Ἰδομενῆα φόβος λάβε τηλύγετον ὥς,
ἀλλ᾿ ἔμεν᾿ ὡς ὅτε τις σῦς οὔρεσιν ἀλκὶ πεποιθώς,
ὅς τε μένει κολοσυρτὸν ἐπερχόμενον πολὺν ἀνδρῶν
χώρῳ ἐν οἰοπόλῳ, φρίσσει δέ τε νῶτον ὕπερθεν·
ὀφθαλμὼ δ᾿ ἄρα Ϝοι πυρὶ λάμπετον· αὐτὰρ ὀδόντας
θήγει, ἀλέξασθαι μεμαὼς κύνας ἠδὲ καὶ ἄνδρας.
ὣς μένεν Ἰδομενεὺς δουρικλυτός, οὐδ᾿ ὑπεχώρει,

452^a = τ 181. Ζ 206   455 = Θ 167 457^a = Λ 440   458 = Ξ 23. Π 652   462 = Δ 92 463^a = Ε 180   466 = Λ 223   468 = Β 142   469 = 297 471^b = Ε 299 473^a = Ρ 54.

446 τι codd. et Ar.: γρ. τί σ᾿ schol. A   447 αὔτως Zen.   448 ἐναντίος C et γρ. A   449 ἴδῃ Ar.: ἴδῃς A ἴδῃς CD   456 ἤ AD Ar.: εἰ C et γρ. schol. A   465 γρ. ἐπαμῦναι schol. V, unde ἐπαμυνέμεν coni. Nauck — πάρος περ Eust.   475 ἀλεξέμεναι Bekker Hom. Bl. I 319.

Αἰνείαν ἐπιόντα βοηθόον· αὖε δ' ἑταίρους,
Ἀσκάλαφόν τ' ἐσορῶν Ἀφαρῆά τε Δηίπυρόν τε
Μηριόνην τε καὶ Ἀντίλοχον, μήστωρας ἀυτῆς.
τοὺς ὅ γ' ἐποτρύνων Ϝέπεα πτερόεντα προσηύδα·
„δεῦτε, φίλοι, καί μ' οἴῳ ἀμύνετε. δείδια δ' αἰνῶς
Αἰνείαν ἐπιόντα πόδας ταχύν, ὅς μοι ἔπεισιν,
ὃς μάλα καρτερός ἐστι μάχῃ ἔνι φῶτας ἐναίρειν·
καὶ δ' ἔχει ἥβης ἄνθος, ὅ τε κράτος ἐστὶ μέγιστον.
εἰ γὰρ ὁμηλικίη γε γενοίμεθα τῷδ' ἐπὶ θυμῷ,
αἶψά κεν ἠὲ φέροιτο μέγα κράτος ἠὲ φεροίμην.“
ὣς ἔφαθ', οἳ δ' ἄρα πάντες ἕνα φρεσὶ θυμὸν ἔχοντες
πλησίοι ἔστησαν, σάκε' ὤμοισι κλίναντες.
Αἰνείας δ' ἑτέρωθεν ἐκέκλετο Ϝοῖς ἑτάροισιν,
Δηίφοβόν τε Πάριν τ' ἐσορῶν καὶ Ἀγήνορα δῖον,
οἵ Ϝοι ἅμ' ἡγεμόνες Τρώων ἔσαν· αὐτὰρ ἔπειτα
λαοὶ ἕπονθ', ὡς εἴ τε μετὰ κτίλον ἕσπετο μῆλα
πιόμεν' ἐκ βοτάνης· γάνυται δ' ἄρα τε φρένα ποιμήν.
[ὣς *Αἰνείᾳ θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι γεγήθει,*
ὡς Ϝίδε λαῶν Ϝέθνος ἐπισπόμενον ἑοῖ αὐτῷ.]
οἳ δ' ἀμφ' Ἀλκαθόῳ αὐτοσχεδὸν ὡρμήθησαν
μακροῖσι ξυστοῖσι· περὶ στήθεσσι δὲ χαλκός
σμερδαλέον κονάβιζε τιτυσκομένων καθ' ὅμιλον
ἀλλήλων. δύο δ' ἄνδρες ἀρήιοι ἔξοχον ἄλλων,
Αἰνείας τε καὶ Ἰδομενεύς. ἀτάλαντοι Ἄρηι,
Ϝίεντ' ἀλλήλων ταμέειν χρόα νηλέι χαλκῷ.
Αἰνείας δὲ πρῶτος ἀκόντισεν Ἰδομενῆος·
ἀλλ' ὃ μὲν ἄντα Ϝιδὼν ἠλεύατο χάλκεον ἔγχος,
αἰχμὴ δ' Αἰνείαο κραδαινομένη κατὰ γαίης
ᾤχετ', ἐπεί ῥ' ἅλιον στιβαρῆς ἀπὸ χειρὸς ὄρουσεν.

477^{b} = *Λ* 461 478^{b} = *I* 83 479—80 = 93—4 484^{b} = *B* 118 486 = *Σ* 308 488 = *Λ* 593 489 = *O* 501 490^{b} = *Λ* 59 496 = 526 497^{b} = *Φ* 254 498^{a} = *B* 466 501 = *Π* 761 503 = 184 504—5 = *Π* 614—5.

480 *ἐν πολλοῖς οὐ φέρεται* schol. V 482 *ὥς μοι* coni. Nauck 485 *ὁμηλικίη* CS: *ὁμηλικίῃ* A *ὁμηλικίην* D Zen., confer dualem *Ἱππασιδήιν Λ* 431 — *ἐπὶ: ἐνὶ* C 486 *ἤ κε φεροίμην* S 491 *οἵ: τοί* S 494—5 damnavit Payne-Knight, cui morem gessi propter soloecas formas *ἐπισπόμενον* et *ἑοῖ* 499 *ἔξοχοι* CD et *γρ.* schol. V — *γρ. ἄλλως* schol. V 502 *πρῶτος: πρόσθεν* Aristoph.

Ἰδομενεὺς δ' ἄρα Οἰνόμαον βάλε γαστέρα μέσσην,
Ϝρῆξε δὲ θώρηκος γύαλον, διὰ δ' ἔντερα χαλκός
ἤφυσ'· ὃ δ' ἐν κονίῃσι πεσὼν ἕλε γαῖαν ἀγοστῷ.
Ἰδομενεὺς δ' ἐκ μὲν νέκυος δολιχόσκιον ἔγχος
ἐσπάσατ', οὐδ' ἄρ' ἔτ' ἄλλα δυνήσατο τεύχεα καλά
ὤμοιιν ἀφελέσθαι· ἐπείγετο γὰρ βελέεσσιν.
οὐ γὰρ ἔτ' ἔμπεδα γυῖα ποδῶν ἔεν ὁρμηθέντι,
οὔτ' ἄρ' ἐπαΐξαι μετὰ Ϝὸν βέλος οὔτ' ἀλέϜασθαι·
τῷ ῥα καὶ ἐν σταδίῃ μὲν ἀμύνετο νηλεὲς ἦμαρ,
τρέσσαι δ' οὐκέτι ῥίμφα πόδες φέρον ἐκ πολέμοιο.
τοῦ δὲ βάδην ἀπιόντος ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ
Δηίφοβος· δὴ γάρ Ϝοι ἔχεν κότον ἐμμενὲς αἰεί.
ἀλλ' ὅ γε καὶ τόθ' ἅμαρτεν, ὃ δ' Ἀσκάλαφον βάλε δουρί,
υἱὸν Ἐνυαλίοιο· δι' ὤμου δ' ὄβριμον ἔγχος
ἔσχεν· ὃ δ' ἐν κονίῃσι πεσὼν ἕλε γαῖαν ἀγοστῷ.
οὐδ' ἄρα πώ τι πέπυστο βριήπυος ὄβριμος Ἄρης
υἷος ἑοῖο πεσόντος ἐνὶ κρατερῇ ὑσμίνῃ,
ἀλλ' ὅ γ' ἄρ' ἄκρῳ Ὀλύμπῳ ὑπὸ χρυσέοισι νέφεσσιν
ἧστο, Διὸς βουλῇσι ϜεϜελμένος, ἔνθα περ ἄλλοι
ἀθάνατοι θεοὶ ἦσαν ἐϜεργόμενοι πολέμοιο.
οἳ δ' ἀμφ' Ἀσκαλάφῳ αὐτοσχεδὸν ὡρμήθησαν·
Δηίφοβος μὲν ἀπ' Ἀσκαλάφου πήληκα φαεινήν
ἥρπασε, Μηριόνης δὲ θοῷ ἀτάλαντος Ἄρηι
δουρὶ βραχίονα τύψεν ἐπάλμενος, ἐκ δ' ἄρα χειρός
αὐλῶπις τρυφάλεια χαμαὶ βόμβησε πεσοῦσα.
Μηριόνης δ' ἐξαῦτις ἐπάλμενος, αἰγυπιὸς ὥς,
ἐκϜέρυσε πρυμνοῖο βραχίονος ὄβριμον ἔγχος,
ἂψ δ' ἑτάρων ἐς Ϝέθνος ἐχάζετο. τὸν δὲ Πολίτης
αὐτοκασίγνητος, περὶ μέσσῳ χεῖρε τιτήνας,
ἐξῆγεν πολέμοιο δυσηχέος, ὄφρ' ἵκεθ' ἵππους

507—8 = *P* 314—5 509—11 = *E* 620—2 514^{b} = *Λ* 484 515^{b} = *P* 700 516 = *Δ* 596. *Ξ* 461 517^{b} = *K* 361 518^{a} = *Θ* 311 519—20 = *Ξ* 451—2 526 = 496 528 = 295 530^{b} = *Π* 118. *σ* 397 533 = *Γ* 32 535—8 = *Ξ* 429—32.

510 *γρ. ἄρα τἆλλα* schol. A 512 *ἦν* codd., cf. prol. p. 117 513 *μεθ' ἑὸν* codd. 521—5 ab rhapsodo aliquo, quo arctius hoc carmen cum carmine vicesimo tertio vel *O* 110—142 coniungeret, interpolatos esse suspicatus est Payne-Knight 523 *ὑπὸ: ἐνὶ* S 535 *πολέμου δυσϜηχέος* Bekker.

ὠκέας, οἵ ϝοι ὄπισθε μάχης ἠδὲ πτολέμοιο
ἕστασαν ἡνίοχόν τε καὶ ἅρματα ποικίλ᾽ ἔχοντες·
οἳ τόν γε προτὶ ϝάστυ φέρον βαρέα στενάχοντα,
τειρόμενον· κατὰ δ᾽ αἷμα νεουτάτου ἔρρεϝε χειρός.
οἱ δ᾽ ἄλλοι μάρναντο, βοὴ δ᾽ ἄσβεστος ὀρώρει.
Αἰνείας δ᾽ Ἀφαρῆα Καλητορίδην ἐπορούσας
λαιμὸν τύψ᾽, ἐπὶ ϝοῖ τετραμμένον, ὀξέι δουρί·
ἐκλίνθη δ᾽ ἑτέρωσε κάρη, ἐπὶ δ᾽ ἀσπὶς ἑάφθη
καὶ κόρυς, ἀμφὶ δέ ϝοι θάνατος χύτο θυμοραϊστής.
Ἀντίλοχος δὲ Θόωνα μεταστρεφθέντα δοκεύσας
οὔτασ᾽ ἐπαΐξας, ἀπὸ δὲ φλέβα πᾶσαν ἔκερσεν,
ἥ τ᾽ ἀνὰ νῶτα θέϝουσα διαμπερὲς αὐχέν᾽ ἱκάνει·
τὴν ἀπὸ πᾶσαν ἔκερσεν· ὃ δ᾽ ὕπτιος ἐν κονίῃσιν
κάππεσεν, ἄμφω χεῖρε φίλοις ἑτάροισι πετάσσας.
Ἀντίλοχος δ᾽ ἐπόρουσε, καὶ αἴνυτο τεύχε᾽ ἀπ᾽ ὤμων
παπταίνων· Τρῶες δὲ περισταδὸν ἄλλοθεν ἄλλος
οὔταζον σάκος εὐρὺ παναίολον, οὐδὲ δύναντο
εἴσω ἐπιγράψαι τέρενα χρόα νηλέι χαλκῷ
Ἀντιλόχου· περὶ γάρ ῥα Ποσειδάων ἐνοσίχθων
Νέστορος υἱὸν ἔρυτο καὶ ἐν πολλοῖσι βέλεσσιν.
οὐ μὲν γάρ ποτ᾽ ἄνευ δεΐων ἦν, ἀλλὰ κατ᾽ αὐτούς
στρωφᾶτ᾽· οὐδέ ϝοι ἔγχος ἔχ᾽ ἀτρέμας, ἀλλὰ μάλ᾽ αἰεί
σειόμενον ἐλέλικτο· τιτύσκετο δὲ φρεσὶ ϝῇσιν
ἤ τευ ἀκοντίσσαι ἠὲ σχεδὸν ὁρμηθῆναι.
ἀλλ᾽ οὐ λῆθ᾽ Ἀδάμαντα τιτυσκόμενος καθ᾽ ὅμιλον
Ἀσιάδην, ὅ ϝοι οὖτα μέσον σάκος ὀξέι χαλκῷ
ἐγγύθεν ὁρμηθείς· ἀμενήνωσεν δέ ϝοι αἰχμήν
κυανοχαῖτα Ποσειδάων βιότοιο μεγήρας.
καὶ τὸ μὲν αὐτοῦ μεῖν᾽ ὥς τε σκῶλος πυρίκαυστος,
ἐν σάκει Ἀντιλόχοιο, τὸ δ᾽ ἥμισυ κεῖτ᾽ ἐπὶ γαίης.

540 = 169 543 = χ 17 et Ξ 419 544 = Π 414. 580 548—9 = Δ 522—3 550 = Λ 580 559^{b} = Ψ 817.

541 γρ. *Αἰνείας δ᾽* schol. A: *ἔνθ᾽ Αἰνέας* AC *ἔνθ᾽ Αἰνείας* D, lectio optimorum librorum inde nata esse videtur, quod rhapsodi nonnulli novum canendi initium ab hoc versu capiebant, cf. *M* 182 543 *ἑάφθη* AC Ar.: *ἐάφθη* D, cf. prol. p. 132 544 *δέ μιν* Π 414 et 580 — *θυμορραιστής* Glaucus ad Π 414 et Bekker Hom. Bl. I 157 546 *ἀπὸ*: *διὰ* Zen. 551 *παρασταδὸν* Zen. Aristoph. 560 *Ἀκάμαντα* Barnes 561 *ὅς οἱ* codd. 565 *γαίῃ* C.

ἂψ δ᾽ ἑτάρων ἐς ϝέθνος ἐχάζετο κῆρ᾽ ἀλεϝείνων.
Μηριόνης δ᾽ ἀπιόντα μετασπόμενος βάλε δουρί
αἰδοίων τε μεσηγὺ καὶ ὀμφαλοῦ, ἔνθα μάλιστα
γίνετ᾽ Ἄρης ἀλεγεινὸς ὀιζυροῖσι βροτοῖσιν.
ἔνθα ϝοι ἔγχος ἔπηξεν· ὃ δ᾽ ἑσπόμενος περὶ δουρί
ἤσπαιρ᾽ ὡς ὅτε βοῦς, τόν τ᾽ οὔρεσι βουκόλοι ἄνδρες
ἰλλάσιν οὐκ ἐθέλοντα βίῃ δήσαντες ἄγουσιν.
ὣς ὃ τυπεὶς ἤσπαιρε μίνυνθά περ, οὔ τι μάλα δϝήν,
ὄφρα ϝοι ἐκ χροὸς ἔγχος ἀνεσπάσατ᾽ ἐγγύθεν ἐλθών
ἥρως Μηριόνης· τὸν δὲ σκότος ὄσσε κάλυψεν.
Δηίπυρον δ᾽ Ἕλενος ξίφεϊ σχεδὸν ἤλασε κόρσην
Θρηικίῳ μεγάλῳ, ἀπὸ δὲ τρυφάλειαν ἄραξεν.
ἣ μὲν ἀποπλαγχθεῖσα χαμαὶ πέσε, καί τις Ἀχαιῶν
μαρναμένων μετὰ ποσσὶ κυλινδομένην ἐκόμισσεν·
τὸν δὲ κατ᾽ ὀφθαλμῶν ἐρεβεννὴ νὺξ ἐκάλυψεν.
Ἀτρεΐδην δ᾽ ἄχος εἷλε, βοὴν ἀγαθὸν Μενέλαον·
βῆ δ᾽ ἐπαπειλήσας Ἑλένῳ ἥρωι ϝάνακτι,
ὀξὺ δόρυ κραδάων· ὃ δὲ τόξου πῆχυν ἄνελκεν.
τὼ δ᾽ ἄρ᾽ ὁμαρτήδην ὃ μὲν ἔγχεϊ ὀξυόεντι
ϝίετ᾽ ἀκοντίσσαι, ὃ δ᾽ ἀπὸ νευρῆφιν ὀιστῷ.
Πριαμίδης μὲν ἔπειτα κατὰ στῆθος βάλεν ἰῷ
θώρηκος γύαλον, ἀπὸ δ᾽ ἔπτατο πικρὸς ὀιστός.
ὡς δ᾽ ὅτ᾽ ἀπὸ πλατέος πτυόφιν μεγάλην κατ᾽ ἀλῳήν
θρῴσκωσιν κύαμοι μελανόχροες ἢ ἐρέβινθοι
πνοιῇ ὕπο λιγυρῇ καὶ λικμητῆρος ἐρωῇ,
ὣς ἀπὸ θώρηκος Μενελάου κυδαλίμοιο
πολλὸν ἀποπλαγχθεὶς ϝεκὰς ἔπτατο πικρὸς ὀιστός.
Ἀτρεΐδης δ᾽ ἄρα χεῖρα, βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος,
τῇ βάλεν, ᾗ ῥ᾽ ἔχε τόξον ἐύξοον· ἐν δ᾽ ἄρα τόξῳ

566 = Γ 32 569^{b} = δ 197 573^{b} = Λ 416. χ 473 575^{b} = Δ 461 576^{b} = E 584 580 = E 659 581^{b} = Δ 220 583 = Υ 423 et Λ 375 584^{b} = E 50 586^{b} = Θ 303 587^{a} = E 99 590^{a} = Ψ 215 591^{b}= Δ 100.

post 566 add. Harl. *πάντοσε παπταίνων μή τις χρόα καλὸν ἐπαύρῃ* 567 *μεθεσπόμενος* hic et *P* 190 corrigendum fuit 570 γρ. *δὲ σχόμενος* schol. A, cf. *M* 395 573 *τυπείς*: *δαμεὶς* Aristarchum legisse docet Lehrs de Arist.[2] 54 583 *ἀνεῖλκε* CD 584 *ὁμαρτήδην* Ar.: *ὁμαρτήτην* codd. 589 *θρώσκουσι* C — *κυανόχροες* Macrob. sat. V 14 — *ϝερέβινθοι* Legerlotz in K. Z. X 379 594 *τῇ* coni. Nauck: *τὴν* codd. — *ᾗ* AD Ar.: *ᾟ* C et γρ. schol

ἀντικρὺ διὰ χειρος ἐλήλατο χάλκεον ἔγχος.
ἂψ δ' ἑτάρων ἐς Ϝέθνος ἐχάζετο κῆρ' ἀλεϜείνων,
χεῖρα παρακρεμάσας· τὸ δ' ἐφέλκετο μείλινον ἔγχος.
καὶ τὸ μὲν ἐκ χειρὸς Ϝέρυσεν μεγάθυμος Ἀγήνωρ,
αὐτὴν δὲ ξυνέδησεν ἐυστρεφεῖ οἰὸς ἀώτῳ,
σφενδόνῃ, ἣν ἄρα Ϝοι θεράπων ἔχε ποιμένι λαῶν.
Πείσανδρος δ' ἰθὺς Μενελάου κυδαλίμοιο
ἤιε· τὸν δ' ἄγε μοῖρα κακὴ θανάτοιο τέλοσδε,
σοί, Μενέλαε, δαμῆναι ἐν αἰνῇ δηιοτῆτι.
οἳ δ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες,
Ἀτρεΐδης μὲν ἅμαρτε, παραὶ δέ Ϝοι ἐτράπετ' ἔγχος,
Πείσανδρος δὲ σάκος Μενελάου κυδαλίμοιο
οὔτασεν, οὐδὲ διαπρὸ δυνήσατο χαλκὸν ἐλάσσαι·
ἔσχεθε γὰρ σάκος εὐρύ, κατεκλάσθη δ' ἐνὶ καυλῷ
ἔγχος· ὃ δὲ φρεσὶ Ϝῇσι χάρη καὶ Ϝέλπετο νίκην.
Ἀτρεΐδης δὲ Ϝερυσσάμενος ξίφος ἀργυρόηλον
ἆλτ' ἐπὶ Πεισάνδρῳ· ὃ δ' ὑπ' ἀσπίδος εἵλετο καλήν
ἀξίνην εὔχαλκον, ἐλαΐνῳ ἀμφὶ πελέκκῳ,
μακρῷ ἐυξέστῳ· ἅμα δ' ἀλλήλων ἐφικέσθην.
ἦ τοι ὃ μὲν κόρυθος φάλον ἤλασεν ἱπποδασείης
ἄκρον ὑπὸ λόφον αὐτόν, ὃ δὲ προσιόντα μέτωπον
ῥινὸς ὕπερ πυμάτης· λάκε δ' ὀστέα, τὼ δέ Ϝοι ὄσσε
πὰρ ποσὶν αἱματόεντε χαμαὶ πέσον ἐν κονίῃσιν,
ἰδνώθη δὲ πεσών. ὃ δὲ λὰξ ἐν στήθεσι βαίνων
τεύχεά τ' ἐξενάριξε καὶ εὐχόμενος Ϝέπος ηὔδα.
„λείψετέ θην οὕτω γε νέας Δαναῶν ταχυπώλων,
Τρῶες ὑπερφίαλοι, δϜεινῆς ἀκόρητοι ἀυτῆς,
ἄλλης μὲν λώβης τε καὶ αἴσχεος οὐκ ἐπιδευεῖς,
ἣν ἐμὲ λωβήσασθε, κακαὶ κύνες, — οὐδέ τι θυμῷ

596 = 566 602^{b} = *Ι* 411 604 = *Γ* 15 605 = *Λ* 233 609^{b} = *Ο* 539 610 = *Γ* 361 614 = *Δ* 459 619 = *Ρ* 537. *Φ* 183 620^{b} = *Ε* 345.

599 ἐυστρεφεὶ Ar.: εὐστρόφῳ codd. 608 γρ. ἔσχετο A 609 ἔλπετο CD: ἐέλπετο A, cf. *N* 260, μέγα δ' ἤλπετο Zen. 610 ἐρυσσάμενος χείρεσσι μάχαιραν Zen. 611 καλῆς requirit Lehrs de Arist.[2] 450 613 ἐφικέσθην scripsi: ἀφικέσθην Aristoph. γρ. ἀφίκεσθον schol. A, ἐφίκοντο ACD Ar., γρ. ἀφίκοντο Eust., cf. *N* 301 617 γρ. αἱματόεντε schol. B: αἱματόεντα codd. — πέσεν alios scripsisse significat schol. A, cf. La Roche Hom. Text. p 384.

Ζηνὸς ἐριβρεμέτεω χαλεπὴν ἐδϜείσατε μῆνιν
ξεινίου, ὅς τέ ποτ' ὔμμι διαφθέρσει πόλιν αἰπήν·
οἵ μευ κουριδίην ἄλοχον καὶ κτήματα πολλά
μὰψ οἴχεσθ' ἀνάγοντες, ἐπεὶ φιλέεσθε παρ' αὐτῇ·
νῦν αὖτ' ἐν νηυσὶν μενεαίνετε ποντοπόροισιν
πῦρ ὀλοὸν βαλέειν, κτεῖναι δ' ἥρωας Ἀχαιούς.
ἀλλά ποθι σχήσεσθε, καὶ ἐσσύμενοί περ, Ἄρηος.
Ζεῦ πάτερ, ἦ τέ σέ φασι περὶ φρένας ἔμμεναι ἄλλων,
ἀνδρῶν ἠδὲ θεῶν· σέο δ' ἐκ τάδε πάντα πέλονται·
οἷον δὴ ἄνδρεσσι χαρίζεαι ὑβριστῇσιν,
Τρωσίν, τῶν μένος αἰὲν ἀτάσθαλον, οὐδὲ δύνανται
φυλόπιδος κορέσασθαι ὁμοιίοο πτολέμοιο.
πάντων μὲν κόρος ἐστί, καὶ ὕπνου καὶ φιλότητος
μολπῆς τε γλυκερῆς καὶ ἀμύμονος ὀρχηθμοῖο,
τῶν πέρ τις καὶ μᾶλλον ἐϜέλδεται ἐξ ἔρον εἶναι
ἢ πολέμου· Τρῶες δὲ μάχης ἀκόρητοι ἔασιν."
ὣς Ϝειπὼν τὰ μὲν ἔντε' ἀπὸ χροὸς αἱματόεντα
συλήσας ἑτάροισι δίδου Μενέλαος ἀμύμων,
αὐτὸς δ' αὖτ' ἐξαῦτις ἰὼν προμάχοισιν ἐμίχθη.
ἔνθα Ϝοι υἱὸς ἐπᾶλτο Πυλαιμένεος βασιλῆος
Ἁρπαλίων, ὅ ῥα πατρὶ φίλῳ ἕπετο πτολεμίξων
ἐς Τροίην, οὐδ' αὖτις ἀφίκετο πατρίδα γαῖαν·
ὅς ῥα τότ' Ἀτρεΐδαο μέσον σάκος οὔτασε δουρί
ἐγγύθεν, οὐδὲ διαπρὸ δυνήσατο χαλκὸν ἐλάσσαι,
ἂψ δ' ἑτάρων ἐς Ϝέθνος ἐχάζετο κῆρ' ἀλεϜείνων,
πάντοσε παπταίνων, μή τις χρόα χαλκῷ ἐπαύροι.
Μηριόνης δ' ἀπιόντος ἵει χαλκήρε' ὀιστόν
καί ῥ' ἔβαλε γλουτὸν κάτα δεξιόν· αὐτὰρ ὀιστός

629^{b} = *Ο* 702 637 = *ψ* 145 642 = *Ε* 134 646 = *Ο* 528 et *Π* 258 647 = 607 648 = *Γ* 32 649^{a} = *Ρ* 674.

625 πόλιν αἰπήν AD πόλιν αὐτήν C πόλιν αἰπύν Nauck 626 γρ. κτήμαθ' ἅμ' αὐτῇ schol. A 627 οἴχεσθον ἄγοντες Zen. — παρ' et περ A et Ar. — αὐτῆς D 635 ὁμοιίου πολ. (πτολ. D) codd. 636—9 damnat Franke 637 περισσὸν εἶναι φασί τινες schol. B 641 ἑτάροις ἐδίδου C 643 Πυλαιμένεος: conf. ad E 576 644 πτολεμίξων Heyne: πτολεμίζων ACD 649 ἐπαύροι Hermann opusc. I 288: ἐπαύρῃ codd.

ἀντικρὺ κατὰ κύστιν ὑπ᾽ ὀστέον ἐξεπέρησεν. 21
ἑζόμενος δὲ κατ᾽ αὖθι, φίλων ἐν χερσὶν ἑταίρων
θυμὸν ἀποπνείων, ὥς τε σκώληξ ἐπὶ γαίῃ
κεῖτο ταθείς· ἐκ δ᾽ αἷμα μέλαν ῥέϜε, δεῦε δὲ γαῖαν.
τὸν μὲν Παφλαγόνες μεγαλήτορες ἀμφεπένοντο,
ἐς δίφρον δ᾽ ἀνέσαντες ἄγον προτὶ Ἴλιον ἱρήν
ἀχνύμενοι. μετὰ δέ σφι πατὴρ κίε δάκρυα λείβων,
ποινὴ δ᾽ οὔ τις παιδὸς ἐγίνετο τεθνηῶτος.
τοῦ δὲ Πάρις μάλα θυμὸν ἀποκταμένοιο χολώθη·
ξεῖνος γάρ Ϝοι ἔην πολέσιν μετὰ Παφλαγόνεσσιν·
τοῦ ὅ γε χωόμενος προΐει χαλκήρε᾽ ὀιστόν.
ἦν δέ τις Εὐχήνωρ Πολυΐδου μάντιος υἱός,
ἀφνειός τ᾽ ἀγαθός τε, Κορινθόθι Ϝοικία ναίων,
ὅς ῥ᾽ εὖ Ϝειδὼς κῆρ᾽ ὀλοὴν ἐπὶ νηὸς ἔβαινεν.
πολλάκι γάρ Ϝοι ἔϜειπε γέρων ἀγαθὸς Πολύιδος
νούσῳ ὑπ᾽ ἀργαλέῃ φθίσθαι Ϝοῖς ἐν μεγάροισιν
ἢ μετ᾽ Ἀχαιῶν νηυσὶν ὑπὸ Τρώεσσι δαμῆναι·
τῷ ῥ᾽ ἅμα τ᾽ ἀργαλέην θωὴν ἀλέϜεινεν Ἀχαιῶν
νοῦσόν τε στυγερήν, ἵνα μὴ πάθοι ἄλγεα θυμῷ.
τὸν βάλ᾽ ὑπὸ γναθμοῖο καὶ οὔατος· ὦκα δὲ θυμός
ᾤχετ᾽ ἀπὸ μελέων, στυγερὸς δ᾽ ἄρα μιν σκότος εἷλεν.
ὣς οἳ μὲν μάρναντο δέμας πυρὸς αἰθομένοιο·
Ἕκτωρ δ᾽ οὐκ ἐπέπυστο διίφιλος, οὐδέ τι Ϝείδη,
ὅττι ῥά Ϝοι νηῶν ἐπ᾽ ἀριστερὰ δηιόοντο

652 = κ 567 et E 67 654^{a} = Δ 524 655 = Φ 119 657 = ξ 280 et H 82 660 = Δ 494 661^{a} = ω 104 663^{a} = E 9 664 = P 576 et Z 15 670^{b} = I 321 671—2 = Π 606—7 673 = Λ 596.

652 κατά: διά A 653 καταῦθι Bekker 657 ἀθετεῖται schol. B — δ᾽ om. A — ἀναθέντες Apollonius Rhodius 658—9 damnavit Aristophanes, damnandos aut homonymia excusandos censuit Aristarchus, 656—9 damnavit Payne-Knight, μετὰ δ᾽ οὔ σφι πατήρ fuisse qui corrigerent testatur schol. A, Κυλαιμένεος N 643 vel Κυλαιμένεα E 576 scripsit Zen.; equidem rhapsodum Cretensem, ut lugubrem finem carmini N 210—659 imponeret, mortem Pylaemenis regis E 576—589 relatam neglexisse aut verbo ἑλέτην illius loci (E 576) vim occidendi denegasse exposui in Jahrb. f. Phil. a. 1881 p. 158, cf prol. § 31 663 Πολυείδου et 666 Πολύειδος S, cf. E 148 674 ᾔδη AD ᾔδει C 675 δηιόωντο codd., cf. prol. p. 176.

λαοὶ ὑπ᾽ Ἀργείων. τάχα δ᾽ ἂν καὶ κῦδος Ἀχαιῶν 21
ἔπλετο· τοῖος γὰρ γαιήοχος Ἐννοσίγαιος
ὦτρυν᾽ Ἀργείους, πρὸς δὲ σθένει αὐτὸς ἄμυνεν.
ἀλλ᾽ ἔχεν ᾗ τὰ πρῶτα πύλας καὶ τεῖχος ἐσᾶλτο,
Ϝρηξάμενος Δαναῶν πυκινὰς στίχας ἀσπιστάων,
ἔνθ᾽ ἔσαν Αἴαντός τε νέες καὶ Πρωτεσιλάου
θῖν᾽ ἐφ᾽ ἁλὸς πολιῆς εἰρυμέναι, αὐτὰρ ὕπερθεν
τεῖχος ἐδέδμητο χθαμαλώτατον, ἔνθα μάλιστα
ζαχρηεῖς γίνοντο μάχῃ αὐτοί τε καὶ ἵπποι.
ἔνθα δὲ Βοιωτοὶ καὶ Ἰάονες ἑλκεχίτωνες,
Λοκροὶ καὶ Φθῖοι καὶ φαιδιμόεντες Ἐπειοί
σπουδῇ ἐπαΐσσοντα νεῶν ἔχον, οὐδὲ δύναντο
ὦσαι ἀπὸ σφείων φλογὶ Ϝείκελον Ἕκτορα δῖον.
οἳ μὲν Ἀθηναίων προλελεγμένοι, ἐν δ᾽ ἄρα τοῖσιν
ἦρχ᾽ υἱὸς Πετεῶο Μενεσθεύς, οἳ δ᾽ ἅμ᾽ ἕποντο
Φείδας τε Στιχίος τε Βίας τ᾽ ἐύς· αὐτὰρ Ἐπειῶν
Φυλεΐδης τε Μέγης Ἀμφίων τε Δρακίος τε,
πρὸ Φθίων δὲ Μέδων τε μενεπτόλεμός τε Ποδάρκης.
ἦ τοι ὁ μὲν νόθος υἱὸς Ὀιλῆος θείοιο
ἔσκε Μέδων, Αἴαντος ἀδελφεός· αὐτὰρ ἔναιεν
ἐν Φυλάκῃ, γαίης ἄπο πατρίδος, ἄνδρα κατακτάς,
γνωτὸν μητρυιῆς Ἐριώπιδος, ἣν ἔχ᾽ Ὀιλεύς·
αὐτὰρ ὁ Ϝιφίκλοιο πάις τοῦ Φυλακίδαο.
οἳ μὲν πρὸ Φθίων μεγαθύμων θωρηχθέντες,
ναῦφιν ἀμυνόμενοι, μετὰ Βοιωτῶν ἐμάχοντο·
Αἴας δ᾽ οὐκέτι πάμπαν Ὀιλῆος ταχὺς υἱός
ἵστατ᾽ ἀπ᾽ Αἴαντος Τελαμωνίου, οὐδ᾽ ἠβαιόν,

682^{b} = Λ 350 684^{b} = Λ 525 685 cf. hymn. Ap. Del. 147 688 = 148 et 53 694—7 = O 333—6.

679—724 delendos censuit H. A. Koch in Phil. VII 599, cf. Λ 502—520 684 fort. ζαχραϜέες — μάχης S 681—700 cum versibus Λ 5 et M 85 adversarentur, interpolationis manifesta vestigia habere dixit Heyne, 685—700 eiecit Köchly (cf. Benicken Jahrb. f. Phil. CXV 111—116 et Studien p. 220 sqq.), quorum virorum iudicia si sequeris, illud Αἴας δ᾽ οὐκέτι πάμπαν Ὀιλῆος ταχὺς υἱὸς ἵστατ᾽ ἀπ᾽ Αἴαντος (N 701) non ad versum N 695, quo Aiax Oilei filius ab Medone, eiusdem Oilei filio spurio, discernebatur, sed ad M 365—70, quibus versibus Aiacem Telamonium ab Aiace Oiliade discessisse narratum est, spectare existimes oportebit, quod cum parum probabile sit, Kochium versus 679—724 eicientem propius veritatem accessisse ratus totum locum 679—722 minoribus litteris exscribendum curavi 687 οὐδ᾽ ἐδυν. D 690 ἦρχεν υἱὸς Nauck 696 ἐν Φυλάκῃ: Θαυμακίῃ suspicatur Bergk Gr. Lit. p. 609 691 Βίας: Ἴασος ex O 332 huc trahendum acute intellexit M. Schmidt mel. hom. I 692 Μέγης τ᾽ Zen. 702 ἵστατ᾽: χάζετ᾽ Zen.

ἀλλ' ὥς τ' ἐν νειῷ βόε Fοίνοπε πηκτὸν ἄροτρον, 21
Fῖcον θυμὸν ἔχοντε, τιταίνετον· ἀμφὶ δ' ἄρα cφιν
πρυμνοῖcιν κεράεccι πολὺc ἀνακηκίει ἱδρώc·
τὼ μέν τε ζυγὸν οἶον ἐύξοον ἀμφὶc ἐFέργει
Fιεμένω κατὰ ὦλκα, τεμεῖν ἐπὶ τέλcον ἀρούρηc·
ὣc τὼ παρβεβαῶτε μάλ' ἕcταcαν ἀλλήλοιιν.
ἀλλ' ἤ τοι Τελαμωνιάδῃ πολλοί τε καὶ ἐcθλοί
λαοὶ ἕπονθ' ἕταροι, οἵ Fοι cάκοc ἐξεδέχοντο,
ὁππότε μιν κάματόc τε καὶ ἱδρὼc γούναθ' ἵκοιτο.
οὐδ' ἄρ' Ὀιλιάδῃ μεγαλήτορι Λοκροὶ ἕποντο·
οὐ γάρ cφι cταδίῃ ὑcμίνῃ μίμνε φίλον κῆρ·
οὐ γὰρ ἔχον κόρυθαc χαλκήρεαc ἱπποδαcείαc,
οὐδ' ἔχον ἀcπίδαc εὐκύκλουc καὶ μείλινα δοῦρα,
ἀλλ' ἄρα τόξοιcιν καὶ ἐυcτρεφεῖ οἰὸc ἀώτῳ
Ἴλιον εἰc ἅμ' ἕποντο πεποιθότεc, οἷcιν ἔπειτα
ταρφέα βάλλοντεc Τρώων Fρήγνυντο φάλαγγαc.
δή ῥα τόθ' οἳ μὲν πρόcθε cὺν ἔντεcι δαιδαλέοιcιν
μάρναντο Τρωcίν τε καὶ Ἕκτορι χαλκοκορυcτῇ,
οἳ δ' ὄπιθεν βάλλοντεc ἐλάνθανον. οὐδέ τι χάρμηc
Τρῶεc μιμνήcκοντο· cυνεκλόνεον γὰρ ὀιcτοί.
ἔνθα κε λευγαλέως νηῶν ἄπο καὶ κλισιάων
Τρῶες ἐχώρησαν προτὶ Ἴλιον ἠνεμόεσσαν,
εἰ μὴ Πουλυδάμας θρασὺν Ἕκτορα Ϝεῖπε παραστάς.
„Ἕκτορ, ἀμήχανός ἐσσι παραϜρητοῖσι πιθέσθαι.
οὕνεκά τοι περὶ δῶκε θεὸς πολεμήια Ϝέργα,
τοὔνεκα καὶ βουλῇ ἐθέλεις περιϜίδμεναι ἄλλων.
ἀλλ' οὔ πως ἅμα πάντα δυνήσεαι αὐτὸς ἑλέσθαι.
ἄλλῳ μὲν γὰρ ἔδωκε θεὸς πολεμήια Ϝέργα,
[ἄλλῳ δ' ὀρχηστύν, ἑτέρῳ κίθαριν καὶ ἀοιδήν·]
ἄλλῳ δ' ἐν στήθεσσι τιθεῖ νόον εὐρύοπα Ζεὺς
ἐσθλόν, τοῦ δέ τε πολλοὶ ἐπαυρίσκοντ' ἄνθρωποι,

703^b = *K* 353 704^a = *P* 720 705^b = *Ψ* 507 707^b = *Σ* 544 709^b = *Δ* 298 724^b = *Γ* 305 725 = *M* 60 727^b = *B* 338.

705 *ἀνεκηκίει* supra ε scripto α A *ἀνεκήκιεν* S 707 *Ϝῶλκα* Bekker, fort. *ἄϜολκα* — *τέμει δέ τε* AC, *τέμνει δέ τε* DS, *ἵν' ἱκοίατο* coni. Bentley, *τεμεῖν ἐπὶ* coni. Herwerden quaest. ep. 24, *τέμει δέ τε τέλσον ἄροτρον* coni. Spitzner 708 *ἀλλήλοισιν* S 710 *λαοί*: *αἰὲν* Heyne 712 *ἀλλ' οὐκ Ἰλιάδῃ* Zen. 713 *σφι* AD Ar.: *σφιν* C et Aristophanes — *σταδίης ὑσμίνης ἔργα μέμηλεν* (cf. *B* 614) Strabo X p. 449, *γρ. ἔργ' ἐμεμήλει* schol. V 728 *γρ. περιέμμεναι* Eust. 731 om. AC, in marg. habet D, *Ζηνόδοτος προστίθησιν* schol. V 732 *νόον τίθει* Aristoph. 733 *πολλὸν* Aristoph.

καί τε πολῦς ἐσάωσε, μάλιστα δέ τ' αὐτὸς ἀνέγνω. 21
αὐτὰρ ἐγὼ Ϝερέω ὥς μοι δοκεῖ εἶναι ἄριστα.
πάντῃ γάρ σε περὶ στέφανος πολέμοιο δέδηεν·
Τρῶες δὲ μεγάθυμοι, ἐπεὶ κατὰ τεῖχος ἔβησαν,
οἳ μὲν ἀφεστᾶσιν σὺν τεύχεσιν, οἳ δὲ μάχονται
παυρότεροι πλεόνεσσι, κεδασθέντες κατὰ νῆας.
ἀλλ' ἀναχασσάμενος κάλει ἐνθάδε πάντας ἀρίστους.
ἔνθεν δ' ἂν μάλα πᾶcαν ἐπιφραccαίμεθα βουλήν,
ἤ κεν ἐνὶ νήεccι πολυκλήFιcι πέcωμεν,
αἴ κ' ἐθέλῃcι θεὸc δόμεναι κράτοc, ἤ κεν ἔπειτα
πὰρ νηῶν ἔλθωμεν ἀπήμονεc. ἦ γὰρ ἔγωγε
δείδω, μὴ τὸ χθιζὸν ἀποcτήcονται Ἀχαιοί
χρεῖοc, ἐπεὶ παρὰ νηυcὶν ἀνὴρ ἄατοc πολέμοιο
μίμνει, ὃν οὐκέτι πάγχυ μάχηc cχήcεcθαι ὀίω."
ὣς φάτο Πουλυδάμας, Ϝάδε δ' Ἕκτορι μῦθος ἀπήμων.
αὐτίκα δ' ἐξ ὀχέων σὺν τεύχεσιν ἆλτο χαμᾶζε,
καί μιν φωνήσας Ϝέπεα πτερόεντα προσηύδα·
„Πουλύδαμαν, σὺ μὲν αὐτοῦ ἐρύκακε πάντας ἀρίστους,
αὐτὰρ ἐγὼ κεῖσ' εἶμι καὶ ἀντιόω πολέμοιο·
αἶψα δ' ἐλεύσομαι αὖτις, ἐπὴν εὖ τοῖς ἐπιτείλω."
ἦ ῥα, καὶ ὡρμήθη ὄρεϊ νιφόεντι ϜεϜοικώς,
κεκληγώς, διὰ δὲ Τρώων πέτετ' ἠδ' ἐπικούρων.
οἳ δ' ἐς Πανθοΐδην ἀγαπήνορα Πουλυδάμαντα
πάντες ἐπεσσεύοντ', ἐπεὶ Ἕκτορος ἔκλυον αὐδήν.
αὐτὰρ ὃ Δηίφοβόν τε βίην θ' Ἑλένοιο Ϝάνακτος

735 = *I* 103 737^a = *E* 27 742 = *B* 175 746^b = *Z* 203 747^b = *I* 655 748—9 — *M* 80—1 750 = *Λ* 201 752—3 = *M* 368—9 757^b = *O* 270.

734 *πολῦς*: *πολέας* AD *πολεῖς* C, cf. prol. p. 144 — *δέ τ'* Hermannus op. IV 21: *δέ κ'* codd., cf. *ζ* 185 741—7 damnat Düntzer, equidem Pulydamantem versibus antiquis, quos recenti interpolationi cessisse auguror, suasisse puto, ut conglobati uno impetu hostes invaderent eorumque ordines disicerent 742 *ἠέ κεν ἐν νήεσσι* coni. Ahrens Rh. Mus. II 170 744 *ἔλθοιμεν* CD 745 *ἀποστήσονται* Crameri epim. hom. p. 119, 18 et 280, 16: *ἀποστήσωνται* A *ἀποτίσωνται* C *ἀποτίσονται* D, cf. prol. p. 114 846 *ἆτος* codd., cf. prol. p. 177 749 om. A, habent CD 751 *Πουλυδάμα* codd., cf. *M* 231. *Ξ* 470 752—3 ex *M* 368—9 inepte repetiti sunt, unde totus locus *ἐξ ὀχέων* usque ad *ἦ ῥα καὶ* nescio an interpolatus sit.

'Ασιάδην τ' 'Αδάμαντα καὶ "Ασιον Ὑρτάκου υἱόν **21**
φοίτα ἀνὰ προμάχους διζήμενος, εἴ που ἐφεύροι.
τοὺς δ' εὗρ' οὐκέτι πάμπαν ἀπήμονας οὐδ' ἀνολέθρους,
ἀλλ' οἳ μὲν δὴ νηυσὶν ἔπι πρυμνῇσιν 'Αχαιῶν
χερσὶν ὑπ' 'Αργείων κέατο ψυχὰς ὀλέσαντες,
οἳ δ' ἐν τείχει ἔσαν βεβλημένοι οὐτάμενοί τε.
τὸν δὲ τάχ' εὗρε μάχης ἐπ' ἀριστερὰ δακρυοέσσης
δῖον 'Αλέξανδρον, Ἑλένης πόσιν ἠυκόμοιο,
θαρσύνονθ' ἑτάρους καὶ ἐποτρύνοντα μάχεσθαι.
ἀγχοῦ δ' ἱστάμενος προσέφη αἰσχροῖσι ϝέπεσσιν·
„Δύσπαρι, ϝεῖδος ἄριστε, γυναιμανές, ἠπεροπευτά,
ποῦ τοι Δηίφοβός τε βίη θ' Ἑλένοιο ϝάνακτος
'Ασιάδης τ' 'Αδάμας ἠδ' "Ασιος Ὑρτάκου υἱός;
ποῦ δέ τοι 'Οθρυονεύς; νῦν ὤλετο πᾶσα κατ' ἄκρης
"Ιλιος αἰπεινή· νῦν τοι σόος αἰπὺς ὄλεθρος."
    τὸν δ' αὖτε προσέϝειπεν 'Αλέξανδρος θεοϝειδής
„"Εκτορ, ἐπεί τοι θυμὸς ἀναίτιον αἰτιάασθαι,
ἄλλοτε δή ποτε μᾶλλον ἐρωῆσαι πολέμοιο
μέλλω, ἐπεὶ οὐδ' ἐμὲ πάμπαν ἀνάλκιδα γείνατο μήτηρ·
ἐξ οὗ γὰρ παρὰ νηυσὶ μάχην ἤγειρας ἑταίρων,
ἐκ τοῦ δ' ἐνθάδ' ἐόντες ὁμιλέομεν Δαναοῖσιν
νωλεμέως. ἕταροι δὲ κατέκταθεν, οὓς σὺ μεταλλᾷς.
οἴω Δηίφοβός τε βίη θ' Ἑλένοιο ϝάνακτος
οἴχεσθον, μακρῇσι τετυμμένω ἐγχείῃσιν
ἀμφοτέρω κατὰ χεῖρα· φόνον δ' ἤμυνε Κρονίων.
νῦν δ' ἄρχ', ὅππῃ σε κραδίη θυμός τε κελεύει·
ἡμεῖς δ' ἐμμεμαῶτες ἅμ' ἑψόμεθ', οὐδέ τί φημι
ἀλκῆς δευήσεσθαι, ὅση δύναμίς γε πάρεστιν.
πὰρ δύναμιν δ' οὐκ ἔστι καὶ ἐσσύμενον πολεμίζειν."
    ὣς ϝειπὼν παρέπεισεν ἀδελφεόο φρένας ἥρως.

760^{b} = Δ 88   763 = Ω 168 764^{b} = Λ 659   766 = Γ 329
767 = Ρ 117. 683   768—9 = Γ 38—9   770—1 = 758—9   773 =
Ι 419 et ε 305   774 = Γ 58 775^{b} = Λ 654 776^{b} = Τ 170
778^{b} = Ρ 261 779^{b} = Λ 523   781 = 770   785—6 = Ψ 127—8
788 = Ζ 61.

763 κέαται C   768 αἰσχροῖς ἐπέεσσι codd.   772 γρ. κατὰ κρῆς schol. A   773 σῶς codd.   785 δ' ἐμμεμαῶτες A Ar.: δὲ μεμαῶτες CD et γρ. schol. A   788 ἀδελφειοῦ codd., cf. prol. § 79.

βὰν δ' ἴμεν, ἔνθα μάλιστα μάχη καὶ φύλοπις ἦεν **21**
ἀμφί τε Κεβριόνην καὶ ἀμύμονα Πουλυδάμαντα,
Φάλκην 'Ορθαῖόν τε καὶ ἀντίθεον Πολυφήτην
Πάλμυν τ' 'Ασκάνιόν τε Μόρυν θ', υἷ' Ἱπποτίωνος,
οἵ ῥ' ἐξ 'Ασκανίης ἐριβώλακος ἦλθον ἀμοιβοί
ἠοῖ τῇ προτέρῃ· τότε δὲ Ζεὺς ὦρσε μάχεσθαι.
οἳ δ' ἴσαν ἀργαλέων ἀνέμων ἀτάλαντοι ἀϝέλλῃ,
ἥ ῥά θ' ὑπὸ βροντῆς πατρὸς Διὸς εἶσι πέδονδε,
θεσπεσίῳ δ' ὁμάδῳ ἁλὶ μίσγεται, ἐν δέ τε πολλά
κύματα παφλάζοντα πολυφλοίσβοιο θαλάσσης,
κυρτὰ φαληριόωντα, πρὸ μέν τ' ἄλλ', αὐτὰρ ἐπ' ἄλλα·
ὣς Τρῶες πρὸ μὲν ἄλλοι ἀρηρότες, αὐτὰρ ἐπ' ἄλλοι,
χαλκῷ μαρμαίροντες ἅμ' ἡγεμόνεσσιν ἕποντο.
"Εκτωρ δ' ἡγεῖτο βροτολοιγῷ ϝῖσος "Αρηι,
Πριαμίδης· πρὸ ϝέθεν δ' ἔχεν ἀσπίδα πάντοσ' ἐϝίσην,
ϝρινοῖσιν πυκινήν, πολλὸς δ' ἐπελήλατο χαλκός·
ἀμφὶ δέ ϝοι κροτάφοισι φαεινὴ σείετο πήληξ.
πάντῃ δ' ἀμφὶ φάλαγγας ἐπειρᾶτο προποδίζων,
εἴ πώς ϝοι ϝείξειαν ὑπασπίδια προβιβάντι·
ἀλλ' οὐ σύγχεϝε θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν 'Αχαιῶν.
Αἴας δὲ πρῶτος προκαλέσσατο, μακρὰ βιβάσθων·
„δαιμόνιε, σχεδὸν ἐλθέ· τίη δειδίσσεαι αὔτως
'Αργείους; οὔ τοί τι μάχης ἀδαήμονές εἰμεν,
ἀλλὰ Διὸς μάστιγι κακῇ ἐδάμημεν 'Αχαιοί.
ἦ θήν πού τοι θυμὸς ἐϝέλπεται ἐξαλαπάξειν
νῆας· ἄφαρ δέ τε χεῖρες ἀμύνειν εἰσί καὶ ἡμῖν.
ἦ κε πολὺ φθαίη εὖ ναιομένη πόλις ὑμή
χερσὶν ὑφ' ἡμετέρῃσι ϝαλοῦσά τε περθομένη τε.
σοὶ δ' αὐτῷ φημὶ σχεδὸν ἔμμεναι, ὁππότε φεύγων

798^{b} = Β 209 801^{b} = Μ 67 802^{b} = Λ 295   803 = 157
804^{b} = Ρ 493 807^{b} = Π 609 808^{b} = Ι 8 809^{b} = Ο 676
814^{b} = Γ 440 815^{b} = Ε 489   816 = Β 374.

791 Φάλκην τ' Bentley, at vide Benicken Studien p. 1273   792 Μόρυν τε καὶ Ἱπποτίωνα collato Ξ 514 Naber quaest. hom. p. 179.   797 δ' codd. et Ar., omisisse alios innuit Didymus   803 πρὸ ἕθεν C et schol. A: πρόσθεν AD et codd. Ν 157   807 προβιβῶντι codd.   808 σύγχει codd. — ὑποτάσσει Ζηνόδοτος· λίην γάρ σφιν πᾶσιν ἐκέκριτο θάρσεϊ πολλῷ   808—837 damnat Payne-Knight   809 μακρὰ βιβάσθων ACD: μακρὰ βιβάσκων L φώνησεν τε S   810 οὕτως CS   811 ἐσμὲν C.

ἀρήσῃ Διὶ πατρὶ καὶ ἄλλοις ἀθανάτοισιν
θάσσονας ἰρήκων ἔμεναι καλλίτριχας ἵππους,
οἵ σε πόλινδ᾽ οἴσουσι κονίοντες πεδίοιο.“
ὣς ἄρα ϝοι ϝειπόντι ἐπέπτατο δεξιὸς ὄρνις,
αἰετὸς ὑψιπέτης· ἐπὶ δ᾽ ἴαχε λαὸς Ἀχαιῶν
θάρσυνος οἰωνῷ. ὃ δ᾽ ἀμείβετο φαίδιμος Ἕκτωρ·
„Αἶαν ἁμαρτοϝεπές, βουγάιε, ποῖον ἔϝειπες.
εἰ γὰρ ἐγὼν οὕτω γε Διὸς πάις αἰγιόχοιο
εἴην ἤματα πάντα, τέκοι δέ με πότνια Ἥρη,
τιοίμην δ᾽ ὡς τίετ᾽ Ἀθηναίη καὶ Ἀπόλλων,
ὡς νῦν ἡμέρη ἥδε κακὸν φέρει Ἀργείοισιν
πᾶσι μάλ᾽, ἐν δὲ σὺ τοῖσι πεφήσεαι, αἴ κε ταλάσσῃς
μεῖναι ἐμὸν δόρυ μακρόν, ὅ τοι χρόα λειριόεντα
δάψει· ἀτὰρ Τρώων κορέεις κύνας ἠδ᾽ οἰωνούς
δημῷ καὶ σάρκεσσι, πεσὼν ἐπὶ νηυσὶν Ἀχαιῶν.“
ὣς ἄρα φωνήσας ἡγήσατο· τοὶ δ᾽ ἅμ᾽ ἕποντο
ϝηχῇ θεσπεσίῃ, ἐπὶ δ᾽ ἴαχε λαὸς ὄπισθεν.
Ἀργεῖοι δ᾽ ἑτέρωθεν ἐπίαχον, οὐδ᾽ ἐλάθοντο
ἀλκῆς, ἀλλ᾽ ἔμενον Τρώων ἐπιόντας ἀρίστους.
ϝηχὴ δ᾽ ἀμφοτέρων ἵκετ᾽ αἰθέρα καὶ Διὸς αὐγάς.

ΑΠΑΤΗ ΔΙΟΣ.

Νέστορα δ᾽ οὐκ ἔλαθεν Fιαχὴ πίνοντά περ ἔμπης, Ξ
ἀλλ᾽ Ἀσκληπιάδην Fέπεα πτερόεντα προσηύδα·
„φράζεο, δῖε Μαχᾶον, ὅπως ἔσται τάδε Fέργα·
μείζων δὴ παρὰ νηυσὶ βοὴ θαλερῶν αἰζηῶν.
ἀλλὰ σὺ μὲν νῦν πῖνε καθήμενος αἴθοπα Fοῖνον,

819^b = *Λ* 280 821 = *ο* 160 822^b = *M* 201 827—8 = *Θ* 540—1 831—2 = *Θ* 379-80 833 = *M* 251 834 = *M* 252 et *P* 723 835^a = *H* 419.
2^b = 201 3^b = *Δ* 14.

824 *ἀμετροεπές* coni. Nauck, idem *Γ* 215 *οὐδ᾽ ἀρ᾽ ἀμετροεπής* scribi iussit — *βουγάιε* codd. Ar.: *βουγήιε* Zen. *γρ. βουκάιε* schol. A — *ἔειπας* C 825 *εἰ* D: *αἰ* ACS 832 *γρ. παρὰ νηυσὶν* A 837 *γρ. αὐλάς* schol. V — a fine huius libri ad *O* 515 transire poterant rhapsodi et primum transisse videtur poeta.

Libri *Ξ* versus 1—152 ab recentiore poeta vetera carmina arctius inter se copulante et quasi consuente adiectos esse docuit Hermannus op. V 62, unde eodem eos litterarum genere quo versus *O* 390—405 et *Λ* 596—848, utpote quos ab eodem consarcinatore adiectos esse sentiam, describendos curavimus. *γρ. μίμνε καθήμενος ἐν κλισίῃσιν* schol. V.

εἰς ὅ κε θερμὰ λοετρὰ ἐυπλόκαμος Ἑκαμήδη
θερμήνῃ καὶ λούσῃ ἄπο βρότον αἱματόεντα.
αὐτὰρ ἐγὼν ἐλθὼν τάχα εἴσομαι ἐς περιωπήν,“
ὣς Fειπὼν σάκος εἷλε τετυγμένον υἷος ἑοῖο,
κείμενον ἐν κλισίῃ, Θρασυμήδεος ἱπποδάμοιο,
χαλκῷ παμφαῖνον· ὃ δ᾽ ἔχ᾽ ἀσπίδα πατρὸς ἑοῖο·
εἵλετο δ᾽ ἄλκιμον ἔγχος, ἀκαχμένον ὀξέι χαλκῷ,
στῆ δ᾽ ἐκτὸς κλισίης, τάχα δ᾽ ἔσFιδε Fέργον ἀFεικές,
τοὺς μὲν ὀρινομένους, τοὺς δὲ κλονέοντας ὄπισθεν,
Τρῶας ὑπερθύμους· ἐρέριπτο δὲ τεῖχος Ἀχαιῶν.
ὡς δ᾽ ὅτε πορφύρῃ πέλαγος μέγα κύματι κωφῷ,
ὀσσόμενον λιγέων ἀνέμων λαιψηρὰ κέλευθα,
αὔτως, οὐδ᾽ ἄρα τε προκυλίνδεται οὐδετέρωσε,
πρίν τινα κεκριμένον καταβήμεναι ἐκ Διὸς οὖρον,
ὣς ὁ γέρων ὥρμαινε δαϊζόμενος κατὰ θυμόν
διχθάδι᾽, ἢ μεθ᾽ ὅμιλον ἴοι Δαναῶν ταχυπώλων
ἠὲ μετ᾽ Ἀτρεΐδην Ἀγαμέμνονα, ποιμένα λαῶν.
ὧδε δέ Fοι φρονέοντι δοάσσατο κέρδιον εἶναι,
βῆναι ἐπ᾽ Ἀτρεΐδην· οἳ δ᾽ ἀλλήλους ἐνάριζον
μαρνάμενοι· λάκε δέ σφι περὶ χροῒ χαλκὸς ἀτειρής
νυσσομένων ξίφεσίν τε καὶ ἔγχεσιν ἀμφιγύοισιν.
Νέστορι δὲ ξύμβληντο διοτρεφέες βασιλῆες
πὰρ νηῶν ἀνιόντες, ὅσοι βεβλήατο χαλκῷ,
Τυδεΐδης Ὀδυσεύς τε καὶ Ἀτρεΐδης Ἀγαμέμνων.
πολλὸν γάρ ῥ᾽ ἀπάνευθε μάχης εἰρύατο νῆες
θῖν᾽ ἐφ᾽ ἁλὸς πολιῆς· τὰς γὰρ πρώτας πεδίονδε
εἴρυσαν, αὐτὰρ τεῖχος ἐπὶ πρύμνῃσιν ἔδειμαν.
οὐδὲ γὰρ οὐδ᾽ εὐρύς περ ἐὼν ἐδυνήσατο πάσας
αἰγιαλὸς νῆας χαδέειν, στείνοντο δὲ λαοί·
τῷ ῥα προκρόσσας Fέρυσαν, καὶ πλῆσαν ἁπάσης
ἠιόνος στόμα μακρόν, ὅσον συνεFέργαθον ἄκραι.
τῷ ῥ᾽ οἵ γ᾽ ὀψείοντες ἀυτῆς καὶ πολέμοιο,
ἔγχει ἐρειδόμενοι κίον ἀθρόοι· ἄχνυτο δέ σφιν
θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν. ὃ δὲ ξύμβλητο γεραιός.
[Νέστωρ, πτῆξε δὲ θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν Ἀχαιῶν.]

7^b = *H* 425 8^b = *κ* 146 12 = *K* 135 13 cf. *ν* 197 14 = *O* 7 17 = *O* 620 21^b = *Ω* 295 22 = *K* 3 23 = *N* 458. *ο* 204 24^b = *Λ* 337 26 = *N* 147. *Π* 637 31^a = *Λ* 350 40^b = 808.

8 *ϝείσομαι* Bekker 11 *παμφαίνων* D 13 *εἴσιδεν* codd. 15 *ἔϝριπτο* Leo Meyer 16 *πορφύρει* C Zen. — *κωφῷ*: *γρ. πηγῷ* schol. V 21 *γρ. διχθαδίῃ* schol. A 30 *ῥ᾽* om. codd. dett. 32 *πρύμνῃσιν* codd. et Herodianus: *πρυμνῇσιν* Crates 36 *μακρὸν* codd.: *πολλὸν* Zen. Aristoph., *μακρὸν καὶ πολλὸν* Ar. 37 *ὀψαΐοντες* Zen. 38 *ἀθρόοι* A Ar.: *ἀθρόοι* CD, cf. prol. p. 132 40 *ἀθετεῖται* schol. A — *γρ. πλῆξε* schol. V — *ἑταίρων* Zen.

τὸν καὶ φωνήcαc προcέφη κρείων Ἀγαμέμνων·
„ὦ Νέcτορ Νηληιάδη, μέγα κῦδοc Ἀχαιῶν,
τίπτε λιπὼν πόλεμον φθιcήνορα δεῦρ' ἀφικάνειc;
δείδω, μὴ δή μοι τελέcῃ Fέποc ὄβριμοc Ἕκτωρ,
ὥc ποτ' ἐπηπείληcεν ἐνὶ Τρώεcc' ἀγορεύων,
μὴ πρὶν πὰρ νηῶν προτὶ Ἴλιον ἀπονέεcθαι,
πρὶν πυρὶ νῆαc ἐνιπρῆcαι, κτεῖναι δὲ καὶ αὐτούc.
κεῖνοc τὼc ἀγόρευε· τὰ δὴ νῦν πάντα τελεῖται.
ὢ πόποι, ἦ ῥα καὶ ἄλλοι ἐυκνήμιδεc Ἀχαιοί
ἐν θυμῷ βάλλονται ἐμοὶ χόλον, ὥc περ Ἀχιλλεύc,
οὐδ' ἐθέλουcι μάχεcθαι ἐπὶ πρυμνῇcι νέεccιν."
τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα Γερήνιοc ἱππότα Νέcτωρ·
„ἦ δὴ ταῦτά γ' ἑτοῖμα τετεύχαται, οὐδέ κεν ἄλλωc
Ζεὺc ὑψιβρεμέτηc αὐτὸc παρατεκτήναιτο.
τεῖχοc μὲν γὰρ δὴ κατερήριπεν, ᾧ ἐπέπιθμεν
ἄFρηκτον νηῶν τε καὶ αὐτῶν εἶλαρ ἔcεcθαι·
οἳ δ' ἐπὶ νηυcὶ θοῇcι μάχην ἀλίαcτον ἔχουcιν
νωλεμέc. οὐδ' ἂν ἔτι γνοίηc, μάλα περ cκοπιάζων,
ὁπποτέρωθεν Ἀχαιοὶ ὀρινόμενοι κλονέονται·
ὥc ἐπιμὶξ κτείνονται, ἀυτὴ δ' οὐρανὸν ἵκει.
ἡμεῖc δὲ φραζώμεθ', ὅπωc ἔcται τάδε Fέργα,
εἴ τι νόοc ῥέξει. πόλεμον δ' οὐκ ἄμμε κελεύω
δύμεναι· οὐ γάρ πωc βεβλημένον ἔcτι μάχεcθαι."
τὸν δ' αὖτε προcέFειπε Fάναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων
„Νέcτορ, ἐπεὶ δὴ νηυcὶν ἔπι πρυμνῇcι μάχονται,
τεῖχοc δ' οὐκ ἔχραιcμε τετυγμένον, οὐδέ τι τάφροc,
οἷc ἔπι πόλλ' ἔπαθον Δαναοί, Fέλποντο δὲ θυμῷ
ἄFρηκτον νηῶν τε καὶ αὐτῶν εἶλαρ ἔcεcθαι,
οὕτω που Διὶ μέλλει ὑπερμενέι φίλον εἶναι,
νωνύμνουc ἀπολέcθαι ἀπ' Ἄργεοc ἐνθάδ' Ἀχαιούc.
Fείδεα μὲν γὰρ ὅτι πρόφρων Δαναοῖcιν ἄμυνεν,
Fοῖδα δὲ νῦν ὅτι τοὺc μὲν ὁμῶc μακάρεccι θεοῖcιν
κυδάνει, ἡμέτερον δὲ μένοc καὶ χεῖραc ἔδηcεν.

41 = ξ 439 42 = *K* 87 45 cf. *Θ* 180 sqq. 47 = *Θ* 182
48 = *B* 330 49^b = *Λ* 149 51^b = *N* 333 52 = *Δ* 317
56 = 68, cf. *H* 338. 437 60^b = *B* 153 61 = *Δ* 14 64 = *I* 114
68 = 56 69 = *B* 116 70 = *M* 70.

43 *φθεισήνορα δεῦρο ἱκάνεις* A 44 *δείδια* Aristoph. 45 *ὧς* AD Ar.: *ὅς* C Aristoph., cf. *X* 236. *Ω* 388 48 *τώς* A: *θ' ὥς* CD *γρ. γ' ὥς* schol. A 56 damnat Nauck 58 *γνοίη* Aristoph. 62 *γρ. γ' ἔρξει* schol. A 67 *οἷς ἔπι* et *ᾗ ἔπι* Ar., *ᾗ ἔπι* codd. 70 om. D, in marg. addunt AC 71 *ὅτε* ACD Ar., *ὅτι* variam lectionem fuisse arguit schol. A.

ἀλλ' ἄγεθ', ὥc ἂν ἐγὼ Fείπω, πειθώμεθα πάντεc.
νῆεc ὅcαι πρῶται εἰρύαται ἄγχι θαλάccηc,
ἕλκωμεν, πάcαc δὲ Fερύccομεν εἰc ἅλα δῖαν,
ὕψι δ' ἐπ' εὐνάων ὁρμίccομεν, εἰc ὅ κεν ἔλθῃ
νὺξ ἀβρότη, ἢν καὶ τῇ ἀπόcχωνται πολέμοιο
Τρῶεc. ἔπειτα δέ κεν Fερυcαίμεθα νῆαc ἁπάcαc.
οὐ γάρ τιc νέμεcιc φυγέειν κακόν, οὐδ' ἀνὰ νύκτα.
βέλτερον ὃc φεύγων προφύγῃ κακὸν ἠὲ Fαλῴῃ."
τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα Fιδὼν προcέφη πολύμητιc Ὀδυccεύc·
„Ἀτρεΐδη, ποῖόν cε Fέποc φύγεν ἕρκοc ὀδόντων.
οὐλόμεν', αἴθ' ὤφελλεc ἀFεικελίου cτρατοῦ ἄλλου
cημαίνειν, μηδ' ἄμμι Fαναccέμεν, οἷcιν ἄρα Ζεύc
ἐκ νεότητοc ἔδωκε καὶ ἐc γῆραc τολυπεύειν
ἀργαλέουc πολέμουc, ὄφρα φθιόμεcθα Fέκαcτοc.
οὕτω δὴ μέμοναc Τρώων πόλιν εὐρυάγυιαν
καλλείψειν, ἧc εἵνεκ' ὀιζύομεν κακὰ πολλά;
cίγα, μή τίc τ' ἄλλοc Ἀχαιῶν τοῦτον ἀκούcῃ
μῦθον, ὃν οὔ κεν ἀνήρ γε διὰ cτόμα πάμπαν ἄγοιτο,
ὅc τιc ἐπίcταιτο Fῇcι φρεcὶν ἄρτια βάζειν
cκηπτοῦχόc τ' εἴη, καί Fοι πειθοίατο λαοί
τοccοίδ', ὅccοιcιν cὺ μετ' Ἀργείοιcι Fανάccειc·
νῦν δέ cευ ὠνοcάμην πάγχυ φρέναc, οἷον ἔFειπεc,
ὃc κέλεαι πολέμοιο cυνεcταότοc καὶ ἀυτῆc
νῆαc ἐυccέλμουc ἅλαδ' ἑλκέμεν, ὄφρ' ἔτι μᾶλλον
Τρωcὶ μὲν εὐκτὰ γένηται ἐπικρατέουcί περ ἔμπηc,
ἡμῖν δ' αἰπὺc ὄλεθροc ἐπιρρέπῃ. οὐ γὰρ Ἀχαιοί
cχήcουcιν πόλεμον νηῶν ἅλαδ' ἑλκομενάων,
ἀλλ' ἀποπαπτανέουcιν, ἐρωήcουcι δὲ χάρμηc.
ἔνθα κε cὴ βουλὴ δηλήcεται, ὄρχαμε λαῶν."
τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα Fάναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·
„ὦ Ὀδυcεῦ, μάλα πώc με καθίκεο θυμὸν ἐνιπῇ
ἀργαλέῃ· ἀτὰρ οὐ μὲν ἐγὼν ἀFέκονταc ἄνωγα
νῆαc ἐυccέλμουc ἅλαδ' ἑλκέμεν υἷαc Ἀχαιῶν.

74 = *B* 139 75^a = *O* 654 78^b = *Λ* 799 83 = *Δ* 350
90 = τ 486. ξ 493 92 = ϑ 240 93^b = *M* 229 95 = *P* 173
97 = *I* 683 103 = *K* 86.

75 *νῆας* D 77 *ἔλθοι* C 81 *ἠὲ*: *γρ. ἢ περ.* Eust. — *ἁλώῃ* A *ἁλῴη* C *ἁλώη* D, cf. *I* 592, totum versum damnat Friedlaender an. hom. p. 17
84 *ἀεικελίῳ στρατῷ ἄλλῳ* Nauck 89 *καλλείψειν*: *ἐκπέρσειν* Zen.
95 damnant Aristoph. Ar., acute illi quidem, nisi forte culpa versus ex *P* 173 inepte huc translati ipsi auctori recentis carminis irroganda est
98 *γένοιτο* C 99 *ἐπιρρέποι* C 101 *ἀποπαπτανέουσιν* Hesychius: *ἀποπτανέουσιν* ACD 102 *ὄρχαμε λαῶν*: *οἷ' ἀγορεύεις* Plato legg. IV p. 706 E.

νῦν δ' εἴη ὃϲ τῆϲδέ γ' ἀμείνονα μῆτιν ἐνίϲποι, 22
ἢ νέοϲ ἠὲ παλαιόϲ· ἐμοὶ δέ κεν ἀϲμένῳ εἴη."
τοῖϲι δὲ καὶ μετέϜειπε βοὴν ἀγαθὸϲ Διομήδηϲ·
„ἐγγὺϲ ἀνήρ — οὐ δηθὰ ματεύϲομεν — αἴ κ' ἐθέλητε
πείθεϲθαι καὶ μή τι κότῳ ἀγάϲηϲθε Ϝέκαϲτοϲ,
οὕνεκα δὴ γενεῆφι νεώτατόϲ εἰμι μεθ' ὑμῖν·
πατρὸϲ δ' ἐξ ἀγαθοῦ καὶ ἐγὼ γένοϲ εὔχομαι εἶναι.
[Τυδέοϲ, ὃν Θήβηϲι χυτὴ κατὰ γαῖα καλύπτει.]
Πορθεῖ γὰρ τρεῖϲ παῖδεϲ ἀμύμονεϲ ἐξεγένοντο,
Ϝοίκευν δ' ἐν Πλευρῶνι καὶ αἰπεινῇ Καλυδῶνι,
Ἄγριοϲ ἠδὲ Μέλαϲ, τρίτατοϲ δ' ἦν ἱππότα Οἰνεύϲ,
πατρὸϲ ἐμοῖο πατήρ· ἀρετῇ δ' ἦν ἔξοχοϲ αὐτῶν.
ἀλλ' ὁ μὲν αὐτόθι μεῖνε, πατὴρ δ' ἐμὸϲ Ἄργεϊ νάϲθη
πλαγχθείϲ· ὣϲ γάρ που Ζεὺϲ ἤθελε καὶ θεοὶ ἄλλοι.
Ἀδρήϲτοιο δ' ἔγημε θυγατρῶν, ναῖε δὲ δῶμα
ἀφνειὸν βιότοιο, Ϝάλιϲ δέ Ϝοι ἦϲαν ἄρουραι
πυροφόροι, πολλοὶ δὲ φυτῶν ἔϲαν ὄρχατοι ἀμφίϲ,
πολλὰ δέ Ϝοι πρόβατ' ἔϲκε· κέκαϲτο δὲ πάνταϲ Ἀχαιούϲ
ἐγχείῃ. τὰ δὲ μέλλετ' ἀκουέμεν, εἰ ἐτεόν περ.
τῷ οὐκ ἄν με γένοϲ γε κακὸν καὶ ἀνάλκιδα φάντεϲ
μῦθον ἀτιμήϲαιτε πεφαϲμένον, ὅν κ' ἐὺ Ϝείπω.
δεῦτ' ἴομεν πόλεμόνδε, καὶ οὐτάμενοί περ, ἀνάγκῃ.
ἔνθα δ' ἔπειτ' αὐτοὶ μὲν ἐχώμεθα δηιοτῆτοϲ
ἐκ βελέων, μή πού τιϲ ἐφ' ἕλκεϊ ἕλκοϲ ἄρηται·
ἄλλουϲ δ' ὀτρύνοντεϲ ἐνήϲομεν, οἳ τὸ πάροϲ περ
θυμῷ Ϝῆρα φέροντεϲ ἀφεϲτᾶϲ' οὐδὲ μάχονται."
ὣϲ ἔφαθ', οἳ δ' ἄρα τοῦ μάλα μὲν κλύον ἠδὲ πίθοντο.
βὰν δ' ἴμεν, ἦρχε δ' ἄρα ϲφι Ϝάναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων.
οὐδ' ἀλαοϲκοπίην εἶχε κλυτὸϲ Ἐννοϲίγαιοϲ,
ἀλλὰ μετ' αὐτοὺϲ ἦλθε παλαιῷ φωτὶ ϜεϜοικώϲ,
δεξιτερὴν δ' ἕλε χεῖρ' Ἀγαμέμνονοϲ Ἀτρεΐδαο,

108 cf. β 29 109 = Η 399 113 = φ 335 115 = Υ 231 116 = Ν 217 118^a = τ 180 125 cf. δ 94 133 = Η 379 134 = 384 135^a = Κ 515.

108 *κε Ϝασμένῳ* Bekker 111 *γρ χόλῳ* Eust. 113 *ἀγαθοῖο καὶ αἵματος* Clemens Alex. protr. I 127, cf. δ 611 114 in A notatum damnasse Zen. et omisisse Aristophanes narrantur — *καλύπτει* AC: *κάλυψε* D Ar. 115—127 damnat Nitzsch Beitr. p. 373 115 *Πορθεὶ* codd. 116 *ᾤκεον* codd. — *δ'* om. anon. Oxon. III 260 118 *ἐμεῖο* Zen. 119 *γρ. αὐτοῦ* schol. A — *γρ. μίμνε* schol. A 122 *ἀφνειός* cod. H, ut Erotianus p 49 125 *εἰ* Ar.: *ὡς* codd. 131 *γρ. ἀνήσομεν* schol. A 133 *δ' ἄρα* AD: *δέ γε* C — *ἠδὲ πίθ.* EL: *ἠδ' ἐπίθ.* ACD 134 *βάν ῥ'* D 135 *ἀλαὸς σκοπιὴν* A *ἀλαὸν σκοπιὴν* Zen. 135—152 damnat Geppert Ursprung I 86 post 136 Zen. addit: *ἀντιθέῳ Φοίνικι ὀπάονι Πηλείωνος* (= Ψ 360).

καί μιν φωνήϲαϲ Ϝέπεα πτερόεντα προϲηύδα· 22
„Ἀτρεΐδη, νῦν δή που Ἀχιλλῆοϲ ὀλοὸν κῆρ
γηθεῖ ἐνὶ ϲτήθεϲϲι, φόνον καὶ φύζαν Ἀχαιῶν
δερκομένῳ, ἐπεὶ οὔ Ϝοι ἔνι φρένεϲ, οὐδ' ἠβαιαί.
ἀλλ' ὁ μὲν ὣϲ ἀπόλοιτο, θεὸϲ δέ Ϝε ϲιφλώϲειεν·
ϲοὶ δ' οὔ πω μάλα πάγχυ θεοὶ μάκαρεϲ κοτέουϲιν,
ἀλλ' ἔτι που Τρώων ἡγήτορεϲ ἠδὲ μέδοντεϲ
εὐρὺ κονίϲουϲιν πεδίον, ϲὺ δ' ἐπόψεαι αὐτὸϲ
φεύγονταϲ προτὶ Ϝάϲτυ νεῶν ἄπο καὶ κλιϲιάων."
ὣϲ Ϝειπὼν μέγ' ἄυϲεν, ἐπεϲϲύμενοϲ πεδίοιο.
ὅϲϲον δ' ἐννεάχιλοι ἐπίαχον ἢ δεκάχιλοι
ἀνέρεϲ ἐν πολέμῳ, ἔριδα ξυνάγοντεϲ Ἄρηοϲ,
τόϲϲην ἐκ ϲτήθεϲφιν ὄπα κρείων ἐνοϲίχθων
ἧκεν· Ἀχαιοῖϲιν δὲ μέγα ϲθένοϲ ἔμβαλ' ἑκάϲτῳ
καρδίῃ, ἄλληκτον πολεμίζειν ἠδὲ μάχεϲθαι.

Ἥρη δ' εἰσέϜιδε χρυσόθρονος ὀφθαλμοῖσιν
στᾶσ' ἐξ Οὐλύμποιο ἀπὸ ῥίου· αὐτίκα δ' ἔγνω
τὸν μὲν ποιπνύοντα μάχην ἀνὰ κυδιάνειραν,
αὐτοκασίγνητον καὶ δαέρα, χαῖρε δὲ θυμῷ·
Ζῆνα δ' ἐπ' ἀκροτάτης κορυφῆς πολυπίδακος Ἴδης
ἥμενον εἰσέϜιδε, στυγερὸς δέ Ϝοι ἔπλετο θυμῷ.
μερμήριξε δ' ἔπειτα βοῶπις πότνια Ἥρη,
ὅππως ἐξαπάφοιτο Διὸς νόον αἰγιόχοιο.
ἥδε δέ Ϝοι κατὰ θυμὸν ἀρίστη φαίνετο βουλή,
ἐλθεῖν εἰς Ἴδην εὖ ἐντύνασα Ϝὲ αὐτήν,
εἴ πως ἱμείραιτο παραδραθέειν φιλότητι
Ϝῇ χροιῇ, τῷ δ' ὕπνον ἀπήμονά τε λιαρόν τε

138 = Α 201 141^b = φ 288 144^b = Κ 301 146 = Λ 803 147^b = Χ 26 148—9 = Ε 860—1 151—2 = Λ 11—12 156^b = Φ 423. Χ 224. Θ 483 . . . 161 = Β 5 162 cf. Ρ 551 164^b = ε 268.

141 *δερκομένου* EG, cf. Ι 636 142 *περισσὸς ὁ στίχος καὶ ἡ λέξις νεωτέρων* schol. V — *ὣς* CD: *ὡς* A, cf. α 497 143 *γρ. σοῦ δ' οὔ ποι* schol. V 145 *κονίσσουσι* codd. — *γρ. αὐτούς* schol. A 148 *δ'* D Aristoph.: *τ'* AC Ar., ut recte scriptum est Ε 860 151 *ὦρσε Ϝεκάστῳ* Bentley 152 *ἄλητον* CD 153 hinc vetus carmen *ἀπάτης Διὸς* orditur, cuius principium ante praefixos versus 1—152 hoc fuisse sentio: *Τρωσὶν καὶ Δαναοῖσι μάχη παρὰ νηυσὶ δεδήει* | *Ἥρη δ' εἰσέϜιδεν χρυσόθρονος ὀφθαλμοῖσιν*, nisi prolixiore exordio et qui rerum status esset et quid Iuppiter edixisset expositum fuisse statuere mavis 157—8 om. S 157 *γρ. πολυπιδάκου* schol. A 162 *ἐντύνασα Ϝὲ* Bentley: *ἐντύνασαν ἓ* codd., cf. Ρ 551 163 *εἴ πως*: *γρ. ὅπως* schol. A.

χεύει' ἐπὶ βλεφάροισιν ἰδὲ φρεσὶ πευκαλίμῃσιν.
βῆ δ' ἴμεν ἐς θάλαμον, τόν Ϝοι φίλος υἱὸς ἔτευξεν
Ἥφαιστος, πυκινὰς δὲ θύρας σταθμοῖσιν ἐπῆρσεν
κληϜῖδι κρυπτῇ· τὴν δ' οὐ θεὸς ἄλλος ἀνῷγεν.
ἔνθ' ἥ γ' εἰσελθοῦσα θύρας ἐπέθηκε φαεινάς.
ἀμβροσίῃ μὲν πρῶτον ἀπὸ χροὸς ἱμερόεντος
λύματα πάντα κάθηρεν, ἀλείψατο δὲ λίπ' ἐλαίῳ
ἀμβροσίῳ ἑδανῷ, τό ῥά Ϝοι τεθυωμένον ἦεν·
τοῦ καὶ κινυμένοιο Διὸς κατὰ χαλκοβατὲς δῶ
ἔμπης ἐς γαῖάν τε καὶ οὐρανὸν ἵκετ' ἀυτμή.
τῷ ῥ' ἥ γε χρόα καλὸν ἀλειψαμένη, ἰδὲ χαίτας
πεξαμένη, χερσὶ πλοκάμους ἔπλεξε φαεινούς
καλοὺς ἀμβροσίους ἐκ κράατος ἀθανάτοιο.
ἀμφὶ δ' ἄρ' ἀμβρόσιον Ϝεανὸν Ϝέσαθ', ὅν Ϝοι Ἀθήνη
ἔξυσ' ἀσκήσασα, τίθει δ' ἐνὶ δαίδαλα πολλά·
χρυσείῃς δ' ἐνετῇσι κατὰ στῆθος περονᾶτο.
ζώσατο δὲ ζώνην ἑκατὸν θυσάνοις ἀραρυῖαν,
ἐν δ' ἄρα ἕρματα ἧκεν ἐυτρήτοισι λοβοῖσιν
τρίγληνα μορόεντα· χάρις δ' ἀπελάμπετο πολλή.
κρηδέμνῳ δ' ἐφύπερθε καλύψατο δῖα θεάων
καλῷ νηγατέῳ· λαμπρὸν δ' ἦν ἠέλιος ὥς·
ποσσὶ δ' ὑπὸ λιπαροῖσιν ἐδήσατο καλὰ πέδιλα.
αὐτὰρ ἐπεὶ δὴ πάντα περὶ χροΐ θήκατο κόσμον,
βῆ ῥ' ἴμεν ἐκ θαλάμοιο, καλεσσαμένη δ' Ἀφροδίτην
τῶν ἄλλων ἀπάνευθε θεῶν πρὸς μῦθον ἔϜειπεν·
„ἦ ῥά νύ μοί τι πίθοιο, φίλον τέκος, ὅττί κε Ϝείπω;
ἦέ κεν ἀρνήσαιο, κοτεσσαμένη τό γε θυμῷ,
οὕνεκ' ἐγὼ Δαναοῖσι, σὺ δὲ Τρώεσσιν ἀρήγεις;“

165^{b} = Θ 366 166—7 = 338—9 173^{b} = Φ 438. 505
177^{b} = Α 530 183 = σ 298 186 = Β 44 187 = Η 207
190^{a} = Η 48.

165 χεύει' Thiersch: χεύῃ codd. 166 βῆ ῥ' S 168 γρ. τὴν δὲ et τὸν δὲ schol. B 169 γρ. πύλας schol. V, θύρας ἐπιθεῖσα φαεινάς Zen. 172 ἑδανῷ: ἑανῷ Athen. XV p. 688 E, nescio an vere 173 κατὰ Ar: ποτὶ ACDS 177 ἀμβροσίους: καὶ μεγάλους Zen. et Aristoph. 179 πολλά: πάντα D 180 ἐνετοῖσι C 181 ζώνην ACDS: ζώνῃ Ar. teste Didymo — γρ. ἀραρυίῃ A 182 δ' ἄρα: δέ οἱ — fort. Ϝέρματα 183 γρ. τρίγλην' ἀμορόεντα schol. A 185 λευκὸν: γρ. λαμπρὸν schol. A.

τὴν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα Διὸς θυγάτηρ Ἀφροδίτη·
„Ἥρη πρέσβα θεά, θύγατερ μεγάλοιο Κρόνοιο,
αὔδα ὅ τι φρονέεις· τελέσαι δέ με θυμὸς ἄνωγεν,
εἰ δύναμαι τελέσαι γε καὶ εἰ τετελεσμένον ἐστίν.“
τὴν δὲ δολοφρονέουσα προσηύδα πότνια Ἥρη·
„δός νυν μοι φιλότητα καὶ ἵμερον, ᾧ τε σὺ πάντας
δαμνᾷς ἀθανάτους ἠδὲ θνητοὺς ἀνθρώπους.
εἶμι γὰρ ὀψομένη πολυφόρβου πείρατα γαίης,
Ὠκεανόν τε, θεῶν γένεσιν, καὶ μητέρα Τηθύν,
οἵ με σφοῖσι δόμοισιν ἐὺ τρέφον ἠδ' ἀτίταλλον,
δεξάμενοι Ῥείης, ὅτε τε Κρόνον εὐρύοπα Ζεύς
γαίης νέρθε καθεῖσε καὶ ἀτρυγέτοιο θαλάσσης.
τοὺς εἶμ' ὀψομένη, καί σφ' ἄκριτα νείκεα λύσω·
ἤδη γὰρ δηρὸν χρόνον ἀλλήλων ἀπέχονται
εὐνῆς καὶ φιλότητος, ἐπεὶ χόλος ἔμπεσε θυμῷ.
εἰ κείνω γε Ϝέπεσσι παραιπεπιθοῦσα φίλον κῆρ
εἰς εὐνὴν ἀνέσαιμι ὁμωθῆναι φιλότητι,
αἰεί κέ σφι φίλη τε καὶ αἰδοίη καλεοίμην.“
τὴν δ' αὖτε προσέϜειπε φιλομμειδὴς Ἀφροδίτη·
„οὐκ ἔστ' οὐδὲ ϜέϜοικε τεὸν Ϝέπος ἀρνήσασθαι·
Ζηνὸς γὰρ τοῦ ἀρίστου ἐν ἀγκοίνῃσιν ἰαύεις.“
ἦ, καὶ ἀπὸ στήθεσφιν ἐλύσατο κεστὸν ἱμάντα
ποικίλον, ἔνθα τέ Ϝοι θελκτήρια πάντα τέτυκτο·
ἔνθ' ἔνι μὲν φιλότης, ἐν δ' ἵμερος, ἐν δ' ὀαριστύς,
πάρφασις, ἥ τ' ἔκλεψε νόον πύκα περ φρονεόντων.
τόν ῥά Ϝοι ἔμβαλε χερσί, Ϝέπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζεν·
„τῆ νῦν, τοῦτον ἱμάντα τεῷ ἐγκάτθεο κόλπῳ,

193 = Ε 375 194 = Ε 721 195—6 = Σ 426—7. ε 89—90
197 = Ξ 300. Τ 106 207^{b} = Ι 436 212 = ϑ 358 217^{b} = Ι 554
218^{b} = Α 361.

195 γρ. ἀνώγει schol. A 198 δός μοι νῦν C et γρ. A, νυν Cobet misc. crit. 393: νῦν codd. 199 δαμνᾶς D δαμνᾷ AC δάμνα S δάμνᾳ Ar. δάμνασαι Cobet misc. crit. 368; equidem si quid mutandum censerem, reponerem δάμνης ad analogiam formae δάμνημι, sed vide prol. p. 148 202 με ACD Ar.: μ' ἐν S et A in marg., cf. Ξ 303 203 Ῥείας Aristoph. et Ar. 208 κείνους Zen. et Aristoph. — γ' ἐπέεσσι codd 213 damnaverunt Aristoph. et Ar. 215 τε A: δὲ CDS — τέτυκται Lips. et Naber quaest. hom. p. 109 216 γρ' ἠδ' ὀαριστύς schol. A 217 ad explicandum vocabulum ὀαριστύος dubito an additus sit — φρονέοντος Aristot. eth. Nic. VII 7 219 τῆ D.

ποικίλον, ᾧ ἔνι πάντα τετεύχαται· οὐδέ σέ φημι
ἄπρηκτόν γε νέεσθαι, ὅ τι φρεσὶ σῇσι μενοινᾷς.“
ὣς φάτο, μείδησεν δὲ βοῶπις πότνια Ἥρη,
μειδήσασα δ' ἔπειτα ἑῷ ἐγκάτθετο κόλπῳ.
ἣ μὲν ἔβη πρὸς δῶμα Διὸς θυγάτηρ Ἀφροδίτη,
Ἥρη δ' ἀίξασα λίπεν ῥίον Οὐλύμποιο,
Πιερίην δ' ἐπιβᾶσα καὶ Ἠμαθίην ἐρατεινήν
σεύατ' ἐφ' ἱπποπόλων Θρεΐκων ὄρεα νιφόεντα,
ἀκροτάτας κορυφάς· οὐδὲ χθόνα μάρπτε ποδοῖιν·
ἐξ Ἀθόω δ' ἐπὶ πόντον ἐβήσετο κυμαίνοντα,
Λῆμνον δ' εἰσαφίκανε, πόλιν θεΐοιο Θόαντος.
ἔνθ' Ὕπνῳ ξύμβλητο, κασιγνήτῳ Θανάτοιο,
ἔν τ' ἄρα ϝοι φῦ χειρί, ϝέπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζεν·
„Ὕπνε ϝάναξ πάντων τε θεῶν πάντων τ' ἀνθρώπων,
ἦ μὲν δή ποτ' ἐμὸν ϝέπος ἔκλυες, ἠδ' ἔτι καὶ νῦν
πείθευ· ἐγὼ δέ κέ τοι ϝιδέω χάριν ἤματα πάντα.
κοίμησόν μοι Ζηνὸς ὑπ' ὀφρύσιν ὄσσε φαεινώ,
αὐτίκ' ἐπεί κεν ἐγὼ παραλέξομαι ἐν φιλότητι.
δῶρα δέ τοι δώσω καλὸν θρόνον, ἄφθιτον αἰεί,
χρύσεον· Ἥφαιστος δέ κ' ἐμὸς πάις ἀμφιγυήεις
τεύξει ἀσκήσας, ὑπὸ δὲ θρῆνυν ποσὶν ἥσει,
τῷ κεν ἐπισχοίης λιπαροὺς πόδας εἰλαπινάζων.“
τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσεφώνεε ϝήδυμος Ὕπνος·
„Ἥρη πρέσβα θεά, θύγατερ μεγάλοιο Κρόνοιο,
ἄλλον μέν κεν ἔγωγε θεῶν αἰειγενετάων

222^{a} = *Α* 595 225 = *Τ* 114 226^{a} = ε 50 232 = *Ζ* 353 238^{b} = *Β* 46 240^{b} = τ 57 243 = 194 244^{b} = *Η* 53.

221 *γε νέεσθαι*: *γενέσθαι* Demetrius — *φρεσὶν ᾗσι* D 223 *ἑῷ* CD: *μέσῳ* A Ar., *μέσῳ ἢ ἑῷ* Eust. 227 γρ. *ἔσσυτ'* A — γρ. *ἱππονόμων* schol. V — *Θρῃκῶν* codd. 229 *ἐπὶ*: *ἐς* Zen. et Aristoph. — *ἐβήσατο* DS 230 *θείοιο ἄνακτος* D 231 *τινὲς γράφουσιν· ἐρχομένῳ κατὰ φῦλα βροτῶν ἐπ' ἀπείρονα γαῖαν* schol. V 234 *ἦ μὲν* Wolf: *ἠμὲν* codd., γρ. *εἰ μὲν* Eust. 235 *ἰδέω χάριν* ACDS: *χάριν εἰδέω* Ar., γρ. *εἰδέω χάριν* schol. A 236 *κοίμισον* C — *ὑπ'*: *ἐπ'* Zen. 237 *παραλέξωμαι φιλότητι* Eust. 240 *τεύχει* S m. pr. 241 *ἐπισχοίης* D: *ἐπίσχοιες* AC *ἐπίσχοιας* S, cf. Osann an. Rom. 286 — *τινὲς ἐπάγουσιν· αὐτὰρ ἐπὴν δή νωι κατευνηθέντε ἴδηαι, ἀγγεῖλαι τάδε πάντα Ποσειδάωνι ἄνακτι* schol. V 242 γρ. *προσεφώνεεν ἥδυμος* schol. A, *προσεφώνεε νήδυμος* codd. et Ar.

ῥεῖα κατευνήσαιμι, καὶ ἂν ποταμοῖο ῥέϝεθρα
Ὠκεανοῦ, ὅς περ γένεσις πάντεσσι τέτυκται·
Ζηνὸς δ' οὐκ ἂν ἔγωγε Κρονίονος ἆσσον ἱκοίμην
οὐδὲ κατευνήσαιμ', ὅτε μὴ αὐτός γε κελεύοι.
ἤδη γάρ με καὶ ἄλλοτε ϝῇ ἐπίνυσσες ἐφετμῇ,
ἤματι τῷ, ὅτε κεῖνος ὑπέρθυμος Διὸς υἱός
ἔπλεϝεν Ἰλιόθεν, Τρώων πόλιν ἐξαλαπάξας.
ἦ τοι ἐγὼ μὲν ἔλεξα Διὸς νόον αἰγιόχοιο
ϝήδυμος ἀμφιχυθείς· σὺ δέ ϝοι κακὰ μήσαο θυμῷ,
ὄρσασ' ἀργαλέων ἀνέμων ἐπὶ πόντον ἀϝήτας,
καί μιν ἔπειτα Κόονδ' ἐὺ ναιομένην ἀπένεικας,
νόσφι φίλων πάντων. ὃ δ' ἐπεγρόμενος χαλέπαινεν,
ῥιπτάζων κατὰ δῶμα θεούς, ἐμὲ δ' ἔξοχα πάντων
ζήτει· καί κέ μ' ἄϝιστον ἀπ' αἰθέρος ἔμβαλε πόντῳ,
εἰ μὴ Νὺξ δμήτειρα θεῶν ἐσάωσε καὶ ἀνδρῶν.
τὴν ἱκόμην φεύγων, ὃ δ' ἐπαύσατο χωόμενός περ·
ἅζετο γὰρ μὴ Νυκτὶ θοῇ ἀποθύμια ϝέρδοι.
νῦν αὖ τοῦτό μ' ἄνωγας ἀμήχανον ἄλλο τελέσσαι.“
τὸν δ' αὖτε προσέϝειπε βοῶπις πότνια Ἥρη·
„Ὕπνε, τίη δὲ σὺ ταῦτα μετὰ φρεσὶ σῇσι μενοινᾷς;
ἦ φῄς ὣς Τρώεσσιν ἀρηξέμεν εὐρύοπα Ζῆν',
ὡς Ἡρακλεϝέος περιχώσατο, παιδὸς ἑοῖο,
ἀλλ' ἴθ', ἐγὼ δέ κέ τοι Χαρίτων μίαν ὁπλοτεράων
δώσω ὀπυιέμεναι καὶ σὴν κεκλῆσθαι ἄκοιτιν.
[Πασιθέην, ἧς αἰὲν ἐϝέλδεαι ἤματα πάντα.]
ὣς φάτο, χήρατο δ' Ὕπνος, ἀμειβόμενος δὲ προσηύδα·

249^{a} = *Α* 590 253^{b} = Ψ 63 254^{a} = λ 400 255 = *Ο* 28 257 = Ω 113 264^{b} = 221 265^{b} = *Α* 206.

post 246 Crates addidit: *ἀνδράσιν ἠδὲ θεοῖς πλείστην ἐπὶ γαῖαν ἵησιν* 249 *ἄλλοθ' ἑῇ ἐπίνυσσες ἐφετμῇ* Brugman, Problem p. 64: *ἄλλο τεὴ ἐπίνυσσεν ἐφετμή* AC Ar *ἄλλο τεῇ . . ἐφετμῇ* DS Zen. *ἄλλοτε σὴ ἐπίνυσσεν ἐφετμή* Cant. *ἄλλοτε ᾗ ἐπίνυσσεν ἐφετμῇ* Lips. 252 *ἔλεξα* ACDS: *ἔθελξα* L 253 *νήδυμος* codd. 255 *Κόονδ* C et γρ. Eust. ut Callistratus: *Κόωνδ'* AD 258 *ζήτει*: *δίζετο* Herwerden in Herm. XVI 358 259 *δμήτειρα* codd. et Ar.: *μήτειρα* Zen. et Aristoph. 261 *θοῇ*: γρ. *φίλῃ* schol. B 263 γρ. *ὣς φάτο· μείδησεν δὲ θεὰ λευκώλενος Ἥρη, χειρί τέ μιν κατέρεξεν* schol. V 265 *Ζῆν'* codd., cf. prol. p. 169 266 *Ἡρακλῆος* codd., cf. prol. p. 169 269 om. AS, add. in marg. CD — *ἐέλδεαι* D: *ἱμείρεαι* C.

„ἄγρει νῦν μοι ὄμοσσον ἀάατον Στυγὸς ὕδωρ, 22
χειρὶ δὲ τῇ ἑτέρῃ μὲν ἕλε χθόνα πουλυβότειραν,
τῇ δ' ἑτέρῃ ἅλα μαρμαρέην, ἵνα νῶιν ἅπαντες
μάρτυροι ὦσ' οἱ ἔνερθε θεοὶ Κρόνον ἀμφὶς ἐόντες,
ἦ μὲν ἐμοὶ δώσειν Χαρίτων μίαν ὁπλοτεράων,
Πασιθέην, ἧς τ' αὐτὸς ἐέλδομαι ἤματα πάντα."
ὣς ἔφατ', οὐδ' ἀπίθησε θεὰ λευκώλενος Ἥρη,
ὤμνυε δ' ὡς ἐκέλευε, θεοὺς δ' ὀνόμηνεν ἅπαντας
τοὺς ὑποταρταρίους, οἳ Τιτῆνες καλέονται.
αὐτὰρ ἐπεί ῥ' ὄμοσέν τε τελεύτησέν τε τὸν ὅρκον,
τὼ βήτην Λήμνου τε καὶ Ἴμβρου Ϝάστυ λιπόντε,
ἠέρα Ϝεσσαμένω, ῥίμφα πρήσσοντε κέλευθον.
Ἴδην δ' ἱκέσθην πολυπίδακα, μητέρα θηρῶν,
Λεκτόν, ὅθι πρῶτον λιπέτην ἅλα· τὼ δ' ἐπὶ χέρσου
βήτην, ἀκροτάτη δὲ ποδῶν ὕπο σείετο ὕλη.
ἔνθ' Ὕπνος μὲν ἔμεινε πάρος Διὸς ὄσσε Ϝιδέσθαι,
εἰς ἐλάτην ἀναβὰς περιμήκετον, ἣ τότ' ἐν Ἴδῃ
μακροτάτη πεφυυῖα δι' ἠέρος αἰθέρ' ἵκανεν·
ἔνθ' ἧστ' ὄζοισιν πεπυκασμένος εἰλατίνοισιν,
ὄρνιθι λιγυρῇ ἐναλίγκιος, ἥν τ' ἐν ὄρεσσιν
χαλκίδα κικλήσκουσι θεοί, ἄνδρες δὲ κύμινδιν.
Ἥρη δὲ κραιπνῶς προσεβήσετο Γάργαρον ἄκρον
Ἴδης ὑψηλῆς· Ϝίδε δὲ νεφεληγερέτα Ζεύς.
ὡς δὲ Ϝίδ', ὥς μιν ἔρος πυκινὰς φρένας ἀμφεκάλυψεν,
οἷον ὅτε πρῶτόν περ ἐμισγέσθην φιλότητι,
εἰς εὐνὴν φοιτῶντε φίλους λήθοντε τοκῆας.
στῆ δ' αὐτῆς προπάροιθε, Ϝέπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζεν·

274^b = Ο 225 276 = ε 210 277 = Θ 381 280 = β 378 282 = Ψ 501 283 = Θ 47 294^a = Τ 16. Υ 424 297 = Ω 286.

271 ἀάατον AD ἄατον C ἀάαστον Dawes misc. crit. 328, ipse ἀνάϜατον requiro 273 νῶι C 274 μάρτυρες Zen., cf. Γ 280 — Κρόνου Stuttg. 275 ἦ μέν μοι Paus. IX 35, 4 276 ἧς τ': ἧς Zen. Aristoph. 277 βοῶπις πότνια Ἥρη S 278 ὤμνυ Herweiden quaest. ep. 25 279 προσγράφουσί τινες· ὤμνυε δ' ἐκ πέτρης κατειβόμενον Στυγὸς ὕδωρ Eust. 281 γρ. Λήμνοιο κατὰ μέγα ἄστυ schol. V 285 ὕπο σείετο Zen. Aristoph. Ar.: ὑπεσείετο codd., ὕπο ἐσσίεθ' coni. Ahrens Phil. IV 601 286 μὲν: αἰὲν C — γρ. ἔμιμνε A 288 μακροτάτῃ S ἀκροτάτῃ Plut. vit. Hom. c. 95 292 προσεβήσατο SD 294 δ' ἴδεν codd. — ἔρος E: ἔρως ACD 295 γρ. οἷος schol. A — πρῶτόν περ AC Ar.: πρώτιστον DS et γρ. schol. A.

„Ἥρη, πῇ μεμαυῖα κατ' Οὐλύμπου τόδ' ἱκάνεις; 22
ἵπποι δ' οὐ παρέασι καὶ ἅρματα, τῶν κ' ἐπιβαίης."
τὸν δὲ δολοφρονέουσα προσηύδα πότνια Ἥρη·
„ἔρχομαι ὀψομένη πολυφόρβου πείρατα γαίης,
Ὠκεανόν τε, θεῶν γένεσιν, καὶ μητέρα Τηθύν,
οἵ με σφοῖσι δόμοισιν ἐὺ τρέφον ἠδ' ἀτίταλλον.
τοὺς εἶμ' ὀψομένη, καί σφ' ἄκριτα νείκεα λύσω·
ἤδη γὰρ δηρὸν χρόνον ἀλλήλων ἀπέχονται
εὐνῆς καὶ φιλότητος, ἐπεὶ χόλος ἔμπεσε θυμῷ.
ἵπποι δ' ἐν πρυμνωρείῃ πολυπίδαπος Ἴδης
ἑστᾶσ', οἵ μ' οἴσουσιν ἐπὶ τραφερήν τε καὶ ὑγρήν.
νῦν δὲ σεῦ εἵνεκα δεῦρο κατ' Οὐλύμπου τόδ' ἱκάνω,
μή πώς μοι μετέπειτα χολώσεαι, αἴ κε σιωπῇ
οἴχωμαι πρὸς δῶμα βαθυρρόου Ὠκεανοῖο."
τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεύς·
„Ἥρη, κεῖσε μὲν ἔστι καὶ ὕστερον ὁρμηθῆναι,
νῶι δ' ἄγ' ἐν φιλότητι τραπείομεν εὐνηθέντε.
οὐ γάρ πώ ποτέ μ' ὧδε θεᾶς ἔρος οὐδὲ γυναικός
θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι περιπροχυθεὶς ἐδάμασσεν,
οὐδ' ὁπότ' ἠρασάμην Ἰξιονίης ἀλόχοιο,
ἣ τέκε Πειρίθοον θεόφιν μήστωρ' ἀτάλαντον·
οὐδ' ὅτε περ Δανάης καλλισφύρου Ἀκρισιώνης,
ἣ τέκε Περσῆα πάντων ἀριδείκετον ἀνδρῶν·
οὐδ' ὅτε Φοίνικος κούρης τηλεκλειτοῖο,
ἣ τέκε μοι Μίνω τε καὶ ἀντίθεον Ῥαδάμανθυν·
οὐδ' ὅτε περ Σεμέλης οὐδ' Ἀλκμήνης ἐνὶ Θήβῃ,
ἥ ῥ' ἩρακλεϜέα κρατερόφρονα γείνατο παῖδα·
ἣ δὲ Διώνυσον Σεμέλη τέκε, χάρμα βροτοῖσιν·

299 = Ε 192 300 = 197 301—3 = 200—2 304—6 = 205—7 312 = Λ 560 314—5 = Γ 441—2 314^b = ϑ 292 318^b = Η 366 320^b = Λ 248 325^b cf. μ 125.

299 τῶν κ': τῶν Zen. Aristoph. 302—6(?) ἀθετοῦνται οἱ στίχοι schol. B 303 με ACD, cf. Ξ 202: μ' ἐν S et γρ. A 304—6 damnavit Zen. post 306 iterum Ξ 208—9 exhibet S 307 πολυπίδακος S: πολυπιδάκου ACD 310 μετόπισθε D Zen. Aristoph. 314 εὐνηθέντες DS 315 ἔρος S: ἔρως ACD 317—27 damnarunt Aristoph. Ar. 320 Περσῆα τέκεν coni. Nauck — γρ. πολὺ φίλτατον ἀνδρῶν schol. V 321 fort. τηλεκλεϜετοῖο, cf. prol. p. 117 322 Μίνω τε ACD Zen.: Μίνων τε Ar. Μίνωά τε S γρ. Μίνωνα schol. V 323 καὶ Ἀλκμ. D.

οὐδ᾽ ὅτε Δήμητρος καλλιπλοκάμοιο Fανάσσης, 22
οὐδ᾽ ὁπότε Λητοῦς ἐρικυδέος, οὐδὲ σεῦ αὐτῆς,
ὡς σέο νῦν ἔραμαι καί με γλυκὺς ἵμερος αἱρεῖ.“
τὸν δὲ δολοφρονέουσα προσηύδα πότνια Ἥρη·
„αἰνότατε Κρονίδη, ποῖον τὸν μῦθον ἔFειπες;
εἰ νῦν ἐν φιλότητι λιλαίεαι εὐνηθῆναι
Ἴδης ἐν κορυφῇσι, τὰ δὲ προπέφανται ἅπαντα,
πῶς κ᾽ ἔοι, εἴ τις νῶι θεῶν αἰειγενετάων
εὕδοντ᾽ ἀθρήσειε, θεοῖσι δὲ πᾶσι μετελθών
πεφράδοι; οὐκ ἂν ἔγωγε τεὸν πρὸς δῶμα νεοίμην
ἐξ εὐνῆς ἀνστᾶσα, νεμεσσητὸν δέ κεν εἴη.
ἀλλ᾽ εἰ δή ῥ᾽ ἐθέλεις καί τοι φίλον ἔπλετο θυμῷ,
ἔστιν τοι θάλαμος, τόν τοι φίλος υἱὸς ἔτευξεν
Ἥφαιστος, πυκινὰς δὲ θύρας σταθμοῖσιν ἐπῆρσεν·
ἔνθ᾽ ἴομεν κείοντες, ἐπεί νύ τοι εὔαδεν εὐνή.“
τὴν δ᾽ ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεύς·
„Ἥρη, μήτε θεῶν τό γε δείδιθι μήτε τιν᾽ ἀνδρῶν
ὄψεσθαι· τοῖόν τοι ἐγὼ νέφος ἀμφικαλύψω
χρύσεον. οὐδ᾽ ἂν νῶι διαδράκοι ἠέλιός περ,
οὗ τε καὶ ὀξύτατον πέλεται φάος εἰσοράασθαι.“
ἦ ῥα, καὶ ἀγκὰς ἔμαρπτε Κρόνου παῖς Fὴν παράκοιτιν.
τοῖσι δ᾽ ὑπὸ χθὼν δῖα φύεν νεοθηλέα ποίην,
λωτὸν ἐFερσήεντα ἰδὲ κρόκον ἠδ᾽ ὑάκινθον
πυκνὸν καὶ μαλακόν, ὃς ἀπὸ χθονὸς ὑψόσ᾽ ἔFεργεν.
τῷ ἔνι λεξάσθην, ἐπὶ δὲ νεφέλην Fέσσαντο
καλὴν χρυσείην· στιλπναὶ δ᾽ ἀπέπιπτον ἔFερσαι.
ὣς ὃ μὲν ἀτρέμας εὗδε πατὴρ ἀνὰ Γαργάρῳ ἄκρῳ,
ὕπνῳ καὶ φιλότητι δαμείς, ἔχε δ᾽ ἀγκὰς ἄκοιτιν·

328 = Γ 446 329 = 197 330 = Α 552 332^{a} = Λ 183 336^{b} = Γ 410 337^{b} = Η 31 338—9 = 166—7 340^{b} = Ρ 647 341 = Α 560 352 = ν 92 et Ο 152.

330 ἔειπας C 332 fort. ἀπάντη — post ἅπαντα plenius interpungit Franke 340 εὐνῇ (εὐνήν em. Bekk.) Zen. Aristoph. 342 θεῶν CD: θεόν A 342—3 τιν᾽ ἄλλον ἀθανάτων· τοῖον S 348 θ᾽ ἑρσήεντα codd. — ἰδὲ: ἠδὲ D m. pr. 349 μαλακὸν ἵν᾽ ἀπὸ χθονὸς ἀγκαζέσθην Zen. — ἔεργε ACDS Ar.: ἴκανε ed. Chia, γρ. ἄειρε καὶ ἔερπε schol. A 350 δεξάσθην A 351 ἐπέπιπτον (ἀπέπιπτον secundum schol. V) Zen. ἐπάγουσι δέ τινες· δή ῥα τότ᾽ ὀφθαλμοῖσι Διὸς χύτο νήδυμος ὕπνος schol. V.

βῆ δὲ θέFειν ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν Fήδυμος Ὕπνος, 22
ἀγγελίην Fερέων γαιηόχῳ Ἐννοσιγαίῳ.
ἀγχοῦ δ᾽ ἱστάμενος Fέπεα πτερόεντα προσηύδα·
„πρόφρων νῦν Δαναοῖσι, Ποσειδάων, ἐπάμυνον,
καί σφιν κῦδος ὄπαζε μίνυνθά περ, ὄφρ᾽ ἔτι εὕδει
Ζεύς, ἐπεὶ αὐτῷ ἐγὼ μαλακὸν περὶ κῶμ᾽ ἐκάλυψα·
Ἥρη δ᾽ ἐν φιλότητι παρήπαφεν εὐνηθῆναι.“
ὣς Fειπὼν ὃ μὲν ᾤχετ᾽ ἐπὶ κλυτὰ φῦλ᾽ ἀνθρώπων,
τὸν δ᾽ ἔτι μᾶλλον ἀνῆκεν ἀμυνέμεναι Δαναοῖσιν.
αὐτίκα δ᾽ ἐν πρώτοισι μέγα προθορὼν ἐκέλευσεν·
„Ἀργεῖοι, καὶ δ᾽ αὖτε μεθίεμεν Ἕκτορι νίκην
Πριαμίδῃ, ἵνα νῆας ἕλῃ καὶ κῦδος ἄρηται;
ἀλλ᾽ ὃ μὲν οὕτω φησὶ καὶ εὔχεται, οὕνεκ᾽ Ἀχιλλεύς
νηυσὶν ἔπι γλαφυρῇσι μένει κεχολωμένος ἦτορ·
κείνου δ᾽ οὔ τι λίην ποθὴ ἔσσεται, εἴ κεν οἱ ἄλλοι
ἡμεῖς ὀτρυνώμεθ᾽ ἀμυνέμεν ἀλλήλοισιν.
ἀλλ᾽ ἄγεθ᾽, ὡς ἂν ἐγὼ Fείπω, πειθώμεθα πάντες.
ἀσπίδες ὅσσαι ἄρισται ἐνὶ στρατῷ ἠδὲ μέγισται,
Fεσσάμενοι, κεφαλὰς δὲ παναίθῃσιν κορύθεσσιν
κρύψαντες, χερσὶν δὲ τὰ μακρότατ᾽ ἔγχε᾽ ἑλόντες,
ἴομεν· αὐτὰρ ἐγὼν ἡγήσομαι, οὐδ᾽ ἔτι φημί
Ἕκτορα Πριαμίδην μενέειν μάλα περ μεμαῶτα.
ὃς δέ κ᾽ ἀνὴρ μενέχαρμος, ἔχῃ δ᾽ ὀλίγον σάκος ὤμῳ,
χείρονι φωτὶ δότω, ὃ δ᾽ ἐν ἀσπίδι μείζονι δύτω.“
ὣς ἔφαθ᾽, οἳ δ᾽ ἄρα τοῦ μάλα μὲν κλύον ἠδὲ πίθοντο.
τοὺς δ᾽ αὐτοὶ βασιλῆες ἐκόσμεον οὐτάμενοί περ,
Τυδεΐδης Ὀδυσεύς τε καὶ Ἀτρεΐδης Ἀγαμέμνων·
οἰχόμενοι δ᾽ ἐπὶ πάντας ἀρήια τεύχε᾽ ἄμειβον.

356 = Δ 92 359^{b} = σ 201 370 = Β 139 378 = Η 379 380 = 29.

354 νήδυμος codd. 357 Ποσειδάων (Ποσιδ. S m. pr.) CS: Ποσίδαον AD, cf. prol. p. 108 — ἐπάμυνον C Choeroboscus can. 277, 21 et Et. M. 79, 4: ἐπάμυνε ADS 358 περ: τι C 359 κῶμ᾽ ἐκάλυψα D et γρ. A 363 ἐκέλευε S 364 μεθείεμεν A 366 εὔχεται: ἔλπεται Zen. 371 ἀσπίδας DS 376—7 om. Zen., damnarunt Aristoph. Ar. 376 ἔχῃ ACDS: ἔχει Ar. teste Didymo 378 ἠδ᾽ ἐπίθ. codd. 379—82 ab eodem quo 1—152 poeta adiecti esse videntur, 370—88 damnat Lachmann Betr. 58.

ἐcθλὰ μὲν ἐcθλὸc ἔδυνε, χέρηα δὲ χείρονι δόcκεν. 22
αὐτὰρ ἐπεὶ Ϝέσσαντο περὶ χροΐ νώροπα χαλκόν,
βάν ῥ' ἴμεν· ἦρχε δ' ἄρα σφι Ποσειδάων ἐνοσίχθων,
δϜεινὸν ἄορ τανύηκες ἔχων ἐν χειρὶ παχείῃ,
Ϝείκελον ἀστεροπῇ· τῷ δ' οὐ θέμις ἐστὶ μιγῆναι
ἐν δαΐ λευγαλέῃ, ἀλλὰ δϜέος ἰσχάνει ἄνδρας.
Τρῶας δ' αὖθ' ἑτέρωθεν ἐκόσμεε φαίδιμος Ἕκτωρ.
δή ῥα τότ' αἰνοτάτην ἔριδα πτολέμοιο τάνυσσαν
κυανοχαῖτα Ποσειδάων καὶ φαίδιμος Ἕκτωρ,
ἦ τοι ὃ μὲν Τρώεσσιν, ὃ δ' Ἀργείοισιν ἀρήγων.
ἐκλύσθη δὲ θάλασσα ποτὶ κλισίας τε νέας τε
Ἀργείων· οἳ δὲ ξύνισαν μεγάλῳ ἀλαλητῷ.
οὔτε θαλάσσης κῦμα τόσον βοάᾳ ποτὶ χέρσον,
ποντόθεν ὀρνύμενον πνοιῇ Βορέω ἀλεγεινῇ·
οὔτε πυρὸς τόσσος γε πέλει βρόμος αἰθομένοιο
οὔρεος ἐν βήσσῃς, ὅτε τ' ὤρετο καιέμεν ὕλην·
οὔτ' ἄνεμος τόσσον γε περὶ δρυσὶν ὑψικόμοισιν
ἠπύει, ὅς τε μάλιστα μέγα βρέμεται χαλεπαίνων,
ὅσση ἄρα Τρώων καὶ Ἀχαιῶν ἔπλετο φωνή
δϜεινὸν ἀυσάντων, ὅτ' ἐπ' ἀλλήλοισιν ὄρουσαν.
Αἴαντος δὲ πρῶτος ἀκόντισε φαίδιμος Ἕκτωρ
ἔγχει, ἐπεὶ τέτραπτο πρὸς ἰθύ Ϝοι, οὐδ' ἀφάμαρτεν,
τῇ ῥα δύω τελαμῶνε περὶ στήθεσσι τετάσθην,
ἦ τοι ὃ μὲν σάκεος, ὃ δὲ φασγάνου ἀργυροήλου·
τώ Ϝοι ῥυσάσθην τέρενα χρόα. χώσατο δ' Ἕκτωρ,
ὅττι ῥά Ϝοι βέλος ὠκὺ Ϝετώσιον ἔκφυγε χειρός,
ἂψ δ' ἑτάρων ἐς Ϝέθνος ἐχάζετο κῆρ' ἀλεϜείνων.

383 = ω 467   384 = 134 387^{b} = *N* 286 388^{a} = *Θ* 55   390 = *N* 563 et *Ξ* 388   391 cf. *E* 507—11 392^{a} = ι 484 397^{a} = *Γ* 34 401^{b} = *Π* 430 402^{a} = *N* 502   406—7 = *X* 291—2   408 = *Γ* 32.

382 *χέρηα* Crameri epim. hom. 350, 25: *χέρεια* ACDS — *δόσκεν* ACDS, *γρ. δῶκεν* schol. A, *γρ. δόσκον* Eust.   384—393 damnavit Jacob Entst. p. 280   388 *ἐκόσμει* codd.   389 *τάνυσσεν* alios legisse significat schol. A   394—5 post 399 collocavit Zen.   395 *βορέω*: *ἀνέμου* C   396 *πέλει* Et. M. 214, 36: *ποτὶ* ACDS   397 *ὤρετο*: *γρ. ὦρορε* schol. A   398 *τόσσον γε* codd. et Ar.: *τόσσος γε* Zen. — *περὶ* AD: *ποτὶ* CS — *ἰξοφόροισιν* Agathocleum legisse refert Eust.   400 *ὅσση*: *τόσση* DS   401 *ἀυσσάντων* C   402—507 olim versum *Λ* 596 excepisse statuit Lachmann Betr. 41   406 *ἐρυσάσθην* S

τὸν μὲν ἔπειτ' ἀπιόντα μέγας Τελαμώνιος Αἴας 22
χερμαδίῳ, τά ῥα πολλά, θοάων ἔχματα νηῶν,
πὰρ ποσὶ μαρναμένων ἐκυλίνδετο, τῶν ἓν ἀείρας
στῆθος βεβλήκειν ὑπὲρ ἄντυγος, ἀγχόθι δειρῆς,
στρόμβον δ' ὣς ἔσσευε βαλών, περὶ δ' ἔδραμε πάντῃ.
ὡς δ' ὅθ' ὑπὸ πληγῆς πατρὸς Διὸς ἐξερίπῃ δρῦς
πρόρριζος, δϜεινὴ δὲ θεείου γίνεται ὀδμή
ἐξ αὐτῆς· τὸν δ' οὔ περ ἔχει θράσος ὅς κε Ϝίδηται
ἐγγὺς ἐών, χαλεπὸς δὲ Διὸς μεγάλοιο κεραυνός·
ὣς ἔπεσ' Ἕκτορος ὦκα χαμαὶ μένος ἐν κονίῃσιν.
χειρὸς δ' ἔκβαλεν ἔγχος, ἐπ' αὐτῷ δ' ἀσπὶς ἑάφθη
καὶ κόρυς, ἀμφὶ δέ Ϝοι βράχε τεύχεα ποικίλα χαλκῷ.
οἳ δὲ μέγα Ϝιάχοντες ἐπέδραμον υἷες Ἀχαιῶν,
Ϝελπόμενοι Ϝερύεσθαι, ἀκόντιζον δὲ θαμείας
αἰχμάς. ἀλλ' οὔ τις ἐδυνήσατο ποιμένα λαῶν
οὐτάσαι οὐδὲ βαλεῖν· πρὶν γὰρ περίβησαν ἄριστοι,
Πουλυδάμας τε καὶ Αἰνείας καὶ δῖος Ἀγήνωρ·
[Σαρπηδών τ' ἀρχὸς Λυκίων καὶ Γλαῦκος ἀμύμων·]
τῶν τ' ἄλλων οὔ τίς Ϝευ ἀκήδεσεν, ἀλλὰ πάροιθεν
ἀσπίδας εὐκύκλους σχέθον αὐτοῦ. τὸν δ' ἄρ' ἑταῖροι
χερσὶν ἀείραντες φέρον ἐκ πόνου, ὄφρ' ἵκεθ' ἵππους
ὠκέας, οἵ Ϝοι ὄπισθε μάχης ἠδὲ πτολέμοιο
ἕστασαν ἡνίοχόν τε καὶ ἅρματα ποικίλ' ἔχοντες·
οἳ τόν γε προτὶ Ϝάστυ φέρον βαρέα στενάχοντα.
ἀλλ' ὅτε δὴ πόρον ἷξον ἐυρρεϜέος ποταμοῖο,
Ξάνθου δινήεντος, ὃν ἀθάνατος τέκετο Ζεύς,
ἔνθα μιν ἐξ ἵππων πέλασαν χθονί, κὰδ δέ Ϝοι ὕδωρ
χεῦαν· ὃ δ' ἀμπνύνθη καὶ ἀνέδρακεν ὀφθαλμοῖσιν,

416^{b} = *P* 93. *Σ* 467 419^{b} = *N* 543   420 = *M* 396 422^{b} = *M* 44   429—32 = *N* 535—8   433—4 = *Φ* 1—2. *Ω* 692—3.

412 *βεβλήκειν* Zen. Aristoph.: *βεβλήκει* codd. *γρ. ἐβεβλήκει* Eust.   414 *ὕπαὶ* C — *πληγῆς* A: *ῥιπῆς* CDS et *γρ.* A   416 *τιν' ἔχει θράσος ὅς τις* Aristoph.   418 *πέσεν* Ambr. — *ὠκὺ* Ar.   419 *ἑάφθη* AD: *ἐάφθη* C, cf. *N* 543   419 et 420 vexat Düntzer, 420 om. A Ambr.   422 *ἐρύσασθαι* Ambr.   424 *ἄριστοι*: *γρ. ἅπαντες* A   426 damnavit Giseke Hom. Forsch. p. 236   427 *τῶν τ'* Zen.: *τῶν δ'* codd. — *εὑ* codd.: fort. *Ϝε'* — *ἀκήδεσεν* et *ἀκηδέσατο* Ar., fort. *ἀκηδής*   433 *ἐυρρεῖος* codd.   434 damnavit Hercher, Ebene von Troia p. 107 — *ἀθάνατον* Zen., cf *Φ* 2   436 *ἐμπνύνθη* La Roche.

ἑζόμενος δ' ἐπὶ γοῦνα κελαινεφὲς αἷμ' ἀπέμεσσεν. 22
αὖτις δ' ἐξοπίσω πλῆτο χθονί, τὼ δέ ϝοι ὄσσε
νὺξ ἐκάλυψε μέλαινα· βέλος δ' ἔτι θυμὸν ἐδάμνα.
'Αργεῖοι δ' ὡς οὖν ϝίδον Ἕκτορα νόσφι κιόντα,
μᾶλλον ἐπὶ Τρώεσσι θόρον, μνήσαντο δὲ χάρμης.
ἔνθα πολὺ πρώτιστος Ὀιλῆος ταχὺς Αἴας
Σάτνιον οὖτασε δουρὶ μετάλμενος ὀξυόεντι
Ἠνοπίδην, ὃν ἄρα νύμφη τέκε νηὶς ἀμύμων
Ἤνοπι βουκολέοντι παρ' ὄχθας Σατνιόεντος.
τὸν μὲν Ὀιλιάδης δουρικλυτὸς ἐγγύθεν ἐλθών
οὖτα κατὰ λαπάρην· ὃ δ' ἀνετράπετ', ἀμφὶ δ' ἄρ' αὐτῷ
Τρῶες καὶ Δαναοὶ σύναγον κρατερὴν ὑσμίνην.
τῷ δ' ἐπὶ Πουλυδάμας ἐγχέσπαλος ἦλθεν ἀμύντωρ
Πανθοΐδης, βάλε δὲ Προθοήνορα δεξιὸν ὦμον,
υἱὸν Ἀρηιλύκοιο· δι' ὤμου δ' ὄβριμον ἔγχος
ἔσχεν, ὃ δ' ἐν κονίῃσι πεσὼν ἕλε γαῖαν ἀγοστῷ.
Πουλυδάμας δ' ἔκπαγλον ἐπεύξατο μακρὸν ἀύσας·
„οὐ μὰν αὖτ' ὀίω μεγαθύμου Πανθοΐδαο
χειρὸς ἄπο στιβαρῆς ἅλιον πηδῆσαι ἄκοντα,
ἀλλά τις Ἀργείων κόμισε χροΐ, καί μιν ὀίω
αὐτῷ σκηπτόμενον κατίμεν δόμον Ἄιδος εἴσω."
ὣς ἔφατ', Ἀργείοισι δ' ἄχος γένετ' εὐξαμένοιο.
Αἴαντι δὲ μάλιστα δαΐφρονι θυμὸν ὄρινεν,
τῷ Τελαμωνιάδῃ· τοῦ γὰρ πέσεν ἄγχι μάλιστα.
καρπαλίμως δ' ἀπιόντος ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ.
Πουλυδάμας δ' αὐτὸς μὲν ἀλεύατο κῆρα μέλαιναν
λικριφὶς ἀίξας, κόμισεν δ' Ἀντήνορος υἱός

440—1 = Θ 251—2   440 cf. Λ 284   442^{b} = B 527   446^{b} = E 72   447^{a} = Z 64   448 = Π 764   449^{b} = N 384   451—2 = N 519—20   453 = N 413   458—9 = N 417—8   461 = N 516   462^{b} = Γ 360   463^{a} = τ 451.

437 ἀπέμεσσεν Ar.: ἀπέμασσεν ACD Zen. γρ. ἀπέσεισεν schol. V, αἷμα ϝέμεσσεν L. Meyer K. Z. XXIII 52   438 τὼ δὲ: καδδὲ D et γρ. A   440 νόσφι κιόντα D et γρ. A: νόσφιν ἐόντα AC   444—5 Οἰνοπίδην et Οἴνοπι Strabo XIII p. 619   445 ὄχθης (immo ὄχθῃς) Zen. ὄχθαις Strabo XIII p. 605 — γρ. Σαγγαρίοιο schol. V   447 οὖτα κατὰ λαπάρην scripsi, ut traditum est Z 64: οὔτασε καλλαπάρην codd.
449 ἦλθεν: γρ. ἦεν schol. V   453 γρ. ἔκπαγλος schol. V — μακρὸν ἀύσας CD et γρ. A: μακρὰ βιβάσθων A.

Ἀρχέλοχος· τῷ γάρ ῥα θεοὶ βούλευσαν ὄλεθρον. 22
τόν ῥ' ἔβαλεν κεφαλῆς τε καὶ αὐχένος ἐν συνεοχμῷ,
νείατον ἀστράγαλον, ἀπὸ δ' ἄμφω κέρσε τένοντε·
τοῦ δὲ πολὺ πρότερη κεφαλὴ στόμα τε ῥῖνές τε
οὔδει πλῆντ' ἤ περ κνῆμαι καὶ γοῦνα πεσόντος.
Αἴας δ' αὖτ' ἐγεγώνε' ἀμύμονι Πουλυδάμαντι·
„φράζεο, Πουλύδαμαν, καί μοι νημερτὲς ἐνίσπες·
ἦ ῥ' οὐχ οὗτος ἀνὴρ Προθοήνορος ἀντὶ πεφάσθαι
ἄξιος; οὔ τι κακός μοι ϝείδεται οὐδὲ κακῶν ἔξ,
ἀλλὰ κασίγνητος Ἀντήνορος ἱπποδάμοιο
ἢ πάις· αὐτῷ γὰρ γενεὴν ἄγχιστα ϝέϝοικεν."
ἦ ῥ' εὖ γινώσκων, Τρῶας δ' ἄχος ἔλλαβε θυμόν.
ἔνθ' Ἀκάμας Πρόμαχον Βοιώτιον οὔτασε δουρί,
ἀμφὶ κασιγνήτῳ βεβαώς· ὃ δ' ὕφελκε ποδοῖιν.
τῷ δ' Ἀκάμας ἔκπαγλον ἐπεύξατο μακρὸν ἀύσας·
„Ἀργεῖοι ἰόμωροι, ἀπειλάων ἀκόρητοι,
οὔ θην οἴοισίν γε πόνος τ' ἔσεται καὶ ὀιζύς
ἡμῖν, ἀλλά ποθ' ὧδε κατακτενέεσθε καὶ ὔμμες.
φράζεσθ', ὡς ὑμῖν Πρόμαχος δεδμημένος εὕδει
ἔγχει ἐμῷ, ἵνα μή τι κασιγνήτοιό γε ποινὴ
δηρὸν ἄτιτος ἔῃ. τῷ καί τέ τις εὔχεται ἀνὴρ
γνωτὸν ἐνὶ μεγάροισιν ἀρῆς ἀλκτῆρα λιπέσθαι."
ὣς ἔφατ', Ἀργείοισι δ' ἄχος γένετ' εὐξαμένοιο·
Πηνέλεῳ δὲ μάλιστα δαΐφρονι θυμὸν ὄρινεν.
ὁρμήθη δ' Ἀκάμαντος· ὃ δ' οὐχ ὑπέμεινεν ἐρωὴν
Πηνελέωο ϝάνακτος. ὃ δ' οὔτασεν Ἰλιονῆα
υἱὸν Φόρβαντος πολυμήλου, τόν ῥα μάλιστα

466^{b} = K 456   470^{b} = γ 101   471 cf. N 447   478 = N 413   479^{a} = Δ 242   486—7 = 458—9.

467 πρότερον E   469 ἐγεγώνε' scripsi: ἐγέγωνεν codd., cf. prol. p. 114 — ἀμύμονα Πουλυδάμαντα Zen.   470 Πουλυδάμαν Zen., Πουλυδάμα codd. — ἐνίσπες A: ἔνισπε CD   472 οὔ τι κακός μοι ϝείδεται Herwerden quaest. ep. 29: οὐ μέν μοι κακὸς εἰδ. codd., cf. Ψ 585   474 γάρ ῥα φυὴν Aristoph. — ἐῴκει codd.   481 κατακτενέεσθε Cobet misc. crit. 330, cf. Z 409: κατακτανέεσθε codd.   482 ὔμμιν Cant.
483 ἵνα μή τι: γρ. μή τοί τι A   484 ἔῃ ἄτιτος Heyne — καί τε H et Hermannus opusc. IV 41: καί κε codd.   485 μεγάροισιν ἀρῆς Zen.: μεγάροις ἄρεως (Ἄρεω Ar.) ACD Ar.   489 Πηνελέωο A Πηνελέοιο CD, cf. prol. p. 138.

Ἑρμείας Τρώων ἐφίλει καὶ κτῆσιν ὄπασσεν· 22
τῷ δ' ἄρ' ὑπὸ μήτηρ μοῦνον τέκεν Ἰλιονῆα.
τὸν τόθ' ὑπ' ὀφρύος οὖτα κατ' ὀφθαλμοῖο θέμεθλα,
ἐκ δ' ὦσε γλήνην· δόρυ δ' ὀφθαλμοῖο διαπρό
καὶ διὰ ϝινίου ἦλθεν, ὃ δ' ἕζετο χεῖρε πετάσσας
ἄμφω. Πηνέλεως δὲ ϝερυσσάμενος ξίφος ὀξύ
αὐχένα μέσσον ἔλασσεν, ἀπήραξεν δὲ χαμᾶζε
αὐτῇ σὺν πήληκι κάρη· ἔτι δ' ὄβριμον ἔγχος
ἦεν ἐν ὀφθαλμῷ. ὃ δὲ φὴ κώδειαν ἀνασχών
πέφραδέ τε Τρώεσσι καὶ εὐχόμενος ϝέπος ηὔδα·
„ϝειπέμεναί μοι, Τρῶες, ἀγαυοῦ Ἰλιονῆος
πατρὶ φίλῳ καὶ μητρὶ γοήμεναι ἐν μεγάροισιν·
οὐδὲ γὰρ ἡ Προμάχοιο δάμαρ Ἀλεγηνορίδαο
ἀνδρὶ φίλῳ ἐλθόντι γανύσσεται, ὁππότε κεν δή
ἐκ Τροίης σὺν νηυσὶ νεώμεθα κοῦροι Ἀχαιῶν."
ὣς φάτο, τοὺς δ' ἄρα πάντας ὑπὸ τρόμος ἔλλαβε γυῖα,
πάπτηνεν δὲ ϝέκαστος, ὅπῃ φύγοι αἰπὺν ὄλεθρον.
ἔσπετε νῦν μοι, Μοῦσαι Ὀλύμπια δώματ' ἔχουσαι,
ὅς τις δὴ πρῶτος βροτόεντ' ἀνδράγρι' Ἀχαιῶν
ἤρετ', ἐπεί ῥ' ἔκλινε μάχην κλυτὸς Ἐννοσίγαιος.
Αἴας ῥα πρῶτος Τελαμώνιος Ὕρτιον οὖτα
Γυρτιάδην, Μυσῶν ἡγήτορα καρτεροθύμων·
Φάλκην δ' Ἀντίλοχος καὶ Μέρμερον ἐξενάριξεν·
Μηριόνης δὲ Μόρυν τε καὶ Ἱπποτίωνα κατέκτα,
Τεῦκρος δὲ Προθόωνά τ' ἐνήρατο καὶ Περιφήτην.
Ἀτρεΐδης δ' ἄρ' ἔπειθ' Ὑπερήνορα ποιμένα λαῶν
οὖτα κατὰ λαπάρην, διὰ δ' ἔντερα χαλκὸς ἄφυσσεν
δῃώσας· ψυχὴ δὲ κατ' οὐταμένην ὠτειλήν

495—6 = *Φ* 115—6 497^{a} = *K* 455 500^{b} = *K* 461 506^{b} = *Γ* 34 507 = *Π* 283. *χ* 43 508—9 = *Λ* 218—9 513—4 cf. *N* 791—2 517 = *Ξ* 447 et *N* 507 518^{b} = *P* 86.

499 *δὲ φὴ* Zen.: *δὲ φῆ* A, *δ' ἔφη* CD, sic vel *δὲ φῆ* omisso versu 500 Ar. 505 *σὺν*: *ἐν* Zen. Aristoph. 506 *χλωρὸν δέος εἷλεν* (cf. *H* 479. *χ* 42) D et *γρ.* A 508—22 damnavit W. Ribbek Phil. VIII 498 509 (an 508—510?) *τινὲς ἀθετοῦσι* schol. A 510 *γρ.* *ἤρετ'* Eust.: *ἤρατ'* codd. 511 *ῥα*: *μὲν* C 512 *γρ.* *βαρβαροφώνων* schol. V 515 *Περιφήτην*: *Πολυφήτην* ex *N* 791 sagaciter restituit M. Schmidt 517 *οὖτα κατὰ λαπάρην* D et *γρ.* A: *οὔτασε καλλαπάρην* AC, cf. *Ξ* 447 518 *ἀϝατειλὴν* ex Hesychiana glossa *γατειλαί* elicuit Fick.

ἔσσυτ' ἐπειγομένη, τὸν δὲ σκότος ὄσσε κάλυψεν. 22
πλείστους δ' Αἴας εἷλεν Ὀιλῆος ταχὺς υἱός·
οὐ γάρ ϝοι τις ὁμοῖος ἐπισπέσθαι ποσὶν ἦεν
ἀνδρῶν τρεσσάντων, ὅτε τε Ζεὺς ἐν φόβον ὄρσῃ.

ΠΑΛΙΩΞΙΣ ΠΑΡΑ ΤΩΝ ΝΕΩΝ.

Αὐτὰρ ἐπεὶ διά τε σκόλοπας καὶ τάφρον ἔβησαν O
φεύγοντες, πολλοὶ δὲ δάμεν Δαναῶν ὑπὸ χερσίν,
οἳ μὲν δὴ παρ' ὄχεσφιν ἐρητύοντο μένοντες,
χλωροὶ ὑπὸ δϝεῖος πεφοβημένοι, ἔγρετο δὲ Ζεύς
Ἴδης ἐν κορυφῇσι παρὰ χρυσοθρόνου Ἥρης.
στῆ δ' ἄρ' ἀναΐξας, ϝίδε δὲ Τρῶας καὶ Ἀχαιούς,
τοὺς μὲν ὀρινομένους, τοὺς δὲ κλονέοντας ὄπισθεν
Ἀργείους, μετὰ δέ σφι Ποσειδάωνα ϝάνακτα.
Ἕκτορα δ' ἐν πεδίῳ ϝίδε κείμενον, ἀμφὶ δ' ἑταῖροι
εἵαθ'· ὃ δ' ἀργαλέῳ ἔχετ' ἄσθματι κῆρ ἀπινύσσων,
αἷμ' ἐμέων, ἐπεὶ οὔ μιν ἀφαυρότατος βάλ' Ἀχαιῶν.
τὸν δὲ ϝιδὼν ἐλέησε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε,
δϝεινὰ δ' ὑπόδρα ϝιδὼν Ἥρην πρὸς μῦθον ἔϝειπεν·
„ἦ μάλα δὴ κακότεχνος, ἀμήχανε, σὸς δόλος, Ἥρη,
Ἕκτορα δῖον ἔπαυσε μάχης, ἐφόβησε δὲ λαούς.
οὐ μὲν ϝοῖδ', εἰ αὖτε κακορραφίης ἀλεγεινῆς
πρώτη ἐπαύρηαι καί σε πληγῇσιν ἱμάσσω.

519^{b} = *Δ* 461.
O 1—3 = *Θ* 343—5 4^{a} = *K* 376 5^{a} = *Λ* 183 6^{a} = *ν* 197 7 = *Ξ* 14 10 cf. *Π* 109 12 = *Θ* 350 et *Λ* 544, cf. *Π* 431.

522 *γρ.* *ὅτε δὴ θεὸς* schol. V — *ὄρσῃ* supra *η* scripto *ε* A: *ὦρσεν* CD.
Librum *O* in tres partes diremimus, quarum prima cum antecedente libro arctissime cohaeret, ultima ab Patroclea male a grammaticis divulsa est, media carminibus 20—23 cum Patroclea coniungendis destinata fuit; denique quarto loco ponendi sunt inepti versus 367—404 a consarcinatore Iliadis interiecti, ut Patroclo ad Achillem in principio libri XVI redeunti praeluderent. 4 *ὑπὸ* Lips.: *ὑπαὶ* ACD — *δείους* codd., quod non solum ab usu Homeri, sed etiam a ratione grammatica abhorret, *δέεος* Nauck, ego ut duplicem hiatum vitarem, mediam formam praeoptavi 5 *προστιθέασι καὶ τὸ· ἕζετο δ' ὀρθωθείς, μαλακὸν δ' ἔνδυνε χιτῶνα* (= *B* 42) schol. V 10 *κῆρ ἀπινύσκων* Aristoph., *γρ.* *κῆρα πινύσσων* schol. A 15 *δὲ λαούς*: *δ' Ἀχαιούς* schol. V 16 *μὰν οἶδ'* codd., cf. *E* 765.

ἦ οὐ μέμνῃ' ὅτε τε κρέμω ὑψόθεν, ἐκ δὲ ποδοῖιν 23
ἄκμονας ἧκα δύω, περὶ χερσὶ δὲ δεσμὸν ἴηλα
χρύσεον ἄϝρηκτον; σὺ δ' ἐν αἰθέρι καὶ νεφέλῃσιν
ἐκρέμω, ἠλάστευν δὲ θεοὶ κατὰ μακρὸν Ὄλυμπον,
λῦσαι δ' οὐκ ἐδύναντο παρασταδόν· ὃν δὲ λάβοιμι,
ῥίπτασκον τεταγὼν ἀπὸ βηλοῦ, ὄφρ' ἂν ἵκοιτο
γῆν ὀλιγηπελέων. ἐμὲ δ' οὐδ' ὧς θυμὸν ἀνίει
ἀζηχὴς ὀδύνη Ἡρακλεϝέος θεΐοιο,
τὸν σὺ ξὺν Βορέῃ ἀνέμῳ πεπιθοῦσα θυέλλας
πέμψας ἐπ' ἀτρύγετον πόντον, κακὰ μητιόωσα,
καί μιν ἔπειτα Κόονδ' ἐὺ ναιομένην ἀπένεικας.
τὸν μὲν ἐγὼν ἔνθεν ῥυσάμην καὶ ἀνήγαγον αὖτις
Ἄργος ἐς ἱππόβοτον, καὶ πολλά περ ἀθλήσαντα.
τῶν σ' αὖτις μνήσω, ἵν' ἀπολλήξῃς ἀπατάων,
ὄφρα ϝιδῇς, ἤν τοι χραίσμῃ φιλότης τε καὶ εὐνή,
ἣν ἐμίγης ἐλθοῦσα θεῶν ἄπο καί μ' ἀπάτησας."
ὣς φάτο, ῥίγησεν δὲ βοῶπις πότνια Ἥρη,
καί μιν φωνήσασ' ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
„ϝίστω νῦν τόδε γαῖα καὶ οὐρανὸς εὐρὺς ὕπερθεν
καὶ τὸ κατειβόμενον Στυγὸς ὕδωρ, ὅς τε μέγιστος
ὅρκος δϝεινότατός τε πέλει μακάρεσσι θεοῖσιν,
σή θ' ἱερὴ κεφαλὴ καὶ νωίτερον λέχος αὐτῶν
κουρίδιον, τὸ μὲν οὐκ ἂν ἐγώ ποτε μὰψ ὀμόσαιμι·
μὴ δι' ἐμὴν ἰότητα Ποσειδάων ἐνοσίχθων

18^a = Υ 188. Φ 396   23 cf. Λ 591 23^b = Ν 141. κ 65   28 = Ξ 255   34 = Γ 259 et Λ 551   35 = Α 201   36—8 = ε 184—6.

18—31 vel 18—33 sive *τὴν κόλασιν τῆς Ἥρας* damnasse et ne scripsisse quidem fertur Zen.   18 *μέμνῃ ὅτε* codd., cf. prol. § 109 — *τε κρέμω* Bekker: *τ' ἐκρέμω* codd. *τ' ἐκρέμασ'* Naber quaest. hom. 131   21 *ἐκρέμασ'* Naber l. l.   22 *τινὲς γράφουσιν· πρίν γ' ὅτε δή σ' ἀπέλυσα πεδῶν μύδρους δ' ἐνὶ Τροίῃ κάββαλον ὄφρα πέλοιτο καὶ ἐσσυμένοισι πυθέσθαι* schol. V   23 *ἵκοιτο* Naber quaest. hom. 98: *ἵκηται* codd., quod ex Ν 141 falso huc translatum videtur, cf. ρ 298, nisi forte totus versus *ἀπὸ βηλοῦ* usque *ὀλιγηπελέων* interpolatus est   24 *θυμὸν*: *γρ. θυμὸς* schol. A   25 *Ἡρακλῆος* codd.   28 *Κόωνδ'* codd., cf. Ξ 255   29 *ῥύμην* coni. Nauck, fort. *ϝρυσαμην* quod ex *ϝερυσάμην* correptum iudico — *ἀνήγαγον*: *γρ. ἀπήγαγον* schol. V   31 *ἀπολήξῃς* D Ar., cf. La Roche Hom. Text. p. 390   32 *ἴδῃς* ACD *ἴδῃ* Ar., cf. La Roche Hom. Text. p. 285   33 om. Zen. Aristoph.   35 *φωνήσασα ϝέπεα* Bekker, ipse hic et 89 malo *ἀμειβομένη ϝέπεα*   41 *μή τι ἐμῇ ἰότητι* Ansems, Bedeutung von *διά* p. 38.

πημαίνει Τρῶάς τε καὶ Ἕκτορα, τοῖσι δ' ἀρήγει, 23
ἀλλά που αὐτὸν θυμὸς ἐπώτρυνεν καὶ ἀνώγει,
τειρομένους δ' ἐπὶ νηυσὶ ϝιδὼν ἐλέησεν Ἀχαιούς.
αὐτάρ τοι καὶ ἐκείνῳ ἐγὼ παραμυθησαίμην
τῇ ἴμεν, ᾗ κεν δὴ σύ, κελαινεφές, ἡγεμονεύῃς."
ὣς φάτο, μείδησεν δὲ πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε,
καί μιν ἀμειβόμενος ϝέπεα πτερόεντα προσηύδα·
„εἰ μὲν δὴ σύ γ' ἔπειτα, βοῶπις πότνια Ἥρη,
ϝῖσον ἐμοὶ φρονέουσα μετ' ἀθανάτοισι καθίζοις,
τῷ κε Ποσειδάων γε, καὶ εἰ μάλα βούλεται ἄλλῃ,
αἶψα μεταστρέψειε νόον μετὰ σὸν καὶ ἐμὸν κῆρ.
ἀλλ' εἰ δή ῥ' ἐτεόν γε καὶ ἀτρεκέως ἀγορεύεις,
ἔρχεο νῦν μετὰ φῦλα θεῶν, καὶ δεῦρο κάλεσσον
Ἶρίν τ' ἐλθέμεναι καὶ Ἀπόλλωνα κλυτότοξον,
ὄφρ' ἣ μὲν μετὰ λαὸν Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων
ἔλθῃ, καὶ ϝείπῃσι Ποσειδάωνι ϝάνακτι
παυσάμενον πολέμοιο τὰ ϝὰ πρὸς δώμαθ' ἱκέσθαι,
Ἕκτορα δ' ὀτρύνῃσι μάχην ἐς Φοῖβος Ἀπόλλων,
αὖτις δ' ἐμπνεύσῃσι μένος, λελάθῃ δ' ὀδυνάων,
αἳ νῦν μιν τείρουσι κατὰ φρένας, αὐτὰρ Ἀχαιούς
αὖτις ἀποστρέψῃσιν, ἀνάλκιδα φύζαν ἐνόρσας.
φεύγοντες δ' ἐν νηυσὶ πολυκλήισι πέσωσιν
Πηλεΐδεω Ἀχιλῆος. ὃ δ' ἀνστήσει ϝὸν ἑταῖρον
Πάτροκλον· τὸν δὲ κτενεῖ ἔγχεϊ φαίδιμος Ἕκτωρ
Ἰλίου προπάροιθε, πολέας ὀλέσαντ' αἰζηούς
τοὺς ἄλλους, μετὰ δ' υἱὸν ἐμὸν Σαρπηδόνα δῖον.

43 = Ζ 439 45^b = Ι 417   47 = Ε 426   48 = Η 356 54^b = Δ 193   56 = Δ 199   62 cf. 366 66^a = Φ 104. Χ 6.

43 *ἐποτρύνει καὶ ἀνώγει* codd., cf. prol. p. 114   44 *κτεινομένους* editt. Argol. Massil. Aristoph.   45 *καὶ ἐκείνῳ* scripsi: *καὶ κείνῳ* AC Ar. *κακείνῳ* D et *γρ.* schol. A   46 *ἡγεμονεύῃς* A: *ἡγεμονεύεις* CD   49 *βοῶπις* CD Aristoph.: *βοῶπι* A Ar.   50 *μετ'*: *γρ. ἐν* schol. V — *καθίζοις*: *γρ. θεοῖσι* schol. A   54 *κάλεσσον*: *γρ. κέλευσον* schol. A   55 *κλυτότοξον*: *χρυσότοξον* C m. pr., *γρ. κλυτὸν αὐδήν* schol. V   56—77 damnavit Aristoph. et Ar.   63—4 *ἀθετοῦνται ὅτι ψεῦδος* schol. A, 64—77 ne scripsit quidem Zen., 64—71 solos damnat Bergk Gr. Lit. p. 613, cf. prol. § 18   64 *ἀνστήσει ὃν* ACD: *γρ. ἀνστήσειεν* schol. A   66 *Ἰλίου* codd.: *Ἰλίοο* Ahrens Rh. Mus. II 161, quod in versibus recens interpolatis comprobare dubitavi — *πολεῖς* AD: *πολοὺς* C, veterem formam *πολῦς* consulto huic loco non reddidi — *ὀλέσοντ'* A.

τοῦ δὲ χολωcάμενος κτενεῖ Ἕκτορα δῖος Ἀχιλλεύς.
ἐκ τοῦ δ᾽ ἄν τοι ἔπειτα παλίωξιν παρὰ νηῶν
αἰὲν ἐγὼ τεύχοιμι διαμπερές, εἰς ὅ κ᾽ Ἀχαιοί
Ἴλιον αἰπὺ ἕλωcιν Ἀθηναίης διὰ βουλάς.
τὸ πρὶν δ᾽ οὔτ᾽ ἄρ᾽ ἐγὼ παύcω χόλον οὔτε τιν᾽ ἄλλον
ἀθανάτων Δαναοῖcιν ἀμυνέμεν ἐνθάδ᾽ ἐάcω,
πρίν γε τὸ Πηλεΐδαο τελευτηθῆναι ἐέλδωρ,
ὥς Ϝοι ὑπέcτην πρῶτον, ἐμῷ δ᾽ ἐπένευcα καρῆτι,
ἤματι τῷ, ὅτ᾽ ἐμεῖο θεὰ Θέτις ἥψατο γούνων,
λιccομένη τιμῆcαι Ἀχιλλῆα πτολίπορθον."
ὣς ἔφατ᾽, οὐδ᾽ ἀπίθησε θεὰ λευκώλενος Ἥρη,
βῆ δ᾽ ἐξ Ἰδαίων ὀρέων ἐς μακρὸν Ὄλυμπον.
ὡς δ᾽ ὅτ᾽ ἂν ἀίξῃ νόος ἀνέρος, ὅς τ᾽ ἐπὶ πολλήν
γαῖαν ἐληλουθὼς φρεσὶ πευκαλίμῃσι νοήσῃ
‚ἔνθ᾽ εἴην ἢ ἔνθα' μενοινήῃσί τε πολλά,
ὣς κραιπνῶς μεμαυῖα διέπτατο πότνια Ἥρη.
ἵκετο δ᾽ αἰπὺν Ὄλυμπον, ὁμηγερέεσσι δ᾽ ἐπῆλθεν
ἀθανάτοισι θεοῖσι Διὸς δόμῳ· οἳ δὲ Ϝιδόντες
πάντες ἀνήιξαν, καὶ δεικανόωντο δέπασσιν.
ἣ δ᾽ ἄλλους μὲν ἔασε, Θέμιστι δὲ καλλιπαρῄῳ
δέκτο δέπας· πρώτη γὰρ ἐναντίη ἦλθε θέϜουσα,
καί μιν φωνήσασ᾽ ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
„Ἥρη, τίπτε βέβηκας; ἀτυζομένῃ δὲ ϜέϜοικας·
ἦ μάλα δή σε φόβησε Κρόνου πάις, ὅς τοι ἀκοίτης."
τὴν δ᾽ ἠμείβετ᾽ ἔπειτα θεὰ λευκώλενος Ἥρη·
„μή με, θεὰ Θέμι, ταῦτα διείρεο· Ϝοῖσθα καὶ αὐτή,

75 cf. *Α* 528 76 = *Β* 351 et *Α* 512 77 = *Θ* 372 78 = *Θ* 381 79 = *Θ* 410 86^{a} = *Ψ* 203 88^{b} = Ζ 394.

71 *αἰπὺν* Harl., quod in vetere carmine non aspernarer collatis *N* 625. *T* 97 et Lehrsio de Arist.[2] p. 359 — *ἕλωσιν* C: *ἕλοιεν* AD, *Ἴλιον ἐκπέρσωσιν*· Aristarchum legisse Didymus refert 72 *παύσω* C m. sec. et D: *παύω* A et C m. pr. et Ar., *οὔτ᾽ ἂν ἐγὼ παύω* Cobet misc. crit. 374 — *ἄλλων* D 75 *πρώτῳ* C m. pr. — *καρῆτι* scripsi: *κάρητι* codd. 78 *βοῶπις πότνια Ἥρη* Harl. — *τινὲς μετὰ τοῦτον γράφουσι· Ζῆν᾽ ὑποταρβήσασα, νόος δέ οἱ ἄλλα μενοινᾷ* schol. V 79 *δ᾽ ἐξ* codd. Zen., *δὲ κατ᾽* varia lectio fuit, cf. *Θ* 410 82 *εἴην* AC Ar.: *εἴη* D in ras. et *γρ.* schol. A, *εἴην* et *εἴη* et *ἤην* Eust. — *μενοινήῃσι* Ar.: *μενοινήσειε* codd. 86 *γρ. κάλεόν τέ μιν εἷς ἓ ἕκαστος* (= *Ψ* 203) schol. A — *ἐδεικανόωντο* C — *δέπασσιν*: *ἐπέεσσι* Zen. 88 *ἦλθε φέρουσα* Lips., ut legitur Z 394 89 *φωνήσασ᾽ ἔπεα*: cf. ad *O* 35 91 *σ᾽ ἐφόβ.* C 92 *γρ. βοῶπις πότνια* schol. A 93 *διήρεο* C.

οἷος ἐκείνου θυμὸς ὑπερφίαλος καὶ ἀπηνής.
ἀλλὰ σύ γ᾽ ἄρχε θεοῖσι δόμοις ἔνι δαιτὸς ἐϜίσης·
ταῦτα δὲ καὶ μετὰ πᾶσιν ἀκούσεαι ἀθανάτοισιν,
οἷα Ζεὺς κακὰ Ϝέργα πιφαύσκεται. οὐδέ τί φημι
πᾶσιν ὁμῶς θυμὸν κεχαρησέμεν, οὔτε βροτοῖσιν
οὔτε θεοῖς, εἴ πέρ τις ἔτι νῦν δαίνυται εὔφρων."
ἣ μὲν ἄρ᾽ ὣς Ϝειποῦσα καθέζετο πότνια Ἥρη,
ὤχθησαν δ᾽ ἀνὰ δῶμα Διὸς θεοί. ἣ δ᾽ ἐγέλασσεν
χείλεσιν, οὐδὲ μέτωπον ἐπ᾽ ὀφρύσι κυανέῃσιν
ἰάνθη· πᾶσιν δὲ νεμεσσηθεῖσα μετηύδα·
„νήπιοι, οἳ Ζηνὶ μενεαίνομεν ἀφρονέοντες.
ἦέ τί μιν μέμαμεν καταπαυσέμεν ἆσσον ἰόντες
ἢ Ϝέπει ἠὲ βίῃ· ὃ δ᾽ ἀφήμενος οὐκ ἀλεγίζει
οὐδ᾽ ὄθεται· φησὶν γὰρ ἐν ἀθανάτοισι θεοῖσιν
κάρτεΐ τε σθένεΐ τε διακριδὸν εἶναι ἄριστος.
τῷ ἔχεθ᾽, ὅττί κεν ὔμμι κακὸν πέμπῃσι Ϝεκάστῳ.
ἤδη γὰρ νῦν Ϝέλπομ᾽ Ἄρηί γε πῆμα τετύχθαι·
υἱὸς γάρ Ϝοι ὄλωλε μάχῃ ἔνι, φίλτατος ἀνδρῶν,
Ἀσκάλαφος, τόν φησι Ϝὸν ἔμμεναι ὄβριμος Ἄρης."
ὣς ἔφατ᾽· αὐτὰρ Ἄρης θαλερὼ πεπλήγετο μηρώ
χερσὶ καταπρηνέσσ᾽, ὀλοφυρόμενος δὲ προσηύδα·
„μὴ νῦν μοι νεμεσήσετ᾽, Ὀλύμπια δώματ᾽ ἔχοντες,
τίσασθαι φόνον υἷος ἰόντ᾽ ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν,
εἴ πέρ μοι καὶ μοῖρα Διὸς πληγέντι κεραυνῷ
κεῖσθαι ὁμοῦ νεκύεσσι μεθ᾽ αἵματι καὶ κονίῃσιν."
ὣς φάτο, καί ῥ᾽ ἵππους κέλετο ΔϜεῖμόν τε Φόβον τε
ζευγνύμεν, αὐτὸς δ᾽ ἔντε᾽ ἐδύσετο παμφανόωντα.

94^{b} = *Ψ* 611 95 cf. *I* 69 100 cf. *Α* 101 101^{a} = *Α* 570 105 cf. *Α* 567 106—7 = *Α* 180—1 108 = *P* 322 et *M* 103 111 cf. *N* 518 sqq. 113^{b} = *M* 162 114 = *O* 398. *υ* 199 115^{b} = *E* 383 118^{b} = *Π* 639 119^{b} = *Λ* 37 120^{b} = *I* 596.

94 *ἐκείνου* ACD: *κείνου* Ar., cf. prol. § 66 99 *εἴπερ τις νῦν δαίνῦται ἔύφρων* Ahrens Rh. Mus. II 174 104 *γρ. ἐριδαίνομεν ἀφρονέοντι* schol. V *μενεαίνομεν ἰσοφαρίζειν* Heraclitus alleg. Hom. c. 2 — *ἀφραδέοντες* C et *γρ.* A 105 *ἦε τι* L: *ἢ ἔτι* ACD 109 *ὔμμι*: *γρ. ἄμμι* Eust. 110—142 in suspicionem vocavit W. Ribbek Phil. VIII 499 114 *δὲ προσηύδα* CD: *δ᾽ ἔπος ηὔδα* A Ar. 116 *γρ. τίσεσθαι* A 120 *ἐδύσατο* C et A m. pr.

ἔνθα κ' ἔτι μείζων τε καὶ ἀργαλεώτερος ἄλλος
πὰρ Διὸς ἀθανάτοισι χόλος καὶ μῆνις ἐτύχθη,
εἰ μὴ Ἀθήνη πᾶσι περιδϜείσασα θεοῖσιν
ὦρτο διὲκ προθύρου, λίπε δὲ θρόνον, ἔνθα θάασσεν·
τοῦ δ' ἀπὸ μὲν κεφαλῆς κόρυθ' εἵλετο καὶ σάκος ὤμων,
ἔγχος δ' ἔστησε στιβαρῆς ἀπὸ χειρὸς ἑλοῦσα
χάλκεον· ἣ δὲ Ϝέπεσσι καθάπτετο θοῦρον Ἄρηα·
„μαινόμενε, φρένας ἠλέ, διέφθορας. ἦ νύ τοι αὔτως
οὔατ' ἀκουέμεν ἔστι, νόος δ' ἀπόλωλε καὶ αἰδώς.
οὐκ ἀίεις ἅ τέ φησι θεὰ λευκώλενος Ἥρη,
ἣ δὴ νῦν πὰρ Ζηνὸς Ὀλυμπίου εἰλήλουθεν;
ἦ ἐθέλεις αὐτὸς μὲν ἀναπλήσας κακὰ πολλά
ἂψ ἴμεν Οὔλυμπόνδε, καὶ ἀχνύμενός περ, ἀνάγκῃ,
αὐτὰρ τοῖς ἄλλοισι κακὸν μέγα πᾶσι φυτεῦσαι;
αὐτίκα γὰρ Τρῶας μὲν ὑπερθύμους καὶ Ἀχαιούς
λείψει, ὃ δ' ἡμέας εἶσι κυδοιμήσων ἐς Ὄλυμπον,
μάρψει δ' ἑξείης ὅς τ' αἴτιος ὅς τε καὶ οὐκί.
τῶ σ' αὖ νῦν κέλομαι μεθέμεν χόλον υἷος ἑοῖο·
ἤδη γάρ τις τοῦ γε βίην καὶ χεῖρας ἀμείνων
ἢ πέφατ' ἢ καὶ ἔπειτα πεφήσεται· ἀργαλέον δέ
πάντων ἀνθρώπων ῥῦσθαι γενεήν τε τόκον τε.“
    ὣς Ϝειποῦσ' ἵδρυσε θρόνῳ ἔνι θοῦρον Ἄρηα.
Ἥρη δ' Ἀπόλλωνα καλέσσατο δώματος ἐκτός
Ἶρίν θ', ἥ τε θεοῖσι μετάγγελος ἀθανάτοισιν·
καί σφας φωνήσασ' ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
„Ζεὺς σφὼ εἰς Ἴδην κέλετ' ἐλθέμεν ὅττι τάχιστα·
αὐτὰρ ἐπὴν ἔλθητε, Διός τ' εἰς ὦπα Ϝίδησθε,
Ϝέρδειν ὅττί κε κεῖνος ἐποτρύνῃ καὶ ἀνώγῃ.“
    ἣ μὲν ἄρ' ὣς Ϝειποῦσα πάλιν κίε πότνια Ἥρη,
ἕζετο δ' εἰνὶ θρόνῳ· τὼ δ' ἀίξαντε πετέσθην.

124^{b} = *Ι* 194 133^{b} = *Μ* 178 141^{b} = *Η* 128.

121 κέ τις D   124 δι' ἐκ: γρ. μὲν ἐκ Eust.   126 ἀπὸ: ἐκ C et γρ. A   127 ἣ δ': γρ. ἠδ' schol. A   134 ἄλλοισι θεοῖς μέγα πῆμα Zen.   138 υἷος ἑοῖο Zen.: υἷος ἑῆος ACD, cf. *Λ* 393   139 τοῦ γε A Ar.: τοῦδε CD Zen. Aristoph.   144 μετάγγελος D: μετ' ἄγγελος AC   145 φωνήσασ' ἔπεα: cf. *Ο* 35   146 σφὼ codd., σφῷ Cobet, quod hoc loco ante vocalem mihi quoque probatur   147—8 damnarunt Aristoph. Ar.   148 ἐποτρύνει καὶ ἀνώγει D.

Ἴδην δ' ἵκανον πολυπίδακα, μητέρα θηρῶν,
εὗρον δ' εὐρύοπα Κρονίδην ἀνὰ Γαργάρῳ ἄκρῳ
ἥμενον· ἀμφὶ δέ μιν θυόεν νέφος ἐστεφάνωτο.
τὼ δὲ πάροιθ' ἐλθόντε Διὸς νεφεληγερέταο
στήτην· οὐδέ σφωε Ϝιδὼν ἐχολώσατο θυμῷ,
ὅττι Ϝοι ὦκα Ϝέπεσσι φίλης ἀλόχοιο πιθέσθην.
Ἶριν δὲ προτέρην Ϝέπεα πτερόεντα προσηύδα·
„βάσκ' ἴθι, Ἶρι ταχεῖα, Ποσειδάωνι Ϝάνακτι
πάντα τάδ' ἀγγεῖλαι, μηδὲ ψευδάγγελος εἶναι.
παυσάμενόν μιν ἄνωχθι μάχης ἠδὲ πτολέμοιο
ἔρχεσθαι μετὰ φῦλα θεῶν ἢ εἰς ἅλα δῖαν.
εἰ δέ μοι οὐ Ϝεπέεσσ' ἐπιπείσεται ἀλλ' ἀλογήσει,
φραζέσθω δὴ ἔπειτα κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν,
μή μ' οὐδὲ κρατερός περ ἐὼν ἐπιόντα ταλάσσῃ
μεῖναι, ἐπεὶ Ϝέο φημὶ βίῃ πολὺ φέρτερος εἶναι
καὶ γενεῇ πρότερος. τοῦ δ' οὐκ ὄθεται φίλον ἦτορ
Ϝῖσον ἐμοὶ φάσθαι, τόν τε στυγέουσι καὶ ἄλλοι.“
    ὣς ἔφατ', οὐδ' ἀπίθησε ποδήνεμος ὠκέα Ἶρις,
βῆ δὲ κατ' Ἰδαίων ὀρέων εἰς Ἴλιον ἱρήν.
ὡς δ' ὅτ' ἂν ἐκ νεφέων πτῆται νιφὰς ἠὲ χάλαζα
ψυχρὴ ὑπὸ Ϝριπῆς αἰθρηγενέος Βορέαο,
ὣς κραιπνῶς μεμαυῖα διέπτατο ὠκέα Ἶρις.
ἀγχοῦ δ' ἱσταμένη προσέφη κλυτὸν Ἐννοσίγαιον·
„ἀγγελίην τινά τοι, γαιήοχε κυανοχαῖτα,
ἦλθον δεῦρο φέρουσα παραὶ Διὸς αἰγιόχοιο.
παυσάμενόν σε κέλευε μάχης ἠδὲ πτολέμοιο
ἔρχεσθαι μετὰ φῦλα θεῶν ἢ εἰς ἅλα δῖαν.
εἰ δέ Ϝοι οὐ Ϝεπέεσσ' ἐπιπείσεαι ἀλλ' ἀλογήσεις

151 = *Θ* 47   152 = *Λ* 498 et *Ξ* 352 158^{a} = *Θ* 399 160^{b} = *Ν* 536   163 = α 294   167 = *Λ* 187 et *Η* 112   168—9 = *Λ* 195—6   171 = *Τ* 358   172 = 83   176—8 = 160—2.

155 σφωε Heyne: σφωιν codd. — θυμόν D   156 ὦκ' ἐπέεσσι codd.   161 γρ. ἔρχεσθ' ἢ schol. A   162 μοι: γρ. μου schol. V   163 δὴ̓́πειτα codd.   164 ταλάσσῃ: γρ. θελήσῃ schol. V   165 ἕο CD: εὑ A   166—7 ἀθετοῦνται schol. A   169 δὲ κατ': δ' ἐξ Zen., cf. *Ο* 79   171 ὑπὸ S: ὑπαὶ ACD   176 γρ. σε κέλευε schol. A: σε κέλεται AC σε κέλευσε SD.

ἠπείλει καὶ κεῖνος ἐναντίβιον πολεμίξων **23**
ἐνθάδ' ἐλεύσεσθαι· σὲ δ' ὑπεξαλέϝασθαι ἀνώγει
χεῖρας, ἐπεὶ σέο φησὶ βίῃ πολὺ φέρτερος εἶναι
καὶ γενεῇ πρότερος. σὸν δ' οὐκ ὄθεται φίλον ἦτορ
ϝῖσόν ϝοι φάσθαι, τόν τε στυγέουσι καὶ ἄλλοι."
    τὴν δὲ μέγ' ὀχθήσας προσέφη κλυτὸς Ἐννοσίγαιος·
„ὢ πόποι, ἦ ῥ' ἀγαθός περ ἐὼν ὑπέροπλον ἔϝειπεν,
εἴ μ' ὁμότιμον ἐόντα βίῃ ἀϝέκοντα καθέξει.
τρεῖς γάρ τ' ἐκ Κρόνου εἰμὲν ἀδελφεοί, οὓς τέκε Ῥείη,
Ζεὺς καὶ ἐγώ, τρίτατος δ' Ἀίδης ἐνέροισι ϝανάσσων.
τριχθὰ δὲ πάντα δέδασται, ἕκαστος δ' ἔμμορε τιμῆς·
ἦ τοι ἐγὼν ἔλαχον πολιὴν ἅλα ναιέμεν αἰεί
παλλομένων, Ἀίδης δ' ἔλαχε ζόφον ἠερόεντα,
Ζεὺς δ' ἔλαχ' οὐρανὸν εὐρὺν ἐν αἰθέρι καὶ νεφέλῃσιν.
γαῖα δ' ἔτι ξυνὴ πάντων καὶ μακρὸς Ὄλυμπος.
τῷ ῥα καὶ οὔ τι Διὸς βέομαι φρεσίν, ἀλλὰ ϝέκηλος,
καὶ κρατερός περ ἐών, μενέτω τριτάτῃ ἐνὶ μοίρῃ.
χερσὶ δὲ μή τί με πάγχυ κακὸν ὣς δειδισσέσθω·
θυγατέρεσσιν γάρ τε καὶ υἱάσι βέλτερον εἴη
ἐκπάγλοισι ϝέπεσσιν ἐνισσέμεν, οὓς τέκεν αὐτός,
οἵ ϝεθεν ὀτρύνοντος ἀκούσονται καὶ ἀνάγκῃ."
    τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα ποδήνεμος ὠκέα Ἶρις·
„οὕτω γὰρ δή τοι, γαιήοχε κυανοχαῖτα,
τόνδε φέρω Διὶ μῦθον ἀπηνέα τε κρατερόν τε,
ἦ τι μεταστρέψεις; στρεπταὶ μέν τε φρένες ἐσθλῶν.
ϝοῖσθ' ὡς πρεσβυτέροισιν Ἐρινύες αἰὲν ἕπονται."
    τὴν δ' αὖτε προσέϝειπε Ποσειδάων ἐνοσίχθων·

181—3 = 165—7   184 = Θ 208   185[b] = Ρ 170   198 = ϑ 77 et Δ 515   200 = 92 et 168   205 = Α 206 et Ο 41.

179 κἀκεῖνος D καὶ ἐκεῖνος malo — πολεμίξων A Ar. πτολεμίξων D: πτολεμίζων C πολεμίζων S Zen., aeolicum colorem formae πολεμίξων offensioni grammaticis fuisse docuit Osann anecd. Rom. p. 287   180 ἄνωγε D   182—3 suspectos habent Duentzer Nauck   183 ἶσον ἐμοὶ S, unde ἶσον ἑοῖ conicias — τε: τοι C   187 τ' ἐκ AC Ar.: τε S ἐκ D — τέκε Ῥείη v. l. apud Eust. et Plut. vit. Hom. c. 97: τέκετο Ῥέα ACDS, cf. Ξ 203 et prol. p. 111   192 εὐρὺν: αἰπὺν Zen.   196 δειδιξέσθω S   197 γρ. υἱέσι schol. V — βέλτερον Ar.: κέρδιον codd. κάλλιον Aristoph.   198 ἐκπάγλοις ἐπέεσσιν codd., cf. prol. § 85   203 τι: τε S   204 ἐριννύες CDS.

„Ἶρι θεά, μάλα τοῦτο ϝέπος κατὰ μοῖραν ἔϝειπες· **23**
ἐσθλὸν καὶ τὸ τέτυκται, ὅτ' ἄγγελος αἴσιμα ϝειδῇ.
ἀλλὰ τόδ' αἰνὸν ἄχος κραδίην καὶ θυμὸν ἱκάνει,
ὁππότε ϝισόμορον καὶ ὁμῇ πεπρωμένον αἴσῃ
νεικείειν ἐθέλῃσι χολωτοῖσιν ϝεπέεσσιν.
ἀλλ' ἦ τοι νῦν μέν γε νεμεσσηθεὶς ὑποϝείξω·
ἄλλο δέ τοι ϝερέω, καὶ ἀπειλήσω τό γε θυμῷ.
αἴ κεν ἄνευ ἐμέθεν καὶ Ἀθηναίης ἀγελείης
[Ἥρης Ἑρμείω τε καὶ Ἡφαίστοιο ϝάνακτος]
Ἰλίου αἰπεινῆς πεφιδήσεται, οὐδ' ἐθελήσει
ἐκπέρσαι, δοῦναι δὲ μέγα κράτος Ἀργείοισιν,
ϝίστω τοῦθ', ὅτι νῶιν ἀνήκεστος χόλος ἔσται."
    ὣς ϝειπὼν λίπε λαὸν Ἀχαιικὸν Ἐννοσίγαιος,
δῦνε δὲ πόντον ἰών, πόθεσαν δ' ἥρωες Ἀχαιοί.
καὶ τότ' Ἀπόλλωνα προσέφη νεφεληγερέτα Ζεύς·
„ἔρχεο νῦν, φίλε Φοῖβε, μεθ' Ἕκτορα χαλκοκορυστήν·
ἤδη μὲν γάρ τοι γαιήοχος Ἐννοσίγαιος
οἴχεται εἰς ἅλα δῖαν, ἀλευάμενος χόλον αἰπύν
ἡμέτερον· μάλα γάρ κε μάχης ἐπύθοντο καὶ ἄλλοι,
οἵ περ ἐνέρτεροί εἰσι θεοὶ Κρόνον ἀμφὶς ἐόντες.
ἀλλὰ τόδ' ἡμὲν ἐμοὶ πολὺ κέρδιον ἠδὲ ϝοι αὐτῷ
ἔπλετο, ὅττι πάροιθε νεμεσσηθεὶς ὑπόϝειξεν
χεῖρας ἐμάς, ἐπεὶ οὔ κεν ἀνιδρωτί γ' ἐτελέσθη.
ἀλλὰ σύ γ' ἐν χείρεσσι λάβ' αἰγίδα θυσσανόεσσαν,
τὴν μάλ' ἐπισσείων φοβέειν ἥρωας Ἀχαιούς.
σοὶ δ' αὐτῷ μελέτω, ϝεκατηβόλε, φαίδιμος Ἕκτωρ·
τόφρα γὰρ οὖν ϝοι ἔγειρε μένος μέγα, ὄφρ' ἂν Ἀχαιοί
φεύγοντες νῆάς τε καὶ Ἑλλήσποντον ἵκωνται.

206 = ϑ 141   208—9 = Π 52—3   208 = Θ 147   220 = Π 666   225[b] = Ξ 274   231[a] = 305   233 = Σ 150. Ψ 2.

206 γρ. ἔπος νημερτὲς Eust.   207 fort. ὅ τ' — εἰδῇ: εἴπῃ Zen.   209 ὁππότε Bentley: ὁππότ' ἂν codd.   211 γε ACD et Ar.: κε S et γρ. schol. A   212—7 ἀθετοῦνται schol. A   214 damnavit Bothe, versus adiectus esse videtur a rhapsodo, qui deorum contionis Υ 33 sqq. memor fuit — Ἥρης θ' S, at vide Ο 302 — τινές· Ἡφαίστου τε καὶ Ἑρμείαο schol. A, dubito an recte   222—231 damnat Lachmann Betr. 54   224 κε Eust.: καὶ S τε ACD   225 ἐνέρτεροι D et γρ. A: νέρτεροι AC νέρτατοι Zen.   228 eiecit Bekker   230 τὴν C: τῇ AD   231—5 damnarunt Aristoph. et Ar., cf. Benicken Studien p. 204   232 ὄφρ' ἂν AC: τόφρ' ἂν D Ar.

κεῖθεν δ' αὐτὸς ἐγὼ φράσομαι ϝέργον τε ϝέπος τε,
ὥς κε καὶ αὖτις Ἀχαιοὶ ἀναπνεύσωσι πόνοιο.“
ὣς ἔφατ', οὐδ' ἄρα πατρὸς ἀνηκούστησεν Ἀπόλλων,
βῆ δὲ κατ' Ἰδαίων ὀρέων, ἴρηκι ϝεϝοικὼς
ὠκέι φασσοφόνῳ, ὅς τ' ὤκιστος πετεηνῶν.
εὗρ' υἱὸν Πριάμοιο δαΐφρονος, Ἕκτορα δῖον,
ἥμενον, οὐδ' ἔτι κεῖτο, νέον δ' ἐσαγείρετο θυμόν,
ἀμφὶ ϝὲ γινώσκων ἑτάρους, ἀτὰρ ἆσθμα καὶ ἱδρὼς
παύετ', ἐπεί μιν ἔγειρε Διὸς νόος αἰγιόχοιο.
ἀγχοῦ δ' ἱστάμενος προσέφη ϝεκάεργος Ἀπόλλων·
„Ἕκτορ υἱὲ Πριάμοιο, τίη δὲ σὺ νόσφιν ἀπ' ἄλλων
ἧσ' ὀλιγηπελέων; ἦ πού τί σε κῆδος ἱκάνει;“
τὸν δ' ὀλιγοδρανέων προσέφη κορυθαίολος Ἕκτωρ·
„τίς δὲ σύ ἐσσι, φέριστε θεῶν, ὅς μ' εἴρεαι ἄντην;
οὐκ ἀίεις ὅ με νηυσὶν ἔπι πρυμνῇσιν Ἀχαιῶν,
ϝοὺς ἑτάρους ὀλέκοντα, βοὴν ἀγαθὸς βάλεν Αἴας
χερμαδίῳ πρὸς στῆθος, ἔπαυσε δὲ θούριδος ἀλκῆς;
καὶ δὴ ἔγωγ' ἐφάμην νέκυας καὶ δῶμ' Ἀίδαο
ἤματι τῷδ' ἵξεσθαι, ἐπεὶ φίλον ἄιον ἦτορ.“
τὸν δ' αὖτε προσέϝειπε ϝάναξ ϝεκάεργος Ἀπόλλων·
„θάρσει νῦν· τοῖόν τοι ἀοσσητῆρα Κρονίων
ἐξ Ἴδης προέηκε παρεστάμεναι καὶ ἀμύνειν,
Φοῖβον Ἀπόλλωνα χρυσάορον, ὅς σε πάρος περ
ῥύομ', ὁμῶς αὐτόν τε καὶ αἰπεινὸν πτολίεθρον.
ἀλλ' ἄγε νῦν ἱππεῦσιν ἐπότρυνον πολέεσσιν
νηυσὶν ἔπι γλαφυρῇσιν ἐλαυνέμεν ὠκέας ἵππους·
αὐτὰρ ἐγὼ προπάροιθε κιὼν ἵπποισι κέλευθον
πᾶσαν λειανέω, τρέψω δ' ἥρωας Ἀχαιούς.“
ὣς ϝειπὼν ἔμπνευσε μένος μέγα ποιμένι λαῶν.

236—7 = Π 676—7, cf. Ο 168—9   239 = Λ 197 240^b = Φ 417 243^a = Β 172 et Ε 439 245^b = Π 516   246 = Π 843. Χ 337 247^a = Ζ 123   259 = Ε 327   262 = Υ 110.

235 γρ. ὥς τε A   240 ἐσαγείρατο CD   245 κεῖσ' ἀλλοφρονέων Aristoteles metaph. III 5 et de an. I 2   252 ὄψεσθαι: ἵξεσθαι Ar. — fort ἄϝεον   253 Διὸς υἱὸς Ἀπόλλων C   254 θάρσει coni. Nauck   256 περ A: γε CD et γρ. A   258—261 et 270 damnat Benicken Jahrb. f. Phil. CIX 152   260 sq. κελεύσω ἐς μύθον διιέναι C, quod corruptum est ex κελεύσω ἐς μῶλόνδ' ἰέναι.

ὡς δ' ὅτε τις στατὸς ἵππος, ἀκοστήσας ἐπὶ φάτνῃ,
δεσμὸν ἀποϝρήξας θείῃ πεδίοιο κροαίνων,
εἰωθὼς λοέεσθαι ἐυρρεϝέος ποταμοῖο,
κυδιόων· ὑψοῦ δὲ κάρη ἔχει, ἀμφὶ δὲ χαῖται
ὤμοις ἀίσσονται· ὃ δ' ἀγλαΐηφι πεποιθώς,
ῥίμφα ϝε γοῦνα φέρει μετὰ ϝήθεα καὶ νομὸν ἵππων·
ὣς Ἕκτωρ λαιψηρὰ πόδας καὶ γούνατ' ἐνώμα,
ὀτρύνων ἱππῆας, ἐπεὶ θεοῦ ἔκλυεν αὐδήν.
οἳ δ', ὥς τ' ἢ ἔλαφον κεραὸν ἢ ἄγριον αἶγα
ἐσσεύαντο κύνες τε καὶ ἀνέρες ἀγροιῶται·
τὸν μέν τ' ἠλίβατος πέτρη καὶ δάσκιος ὕλη
εἰρύσατ', οὐδ' ἄρα τέ σφι κιχήμεναι αἴσιμον ἦεν·
τῶν δέ θ' ὑπὸ ϝιαχῆς ἐφάνη λὶς ἠυγένειος
εἰς ὁδόν, αἶψα δὲ πάντας ἀπέτραπε καὶ μεμαῶτας·
ὣς Δαναοὶ τεῖος μὲν ὁμιλαδὸν αἰὲν ἕποντο,
νύσσοντες ξίφεσίν τε καὶ ἔγχεσιν ἀμφιγύοισιν·
αὐτὰρ ἐπεὶ ϝίδον Ἕκτορ' ἐποιχόμενον στίχας ἀνδρῶν,
τάρβησαν, πᾶσιν δὲ παραὶ ποσὶ κάππεσε θυμός.
τοῖσι δ' ἔπειτ' ἀγόρευε Θόας Ἀνδραίμονος υἱός,
Αἰτωλῶν ὄχ' ἄριστος, ἐπιστάμενος μὲν ἄκοντι,
ἐσθλὸς δ' ἐν σταδίῃ· ἀγορῇ δέ ϝε παῦροι Ἀχαιῶν
νίκων, ὁππότε κοῦροι ἐρίσσειαν περὶ μύθων.
ὅ σφιν ἐυφρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέϝειπεν·
„ὢ πόποι, ἦ μέγα θαῦμα τόδ' ὀφθαλμοῖσιν ὁρῶμαι,
οἷον δ' αὖτ' ἐξαῦτις ἀνέστη, κῆρας ἀλύξας,
Ἕκτωρ. ἦ θήν μιν μάλα ϝέλπετο θυμὸς ἑκάστου
χερσὶν ὑπ' Αἴαντος θανέειν Τελαμωνιάδαο.
ἀλλά τις αὖτε θεῶν ἐρρύσσατο ἠδὲ σάωσεν
Ἕκτορ', ὃ δὴ πολλῶν Δαναῶν ὑπὸ γούνατ' ἔλυσεν,

263—8 = Ζ 506—11   269 = Χ 24 270^b = β 297. Ν 757   271 = Γ 24   272 = Λ 549   277—8 = Ρ 730—1   278 = Ν 147   285 = Α 73   286 = Ν 99 290^b = ξ 279. Κ 44.

264 θείει D, fort. θεύῃ   265—8 damnavit Ar., ne scripsit quidem Zen.   265 λούεσθαι codd. — εὐρρεῖος ACD, cf. prol. p. 168   268 μετά τ' codd.   269 γούνατ': γρ. γυῖα schol. V   270 γρ. ὀτρυνέων schol. V   272 ἐσσεύαντο Ar.: ἐσσεύοντο codd.   274 ῥύσατο Nauck   277 τείως Zen., εἵως codd. et Ar.   290 ἐρρύσατο AD ἐρύσατο D, cf. Ε 344 — ἠδὲ σάωσεν Bekker Hom. Bl. II 2 collatis Κ 44. κ 286: καὶ ἐσάωσεν codd.

ὡς καὶ νῦν ἔσσεσθαι ὀίομαι· οὐ γὰρ ἄτερ γε
Ζηνὸς ἐριγδούπου πρόμος ἵσταται ὧδε μενοινῶν.
ἀλλ' ἄγεθ', ὡς ἂν ἐγὼ Ϝείπω, πειθώμεθα πάντες.
πληθὺν μὲν ποτὶ νῆας ἀνώξομεν ἀπονέεσθαι·
αὐτοὶ δ', ὅσσοι ἄριστοι ἐνὶ στρατῷ εὐχόμεθ' εἶναι,
στείομεν, εἴ κε πρῶτον ἐρύξομεν ἀντιάσαντες,
δούρατ' ἀνασχόμενοι. τὸν δ' οἴω καὶ μεμαῶτα
θυμῷ δϜείσεσθαι Δαναῶν καταδῦναι ὅμιλον."
ὣς ἔφαθ', οἳ δ' ἄρα τοῦ μάλα μὲν κλύον ἠδὲ πίθοντο.
οἳ μὲν ἄρ' ἀμφ' Αἴαντα καὶ Ἰδομενῆα Ϝάνακτα,
Τεῦκρον Μηριόνην τε Μέγην τ' ἀτάλαντον Ἄρηι,
ὑσμίνην ἤρτυνον, ἀριστῆας καλέσαντες,
Ἕκτορι καὶ Τρώεσσιν ἐναντίον· αὐτὰρ ὀπίσσω
ἡ πληθὺς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν ἀπονέοντο.
Τρῶες δὲ προέτυψαν ἀολλέες, ἦρχε δ' ἄρ' Ἕκτωρ
μακρὰ βιβάς. πρόσθεν δὲ κί' αὐτοῦ Φοῖβος Ἀπόλλων
Ϝειμένος ὤμοιιν νεφέλην, ἔχε δ' αἰγίδα θοῦριν
δϜεινὴν ἀμφιδάσειαν ἀριπρεπέ', ἣν ἄρα χαλκεύς
Ἥφαιστος Διὶ δῶκε φορήμεναι ἐς φόβον ἀνδρῶν.
τὴν ἄρ' ὅ γ' ἐν χείρεσσιν ἔχων ἡγήσατο λαῶν.
Ἀργεῖοι δ' ὑπέμειναν ἀολλέες, ὦρτο δ' ἀυτή
ὀξεῖ' ἀμφοτέρωθεν, ἀπὸ νευρῆφι δ' ὀιστοί
θρῷσκον· πολλὰ δὲ δοῦρα θρασειάων ἀπὸ χειρῶν
ἄλλα μὲν ἐν χροΐ πήγνυτ' ἀρηιθόων αἰζηῶν,
πολλὰ δὲ καὶ μεσσηγύ, πάρος χρόα λευκὸν ἐπαυρεῖν,
ἐν γαίῃ ἵσταντο, λιλαιόμενα χροὸς ἆσαι.
ὄφρα μὲν αἰγίδα χερσὶν ἔχ' ἀτρέμα Φοῖβος Ἀπόλλων,
τόφρα μάλ' ἀμφοτέρων βέλε' ἥπτετο, πῖπτε δὲ λαός·
αὐτὰρ ἐπεὶ κατ' ἐνῶπα Ϝιδὼν Δαναῶν ταχυπώλων

294 = *B* 139   298^{a} = *Λ* 594   299^{b} = *K* 433   300 = *H* 379   306 = *N* 136   312 = *E* 498 et *M* 377   314^{b} = *Λ* 553   315 = *Θ* 298   316—7 = *Λ* 573—4   317 cf. *Φ* 168   319 = *Θ* 67.

295 προτὶ C   297 εἰ CD et γρ. A: ὡς A   300 ἠδ' ἐπίθ. codd.   301 Αἴαντε Zen. Aristoph. et γρ. A   302 Μέγην Ar.: Μεγῆν Ptolem. Ascal., cf. Lehrs de Arist.[2] p. 299   306 προὔτυψαν codd., cf. prol. p. 179   307 βιβάς ACD: βιβῶν Ar. βοῶν Zen. βιβὰς ἢ βιβών Eust.   308 ὤμοιιν D: ὤμοισιν AC — αἰγίδα: γρ. ἀσπίδα Eust.   315 πήγνυτ': πῆχθεν Θ 298.

σεῖσ', ἐπὶ δ' αὐτὸς ἄυσε μάλα μέγα, τοῖσι δὲ θυμόν
ἐν στήθεσσιν ἔθελξε, λάθοντο δὲ θούριδος ἀλκῆς.
οἳ δ', ὥς τ' ἠὲ βοῶν ἀγέλην ἢ πῶυ μέγ' οἰῶν
θῆρε δύω κλονέωσι μελαίνης νυκτὸς ἀμολγῷ,
ἐλθόντ' ἐξαπίνης σημάντορος οὐ παρεόντος,
ὣς ἐφόβηθεν Ἀχαιοὶ ἀνάλκιδες· ἐν γὰρ Ἀπόλλων
ἧκε φόβον, Τρωσὶν δὲ καὶ Ἕκτορι κῦδος ὄπαζεν.
ἔνθα δ' ἀνὴρ ἕλεν ἄνδρα κεδασθείσης ὑσμίνης.
Ἕκτωρ μὲν Στιχίον τε καὶ Ἀρκεσίλαον ἔπεφνεν,
τὸν μὲν Βοιωτῶν ἡγήτορα χαλκοχιτώνων,
τὸν δὲ Μενεσθῆος μεγαθύμου πιστὸν ἑταῖρον·
Αἰνείας δὲ Μέδοντα καὶ Ἴασον ἐξενάριξεν.
ἦ τοι ὃ μὲν νόθος υἱὸς Ὀιλῆος θεΐοιο
ἔσκε Μέδων, Αἴαντος ἀδελφεός· αὐτὰρ ἔναιεν
ἐν Φυλάκῃ, γαίης ἄπο πατρίδος, ἄνδρα κατακτάς,
γνωτὸν μητρυιῆς Ἐριώπιδος, ἣν ἔχ' Ὀιλεύς·
Ἴασος αὖτ' ἀρχὸς μὲν Ἀθηναίων ἐτέτυκτο,
υἱὸς δὲ Σφήλοιο καλέσκετο Βουκολίδαο.
Μηκιστῆα δὲ Πουλυδάμας, Ἐχίον δὲ Πολίτης
πρώτῃ ἐν ὑσμίνῃ, Κλονίον δ' ἕλε δῖος Ἀγήνωρ.
Δηίοχον δὲ Πάρις βάλε νείατον ὦμον ὄπισθεν
φεύγοντ' ἐν προμάχοισι, διαπρὸ δὲ χαλκὸν ἔλασσεν.
ὄφρ' οἳ τοὺς ἐνάριζον ἀπ' ἔντεα, τόφρα δ' Ἀχαιοί
τάφρῳ καὶ σκολόπεσσιν ἐνιπλήξαντες ὀρυκτῇ
ἔνθα καὶ ἔνθα φέβοντο, δύοντο δὲ τεῖχος ἀνάγκῃ.
Ἕκτωρ δὲ Τρώεσσιν ἐκέκλετο μακρὸν ἀύσας·
„νηυσὶν ἐπισσεύεσθαι, ἐᾶν δ' ἔναρα βροτόεντα.
ὃν δ' ἂν ἐγὼν ἀπάνευθε νεῶν ἑτέρωθι νοήσω,
αὐτοῦ Ϝοι θάνατον μητίσομαι, οὐδέ νυ τόν γε

322^{b} = *Π* 357   323^{b} = *Λ* 696   325^{a} = E 91   327 = *M* 255   328 = *Π* 306   333-6 = *N* 694—7   342^{b} = *N* 388   343 = *M* 195   346 = Z 110.

324 κλονέωσι A: κλονέουσι CD   330 γρ. καρτεροθύμων A   333—8 ab Attico rhapsodo additos esse suspicatus est La Roche Z. f. ö. G. a. 1863 p. 163   339 Μηκιστῆα δὲ Nauck: Μηκιστῆ (Μηκιστὴν C m. pr.) δ' ἕλε codd.   342 προμάχοισι: γρ. πυμάτοισι schol. B   345 τεῖχος: νῆας Köchly opusc. p. 147   347 ἐπισσεύεσθον Zen.

γνωτοί τε γνωταί τε πυρὸς λελάχωσι θανόντα, **23**
ἀλλὰ κύνες ϝερυοῦσι πρὸ ϝάστεος ἡμετέροιο.“
ὣς ϝειπὼν μάστιγι κατωμαδὸν ἤλασεν ἵππους,
κεκλόμενος Τρώεσσι κατὰ στίχας. οἱ δὲ σὺν αὐτῷ
πάντες ὁμοκλήσαντες ἔχον ϝερυσάρματας ἵππους
ϝηχῇ θεσπεσίῃ. προπάροιθε δὲ Φοῖβος Ἀπόλλων
ῥεῖ᾽ ὄχθας καπέτοιο βαθείης ποσσὶν ἐρείπων
ἐς μέσσον κατέβαλλε, γεφύρωσεν δὲ κέλευθον
μακρὴν ἠδ᾽ εὐρεῖαν, ὅσον τ᾽ ἐπὶ δουρὸς ἐρωή
γίνεται, ὁππότ᾽ ἀνὴρ σθένεος πειρώμενος ἧσιν.
τῇ ῥ᾽ οἵ γε προχέϝοντο φαλαγγηδόν, πρὸ δ᾽ Ἀπόλλων
αἰγίδ᾽ ἔχων ἐρίτιμον. ἔρειπε δὲ τεῖχος Ἀχαιῶν
ῥεῖα μάλ᾽, ὡς ὅτε τις ψάμαθον πάις ἄγχι θαλάσσης,
ὅς τ᾽ ἐπεὶ οὖν ποιήσῃ ἀθύρματα νηπιέῃσιν,
ἂψ αὖτις συνέχευε ποσὶν καὶ χερσὶν ἀθύρων.
ὥς ῥα σύ, ἤιε Φοῖβε, πολὺν κάματον καὶ ὀιζύν
σύγχεϝας Ἀργείων, αὐτοῖσι δὲ φύζαν ἐνῶρσας.

ΔΕΥΤΕΡΑ ΜΑΧΗ ΕΠΙ ΤΑΙΣ ΝΑΥΣΙΝ.

Ὣς οἳ μὲν παρὰ νηυσὶν ἐρητύοντο μένοντες, Ο 367
ἀλλήλοισί τε κεκλόμενοι καὶ πᾶσι θεοῖσιν
χεῖρας ἀνίσχοντες μεγάλ᾽ εὐχετόωντο ϝέκαστος.
Νέστωρ αὖτε μάλιστα Γερήνιος, οὖρος Ἀχαιῶν,
εὔχετο, χεῖρ᾽ ὀρέγων εἰς οὐρανὸν ἀστερόεντα·
„Ζεῦ πάτερ, εἴ ποτέ τίς τοι ἐν Ἄργεΐ περ πολυπύρῳ
ἢ βοὸς ἢ ὄιος κατὰ πίονα μηρία καίων
εὔχετο νοστῆσαι, σὺ δ᾽ ὑπέσχεο καὶ κατένευσας,
τῶν μνῆσαι, καὶ ἄμυνον Ὀλύμπιε νηλεὲς ἦμαρ,
μηδ᾽ οὕτω Τρώεσσιν ἔα δάμνασθαι Ἀχαιούς.“
ὣς ἔφατ᾽ εὐχόμενος, μέγα δ᾽ ἔκτυπε μητίετα Ζεύς,

353^{a} = Λ 91 355^{a} = Θ 159 357^{b} cf. Φ 245 358^{a} = Φ 251 361 = Β 447 et Ξ 15 367—9 = Θ 345—7 370 = Θ 80 371 = ι 527 373 = δ 764 376 = Θ 244 377^{b} = Θ 170.

351 *κύνες: καὶ ἐς* A — *ἐρύουσι* vulgo, cf. Λ 454 353 *ἐπὶ στίχας* ACD *κατὰ στίχας* Λ 91 356 *ποσσὶν: χερσὶν* Zen. 359 *γίγνεται* S — *ἧσιν: ἥσει* S 360—366 a vetere carmine *ἀπάτης Διὸς* afuisse putat Wold. Ribbeck Jahrb. f. Phil. a. 1862 p. 30 361 *πολύτιμον* D 363 *ποιήσει* C 365 *ἤιε* codd. et Crates: *ἥιε* Ar. 366 *ξύγχεϝες* Payne Knight — versu 366 carmen *Διὸς ἀπάτης* finiri demonstravi prol. p. 9; inde qui sequuntur versus 367—405 cohaerent cum recentibus Iliadis additamentis Λ 596—848 et Ξ 1—152 370 *δ᾽ αὖτε* S 377 *ἔκτυπε: ἔκλυε* Zen.

ἀράων ἀίων Νηληιάδαο γέροντος. **24**
Τρῶες δ᾽ ὡς ἐπύθοντο Διὸς κτύπον αἰγιόχοιο,
μᾶλλον ἐπ᾽ Ἀργείοισι θόρον, μνήσαντο δὲ χάρμης.
οἳ δ᾽, ὥς τε μέγα κῦμα θαλάσσης εὐρυπόροιο
νηὸς ὑπὲρ τοίχων καταβήσεται, ὁππότ᾽ ἐπείγῃ
ϝὶς ἀνέμου· ἣ γάρ τε μάλιστά γε κύματ᾽ ὀφέλλει·
ὣς Τρῶες μεγάλῃ ϝιαχῇ κατὰ τεῖχος ἔβαινον,
ἵππους δ᾽ εἰσελάσαντες ἐπὶ πρύμνῃσι μάχοντο
ἔγχεσιν ἀμφιγύοις αὐτοσχεδόν, οἳ μὲν ἀφ᾽ ἵππων,
οἳ δ᾽ ἀπὸ νηῶν ὕψι μελαινάων ἐπιβάντες
μακροῖσι ξυστοῖσι, τά ῥά σφ᾽ ἐπὶ νηυσὶν ἔκειτο
ναύμαχα κολλήεντα, κατὰ στόμα ϝειμένα χαλκῷ.
Πάτροκλος δ᾽, εἶος μὲν Ἀχαιοί τε Τρῶές τε
τείχεος ἀμφεμάχοντο θοάων ἔκτοθι νηῶν,
τόφρ᾽ ὅ γ᾽ ἐνὶ κλισίῃ ἀγαπήνορος Εὐρυπύλοιο
ἧστό τε καὶ τὸν ἔτερπε λόγοις, ἐπὶ δ᾽ ἕλκεϊ λυγρῷ
φάρμακ᾽ ἀκέσματ᾽ ἔπασσε μελαινάων ὀδυνάων.
αὐτὰρ ἐπεὶ δὴ τεῖχος ἐπεσσυμένους ἐνόησεν
Τρῶας, ἀτὰρ Δαναῶν γένετο ϝιαχή τε φόβος τε,
ᾤμωξέν τ᾽ ἄρ᾽ ἔπειτα καὶ ὣ πεπλήγετο μηρώ
χερσὶ καταπρηνέσσ᾽, ὀλοφυρόμενος δὲ προσηύδα·
„Εὐρύπυλ᾽, οὐκέτι τοι δύναμαι χατέοντί περ ἔμπης
ἐνθάδε παρμενέμεν· δὴ γὰρ μέγα νεῖκος ὄρωρεν·
ἀλλὰ σὲ μὲν θεράπων ποτιτερπέτω, αὐτὰρ ἔγωγε
σπεύσομαι εἰς Ἀχιλῆα, ἵν᾽ ὀτρύνω πολεμίζειν.
τίς δ᾽ οἶδ᾽, εἴ κέν ϝοι σὺν δαίμονι θυμὸν ὀρίνω
παρϝειπών; ἀγαθὴ δὲ παραίφασίς ἐστιν ἑταίρου.“
τὸν μὲν ἄρ᾽ ὣς ϝειπόντα πόδες φέρον· αὐτὰρ Ἀχαιοί
Τρῶας ἐπερχομένους μένον ἔμπεδον, οὐδ᾽ ἐδύναντο
παυροτέρους περ ἐόντας ἀπώσασθαι παρὰ νηῶν.

378 = Ψ 199 et Θ 100 380 = Θ 252 395—6 = Μ 143—6 397—8 = Ο 113—4. ν 198—9 400^{a} = Ν 122 403—4 = Λ 792—3 405 = Σ 148.

384 γρ. *ἔβησαν* AC 387 *ἀποβάντες* Ambr. 389 *χαλκὸν* Ambr. 390 *εἴως* codd. 393 *λόγοις*: γρ. *λούων* (corrige *λόων*) schol. V 394 *ἀκέσματ᾽* D: *ἀκήματ᾽* ACS Ambr. 395 *νῆας ἐπεσσ.* eiectis libris Ν et Ξ et Ο 1—389 scribendum esse statuit Kammer, Zur hom. Frage III 13 397 *δή ῥα τότ᾽ ᾤμωξεν καὶ ἑῶ* coni. Nauck, equidem in recente carmine nihil novandum duxi 398 *δὲ προσηύδα* CD: *δ᾽ ἔπος ηὔδα* A et Ar. 403 *τίς ϝοῖδ᾽* Bekker 405 ante insertos versus 367—404 sic fere audivisse videtur *ὣς τοὺς νηυσὶ πάλιν ᾽πέλασεν θεός· αὐτὰρ Ἀχαιοί*; dubito tamen an versus 405—414, in quibus usus vocabuli *σοφίης* ab Homeri usu dicendi abhorret, recentioris, versus 379—389 antiquioris poetae sint; quod si statueris, sic fere carmen exorsum esse colligas: *Τρῶες θ᾽ ὡς διὰ τάφρον ἔβαν μεγάλῳ ἀλαλητῷ, μᾶλλον.*

οὐδέ ποτε Τρῶες Δαναῶν ἐδύναντο φάλαγγας 24
Ϝρηξάμενοι κλισίῃσι μιγήμεναι ἠδὲ νέεσσιν.
ἀλλ᾽ ὥς τε στάθμη δόρυ νήιον ἐξιθύνει
τέκτονος ἐν παλάμῃσι δαήμονος, ὅς ῥά τε πάσης
εὖ Ϝειδῇ σοφίης ὑποθημοσύνῃσιν Ἀθήνης,
ὣς μὲν τῶν ἐπὶ Ϝῖσα μάχη τέτατο πτόλεμός τε·
ἄλλοι δ᾽ ἀμφ᾽ ἄλλῃσι μάχην ἐμάχοντο νέεσσιν.
    Ἕκτωρ δ᾽ ἄντ᾽ Αἴαντος ἐείσατο κυδαλίμοιο.
τὼ δὲ μιῆς περὶ νηὸς ἔχον πόνον, οὐδ᾽ ἐδύναντο
οὔθ᾽ ὃ τὸν ἐξελάσαι καὶ ἐνιπρῆσαι πυρὶ νῆας,
οὔθ᾽ ὃ τὸν ἂψ ὤσασθαι, ἐπεί ῥ᾽ ἐπέλασσέ γε δαίμων.
ἔνθ᾽ υἷα Κλυτίοιο Καλήτορα φαίδιμος Αἴας,
πῦρ ἐς νῆα φέροντα, κατὰ στῆθος βάλε δουρί·
δούπησεν δὲ πεσών, δαλὸς δέ Ϝοι ἔκπεσε χειρός.
Ἕκτωρ δ᾽ ὡς ἐνόησεν ἀνεψιὸν ὀφθαλμοῖσιν
ἐν κονίῃσι πεσόντα νεὸς προπάροιθε μελαίνης,
Τρωσί τε καὶ Λυκίοισιν ἐκέκλετο μακρὸν ἀύσας·
„Τρῶες καὶ Λύκιοι καὶ Δάρδανοι ἀγχιμαχηταί,
μὴ δή πω χάζεσθε μάχης ἐν στείνεϊ τῷδε,
ἀλλ᾽ υἷα Κλυτίοιο σαώσατε, μή μιν Ἀχαιοί
τεύχεα συλήσωσι νεῶν ἐν ἀγῶνι πεσόντα."
    ὣς Ϝειπὼν Αἴαντος ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ.
τοῦ μὲν ἅμαρθ᾽, ὃ δ᾽ ἔπειτα Λυκόφρονα Μάστορος υἱόν,
Αἴαντος θεράποντα, Κυθήριον, ὅς ῥα παρ᾽ αὐτῷ
ναῖ᾽, ἐπεὶ ἄνδρα κατέκτα Κυθήροισι ζαθέοισιν,
τόν ῥ᾽ ἔβαλεν κεφαλὴν ὑπὲρ οὔατος ὀξέι χαλκῷ,
ἑσταότ᾽ ἄγχ᾽ Αἴαντος· ὃ δ᾽ ὕπτιος ἐν κονίῃσιν
νηὸς ἄπο πρυμνῆς χαμάδις πέσε, λύντο δὲ γυῖα.
Αἴας δ᾽ ἐρρίγησε, κασίγνητον δὲ προσηύδα·
„Τεῦκρε πέπον, δὴ νῶιν ἀπέκτατο πιστὸς ἑταῖρος
Μαστορίδης, ὃν νῶι Κυθηρόθεν ἔνδον ἐόντα
Ϝῖσα φίλοισι τοκεῦσιν ἐτίομεν ἐν μεγάροισιν·

413 = *Μ* 436   414 = *Μ* 175 418^b = *Φ* 93   421 = *Δ* 504 et *Θ* 329 422^a = *Λ* 284   424 = *Λ* 285   425 = *Θ* 173   428 = *Π* 500 429^b = *Δ* 496 430^a = *Δ* 491 434^b = *Δ* 522 435^b = *Η* 16 438^b = *Ν* 363.

409 γρ. ἠδὲ A: οὐδὲ ACD   411 δαΐμονος A   412 εὖ εἰδὼς Hermias in Plat. Phaedr. p. 181, at cf. *Μ* 229   417 νῆας codd.: νῆα Ar.   423 νεός A: νεὼς CD   430 Μήστορος C   439 τέκεσσιν Zen.

τὸν δ᾽ Ἕκτωρ μεγάθυμος ἀπέκτανε. ποῦ νύ τοι ἰοί 24
ὠκύμοροι καὶ τόξον, ὅ τοι πόρε Φοῖβος Ἀπόλλων;"
    ὣς φάθ᾽, ὃ δὲ ξυνέηκε, θέϜων δέ Ϝοι ἄγχι παρέστη,
τόξον ἔχων ἐν χειρὶ παλίντονον ἠδὲ φαρέτρην
ἰοδόκον· μάλα δ᾽ ὦκα βέλεα Τρώεσσιν ἐφίει.
καί ῥ᾽ ἔβαλε Κλεῖτον Πεισήνορος ἀγλαὸν υἱόν,
Πουλυδάμαντος ἑταῖρον ἀγαυοῦ Πανθοΐδαο,
ἡνία χερσὶν ἔχοντα. ὃ μὲν πεπόνητο καθ᾽ ἵππους·
τῇ γὰρ ἔχ᾽, ᾗ ῥα πολὺ πλεῖσται κλονέοντο φάλαγγες,
Ἕκτορι καὶ Τρώεσσι χαριζόμενος· τάχα δ᾽ αὐτῷ
ἦλθε κακόν, τό Ϝοι οὔ τις ἐρύκακε Ϝιεμένων περ.
αὐχένι γάρ Ϝοι ὄπισθε πολύστονος ἔμπεσεν ἰός·
ἤριπε δ᾽ ἐξ ὀχέων, ὑπερώησαν δέ Ϝοι ἵπποι
κείν᾽ ὄχεα κροτέοντε. Ϝάναξ δ᾽ ἐνόησε τάχιστα
Πουλυδάμας, καὶ πρῶτος ἐναντίος ἤλυθεν ἵππων.
τοὺς μὲν ὃ Ϝαστυνόῳ Προτιάονος υἱέι δῶκεν,
πολλὰ δ᾽ ἐπώτρυνε σχεδὸν ἴσχειν εἰσορόωντα
ἵππους· αὐτὸς δ᾽ αὖτις ἰὼν προμάχοισιν ἐμίχθη.
    Τεῦκρος δ᾽ ἄλλον ὀιστὸν ἐφ᾽ Ἕκτορι χαλκοκορυστῇ
αἴνυτο, καί κεν ἔπαυσε μάχην ἐπὶ νηυσὶν Ἀχαιῶν,
εἴ μιν ἀριστεύοντα βαλὼν ἐξείλετο θυμόν.
ἀλλ᾽ οὐ λῆθε Διὸς πυκινὸν νόον, ὅς ῥα φύλασσεν
Ἕκτορ᾽, ἀτὰρ Τεῦκρον Τελαμώνιον εὖχος ἀπεύρα·
ὅς Ϝοι ἐυστρεφέα νευρὴν ἐν ἀμύμονι τόξῳ
Ϝρῆξ᾽ ἐπὶ τῷ Ϝερύοντι· παρεπλάγχθη δέ Ϝοι ἄλλῃ
ἰὸς χαλκοβαρής, τόξον δέ Ϝοι ἔκπεσε χειρός.
Τεῦκρος δ᾽ ἐρρίγησε, κασίγνητον δὲ προσηύδα·
„ὢ πόποι, ἦ δὴ πάγχυ μάχης ἐπὶ μήδεα κείρει

442 = *Β* 182 et *Ο* 649 448^b = *Λ* 148   449—450 = *Ρ* 291—2   452 = *Θ* 122 453^a = *Λ* 160 454^b = ξ 278   457 = *Ε* 134 458^a = *Θ* 309 460^b = *Ρ* 678   465 = φ 423 et *Θ* 329   466 = 436 467^b = *Π* 120.

444 βέλεα CD: βέλη A m. rec., fort. βέλος, cf. prol. p. 180   449—51 ἀθετοῦνται schol. A   450 ἱεμένῳ C et γρ. schol. A   451 ὄπισθε: πρόσθε Aristoph.   453 κροτέοντες codd.   454 ἐναντίον D   455 ὅ γ᾽ Ἀστυνόῳ codd.   459 μάχην D Aristoph. Ar.: μάχης AC Zen.   461 ῥ᾽ ἐφύλασσεν codd.   462 ἀπηύρα codd.   467 πόποι: γρ. πέπον schol. A.

δαίμων ἡμετέρης, ὅ τέ μοι βιὸν ἔκβαλε χειρός,
νευρὴν δ' ἐξέϝρηξε νεόστροφον, ἣν ἐνέδησα
πρώϊον, ὄφρ' ἀνέχοιτο θαμὰ θρῴσκοντας ὀϊστούς."
τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα μέγας Τελαμώνιος Αἴας·
„ὦ πέπον, ἀλλὰ βιὸν μὲν ἔα καὶ ταρφέας ἰούς
κεῖσθαι, ἐπεὶ συνέχευε θεὸς Δαναοῖσι μεγήρας·
αὐτὰρ χερσὶν ἑλὼν δολιχὸν δόρυ καὶ σάκος ὤμῳ
μάρναό τε Τρώεσσι καὶ ἄλλους ὄρνυθι λαούς.
μὴ μὰν ἀσπουδί γε, δαμασσάμενοί περ, ἕλοιεν
νῆας ἐυσσέλμους, ἀλλὰ μνησώμεθα χάρμης."
ὣς φάθ'· ὃ δὲ τόξον μὲν ἐνὶ κλισίῃσιν ἔθηκεν,
αὐτὰρ ὅ γ' ἀμφ' ὤμοισι σάκος θέτο τετραθέλυμνον,
κρατὶ δ' ἐπ' ἰφθίμῳ κυνέην εὔτυκτον ἔθηκεν,
[ἵππουριν, δϝεινὸν δὲ λόφος καθύπερθεν ἔνευεν·]
εἵλετο δ' ἄλκιμον ἔγχος, ἀκαχμένον ὀξέι χαλκῷ,
βῆ δ' ἰέναι, μάλα δ' ὦκα θέϝων Αἴαντι παρέστη.
Ἕκτωρ δ' ὡς ἔϝιδεν Τεύκρου βλαφθέντα βέλεμνα,
Τρωσί τε καὶ Λυκίοισιν ἐκέκλετο μακρὸν ἀύσας·
„Τρῶες καὶ Λύκιοι καὶ Δάρδανοι ἀγχιμαχηταί,
ἀνέρες ἔστε, φίλοι, μνήσασθε δὲ θούριδος ἀλκῆς
νῆας ἀνὰ γλαφυράς· δὴ γὰρ ϝίδον ὀφθαλμοῖσιν
ἀνδρὸς ἀριστῆος Διόθεν βλαφθέντα βέλεμνα.
ῥεῖα δ' ἀρίγνωτος Διὸς ἀνδράσι γίνεται ἀλκή,
ἠμὲν ὁτέοισιν κῦδος ὑπέρτερον ἐγγυαλίξῃ,
ἠδ' ὅτινας μινύθῃ τε καὶ οὐκ ἐθέλῃσιν ἀμύνειν,
ὡς νῦν Ἀργείων μινύθει μένος, ἄμμι δ' ἀρήγει.
ἀλλὰ μάχεσθ' ἐπὶ νηυσὶν ἀολλέες. ὃς δέ κεν ἡμέων
βλήμενος ἠὲ τυπεὶς θάνατον καὶ πότμον ἐπίσπῃ,
τεθνάτω. οὔ ϝοι ἀϝεικὲς ἀμυνομένῳ περὶ πάτρης
τεθνάμεν· ἀλλ' ἄλοχός τε σόη καὶ παῖδες ὀπίσσω,

469 cf. Θ 328 471 = Ρ 715 476^a = Θ 512 479 = χ 122 480—2 = Γ 336—8 484^a = Π 818 485—7 = Θ 172—4 490^a = ζ 108 495^b = Β 359.

469 γρ. ἐύστροφον schol. A 470 πρῴην Zen. 476 ἀσπουδεί CD 478 δὲ ACD: δ' αὖ L, nescio an vere 481 om. A, habent CD 491 ἐγγυαλίξει C 492 μινύθει τε C μινύθῃσι S 494 νηυσὶ διαμπερὲς Lycurgus adv. Leocr. 103 — ἡμέων Bentley: ὑμέων codd. 495 ἐπίσπει C 497 παῖδες ὀπίσσω: νήπια τέκνα Lycurgus l. l.

καὶ ϝοῖκος καὶ κλῆρος ἀκήρατος, εἴ κεν Ἀχαιοί
οἴχωνται σὺν νηυσὶ φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν."
ὣς ϝειπὼν ὤτρυνε μένος καὶ θυμὸν ἑκάστου.
Αἴας δ' αὖθ' ἑτέρωθεν ἐκέκλετο ϝοῖς ἑτάροισιν·
„αἰδώς, Ἀργεῖοι. νῦν ἄρκιον ἢ ἀπολέσθαι
ἠὲ σαωθῆναι καὶ ἀπώσασθαι κακὰ νηῶν.
ἦ ϝέλπεσθ', ἢν νῆας ἕλῃ κορυθαίολος Ἕκτωρ,
ἐμβαδὸν ἵξεσθαι ϝὴν πατρίδα γαῖαν ἕκαστος;
ἦ οὐκ ὀτρύνοντος ἀκούετε λαὸν ἅπαντα
Ἕκτορος, ὃς δὴ νῆας ἐνιπρῆσαι μενεαίνει;
οὐ μὰν ἔς γε χορὸν κέλετ' ἐλθέμεν, ἀλλὰ μάχεσθαι.
ἡμῖν δ' οὔ τις τοῦδε νόος καὶ μῆτις ἀμείνων,
ἢ αὐτοσχεδίῃ μῖξαι χεῖράς τε μένος τε.
βέλτερον ἢ ἀπολέσθαι ἕνα χρόνον ἠὲ βιῶναι,
ἢ δηθὰ στρεύγεσθαι ἐν αἰνῇ δηιοτῆτι
ὧδ' αὔτως παρὰ νηυσὶν ὑπ' ἀνδράσι χειροτέροισιν."
ὣς ϝειπὼν ὤτρυνε μένος καὶ θυμὸν ἑκάστου.
ἔνθ' Ἕκτωρ μὲν ἕλε Σχεδίον Περιμήδεος υἱόν,
ἀρχὸν Φωκήων, Αἴας δ' ἕλε Λαοδάμαντα
ἡγεμόνα πρυλέων, Ἀντήνορος ἀγλαὸν υἱόν·
Πουλυδάμας δ' Ὦτον Κυλλήνιον ἐξενάριξεν,
Φυλεΐδεω ἕταρον, μεγαθύμων ἀρχὸν Ἐπειῶν.
τῷ δὲ Μέγης ἐπόρουσε ϝιδών· ὃ δ' ὕπαιθα λιάσθη
Πουλυδάμας. καὶ τοῦ μὲν ἀπήμβροτεν· οὐ γὰρ Ἀπόλλων
εἴα Πανθόου υἱὸν ἐνὶ προμάχοισι δαμῆναι·
αὐτὰρ ὅ γε Κροίσμου στῆθος μέσον οὔτασε δουρί.
δούπησεν δὲ πεσών, ὃ δ' ἀπ' ὤμων τεύχε' ἐσύλα.
τόφρα δὲ τῷ ἐπόρουσε Δόλοψ αἰχμῆς ἐὺ ϝειδώς,
Λαμπετίδης, ὃν Λάμπος ἐγείνατο φέρτατος ἀνδρῶν,

499 = Η 460 500 = Ε 470 501 = Ν 489 509 sq. cf. ζ 182 sq. 512 = μ 351 et Χ 64 514 = 500 515 cf. 306 523^b = Η 258 524 = Δ 504 et Χ 368.

498 καὶ κλῆρος καὶ οἶκος Lycurg. 501 οἷς ἑτάροισιν: μακρὸν ἀύσας Lips. 508 γε: τε S 51 αὐτοσχεδίην Harl. 511—513 damnat Bekker Hom. Bl. I 275 513 ὑπ': γρ. ἐν Eust. — γρ. ἀνδράσι παυροτέροισιν Eust. 515—591 ut hoc loco apte se habent, ita finem libri N excipere poterant 516 Φωκήων: Φωκείων S et γρ. schol. A, γρ. Ἀθηναίων schol. V, cf. Ρ 306 522 Πανθόου Bekker: Πάνθου codd., cf. Γ 146 523 Κροῖσμον coni. La Roche 526 Λαμπιάδης Payne Knight — φέρτατος ἀνδρῶν D.

24

Λαομεδοντιάδης, εὖ ϝειδότα θούριδος ἀλκῆς·
ὃς τότε Φυλεΐδαο μέσον σάκος οὔτασε δουρί
ἐγγύθεν ὁρμηθείς. πυκινὸς δέ ϝοι ἤρκεσε θώρηξ,
τόν ῥ' ἐφόρει γυάλοισιν ἀρηρότα· τόν ποτε Φυλεύς
ἤγαγεν ἐξ Ἐφύρης, ποταμοῦ ἄπο Σελλήεντος·
ξεῖνος γάρ ϝοι ἔδωκε ϝάναξ ἀνδρῶν Εὐφήτης
ἐς πόλεμον φορέειν, δεΐων ἀνδρῶν ἀλεϝωρήν·
ὅς ϝοι καὶ τότε παιδὸς ἀπὸ χροὸς ἤρκεσ' ὄλεθρον.
τοῦ δὲ Μέγης κόρυθος χαλκήρεος ἱπποδασείης
κύμβαχον ἀκρότατον νύξ' ἔγχεϊ ὀξυόεντι,
ϝρῆξε δ' ἀφ' ἵππειον λόφον αὐτοῦ· πᾶς δὲ χαμᾶζε
κάππεσεν ἐν κονίῃσι, νέον φοίνικι φαεινός.
εἷος ὃ τῷ πολέμιζε μένων δ' ἔτι ϝέλπετο νίκην,
τόφρα δέ ϝοι Μενέλαος ἀρήιος ἦλθεν ἀμύντωρ,
στῆ δ' εὐρὰξ σὺν δουρὶ λαθών, βάλε δ' ὦμον ὄπισθεν·
αἰχμὴ δὲ στέρνοιο διέσσυτο μαιμώωσα,
πρόσσω ϝιεμένη· ὃ δ' ἄρα πρηνὴς ἐλιάσθη.
τὼ μὲν ἐεισάσθην χαλκήρεα τεύχε' ἀπ' ὤμων
συλήσειν· Ἕκτωρ δὲ κασιγνήτοισι κέλευσεν
πᾶσι μάλα, πρῶτον δ' Ἱκεταονίδην ἐνένιπεν
ἴφθιμον Μελάνιππον, ὃ τόφρα μὲν εἰλίποδας βοῦς
βόσκ' ἐν Περκώτῃ, δεΐων ἀπονόσφιν ἐόντων·
αὐτὰρ ἐπεὶ Δαναῶν νέες ἤλυθον ἀμφιϝέλισσαι,
ἂψ εἰς Ἴλιον ἦλθε, μετέπρεπε δὲ Τρώεσσιν,
ναῖε δὲ πὰρ Πριάμῳ, ὃ δέ μιν τίε ϝῖσα τέκεσσιν.
τόν ῥ' Ἕκτωρ ἐνένιπε, ϝέπος τ' ἔφατ' ἔκ τ' ὀνόμαζεν·
„οὕτω δή, Μελάνιππε, μεθήσομεν; οὐδέ νυ σοί περ
ἐντρέπεται φίλον ἦτορ ἀνεψιόο κταμένοιο;

527^{b} = *Λ* 710 528 = *Ν* 646 529 = *Ν* 562 et 371 531 = *Β* 659 533^{b} = *Μ* 57 534^{b} = *Ν* 440 538^{a} = *Μ* 23 539^{b} = *Ν* 609 540^{b} = *Ξ* 449 541^{a} = *Λ* 251 542^{b} = Ε 661 547—8 cf. *Δ* 500. 549—51 = *Ν* 174—6 553—4 = α 59—60.

531 γρ. ἠγάγετ' schol. A 534 περιττὸς ὁ στίχος schol. V — ἤρκει D 539 ἕως codd. — μένων δ' ἔτι Bentley: μένων ἔτι δ' codd. μένων καὶ Hoffmann — ἤλπετο codd. 540 γρ. ἦλθ' ἐπαμύντωρ schol. A 545 συλήσονθ' Herwerden quaest. ep. 32 — κέλευε S 546 ἐνένιπτεν D 547 τόφρα Nauck: δ' ὄφρα codd. 551 om. S 552 τόν ῥ': τόνδ' S 554 ἀνεψιοῦ codd.

24

οὐχ ὁρᾷας, οἷον Δόλοπος περὶ τεύχε' ἕπουσιν;
ἀλλ' ἕπευ· οὐ γὰρ ἔτ' ἔστιν ἀποσταδὸν Ἀργείοισιν
μάρνασθαι, πρίν γ' ἠὲ κατακτάμεν ἠὲ κατ' ἄκρης
Ἴλιον αἰπεινὴν ἑλέειν κτάσθαι τε πολίτας.“
ὣς ϝειπὼν ὃ μὲν ἦρχ', ὃ δ' ἅμ' ἕσπετο ϝισόθεος φώς.
Ἀργείους δ' ὤτρυνε μέγας Τελαμώνιος Αἴας·
„ὦ φίλοι, ἀνέρες ἔστε, καὶ αἰδῶ θέσθ' ἐνὶ θυμῷ,
ἀλλήλους τ' αἰδεῖσθε κατὰ κρατερὰς ὑσμίνας.
αἰδομένων ἀνδρῶν πλέονες σόοι ἠὲ πέφανται·
φευγόντων δ' οὔτ' ἄρ κλέϝος ὄρνυται οὔτε τις ἀλκή.“
ὣς ἔφαθ', οἳ δὲ καὶ αὐτοὶ ἀλέξασθαι μενέαινον,
ἐν θυμῷ δ' ἐβάλοντο ϝέπος, φράξαντο δὲ νῆας
ἕρκεϊ χαλκείῳ· ἐπὶ δὲ Ζεὺς Τρῶας ἔγειρεν.
Ἀντίλοχον δ' ὤτρυνε βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος·
„Ἀντίλοχ', οὔ τις σεῖο νεώτερος ἄλλος Ἀχαιῶν,
οὔτε ποσὶν θάσσων οὔτ' ἄλκιμος ὡς σὺ μάχεσθαι·
εἴ τινά που Τρώων ἐξάλμενος ἄνδρα βάλοισθα.“
ὣς ϝειπὼν ὃ μὲν αὖτις ἀπέσσυτο, τὸν δ' ὀρόθυνεν.
ἐκ δ' ἔθορε προμάχων, καὶ ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ
ἀμφὶ ϝὲ παπτήνας· ὑπὸ δὲ Τρῶες κεκάδοντο
ἀνδρὸς ἀκοντίσσαντος. ὃ δ' οὐχ ἅλιον βέλος ἧκεν,
ἀλλ' Ἱκετάονος υἱὸν ὑπέρθυμον Μελάνιππον,
νισσόμενον πόλεμόνδε, βάλε στῆθος παρὰ μαζόν.
δούπησεν δὲ πεσών, ἀράβησε δὲ τεύχε' ἐπ' αὐτῷ.
Ἀντίλοχος δ' ἐπόρουσε κύων ὥς, ὅς τ' ἐπὶ νεβρῷ
βλημένῳ ἀίξῃ, τόν τ' ἐξ εὐνῆφι θορόντα
θηρητὴρ ἐτύχησε βαλών, ὑπέλυσε δὲ γυῖα.
ὣς ἐπὶ σοί, Μελάνιππε, θόρ' Ἀντίλοχος μενεχάρμης
τεύχεα συλήσων. ἀλλ' οὐ λάθεν Ἕκτορα δῖον,

557 = *Μ* 172 559 = *Λ* 472 560 = *Ν* 44 et 321 561—4 = Ε 529—32 565 = *Π* 562 572—6 = *Δ* 496—9 577 = *Ν* 186 et *Δ* 480 578 = *Π* 325. *Δ* 502. *Υ* 388.

556 ἕπε' malo 561 καὶ ἄλκιμον ἦτορ ἕλεσθε Ε 529 562 om. D, habent AC 563 αἰδομένων D Ar.: αἰδομένων δ' AC 567 ἕρκει D et A in marg.: ἔγχει AC 568—591 interpolatos esse iudicat La Roche Z. f. ö G. 1863 p. 174 572 ἐπέσσυτο C 577 νισόμενον ACD 578 πεσών, ἀράβησε δὲ τεύχε' ἐπ' αὐτῷ D: πεσών, τὸν δὲ σκότος ὄσσε κάλυψεν AC, quod cur offendat docet Bekker Hom. Bl. II 162 580 ἀίξει C.

ὅς ῥά Ϝοι ἀντίος ἦλθε θέϜων ἀνὰ δηιοτῆτα. 24
Ἀντίλοχος δ' οὐ μεῖνε, θοός περ ἐὼν πολεμιστής,
ἀλλ' ὅ γ' ἄρ' ἔτρεσε θηρὶ κακὸν ῥέξαντι ϜεϜοικώς,
ὅς τε κύνα κτείνας ἢ βουκόλον ἀμφὶ βόεσσιν
φεύγει, πρίν περ ὅμιλον ἀολλισθήμεναι ἀνδρῶν.
ὣς τρέσε Νεστορίδης, ἐπὶ δὲ Τρῶές τε καὶ Ἕκτωρ
Ϝηχῇ θεσπεσίῃ βέλεα στονόεντα χέϜοντο.
στῆ δὲ μεταστρεφθείς, ἐπεὶ ἵκετο Ϝέθνος ἑταίρων.

ΠΑΤΡΟΚΛΕΙΑ.

Τρῶες δὲ λείουσι ϜεϜοικότες ὠμοφάγοισιν
νηυσὶν ἐπεσσεύοντο, Διὸς δ' ἐτέλειον ἐφετμάς,
ὅ σφισιν αἰὲν ἔγειρε μένος μέγα, θέλγε δὲ θυμόν
Ἀργείων καὶ κῦδος ἀπαίνυτο, τοὺς δ' ὀρόθυνεν.
Ἕκτορι γάρ Ϝοι θυμὸς ἐβούλετο κῦδος ὀρέξαι
Πριαμίδῃ, ἵνα νηυσὶ κορωνίσι θεσπιδαὲς πῦρ
ἐμβάλοι ἀκάματον, Θέτιδος δ' ἐξαίσιον ἀρήν
πᾶσαν ἐπικρήνειε· τὸ γὰρ μένε μητίετα Ζεύς,
νηὸς καιομένης σέλας ὀφθαλμοῖσι Ϝιδέσθαι·
ἐκ γὰρ δὴ τοῦ ἔμελλε παλίωξιν παρὰ νηῶν
θησέμεναι Τρώων, Δαναοῖσι δὲ κῦδος ὀρέξειν.
τὰ φρονέων νήεσσιν ἔπι γλαφυρῇσιν ἔγειρεν
Ἕκτορα Πριαμίδην, μάλα περ μεμαῶτα καὶ αὐτόν.
μαίνετο δ' ὡς ὅτ' Ἄρης ἐγχέσπαλος ἢ ὀλοὸν πῦρ
οὔρεσι μαίνηται, βαθέης ἐν τάρφεσιν ὕλης·
ἀφλοισμὸς δὲ περὶ στόμα γίνετο, τὼ δέ Ϝοι ὄσσε
λαμπέσθην βλοσυρῇσιν ὑπ' ὀφρύσιν, ἀμφὶ δὲ πήληξ
σμερδαλέον κροτάφοισι τινάσσετο μαρναμένοιο,

584 = *P* 257   585 = *E* 571   590 = *Θ* 159   591 = *Λ* 595
592 = *E* 782   593^{a} = 347   596 = *M* 174   603 cf. *Θ* 531
604 cf. *Ξ* 375   605 cf. *Φ* 5   606^{b} = *E* 555.

586 *γ' ἄρ: γὰρ* ACD   587 *ἀμφί οἱ αὐτῷ* Zen.   592 hinc exordium novi carminis statuendum esse exposui prol. p. 10, quod carmen olim sic fere exorsum esse videtur: *Τρῶες ἐπεὶ διὰ τάφρον ἔβαν ἐφέποντες Ἀχαιοῖς νηυσὶν ἐπεσσεύοντο*   592 *δὲ* ACD: *δ' αὖ* Lips.   598 *ἐμβάλοι* Hermannus op. I 288: *ἐμβάλῃ* codd.   601 *μέλλε* Aristoph.   602 *ὀρέξειν* D et *γρ.* A: *ὀρέξαι* AC   608 *βλοσυροῖσιν* C   609 *μαρναμένοιο*: *μαινομένοιο* Aristarchum legisse arguit schol. A ad *Φ* 5.

Ἕκτορος· αὐτὸς γάρ Ϝοι ἀπ' αἰθέρος ἦεν ἀμύντωρ 25
Ζεύς, ὅς μιν πλεόνεσσι μετ' ἀνδράσι μοῦνον ἐόντα
τίμα καὶ κύδαινε. μινυνθάδιος γὰρ ἔμελλεν
ἔσσεσθ'· ἤδη γάρ Ϝοι ἐπώρνυε μόρσιμον ἦμαρ
Παλλὰς Ἀθηναίη ὑπὸ Πηλεΐδαο βίηφιν.
καί ῥ' ἔθελε Ϝρῆξαι στίχας ἀνδρῶν, πειρητίζων
ᾗ δὴ πλεῖστον ὅμιλον ὅρα καὶ τεύχε' ἄριστα.
ἀλλ' οὐδ' ὣς δύνατο Ϝρῆξαι, μάλα περ μενεαίνων·
ἴσχον γὰρ πυργηδὸν ἀρηρότες, ἠΰτε πέτρη
ἠλίβατος μεγάλη, πολιῆς ἁλὸς ἐγγὺς ἐοῦσα,
ἥ τε μένει λιγέων ἀνέμων λαιψηρὰ κέλευθα
κύματά τε τροφόεντα, τά τε προσερεύγεται αὐτήν·
ὣς Δαναοὶ Τρῶας μένον ἔμπεδον οὐδὲ φέβοντο.
αὐτὰρ ὃ λαμπόμενος πυρὶ πάντοθεν ἔνθορ' ὁμίλῳ,
ἐν δ' ἔπεσ' ὡς ὅτε κῦμα θοῇ ἐν νηὶ πέσῃσιν
λάβρον ὑπὸ νεφέων ἀνεμοτρεφές· ἣ δέ τε πᾶσα
ἄχνῃ ὑπεκρύφθη, ἀνέμου δὲ δϜεινὸς ἀϜήτη
ἱστίῳ ἐμβρέμεται, τρομέουσι δέ τε φρένα ναῦται
δειδιότες· τυτθὸν γὰρ ὑπὲκ θανάτοιο φέρονται·
ὣς ἐδαΐζετο θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν Ἀχαιῶν.
αὐτὰρ ὅ γ' ὥς τε λέων ὀλοόφρων βουσὶν ἐπελθών,
αἵ ῥά τ' ἐν εἱαμενῇ ἕλεος μεγάλοιο νέμονται
μυρίαι, ἐν δέ τε τῇσι νομεὺς οὔ πω σάφα Ϝειδώς
θηρὶ μαχήσασθαι Ϝέλικος βοὸς ἀμφὶ φονῇσιν·
ἦ τοι ὃ μὲν πρώτῃσι καὶ ὑστατίῃσι βόεσσιν
αἰὲν ὁμοστιχάει, ὃ δέ τ' ἐν μέσσῃσιν ὀρούσας
βοῦν ἔδει, αἳ δέ τε πᾶσαι ὑπέτρεσαν· ὣς τότ' Ἀχαιοί
θεσπεσίως ἐφόβηθεν ὑφ' Ἕκτορι καὶ Διὶ πατρί

613^{b} = *κ* 175   615^{b} = *M* 47   620 = *Ξ* 17   621^{a} = *γ* 290
622 = *E* 527   628 cf. *X* 202   629 = *I* 8   631 = *Δ* 483.

610—614 damnavit Ar., ne scripsit quidem Zen., trium recensionum particulas 605—622, 623—629, 630—637 agnoscere sibi visus est Friedlaender in Phil. IV 584   621 *τροφέοντα* A — *αὐτήν* ACD Ar.: *αὐτῇ* G, *ἀκτὴν ἢ ἀκτῇ ἢ μᾶλλον αὐτὴν* Eust.   622 *γρ. ἐξ ἁλὸς ὡς Δαναοὶ* schol. A — *οὐδ' ἐφέβ.* D, totus versus hoc loco suspectus   625 *ὑπὸ* Wolf: *ὑπαὶ* codd.   626 *ἄχνη* C Zen. — *δὲ*: *τε* C — *ἀνέμοιο δὲ δεινὸς* codd. — *ἀήτη* A   633 *μαχέσασθαι* codd.   635 *ὁμοῦ στιχάει* Bekker.

πάντες, ὃ δ' οἶον ἔπεφνε Μυκηναῖον Περιφήτην,
Κοπρῆος φίλον υἱόν, ὃς Εὐρυσθῆος ἀέθλων
ἀγγελίην οἴχνεσκε βίῃ Ἡρακληείῃ·
τοῦ γένετ' ἐκ πατρὸς πολὺ χείρονος υἱὸς ἀμείνων
παντοίας ἀρετάς, ἠμὲν πόδας ἠδὲ μάχεσθαι,
καὶ νόον ἐν πρώτοισι Μυκηναίων ἐτέτυκτο·
ὅς ῥα τόθ' Ἕκτορι κῦδος ὑπέρτερον ἐγγυάλιξεν.
στρεφθεὶς γὰρ μετόπισθεν ἐν ἀσπίδος ἄντυγι πάλτο,
τὴν αὐτὸς φορέεσκε ποδηνεκέ', ἕρκος ἀκόντων·
τῇ ὅ γ' ἐνὶ βλαφθεὶς πέσεν ὕπτιος, ἀμφὶ δὲ πήληξ
σμερδαλέον κονάβησε περὶ κροτάφοισι πεσόντος.
Ἕκτωρ δ' ὀξὺ νόησε, θέFων δέ Fοι ἄγχι παρέστη,
στήθεϊ δ' ἐν δόρυ πῆξε, φίλων δέ μιν ἐγγὺς ἑταίρων
κτεῖν', οἳ δ' οὐκ ἐδύναντο, καὶ ἀχνύμενοί περ ἑταίρου,
χραισμεῖν· αὐτοὶ γὰρ μάλα δείδισαν Ἕκτορα δῖον.
εἰσωποὶ δ' ἐγένοντο νεῶν, περὶ δ' ἔσχεθον ἄκραι
νῆες, ὅσαι πρῶται εἰρύατο· τοὶ δ' ἐπέχυντο.
Ἀργεῖοι δὲ νεῶν μὲν ἐχώρησαν καὶ ἀνάγκῃ
τῶν πρωτέων, αὐτοῦ δὲ παρὰ κλισίῃσιν ἔμειναν
ἀθρόοι, οὐδ' ἐκέδασθεν ἀνὰ στρατόν· ἴσχε γὰρ αἰδὼς
καὶ δFέος· ἀζηχὲς γὰρ ὁμόκλεον ἀλλήλοισιν.
Νέστωρ αὖτε μάλιστα Γερήνιος, οὖρος Ἀχαιῶν,
λίσσεθ' ὑπὲρ τοκέων γουνούμενος ἄνδρα Fέκαστον·
„ὦ φίλοι, ἀνέρες ἔστε, καὶ αἰδῶ θέσθ' ἐνὶ θυμῷ
ἄλλων ἀνθρώπων, ἐπὶ δὲ μνήσασθε Fέκαστος
παίδων ἠδ' ἀλόχων καὶ κτήσιος ἠδὲ τοκήων,
ἠμὲν ὅτεῳ ζώουσι καὶ ᾧ κατατεθνήκασιν.
τῶν ὕπερ ἐνθάδ' ἐγὼ γουνάζομαι οὐ παρεόντων
ἑστάμεναι κρατερῶς· μηδὲ τρωπᾶσθε φόβονδε.“

649 = *Λ* 343 et *O* 442 651[b] = *Θ* 125 654[a] = *Ξ* 75 659 = 370 661 = 561 663[a] = *ι* 115 665 cf. *λ* 66 666[a] = *Λ* 410.

639 *ἀέθλων* A in marg.: *ἄνακτος* ACD, utramque lectionem testatur Eust. 640 *ἀγγελίην* Zen.: *ἀγγελίης* codd., cf. *Γ* 206 642 γρ. *παντοίην ἀρετὴν* Eust., cf. *δ* 725 645 *πάλτο*: γρ. *ἆλτο* schol. A 646 *ποδηνεκὲς* C 652 *μάλ' ἐδείδισαν* D 653 *εἰσωποί*: cf. prol. p. 41 656 *πρωτέων* AC: *προτέρων* D, γρ. *πρώτων καὶ προτέρων καὶ πρωτέων* schol. A — *αὐτοῦ* CD: *αὐτοὶ* A 658 *γὰρ*: *τ' ἄρ* coni. Nauck 666 *τρωπᾶσθαι* A m. pr. *τροπάασθε* codd. dett.

ὣς Fειπὼν ὤτρυνε μένος καὶ θυμὸν ἑκάστου.
[τοῖσι δ' ἀπ' ὀφθαλμῶν νέφος ἀχλύος ὦσεν Ἀθήνη
θεσπέσιον· μάλα δέ σφι φάος γένετ' ἀμφοτέρωθεν,
ἠμὲν πρὸς νηῶν καὶ ὁμοιίοο πτολέμοιο·
Ἕκτορα δὲ φράσσαντο βοὴν ἀγαθὸν καὶ ἑταίρους,
ἠμὲν ὅσοι μετόπισθεν ἀφέστασαν οὐδὲ μάχοντο,
ἠδ' ὅσσοι παρὰ νηυσὶ μάχην ἐμάχοντο θοῇσιν.]
οὐδ' ἄρ' ἔτ' Αἴαντι μεγαλήτορι Fάνδανε θυμῷ
ἑστάμεν ἔνθα περ ἄλλοι ἀφέστασαν υἷες Ἀχαιῶν·
ἀλλ' ὅ γε νηῶν ἴκρι' ἐπῴχετο μακρὰ βιβάσθων,
νώμα δὲ ξυστὸν μέγα ναύμαχον ἐν παλάμῃσιν,
κολλητὸν βλήτροισι, δυωκαιεFεικοσίπηχυ.
ὡς δ' ὅτ' ἀνὴρ ἵπποισι κελητίζειν ἐὺ Fειδώς,
ὅς τ' ἐπεὶ ἐκ πολέων πίσυρας συναείρεται ἵππους,
σεύας ἐκ πεδίοιο μέγα προτὶ Fάστυ δίηται
λαοφόρον καθ' ὁδόν· πολέες δέ Fε θηήσαντο
ἀνέρες ἠδὲ γυναῖκες· ὃ δ' ἔμπεδον ἀσφαλὲς αἰεί
θρῴσκων ἄλλοτ' ἐπ' ἄλλον ἀμείβεται, οἳ δὲ πέτονται·
ὣς Αἴας ἐπὶ πολλὰ θοάων ἴκρια νηῶν
φοίτα μακρὰ βιβάς, φωνὴ δέ Fοι αἰθέρ' ἵκανεν,
αἰεὶ δὲ σμερδνὸν βοόων Δαναοῖσι κέλευεν
νηυσί τε καὶ κλισίῃσιν ἀμυνέμεν. οὐδὲ μὲν Ἕκτωρ
μίμνεν ἐνὶ Τρώων ὁμάδῳ πύκα θωρηκτάων·
ἀλλ' ὥς τ' ὀρνίθων πετεηνῶν αἰετὸς αἴθων
Fέθνος ἐφορμᾶται, ποταμὸν πάρα βοσκομενάων,
χηνῶν ἢ γεράνων ἢ κύκνων δουλιχοδείρων,
ὣς Ἕκτωρ ἴθυσε νεὸς κυανοπρῴροιο

667 = *E* 470 676[b] = *N* 809 686[b] = *Σ* 214 692 = *B* 460.

667 *ὄτρυνε* A 668—73 *ἀθετοῦνται* schol. A, contra excidisse nonnulla putaverunt scholiasta Victorianus et Schoemannus op. III 6, mihi versus isti et fortasse etiam 659—667 e simili fabrica atque *P* 545—6 et *Σ* 182—7 profecti esse videntur 669 *φόως* codd. 670 *πρὸς*: γρ. *πὰρ* Eust. — *ὁμοιίου πολ.* (*πτολ.* CD) codd. 674 *ἥνδανε* codd. 675 *ἐφέστασαν* C Ambr. 678 *δυωκαιεικοσίπηχυ* codd. 679 *κεληθίζειν* Ambr. 680 *συναείρεται* A: *συναγείρεται* CD Ambr. 681 *δίηται* AD: *διώκῃ* C Ambr. et γρ. A 682 *δέ* Vrat.: *τε* ceteri codd. — *θεήσαντο* A 686 *βιβάς*: γρ. *βιβῶν* A, cf. *O* 307 689 *τινὲς ἐπισυνάπτουσι τούτῳ τόνδε· ἀλλὰ πολὺ προθέεσκε τὸ ὃν γένος οὐδενὶ εἴκων* (= *X* 459) schol. V 692 om. C 693 et 704 *νεὼς* CD.

ἀντίος ἀίξας. τὸν δὲ Ζεὺς ὦcεν ὄπιcθεν
χειρὶ μάλα μεγάλῃ, ὤτρυνε δὲ λαὸν ἅμ᾽ αὐτῷ.
αὖτις δὲ δριμεῖα μάχη παρὰ νηυcὶν ἐτύχθη.
φαίηc κ᾽ ἀκμῆτας καὶ ἀτειρέας ἀλλήλοιcιν
ἄντεcθ᾽ ἐν πολέμῳ· ὡc ἐccυμένωc ἐμάχοντο.
τοῖcι δὲ μαρναμένοιcιν ὅδ᾽ ἦν νόοc· ἢ τοι Ἀχαιοί
οὐκ ἔφαcαν φεύξεcθαι ὑπὲκ κακοῦ ἀλλ᾽ ὀλέεcθαι,
Τρωcὶ δὲ Fέλπετο θυμὸc ἐνὶ cτήθεccι Fεκάcτου
νῆαc ἐνιπρήcειν κτενέειν θ᾽ ἥρωαc Ἀχαιούc.
οἳ μὲν τὰ φρονέοντεc ἐφέcταcαν ἀλλήλοιcιν·
Ἕκτωρ δὲ πρύμνηc νεὸc ἥψατο ποντοπόροιο,
καλῆc ὠκυάλου, ἣ Πρωτεcίλαον ἔνεικεν
ἐc Τροίην, οὐδ᾽ αὖτιc ἀπήγαγε πατρίδα γαῖαν.
τοῦ περ δὴ περὶ νηὸc Ἀχαιοί τε Τρῶέc τε
δῄουν ἀλλήλουc αὐτοcχεδόν, οὐδ᾽ ἄρα τοί γε
τόξων ἀικὰc ἀμφὶc μένον οὐδέ τ᾽ ἀκόντων,
ἀλλ᾽ οἵ γ᾽ ἐγγύθεν ἱcτάμενοι, ἕνα θυμὸν ἔχοντεc,
ὀξέcι δὴ πελέκεccι καὶ ἀξίνῃcι μάχοντο
καὶ ξίφεcιν μεγάλοιcι καὶ ἔγχεcιν ἀμφιγύοιcιν.
πολλὰ δὲ φάcγανα καλὰ μελάνδετα κωπήεντα
ἄλλα μὲν ἐκ χειρῶν χαμάδιc πέcον, ἄλλα δ᾽ ἀπ᾽ ὤμων
ἀνδρῶν μαρναμένων· ῥέFε δ᾽ αἵματι γαῖα μέλαινα.
Ἕκτωρ δὲ πρύμνηθεν ἐπεὶ λάβεν, οὔ τι μεθίει
ἄφλαcτον μετὰ χερcὶν ἔχων, Τρωcὶν δὲ κέλευεν·
„οἴcετε πῦρ, ἅμα δ᾽ αὐτοὶ ἀολλέεc ὄρνυτ᾽ ἀυτήν.
νῦν ἡμῖν πάντων Ζεὺc ἄξιον ἦμαρ ἔδωκεν,
νῆαc ἑλεῖν, αἳ δεῦρο θεῶν ἀFέκητι μολοῦcαι

700 = *N* 89 702 = *N* 319 et 629 710^b = *Π* 219. *P* 267
715^b = *Υ* 494 716^b = *Π* 762.

694 *ἀντίος* codd. Ar.: *γρ. ἀντίον* schol. A — *ἀίξας* D et *γρ.* A: *ἀίσσων* AC — *ὦσεν* Ar.: *ὦρσεν* ACD 696 *αὖτις*: haec altera pugna non pugnae apud naves libro *N* narratae, sed pugnae in planitie et ante moenia commissae opponi videtur, nisi versus 696—703 postea additos putare mavis 701 *Τρωσὶν δ᾽ ἤλπετο* codd. 702 *κτανέειν* D 706 *ἀπήγαγε*: *γρ. ἀφίκετο* schol. V 711 *ἀθετεῖ Ἀρίσταρχος* schol. B 712 *ἀθετεῖται* schol. A 714 *πέσον* A Ar.: *πέσεν* CD, cf. *N* 617 716 *οὔτι μεθίει* schol. Apoll. I 1089: *οὐκ ἐμεθίει* Zen. *οὐχὶ μεθίει* codd., *οὔ τι* hic et *Π* 762 restitui iubet Bekker Hom. Bl. I 152 718 *ὤρνυτ᾽* A 719 *πάντως Ζεὺς αἴσιον* coni. Nauck.

ἡμῖν πήματα πολλὰ θέcαν, κακότητι γερόντων,
οἵ μ᾽ ἐθέλοντα μάχεcθαι ἐπὶ πρυμνῇcι νέεccιν
αὐτόν τ᾽ ἰcχανάαcκον ἐρητύοντό τε λαόν.
ἀλλ᾽ εἰ δή ῥα τότε βλάπτε φρέναc εὐρύοπα Ζεύc
ἡμετέραc, νῦν αὐτὸc ἐποτρύνει καὶ ἄνωγεν.“
ὣc ἔφαθ᾽, οἳ δ᾽ ἄρα μᾶλλον ἐπ᾽ Ἀργείοιcιν ὄρουcαν.
Αἴαc δ᾽ οὐκέτ᾽ ἔμιμνε· βιάζετο γὰρ βελέεccιν·
ἀλλ᾽ ἀνεχάζετο τυτθόν, ὀιόμενοc θανέεcθαι,
θρῆνυν ἐφ᾽ ἑπταπόδην, λίπε δ᾽ ἴκρια νηὸc ἐFίcηc.
ἔνθ᾽ ἄρ᾽ ὅ γ᾽ ἑcτήκει δεδοκημένοc, ἔγχεϊ δ᾽ αἰεί
Τρῶαc ἄμυνε νεῶν, ὅc τιc φέροι ἀκάματον πῦρ.
αἰεὶ δὲ cμερδνὸν βοόων Δαναοῖcι κέλευεν·
„ὦ φίλοι ἥρωεc Δαναοί, θεράποντεc Ἄρηοc,
ἀνέρεc ἔcτε, φίλοι, μνήcαcθε δὲ θούριδοc ἀλκῆc.
ἠέ τινάc φαμεν εἶναι ἀοccητῆραc ὀπίccω,
ἠέ τι τεῖχοc ἄρειον, ὅ κ᾽ ἀνδράcι λοιγὸν ἀμύναι;
οὐ μέν τι cχεδόν ἐcτι πόλιc πύργοιc ἀραρυῖα,
ᾗ κ᾽ ἀπαμυναίμεcθ᾽ ἑτεραλκέα δῆμον ἔχοντεc·
ἀλλ᾽ ἐν γὰρ Τρώων πεδίῳ πύκα θωρηκτάων,
πόντῳ κεκλιμένοι, Fεκὰc ἥμεθα πατρίδοc αἴηc·
τῷ ἐν χερcὶ φόωc, οὐ μειλιχίῃ πολέμοιο.“
ἦ καὶ μαιμώων ἔφεπ᾽ ἔγχεϊ ὀξυόεντι.
ὅc τιc δὲ Τρώων κοίληc ἐπὶ νηυcὶ φέροιτο
cὺν πυρὶ κηλείῳ, χάριν Ἕκτοροc ὀτρύναντοc,
τὸν δ᾽ Αἴαc οὔταcκε δεδεγμένοc ἔγχεϊ μακρῷ.
δώδεκα δὲ προπάροιθε νεῶν αὐτοcχεδὸν οὖτα.

ὣc οἳ μὲν περὶ νηὸc ἐυccέλμοιο μάχοντο·
Πάτροκλοc δ᾽ Ἀχιλῆι παρίcτατο, ποιμένι λαῶν,

727 = *Π* 102 728^b = *Δ* 12 732 = 687 733 = *B* 110
734 = Z 112 736^b = *Δ* 407 739 cf. *Φ* 277.

725 *ἀνώγει* codd., cf. prol. p. 114 730 *εἱστήκει* CD 731 *φέρει* D 736 *λοιγὸν ἀλάλκοι* codd. in *Φ* 539 737 *τι* D Ar.: *τις* AC 738 *γρ. ἐπαμυναίμεσθ᾽* A *ἐπαμυνέμεσθ᾽* C — *δῆμον*: *δῆριν* coni. Nauck 739 *πεδίῳ*: *γρ. ὁμάδῳ* A 741 fort. *φάος* — *μειλιχίῃ* ACD Ar.: *μειλιχίη* GL 744 *καναλέῳ* ex glossa Hesychiana *καναλέον* restituit Fick Odyss. p. 321 745 *ἔγχεϊ μακρῷ*: *ὀξέϊ χαλκῷ* C 746 *δὲ*: *δὲ ἢ δὴ* Eust.
Carmen de Patrocli laudibus iam supra a versu *O* 653 exorsum esse

δάκρυα θερμὰ χέϝων ὥς τε κρήνη μελάνυδρος,
ἥ τε κατ᾽ αἰγίλιπος πέτρης δνοφερὸν χέϝει ὕδωρ.
τὸν δὲ ϝιδὼν ᾤκτειρε ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς,
καί μιν φωνήσας ϝέπεα πτερόεντα προσηύδα·
„τίπτε δεδάκρυσαι, Πατρόκλεϝες, ἠύτε κούρη
νηπίη, ἥ θ᾽ ἅμα μητρὶ θέϝους᾽ ἀνελέσθαι ἄνωγεν,
εἱανοῦ ἁπτομένη, καί τ᾽ ἐσσυμένην κατερύκει,
δακρυόεσσα δέ μιν ποτιδέρκεται, ὄφρ᾽ ἀνέληται·
τῇ ϝίκελος, Πάτροκλε, τέρεν κατὰ δάκρυον εἴβεις.
ἠέ τι Μυρμιδόνεσσι πιφαύσκεαι; ἢ ἐμοὶ αὐτῷ;
ἠέ τιν᾽ ἀγγελίην Φθίης ἐξ ἔκλυες οἶος;
ζώειν μὰν ἔτι φασὶ Μενοίτιον Ἄκτορος υἱόν,
ζώει δ᾽ Αἰακίδης Πηλεὺς μετὰ Μυρμιδόνεσσιν,
τῶν κε μάλ᾽ ἀμφοτέρων ἀκαχοίμεθα τεθνηώτων.
ἠέ σύ γ᾽ Ἀργείων ὀλοφύρεαι, ὡς ὀλέκονται
νηυσὶν ἔπι γλαφυρῇσιν ὑπερβασίης ἕνεκα σφῆς;
ἐξαύδα, μὴ κεῦθε νόῳ, ἵνα ϝείδομεν ἄμφω.“
τὸν δὲ βαρὺ στενάχων προσέφης, Πατρόκλεϝες ἱππεῦ·
„ὦ Ἀχιλεῦ Πηλῆος υἱέ, μέγα φέρτατ᾽ Ἀχαιῶν,
μὴ νεμέσα· τοῖον γὰρ ἄχος βεβίηκεν Ἀχαιούς.
οἳ μὲν γὰρ δὴ πάντες, ὅσοι πάρος ἦσαν ἄριστοι,
ἐν νηυσὶν κέαται βεβλημένοι οὐτάμενοί τε.
βέβληται μὲν ὁ Τυδεΐδης κρατερὸς Διομήδης,
οὔτασται δ᾽ Ὀδυσεὺς δουρικλυτὸς ἠδ᾽ Ἀγαμέμνων,
βέβληται δὲ καὶ Εὐρύπυλος κατὰ μηρὸν ὀιστῷ.
τοὺς μέν τ᾽ ἰητροὶ πολυφάρμακοι ἀμφιπένονται,
ἕλκε᾽ ἀκειόμενοι· σὺ δ᾽ ἀμήχανος ἔπλευ, Ἀχιλλεῦ.
μὴ ἔμεγ᾽ οὖν οὗτός γε λάβοι χόλος, ὃν σὺ φυλάσσεις,

3—4 = *Ι* 14—5 5 = *Ψ* 534 6 = *Α* 201 9b = Ζ 518 11b = *Γ* 142 19 = *Λ* 363 21 = *Τ* 216. *λ* 478. 22 = *Κ* 145 23—4 = *Λ* 825—6 24—7 = *Λ* 659—62.

suo loco monuimus, quamvis iam Aeschylus, quod ex principio fabulae Myrmidonum fr. 133 concludas, eodem, quo grammatici Alexandrini, loco Patrocleam exordientem legisse videatur. Partes carminis post libros *M* et *I* additas alio litterarum genere describendas curavimus.
v. 5 *ᾤκτειρε*: *θάμβησε* Ar. 7 *Πατρόκλεις* codd. et sic semper, cf. prol. p. 169 8 *ἀνώγει* codd., cf. prol. p. 114 9 fort. *ἁπτομένη ϝεανοῦ* 10 *προσδέρκεται* Zen. 16 *ἀκαχήμεθα* C 21 *Πηλέος* ACD 25 *μὲν Τυδείδης* Aristoph. 29 *ἀκειόμενοι* D: *ἀκειάμενοι* AC 30 *φυλάσσοις* C.

αἰναρέτη· τί σευ ἄλλος ὀνήσεται ὀψίγονός περ,
αἴ κε μὴ Ἀργείοισιν ἀϝεικέα λοιγὸν ἀμύνῃς;
νηλεές, οὐκ ἄρα σοί γε πατὴρ ἦν ἱππότα Πηλεύς,
οὐδὲ Θέτις μήτηρ· γλαυκὴ δέ σε τίκτε θάλασσα
πέτραι τ᾽ ἠλίβατοι, ὅτι τοι νόος ἐστὶν ἀπηνής.
εἰ δέ τινα φρεσὶ σῇσι θεοπροπίην ἀλεϝείνεις
καί τινά τοι πὰρ Ζηνὸς ἐπέφραδε πότνια μήτηρ,
ἀλλ᾽ ἐμέ περ πρόες ὦχ᾽, ἅμα δ᾽ ἄλλον λαὸν ὄπασσον
Μυρμιδόνων, ἤν πού τι φάος Δαναοῖσι γένωμαι.
δὸς δέ μοι ὤμοιιν τὰ σὰ τεύχεα θωρηχθῆναι,
αἴ κέ με σοὶ ϝίσκοντες ἀπόσχωνται πολέμοιο
Τρῶες, ἀναπνεύσωσι δ᾽ ἀρήιοι υἷες Ἀχαιῶν
τειρόμενοι· ὀλίγη δέ τ᾽ ἀνάπνευσις πολέμοιο.
ῥεῖα δέ κ᾽ ἀκμῆτες κεκμηότας ἄνδρας ἀυτῇ
ὤσαιμεν προτὶ ϝάστυ νεῶν ἄπο καὶ κλισιάων.“
ὣς φάτο λισσόμενος μέγα νήπιος· ἦ γὰρ ἔμελλεν
ϝοῖ αὐτῷ θάνατόν τε κακὸν καὶ κῆρα λιτέσθαι.
τὸν δὲ μέγ᾽ ὀχθήσας προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
„ὤ μοι, διογενὲς Πατρόκλεϝες, οἷον ἔϝειπες.
οὔτε θεοπροπίης ἐμπάζομαι, ἥν τινα ϝοῖδα,
οὔτε τί μοι πὰρ Ζηνὸς ἐπέφραδε πότνια μήτηρ·
ἀλλὰ τόδ᾽ αἰνὸν ἄχος κραδίην καὶ θυμὸν ἱκάνει,
ὁππότε δὴ τὸν ὁμοῖον ἀνὴρ ἐθέλῃσιν ἀμέρσαι
καὶ γέρας ἂψ ἀφελέσθαι, ὅ τε κράτεϊ προβεβήκῃ·
αἰνὸν ἄχος τό μοί ἐστιν, ἐπεὶ πάθον ἄλγεα θυμῷ.
κούρην ἣν ἄρα μοι γέρας ἔξελον υἷες Ἀχαιῶν,
δουρὶ δ᾽ ἐμῷ κτεάτισσα, πόλιν εὐτείχεα πέρσας,
τὴν ἂψ ἐκ χειρῶν ἕλετο κρείων Ἀγαμέμνων •

32b = *Α* 341 35 = *ν* 196 et *Ψ* 484 36—9 = *Λ* 794—7 41—5 = *Λ* 799—803 48 = *Σ* 97. *Τ* 419. *Χ* 14, cf. *Α* 364 50 = *α* 415 51 = 37 52—3 = *Ο* 208—9 52 = *Θ* 147 55b = *Ι* 321 56 = *Σ* 444 58 = *Σ* 445.

31 *αἰναρέτη* codd. et Ar.: *αἴν᾽ ἀρετῆς* schol. A 35 *ὅτι* codd.: *ὅτε* Ar. 39 *ἤν που*: *αἴ κεν* legitur *Λ* 597 — *φόως* codd. 40—5 a vetere carmine afuisse statuit Bergk Gr. Lit. 616, cf. *Π* 134 et 793—804 41 *ἴσκοντες* codd.: *εἴσκοντες* Ar. 47 *λιπέσθαι* C 49 *ἔειπας* C 50 *ἥν τινα* codd.: *εἴ τινα* Ar. 53 *δή*: *τις* Ar. 54 *ὅ τε*: fort. *ὅτι*, cf. ad *Π* 35 — *προβεβήκει* C m. pr. 58 *μ᾽ ἕλετο* Doederlein em. hom. p. 11.

Ἀτρεΐδης ὥς εἴ τιν' ἀτίμητον μετανάστην.
ἀλλὰ τὰ μὲν προτετύχθαι ἐάσομεν· οὐδ' ἄρα πως ἦν
ἀσπερχὲς κεχολῶσθαι ἐνὶ φρεσίν. ἦ τοι ἔφην γε
οὐ πρὶν μηνιθμὸν καταπαυσέμεν, ἀλλ' ὁπότ' ἂν δή
νῆας ἐμὰς ἀφίκηται ἀυτή τε πτόλεμός τε.
τύνη δ' ὤμοιιν μὲν ἐμὰ κλυτὰ τεύχεα δῦθι,
ἄρχε δὲ Μυρμιδόνεςςι φιλοπτολέμοιςι μάχεςθαι,
εἰ δὴ κυάνεον Τρώων νέφος ἀμφιβέβηκεν
νηυςὶν ἐπικρατέως, οἳ δὲ Ϝρηγμῖνι θαλάςςης
κεκλίαται, χώρης ὀλίγην ἔτι μοῖραν ἔχοντες,
Ἀργεῖοι. Τρώων δὲ πόλις ἐπὶ πᾶςα βέβηκεν
θάρςυνος· οὐ γὰρ ἐμῆς κόρυθος λεύςςουςι μέτωπον
ἐγγύθι λαμπομένης. τάχα κεν φεύγοντες ἐναύλους
πλήςειαν νεκύων, εἴ μοι κρείων Ἀγαμέμνων
ἤπια Ϝειδείη· νῦν δὲ ςτρατὸν ἀμφιμάχονται.
οὐ γὰρ Τυδεΐδεω Διομήδεος ἐν παλάμῃςιν
μαίνεται ἐγχείη Δαναῶν ἀπὸ λοιγὸν ἀμῦναι·
οὐδέ πω Ἀτρεΐδεω ὀπὸς ἔκλυον αὐδήςαντος
ἐχθρῆς ἐκ κεφαλῆς· ἀλλ' Ἕκτορος ἀνδροφόνοιο
Τρωςὶ κελεύοντος περιϜάγνυται, οἳ δ' ἀλαλητῷ
πᾶν πεδίον κατέχουςι, μάχῃ νικῶντες Ἀχαιούς.
ἀλλὰ καὶ ὣς, Πάτροκλε, νεῶν ἀπὸ λοιγὸν ἀμύνων
ἔμπες' ἐπικρατέως, μὴ δὴ πυρὸς αἰθομένοιο
νῆας ἐνιπρήςωςι, φίλον δ' ἀπὸ νόςτον ἕλωνται.
πείθεο δ' ὥς τοι ἐγὼ μύθου τέλος ἐν φρεςὶ θείω·
ὡς ἄν μοι τιμὴν μεγάλην καὶ κῦδος ἄρηαι
πρὸς πάντων Δαναῶν, ἀτὰρ οἳ περικαλλέα κούρην

59 = *I* 648 60^{a} = *Σ* 112. *T* 65 61—3 cf. 650—3 61^{b} = *X* 280 63^{b} = Z 328 74—5 cf. *Θ* 111 78^{b} = *B* 149.

59 *μεταναστεῖν* (an *μετανάστιν*?) Rhianus cum edit. Massil. 60—79 postea additos iudicavit Köchlius, similem rationem secuti Bergkius vv. 69—73, Nitzschius vv. 69—79, Düntzerus vv. 69—82 interpolatos esse statuerunt; equidem ambigo, utrum versus 56—63 interpolatos an versus 60—2 in locum genuini versus *οὐ μὲν ἐγὼ Τρώεσσι μαχήσομαι, ἀλλ' ὁπότ' ἂν δή* suppositos dicam 66 *εἰ δὴ*: *γρ.* *ἤ δὴ* schol. B 71 *γρ.* *ἐπαύλους* schol. A 73 *ἤπια*: *ἄρτια* coni. Nitzsch Sagenp. 181 76 *ὀπὸς*: *γρ.* *ἔπος* schol. A 80 *ἀλλ' ἄγε δὴ* eiectis versibus 69—79 scribendum censet Nitzsch Sagenp. p. 181 84—6 damnavit Jacob Entst. p. 298.

ἂψ ἀπονάςςωςιν, ποτὶ δ' ἀγλαὰ δῶρα πόρωςιν.
ἐκ νηῶν ἐλάςας ἰέναι πάλιν· εἰ δέ κεν αὖ τοι
δῴη κῦδος ἀρέςθαι ἐρίγδουπος πόςις Ἥρης,
μὴ ςύ γ' ἄνευθεν ἐμεῖο λιλαίεςθαι πολεμίζειν
Τρωςὶ φιλοπτολέμοιςιν· ἀτιμότερον δέ με θήςεις·
μηδ' ἐπαγαλλόμενος πολέμῳ καὶ δηιοτῆτι,
Τρῶας ἐναιρόμενος, προτὶ Ἴλιον ἡγεμονεύειν,
μή τις ἀπ' Οὐλύμποιο θεῶν αἰειγενετάων
ἐμβήῃ· μάλα τούς γε φιλεῖ Ϝεκάεργος Ἀπόλλων·
ἀλλὰ πάλιν τρωπᾶςθαι, ἐπὴν φάος ἐν νήεςςιν
θείῃς, τούς δὲ τ' ἐᾶν πεδίον κάτα δηριάαςθαι.
αἲ γάρ, Ζεῦ τε πάτερ καὶ Ἀθηναίη καὶ Ἄπολλον,
μήτε τις οὖν Τρώων θάνατον φύγοι, ὅσσοι ἔασιν,
μήτε τις Ἀργείων, νῶιν δ' ἐκδῦμεν ὄλεθρον,
ὄφρ' οἶοι Τροίης ἱερὰ κρήδεμνα λύωμεν."
ὣς οἳ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον,
Αἴας δ' οὐκέτ' ἔμιμνε· βιάζετο γὰρ βελέεςςιν.
δάμνα μιν Ζηνός τε νόος καὶ Τρῶες ἀγαυοί
βάλλοντες· δϜεινὴν δὲ περὶ κροτάφοιςι φαεινὴ
πήληξ βαλλομένη καναχὴν ἔχε, βάλλετο δ' αἰεί
κὰπ φάλαρ' εὐποίηθ'. ὃ δ' ἀριςτερὸν ὦμον ἔκαμνεν
ἔμπεδον αἰὲν ἔχων ςάκος αἰόλον· οὐδὲ δύναντο
ἀμφ' αὐτῷ πελεμίξαι ἐρείδοντες βελέεςςιν.
αἰεὶ δ' ἀργαλέῳ ἔχετ' ἄςθματι, καδ δέ Ϝοι ἱδρώς
πάντοθεν ἐκ μελέων πολὺς ἔρρεϜεν, οὐδέ πῃ εἶχεν
ἀμπνεῦςαι· πάντῃ δὲ κακὸν κακῷ ἐςτήρικτο.

88^{b} = *H* 411 91^{b} = *H* 29 97 = *B* 371 100 cf. *ν* 388 101 = E 274 102 = *O* 727 109 cf. *O* 10.

86 *ἀποδάσσωσιν* coni. Bekker 88 *δῴη* AD *δώη* C 89—90 damnat Zen. 91—6 in suspicionem vocavit Nitzsch Sagenp. 253 91 *μὴ σύ γ' ἀγαλλόμενος* Zen 92 *ἡγεμονεύειν*: *αἰπὺ δίεσθαι* Zen., cf. Lehrs de Arist.[2] 359 93—6 *μή σ' ἀπογυμνωθέντα λάβῃ κορυθαίολος Ἕκτωρ* Zen. 95 *τρωπᾶσθαι* D: *τρωπάασθαι* A *τροπάασθαι* C 96 *θείῃς*: *θήῃς* ACD 97—100 *ἀθετοῦνται* schol. A, 97—129 secl. Köchly 99 *νῶι* EL, equidem in recente lacinia barbarismos removere nolo 103 *δάμνη* Naber quaest. hom. 84 104 *δεινὴν* C et Herodianus: *δεινὴ* AD — *κροτάφοισι φαεινὴ* ex *N* 805 labem traxisse et poetam *ἀμφὶ κροτάφοισι μένοντες* vel *περὶ κροτάφοις ἀραρυῖα* dixisse probabat Lehrs de Arist.[2] 450 105 *βάλλετο*: *γρ.* *τύπτετο* schol. A 106 *κὰπ φάλαρ'* codd.: *καὶ φάλαρ'* Ar. 107 *οὐδ' ἐδύν.* CD.

ἔςπετε νῦν μοί, Μοῦςαι Ὀλύμπια δώματ᾽ ἔχουςαι, 25
ὅππως δὴ πρῶτον πῦρ ἔμπεςε νηυςὶν Ἀχαιῶν.
Ἕκτωρ Αἴαντος δόρυ μείλινον ἄγχι παραςτάς
πλῆξ᾽ ἄορι μεγάλῳ, αἰχμῆς παρὰ καυλὸν ὄπιςθεν,
ἀντικρὺ δ᾽ ἀπάραξε· τὸ μὲν Τελαμώνιος Αἴας
πῆλ᾽ αὔτως ἐν χειρὶ κόλον δόρυ, τῆλε δ᾽ ἀπ᾽ αὐτοῦ
αἰχμὴ χαλκείη χαμάδις βόμβηςε πεςοῦςα.
γνῶ δ᾽ Αἴας κατὰ θυμὸν ἀμύμονα, ῥίγηςέν τε,
Fέργα θεῶν, ὅ ῥα πάγχυ μάχης ἐπὶ μήδεα κεῖρεν
Ζεὺς ὑψιβρεμέτης, Τρώεςςι δὲ βούλετο νίκην·
χάζετο δ᾽ ἐκ βελέων. τοὶ δ᾽ ἔμβαλον ἀκάματον πῦρ
νηὶ θοῇ· τῆς δ᾽ αἶψα κατ᾽ ἀςβέςτη κέχυτο φλόξ.
ὣς τὴν μὲν πρυμνὴν πῦρ ἄμφεπεν· αὐτὰρ Ἀχιλλεύς
μηρὼ πληξάμενος ΠατροκλεFέα προςέFειπεν·
„ὄρςεο, διογενὲς ΠατρόκλεFες, ἱπποκέλευθε·
λεύςςω δὴ παρὰ νηυςὶ πυρὸς δηΐοιο ἰωήν·
μὴ δὴ νῆας ἕλωςι καὶ οὐκέτι φυκτὰ πέλωνται·
δύςεο τεύχεα θᾶςςον, ἐγὼ δέ κε λαὸν ἀγείρω.“
ὣς φάτο, Πάτροκλος δὲ κορύςςετο νώροπι χαλκῷ.
κνημῖδας μὲν πρῶτα περὶ κνήμηςιν ἔθηκεν
καλάς, ἀργυρέοιςιν ἐπιςφυρίοις ἀραρυίας·
δεύτερον αὖ θώρηκα περὶ ςτήθεςςιν ἔδυνεν
ποικίλον ἀςτερόεντα ποδώκεος Αἰακίδαο.
ἀμφὶ δ᾽ ἄρ᾽ ὤμοιςιν βάλετο ξίφος ἀργυρόηλον
χάλκεον, αὐτὰρ ἔπειτα ςάκος μέγα τε ςτιβαρόν τε.
κρατὶ δ᾽ ἐπ᾽ ἰφθίμῳ κυνέην εὔτυκτον ἔθηκεν,
ἵππουριν· δFεινὸν δὲ λόφος καθύπερθεν ἔνευεν.
εἵλετο δ᾽ ἄλκιμα δοῦρε, τά Fοι παλάμηφιν ἀρήρει.

112 = *B* 484 118ᵇ = *N* 530 120 = *O* 467 121 = *Ξ* 54 et *H* 21 128ᵇ = *ϑ* 299 130ᵇ = *H* 206 131—3 = *Γ* 330—2 135—9 = *Γ* 334—8.

120 *κείρει* D et *γρ.* schol. A, ut recte legitur *O* 467 121 *βούλετ᾽ ἀρήγειν* D 124 *τῆς μὲν πρύμνης* D 125 *Πατροκλῆα* codd. et sic semper 126 *ἱπποκελευστά* Bentley 127 *ἰωήν*: *ἐρωήν* ed. Massil. post 129 addit D in marg.: *Μυρμιδόνων ἦν πού τι φόως Δαναοῖσι γένηαι* (= *Π* 39) 134 *ποδώκεος Αἰακίδαο*: *γρ. κακῶν βελέων ἀλεωρήν* schol. V, quae nescio an genuina lectio fuerit.

ἔγχος δ᾽ οὐχ ἕλετ᾽ οἶον ἀμύμονος Αἰακίδαο, 25
βριθὺ μέγα ςτιβαρόν· τὸ μὲν οὐ δύνατ᾽ ἄλλος Ἀχαιῶν
πάλλειν, ἀλλά μιν οἶος ἐπίςτατο πῆλαι Ἀχιλλεύς,
Πηλιάδα μελίην, τὴν πατρὶ φίλῳ τάμε Χείρων
Πηλίου ἐκ κορυφῆς, φόνον ἔμμεναι ἡρώεςςιν.
ἵππους δ᾽ Αὐτομέδοντα θοῶς ζευγνῦμεν ἀνώγει,
τὸν μετ᾽ Ἀχιλλῆα Fρηξήνορα τῖε μάλιςτα,
πιςτότατος δέ Fοι ἔςκε μάχῃ ἔνι μεῖναι ὁμοκλήν.
τῷ δὲ καὶ Αὐτομέδων ὕπαγε ζυγὸν ὠκέας ἵππους,
Ξάνθον καὶ Βαλίον, τὼ ἅμα πνοιῇςι πετέςθην,
τοὺς ἔτεκε Ζεφύρῳ ἀνέμῳ ἅρπυια Ποδάργη,
βοςκομένη λειμῶνι παρὰ ῥόον Ὠκεανοῖο.
ἐν δὲ παρηορίῃςιν ἀμύμονα Πήδαςον ἵει,
τόν ῥά ποτ᾽ Ἠετίωνος ἑλὼν πόλιν ἤγαγ᾽ Ἀχιλλεύς,
ὃς καὶ θνητὸς ἐὼν ἕπεθ᾽ ἵπποις ἀθανάτοιςιν.
Μυρμιδόνας δ᾽ ἄρ᾽ ἐποιχόμενος θώρηξεν Ἀχιλλεύς
πάντας ἀνὰ κλιςίας ςὺν τεύχεςιν. οἱ δὲ λύκοι ὥς
ὠμοφάγοι, τοῖςίν τε περὶ φρεςὶν ἄςπετος ἀλκή,
οἵ τ᾽ ἔλαφον κεραὸν μέγαν οὔρεςι δηώςαντες
δάπτουςιν· πᾶςιν δὲ παρήιον αἵματι φοινόν·
καί τ᾽ ἀγεληδὸν ἴαςιν ἀπὸ κρήνης μελανύδρου
λάψοντες γλώςςῃςι Fαραιῇςιν μέλαν ὕδωρ
ἄκρον, ἐρευγόμενοι φόνον αἵματος· ἐν δέ τε θυμός
ςτήθεςιν ἄτρομός ἐςτι, περιςτένεται δέ τε γαςτήρ·
τοῖοι Μυρμιδόνων ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες
ἀμφ᾽ ἀγαθὸν θεράποντα ποδώκεος Αἰακίδαο
ῥώοντ᾽. ἐν δ᾽ ἄρα τοῖςιν ἀρήιος ἵςτατ᾽ Ἀχιλλεύς
ὀτρύνων ἵππους τε καὶ ἀνέρας ἀςπιδιώτας.
πεντήκοντ᾽ ἦσαν νῆες θοαί, ᾗσιν Ἀχιλλεύς

141—4 = *T* 388—91 149—50 cf. *T* 400 151ᵇ = *λ* 21 156ᵇ = *Δ* 471. *Λ* 72 164ᵇ = *B* 79 165 = *P* 388 167 = *B* 554.

140 damnavit, 141—4 ne scripsit quidem Zen. 143 *γρ. τάμε* schol. A: *πόρε* ACD 144 *ἐν κορυφῆς* Ar. 145 *ζευγνύμμεν* Bekker Hom. Bl. I 69 — *ἄνωγε* codd. 145—154 diasceuastae deberi existimavit Bergk Gr. Lit. p. 617 150 *γρ. Ποδάρκη* C *πόδαργος* Zen. 151 *γρ. ῥόον Ἠριδάνοιο* Eust. 152—4 damnat Lachmann Betr. 71 153 *ἦρετ᾽ Ἀχ.* coni. Nauck 156 *πάντῃ* Zen. 161 *λάψαντες* Zen. 168—199 supplementum esse catalogi navium exposui prol. p. 31, sed etiam se-

ἐς Τροίην ἡγεῖτο διίφιλος· ἐν δὲ Ϝεκάστῃ
πεντήκοντ' ἔσαν ἄνδρες ἐπὶ κληῖσιν ἑταῖροι.
πέντε δ' ἄρ' ἡγεμόνας ποιήσατο, τοῖς ἐπεποίθει,
σημαίνειν· αὐτὸς δὲ μέγα κρατέων ἐϜάνασσεν.
τῆς μὲν ἰῆς στιχὸς ἦρχε Μενέσθιος αἰολοθώρηξ,
υἱὸς Σπερχειοῖο διιπετέος ποταμοῖο,
ὃν τέκε Πηλῆος θυγάτηρ καλὴ Πολυδώρη
Σπερχειῷ ἀκάμαντι, γυνὴ θεῷ εὐνηθεῖσα,
αὐτὰρ ἐπίκλησιν Βώρῳ Περιήρεος υἷι,
ὅς ῥ' ἀναφανδὸν ὄπυιε, πορὼν ἀπερείσια Ϝέδνα.
τῆς δ' ἑτέρης Εὔδωρος ἀρήιος ἡγεμόνευεν,
παρθένιος, τὸν ἔτικτε χορῷ καλὴ Πολυμήλη,
Φύλαντος θυγάτηρ· τῆς δὲ κρατὺς Ἀργεϊφόντης
ἠράσατ', ὀφθαλμοῖσι Ϝιδὼν μετὰ μελπομένῃσιν
ἐν χορῷ Ἀρτέμιδος χρυσηλακάτου κελαδεινῆς.
αὐτίκα δ' εἰς ὑπερῷ' ἀναβὰς παρελέξατο λάθρῃ
Ἑρμείας ἀκάκητα, πόρεν δέ Ϝοι ἀγλαὸν υἱόν
Εὔδωρον, πέρι μὲν θείειν ταχὺν ἠδὲ μαχητήν.
αὐτὰρ ἐπεὶ δὴ τόν γε μογοστόκος Εἰλείθυια
ἐξάγαγε πρὸ φάοσδε καὶ ἠελίου Ϝίδεν αὐγάς,
τὴν μὲν Ἐχεκλῆος κρατερὸν μένος Ἀκτορίδαο
ἠγάγετο πρὸς δώματ', ἐπεὶ πόρε μυρία Ϝέδνα·
τὸν δ' ὁ γέρων Φύλας εὖ ἔτρεφεν ἠδ' ἀτίταλλεν,
ἀμφαγαπαζόμενος ὡς εἴ θ' ἑὸν υἱὸν ἐόντα.
τῆς δὲ τρίτης Πείσανδρος ἀρήιος ἡγεμόνευεν,
Μαιμαλίδης, ὃς πᾶσι μετέπρεπε Μυρμιδόνεσσιν
ἔγχεϊ μάρνασθαι μετὰ Πηλεΐωνος ἑταῖρον.
τῆς δὲ τετάρτης ἦρχε γέρων ἱππηλάτα Φοῖνιξ,
πέμπτης δ' Ἀλκιμέδων Λαέρκεος υἱὸς ἀμύμων.
αὐτὰρ ἐπεὶ δὴ πάντας ἅμ' ἡγεμόνεσσιν Ἀχιλλεύς
στῆσεν εὖ κρίνας, κρατερὸν δ' ἐπὶ μῦθον ἔτελλεν·

178^{b} = τ 529 184 cf. Β 514 186 = γ 112. δ 202 188^{a} = Τ 118 190^{b} = Χ 472 191^{b} = Ξ 202 196^{b} = Ι 432 199^{b} = Α 326.

quentes versus 200—211 ut ab eodem interpolatore additos esse statuerem, cum aliis causis tum falsa forma ἕης v. 208 commotus sum. 169 δὲ: δ' ἄρ' C 171 τοῖσι πεποίθει Nauck 172 ἤνασσεν codd. 175 ὃν AC et Ar. Aristoph.: τὸν D et γρ. schol. A — Πολυδώρη: Κλεοδώρη Zen. teste schol. V 181 Φύλλαντος D 183 ἀθετεῖται schol. V 186 θείειν, cf. Κ 437 188 πρὸ φάοσδε C: πρὸ φόωσδε D Zen., φόωσδε (omisso πρὸ) A et Aristoph. et Ar., cf. prol. p. 174 sq. 189 scripturam codicum Ἐχεκλῆος in recente carmine retinere quam ἘχεκλεϜέος novare malui 196 γρ. γερήνιος ἱππότα Φοῖνιξ schol. B.

„Μυρμιδόνες, μή τίς μοι ἀπειλάων λελαθέσθω,
ἃς ἐπὶ νηυσὶ θοῇσιν ἀπειλέετε Τρώεσσιν
πάνθ' ὑπὸ μηνιθμόν, καί μ' ᾐτιάασθε Ϝέκαστος·
‚σχέτλιε Πηλέος υἱέ, χόλῳ ἄρα σ' ἔτρεφε μήτηρ,
νηλεές, ὃς παρὰ νηυσὶν ἔχεις ἀϜέκοντας ἑταίρους.
Ϝοίκαδέ περ σὺν νηυσὶ νεώμεθα ποντοπόροισιν
αὖτις, ἐπεί ῥά τοι ὧδε κακὸς χόλος ἔμπεσε θυμῷ.'
ταῦτά μ' ἀγειρόμενοι θάμ' ἐβάζετε· νῦν δὲ πέφανται
φυλόπιδος μέγα Ϝέργον, ἕης τὸ πρίν γ' ἐράασθε.
ἔνθα τις ἄλκιμον ἦτορ ἔχων Τρώεσσι μαχέσθω."
ὣς Ϝειπὼν ὤτρυνε μένος καὶ θυμὸν ἑκάστου.
μᾶλλον δὲ στίχες ἄρθεν, ἐπεὶ βασιλῆος ἄκουσαν.
ὡς δ' ὅτε τοῖχον ἀνὴρ ἀράρῃ πυκινοῖσι λίθοισιν
δώματος ὑψηλοῖο, βίας ἀνέμων ἀλεϜείνων,
ὣς ἄραρον κόρυθές τε καὶ ἀσπίδες ὀμφαλόεσσαι.
ἀσπὶς ἄρ' ἀσπίδ' ἔρειδε, κόρυς κόρυν, ἀνέρα δ' ἀνήρ·
ψαῦον δ' ἱππόκομοι κόρυθες λαμπροῖσι φάλοισιν
νευόντων· ὣς πυκνοὶ ἐφέστασαν ἀλλήλοισιν.
πάντων δὲ προπάροιθε δύ' ἀνέρε θωρησσέσθην,
Πάτροκλός τε καὶ Αὐτομέδων, ἕνα θυμὸν ἔχοντες,
πρόσθεν Μυρμιδόνων πολεμιζέμεν. αὐτὰρ Ἀχιλλεύς
βῆ ῥ' ἴμεν ἐς κλισίην, χηλοῦ δ' ἀπὸ πῶμ' ἀνέῳγεν
καλῆς δαιδαλέης, τήν Ϝοι Θέτις ἀργυρόπεζα
θῆκ' ἐπὶ νηὸς ἄγεσθαι, εὖ πλήσασα χιτώνων
χλαινάων τ' ἀνεμοσκεπέων οὔλων τε ταπήτων.
ἔνθα δέ Ϝοι δέπας ἔσκε τετυγμένον, οὐδέ τις ἄλλος
οὔτ' ἀνδρῶν πίνεσκεν ἀπ' αὐτοῦ αἴθοπα Ϝοῖνον,
οὔτε τέῳ σπένδεσκε θεῶν, ὅτι μὴ Διὶ πατρί.
τό ῥα τότ' ἐκ χηλοῖο λαβὼν ἐκάθηρε θεείῳ

205 = Β 236 206^{b} = Ι 436 210 = Ε 470 213 = Ψ 713 215—7 = Ν 131—3 218 cf. Ν 301 219^{b} = Ο 710.

201 ἀπειλεῖτε codd. 202 μ' ᾐτιάασθε: μητιάασθε Zen. 207 ταῦθ' ἅμα S, ταῦτά μοι ἀγρόμενοι Wunder advers. in Soph. Phil. p. 96 207 θαμὰ βάζετε Ar. 208 ὅο πρίν γ' ἠγάσσασθε coni. Nauck, facilius emendes ὅο πρόσθεν γ' ἐράασθε, at vide ad Π 168—211 211 ἄρθεν Ar., cf. prol. p. 132 215 κόρυν: γρ. κόρυθα schol. V 218 θωρησσέσθην scripsi: θωρήσσεσθον A θωρήσσοντο CD Ambr. et γρ. A 219 ἔχοντες: fort. ἔχοντε, cf. Ν 200 223 ἄγεσθαι codd. et Ar.: ἰόντι Zen. Aristoph. 225 οὔτε C Ambr. 227 ὅτι AD et Ar.: ὅτε C et γρ. schol. A 228 τό ῥα AD: τόν ῥα CS τόρρα Aristoph.

πρῶτον, ἔπειτα δὲ νίψ' ὕδατος καλῇςι ῥοῇςιν,
νίψατο δ' αὐτὸς χεῖρας, ἀφύςςατο δ' αἴθοπα Fοῖνον.
εὖχετ' ἔπειτα στὰς μέςῳ ἕρκεϊ, λεῖβε δὲ Fοῖνον
οὐρανὸν εἰςανιδών· Δία δ' οὐ λάθε τερπικέραυνον·
„Ζεῦ Fάνα Δωδωναῖε, Πελαςγικέ, τηλόθι ναίων,
Δωδώνης μεδέων δυςχειμέρου· ἀμφὶ δὲ Cελλοί
coὶ ναίους' ὑποφῆται ἀνιπτόποδες χαμαιεῦναι.
ἠμὲν δή ποτ' ἐμὸν Fέπος ἔκλυες εὐξαμένοιο,
τίμηςας μὲν ἐμέ, μέγα δ' ἴψαο λαὸν Ἀχαιῶν·
ἠδ' ἔτι καὶ νῦν μοι τόδ' ἐπικρήηνον ἐFέλδωρ.
αὐτὸς μὲν γὰρ ἐγὼ μενέω νηῶν ἐν ἀγῶνι,
ἀλλ' ἕταρον πέμπω πολέςιν μετὰ Μυρμιδόνεςςιν
μάρναςθαι· τῷ κῦδος ἅμα πρόες, εὐρύοπα Ζεῦ,
θάρςυνον δέ Fοι ἦτορ ἐνὶ φρεςίν, ὄφρα καὶ Ἕκτωρ
Fείςεται ἤ ῥα καὶ οἶος ἐπίςτηται πολεμίζειν
ἡμέτερος θεράπων, ἤ Fοι τότε χεῖρες ἄαπτοι
μαίνονθ', ὁππότ' ἐγώ περ ἴω μετὰ μῶλον Ἄρηος.
αὐτὰρ ἐπεί κ' ἀπὸ ναῦφι μάχην ἐνοπήν τε δίηται,
ἀςκηθής μοι ἔπειτα θοὰς ἐπὶ νῆας ἵκοιτο
τεύχεςί τε ξὺν πᾶςι καὶ ἀγχεμάχοις ἑτάροιςιν."
ὣς ἔφατ' εὐχόμενος, τοῦ δὲ κλύε μητίετα Ζεύς.
τῷ δ' ἕτερον μὲν ἔδωκε πατήρ, ἕτερον δ' ἀνένευςεν·
νηῶν μέν Fοι ἀπώςαςθαι πόλεμόν τε μάχην τε
δῶκε, cόον δ' ἀνένευςε μάχης ἐξαπονέεςθαι.
ἦ τοι ὃ μὲν ςπείςας τε καὶ εὐξάμενος Διὶ πατρὶ
ἂψ κλιςίην εἰςῆλθε, δέπας δ' ἀπέθηκ' ἐνὶ χηλῷ,

231—2 = Ω 306—7   236—8 = Α 453—5 239^{b} = Ο 428   242—3 cf. Θ 110—1 245^{b} = Η 147   249 = Ω 314. Α 43 250^{b} = Ρ 81.

229 δὲ νίζ' S   230 ἀφύσσετο Vrat., nescio an vere   231 ἔπειτ' ἀνστᾶσ' S   232 εἰσορόων Bentley   233 Δωδωναῖε: Φηγωναῖε Zen. teste Stephano Byz. 247, 4 γρ. Βωδωναῖε schol. B et Steph. Byz. — Πελασγικὲ et Πελαργικέ Eust.   234 δυσχειμέρου: πολυπίδακος Zen. — γρ. δέ σ' Ἕλλοι schol. A   236 ἦ μὲν C — ἐμεῦ πάρος legitur Α 453   237 damnarunt Aristoph. et Ar., ne scripsit quidem Zen. — τιμήσας Bekker Hom. Bl. II 19   242—5 genuinos esse negat Hentze   243 ἐπιστέαται Zen.   245 fort. μαίνωνθ'.   247 ἱκέσθω S   248 συμπᾶσι C ξυμπᾶσι D   249 δ' ἔκλυε codd.   251 μέντοι C   252 γρ. σάον schol. A, cf. Ι 681   254 ἀπέθηκ' codd. et Ar.: ἐπέθηκ' alteram fuisse lectionem arguit schol. A.

cτῆ δὲ πάροιθ' ἐλθὼν κλιςίης, ἔτι δ' ἤθελε θυμῷ
ἐcFιδέειν Τρώων καὶ Ἀχαιῶν φύλοπιν αἰνήν.
οἳ δ' ἅμα Πατρόκλῳ μεγαλήτορι θωρηχθέντες
ἔςτιχον, ὄφρ' ἐν Τρωςὶ μέγα φρονέοντες ὄρουςαν.
αὐτίκα δὲ ςφήκεςςι FεFοικότες ἐξεχέFοντο
εἰνοδίοις, οὓς παῖδες ἐριδμαίνωςι Fέθοντες,
[αἰεὶ κερτομέοντες ὁδῷ ἔπι Fοικί' ἔχοντας,]
νηπίαχοι· ξυνὸν δὲ κακὸν πολέεςςι τιθεῖςιν·
τοὺς δ' εἴ περ παρά τίς τε κιὼν ἄνθρωπος ὁδίτης
κινήςῃ ἀFέκων, οἳ δ' ἄλκιμον ἦτορ ἔχοντες
πρόςςω πᾶς πέτεται καὶ ἀμύνει Fοῖςι τέκεςςιν.
τῶν τότε Μυρμιδόνες κραδίην καὶ θυμὸν ἔχοντες
ἐκ νηῶν ἐχέFοντο· βοὴ δ' ἄςβεςτος ὀρώρει.
Πάτροκλος δ' ἑτάροιςιν ἐκέκλετο μακρὸν ἀύςας·
„Μυρμιδόνες, ἕταροι Πηληιάδεω Ἀχιλῆος,
ἀνέρες ἔςτε, φίλοι, μνήςαςθε δὲ θούριδος ἀλκῆς,
ὡς ἂν Πηλεΐδην τιμήςομεν, ὃς μέγ' ἄριςτος
Ἀργείων παρὰ νηυςὶ καὶ ἀγχέμαχοι θεράποντες,
γνῷ δὲ καὶ Ἀτρεΐδης εὐρυκρείων Ἀγαμέμνων
Fὴν ἄτην, ὅ τ' ἄριςτον Ἀχαιῶν οὐδὲν ἔτιςεν."
ὣς Fειπὼν ὤτρυνε μένος καὶ θυμὸν ἑκάςτου,
ἐν δ' ἔπεςον Τρώεςςιν ἀολλέες· ἀμφὶ δὲ νῆες
ςμερδαλέον κονάβηςαν ἀυςάντων ὑπ' Ἀχαιῶν.
Τρῶες δ' ὡς ἐFίδοντο Μενοιτίου ἄλκιμον υἱόν,
αὐτὸν καὶ θεράποντα, ςὺν ἔντεςι μαρμαίροντας,
πᾶςιν ὀρίνθη θυμός, ἐκίνηθεν δὲ φάλαγγες,
Fελπόμενοι παρὰ ναῦφι ποδώκεα Πηλεΐωνα
μηνιθμὸν μὲν ἀποFρῖψαι, φιλότητα δ' ἑλέςθαι.
πάπτηνεν δὲ Fέκαςτος, ὅπῃ φύγοι αἰπὺν ὄλεθρον.
Πάτροκλος δὲ πρῶτος ἀκόντιςε δουρὶ φαεινῷ

256 = Δ 65   261 cf. Μ 168. ξ 183 267^{b} = Λ 500 268^{b} = Ζ 66   270 = Ζ 112   271—2 = Ρ 164—5   273—4 = Λ 411—2   275 = 210   277 = Β 334 279^{b} = Ν 331   283 = Ξ 507 284^{b} = Δ 496.

261 damnarunt Aristoph. et Ar. — ἔχοντες CS et γρ. B   263—5 alterius esse recensionis statuit Friedländer in Phil. IV 586   263 δ' om. C m. pr.   264 κινήσει C   268—73 damnat Hentze   272 damnavit Seleucus   273—4 damnarunt Heyne et Bekker   279 μαρμαίροντας: δαιδαλέοισι legitur Ν 331   281 ἐλπόμενοι codd. et Ar.: ἐλπόμεναι Zen.   283 damnavit Lachmann Betr. p. 72.

ἀντικρὺ κατὰ μέccον, ὅθι πλεῖcτοι κλονέοντο,
νηὶ πάρα πρυμνῇ μεγαθύμου Πρωτεcιλάου,
καὶ βάλε Πυραίχμην, ὃc Παίονας ἱπποκορυcτάc
ἤγαγεν ἐξ Ἀμυδῶνος ἀπ' Ἀξιοῦ εὐρυρέϝοντοc.
τὸν βάλε δεξιὸν ὦμον· ὃ δ' ὕπτιος ἐν κονίῃcιν
κάππεcεν οἰμώξας, ἕταροι δέ μιν ἀμφὶ φόβηθεν
Παίονες· ἐν γὰρ Πάτροκλος φόβον ἧκεν ἅπαcιν
ἡγεμόνα κτείνας, ὃc ἀριcτεύεcκε μάχεcθαι.
ἐκ νηῶν δ' ἔλαcεν, κατὰ δ' ἔcβεcεν αἰθόμενον πῦρ.
ἡμιδαὴc δ' ἄρα νηῦc λίπετ' αὐτόθι· τοὶ δὲ φόβηθεν
Τρῶεc θεcπεcίῳ ὁμάδῳ· Δαναοὶ δ' ἐπέχυντο
νῆας ἀνὰ γλαφυράc· ὅμαδος δ' ἀλίαcτος ἐτύχθη.
ὡc δ' ὅτ' ἀφ' ὑψηλῆc κορυφῆc ὄρεος μεγάλοιο
κινήcῃ πυκινὴν νεφέλην cτεροπηγερέτα Ζεύc,
ἔκ τ' ἔφανεν πᾶcαι cκοπιαὶ καὶ πρώονες ἄκροι
καὶ νάπαι, οὐρανόθεν δ' ἄρ' ὑπερράγη ἄcπετος αἰθήρ,
ὣc Δαναοὶ νηῶν μὲν ἀπωcάμενοι δήϊον πῦρ
τυτθὸν ἀνέπνευcαν, πολέμου δ' οὐ γίνετ' ἐρωή.
οὐ γάρ πώ τι Τρῶες ἀρηιφίλων ὑπ' Ἀχαιῶν
προτροπάδην φοβέοντο μελαινάων ἀπὸ νηῶν,
ἀλλ' ἔτ' ἄρ' ἀνθίσταντο, νεῶν δ' ὑπόϝεικον ἀνάγκῃ.
ἔνθα δ' ἀνὴρ ἕλεν ἄνδρα κεδασθείσης ὑσμίνης
ἡγεμόνων· πρῶτος δὲ Μενοιτίου ἄλκιμος υἱός
αὐτίκ' ἄρα στρεφθέντος Ἀρηιλύκου βάλε μηρόν
ἔγχεϊ ὀξυόεντι, διαπρὸ δὲ χαλκὸν ἔλασσεν·
ϝρῆξεν δ' ὀστέον ἔγχος, ὃ δὲ πρηνὴς ἐπὶ γαίῃ
κάππεσ'. ἀτὰρ Μενέλαος ἀρήιος οὖτα Θόαντα
στέρνον γυμνωθέντα παρ' ἀσπίδα, λῦσε δὲ γυῖα.
Φυλεΐδης δ' Ἄμφικλον ἐφορμηθέντα δοκεύσας

285 = *E* 8 288 = *B* 849 289—90 = *Δ* 522—3 296 = *M* 471 299—300 = *Θ* 557—8 302^b = *P* 761 303^b = *Z* 73 306 = *O* 328 309^b = *N* 388 312 = 400.

290 *ἀμφιφόβηθεν* C Ar.: *ἀμφεφόβηθεν* AD 291 fort. *ἅπασι φόβον Πάτροκλος ἕηκεν* 293 *γρ. ἀκάματον πῦρ* schol. A 294 *δ' ἐφόβ.* ACD 296 eiec. Bekker 298 *κινήσει* C 299 *ἔφαναν* C 301 *δήιον* codd. 303—376 posthac additos esse docuit Hoffmann quaest. hom. II 138, ipse ut 326—9 veteris Iliadis esse praefracte nego, ita reliquos quoque versus eiusdem atque illos esse fabricae duco 310 *γαίῃ* D: *γαίης* AC 313 *ὑφορμηθέντα* Aristoph.

ἔφθη ὀρεξάμενος πρυμνὸν σκέλος, ἔνθα πάχιστος
μυὼν ἀνθρώπου πέλεται· περὶ δ' ἔγχεος αἰχμῇ
νεῦρα διεσχίσθη, τὸν δὲ σκότος ὄσσε κάλυψεν.
Νεστορίδαι δ' ὃ μὲν οὔτασ' Ἀτύμνιον ὀξέι δουρί
Ἀντίλοχος, λαπάρης δὲ διήλασε χάλκεον ἔγχος·
ἤριπε δὲ προπάροιθε. Μάρις δ' αὐτοσχεδὰ δουρί
Ἀντιλόχῳ ἐπόρουσε κασιγνήτοιο χολωθείς,
στὰς πρόσθεν νέκυος· τοῦ δ' ἀντίθεος Θρασυμήδης
ἔφθη ὀρεξάμενος πρὶν οὐτάσαι, οὐδ' ἀφάμαρτεν,
ὦμον ἄφαρ· πρυμνὸν δὲ βραχίονα δουρὸς ἀκωκή
δρύψ' ἀπὸ μυώνων, ἀπὸ δ' ὀστέον ἄχρις ἄραξεν.
δούπησεν δὲ πεσών, κατὰ δὲ σκότος ὄσσε κάλυψεν.
ὣς τὼ μὲν δοιοῖσι κασιγνήτοισι δαμέντε
βήτην εἰς Ἔρεβος, Σαρπηδόνος ἐσθλοὶ ἑταῖροι,
υἷες ἀκοντισταὶ Ἀμισωδάρου, ὅς ῥα Χίμαιραν
θρέψεν ἀμαιμακέτην, πολέσιν κακὸν ἀνθρώποισιν.
Αἴας δὲ Κλεόβουλον Ὀιλιάδης ἐπορούσας
ζωὸν ἕλε, βλαφθέντα κατὰ κλόνον· ἀλλά ϝοι αὖθι
λῦσε μένος, πλήξας ξίφει αὐχένα κωπήεντι.
πᾶν δ' ὑπεθερμάνθη ξίφος αἵματι· τὸν δὲ κατ' ὄσσε
ἔλλαβε πορφύρεος θάνατος καὶ μοῖρα κραταιή.
Πηνέλεως δὲ Λύκων τε συνέδραμον· ἔγχεσι μὲν γάρ
ἤμβροτον ἀλλήλων, μέλεον δ' ἠκόντισαν ἄμφω·
τὼ δ' αὖτις ξιφέεσσι συνέδραμον. ἔνθα Λύκων μέν
ἱπποκόμου κόρυθος φάλον ἤλασεν, ἀμφὶ δὲ καυλόν
φάσγανον ἐρραίσθη· ὃ δ' ὑπ' οὔατος αὐχένα θεῖνεν
Πηνέλεως, πᾶν δ' εἴσω ἔδυ ξίφος, ἔσχεθε δ' οἶον
δέρμα, παρηέρθη δὲ κάρη, ὑπέλυντο δὲ γυῖα.
Μηριόνης δ' Ἀκάμαντα κιχεὶς ποσὶ καρπαλίμοισιν
νύξ' ἵππων ἐπιβησόμενον κατὰ δεξιὸν ὦμον·
ἤριπε δ' ἐξ ὀχέων, κατὰ δ' ὀφθαλμῶν κέχυτ' ἀχλύς.

316^b = *Δ* 461 325 = *O* 578 333—4 = E 82—3 338 = *Γ* 362. *N* 614 343—4 = E 46—7. 696.

315 *μυιὼν* AD 319 *Μάρης* Lips. 324 *μυιώνων* AD — *ἄχρις* codd. et Ar., *ἄχρι* alii legisse videntur 326—9 non sunt veteris Iliadis, siquidem vetus poeta Lycios et Sarpedonem ignorasse videtur, cf. prol. p. 50 338 *καυλὸν* Lips.: *καλὸν* ACD — *ἀμφὶ δ' ἄρ' αὐτῷ* *Γ* 362.

Ἰδομενεὺς δ' Ἐρύμαντα κατὰ στόμα νηλέι χαλκῷ **25**
νύξε· τὸ δ' ἀντικρὺ δόρυ χάλκεον ἐξεπέρησεν
νέρθεν ὑπ' ἐγκεφάλοιο, κέασσε δ' ἄρ' ὀστέα λευκά·
ἐκ δ' ἐτίναχθεν ὀδόντες, ἐνέπλησθεν δέ Ϝοι ἄμφω
αἵματος ὀφθαλμοί· τὸ δ' ἀνὰ στόμα καὶ κατὰ ῥῖνας
πρῆσε χανών· θανάτου δὲ μέλαν νέφος ἀμφεκάλυψεν.
οὗτοι ἄρ' ἡγεμόνες Δαναῶν ἕλον ἄνδρα Ϝέκαστος.
ὡς δὲ λύκοι Ϝάρνεσσιν ἐπέχραον ἢ ἐρίφοισιν
σίνται, ὑπὲκ μήλων αἱρεύμενοι, αἵ τ' ἐν ὄρεσσιν
ποιμένος ἀφραδίῃσι διέτμαγεν· οἳ δὲ Ϝιδόντες
αἶψα διαρπάζουσιν ἀνάλκιδα θυμὸν ἐχούσας·
ὣς Δαναοὶ Τρώεσσιν ἐπέχραον. οἳ δὲ φόβοιο
δυσκελάδου μνήσαντο, λάθοντο δὲ θούριδος ἀλκῆς.
Αἴας δ' ὁ μέγας αἰὲν ἐφ' Ἕκτορι χαλκοκορυστῇ
Ϝίετ' ἀκοντίσσαι· ὃ δὲ Ϝιδρείῃ πολέμοιο,
ἀσπίδι ταυρείῃ κεκαλυμμένος εὐρέας ὤμους,
σκέπτετ' ὀιστῶν τε ῥοῖζον καὶ δοῦπον ἀκόντων.
ἦ μὲν δὴ γίνωσκε μάχης ἑτεραλκέα νίκην·
ἀλλὰ καὶ ὧς ἀνέμιμνε, σάω δ' ἐρίϜηρας ἑταίρους.
ὡς δ' ὅτ' ἀπ' Οὐλύμπου νέφος ἔρχεται οὐρανὸν εἴσω
αἰθέρος ἐκ δίης, ὅτε τε Ζεὺς λαίλαπα τείνῃ,
ὣς τῶν ἐκ νηῶν γένετο Ϝιαχή τε φόβος τε·
οὐδὲ κατὰ μοῖραν πέραον πάλιν. Ἕκτορα δ' ἵπποι
ἔκφερον ὠκύποδες σὺν τεύχεσι, λεῖπε δὲ λαόν
Τρωικόν, οὓς ἀϜέκοντας ὀρυκτὴ τάφρος ἔρυκεν.
πολλοὶ δ' ἐν τάφρῳ Ϝερυσάρματες ὠκέες ἵπποι
Ϝάξαντ' ἐν πρώτῳ ῥυμῷ λίπον ἅρμα Ϝανάκτων.
Πάτροκλος δ' ἕπετο σφεδανὸν Δαναοῖσι κελεύων,
Τρωσὶ κακὰ φρονέων. οἳ δὲ Ϝιαχῇ τε φόβῳ τε

346 = κ 162 350 = δ 180 357^{b} = Ο 322 359^{b} = Ν 585 366 = Δ 456 371^{a} = Ζ 40 372 = Λ 165.

345 γρ. Ὀρύμαντα schol. V 349 ὀφθαλμώ coni. Sittl 351 ἕλεν C — ἄνδρα ἕκαστον S, γρ. ἄνδρας ἀρίστους schol. A 354 διέτμαγον S 358—363 posthac additos putat Düntzer, ante 352—7 transposuit Köchly, cf. prol. p. 26 363 σάον Cobet misc. crit. 293 365 γρ. λαίλαπι schol. B 367—371 expunctos vult Naber quaest. hom. 186, ipse potius 377—383 interpolatos sentio 369 ἔρυκεν: ἔεργε S 371 ἅρματ' ἀνάκτων codd. 372—6 eiec. Köchly.

πάσας πλῆσαν ὁδούς, ἐπεὶ ἂρ τμάγεν· ὕψι δ' ἄϜελλα **25**
σκίδναθ' ὑπὸ νεφέων, τανύοντο δὲ μώνυχες ἵπποι
ἄψορρον προτὶ Ϝάστυ νεῶν ἄπο καὶ κλισιάων.
Πάτροκλος δ' ᾗ πλεῖστον ὀρινόμενον Ϝίδε λαόν,
τῇ ῥ' ἔχ' ὁμοκλήσας· ὑπὸ δ' ἄξοσι φῶτες ἔπιπτον
πρηνέες ἐξ ὀχέων, δίφροι δ' ἀνακυμβαλίαζον.
ἀντικρὺ δ' ἄρα τάφρον ὑπέρθορον ὠκέες ἵπποι
ἄμβροτοι, οὓς Πηλῆι θεοὶ δόσαν ἀγλαὰ δῶρα,
πρόσσω Ϝιέμενοι, ἐπὶ δ' Ἕκτορι κέκλετο θυμός·
Ϝίετο γὰρ βαλέειν· τὸν δ' ἔκφερον ὠκέες ἵπποι.
ὡς δ' ὑπὸ λαίλαπι πᾶσα κελαινὴ βέβριθε χθών
ἤματ' ὀπωρινῷ, ὅτε λαβρότατον χέϜει ὕδωρ
Ζεύς, ὅτε δή ῥ' ἄνδρεσσι κοτεσσάμενος χαλεπήνῃ,
οἳ βίῃ εἰν ἀγορῇ σκολιὰς κρίνωσι θέμιστας,
ἐκ δὲ δίκην ἐλάσωσι, θεῶν ὄπιν οὐκ ἀλέγοντες·
τῶν δέ τε πάντες μὲν ποταμοὶ πλήθουσι ῥέϜοντες,
πολλὰς δὲ κλιτῦς τότ' ἀποτμήγουσι χαράδραι,
ἐς δ' ἅλα πορφυρέην μεγάλα στενάχουσι ῥέϜουσαι
ἐξ ὀρέων ἐπὶ κάρ, μινύθει δέ τε Ϝέργ' ἀνθρώπων·
ὣς ἵπποι Τρῳαι μεγάλα στενάχοντο θέϜουσαι.
Πάτροκλος δ' ἐπεὶ οὖν πρώτας ἐπέκερσε φάλαγγας,
ἂψ ἐπὶ νῆας ἔϜεργε παλιμπετές, οὐδὲ πόληος
εἴα Ϝιεμένους ἐπιβαινέμεν, ἀλλὰ μεσηγύς
[νηῶν καὶ ποταμοῦ καὶ τείχεος ὑψηλοῖο]
κτεῖνε μεταΐσσων, πολέων δ' ἀπετίνυτο ποινήν.
ἔνθ' ἦ τοι Πρόνοον πρῶτον βάλε δουρὶ φαεινῷ,
στέρνον γυμνωθέντα παρ' ἀσπίδα, λῦσε δὲ γυῖα·
δούπησεν δὲ πεσών. ὃ δὲ Θέστορα Ἤνοπος υἱόν
δεύτερον ὁρμηθείς· ὃ μὲν εὐξέστῳ ἐνὶ δίφρῳ
ἧστο Ϝαλείς· ἐκ γὰρ πλήγη φρένας, ἐκ δ' ἄρα χειρῶν

376 = Μ 74 et Λ 803 381 = 867 382^{a} = Ο 543 383 = 866 389^{b} = τ 207 397 cf. Φ 540 400 = 312 401^{a} = Π 599. Δ 504.

374 ἀέλλη codd. 375 ὑπαὶ codd. 376 νεῶν ἄπο καὶ κλισιάων: γρ. ἑλιχθέντων ὑπ' Ἀχαιῶν schol. A, ut legitur Μ 74 379 ἀνεκυμβ. CD et γρ. schol. A, ἀνεκυμβαχίαζον Döderlein 381 om. ACDS, habet Eust. 384 κελαινῇ coni. Ed. Göbel Z. f. Gymn. XIV 269 385 fort. χέϜῃ 386 δή ῥ' A: δή CS δή τ' D 391 εἰς S 394 πρώταις ἐνέκυρσε φάλαγξι S 397 eiec. Köchly 399 δουρὶ φαεινῷ: γρ. ποιμένα λαῶν schol. A.

ἡνία ἠίχθησαν· ὃ δ᾽ ἔγχεϊ νύξε παραστάς
γναθμὸν δεξιτερόν, διὰ δ᾽ αὐτοῦ πεῖρεν ὀδόντων,
ἕλκε δὲ δουρὸς ἑλὼν ὑπὲρ ἄντυγος, ὡς ὅτε τις φὼς
πέτρῃ ἔπι προβλῆτι καθήμενος ἱερὸν ἰχθὺν
ἐκ πόντοιο θύραζε λίνῳ καὶ ἤνοπι χαλκῷ.
ὣς ἕλκ᾽ ἐκ δίφροιο κεχηνότα δουρὶ φαεινῷ,
κὰδ δ᾽ ἄρ᾽ ἐπὶ στόμ᾽ ἔωσε· πεσόντα δέ μιν λίπε θυμός.
αὐτὰρ ἔπειτ᾽ Ἐρύλαον ἐπεσσύμενον βάλε πέτρῳ
μέσσην κὰκ κεφαλήν· ἣ δ᾽ ἄνδιχα πᾶσα κεάσθη
ἐν κόρυθι βριαρῇ· ὃ δ᾽ ἄρα πρηνὴς ἐπὶ γαίῃ
κάππεσεν, ἀμφὶ δέ μιν θάνατος χύτο θυμοραϊστής.
αὐτὰρ ἔπειτ᾽ Ἐρύμαντα καὶ Ἀμφοτερὸν καὶ Ἐπάλτην
Τληπόλεμόν τε Δαμαστορίδην Ἐχίον τε Πύριν τε
Ἰφέα τ᾽ Εὔιππόν τε καὶ Ἀργεάδην Πολύμηλον
πάντας ἐπασσυτέρους πέλασε χθονὶ πουλυβοτείρῃ.

ΣΑΡΠΗΔΟΝΟΣ ΑΝΑΙΡΕΣΙΣ.

Σαρπηδὼν δ᾽ ὡς οὖν ϝίδ᾽ ἀμιτροχίτωνας ἑταίρους
χέρσ᾽ ὕπο Πατρόκλοιο Μενοιτιάδαο δαμέντας,
κέκλετ᾽ ἄρ᾽ ἀντιθέοισι καθαπτόμενος Λυκίοισιν·
„αἰδώς, ὦ Λύκιοι, πόσε φεύγετε; νῦν θοοὶ ἔστε·
ἀντήσω γὰρ ἐγὼ τοῦδ᾽ ἀνέρος, ὄφρα δαείω,
ὅς τις ὅδε κρατέει καὶ δὴ κακὰ πολλὰ ϝέϝοργεν
Τρῶας, ἐπεὶ πολλῶν τε καὶ ἐσθλῶν γούνατ᾽ ἔλυσεν.“
ἦ ῥα, καὶ ἐξ ὀχέων σὺν τεύχεσιν ἆλτο χαμᾶζε.
Πάτροκλος δ᾽ ἑτέρωθεν, ἐπεὶ ϝίδεν, ἔκθορε δίφρου.
οἳ δ᾽, ὥς τ᾽ αἰγυπιοὶ γαμψώνυχες ἀγκυλοχεῖλαι

412 = *Υ* 387 414 = *N* 544 418 = *Θ* 277 421 = *M* 408
424—5 = *E* 175—6 426 = *Γ* 29 427ᵃ = *I* 666 428 = *χ* 302.

405 *αὐτοῦ: αὐτῶν* Bekker Hom. Bl. I 273, *αὐτὸν* Düntzer, ipse malo *αἰχμή* 406 *ἕλκε* ACD et Ar., alii *εἷλκε* exhibebant 411 *Ἐρύλαον* D: *Ἐρύαλον* AC — γρ. *ἐπεσσύμενος* A et schol. V — γρ. *πέτρῃ* Eust. 414 *μιν: οἱ N* 544 416 *Πύρον* Lips. 419—697 a prisca Patroclea afuisse docui Sitz. d. b. Acad. 1881. II 169 (item Schömann opusc. III 4), solos versus 432—458, 509—531, 551—562, 666—683 ab interpolatore invectos existimarunt Lachmann Betr. 72 et Hoffmann quaest. hom. II 132 422 *θοοί ἐστε* Buttm Lex. II 54.

πέτρῃ ἐφ᾽ ὑψηλῇ μεγάλα κλάζοντε μάχωνται,
ὣς οἳ κεκλήγοντες ἐπ᾽ ἀλλήλοισιν ὄρουσαν.
τοὺς δὲ ϝιδὼν ἐλέησε Κρόνου πάις ἀγκυλομήτεω,
Ἥρην δὲ προσέϝειπε κασιγνήτην ἄλοχόν τε·
„ὤ μοι ἐγών, ὅτε μοι Σαρπηδόνα φίλτατον ἀνδρῶν
μοῖρ᾽ ὑπὸ Πατρόκλοιο Μενοιτιάδαο δαμῆναι.
διχθὰ δέ μοι κραδίη μέμονε φρεσὶν ὁρμαίνοντι,
ἤ μιν ζωὸν ἐόντα μάχης ἄπο δακρυοέσσης
θείω ἀναρπάξας Λυκίης ἐν πίονι δήμῳ,
ἦ ἤδη ὑπὸ χερσὶ Μενοιτιάδαο δαμάσσω.“
τὸν δ᾽ ἠμείβετ᾽ ἔπειτα βοῶπις πότνια Ἥρη·
„αἰνότατε Κρονίδη, ποῖον τὸν μῦθον ἔϝειπες.
ἄνδρα θνητὸν ἐόντα, πάλαι πεπρωμένον αἴσῃ,
ἂψ ἐθέλεις θανάτοιο δυσηχέος ἐξαναλῦσαι;
ϝέρδ᾽· ἀτὰρ οὔ τοι πάντες ἐπαινέομεν θεοὶ ἄλλοι.
ἄλλο δέ τοι ϝερέω, σὺ δ᾽ ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῇσιν.
αἰ ζωὸν πέμψῃς Σαρπηδόνα ϝόνδε δόμονδε,
φράζεο μή τις ἔπειτα θεῶν ἐθέλῃσι καὶ ἄλλος
πέμπειν ϝὸν φίλον υἱὸν ἀπὸ κρατερῆς ὑσμίνης·
πολλοὶ γὰρ περὶ ϝάστυ μέγα Πριάμοιο μάχονται
υἱέες ἀθανάτων, τοῖσιν κότον αἰνὸν ἐνήσεις.
ἀλλ᾽ εἴ τοι φίλος ἐστί, τεὸν δ᾽ ὀλοφύρεται ἦτορ,
ἤ τοι μέν μιν ἔασον ἐνὶ κρατερῇ ὑσμίνῃ
χέρσ᾽ ὕπο Πατρόκλοιο Μενοιτιάδαο δαμῆναι·
αὐτὰρ ἐπὴν δὴ τόν γε λίπῃ ψυχή τε καὶ αἰών,
πέμπειν μιν Θάνατόν τε φέρειν καὶ ϝήδυμον Ὕπνον,
εἰς ὅ κε δὴ Λυκίης εὐρείης δῆμον ἵκωνται,
ἔνθα ϝε ταρχύσουσι κασίγνητοί τε ϝέται τε
τύμβῳ τε στήλῃ τε· τὸ γὰρ γέρας ἐστὶ θανόντων.“
ὣς ἔφατ᾽, οὐδ᾽ ἀπίθησε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε.

450ᵇ = *X* 169 452 = 420 456 = *H* 85 et Z 239 457ᵇ = *Δ* 323 458 = *Δ* 68.

429 *μάχονται* C 430 *κεκληγῶτες* in altera editione Ar. cf. *M* 125. ξ 30 et μ 256 et Osann an. Rom. p. 286 431 sqq. Ζηνόδοτος *περιγράφει τὴν ὁμιλίαν τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἥρας* 440 γρ. *ἔειπας* Eust. 442 *θανάτου δυσϝηχέος* Bekker 445 *ζωὸν* scripsi: *κε ζῶν* AC, *κε ζωὸν* D et γρ. schol. A 450 *εἴ τοι: ἤτοι* A — *φίλος* C Ar.: *φίλον* AD 453 *ἐπὴν δὴ* D et γρ. schol. A 454 *νήδυμον* codd. 455 γρ. *ἵκοιτο* schol. A.

αἱματοέσσας δὲ ψιάδας κατέχευεν ἔραζε
παῖδα φίλον τιμῶν, τόν Ϝοι Πάτροκλος ἔμελλεν
φθισέμεν ἐν Τροίῃ ἐριβώλακι, τηλόθι πάτρης.
οἳ δ᾽ ὅτε δὴ σχεδὸν ἦσαν ἐπ᾽ ἀλλήλοισιν ἰόντες,
ἔνθ᾽ ἤ τοι Πάτροκλος ἀγακλειτὸν Θρασύδημον,
ὅς ῥ᾽ ἠὺς θεράπων Σαρπηδόνος ἦε Ϝάνακτος,
τὸν βάλε νείαιραν κατὰ γαστέρα, λῦσε δὲ γυῖα·
Σαρπηδὼν δ᾽ αὐτοῦ μὲν ἀπήμβροτε δουρὶ φαεινῷ
δεύτερος ὁρμηθείς, ὃ δὲ Πήδασον οὔτασεν ἵππον
ἔγχεϊ δεξιὸν ὦμον· ὃ δ᾽ ἔβραχε θυμὸν ἀϜίσθων,
κὰδ δ᾽ ἔπεσ᾽ ἐν κονίῃσι μακών, ἀπὸ δ᾽ ἔπτατο θυμός.
τὼ δὲ διαστήτην, κρίκε δὲ ζυγόν, ἡνία δέ σφιν
σύγχυτ᾽, ἐπεὶ δὴ κεῖτο παρήορος ἐν κονίῃσιν.
τοῖο μὲν Αὐτομέδων δουρικλυτὸς εὕρετο τέκμωρ·
σπασσάμενος τανύηκες ἄορ παχέος παρὰ μηροῦ,
ἀΐξας ἀπέκοψε παρήορον, οὐδ᾽ ἐμάτησεν·
τὼ δ᾽ ἰθυνθήτην, ἐν δὲ Ϝρυτῆρσι τάνυσθεν.
τὼ δ᾽ αὖτις συνίτην ἔριδος πέρι θυμοβόροιο.
ἔνθ᾽ αὖ Σαρπηδὼν μὲν ἀπήμβροτε δουρὶ φαεινῷ,
Πατρόκλου δ᾽ ὑπὲρ ὦμον ἀριστερὸν ἤλυθ᾽ ἀκωκή
ἔγχεος, οὐδ᾽ ἔβαλ᾽ αὐτόν· ὃ δ᾽ ὕστερος ὤρνυτο χαλκῷ
Πάτροκλος· τοῦ δ᾽ οὐχ ἅλιον βέλος ἔκφυγε χειρός,
ἀλλ᾽ ἔβαλ᾽ ἔνθ᾽ ἄρα τε φρένες εἴρχαται ἀμφ᾽ ἁδινὸν κῆρ.
ἤριπε δ᾽ ὡς ὅτε τις δρῦς ἤριπεν ἢ ἀχερωίς
ἠὲ πίτυς βλωθρή, τήν τ᾽ οὔρεσι τέκτονες ἄνδρες
ἐξέταμον πελέκεσσι νεήκεσι νήιον εἶναι·

461 = *Ω* 86 462 = *Γ* 15 467^{b} = 402 469 = *κ* 163. *τ* 454 473 = *κ* 439. *λ* 231 476^{b} = *Η* 210 477 = 466 478—480 = *Ε* 16—8 481^{b} = *τ* 516 482—6 cf. *Ν* 389—393.

461 φθίσειν codd. 463 Πάτροκλος μὲν C, unde conicias ἔνθ᾽ ἢ Πάτροκλος μὲν — Θράσύδημον D et γρ. schol. A Θρασυμήδην Cant. 464 ἦε Bekker: ἦεν codd. ἔσκε Nauck, formam ἦε tuetur pars codicum Herodoti I 196 467 δεύτερον CD et γρ. A — οὔτασεν: ἤλασεν edit. Philemonis — ὁ δὲ Πήδασον ἀγλαὸν ἵππον, τόν ῥά ποτ᾽ Ἠετίωνος ἑλὼν πόλιν ἤγαγ᾽ Ἀχιλλεύς, ὃς καὶ θνητὸς ἐὼν ἕπεθ᾽ ἵπποις ἀθανάτοισιν (= *Π* 153—4), τὸν βάλε δεξιὸν ὦμον Aristarchum scripsisse falso (cf. C. Kayser in Phil. XVII 713) refert schol. V 470 κρίκε: γρ. τρίγε schol. B 472 εὕρατο C 475 γρ. ῥυτῆρι schol. V 481 ἔρχαται codd., cf. prol. p. 114 — ἀδινόν Herodianus: ἁδινόν alii, cf. *Β* 87.

ὣς ὁ πρόσθ᾽ ἵππων καὶ δίφρου κεῖτο τανυσθείς,
βεβρυχώς, κόνιος δεδραγμένος αἱματοέσσης.
ἠύτε ταῦρον ἔπεφνε λέων ἀγέληφι μετελθών,
αἴθωνα μεγάθυμον, ἐν εἰλιπόδεσσι βόεσσιν,
ὤλετό τε στενάχων ὑπὸ γαμφηλῇσι λέοντος,
ὣς ὑπὸ Πατρόκλῳ Λυκίων ἀγὸς ἀσπιστάων
κτεινόμενος μενέαινε, φίλον δ᾽ ὀνόμηνεν ἑταῖρον·
„Γλαῦκε πέπον, πολεμιστὰ μετ᾽ ἀνδράσι, νῦν σε μάλα χρή
αἰχμητήν τ᾽ ἔμεναι καὶ θαρσαλέον πολεμιστήν·
νῦν τοι ἐϜελδέσθω πόλεμος κακός, εἰ θοός ἐσσι.
πρῶτα μὲν ὄτρυνον Λυκίων ἡγήτορας ἄνδρας,
πάντῃ ἐποιχόμενος, Σαρπηδόνος ἀμφιμάχεσθαι·
αὐτὰρ ἔπειτα καὶ αὐτὸς ἐμεῦ περιμάρναο χαλκῷ.
σοὶ γὰρ ἐγὼ καὶ ἔπειτα κατηφείη καὶ ὄνειδος
ἔσσομαι ἤματα πάντα διαμπερές, εἴ κέ μ᾽ Ἀχαιοί
τεύχεα συλήσωσι νεῶν ἐν ἀγῶνι πεσόντα.
ἀλλ᾽ ἔχεο κρατερῶς, ὄτρυνε δὲ λαὸν ἅπαντα.“
ὣς ἄρα μιν Ϝειπόντα τέλος θανάτοιο κάλυψεν
ὀφθαλμοὺς ῥῖνάς θ᾽. ὃ δὲ λὰξ ἐν στήθεσι βαίνων
ἐκ χροὸς ἕλκε δόρυ, προτὶ δὲ φρένες αὐτῷ ἕποντο·
τοῖο δ᾽ ἅμα ψυχήν τε καὶ ἔγχεος ἐκϜέρυσ᾽ αἰχμήν.
Μυρμιδόνες δ᾽ αὐτοῦ σχέθον ἵππους φυσιόωντας,
Ϝιεμένους φοβέεσθαι, ἐπεὶ λίπον ἅρμα Ϝάνακτες.
Γλαύκῳ δ᾽ αἰνὸν ἄχος γένετο φθογγῆς ἀίοντι·
ὠρίνθη δέ Ϝοι ἦτορ, ὅτ᾽ οὐ δύνατο προσαμῦναι.
χειρὶ δ᾽ ἑλὼν ἐπίεζε βραχίονα· τεῖρε γὰρ αὐτόν
ἕλκος, ὃ δή μιν Τεῦκρος ἐπεσσύμενον βάλεν ἰῷ
τείχεος ὑψηλοῖο, ἀρὴν ἑτάροισιν ἀμύνων.

490^{b} = 541. 593 491^{b} = *Κ* 522 492 = *Χ* 268 493 = *Ε* 602 496^{a} = *Κ* 167 498^{b} = *Ρ* 556 500 = *Ο* 428 501 = *Ρ* 559 502 = *Π* 855. *Χ* 361 503^{b} = *Ν* 618 507^{b} = 371 511 cf. *Μ* 388 512 = *Μ* 388 et 334.

486 γρ. βεβρυκώς schol. V 488 ἐν: γρ. ἐπ᾽ A et schol. V 492 πέπον: πάρος coni. schol. A 497 om. C m. pr. 499 κέ μ᾽: γρ. κεν schol. A 504 ἕλκε Ar.: εἷλκε ACD — ποτὶ C — ἕποντο codd.: ἔχοντο Ar. 507 λίπον C Zen.: λίπεν AD Ar. — ἅρματα codd. — ἄνακτες Friedländer an. hom. p. 483: ἀνάκτων codd. 509 ὅ τ᾽ La Roche 510 ἐπεσσύμενος C m. pr.

εὐχόμενος δ' ἄρα ϝεῖπε ϝεκηβόλῳ Ἀπόλλωνι· **26**
„κλῦθι, ϝάναξ, ὅς που Λυκίης ἐν πίονι δήμῳ
ἔσσ' ἢ ἐνὶ Τροίῃ· δύνασαι δὲ σὺ πάντοσ' ἀκούειν
ἀνέρι κηδομένῳ, ὡς νῦν ἐμὲ κῆδος ἱκάνει.
ἕλκος μὲν γὰρ ἔχω τόδε καρτερόν, ἀμφὶ δέ μοι χείρ
ὀξείῃς ὀδύνῃσιν ἐλήλαται, οὐδέ μοι αἷμα
τερσῆναι δύναται, βαρύθει δέ μοι ὦμος ὑπ' αὐτοῦ·
ἔγχος δ' οὐ δύναμαι σχεῖν ἔμπεδον, οὐδὲ μάχεσθαι
ἐλθὼν δυσμενέεσσιν. ἀνὴρ δ' ὥριστος ὄλωλεν,
Σαρπηδὼν Διὸς υἱός· ὃ δ' οὐ ϝοῦ παιδὸς ἀμύνει.
ἀλλὰ σύ πέρ με, ϝάναξ, τόδε καρτερὸν ἕλκος ἄκεσσαι,
κοίμησον δ' ὀδύνας, δὸς δὲ κράτος, ὄφρ' ἑτάροισιν
κεκλόμενος Λυκίοισιν ἐποτρύνω πολεμίζειν,
αὐτός τ' ἀμφὶ νέκυι κατατεθνηῶτι μάχωμαι."
ὣς ἔφατ' εὐχόμενος, τοῦ δὲ κλύε Φοῖβος Ἀπόλλων.
αὐτίκα παῦσ' ὀδύνας, ἀπὸ δ' ἕλκεος ἀργαλέοιο
αἷμα μέλαν τέρσηνε, μένος δέ ϝοι ἔμβαλε θυμῷ.
Γλαῦκος δὲ γνῶ ϝῇσιν ἐνὶ φρεσί, γήθησέν τε,
ὅττι ϝευ ὦκ' ἤκουσε μέγας θεὸς εὐξαμένοιο.
πρῶτα μὲν ὤτρυνεν Λυκίων ἡγήτορας ἄνδρας,
πάντῃ ἐποιχόμενος, Σαρπηδόνος ἀμφιμάχεσθαι·
αὐτὰρ ἔπειτα μετὰ Τρῶας κίε μακρὰ βιβάσθων,
Πουλυδάμαντ' ἔπι Πανθοΐδην καὶ Ἀγήνορα δῖον,
βῆ δὲ μετ' Αἰνείαν τε καὶ Ἕκτορα χαλκοκορυστήν.
ἀγχοῦ δ' ἱστάμενος ϝέπεα πτερόεντα προσηύδα·
„Ἕκτορ, νῦν δὴ πάγχυ λελασμένος ἔσσ' ἐπικούρων,
οἳ σέθεν εἵνεκα τῆλε φίλων καὶ πατρίδος αἴης
θυμὸν ἀποφθινύθουσι· σὺ δ' οὐκ ἐθέλεις ἐπαμύνειν.
κεῖται Σαρπηδὼν Λυκίων ἀγὸς ἀσπιστάων,

514 = 437 527 = Α 43 532—3 = 495—6 534^b = Ν 809 537 = Δ 92.

515 εἶς AD εἷς C, ἐσσ' Nauck, cf. prol. p. 115 — πάντοσ': γρ. πάντοθι schol. V, πάντ' ἐσακούειν Zen. 516 damnat Sittl 522 οὐ Heyne: οὐδ' codd. — οὗ παιδὸς Ar.: ᾧ παιδὶ ACD 523 με Bentley: μοι codd. — ἕλκος: ἄλγος C 524 κοίμισον C 527 δ' ἔκλυε codd. 530 δ' ἔγνω codd., cf. prol. § 66 531 εὗ Ellendt: οἱ codd, quod simili loco Ξ 25 non satis defenditur 538 εἶς codd. 540 ἐπαμῦναι D.

ὃς Λυκίην εἴρυτο δίκῃσί τε καὶ σθένεϊ ϝῷ· **26**
τὸν δ' ὑπὸ Πατρόκλῳ δάμασ' ἔγχεϊ χάλκεος Ἄρης.
ἀλλὰ φίλοι πάρστητε, νεμεσσήθητε δὲ θυμῷ,
μὴ ἀπὸ τεύχε' ἕλωνται, ἀϝεικίσσωσι δὲ νεκρόν
Μυρμιδόνες, Δαναῶν κεχολωμένοι ὅσσοι ὄλοντο,
τοὺς ἐπὶ νηυσὶ θοῇσιν ἐπέφνομεν ἐγχείῃσιν."
ὣς ἔφατο, Τρῶας δὲ κατ' ἄκρηθεν λάβε πένθος
ἄσχετον, οὐκ ἐπιϝεικτόν, ἐπεί σφισιν ἕρμα πόληος
ἔσκε καὶ ἀλλοδαπός περ ἐών· πολέες γὰρ ἅμ' αὐτῷ
λαοὶ ἕποντ', ἐν δ' αὐτὸς ἀριστεύεσκε μάχεσθαι.
βὰν δ' ἰθὺς Δαναῶν λελιημένοι· ἦρχε δ' ἄρα σφιν
Ἕκτωρ χωόμενος Σαρπηδόνος. αὐτὰρ Ἀχαιούς
ὦρσε Μενοιτιάδεω Πατροκλεϝέος λάσιον κῆρ.
Αἴαντε πρώτω προσέφη, μεμαῶτε καὶ αὐτώ·
„Αἴαντε, νῦν σφῶιν ἀμύνεσθαι φίλον ἔστω,
οἷοί περ πάρος ἦτε μετ' ἀνδράσιν, ἢ καὶ ἀρείους.
κεῖται ἀνὴρ ὃς πρῶτος ἐσήλατο τεῖχος Ἀχαιῶν,
Σαρπηδών. ἀλλ' εἴ μιν ἀϝεικισσαίμεθ' ἑλόντες,
τεύχεά τ' ὤμοιιν ἀφελοίμεθα, καί τιν' ἑταίρων
αὐτοῦ ἀμυνομένων δαμασαίμεθα νηλέϊ χαλκῷ."
ὣς ἔφαθ', οἳ δὲ καὶ αὐτοὶ ἀλέξασθαι μενέαινον.
οἳ δ' ἐπεὶ ἀμφοτέρωθεν ἐκαρτύναντο φάλαγγας,
Τρῶες καὶ Λύκιοι καὶ Μυρμιδόνες καὶ Ἀχαιοί,
σύμβαλον ἀμφὶ νέκυι κατατεθνηῶτι μάχεσθαι
δϝεινὸν ἀΰσαντες· μέγα δ' ἔβραχε τεύχεα φωτῶν.
Ζεὺς δ' ἐπὶ νύκτ' ὀλοὴν τάνυσε κρατερῇ ὑσμίνῃ,
ὄφρα φίλῳ περὶ παιδὶ μάχης ὀλοὸς πόνος εἴη.
ὦσαν δὲ πρότεροι Τρῶες ϝελίκωπας Ἀχαιούς·
βλῆτο γὰρ οὔ τι κάκιστος ἀνὴρ μετὰ Μυρμιδόνεσσιν,

544^b = Β 223 545^b = Τ 26 549^a = Ε 892 551 = Β 578 et Π 292 552^a = Μ 106 555 = Ν 46 558 = Ε 467 et Μ 438 562 = Ο 565 563^b = Λ 215 565 = 526 566^a = Ξ 401, cf. Ε 838 569 = Ρ 274.

543 Πατρόκλου Döderlein collatis Γ 436 et Δ 479, dubito an recte 545 μή ϝ' Cobet misc. crit. 265 548 κατ' ἄκρηθεν C: κατὰ κρῆθεν AD Ar. et sic iam legit auctor Hesiodei scuti v. 7 549 σφιν C 554 Πατροκλῆος codd. 555—562 eiecit Köchly 556 φίλον: γρ. μένος schol. A 557 ἦστε L. Meyer Gr. Aor. p. 101 559 εἴ: εὖ Rhianus 562 ἀλεξέμεναι Bekker Hom. Bl. I 319.

υἱὸς Ἀγακλεϝέος μεγαθύμου, δῖος Ἐπειγεύς, **26**
ὅς ῥ' ἐν Βουδείῳ εὖ ναιομένῳ ἐϝάνασσεν
τὸ πρίν· ἀτὰρ τότε γ' ἐσθλὸν ἀνεψιὸν ἐξεναρίξας
ἐς Πηλῆ' ἱκέτευσε καὶ ἐς Θέτιν ἀργυρόπεζαν·
οἳ δ' ἅμ' Ἀχιλλῆι ϝρηξήνορι πέμπον ἕπεσθαι
Ἴλιον εἰς ἐύπωλον, ἵνα Τρώεσσι μάχοιτο.
τόν ῥα τόθ' ἁπτόμενον νέκυος βάλε φαίδιμος Ἕκτωρ
χερμαδίῳ κεφαλήν· ἣ δ' ἄνδιχα πᾶσα κεάσθη
ἐν κόρυθι βριαρῇ· ὃ δ' ἄρα πρηνὴς ἐπὶ νεκρῷ
κάππεσεν, ἀμφὶ δέ μιν θάνατος χύτο θυμοραϊστής.
Πατρόκλῳ δ' ἄρ' ἄχος γένετο φθιμένου ἑτάροιο,
ἴθυσεν δὲ διὰ προμάχων ἴρηκι ϝεϝοικώς
ὠκέι, ὅς τ' ἐφόβησε κολοιούς τε ψῆράς τε.
ὣς ἰθὺς Λυκίων, Πατρόκλεϝες ἱπποκέλευθε,
ἔσσυο καὶ Τρώων, κεχόλωσο δὲ κῆρ ἑτάροιο.
καί ῥ' ἔβαλε Σθενέλαον, Ἰθαιμένεος φίλον υἱόν,
αὐχένα χερμαδίῳ, ϝρῆξεν δ' ἀπὸ τοῖο τένοντας.
χώρησαν δ' ὑπό τε πρόμαχοι καὶ φαίδιμος Ἕκτωρ.
ὅσση δ' αἰγανέης ϝριπὴ ταναοῖο τέτυκται,
ἥν ῥά τ' ἀνὴρ ἀφέῃ πειρώμενος ἢ ἐν ἀέθλῳ
ἠὲ καὶ ἐν πολέμῳ, δηΐων ὕπο θυμοραϊστέων,
τόσσον ἐχώρησαν Τρῶες, ὤσαντο δ' Ἀχαιοί.
Γλαῦκος δὲ πρῶτος, Λυκίων ἀγὸς ἀσπιστάων,
ἐτράπετ', ἔκτεινεν δὲ Βαθυκλεϝέα μεγάθυμον,
Χάλκωνος φίλον υἱόν, ὃς Ἑλλάδι ϝοικία ναίων
ὄλβῳ τε πλούτῳ τε μετέπρεπε Μυρμιδόνεσσιν.
τὸν μὲν ἄρα Γλαῦκος στῆθος μέσον οὔτασε δουρί,
στρεφθεὶς ἐξαπίνης, ὅτε μιν κατέμαρπτε διώκων·
δούπησεν δὲ πεσών· πυκινὸν δ' ἄχος ἔλλαβ' Ἀχαιούς,
ὡς ἔπεσ' ἐσθλὸς ἀνήρ. μέγα δὲ Τρῶες κεχάροντο,
στὰν δ' ἀμφ' αὐτὸν ἰόντες ἀολλέες· οὐδ' ἄρ' Ἀχαιοί

573ᵃ = δ 518 576 = λ 169. ξ 71 578—80 = 412·4
581 cf. *M* 392 582 = *P* 281 et *O* 237 588 = *Δ* 505 591ᵇ = *Σ* 220 596ᵃ = *Ω* 536 597ᵇ = *O* 523 598ᵇ = *E* 65.

571 Ἀγακλῆος codd. — Ἐπηγεύς A 572 ἤνασσεν codd. 583 ψῆρας codd. hoc loco, at v. *P* 755 586 ἔβαλες Lips. 587 γρ. τένοντε A 594 Βαθυκλῆα codd.

ἀλκῆς ἐξελάθοντο, μένος δ' ἰθὺς φέρον αὐτῶν. **26**
ἔνθ' αὖ Μηριόνης Τρώων ἕλεν ἄνδρα κορυστήν,
Λαόγονον θρασυν υἱὸν Ὀνήτορος, ὃς Διὸς ἱρεύς
Ἰδαίου ἐτέτυκτο, θεὸς δ' ὣς τίετο δήμῳ.
τὸν βάλ' ὑπὸ γναθμοῖο καὶ οὔατος· ὦκα δὲ θυμός
ᾤχετ' ἀπὶ μελέων, στυγερὸς δ' ἄρα μιν σκότος εἷλεν.
Αἰνείας δ' ἐπὶ Μηριόνῃ δόρυ χάλκεον ἧκεν·
ϝέλπετο γὰρ τεύξεσθαι ὑπασπίδια προβιβάντος.
ἀλλ' ὃ μὲν ἄντα ϝιδὼν ἠλεύατο χάλκεον ἔγχος·
πρόσσω γὰρ κατέκυψε, τὶ δ' ἐξόπιθεν δόρυ μακρόν
οὔδει ἐνισκίμφθη, ἐπὶ δ' οὐρίαχος πελεμίχθη
ἔγχεος· ἔνθα δ' ἔπειτ' ἀφίει μένος ὄβριμος Ἄρης.
[αἰχμὴ δ' Αἰνείαο κραδαινομένη κατὰ γαίης
ᾤχετ', ἐπεί ῥ' ἅλιον στιβαρῆς ἀπὸ χειρὸς ὄρουσεν.]
Αἰνείας δ' ἄρα θυμον ἐχώσατο, φώνησέν τε·
„Μηριόνη, τάχα κέν σε καὶ ὀρχηστήν περ ἐόντα
ἔγχος ἐμον κατέπαυσε διαμπερές, εἴ σ' ἔβαλόν περ."
    τὸν δ' αὖ Μηριόνης δουρικλυτὸς ἀντίον ηὔδα·
„Αἰνεία, χαλεπόν σε καὶ ἴφθιμόν περ ἐόντα
πάντων ἀνθρώπων σβέσσαι μένος, ὅς κέ σευ ἄντα
ἔλθῃ ἀμυνόμενος· θνητὸς δέ νυ καὶ σὺ τέτυξαι.
εἰ καὶ ἐγώ σε βάλοιμι τυχὼν μέσον ὀξέι χαλκῷ,
αἶψά κε καὶ κρατερός περ ἐὼν καὶ χερσὶ πεποιθώς
εὖχος ἐμοὶ δοίης, ψυχὴν δ' Ἄιδι κλυτοπώλῳ."
    ὣς φάτο, τὸν δ' ἐνένιπε Μενοιτίου ἄλκιμος υἱός·
„Μηριόνη, τί σὶ ταῦτα καὶ ἐσθλὸς ἐὼν ἀγορεύεις;
ὦ πέπον, οὔ τοι Τρῶες ὀνειδείοισι ϝέπεσσιν
νεκροῦ χωρήσουσι· πάρος τινὰ γαῖα καθέξει.

602ᵇ = *E* 506 603ᵇ = *Δ* 457 605ᵇ = *E* 78 606—7 = *N* 671—2 609ᵇ = *N* 807 610 = *N* 184 610—3 = *P* 526—9 613 = *N* 444 614—5 = *N* 504—5 619 = *N* 254 620ᵇ = *M* 410 625 = *E* 654 627ᵇ = ϱ 381 629ᵇ = ν 427.

607 ἔν τισιν ἐφέρετο· Μηριόνης δ' ἀνέπαλτο φίλον δέ οἱ ἦτορ ἰάνθη schol. V 609 προβιβάντος Bekker collato *N* 158: προβιβῶντος codd. 613 damnasse Aristarchum refert schol. V, quod scholium ad vv. 614—5 trahendum esse docuit Friedländer 614—5 om. AC, habet in marg. D 619 δουρὶ κλυτὸς A 625 γρ. δωιης A 628 ὀνειδείοις ἐπέεσσιν codd., cf. prol. § 85.

ἐν γὰρ χερσὶ τέλος πολέμου, Ϝεπέων δ' ἐνὶ βουλῇ· **26**
τῷ οὔ τι χρὴ μῦθον ὀφέλλειν, ἀλλὰ μάχεσθαι.“
ὣς Ϝειπὼν ὃ μὲν ἦρχ', ὃ δ' ἅμ' ἕσπετο Ϝισόθεος φώς.
τῶν δ', ὥς τε δρυτίμων ἀνδρῶν ὀρυμαγδὸς ὀρώρῃ
οὔρεος ἐν βήσσῃσι, Ϝεκὰς δέ τε γίνετ' ἀκουή·
ὣς τῶν ὤρνυτο δοῦπος ἀπὸ χθονὸς εὐρυοδείης
χαλκοῦ τε Ϝρινοῦ τε βοῶν ἐυποιητάων,
νυσσομένων ξίφεσίν τε καὶ ἔγχεσιν ἀμφιγύοισιν.
οὐδ' ἂν ἔτι φράδμων περ ἀνηρ Σαρπηδόνα δῖον
ἔγνω, ἐπεὶ βελέεσσι καὶ αἵματι καὶ κονίῃσιν
ἐκ κεφαλῆς εἴλυτο διαμπερὲς ἐς πόδας ἄκρους.
οἳ δ' αἰεὶ περὶ νεκρὸν ὁμίλεον, ὡς ὅτε μυῖαι
σταθμῷ ἔνι βρομέωσι περιγλαγέας κατα πέλλας
ὥρῃ Ϝειαρινῇ, ὅτε τε γλάγος ἄγγεα δεύει·
ὣς ἄρα τοὶ περὶ νεκρὸν ὁμίλεον. οὐδέ ποτε Ζεύς
τρέψεν ἀπὸ κρατερῆς ὑσμίνης ὄσσε φαεινώ,
ἀλλὰ κατ' αὐτοὺς αἰὲν ὅρα, καὶ φράζετο θυμῷ
πολλὰ μάλ' ἀμφὶ φόνῳ Πατρόκλου μερμηρίζων,
ἢ ἤδη καὶ κεῖνον ἐνὶ κρατερῇ ὑσμίνῃ
αὐτοῦ ἐπ' ἀντιθέῳ Σαρπηδόνι φαίδιμος Ἕκτωρ
χαλκῷ δῃώσει', ἀπό τ' ὤμων τεύχε' ἕλοιτο,
ἢ ἔτι καὶ πλεόνεσσιν ὀφέλλειεν πόνον αἰπύν.
ὧδε δέ Ϝοι φρονέοντι δοάσσατο κέρδιον εἶναι,
ὄφρ' ἠὺς θεράπων Πηληιάδεω Ἀχιλῆος
ἐξαῦτις Τρῶάς τε καὶ Ἕκτορα χαλκοκορυστήν
ὤσαιτο προτὶ Ϝάστυ, πολέων δ' ἀπὸ θυμὸν ἕλοιτο.
Ἕκτορι δὲ πρωτίστῳ ἀνάλκιδα θυμὸν ἐνῆκεν·

632 = Λ 472 634^{a} = Γ 34 635^{b} = γ 453 637 = Ν 147
643 = Β 471 645^{b} = Ν 3 651^{b} = β 334 652 = Ν 458.

631 ὀφελλέμεν malo, cf. prol. p. 121 633 ὀρώρῃ Bekker: ὀρώρει AC Ar. ὄρωρεν D et γρ. schol. A 634 βήσσῃσι ϝεκὰς Nauck: βήσσῃς ϝεκάθεν codd. — ἀκουή: ἀυτή Aristoph. 635 ὄρνυτο D 636 ϝρινοῦ: γρ. ϝρινῶν schol. A — βοῶν Ar. de coniectura: βοῶν τ' codd., cf. Μ 263 638 Σαρπηδόνι δίῳ Ar. 642 πολυγλαγέας Apoll. Soph. 55, 1 643 ὥρῃ Ϝειαρινῇ Bentley: ὥρῃ ἐν εἰαρ. codd., cf. Β 471 — δεύῃ coni. Nauck 647 fort. Πατρόκλοο 650 δῃώσει C δῃώσῃ AD — ἕληται codd., optativos restituit Naber quaest. hom. 96 655 πολέων: πολῦς coni. Menrad 656 ἐνῆκεν ACD: γρ. ἐνῶρσεν Eust.

ἐς δίφρον δ' ἀναβὰς φύγαδ' ἔτραπε, κέκλετο δ' ἄλλους **26**
Τρῶας φευγέμεναι· γνῶ γὰρ Διὸς ἱρὰ τάλαντα.
ἔνθ' οὐδ' ἴφθιμοι Λύκιοι μένον, ἀλλὰ φόβηθεν
πάντες, ἐπεὶ βασιλῆα Ϝίδον βεβλαμμένον ἦτορ
κείμενον ἐν νεκύων ἀγύρει· πολέες γὰρ ἐπ' αὐτῷ
κάππεσον, εὖτ' ἔριδα κρατερὴν ἐτάνυσσε Κρονίων.
οἳ δ' ἄρ' ἀπ' ὤμοιιν Σαρπηδόνος ἔντε' ἕλοντο
χάλκεα μαρμαίροντα. τὰ μὲν κοΐλας ἐπὶ νῆας
δῶκε φέρειν ἑτάροισι Μενοιτίου ἄλκιμος υἱός.
καὶ τότ' Ἀπόλλωνα προσέφη νεφεληγερέτα Ζεύς·
„εἰ δ' ἄγε νῦν, φίλε Φοῖβε, κελαινεφὲς αἷμα κάθηρον
ἐλθὼν ἐκ βελέων Σαρπηδόνα, καί μιν ἔπειτα
πολλὸν ἀποπρὸ φέρων λοῦσον ποταμοῖο ῥοῇσιν
χρῖσόν τ' ἀμβροσίῃ, περὶ δ' ἄμβροτα Ϝείματα Ϝέσσον,
πέμπε δέ μιν πομποῖσιν ἅμα κραιπνοῖσι φέρεσθαι,
Ὕπνῳ καὶ Θανάτῳ διδυμάοσιν, οἵ ῥά μιν ὦκα
θήσουσ' ἐν Λυκίης εὐρείης πίονι δήμῳ,
ἔνθα Ϝε ταρχύσουσι κασίγνητοί τε Ϝέται τε
τύμβῳ τε στήλῃ τε· τὸ γὰρ γέρας ἐστὶ θανόντων.“
ὣς ἔφατ', οὐδ' ἄρα πατρὸς ἀνηκούστησεν Ἀπόλλων.
βῆ δὲ κατ' Ἰδαίων ὀρέων ἐς φύλοπιν αἰνήν,
αὐτίκα δ' ἐκ βελέων Σαρπηδόνα δῖον ἀείρας,
πολλὸν ἀποπρὸ φέρων, λοῦσεν ποταμοῖο ῥοῇσιν
χρῖσέν τ' ἀμβροσίῃ, περὶ δ' ἄμβροτα Ϝείματα Ϝέσσεν,
πέμπε δέ μιν πομποῖσιν ἅμα κραιπνοῖσι φέρεσθαι,
Ὕπνῳ καὶ Θανάτῳ διδυμάοσιν, οἵ ῥά μιν ὦκα
κάτθεσαν ἐν Λυκίης εὐρείης πίονι δήμῳ.
Πάτροκλος δ' ἵπποισι καὶ Αὐτομέδοντι κελεύσας

657^{a} = Χ 399 662^{b} = Λ 336 666 = Ο 220 670^{b} = ω 59
674—5 = 456—7 676—7 = Ο 236—7 679—83 = 669—73.

659 ἀλλὰ φόβηθεν D: ἀλλ' ἐφοβ. AC 660 βεβλαμμένον AC: βεβλημμένον D γρ. δεδαϊγμένον A δεδαϊγμένον ἢ βεβλημένον Eust. 666 καὶ τότ' ἄρ' ἐξ Ἴδης προσέφη Ζεὺς ὃν φίλον υἱόν Zen. 667 (an 666—83?) damnavit Zen. 668 Σαρπηδόνι Ar. 669 λοῦσον codd.: neque hic neque v. 679 solutam formam reposui, ne iusto volubiliores numeri fierent. 670 γρ. χρῖσον δ' A 673 θήσουσ' ἐν: γρ. θήσουσιν schol. A 677 damnavit Zen., cf. Schömann op. III 5.

Τρῶας καὶ Λυκίους μετεκίαθε, καὶ μέγ' ἀάσθη, **26**
νήπιος· εἰ δὲ ϝέπος Πηληιάδαο φύλαξεν,
ἦ τ' ἂν ὑπέκφυγε κῆρα κακὴν μέλανος θανάτοιο.
ἀλλ' αἰεί τε Διὸς κρείσσων νόος ἠέ περ ἀνδρῶν·
[ὅς τε καὶ ἄλκιμον ἄνδρα φοβεῖ καὶ ἀφείλετο νίκην
ῥηιδίως, ὁτὲ δ' αὐτὸς ἐποτρύνει μαχέσασθαι·]
ὅς ϝοι καὶ τότε θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ἐνῆκεν.
ἔνθα τίνα πρῶτον, τίνα δ' ὕστατον ἐξενάριξας,
Πατρόκλεϝες, ὅτε δή σε θεοὶ θανατόνδε κάλεσσαν;
Ἄδρηστον μὲν πρῶτα καὶ Αὐτόνοον καὶ Ἔχεκλον
καὶ Πέριμον Μεγάδην καὶ Ἐπίστορα καὶ Μελάνιππον,
αὐτὰρ ἔπειτ' Ἔλασον καὶ Μούλιον ἠδὲ Πυλάρτην.
τοὺς ἕλεν· οἳ δ' ἄλλοι φύγαδε μνώοντο ϝέκαστος.

ἔνθα κεν ὑψίπυλον Τροίην ἕλον υἷεϲ Ἀχαιῶν
Πατρόκλου ὑπὸ χερϲί — περιπρὸ γὰρ ἔγχεϊ θῦεν —
εἰ μὴ Ἀπόλλων Φοῖβοϲ ἐυδμήτου ἐπὶ πύργου
ἔϲτη, τῷ ὀλοὰ φρονέων, Τρώεϲϲι δ' ἀρήγων.
τρὶϲ μὲν ἐπ' ἀγκῶνοϲ βῆ τείχεοϲ ὑψηλοῖο
Πάτροκλοϲ, τρὶϲ δ' αὐτὸν ἀπεϲτυφέλιξεν Ἀπόλλων,
χείρεϲϲ' ἀθανάτῃϲι φαεινὴν ἀϲπίδα νύϲϲων.
ἀλλ' ὅτε δὴ τὸ τέταρτον ἐπέϲϲυτο δαίμονι Fῖϲοϲ,
δFεινὰ δ' ὁμοκλήϲαϲ Fέπεα πτερόεντα προϲηύδα·
„χάζεο, διογενὲϲ ΠατρόκλεFεϲ. οὔ νύ τοι αἶϲα
ϲῷ ὑπὸ δουρὶ πόλιν πέρθαι Τρώων ἀγερώχων,
οὐδ' ὑπ' Ἀχιλλῆοϲ, ὅϲ περ ϲέο πολλὸν ἀμείνων."

685^{b} = *δ* 503 688—90 = *P* 176—8 692 = E 703 693^{b} = *X* 297 694 cf. *Υ* 474 695 cf. *Θ* 276 696 cf. *Λ* 491 698 = Φ 544 699 = *Λ* 180 700 = *Φ* 545 et *M* 154 703—4 cf. E 437 705—6 = E 438—9 708 = Φ 584 709^{b} = *H* 114.

688 *αἰεί γε* S — *γρ. κρείσσω* schol. A — *ἀνδρῶν* CD et *γρ.* A: *ἀνδρός* AS 689—90 om. ADS, habet C 690 *ὅτε* codd., vide *P* 178 — *ἐποτρύνει* C — *μαχέσασθαι* codd. in *P* 178: *μάχεσθαι* codd. hoc loco 691 *ἐνὶ*: *ἐπὶ* C — *ἐνῆκε* DS: *ἀνῆκεν* AC, cf. Naber quaest. hom. 132 694 *Ἄδρηστον*: cf. prol. p. 44 — *Ἀντίνοον καὶ Ὀπίτην* Lips. 697 *ἕλες* Zen. 698—711 damnarunt Lachmann Köchly 702 *ἐπ'*: *γρ. ὑπ'* Eust. 706 *προσέφη ἑκάεργος Ἀπόλλων* DS et *γρ.* schol. A: *ἔπεα πτερόεντα προσηύδα* AC, ut recte legitur *Υ* 448 707 *τοι* codd.: *πω* Ar.

ὣϲ φάτο, Πάτροκλοϲ δ' ἀνεχάζετο πολλὸν ὀπίϲϲω, **26**
μῆνιν ἀλευάμενοϲ Fεκατηβόλου Ἀπόλλωνοϲ.
Ἕκτωρ δ' ἐν Ϲκαιῇϲι πύλῃϲ ἔχε μώνυχαϲ ἵππουϲ·
δίζε γὰρ ἠὲ μάχοιτο κατὰ κλόνον αὖτιϲ ἐλάϲϲαϲ,
ἦ λαοὺϲ ἐϲ τεῖχοϲ ὁμοκλήϲειε Fαλῆναι.
ταῦτ' ἄρα Fοι φρονέοντι παρίϲτατο Φοῖβοϲ Ἀπόλλων,
ἀνέρι Fειϲάμενοϲ αἰζηῷ τε κρατερῷ τε,
Ἀϲίῳ, ὃϲ μήτρωϲ ἔεν Ἕκτοροϲ ἱπποδάμοιο,
αὐτοκαϲίγνητοϲ Ἑκάβηϲ, υἱὸϲ δὲ Δύμαντοϲ,
ὃϲ Φρυγίῃ ναίεϲκε ῥοῇϲ ἔπι Ϲαγγαρίοιο.
τῷ μιν Fειϲάμενοϲ προϲέφη Διὸϲ υἱὸϲ Ἀπόλλων·
„Ἕκτορ, τίπτε μάχηϲ ἀποπαύεαι; οὐδέ τί ϲε χρή.
αἴθ', ὅϲον ἥϲϲων εἰμί, τόϲον ϲέο φέρτεροϲ εἴην·
τῷ κε τάχα ϲτυγερῶϲ πολέμου ἀπερωήϲειαϲ.
ἀλλ' ἄγε Πατρόκλῳ ἔφεπε κρατερώνυχαϲ ἵππουϲ,
αἴ κέν πώϲ μιν ἕλῃϲ, δῴῃ δέ τοι εὖχοϲ Ἀπόλλων."
ὣϲ Fειπὼν ὃ μὲν αὖτιϲ ἔβη θεὸϲ ἂμ πόνον ἀνδρῶν,
Κεβριόνῃ δ' ἐκέλευϲε δαΐφρονι φαίδιμοϲ Ἕκτωρ
ἵππουϲ ἐϲ πόλεμον πεπληγέμεν. αὐτὰρ Ἀπόλλων
δύϲεθ' ὅμιλον ἰών, ἐν δὲ κλόνον Ἀργείοιϲιν
ἧκε κακόν, Τρωϲὶν δὲ καὶ Ἕκτορι κῦδοϲ ὄπαζεν.
Ἕκτωρ δ' ἄλλουϲ μὲν Δαναοὺϲ ἔα οὐδ' ἐνάριζεν,
αὐτὰρ ὃ Πατρόκλῳ ἔφεπε κρατερώνυχαϲ ἵππουϲ.
Πάτροκλοϲ δ' ἑτέρωθεν ἀφ' ἵππων ἆλτο χαμᾶζε,
ϲκαιῇ ἔγχοϲ ἔχων· ἑτέρηφι δὲ λάζετο πέτρον
μάρμαρον ὀκριόενθ', ὅν Fοι περὶ χεὶρ ἐκάλυψεν·
ἧκε δ' ἐρειϲάμενοϲ, οὐδὲ δFὴν ἄζετο φωτόϲ,
οὐδ' ἁλίωϲε βέλοϲ, βάλε δ' Ἕκτοροϲ ἡνιοχῆα

710—1 = *E* 443—4 712^{b} = *X* 360 720 = *P* 326. 585. *Υ* 82 723^{a} = *φ* 374 725 = *H* 81 726 = *N* 239 730 = *O* 327 732 = E 329 735^{a} = *M* 380.

710 *πολλὸν*: *τυτθὸν* Zen., ut legitur *E* 443 711 *γρ. ἀλευόμενος* A 717 *ἦν* codd. 719 *Φρυγίην* S 720 *ἑεισάμενος* codd., cf. prol. p. 165 721 *Ἕκτωρ* S 724 *ἔπεχε* L et Nauck 725 *ἕλοις* C — *δώῃ* A *δῴη* D *δώῃ* C 731 *ἐνάριξε* Lips. 732 *ἔφεπε*: *γρ. ἔπεχε* A 735 *ὀκριόενθ' ὅν* Bentley: *ὀκριόεντα τόν* codd. 736 *ἄζετο* C et schol. AV, *ἄζετο* AD *ἄζετο* et *ἅζετο* Apoll. Soph., *χάζετο* EH, totum versum subditicium esse duco.

Κεβριόνην, νόθον υἱὸν ἀγακλεϝέος Πριάμοιο, 26
ἵππων ἡνί᾽ ἔχοντα, μετώπιον ὀξέι λᾶι.
ἀμφοτέρας δ᾽ ὀφρῦς cύνελεν λίθος, οὐδέ ϝοι ἔcχεν
ὀcτέον, ὀφθαλμοὶ δὲ χαμαὶ πέcον ἐν κονίῃcιν
αὐτοῦ πρόcθε ποδῶν· ὁ δ᾽ ἄρ᾽ ἀρνευτῆρι ϝεϝοικώς
κάππεc᾽ ἀπ᾽ εὐϝεργέος δίφρου, λίπε δ᾽ ὀcτέα θυμόc.
τὸν δ᾽ ἐπικερτομέων προcέφηc, Πατρόκλεϝεc ἱππεῦ·
„ὢ πόποι, ἦ μάλ᾽ ἐλαφρὸc ἀνήρ, ὡc ῥεῖα κυβιcτᾷ.
εἰ δή που καὶ πόντῳ ἐν ἰχθυόεντι γένοιτο,
πολλοὺc ἂν κορέcειεν ἀνὴρ ὅδε τήθεα διφῶν,
νηὸc ἀποθρῴcκων, εἰ καὶ δυcπέμφελοc εἴη,
ὡc νῦν ἐν πεδίῳ ἐξ ἵππων ῥεῖα κυβιcτᾷ.
ἦ ῥα καὶ ἐν Τρώεccι κυβιcτητῆρεc ἔαcιν."
ὣc ϝειπὼν ἐπὶ Κεβριόνῃ ἥρωι βεβήκει
οἶμα λέοντοc ἔχων, ὅc τε cταθμοὺc κεραΐζων
ἔβλητο πρὸc cτῆθοc, ἑή τέ μιν ὤλεcεν ἀλκή·
ὣc ἐπὶ Κεβριόνῃ, Πατρόκλεϝεc, ἆλcο μεμαώc.
Ἕκτωρ δ᾽ αὖθ᾽ ἑτέρωθεν ἀφ᾽ ἵππων ἆλτο χαμᾶζε.
τὼ περὶ Κεβριόναο λέονθ᾽ ὣc δηρινθήτην,
ὥ τ᾽ ὄρεοc κορυφῇcι περὶ κταμένηc ἐλάφοιο,
ἄμφω πεινάοντε, μέγα φρονέοντε μάχεcθον.
ὣc περὶ Κεβριόναο δύω μήcτωρεc ἀυτῆc,
Πάτροκλόc τε Μενοιτιάδηc καὶ φαίδιμοc Ἕκτωρ,
ϝίεντ᾽ ἀλλήλων ταμέειν χρόα νηλέι χαλκῷ.
Ἕκτωρ μὲν κεφαλῆφιν ἐπεὶ λάβεν, οὔ τι μεθίει·
Πάτροκλοc δ᾽ ἑτέρωθεν ἔχεν ποδόc. οἱ δὲ δὴ ἄλλοι
Τρῶεc καὶ Δαναοὶ cύναγον κρατερὴν ὑcμίνην.
ὡc δ᾽ Εὖρόc τε Νότοc τ᾽ ἐριδαίνετον ἀλλήλοιιν
οὔρεοc ἐν βήccηc βαθέην πελεμιζέμεν ὕλην,
φηγόν τε μελίην τε τανύφλοιόν τε κράνειαν,

739 = *Θ* 121 et *Λ* 95 741^{b} = *E* 583 742—3 = *M* 385—6 744^{a} = *Ω* 649 755 = 733 759^{b} = *Δ* 328 761 = *N* 501 762 = *O* 716 764 = *Ξ* 448.

738 *ἀγακλῆος* codd. — *Πριάμοιο: μεγάθυμον* C 743 *ἔκπεσ᾽ ἐυξέστου* coni. Nauck. fort. *εὐϝρεγέος* 748 *δυσπέμφελοι εἶεν* Zen. 754 *μεμαὼς Πατρόκλεες ἆλσο* coni. Ed. Göbel Z. f. Gymn. XIV 271 756 *δῆριν ἐθέσθην* coni. Nauck 762 *οὔ τι* Lips.: *οὐχὶ* ACD, cf. *O* 716 766 *βήσσῃσι βαθὺν* coni. Nauck.

αἵ τε πρὸc ἀλλήλαc ἔβαλον τανυήκεαc ὄζουc 26
ϝηχῇ θεcπεcίῃ, πάταγοc δέ τε ϝαγνυμενάων,
ὣc Τρῶεc καὶ Ἀχαιοὶ ἐπ᾽ ἀλλήλοιcι θορόντεc
δῄουν, οὐδ᾽ ἕτεροι μνώοντ᾽ ὀλοοῖο φόβοιο.
πολλὰ δὲ Κεβριόνην ἀμφ᾽ ὀξέα δοῦρα πεπήγει
ἰοί τε πτερόεντεc ἀπὸ νευρῆφι θορόντεc,
πολλὰ δὲ χερμάδια μεγάλ᾽ ἀcπίδαc ἐcτυφέλιξαν
μαρναμένων ἀμφ᾽ αὐτόν. ὁ δ᾽ ἐν cτροφάλιγγι κονίηc
κεῖτο μέγαc μεγαλωcτί, λελαcμένοc ἱπποcυνάων.
ὄφρα μὲν ἠέλιοc μέcον οὐρανὸν ἀμφιβεβήκει,
τόφρα μάλ᾽ ἀμφοτέρων βέλε᾽ ἥπτετο, πῖπτε δὲ λαόc·
ἦμοc δ᾽ ἠέλιοc μετενίccετο βουλυτόνδε,
καὶ τότε δή ῥ᾽ ὑπὲρ αἶcαν Ἀχαιοὶ φέρτεροι ἦcαν.
ἐκ μὲν Κεβριόνην βελέων ἥρωα ϝέρυccαν
Τρώων ἐξ ἐνοπῆc, καὶ ἀπ᾽ ὤμων τεύχε᾽ ἕλοντο,
Πάτροκλοc δὲ Τρωcὶ κακὰ φρονέων ἐνόρουcεν.
τρὶc μὲν ἔπειτ᾽ ἐπόρουcε θοῷ ἀτάλαντοc Ἄρηι,
cμερδαλέα ϝιάχων, τρὶc δ᾽ ἐννέα φῶτεc ἔπεφνεν.
ἀλλ᾽ ὅτε δὴ τὸ τέταρτον ἐπέccυτο δαίμονι ϝῖcoc,
ἔνθ᾽ ἄρα τοι, Πάτροκλε, φάνη βιότοιο τελευτή·
ἤντετο γάρ τοι Φοῖβοc ἐνὶ κρατερῇ ὑcμίνῃ
δϝεινόc. ὁ μὲν τὸν ἰόντα κατὰ κλόνον οὐκ ἐνόηcεν·
ἠέρι γὰρ πολλῇ κεκαλυμμένοc ἀντεβόληcεν·
cτῆ δ᾽ ὄπιθεν, πλῆξεν δὲ μετάφρενον εὐρέε τ᾽ ὤμω
χειρὶ καταπρηνεῖ, cτρεφεδίνηθεν δέ ϝοι ὄccε.
[τοῦ δ᾽ ἀπὸ μὲν κρατὸc κυνέην βάλε Φοῖβοc Ἀπόλλων·

769^{a} = *M* 252 770—1 = *Λ* 70—1 775—6 = *ω* 39—40 777 = *Θ* 68 778 = *Θ* 67. *Λ* 85 779 = *ι* 58 782 = *P* 714 et *H* 122 783^{b} = *K* 486 784 = *E* 436 et *N* 295 785^{a} = *E* 302 786 = 705 787 = *Λ* 104 791^{a} = *Λ* 197.

768 *ταναήκεας* Ambr. 772 *δοῦρα πεπήγει* AD Ambr.: *δοῦρ᾽ ἐπεπ.* C et *γρ.* A, cf. La Roche Hom. Unt. 74 774 *ἐστυφέλιξαν* AC Ar.: *ἐστυφέλιξε* D 775 *δ᾽ ἐν* Ar.: *δὲ* ACD 777—9 expulit Köchly 778 *μάλ᾽* CD: *μὲν* A 779 *μετενίσετο* C *μετενείσατο* D 784 *ἐπόρουσε* Townl. 787 *θανάτοιο τελευτή* coni. Nauck collato *H* 104 791 *πλῆξέν τε* ex cod. Mosc. Nauck 793—804 et 814—815. 846 Lachmanno duce eiecit Köchly, equidem ut hos versus cum *P* 126 et 205 pugnare novi, ita anceps haereo, utrum eos a recentiore Homerida invectos, an ab Homero ipso ante adiectam recentiorem partem libri *P* factos dicam

ἡ δὲ κυλινδομένη καναχὴν ἔχε ποςςὶν ὑφ' ἵππων 26
αὐλῶπις τρυφάλεια, μιάνθηcαν δὲ Ϝέθειραι
αἵματι καὶ κονίῃςι. πάρος γε μὲν οὐ θέμις ἦεν
ἱππόκομον πήληκα μιαίνεςθαι κονίῃςιν,
ἀλλ' ἀνδρὸς θείοιο κάρη χαρίεν τε μέτωπον
ῥύετ', Ἀχιλλῆος· τότε δὲ Ζεὺς Ἕκτορι δῶκεν
Ϝῇ κεφαλῇ φορέειν, cχεδόθεν δέ Ϝοι ἦεν ὄλεθρος.
πᾶν δέ Ϝοι ἐν χείρεςςι Ϝάγη δολιχόςκιον ἔγχος,
βριθὺ μέγα στιβαρὸν κεκορυθμένον· αὐτὰρ ἀπ' ὤμων
ἀςπὶς cὺν τελαμῶνι χαμαὶ πέςε τερμιόεςςα.
λῦςε δέ Ϝοι θώρηκα Ϝάναξ Διὸς υἱὸς Ἀπόλλων.]
τὸν δ' ἄτη φρένας εἷλε, λύθεν δ' ὑπὸ φαίδιμα γυῖα,
cτῆ δὲ ταφών. ὄπιθεν δὲ μετάφρενον ὀξέϊ δουρὶ
ὤμων μεςςηγὺς cχεδόθεν βάλε Δάρδανος ἀνήρ,
Πανθοΐδης Εὔφορβος, ὃς ἡλικίην ἐκέκαςτο
ἔγχεΐ θ' ἱπποςύνῃ τε πόδεςςί τε καρπαλίμοιςιν·
καὶ γὰρ δὴ τότε φῶτας ἐϜείκοςι βῆςεν ἀφ' ἵππων,
πρῶτ' ἐλθὼν cὺν ὄχεςφι, διδαςκόμενος πολέμοιο·
ὅς τοι πρῶτος ἐφῆκε βέλος, ΠατρόκλεϜες ἱππεῦ,
οὐδὲ δάμαςς'. ὃ μὲν αὖτις ἀνέδραμε, μῖκτο δ' ὁμίλῳ,
ἐκ χροὸς ἁρπάξας δόρυ μείλινον, οὐδ' ὑπέμεινεν.
[Πάτροκλον γυμνόν περ ἐόντ' ἐν δηιοτῆτι·]
Πάτροκλος δὲ θεοῦ πληγῇ καὶ δουρὶ δαμαςθεὶς
ἂψ ἑτάρων ἐς Ϝέθνος ἐχάζετο κῆρ' ἀλεϜείνων.
Ἕκτωρ δ' ὡς ἔϜιδεν ΠατροκλεϜέα μεγάθυμον
ἂψ ἀναχαζόμενον βεβλημένον ὀξέϊ χαλκῷ,
ἀγχίμολόν ῥά Ϝοι ἦλθε κατὰ cτίχας, οὖτα δὲ δουρὶ
νείατον ἐς κενεῶνα, διαπρὸ δὲ χαλκὸν ἔλαςςεν.
δούπηςεν δὲ πεςών, μέγα δ' ἤκαχε λαὸν Ἀχαιῶν.

801 cf. *Γ* 367 806 = *Λ* 545 et *Τ* 488 808ᵇ = *Ν* 431 809 = *Λ* 503 et *Π* 342 813ᵇ = *Λ* 354 817 = *Γ* 32 818ᵃ = *Ο* 484 821 = *Ε* 857 et *Ν* 388.

801 *πᾶν*: *γρ. τῷ* schol. A 805 damnavit Lachmann Betr. 74, equidem *καί ῥ' ἄτη φρένας εἷλε* scriberem, nisi verba *στρεφεδίνηθεν δέ οἱ ὄσσε* (*Π* 792) de Apolline potius quam de Patroclo intellegenda esse putarem 807 *μεσσηγὺ* S — *σχεδὸν οὔτασε* Zen. 810 *τότε* S Ar.: *ποτε* ACD 817 *ἂψ δ'* S 820 *ῥά οἱ*: *δέ οἱ* S.

ὡς δ' ὅτε cῦν ἀκάμαντα λέων ἐβιήςατο χάρμῃ, 26
ὥ τ' ὄρεος κορυφῇςι μέγα φρονέοντε μάχεςθον
πίδακος ἀμφ' ὀλίγης· ἐθέλουςι δὲ πιέμεν ἄμφω·
πολλὰ δέ τ' ἀςθμαίνοντα λέων ἐδάμαςςε βίηφι·
ὣς πολέας πεφνόντα Μενοιτίου ἄλκιμον υἱόν
Ἕκτωρ Πριαμίδης cχεδὸν ἔγχεϊ θυμὸν ἀπεύρα,
καί Ϝοι ἐπευχόμενος Ϝέπεα πτερόεντα προςηύδα·
„Πάτροκλ', ἦ που ἔφηςθα πόλιν κεραϊξέμεν ἄμμην,
Τρωιάδας δὲ γυναῖκας, ἐλεύθερον ἦμαρ ἀπούρας,
ἄξειν ἐν νήεςςι φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν,
νήπιε· τάων δὲ πρόςθ' Ἕκτορος ὠκέες ἵπποι
ποςςὶν ὀρωρέχαται πολεμιζέμεν· ἔγχεϊ δ' αὐτός
Τρωςὶ φιλοπτολέμοιςι μεταπρέπω, ὅ cφιν ἀμύνω
ἦμαρ ἀναγκαῖον· cὲ δέ τ' ἐνθάδε γῦπες ἔδονται.
ἆ δείλ', οὐδέ τοι ἐςθλὸς ἐὼν χραίςμηςεν Ἀχιλλεύς,
ὅς πού τοι μάλα πολλὰ μένων ἐπετέλλετ' ἰόντι·
‚μή μοι πρὶν ἰέναι, ΠατρόκλεϜες ἱπποκέλευθε,
νῆας ἔπι γλαφυράς, πρὶν Ἕκτορος ἀνδροφόνοιο
αἱματόεντα χιτῶνα περὶ cτήθεςςι δαΐξαι.‘
ὥς πού cε προςέφη, cοὶ δὲ φρένας ἄφρονι πεῖθεν.“
τὸν δ' ὀλιγοδρανέων προςέφης, ΠατρόκλεϜες ἱππεῦ·
„ἤδη νῦν, Ἕκτορ, μεγάλ' εὔχεο· cοὶ γὰρ ἔδωκεν
νίκην Ζεὺς Κρονίδης καὶ Ἀπόλλων, οἵ μ' ἐδάμαςςαν
[ῥηιδίως· αὐτοὶ γὰρ ἀπ' ὤμων τεύχε' ἕλοντο.]
τοιοῦτοι δ' εἴ πέρ μοι ἐϜείκοςιν ἀντεβόληςαν,
πάντες κ' αὐτόθ' ὄλοντο ἐμῷ ὑπὸ δουρὶ δαμέντες.
ἀλλά με μοῖρ' ὀλοὴ καὶ Λητοῦς ἔκτανεν υἱός,
ἀνδρῶν δ' Εὔφορβος· cὺ δέ με τρίτος ἐξεναρίζεις.
ἄλλο δέ τοι Ϝερέω, cὺ δ' ἐνὶ φρεςὶ βάλλεο cῇςιν.

828ᵇ = *Τ* 290. *Φ* 179 829 = *Φ* 409 830ᵃ = *Χ* 331 831 = *Τ* 193. Ζ 455 832ᵇ = *Β* 140 841 = *Β* 416 842ᵇ = *Δ* 104 843 = *Ο* 246 848ᵇ = *Λ* 444 851 = *Α* 297.

828 *ἔγχει*: *ἄορι* *Τ* 290. *Φ* 179 — *ἀπηύρα* codd. 830 *κεραϊξέμεν* Bekker: *κεραϊζέμεν* codd. — *ἀμὴν* D m. pr. *ἁμὴν* AC, cf. prol. p. 127 834 *πολεμιζέμεν* S: *πολεμίζειν* ACD 835 *ὅσ σφιν* S 838 *ἐπέτελλεν* codd. dett. 840 *πρὶν* ACD: *πρίν γ'* S — *Ἕκτορος ἱπποδάμοιο* S 842 *σοι προσέφη* SD 844 *Ἕκτωρ* D 850 repudiavit Lachmann.

οὔ θην οὐδ᾽ αὐτὸς δηρὸν βέῃ, ἀλλά τοι ἤδη **26**
ἄγχι παρέστηκεν θάνατος καὶ μοῖρα κραταιή,
χερσὶ δαμέντ᾽ Ἀχιλῆος ἀμύμονος Αἰακίδαο."
ὣς ἄρα μιν Ϝειπόντα τέλος θανάτοιο κάλυψεν·
ψυχὴ δ᾽ ἐκ ῥεθέων πταμένη Ἄιδόσδε βεβήκει,
Ϝὸν πότμον γοόωσα, λιποῦσ᾽ ἀδροτῆται καὶ ἥβην.
τὸν καὶ τεθνηῶτα προσηύδα φαίδιμος Ἕκτωρ·
„ΠατρόκλεϜες, τί νύ μοι μαντεύεαι αἰπὺν ὄλεθρον;
τίς Ϝοῖδ᾽, εἴ κ᾽ Ἀχιλεὺς Θέτιδος παῖς ἠυκόμοιο
φθήῃ ἐμῷ ὑπὸ δουρὶ τυπεὶς ἀπὸ θυμὸν ὀλέσσαι;"
ὣς ἄρα φωνήσας δόρυ χάλκεον ἐξ ὠτειλῆς
εἴρυσε, λὰξ προσβάς, τὸν δ᾽ ὕπτιον ὦσ᾽ ἀπὸ δουρός.
αὐτίκα δὲ ξὺν δουρὶ μετ᾽ Αὐτομέδοντα βεβήκει,
ἀντίθεον θεράποντα ποδώκεος Αἰακίδαο·
Ϝίετο γὰρ βαλέειν. τὸν δ᾽ ἔκφερον ὠκέες ἵπποι
ἄμβροτοι, οὓς Πηλῆι θεοὶ δόσαν ἀγλαὰ δῶρα.

ΜΕΝΕΛΑΟΥ ΑΡΙΣΤΕΙΑ.

P
Οὐδ᾽ ἔλαθ᾽ Ἀτρέος υἱὸν ἀρηίφιλον Μενέλαον
Πάτροκλος Τρώεσσι δαμεὶς ἐν δηιοτῆτι.

852—3 = *Ω* 131—2 855 = 502 865—8 = *X* 361—4 860 = *Λ* 792 et *Δ* 512 861 = *Λ* 433 862^{b} = *κ* 164 865 = *Λ* 322 et *Π* 165 866 = 383 867 = *Π* 381 *Σ* 84. *Ω* 534.
P 1 = *Γ* 432.

852 *βαίῃ* C 857 *ἀδροτῆτα* G: *ἀνδρότητα* ACD *ἀρετῆτα* Bekker hic et *Ω* 6, *λιποῦσα δρότητα* collata glossa Hesychiana *δρώψ· ἄνθρωπος* Clemm Rh. Mus. XXXII 472 860 *τὶς δ᾽ οἶδ᾽* codd. 861 *φθήῃ* ACD *φθήῃ ἤγουν φθαίῃ* Eust. 862 fort. *ὀατειλῆς* 864—7 sollicitavit Jacob, Entsteh. p. 305 864 *μετ᾽*: *γρ. ἐπ᾽* Eust. 867 *τινὲς γράφουσι· ἤματι τῷ ὅτ᾽ ἔγημε Θέτιν λιπαροκρήδεμνον* schol. V.

Librorum *P* et *Σ* magnam partem veteris Iliadis esse facile tibi persuadebis, siquidem qui Patroclum interemtum rettulit, quid Patrocli corpore factum esset non narrare non potuit; sed ita vetus carmen amplificatum et interpolatum est, ut genuinos et adulterinos versus aegre distinguas; attamen Koechlio signifero discriminandi periculum ita fecimus, ut suo loco quibus rationibus commoti simus exposuerimus; duobus prioribus autem generibus litterarum usi sumus, licet interpolatas partes plurimas tertio quam secundo ordini carminum ascribere malim — vv. 1—124 tamquam interpolatos indicavi; neque enim solum illi versus secundi ordinis *Ξ* 516—9 respiciunt, sed etiam fervida illa alacritate

βῆ δὲ διὰ προμάχων κεκορυθμένος αἴθοπι χαλκῷ, **27**
ἀμφὶ δ᾽ ἄρ᾽ αὐτῷ βαῖν᾽ ὥς τις περὶ πόρτακι μήτηρ
πρωτοτόκος, κινυρή, οὐ πρὶν Ϝειδυῖα τόκοιο·
ὣς περὶ Πατρόκλῳ βαῖνε ξανθὸς Μενέλαος.
πρόσθε δέ Ϝοι δόρυ τ᾽ ἔσχε καὶ ἀσπίδα πάντοσ᾽ ἐΪσην,
τὸν κτάμεναι μεμαώς, ὅς τις τοῦ γ᾽ ἀντίος ἔλθοι.
οὐδ᾽ ἄρα Πανθόου υἱὸς ἐυμμελίης ἀμέλησεν
Πατρόκλοιο πεσόντος ἀμύμονος· ἄγχι δ᾽ ἄρ᾽ αὐτοῦ
ἔστη, καὶ προσέϜειπεν ἀρηίφιλον Μενέλαον·
„Ἀτρεΐδη Μενέλαε διοτρεφές, ὄρχαμε λαῶν,
χάζεο, λεῖπε δὲ νεκρόν, ἔα δ᾽ ἔναρα βροτόεντα.
οὐ γάρ τις πρότερος Τρώων κλειτῶν τ᾽ ἐπικούρων
Πάτροκλον βάλε δουρὶ κατὰ κρατερὴν ὑσμίνην·
τῷ μ᾽ εἴα κλέϜος ἐσθλὸν ἐνὶ Τρώεσσιν ἀρέσθαι,
μή σε βάλω, ἀπὸ δὲ μελιϜηδέα θυμὸν ἕλωμαι."
τὸν δὲ μέγ᾽ ὀχθήσας προσέφη ξανθὸς Μενέλαος·
„Ζεῦ πάτερ, οὐ μὲν καλὸν ὑπέρβιον εὐχετάασθαι.
οὔτ᾽ οὖν παρδάλιος τόσσον μένος οὔτε λέοντος
οὔτε συὸς κάπρου ὀλοόφρονος, οὗ τε μέγιστος
θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι περὶ σθένεϊ βλεμεαίνει,
ὅσσον Πανθόου υἷες ἐυμμελίαι φρονέουσιν.
οὐδὲ μὲν οὐδὲ βίη Ὑπερήνορος ἱπποδάμοιο
Ϝῆς ἥβης ἀπόνηθ᾽, ὅτε μ᾽ ὤνατο καί μ᾽ ὑπέμεινεν
καί μ᾽ ἔφατ᾽ ἐν Δαναοῖσιν ἐλέγχιστον πολεμιστὴν
ἔμμεναι· οὐδέ Ϝέ φημι πόδεσσί γε Ϝοῖσι κιόντα
εὐφρῆναι ἄλοχόν τε φίλην κεδνούς τε τοκῆας.
ὣς θην καὶ σὸν ἐγὼ λύσω μένος, εἴ κέ μευ ἄντα
στήῃς. ἀλλά σ᾽ ἔγωγ᾽ ἀναχωρήσαντα κελεύω

3 = *Δ* 495 4^{a} = *E* 299 7—8 = *E* 300—1 13^{b} = *O* 347 14^{b} = *Γ* 451 18^{a} = *Λ* 517 22^{b} = *Θ* 337 24—5 cf. *Ξ* 516 30—2 = *Υ* 196—8.

plane carent, qua veterum carminum auctor semper ad eventum festinat; adiecti autem videntur ab Homerida aliquo, ut ne *Μενελάου ἀριστεία* in Iliade desideraretur 5 fort. *πρόσθε Ϝιδυῖα*, cf. *Ψ* 570 7 *οἱ*: *οὐ* Zen. 9. 23. 59 *Πάνθου* codd., cf. *Γ* 146 et prol. p. 179 16 *με ἔα* codd., cf. *B* 165 20 *παρδάλιος* C Ar.: *πορδάλιος* AD Ambr. 23 *φορέουσιν* Ambr. 25 *ὠνόσατ᾽ ἠδ᾽ ὑπ.* coni. Herwerden quaest. ep. 33 — *ἀπόναθ᾽* C 26—8 exsecari posse monuit Düntzer Hom. Abh. 240 27 *ἕ* AD: *με* C m. pr., *τε* Ar. 28—159 om. D. 30 *στήῃς* C.

ἐς πληθὺν ἰέναι, μηδ᾽ ἀντίος ἵστασ᾽ ἐμεῖο,
πρίν τι κακὸν παθέειν· ῥεχθὲν δέ τε νήπιος ἔγνω."
    ὣς φάτο, τὸν δ᾽ οὐ πεῖθεν· ἀμειβόμενος δὲ προσηύδα·
„νῦν μὲν δή, Μενέλαε διοτρεφές, ἦ μάλα τίσεις
γνωτὸν ἐμόν, τὸν ἔπεφνες, ἐπευχόμενος δ᾽ ἀγορεύεις,
χήρωσας δὲ γυναῖκα μυχῷ θαλάμοιο νέοιο,
ἄϝρητον δὲ τοκεῦσι γόον καὶ πένθος ἔθηκας.
η κέ σφιν δειλοῖσι γόου κατάπαυμα γενοίμην,
εἴ κεν ἐγὼ κεφαλήν τε τεην καὶ τεύχε᾽ ἐνείκας
Πανθόῳ ἐν χείρεσσι βάλω καὶ Φρόντιδι δίῃ.
ἀλλ᾽ οὐ μὰν ἔτι δηρὸν ἀπείρητος πόνος ἔσται
οὐδέ τ᾽ ἀδήριτος, ἤ τ᾽ ἀλκῆς ἤ τε φόβοιο."
    ὣς ϝειπὼν οὔτησε κατ᾽ ἀσπίδα πάντοσ᾽ ἐϝίσην·
οὐδ᾽ ἔϝρηξεν χαλκός, ἀνεγνάμφθη δέ ϝοι αἰχμή
ἀσπίδ᾽ ἐνὶ κρατερῇ. ὃ δὲ δεύτερος ὤρνυτο χαλκῷ
Ἀτρεΐδης Μενέλαος, ἐπευξάμενος Διὶ πατρί,
ἂψ δ᾽ ἀναχαζομένοιο κατὰ στομάχοιο θέμεθλα
νύξ᾽, ἐπὶ δ᾽ αὐτὸς ἔρεισε, βαρείῃ χειρὶ πιθήσας·
ἀντικρὺ δ᾽ ἁπαλοῖο δι᾽ αὐχένος ἤλυθ᾽ ἀκωκή.
δούπησεν δὲ πεσών, ἀράβησε δὲ τεύχε᾽ ἐπ᾽ αὐτῷ.
αἵματί ϝοι δεύοντο κόμαι Χαρίτεσσιν ὁμοῖαι
πλοχμοί θ᾽, οἳ χρυσῷ τε καὶ ἀργύρῳ ἐσφήκωντο.
οἷον δὲ τρέφει ἔρνος ἀνὴρ ἐριθηλὲς ἐλαίης
χώρῳ ἐν οἰοπόλῳ, ὅθ᾽ ἅλις ἀναβέβρυχεν ὕδωρ,
καλὸν τηλεθάον· τὸ δέ τε πνοιαὶ δονέουσιν
παντοίων ἀνέμων, καί τε βρύει ἄνθεϊ λευκῷ·
ἐλθὼν δ᾽ ἐξαπίνης ἄνεμος σὺν λαίλαπι πολλῇ
βόθρου τ᾽ ἐξέστρεψε καὶ ἐξετάνυσσ᾽ ἐπὶ γαίῃ·

33 cf. Ξ 270   37 = Ω 741   41[a] = Ε 895   43 = Λ 434
43—6 = Γ 347—50   48 = Λ 235   49 = Χ 327. χ 16   50 = Δ 504
54[a] = Ν 473   56[a] = Β 397   57[a] = Ε 91.

34 μάλα: γρ. τάχα cod. V   37 ἄρητον A ἄρρητον C   38 ἦ καὶ C   40 Πάνθῳ codd.   41 ἔτι: γρ. ἔπι schol. A   42 ἤτ᾽ . . ἤτ᾽ A: ἠδ᾽ . . ἠδ᾽ C Ar.   44 χαλκὸς A Ar.: χαλκὸν C et γρ. schol. A   45 ἀσπίδι ἐν AC, cf. La Roche Hom. Unt. 127   51 χαρίτεσσι μέλαιναι Zen.   52 ἐσφήκωνται C   54 ὃ ϝάλις Bentley — ἀναβέβρυχεν codd.: ἀναβέβροχεν Zen.   57 γρ. ἐλθών τ᾽ schol. V   58 γρ. γαίης Eust. et sic legit Clemens Alex. protr. II p. 22.

τοῖον Πανθόου υἱὸν ἐυμμελίην Εὔφορβον
Ἀτρεΐδης Μενέλαος ἐπεὶ κτάνε, τεύχε᾽ ἐσύλα.
ὡς δ᾽ ὅτε τίς τε λέων ὀρεσίτροφος, ἀλκὶ πεποιθώς,
βοσκομένης ἀγέλης βοῦν ἁρπάσῃ, ἥ τις ἀρίστη·
τῆς δ᾽ ἐξ αὐχέν᾽ ἔϝαξε λαβὼν κρατεροῖσιν ὀδοῦσιν
πρῶτον, ἔπειτα δέ θ᾽ αἷμα καὶ ἔγκατα πάντα λαφύσσει
δῃῶν· ἀμφὶ δὲ τόν γε κύνες τ᾽ ἄνδρες τε νομῆες
πολλὰ μάλ᾽ ἰύζουσιν ἀπόπροθεν, οὐδ᾽ ἐθέλουσιν
ἀντίον ἐλθέμεναι· μάλα γὰρ χλωρὸν δϝέος αἱρεῖ·
ὣς τῶν οὔ τινι θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν ἐτόλμα
ἀντίον ἐλθέμεναι Μενελάου κυδαλίμοιο.
    ἔνθα κε ῥεῖα φέροι κλυτα τεύχεα Πανθοΐδαο
Ἀτρεΐδης, εἰ μή ϝοι ἀγάσσατο Φοῖβος Ἀπόλλων,
ὅς ῥά ϝοι Ἕκτορ᾽ ἐπῶρσε θοῷ ἀτάλαντον Ἄρηι,
ἀνέρι ϝεισάμενος, Κικόνων ἡγήτορι Μέντῃ·
καί μιν φωνήσας ϝέπεα πτερόεντα προσηύδα·
„Ἕκτορ, νῦν σὺ μὲν ὧδε θέϝεις ἀκίχητα διώκων,
ἵππους Αἰακίδαο δαΐφρονος· οἳ δ᾽ ἀλεγεινοί
ἀνδράσι γε θνητοῖσι δαμήμεναι ἠδ᾽ ὀχέεσθαι,
ἄλλῳ γ᾽ ἢ Ἀχιλῆι, τὸν ἀθανάτη τέκε μήτηρ.
τόφρα δέ τοι Μενέλαος ἀρήιος Ἀτρέος υἱός
Πατρόκλῳ περιβὰς Τρώων τὸν ἄριστον ἔπεφνεν,
Πανθοΐδην Εὔφορβον, ἔπαυσε δὲ θούριδος ἀλκῆς."
    ὣς ϝειπὼν ὃ μὲν αὖτις ἔβη θεὸς ἂμ πόνον ἀνδρῶν,
Ἕκτορα δ᾽ αἰνον ἄχος πύκασε φρένας ἀμφιμελαίνας.
πάπτηνεν δ᾽ ἄρ᾽ ἔπειτα κατὰ στίχας, αὐτίκα δ᾽ ἔγνω
τὸν μὲν ἀπαινύμενον κλυτὰ τεύχεα, τὸν δ᾽ ἐπὶ γαίῃ
κείμενον· ἔρρεϝε δ᾽ αἷμα κατ᾽ οὐταμένην ὠτειλήν.
βῆ δὲ διὰ προμάχων κεκορυθμένος αἴθοπι χαλκῷ,
ὀξέα κεκληγώς, φλογὶ ϝείκελος Ἡφαίστοιο

63—4 = Λ 175—6   68 cf. Κ 232   73 cf. α 105   73[a] = Π 716
74 = Λ 201   76—8 = Κ 402—4   79 = Δ 115   81 = Π 808 et Ο 250   82 = Ν 239   83 = Θ 124   86[b] = Ξ 518   87 = Ρ 3
88[a] = Β 222.

62 ἁρπάσει C   65 τόν γε: τόνδε C — κύνες τ᾽ A: κύνες C
67 χλωρὸν δέος: γρ. δριμὺς χόλος Eust.   70 φέρεν Vrat.   73 Μέντῃ: γρ. Πείρῳ schol. V   83 ἀμφὶ μελαίνας C   86 ἔρρει codd.

ἀσβέστῳ. οὐδ' υἷα λάθ' Ἀτρέος ὀξὺ βοήσας·
ὀχθήσας δ' ἄρα ϝεῖπε πρὸς ὃν μεγαλήτορα θυμόν·
„ὤ μοι ἐγών. εἰ μέν κε λίπω κάτα τεύχεα καλά
Πάτροκλόν θ', ὃς κεῖται ἐμῆς ἕνεκ' ἐνθάδε τιμῆς,
μή τίς μοι Δαναῶν νεμεσήσεται, ὅς κε ϝίδηται.
εἰ δέ κεν Ἕκτορι μοῦνος ἐὼν καὶ Τρωσὶ μάχωμαι
αἰδεσθείς, μή πώς με περιστείωσ' ἕνα πολλοί·
Τρῶας δ' ἐνθάδε πάντας ἄγει κορυθαίολος Ἕκτωρ.
ἀλλὰ τίη μοι ταῦτα φίλος διελέξατο θυμός;
ὁππότ' ἀνὴρ ἐθέλῃ πρὸς δαίμονα φωτὶ μάχεσθαι,
ὅν κε θεὸς τιμᾷ, τάχα ϝοι μέγα πῆμα κυλίσθη.
τῷ μ' οὔ τις Δαναῶν νεμεσήσεται, ὅς κε ϝίδηται
Ἕκτορι χωρήσαντ', ἐπεὶ ἐκ θεόφιν πολεμίζει.
εἰ δέ που Αἴαντός γε βοὴν ἀγαθοῖο πυθοίμην,
ἄμφω κ' αὖτις ἰόντες ἐπιμνησαίμεθα χάρμης
καὶ πρὸς δαίμονά περ, εἴ πως ϝερυσαίμεθα νεκρόν
Πηλεΐδῃ Ἀχιλῆι· κακῶν δέ κε φέρτατον εἴη."
εἷος ὃ ταῦθ' ὥρμαινε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν,
τόφρα δ' ἐπὶ Τρώων στίχες ἤλυθον· ἦρχε δ' ἄρ' Ἕκτωρ.
αὐτὰρ ὅ γ' ἐξοπίσω ἀνεχάζετο, λεῖπε δὲ νεκρόν,
ἐντροπαλιζόμενος ὥς τε λὶς ἠυγένειος,
ὅν ῥα κύνες τε καὶ ἄνδρες ἀπὸ σταθμοῖο δίωνται
ἔγχεσι καὶ φωνῇ· τοῦ δ' ἐν φρεσὶν ἄλκιμον ἦτορ
παχνοῦται, ἀϝέκων δέ τ' ἔβη ἀπὸ μεσσαύλοιο.
ὣς ἀπὸ Πατρόκλοιο κίε ξανθὸς Μενέλαος.
στῆ δὲ μεταστρεφθείς, ἐπεὶ ἵκετο ϝέθνος ἑταίρων,
παπταίνων Αἴαντα, μέγαν Τελαμώνιον υἱόν.
τὸν δὲ μάλ' αἶψ' ἐνόησε μάχης ἐπ' ἀριστερὰ πάσης
θαρσύνονθ' ἑτάρους καὶ ἐποτρύνοντα μάχεσθαι·

90 = Λ 403 90 sqq. cf. Χ 98 sqq. 93^b = Ξ 416 97 = Λ 407 100 = Ρ 93 106 = Λ 411 107 = Λ 412 et Ο 306 108 = Λ 461 et Ρ 13 109 = Λ 547 et Σ 318 114 = Λ 595 115 cf. Δ 200 116—7 = 682—3. Ν 765. 777.

89 υἷα λάθ' Barnes: υἱὸν λάθεν codd. 90 cf. Λ 403 95 περιστείωσ' A Ambr.: περιστήωσ' C Ar., cf. prol. p. 149 98 ἐθέλει C — ἐθέλησεν ἀμείνονι φωτὶ coni. Nauck 99 πῆμα A: κῦμα C 103 ἰόντε Zen., cf. Λ 103 104 εἴ πως: εἴπερ C 105 φέρτερον C 106 ἕως codd. 110 δίενται Herodianus 112 παχνόεται coni. Nauck.

θεσπέσιον γάρ σφιν φόβον ἔμβαλε Φοῖβος Ἀπόλλων.
βῆ δὲ θέϝειν, εἶθαρ δὲ παριστάμενος ϝέπος ηὔδα·
„Αἶαν, δεῦρο, πέπον, περὶ Πατρόκλοιο θανόντος
σπεύσομεν, αἴ κε νέκυν περ Ἀχιλλῆι προφέρωμεν
γυμνόν· ἀτὰρ τά γε τεύχε' ἔχει κορυθαίολος Ἕκτωρ.
ὣς ἔφατ', Αἴαντι δὲ δαΐφρονι θυμὸν ὄρινεν.
βῆ δὲ διὰ προμάχων, ἅμα δὲ ξανθὸς Μενέλαος.
Ἕκτωρ μὲν Πάτροκλον, ἐπεὶ κλυτὰ τεύχε' ἀπεύρα,
ἕλχ', ἵν' ἀπ' ὤμοιιν κεφαλὴν τάμοι ὀξέι χαλκῷ,
τὸν δὲ νέκυν Τρῴῃσι ϝερυσσάμενος κυσὶ δοίη·
Αἴας δ' ἐγγύθεν ἦλθε, φέρων σάκος ἠύτε πύργον.
Ἕκτωρ δ' ἂψ ἐς ὅμιλον ἰὼν ἀνεχάζεθ' ἑταίρων,
ἐς δίφρον δ' ἀνόρουσε· δίδου δ' ὅ γε τεύχεα καλά
Τρωσὶ φέρειν προτὶ ϝάστυ, μέγα κλέϝος ἔμμεναι αὐτῷ.
Αἴας δ' ἀμφὶ Μενοιτιάδῃ σάκος εὐρὺ καλύψας
ἑστήκει ὥς τίς τε λέων περὶ ϝοῖσι τέκεσσιν,
ᾧ ῥά τε νήπι' ἄγοντι συναντήσονται ἐν ὕλῃ
ἄνδρες ἐπακτῆρες· ὃ δέ τε σθένεϊ βλεμεαίνει,
πᾶν δέ τ' ἐπισκύνιον κάτω ἕλκεται ὄσσε καλύπτων·
ὣς Αἴας περὶ Πατρόκλῳ ἥρωι βεβήκει.
Ἀτρεΐδης δ' ἑτέρωθεν ἀρηίφιλος Μενέλαος
ἑστήκει, μέγα πένθος ἐνὶ στήθεσσιν ἀϝέξων.
Γλαῦκος δ' Ἱππολόχοιο πάις, Λυκίων ἀγὸς ἀνδρῶν,
Ἕκτορ' ὑπόδρα ϝιδὼν χαλεπῷ ἠνίπαπε μύθῳ·
„Ἕκτορ, ϝεῖδος ἄριστε, μάχης ἄρα πολλὸν ἐδεύεο.
ἦ σ' αὔτως κλέϝος ἐσθλὸν ἔχει φύξηλιν ἐόντα.
φράζεο νῦν, ὅππως κε πόλιν καὶ ϝάστυ σαώσεις

119^a = Β 183 122 = Ρ 693. Σ 21 123^b = Ν 418 124^a = Ε 495 128 = Η 219 130^a = Λ 273 135^b = Ρ 22 139 cf. λ 195 140 = Η 13 141 = Β 245.

122 damnat Hentze 125—139 dubito an veteris Iliadis sint, qua de re disserui prol. p. 59 125 ἀπηύρα codd. 133 εἱστήκει C ἑστήκειν Bekker 134—6 om. ed. Chia et Zen. 134 συναντήσονται C: συναντήσωνται A, cf. prol. p. 114 136 καλύπτον C 139 εἱστήκει C 140—261 cum circa Glaucum et Sarpedonem Lycios versentur, recentioris sunt Iliadis; quin adeo post librum Ι compositi esse videntur, siquidem versus 147—8 ad exemplar versuum Ι 316—7 dubito an expressi sint. 141 om. A 144—8 del. Köchly 144 σαώσεις A Ar.: σαώσῃς C et γρ. A.

οἷος σὺν λαοῖσι, τοὶ Ἰλίῳ ἐγγεγάασιν· 27
οὐ γάρ τις Λυκίων γε μαχησόμενος Δαναοῖσιν
εἶσι περὶ πτόλιος, ἐπεὶ οὐκ ἄρα τις χάρις ἦεν
μάρνασθαι δεΐοισιν ἐπ᾽ ἀνδράσι νωλεμὲς αἰεί.
πῶς κε σὺ χείρονα φῶτα σαώσειας μεθ᾽ ὅμιλον,
σχέτλι᾽, ἐπεὶ Σαρπηδόν᾽ ἅμα ξεῖνον καὶ ἑταῖρον
κάλλιπες Ἀργείοισιν ἕλωρ καὶ κύρμα γενέσθαι,
ὅς τοι πόλλ᾽ ὄφελος γένετο, πτόλεΐ τε καὶ αὐτῷ,
ζωὸς ἐών· νῦν δ᾽ οὔ ϝοι ἀλαλκέμεναι κύνας ἔτλης.
τῷ νῦν εἴ τις ἐμοὶ Λυκίων ἐπιπείσεται ἀνδρῶν,
ϝοίκαδ᾽ ἴμεν, Τροίῃ δὲ πεφήσεται αἰπὺς ὄλεθρος.
εἰ γὰρ νῦν Τρώεσσι μένος πολυθαρσὲς ἐνείη,
ἄτρομον, οἷόν τ᾽ ἄνδρας ἐσέρχεται, οἳ περὶ πάτρης
ἀνδράσι δυσμενέεσσι πόνον καὶ δῆριν ἔθεντο,
αἶψά κε Πάτροκλον ϝερυσαίμεθα Ἴλιον εἴσω.
εἰ δ᾽ οὗτος προτὶ ϝάστυ μέγα Πριάμοιο ϝάνακτος
ἔλθοι τεθνηὼς καί μιν ϝερυσαίμεθα χάρμης,
αἶψά κεν Ἀργεῖοι Σαρπηδόνος ἔντεα καλά
λύσειαν, καί κ᾽ αὐτὸν ἀγοίμεθα Ἴλιον εἴσω·
τοίου γαρ θεράπων πέφατ᾽ ἀνέρος, ὃς μέγ᾽ ἄριστος
Ἀργείων παρὰ νηυσὶ καὶ ἀγχέμαχοι θεράποντες.
ἀλλὰ σύ γ᾽ Αἴαντος μεγαλήτορος οὐκ ἐτάλασσας
στήμεναι ἄντα, κατ᾽ ὄσσε ϝιδὼν δεΐων ἐν ἀυτῇ,
οὐδ᾽ ἰθὺς μαχέσασθαι, ἐπεὶ σέο φέρτερός ἐστιν."
τὸν δ᾽ ἄρ᾽ ὑπόδρα ϝιδὼν προσέφη κορυθαίολος Ἕκτωρ·
„Γλαῦκε, τίη δὲ σὺ τοῖος ἐὼν ὑπέροπλον ἔϝειπες;
ὢ πόποι, ἦ τ᾽ ἐφάμην σε περὶ φρένας ἔμμεναι ἄλλων
τῶν, ὅσσοι Λυκίην ἐριβώλακα ναιετάουσιν·
νῦν δέ σευ ὠνοσάμην πάγχυ φρένας, οἷον ἔϝειπες,
ὅς τέ με φῂς Αἴαντα πελώριον οὐχ ὑπομεῖναι.

145^b = Z 493 147—8 = *I* 316—7 151 = *γ* 271. *E* 488
160 = *H* 296 164—5 = *Π* 271—2 169 = *M* 230 170^b = *O* 185
172 = *B* 841 173 = *Ξ* 95.

145 λαοῖς οἳ Ϝιλίῳ Hoffmann 148 ἐπ᾽: μετ᾽ codd., vide *I* 317 149 ὁμίλου Zen. 151 Ἀργείοισι: οἰωνοῖσιν Harl., ut legitur *γ* 271 153 κύνας: κύον Zen. 155 ἴμεν: γρ. ἴω schol. V 171 πέπον D Zen.: πόποι AC 172 vexavit Ar. 173 σευ: σε Zen. 174 ὅσ τ᾽ ἐμὲ C.

οὔ τοι ἐγὼν ἔρριγα μάχην οὐδὲ κτύπον ἵππων· 27
ἀλλ᾽ αἰεί τε Διὸς κρείσσων νόος αἰγιόχοιο,
ὅς τε καὶ ἄλκιμον ἄνδρα φοβεῖ καὶ ἀφείλετο νίκην
ῥηιδίως, ὁτὲ δ᾽ αὐτὸς ἐποτρύνει μαχέσασθαι.
ἀλλ᾽ ἄγε δεῦρο, πέπον, παρ᾽ ἔμ᾽ ἵστασο καὶ ϝίδε ϝέργον,
ἠὲ πανημέριος κακὸς ἔσσομαι, ὡς ἀγορεύεις,
ἦ τινὰ καὶ Δαναῶν, ἀλκῆς μάλα περ μεμαῶτα,
σχήσω ἀμυνέμεναι περὶ Πατρόκλοιο θανόντος."
ὣς ϝειπὼν Τρώεσσιν ἐκέκλετο μακρὸν ἀύσας·
„Τρῶες καὶ Λύκιοι καὶ Δάρδανοι ἀγχιμαχηταί,
ἀνέρες ἔστε, φίλοι, μνήσασθε δὲ θούριδος ἀλκῆς,
ὄφρ᾽ ἂν ἐγὼν Ἀχιλῆος ἀμύμονος ἔντεα δύω
καλά, τὰ Πατρόκλοιο βίην ἐνάριξα κατακτάς."
ὣς ἄρα φωνήσας ἀπέβη κορυθαίολος Ἕκτωρ
δηίου ἐκ πολέμοιο· θέϝων δ᾽ ἐκίχανεν ἑταίρους
ὦκα μάλ᾽, οὔ πω τῆλε, ποσὶ κραιπνοῖσι μετασπών,
οἳ προτὶ ϝάστυ φέρον κλυτὰ τεύχεα Πηλεΐδαο.
στὰς δ᾽ ἀπάνευθε μάχης πολυδάκρυος ἔντε᾽ ἄμειβεν·
ἦ τοι ὃ μὲν τὰ ϝὰ δῶκε φέρειν προτὶ Ἴλιον ἱρήν
Τρωσὶ φιλοπτολέμοισιν, ὃ δ᾽ ἄμβροτα τεύχεα δῦνεν
Πηλεΐδεω Ἀχιλῆος, ἅ ϝοι θεοὶ Οὐρανίωνες
πατρὶ φίλῳ ἔπορον· ὃ δ᾽ ἄρα ϝῷ παιδὶ ὄπασσεν
γηράς· ἀλλ᾽ οὐχ υἱὸς ἐν ἔντεσι πατρὸς ἐγήρα.
τὸν δ᾽ ὡς οὖν ἀπάνευθε ϝίδεν νεφεληγερέτα Ζεύς
τεύχεσι Πηλεΐδαο κορυσσόμενον θεΐοιο,
κινήσας ῥα κάρη προτὶ ϝὸν μυθήσατο θυμόν·
„ἆ δείλ᾽, οὐδέ τί τοι θάνατος καταθύμιός ἐστιν,
ὃς δή τοι σχεδὸν εἶσι· σὺ δ᾽ ἄμβροτα τεύχεα δύνεις

176—8 = *Π* 688—90 179 = *Λ* 314. *χ* 233 181^b = *Ξ* 375
183—5 = *Θ* 172—4 187 = *X* 343 188 = Z 116 190 = *τ* 301 et *ξ* 23 200 = *P* 442. *ε* 285 201^b = *K* 383.

176 αἰεὶ δὲ Townl. — αἰγιόχοιο: ἠέ περ ἀνδρός C et γρ. schol. A 178 ὁτὲ A: ὅτε CD ὁτὲ et ὅτε in suis libris invenit Eust., τότε Aristoph. — γρ. ἐποτρύνῃσι μάχεσθαι Eust., vide *Π* 690 184—219 adulterinos esse probavit Naber quaest. hom. p. 188, sequentes quoque versus usque ad *P* 228 damnat Hentze 190 spurium ducit Nauck — ὦκα: ἄγχι malo quod legitur *τ* 301 191 γρ. Πηλείωνος A 192 πολυδάκρυος Bentley: πολυδακρύου AD πολυδακρύτου C 202 εἶσι Ar. et γρ. A: ἐστι ACD.

ἀνδρὸς ἀριστῆος, τόν τε τρομέουσι καὶ ἄλλοι. 27
τοῦ δὴ ἑταῖρον ἔπεφνες ἐνηέα τε κρατερόν τε,
τεύχεα δ' οὐ κατὰ κόσμον ἀπὸ κρατός τε καὶ ὤμων
εἷλευ. ἀτάρ τοι νῦν γε μέγα κράτος ἐγγυαλίξω,
τῶν ποινήν, ὅ τοι οὔ τι μάχης ἐκνοστήσαντι
δέξεται Ἀνδρομάχη κλυτὰ τεύχεα Πηλεΐωνος."
    ἦ, καὶ κυανέῃσιν ἐπ' ὀφρύσι νεῦσε Κρονίων·
Ἕκτορι δ' ἥρμοσε τεύχε' ἐπὶ χροΐ, δῦ δέ μιν Ἄρης
δϜεινὸς Ἐνυάλιος, πλῆσθεν δ' ἄρα Ϝοι μέλε' ἐντός
ἀλκῆς καὶ σθένεος. μετὰ δὲ κλειτοὺς ἐπικούρους
βῆ ῥα μέγα Ϝιάχων· Ϝινδάλλετο δέ σφισι πᾶσιν
τεύχεσι λαμπόμενος μεγαθύμου Πηλεΐωνος.
ὤτρυνεν δὲ Ϝέκαστον ἐποιχόμενος Ϝεπέεσσιν,
Μέσθλην τε Γλαῦκόν τε Μέδοντά τε Θερσίλοχόν τε
Ἀστεροπαῖόν τε ΔϜεισήνορά θ' Ἱππόθοόν τε
Φόρκυν τε Χρομίον τε καὶ Ἔννομον οἰωνιστήν.
τοὺς ὅ γ' ἐποτρύνων Ϝέπεα πτερόεντα προσηύδα·
„κέκλυτε, μυρία φῦλα περικτιόνων ἐπικούρων·
οὐ γὰρ ἐγὼ πληθὺν διζήμενος οὐδὲ χατίζων
ἐνθάδ' ἀφ' ὑμετέρων πολίων ἤγειρα Ϝέκαστον,
ἀλλ' ἵνα μοι Τρώων ἀλόχους καὶ νήπια τέκνα
προφρονέως ῥύοισθε φιλοπτολέμων ὑπ' Ἀχαιῶν.
τὰ φρονέων δώροισι κατατρύχω καὶ ἐδωδῇ
λαούς, ὑμέτερον δὲ Ϝεκάστου θυμὸν ἀϜέξω.
τῷ τις νῦν ἰθὺς τετραμμένος ἢ ἀπολέσθω
ἠὲ σαωθήτω· ἣ γὰρ πολέμου ὀαριστύς.
ὃς δέ κε Πάτροκλον καὶ τεθνηῶτά περ ἔμπης
Τρῶας ἐς ἱπποδάμους Ϝερύσῃ, Ϝείξῃ δέ Ϝοι Αἴας,
ἥμισυ τῷ ἐνάρων ἀποδάσσομαι, ἥμισυ δ' αὐτός
ἕξω ἐγώ· τὸ δέ Ϝοι κλέϜος ἔσσεται ὅσσον ἐμοί περ."

203 = *Ο* 489 et 167   204 = Φ 96 205^{b} = *Ε* 7 206^{b} = *Λ* 753 207^{b} = *Ε* 157   209 = *Α* 528   210 cf. *Τ* 385 214^{a} = *Σ* 510   218 = *Β* 858   219 = *Ν* 94   223 = Ζ 95.

214 *μεγαθύμου Πηλείωνος* CD et γρ. schol. A: *μεγαθύμῳ Πηλείωνι* A Ar., *Πηληιάδεω Ἀχιλῆος* Zen.   215 *ὄτρυνεν* Zen.   216—8 ex catalogo fictos esse statuit Friedländer an. hom. p. 426   216 *Μέδοντα*: aut hic *Μύδωνα* aut Φ 209 *Μέδοντα* scribendum esse censeo — *Ὀρσίλοχον* Cant., cf. Φ 209   217 *Δεισήνορα*: *Βιήνορα* Cant.   231 *τῷ* Ar. et γρ. A: *τῶν* ACD.

    ὣς ἔφαθ', οἳ δ' ἰθὺς Δαναῶν βρίσαντες ἔβησαν, 27
δούρατ' ἀνασχόμενοι· μάλα δέ σφισι Ϝέλπετο θυμός
νεκρὸν ὑπ' Αἴαντος Ϝερύειν Τελαμωνιάδαο·
νήπιοι· ἦ τε πολέσσιν ἐπ' αὐτῷ θυμὸν ἀπεύρα.
καὶ τότ' ἄρ' Αἴας Ϝεῖπε βοὴν ἀγαθὸν Μενέλαον·
„ὦ πέπον, ὦ Μενέλαε διοτρεφές, οὐκέτι νῶι
Ϝέλπομαι αὐτώ περ νοστησέμεν ἐκ πολέμοιο.
οὔ τι τόσον νέκυος περιδείδια Πατρόκλοιο,
ὅς κε τάχα Τρώων κορέει κύνας ἠδ' οἰωνούς,
ὅσσον ἐμῇ κεφαλῇ περιδείδια, μή τι πάθῃσιν,
καὶ σῇ, ἐπεὶ πολέμοιο νέφος περὶ πάντα καλύπτει,
Ἕκτωρ, ἡμῖν δ' αὖτ' ἀναφαίνεται αἰπὺς ὄλεθρος.
ἀλλ' ἄγ' ἀριστῆας Δαναῶν κάλει, ἤν τις ἀκούσῃ."
    ὣς ἔφατ', οὐδ' ἀπίθησε βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος,
ἤυσεν δὲ διαπρύσιον Δαναοῖσι γεγωνώς·
„ὦ φίλοι Ἀργείων ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες,
οἵ τε παρ' Ἀτρεΐδῃς Ἀγαμέμνονι καὶ Μενελάῳ
δήμια πίνουσιν καὶ σημαίνουσι Ϝέκαστος
λαοῖς, ἐκ δὲ Διὸς τιμὴ καὶ κῦδος ὀπηδεῖ.
ἀργαλέον δέ μοί ἐστι διασκοπιᾶσθαι ἕκαστον
ἡγεμόνων· τόσση γὰρ ἔρις πολέμοιο δέδηεν.
ἀλλά τις αὐτὸς ἴτω, νεμεσιζέσθω δ' ἐνὶ θυμῷ
Πάτροκλον Τρῳῇσι κυσὶν μέλπηθρα γενέσθαι."
    ὣς ἔφατ'· ὀξὺ δ' ἄκουσεν Ὀιλῆος ταχὺς Αἴας,
πρῶτος δ' ἀντίος ἦλθε θέϜων ἀνὰ δηιοτῆτα,
τὸν δὲ μετ' Ἰδομενεὺς καὶ ὀπάων Ἰδομενῆος
Μηριόνης, ἀτάλαντος Ἐνυαλίῳ ἀνδρειφόντῃ.
τῶν δ' ἄλλων τίς κεν Ϝῇσι φρεσὶν οὐνόματ' εἴποι,
ὅσσοι δὴ μετόπισθε μάχην ἤγειραν Ἀχαιῶν;

234 = *Λ* 594 et *Ρ* 395 238^{a} = Ζ 55 241^{b} = *Θ* 379 244^{b} = *Λ* 174   246 = *Π* 458 et *Ρ* 237   247 = *Θ* 227   248 = *Β* 79   249 = *Η* 470   252 = *Μ* 410 et *Κ* 388   255 = *Σ* 179. *Ν* 233   257 = *Ο* 584   258—9 = *Η* 165—6 261^{b} = *Ν* 778.

234 *ἔλπετο* AC: *ἤλπετο* D et schol. A, *ἤθελε* schol. V   236 *ἀπηύρα* codd.   237—62 damnat Hoffmann quaest. hom. II 236   238 *νῶιν* C   240 et 242 *περιδείδια* ACD, cf. *Κ* 93   250 γρ. *ἕκαστα* schol. A, quod pertinere videtur ad 252   255 *ἕλκηθρα* coni. Nauck   259 *βροτοφόντῃ* coni. Nauck   260—1 damnat Zen.   260 γρ. *κ' ᾗσιν ἐνὶ* schol. A — *οὔνομα Ϝείποι* Hoffmann collatis *Γ* 235 et ζ 194.

Τρῶες δὲ προέτυψαν ἀολλέες· ἦρχε δ' ἄρ' Ἕκτωρ.
ὡς δ' ὅτ' ἐπὶ προχοῇσι διιπετέος ποταμοῖο
βέβρυχεν μέγα κῦμα ποτὶ ῥόον, ἀμφὶ δέ τ' ἄκραι
ἠιόνες βοόωσιν ἐρευγομένης ἁλὸς ἔξω,
τόσσῃ ἄρα Τρῶες Fιαχῇ ἴσαν. αὐτὰρ Ἀχαιοί
ἔστασαν ἀμφὶ Μενοιτιάδῃ ἕνα θυμὸν ἔχοντες,
φραχθέντες σάκεσιν χαλκήρεσιν. ἀμφὶ δ' ἄρα σφιν
λαμπρῇσιν κορύθεσσι Κρονίων ἠέρα πολλήν
χεῦ', ἐπεὶ οὐδὲ Μενοιτιάδην ἤχθαιρε πάρος γε,
ὄφρα ζωὸς ἐὼν θεράπων ἦν Αἰακίδαο·
μίσησεν δ' ἄρα μιν δηΐων κυσὶ κύρμα γενέσθαι
Τρῳῇσιν· τῷ καί Fοι ἀμυνέμεν ὦρσεν ἑταίρους.
ὦσαν δὲ πρότεροι Τρῶες Fελίκωπας Ἀχαιούς·
νεκρὸν δὲ προλιπόντες ὑπέτρεσαν, οὐδέ τιν' αὐτῶν
Τρῶες ὑπέρθυμοι ἕλον ἔγχεσι Fιέμενοί περ,
ἀλλὰ νέκυν Fερύοντο. μίνυνθα δὲ καὶ τοῦ Ἀχαιοί
μέλλον ἀπέσσεσθαι· μάλα γάρ σφεας ὦκ' ἐλέλιξεν
Αἴας, ὃς περὶ μὲν Fεῖδος, περὶ δ' ἔργα τέτυκτο
τῶν ἄλλων Δαναῶν μετ' ἀμύμονα Πηλεΐωνα.
ἴθυσεν δὲ διὰ προμάχων συῒ Fείκελος ἀλκήν
καπρίῳ, ὅς τ' ἐν ὄρεσσι κύνας θαλερούς τ' αἰζηούς
ῥηιδίως ἐκέδασσε Fελιξάμενος διὰ βήσσας.
ὣς υἱὸς Τελαμῶνος ἀγαυοῦ, φαίδιμος Αἴας,
ῥεῖα μετεισάμενος Τρώων ἐκέδασσε φάλαγγας,
οἳ περὶ Πατρόκλῳ βέβασαν, φρόνεον δὲ μάλιστα
Fάστυ πότι σφέτερον Fερύειν καὶ κῦδος ἀρέσθαι.

262 = *Ν* 136 267^{b} = *Ο* 710 274 = *Π* 569 279—80 = *λ* 550—1 280 = *Β* 674 281 = *Π* 582 et *Δ* 253 285^{a} = *Ν* 90 287 = 419.

262 inde ab hoc versu formam veteris carminis servatam esse ipsa scriptura significavi; qui olim antecedebant et recentiore carmine *Μενελάου ἀριστείας* summoti sunt versus Hectorem arma Patroclo exuisse et ab Aiace repulsum maiores copias Troianorum conglobasse brevi narrabant, confer ad 129—139 262 **προύτυψαν** codd., cf. prol. p. 179 263 **διειπετέος** Zenodorus 264 **βεβρύχῃ** Aristoph. 265 γρ. **ἠιόνος** Eust. 268 **φραχθέντες: ἀρθέντες** Zen. 270 **ἤχθαιρε** AC: **ἔχθαιρε** Ar. **ἤχθηρε** D, cf. *Τ* 306 273 **ἑταίρους**: γρ. **Ἀχαιούς** schol. A 274—287 damnat Hoffmann quaest. hom. II 236 277—577 in A interciderunt 279 **ἔργ' ἐτέτυκτο** D.

ἤ τοι τὸν Λήθοιο Πελασγοῦ φαίδιμος υἱός
Ἱππόθοος ποδὸς ἕλκε κατὰ κρατερὴν ὑσμίνην,
δησάμενος τελαμῶνι παρὰ σφυρὸν ἀμφὶ τένοντας,
Ἕκτορι καὶ Τρώεσσι χαριζόμενος· τάχα δ' αὐτῷ
ἦλθε κακόν, τό Fοι οὔ τις ἐρύκακε Fιεμένων περ.
τὸν δ' υἱὸς Τελαμῶνος, ἐπαΐξας δι' ὁμίλου,
πλῆξ' αὐτοσχεδίην κυνέης διὰ χαλκοπαρῄου·
ἤρικε δ' ἱπποδάσεια κόρυς περὶ δουρὸς ἀκωκῇ,
πληγεῖσ' ἔγχεΐ τε μεγάλῳ καὶ χειρὶ παχείῃ,
ἐγκέφαλος δὲ παρ' αὐλὸν ἀνέδραμεν ἐξ ὠτειλῆς
αἱματόεις. τοῦ δ' αὖθι λύθη μένος, ἐκ δ' ἄρα χειρῶν
Πατρόκλοιο πόδα μεγαλήτορος ἧκε χαμᾶζε
κεῖσθαι· ὁ δ' ἄγχ' αὐτοῖο πέσε πρηνὴς ἐπὶ νεκρῷ,
τῆλ' ἀπὸ Λαρίσης ἐριβώλακος, οὐδὲ τοκεῦσιν
θρέπτρα φίλοις ἀπέδωκε, μινυνθάδιος δέ Fοι αἰών
ἔπλεθ' ὑπ' Αἴαντος μεγαθύμου δουρὶ δαμέντι.
Ἕκτωρ δ' αὖτ' Αἴαντος ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ.
ἀλλ' ὁ μὲν ἄντα Fιδὼν ἠλεύατο χάλκεον ἔγχος
τυτθόν· ὁ δὲ Σχεδίον μεγαθύμου Ἰφίτου υἱόν,
Φωκήων ὄχ' ἄριστον, ὃς ἐν κλειτῷ Πανοπῆι
Fοικία ναιετάασκε πολέσσ' ἄνδρεσσι Fανάσσων,
τὸν βάλ' ὑπὸ κληFῖδα μέσην· διὰ δ' ἀμπερὲς ἄκρη
αἰχμὴ χαλκείη παρὰ νείατον ὦμον ἀνέσχεν.
δούπησεν δὲ πεσών, ἀράβησε δὲ τεύχε' ἐπ' αὐτῷ.
Αἴας δ' αὖ Φόρκυνα δαΐφρονα, Φαίνοπος υἱόν,
Ἱπποθόῳ περιβάντα μέσην κατὰ γαστέρα τύψεν,
Fρῆξε δὲ θώρηκος γύαλον, διὰ δ' ἔντερα χαλκός
ἤφυσ'· ὁ δ' ἐν κονίῃσι πεσὼν ἕλε γαῖαν ἀγοστῷ.
χώρησαν δ' ὑπό τε πρόμαχοι καὶ φαίδιμος Ἕκτωρ·

289 = *Ν* 383 291—2 = *Ο* 449—50 293 = *Ν* 177 et *Μ* 191 294 = *Μ* 192 et 183 300^{b} = *Π* 579 302—3 = *Δ* 478—9 304^{b} = *Δ* 496 305 = *Ν* 184 306 cf. *Ο* 515 311 = *Δ* 504 314—5 = *Ν* 507—8 316—7 = *Δ* 505—6.

289 **ἕλκε** Lips.: **εἷλκε** CD 290 **τένοντας** CD: **τένοντε** A rec. 292 **ἱεμένῳ** D, cf. *Ο* 450 297 fort. **ἐξ ὀατειλῆς** 301 **Λαρίσης** D: **Λαρίσσης** C 304 **δ' αὖτ'** D: **δ' αὖ** C 307 γρ. **Φωκείων** Eust. 308 **πόλεσιν** D.

Ἀργεῖοι δὲ μέγα Fίαχον, Fερύcαντο δὲ νεκρούς,
Φόρκυν θ' Ἱππόθοόν τε, λύοντο δὲ τεύχε' ἀπ' ὤμων.
ἔνθα κεν αὖτε Τρῶες ἀρηιφίλων ὑπ' Ἀχαιῶν
Ἴλιον εἰcανέβηcαν ἀναλκείῃcι δαμέντες,
Ἀργεῖοι δέ κε κῦδος ἕλον καὶ ὑπὲρ Διὸς αἶcαν
κάρτεϊ καὶ cθένεϊ cφετέρῳ· ἀλλ' αὐτὸς Ἀπόλλων
Αἰνείαν ὤτρυνε, δέμας Περίφαντι FεFοικώς,
κήρυκ' Ἠπυτίδῃ, ὅς Fοι παρὰ πατρὶ γέροντι
κηρύccων γήραcκε, φίλα φρεcὶ μήδεα Fειδώς.
τῷ μιν Fειcάμενος προcέφη Διὸς υἱὸς Ἀπόλλων·
„Αἰνεία, πῶς ἂν καὶ ὑπὲρ θεὸν εἰρύccαιcθε
Ἴλιον αἰπεινήν; ὡς δὴ Fίδον ἀνέρας ἄλλους,
κάρτεΐ τε cθένεΐ τε πεποιθότας ἠνορέῃ τε
πλήθεΐ τε cφετέρῳ, καὶ ὑπερδFέα δῆμον ἔχοντας.
ἡμῖν δὲ Ζεὺς μὲν πολὺ βούλεται ἢ Δαναοῖcιν
νίκην· ἀλλ' αὐτοὶ τρέετ' ἄcπετον, οὐδὲ μάχεcθε."
ὣς ἔφατ'· Αἰνείας δὲ FεκηβόλονἈπόλλωνα
ἔγνω ἔcαντα Fιδών, μέγα δ' Ἕκτορα Fεῖπε βοήcας·
„Ἕκτορ τ' ἠδ' ἄλλοι Τρώων ἀγοὶ ἠδ' ἐπικούρων,
αἰδὼς μὲν νῦν ἥδε γ', ἀρηιφίλων ὑπ' Ἀχαιῶν
Ἴλιον εἰcαναβῆναι ἀναλκείῃcι δαμέντας.
ἀλλ' ἔτι γάρ τίς φηcι θεῶν, ἐμοὶ ἄγχι παραcτάς,
Ζῆν', ὕπατον μήcτωρα, μάχης ἐπιτάρροθον εἶναι·
τῷ ῥ' ἰθὺς Δαναῶν ἴομεν, μηδ' οἵ γε Fέκηλοι
Πάτροκλον νηυcὶν πελαcαίατο τεθνηῶτα."
ὣς φάτο, καί ῥα πολὺ προμάχων ἐξάλμενος ἔcτη·
οἳ δ' ἐFελίχθηcαν καὶ ἐναντίοι ἔcταν Ἀχαιῶν.
ἔνθ' αὖτ' Αἰνείας Ληόκριτον οὔτακε δουρί,

319—20 = Ζ 73—4 322^a = Ο 108. Ρ 329 325^b = Η 278 326 = Π 720 335 = Μ 61 336—7 = 319—20 339 = Θ 22 et Μ 180 343 = Ε 497.

317 *μέγ' ἴαχον* codd. 319—383 damnat Naber quaest. hom. p. 189 320 *ἀναλκίῃσι* D, cf. Z 74 324 *κήρυκ'* Barnes: *κήρυκι* codd. et Herodianus 326 *ἐεισάμενος* codd. 330 *πλήθει*: fort. *θάρσει* 332 *τρεῖτ'* codd. 333 *δὲ Ϝεκηβόλον* Bekker: *δ' ἑκατηβόλον* codd. 337 *ἀναλκίῃσι* C 343 *ἐλελίχθησαν* codd., cf. prol. p. 159 344 *Ληόκριτος* Fick in Bezz. Beitr. VII 147: *Λειόκριτον* G *Λειώκριτον* CD.

υἱὸν Ἀρίcβαντος, Λυκομήδεος ἐcθλὸν ἑταῖρον.
τὸν δὲ πεcόντ' ἐλέηcεν ἀρηίφιλος Λυκομήδης,
cτῆ δὲ μάλ' ἐγγὺς ἰών, καὶ ἀκόντιcε δουρὶ φαεινῷ,
καὶ βάλεν Ἱππαcίδην Ἀπιcάονα, ποιμένα λαῶν,
ἧπαρ ὑπὸ πραπίδων, εἶθαρ δ' ὑπὸ γούνατ' ἔλυcεν,
ὅς ῥ' ἐκ Παιονίης ἐριβώλακος εἰληλούθει,
καὶ δὲ μετ' Ἀcτεροπαῖον ἀριcτεύεcκε μάχεcθαι.
τὸν δὲ πεcόντ' ἐλέηcεν ἀρήιος Ἀcτεροπαῖος,
ἴθυcεν δὲ καὶ ὃ πρόφρων Δαναοῖcι μάχεcθαι.
ἀλλ' οὔ πως ἔτι εἶχε· cάκεccι γὰρ εἴρχατο πάντῃ
ἑcταότες περὶ Πατρόκλῳ, πρὸ δὲ δούρατ' ἔχοντο.
Αἴας γὰρ μάλα πάντας ἐπῴχετο πολλὰ κελεύων·
οὔτε τιν' ἐξοπίcω νεκροῦ χάζεcθαι ἀνώγει
οὔτε τινὰ προμάχεcθαι Ἀχαιῶν ἔξοχον ἄλλων,
ἀλλὰ μάλ' ἀμφ' αὐτῷ βεβάμεν, cχεδόθεν δὲ μάχεcθαι.
ὣς Αἴας ἐπέτελλε πελώριος, αἵματι δὲ χθὼν
δεύετο πορφυρέῳ, τοὶ δ' ἀγχιcτῖνοι ἔπιπτον
νεκροὶ ὁμοῦ Τρώων καὶ ὑπερμενέων ἐπικούρων
καὶ Δαναῶν. οὐδ' οἳ γὰρ ἀναιμωτί γ' ἐμάχοντο,
παυρότεροι δὲ πολὺ φθίνυθον· μέμνηντο γὰρ αἰεί
ἀλλήλοις' ἀν' ὅμιλον ἀλεξέμεναι φόνον αἰπύν.
ὣς οἳ μὲν μάρναντο δέμας πυρός, οὐδέ κε φαίης
οὔτέ ποτ' ἠέλιον cόον ἔμμεναι οὔτε cελήνην·
ἠέρι γὰρ κατέχοντο, μάχης ὅccον τ' ἐπ' ἄριcτοι
ἕcταcαν ἀμφὶ Μενοιτιάδῃ κατατεθνηῶτι.
οἳ δ' ἄλλοι Τρῶες καὶ ἐυκνήμιδες Ἀχαιοί

346 = Ε 561 347 = Δ 496 347—9 = Λ 577—9 350 = Φ 154 et Ε 44 352 = 346 354^a = Η 217 356^b = Ε 528 358^b = Ζ 194 361^b = χ 118 366 = Λ 596 370 = Γ 86.

349 om. Vat. 354 *ἔτι*: *ἄρ' ἔτ'* Bentley — *ἔρχατο* codd., cf. Π 481 358 *ἄλλον* C 361 *ἀγχηστῖνοι* C 364—5 damnat Zen. 365 *ἀν'* Lips.: *καθ'* CD — *φόνον* CA: *χόλον* D *πόνον* Eust. 366—423 recens adsutos esse iudicat Lachmann Betr. 75, equidem veteribus versibus alios ita additos duco, ut 377—388 ad posteriorem partem libri Ρ 640 sqq. viam sternere, 400—423 prorsus indignos vetere poeta esse censeam 367 *σῶν* codd. 368 *μάχης ὅσσον τ' ἐπ'* Lachmann Betr. 75: *μάχης ἔπι θ' ὅσσον* (*ἐπὶ τόσσον* Zen.) veterem lectionem fuisse refert schol. A *μάχης ἐπί θ' ὅσσοι* codd. 369 *κατατεθνειῶτι* CD.

εὔκηλοι πολέμιζον ὑπ' αἰθέρι, πέπτατο δ' αὐγή
ἠελίου ὀξεῖα, νέφος δ' οὐ φαίνετο πάσης
γαίης οὐδ' ὀρέων· μεταπαυόμενοι δὲ μάχοντο,
ἀλλήλων ἀλεϝείνοντες βέλεα στονόεντα,
πολλὸν ἀφεσταότες. τοὶ δ' ἐν μέσῳ ἄλγε' ἔπασχον
ἠέρι καὶ πολέμῳ, τείροντο δὲ νηλέι χαλκῷ
ὅσσοι ἄριστοι ἔσαν. δύο δ' οὔ πω φῶτε πεπύσθην,
ἀνέρε κυδαλίμω, Θρασυμήδης Ἀντίλοχός τε,
Πατρόκλοιο πεσόντος ἀμύμονος, ἀλλ' ἔτ' ἔφαντο
ζωὸν ἐνὶ πρώτῳ ὁμάδῳ Τρώεσσι μάχεσθαι.
τὼ δ' ἐπιοσσομένω θάνατον καὶ φύζαν ἑταίρων
νόσφιν ἐμαρνάσθην, ἐπεὶ ὣς ἐπετέλλετο Νέστωρ
ὀτρύνων πόλεμόνδε μελαινάων ἀπὸ νηῶν.
τοῖς δὲ πανημερίοις ἔριδος μέγα νεῖκος ὀρώρει
ἀργαλέης· καμάτῳ δὲ καὶ ἱδρῷ νωλεμὲς αἰεί
γούνατά τε κνῆμαί τε πόδες θ' ὑπένερθε ϝεκάστου
χεῖρές τ' ὀφθαλμοί τε παλάσσετο μαρναμένοιιν
ἀμφ' ἀγαθὸν θεράποντα ποδώκεος Αἰακίδαο.
ὡς δ' ὅτ' ἀνὴρ ταύροιο βοὸς μεγάλοιο βοείην
λαοῖσιν δώῃ τανύειν, μεθύουσαν ἀλοιφῇ·
δεξάμενοι δ' ἄρα τοί γε διαστάντες τανύουσιν
κυκλόσ', ἄφαρ δέ τε ἰκμὰς ἔβη δύνει δέ τ' ἀλοιφή
πολλῶν ἑλκόντων, τάνυται δέ τε πᾶσα διαπρό·
ὣς οἵ γ' ἔνθα καὶ ἔνθα νέκυν ὀλίγῃ ἐνὶ χώρῃ
ἕλκεον ἀμφότεροι· μάλα δέ σφισι ϝέλπετο θυμός,
Τρωσὶν μὲν ϝερύειν προτὶ Ἴλιον, αὐτὰρ Ἀχαιοῖς
νῆας ἔπι γλαφυράς. περὶ δ' αὐτοῦ μῶλος ὀρώρει
ἄγριος· οὐδέ κ' Ἄρης λαοσσόος οὐδέ κ' Ἀθήνη
τόν γε ϝιδοῦσ' ὀνόσαιτ', οὐδ' εἰ μάλα μιν χόλος ἵκοι.

374^{b} = *Ο* 590 383 = *Β* 589 et *Π* 304 384^{a} = *Λ* 472 384^{b} = *Ο* 400 388 = *Π* 165 395^{b} = 234 397^{a} = *Π* 840 399 cf. *Δ* 539 et *Ν* 127—8.

371 *αἰθέρι*: *αἴθρῃ* Naber 373 *δ' ἐμαχ.* ACD 377—88 eiecit Köchly 379 *πεσόντος* CD: *θανόντος* Lips. 381 *θάνατον*: γρ. *πόλεμον* D 385 *καμάτῳ*: *λύθρῳ* coni. Nauck 387 *παλάσσοντο* D — *μαρναμένοιιν* D: *μαρναμένοισι* C 390 *δώῃ* CD 392 *κύκλος* Ar. *κύκλῳ* Zen., cf. *Δ* 212 — *δέ τε*: *δ' ἐξ* Herwerden quaest. ep. 33 395 *ἕλκεον* Ar.: *εἵλκεον* codd. 396 *ῥ' ἐρύειν* C 397 *ἐπὶ*: γρ. *ἀνὰ* Eust. — *μῶλος* . . *ἄγριος* D: *νεῖκος* . . *ἄγριον* C.

τοῖον Ζεὺς ἐπὶ Πατρόκλῳ ἀνδρῶν τε καὶ ἵππων
ἤματι τῷ ἐτάνυσσε κακὸν πόνον. οὐδ' ἄρα πώ τι
ϝείδεε Πάτροκλον τεθνηότα δῖος Ἀχιλλεύς·
πολλὸν γὰρ ἀπάνευθε νεῶν μάρναντο θοάων,
τείχει ὕπο Τρώων. τό μιν οὔ ποτε ϝέλπετο θυμῷ
τεθνάμεν, ἀλλὰ ζωόν, ἐνιχριμφθέντα πύλῃσιν,
ἂψ ἀπονοστήσειν, ἐπεὶ οὐδὲ τὸ ϝέλπετο πάμπαν,
ἐκπέρσειν πτολίεθρον ἄνευ ϝέθεν, οὐδὲ σὺν αὐτῷ·
πολλάκι γὰρ τό γε μητρὸς ἐπεύθετο νόσφιν ἀκούων,
ἥ ϝοι ἀπαγγέλλεσκε Διὸς μεγάλοιο νόημα.
δὴ τότε γ' οὔ ϝοι ἔϝειπε κακὸν τόσον, ὅσσον ἐτύχθη,
μήτηρ, ὅττι ῥά ϝοι πολὺ φίλτατος ὤλεθ' ἑταῖρος.
οἳ δ' αἰεὶ περὶ νεκρὸν ἀκαχμένα δούρατ' ἔχοντες
νωλεμὲς ἐγχρίμπτοντο καὶ ἀλλήλους ἐνάριζον.
ὧδε δέ τις ϝείπεσκεν Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων·
„ὦ φίλοι, οὐ μὰν ἧμιν ἐυκλεϝὲς ἀπονέεσθαι
νῆας ἔπι γλαφυράς, ἀλλ' αὐτοῦ γαῖα μέλαινα
πᾶσι χάνοι. τό κεν ἧμιν ἄφαρ πολὺ κέρδιον εἴη,
εἰ τοῦτον Τρώεσσι μεθήσομεν ἱπποδάμοισιν
ϝάστυ πότι σφέτερον ϝερύσαι καὶ κῦδος ἀρέσθαι."
ὣς δέ τις αὖ Τρώων μεγαθύμων αὐδήσασκεν·
„ὦ φίλοι, εἰ καὶ μοῖρα παρ' ἀνέρι τῷδε δαμῆναι
πάντας ὁμῶς, μή πώ τις ἐρωείτω πολέμοιο."
ὣς ἄρα τις ϝείπεσκε, μένος δ' ὄρσασκε ϝεκάστου.

400 = *Φ* 16 403^{a} = *Ξ* 30 411 = 655 412 = *Π* 641 et *Μ* 444 413^{b} = *Ι* 530 414 = *Β* 271 et *Λ* 371 417^{b} = *Η* 28 419 = 287 423 cf. *Χ* 375.

400—423 a recentiore poeta additi esse videntur, quibus exordium episodio de virtute aurigarum Patrocli praefigeretur; iidem tam ieiuni et illepidi sunt, ut rectius eos infimae quam mediae classi carminum attribuas 400 *ἐπὶ* C: *περὶ* D 403 *γάρ ῥ'* C 404—25 Ζηνόδοτος οὐ γράφει 407 *ἐκπέρσαι* D 413 *ἐγχρίπτοντο* A et γρ. schol. V 415 *οὐ μὲν* D 420 damnat Ar. — fort. *ὧδέ τις αὖ* · 423—592 genuinam veteris Iliadis partem esse negarunt Köchly Naber alii, quorum suffragiis meum calculum adicere re diu in utramque partem examinata dubitavi, quandoquidem ut versus *P* 530 squ. ad exemplar versuum *H* 273 squ. expressi esse videntur, ita versus *P* 551 procul dubio exemplo fuit auctori versuum *Ξ* 161 squ., quo accedit, quod admonitio Minervae (*P* 553—560) facinori Menelai in extremo hoc libro exposito optime praeludit; verum qui hoc episodium respiciunt versus *Π* 864—867 et *P* 70—83 non ab eodem, a quo hoc episodium ipsum, facti, sed ab interpolatore postea invecti esse videntur 423 *ὤρσασκεν* C — *ἑκάστου* D: *ἕκαστος* C *ἑταίρου* ed. Rom.

ΑΥΤΟΜΕΔΟΝΤΟΣ ΑΡΙΣΤΕΙΑ.

ὣς οἳ μὲν μάρναντο, ϲιδήρειος δ' ὀρυμαγδός 28
χάλκεον οὐρανὸν ἷκε δι' αἰθέρος ἀτρυγέτοιο·
ἵπποι δ' Αἰακίδαο μάχης ἀπάνευθεν ἐόντες
κλαῖον, ἐπεὶ δὴ πρῶτα πυθέϲθην ἡνιόχοιο
ἐν κονίῃϲι πεϲόντοϲ ὑφ' Ἕκτοροϲ ἀνδροφόνοιο.
ἦ μὰν Αὐτομέδων Διώρεοϲ ἄλκιμοϲ υἱόϲ
πολλὰ μὲν ἂρ μάϲτιγι θοῇ ἐπεμαίετο θείνων,
πολλὰ δὲ μειλιχίοιϲι προϲηύδα, πολλὰ δ' ἀρειῇ·
τὼ δ' οὔτ' ἂψ ἐπὶ νῆαϲ ἐπὶ πλατὺν Ἑλλήϲποντον
ἠθελέτην ἰέναι οὔτ' ἐϲ πόλεμον μετ' Ἀχαιούϲ,
ἀλλ' ὥϲ τε ϲτήλη μένει ἔμπεδον, ἥ τ' ἐπὶ τύμβῳ
ἀνέροϲ ἑϲτήκῃ τεθνηότοϲ ἠὲ γυναικόϲ,
ὣϲ μένον ἀϲφαλέωϲ περικαλλέα δίφρον ἔχοντεϲ,
οὔδει ἐνιϲκίμψαντε καρήατα. δάκρυα δέ ϲφιν
θερμὰ κατὰ βλεφάρων χαμάδιϲ ῥέϜε μυρομένοιιν
ἡνιόχοιο πόθῳ· θαλερὴ δ' ἐμιαίνετο χαίτη
ζεύγληϲ ἐξεριποῦϲα παρὰ ζυγὸν ἀμφοτέρωθεν.
μυρομένω δ' ἄρα τώ γε Ϝιδὼν ἐλέηϲε Κρονίων,
κινήϲαϲ δὲ κάρη προτὶ Ϝὸν μυθήϲατο θυμόν·
„ἆ δειλώ, τί ϲφῶι δόμεν Πηλῆι Ϝάνακτι
θνητῷ, ὑμεῖϲ δ' ἐϲτὸν ἀγήρω τ' ἀθανάτω τε;
ἦ ἵνα δυϲτήνοιϲι μετ' ἀνδράϲιν ἄλγε' ἔχητον;
οὐ μὲν γάρ τί πού ἐϲτιν ὀιζυρώτερον ἀνδρόϲ
πάντων, ὅϲϲα τε γαῖαν ἔπι πνείει τε καὶ ἕρπει.
ἀλλ' οὐ μὰν ὑμῖν γε καὶ ἅρμαϲι δαιδαλέοιϲιν
Ἕκτωρ Πριαμίδηϲ ἐποχήϲεται· οὐ γὰρ ἐάϲω.
[ἦ οὐ Ϝάλιϲ ὡϲ καὶ τεύχε' ἔχει καὶ ἐπεύχεται αὔτωϲ;
ϲφῶιν δ' ἐν γούνεϲϲι βαλῶ μένοϲ ἠδ' ἐνὶ θυμῷ,

425 cf. *B* 458 428 = Z 453 et *Λ* 242 430 = E 748 432^b = ω 82 440 = *T* 406 441 = *T* 340 442 = 200 447 = σ 131 449^b = *Σ* 296.

429 *Αὐτομέδων γε* Vrat. 432 *ποτὶ νῆας* coni. Nauck 435 *ἑστήκῃ* Hermann opusc. II 43: *εἱστήκει* C *ἑστήκει* D, cf. prol. p. 111 436 *ἔχοντες* D: *ἔχοντε* C, cf. prol. p. 123 437 γρ. *ἐνισκήψαντε* Eust. 438 *μυρομένοιιν* Cant.: *μυρομένοισι* CD, cf. 387 439 *ποθῇ* Cant. 440 *ἀμφοτέρωθεν* A rec.: *ἀμφοτέροισιν ἢ ἀμφοτέρωθεν* Eust., *ἀμφοτέροισι* C *ἀμφοτέροσε* D *ἀμφοτέρωσε* Townl. 449 *οὐ γὰρ ἐάσω*: γρ. *οὐδέ τις ἄλλος* schol. V 450 *οὐχ ἅλις* codd. 451 fort. *γούνασι δ' ἐν σφῶιν βαλέω*, nisi versus 450 – 5 a recentiore diasceuasta additos esse statuere mavis.

ὄφρα καὶ Αὐτομέδοντα ϲαώϲετον ἐκ πολέμοιο 28
νῆαϲ ἔπι γλαφυράϲ· ἔτι γάρ ϲφιϲι κῦδοϲ ὀρέξω,
κτείνειν, εἰϲ ὅ κε νῆαϲ ἐυϲϲέλμουϲ ἀφίκωνται
δύῃ τ' ἠέλιοϲ καὶ ἐπὶ κνέφαϲ ἱερὸν ἔλθῃ.]
ὣϲ Ϝειπὼν ἵπποιϲιν ἐνέπνευϲεν μένοϲ ἠύ.
τὼ δ' ἀπὸ χαιτάων κονίην οὔδαϲδε βαλόντε
ῥίμφ' ἔφερον θοὸν ἅρμα μετὰ Τρῶαϲ καὶ Ἀχαιούϲ.
τοῖϲι δ' ἔπ' Αὐτομέδων μάχετ' ἀχνύμενόϲ περ ἑταίρου,
ἵπποιϲ ἀίϲϲων ὥϲ τ' αἰγυπιὸϲ μετὰ χῆναϲ·
ῥέα μὲν γὰρ φεύγεϲκεν ὑπὲκ Τρώων ὀρυμαγδοῦ,
ῥεῖα δ' ἐπαΐξαϲκε πολὺν καθ' ὅμιλον ὀπάζων.
ἀλλ' οὐχ ᾕρεε φῶταϲ, ὅτε ϲεύαιτο διώκειν·
οὐ γάρ πωϲ ἔεν οἶον ἐόνθ' ἱερῷ ἐνὶ δίφρῳ
ἔγχει ἐφορμᾶϲθαι καὶ ἐπίϲχειν ὠκέαϲ ἵππουϲ.
ὀψὲ δὲ δή μιν ἑταῖροϲ ἀνὴρ Ϝίδεν ὀφθαλμοῖϲιν
Ἀλκιμέδων, υἱὸϲ Λαέρκεοϲ Αἱμονίδαο·
ϲτῆ δ' ὄπιθεν δίφροιο, καὶ Αὐτομέδοντα προϲηύδα·
„Αὐτόμεδον, τίϲ τοί νυ θεῶν νηκερδέα βουλήν
ἐν ϲτήθεϲϲιν ἔθηκε, καὶ ἐξέλετο φρέναϲ ἐϲθλάϲ;
οἷον πρὸϲ Τρῶαϲ μάχεαι πρώτῳ ἐν ὁμίλῳ
μοῦνοϲ· ἀτάρ τοι ἑταῖροϲ ἀπέκτατο, τεύχεα δ' Ἕκτωρ
αὐτὸϲ ἔχων ὤμοιϲιν ἀγάλλεται Αἰακίδαο.“
τὸν δ' αὖτ' Αὐτομέδων προϲέφη, Διώρεοϲ υἱόϲ·
„Ἀλκίμεδον, τίϲ γάρ τοι Ἀχαιῶν ἄλλοϲ ὁμοῖοϲ
ἵππων ἀθανάτων ἐχέμεν δμῆϲίν τε μένοϲ τε,
εἰ μὴ Πάτροκλοϲ, θεόφιν μήϲτωρ ἀτάλαντοϲ,
ζωὸϲ ἐών· νῦν αὖ θάνατοϲ καὶ μοῖρα κιχάνει.
ἀλλὰ ϲὺ μὲν μάϲτιγα καὶ ἡνία ϲιγαλόεντα

453 = *P* 357 et *Λ* 192 454–5 = *Λ* 193–4 456 cf. *O* 262 458 = *Λ* 533 459^b = *Θ* 125. *O* 651 461^b = *I* 248 462^b = *E* 334 470 cf. *Z* 234 et β 117 471^b = *Υ* 173 477^b = *Ξ* 318 478 = *P* 672. *X* 436 479–80 = *E* 226–7.

456 *μένος πολυθαρσὲς ἐνῆκεν, αὐτὸς δ' Οὔλυμπόνδε μετ' ἀθανάτοισι βεβήκει* Zen. 461 *ῥειά τε* Nauck, ipse tentavi *ῥεῖα μὲν ἐκφεύγεσκεν* 462 *ἐπαΐξεσκε* C 463 *ᾕρει* codd. — *ὅτε σεύαιτο* A rec.: *ὅτ' ἐσσεύοντο* C *ὅτ' ἐπεσσεύετο* D, *ὅτε σϜεύαιτο* poetam pronuntiasse docuit Ahrens Phil. IV 602 464 *ἦν* codd., cf. prol. § 66 465 *ἐπισχεὶν* Ptolem. Ascal. 467 *Ἁρμονίδαο* C 470 *στήθεσσι τέθεικε* D 473 *ὤμοιιν* Vrat. 475 *γὰρ: τ' ἄρ* Townl. 478 *δ' αὖ* D — *κιχάνει* A rec.: *κάλυψεν* CD.

δέξαι, ἐγὼ δ' ἵππων ἀποβήσομαι, ὄφρα μάχωμαι."
ὣς ἔφατ', Ἀλκιμέδων δὲ βοηθόον ἅρμ' ἐπορούσας
καρπαλίμως μάστιγα καὶ ἡνία λάζετο χερσίν,
Αὐτομέδων δ' ἀπόρουσε. νόησε δὲ φαίδιμος Ἕκτωρ,
αὐτίκα δ' Αἰνείαν προσεφώνεεν ἐγγὺς ἐόντα·
„Αἰνεία Τρώων βουληφόρε χαλκοχιτώνων,
ἵππω τώδ' ἐνόησα ποδώκεος Αἰακίδαο
ἐς πόλεμον προφανέντε σὺν ἡνιόχοισι κακοῖσιν.
τώ κεν ἐϝελποίμην αἱρησέμεν, εἰ σύ γε θυμῷ
σῷ ἐθέλοις, ἐπεὶ οὐκ ἂν ἐφορμηθέντε γε νῶϊ
τλαῖεν ἐναντίβιον στάντες μαχέσασθαι Ἄρηϊ."
ὣς ἔφατ', οὐδ' ἀπίθησεν ἐὺς πάϊς Ἀγχίσαο.
τὼ δ' ἰθὺς βήτην βοέῃς εἰλυμένω ὤμους
αὔῃσι στερεῇσι· πολὺς δ' ἐπελήλατο χαλκός.
τοῖσι δ' ἅμα Χρομίος τε καὶ Ἄρητος θεοϝειδής
ἤισαν ἀμφότεροι· μάλα δέ σφισι ϝέλπετο θυμός
αὐτώ τε κτενέειν ἐλάαν τ' ἐριαύχενας ἵππους·
νήπιοι, οὐδ' ἄρ' ἔμελλον ἀναιμωτί γε νέεσθαι
αὖτις ἀπ' Αὐτομέδοντος. ὁ δ' εὐξάμενος Διὶ πατρί
ἀλκῆς καὶ σθένεος πλῆτο φρένας ἀμφιμελαίνας.
αὐτίκα δ' Ἀλκιμέδοντα προσηύδα, πιστὸν ἑταῖρον·
„Ἀλκίμεδον, μὴ δή μοι ἀπόπροθεν ἰσχέμεν ἵππω,
ἀλλὰ μάλ' ἐμπνείοντε μεταφρένῳ· οὐ γὰρ ἔγωγε
Ἕκτορα Πριαμίδην μένεος σχήσεσθαι ὀίω,
πρίν γ' ἐπ' Ἀχιλλῆος καλλίτριχε βήμεναι ἵππω
νῶϊ κατακτείναντα, φοβῆσαί τε στίχας ἀνδρῶν.
[Ἀργείων, ἤ κ' αὐτὸς ἐνὶ πρώτοισι ϝαλῴη."
ὣς ϝειπὼν Αἴαντε καλέσσατο καὶ Μενέλαον·
„Αἴαντ' Ἀργείων ἡγήτορε, καὶ Μενέλαε,
ἤ τοι μὲν τὸν νεκρὸν ἐπιτράπεθ' ὅσσοι ἄριστοι

482 = *Ω* 441 et *E* 365 484 = *I* 201 485 = *E* 180 487 cf. *Ω* 332 488—9 cf. *Ψ* 894 491 = *P* 246 et *M* 98 492 = *M* 330 et *E* 186 493^{b} = *N* 804 495 = 395 496 cf. *E* 236 499^{a} = 212 507 = *M* 354 509 cf. 377.

481 *βοηθόον* codd. et Ar.: *γρ. βοῇ θόον* schol. V 488 *τώ* ed. Rom.: *τῷ* CD 489 *ἐθέλοις* C: *ἐθέλεις* D 495 *ἔλπετο* D *ἤλπετο* C 501 *ἵππω* C: *ἵππους* D 502 *γρ. μετάφρενον* Eust. 503 *μένεος: μάχης* C 506 *ἀλώῃ* CD 507—513 damnat M. Schmidt ann. phil. 129, 21 509 *ὅσσοι* C *ὅσοι* D, *οἵ περ* A rec.

ἀμφ' αὐτῷ βεβάμεν καὶ ἀμύνεσθαι στίχας ἀνδρῶν,
νῶϊν δὲ ζωοῖσιν ἀμύνετε νηλεὲς ἦμαρ·
τῇδε γὰρ ἔβρισαν πόλεμον κάτα δακρυόεντα
Ἕκτωρ Αἰνείας θ', οἳ Τρώων εἰσὶν ἄριστοι.]
ἀλλ' ἤ τοι μὲν ταῦτα θεῶν ἐν γούνασι κεῖται·
ἥσω γὰρ καὶ ἐγώ, τὰ δέ κεν Διὶ πάντα μελήσει."
ἦ ῥα, καὶ ἀμπεπαλὼν προΐει δολιχόσκιον ἔγχος,
καὶ βάλεν Ἀρήτοιο κατ' ἀσπίδα πάντοσ' ἐϝίσην·
ἡ δ' οὐκ ἔγχος ἔρυτο, διαπρὸ δ' ἐείσατο χαλκός,
νειαίρῃ δ' ἐν γαστρὶ διὰ ζωστῆρος ἔλασσεν.
ὡς δ' ὅτ' ἂν ὀξὺν ἔχων πέλεκυν αἰζήιος ἀνήρ,
κόψας ἐξόπιθεν κεράων βοὸς ἀγραύλοιο,
ϝῖνα τάμῃ διὰ πᾶσαν, ὁ δὲ προθορὼν ἐρίπῃσιν,
ὣς ἄρ' ὅ γε προθορὼν πέσεν ὕπτιος· ἐν δέ ϝοι ἔγχος
νηδυίοισι μάλ' ὀξὺ κραδαινόμενον λύε γυῖα.
Ἕκτωρ δ' Αὐτομέδοντος ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ·
ἀλλ' ὁ μὲν ἄντα ϝιδὼν ἠλεύατο χάλκεον ἔγχος·
πρόσσω γὰρ κατέκυψε, τὸ δ' ἐξόπιθεν δόρυ μακρόν
οὔδει ἐνισκίμφθη, ἐπὶ δ' οὐρίαχος πελεμίχθη
ἔγχεος· ἔνθα δ' ἔπειτ' ἀφίει μένος ὄβριμος Ἄρης.
καί νύ κε δὴ ξιφέεσσ' αὐτοσχεδὸν ὡρμηθήτην,
εἰ μή σφω' Αἴαντε διέκριναν μεμαῶτε,
οἵ ῥ' ἦλθον καθ' ὅμιλον ἑταίρου κικλήσκοντος.
τοὺς ὑποταρβήσαντες ἐχώρησαν πάλιν αὖτις
Ἕκτωρ Αἰνείας τ' ἠδὲ Χρομίος θεοϝειδής,
Ἄρητον δὲ κατ' αὖθι λίπον δεδαϊγμένον ἦτορ
κείμενον. Αὐτομέδων δὲ θοῷ ἀτάλαντος Ἄρηϊ
τεύχεά τ' ἐξενάριξε καὶ εὐχόμενος ϝέπος ηὔδα·
„ἦ δὴ μὰν ὀλίγον γε Μενοιτιάδαο θανόντος
κῆρ ἄχεος μεθέηκα, χερείονά περ καταπέφνων."

514 = *Τ* 435. *α* 267 515^{b} = *E* 430 516—7 = *Γ* 355—6 518—9 = *E* 538—9 525 = 304 526—9 = *Π* 610—3 530 = *H* 273 535^{a} = *Ω* 470 537^{b} = *N* 619.

510 *ἀμύνασθαι* C 513 *Ἕκτωρ τ'* C 515 *μελήσῃ* C *μελήσει* D, ut recte legitur *E* 430 518 *δὲ εἴσατο* codd. — *χαλκός: καὶ τῆς* C 528 *ἐνισκήμφη* C 530 *ὡρμηθήτην* CD: *ὁρμηθήτην* A rec. 532 fort. *ἑταίρου λοιγὸν ἀμῦναι* 534 fort. *τε ἰδὲ* 535 *δεδαϊγμένοι* Heyne, at confer *Σ* 236.

ὣς Ϝειπὼν ἐς δίφρον ἑλὼν ἔναρα βροτόεντα
θῆκ', ἂν δ' αὐτὸς ἔβαινε, πόδας καὶ χεῖρας ὕπερθεν
αἱματόεις ὥς τίς τε λέων κατὰ ταῦρον ἐδηδώς.

ἂψ δ' ἐπὶ Πατρόκλῳ τέτατο κρατερὴ ὑσμίνη
ἀργαλέη πολύδακρυς, ἔγειρε δὲ νεῖκος Ἀθήνη.
[οὐρανόθεν καταβᾶσα· προῆκε γὰρ εὐρύοπα Ζεύς
ὀρνύμεναι Δαναούς· δὴ γὰρ νόος ἐτράπετ' αὐτοῦ.]
ἠύτε πορφυρέην ἶριν θνητοῖσι τανύσσῃ
Ζεὺς ἐξ οὐρανόθεν, τέρας ἔμμεναι ἢ πολέμοιο
ἢ καὶ χειμῶνος δυσθαλπέος, ὅς ῥά τε Ϝέργων
ἀνθρώπους ἀνέπαυσεν ἐπὶ χθονί, μῆλα δὲ κήδει,
ὣς ἣ πορφυρέῃ νεφέλῃ πυκάσασα Ϝὲ αὐτήν
δύσετ' Ἀχαιῶν Ϝέθνος, ἔγειρε δὲ φῶτα Ϝέκαστον.
πρῶτον δ' Ἀτρέος υἱὸν ἐποτρύνουσα προσηύδα,
ἴφθιμον Μενέλαον — ὃ γάρ ῥα Ϝοι ἐγγύθεν ἦεν —
Ϝεισαμένη Φοίνικι δέμας καὶ ἀτειρέα φωνήν·
„σοὶ μὲν δή, Μενέλαε, κατηφείη καὶ ὄνειδος
ἔσσεται, εἴ κ' Ἀχιλῆος ἀγαυοῦ πιστὸν ἑταῖρον
τείχει ὕπο Τρώων ταχέες κύνες ἑλκήσουσιν.
ἀλλ' ἔχεο κρατερῶς, ὄτρυνε δὲ λαὸν ἅπαντα."
τὴν δ' αὖτε προσέϜειπε βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος·
„Φοῖνιξ, ἄττα γεραιέ, παλαιγενές, εἰ γὰρ Ἀθήνη
δοίη κάρτος ἐμοί, βελέων δ' ἀπερύκοι ἐρωήν·
τῷ κεν ἔγωγ' ἐθέλοιμι παρεστάμεναι καὶ ἀμύνειν
Πατρόκλῳ· μάλα γάρ με θανὼν ἐσεμάσσατο θυμόν.
ἀλλ' Ἕκτωρ πυρὸς αἰνὸν ἔχει μένος, οὐδ' ἀπολήγει
χαλκῷ δηιόων· τῷ γὰρ Ζεὺς κῦδος ὀπάζει."
ὣς φάτο, γήθησεν δὲ θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη

544^{b} = E 122   545^{a} = Λ 184   551 cf. Ξ 162   555 = N 45   556^{b} = Π 498   558^{a} = 404   559 = Π 501   560 = K 36   561^{a} = I 607   562 = Δ 542   564^{b} = Υ 425   566 = Λ 153 et Θ 141   567 = Z 212 et Λ 206.

541 *ἀνὰ*: *ἂν* C   543—592 damnat Friedlaender Kritik p. 52, confer quae ipsi ad *P* 423 adnotavimus   545 damnavit Zen.   545—6 damnavit Lachmann Betr. 78, cohaeret autem haec interpolatio cum versibus Θ 28—40 et Σ 181—186 simili consilio adiectis   547 *τανύσσει* C   549 *δυσταρπέος* A rec.   551 *ἑωυτὴν* Zen.   558 *ἑλκήσωσι* Harl.

ὅττι ῥά Ϝοι πάμπρωτα θεῶν ἠρήσατο πάντων.
ἐν δὲ βίην ὤμοισι καὶ ἐν γούνεσσιν ἔθηκεν,
καί Ϝοι μυίης θάρσος ἐνὶ στήθεσσιν ἐνῆκεν,
ἥ καὶ ἐϜεργομένη μάλα περ χροὸς ἀνδρομέοιο
ἰσχανάᾳ δακέειν, λαρὸν δέ Ϝοι αἷμ' ἀνθρώπου·
τοίου μιν θράσεος πλῆσε φρένας ἀμφιμελαίνας.
βῆ δ' ἐπὶ Πατρόκλῳ, καὶ ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ.
ἔσκε δ' ἐνὶ Τρώεσσι Ποδῆς υἱὸς Ἠετίωνος,
ἀφνειός τ' ἀγαθός τε· μάλιστα δέ μιν τίεν Ἕκτωρ
δήμου, ἐπεί Ϝοι ἑταῖρος ἔην φίλος εἰλαπιναστής.
τόν ῥα κατὰ ζωστῆρα βάλε ξανθὸς Μενέλαος
ἀίξαντα φόβονδε, διαπρὸ δὲ χαλκὸν ἔλασσεν·
δούπησεν δὲ πεσών. ἀτὰρ Ἀτρεΐδης Μενέλαος
νεκρὸν ὑπὲκ Τρώων Ϝέρυσεν μετὰ Ϝέθνος ἑταίρων.
Ἕκτορα δ' ἐγγύθεν ἱστάμενος ὤτρυνεν Ἀπόλλων,
Φαίνοπι Ἀσιάδῃ ἐναλίγκιος, ὅς Ϝοι ἁπάντων
ξείνων φίλτατος ἔσκεν, Ἀβυδόθι Ϝοικία ναίων·
τῷ μιν Ϝεισάμενος προσέφη Ϝεκάεργος Ἀπόλλων
„Ἕκτορ, τίς κέ σ' ἔτ' ἄλλος Ἀχαιῶν ταρβήσειεν;
οἷον δὴ Μενέλαον ὑπέτρεσας, ὃς τὸ πάρος γε
μαλθακὸς αἰχμητής· νῦν δ' οἴχεται οἶος ἀείρας
νεκρὸν ὑπὲκ Τρώων, σὸν δ' ἔκτανε πιστὸν ἑταῖρον,
ἐσθλὸν ἐνὶ προμάχοισι, Ποδῆν υἱὸν Ἠετίωνος."
ὣς φάτο, τὸν δ' ἄχεος νεφέλη ἐκάλυψε μέλαινα,
βῆ δὲ διὰ προμάχων κεκορυθμένος αἴθοπι χαλκῷ.
καὶ τότ' ἄρα Κρονίδης ἕλετ' αἰγίδα θυσσανόεσσαν
μαρμαρέην, Ἴδην δὲ κατὰ νεφέεσσι κάλυψεν,

568 cf. γ 52   573^{b} = 499   574^{b} = Δ 496   575^{a} = E 9   576^{a} = N 664   578 = E 615   579^{b} = N 388   580^{a} = Δ 504   585 = 326   590 = Δ 458 et P 575   591 = Σ 22. ω 315   592 = 3   593^{b} = O 229.

569 *γούνεσσιν* A rec.: *γούνασιν* D *γούνασσιν* C   570 *μυίας* C — *ἐνῆκεν*: *γρ. ἔθηκεν* Eust.   571 *ἣ καὶ ἐϜεργομένη* Bekker: *ἥ τε καὶ ἐργομένη* codd.   572 *λιαρὸν* Sittl Phil. 43, 12 — *δέ οἱ* Eust.: *τέ οἱ* codd.   573 *θράσεος* scripsi collato Ξ 416: *θάρσευς* codd., cf. prol. p. 180   575 *ἔσκε δ' ἐνὶ*: *ἦν δέ τις ἐν* Harl., ut legitur *E* 9. *K* 314. *υ* 287   582 *Ἕκτορα δὲ φρένα δῖος Ἄρης ὄτρυνε μετελθών* Zen.   585 om. A et C m. pr. — *ἐεισάμενος* codd. — *ἑκάεργος*: *Διὸς υἱὸς* Vrat.   587 *γε* A: *περ* CD   591 *ἄχεος μεγάλη ἐκάλυψεν ἀχλύς* C   593 hinc ad vetus carmen narrationem redire putavit Köchly.

ἀςτράψας δὲ μάλα μεγάλ᾽ ἔκτυπε, τὴν δ᾽ ἐτίναξεν, 27
νίκην δὲ Τρώεςςι δίδου, ἐφόβηςε δ᾽ Ἀχαιούς.
πρῶτος Πηνέλεως Βοιώτιος ἦρχε φόβοιο.
βλῆτο γὰρ ὦμον δουρί, πρόςω τετραμμένος αἰεί,
ἄκρον ἐπιλίγδην· γράψεν δέ Ϝοι ὀςτέον ἄχρις
αἰχμὴ Πουλυδάμαντος· ὃ γάρ Ϝ᾽ ἔβαλε ςχεδὸν ἐλθών.
Λήιτον αὖθ᾽ Ἕκτωρ ςχεδὸν οὔταςε χεῖρ᾽ ἐπὶ καρπῷ,
υἱὸν Ἀλεκτρυόνος μεγαθύμου, παῦςε δὲ χάρμης·
τρέςςε δὲ παπτήνας, ἐπεὶ οὐκέτι Ϝέλπετο θυμῷ
ἔγχος ἔχων ἐν χειρὶ μαχήςεςθαι Τρώεςςιν.
Ἕκτορα δ᾽ Ἰδομενεὺς μετὰ Λήιτον ὁρμηθέντα
βεβλήκει θώρηκα κατὰ ςτῆθος παρὰ μαζόν·
ἐν καυλῷ δ᾽ ἐϜάγη δολιχὸν δόρυ, τοὶ δ᾽ ἐβόηςαν
Τρῶες. ὃ δ᾽ Ἰδομενῆος ἀκόντιςε Δευκαλίδαο
δίφρῳ ἐφεςταότος. τοῦ μέν ῥ᾽ ἀπὸ τυτθὸν ἅμαρτεν·
αὐτὰρ ὅ γ᾽ Ἰδομενῆος ὀπάονά θ᾽ ἡνίοχόν τε,
Κοίρανον, ὅς ῥ᾽ ἐκ Λύκτου ἐυκτιμένης ἕπετ᾽ αὐτῷ,
πεζὸς γὰρ τὰ πρῶτα λιπὼν νέας ἀμφιϜελίσσας
ἤλυθε, καί κε Τρωσὶ μέγα κράτος ἐγγυάλιξεν,
εἰ μὴ Κοίρανος ὦκα ποδώκεας ἤλασεν ἵππους·
καὶ τῷ μὲν φάος ἦλθεν, ἄμυνε δὲ νηλεὲς ἦμαρ,
αὐτὸς δ᾽ ὤλεσε θυμὸν ὑφ᾽ Ἕκτορος ἀνδροφόνοιο·
τὸν βάλ᾽ ὑπὸ γναθμοῖο καὶ οὔατος, ἐκ δ᾽ ἄρ᾽ ὀδόντας
ὦςε δόρυ πρυμνόν, διὰ δὲ γλῶςςαν τάμε μέςςην.
ἤριπε δ᾽ ἐξ ὀχέων, κατὰ δ᾽ ἡνία χεῦεν ἔραζε.
καὶ τά γε Μηριόνης ἔλαβεν χείρεςςι φίληςιν
κύψας ἐκ πεδίοιο, καὶ Ἰδομενῆα προςηύδα·
„μάςτιε νῦν, εἷος κε θοὰς ἐπὶ νῆας ἵκηαι·
γινώςκεις δὲ καὶ αὐτὸς ὅ τ᾽ οὐκέτι κάρτος Ἀχαιῶν.“

601 = E 458 602^b = *M* 389   603 cf. *Λ* 546   607 = *N* 162 et *Ψ* 847 613^b = 206 616^b = *Λ* 242   617 = *N* 671   619 = *Π* 344 et 459 622^b = *Π* 247.

595 *τὴν*: *γῆν* Zen.   600 *Ϝ᾽* Bekker Hom. Bl. I 319: *ῥ᾽* codd.   604 *ἔγχος*: *ἕλκος* Cant.   605—625 postea adiectos putat Naber quaest. hom. 192   607 *τοὶ δ᾽ ἐβόησαν* AC et Ar.: *τοὶ δ᾽ ἐφόβηθεν* D   610 *ὅγ᾽ Ἰδομενῆος* Bentley: *ὁ Μηριόναο* codd.   612—6 ab rhapsodo, qui haec cum narratione decimi tertii libri (*N* 210—329) pugnare videret, adiecti esse videntur   622 *εἷως* codd.   623 *ὅ τ᾽* Bekker: *ὅτ᾽* codd.

ὣς ἔφατ᾽, Ἰδομενεὺς δ᾽ ἵμαςεν καλλίτριχας ἵππους 27
νῆας ἔπι γλαφυράς· δὴ γὰρ δϜέος ἔμπεςε θυμῷ.
οὐδ᾽ ἔλαθ᾽ Αἴαντα μεγαλήτορα καὶ Μενέλαον
Ζεύς, ὅτε δὴ Τρώεςςι δίδου ἑτεραλκέα νίκην.
τοῖςι δὲ μύθων ἦρχε μέγας Τελαμώνιος Αἴας·
„ὢ πόποι, ἤδη μέν κε, καὶ ὃς μάλα νήπιός ἐςτιν,
γνοίη ὅτι Τρώεςςι πατὴρ Ζεὺς αὐτὸς ἀρήγει.
τῶν μὲν γὰρ πάντων βέλε᾽ ἅπτεται, ὅς τις ἀφείῃ,
ἢ κακὸς ἢ ἀγαθός· Ζεὺς δ᾽ ἔμπης πάντ᾽ ἰθύνει·
ἡμῖν δ᾽ αὔτως πᾶςι Ϝετώςια πίπτει ἔραζε.
ἀλλ᾽ ἄγετ᾽, αὐτοί περ φραζώμεθα μῆτιν ἀρίςτην,
ἠμὲν ὅπως τὸν νεκρὸν ἐρύςςομεν, ἠδὲ καὶ αὐτοί
χάρμα φίλοις ἑτάροιςι γενώμεθα νοςτήςαντες,
οἵ που δεῦρ᾽ ὁρόωντες ἀκηχέατ᾽ οὐδ᾽ ἔτι φαςίν
Ἕκτορος ἀνδροφόνοιο μένος καὶ χεῖρας ἀάπτους
ςχήςεςθ᾽, ἀλλ᾽ ἐν νηυςὶ μελαίνῃςιν πεςέεςθαι.
εἴη δ᾽ ὅς τις ἑταῖρος ἀπαγγείλειε τάχιςτα
Πηλεΐδῃ, ἐπεὶ οὔ μιν ὀίομαι οὐδὲ πεπύςθαι
λυγρῆς ἀγγελίης, ὅτι Ϝοι φίλος ὤλεθ᾽ ἑταῖρος.
ἀλλ᾽ οὔ πῃ δύναμαι Ϝιδέειν τοιοῦτον Ἀχαιῶν·
ἠέρι γὰρ κατέχονται ὁμῶς αὐτοί τε ἵπποι.
Ζεῦ πάτερ, ἀλλὰ ςὺ ῥῦςαι ὑπ᾽ ἠέρος υἷας Ἀχαιῶν,
ποίηςον δ᾽ αἴθρην, δὸς δ᾽ ὀφθαλμοῖςι Ϝιδέςθαι·
ἐν δὲ φάει καὶ ὄλεςςον, ἐπεί νύ τοι εὔαδεν οὕτως.“
ὣς φάτο, τὸν δὲ πατὴρ ὀλοφύρατο δάκρυ χέϜοντα·
αὐτίκα δ᾽ ἠέρα μὲν ςκέδαςεν καὶ ἀπῶςεν ὀμίχλην,

624—5 = *Λ* 280—1 627^b = *H* 26   628 = *Π* 445 et *O* 56   634—5 = 712—3 637^b = *I* 234 638^b = *M* 166   639 = *I* 235 647^b = *Ξ* 340   648 = *Θ* 245.

626—650 damnavit Düntzer   626 *Αἴαντε μεγαλήτορε* Naber quaest. hom. 192   627 *Τρώεσσ᾽ ἐδίδου* C   630 *αὐτὸς ἀρήγει*: *κῦδος ὀπάζει* Lips., cf. *Θ* 141 — *ἀρήγει*: *γρ. ἀμύνει* schol. A   631 *ἀφείῃ* D *ἐφίῃ* (*ε* supra *ι* add.) A *ἐφείῃ* C   637—716 damnat Bernhart Beitr. z. Homerkrit. p. 11; at *νῶι* et *Αἴαντε* versuum 719 et 732 revocant nos ad *Αἴαντας* versus 707   637 *δεῦρ᾽*: *νῦν* D et *γρ.* schol. A — *ἀκηχέατ᾽* Buttmannus collato *M* 179: *ἀκηχέδατ᾽* codd., prisca forma fuit *ἀκηχέϜατ᾽* — *οὐδέ τι* ACD   638 spurium ducit Nauck   640 *ἑταίρῳ* Bothe   644 *κατέχονται*: *γρ. κεκάλυπται* schol. A, cf. *P* 387   646 *ἰδέσθαι*: *γρ. ὁρᾶσθαι* schol. A.

ἠέλιος δ' ἐπέλαμψε, μάχη δ' ἐπὶ πᾶσα φαάνθη.
καὶ τότ' ἄρ' Αἴας Fεῖπε βοὴν ἀγαθὸν Μενέλαον·
„σκέπτεο νῦν, Μενέλαε διοτρεφές, αἴ κε Fίδηαι
ζωὸν ἔτ' Ἀντίλοχον μεγαθύμου Νέστορος υἱόν,
ὄτρυνον δ' Ἀχιλῆι δαΐφρονι θᾶσσον ἰόντα
Fειπεῖν ὅττι ῥά Fοι πολὺ φίλτατος ὤλεθ' ἑταῖρος."
ὣς ἔφατ', οὐδ' ἀπίθησε βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος,
βῆ δ' ἰέναι ὥς τίς τε λέων ἀπὸ μεσσαύλοιο,
ὅς τ' ἐπεὶ ἄρ κε κάμησι κύνας τ' ἄνδρας τ' ἐρεθίζων,
οἵ τέ μιν οὐκ εἰῶσι βοῶν ἐκ πῖαρ ἑλέσθαι
πάννυχοι ἐγρήσσοντες· ὁ δὲ κρεάων ἐρατίζων
ἰθύει, ἀλλ' οὔ τι πρήσσει· θαμέες γὰρ ἄκοντες
ἀντίον ἀίσσουσι θρασειάων ἀπὸ χειρῶν,
καιόμεναί τε δεταί, τάς τε τρέει ἐσσύμενός περ·
ἠῶθεν δ' ἀπονόσφιν ἔβη τετιηότι θυμῷ·
ὣς ἀπὸ Πατρόκλοιο βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος
ἤιε πόλλ' ἀFέκων· περὶ γὰρ δίε μή μιν Ἀχαιοί
ἀργαλέου πρὸ φόβοιο ἕλωρ δηΐοισι λίποιεν.
πολλὰ δὲ Μηριόνῃ τε καὶ Αἰάντεσσ' ἐπέτελλεν·
„Αἴαντ' Ἀργείων ἡγήτορε, Μηριόνη τε,
νῦν τις ἐνηείης ΠατροκλεFέος δειλοῖο
μνησάσθω· πᾶσιν γὰρ ἐπίστατο μείλιχος εἶναι
ζωὸς ἐών· νῦν αὖ θάνατος καὶ μοῖρα κιχάνει."
ὣς ἄρα φωνήσας ἀπέβη ξανθὸς Μενέλαος,
πάντοσε παπταίνων ὥς τ' αἰετός, ὅν ῥά τέ φασιν
ὀξύτατον δέρκεσθαι ὑπουρανίων πετεηνῶν,
ὅν τε καὶ ὑψόθ' ἐόντα πόδας ταχὺς οὐκ ἔλαθε πτώξ
θάμνῳ ὑπ' ἀμφικόμῳ κατακείμενος, ἀλλά τ' ἐπ' αὐτῷ
ἔσσυτο, καί τέ μιν ὦκα λαβὼν ἐξείλετο θυμόν.
ὣς τότε σοί, Μενέλαε διοτρεφές, ὄσσε φαεινώ

651 = 237 653 = *Μ* 203 et *Ε* 565 655 = 411 656 = 246 657[b] = *Λ* 548 659—66 = *Λ* 550—7 672 = 478 673 = Ζ 116 674[a] = *Ν* 649 678[b] = *Ο* 460.

658 *γρ. κεκάμησι* schol. A 659—60 om. C 660 *κρειῶν* codd. 662 *ἀντίον* D: *ἀντίοι* AC, cf. *Λ* 553 663 *τρεῖ* codd. 664 *γρ. τετιημένος ἦτορ* schol. A 672 *νῦν αὖ* AD: *νῦν γὰρ* C 675 *πετεεινῶν* D.

πάντοσε δινείσθην πολέων κατὰ Fέθνος ἑταίρων,
εἴ που Νέστορος υἱὸν ἔτι ζώοντα Fίδοιτο.
τὸν δὲ μάλ' αἶψ' ἐνόησε μάχης ἐπ' ἀριστερὰ πάσης
θαρσύνονθ' ἑτάρους καὶ ἐποτρύνοντα μάχεσθαι.
ἀγχοῦ δ' ἱστάμενος προσέφη ξανθὸς Μενέλαος·
„Ἀντίλοχ', εἰ δ' ἄγε δεῦρο, διοτρεφές, ὄφρα πύθηαι
λυγρῆς ἀγγελίης, ἣ μὴ ὤφελλε γενέσθαι.
ἤδη μὲν σὲ καὶ αὐτὸν ὀίομαι εἰσορόωντα
γινώσκειν ὅτι πῆμα θεὸς Δαναοῖσι κυλίνδει,
νίκη δὲ Τρώων· πέφαται δ' ὤριστος Ἀχαιῶν
Πάτροκλος, μεγάλη δὲ ποθὴ Δαναοῖσι τέτυκται.
ἀλλὰ σύ γ' αἶψ' Ἀχιλῆι, θέFων ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν,
Fειπεῖν, αἴ κε τάχιστα νέκυν ἐπὶ νῆα σαώσῃ
γυμνόν· ἀτὰρ τά γε τεύχε' ἔχει κορυθαίολος Ἕκτωρ."
ὣς ἔφατ', Ἀντίλοχος δὲ κατέστυγε μῦθον ἀκούσας.
δFὴν δέ μιν ἀφασίη Fεπέων λάβε, τὼ δέ Fοι ὄσσε
δακρυόφι πλῆσθεν, θαλερὴ δέ Fοι ἔσχετο φωνή.
ἀλλ' οὐδ' ὣς Μενελάου ἐφημοσύνης ἀμέλησεν,
βῆ δὲ θέFειν, τὰ δὲ τεύχε' ἀμύμονι δῶκεν ἑταίρῳ
Λαοδόκῳ, ὅς Fοι σχεδὸν ἔστρεφε μώνυχας ἵππους.
τὸν μὲν δάκρυ χέFοντα πόδες φέρον ἐκ πολέμοιο,
Πηλεΐδῃ Ἀχιλῆι κακὸν Fέπος ἀγγελέοντα.
οὐδ' ἄρα σοί, Μενέλαε διοτρεφές, ἤθελε θυμός
τειρομένοις ἑτάροισιν ἀμυνέμεν, ἔνθεν ἀπῆλθεν
Ἀντίλοχος, μεγάλη δὲ ποθὴ Πυλίοισιν ἐτύχθη·
ἀλλ' ὅ γε τοῖσιν μὲν Θρασυμήδεα δῖον ἀνῆκεν,
αὐτὸς δ' αὖτ' ἐπὶ Πατρόκλῳ ἥρωι βεβήκει,
στῆ δὲ παρ' Αἰάντεσσι θέFων, εἶθαρ δὲ προσηύδα·
„κεῖνον μὲν δὴ νηυσὶν ἐπιπροέηκα θοῇσιν,
ἐλθεῖν εἰς Ἀχιλῆα πόδας ταχύν· οὐδέ μιν οἴω

682—3 = 116—7 684[a] = *Β* 172 686 = *Σ* 19 687—8 cf. ξ 214—5 693 = 122 694[b] = *Γ* 76 695—6 = *Ψ* 396—7. δ 704—5 698[a] = 119 703 = *Σ* 129 704 = 690 707 = *Μ* 353.

681 *ἴδοιτο* ACD Ar.: *γρ. ἴδοιο καὶ ἴδοιντο* schol. B 685 *αἲ δ'* AD 695 *ἀφασίη* CD: *ἀμφασίη* A 696 *δακρυόφι* A: *δακρυόφιν* CD — *πλῆσθε* C — *ἔσχετο*: *ἔσκετο* Ar., ut adnotat Didymus ad δ 705 709 fort. *οὐδέ* Ϝ' *οἴω*.

νῦν ἰέναι, μάλα περ κεχολωμένον Ἕκτορι δίῳ·
οὐ γάρ πως ἂν γυμνὸς ἐὼν Τρώεσσι μάχοιτο.
ἡμεῖς δ' αὐτοί περ φραζώμεθα μῆτιν ἀρίστην,
ἠμὲν ὅπως τὸν νεκρὸν ἐρύσσομεν, ἠδὲ καὶ αὐτοί
Τρώων ἐξ ἐνοπῆς θάνατον καὶ κῆρα φύγωμεν.“
τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα μέγας Τελαμώνιος Αἴας·
„πάντα κατ' αἶσαν ἔϝειπες, ἀγακλεϝὲς ὦ Μενέλαε·
ἀλλὰ σὺ μὲν καὶ Μηριόνης ὑποδύντε μάλ' ὦκα
νεκρὸν ἀείραντες φέρετ' ἐκ πόνου· αὐτὰρ ὄπισθεν
νῶι μαχησόμεθα Τρωσίν τε καὶ Ἕκτορι δίῳ,
ϝῖσον θυμὸν ἔχοντες, ὁμώνυμοι, οἳ τὸ πάρος περ
μίμνομεν ὀξὺν Ἄρηα παρ' ἀλλήλοισι μένοντες.“
ὣς ἔφαθ', οἱ δ' ἄρα νεκρὸν ἀπὸ χθονὸς ἀγκάζοντο
ὕψι μάλα μεγάλως. ἐπὶ δ' ἴαχε λαὸς ὄπισθεν
Τρωικός, ὡς ἐϝίδοντο νέκυν αἴροντας Ἀχαιούς.
ἴθυσαν δὲ κύνεσσι ϝεϝοικότες, οἵ τ' ἐπὶ κάπρῳ
βλημένῳ ἀίξωσι πρὸ κούρων θηρητήρων·
τῆος μέν ῥα θέϝουσι διαρραῖσαι μεμαῶτες,
ἀλλ' ὅτε δή ῥ' ἐν τοῖσι ϝελίξεται ἀλκὶ πεποιθώς,
ἄψ τ' ἀνεχώρησαν διά τ' ἔτρεσαν ἄλλυδις ἄλλος.
ὣς Τρῶες τῆος μὲν ὁμιλαδὸν αἰὲν ἕποντο,
νύσσοντες ξίφεσίν τε καὶ ἔγχεσιν ἀμφιγύοισιν·
ἀλλ' ὅτε δή ῥ' Αἴαντε μεταστρεφθέντε κατ' αὐτούς
σταίησαν, τῶν δὲ τράπετο χρώς, οὐδέ τις ἔτλη
πρόσσω ἀίξας περὶ νεκροῦ δηριάασθαι.
ὣς οἵ γ' ἐμμεμαῶτε νέκυν φέρον ἐκ πολέμοιο

712—3 = 634—5 714 = *Π* 782 et *μ* 157 715 = *O* 471 716^{d} = *δ* 26 720^{a} = *N* 704 721^{b} = E 572 cf. *N* 708 730—1 = *O* 277—8 733 cf. *N* 279.

710 *Ἕκτορι δίῳ: γρ. Ἀτρεΐωνι* schol. A 714 *φύγωμεν* A: *φύγοιμεν* CD 720 *ἔχοντε* Nauck, ut legit Macrobius sat. V 15, 13 721 *μένοντες* codd. et Ar.: *μένοντε* Aristoph., cf. *Λ* 348 723 *ἐπὶ δ' ἴαχε* usque ad 736 *γλαφυρὰς* interpolata esse iudicat Francke 723 *μάλα: μέγαν* Bothe 724 *αἴροντας* CD: *αἴραντας* A et Et. M. 38, 17, *ὡς ἄρ' ἀείραντας ϝίδε νεκρὸν Ἀχαιούς* coni. Menrad 727 *τῆος μέν ῥα* Nauck, *ἕως μὲν γάρ τε* codd., cf. prol. p. 177 729—61 exciderunt in A 729 *ἄψ τ': ἂψ* C 730 *τῆος* Nauck *τέως* Eust. *εἵως* codd., cf. *O* 277 731 *ἀμφιγύῃσιν* D 735 *γ' ἐμμεμαῶτε* D Ar. *γ' ἐμμεμαῶτες* C *γε μεμαῶτε* A rec.

νῆας ἔπι γλαφυράς· ἐπὶ δὲ πτόλεμος τέτατό σφιν
ἄγριος ἠύτε πῦρ, τό τ' ἐπεσσύμενον πόλιν ἀνδρῶν
ὄρμενον ἐξαίφνης φλεγέθει, μινύθουσι δὲ ϝοῖκοι
ἐν σέλαϊ μεγάλῳ· τὸ δ' ἐπιβρέμει ἶς ἀνέμοιο.
ὣς μὲν τοῖς ἵππων τε καὶ ἀνδρῶν αἰχμητάων
ἀζηχὴς ὀρυμαγδὸς ἐπήιεν ἐρχομένοισιν·
οἱ δ', ὥς θ' ἡμίονοι κρατερὸν μένος ἀμφιβαλόντες
ἕλκωσ' ἐξ ὄρεος κατὰ παιπαλόεσσαν ἀταρπόν
ἢ δοκὸν ἠὲ δόρυ μέγα νήιον· ἐν δέ τε θυμός
τείρεθ' ὁμοῦ καμάτῳ τε καὶ ἱδρῷ σπευδόντεσσιν·
ὣς οἵ γ' ἐμμεμαῶτε νέκυν φέρον. αὐτὰρ ὄπισθεν
Αἴαντ' ἰσχανέτην, ὥς τε πρὼν ἰσχάνει ὕδωρ
ὑλήεις, πεδίοιο διαπρύσιον τετυχηκώς,
ὅς τε καὶ ἰφθίμων ποταμῶν ἀλεγεινὰ ῥέϝεθρα
ἴσχει, ἄφαρ δέ τε πᾶσι ῥόον πεδίονδε τίθησιν
πλάζων· οὐδέ τί μιν σθένεϊ ϝρηγνῦσι ῥέϝοντες.
ὣς αἰεὶ Αἴαντε μάχην ἀνέϝεργον ὀπίσσω
Τρώων· οἱ δ' ἅμ' ἕποντο, δύω δ' ἐν τοῖσι μάλιστα,
Αἰνείας τ' Ἀγχισιάδης καὶ φαίδιμος Ἕκτωρ.
τῶν δ', ὥς τε ψαρῶν νέφος ἔρχεται ἠὲ κολοιῶν,
οὖλον κεκλήγοντες, ὅτε προϝίδωσιν ἰόντα
κίρκον, ὅ τε σμικρῇσι φόνον φέρει ὀρνίθεσσιν,
ὣς ἄρ' ὑπ' Αἰνείᾳ τε καὶ Ἕκτορι κοῦροι Ἀχαιῶν
οὖλον κεκλήγοντες ἴσαν, λήθοντο δὲ χάρμης.
πολλὰ δὲ τεύχεα καλὰ πέσον περί τ' ἀμφί τε τάφρον
φευγόντων Δαναῶν· πολέμου δ' οὐ γίνετ' ἐρωή.

738^{a} = *Φ* 14 744^{a} = 735 746^{a} = 735 759^{b} = *M* 393 761^{b} = *Π* 302.

739 *ἐπέβρεμε ϝὶς* Bentley, fort. *πίμπρη ϝὶς* 740 *ἀσπιστάων* Townl. 744 *μέγα δόρυ* C 746 *οἵ γ' ἐμμεμαῶτε* C: *οἵ γ' ἐμμεμαῶτες* D *τώ γ' ἐμμεμαῶτε* Vat., *γρ. οἱ μὲν ἄρ' ἐμμεμαῶτε* schol. V 745 *ἱδρῷ* codd., cf. prol. p. 117 748 *τετυχηώς* Heraclides ap. Eust. p. 1700, 40, quod defendit W. C. Kayser in Phil. XVIII 648 751 *τε* CD: *τι* Aristoph. et A rec. 752 *μάχην ἀνέεργον Αἴαντε* C 755 *ψαρῶν* codd., ionica forma servata est *Π* 583 756 et 759 *κεκλήγοντες* ACD: *κεκληγῶτες* Bekker, cf. *M* 125 760 *τάφρῳ* Lips.

ΑΧΙΛΛΗΟΣ ΑΝΑΣΤΑΣΙΣ.

Ὣς οἱ μὲν μάρναντο δέμας πυρὸς αἰθομένοιο·
Ἀντίλοχος δ' Ἀχιλῆι πόδας ταχὺς ἄγγελος ἦλθεν.
τὸν δ' εὗρε προπάροιθε νεῶν ὀρθοκραιράων,
τὰ φρονέοντ' ἀνὰ θυμόν, ἃ δὴ τετελεσμένα ἦεν.
ὀχθήσας δ' ἄρα ϝεῖπε πρὸς ὃν μεγαλήτορα θυμόν·
„ὤ μοι ἐγώ, τί τ' ἄρ' αὖτε καρηκομόωντες Ἀχαιοί
νηυσὶν ἔπι κλονέονται ἀτυζόμενοι πεδίοιο;
μὴ δή μοι τελέσωσι θεοὶ κακὰ κήδεα θυμῷ,
ὥς ποτέ μοι μήτηρ διεπέφραδε καί μοι ἔϝειπεν,
Μυρμιδόνων τὸν ἄριστον ἔτι ζώοντος ἐμεῖο
χερσὶν ὕπο Τρώων λείψειν φάος ἠελίοιο.
ἦ μάλα δὴ τέθνηκε Μενοιτίου ἄλκιμος υἱός,
σχέτλιος· ἦ τ' ἐκέλευον ἀπωσάμενον δήιον πῦρ
ἂψ ἐπὶ νῆας ἴμεν, μηδ' Ἕκτορι ϝῖφι μάχεσθαι.“
εἷος ὃ ταῦθ' ὥρμαινε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν,
τόφρα ϝοι ἐγγύθεν ἦλθεν ἀγαυοῦ Νέστορος υἱός
δάκρυα θερμὰ χέϝων, φάτο δ' ἀγγελίην ἀλεγεινήν·
„ὤ μοι, Πηλέος υἱὲ δαΐφρονος, ἦ μάλα λυγρῆς
πεύσεαι ἀγγελίης, ἣ μὴ ὤφελλε γενέσθαι.
κεῖται Πάτροκλος, νέκυος δὲ δὴ ἀμφιμάχονται
γυμνοῦ· ἀτὰρ τά γε τεύχε' ἔχει κορυθαίολος Ἕκτωρ.“
ὣς φάτο, τὸν δ' ἄχεος νεφέλη ἐκάλυψε μέλαινα.
ἀμφοτέρῃσι δὲ χερσὶν ἑλὼν κόνιν αἰθαλόεσσαν
χεύατο κὰκ κεφαλῆς, χαρίεν δ' ᾔσχυνε πρόσωπον·
νεκταρέῳ δὲ χιτῶνι μέλαιν' ἀμφίζανε τέφρη.
αὐτὸς δ' ἐν κονίῃσι μέγας μεγαλωστὶ τανυσθείς

1 = Λ 596   3 = Τ 344 4^b = Λ 212   5 = Λ 403 7^b = Ζ 38 11^a = Λ 827   13 cf. Π 87 14^a = Φ 287   15 = Λ 193 17^a = Σ 235. Π 3   19 = Ρ 686   21 = Ρ 122   22—4 = ω 315—7   22 = Ρ 591   26 cf. Π 776.

Librum Σ in tres partes divisimus, quarum prima arctissime cum praecedentibus duobus libris conexa est, ultima ut toti libro a grammaticis nomen *Ὁπλοποιίας* inderetur effecit, media primae parti amplificatae coniuncta tamquam crepido quaedam Achilleidi praestructa est.
v. 4 *τὸ φρονέοντ' ἀνὰ θυμὸν ὃ δὴ τετελεσμένον* coni. Nauck   8 *θυμοῦ* Lips., ut legitur ξ 197   10—11 om. Rhianus   14 *ἂψ ἐπὶ νῆας ἴμεν* Ar.: *νῆας ἔπ' ἂψ ἰέναι* ACD   15 *ἕως* codd., cf. prol. p. 113.

κεῖτο, φίλῃσι δὲ χερσὶ κόμην ᾔσχυνε δαΐζων.
δμωαὶ δ', ἃς Ἀχιλεὺς ληίσσατο Πάτροκλός τε,
θυμὸν ἀκηχέμεναι μεγάλ' ἴαχον, ἐκ δὲ θύραζε
ἔδραμον ἀμφ' Ἀχιλῆα δαΐφρονα, χερσὶ δὲ πᾶσαι
στήθεα πεπλήγοντο, λύθεν δ' ὑπὸ γυῖα ϝεκάστης.
Ἀντίλοχος δ' ἑτέρωθεν ὀδύρετο δάκρυα λείβων,
χεῖρας ἔχων Ἀχιλῆος — ὃ δ' ἔστενε κυδάλιμον κῆρ —
δείδιε γὰρ μὴ λαιμὸν ἀποτμήξειε σιδήρῳ.
σμερδαλέον δ' ᾤμωξεν· ἄκουσε δὲ πότνια μήτηρ
ἡμένη ἐν βένθεσσιν ἁλὸς παρὰ πατρὶ γέροντι,
κώκυσέν τ' ἄρ' ἔπειτα· θεαὶ δέ μιν ἀμφαγέροντο,
πᾶσαι ὅσαι κατὰ βένθος ἁλὸς Νηρηίδες ἦσαν.
ἔνθ' ἄρ' ἔην Γλαύκη τε Θάλειά τε Κυμοδόκη τε,
Νησαίη Σπειώ τε Θόη θ' Ἁλίη τε βοῶπις,
Κυμοθόη τε καὶ Ἀκταίη καὶ Λιμνώρεια
καὶ Μελίτη καὶ Ἴαιρα καὶ Ἀμφιθόη καὶ Ἀγαυή,
Δωτώ τε Πρωτώ τε Φέρουσά τε Δυναμένη τε
Δεξαμένη τε καὶ Ἀμφινόμη καὶ Καλλιάνειρα,
Δωρὶς καὶ Πανόπη καὶ ἀγακλειτὴ Γαλάτεια,
Νημερτής τε καὶ Ἀψευδὴς καὶ Καλλιάνασσα·
ἔνθα δ' ἔην Κλυμένη Ἰάνειρά τε καὶ Ἰάνασσα,
Μαῖρα καὶ Ὠρείθυια ἐυπλόκαμός τ' Ἀμάθεια
ἄλλαι θ', αἳ κατὰ βένθος ἁλὸς Νηρηίδες ἦσαν.
τῶν δὲ καὶ ἀργύφεον πλῆτο σπέος· αἳ δ' ἅμα πᾶσαι
στήθεα πεπλήγοντο, Θέτις δ' ἐξῆρχε γόοιο·
„κλῦτε, κασίγνηται Νηρηίδες, ὄφρ' ἐὺ πᾶσαι

31^b = σ 341   32 = Χ 79 33^b = Κ 16   36 = Λ 358   39—48 cf. Hes. theog. 240—62   49 = 38.

28 *ληίσατο* C   29 *μέγα ϝίαχον* Bekker, cf. prol. p. 161   34 damnat Beloch Rivista di filologia II 57 — *ἀποτμήξειε* ACD Zen.: *ἀπαμήσειε* Ar.   35—150 e vetere Patroclea seclusit Köchly, quod recte eum fecisse inprimis apparet ex versibus 131—3 interpolatos versus Ρ 186—214 manifesto respicientibus; cohaerent autem hi versus cum altera parte Iliadis, neque tamen ad tertium scripturae genus descendi, quandoquidem si minus fabricationem armorum, at saltem consilium Thetidis a Vulcano nova arma petendi commemorandum fuisse dicas necesse est, nisi non solum versus Υ 270. Τ 383. Χ 316, sed etiam Φ 592—4 novicios aut corruptos ducas.   39—49 damnarunt Zen. Ar., deerant in edit. Argolica   40 *θοὴ Ἁλίη* Ar.   *θοὴ Θαλίη τ' ἐρόεσσα* Hes. theog. 245   42 *Ἀμφιθέη* Herwerden   44 γρ. *Δεξαμενή* schol. B   45 *ἀγακλειτὴ* codd.: *εὐειδὴς* Hes. theog. 250   48 *Ἀμάθυια* ACD *Ἀμάθεια* Eust., eadem dea esse videtur atque Hesiodi *Ψαμάθη*.

ϝείδετ' ἀκούουσαι ὅσ' ἐμῷ ἔνι κήδεα θυμῷ.
ὤ μοι ἐγὼ δειλή, ὤ μοι δυσαριστοτόκεια,
ἥ τ' ἐπεὶ ἂρ τέκον υἱὸν ἀμύμονά τε κρατερόν τε,
ἔξοχον ἡρώων, ὃ δ' ἀνέδραμεν ἔρνεϊ ϝῖσος·
τὸν μὲν ἐγὼ θρέψασα φυτὸν ὣς γουνῷ ἀλωῆς
νηυσὶν ἐπιπροέηκα κορωνίσιν Ἴλιον εἴσω
Τρωσὶ μαχησόμενον· τὸν δ' οὐχ ὑποδέξομαι αὖτις
ϝοίκαδε νοστήσαντα δόμον Πηλήιον εἴσω.
ὄφρα δέ μοι ζώει καὶ ὁρᾷ φάος ἠελίοιο,
ἄχνυται, οὐδέ τί ϝοι δύναμαι χραισμῆσαι ἰοῦσα.
ἀλλ' εἶμ', ὄφρα ϝίδωμι φίλον τέκος, ἠδ' ἐπακούσω,
ὅττι μιν ἵκετο πένθος ἀπὸ πτολέμοιο μένοντα."
    ὣς ἄρα φωνήσασα λίπε σπέος· αἳ δὲ σὺν αὐτῇ
δακρυόεσσαι ἴσαν, περὶ δέ σφισι κῦμα θαλάσσης
ϝρήγνυτο. ταὶ δ' ὅτε δὴ Τροίην ἐρίβωλον ἵκοντο,
ἀκτὴν εἰσανέβαινον ἐπισχερώ, ἔνθα θαμεῖαι
Μυρμιδόνων εἴρυντο νέες ταχὺν ἀμφ' Ἀχιλῆα.
τῷ δὲ βαρὺ στενάχοντι παρίστατο πότνια μήτηρ,
ὀξὺ δὲ κωκύσασα κάρη λάβε παιδὸς ἑοῖο,
καί ῥ' ὀλοφυρομένη ϝέπεα πτερόεντα προσηύδα·
„τέκνον, τί κλαίεις; τί δέ σε φρένας ἵκετο πένθος;
ἐξαύδα, μὴ κεῦθε· τὰ μὲν δή τοι τετέλεσται
ἐκ Διός, ὡς ἄρα δὴ πρίν γ' εὔχεο χεῖρας ἀνασχών,
πάντας ἐπὶ πρύμνῃσι ϝαλήμεναι υἷας Ἀχαιῶν
σεῦ ἐπιδευομένους, παθέειν τ' ἀϝεκήλια ϝέργα."
    τὴν δὲ βαρὺ στενάχων προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
„μῆτερ ἐμή, τὰ μὲν ἄρ μοι Ὀλύμπιος ἐξετέλεσσεν·
ἀλλὰ τί μοι τῶν ϝῆδος, ἐπεὶ φίλος ὤλεθ' ἑταῖρος
Πάτροκλος, τὸν ἐγὼ περὶ πάντων τῖον ἑταίρων,
ϝῖσον ἐμῇ κεφαλῇ. τὸν ἀπώλεσα, τεύχεα δ' Ἕκτωρ
δῃώσας ἀπέδυσε πελώρια, θαῦμα ϝιδέσθαι,

54^a = ε 299 55^b = E 169   56—62 = 437—43 57^b = I 534
59—60 = τ 257—8   61 = Ω 558. δ 540 . .   72 = E 871   73—4 = Α 362—3   78 = Α 364 80^a = ω 95 83^b = Κ 439.

53 ἔνι: ἐπὶ Aristoph.   61 ζώῃ C   62 ἰοῦσα: ὄλεθρον Vrat.
63 ἴδοιμι C   66 σφι C   68 εἰσανέβαινον CD et γρ. A: εἰσανέβησαν A   71 ἔῆος mavult Eust.   83 γρ. ἀπέλυσε schol. V.

καλά· τα μὲν Πηλῆι θεοὶ δόσαν ἀγλαὰ δῶρα
ἤματι τῷ, ὅτε σε βροτοῦ ἀνέρος ἔμβαλον εὐνῇ.
αἴθ' ὄφελες σὺ μὲν αὖθι μετ' ἀθανάτῃς ἁλίῃσιν
ναίειν, Πηλεὺς δὲ θνητὴν ἀγαγέσθαι ἄκοιτιν.
νῦν δ', ἵνα καὶ σοὶ πένθος ἐνὶ φρεσὶ μυρίον εἴη
παιδὸς ἀποφθιμένοιο, τὸν οὐχ ὑποδέξεαι αὖτις
ϝοίκαδε νοστήσαντ'· ἐπεὶ οὐδ' ἐμὲ θυμὸς ἄνωγεν
ζώειν οὐδ' ἄνδρεσσι μετέμμεναι, αἴ κε μὴ Ἕκτωρ
πρῶτον ἐμῷ ὑπὸ δουρὶ τυπεὶς ἀπὸ θυμὸν ὀλέσσῃ,
Πατρόκλοιο δ' ἕλωρα Μενοιτιάδα' ἀποτίσῃ."
    τὸν δ' αὖτε προσέϝειπε Θέτις κατὰ δάκρυ χέϝουσα·
„ὠκύμορος δή μοι, τέκος, ἔσσεαι, οἷ' ἀγορεύεις·
αὐτίκα γάρ τοι ἔπειτα μεθ' Ἕκτορα πότμος ἑτοῖμος."
    τὴν δὲ μέγ' ὀχθήσας προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
„αὐτίκα τεθναίην, ἐπεὶ οὐκ ἄρ' ἔμελλον ἑταίρῳ
κτεινομένῳ ἐπαμῦναι· ὃ μὲν μάλα τηλόθι πάτρης
ἔφθιτ', ἐμεῦ δὲ δέϝησεν ἀρῆς ἀλκτῆρα γενέσθαι.
νῦν δ', ἐπεὶ οὐ νέομαί γε φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν,
οὐδέ τι Πατρόκλῳ γενόμην φάος, οὐδ' ἑτάροισιν
τοῖς ἄλλοις, οἳ δὴ πολέες δάμεν Ἕκτορι δίῳ,
ἀλλ' ἧμαι παρὰ νηυσὶ ϝετώσιον ἄχθος ἀρούρης,
τοῖος ἐὼν οἷος οὔ τις Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων
ἐν πολέμῳ· ἀγορῇ δέ τ' ἀμείνονές εἰσι καὶ ἄλλοι.
ὡς ἔρις ἔκ τε θεῶν ἔκ τ' ἀνθρώπων ἀπόλοιτο
καὶ χόλος, ὅς τ' ἐφέηκε πολύφρονά περ χαλεπῆναι,
ὅς τε πολὺ γλυκίων μέλιτος καταλειβομένοιο
ἀνδρῶν ἐν στήθεσσιν ἀϝέξεται ἠύτε καπνός·
ὡς ἐμὲ νῦν ἐχόλωσε ϝάναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων.
ἀλλὰ τὰ μὲν προτετύχθαι ἐάσομεν ἀχνύμενοί περ,

84 = Π 867   89—90 = 59—60   92 = Λ 433   94 = Α 413
97 = Π 48 99^b = Ω 541   101 = Ψ 150 104^b = υ 379
108 = ξ 464   112 = Π 60   112—3 = Τ 65—6.

86 αἴθ' ACD: ὡς A in marg. et Apoll. de synt. 249, 28   90 ἀνώγει ACD   92 πρῶτον Herwerden quaest. ep. 33: πρῶτος codd.   93 Πατρόκλου δὲ ϝέλωρα Bekker — Μενοιτιάδαο A Μενοιτιάδεω CD, cf. prol. p. 137   94 γρ. τὴν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα schol. A   100 ἐμεῦ δὲ δέϝησεν L. Meyer K. Z. XIV 88: ἐμεῖο δὲ δῆσεν codd. — ἀρῆς ACDS: ἄρεω Ar. et γρ. A   102 γρ. φόως Eust.   106 δέ τι D.

θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι φίλον δαμάσαντες ἀνάγκῃ· 29
νῦν δ' εἶμ', ὄφρα φίλης κεφαλῆς ὀλετῆρα κιχείω
Ἕκτορα. κῆρα δ' ἐγὼ τότε δέξομαι, ὁππότε κεν δή
Ζεὺς ἐθέλῃ τελέσαι ἠδ' ἀθάνατοι θεοὶ ἄλλοι.
οὐδὲ γὰρ οὐδὲ βίη Ἡρακλεϝέος φύγε κῆρα,
ὅς περ φίλτατος ἔσκε Διὶ Κρονίωνι ϝάνακτι·
ἀλλά ϝε μοῖρ' ἐδάμασσε καὶ ἀργαλέος χόλος Ἥρης.
ὣς καὶ ἐγών, εἰ δή μοι ὁμοίη μοῖρα τέτυκται,
κείσομ', ἐπεί κε θάνω. νῦν δὲ κλέϝος ἐσθλὸν ἀροίμην
καί τινα Τρωιάδων καὶ Δαρδανίδων βαθυκόλπων,
ἀμφοτέρῃσιν χερσὶ παρειάων ἁπαλάων
δάκρυ' ὀμορξαμένην, ἁδινὸν στοναχῆσαι ἐφείην·
γνοῖεν δ' ὡς δὴ δηρὸν ἐγὼ πολέμοιο πέπαυμαι.
μηδέ μ' ἔρυκε μάχης φιλέουσά περ· οὐδέ με πείσεις."
τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα θεὰ Θέτις ἀργυρόπεζα·
„ναὶ δὴ ταῦτά γε, τέκνον, ἐτήτυμα· οὐ κακόν ἐστιν
τειρομένοις ἑτάροισιν ἀμυνέμεν αἰπὺν ὄλεθρον.
ἀλλά τοι ἔντεα καλὰ μετὰ Τρώεσσιν ἔχονται,
χάλκεα μαρμαίροντα. τὰ μὲν κορυθαίολος Ἕκτωρ
αὐτὸς ἔχων ὤμοισιν ἀγάλλεται· οὐδέ ϝέ φημι
δηρὸν ἐπαγλαϊεῖσθαι, ἐπεὶ φόνος ἐγγύθεν αὐτῷ.
ἀλλὰ σὺ μὲν μή πω καταδύσεο μῶλον Ἄρηος,
πρίν γ' ἐμὲ δεῦρ' ἐλθοῦσαν ἐν ὀφθαλμοῖσι ϝίδηαι·
ἠῶθεν γὰρ νεῦμαι ἅμ' ἠελίῳ ἀνιόντι,
τεύχεα καλὰ φέρουσα παρ' Ἡφαίστοιο ϝάνακτος."
ὣς ἄρα φωνήσασα πάλιν τράπεθ' υἷος ἑοῖο,
καὶ στρεφθεῖσ' ἁλίῃσι κασιγνήτῃσι μετηύδα·
„ὑμεῖς μὲν νῦν δῦτε θαλάσσης εὐρέα κόλπον
ὀψόμεναί τε γέρονθ' ἅλιον καὶ δώματα πατρός,
καί ϝοι πάντ' ἀγορεύσατ'· ἐγὼ δ' ἐς μακρὸν Ὄλυμπον

115—6 = *X* 365—6   124^{a} = *Θ* 88   125^{b} = *T* 46   127 = *T* 28. *Ω* 89   129 = *P* 703 et *Π* 859   132 = *P* 473 et *E* 103.

116 ἐθέλοι C   117 Ἡρακλῆος codd.   119 μοῖρα δάμασσε S   124 δάκρυ' AC: δάκρυ D, cf. *I* 433 — γρ. ἀδινά A   128 τοῦτο D et γρ. Eust. — ἐτήτυμα Ahrens de hiatu hom. p. 33: ἐτήτυμον codd.   136 νέομαι γὰρ Nauck, nescio an vere   138 ἑοῖο AC: ἑῆος D et γρ. A   142 ἀγορεῦσαι Zen.

εἶμι παρ' Ἥφαιστον κλυτοτέχνην, αἴ κ' ἐθέλῃσιν 29
υἱέι μοι δόμεναι κλυτὰ τεύχεα παμφανόωντα."
ὣς ἔφαθ', αἳ δ' ὑπὸ κῦμα θαλάσσης αὐτίκ' ἔδυσαν.
ἣ δ' αὖτ' Οὔλυμπόνδε θεὰ Θέτις ἀργυρόπεζα
ἤιεν, ὄφρα φίλῳ παιδὶ κλυτὰ τεύχε' ἐνείκαι.
τὴν μὲν ἄρ' Οὔλυμπόνδε πόδες φέρον· αὐτὰρ Ἀχαιοί
θεσπεσίῳ ἀλαλητῷ ὑφ' Ἕκτορος ἀνδροφόνοιο
φεύγοντες νῆάς τε καὶ Ἑλλήσποντον ἵκοντο.
οὐδέ κε Πάτροκλόν περ ἐυκνήμιδες Ἀχαιοί
ἐκ βελέων ϝερύσαντο νέκυν, θεράποντ' Ἀχιλῆος·
αὖτις γὰρ δὴ τόν γε κίχον λαός τε καὶ ἵπποι
Ἕκτωρ τε Πριάμοιο πάις, φλογὶ ϝείκελος ἀλκήν.
τρὶς μέν μιν μετόπισθε ποδῶν λάβε φαίδιμος Ἕκτωρ
ἑλκέμεναι μεμαώς, μέγα δὲ Τρώεσσιν ὁμόκλα·
τρὶς δέ δύ' Αἴαντες, θοῦριν ἐπιϝειμένοι ἀλκήν,
νεκροῦ ἀπεστυφέλιξαν. ὃ δ' ἔμπεδον, ἀλκὶ πεποιθώς,
ἄλλοτ' ἐπαΐξασκε κατὰ μόθον, ἄλλοτε δ' αὖτε
στάσκε μέγα ϝιάχων· ὀπίσω δ' οὐ χάζετο πάμπαν.
ὡς δ' ἀπὸ σώματος οὔ τι λέοντ' αἴθωνα δύνανται
ποιμένες ἄγραυλοι μέγα πεινάοντα δίεσθαι,
ὥς ῥα τὸν οὐκ ἐδύναντο δύω Αἴαντε κορυστά
Ἕκτορα Πριαμίδην ἀπὸ νεκροῦ δειδίξασθαι.
καί νύ κεν εἴρυσσέν τε καὶ ἄσπετον ἤρετο κῦδος,
εἰ μὴ Πηλεΐωνα ποδήνεμος ὠκέα Ἶρις
ἄγγελος ἦλθε θέϝουσ' ἀπ' Ὀλύμπου θωρήσσεσθαι,
κρύβδα Διὸς ἄλλων τε θεῶν· πρὸ γὰρ ἧκέ μιν Ἥρη.

148 = *O* 405   150 = *O* 233   153^{b} = *I* 708   154 = *E* 704 et *N* 330   157 = *H* 164   165 = *Γ* 373   166^{b} = *B* 786   167 = *Λ* 715.

144 υἱέι μοι Nauck: υἱεῖ ἐμῷ codd.   146 ἡ μὲν ἄρ' S   147 ἐνείκαι ACS: ἐνείκοι D   148 ante insertos versus 35—148 sic poeta narrasse videtur ὣς οἳ ὀδυρόμενοι μέγα πένθεον· αὐτὰρ Ἀχαιοί   151 γρ. οὐδ' ἄρα schol. A   153 τόν γε: τόνδε C   154 φλογί: συὶ Zen. — ἴκελος AS   155—6 ὅς μιν τρὶς μετόπισθε ποδῶν λάβε καὶ μέγ' ἀύτει ἑλκέμεναι μεμαώς, κεφαλὴν δέ ἑ θυμὸς ἀνώγει πῆξαι ἀνὰ σκολοπάς ἑ ταμόνθ' ἁπαλῆς ἀπὸ δειρῆς Zen.   157 Αἴαντε D   158 ἀπεστυφάλιξαν C   160 ἰάχων: ἀχέων Zen.   164 fort. νεκρόο — δειδίξεσθαι S   165 εἴρυσεν C — ἤρετο Cobet: ἤρατο codd.   167 fort. Ὀλύμποο, θέουσα κατ' Οὐλύμπου νιφόεντος coni. Friedländer an. hom. p. 483   168 et 181—6 del. Hoffmann quaest. hom. II 140   168 ἄλλων: πάντων Vrat.

ἀγχοῦ δ' ἱσταμένη Fέπεα πτερόεντα προσηύδα· **29**
„ὄρσεο, Πηλεΐδη, πάντων ἐκπαγλότατ' ἀνδρῶν,
Πατρόκλῳ ἐπάμυνον, οὗ εἵνεκα φύλοπις αἰνή
ἕστηκε πρὸ νεῶν. οἳ δ' ἀλλήλους ὀλέκουσιν,
οἳ μὲν ἀμυνόμενοι νέκυος πέρι τεθνηῶτος,
οἳ δὲ Fερύσσασθαι ποτὶ Ἴλιον ἠνεμόεσσαν
Τρῶες ἐπιθύουσι. μάλιστα δὲ φαίδιμος Ἕκτωρ
ἑλκέμεναι μέμονεν· κεφαλὴν δέ Fε θυμὸς ἄνωγεν
πῆξαι ἀνὰ σκολόπεσσι, ταμόνθ' ἁπαλῆς ἀπὸ δειρῆς.
ἀλλ' ἄνα, μηδ' ἔτι κεῖσο· σέβας δέ σε θυμὸν ἱκέσθω
Πάτροκλον Τρῳῇσι κυσὶν μέλπηθρα γενέσθαι.
σοὶ λώβη, αἴ κέν τι νέκυς ᾐσχυμμένος ἔλθῃ."
 τὴν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς·
„Ἶρι θεά, τίς γάρ σε θεῶν ἐμοὶ ἄγγελον ἧκεν;"
τὸν δ' αὖτε προσέFειπε ποδήνεμος ὠκέα Ἶρις·
„Ἥρη με προέηκε, Διὸς κυδρὴ παράκοιτις·
οὐδ' οἶδε Κρονίδης ὑψίζυγος, οὐδέ τις ἄλλος
ἀθανάτων, οἳ Ὄλυμπον ἀγάννιφον ἀμφινέμονται."
 τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
„πῶς τ' ἄρ' ἴω μετὰ μῶλον; ἔχουσι δὲ τεύχε' ἐκεῖνοι.
μήτηρ δ' οὔ με φίλη πρίν γ' εἴα θωρήσσεσθαι,
πρίν γ' αὐτὴν ἐλθοῦσαν ἐν ὀφθαλμοῖσι Fίδωμαι·
στεῦτο γὰρ Ἡφαίστοιο πάρ' οἰσέμεν ἔντεα καλά.
ἄλλου δ' οὔ τευ Fοῖδα, τεῦ ἂν κλυτὰ τεύχεα δύω,
εἰ μὴ Αἴαντός γε σάκος Τελαμωνιάδαο.
ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ὅ Fέλπομ' ἐνὶ πρώτοισιν ὁμιλεῖ,
ἔγχεϊ δηιόων περὶ Πατρόκλοιο θανόντος."
 τὸν δ' αὖτε προσέFειπε ποδήνεμος ὠκέα Ἶρις·
„εὖ νυ καὶ ἡμεῖς Fίδμεν ὅ τοι κλυτὰ τεύχε' ἔχονται·

169 = *Δ* 92 170 = *Λ* 146 188^{a} = *γ* 22 179 = *P* 135
193 = *Θ* 267 195 = *P* 566 et 182 196 = 183 197^{a} = *Θ* 463.

171 *Πατρόκλου* Ar. 174 *ἐρύσσεσθαι* supra e scripto *α* A — *προτὶ* CS — *ἠνεμόεσσαν: αἰπὺ θέλοντες* Zen. 176—7 (immo 175—7) eiecit Zen. 176 *δέ ἑ* CD: *τέ ἑ* AS — *ἄνωγεν* D et *γρ.* A: *ἀνώγει* AC 181—6 del. Hoffmann 182 *γὰρ: τὰρ* in altera edit. Ar. 185 *οὔτε .. οὔτε* S 188 *μῶλον: μόθον* C 189 *εἴαε* coni. Nauck 189—191 seclusit Köchly, confer ad 35 192 *τοῦ ἂν* L 194 *ὅ γ'* codd. — *πρώτοισιν* SD: *Τρώεσσιν* AC — *ὁμιλεῖν* C 197 *ὅ τοι: ὅτι* C — *κλυτὰ: γρ. καλὰ* schol. A.

ἀλλ' αὔτως ἐπὶ τάφρον ἰὼν Τρώεσσι φάνηθι, **29**
αἴ κέ σ' ὑποδFείσαντες ἀπόσχωνται πολέμοιο
Τρῶες, ἀναπνεύσωσι δ' ἀρήιοι υἷες Ἀχαιῶν.
[τειρόμενοι· ὀλίγη δέ τ' ἀνάπνευσις πολέμοιο.]
 ἡ μὲν ἄρ' ὣς Fειποῦσ' ἀπέβη πόδας ὠκέα Ἶρις,
αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς ὦρτο διίφιλος· ἀμφὶ δ' Ἀθήνη
ὤμοις ἰφθίμοισι βάλ' αἰγίδα θυσσανόεσσαν,
ἀμφὶ δέ Fοι κεφαλῇ νέφος ἔστεφε δῖα θεάων
χρύσεον, ἐκ δ' αὐτοῦ δαῖε φλόγα παμφανόωσαν.
ὡς δ' ὅτε καπνὸς ἰὼν ἐκ Fάστεος αἰθέρ' ἵκηται,
τηλόθεν ἐκ νήσου, τὴν δήιοι ἀμφιμάχωνται·
οἳ δὲ πανημέριοι στυγερῷ κρίνονται Ἄρηι
Fάστεος ἐκ σφετέρου· ἅμα δ' ἠελίῳ καταδύντι
πυρσοί τε φλεγέθουσιν ἐπήτριμοι, ὑψόσε δ' αὐγή
γίγνεται ἀίσσουσα, περικτιόνεσσι Fιδέσθαι,
αἴ κέν πως σὺν νηυσὶν ἀρῆς ἀλκτῆρες ἵκωνται·
ὣς ἀπ' Ἀχιλλῆος κεφαλῆς σέλας αἰθέρ' ἵκανεν.
στῆ δ' ἐπὶ τάφρον ἰὼν ἀπὸ τείχεος, οὐδ' ἐς Ἀχαιούς
μίσγετο· μητρὸς γὰρ πυκινὴν ὠπίζετ' ἐφετμήν.
ἔνθα στὰς ἤυσ' — ἀπάτερθε δὲ Παλλὰς Ἀθήνη
φθέγξατ' — ἀτὰρ Τρώεσσιν ἐν ἄσπετον ὦρσε κυδοιμόν.
ὡς δ' ὅτ' ἀριζήλη φωνή, ὅτε Fίαχε σάλπιγξ
Fάστυ περιπλομένων δηίων ὕπο θυμοραϊστέων,
ὣς τότ' ἀριζήλη φωνὴ γένετ' Αἰακίδαο.
οἳ δ' ὡς οὖν ἄιον ὄπα χάλκεον Αἰακίδαο,
πᾶσιν ὀρίνθη θυμός. ἀτὰρ καλλίτριχες ἵπποι

199—201 = *Λ* 799—801 202 = *Θ* 425 206^{b} = *Φ* 349
207 = *Φ* 522 209 = *B* 385 214^{b} = *O* 686 217^{a} = *Λ* 10
218^{b} = *K* 523 223 = *E* 29 et *K* 491.

198 *αὐτὸς* Zen. Aristoph. 200—1 om. S 203 *ἀμφὶ δ': αὐτὰρ* S 207 *ὡς δ' ὅτε πῦρ ἐπὶ πόντον ἀριπρεπὲς αἰθέρ' ἵκηται* in altera edit. Ar. 208 *ἀμφιμάχονται* CS 209 *οἱ δὲ* Düntzer: *οἵ τε* codd. — *κρίνωνται* S 210 *ἄστυ περὶ σφέτερον* Zen. 213 *ἀρῆς* Heyne collato *Σ* 100: *ἄρεως* ADS *ἄρεος* C *ἄρεω* Ar. 215 *ἰὼν νηῶν ἄπο καὶ κλισιάων* eiecto versu 216 scripsit Köchly, ut moenia castrorum ex vetere carmine removeret; confer quae supra ad versus 35 et 148 adnotavimus; vix autem licet versum 216 ad iussum Thetidis *Λ* 422 expositum referre — *ἐς: γρ. ἐπ'* Eust. 219 *ὅτε τ'* codd. 222 *χαλκέην* Zen.

ἂψ ὄχεα τρόπεον· ὄσσοντο γὰρ ἄλγεα θυμῷ. **29**
ἡνίοχοι δ' ἔκπληγεν, ἐπεὶ Ϝίδον ἀκάματον πῦρ
δϜεινὸν ὑπὲρ κεφαλῆς μεγαθύμου Πηλεΐωνος
δαιόμενον· τὸ δὲ δαῖε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη.
τρὶς μὲν ὑπὲρ τάφρου μεγάλ' ἴαχε δῖος Ἀχιλλεύς,
τρὶς δὲ κυκήθησαν Τρῶες κλειτοί τ' ἐπίκουροι.
ἔνθα δὲ καὶ τότ' ὄλοντο δυώδεκα φῶτες ἄριστοι
ἀμφὶ σφοῖς ὀχέεσσι καὶ ἔγχεσιν. αὐτὰρ Ἀχαιοί
ἀσπασίως Πάτροκλον ὑπὲκ βελέων Ϝερύσαντες
κάτθεσαν ἐν λεχέεσσι· φίλοι δ' ἀμφέσταν ἑταῖροι
μυρόμενοι. μετὰ δέ σφι ποδώκης εἵπετ' Ἀχιλλεύς
δάκρυα θερμὰ χέϜων, ἐπεὶ ἔσϜιδε πιστὸν ἑταῖρον
κείμενον ἐν φέρτρῳ δεδαϊγμένον ὀξέι χαλκῷ.
τόν ῥ' ἤ τοι μὲν ἔπεμπε σὺν ἵπποισιν καὶ ὄχεσφιν
ἐς πόλεμον, οὐδ' αὖτις ἐδέξατο νοστήσαντα.
ἠέλιον δ' ἀκάμαντα βοῶπις πότνια Ἥρη
πέμπεν ἐπ' Ὠκεανοῖο ῥοὰς ἀϜέκοντα νέεσθαι.
ἠέλιος μὲν ἔδυ, παύσαντο δὲ δῖοι Ἀχαιοί
φυλόπιδος κρατερῆς καὶ ὁμοιίοο πτολέμοιο.

229^b = Z 227 233^b = Ψ 695 237^b = *I* 384   240 cf. Φ 48

228 *μέγα Ϝίαχε* Bekker, cf. Σ 29   229 *δ' ἐκυκ.* AC   230 *ἔνθα δὲ κοῦροι . . . πάντες ἄριστοι οἷσιν ἐνὶ βελέεσσι* Zen.   231 *ὀχέεσσι: γρ. ξιφέεσσι* schol. A, *σφοῖσιν ὄχεσσι* Nauck   233 *ἀμφ' ἔστασαν* A   239 *δ' ἀκάμαντα: γρ. μὲν ἔπειτα* A   240 *πέμπεν* A: *πέμψεν* CDS   242 *ὁμοιίου πολ.* (*πτολ.* CD) codd.   242 hinc incipit altera pars Iliadis ita a priore distincta, ut illa qua strage Iuppiter Achivos ut Achillem ab Agamemnone lacessitum ulcisceretur afflixerit, haec quo pacto Achilles Agamemnoni reconciliatus Patroclum interemtum ultus sit narret. Atque haec altera pars cum et ipsa multifariam interpolata sit, vetera eius carmina ab eodem quo prioris partis poeta pancta esse in prolegomenis exposui; sed cum sint quae in contrariam sententiam trahant, velut versus *Τ* 414—5, 445—8, Φ 53—5 perversae imitationis vitio suspecti, tutius esse iam duxi secunda scripturae specie secundam hanc partem a priore et antiquiore distingui.

ΤΡΩΩΝ ΑΓΟΡΑ.

Τρῶες δ' αὖθ' ἑτέρωθεν ἀπὸ κρατερῆς ὑσμίνης **30**
χωρήσαντες ἔλυσαν ὑφ' ἅρμασιν ὠκέας ἵππους,
ἐς δ' ἀγορὴν ἀγέροντο πάρος δόρποιο μέδεσθαι.
ὀρθῶν δ' ἑσταότων ἀγορὴ γένετ', οὐδέ τις ἔτλη
ἕζεσθαι· πάντας γὰρ ἔχε τρόμος, οὕνεκ' Ἀχιλλεύς
ἐξεφάνη, δηρὸν δὲ μάχης ἐπέπαυτ' ἀλεγεινῆς.
τοῖσι δὲ Πουλυδάμας πεπνυμένος ἦρχ' ἀγορεύειν
Πανθοΐδης· ὃ γὰρ οἶος ὅρα πρόσσω καὶ ὀπίσσω.
Ἕκτορι δ' ἦεν ἑταῖρος, ἰῇ δ' ἐν νυκτὶ γένοντο·
ἀλλ' ὃ μὲν ἂρ μύθοισιν, ὃ δ' ἔγχεϊ πολλὸν ἐνίκα.
ὅ σφιν ἐυφρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέϜειπεν·
„ἀμφὶ μάλα φράζεσθε, φίλοι· κέλομαι γὰρ ἔγωγε
Ϝάστυδε νῦν ἰέναι, μὴ μιμνέμεν Ἠόα δῖαν
ἐν πεδίῳ παρὰ νηυσί· Ϝεκὰς δ' ἀπὸ τείχεός εἰμεν.
ὄφρα μὲν οὗτος ἀνὴρ Ἀγαμέμνονι μήνιε δίῳ,
τόφρα δὲ ῥηίτεροι πολεμίζειν ἦσαν Ἀχαιοί·
χαίρεσκον γὰρ ἔγωγε θοῇς ἐπὶ νηυσὶν ἰαύων,
Ϝελπόμενος νῆας αἱρησέμεν ἀμφιϜελίσσας.
νῦν δ' αἰνῶς δείδοικα ποδώκεα Πηλεΐωνα·
οἷος ἐκείνου θυμὸς ὑπέρβιος, οὐκ ἐθελήσει
μίμνειν ἐν πεδίῳ, ὅθι περ Τρῶες καὶ Ἀχαιοί
ἐν μέσῳ ἀμφότεροι μένος Ἄρηος δατέονται,
ἀλλὰ περὶ πτόλιός τε μαχήσεται ἠδὲ γυναικῶν.
ἀλλ' ἴομεν προτὶ Ϝάστυ, πίθεσθέ μοι· ὧδε γὰρ ἔσται.
νῦν μὲν νὺξ ἀπέπαυσε ποδώκεα Πηλεΐωνα

243 = Θ 55 et *Π* 447 244^b = Θ 402   247—8 = *Τ* 45—6. *Τ* 42—3   249 = *Η* 347   250 = ω 452   253 = *Λ* 73 254^b = Ψ 894   261 = *Λ* 555 et Θ 474 262^a = ο 212.

243—353 huius carminis vera et antiqua forma servata esse videtur, quae non solum auctori versuum *H* 365—380 et Θ 489—542, ut scite probavit Köchly op. 125, pro exemplo fuit, sed etiam in vetere carmine *X* 100—104 respicitur   243 *ἀπὸ κρατερῆς ὑσμίνης: γρ. ἐπὶ θρωσμῷ πεδίοιο* A   247 *ἔχε* supra scripto *ἕλε* A — *τρόμος: φόβος* Zen.   252 *πολλὸν: πάντας* coni. Nauck   253 *ὅς σφιν* S   255 *μίμνειν ἠῶ* codd.   262 *ἐκείνου* ACDS: *κείνου* Ar.   264 fort. *δατέοντο*   265 *μαχήσεται* codd.: *γρ. μαχέσσεται* schol. A, cf. prol. p. 102   266—283 ab alio poeta additos esse putant Düntzer Nauck.

ἀμβροσίη· εἰ δ' ἄμμε κιχήσεται ἐνθάδ' ἐόντας **30**
αὔριον ὁρμηθεὶς σὺν τεύχεσιν, εὖ νύ τις αὐτόν
γνώσεται· ἀσπάσιος γὰρ ἀφίξεται Ἴλιον ἱρήν
ὅς κε φύγῃ, πολλοὺς δὲ κύνες καὶ γῦπες ἔδονται
Τρώων· αἲ γὰρ δή μοι ἀπ' οὔατος ὧδε γένοιτο.
εἰ δ' ἂν ἐμοῖσι ϝέπεσσι πιθώμεθα κηδόμενοί περ,
νύκτα μὲν εἰν ἀγορῇ σθένος ἕξομεν, ἄστυ δὲ πύργοι
ὑψηλαί τε πύλαι σανίδες τ' ἐπὶ τῇς ἀραρυῖαι
μακραὶ ἐύξεστοι ἐζευγμέναι εἰρύσσονται·
πρῶι δ' ὑπηοῖοι σὺν τεύχεσι θωρηχθέντες
στησόμεθ' ἂμ πῦργους. τῷ δ' ἄλγιον, αἴ κ' ἐθέλῃσιν
ἐλθὼν ἐκ νηῶν περὶ τείχεος ἄμμι μάχεσθαι.
ἂψ πάλιν εἶσ' ἐπὶ νῆας, ἐπεί κ' ἐριαύχενας ἵππους
παντοίου δρόμου ἄσῃ ὑπὸ πτόλιν ἠλασκάζων.
εἴσω δ' οὔ μιν θυμὸς ἐφορμηθῆναι ἐάσει,
οὐδέ ποτ' ἐκπέρσει· πρίν μιν κύνες ἀργοὶ ἔδονται.“
τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ϝιδὼν προσέφη κορυθαίολος Ἕκτωρ·
„Πουλύδαμαν, σὺ μὲν οὐκέτ' ἐμοὶ φίλα ταῦτ' ἀγορεύεις,
ὃς κέλεαι κατὰ ϝάστυ ϝαλήμεναι αὖτις ἰόντας.
ἦ οὔ πω κεκόρησθε ϝεϝελμένοι ἔνδοθι πύργων;
πρὶν μὲν γὰρ Πριάμοιο πόλιν μέροπες ἄνθρωποι
πάντες μυθέσκοντο πολύχρυσον πολύχαλκον·
νῦν δὲ δὴ ἐξαπόλωλε δόμων κειμήλια καλά,
πολλὰ δὲ δὴ Φρυγίην καὶ Μῃονίην ἐρατεινήν
κτήματα περνάμεν' ἵκει, ἐπεὶ μέγας ὠδύσατο Ζεύς.
νῦν δ' ὅτε πέρ μοι ἔδωκε Κρόνου παῖς ἀγκυλομήτεω
κῦδος ἀρέσθ' ἐπὶ νηυσί, καὶ ἀμφ' ἅλα ϝέλσαι Ἀχαιούς,
νήπιε, μηκέτι ταῦτα νοήματα φαῖν' ἐνὶ δήμῳ·
οὐ γάρ τις Τρώων ἐπιπείσεται· οὐ γὰρ ἐάσω.
ἀλλ' ἄγεθ', ὡς ἂν ἐγὼ ϝείπω, πειθώμεθα πάντες.

270—1 cf. *H* 117 272 cf. *X* 454 273^b = *X* 416 277 = *Θ* 530 284—5 = *M* 230—1 289^b = *K* 315 291 = *Γ* 401 297 = *B* 139.

268 ἐόντος S 270 ἀσπάσιος Cobet misc. crit. 295: ἀσπασίως codd. 272 damnat Bekker Hom. Bl. II 31, cui versus ex *X* 454 imitatione expressus esse videtur 273 ἐμοῖς ἐπέεσσι codd. — γρ. πιθοίμεθα A 274 ἕξετε Bekker 275 τ': δ' S 276 εἰρύσονται S 281 ἄσει C 285 Πουλυδάμα codd., cf. *M* 231. *Ξ* 470 287 κεκόρησθον Zen. 291 δὴ: καὶ S 294 καὶ ἀμφ' ἅλα ϝέλσαι ex *Α* 409 restituit Heyne: θαλάσσῃ τ' ἔλσαι codd. — ἐλάσαι C.

νῦν μὲν δόρπον ἕλεσθε κατὰ στρατὸν ἐν τελέεσσιν, **30**
καὶ φυλακῆς μνήσασθε, καὶ ἐγρήγορθε ϝέκαστος·
Τρώων δ' ὃς κτεάτεσσιν ὑπερφιάλως ἀνιάζει,
συλλέξας λαοῖσι δότω καταδημοβορῆσαι·
τῶν τινὰ βέλτερόν ἐστιν ἐπαυρέμεν ἤ περ Ἀχαιούς.
πρῶι δ' ὑπηοῖοι σὺν τεύχεσι θωρηχθέντες
νηυσὶν ἔπι γλαφυρῇσιν ἐγείρομεν ὀξὺν Ἄρηα.
εἰ δ' ἐτεὸν παρὰ ναῦφιν ἀνέστη δῖος Ἀχιλλεύς,
ἄλγιον, αἴ κ' ἐθέλῃσι, τῷ ἔσσεται. οὔ μιν ἔγωγε
φεύξομαι ἐκ πολέμοιο δυσηχέος, ἀλλὰ μάλ' ἄντην
στήσομαι, ἤ κε φέροιτο μέγα κράτος ἤ κε φεροίμην.
ξυνὸς Ἐνυάλιος, καί τε κτενέοντα κατέκτα.“
ὣς Ἕκτωρ ἀγόρευ', ἐπὶ δὲ Τρῶες κελάδησαν
νήπιοι· ἐκ γάρ σφεων φρένας εἵλετο Παλλὰς Ἀθήνη.
Ἕκτορι μὲν γὰρ ἐπῄνησαν κακὰ μητιόωντι,
Πουλυδάμαντι δ' ἄρ' οὔ τις, ὃς ἐσθλὴν φράζετο βουλήν.
δόρπον ἔπειθ' εἵλοντο κατὰ στρατόν· αὐτὰρ Ἀχαιοί
παννύχιοι Πάτροκλον ἀνεστενάχοντο γοῶντες.
τοῖσι δὲ Πηλεΐδης ἁδινοῦ ἐξῆρχε γόοιο,
χεῖρας ἐπ' ἀνδροφόνους θέμενος στήθεσσιν ἑταίρου,
πυκνὰ μάλα στενάχων ὥς τε λὶς ἠυγένειος,
ᾧ ῥά θ' ὑπὸ σκύμνους ἐλαφηβόλος ἁρπάσῃ ἀνήρ
ὕλης ἐκ πυκινῆς· ὃ δέ τ' ἄχνυται ὕστερος ἐλθών,
πολλὰ δέ τ' ἄγκε' ἐπῆλθε μετ' ἀνέρος ἴχνι' ἐρευνῶν,
εἴ ποθεν ἐξεύροι· μάλα γὰρ δριμὺς χόλος αἱρεῖ.
ὣς ὃ βαρὺ στενάχων μετεφώνεε Μυρμιδόνεσσιν·
„ὢ πόποι, ἦ ῥ' ἅλιον ϝέπος ἔκβαλον ἤματι κείνῳ,
θαρσύνων ἥρωα Μενοίτιον ἐν μεγάροισιν·

298—9 = *H* 370—1 303—4 = *Θ* 530—1 307 = *Λ* 590 308 = *N* 486 310 = *Θ* 542 311 = *I* 307 314 = *H* 380 316—7 = *Ψ* 17—8 316 = *X* 430. *Ω* 747. 761. 723 318 = *Φ* 417 et *P* 109.

300 ἀνιάζει codd., fort. ϝαλιάζει 306 αἴ κ' ἔλθῃσι coni. Herwerden Rev. de phil. II 195, fort. αἴ κε μένῃσι. 307 πολέμου δυσϝηχέος Bekker 308 φέροιτο S: φέρῃσι ACD — φεροίμην codd.: φέρωμι Naber quaest. hom. 96 309 κτενέοντα Cobet: κτανέοντα codd. 311 φρένας ἐξέλετο Ζεύς S 315 γοῶντες: βοῶντες Lips. 317 ἀνδροφόνους codd. et Ar.: ἀνδροφόνου alii legisse videntur 318 πυκνὰ: πολλὰ S 319 ἁρπάσει C 321 ἴχνε' Ar. secundum schol. V 323 γρ. μετεφώνεε D et γρ. A: μετεφώνει AC.

φῆν δέ Ϝοι εἰς Ὀπόεντα περικλυτὸν υἱὸν ἀπάξειν 30
Ἴλιον ἐκπέρσαντα λαχόντα τε ληίδος αἶσαν.
ἀλλ' οὐ Ζεὺς ἄνδρεσσι νοήματα πάντα τελευτᾷ·
ἄμφω γὰρ πέπρωται ὁμοίην γαῖαν ἐρεῦσαι
αὐτοῦ ἐνὶ Τροίῃ, ἐπεὶ οὐδ' ἐμὲ νοστήσαντα
δέξεται ἐν μεγάροισι γέρων ἱππηλάτα Πηλεὺς
οὐδὲ Θέτις μήτηρ, ἀλλ' αὐτοῦ γαῖα καθέξει.
νῦν δ' ἐπεὶ οὖν, Πάτροκλε, σεῦ ὕστερος εἶμ' ὑπὸ γαῖαν,
οὔ σε πρὶν κτεριῶ, πρίν γ' Ἕκτορος ἐνθάδ' ἐνεῖκαι
τεύχεα καὶ κεφαλήν, μεγαθύμου σοῖο φονῆος·
δώδεκα δὲ προπάροιθε πυρῆς ἀποδειροτομήσω
Τρώων ἀγλαὰ τέκνα, σέθεν κταμένοιο χολωθείς.
τόφρα δέ μοι παρὰ νηυσὶ κορωνίσι κείσεαι αὔτως,
ἀμφὶ δὲ σὲ Τρῳαὶ καὶ Δαρδανίδες βαθύκολποι
κλαύσονται νύκτας τε καὶ ἤματα δάκρυ χέϜουσαι,
τὰς αὐτοὶ καμόμεσθα βίηφί τε δουρί τε μακρῷ,
πιείρας πέρθοντε πόλις μερόπων ἀνθρώπων."
ὣς Ϝειπὼν ἑτάροισιν ἐκέκλετο δῖος Ἀχιλλεὺς
ἀμφὶ πυρὶ στῆσαι τρίποδα μέγαν, ὄφρα τάχιστα
Πάτροκλον λοέσειαν ἄπο βρότον αἱματόεντα.
οἳ δὲ λοετροχόον τρίποδ' ἵστασαν ἐν πυρὶ κηλέῳ,
ἐν δ' ἄρ' ὕδωρ ἔχεϜον, ὑπὸ δὲ ξύλα δαῖον ἑλόντες.
γάστρην μὲν τρίποδος πῦρ ἄμφεπε, θέρμετο δ' ὕδωρ.
αὐτὰρ ἐπεὶ δὴ ζέσσεν ὕδωρ ἐνὶ ἤνοπι χαλκῷ,
καὶ τότε δὴ λόεσάν τε καὶ ἤλειψαν λίπ' ἐλαίῳ,
ἐν δ' ὠτειλὰς πλῆσαν ἀλείφατος ἐννεώροιο.
ἐν λεχέεσσι δὲ θέντες ἑανῷ λιτὶ κάλυψαν
ἐς πόδας ἐκ κεφαλῆς, καθύπερθε δὲ φάρεϊ λευκῷ.
παννύχιοι μὲν ἔπειτα πόδας ταχὺν ἀμφ' Ἀχιλῆα
Μυρμιδόνες Πάτροκλον ἀνεστενάχοντο γοῶντες.

327^{b} = ε 40 331^{b} = Η 125 336—7 = Ψ 22—3 339 = 122
340 = Ω 745. λ 183 344 = Χ 443. Ψ 40. Θ 434 345 = Ψ 41
346—8 = Θ 435—7 349 = κ 360 350^{b} = τ 505 352 = Ψ 254
354^{a} = Η 476 355 = 315.

338 γρ. οὕτως Eust. 342 πόλεις ACDS, cf. prol. § 86 345 λούσειαν codd. 347 ἔχεον Cobet misc. crit. 419: ἔχεαν ACDS 349 ἐνί: ἐπὶ C 350 λοῦσαν codd. 351 fort. ὀατειλὰς — fortasse ἐννεαώρου (cf. ἄωρος) hic et κ 19. 390 restituendum sit

Ζεὺς δ' Ἥρην προσέϜειπε κασιγνήτην ἄλοχόν τε· 30
„ἔπρηξας καὶ ἔπειτα, βοῶπις πότνια Ἥρη,
ἀνστήσασ' Ἀχιλῆα πόδας ταχύν. ἦ ῥά νυ σεῖο
ἐξ αὐτῆς ἐγένοντο καρηκομόωντες Ἀχαιοί."
τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα βοῶπις πότνια Ἥρη·
„αἰνότατε Κρονίδη, ποῖον τὸν μῦθον ἔϜειπες.
καὶ μὲν δή πού τις μέλλει βροτὸς ἀνδρὶ τελέσσαι,
ὅς περ θνητός τ' ἐστὶ καὶ οὐ τόσα μήδεα Ϝοῖδεν·
πῶς δὴ ἔγωγ', ἥ φημι θεάων ἔμμεν ἀρίστη,
ἀμφότερον γενεῇ τε καὶ οὕνεκα σὴ παράκοιτις
κέκλημαι, σὺ δὲ πᾶσι μετ' ἀθανάτοισι Ϝανάσσεις,
οὐκ ὄφελον Τρώεσσι κοτεσσαμένη κακὰ ῥάψαι;"
ὣς οἳ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον·

ΟΠΛΟΠΟΙΙΑ.

Ἡφαίστου δ' ἵκανε δόμον Θέτις ἀργυρόπεζα
ἄφθιτον ἀστερόεντα, μεταπρεπέ' ἀθανάτοισιν,
χάλκεον, ὅν ῥ' αὐτὸς ποιήσατο Κυλλοποδίων.
τὸν δ' εὗρ' ἱδρώοντα Ϝελισσόμενον περὶ φύσας,
σπεύδοντα· τρίποδας γὰρ ἐϜείκοσι πάντας ἔτευχεν
ἑστάμεναι περὶ τοῖχον ἐυσταθέος μεγάροιο,
χρύσεα δέ σφ' ὑπὸ κύκλα Ϝεκάστῳ πυθμένι θῆκεν,
ὄφρα Ϝοι αὐτόματοι θεῖον δυσαίατ' ἀγῶνα
ἠδ' αὖτις πρὸς δῶμα νεοίατο, θαῦμα Ϝιδέσθαι.
οἳ δ' ἤ τοι τόσσον μὲν ἔχον τέλος, οὔατα δ' οὔ πω
δαιδάλεα προσέκειτο· τά ῥ' ἤρτυε, κόπτε δὲ δεσμούς.
ὄφρ' ὅ γε ταῦτ' ἐπονεῖτο Ϝιδυίῃσι πραπίδεσσιν,
τόφρα Ϝοι ἐγγύθεν ἦλθε θεὰ Θέτις ἀργυρόπεζα.
τὴν δὲ Ϝίδε προμολοῦσα Χάρις λιπαροκρήδεμνος
καλή, τὴν ὤπυιε περικλυτὸς Ἀμφιγυήεις·

356 = Π 632 357^{b} = Θ 471 360—1 = Α 551—2 362^{b} = Τ 22
363 = υ 46 365—6 = Δ 60—1 368 = Ε 274 372^{b} = Φ 11
374 cf. η 95 376^{b} = Η 298 379^{b} = Θ 274.

356—368: Ζηνόδωρος πειρᾶται ἀποδεικνύναι διεσκευασμένον τοῦτον τὸν τόπον Porph., cf. Wolfii prol. p. 30 357 βοῶπις SD: βοῶπι AC. 361 ἔειπας D 363 τ' om. A 364 ἔγωγ': ἐγὼν Zen. 368—617 Ὁπλοποιίας carmen vaferrimum et summi poetae ingenio dignissimum ut bene Iliadis ultimae parti intextum est (v. Τ 383. Υ 270. Φ 592—4. Χ 316), ita nec tam prolixa scuti fabricationis descriptio exspectabatur, nec desunt recentioris originis indicia cum alia tum versus Odysseae imitatione expressi, cf. prol. p. 28 372 φύσσας C 375 ὑπόκυκλα C et γρ. schol. A 376 δύσονται D et γρ. A, ἐν ταῖς εἰκαιοτέραις· θεῖον κατὰ δῶμα νέονται (νέοιντο schol. V) schol. AV 377 πρὸς: γρ. κατὰ schol. A 380 ἰδυίῃσι AD: εἰδυίῃσι C 381 om. ADP, habet C et in marg. add. D, in nonnullis exemplaribus eum defuisse narrat schol. A.

ἔν τ' ἄρα Fοι φῦ χειρί, Fέπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζεν·
„τίπτε, Θέτις τανύπεπλε, ἱκάνεις ἡμέτερον δῶ
αἰδοίη τε φίλη τε; πάρος γε μὲν οὔ τι θαμίζεις.
ἀλλ' ἕπεο προτέρω, ἵνα τοι πὰρ ξείνια θείω.“
ὣς ἄρα φωνήσασα πρόσω ἄγε δῖα θεάων.
τὴν μὲν ἔπειτα καθεῖσεν ἐπὶ θρόνου ἀργυροήλου
καλοῦ δαιδαλέου· ὑπὸ δὲ θρῆνυς ποσὶν ἦεν·
κέκλετο δ' Ἥφαιστον κλυτοτέχνην, Fεῖπέ τε μῦθον·
„Ἥφαιστε, πρόμολ' ὧδε. Θέτις νύ τι σεῖο χατίζει.“
τὴν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα περικλυτὸς Ἀμφιγυήεις·
„ἦ ῥά νύ μοι δFεινή τε καὶ αἰδοίη θεὸς ἔνδον,
ἥ μ' ἐσάωσ', ὅτε μ' ἄλγος ἀφίκετο τῆλε πεσόντα
μητρὸς ἐμῆς ἰότητι κυνώπιδος, ἥ μ' ἐθέλησεν
κρύψαι χωλὸν ἐόντα. τότ' ἂν πάθον ἄλγεα θυμῷ,
εἰ μή μ' Εὐρυνόμη τε Θέτις θ' ὑπεδέξατο κόλπῳ.
[Εὐρυνόμη θυγάτηρ ἀψορρόου Ὠκεανοῖο.]
τῇσι παρ' εἰνάFετες χάλκευον δαίδαλα πολλά,
πόρπας τε γναμπτάς θ' ἕλικας κάλυκάς τε καὶ ὅρμους
ἐν σπέFεϊ γλαφυρῷ· περὶ δὲ ῥόος Ὠκεανοῖο
ἀφρῷ μορμύρων ῥέFεν ἄσπετος· οὐδέ τις ἄλλος
Fείδεεν οὔτε θεῶν οὔτε θνητῶν ἀνθρώπων,
ἀλλὰ Θέτις τε καὶ Εὐρυνόμη Fίσαν, αἵ μ' ἐσάωσαν.
ἣ νῦν ἡμέτερον δόμον ἵκει· τῷ με μάλα χρεώ
πάντα Θέτι καλλιπλοκάμῳ ζωάγρια τίνειν.
ἀλλὰ σὺ μὲν νῦν Fοι παράθες ξεινήια καλά,
ὄφρ' ἂν ἐγὼ φύσας ἀποθείομαι ὅπλα τε πάντα.“
ἦ, καὶ ἀπ' ἀκμοθέτοιο πέλωρ αἴητον ἀνέστη
χωλεύων· ὑπὸ δὲ κνῆμαι ῥώοντο Fαραιαί.
φύσας μέν ῥ' ἀπάνευθε τίθει πυρός, ὅπλα τε πάντα
λάρνακ' ἐς ἀργυρέην συλλέξατο, τοῖς ἐπονεῖτο·
σπόγγῳ δ' ἀμφὶ πρόσωπα καὶ ἄμφω χεῖρ' ἀπομόργνυ
αὐχένα τε στιβαρὸν καὶ στήθεα λαχνήεντα,
δῦ δὲ χιτῶν', ἕλε δὲ σκῆπτρον παχύ, βῆ δὲ θύραζε

384 = Z 253. β 302 . . 385 = ε 87 387 = ε 91 389^b = η 162 390 = α 131 401 = hym. Ven. 163 404^b = ε 32 411 = Υ 37 413^b = π 13 415^a = ϑ 136.

385 et 424 *Θέτις τανύπεπλε* Bekker: *Θέτις τανύπεπλος* Zen.: *Θέτι τανύπεπλε* ACD, cf. Σ 357 385 et 424 *ἡμετέρονδε* Zen., cf. H 363. β 262. δ 139. ψ 127 et Bekker Hom. Bl. I 30 388 *φωνήσασ' ἡγήσατο* Cant. 389 *καθῆσεν* CD 396—405 ex vetere aliquo hymno huc translatos esse hallucinatur L. Gerlach in Phil. XXXIII 209 396 γρ. *βοώπιδος* schol. V 398 *Θέτις δ'* supra δ scripto ϑ A 399 eiec. Bekker 400 *πολλά*: *πάντα* Zen. Aristoph. 402 *σπῆι* codd. 406 *χρεών* C *χρὴ* Harl. 410 *αὔητον* rectius legas 413 *τοῖσι πονεῖτο* Nauck 414 *ἀπεμόργνυ* C.

χωλεύων· ὑπὸ δ' ἀμφίπολοι ῥώοντο Fάνακτι
χρύσειαι, ζωῇσι νεήνισσιν FεFικυῖαι.
τῇς ἐν μὲν νόος ἐστὶ μετὰ φρεσίν, ἐν δὲ καὶ αὐδή
καὶ σθένος, ἀθανάτων δὲ θεῶν ἄπο Fέργα Fίσασιν.
αἳ μὲν ὕπαιθα Fάνακτος ἐποίπνυον· αὐτὰρ ὃ Fέρρων
πλησίον, ἔνθα Θέτις περ, ἐπὶ θρόνου ἷζε φαεινοῦ,
ἔν τ' ἄρα Fοι φῦ χειρί, Fέπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζεν·
„τίπτε, Θέτις τανύπεπλε, ἱκάνεις ἡμέτερον δῶ
αἰδοίη τε φίλη τε; πάρος γε μὲν οὔ τι θαμίζεις.
αὔδα ὅ τι φρονέεις· τελέσαι δέ με θυμὸς ἄνωγεν,
εἰ δύναμαι τελέσαι γε καὶ εἰ τετελεσμένον ἐστίν.“
τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα Θέτις κατὰ δάκρυ χέFουσα·
„Ἥφαιστ', ἦ ἄρα δή τις, ὅσαι θεαί εἰσ' ἐν Ὀλύμπῳ,
τοσσάδ' ἐνὶ φρεσὶ Fῇσιν ἀνέσχετο κήδεα λυγρά,
ὅσσ' ἐμοὶ ἐκ πασέων Κρονίδης Ζεὺς ἄλγε' ἔδωκεν;
ἐκ μέν μ' ἀλλάων ἁλιάων ἀνδρὶ δάμασσεν,
Αἰακίδῃ Πηλῆι, καὶ ἔτλην ἀνέρος εὐνήν,
πολλὰ μάλ' οὐκ ἐθέλουσα. ὃ μὲν δὴ γήραϊ λυγρῷ
κεῖται ἐνὶ μεγάροις ἀρημένος· ἄλλα δέ μοι νῦν·
υἱὸν ἐπεί μοι δῶκε γενέσθαι τε τραφέμεν τε,
ἔξοχον ἡρώων — ὃ δ' ἀνέδραμεν ἔρνεϊ Fῖσος —
τὸν μὲν ἐγὼ θρέψασα φυτὸν ὣς γουνῷ ἀλωῆς,
νηυσὶν ἐπιπροέηκα κορωνίσιν Ἴλιον εἴσω
Τρωσὶ μαχησόμενον· τὸν δ' οὐχ ὑποδέξομαι αὖτις
Fοίκαδε νοστήσαντα, δόμον Πηλήιον εἴσω.
ὄφρα δέ μοι ζώει καὶ ὁρᾷ φάος ἠελίοιο,
ἄχνυται, οὐδέ τί Fοι δύναμαι χραισμῆσαι ἰοῦσα.
κούρην ἣν ἄρα Fοι γέρας ἔξελον υἷες Ἀχαιῶν,
τὴν ἂψ ἐκ χειρῶν ἕλετο κρείων Ἀγαμέμνων.
ἦ τοι ὃ τῆς ἀχέων φρένας ἔφθιεν· αὐτὰρ Ἀχαιούς
Τρῶες ἐπὶ πρύμνῃσιν ἐFείλεον, οὐδὲ θύραζε
εἴων ἐξιέναι. τὸν δὲ λίσσοντο γέροντες
Ἀργείων, καὶ πολλὰ περικλυτὰ δῶρ' ὀνόμαζον.
ἔνθ' αὐτὸς μὲν ἔπειτ' ἠναίνετο λοιγὸν ἀμῦναι,
αὐτὰρ ὃ Πάτροκλον περὶ μὲν τὰ Fὰ τεύχεα Fέσσεν,
πέμπε δέ μιν πόλεμόνδε, πολὺν δ' ἅμα λαὸν ὄπασσεν.

423—5 = 384—6 424—7 = ε 87—90 426—7 = Ξ 195—6 428 = Α 413 436^b = Η 199 438—41 = 57—62 440—1 = τ 257—8 444 = Π 56 445 = Π 58 448^b = Ι 574 449^b = Ι 121. 515.

418 *νεήνισσιν ϝεϝικυῖαι* scripsi: *νεήνισιν εἰοικυῖαι* AC *νεήνισιν ἐοικυῖαι* D 424 *Θέτι* codd., cf. Σ 385 426 γρ. *ἀνώγει* A 427 om. PS — *ἔσται* D m. pr. 431 *ἔδωκεν*: *ἔθηκεν* codd. dett. 441 om. P, a nonnullis omissum testatur schol. A 442 *ζώῃ* C 444—56 *ἀθετοῦνται* schol. A, cf. prol. p. 14. 448 *δ' ἐλίσσοντο* D 450 *ἠνήνατο* D 452 *δ' ἅμα*: *δέ οἱ* C.

πᾶν δ' ἦμαρ μάρναντο περὶ Cκαιῇcι πύλῃcιν· 31
καί νύ κεν αὐτῆμαρ πόλιν ἔπραθον, εἰ μὴ Ἀπόλλων
πολλὰ κακὰ ῥέξαντα Μενοιτίου ἄλκιμον υἱόν
ἔκταν' ἐνὶ προμάχοιcι καὶ Ἕκτορι κῦδοc ἔδωκεν.
τοὔνεκα νῦν τὰ cὰ γούναθ' ἱκάνομαι, αἴ κ' ἐθέληcθα
υἷι μοι ὠκυμόρῳ δόμεν ἀcπίδα καὶ τρυφάλειαν
καὶ καλὰc κνημῖδαc, ἐπιcφυρίοιc ἀραρυίαc,
καὶ θώρηχ'· ἃ γὰρ ἦν Fοι, ἀπώλεcε πιcτὸc ἑταῖροc
Τρωcὶ δαμείc· ὃ δὲ κεῖται ἐπὶ χθονὶ θυμὸν ἀχεύων."
 τὴν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα περικλυτὸc Ἀμφιγυήειc·
„θάρcει· μή τοι ταῦτα μετὰ φρεcὶ cῇcι μελόντων.
αἲ γάρ μιν θανάτοιο δυcηχέοc ὧδε δυναίμην
νόcφιν ἀποκρύψαι, ὅτε μιν μόροc αἰνὸc ἱκάνοι,
ὥc Fοι τεύχεα καλὰ παρέccεται, οἷά τιc αὖτε
ἀνθρώπων πολέων θαυμάccεται, ὅc κε Fίδηται."
 ὣc Fειπὼν τὴν μὲν λίπεν αὐτοῦ, βῆ δ' ἐπὶ φύcαc,
τὰc δ' ἐc πῦρ ἔτρεψε, κέλευcέ τε Fεργάζεcθαι.
φῦcαι δ' ἐν χοάνοιcιν ἐFείκοcι πᾶcαι ἐφύcων,
παντοίην ἐύπρηcτον ἀυτμὴν ἐξανιεῖcαι,
ἄλλοτε μὲν cπεύδοντι παρέμμεναι, ἄλλοτε δ' αὖ μή,
ὅππωc Ἥφαιcτόc τ' ἐθέλοι καὶ Fέργον ἄνοιτο.
χαλκὸν δ' ἐν πυρὶ βάλλεν ἀτειρέα καccίτερόν τε
καὶ χρυcὸν τιμῆντα καὶ ἄργυρον· αὐτὰρ ἔπειτα
θῆκεν ἐπ' ἀκμοθέτῳ μέγαν ἄκμονα, γέντο δὲ χειρί
ῥαιcτῆρα κρατερόν, ἑτέρηφι δὲ γέντο πυράγρην.
 ποίει δὲ πρώτιcτα cάκοc μέγα τε cτιβαρόν τε
πάντοcε δαιδάλλων, περὶ δ' ἄντυγα βάλλε φαεινήν
τρίπλακα μαρμαρέην, ἐκ δ' ἀργύρεον τελαμῶνα.
πέντε δ' ἄρ' αὐτοῦ ἔcαν cάκεοc πτύχεc· αὐτὰρ ἐν αὐτῷ
ποίει δαίδαλα πολλὰ Fιδυίῃcι πραπίδεccιν.
 ἐν μὲν γαῖαν ἔτευξ', ἐν δ' οὐρανόν, ἐν δὲ θάλαccαν
ἠέλιόν τ' ἀκάμαντα cελήνην τε πλήθουcαν,
ἐν δὲ τὰ τείρεα πάντα, τά τ' οὐρανὸc ἐcτεφάνωται,

456 = *T* 414   457 = *γ* 92. *δ* 322   463 = *T* 29. *ν* 362 . . 467^{a} = *ι* 352   475 cf. *λ* 327 485^{b} = Hes. theog. 382.

458 *υἷι μοι ὠκ.* praeeunte Bentleio Nauck: *υἱεῖ ἐμῷκ.* ACDS Ar., *υἱεῖ ἐμῷ ὠκ.* codd. dett.   460 *ἃ* Doederlein: *ὃ* codd.   463 *μή τί τοι* C   464 *θανάτου δυσϝηχέος* Bekker   465 *ἱκάνει* S   466 *παρέξομαι* Zen. Aristoph.   471 *γρ. εὔπρηκτον* schol. A   472 *αὖ μή* Herwerden quaest. ep. 34: *αὖτε* codd.   473 *ἔργον ἀνώγοι* Herwerden Rev. de phil. II 195   475 *χρυσὸν τιμήεντα* coni. Menrad, *χρυσόν τ' αἰγλήεντα* coni. Nauck, ipse in recente carmine quidquam novare veritus sum   476 *ἐπ'* C et *γρ.* A: *ἐν* ADS   477 *κρατερὸν* CD et *γρ.* A et Zen.: *κρατερὴν* AS Ar. *κρατερὴν ἢ κρατερὸν* Eust.   481 *ἐν*: *γρ. ἐπ'* Eust.   482 *ἰδυίῃσιν* AD: *εἰδυίῃσιν* CS   483—608 damnavit Zen., cf. prol. p. 28   485 *δὲ τὰ*: *δέ τε* Lips. — *οὐρανὸν ἐστήρικται* Zen. *οὐρανὸν ἐστεφάνωκε* Ar. teste Didymo.

Πληιάδαc θ' Ὑάδαc τε τό τε cθένοc Ὠαρίωνοc 31
Ἄρκτον θ', ἣν καὶ ἄμαξαν ἐπίκληcιν καλέουcιν,
ἥ τ' αὐτοῦ cτρέφεται καί τ' Ὠαρίωνα δοκεύει,
οἴη δ' ἄμμορόc ἐcτι λοετρῶν Ὠκεανοῖο.
 ἐν δὲ δύω ποίηcε πόλιc μερόπων ἀνθρώπων
καλάc. ἐν τῇ μέν ῥα γάμοι τ' ἔcαν εἰλαπίναι τε,
νύμφαc δ' ἐκ θαλάμων δαΐδων ὕπο λαμπομενάων
ἠγίνεον ἀνὰ Fάcτυ, πολὺc δ' ὑμέναιοc ὀρώρει·
κοῦροι δ' ὀρχηcτῆρεc ἐδίνεον, ἐν δ' ἄρα τοῖcιν
αὐλοὶ φόρμιγγέc τε βοὴν ἔχον· αἱ δὲ γυναῖκεc
ἱcτάμεναι θαύμαζον ἐπὶ προθύροιcι Fεκάcτη.
λαοὶ δ' εἰν ἀγορῇ ἔcαν ἀθρόοι· ἔνθα δὲ νεῖκοc
ὠρώρει, δύο δ' ἄνδρεc ἐνείκεον εἵνεκα ποινῆc
ἀνδρὸc ἀποκταμένου. ὃ μὲν εὔχετο πάντ' ἀποδοῦναι,
δήμῳ πιφαύcκων, ὃ δ' ἀναίνετο μηδὲν ἑλέcθαι·
ἄμφω δ' ἱέcθην ἐπὶ Fίcτορι πεῖραρ ἑλέcθαι.
λαοὶ δ' ἀμφοτέρωθεν ἐπήπυον, ἀμφὶc ἀρωγοί·
κήρυκεc δ' ἄρα λαὸν ἐρήτυον. οἳ δὲ γέροντεc
εἵατ' ἐπὶ ξεcτοῖcι λίθοιc ἱερῷ ἐνὶ κύκλῳ,
cκῆπτρα δὲ κηρύκων ἐν χέρc' ἔχον ἠεροφώνων·
τοῖcιν ἔπειτ' ἤιccον, ἀμοιβηδὶc δὲ δίκαζον.
κεῖτο δ' ἄρ' ἐν μέccοιcι δύω χρυcοῖο τάλαντα,
τῷ δόμεν, ὃc μετὰ τοῖcι δίκην ἰθύντατα Fείποι.
 τὴν δ' ἑτέρην πόλιν ἀμφὶ δύω cτρατοὶ εἵατο λαῶν
τεύχεcι λαμπόμενοι. δίχα δέ cφιcι Fάνδανε βουλή,
ἠὲ διαπραθέειν ἢ ἄνδιχα πάντα δάcαcθαι,
κτῆcιν ὅcην πτολίεθρον ἐπήρατον ἐντὸc ἔFεργεν·
οἳ δ' οὔ πω πείθοντο, λόχῳ δ' ὑπεθωρήccοντο.
τεῖχοc μέν ῥ' ἄλοχοί τε φίλαι καὶ νήπια τέκνα
ῥύατ' ἐφεcταότεc, μετὰ δ' ἀνέρεc οὓc ἔχε γῆραc.
οἳ δ' ἴcαν. ἦρχε δ' ἄρα cφιν Ἄρηc καὶ Παλλὰc Ἀθήνη,
ἄμφω χρυcείω, χρύcεια δὲ Fείματα Fέcθην,
καλὼ καὶ μεγάλω, cὺν τεύχεcιν, ὥc τε θεώ περ,

486 cf. *Φ* 195   487—9 = *ε* 273—5 490^{b} = 342 492^{b} = *τ* 48. *ψ* 290 493^{b} = Hes. scut. 274   500 cf. *β* 162 501^{a} = *γ* 344   504 cf. *ϑ* 6 510^{b} = *γ* 150   511 = *X* 120 et *H* 32   512 = *X* 121   514 = *Δ* 238.

486 *Ὠρίωνος* et 488 *Ὠρίωνα* codd., cf. prol. p. 179   489 *οἶος* Crates ap. Strab. I 3   490 *πόλις*: *πόλεις* codd., cf. prol. § 86   492 *ἐς θαλάμους* Zen.   495 *φόρμιγγές τε*: *σύριγγές τε* schol. V ad *K* 13   499 *ἀποκταμένου* Zen. cum plerisque editt. vett.: *ἀποφθιμένου* codd. et Ar.   501 *ἑλέσθαι*: *ἀρέσθαι* Zen.   502 *ἀμφοτέρωθεν* Zen. Aristoph. cum ed. Massil.: *ἀμφοτέροισιν* codd. — *ἐπίπνυον* (corr. *ἐποίπνυον*) ed. Mass.   508 *εἴπῃ* CD   509 *δύο* C   510 *λαμπομένω* Harl., cf. *P* 735 — *ἥνδανε* codd.   511 fort. *τοῖσι μὲν ἐκπραθέειν*   512 *ἔεργει* CD et *γρ.* A, *ἔεργοι* Bekker   518 damnat Bekker.

ἀμφὶς ἀριζήλω· λαοὶ δ' ὑπ' ὀλίζονες ἦσαν. **31**
οἳ δ' ὅτε δή ῥ' ἵκανον ὅθι σφίσι Ϝεῖκε λοχῆσαι,
ἐν ποταμῷ, ὅθι τ' ἀρδμὸς ἔην πάντεσσι βοτοῖσιν,
ἔνθ' ἄρα τοί γ' ἵζοντ' εἰλυμένοι αἴθοπι χαλκῷ.
τοῖσι δ' ἔπειτ' ἀπάνευθε δύω σκοποὶ εἵατο λαῶν,
δέχμενοι ὁππότε μῆλα Ϝιδοίατο καὶ Ϝέλικας βοῦς.
αἳ δὲ τάχα προγένοντο, δύω δ' ἅμ' ἕποντο νομῆες
τερπόμενοι σύριγξι· δόλον δ' οὔ τι προνόησαν.
οἳ μὲν τὰ προϜιδόντες ἐπέδραμον, ὦκα δ' ἔπειτα
τάμνοντ' ἀμφὶ βοῶν ἀγέλας καὶ πώεα καλά
ἀργεννέων οἰῶν, κτεῖνον δ' ἐπὶ μηλοβοτῆρας·
οἳ δ' ὡς οὖν ἐπύθοντο πολὺν κέλαδον παρὰ βουσίν
εἰράων προπάροιθε καθήμενοι, αὐτίκ' ἐφ' ἵππων
βάντες ἀερσιπόδων μετεκίαθον, αἶψα δ' ἵκοντο.
στησάμενοι δ' ἐμάχοντο μάχην ποταμοῖο παρ' ὄχθας,
βάλλον δ' ἀλλήλους χαλκήρεσιν ἐγχείῃσιν.
ἐν δ' Ἔρις, ἐν δὲ Κυδοιμὸς ὁμίλεον, ἐν δ' ὀλοὴ Κήρ
ἄλλον ζωὸν ἔχουσα νεούτατον, ἄλλον ἄουτον,
ἄλλον τεθνηῶτα κατὰ μόθον ἕλκε ποδοῖιν·
Ϝεῖμα δ' ἔχ' ἀμφ' ὤμοισι δαφοινεὸν αἵματι φωτῶν.
ὡμίλευν δ' ὥς τε ζωοὶ βροτοὶ ἠδ' ἐμάχοντο,
νεκρούς τ' ἀλλήλων Ϝέρυον κατατεθνηῶτας.
  ἐν δ' ἐτίθει νειὸν μαλακήν, πίειραν ἄρουραν,
εὐρεῖαν τρίπολον· πολλοὶ δ' ἀροτῆρες ἐν αὐτῇ
ζεύγεα δινεύοντες ἐλάστρεον ἔνθα καὶ ἔνθα.
οἳ δ' ὁπότε στρέψαντες ἱκοίατο τέλσον ἀρούρης,
τοῖσι δ' ἔπειτ' ἐν χερσὶ δέπας μελιϜηδέος οἴνου
δόσκεν ἀνὴρ ἐπιών· τοὶ δὲ στρέψασκον ἀν' ὄγμους,
Ϝιέμενοι νειοῖο βαθείης τέλσον ἱκέσθαι.
ἣ δὲ μελαίνετ' ὄπισθεν, ἀρηρομένῃ δὲ ϜεϜοίκει
χρυσείη περ ἐοῦσα· τὸ δὴ περὶ θαῦμα τέτυκτο.
  ἐν δ' ἐτίθει τέμενος βαθυλήιον· ἔνθα δ' ἔριθοι
ἤμων ὀξείας δρεπάνας ἐν χερσὶν ἔχοντες.
δράγματα δ' ἄλλα μετ' ὄγμον ἐπήτριμα πῖπτον ἔραζε,

520^{a} = *K* 526. *Ψ* 138 525^{b} = *ζ* 214   533—4 = *ι* 54—5   535—8 = Hes. theog. 156—9 541^{b} = *β* 328 544^{b} = *N* 707 545^{b} = *γ* 46.

519 *ὑπολίζοντες* D   524 *δέχμενοι* Cobet: *δέγμενοι* codd.   525 *αἳ δὲ* Bekker Hom. Bl. I 161: *οἳ δέ* codd.   526 *τερπομένω* Aristoph.   528 *πῶυ μέγ' οἰῶν* Zen.   529 *ἀργεννῶν* codd. et Apoll. Soph. 41, 30   531 *εἰράων* A: *ἱράων* C *ἰράων* DP   535—8 ex Hesiodo huc illatos esse opinatur Düntzer   535 *ὁμίλεον*: *ἐθύνεον* Hes. scut. 156   538 *δ'*: *τ'* ed. Massil.   548 *ἀρηρεμένῃ* A — *ἐῴκει* codd.   549 *θαῦμα τέτυκτο* ACD Ar.: *θαῦμ' ἐτέτυκτο* P   550 *βαθυλήιον* D et *γρ.* A: *βασιλήιον* AC   post 551 *καρπὸν Ἐλευσίνης Δημήτερος ἀγλαοδώρου* nonnullos addidisse testantur schol. V ad 483 et Eust.

ἄλλα δ' ἀμαλλοδετῆρες ἐν ἐλλεδανοῖσι δέοντο. **31**
τρεῖς δ' ἄρ' ἀμαλλοδετῆρες ἐφέστασαν· αὐτὰρ ὄπισθεν
παῖδες δραγμεύοντες, ἐν ἀγκαλίδεσσι φέροντες,
ἀσπερχὲς πάρεχον. βασιλεὺς δ' ἐν τοῖσι σιωπῇ
σκῆπτρον ἔχων ἑστήκει ἐπ' ὄγμου γηθόσυνος κῆρ.
κήρυκες δ' ἀπάνευθεν ὑπὸ δρυῒ δαῖτα πένοντο,
βοῦν δ' ἱερεύσαντες μέγαν ἄμφεπον· αἱ δὲ γυναῖκες
δεῖπνον ἐρίθοισιν λεύκ' ἄλφιτα πολλὰ πάλυνον.
  ἐν δ' ἐτίθει σταφυλῇσι μέγα βρίθουσαν ἀλῳήν
καλὴν χρυσείην· μέλανες δ' ἀνὰ βότρυες ἦσαν,
ἑστήκει δὲ κάμαξι διαμπερὲς ἀργυρέῃσιν.
ἀμφὶ δὲ κυανέην κάπετον, περὶ δ' ἕρκος ἔλασσεν
κασσιτέρου· μία δ' οἴη ἀταρπιτὸς ἦεν ἐπ' αὐτήν,
τῇ νίσσοντο φορῆες, ὅτε τρυγόῳεν ἀλῳήν.
παρθενικαὶ δὲ καὶ ἠίθεοι ἀταλὰ φρονέοντες
πλεκτοῖς ἐν ταλάροισι φέρον μελιϜηδέα καρπόν.
τοῖσιν δ' ἐν μέσσοισι πάις φόρμιγγι λιγείῃ
ἱμερόεν κιθάριζε, λίνον δ' ὑπὸ καλὸν ἄειδεν
λεπταλέῃ φωνῇ· τοὶ δὲ Ϝρήσσοντες ἁμαρτῇ
μολπῇ τ' ἰυγμῷ τε ποσὶ σκαίροντες ἕποντο.
  ἐν δ' ἀγέλην ποίησε βοῶν ὀρθοκραιράων.
αἱ δὲ βόες χρυσοῖο τετεύχατο κασσιτέρου τε,
μυκηθμῷ δ' ἀπὸ κόπρου ἐπεσσεύοντο νομόνδε
πὰρ ποταμὸν κελάδοντα, διὰ ῥαδινὸν δονακῆα.
χρύσειοι δὲ νομῆες ἅμ' ἐστιχόωντο βόεσσιν
τέσσαρες, ἐννέα δέ σφι κύνες πόδας ἀργοὶ ἕποντο.
σμερδαλέω δὲ λέοντε δύ' ἐν πρώτῃσι βόεσσιν
ταῦρον ἐρύγμηλον ἐχέτην· ὁ δὲ μακρὰ μεμυκώς
ἕλκετο· τὸν δὲ κύνες μετεκίαθον ἠδ' αἰζηοί.
τὼ μὲν ἀναϜρήξαντε βοὸς μεγάλοιο βοείην
ἔγκατα καὶ μέλαν αἷμα λαφύσσετον· οἱ δὲ νομῆες
αὔτως ἐνδίεσαν ταχέας κύνας ὀτρύνοντες.
οἳ δ' ἤ τοι δακέειν μὲν ἀπετρωπῶντο λεόντων,
ἱστάμενοι δὲ μάλ' ἐγγὺς ὑλάκτεον ἔκ τ' ἀλέϜοντο.

557^{b} = *Δ* 272 558^{b} = *β* 322 560^{b} = *Λ* 640 570^{b} = *φ* 411   571 cf. hym. Ap. P. 337 573^{b} = *Θ* 231 582^{b} = *P* 389.

553 *δίδεντο* Cobet misc. crit. 349   560 *πόλλ' ἐπάλυνον* P — *πάλυναν* D   563 *εἱστήκει* CD — *ἀργυρέοισιν* C Zen.   565 *ἐπ'*: *ἐς* Zen.   566 *νείσοντο* AD *νίσοντο* C   568 *πλεκτοῖσιν ταλάροισι* Ar.   570 *λίνος* Zen.   571 *ὁμαρτῇ* C   572 *γρ.* *ἰωγμῷ* schol. V   576 *διὰ* Zen.: *παρὰ* AD *παραὶ* C — *ῥαδινὸν* Apoll. Soph. 138, 10: *ῥοδανὸν* Ar., *ῥαδαλὸν* Zen. Aristoph., *ῥαδανὸν* et *κραδαλὸν* alii, cf. *Ψ* 583 — *γρ.* *δονακῆεν* schol. A   579 *σμερδαλέω*: *κυανέω* Zen. *δύ' ἐν*: *δύο* Ar. in alt. edit. — *πρώτῃσι* C Ar. *πρώτοισι* AD   580 *ἐρίγμηλον* Lips.   581 *γρ.* *εἵλκετο* schol. A — *τὸν δὲ*: *τοὺς δὲ* Zen.   582 *ἀναρήξαντε* AD *ἀναρρ.* C   584 *οὕτως* Zen. — *ἐδίεσαν* vel potius *ἐδϜίεσαν* Autenrieth in lex. Hom.

ἐν δὲ νομὸν ποίηcε περικλυτὸc Ἀμφιγυήειc, 31
ἐν καλῇ βήccῃ, μέγαν οἰῶν ἀργεννάων,
cταθμούc τε κλιcίαc τε κατηρεφέαc ἰδὲ cηκούc.
ἐν δὲ χορὸν ποίκιλλε περικλυτὸς Ἀμφιγυήεις,
τῷ ἴκελον, οἷόν ποτ' ἐνὶ Κνωσῷ εὐρείῃ
Δαίδαλος ἤσκησεν καλλιπλοκάμῳ Ἀριάδνῃ.
ἔνθα μὲν ἠίθεοι καὶ παρθένοι ἀλφεσίβοιαι
ὠρχεῦντ', ἀλλήλων ἐπὶ καρπῷ χεῖρας ἔχοντες.
τῶν δ' αἳ μὲν λεπτὰς ὀθόνας ἔχον, οἳ δὲ χιτῶνας
Ϝείατ' ἐυννήτους, Ϝῆκα στίλβοντας ἐλαίῳ·
καί ῥ' αἳ μὲν καλὰς στεφάνας ἔχον, οἳ δὲ μαχαίρας
εἶχον χρυσείας ἐξ ἀργυρέων τελαμώνων.
οἳ δ' ὁτὲ μὲν θρέξασκον ἐπισταμένοισι πόδεσσιν
ῥεῖα μάλ', ὡς ὅτε τις τροχὸν ἄρμενον ἐν παλάμῃσιν
ἑζόμενος κεραμεὺς πειρήσεται, αἴ κε θέῃσιν·
ἄλλοτε δ' αὖ θρέξασκον ἐπὶ στίχας ἀλλήλοισιν.
πολλὸς δ' ἱμερόεντα χορὸν περιίσταθ' ὅμιλος
τερπόμενοι· μετὰ δέ σφιν ἐμέλπετο θεῖος ἀοιδός
φορμίζων· δοιὼ δὲ κυβιστητῆρε κατ' αὐτούς
μολπῆς ἐξάρχοντος ἐδίνευον κατὰ μέσσους.
ἐν δ' ἐτίθει ποταμοῖο μέγα cθένοc Ὠκεανοῖο
ἄντυγα πὰρ πυμάτην cάκεοc πύκα ποιητοῖο.
αὐτὰρ ἐπεὶ δὴ τεῦξε cάκοc μέγα τε cτιβαρόν τε,
τεῦξ' ἄρα Ϝοι θώρηκα φαεινότερον πυρὸc αὐγῆc,
τεῦξε δέ Ϝοι κόρυθα βριαρήν, κροτάφοιc ἀραρυῖαν,
καλὴν δαιδαλέην, ἐπὶ δὲ χρύcεον λόφον ἧκεν,
τεῦξε δέ Ϝοι κνημῖδαc ἑανοῦ καccιτέροιο.
αὐτὰρ ἐπεὶ πάνθ' ὅπλα κάμε κλυτὸc Ἀμφιγυήειc,
μητρὸc Ἀχιλλῆοc θῆκε προπάροιθεν ἀείραc.
ἣ δ' ἴρηξ ὣc ἆλτο κατ' Οὐλύμπου νιφόεντοc,
τεύχεα μαρμαίροντα παρ' Ἡφαίcτοιο φέρουcα.

587ᵇ = 383 595 cf. Φ 489. Ω 671 600ᵇ = ε 234 604—6 = δ 17—19 607ᵇ = Φ 195 608ᵃ = Z 118 611ᵇ = N 188.

587 fort. *ἐν δὲ νομὸν ποίησ' ὀιῶν μέγαν ἀργεννάων* 588 *ὀιῶν μέγαν* coni. Nauck 590—606 recentiori alicui Homeridae tribuendos esse docuit Clemens, de Homeri clipeo Achilleo p. 27 590 *ποίκιλλε*: *ποίησε* coni. Nauck 591 *Κνωσσῷ* D 592 *Ἀριήδνῃ* Zen. 595 *λεπτὰς*: *γρ. καλὰς* schol. A 597—8 damnarunt Aristoph. Ar. 604—5 *μετὰ δὲ . . . φορμίζων* om. codd. ex praecepto Aristarchi (cf. Athenaeum V p. 180 D); at multo aptiorem locum hi versus in hoc libro habent quam in Odysseae δ 18 sq. 604 *τερπόμενος* Athen. l. l. — *θεῖος*: *δῖος* coni. Nauck (cf. prol. p. 178), ego ex contracta forma huius nominis indicium recentioris originis huius loci repetiverim 605 *καθ' αὐτοὺς* Diodorus apud Athen. l. l. 606 *ἐξάρχοντος* Athenaeus l. l.: *ἐξάρχοντες* ACD Ar., fort. *κυβιστητῆρες ἀοιδοῦ μολπῆς ἐξάρχοντος* 617 *τεύχεα καλὰ φέρουσα παρ' Ἡφαίστοιο ἄνακτος* P et *γρ.* A

ΜΗΝΙΔΟΣ ΑΠΟΡΡΗΣΙΣ.

Ἠὼς μὲν κροκόπεπλος ἀπ' Ὠκεανοῖο ῥοάων T
ὤρνυθ', ἵν' ἀθανάτοισι φάος φέροι ἠδὲ βροτοῖσιν·
ἣ δ' ἐς νῆας ἵκανε θεοῦ πάρα δῶρα φέρουσα.
εὗρε δὲ Πατρόκλῳ περικείμενον ὃν φίλον υἱόν
κλαίοντα λιγέως· πολέες δ' ἀμφ' αὐτὸν ἑταῖροι
μύρονθ'. ἣ δ' ἐν τοῖσι παρίστατο δῖα θεάων,
ἔν τ' ἄρα Ϝοι φῦ χειρί, Ϝέπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζεν·
„τέκνον ἐμόν, τοῦτον μὲν ἐάσομεν ἀχνύμενοί περ
κεῖσθαι, ἐπεὶ δὴ πρῶτα θεῶν ἰότητι δαμάσθη·
τύνη δ' Ἡφαίστοιο πάρα κλυτὰ τεύχεα δέξο
καλὰ μάλ', οἷ' οὔ πώ τις ἀνὴρ ὤμοισι φόρησεν."
ὣς ἄρα φωνήσασα θεὰ κατὰ τεύχε' ἔθηκεν
πρόσθεν Ἀχιλλῆος· τὰ δ' ἀνέβραχε δαίδαλα πάντα.
Μυρμιδόνας δ' ἄρα πάντας ἕλε τρόμος, οὐδέ τις ἔτλη
ἄντην ἐσϜιδέειν, ἀλλ' ἔτρεσαν. αὐτὰρ Ἀχιλλεύς
ὡς Ϝίδεν, ὥς μιν μᾶλλον ἔδυ χόλος, ἐν δέ Ϝοι ὄσσε
δϜεινὸν ὑπὸ βλεφάρων ὡς εἰ σέλας ἐξεφάανθεν·
τέρπετο δ' ἐν χείρεσσιν ἔχων θεοῦ ἀγλαὰ δῶρα.
αὐτὰρ ἐπεὶ φρεσὶ Ϝῇσι τετάρπετο δαίδαλα λεύσσων,
αὐτίκα μητέρα Ϝὴν Ϝέπεα πτερόεντα προσηύδα·
„μῆτερ ἐμή, τὰ μὲν ὅπλα θεὸς πόρεν οἷ' ἐπιϜεικές
Ϝέργ' ἔμεν ἀθανάτων, μηδὲ βροτὸν ἄνδρα τελέσσαι.
νῦν δ' ἦ τοι μὲν ἐγὼ θωρήξομαι· ἀλλὰ μάλ' αἰνῶς
δείδω, μή μοι τόφρα Μενοιτίου ἄλκιμον υἱὸν
μυῖαι καδδῦσαι κατὰ χαλκοτύπους ὠτειλάς
εὐλὰς ἐγγείνωνται, ἀϜεικίσσωσι δὲ νεκρόν —
ἐκ δ' αἰὼν πέφαται — κατὰ δὲ χρόα πάντα σαπείῃ."

T 1 = Θ 1 et Γ 5 2 = Λ 2 7 = Z 253 16 cf. Υ 424. Ξ 294 20 = Δ 69 22ᵇ cf. Σ 362 26 cf. Ω 414. Π 545.

Libri T varias partes vario genere litterarum nos distinximus. Exordii tertius versus olim talis fere fuisse videtur: *ἣ δ' ἐς νῆας ἵκανε θεὰ Θέτις ἀργυρόπεζα τεύχεα μαρμαίροντα παρ' Ἡφαίστοιο φέρουσα* 2 *φόως* codd. 4 *χύμενον πέρι Ϝὸν φίλον υἱόν* coni. Heyne 9 *θεῶν ἰότητι*: *γρ. θεοῦ ὑπὸ χειρὶ* schol. V 14 *ἕλεν φόβος* Zen., cf. Σ 247 16 *ἴδεν*: *εἶδ'* codd., cf. Ξ 294 17 *βλεφάρων* supra *ων* scripto *οις* A — *ἐξεφάανθεν* A Ar.: *ἐξεφάανθε* C *ἐξεφαάνθη* D et *γρ.* schol. A, cf. N 617 18 *ἐν χείρεσσιν ἔχων*: *γρ. ὀφθαλμοῖσιν ὁρῶν* schol. V 20 *μητέρ' ἑήν* La Roche, cf. prol. p. 155 22 *ἀνδρὶ* Naber quaest hom. 132 collato Σ 362 24 *ἄλκιμον*: *γρ ἀγλαὸν* schol. V 26 *ἐγγίνωνται* Zen. 27 *σαπείῃ* C *σαπήῃ* AD Ar., cf. prol. § 90.

τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα θεὰ Θέτις ἀργυρόπεζα 32
„τέκνον, μή τοι ταῦτα μετὰ φρεσὶ σῇσι μελόντων.
τῶ μὲν ἐγὼ πειρήσω ἀλαλκέμεν ἄγρια φῦλα,
μυίας, αἵ ῥά τε φῶτας ἀρηιφάτους κατέδουσιν·
ἤν περ γὰρ κῆταί γε τελεσφόρον εἰς ἐνιαυτόν,
αἰεὶ τῷδ' ἔσται χρὼς ἔμπεδος ἢ καὶ ἀρείων.
ἀλλὰ σύ γ' εἰς ἀγορὴν καλέσας ἥρωας Ἀχαιούς,
μῆνιν ἀποϝειπὼν Ἀγαμέμνονι ποιμένι λαῶν
αἶψα μάλ' ἐς πόλεμον θωρήσσεο, δύσεο δ' ἀλκήν.“
ὣς ἄρα φωνήσασα μένος πολυθαρσὲς ἐνῆκεν,
Πατρόκλῳ δ' αὖτ' ἀμβροσίην καὶ νέκταρ ἐρυθρόν
στάξε κατὰ ῥινῶν, ἵνα ϝοι χρὼς ἔμπεδος εἴη.
αὐτὰρ ὃ βῆ παρὰ θῖνα θαλάσσης δῖος Ἀχιλλεύς
σμερδαλέα ϝιάχων, ὦρσεν δ' ἥρωας Ἀχαιούς.
καί ῥ' οἵ περ τὸ πάρος γε νεῶν ἐν ἀγῶνι μένεσκον,
[οἵ τε κυβερνῆται καὶ ἔχον οἰήια νηῶν
καὶ ταμίαι παρὰ νηυσὶν ἔσαν, σίτοιο δοτῆρες,]
καὶ μὴν οἳ τότε γ' εἰς ἀγορὴν ἴσαν, οὕνεκ' Ἀχιλλεύς
ἐξεφάνη, δηρὸν δὲ μάχης ἐπέπαυτ' ἀλεγεινῆς.
τὼ δὲ δύω σκάζοντε βάτην Ἄρεος θεράποντε,
Τυδεΐδης τε μενεπτόλεμος καὶ δῖος Ὀδυσσεύς,
ἔγχει ἐρειδομένω· ἔτι γὰρ ἔχον ἕλκεα λυγρά·
κὰδ δὲ μετὰ πρώτῃ ἀγορῇ ἵζοντο κιόντες.
αὐτὰρ ὃ δεύτατος ἦλθε ϝάναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων,
ἕλκος ἔχων· καὶ γὰρ τὸν ἐνὶ κρατερῇ ὑσμίνῃ
οὖτα Κόων Ἀντηνορίδης χαλκήρεϊ δουρί.
αὐτὰρ ἐπεὶ δὴ πάντες ἀολλίσθησαν Ἀχαιοί,
τοῖσι δ' ἀνιστάμενος μετέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
„Ἀτρεΐδη, ἦ ἄρ τι τόδ' ἀμφοτέροισιν ἄρειον

28 = Σ 127 29 = Σ 463 31 = Ω 415 32b = δ 86. κ 467 34 = α 272 35b = Β 254 37b = Ρ 156 42 cf. Π 239 45—6 = Σ 247—8 53 cf. Λ 248 55 = Λ 58.

29 μελλόντων A 30 ἀλαλκέμεν D Aristoph.: ἀλαλκεῖν AC 32 κῆται A: κεῖται CD κείεται mavult Hartel Hom. Stud. III 11 33 τῷ γ' Cant.: τῷ δ' ACD post 39 addit Harl. ἣ μὲν ἄρ' ὣς ἔρξασ' ἀπέβη Θέτις ἀργυρόπεζα 40 θαλάσσης: γρ. ποδάρκης A 41 ἥρωας: ἐρίηρας Aristophanes et Rhianus 43—4 damnat Renner, Bemerkungen zu Homer p. 11 43 fort. κυβερνητῆρες ἔχον — ἔχοντ' Bentley collato P 355 44 fort. σίτοιο δατῆρες 47 Ἄρεος C: Ἄρεως AD, θεράποντες Ἄρηος Eust. in paraphrasi 49 ἕλκεα: ἄλγεα D 56 ἄρειον: ὄνειαρ ed. Chia ἄμεινον ed. Massil.

ἔπλετο, σοὶ καὶ ἐμοί, ὅτε νῶΐ περ ἀχνυμένω κῆρ 32
θυμοβόρῳ ἔριδι μενεήναμεν εἵνεκα κούρης;
τὴν ὄφελ' ἐν νήεσσι κατακτάμεν Ἄρτεμις ἰῷ,
ἤματι τῷ, ὅτ' ἐγὼν ἑλόμην Λυρνησσὸν ὀλέσσας·
τῶ κ' οὐ τόσσοι Ἀχαιοὶ ὀδὰξ ἕλον ἄσπετον οὖδας
δυσμενέων ὑπὸ χερσίν, ἐμεῦ ἀπομηνίσαντος.
Ἕκτορι μὲν καὶ Τρωσὶ τὸ κέρδιον· αὐτὰρ Ἀχαιούς
δηρὸν ἐμῆς καὶ σῆς ἔριδος μνήσεσθαι ὀίω.
ἀλλὰ τὰ μὲν προτετύχθαι ἐάσομεν ἀχνύμενοί περ,
θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι φίλον δαμάσαντες ἀνάγκῃ.
νῦν δ' ἦ τοι μὲν ἐγὼ παύω χόλον, οὐδέ τί με χρή
ἀσκελέως αἰεὶ μενεαινέμεν· ἀλλ' ἄγε θᾶσσον
ὄτρυνον πόλεμόνδε καρηκομόωντας Ἀχαιούς,
ὄφρ' ἔτι καὶ Τρώων πειρήσομαι ἀντίος ἐλθών,
αἴ κ' ἐθέλωσ' ἐπὶ νηυσὶν ἰαύειν. ἀλλά τιν' οἴω
ἀσπασίως αὐτῶν γόνυ κάμψειν, ὅς κε φύγῃσιν
δηίου ἐκ πολέμοιο ὑπ' ἔγχεος ἡμετέροιο.“
ὣς ἔφαθ', οἱ δ' ἐχάρησαν ἐυκνήμιδες Ἀχαιοί
μῆνιν ἀπειπόντος μεγαθύμου Πηλεΐωνος.
τοῖσι δὲ καὶ μετέϝειπε ϝάναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων
αὐτόθεν ἐξ ἕδρης, οὐδ' ἐν μέσσοισιν ἀναστάς·
„ὦ φίλοι ἥρωες Δαναοί, θεράποντες Ἄρηος,
ἑσταότος μὲν καλὸν ἀκουέμεν, οὐδὲ ϝέϝοικεν
ὑββάλλειν — χαλεπὸν γάρ — ἐπιστάμενόν περ ἐόντα.
ἀνδρῶν δ' ἐν πολλῷ ὁμάδῳ πῶς κέν τις ἀκούσαι
ἢ ϝείποι; βλάβεται δὲ λιγύς περ ἐὼν ἀγορητής.
Πηλεΐδῃ μὲν ἐγὼν ἐνδείξομαι· αὐτὰρ οἱ ἄλλοι

61 = Ω 738. ν 395. χ 269 65—6 = Σ 112—3 67b = Π 721 69 = Β 443 70 = Τ 352 72—3 = Η 118—9 74a = Γ 111 75b = Σ 226 76 = Γ 455 78 = Β 110 82b = Β 246.

60 Λυρνησὸν A 62 ἐπιμηνίσαντος Chamaeleo 67 παύω μὲν ἐγὼ C 70 ἀντίος: ἀντίον ACD Ar., cf. Τ 352 et Ζ 54 71 fort. ἤ τιν' ὀίω 72 ὅς κε: αἴ κε Eust. 73 δηίου D et γρ. A: φεύγων AC 75 γρ. ἀποειπόντος schol. A ἀποϝειπόντος ἀγανοῦ Heyne, totum versum damnavit Bentley 76 τοῖσι δ' ἀνιστάμενος μετέφη κρείων Ἀγαμέμνων Zen. cum ed. Chia et Massil. 77 οὐκ ἔγραφε Ζηνόδοτος schol. A, μῆνιν ἀναστενάχων καὶ ὑφ' ἕλκεος ἄλγεα πάσχων ed. Chia et Massil. 79 ἀκουέμεν CD et γρ. schol. A: ἀκούειν A Ar., cf. Τ 30 et prol. p. 121 80 ὑββάλλειν Herodianus — ἐπιστάμενόν περ ἐόντα codd.: ἐπισταμένῳ περ ἐόντι Ar. parenthesis duritie, ut videtur, ad coniecturam faciendam commotus 83 ἐγὼ A.

σύνθεσθ᾽ Ἀργεῖοι, μῦθόν τ᾽ ἐὺ γνῶτε Ϝέκαστος. 32
πολλάκι δή μοι τοῦτον Ἀχαιοὶ μῦθον ἔϜειπον,
καί τέ με νεικείεσκον· ἐγὼ δ᾽ οὐκ αἴτιός εἰμι,
ἀλλὰ Ζεὺς καὶ Μοῖρα καὶ ἠεροφοῖτις Ἐρινύς,
οἵ τέ μοι εἰν ἀγορῇ φρεσὶν ἔμβαλον ἄγριον ἄτην
ἤματι τῷ, ὅτ᾽ Ἀχιλλῆος γέρας αὐτὸς ἀπεύρων.
ἀλλὰ τί κεν ῥέξαιμι; θεὸς διὰ πάντα τελευτᾷ.
πρέσβα Διὸς θυγάτηρ Ἄτη, ἣ πάντας ἀᾶται,
οὐλομένη· τῇ μέν θ᾽ ἁπαλοὶ πόδες· οὐ γὰρ ἐπ᾽ οὔδει
πίλναται, ἀλλ᾽ ἄρα ἥ γε κατ᾽ ἀνδρῶν κράατα βαίνει,
βλάπτουσ᾽ ἀνθρώπους. κατὰ δ᾽ οὖν ἕτερόν γε πέδησεν.
καὶ γὰρ δή νύ ποτε Ζῆν᾽ ἄσατο, τόν περ ἄριστον
ἀνδρῶν ἠδὲ θεῶν φασ᾽ ἔμμεναι· ἀλλ᾽ ἄρα καὶ τόν
Ἥρη θῆλυς ἐοῦσα δολοφροσύνῃς ἀπάτησεν
ἤματι τῷ, ὅτ᾽ ἔμελλε βίην Ἡρακληείην
Ἀλκμήνη τέξεσθαι ἐυστεφάνῳ ἐνὶ Θήβῃ.
ἦ τοι ὅ γ᾽ εὐχόμενος μετέφη πάντεσσι θεοῖσιν·
‚κέκλυτέ μευ, πάντες τε θεοὶ πᾶσαί τε θέαιναι,
ὄφρ᾽ εἴπω τά με θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν ἄνωγεν.
σήμερον ἄνδρα φόωσδε μογοστόκος Εἰλείθυια
ἐκφανεῖ, ὃς πάντεσσι περικτιόνεσσιν ἀνάξει,
τῶν ἀνδρῶν γενεῆς, οἵ θ᾽ αἵματος ἐξ ἐμεῦ εἰσίν.‘
τὸν δὲ δολοφρονέουσα προσηύδα πότνια Ἥρη·
‚ψευστήσεις, οὐδ᾽ αὖτε τέλος μύθῳ ἐπιθήσεις.
εἰ δ᾽ ἄγε νῦν μοι ὄμοσσον, Ὀλύμπιε, καρτερὸν ὅρκον,
ἦ μὲν τὸν πάντεσσι περικτιόνεσσιν ἀνάξειν,
ὅς κεν ἐπ᾽ ἤματι τῷδε πέσῃ μετὰ ποσσὶ γυναικός
τῶν ἀνδρῶν, οἳ σῆς ἐξ αἵματός εἰσι γενέθλης.‘
ὣς ἔφατο· Ζεὺς δ᾽ οὔ τι δολοφροσύνην ἐνόησεν,

91 cf. *E* 721 98^a = *T* 60. 89. *B* 361 101—2 = *Θ* 5—6 106 = *Ξ* 300.

86 *νεικείουσιν* ed. Chia et Aristoph. 87 *γρ. ἡ ἐροφοῖτις* schol. B 88 *βάλον ἄγριον ἐν φρεσὶ θυμόν* coni. Nauck, *ἀϜάτην φρεσὶν ἔμβαλον αἰνήν* coni. Sittl, cf. prol. p. 126 — *ἀπηύρων* codd. 90 *γρ. θεοὺς διὰ πάντα τελευτᾷ* et *γρ. θεοὺς διὰ πάντα τέτυκται* schol. A 92 *τῇ* ACD Ar.: *γρ. τῆς* schol. A 93 *ἄρ᾽ ἀεί γε* Herwerden 94 *ἀθετεῖται* schol. A — *γ᾽ ἐπεδ.* codd. 95—136 damnavit Nitzsch Sagenpoesie p. 150, etiam vv. 90—94 adulterinos esse duxit La Roche Z. f. ö. Gymn. 1863 p. 175 95 *Ζῆν᾽* ACD et *γρ.* schol. A: *Ζεὺς* Ar. 96 *φαμὲν* ed. Chia — *ἀλλά νυ* Aristoph. 102 *ἄνωγεν*: *ἀνώγει* ACD, cf. prol. p. 114 105 *οἵ θ᾽*: *οἳ* Aristoph., *τῶν ἀνδρῶν οἳ ἐμῆς γενεῆς ἐξ αἵματος εἰσίν* Renner, Bem. zu Hom. 23 — *ἐμεῦ*: *πρὸς ἐνίων διὰ τοῦ ο ἐγράφετο* Apoll. de pron. 137 A 107 *ψευστήσεις* codd. ed. Ar.: *γρ. ψεύστης εἶς* schol. V 108 *εἰ*: *γρ. αἰ* A.

ἀλλ᾽ ὄμοσεν μέγαν ὅρκον, ἔπειτα δὲ πολλὸν ἀάσθη. 32
Ἥρη δ᾽ ἀίξασα λίπεν ῥίον Οὐλύμποιο,
καρπαλίμως δ᾽ ἵκετ᾽ Ἄργος Ἀχαιικόν, ἔνθ᾽ ἄρα Ϝείδη
ἰφθίμην ἄλοχον Σθενέλου Περσηιάδαο.
ἡ δ᾽ ἐκύει φίλον υἱόν, ὁ δ᾽ ἕβδομος ἑστήκει μείς·
ἐκ δ᾽ ἄγαγε πρὸ φόωσδε καὶ ἀλιτέμηνον ἐόντα,
Ἀλκμήνης δ᾽ ἀπέπαυσε τόκον, σχέθε δ᾽ Εἰλειθυίας.
αὐτὴ δ᾽ ἀγγελέουσα Δία Κρονίωνα προσηύδα·
‚Ζεῦ πάτερ ἀργικέραυνε, Ϝέπος τί τοι ἐν φρεσὶ θήσω.
ἤδη ἀνὴρ γέγον᾽ ἐσθλός, ὃς Ἀργείοισιν ἀνάξει,
Εὐρυσθεὺς Σθενέλοιο πάις Περσηιάδαο,
σὸν γένος· οὔ Ϝοι ἀεικὲς ἀνασσέμεν Ἀργείοισιν.‘
ὣς φάτο, τὸν δ᾽ ἄχος ὀξὺ κατὰ φρένα τύψε βαθεῖαν.
αὐτίκα δ᾽ εἷλ᾽ Ἄτην κεφαλῆς λιπαροπλοκάμοιο
χωόμενος φρεσὶ Ϝῇσι, καὶ ὤμοσε καρτερὸν ὅρκον,
μή ποτ᾽ ἐς Οὔλυμπόν τε καὶ οὐρανὸν ἀστερόεντα
αὖτις ἐλεύσεσθαι Ἄτην, ἣ πάντας ἀᾶται.
ὣς Ϝειπὼν ἔρριψεν ἀπ᾽ οὐρανοῦ ἀστερόεντος
χειρὶ περιστρέψας· τάχα δ᾽ ἵκετο Ϝέργ᾽ ἀνθρώπων.
τὴν αἰεὶ στενάχεσχ᾽, ὅθ᾽ ἑὸν φίλον υἱὸν ὁρῷτο
Ϝέργον ἀεικὲς ἔχοντα ὑπ᾽ Εὐρυσθῆος ἀέθλων.
ὣς καὶ ἐγών, ὅτε δ᾽ αὖτε μέγας κορυθαίολος Ἕκτωρ
Ἀργείους ὀλέκεσκεν ἐπὶ πρύμνῃσι νέεσσιν,
οὐ δυνάμην λελαθέσθ᾽ ἄτης, ᾗ πρῶτον ἀάσθην.
ἀλλ᾽ ἐπεὶ ἀασάμην καί μευ φρένας ἐξέλετο Ζεύς,
ἂψ ἐθέλω ἀρέσαι, δόμεναί τ᾽ ἀπερείσι᾽ ἄποινα·
ἀλλ᾽ ὄρσευ πόλεμόνδε, καὶ ἄλλους ὄρνυθι λαούς.
δῶρα δ᾽ ἐγὼν ὅδε πάντα παρασχέμεν, ὅσσα τοι ἐλθών
χθιζὸς ἐνὶ κλισίῃσιν ὑπέσχετο δῖος Ὀδυσσεύς.
εἰ δ᾽ ἐθέλεις, ἐπίμεινον ἐπειγόμενός περ Ἄρηος,
δῶρα δέ τοι θεράποντες ἐμῆς παρὰ νηὸς ἑλόντες
οἴσουσ᾽, ὄφρα Ϝίδηαι ὅ τοι μενοϜεικέα δώσω.“

114 = *Ξ* 225 115 cf. *T* 251 118^a = *Π* 188 120^b = *Α* 539 121 cf. *Θ* 218. *α* 89 124 cf. *Ο* 406 128^b = *Ο* 371 129 = *T* 91 132^a cf. *Ω* 639 134^b = *Θ* 160 135^b = *Ο* 722 137—8 = *I* 119—20 137^b = Z 234. *Σ* 311 138^b = *Α* 13 139 = *Δ* 264 et *Ο* 475.

115 *ἤδη* codd. 117 *εἱστήκει* CD — *μείς*: *μής* ed. Chia 123 *Περσηίδαο* A 124 *Ἀργείοισιν*: *γρ. ἀνθρώποισιν* schol. A, *ἐν Ἀργείοισι Ϝανάσσειν* Bentley, equidem in recente carmine nihil novavi 126—326 supplevit man. rec. in A *ἠλιτόμηνον* codd., *ἀλλιτέμεννον* legisse auctorem scut. Herc. 91 probavit Fick Odyss. p. 328 133 *ὑπ᾽*: *πρὸς* Cant. 135 *ὤλεσκεν* C 136 *ᾗ*: *ἧν* D 137 *μευ*: *με* D — post 137 Dioscurides teste Eustathio legit *ἢ οἴνῳ μεθύων ἢ μ᾽ ἔβλαψαν θεοὶ αὐτοί* 139 *νῦν δ᾽ ὄρσευ* antiqua lectio fuisse videtur 140 sqq. cum libri noni fundamento nitantur, recentioris esse Iliadis patet 140 *ὅδε*: *τάδε* S — *παρασχέμεν* S: *παρασχεῖν* CD 143 *παρὰ*: *ἀπὸ* S.

τὸν δ᾽ ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
„Ἀτρεΐδη κύδιστε, Fάναξ ἀνδρῶν Ἀγάμεμνον,
δῶρα μέν, αἴ κ᾽ ἐθέληςθα, παραςχέμεν, ὡς ἐπιFεικές,
ἤ τ᾽ ἐχέμεν, πάρα coí. νῦν δὲ μνηςώμεθα χάρμης
αἶψα μάλ᾽· οὐ γὰρ χρὴ κλοτοπεύειν ἐνθάδ᾽ ἐόντας
οὐδὲ διατρίβειν· ἔτι γὰρ μέγα Fέργον ἄρεκτον·
ὥς κέ τις αὖτ᾽ Ἀχιλῆα μετὰ πρώτοιςι Fίδηται
ἔγχεϊ χαλκείῳ Τρώων ὀλέκοντα φάλαγγας.
[ὧδέ τις ὑμείων μεμνημένος ἀνδρὶ μαχέςθω.“]
τὸν δ᾽ ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
„μὴ δ᾽ οὕτως ἀγαθός περ ἐών, θεοFείκελ᾽ Ἀχιλλεῦ,
νήςτιας ὄτρυνε προτὶ Ἴλιον υἷας Ἀχαιῶν
Τρωςὶ μαχηςομένους, ἐπεὶ οὐκ ὀλίγον χρόνον ἔςται
φύλοπις, εὖτ᾽ ἂν πρῶτον ὁμιλήςωςι φάλαγγες
ἀνδρῶν, ἐν δὲ θεὸς πνεύςῃ μένος ἀμφοτέροιςιν·
ἀλλὰ πάςαςθαι ἄνωχθι θοῇς ἐπὶ νηυςὶν Ἀχαιούς
ςίτου καὶ Fοίνοιο· τὸ γὰρ μένος ἐςτὶ καὶ ἀλκή.
οὐ γὰρ ἀνὴρ πρόπαν ἦμαρ ἐς ἠέλιον καταδύντα
ἄκμηνος ςίτοιο δυνήςεται ἄντα μάχεςθαι·
εἴ περ γὰρ θυμῷ γε μενοινάᾳ πολεμίζειν,
ἀλλά τε λάθρῃ γυῖα βαρύνεται, ἠδὲ κιχάνει
δίψα τε καὶ λιμός, βλάβεται δέ τε γούνατ᾽ ἰόντι.
ὃς δέ κ᾽ ἀνὴρ Fοίνοιο κορεςςάμενος καὶ ἐδωδῆς
ἀνδράςι δυςμενέεςςι πανημέριος πολεμίζῃ,
θαρςαλέον νύ Fοι ἦτορ ἐνὶ φρεςίν, οὐδέ τι γυῖα
πρὶν κάμνει, πρὶν πάντας ἐρωῆςαι πολέμοιο.
ἀλλ᾽ ἄγε λαὸν μὲν ςκέδαςον καὶ δεῖπνον ἄνωχθι
ὅπλεςθαι· τὰ δὲ δῶρα Fάναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων
οἰςέτω ἐς μέςςην ἀγορήν, ἵνα πάντες Ἀχαιοί
ὀφθαλμοῖςι Fίδωςι, ςὺ δὲ φρεςὶ ςῇςιν ἰανθῇς.
ὀμνυέτω δέ τοι ὅρκον, ἐν Ἀργείοιςιν ἀναςτάς,
μή ποτε τῆς εὐνῆς ἐπιβήμεναι ἠδὲ μιγῆναι,
ἣ θέμις ἐςτί, Fάναξ, ἥ τ᾽ ἀνδρῶν ἥ τε γυναικῶν.
[καὶ δὲ ςοὶ αὐτῷ θυμὸς ἐνὶ φρεςὶν ἵλαος ἔςτω.]
αὐτὰρ ἔπειτά ςε δαιτὶ ἐνὶ κλιςίῃς ἀρεςάςθω
πιείρῃ, ἵνα μή τι δίκης ἐπιδευὲς ἔχηςθα.
[Ἀτρεΐδη, ςὺ δ᾽ ἔπειτα δικαιότερος καὶ ἐπ᾽ ἄλλῳ

145 = *Α* 84 146 = *Β* 434 147 cf. *Ν* 260 148^b = *Ο* 477. *Ω* 601 152 = Ζ 31 et *Θ* 279 153 cf. *Τ* 97 et *Ε* 263 154 = *Κ* 382 155 = *Λ* 131 161 = *Ι* 706 162 = *Λ* 601 168 = *Ρ* 158 et *Λ* 279 170 = *Ν* 776 171—2 = *Ψ* 158—9 176—7 = *Ι* 133—4.

145 *γρ. ἠμείβετ᾽ ἔπειτα ποδάρκης δῖος* S 147 *ἤ τ᾽* DS: *εἴ τ᾽* C — *πάρα* schol. B: *παρὰ* CDS 150 *ἄϜερκτον* coni. Nauck 151—3 damnavit Bekker, 153 damnavit Heyne 174 *φρεσὶν ἧσι* GL quod probat Brugman Probl. d. Hom. Textkrit. p. 75 177 om. DSH — *ἠδ᾽ . . ἠδὲ* C.

ἔςςεαι· οὐ μὲν γάρ τι νεμεςςητὸν βαςιλῆα
ἄνδρ᾽ ἀπαρέςςαςθαι, ὅτε τις πρότερος χαλεπήνῃ.“|
τὸν δ᾽ αὖτε προςέFειπε Fάναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·
„χαίρω ςεῦ, Λαερτιάδη, τὸν μῦθον ἀκούςας·
ἐν μοίρῃ γὰρ πάντα διίκεο καὶ κατέλεξας.
ταῦτα δ᾽ ἐγὼν ἐθέλω ὀμόςαι, κέλεται δέ με θυμός.
οὐδ᾽ ἐπιορκήςω πρὸς δαίμονος. αὐτὰρ Ἀχιλλεύς
μιμνέτω αὐτόθι τεῖος ἐπειγόμενός περ Ἄρηος·
μίμνετε δ᾽ ἄλλοι πάντες ἀολλέες, ὄφρα κε δῶρα
ἐκ κλιςίης ἔλθῃςι καὶ ὅρκια πιςτὰ τάμωμεν.
ςοὶ δ᾽ αὐτῷ τόδ᾽ ἐγὼν ἐπιτέλλομαι ἠδὲ κελεύω·
κρινάμενος κούρητας ἀριςτῆας Παναχαιῶν
δῶρα τ᾽ ἐμῆς παρὰ νηὸς ἐνεικέμεν, ὅςς᾽ Ἀχιλῆϊ
χθιζὸν ὑπέςτημεν δώςειν, ἀγέμεν τε γυναῖκας.
Ταλθύβιος δέ μοι ὦκα κατὰ ςτρατὸν εὐρὺν Ἀχαιῶν
κάπρον ἑτοιμαςάτω, ταμέειν Διί τ᾽ Ἠελίῳ τε.“
τὸν δ᾽ ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
„Ἀτρεΐδη κύδιςτε, Fάναξ ἀνδρῶν Ἀγάμεμνον.
ἄλλοτέ περ καὶ μᾶλλον ὀφέλλετε ταῦτα πένεςθαι,
ὁππότε τις μετὰ παυςωλὴ πολέμοιο γένηται
καὶ μένος οὐ τόςον ᾗςιν ἐνὶ ςτήθεςςιν ἐμοῖςιν.
νῦν δ᾽ οἳ μὲν κέαται δεδαϊγμένοι, οὓς ἐδάμαςςεν
Ἕκτωρ Πριαμίδης, ὅτε Fοι Ζεὺς κῦδος ἔδωκεν,
ὑμεῖς δ᾽ ἐς βρωτὺν ὀτρύνετον. ἦ τ᾽ ἂν ἔγωγε
νῦν μὲν ἀνώγοιμι πτολεμίζειν υἷας Ἀχαιῶν
νήςτιας ἀκμήνους, ἅμα δ᾽ ἠελίῳ καταδύντι
τεύξεςθαι μέγα δόρπον, ἐπὴν τιςαίμεθα λώβην.
πρὶν δ᾽ οὔ πως ἂν ἔμοιγε φίλον κατὰ λαιμὸν ἰείη
οὐ πόςις οὐδὲ βρῶςις, ἑταίρου τεθνηῶτος,

183 = *Ω* 369. *π* 72. *φ* 133 184 = *Ι* 114 186 cf. *Ι* 61 187^b = *Κ* 534 189^b = *Ι* 42 191^b = *Γ* 94 192^b = *Κ* 61 196^b = *Α* 484 198—9 = *Τ* 145—6 204 = *Θ* 216 207^b = *Λ* 592.

182 *ὅτε μιν* Friedländer an. Hom. p. 27, *ὅτε κεν* Renner, equidem potius vv. 178 et 181—3 interpolatori tribuerim clausulam versus *Ω* 369 inepte huc trahenti et gnomicos versus veteri orationi invehenti 189 *αὐτόθι τεῖος* Hermannus el. doctr. metr. 16: *αὖθι τέως περ* CDS *αὖθι τέως γε* GL, *αὖθι τέως* veterem scripturam fuisse refert schol. B 190 *κε*: *τὰ* S 194 *δῶρά τ᾽* Heyne: *δῶρα* CD *γρ. δῶρα δ᾽* Eust. et S man. sec. *δῶρα θοῆς* Strabo X p. 467, *ἡμετέρης* eiecto vocabulo *δῶρα* coni. Nauck in add. p. XVI 195 *χθιζοὶ* Strabo l. l. 197 et 242 olim sese excepisse statuit Naber quaest. hom. 199 201 *μεταπαυσωλὴ* CD *μετὰ παυσ.* A m. rec. cf. *Β* 386 205 *ὀτρύνετε* mavult La Roche 208 *γρ. τεύξασθαι* A, *τεύξασθαι* et *τισώμεθα* requirit Thiersch act. Mon. I 200, contra quem disseruit Hermannus op. II 33, cf. *Ι* 304 209 *ἰείη* D: *ἱείη* A *ἰῆναι* C.

ὅς μοι ἐνὶ κλισίῃ δεδαϊγμένος ὀξέι χαλκῷ 32
κεῖται, ἀνὰ πρόθυρον τετραμμένος, ἀμφὶ δ' ἑταῖροι
μύρονται· τό μοι οὔ τι μετὰ φρεςὶ ταῦτα μέμηλεν,
ἀλλὰ φόνος τε καὶ αἷμα καὶ ἀργαλέος ςτόνος ἀνδρῶν."
τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προςέφη πολύμητις Ὀδυςςεύς·
„ὦ·Ἀχιλεῦ Πηλῆος υἱέ, μέγα φέρτατ' Ἀχαιῶν,
κρείςςων ἐςς' ἐμέθεν καὶ φέρτερος οὐκ ὀλίγον περ
ἔγχει, ἐγὼ δέ κε ςεῖο νοήματί γε προβαλοίμην
πολλόν, ἐπεὶ πρότερος γενόμην καὶ πλείονα Ϝοῖδα.
τῷ τοι ἐπιτλήτω κραδίη μύθοιςιν ἐμοῖςιν.
αἶψά τε φυλόπιδος πέλεται κόρος ἀνθρώποιςιν,
ἧς τε πλείςτην μὲν καλάμην χθονὶ χαλκὸς ἔχευεν,
ἄμητος δ' ὀλίγιςτος, ἐπὴν κλίνῃςι τάλαντα
Ζεύς, ὅς τ' ἀνθρώπων ταμίης πολέμοιο τέτυκται.
γαςτέρι δ' οὔ πως ἔςτι νέκυν πενθῆςαι Ἀχαιούς·
λίην γὰρ πολλοὶ καὶ ἐπήτριμοι ἤματα πάντα
πίπτουςιν· πότε κέν τις ἀναπνεύςειε πόνοιο;
ἀλλὰ χρὴ τὸν μὲν καταθάπτειν, ὅς κε θάνῃςιν,
νηλέα θυμὸν ἔχοντας, ἐπ' ἤματι δακρύςαντας·
ὅςςοι δ' ἂν πολέμοιο περὶ ςτυγεροῖο λίπωνται,
μεμνῆςθαι πόςιος καὶ ἐδητύος, ὄφρ' ἔτι μᾶλλον
ἀνδράςι δυςμενέεςςι μαχώμεθα νωλεμὲς αἰεί,
Ϝεςςάμενοι χροῖ χαλκὸν ἀτειρέα. μηδέ τις ἄλλην
λαῶν ὀτρυντὺν ποτιδέχμενος ἰςχαναάςθω·
ἥδε γὰρ ὀτρυντὺς κακὸν ἔςςεται, ὅς κε λίπηται
νηυςὶν ἐπ' Ἀργείων· ἀλλ' ἀθρόοι ὁρμηθέντες
Τρωςὶν ἐφ' ἱπποδάμοιςιν ἐγείρομεν ὀξὺν Ἄρηα."
ἦ, καὶ Νέςτορος υἷας ὀπάςςατο κυδαλίμοιο
Φυλεΐδην τε Μέγητα Θόαντά τε Μηριόνην τε
καὶ Κρειοντιάδην Λυκομήδεα καὶ Μελάνιππον.
βὰν δ' ἴμεν ἐς κλιςίην Ἀγαμέμνονος Ἀτρεΐδαο.
αὐτίκ' ἔπειθ' ἅμα μῦθος ἔην, τετέλεςτό τε Ϝέργον.
ἑπτὰ μὲν ἐκ κλιςίης τρίποδας φέρον, οὕς Ϝοι ὑπέςτη,

211^{b} = *Τ* 283. 292. *Σ* 236 215 = *Κ* 382 216 = *Π* 21
219 = *Φ* 440, cf. *Ν* 355 et *Σ* 252 220^{a} = *Ψ* 591 224 = *Δ* 84
227^{b} = *Ο* 235 232 = *Ζ* 453 et *Ρ* 148 237 = *Δ* 352 241 = *Ι* 236.

211 *κλισίης* S, cf. prol. § 85 — *ὀξέι* CS: *αἴθοπι* D 216 *Πηλέος* C *Πηλέως* SD 217 *εἷς* codd., cf. prol. p. 115 218 *γε* Lips.: *κεν* AD *κε* C 219 *πολλὸν* ad *γενόμην* Aristoclem traxisse refert schol. B 221 *αἶψα δὲ* S, cf. *α* 392 et Hes. theog. 87 232 *νωλεμὲς*: *νηλεὲς* D 233—7 damnat Düntzer 234 *ποτιδεχμένος* Cobet: *ποτιδεγμένος* codd. 239 *Μέγην τε* Zen., cf. schol. *Κ* 175. *Ν* 692 — *Μηριόνην . . . Λυκομήδεα* om. C 242 *τε* Passow de compar. Hom. p. 39 collato *ε* 262: *δὲ* codd.

αἴθωνας δὲ λέβητας ἐϜείκοςι, δώδεκα δ' ἵππους· 32
ἐκ δ' ἄγον αἶψα γυναῖκας ἀμύμονα Ϝέργα Ϝιδυίας
ἕπτ', ἀτὰρ ὀγδοάτην Βριςηίδα καλλιπάρῃον.
χρυςοῦ δὲ ςτήςας Ὀδυςεὺς δέκα πάντα τάλαντα
ἦρχ', ἅμα δ' ἄλλοι δῶρα φέρον κούρητες Ἀχαιῶν.
καὶ τὰ μὲν ἐν μέςςῃ ἀγορῇ θέςαν, ἂν δ' Ἀγαμέμνων
ἵςτατο· Ταλθύβιος δὲ θεῷ ἐναλίγκιος αὐδήν
κάπρον ἔχων ἐν χερςὶ παρίςτατο ποιμένι λαῶν,
Ἀτρεΐδης δὲ Ϝερυςςάμενος χείρεςςι μάχαιραν,
ἥ Ϝοι πὰρ ξίφεος μέγα κουλεὸν αἰὲν ἄορτο,
κάπρου ἀπὸ τρίχας ἀρξάμενος, Διὶ χεῖρας ἀναςχών
εὔχετο· τοὶ δ' ἄρα πάντες ἐπ' αὐτόφιν εἵατο ςιγῇ
Ἀργεῖοι κατὰ μοῖραν, ἀκούοντες βαςιλῆος.
εὐξάμενος δ' ἄρα Ϝεῖπε Ϝιδὼν εἰς οὐρανὸν εὐρύν·
„Ϝίςτω νῦν Ζεὺς πρῶτα, θεῶν ὕπατος καὶ ἄριςτος,
Γῆ τε καὶ Ἠέλιος καὶ Ἐρινύες, αἵ θ' ὑπὸ γαῖαν
ἀνθρώπους τίνυνται, ὅ τίς κ' ἐπίορκον ὀμόςςῃ,
μὴ μὲν ἐγὼ κούρῃ Βριςηίδι χεῖρ' ἐπένεικα,
οὔτ' εὐνῆς πρόφαςιν κεχρημένος οὔτε τευ ἄλλου·
ἀλλ' ἔμεν' ἀπροτίμαςτος ἐνὶ κλιςίῃςιν ἐμῇςιν.
εἰ δέ τι τῶνδ' ἐπίορκον, ἐμοὶ θεοὶ ἄλγεα δοῖεν
πολλὰ μάλ', ὅςςα διδοῦςιν ὅ τίς ςφ' ἀλίτηται ὀμόςςας."
ἦ, καὶ ἀπὸ ςτόμαχον κάπρου τάμε νηλέι χαλκῷ.
τὸν μὲν Ταλθύβιος πολιῆς ἁλὸς ἐς μέγα λαῖτμα
Ϝρῖψ' ἐπιδινήςας, βόςιν ἰχθύςιν· αὐτὰρ Ἀχιλλεύς
ἀνςτὰς Ἀργείοιςι φιλοπτολέμοιςι μετηύδα·
„Ζεῦ πάτερ, ἦ μεγάλας ἄτας ἄνδρεςςι διδοῖςθα.
οὐκ ἂν δή ποτε θυμὸν ἐνὶ ςτήθεςςιν ἐμοῖςιν
Ἀτρεΐδης ὤρινε διαμπερές, οὐδέ κε κούρην
ἦγεν ἐμεῦ ἀϜέκοντος ἀμήχανος· ἀλλά ποθι Ζεύς
ἤθελ' Ἀχαιοῖςιν θάνατον πολέεςςι γενέςθαι.
νῦν δ' ἔρχεςθ' ἐπὶ δεῖπνον, ἵνα ξυνάγωμεν Ἄρηα."
ὣς ἄρ' ἐφώνηςεν, λῦςεν δ' ἀγορὴν αἰψηρήν.

244 = *Ι* 123 245 = *Ι* 128 247 = *Ω* 232 252—3 = *Γ* 271—2
254^{b} = *Ε* 174 257 = *Π* 513 et *Η* 178 258 = *τ* 303. *ξ* 158
260 = *Γ* 279 266 = *Γ* 292 275 = *Β* 381 276—7 = *β* 257—8.

245 *ἔργ' εἰδυίας* codd. 246 *ἓξ ἀτὰρ ἑβδομάτην* Zen., cf. schol. ad *Ι* 131 et 638 251 *χερσὶ* Lips.: *χειρὶ* CDS 253 *ἄορτο* D: *ἄωρτο* CS, cf. *Γ* 272 255 *ἄρα*: *ἅμα* S 259 *ἐριννύες* CDS — *αἵ*: *γρ. οἳ* schol. V — *γαῖαν* DS: *γαίῃ* C 261 *ἐπένεικα* ex D restituit La Roche collatis *Ο* 41 et *Κ* 330: *ἐπενεῖκαι* CS 262 *γρ. εἴτε . . εἴτε* Eust. 265 *ὅ τις* D: *ὅτι* C *ὅ τι* S *ὅ τε* coni La Roche 270 *δίδοισθα* CD, quo de accentu aeolico vide Osann an. Rom. 288 272 *ὤρινε* D: *ὤτρυνε* C 276 *λαιψηρὸν* D.

οἳ μὲν ἄρ' ἐcκίδναντο ἑὴν ἐπὶ νῆα Fέκαcτοc, 32
δῶρα δὲ Μυρμιδόνες μεγαλήτορες ἀμφεπένοντο,
βὰν δ' ἐπὶ νῆα φέροντες Ἀχιλλῆος θείοιο.
καὶ τὰ μὲν ἐν κλιcίῃcι θέcαν, κάθιcαν δὲ γυναῖκας,
ἵππους δ' εἰς ἀγέλην ἔλαcαν θεράποντες ἀγαυοί.
Βρισηὶς δ' ἄρ' ἔπειτ', ἰκέλη χρυσέῃ Ἀφροδίτῃ,
ὡς Fίδε Πάτροκλον δεδαϊγμένον ὀξέι χαλκῷ,
ἀμφ' αὐτῷ χυμένη λίγ' ἐκώκυε, χερσὶ δ' ἄμυσσεν
στήθεά τ' ἠδ' ἁπαλὴν δειρὴν ἰδὲ καλὰ πρόσωπα.
Fεῖπε δ' ἄρα κλαίουσα γυνὴ FεFικυῖα θεῇσιν·
„Πάτροκλέ μοι δειλῇ πλεῖστον κεχαρισμένε θυμῷ,
ζωὸν μέν σε ἔλειπον ἐγὼ κλισίηθεν ἰοῦσα,
νῦν δέ σε τεθνηῶτα κιχάνομαι, ὄρχαμε λαῶν,
ἂψ ἀνιοῦσ'· ὥς μοι δέχεται κακὸν ἐκ κακοῦ αἰεί.
ἄνδρα μέν, ᾧ ἔδοσάν με πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ,
εἶδον πρὸ πτόλιος δεδαϊγμένον ὀξέι χαλκῷ,
τρεῖς τε κασιγνήτους, τούς μοι μία γείνατο μήτηρ,
κηδείους· οἳ πάντες ὀλέθριον ἦμαρ ἐπέσπον.
οὐδὲ μὲν οὐδέ μ' ἔασκες, ὅτ' ἄνδρ' ἐμὸν ὠκὺς Ἀχιλλεύς
ἔκτεινεν, πέρσεν δὲ πόλιν θείοιο Μύνητος,
κλαίειν, ἀλλά μ' ἔφασκες Ἀχιλλῆος θείοιο
κουριδίην ἄλοχον θήσειν, ἄξειν τ' ἐνὶ νηυσίν
ἐς Φθίην, δαίσειν δὲ γάμον μετὰ Μυρμιδόνεσσιν.
τῷ σ' ἄμοτον κλαίω τεθνηότα, μείλιχον αἰεί."
ὣς ἔφατο κλαίουσ', ἐπὶ δὲ στενάχοντο γυναῖκες,
Πάτροκλον πρόφασιν, σφῶν δ' αὐτῶν κήδε' ἑκάστη.
αὐτὸν δ' ἀμφὶ γέροντες Ἀχαιῶν ἠγερέθοντο
λιccόμενοι δειπνῆcαι· ὃ δ' ἠρνεῖτο cτεναχίζων·
„λίccομαι, εἴ τιc ἔμοιγε φίλων ἐπιπείθεθ' ἑταίρων,
μή με πρὶν cίτοιο κελεύετε μηδὲ ποτῆτοc
ἄcαcθαι φίλον ἦτορ, ἐπεί μ' ἄχοc αἰνὸν ἱκάνει.
δύντα δ' ἐc ἠέλιον μενέω καὶ τλήcομαι ἔμπηc."
ὣc Fειπὼν ἄλλουc μὲν ἀπεcκέδαcεν βαcιλῆαc,
δοιὼ δ' Ἀτρεΐδα μενέτην καὶ δῖοc Ὀδυccεύc,

277 = Ψ 3. Ω 1. α 358 — 282^b = Ω 699. ρ 37 — 283^b = Σ 236 — 284 = ϑ 527 — 286^b = Λ 638 — 287^b = Λ 608 — 290 cf. Hes. th. 800 — 292 = 283 — 293 = Γ 238 — 294 cf. Φ 100 — 295 cf. δ 805 — 298^a = Η 392 — 301 = Χ 429. 515. Ω 722. 746. 776 — 305 cf. Ρ 154.

282—302 interpolatos duxit Heyne, merito ille, siquidem olim versum 281 versus 303 secutus est; carmen autem dulcissimum eiusdem poetae atque naeniae Ω 723—776 esse videntur 282 δ' εἶϑαρ coni. Nauck χρυσῇ codd. 288 σέ γ' ἔλειπον Bentley 293 fort. κασίγνητοι interpunctione mutata 298 ἄξειν δ' D 302 πρόφασιν καὶ δ' αὐτῶν vel πρόφασίν γ' ἅμα δ' αὐτῶν Axt coni. hom. p. 14 310 Ἀτρεΐδαι D.

Νέcτωρ Ἰδομενεύc τε γέρων θ' ἱππηλάτα Φοῖνιξ, 32
τέρποντεc πυκινῶc ἀκαχήμενον· οὐδέ τι θυμῷ
τέρπετο, πρὶν πολέμου cτόμα δύμεναι αἱματόεντοc.
μνηcάμενοc δ' ἀδινῶc ἀνενείκατο φώνηcέν τε·
„ἦ ῥά νύ μοί ποτε καὶ cύ, δυcάμμορε, φίλταθ' ἑταίρων,
αὐτὸc ἐνὶ κλιcίῃ λαρὸν παρὰ δεῖπνον ἔθηκαc
αἶψα καὶ ὀτραλέωc, ὁπότε cπερχοίατ' Ἀχαιοί
Τρωcὶν ἐφ' ἱπποδάμοιcι φέρειν πολύδακρυν Ἄρηα·
νῦν δὲ cὺ μὲν κεῖcαι δεδαϊγμένοc, αὐτὰρ ἐμὸν κῆρ
ἄκμηνον πόcιοc καὶ ἐδητύοc, ἔνδον ἐόντων,
cῇ ποθῇ. οὐ μὲν γάρ τι κακώτερον ἄλλο πάθοιμι,
οὐδ' εἴ κεν τοῦ πατρὸc ἀποφθιμένοιο πυθοίμην,
ὅc που νῦν Φθίηφι τέρεν κατὰ δάκρυον εἴβει
χήτεϊ τοιοῦδ' υἷοc· ὃ δ' ἀλλοδαπῷ ἐνὶ δήμῳ
εἵνεκα ῥιγεδανῆc Ἑλένηc Τρωcὶν πολεμίζω.
ἠὲ τὸν, ὃς Σκύρῳ μοι ἔνι τρέφεται φίλος υἱός,
εἴ που ἔτι ζώει γε Νεοπτόλεμος θεοειδής.
πρὶν μὲν γάρ μοι θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν ἐόλπει
οἶον ἐμὲ φθίσεσθαι ἀπ' Ἄργεος ἱπποβότοιο
αὐτοῦ ἐνὶ Τροίῃ, σὲ δέ τε Φθίηνδε νέεσθαι,
ὡς ἄν μοι τὸν παῖδα θοῇ ἐνὶ νηὶ μελαίνῃ
Σκυρόθεν ἐξαγάγοις καί Fοι δείξειας ἕκαστα,
κτῆσιν ἐμὴν δμῶάς τε καὶ ὑψερεφὲς μέγα δῶμα.
ἤδη γὰρ Πηλῆά γ' ὀίομαι ἢ κατὰ πάμπαν
τεθνάμεν, ἤ που τυτθὸν ἔτι ζώοντ' ἀκάχησθαι,
γήραΐ τε στυγερῷ καὶ ἐμὴν ποτιδέχμενον αἰεί
λυγρὴν ἀγγελίην, ὅτ' ἀποφθιμένοιο πύθηται."
ὣc ἔφατο κλαίων, ἐπὶ δὲ cτενάχοντο γέροντεc,
μνηcάμενοι τὰ Fέκαcτοc ἐνὶ μεγάροιcιν ἔλειπον.
μυρομένουc δ' ἄρα τούc γε Fιδὼν ἐλέηcε Κρονίων,
αἶψα δ' Ἀθηναίην Fέπεα πτερόεντα προcηύδα·

311^b = Ι 432 — 318 = Θ 516 — 320^b = η 166. ο 77 — 323^b = Π 11 — 324^a = Ζ 463 — 329 = Ι 246 — 333 = η 225. τ 526. Ε 213 — 338 = 301 — 340 = Ρ 441 — 341 = Θ 351.

311 Νέστωρ τ' Harl., cf. Ο 302 316 λιαρὸν ubique reponi iubet Sittl 321 γὰρ κακώτερον D, unde γάρ κε κακώτερον Madvig adv. crit. I 186 322 Fοῦ πατρὸς Brugman Probl. p. 46 326—337 damnat Geppert, Ursprung d. Hom. Ged. I 230; recte ille quidem, neque Gemollium (Herm. XVIII 78) probo versum Τ 334 auctori Odysseae exemplo fuisse dicentem 327 tamquam ex cyclici poetae versu εἴ που ἔτι ζώει γε Πυρῆς ἐμὸς ὃν κατέλειπον talso illatum damnarunt Aristoph. et Ar. — ζώει: ζῴη C 328 ἐώλπει codd 331 ἐνὶ A: σὺν CD et γρ. A 333 δμῶας codd. et Ar.: γρ. δμῳᾶς schol. A 335 ἀκαχῆσθαι Ptolemaeus Ascalonita 336 ποτιδέχμ. AC: προτιδέγμ. DS 339 μνησάμενος C.

„τέκνον ἐμόν, δὴ πάμπαν ἀποίχεαι ἀνδρὸς ἐῆος. 32
ἦ νύ τοι οὐκέτι πάγχυ μετὰ φρεcὶ μέμβλετ' Ἀχιλλεύc;
κεῖνος ὅ γε προπάροιθε νεῶν ὀρθοκραιράων
ἧcται ὀδυρόμενος ἕταρον φίλον· οἱ δὲ δὴ ἄλλοι
οἴχονται κατὰ δεῖπνον, ὃ δ' ἄκμηνος καὶ ἄπαcτοc.
ἀλλ' ἴθι Ϝοι νέκταρ τε καὶ ἀμβροcίην ἐρατεινήν
cτάξον ἐνὶ cτήθεcc', ἵνα μή μιν λιμὸc ἵκηται.“
ὣc Ϝειπὼν ὤτρυνε πάροc μεμαυῖαν Ἀθήνην·
ἡ δ' ἅρπῃ ϜεϜικυῖα τανυπτέρυγι λιγυφώνῳ
οὐρανοῦ ἐκκατέπαλτο δι' αἰθέροc. αὐτὰρ Ἀχαιοί
αὐτίκα θωρήccοντο κατὰ cτρατόν· ἡ δ' Ἀχιλῆι
νέκταρ ἐνὶ cτήθεccι καὶ ἀμβροcίην ἐρατεινήν
cτάξ', ἵνα μή μιν λιμὸc ἀτερπὴc γούναθ' ἵκηται,
αὐτὴ δὲ πρὸc πατρὸc ἐριcθενέοc πυκινὸν δῶ
ᾤχετο. τοὶ δ' ἀπάνευθε νεῶν ἐχέϜοντο θοάων.

ΑΧΙΛΛΗΙΔΟΣ ΠΡΟΤΕΛΕΙΑ.

ὡς δ' ὅτε ταρφεῖαι νιφάδες Διὸς ἐκποτέονται
ψυχραὶ ὑπὸ Ϝριπῆς αἰθρηγενέος Βορέαο,
ὣς τότε ταρφεῖαι κόρυθες λαμπρὸν γανόωσαι
νηῶν ἐκφορέοντο, καὶ ἀσπίδες ὀμφαλόεσσαι
θώρηκές τε κραταιγύαλοι καὶ μείλινα δοῦρα.
αἴγλη δ' οὐρανὸν ἷκε, γέλασσε δὲ πᾶσα περὶ χθών
χαλκοῦ ὑπὸ στεροπῆς· ὑπὸ δὲ κτύπος ὤρνυτο ποσσίν
ἀνδρῶν· ἐν δὲ μέσοισι κορύσσετο δῖος Ἀχιλλεύς.
[τοῦ καὶ ὀδόντων μὲν καναχὴ πέλε, τὼ δέ Ϝοι ὄσσε
λαμπέσθην ὡς εἴ τε πυρὸς σέλας, ἐν δέ Ϝοι ἦτορ
δῦν' ἄχος ἄτλητον· ὃ δ' ἄρα Τρωσὶν μενεαίνων
δύσετο δῶρα θεοῦ, τά Ϝοι Ἥφαιστος κάμε τεύχων.]
κνημῖδας μὲν πρῶτα περὶ κνήμῃσιν ἔθηκεν

344 = *Σ* 3 347—8 = 38—9 349 = *Δ* 73 353—4 = 347—8 358 = *Ο* 171 360^{b} = *Ν* 264 362^{b} = *Β* 458 365^{a} = Hes. scut. 164 369—71 = *Γ* 330—2.

342 ἐῆος AC ἐῆος D, ἑοῖο Zen., cf. *Α* 393 346 *κατὰ: μετὰ* Cobet, cf. *Α* 424 352 *ἣ δ': ἡδ'* C 354 *ἵκηται* codd.: *ἵκοιτο* Wolf collato *Ν* 711 355 *δὲ: γρ. δ' αὖ* schol. A 357 veterum carminum 32 et 33 alterius finis, alterius initium noviciis additamentis hausta sunt — *ταρφειαὶ* Ar. — *ἐκποτέωνται* malo 358 *ὑπὸ* S: *ὑπαὶ* ACD 361 *καταιγίαλοι* C — *μήλιναι* C 361 subicit cod. Vrat. *ἐκ νηῶν ἐχέοντο βοὴ δ' ἄσβεστος ὀρώρει* (= *Π* 267) 363 *ὑπ' ἀστεροπῆς* D *ὄρνυτο* A 365—8 *ἀθετοῦνται* schol. A, ab eodem rhapsodo, quo *Ο* 610—14, facti esse videntur.

καλάς, ἀργυρέοισιν ἐπισφυρίοις ἀραρυίας· 33
δεύτερον αὖ θώρηκα περὶ στήθεσσιν ἔδυνεν. 371
ἀμφὶ δ' ἄρ' ὤμοισιν βάλετο ξίφος ἀργυρόηλον
χάλκεον· αὐτὰρ ἔπειτα σάκος μέγα τε στιβαρόν τε
εἵλετο, τοῦ δ' ἀπάνευθε σέλας γένετ' ἠύτε μήνης.
ὡς δ' ὅτ' ἂν ἐκ πόντοιο σέλας ναύτῃσι φανείῃ
καιομένοιο πυρός· τὸ δὲ καίεται ὑψόθ' ὄρεσφιν
σταθμῷ ἐν οἰοπόλῳ· τοὺς δ' οὐκ ἐθέλοντας ἄϜελλαι
πόντον ἐπ' ἰχθυόεντα φίλων ἀπάνευθε φέρουσιν·
ὣς ἀπ' Ἀχιλλῆος σάκεος σέλας αἰθέρ' ἵκανεν
καλοῦ δαιδαλέου. περὶ δὲ τρυφάλειαν ἀείρας
κρατὶ θέτο βριαρήν· ἡ δ' ἀστὴρ ὣς ἀπέλαμπεν,
ἵππουρις τρυφάλεια, περισσείοντο δ' ἔθειραι
χρύσεαι, ἃς Ἥφαιστος ἵει λόφον ἀμφὶ θαμείας.
πειρήθη δὲ Ϝέ' αὐτοῦ ἐν ἔντεσι δῖος Ἀχιλλεύς,
εἰ Ϝοι ἐφαρμόσσειε καὶ ἐντρέχοι ἀγλαὰ γυῖα·
τῷ δ' ηὖτε πτερὰ γίνετ', ἄειρε δὲ ποιμένα λαῶν.
ἐκ δ' ἄρα σύριγγος πατρώιον ἐσπάσατ' ἔγχος,
βριθὺ μέγα στιβαρόν· τὸ μὲν οὐ δύνατ' ἄλλος Ἀχαιῶν
πάλλειν, ἀλλά μιν οἶος ἐπίστατο πῆλαι Ἀχιλλεύς,
Πηλιάδα μελίην, τὴν πατρὶ φίλῳ τάμε Χείρων
Πηλίου ἐκ κορυφῆς, φόνον ἔμμεναι ἡρώεσσιν.
ἵππους δ' Αὐτομέδων τε καὶ Ἄλκιμος ἀμφιέποντες
ζεύγνυον· ἀμφὶ δὲ καλὰ λέπαδν' ἕσαν, ἐν δὲ χαλινούς
γαμφηλῇς ἔβαλον, κατὰ δ' ἡνία τεῖναν ὀπίσσω
κολλητὸν ποτὶ δίφρον. ὃ δὲ μάστιγα φαεινήν
χειρὶ λαβὼν ἀραρυῖαν ἐφ' ἵπποιιν ἀνόρουσεν
Αὐτομέδων· ὄπιθεν δὲ κορυσσάμενος βῆ Ἀχιλλεύς,

372—3 = *Γ* 334—5 381^{b} = Ζ 235. ο 108 382—3 = *Χ* 315—6, cf. *Σ* 612 385 cf *Ρ* 210 388—91 = *Π* 141—4 392 cf. *Ω* 474 394^{b} = *Γ* 261 395^{b} = *Κ* 500.

374 damnat Hermann 375 *φανήῃ* A *φανείῃ* C *φανήῃ* D 379 *σάκεος: κεφαλῆς* S 382—3 spurios ducit Nauck, dubito an recte 384 *δὲ Ϝέ'* scripsi collatis *Ξ* 427. *Ο* 105: *δ' ἕο* ACS Ar. *δ' ἑοῦ* Zen., *δὲ οἷ* Ptolem. Ascal., *δὲ Ϝεῦ* Bekker 385 *γυῖα* ACDS: *δῶρα* Lips. 386 *ηὖτε* A, cf. *Γ* 10: *εὖτε* CS, *αὖτε* Aristarchus secundis curis ex editionibus *ἀπὸ τῶν πόλεων* scripsit, *ὥστε* Aristoph., dubito an vere 387—391 obelis notati in A 390 *πόρε* S et *γρ.* schol. A, *τάμε* ACD 391 *ἐν κορυφῆς* Ar. et A supra lin. 392 *ἀμφιέποντε* C 393 *ζεύγνυον* ACS Ar., alii *ζεύγνυσαν* legisse videntur 395 *ποτὶ: προτὶ* S 396 *ἵπποισιν* C.

τεύχεσι παμφαίνων ὥς τ' ἠλέκτωρ Ὑπερίων.
σμερδαλέον δ' ἵπποισιν ἐκέκλετο πατρὸς ἑοῖο·
„Ξάνθε τε καὶ Βαλίε, τηλεκλυτὰ τέκνα Ποδάργης,
ἄλλως δὴ φράζεσθε σαωσέμεν ἡνιοχῆα
ἂψ Δαναῶν ἐς ὅμιλον, ἐπεί χ' ἕομεν πολέμοιο,
μηδ' ὡς Πάτροκλον λίπετ' αὐτόθι τεθνηῶτα."
τόν δ' ἄρ' ὑπὸ ζυγόφι προσέφη πόδας αἰόλος ἵππος
Ξάνθος, ἄφαρ δ' ἤμυσε καρήατι, πᾶσα δὲ χαίτη
ζεύγλης ἐξεριποῦσα παρὰ ζυγὸν οὖδας ἵκανεν,
αὐδήεντα δ' ἔθηκε θεὰ λευκώλενος Ἥρη·
„καὶ λίην σ' ἔτι νῦν γε σαώσομεν, ὄβριμ' Ἀχιλλεῦ·
ἀλλά τοι ἐγγύθεν ἦμαρ ὀλέθριον. οὐδέ τοι ἡμεῖς
αἴτιοι, ἀλλὰ θεός τε μέγας καὶ μοῖρα κραταιή.
οὐδὲ γὰρ ἡμετέρῃ βραδυτῆτί τε νωχελίῃ τε
Τρῶες ἀπ' ὤμοιιν Πατρόκλου τεύχε' ἕλοντο·
ἀλλὰ θεῶν ὤριστος, ὃν ἠύκομος τέκε Λητώ,
ἔκταν' ἐνὶ προμάχοισι καὶ Ἕκτορι κῦδος ἔδωκεν.
νῶι δὲ καί κεν ἅμα πνοιῇ Ζεφύροιο θέϝοιμεν,
ἥν περ ἐλαφροτάτην φάσ' ἔμμεναι· ἀλλὰ σοὶ αὐτῷ
μόρσιμόν ἐστι θεῷ τε καὶ ἀνέρι ϝῖφι δαμῆναι."
ὣς ἄρα φωνήσαντος Ἐρινύες ἔσχεθον αὐδήν.
τὸν δὲ μέγ' ὀχθήσας προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
„Ξάνθε, τί μοι θάνατον μαντεύεαι; οὐδέ τί σε χρή.
εὖ νυ τὸ ϝοῖδα καὶ αὐτὸς ὅ μοι μόρος ἐνθάδ' ὀλέσθαι,
νόσφι φίλου πατρὸς καὶ μητέρος· ἀλλὰ καὶ ἔμπης
οὐ λήξω πρὶν Τρῶας ἅδην ἑάσαι πολέμοιο."
ἦ ῥα, καὶ ἐν πρώτοισιν ἑὼν ἔχε μώνυχας ἵππους.

398 = Ζ 513. 399 = Ψ 402 400 cf. Π 149—150 406 = Ρ 440 410^{b} = Ε 629 413^{b} = Λ 36 414 = Σ 456 419 = Π 48 420^{b} = Π 721 423 cf. Ν 315 424^{b} = Λ 513.

398—424 damnat Payne Knight 398 παμφαίνων: λαμπόμενος D 401 ἡνιοχῆας DP 402 Δαναῶν: γρ. λαῶν schol. A — χ' ἑῶμεν ACDS κ' ἑῶμεν Vrat. et γρ. schol. A, γρ. χέομεν schol. V, χ' ἕομεν scribendum docuimus prol. p. 182 403 αὐτόθι CD et γρ. A: αὐτοῦ AS 404 ζυγόφιν C 404—24 damnat Kammer, Zur hom. Frage II 69, cf. Υ 495 407 ἀθετεῖται schol. A 415 θέωμεν C et γρ. A 416—7 ἀθετοῦνται schol. A 416 ἥν: τήν S 418 ἐριννύες C 421 τὸ Bekker: τοι codd. 423 ἐλάσαι codd., cf. Ν 315 424 πρώτοισιν ἑὼν Bentley collatis Δ 341 et Μ 313, qua coniectura etiam insolentia dativi οις tolletur: πρώτοις ἰάχων codd.

ΘΕΟΜΑΧΙΑΣ ΑΡΧΗ ΑΙΝΕΙΟΥ ΑΡΙΣΤΕΙΑ.

Ὣς οἳ μὲν παρὰ νηυσὶ κορωνίσι θωρήσσοντο Υ
ἀμφὶ σέ, Πηλέος υἱέ, μάχης ἀκόρητοι Ἀχαιοί,
Τρῶες δ' αὖθ' ἑτέρωθεν ἐπὶ θρωσμῷ πεδίοιο·
Ζεὺς δὲ Θέμιστα κέλευσε θεοὺς ἀγορήνδε καλέσσαι
κρατὸς ἀπ' Οὐλύμποιο πολυπτύχου· ἣ δ' ἄρα πάντῃ
φοιτήσασα κέλευσε Διὸς πρὸς δῶμα νέεσθαι.
οὔτε τις οὖν ποταμῶν ἀπέην, νόσφ' Ὠκεανοῖο,
οὔτ' ἄρα νυμφάων, αἵ τ' ἄλσεα καλὰ νέμονται
καὶ πηγὰς ποταμῶν καὶ πίσεα ποιήεντα.
ἐλθόντες δ' ἐς δῶμα Διὸς νεφεληγερέταο
ξεστῇς αἰθούσῃσιν ἐνίζανον, ἃς Διὶ πατρί
Ἥφαιστος ποίησε ϝιδυίῃσι πραπίδεσσιν.
ὣς οἳ μὲν Διὸς ἔνδον ἀγηγέρατ'· οὐδ' Ἐνοσίχθων
νηκούστησε θεᾶς, ἀλλ' ἐξ ἁλὸς ἦλθε μετ' αὐτούς,
ἷζε δ' ἄρ' ἐν μέσσοισι, Διὸς δ' ἐξείρετο βουλήν·
„τίπτ' αὖτ', ἀργικέραυνε, θεοὺς ἀγορήνδε κάλεσσας;
ἤ τι περὶ Τρώων καὶ Ἀχαιῶν μερμηρίζεις;
τῶν γὰρ νῦν ἄγχιστα μάχη πόλεμός τε δέδηεν."
τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεύς·
„ἔγνως, Ἐννοσίγαιε, ἐμὴν ἐν στήθεσι βουλήν,
ὧν ἕνεκα ξυνάγειρα· μέλουσί μοι ὀλλύμενοί περ.
ἀλλ' ἤ τοι μὲν ἐγὼ μενέω πτυχὶ Οὐλύμποιο
ἥμενος, ἔνθ' ὁρόων φρένα τέρψομαι· οἱ δὲ δὴ ἄλλοι
ἔρχεσθ', ὄφρ' ἂν ἵκησθε μετὰ Τρῶας καὶ Ἀχαιούς,

3 = Λ 56 4 cf. β 68 sq. 8—9 = ζ 123—4 10^{b} = Θ 387 11^{a} = Ζ 243 12 = Λ 608 15^{b} = ν 127 19 = Λ 560.

Liber Υ non unum carmen efficit, sed ex tribus partibus constat, quarum extrema (Υ 381—494), ut quae cum pugna prope ripam Scamandri commissa arcte coniuncta sit, veteris Iliadis fuisse videtur; in prima (Υ 1—74) theomachiam, quam ab interpolatore factam omnes fere consentiunt, praenuntiat deorum concilium, ex eodem tamquam modulo quo contio militum Achivorum (Τ 40 sqq.) formatum et cum concilio deorum libri octavi manifesto cohaerens. Denique quae media ab eodem, ni fallor, quo prima poeta inserta est fabula de pugna Achillis et Aeneae (Υ 75—352) omnibus nervis caret et impetum Achillis in interfectorem Patrocli prorumpentis insipide moratur. v. 2 γρ. ἀκόρητοι schol. A: ἀκόρητον ACD post 3 addit C m. rec. Ἕκτορι θωρήσσοντο μετὰ πρώτοισιν ἐόντι 4 Θέμιστι cod. Cant. — κέλευσε AD: κέλευε C 7—9 damnat Kammer, Zur hom. Frage II 62 8 αἵ τ': ταί τ' S 9 ex Od. ζ 124 nescio an huc invectum sit 11 αἰθούσσῃσιν AS — ἐνίζανον AC Ar.: ἐφίζανον D Zen. et γρ. A 12—33 et 38—39 damnat Naber quaest. hom. 196 12 εἰδυίῃσι CS 15 ἐξήρετο C 18 τῶν: τῶ S.

ἀμφοτέροιcι δ' ἀρήγεθ', ὅπῃ νόος ἐcτὶ Fεκάcτου. 34
εἰ γὰρ Ἀχιλλεὺc οἶοc ἐπὶ Τρώεccι μαχεῖται, 26
οὐδὲ μίνυνθ' ἕξουcι ποδώκεα Πηλεΐωνα.
καὶ δέ τέ μιν καὶ πρόcθεν ὑποτρομέεcκον ὁρῶντεc·
νῦν δ', ὅτε δὴ καὶ θυμὸν ἑταίρου χώεται αἰνῶc,
δείδω μὴ καὶ τεῖχοc ὑπέρμορον ἐξαλαπάξῃ."
ὣc ἔφατο Κρονίδηc, πόλεμον δ' ἀλίαcτον ἔγειρεν.
βὰν δ' ἴμεναι πόλεμόνδε θεοί, δίχα θυμὸν ἔχοντεc,
Ἥρη μὲν μετ' ἀγῶνα νεῶν καὶ Παλλὰc Ἀθήνη
ἠδὲ Ποcειδάων γαιήοχοc ἠδ' ἐριούνηc
Ἑρμείαc, ὃc ἐπὶ φρεcὶ πευκαλίμῃcι κέκαcται·
Ἥφαιcτοc δ' ἅμα τοῖcι κίε cθένεϊ βλεμεαίνων,
χωλεύων, ὑπὸ δὲ κνῆμαι ῥώοντο Fαραιαί·
ἐc δὲ Τρῶαc Ἄρηc κορυθαίολοc, αὐτὰρ ἅμ' αὐτῷ
Φοῖβοc ἀκερcεκόμηc ἠδ' Ἄρτεμιc ἰοχέFαιρα
Λητώ τε Ξάνθοc τε φιλομμειδήc τ' Ἀφροδίτη.
εἷοc μέν ῥ' ἀπάνευθε θεοὶ θνητῶν ἔcαν ἀνδρῶν,
τεῖοc Ἀχαιοὶ μὲν μέγ' ἐκύδανον, οὕνεκ' Ἀχιλλεύc
ἐξεφάνη, δηρὸν δὲ μάχηc ἐπέπαυτ' ἀλεγεινῆc·
Τρῶαc δὲ τρόμοc αἰνὸc ὑπήλυθε γυῖα Fέκαcτον,
δειδιόταc, ὅθ' ὁρῶντο ποδώκεα Πηλεΐωνα
τεύχεcι λαμπόμενον, βροτολοιγῷ Fῖcον Ἄρηι.
αὐτὰρ ἐπεὶ μεθ' ὅμιλον Ὀλύμπιοι ἤλυθον ἀνδρῶν,
ὦρτο δ' Ἔριc κρατερὴ λαοccόοc, αὖε δ' Ἀθήνη,
cτᾶc' ὁτὲ μὲν παρὰ τάφρον ὀρυκτὴν τείχεοc ἐκτόc,
ἄλλοτ' ἐπ' ἀκτάων ἐριδούπων μακρὸν ἀύτει.
αὖε δ' Ἄρηc ἑτέρωθεν ἐρεμνῇ λαίλαπι Fῖcοc,
ὀξὺ κατ' ἀκροτάτηc πόλιοc Τρώεccι κελεύων,
ἄλλοτε πὰρ Cιμόεντι θέFων ἐπὶ Καλλικολώνῃ.

27^b = Θ 474 34 = ϑ 322 36^b = Θ 337 37 = Σ 411 39^b = Z 428 42—3 = Σ 247—8 44 = H 215 46 = P 214 et Λ 295 49 = I 67 51^b = M 375.

26—30 iam a veteribus criticis sollicitatos esse testatur schol. B 26 *μάχηται* C m. pr. 28 *δέ τε*: *δέ τι* Ar. 30 *τινὲς γράφουσι ἀντὶ τοῦ δείδω μή· οὐ μέντοι μοῖρ' ἐστὶν ἔτι ζωοῦ Ἀχιλῆος | Ἰλίου ἐκπέρθαι εὐναιόμενον πτολίεθρον· | πέρσει δουράτεος ἵππος καὶ μῆτις Ἐπειοῦ* 30 *ὑπέρμορον* Ar.: *ὑπὲρ μόρον* codd., vide B 155 32—35. 38—40. 56—72 ab eodem quo Φ 391—514 poeta interpolatos esse existimat Kammer, Zur hom. Frage II 70 34 *Ποσιδάων* A et sic infra 57. 63. 67 35 *κέκασται* Ar.: *κέκαστο* ACDS 36—7 et 40 et 73—4 vexat Kammer, Zur hom. Fr. II 71 40 *φιλομμειδὴς*: *Διὸς θυγάτηρ* schol. V 41 *εἵως* codd. 42 *τείως* S *τέως δ'* A *τέως* CD, *γρ. τόφρα δ'* A — *μέγ' ἐκύδανεν* AD: *μέγα κύδανον* CS 43 *ἀπέπαυτ'* S 44—6 om. S m. pr. 44 *ἐπήλυθε* C 53 *Σιμόεντα* Renner — *θέων* CS: *θεῶν* AD Ar., cf. Ω 74.

ὣc τοὺc ἀμφοτέρουc μάκαρεc θεοὶ ὀτρύναντεc 54
cύμβαλον, ἐν δ' αὐτοῖc ἔριδα Fρήγνυντο βαρεῖαν. 55
δFεινὸν δὲ βρόντηcε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε
ὑψόθεν· αὐτὰρ ἔνερθε Ποcειδάων ἐτίναξεν
γαῖαν ἀπειρεcίην ὀρέων τ' αἰπεινὰ κάρηνα.
πάντεc δ' ἐccείοντο πόδεc πολυπίδακοc Ἴδηc
καὶ κορυφαί, Τρώων τε πόλιc καὶ νῆεc Ἀχαιῶν.
ἔδFειcεν δ' ὑπένερθε Fάναξ ἐνέρων Ἀιδωνεύc,
δFείcαc δ' ἐκ θρόνου ἆλτο καὶ ἴαχε, μή Fοι ὕπερθεν
γαῖαν ἀναFρήξειε Ποcειδάων ἐνοcίχθων,
Fοικία δὲ θνητοῖcι καὶ ἀθανάτοιcι φανείη
cμερδαλέ' ἠερόεντα, τά τε cτυγέουcι θεοί περ.
τόccοc ἄρα κτύποc ὦρτο θεῶν ἔριδι ξυνιόντων.
ἦ τοι μὲν γὰρ ἔσαντα Ποσειδάωνος ἄνακτος
ἵστατ' Ἀπόλλων Φοῖβος, ἔχων ἰὰ πτερόεντα,
ἄντα δ' Ἐνυαλίοιο θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
Ἥρῃ δ' ἀντέστη χρυσηλάκατος κελαδεινή,
Ἄρτεμις ἰοχέαιρα, κασιγνήτη Ἑκάτοιο·
Λητοῖ δ' ἀντέστη σῶκος ἐριούνιος Ἑρμῆς,
ἄντα δ' ἄρ' Ἡφαίστοιο μέγας ποταμὸς βαθυδίνης,
ὃν Ξάνθον καλέουσι θεοί, ἄνδρες δὲ Σκάμανδρον.

ὣc οἱ μὲν θεοὶ ἄντα θεῶν ἴcαν· αὐτὰρ Ἀχιλλεύc
Ἕκτοροc ἄντα μάλιcτα λιλαίετο δῦναι ὅμιλον
Πριαμίδεω· τοῦ γάρ ῥα μάλιcτά Fε θυμὸc ἀνώγει
αἵματοc ἆcαι Ἄρηα ταλαύρινον πολεμιcτήν.
Αἰνείαν δ' ἰθὺc λαοccόοc ὦρcεν Ἀπόλλων

56 cf. Θ 132—3 60^b = Φ 390 66 cf. Hes. th. 705 70^b = Π 183 73^b = Φ 329 76^b = Λ 537 78 = E 289.

54 *ὀτρύναντες* CD: *ὀτρύναντες* supra *α* scripto *ο* A 57 *νέρθε* S Ar. 59 *πολυπιδάκου* D et *γρ.* schol. A 60 *πόλεις* A in textu 62 *ἆλτο*: *ὦρτο* edit. Massil. 64 *φανείη* C *φανήῃ* A *φανήῃ* D 65 *εὐρώεντα* codd. *ἠερόεντα* coni. Nauck 67—74 damnavit Heyne, etiam 56—66 in suspicionem vocavit Kammer 67 *Ποσειδάωνι ἄνακτι* Bentley, in recentissimis additamentis, quale hoc est, nulla fuisse videtur vis digammi 68 *ἰά*: *βέλεα* Bentley, *ἰοὺς πτερόεντας* Bothe 72 *σωκὸς* Tyrannio 75—352 a poeta inficeto Iliadi iam perfectae additos esse demonstravit Kammer, Zur hom. Frage II 41 sqq.; a quo viro Hentzius Maur. Schmidtii sententiam secutus ita discessit, ut versus Υ 79—156 et 292—320 et 330—41 vetustiori carmini de pugna Aeneae et Achillis ab consarcinatore Iliadis praetextos et intertextos esse statueret; confer prol. p. 27 et 54 et quae supra ad initium huius libri disputavimus 77 *ἕ* C Ar.: *γε* AD.

ἀντία Πηλεΐωνος, ἐνῆκε δέ Ϝοι μένος ἠΰ· 34
υἱέι δὲ Πριάμοιο Λυκάονι Ϝείcατο φωνήν.
τῷ μιν Ϝειcάμενος προcέφη Διὸς υἱὸς Ἀπόλλων·
„Αἰνεία Τρώων βουληφόρε, ποῦ τοι ἀπειλαί,
ἃς Τρώων βαcιλεῦcιν ὑπίcχεο Ϝοινοποτάζων,
Πηλεΐδεω Ἀχιλῆος ἐναντίβιον πολεμίξειν;“
τὸν δ' αὖτ' Αἰνείας ἀπαμειβόμενος προcέϜειπεν·
„Πριαμίδη, τί με ταῦτα καὶ οὐκ ἐθέλοντα κελεύεις
ἀντία Πηλεΐωνος ὑπερθύμοιο μάχεcθαι;
οὐ μὲν γὰρ νῦν πρῶτα ποδώκεος ἄντ' Ἀχιλῆος
cτήcομαι, ἀλλ' ἤδη με καὶ ἄλλοτε δουρὶ φόβηcεν
ἐξ Ἴδης, ὅτε βουcὶν ἐπήλυθεν ἡμετέρηcιν,
πέρcε δὲ Λυρνηccὸν καὶ Πήδαcον· αὐτὰρ ἐμὲ Ζεύς
εἰρύcαθ', ὅς μοι ἐπῶρcε μένος λαιψηρά τε γοῦνα.
ἦ κ' ἐδάμην ὑπὸ χερcὶν Ἀχιλλῆος καὶ Ἀθήνης,
ἥ Ϝοι πρόcθεν ἰοῦcα τίθει φάος ἠδ' ἐκέλευεν
ἔγχεϊ χαλκείῳ Λέλεγας καὶ Τρῶας ἐναίρειν.
τῷ οὐκ ἔcτ' Ἀχιλῆος ἐναντίον ἄνδρα μάχεcθαι·
αἰεὶ γὰρ πάρα εἷς γε θεῶν, ὃς λοιγὸν ἀμύνει.
καὶ δ' ἄλλως τοῦ γ' ἰθὺ βέλος πέτετ', οὐδ' ἀπολήγει
πρὶν χροὸς ἀνδρομέοιο διελθέμεν. εἰ δὲ θεός περ
Ϝῖcον τείνειεν πολέμου τέλος, οὔ κε μάλα ῥέα
νικήcει', οὐδ' εἰ παγχάλκεος εὔχεται εἶναι.“
τὸν δ' αὖτε προcέϜειπε Ϝάναξ Διὸς υἱὸς Ἀπόλλων·
‚ἥρως, ἀλλ' ἄγε καὶ cὺ θεοῖc αἰειγενέτηcιν
εὔχεο· καὶ δὲ cέ φαcι Διὸς κούρης Ἀφροδίτης
ἐκγεγάμεν, κεῖνος δὲ χερείονος ἐκ θεοῦ ἐcτίν·
ἡ μὲν γὰρ Διός ἐcθ', ἡ δ' ἐξ ἁλίοιο γέροντος.
ἀλλ' ἰθὺς φέρε χαλκὸν ἀτειρέα, μηδέ cε πάμπαν
λευγαλέοιcι Ϝέπεccιν ἀποτρεπέτω καὶ ἀρειῇ.“
ὣς Ϝειπὼν ἔμπνευcε μένος μέγα ποιμένι λαῶν,
βῆ δὲ διὰ προμάχων κεκορυθμένος αἴθοπι χαλκῷ.

82 = *Π* 720 83 = *E* 180 et *N* 219 83—5 cf. *Θ* 229—33 87 cf. *ϑ* 153 93 = *X* 204 94 cf. *B* 860 96^a = *Υ* 152 98 = *E* 603 104^b = Z 527 106—7 cf. *Φ* 190 108—9 = *Φ* 338—9 110 = *O* 262 111 = *Δ* 495.

82 *ἐεισάμενος* codd., cf. prol. p. 165 84 *ἃς*: *τὰς* S — *ὑπίσχεο* ACD Ar.: *ὑπέσχεο* S 85 *πολεμίξειν* La Roche: *πολεμίζειν* codd. 93 *ἐνῶρσε* Townl. 98 om. D — *πάρ' ἕεις* Nauck 99 *τοῦ γ'*: *τοῦδ'* C — *ἰθὺ* D et γρ. schol. A: *ἰθὺς* ACS 100 *διελθέμεν* DS et γρ. schol. A: *διελθεῖν* AC 101 *οὔ κε* AC: *οὔ με* DS 102 *νικήσει* codd. 109 *λευγαλέοις. ἐπέεσσιν* codd.

οὐδ' ἔλαθ' Ἀγχίcαο πάιc λευκώλενον Ἥρην 34
ἀντία Πηλεΐωνος ἰὼν ἀνὰ οὐλαμὸν ἀνδρῶν.
ἡ δ' ἄμυδις cτήcαcα θεοὺς μετὰ μῦθον ἔϜειπεν·
„φράζεcθον δὴ cφῶϊ, Ποcείδαον καὶ Ἀθήνη,
ἐν φρεcὶν ὑμετέρηcιν, ὅπως ἔcται τάδε Ϝέργα.
Αἰνείας ὅδ' ἔβη κεκορυθμένος αἴθοπι χαλκῷ
ἀντία Πηλεΐωνος, ἀνῆκε δὲ Φοῖβος Ἀπόλλων.
ἀλλ' ἄγεθ' ἡμεῖς πέρ μιν ἀποτρωπῶμεν ὀπίccω
αὐτόθεν· ἤ τις ἔπειτα καὶ ἡμείων Ἀχιλῆι
παρcταίη, δοίη δὲ κράτος μέγα, μηδέ τι θυμῷ
δευέcθω, ἵνα Ϝειδῇ ὅ μιν φιλέουcιν ἄριcτοι
ἀθανάτων, οἳ δ' αὖτ' ἀνεμώλιοι, οἳ τὸ πάρος περ
Τρωcὶν ἀμύνουcιν πόλεμον καὶ δηιοτῆτα.
πάντες δ' Οὐλύμποιο κατήλθομεν ἀντιόωντες
τῆcδε μάχης, ἵνα μή τι μετὰ Τρώεccι πάθηcιν
cήμερον· ὕcτερον αὖτε τὰ πείcεται, ἅccα Ϝοι Αἶcα
γινομένῳ ἐπένηcε λίνῳ, ὅτε μιν τέκε μήτηρ.
εἰ δ' Ἀχιλεὺς οὐ ταῦτα θεῶν ἐκ πεύcεται ὀμφῆς,
δϜείcετ' ἔπειθ', ὅτε κέν τις ἐναντίβιον θεὸς ἔλθῃ
ἐν πολέμῳ· χαλεποὶ δὲ θεοὶ φαίνεcθαι ἐναργεῖς.“
τὴν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα Ποcειδάων ἐνοcίχθων·
„Ἥρη, μὴ χαλέπαινε παρὲκ νόον· οὐδέ τί cε χρή.
οὐκ ἂν ἔγωγ' ἐθέλοιμι θεοὺς ἔριδι ξυνελάccαι·
[ἡμέας τοὺς ἄλλους, ἐπεὶ ἦ πολὺ φέρτεροί εἰμεν·]
ἀλλ' ἡμεῖς μὲν ἔπειτα καθεζώμεcθα κιόντες
ἐκ πάτου ἐς cκοπιήν, πόλεμος δ' ἄνδρεccι μελήcει.
εἰ δέ κ' Ἄρης ἄρχηcι μάχης ἢ Φοῖβος Ἀπόλλων,
ἢ Ἀχιλῆ' ἴcχωcι καὶ οὐκ εἰῶcι μάχεcθαι,
αὐτίκ' ἔπειτα καὶ ἄμμι παρ' αὐτόφι νεῖκος ὀρεῖται
φυλόπιδος· μάλα δ' ὦκα διακρινθέντας ὀίω
ἂψ ἴμεν Οὔλυμπόνδε, θεῶν μεθ' ὁμήγυριν ἄλλων,
ἡμετέρης ὑπὸ χερcὶν ἀναγκαίηφι δαμέντας.“

113 = *Υ* 88 et *Δ* 251 116^b = *Δ* 14 117^b = *Δ* 495 121 cf. *O* 216 124^b = *H* 29 127—8 = *η* 197—8 128 = *Ω* 210 131^b = *π* 161 132 = *N* 231 134 = *Θ* 210 et *Φ* 394. *Δ* 8 135 = *Θ* 211 137^b = Z 492.

112—55 spurios ducit Nauck 114 *ἦ* Zen. — *καλέσασα* codd. Zen.: *στήσασα* Ar. — *μετὰ μῦθον ἔειπεν*: *ῥεῖα ζώοντες* Zen. 119 *ἀποτροπόωμεν* Cant. 125—8 *ἀθετοῦνται* schol. A, at vide Kammer, Zur hom. Frage II 50 128 *γεινομένῳ* codd. *γιγνομένῳ* Bekker 135 om. CD, habent AS 138 *ἄρχῃσι* Zen. et A in marg.: *ἄρχωσι* A in textu et CDS et Ar. — *ἢ*: *ἰδὲ* Cant. 139 damnat Heyne 140—4 damnat Düntzer 140 *παραυτόφι* AD *παραυτόθι* C, cf. *Ψ* 147 — γρ. *ὄρηται* Eust. 143 *ἀναγκαίηφι* schol. A: *ἀνάγκῃ ἶφι* ACDS.

ὣς ἄρα φωνήςας ἡγήςατο Κυανοχαίτης 34
τεῖχος ἐς ἀμφίχυτον Ἡρακλεϝέος θείοιο
ὑψηλόν, τό ῥά ϝοι Τρῶες καὶ Παλλὰς Ἀθήνη
ποίεον, ὄφρα τὸ κῆτος ὑπεκπροφυγὼν ἀλέϝαιτο,
ὁππότε μιν ςεύαιτο ἀπ' ἠιόνος πεδίονδε.
ἔνθα Ποςειδάων κατ' ἄρ' ἕζετο καὶ θεοὶ ἄλλοι,
ἀμφὶ δ' ἄρ' ἄϝρηκτον νεφέλην ὤμοιςι ϝέςαντο.
οἳ δ' ἑτέρωςε καθῖζον ἐπ' ὀφρύςι Καλλικολώνης
ἀμφὶ ςέ, ἤιε Φοῖβε, καὶ Ἄρηα πτολίπορθον.
ὣς οἳ μὲν ϝεκάτερθε καθείατο μητιόωντες
βουλάς· ἀρχέμεναι δὲ δυςηλεγέος πολέμοιο
ὤκνεον ἀμφότεροι, Ζεὺς δ' ἥμενος ὕψι κέλευεν.
τῶν δ' ἅπαν ἐπλήςθη πεδίον, καὶ λάμπετο χαλκῷ,
ἀνδρῶν ἠδ' ἵππων· κάρκαιρε δὲ γαῖα πόδεςςιν
ὀρνυμένων ἄμυδις. δύο δ' ἀνέρες ἔξοχ' ἄριςτοι
ἐς μέςον ἀμφοτέρων ςυνίτην μεμαῶτε μάχεςθαι,
Αἰνείας τ' Ἀγχιςιάδης καὶ δῖος Ἀχιλλεύς.
Αἰνείας δὲ πρῶτος ἀπειλήςας ἐβεβήκει,
νευςτάζων κόρυθι βριαρῇ, ἀτὰρ ἀςπίδα θοῦριν
πρόςθεν ἔχε ςτέρνοιο, τίναςςε δὲ χάλκεον ἔγχος.
Πηλεΐδης δ' ἑτέρωθεν ἐναντίον ὦρτο, λέων ὥς
ςίντης, ὅν τε καὶ ἄνδρες ἀποκτάμεναι μεμάαςιν
ἀγρόμενοι, πᾶς δῆμος· ὃ δὲ πρῶτον μὲν ἀτίζων
ἔρχεται, ἀλλ' ὅτε κέν τις ἀρηιθόων αἰζηῶν
δουρὶ βάλῃ, ἐϝάλη τε χανών, περί τ' ἀφρὸς ὀδόντας
γίνεται, ἐν δέ τέ ϝοι κραδίῃ ςτένει ἄλκιμον ἦτορ,
οὐρῇ δὲ πλευράς τε καὶ ἰςχία ἀμφοτέρωθεν
μαςτίεται, ἑὲ δ' αὐτὸν ἐποτρύνει μαχέςαςθαι,
γλαυκιόων δ' ἰθὺς φέρεται μένει, ἤν τινα πέφνῃ
ἀνδρῶν ἢ αὐτὸς φθίεται πρώτῳ ἐν ὁμίλῳ.
ὣς Ἀχιλῆ' ὤτρυνε μένος καὶ θυμὸς ἀγήνωρ
ἀντίον ἐλθέμεναι μεγαλήτορος Αἰνείαο.
οἳ δ' ὅτε δὴ ςχεδὸν ἦςαν ἐπ' ἀλλήλοιςιν ἰόντες,
τὸν πρότερος προςέϝειπε ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς·

144ᵃ = *M* 251 155 cf. *π* 264 158–60 cf. *N* 499–500 159 = Z 120 160 = *P* 754 et *Λ* 7 164 cf. *Ω* 572. *Λ* 129 167ᵇ = *O* 315 170 cf. Hes. scut. 430–1 171ᵇ = *P* 178 173ᵇ = *P* 471 176 = *Γ* 15. Z 121 177 = Φ 149. Z 122.

145 *Ἡρακλῆος* codd. 147 *ἀλέαιτο* A *ἀλέατο* C *ἀλέοιτο* D 153 *μέν ῥ'* codd. 155 *ὤκνεον: γρ. ὄκνεον* schol. A 156 *λάμπετο* Ar.: *ἐλάμπετο* ACDS 166 *πρῶτον μὲν ἀτίζων: κρειῶν ἐρατίζων* Lips., sicuti legitur *P* 660 169 *ἄλκιμον: ὄβριμον* S 170 *γρ. ἀμφοτέρωσε* schol. A.

„Αἰνεία, τί ςὺ τόςςον ὁμίλου πολλὸν ἐπελθὼν 34
ἔςτης; ἦ ςέ γε θυμὸς ἐμοὶ μαχέςαςθαι ἄνωγεν
ϝελπόμενον Τρώεςςι ϝανάξειν ἱπποδάμοιςιν
τιμῆς τῆς Πριάμου; ἀτὰρ εἴ κεν ἔμ' ἐξεναρίξῃς,
οὔ τοι τοὔνεκά γε Πρίαμος γέρας ἐν χερὶ θήςει·
εἰςὶν γάρ ϝοι παῖδες, ὃ δ' ἔμπεδος οὐδ' ἀεςίφρων.
ἦ νύ τί τοι Τρῶες τέμενος τάμον ἔξοχον ἄλλων,
καλὸν φυταλιῆς καὶ ἀρούρης, ὄφρα νέμηαι,
αἴ κεν ἐμὲ κτείνῃς; χαλεπῶς δέ ς' ἔολπα τὸ ῥέξειν.
ἤδη μὲν ςέ γέ φημι καὶ ἄλλοτε δουρὶ φοβῆςαι.
ἦ οὐ μέμνῃ ὅτε πέρ ςε βοῶν ἄπο, μοῦνον ἐόντα,
ςεῦα κατ' Ἰδαίων ὀρέων ταχέεςςι πόδεςςιν
καρπαλίμως; τότε δ' οὔ τι μετατροπαλίζεο φεύγων.
ἔνθεν δ' ἐς Λυρνηςςὸν ὑπέκφυγες· αὐτὰρ ἐγὼ τήν
πέρςα μεθορμηθεὶς ςὺν Ἀθήνῃ καὶ Διὶ πατρί,
ληιάδας δὲ γυναῖκας, ἐλεύθερον ἦμαρ ἀπούρας,
ἦγον· ἀτὰρ ςὲ Ζεὺς ἐρρύςςατο καὶ θεοὶ ἄλλοι.
ἀλλ' οὐ νῦν ςε ῥύεςθαι ὀίομαι, ὡς ἐνὶ θυμῷ
βάλλεαι· ἀλλά ς' ἔγωγ' ἀναχωρήςαντα κελεύω
ἐς πληθὺν ἰέναι, μηδ' ἀντίος ἵςτας' ἐμεῖο,
πρίν τι κακὸν παθέειν· ῥεχθὲν δέ τε νήπιος ἔγνω."
τὸν δ' αὖτ' Αἰνείας ἀπαμείβετο φώνηςέν τε·
„Πηλεΐδη, μὴ δή με ϝέπεςςί γε νηπύτιον ὥς
ϝέλπεο δειδίξεςθαι, ἐπεὶ ςάφα ϝοῖδα καὶ αὐτός
ἠμὲν κερτομίας ἠδ' αἴςυλα μυθήςαςθαι.
ϝίδμεν δ' ἀλλήλων γενεήν, ϝίδμεν δὲ τοκῆας,
πρόκλυτ' ἀκούοντες ϝέπεα θνητῶν ἀνθρώπων·
ὄψει δ' οὔτ' ἄρ πω ςὺ ἐμοὺς ϝίδες οὔτ' ἄρ' ἐγὼ ςούς.
φαςὶ ςὲ μὲν Πηλῆος ἀμύμονος ἔκγονον εἶναι,
μητρὸς δ' ἐκ Θέτιδος καλλιπλοκάμου ἁλοςύδνης·
αὐτὰρ ἐγὼν υἱὸς μεγαλήτορος Ἀγχίςαο
εὔχομαι ἐκγεγάμεν, μήτηρ δέ μοί ἐςτ' Ἀφροδίτη.
τῶν δὴ νῦν ἕτεροί γε φίλον παῖδα κλαύςονται

184–5 = Z 194–5 188ᵃ = *O* 18 193 = *Π* 831 196–8 = *P* 30–2 199 = 86 200–2 = 431–3 208–9 = *E* 247–8.

178 fort. *ὁμίλου πρόσθεν — γρ. ἀπελθὼν* A 179 *ἀνώγει* codd., cf. prol. p. 114 180–6 *ἀθετοῦνται* schol. A 185 *καλὸν* D et *γρ.* A: *ἐσθλὸν* AC, cf. Z 195 186 *δὲ ϝέϝολπά σε ῥέξειν* Hoffmann 187 *φοβῆσαι* D: *φόβησα* AC, cf. Z 195 188 *μέμνῃ ὅτε* codd., cf. prol. § 109 — *ἄπο: ἔπι* Aristophanes et Rhianus cum edit. Chia 190 *μετετροπαλίζεο* CD 194 *ἐρρύσατο* codd., cf. *E* 344 195–8 *ἀθετοῦνται* schol. A 195 *νῦν ἐρύεσθαι* Ar. 200 *μ' ἐπέεσσι* codd. 201 *γρ. δειδίξασθαι* A 205–9 *ἀθετοῦνται* schol. A 205 *ὄψι δ' οὔτ' ἄρα πω σύ γ' ἐμοὺς* coni. Menrad 207 *μητρὸς δ'* D: *μητρός τ'* AC 210 *ἕταροι* CD

cήμερον· οὐ γάρ φημι Fέπεccί γε νηπυτίοιcιν 34
ὧδε διακρινθέντε μάχης ἐξαπονέεcθαι.
εἰ δ' ἐθέλεις καὶ ταῦτα δαήμεναι, ὄφρ' ἐὺ Ϝειδῇς
ἡμετέρην γενεήν, πολλοὶ δέ μιν ἄνδρες ἴσασιν·
Δάρδανον ἆρ πρῶτον τέκετο νεφεληγερέτα Ζεύς,
κτίσσε δὲ Δαρδανίην, ἐπεὶ οὔ πω Ἴλιος ἱρή
ἐν πεδίῳ πεπόλιστο, πόλις μερόπων ἀνθρώπων,
ἀλλ' ἔθ' ὑπωρείας Ϝοίκευν πολυπίδακος Ἴδης.
Δάρδανος αὖ τέκεθ' υἱὸν Ἐριχθόνιον βασιλῆα,
ὃς δὴ ἀφνειότατος γένετο θνητῶν ἀνθρώπων·
τοῦ τρισχίλιαι ἵπποι ἕλος κάτα βουκολέοντο
θήλειαι, πώλοισιν ἀγαλλόμεναι ἀταλῇσιν.
τάων καὶ Βορέης ἠράσσατο βοσκομενάων,
ἵππῳ δ' εἰσάμενος παρελέξατο κυανοχαίτῃ·
αἳ δ' ὑποκυσάμεναι ἔτεκον δυοκαίδεκα πώλους.
αἳ δ' ὅτε μὲν σκιρτῷεν ἐπὶ ζείδωρον ἄρουραν,
ἄκρον ἐπ' ἀνθερίκων καρπὸν θέον, οὐδὲ κατέκλων·
ἀλλ' ὅτε δὴ σκιρτῷεν ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης,
ἄκρον ἐπὶ Ϝρηγμῖνα ἁλὸς πολιοῖο θέεσκον.
Τρῶα δ' Ἐριχθόνιος τέκετο Τρώεσσι Ϝάνακτα·
Τρωὸς δ' αὖ τρεῖς παῖδες ἀμύμονες ἐξεγένοντο,
Ἶλός τ' Ἀσσάρακός τε καὶ ἀντίθεος Γανυμήδης,
ὃς δὴ κάλλιστος γένετο θνητῶν ἀνθρώπων·
τὸν καὶ ἀνηρέψαντο θεοὶ Διὶ Ϝοινοχοεύειν
κάλλεος εἵνεκα Ϝοῖο, ἵν' ἀθανάτοισι μετείη.
Ἶλος δ' αὖ τέκεθ' υἱὸν ἀμύμονα Λαομέδοντα,
Λαομέδων δ' ἄρα Τιθωνὸν τέκετο Πρίαμόν τε
Λάμπον τε Κλυτίον θ' Ἱκετάονά τ' ὄζον Ἄρηος.
Ἀσσάρακος δὲ Κάπυν, ὃ δ' ἄρ' Ἀγχίσην τέκε παῖδα·
αὐτὰρ ἔμ' Ἀγχίσης, Πρίαμος δ' ἔτεχ' Ἕκτορα δῖον.
ταύτης τοι γενεῆς τε καὶ αἵματος εὔχομαι εἶναι.
Ζεὺς δ' ἀρετὴν ἄνδρεσσιν ὀφέλλει τε μινύθει τε,

212 = *Η* 306 et *Π* 252   213—4 = Ζ 150—1 217^b = *Σ* 490 226^b = *Θ* 486   227 = Hes. fr. 221 228^b = *Β* 159   231 = *Ξ* 115   235 = ο 251   238 = *Γ* 147   241 = Ζ 211.

211 *φήμ' ἐπέεσσι* codd.   213—41 ab alio poeta atque 203—12 factos docet Friedlaender an. hom. p. 474   215 *γρ. ἆρ* A: *αὖ* ACD   218 *ᾤκεον* codd. — *γρ. πολυπιδάκου* A   224 *γρ. ἵππῳ δ' εἰσάμενος ἐμίγη φιλότητι καὶ εὐνῇ* schol. A, unde totum versum suspectum habeo — post 224 C m. sec. addit *ἐν μαλακῷ λειμῶνι καὶ ἄνθεσιν εἰαρινοῖσιν* (= Hes. theog. 279)   225 *ὑποκυσσάμενοι* C   226 *μὲν: γρ. δὴ* A   228 *ἄλλοτε δὲ* Ar.   229 *ῥηγμῖνα* Ahrens: *ῥηγμῖνος* codd.   234 *καὶ: γρ. μὲν* schol. A — *ἀνηρέψαντο* Fick: *ἀνηρείψαντο* codd.   235 damnat Gemoll Herm. XVIII 81   239 *Ἀγχίσιν* A   242—3 damnat Friedlaender l. l.

ὅππωc κεν ἐθέληcιν· ὃ γὰρ κάρτιcτοc ἁπάντων. 34
ἀλλ' ἄγε μηκέτι ταῦτα λεγώμεθα νηπύτιοι ὥς,
ἑσταότ' ἐν μέσσῃ ὑμίνῃ δηιοτῆτος.
ἔστι γὰρ ἀμφοτέροισιν ὀνείδεα μυθήσασθαι
πολλὰ μάλ'· οὐδ' ἂν νηῦς ἑκατόζυγος ἄχθος ἄροιτο.
στρεπτὴ δὲ γλῶσσ' ἐστὶ βροτῶν, πολέες δ' ἔνι μῦθοι
παντοῖοι, Ϝεπέων δὲ πολὺς νομὸς ἔνθα καὶ ἔνθα.
ὁπποῖόν κ' εἴπησθα Ϝέπος, τοῖόν κ' ἐπακούσῃς.
ἀλλὰ τίη ἔριδαc καὶ νείκεα νῶιν ἀνάγκη
νεικεῖν ἀλλήλοιcιν ἐναντίον, ὥc τε γυναῖκαc;
αἵ τε χολωcάμεναι ἔριδοc πέρι θυμοβόροιο
νεικεῦc' ἀλλήληcι μέcην ἐc ἄγυιαν ἰοῦcαι,
πολλά τ' ἐόντα καὶ οὐκί· χόλοc δέ τε καὶ τὰ κελεύει.
ἀλκῆc δ' οὔ με Fέπεccιν ἀποτρέψειc μεμαῶτα,
πρὶν χαλκῷ μαχέcαcθαι ἐναντίον. ἀλλ' ἄγε θᾶccον
γευcόμεθ' ἀλλήλων χαλκήρεcιν ἐγχείηcιν."

ἦ ῥα, καὶ ἐν δFεινῷ cάκεϊ ἔλαc' ὄβριμον ἔγχοc
cμερδαλέῳ· μέγα δ' ἀμφὶ cάκοc μύκε δουρὸc ἀκωκῇ.
Πηλεΐδηc δὲ cάκοc μὲν ἀπὸ Fέο χειρὶ παχείῃ
ἔcχετο ταρβήcαc· φάτο γὰρ δολιχόcκιον ἔγχοc
ῥέα διελεύcεcθαι μεγαλήτοροc Αἰνείαο,
νήπιοc, οὐδ' ἐνόηcε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν,
ὡc οὐ ῥηίδι' ἐcτὶ θεῶν ἐρικυδέα δῶρα
ἀνδράcι γε θνητοῖcι δαμήμεναι οὐδ' ὑποFείκειν.
οὐδὲ τότ' Αἰνείαο δαΐφρονοc ὄβριμον ἔγχοc

244 = *Ν* 292 246^b = *Α* 291   249 cf. Hes. op. 403 et hymn. Ap. Del. 29   250 cf. Hes. op. 721 253^b = *Η* 210 258^b = *Σ* 534   259 cf. *Γ* 355   263 = *Ν* 144 et *Υ* 175   264 cf. *Ε* 406. *Σ* 15 267^b = *Λ* 456.

243 *κάρτιστος* Ar. teste Didymo: *κράτιστος* D *κ ὄχ' ἄριστος* AC   250 damnat Düntzer — *κ' εἴπησθα* codd.: *κ'* deleri iussit Bentley, quod in recenti additamento comprobare veritus sum — *ἐπακούσῃς* Plut. vit. Hom. c. 173 et Eust.: *ἐπακούσαις* codd., quod ex Hesiodo illatum videtur.   251—5 *ἀθετοῦνται* schol. A, alius poetae atque versus 244—50 esse docet Friedlaender l. l., 248—50 expunxit Bekker, 244—55 damnat Hentze   251 *νείκεα: γρ. ὀνείδεα* schol. A   252 *γυναῖκες* Vrat., quod defendi posse aliis exemplis docet Bekker Hom. Bl. I 265   255 *γρ. πολλά τ' ἐόντα* variam lectionem fuisse Didymus testatur, quam eandem Aristarchus probasse videtur: *πολλὰ τά τε* A, *πόλλ' ἐτεά τε* D et C ex corr., quam lectionem deteriorum editionum fuisse in schol. A et Crameri anecd. Par. III 291 scriptum est — *καὶ οὐκὶ: γρ. τὰ δ' οὐκὶ* schol. A, vide W. C. Kayser Phil. XVII 713   256 *μ' ἐπέεσσιν* codd. — *ἀποτρέψεις* D: *μετατρέψεις* AC *γρ. ἀποστρέψεις* schol. A   259 *σάκεϊ ἔλασ'* Ar.   261 *ἀπὸ οὗ* Zen.   263 *ῥέα διελεύσεσθαι* Ar.: *ῥεῖα δ' ἐλεύσεσθαι* ACD   265 *δῶρα: γρ. ἔργα* schol. A.

Fρῆξε cάκος· χρυcὸc γὰρ ἐρύκακε, δῶρα θεοῖο.
ἀλλὰ δύω μὲν ἔλασσε διὰ πτύχας, αἱ δ' ἄρ' ἔτι τρεῖς
ἦσαν, ἐπεὶ πέντε πτύχας ἤλασε Κυλλοποδίων,
τὰς δύο χαλκείας, δύο δ' ἔνδοθι κασσιτέροιο,
τὴν δὲ μίαν χρυσέην, τῇ ῥ' ἔσχετο μείλινον ἔγχος.
δεύτερος αὖτ' Ἀχιλεὺc προΐει δολιχόcκιον ἔγχος,
καὶ βάλεν Αἰνείαο κατ' ἀcπίδα πάντοc' ἐFίcην,
ἄντυγ' ὕπο πρώτην, ᾗ λεπτότατος θέFε χαλκόc,
λεπτοτάτη δ' ἐπέην Fρινὸc βοόc· ἣ δὲ διαπρό
Πηλιὰc ἤιξεν μελίη, λάκε δ' ἀcπὶc ὑπ' αὐτῆc.
Αἰνείαc δ' ἐFάλη καὶ ἀπὸ Fέθεν ἀcπίδ' ἀνέcχεν
δFείcαc· ἐγχείη δ' ἄρ' ὑπὲρ νώτου ἐνὶ γαίῃ
ἔcτη Fιεμένη, διὰ δ' ἀμφοτέρουc ἕλε κύκλουc
ἀcπίδοc ἀμφιβρότηc. ὃ δ' ἀλευάμενοc δόρυ μακρόν
ἔcτη — κὰδ δ' ἀχλὺc χύτο μυρίη ὀφθαλμοῖcιν —
ταρβήcαc ὅ Fοι ἄγχι πάγη βέλοc. αὐτὰρ Ἀχιλλεύc
ἐμμεμαὼc ἐπόρουcε, Fερυccάμενοc ξίφοc ὀξύ,
cμερδαλέα Fιάχων. ὃ δὲ χερμάδιον λάβε χειρί
Αἰνείαc, μέγα Fέργον, ὃ οὐ δύο γ' ἄνδρε φέροιεν,
οἷοι νῦν βροτοί εἰc'· ὃ δέ μιν ῥέα πάλλε καὶ οἶοc.
ἔνθα κεν Αἰνείαc μὲν ἐπεccύμενον βάλε πέτρῳ
ἢ κόρυθ' ἠὲ cάκοc, τό Fοι ἤρκεcε λυγρὸν ὄλεθρον,
τὸν δέ κε Πηλεΐδηc cχεδὸν ἄορι θυμὸν ἀπεύρα,
εἰ μὴ ἄρ' ὀξὺ νόηcε Ποcειδάων ἐνοcίχθων.
αὐτίκα δ' ἀθανάτοιcι θεοῖc μετὰ μῦθον ἔFειπεν·
„ὢ πόποι, ἦ μοι ἄχοc μεγαλήτοροc Αἰνείαο,
ὃc τάχα Πηλεΐωνι δαμεὶc Ἄιδόcδε κάτειcιν,
πειθόμενοc μύθοιcιν Ἀπόλλωνοc Fεκάτοιο,
νήπιοc, οὐδέ τί Fοι χραιcμήcει λυγρὸν ὄλεθρον.
ἀλλὰ τίη νῦν οὗτοc ἀναίτιοc ἄλγεα πάcχει,
μὰψ ἕνεκ' ἀλλοτρίων ἀχέων, κεχαριcμένα δ' αἰεί

268 = *Φ* 165. 594 270 cf. *Σ* 481 273—4 = *Γ* 356—7 279—80 = *Φ* 69—70 284 = *Υ* 442 et *M* 190 285—7 = *E* 302—4 288^{b} = *Π* 411 289^{b} = *Z* 16 290^{b} = *Π* 828 291 = *Γ* 374 et *H* 445 295^{b} = *H* 83 296 = *B* 873.

269—272 *ἀθετοῦνται* schol. A 269 *ἔλασσε*: *γρ.* *θλάσσε* schol. B et Eust. 272 *χρυσῆν* codd. — *μείλινον* AC: *χάλκεον* D, ut Aristot. poet. p. 1461^{a} 34 273—4 *Ἀχιλεὺς μελίην ἰθυπτίωνα* (corr. *μελίῃ ἰθυπτίωνι*) *ἀσπίδα νύξ' εὔχαλκον ἀμύμονος Αἰνείαο* Zen. 282 *ἀχλὺς* Bentley collatis *Υ* 321. *E* 696. *Π* 344: *ἄχος οἱ* codd. *ἄρ' ἄχος* Hermannus ad Orph. 778 — *μυρίη* scripsi Bentleii emendatione *ἀχλύς* recepta: *μυρίον* codd., quod Bentley defendebat collato *Φ* 320 286 *ὃ κ' οὐ δύω ἄνδρε* coni. Nauck 290 *ἀπηύρα* codd. 292 *αὐτίκα μῦθον ἔϝειπε μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσι* coni. Graf, cf. prol. § 85 298 *ἀχέων*: *ἀτέων* Bentley.

δῶρα θεοῖcι δίδωcι, τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουcιν;
ἀλλ' ἄγεθ' ἡμεῖc πέρ μιν ὑπὲκ θανάτου ἀγάγωμεν,
μή πωc καὶ Κρονίδηc κεχολώcεται, αἴ κεν Ἀχιλλεύc
τόνδε κατακτείνῃ. μόριμον δέ Fοί ἐcτ' ἀλέFαcθαι,
ὄφρα μὴ ἄcπερμοc γενεὴ καὶ ἄφαντοc ὄληται
Δαρδάνου, ὃν Κρονίδηc περὶ πάντων φίλατο παίδων,
οἳ Fέθεν ἐξεγένοντο γυναικῶν τε θνητάων.
ἤδη γὰρ Πριάμου γενεὴν ἤχθηρε Κρονίων·
νῦν δὲ δὴ Αἰνείαο βίη Τρώεccι Fανάξει
καὶ παίδων παῖδεc, τοί κεν μετόπιcθε γένωνται.“
τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα βοῶπιc πότνια Ἥρη·
„Ἐννοcίγαι', αὐτὸc cὺ μετὰ φρεcὶ cῇcι νόηcον
Αἰνείαν, ἤ κέν μιν ἐρύccεαι ἤ κεν ἐάcειc
Πηλεΐδῃ Ἀχιλῆι δαμήμεναι ἐcθλὸν ἐόντα.
ἦ τοι μὲν γὰρ νῶι πολῦc ὠμόccαμεν ὅρκουc
πᾶcι μετ' ἀθανάτοιcιν, ἐγὼ καὶ Παλλὰc Ἀθήνη,
μή ποτ' ἐπὶ Τρώεccιν ἀλεξήcειν κακὸν ἦμαρ,
μηδ' ὁπότ' ἂν Τροίη μαλερῷ πυρὶ πᾶcα δάηται
δαιομένη, δαίωcι δ' ἀρήιοι υἷεc Ἀχαιῶν.“
αὐτὰρ ἐπεὶ τό γ' ἄκουcε Ποcειδάων ἐνοcίχθων,
βῆ ῥ' ἴμεν ἄν τε μάχην καὶ ἀνὰ κλόνον ἐγχειάων,
ἷξε δ' ὅθ' Αἰνείαc ἠδ' ὁ κλυτὸc ἦεν Ἀχιλλεύc.
αὐτίκα τῷ μὲν ἔπειτα κατ' ὀφθαλμῶν χέFεν ἀχλύν,
Πηλεΐδῃ Ἀχιλῆι· ὃ δὲ μελίην ἐύχαλκον
ἀcπίδοc ἐκFέρυcεν μεγαλήτοροc Αἰνείαο.
καὶ τὴν μὲν προπάροιθε ποδῶν Ἀχιλῆοc ἔθηκεν,
Αἰνείαν δ' ἔcceυεν ἀπὸ χθονὸc ὑψόc' ἀείραc.
πολλὰc δὲ cτίχαc ἡρώων, πολλὰc δὲ καὶ ἵππων
Αἰνείαc ὑπερᾶλτο θεοῦ ἀπὸ χειρὸc ὀρούcαc,
ἷξε δ' ἐπ' ἐcχατιὴν πολυάικοc πολέμοιο,
ἔνθα τε Καύκωνεc πόλεμον μέτα θωρήccοντο.
τῷ δὲ μάλ' ἐγγύθεν ἦλθε Ποcειδάων ἐνοcίχθων,

299^{b} = *Φ* 267. *α* 67 .. 309 = *Λ* 551 315—7 = *Φ* 374—6 318 = *Φ* 377. *Ψ* 161. *ν* 159 319 = *E* 167 321^{b} = *E* 696 324 = *Ω* 510 325^{b} = *K* 465 328^{b} = *Λ* 165.

301 *αἴ* AC: *εἴ* D 302 *μόριμον* Eust.: *μόρσιμον* ACD 303 *γενεὴ δμηθέντος ὄληται* Ar., *γενεὴ μετόπισθεν ὄληται* Maximus Tyr. diss. 26, 9 306 *ἤχθαιρε* Aristoph., cf. *P* 270 307 *μεταγράφουσί τινες* '*Αἰνείω γενεὴ πάντεσσιν ἀνάξει*' schol. A 308 *γένωνται* ACD: *λίπωνται* S ut *αἱ διὰ τῶν πόλεων* 311 *μιν*: fort. *ϝε* — *ἐρύσεαι* C — *ἐάσεις* AD et *γρ.* C: *ἐάσῃς* C 312 om. ADS, add. C man. sec. 313 *πολεῖς* codd. *πολέας* Bekker, cf. prol. p. 144 316 et 317 om. S 317 *γρ.* *καιομένη καίωσι* A, cf. *Φ* 376 320 *ἠδ' ὁ*: *ἠδὲ* Lips. 322—4 *ἀθετοῦνται* schol. A 329 *ἔνθα τε* A: *ἔνθα δὲ* CDS.

καί μιν φωνήϲαϲ Ϝέπεα πτερόεντα προϲηύδα· 34
„Αἰνεία, τίϲ ϲ᾽ ὧδε θεῶν ἀτέοντα κελεύει
ἀντία Πηλεΐωνοϲ ὑπερθύμοιο μάχεϲθαι,
ὃϲ ϲεῦ ἅμα κρείϲϲων καὶ φίλτεροϲ ἀθανάτοιϲιν;
ἀλλ᾽ ἀναχωρῆϲαι, ὅτε κεν ξυμβλήεαι αὐτῷ,
μὴ καὶ ὑπὲρ μοῖραν δόμον Ἄιδοϲ εἰϲαφίκηαι.
αὐτὰρ ἐπεί κ᾽ Ἀχιλεὺϲ θάνατον καὶ πότμον ἐπίϲπῃ,
θαρϲήϲαϲ δὴ ἔπειτα μετὰ πρώτοιϲι μάχεϲθαι·
οὐ μὲν γάρ τίϲ ϲ᾽ ἄλλοϲ Ἀχαιῶν ἐξεναρίξει.“
    ὣϲ Ϝειπὼν λίπεν αὐτόθ᾽, ἐπεὶ διεπέφραδε πάντα.
αἶψα δ᾽ ἔπειτ᾽ Ἀχιλῆοϲ ἀπ᾽ ὀφθαλμῶν ϲκέδαϲ᾽ ἀχλὺν
θεϲπεϲίην· ὃ δ᾽ ἔπειτα μέγ᾽ ἔκϜιδεν ὀφθαλμοῖϲιν,
ὀχθήϲαϲ δ᾽ ἄρα Ϝεῖπε πρὸϲ ὃν μεγαλήτορα θυμόν·
„ὢ πόποι, ἦ μέγα θαῦμα τόδ᾽ ὀφθαλμοῖϲιν ὁρῶμαι·
ἔγχοϲ μὲν τόδε κεῖται ἐπὶ χθονόϲ, οὐδέ τι φῶτα
λεύϲϲω, τῷ ἐφέηκα κατακτάμεναι μενεαίνων.
ἦ ῥα καὶ Αἰνείαϲ φίλοϲ ἀθανάτοιϲι θεοῖϲιν
ἦεν· ἀτάρ μιν ἔφην μὰψ αὔτωϲ εὐχετάαϲθαι.
Ϝερρέτω. οὔ Ϝοι θυμὸϲ ἐμεῦ ἔτι πειρηθῆναι
ἔϲϲεται, ὃϲ καὶ νῦν φύγεν ἄϲμενοϲ ἐκ θανάτοιο.
ἀλλ᾽ ἄγε δὴ Δαναοῖϲι φιλοπτολέμοιϲι κελεύϲαϲ
τῶν ἄλλων Τρώων πειρήϲομαι ἀντίοϲ ἐλθών.“
    ἦ, καὶ ἐπὶ ϲτίχαϲ ἆλτο, κέλευε δὲ φωτὶ Ϝεκάϲτῳ·
„μηκέτι νῦν Τρώων Ϝεκὰϲ ἕϲτατε, δῖοι Ἀχαιοί,
ἀλλ᾽ ἄγ᾽ ἀνὴρ ἄντ᾽ ἀνδρὸϲ ἴτω, μεμάτω δὲ μάχεϲθαι.
ἀργαλέον δέ μοί ἐϲτι, καὶ ἰφθίμῳ περ ἐόντι,
τοϲϲούϲδ᾽ ἀνθρώπουϲ ἐφέπειν καὶ πᾶϲι μάχεϲθαι.
οὐδέ κ᾽ Ἄρηϲ, ὅϲ περ θεὸϲ ἄμβροτοϲ, οὐδέ κ᾽ Ἀθήνη
τοϲϲῆϲδ᾽ ὑϲμίνηϲ ἐφέποι ϲτόμα καὶ πονέοιτο·
ἀλλ᾽ ὅϲϲον μὲν ἐγὼ δύναμαι χερϲίν τε ποϲίν τε
καὶ ϲθένει, οὔ μέ τί φημι μεθηϲέμεν, οὐδ᾽ ἠβαιόν,

331 = *Α* 201   333 = 88 337^{b} = *Β* 359   341 2 cf. *Ο* 668
343 = *Λ* 403   344 = *Ν* 99 346^{b} = *Ε* 436   350 cf. *Τ* 72
352 = *Τ* 70   356 = *Μ* 410.

331 *καί μιν νεικείων* Zen. *τὸν καὶ νεικείων* Rhianus 332 *ἀτέοντα* ACD ut *ἐν πάσαις* invenit Didymus: *χατέοντα* Lips. *γρ. ἀέκητι* C m. sec. 333 *ἀντί᾽ Ἀχιλλῆος πολεμίζειν ἠδὲ μάχεσθαι* CDS et *γρ.* A 335 *κεν* A: *δὴ* CD — *ξυμβλήεαι* Cobet misc. crit. 323: *συμβλήσεαι* A *ξυμβλήσεαι* CD 338 *δὴ ἔπειτα*: *δήπειτα* codd., unde *δὴ ᾽πειτα* Barnes — *πρώτοισι* ACD: *Τρώεσσι* S 343 cf. *Λ* 403 346 *τῷδ᾽ ἐφέηκα* lemma schol. A 353 ante certamen Aeneae et Achillis Iliadi insertum sic fere audivisse videtur: *Πηλεΐδης δ᾽ ἑτέροισιν ἐκέκλετο μακρὸν ἀΰσας* (*αὐτὰρ ὃ ἐς στίχας ἆλτο* refingebat Kammer), nisi vetus carmen a versu *Υ* 381 ordiri statuere malis 359 *τόσσης* S 361 *μ᾽ ἔτι* ACD.

ἀλλὰ μάλα ϲτιχὸϲ εἶμι διαμπερέϲ, οὐδέ τιν᾽ οἴω 34
Τρώων χαιρήϲειν, ὅϲ τιϲ ϲχεδὸν ἔγχεοϲ ἔλθῃ.“
    ὣϲ φάτ᾽ ἐποτρύνων· Τρώεϲϲι δὲ φαίδιμοϲ Ἕκτωρ
κέκλεθ᾽ ὁμοκλήϲαϲ, φάτο δ᾽ ἴμμεναι ἄντ᾽ Ἀχιλῆοϲ·
„Τρῶεϲ ὑπέρθυμοι, μὴ δείδιτε Πηλεΐωνα.
καί κεν ἐγὼ Ϝεπέεϲϲι καὶ ἀθανάτοιϲι μαχοίμην·
ἔγχεϊ δ᾽ ἀργαλέον, ἐπεὶ ἦ πολὺ φέρτεροί εἰϲιν.
οὐδ᾽ Ἀχιλεὺϲ πάντεϲϲι τέλοϲ μύθοιϲ ἐπιθήϲει,
ἀλλὰ τὸ μὲν τελέει, τὸ δὲ καὶ μεϲϲηγὺ κολούει.
τῷ δ᾽ ἐγὼ ἀντίοϲ εἶμι, καὶ εἰ πυρὶ χεῖρε ϜέϜοικεν,
εἰ πυρὶ χεῖρε ϜέϜοικε, μένοϲ δ᾽ αἴθωνι ϲιδήρῳ.“
    ὣϲ φάτ᾽ ἐποτρύνων, οἳ δ᾽ ἀντίοι ἔγχε᾽ ἄειραν
Τρῶεϲ· τῶν δ᾽ ἄμυδιϲ μίχθη μένοϲ, ὦρτο δ᾽ ἀυτή.
καὶ τότ᾽ ἄρ᾽ Ἕκτορα Ϝεῖπε παραϲτὰϲ Φοῖβοϲ Ἀπόλλων·
„Ἕκτορ, μηκέτι πάμπαν Ἀχιλλῆι προμάχιζε,
ἀλλὰ κατὰ πληθύν τε καὶ ἐκ φλοίϲβοιο δέδεξο,
μή πώϲ ϲ᾽ ἠὲ βάλῃ ἠὲ ϲχεδὸν ἄορι τύψῃ.“
    ὣϲ ἔφαθ᾽, Ἕκτωρ δ᾽ αὖτιϲ ἐδύϲετο οὐλαμὸν ἀνδρῶν
ταρβήϲαϲ, ὅτ᾽ ἄκουϲε θεοῦ ὄπα φωνήϲαντοϲ.

ἐν δ᾽ Ἀχιλεὺς Τρώεσσι θόρε, φρεσὶ Ϝειμένος ἀλκήν, Υ 381
σμερδαλέα Ϝιάχων. πρῶτον δ᾽ ἕλεν Ἰφιτίωνα
ἐσθλὸν Ὀτρυντεΐδην, πολέων ἡγήτορα λαῶν,
ὃν νύμφη τέκε νηὶς Ὀτρυντῆι πτολιπόρθῳ
Τμώλῳ ὕπο νιφόεντι, Ὕδης ἐν πίονι δήμῳ.
τὸν δ᾽ ἰθὺς μεμαῶτα βάλ᾽ ἔγχεϊ δῖος Ἀχιλλεύς

362 cf. *Τ* 71 364^{a} = *Μ* 442 366^{a} = Ζ 111 369^{b} = *Τ* 107
372 cf. *Χ* 128. *Ψ* 642 380^{b} = *Β* 182 385^{b} = *Π* 437 386^{a} = *Α* 95.

362 fort. *οὔ τιν᾽ ὀίω* 363 *γρ. ἔλθοι* A 365 *ἴμμεναι* Hermannus op. I 242: *ἴμεναι* codd. et Curtius Verb. II 98 *εἴμεναι* Gust. Meyer Gr. Gram. § 591 371 *τῷ* A et C m. pr.: *τοῦ* DC m. sec. S et *γρ.* A, cf. *Υ* 422 371 et 372 *χεῖρε ϜέϜοικε* Cobet misc. crit. 419: *χεῖρας ἔοικε* codd. 373 *ἔγχε᾽ ἄειραν*: *γρ. ἔσταν Ἀχαιῶν* schol. A 379 *ἐδύσετο* AD: *ἐδύσατο* CS 381 *ἐν δ᾽*: *ἔνθ᾽* S, quo recepto sic carminis exordium refingas: *ἔνθ᾽ Ἀχιλεὺς ἐπὶ Τρωσὶ θόρεν*; extrema pars libri inde ab hoc versu veteris Iliadis fuisse videtur, sed in antecedentibus quoque versibus 353—380 rudera veteris carminis latere ut credam, rerum statu versibus 419—422 significato adducor; haec autem pars libri diserte in oratione Priami X 46 respicitur, unde versus 414—5 et 447 et 499—503, quibus nota pravae imitationis et recentis originis inusta est, aut expellendos aut emendandos censuimus. 383 *Ὀτρυντίδην* C 384 *ὃν* codd.: *ἔν τισι τῶν φαύλων ἀντιγράφων τὸν διὰ τοῦ τ* schol. A 385 *γρ. Ὕλης* schol. B.

μέσσην κὰκ κεφαλήν· ἣ δ' ἄνδιχα πᾶσα κεάσθη.
δούπησεν δὲ πεσών, ὃ δ' ἐπεύξατο δῖος Ἀχιλλεύς·
„κεῖσαι, Ὀτρυντεΐδη, πάντων ἐκπαγλότατ' ἀνδρῶν.
ἐνθάδε τοι θάνατος, γενεὴ δέ τοί ἐστ' ἐπὶ λίμνῃ
Γυγαίῃ, ὅθι τοι τέμενος πατρώϊόν ἐστιν,
Ὕλλῳ ἐπ' ἰχθυόεντι καὶ Ἕρμῳ δινήεντι.“
ὣς φάτ' ἐπευχόμενος, τὸν δὲ σκότος ὄσσε κάλυψεν.
τὸν μὲν Ἀχαιῶν ἵπποι ἐπισσώτροισι δατεῦντο
πρώτῃ ἐν ὑσμίνῃ· ὃ δ' ἐπ' αὐτῷ Δημολέοντα
ἐσθλὸν ἀλεξητῆρα μάχης, Ἀντήνορος υἱόν,
νύξε κατὰ κρόταφον, κυνέης διὰ χαλκοπαρῄου.
οὐδ' ἄρα χαλκείη κόρυς ἔσχεθεν, ἀλλὰ δι' αὐτῆς
αἰχμὴ ϝιεμένη ϝρῆξ' ὀστέον, ἐγκέφαλος δέ
ἔνδον ἅπας πεπάλακτο· δάμασσε δέ μιν μεμαῶτα.
Ἱπποδάμαντα δ' ἔπειτα καθ' ἵππων ἀΐξαντα,
πρόσθε ϝέθεν φεύγοντα, μετάφρενον οὔτασε δουρί.
αὐτὰρ ὃ θυμὸν ἄϝισθε καὶ ἤρυγεν, ὡς ὅτε ταῦρος
ἤρυγεν ἑλκόμενος Ἑλικώνιον ἀμφὶ ϝάνακτα
κούρων ἑλκόντων· γάνυται δέ τε τοῖς Ἐνοσίχθων.
ὣς ἄρα τόν γ' ἐρυγόντα λίπ' ὀστέα θυμὸς ἀγήνωρ·
αὐτὰρ ὃ βῆ σὺν δουρὶ μετ' ἀντίθεον Πολύδωρον
Πριαμίδην. τὸν δ' οὔ τι πατὴρ εἴασκε μάχεσθαι,
οὕνεκά ϝοι μετὰ παισὶ νεώτατος ἔσκε γόνοιο,
καί ϝοι φίλτατος ἔσκε, πόδεσσι δὲ πάντας ἐνίκα·
δὴ τότε νηπιέῃσι, ποδῶν ἀρετὴν ἀναφαίνων,
θῦνε διὰ προμάχων, εἷος φίλον ὤλεσε θυμόν.
τὸν βάλε μέσσον ἄκοντι ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς,
νῶτα παραΐσσοντ', ὅθι [ζωστῆρος ὀχῆες
χρύσειοι σύνεχον καὶ] διπλόος ἤντετο θώρηξ·
ἀντικρὺ δὲ διέσχε παρ' ὀμφαλὸν ἔγχεος αἰχμή,

387 = *Π* 412 388 = *Λ* 449 389^{b} = *Λ* 146 393 = *Λ* 43 et *Δ* 461 397—400 = *M* 183—6 401 = *Λ* 423 402 = E 56 406 cf. *Π* 743 412 = *Λ* 342 414—5 = *Δ* 132—3 416^{a} = E 100.

389 *κεῖσ' Ὀτρ.* S 393 *φάτ' ἐπευχόμενος* S: *ἔφατ' εὐχόμενος* ACD 394 *ἐπισσώτροις* C: *ἐπὶ σώτροις* D *ὀπισσώτροις* AS, *ἐπισσώτροισι δατεῦντο* Nauck 395 *γρ. Δηιλέοντα* schol. A 398 *ἀλλὰ διαπρό M* 184 401 *γρ. ἀΐσσοντα* schol. A 414 *γρ. παραΐσσοντα* schol. A: *παραΐσσοντος* ACDS Ar., nos *παραΐσσοντ' ὅθι* eiectis mediis verbis reposuimus.

γνὺξ δ' ἔριπ' οἰμώξας, νεφέλη δέ μιν ἀμφεκάλυψεν
κυανέη, προτὶ ϝοῖ δ' ἔλαβ' ἔντερα χερσὶ λιασθείς.
Ἕκτωρ δ' ὡς ἐνόησε κασίγνητον Πολύδωρον
ἔντερα χερσὶν ἔχοντα λιαζόμενον προτὶ γαίῃ,
κάρ ῥά ϝοι ὀφθαλμῶν κέχυτ' ἀχλύς· οὐδ' ἄρ' ἔτ' ἔτλη
δηθὰ ϝεκὰς στρωφᾶσθ', ἀλλ' ἀντίος ἦλθ' Ἀχιλῆι
ὀξὺ δόρυ κραδάων, φλογὶ ϝείκελος. αὐτὰρ Ἀχιλλεύς
ὡς ϝίδεν, ὣς ἀνέπαλτο, καὶ εὐχόμενος ϝέπος ηὔδα·
„ἐγγὺς ἀνὴρ ὃς ἐμόν γε μάλιστ' ἐσεμάσσατο θυμόν,
ὅς μοι ἑταῖρον ἔπεφνε τετιμένον· οὐδ' ἂν ἔτι δϝήν
ἀλλήλους πτώσσοιμεν ἀνὰ πτολέμοιο γεφύρας.“
ἦ καὶ ὑπόδρα ϝιδὼν προσεφώνεεν Ἕκτορα δῖον·
„ἆσσον ἴθ', ὥς κεν θᾶσσον ὀλέθρου πείραθ' ἵκηαι.“
τὸν δ' οὐ ταρβήσας προσέφη κορυθαίολος Ἕκτωρ·
„Πηλεΐδη, μὴ δή με ϝέπεσσί γε νηπύτιον ὥς
ϝέλπεο δειδίξεσθαι, ἐπεὶ σάφα ϝοῖδα καὶ αὐτός
ἠμὲν κερτομίας ἠδ' αἴσυλα μυθήσασθαι.
ϝοῖδα δ' ὅτι σὺ μὲν ἐσθλός, ἐγὼ δὲ σέθεν πολὺ χείρων.
ἀλλ' ἦ τοι μὲν ταῦτα θεῶν ἐν γούνασι κεῖται,
αἴ κέ σε χειρότερός περ ἐὼν ἀπὸ θυμὸν ἕλωμαι
δουρὶ βαλών, ἐπεὶ ἦ καὶ ἐμὸν βέλος ὀξὺ πάροιθεν.“
ἦ ῥα, καὶ ἀμπεπαλὼν προΐει δόρυ. καὶ τό γ' Ἀθήνη
πνοιῇ Ἀχιλλῆος πάλιν ἔτραπε κυδαλίμοιο,
ϝῆκα μάλα ψύξασα· τὸ δ' ἂψ ἵκεθ' Ἕκτορα δῖον,
αὐτοῦ δὲ προπάροιθε ποδῶν πέσεν. αὐτὰρ Ἀχιλλεύς
ἐμμεμαὼς ἐπόρουσε, κατακτάμεναι μενεαίνων,
σμερδαλέα ϝιάχων· τὸν δ' ἐξήρπαξεν Ἀπόλλων
ῥεῖα μάλ' ὥς τε θεός, ἐκάλυψε δ' ἄρ' ἠέρι πολλῇ.

417 = *E* 68 421^{b} = *X* 136 423^{a} = *N* 583 424 cf. *Ξ* 294. *Υ* 16 424^{b} = *P* 537 425 = *P* 564 426^{b} = Z 139 427^{b} = *Λ* 371 429 = Z 143 430 = E 286 431—3 = 200—2 435 = *P* 514 438^{a} = *Γ* 355 442 = *Υ* 284 et *E* 436 443 = E 302 et *Γ* 380 444 = *Γ* 381.

418 *ποτὶ* C 420 *προτὶ* S: *ποτὶ* ACD 421 *κέχυτο χλόος* S 422 *δηθὰ ϝεκὰς* Bentley: *δηρὸν ἑκὰς* codd. — *Ἀχιλῆος* D 424 *γρ. ἴδεν* Eust.: *εἶδ'* codd., cf. *Ξ* 294 426 *ἂν* Ar.: *ἄρ'* ACD 431 *μ' ἐπέεσσι* codd. 432 *δειδίξασθαι* S 434 *οἶδα δ' ὃ δὴ σὺ* Ahrens in Phil. IV 604 440 *ψύξασα* D et *γρ.* C: *ξύσασα* C.

τρὶς μὲν ἔπειτ' ἐπόρουσε ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς **33**
ἔγχεϊ χαλκείῳ, τρὶς δ' ἠέρα τύψε βαθεῖαν·
ἀλλ' ὅτε δὴ τὸ τέταρτον ἐπέσσυτο δαίμονι Ϝῖσος,
δϜεινὰ δ' ὁμοκλήσας Ϝέπεα πτερόεντα προσηύδα·
„ἐξ αὖ νῦν ἔφυγες θάνατον, κύον. ἦ τέ τοι ἄγχι
ἦλθε κακόν· νῦν αὖτέ σ' ἐρύσσατο Φοῖβος Ἀπόλλων,
ᾧ μέλλεις εὔχεσθαι ἰὼν ἐς δοῦπον ἀκόντων.
ἦ θήν σ' ἐξανύω γε καὶ ὕστερον ἀντιβολήσας,
εἴ πού τις καὶ ἔμοιγε θεῶν ἐπιτάρροθός ἐστιν.
νῦν αὖ τοὺς ἄλλους ἐπιείσομαι, ὅν κε κιχείω.“
ὣς Ϝειπὼν Δρύοπ' οὖτα κατ' αὐχένα μέσσον ἄκοντι·
ἤριπε δὲ προπάροιθε ποδῶν. ὃ δὲ τὸν μὲν ἔασεν,
Δημοῦχον δὲ Φιλητορίδην ἠύν. τε μέγαν τε
κὰγ γόνυ δουρὶ βαλὼν ἠρύκακε. τὸν μὲν ἔπειτα
οὐτάζων ξίφεϊ μεγάλῳ ἐξαίνυτο θυμόν·
αὐτὰρ ὃ Λαόγονον καὶ Δάρδανον, υἷε Βίαντος,
ἄμφω ἐφορμηθεὶς ἐξ ἵππων ὦσε χαμᾶζε,
τὸν μὲν δουρὶ βαλών, τὸν δὲ σχεδὸν ἄορι τύψας.
Τρῶα δ' Ἀλαστορίδην — ὃ μὲν ἀντίος ἤλυθε γούνων,
εἴ πώς Ϝευ πεφίδοιτο, λαβών, καὶ ζωὸν ἀφείη
μηδὲ κατακτείνειεν ὁμηλικίην ἐλεήσας,
νήπιος, οὐδὲ τὸ Ϝείδη, ὃ οὐ πείσεσθαι ἔμελλεν·
οὐ γάρ τι γλυκύθυμος ἀνὴρ ἦν οὐδ' ἀγανόφρων,
ἀλλὰ μάλ' ἐμμεμαώς· ὃ μὲν ἥπτετο χείρεσι γούνων
Ϝιέμενος λίσσεσθ', ὃ δὲ φασγάνῳ οὖτα καθ' ἧπαρ·
ἐκ δέ Ϝοι ἧπαρ ὄλισθεν, ἀτὰρ μέλαν αἷμα κατ' αὐτοῦ
κόλπον ἐνέπλησεν· τὸν δὲ σκότος ὄσσε κάλυψεν
θυμοῦ δευόμενον. ὃ δὲ Μούλιον οὖτα παραστάς
δουρὶ κατ' οὖς· εἶθαρ δὲ δι' οὔατος ἦλθ' ἑτέροιο

445 = *Ε* 436 et *Λ* 121 447—8 = *Ε* 438—9 449—54 = *Λ* 362—7 456^{a} = *Π* 319 457^{b} = Ζ 8 466 = *γ* 146 471^{b} = 393.

447 om. S et D m. pr., ab aliis omissum esse scholio, falso versui 451 appicto, confirmatur, cf. Wachsmuth Rh. Mus. XVIII 185; fort. *ἐπέσσυτ' ἅμαρτέ τε φωτός* 450 *ἐρύσσατο* A: *ἐρύσατο* CD et *γρ.* A 451 cf. *Υ* 447 454 *γρ. νῦν αὖ τοὺς ἄλλους* A: *νῦν δ' ἄλλους Τρώων* ACDS 464 *εἴ πως εὖ* A quod comprobat La Roche Hom. Unt. p. 144 — *γρ. ἀφῄη* Eust. 466 *ᾔδε'* Cobet misc. crit. 300 467 *τι*: *γρ. τις* et *ἔτι* A in marg. 471 *γρ. ἐνέπρησεν* A 473 *κατ'* S et *γρ.* schol. A: *παρ'* AC, cf. *Λ* 109 — *οὖας· ἄφαρ* Nauck.

αἰχμὴ χαλκείη. ὃ δ' Ἀγήνορος υἱὸν Ἔχεκλον **33**
μέσσην κὰκ κεφαλὴν ξίφει ἤλασε κωπήεντι,
πᾶν δ' ὑπεθερμάνθη ξίφος αἵματι· τὸν δὲ κατ' ὄσσε
ἔλλαβε πορφύρεος θάνατος καὶ μοῖρα κραταιή.
Δευκαλίωνα δ' ἔπειθ', ἵνα τε ξυνέχουσι τένοντες
ἀγκῶνος, τῇ τόν γε φίλης διὰ χειρὸς ἔπειρεν
αἰχμῇ χαλκείῃ· ὃ δέ μιν μένε χεῖρα βαρυνθείς,
πρόσθ' ὁρόων θάνατον. ὃ δὲ φασγάνῳ αὐχένα θείνας
τῆλ' αὐτῇ πήληκι κάρη βάλε· μυελὸς αὖτε
σφονδυλίων ἔκπαλθ', ὃ δ' ἐπὶ χθονὶ κεῖτο τανυσθείς.
αὐτὰρ ὃ βῆ ῥ' ἰέναι μετ' ἀμύμονα Πείρεω υἱόν
Ῥίγμον, ὃς ἐκ Θρεΐκης ἐριβώλακος εἰληλούθει·
τὸν βάλε μέσσον ἄκοντι, πάγη δ' ἐν νηδύϊ χαλκός,
ἤριπε δ' ἐξ ὀχέων. ὃ δ' Ἀρηίθοον θεράποντα,
ἂψ ἵππους στρέψαντα, μετάφρενον ὀξέι δουρί
νύξ', ἀπὸ δ' ἅρματος ὦσε· κυκήθησαν δέ Ϝοι ἵπποι.
ὡς δ' ἀναμαιμάει βαθέ' ἄγκεα θεσπιδαὲς πῦρ
οὔρεος ἀζαλέοιο, βαθεῖα δὲ καίεται ὕλη,
πάντῃ τε κλονέων ἄνεμος φλόγα εἰλυφάζει,
ὣς ὅ γε πάντῃ θῦνε σὺν ἔγχεϊ, δαίμονι Ϝῖσος,
κτεινομένους ἐφέπων· ῥέϜε δ' αἵματι γαῖα μέλαινα.
[ὡς δ' ὅτε τις ζεύξῃ βόας ἄρσενας εὐρυμετώπους
τριβέμεναι κρῖ λευκὸν ἐυκτιμένῃ ἐν ἀλωῇ,
ῥίμφα τε λέπτ' ἐγένοντο βοῶν ὑπὸ πόσσ' ἐριμύκων,
ὣς ὑπ' Ἀχιλλῆος μεγαθύμου μώνυχες ἵπποι
στεῖβον ὁμοῦ νέκυάς τε καὶ ἀσπίδας· αἵματι δ' ἄξων
νέρθεν ἅπας πεπάλακτο καὶ ἄντυγες αἳ περὶ δίφρον,

474^{a} = *Ρ* 310 475—7 = *Π* 332—4 483^{b} = *Ν* 392 486^{b} = *Δ* 528 487^{a} = *Ε* 47 488 = *Ν* 396 et *Π* 806 494^{b} = *Ο* 715 496^{b} = *Φ* 77 498^{b} = *Π* 375 499—503 = *Λ* 534—7.

478 *τένοντε* D m. pr. 479 *φίλης*: *μέσης* S, cf. *Λ* 252 — *ἔπειρεν*: *ἔλασσεν* S 480 *αἰχμὴ χαλκείη* S 481 *πρόσ' ὁρόων* (an *πρόσσω ὁρῶν*?) Zen. 484 *Πείρεως* Zen. 485 *γρ. Ῥίγμονα* (i. e. *Ῥίγμον'*) schol. V — *Θρῄκης* codd., cf. prol. p. 178 486 *νηδύι* D et *γρ.* A, quod collatis *Ν* 397. *Υ* 413 defendit La Roche: *πνεύμονι* ACS, ut recte legitur *Δ* 528 490 *ἄγγεα* C 495—503 eiciendos censuit Friedländer in Phil. IV 584, ab eodem quo *Τ* 404—24 poeta additos esse probat Kammer, Zur hom. Fr. II 67 sqq. 495 *ζεύξει* C 496 *ἐυκτιμένῃ*: *ἐντροχάλῳ* S et *γρ.* schol. A et *γρ.* Eust.

ἂς ἄρ᾽ ἀφ᾽ ἱππείων ὁπλέων ῥαθάμιγγες ἔβαλλον 33
αἵ τ᾽ ἀπ᾽ ἐπισσώτρων. ὃ δὲ ϝίετο κῦδος ἀρέσθαι
Πηλεΐδης, λύθρῳ δὲ παλάσσετο χεῖρας ἀάπτους.]

ΜΑΧΗ ΠΑΡΑΠΟΤΑΜΙΟΣ.

Ἀλλ᾽ ὅτε δὴ πόρον ἷξον ἐυρρεϝέος ποταμοῖο, Φ
Ξάνθου δινήεντος, ὃν ἀθάνατος τέκετο Ζεύς,
ἔνθα διατμήξας τοὺς μὲν πεδίονδε δίωκεν
πρὸς πόλιν, ᾗ περ Ἀχαιοὶ ἀτυζόμενοι φοβέοντο
ἤματι τῷ προτέρῳ, ὅτε μαίνετο φαίδιμος Ἕκτωρ·
τῇ ῥ᾽ οἵ γε προχέϝοντο πεφυζότες, ἠέρα δ᾽ Ἥρη
πίτνα πρόσθε βαθεῖαν ἐρυκέμεν· ἡμίσεες δέ
ἐς ποταμὸν ϝειλεῦντο βαθύρροον ἀργυροδίνην.
ἐν δ᾽ ἔπεσον μεγάλῳ πατάγῳ, βράχε δ᾽ αἰπὰ ῥέϝεθρα,
ὄχθαι δ᾽ ἀμφὶ περὶ μεγάλ᾽ ἴαχον· οἳ δ᾽ ἀλαλητῷ
ἔννεϝον ἔνθα καὶ ἔνθα, ϝελισσόμενοι περὶ δίνας.
ὡς δ᾽ ὅθ᾽ ὑπὶ ϝριπῆς πυρὸς ἀκρίδες ἠερέθονται
φευγέμεναι ποταμόνδε· τὸ δὲ φλέγει ἀκάματον πῦρ
ὄρμενον ἐξαίφνης, ταὶ δὲ πτώσσουσι καθ᾽ ὕδωρ·
ὣς ὑπ᾽ Ἀχιλλῆος Ξάνθου βαθυδινήεντος
πλῆτο ῥόος κελάδων ἐπιμὶξ ἵππων τε καὶ ἀνδρῶν.

504 = *Λ* 169.
Φ 1—2 = *Ξ* 433—4 4 = Z 41. *Φ* 554 5 cf. *O* 605 10^{b} = *B* 149 11^{b} = *Σ* 372 14^{a} = *P* 738 15^{b} = *Ξ* 434 16^{b} = *P* 400. *Λ* 525.

502 *ὀπισσώτρων* S.
Libri *Φ* tres partes distinxi, quarum ultimam (*Φ* 526—611) a sequente libro male a grammaticis divulsam esse docui prol. p. 10, duae priores arcte inter se cohaerent et tamquam eiusdem officinae esse videntur; tamen ut priorem (*Φ* 1—227) ab altera divellerem et veteribus carminibus Iliadis adnumerarem, cum egregia arte et inventionis et elocutionis tum versu finali *Φ* 227 commotus sum, quo accedit, quod et in vetere carmine *X* 46—53 haec prior pars respicitur et de cursu fluminis Scamandri auctori versuum *Φ* 1—8 alia atque vv. *Φ* 233—247 imago obversata esse videtur, cf. prol. p. 43 et 52. v. 1 *πόρον*: *ῥόον* Aristoph. — *ἐυρρεῖος* ACD *ἐυρρῆος* Lips., cf. prol. p. 106 et 169 2 *ἀθάνατον* Zen. 3 *πεδίονδε διωκ.* Lips.: *πεδίονδ᾽ ἐδιωκ.* ACD 4 *Ἀχαιοὶ* AD: *οἱ ἄλλοι* C et A in marg., ut recte legitur Z 41 et *Φ* 554 5 *ὅτε μαιν.* D: *ὅτ᾽ ἐμαιν.* AC 7 *πίτνη* coni. Nauck, cf. prol. p. 148 10 *μέγα ϝίαχον* Bentley, cf. prol. p. 161 11 *ἔννεον*: *γρ. νήχοντ᾽* schol. A — *περὶ* AC: *κατὰ* DS et *γρ.* A, cf. *Φ* 353 12 *ὑπαὶ* C.

αὐτὰρ ὁ διογενὴς δόρυ μὲν λίπεν αὐτοῦ ἐπ᾽ ὄχθῃ 35
κεκλιμένον μυρίκῃσιν, ὃ δ᾽ ἔσθορε δαίμονι ϝῖσος,
φάσγανον οἶον ἔχων, κακὰ δὲ φρεσὶ μήδετο ϝέργα,
τύπτε δ᾽ ἐπιστροφάδην· τῶν δὲ στόνος ὤρνυτ᾽ ἀϝεικής
ἄορι θεινομένων, ἐρυθαίνετο δ᾽ αἵματι ὕδωρ.
ὡς δ᾽ ὑπὸ δελφῖνος μεγακήτεος ἰχθύες ἄλλοι
φεύγοντες πιμπλᾶσι μυχοὺς λιμένος ἐυόρμου,
δειδιότες· μάλα γάρ τε κατεσθίει ὅν κε λάβῃσιν·
ὣς Τρῶες ποταμοῖο κατὰ δϝεινοῖο ῥέϝεθρα
πτῶσσον ὑπὸ κρημνούς. ὃ δ᾽ ἐπεὶ κάμε χεῖρας ἐναίρων,
ζωοὺς ἐκ ποταμοῖο δυώδεκα λέξατο κούρους,
ποινὴν Πατρόκλοιο Μενοιτιάδαο θανόντος.
τοὺς ἐξῆγε θύραζε τεθηπότας ἠύτε νεβρούς,
δῆσε δ᾽ ὀπίσσω χεῖρας ἐυτμήτοισιν ἱμᾶσιν,
τοὺς αὐτοὶ φορέεσκον ἐπὶ στρεπτοῖσι χιτῶσιν,
δῶκε δ᾽ ἑταίροισιν κατάγειν κοΐλας ἐπὶ νῆας.
αὐτὰρ ὃ ἂψ ἐπόρουσε δαϊζέμεναι μενεαίνων.
ἔνθ᾽ υἱεῖ Πριάμοιο συνήντετο Δαρδανίδαο
ἐκ ποταμοῦ φεύγοντι Λυκάονι, τόν ῥά ποτ᾽ αὐτός
ἦγε λαβὼν ἐκ πατρὸς ἀλῳῆς οὐκ ἐθέλοντα,
ἐννύχιος προμολών· ὃ δ᾽ ἐρινεὸν ὀξέι χαλκῷ
τάμνε νέους ὄρπηκας, ἵν᾽ ἅρματος ἄντυγες εἶεν·
τῷ δ᾽ ἄρ᾽ ἀνώιστον κακὸν ἤλυθε δῖος Ἀχιλλεύς.
καὶ τότε μέν μιν Λῆμνον ἐυκτιμένην ἐπέρασσεν
νηυσὶν ἄγων, ἀτὰρ υἱὸς Ἰήσονος ὦνον ἔδωκεν·
κεῖθεν δὲ ξεῖνός μιν ἐλύσατο, πολλὰ δ᾽ ἔδωκεν,
Ἴμβριος Ἠετίων, πέμψεν δ᾽ ἐς δῖαν Ἀρίσβην,
ἔνθεν ὑπεκπροφυγὼν πατρώιον ἵκετο δῶμα.
ἕνδεκα δ᾽ ἤματα θυμὸν ἐτέρπετο ϝοῖσι φίλοισιν
ἐλθὼν ἐκ Λήμνοιο· δυωδεκάτῃ δέ μιν αὖτις
χερσὶν Ἀχιλλῆος θεὸς ἔμβαλεν, ὅς μιν ἔμελλεν

20—1 = *K* 483—4 24 = *Γ* 25 28^{b} = *Ω* 16 29^{b} = *Δ* 243 30^{b} = *K* 567 31^{b} = *E* 113 32 = *E* 26.

17 *ὁ* suspectum — *ἐπ᾽*: *ἐν* S 18 *γρ. ἔνθορε* schol. A 22 *ὡς ὑπὸ* S 25 *δινοῖο* AD 29 *τοὺς δ᾽* Eust. 33 *αἶψ᾽ ἐσόρουσεν* alios legisse testatur schol. ad *Φ* 18 — *γρ. κατακτάμεναι* A 38 *ὅρπηκας* alios scripsisse referunt schol. A et Herodianus I 538.

πέμψειν εἰς Ἀίδαο καὶ οὐκ ἐθέλοντα νέεσθαι. **35**
τὸν δ' ὡς οὖν ἐνόησε ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς
γυμνόν, ἄτερ κόρυθός τε καὶ ἀσπίδος, οὐδ' ἔχεν ἔγχος,
ἀλλὰ τὰ μέν ῥ' ἀπὸ πάντα χαμαὶ βάλε· τεῖρε γὰρ ἱδρώς
φεύγοντ' ἐκ ποταμοῦ, κάματος δ' ὑπὸ γούνατ' ἐδάμνα·
ὀχθήσας δ' ἄρα ϝεῖπε πρὸς ὃν μεγαλήτορα θυμόν·
„ὢ πόποι, ἦ μέγα θαῦμα τόδ' ὀφθαλμοῖσιν ὁρῶμαι.
ἦ μάλα δὴ Τρῶες μεγαλήτορες, οὕς περ ἔπεφνον,
αὖτις ἀναστήσονται ὑπὸ ζόφου ἠερόεντος,
οἷον δὴ καὶ ὅδ' ἦλθε φυγὼν ὕπο νηλεὲς ἦμαρ,
Λῆμνον ἐς ἠγαθέην πεπερημένος· οὐδέ μιν ἔσχεν
πόντος ἁλὸς πολιῆς, ὃ πολῦς ἀϝέκοντας ἐρύκει.
ἀλλ' ἄγε δὴ καὶ δουρὸς ἀκωκῆς ἡμετέροιο
γεύσεται, ὄφρα ϝίδωμαι ἐνὶ φρεσὶν ἠδὲ δαείω
ἢ ἄρ' ὁμῶς καὶ κεῖθεν ἐλεύσεται, ἤ μιν ἐρύξει
γῆ φυσίζοος, ἥ τε κατὰ κρατερόν περ ἐρύκει."
   ὣς ὥρμαινε μένων· ὃ δέ ϝοι σχεδὸν ἦλθε τεθηπώς,
γούνων ἅψασθαι μεμαώς, περὶ δ' ἤθελε θυμῷ
ἐκφυγέειν θάνατόν τε κακὸν καὶ κῆρα μέλαιναν.
ἦ τοι ὃ μὲν δόρυ μακρὸν ἀνέσχετο δῖος Ἀχιλλεύς
οὐτάμεναι μεμαώς, ὃ δ' ὑπέδραμε καὶ λάβε γούνων
κύψας· ἐγχείη δ' ἄρ' ὑπὲρ νώτου ἐνὶ γαίῃ
ἔστη, ϝιεμένη χροὸς ἄμεναι ἀνδρομέοιο.
αὐτὰρ ὃ τῇ ἑτέρῃ μὲν ἑλὼν ἐλλίσσετο γούνων,
τῇ δ' ἑτέρῃ ἔχεν ἔγχος ἀκαχμένον, οὐδὲ μεθίει,
καί μιν φωνήσας ϝέπεα πτερόεντα προσηύδα·
„γουνοῦμαί σ', Ἀχιλεῦ· σὺ δέ μ' αἴδεο καί μ' ἐλέησον.
ἀντί τοί εἰμ' ἱκέταο, διοτρεφές, αἰδοίοιο·
πὰρ γὰρ σοὶ πρώτῳ πασάμην Δημήτερος ἀκτήν,
ἤματι τῷ, ὅτε μ' εἷλες ἐυκτιμένῃ ἐν ἀλωῇ·

48 cf. Σ 240   49 = Λ 599   51 cf. Ε 796   53 = Λ 403   54 = Ν 99   56ᵇ = Ο 191   57ᵇ = ι 17. Ρ 511   64 = Χ 131   65ᵇ = Π 255. Ω 236   66 = χ 14   68ᵇ = κ 323   69-70 = Υ 279—80   71ᵇ = Ζ 45   73 = Α 201   74 = χ 312   76ᵇ = Ν 322   77ᵇ = Υ 496. ω 226. 336.

53 cf. Λ 403   59 πολεῖς (πολὶς A) codd., cf. prol. § 86   63 φυσίζωος CD, fort. γαῖα φερέσβιος   67 γρ. ἀνέσχεθε Eust.   70 γρ. ἄμμεναι Eust.   72 μεθίῃ S   73 om. Ar. — μιν φωνήσας ACS: μιν λισσόμενος D et γρ. A, γράφεται καί ῥ' ὀλοφυρόμενος schol. A.

καί μ' ἐπέρασσας ἄνευθεν ἄγων πατρός τε φίλων τε **35**
Λῆμνον ἐς ἠγαθέην, ἑκατόμβοιον δέ τοι ἦλφον.
νῦν δὲ λύμην τρὶς τόσσα πορών· ἠὼς δέ μοί ἐστιν
ἥδε δυωδεκάτη, ὅτ' ἐς Ἴλιον εἰλήλουθα
πολλὰ παθών. νῦν αὖ με τεῆς ἐν χερσὶν ἔθηκεν
μοῖρ' ὀλοή· μέλλω που ἀπέχθεσθαι Διὶ πατρί,
ὅς με σοὶ αὖτις ἔδωκε· μινυνθάδιον δέ με μήτηρ
γείνατο Λαοθόη, θυγάτηρ Ἄλταο γέροντος,
Ἄλτα', ὃς Λελέγεσσι φιλοπτολέμοισι ϝανάσσει,
Πήδασον αἰπήεσσαν ἔχων ἐπὶ Σατνιόεντι.
τοῦ δ' ἔχε θυγατέρα Πρίαμος, πολλὰς δὲ καὶ ἄλλας·
τῆς δὲ δύω γενόμεσθα, σὺ δ' ἄμφω δειροτομήσεις.
ἦ τοι τὸν πρώτοισι μετὰ πρυλέεσσι δάμασσας,
ἀντίθεον Πολύδωρον, ἐπεὶ βάλες ὀξέι δουρί·
νῦν δὲ δὴ ἐνθάδ' ἐμοὶ κακὸν ἔσσεται· οὐ γὰρ ὀίω
σὰς χεῖρας φεύξεσθαι, ἐπεί ῥ' ἐπέλασσέ γε δαίμων.
ἄλλο δέ τοι ϝερέω, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῇσιν·
μή με κτεῖν', ἐπεὶ οὐχ ὁμογάστριος Ἕκτορός εἰμι,
ὅς τοι ἑταῖρον ἔπεφνεν ἐνηέα τε κρατερόν τε."
   ὣς ἄρα μιν Πριάμοιο προσηύδα φαίδιμος υἱός
λισσόμενος ϝεπέεσσιν, ἀμείλικτον δ' ὄπ' ἄκουσεν·
„νήπιε, μή μοι ἄποινα πιφαύσκεο, μηδ' ἀγόρευε.
πρὶν μὲν γὰρ Πάτροκλον ἐπισπεῖν αἴσιμον ἦμαρ,
τόφρα τί μοι πεφιδέσθαι ἐνὶ φρεσὶ φίλτερον ἦεν
Τρώων, καὶ πολλοὺς ζωοὺς ἕλον ἠδὲ πέρασσα·
νῦν δ' οὐκ ἔσθ' ὅς τις θάνατον φύγῃ, ὅν κε θεός γε
Ἰλίοο προπάροιθεν ἐμῆς ἐν χερσὶ βάλῃσιν,

80—1 = 155—6   86 cf. Ζ 34—5   93ᵇ = Ο 418   94 = Α 297   96 = Ρ 204   98 = Λ 137   104ᵃ = Ο 66.

81 ὅτ' ἐς: ὅτε Bentley, vere ille quidem   82 αὖτε με σῆς S   84 δῶκε Ar.   86 Ἄλταο C Ἄλτεω AD, cf. prol. p. 137 — ἀνάσσει ACD: ἄνασσε S ut ἔνιαι τῶν ἐκδόσεων κατὰ πόλιν, cf. Υ 92   87 ἐπὶ schol. V et Strabo XIII p. 605. 609: ὑπὸ ACDS   88 πολλῶν τε καὶ ἄλλων ed. Massil.   89 δύ' ἐκγενόμεσθα Herwerden in Herm. XVI 363   91 δουρί: γρ. χαλκῷ Harl.   92 γρ. ἔσσεαι schol. A   93 γε: με Vrat.   95 οὐκ ἰογάστριος Zen.   post 96 add. S ᾧ σὺ μάλιστα χολώαι ἐνὶ φρεσὶν οἶδα καὶ αὐτός   99 ἄποινα: γρ. ταῦτα Eust.   101 γρ. τόφρα δὲ schol. A   102 πολέας malo, ut expeditior cursus numerorum fiat — γρ. ἠδὲ περ. A: ἠδ' ἐπερ. ACD   103 ὅς τις ACS: ὅς γε C — φύγῃ AC: φύγοι DS   104 Ἰλίου codd., cf. prol. p. 135.

καὶ πάντων Τρώων, περὶ δ' αὖ Πριάμοιό γε παίδων.
ἀλλὰ φίλος θάνε καὶ σύ. τίη ὀλοφύρεαι οὕτως;
κάτθανε καὶ Πάτροκλος, ὅ περ σέο πολλὸν ἀμείνων.
οὐχ ὁράᾳς οἷος καὶ ἐγὼ καλός τε μέγας τε;
πατρὸς δ' εἴμ' ἀγαθοῖο, θεὰ δέ με γείνατο μήτηρ·
ἀλλ' ἔπι τοι καὶ ἐμοὶ θάνατος καὶ μοῖρα κραταιή.
ἔσσεται ἢ ἠὼς ἢ δείλη ἢ μέσον ἦμαρ,
ὁππότε τις καὶ ἐμεῖο Ἄρει ἐκ θυμὸν ἕληται,
ἢ ὅ γε δουρὶ βαλὼν ἢ ἀπὸ νευρῆφιν ὀϊστῷ."
    ὣς φάτο, τοῦ δ' αὐτοῦ λύτο γούνατα καὶ φίλον ἦτορ.
ἔγχος μέν ῥ' ἀφέηκεν, ὃ δ' ἕζετο χεῖρε πετάσσας
ἀμφοτέρας. Ἀχιλεὺς δὲ ϝερυσσάμενος ξίφος ὀξύ
τύψε κατὰ κληϝῖδα παρ' αὐχένα, πᾶν δέ ϝοι εἴσω
δῦ ξίφος ἄμφηκες· ὃ δ' ἄρα πρηνὴς ἐπὶ γαίῃ
κεῖτο ταθείς, ἐκ δ' αἷμα μέλαν ῥέϝε, δεῦε δὲ γαῖαν.
τὸν δ' Ἀχιλεὺς ποταμόνδε λαβὼν ποδὸς ἧκε φέρεσθαι,
καί ϝοι ἐπευχόμενος ϝέπεα πτερόεντ' ἀγόρευεν·
„ἐνταυθοῖ νῦν κεῖσο μετ' ἰχθύσιν, οἵ σ' ὠτειλήν
αἷμ' ἀπολιχμήσονται ἀκηδέες· οὐδέ σε μήτηρ
ἐνθεμένη λεχέεσσι γοήσεται, ἀλλὰ Σκάμανδρος
οἴσει δινήεις εἴσω ἁλὸς εὐρέα κόλπον.
θρῴσκων τις κατὰ κῦμα μέλαιναν φρῖχ' ὑπαΐξει
ἰχθύς, ὅς κε φάγῃσι Λυκάονος ἀργέτα δημόν.
φθείρεσθ', εἰς ὅ κε ϝάστυ κιχείομεν Ἰλίου ἱρῆς,
ὑμεῖς μὲν φεύγοντες, ἐγὼ δ' ὄπιθεν κεραΐζων.
[οὐδ' ὑμῖν ποταμός περ ἐύρροος ἀργυροδίνης

107^{b} = *H* 114   110^{b} = *E* 83   114 = *δ* 703   115—6 = *Ξ* 495—6   119 = *N* 655   120—2 cf. *σ* 101—5   121 = *Π* 829   124^{a} = *X* 353   125^{b} = *Σ* 140

105 γρ. *συμπάντων* A   108 *καὶ ἐγὼ* S: *κᾀγὼ* ACD   111 *δείλη* CD Ar.: *δείλης* AS   112 *ἐμοῖο* C — *Ἄρει* S   116 *ἐρυσσάμενος* C   121 γρ. *πτερόεντα προσηύδα* A, cf. Φ 427   122 *κεῖσο*: γρ. *ἧσο* schol. A et sic legitur σ 105 — *ὠτειλὴν* AD Ar.: *ὠτειλῆς* CS, *ὠτειλὴν ἆψ ἀπολ.* Naber quaest. hom. 133   124 *γοήσεται, ἥ τὸ πάρος περ γείνατο κοῦρον ἐόντα, ἀλλὰ Σκάμανδρος* C   125 *εὐρέα πόντον* C, cf. Φ 59   126 *μελαίνη* (corr. *μελαίνῃ*) *φρῖχ'* ed. Chia — *ὑπαΐξει* AC: *ὑπαλίξει* D, *ὑπαΐξει* aut *ἐπαΐξει* Ar., *ὑπαλύξει* Philetas et Callistratus, forsitan lateat digammatum verbum, velut *ϝελίξει* vel *ὑποϝέλσει*   127 *ὅς* ACDS Ar.: *ὡς* Aristoph. 130—5 damnat Aristophanes, dubito an vere, siquidem hi versus ab eo, qui Achillem a sinistra ripa Scamandri in dexteram transiisse finxit, adiecti esse videntur.

ἀρκέσει, ᾧ δὴ δηθὰ πολῦς ἱερεύετε ταύρους,
ζωοὺς δ' ἐν δίνῃσι καθίετε μώνυχας ἵππους.
ἀλλὰ καὶ ὧς ὀλέεσθε κακὸν μόρον, εἰς ὅ κε πάντες
τίσετε Πατρόκλοιο φόνον καὶ λοιγὸν Ἀχαιῶν,
οὓς ἐπὶ νηυσὶ θοῇσιν ἐπέφνετε νόσφιν ἐμεῖο."]
    ὣς ἄρ' ἔφη· [ποταμὸς δὲ χολώσατο κηρόθι μᾶλλον,
ὥρμηνεν δ' ἀνὰ θυμὸν ὅπως παύσειε πόνοιο
δῖον Ἀχιλλῆα, Τρώεσσι δὲ λοιγὸν ἀλάλκοι.
τόφρα δὲ Πηλέος υἱός,] ἔχων δολιχόσκιον ἔγχος,
Ἀστεροπαίῳ ἐπᾶλτο κατακτάμεναι μενεαίνων,
υἱέι Πηλεγόνος· τὸν δ' Ἀξιὸς εὐρυρέϝεθρος
γείνατο καὶ Περίβοια, Ἀκεσσαμενοῖο θυγατρῶν
πρεσβυτάτη· τῇ γάρ ῥα μίγη ποταμὸς βαθυδίνης.
τῷ ῥ' Ἀχιλεὺς ἐπόρουσεν, ὃ δ' ἀντίος ἐκ ποταμοῖο
ἔστη ἔχων δύο δοῦρε· μένος δέ ϝοι ἐν φρεσὶ θῆκεν
Ξάνθος, ἐπεὶ κεχόλωτο δαϊκταμένων αἰζηῶν,
τοὺς Ἀχιλεὺς ἐδάιζε κατὰ ῥόον οὐδ' ἐλέαιρεν.
οἳ δ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες,
τὸν πρότερος προσέϝειπε ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς·
„τίς πόθεν ἔσσ' ἀνδρῶν, ὅ μευ ἔτλης ἀντίος ἐλθεῖν;
δυστήνων δέ τε παῖδες ἐμῷ μένει ἀντιόωσιν."
    τὸν δ' αὖ Πηλεγόνος προσεφώνεε φαίδιμος υἱός·
„Πηλεΐδη μεγάθυμε, τίη γενεὴν ἐρεείνεις;
εἴμ' ἐκ Παιονίης ἐριβώλου, τηλόθ' ἐούσης,
Παίονας ἄνδρας ἄγων δολιχεγχέας· ἥδε δέ μοι νῦν
ἠὼς ἑνδεκάτη, ὅτ' ἐς Ἴλιον εἰλήλουθα.

136 = E 607 et *I* 300   137—8 = 249—50   139^{b} = Z 44   144^{a} = *O* 520   148—9 = Z 121—2   149 = *Υ* 177   150^{a} = *α* 170   151 = Z 127   153 = Z 145   154^{a} = *P* 350   155—6 = 80—1.

131 *πολέας* Ar. *πολεῖς* ADS *πολλοὺς* C   137 *φόνοιο* S, cf. Φ 249   141 *Πελλεγ.* Fick   143 γρ. *ῥ' ἐμίγη* A   139—212 a recentiore poeta invectos probabat Siegfried in progr. gymnasii Fuerstenwaldensis a. 1881, ordinem versuum 139—327 turbatum esse docebat Jordan in versione Iliadis p. 669; equidem dubito, utrum totum hoc episodium ab eodem poeta atque narrationem Scamandri Achillem ulciscentis (Φ 136—138. 211—226. 228—382) invectum an solis verbis *ποταμὸς δὲ* (136) usque ad *Πηλέος υἱός* (139) eiectis *ὣς ἄρ' ἔφη Ἀχιλεύς, καὶ ἔχων δολιχόσκιον ἔγχος* scribendum esse ducam   144 *τῷδ'* D   148 om. S   150 *εἷς* vel *εἰς* codd., cf. prol. p. 115 — *ὅ μευ*: γρ. *ὁμοῦ* (corr. *ὅ μου*) schol. V   152 *προσεφώνει* C   155 *ἄγων* DS et A in marg.: *ἔχων* AC   156 fort. *ὅτε ϝίλιον*, cf. Φ 81.

αὐτὰρ ἐμοὶ γενεὴ ἐξ Ἀξιοῦ εὐρυρέϜοντος, 35
[Ἀξιοῦ, οὗ κάλλιστον ὕδωρ ἐπικίδναται αἶαν]
ὃς τέκε Πηλεγόνα κλυτὸν ἔγχεϊ· τὸν δ' ἐμέ φασιν
γείνασθαι. νῦν αὖτε μαχώμεθα, φαίδιμ' Ἀχιλλεῦ."
ὣς φάτ' ἀπειλήσας, ὃ δ' ἀνέσχετο δῖος Ἀχιλλεύς
Πηλιάδα μελίην· ὃ δ' ἁμαρτῇ δούρασιν ἀμφίς
ἥρως Ἀστεροπαῖος, ἐπεὶ περιδέξιος ἦεν·
καί ῥ' ἑτέρῳ μὲν δουρὶ σάκος βάλεν, οὐδὲ διαπρό
Ϝρῆξε σάκος· χρυσὸς γὰρ ἐρύκακε, δῶρα θεοῖο·
τῷ δ' ἑτέρῳ μιν πῆχυν ἐπιγράβδην βάλε χειρός
δεξιτερῆς, σύτο δ' αἷμα κελαινεφές· ἣ δ' ὑπὲρ αὐτοῦ
γαίῃ ἐνεστήρικτο, λιλαιομένη χροὸς ἆσαι.
δεύτερος αὖτ' Ἀχιλεὺς μελίην ἰθυπτίωνα
Ἀστεροπαίῳ ἐφῆκε κατακτάμεναι μενεαίνων.
καὶ τοῦ μέν ῥ' ἀφάμαρτεν, ὃ δ' ὑψηλὴν βάλεν ὄχθην,
μεσσοπαγὲς δ' ἄρ' ἔθηκε κατ' ὄχθης μείλινον ἔγχος.
Πηλεΐδης δ' ἄορ ὀξὺ Ϝερυσσάμενος παρὰ μηροῦ
ἆλτ' ἐπί Ϝοι μεμαώς· ὃ δ' ἄρα μελίην Ἀχιλῆος
οὐ δύνατ' ἐκ κρημνοῖο Ϝερύσσαι χειρὶ παχείῃ.
τρὶς μέν μιν πελέμιξε Ϝερύσσεσθαι μενεαίνων,
τρὶς δὲ μεθῆκε βίης· τὸ δὲ τέτρατον ἤθελε θυμῷ
Ϝᾶξαι ἐπιγνάμψας δόρυ μείλινον Αἰακίδαο,
ἀλλὰ πρὶν Ἀχιλεὺς σχεδὸν ἄορι θυμὸν ἀπεύρα.
γαστέρα γάρ μιν τύψε παρ' ὀμφαλόν, ἐκ δ' ἄρα πᾶσαι
χύντο χαμαὶ χολάδες· τὸν δὲ σκότος ὄσσε κάλυψεν
ἀσθμαίνοντ'. Ἀχιλεὺς δ' ἄρ' ἐνὶ στήθεσσιν ὀρούσας
τεύχεά τ' ἐξενάριξε καὶ εὐχόμενος Ϝέπος ηὔδα·

157ᵇ = Π 288 157—8 = Β 849—50 165 = Υ 268 168 = Ο 317 171ᵃ = Θ 119 173ᵇ = Α 190 176—7 = φ 125—6 179ᵇ = Π 828 180ᵇ—1 = Δ 525—6 183 = Ν 619.

158 om. ADS, habet C — ὃς κάλλιστον ὕδωρ ἐπὶ γαῖαν ἵησι GH 160 γείνασθαι DS et A in marg.: γείνεσθαι AC 162 ἁμαρτὴ C et Ar., ὁμαρτῇ S ἁμαρτῇ AD et Herodianus, cf. prol. § 84 — ἄμφω ed. Massil., fort. ἀμφοῖν 165 nescio an versus 165 ex Υ 268 huc translatus veterem aliquem versum, velut αἰχμὴ χαλκείη πταμένη θώρηκι πελάσθη vel ἀσπίδος εἴσατο χαλκὸς ἀνεγνάμφθη δέ Ϝοι αἰχμή suo loco expulerit; at iam video etiam eiecto carmine 31 hunc versum defendi posse 169 ἰθυκτίωνα Zen. 172 μεσσοπαγὲς D et γρ. schol. A: μεσσοπαλὲς ACS Ar. 177 βίης Bekker ex φ 126: βίῃ codd. hoc loco 179 ἀλλά ἓ πρὶν Cant. — ἀπηύρα codd. 180 γαστέρι cod. Mosc. 183 γρ. ἐξενάριζε schol. A.

„κεῖσ' οὕτως. χαλεπόν τοι ἐρισθενέος Κρονίωνος 35
παισὶν ἐριζέμεναι, ποταμοῖό περ ἐκγεγαῶτι.
φῆσθα σὺ μὲν ποταμοῦ γένος ἔμμεναι εὐρυρέϜοντος,
αὐτὰρ ἐγὼ γενεὴ μεγάλου Διὸς εὔχομαι εἶναι.
τίκτε μ' ἀνὴρ πολλοῖσι Ϝανάσσων Μυρμιδόνεσσιν,
Πηλεὺς Αἰακίδης· ὃ δ' ἄρ' Αἰακὸς ἐκ Διὸς ἦεν.
τῷ κρείσσων μὲν Ζεὺς ποταμῶν ἁλιμυρηέντων,
κρείσσων δ' αὖτε Διὸς γενεὴ ποταμοῖο τέτυκται.
καὶ γὰρ σοὶ ποταμός γε πάρα μέγας, εἰ δύναταί τι
χραισμεῖν. ἀλλ' οὐκ ἔστι Διὶ Κρονίωνι μάχεσθαι,
τῷ οὐδὲ κρείων Ἀχελώιος ἀντιφερίζει,
οὐδὲ βαθυρρείταο μέγα σθένος Ὠκεανοῖο,
ἐξ οὗ περ πάντες ποταμοὶ καὶ πᾶσα θάλασσα
καὶ πᾶσαι κρῆναι καὶ φρείατα μακρὰ νάουσιν·
ἀλλὰ καὶ ὃς δείδοικε Διὸς μεγάλοιο κεραυνόν
δϜεινήν τε βροντήν, ὅτ' ἀπ' οὐρανόθεν σμαραγήσῃ."
ἦ ῥα, καὶ ἐκ κρημνοῖο Ϝερύσσατο χάλκεον ἔγχος,
τὸν δὲ κατ' αὐτόθι λεῖπεν, ἐπεὶ φίλον ἦτορ ἀπεύρα,
κείμενον ἐν ψαμάθοισι· δίαινε δέ μιν μέλαν ὕδωρ.
τὸν μὲν ἄρ' ἐγχέλυές τε καὶ ἰχθύες ἀμφεπένοντο,
δημὸν ἐρεπτόμενοι ἐπινεφρίδιον κείροντες·
αὐτὰρ ὃ βῆ ῥ' ἰέναι μετὰ Παίονας ἱπποκορυστάς,
οἵ ῥ' ἔτι πὰρ ποταμὸν πεφοβήατο δινήεντα,
ὡς ἔϜιδον τὸν ἄριστον ἐνὶ κρατερῇ ὑσμίνῃ
χέρσ' ὕπο Πηλεΐδαο καὶ ἄορι Ϝῖφι δαμέντα.
ἔνθ' ἕλε Θερσίλοχόν τε Μύδωνά τε Ϝαστύπυλόν τε
Μνῆσόν τε Θρασίον τε καὶ Αἴνιον ἠδ' Ὀφελέστην.
καί νύ κ' ἔτι πλέονας κτάνε Παίονας ὠκὺς Ἀχιλλεύς,
εἰ μὴ χωσάμενος προσέφη ποταμὸς βαθυδίνης,

193ᵇ = Θ 210 195ᵇ = Σ 486 198ᵇ = Ξ 417 200 = Χ 367 205ᵃ = Υ 484 207ᵇ = Λ 468 209 cf. Ρ 216 210 cf. Θ 274 211 = Ε 679.

184 οὕτως C: οὕτω AD 185 ἐκγεγαῶτι ACDS Ar.: ἐκγεγαῶτα Lips. 187 γενεὴν codd., γενεὴ Bekker γενεῆς Bentley, conf. ο 225 190 ἁλιμοιρηέντων C 191 δ' αὖτε codd.: αὖτε Ar. 194 ἀντιφερίζει Bekker collatis Φ 357 et 411: ἰσοφαρίζει codd. 195 om. Zen. — οὐδὲ CDS et A in textu: οὔτε A supra lin. et Ar. 199 σμαραγήσει C 201 ἀπηύρα codd. 202 μιν φίλον ἦτορ C 205 βῆ ῥ' CDS: βῆ A 208 ἄορι ἶφι: ἠνορέηφι coni. Bothe 209 ἕλετ' Ὀρσίλοχον Vrat., Μύδωνα codd.: cf. Ρ 216; M. Schmidt in ann. phil. 129, 16 et Μέδοντα reponit et insuper alia nomina auctorem catalogi Β 858 sqq. legisse suspicatur 212 ποταμὸς: Ξανθὸς S.

ἀνέρι ϝεισάμενος, βαθέης δ' ἐκφθέγξατο δίνης· 35
„ὦ Ἀχιλεῦ, περὶ μὲν κρατέεις, περὶ δ' αἴσυλα ῥέζεις
ἀνδρῶν· αἰεὶ γάρ τοι ἀμύνουσιν θεοὶ αὐτοί.
εἴ τοι Τρῶας ἔδωκε Κρόνου παῖς πάντας ὀλέσσαι,
ἐξ ἐμέθεν γ' ἐλάσας πεδίον κάτα μέρμερα ῥέζε·
πλήθει γὰρ δή μοι νεκύων ἐρατεινὰ ῥέϝεθρα,
οὐδέ τί πη δύναμαι προχέϝειν ῥόον εἰς ἅλα δῖαν
στεινόμενος νεκύεσσι, σὺ δὲ κτείνεις ἀϝιδήλως.
ἀλλ' ἄγε δὴ καὶ ἔασον· ἄγη μ' ἔχει, ὄρχαμε λαῶν.“
τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
„ἔσται ταῦτα, Σκάμανδρε διοτρεφές, ὡς σὺ κελεύεις.
Τρῶας δ' οὐ πρὶν λήξω ὑπερφιάλους ἐναρίζων,
πρὶν ϝέλσαι κατὰ ϝάστυ καὶ Ἕκτορι πειρηθῆναι
ἀντιβίην, ἤ κέν με δαμάσσεται ἤ κεν ἐγὼ τόν.“
ὣς ϝειπὼν Τρώεσσιν ἐπέσσυτο δαίμονι ϝῖσος.

καὶ τότ' Ἀπόλλωνα προcέφη ποταμὸc βαθυδίνηc·
„ὢ πόποι, ἀργυρότοξε, Διὸc τέκοc, οὐ cύ γε βουλάc
εἰρύcαο Κρονίωνοc, ὅ τοι μάλα πόλλ' ἐπέτελλεν
Τρωcὶ παρεcτάμεναι καὶ ἀμύνειν, εἰc ὅ κεν ἔλθῃ
δείελοc ὀψὲ δύων, cκιάcῃ δ' ἐρίβωλον ἄρουραν.“
ἦ, καὶ Ἀχιλλεὺc μὲν δουρικλυτὸc ἔνθορε μέccῳ
κρημνοῦ ἀπαΐξαc· ὁ δ' ἐπέccυτο οἴδματι θύων,
πάντα δ' ὄρινε ῥέϝεθρα κυκώμενοc, ὦcε δὲ νεκρούc
πολλούc, οἵ ῥα κατ' αὐτὸν ἔcαν ϝάλιc, οὓc κτάν' Ἀχιλλεύc·
τοὺc ἔκβαλλε θύραζε, μεμυκὼc ἠύτε ταῦροc,
χέρcονδε· ζωοὺc δὲ cάω κατὰ καλὰ ῥέϝεθρα,
κρύπτων ἐν δίνῃcι βαθείῃcιν μεγάλῃcιν.
δϝεινὸν δ' ἀμφ' Ἀχιλῆα κυκώμενον ἵcτατο κῦμα,

213^{a} = *Π* 716   217 cf. *Π* 87   222 = *Λ* 84   223 cf. *Ω* 669   225 cf. *E* 220   227 = *P* 183 et *E* 438   236 = 344.

213 damnat Duentzer — εἰδόμενος Ambr. et γρ. A — δ' om. schol. A — ἐκφθέγξατο Casaubonus: ἐφθέγξατο codd.   217 γ' ἐλάσας: γρ. πελάσας schol. V — ῥέζειν D et γρ. Eust.   227 hoc versu vetus carmen finitum esse videtur (vide ad *Φ* 1 et 130); minus enim probabile est a rhapsodis, priorem partem libri seorsum recitantibus, eum insertum esse; ex versibus 227 et 233 coniunctis Benicken (Jahrb. f. Phil. CXV 109) novum versum procudit ὣς εἰπὼν Ἀχιλεὺς δουρικλυτὸς ἔνθορε μέσσῳ   228—384 a recentiore poeta veteri carmini adsutos esse statuit M. Schmidt, mel. hom. I; cohaerere autem hos versus cum principio libri *Υ* vel deorum contione et pugna (theomachia) in propatulo est   231 παριστάμεναι AC — ἔλθοι C   234 γρ. ἐπαΐξας A   236 ἔσαν ἅλις Eust.: ἅλις ἔσαν ACDS   237 γρ. ἐξῆγε A   238 σάου Cobet misc. crit. 293   239 om. C.

ὤθει δ' ἐν cάκεϊ πίπτων ῥόοc· οὐδὲ πόδεccιν 36
εἶχε cτηρίξαcθαι. ὁ δὲ πτελέην ἕλε χερcίν
εὐφυέα μεγάλην· ἡ δ' ἐκ ῥιζέων ἐριποῦcα
κρημνὸν ἅπαντα διῶcεν, ἐπέcχε δὲ καλὰ ῥέϝεθρα
ὄζοιcιν πυκινοῖcι, γεφύρωcεν δέ μιν αὐτόν
εἴcω πᾶc' ἐριποῦc'. ὁ δ' ἄρ' ἐκ δίνηc ἀνορούcαc
ἤιξεν πεδίοιο ποcὶ κραιπνοῖcι πέτεcθαι,
δϝείcαc. οὐδέ τ' ἔληγε θεὸc μέγαc, ὦρτο δ' ἐπ' αὐτόν
ἀκροκελαινιόων, ἵνα μιν παύcειε πόνοιο
δῖον Ἀχιλλῆα, Τρώεccι δὲ λοιγὸν ἀλάλκοι.
Πηλεΐδηc δ' ἀπόρουcεν ὅcον τ' ἐπὶ δουρὸc ἐρωή,
αἰετοῦ οἴματ' ἔχων μέλανοc, τοῦ θηρητῆροc,
ὅc θ' ἅμα κάρτιcτόc τε καὶ ὤκιcτοc πετεηνῶν·
τῷ ϝεϝικὼc ἤιξεν, ἐπὶ cτήθεccι δὲ χαλκόc
cμερδαλέον κονάβιζεν. ὕπαιθα δὲ τοῖο λιαcθείc
φεῦγ', ὁ δ' ὄπιcθε ῥέϝων ἕπετο μεγάλῳ ὀρυμαγδῷ.
ὡc δ' ὅτ' ἀνὴρ ὀχετηγὸc ἀπὸ κρήνηc μελανύδρου
ἂμ φυτὰ καὶ κήπουc ὕδατι ῥόον ἡγεμονεύῃ,
χερcὶ μάκελλαν ἔχων, ἀμάρηc ἐξ ἔχματα βάλλων·
τοῦ μέν τε προρέϝοντοc ὑπὸ ψηφῖδεc ἅπαcαι
ὀχλεῦνται· τὸ δέ τ' ὦκα κατειβόμενον κελαρύζει
χώρῳ ἔνι προαλεῖ, φθάνει δέ τε καὶ τὸν ἄγοντα·
ὣc αἰεὶ Ἀχιλῆα κιχήcατο κῦμα ῥόοιο
καὶ λαιψηρὸν ἐόντα· θεοὶ δέ τε φέρτεροι ἀνδρῶν.
ὁccάκι δ' ὁρμήcειε ποδάρκηc δῖοc Ἀχιλλεύc
cτῆναι ἐναντίβιον, καὶ γνώμεναι εἴ μιν ἅπαντεc
ἀθάνατοι φοβέουcι, τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουcιν,
τοccάκι μιν μέγα κῦμα διιπετέοc ποταμοῖο
πλάζ' ὤμουc καθύπερθεν. ὁ δ' ὑψόcε ποccὶν ἐπήδα
θυμῷ ἀνιάζων· ποταμὸc δ' ὑπὸ γούνατ' ἐδάμνα

245 cf. *O* 357   249—50 = 137—8   251^{b} = *O* 358   254^{b} = *N* 497   255 = *B* 466 et *O* 520   257^{b} = *Π* 160   265 = *X* 194 et *Λ* 121   267^{b} = *Υ* 299   268^{b} = *P* 263.

243 ῥιζῶν codd.   245 γρ. δὲ κέλευθον A, quod *O* 357 bene legitur   246 δίνης ACS et Ar. teste Didymo: λίμνης D, quam alteram scripturam fuisse testatur Aristonicus, τινὲς δὲ καὶ ἐκ ῥιπῆς γράφουσιν schol. V   247 πεδίοιο codd. et Ar.: γρ. πεδίονδε A — πέτεσθαι: γρ. φέρεσθαι A   248 μέγας θεός codd. dett. — αὐτόν S: αὐτῷ ACD   249 πόνοιο ACD et Ar.: φόνοιο S et Aristoph.   251 ἐρωὴ CS: ἐρωὴν AD et γρ. Eust., rectius scribas ἔπι   252 οἴματ': ὄμματ' Philetas teste scholiasta A ad *X* 308 — μέλανος τοῦ Herodianus, μελανός του Ar., μελανόστου i. e. μέλανα ὀστᾶ ἔχοντος Aristoteles teste schol. B, τινὲς δὲ γράφουσι μελανόσσου schol. B et Crameri an. Par. III 27, 21, μελανούρου coni. Menrad iuvenis amicus   256 μεγάλῳ ἀλαλητῷ C, cf. *Φ* 10   258 ὕδατος S — ἡγεμονεύει A   259 ἀμάρης C — δ' ἐξ S   262 φθανέει Zen., cf. *I* 506   265 γρ. οἰμήσειε schol. A   269 πλάζ': κλύζ' coni. Nauck, cf. *M* 285.

λάβρος ὕπαιθα ῥέϜων, κονίην δ' ὑπέρεπτε ποδοῖιν. 36
Πηλεΐδης ᾤμωξε Ϝιδὼν εἰς οὐρανὸν εὐρύν·
„Ζεῦ πάτερ, ὡς οὔ τίς με θεῶν ἐλεεινὸν ὑπέστη
ἐκ ποταμοῖο σαῶσαι. ἔπειτα δὲ καί τι πάθοιμι.
ἄλλος δ' οὔ τίς μοι τόσον αἴτιος Οὐρανιώνων,
ἀλλὰ φίλη μήτηρ, ἥ με ψεύδεσσιν ἔθελγεν,
ἥ μ' ἔφατο Τρώων ὑπὸ τείχεϊ θωρηκτάων
λαιψηροῖς ὀλέεσθαι Ἀπόλλωνος βελέεσσιν.
ὥς μ' ὄφελ' Ἕκτωρ κτεῖναι, ὃς ἐνθάδε γ' ἔτραφ' ἄριστος·
τῷ κ' ἀγαθὸς μὲν ἔπεφν', ἀγαθὸν δέ κεν ἐξενάριξεν.
νῦν δέ με λευγαλέῳ θανάτῳ εἵμαρτο Ϝαλῶναι
Ϝερχθέντ' ἐν μεγάλῳ ποταμῷ, ὡς παῖδα συφορβόν,
ὅν ῥά τ' ἔναυλος ἀποϜέρσῃ χειμῶνι περῶντα."
ὣς φάτο, τῷ δὲ μάλ' ὦκα Ποσειδάων καὶ Ἀθήνη
στήτην ἐγγὺς ἰόντε, δέμας δ' ἄνδρεσσι ϜεϜίκτην,
χειρὶ δὲ χεῖρα λαβόντες ἐπιστώσαντο Ϝέπεσσιν.
τοῖσι δὲ μύθων ἦρχε Ποσειδάων ἐνοσίχθων·
„Πηλεΐδη, μήτ' ἄρ τι λίην τρέε μήτε τι τάρβει·
τοίω γάρ τοι νῶι θεῶν ἐπιταρρόθω εἰμέν
Ζηνὸς ἐπαινήσαντος, ἐγὼ καὶ Παλλὰς Ἀθήνη·
ὡς οὔ τοι ποταμῷ γε δαμήμεναι αἴσιμόν ἐστιν.
ἀλλ' ὅδε μὲν τάχα λωφήσει, σὺ δὲ Ϝείσεαι αὐτός·
αὐτὰρ σοὶ πυκινῶς ὑποθησόμεθ', αἴ κε πίθηαι·
μὴ πρὶν παύειν χεῖρας ὁμοιίοο πτολέμοιο,
πρὶν κατὰ Ἰλιόφι κλυτὰ τείχεα λαὸν ἐϜέλσαι
Τρωικόν, ὅς κε φύγῃσι, σὺ δ' Ἕκτορι θυμὸν ἀπούρας
ἂψ ἐπὶ νῆας ἴμεν· δίδομεν δέ τοι εὖχος ἀρέσθαι."
τὼ μὲν ἄρ' ὣς Ϝειπόντε μετ' ἀθανάτους ἀπεβήτην,
αὐτὰρ ὃ βῆ — μέγα γάρ ῥα θεῶν ὤτρυνεν ἐφετμή —
ἐς πεδίον. τὸ δὲ πᾶν πλῆθ' ὕδατος ἐκχυμένοιο,
πολλὰ δὲ τεύχεα καλὰ δαϊκταμένων αἰζηῶν
πλῶον καὶ νέκυες. τοῦ δ' ὑψόσε γούνατ' ἐπήδα
πρὸς ῥόον ἀίσσοντος ἀν' ἰθύν, οὐδέ μιν ἴσχεν
εὐρυρέϜων ποταμός. μέγα γὰρ σθένος ἔμβαλ' Ἀθήνη.
οὐδὲ Σκάμανδρος ἔληγε τὸ Ϝὸν μένος, ἀλλ' ἔτι μᾶλλον

272 = *Γ* 364 277 cf. *O* 739 281 = *ε* 312 285 cf. *Δ* 496 et *P* 323 287 = *H* 445 289 = *Δ* 390. *E* 828 291 cf. *E* 674 292^b = *β* 40 293 = *α* 279 297^a = *Σ* 14 301 = *P* 760 et *Φ* 146 305 cf. *N* 424.

279 *γ' ἔτραφ'* AD: *τέτραφ'* CS et *γρ.* schol. A 280 *ἀγαθὸν μὲν ... ἀγαθὸς δὲ* Eust. 282 *εἰρχθέντ'* ed Massil. 283 *ἀποέρσει* C 284—304 interpolatos putat Jacob, Entsteh. p. 337 286 *ἐπιστώσαντ' ἐπέεσσι* codd. 290 *ἀθετεῖται* schol. A, 289 et 290 damnat Nauck 293 *σοι* CS: *τοι* supra *τ* scripto *σ* A *τοι σοὶ* D — *ὑποθήσομαι* D 294 *ὁμοιίου πολ.* (*πτολ.* D) codd. 295 *Ἰλίοο* coni. Ahrens Rh. Mus. II 163, cf. prol. p. 136 299 *μέγα*: *μάλα* S 303 *ἴσχεν* Ar.: *ἔσχεν* codd.

χώετο Πηλεΐωνι, κόρυσσε δὲ κῦμα ῥόοιο 36
ὑψόσ' ἀειρόμενος, Σιμόεντι δὲ κέκλετ' ἀύσας·
„φῖλε κασίγνητε, σθένος ἀνέρος ἀμφότεροί περ
σχῶμεν, ἐπεὶ τάχα Ϝάστυ μέγα Πριάμοιο Ϝάνακτος
ἐκπέρσει, Τρῶες δὲ κατὰ μόθον οὐ μενέουσιν.
ἀλλ' ἐπάμυνε τάχιστα, καὶ ἐμπίμπληθι ῥέϜεθρα
ὕδατος ἐκ πηγέων, πάντας δ' ὀρόθυνον ἐναύλους,
ἵστη δὲ μέγα κῦμα, πολὺν δ' ὀρυμαγδὸν ὄρινε
φιτρῶν καὶ λάων, ἵνα παύσομεν ἄγριον ἄνδρα,
ὃς δὴ νῦν κρατέει, μέμονεν δ' ὅ γε Ϝῖσα θεοῖσιν.
φημὶ γὰρ οὔτε βίην χραισμησέμεν οὔτε τι Ϝεῖδος
οὔτε τὰ τεύχεα καλά, τά που μάλα νειόθι λίμνης
κείσεθ' ὑπ' ἰλῦος κεκαλυμμένα· κὰδ δέ μιν αὐτόν
εἰλύσω ψαμάθοισι, Ϝάλις χέραδος περιχεύας
μυρίον. οὐδέ Ϝοι ὀστέ' ἐπιστήσονται Ἀχαιοί
ἀλλέξαι· τόσσην Ϝοι ἄσιν καθύπερθε καλύψω.
αὐτοῦ Ϝοι καὶ σῆμα τετεύξεται, οὐδέ τί μιν χρεώ
ἔσται τυμβοχοῆσ', ὅτε μιν θάπτωσιν Ἀχαιοί."
ἦ, καὶ ἐπῶρτ' Ἀχιλῆι κυκώμενος, ὑψόσε θύων,
μορμύρων ἀφρῷ τε καὶ αἵματι καὶ νεκύεσσιν.
πορφύρεον δ' ἄρα κῦμα διιπετέος ποταμοῖο
ἵστατ' ἀειρόμενον, κατὰ δ' ᾕρεε Πηλεΐωνα.
Ἥρη δὲ μέγ' ἄυσε περιδϜείσασ' Ἀχιλῆι,
μή μιν ἀποϜέρσειε μέγας ποταμὸς βαθυδίνης.
αὐτίκα δ' Ἥφαιστον προσεφώνεε, Ϝὸν φίλον υἱόν·
„ὄρσεο, Κυλλοπόδιον, ἐμὸν τέκος· ἄντα σέθεν γάρ
Ξάνθον δινήεντα μάχῃ ἐϜεϜίσκομεν εἶναι·
ἀλλ' ἐπάμυνε τάχιστα, πιφαύσκεο δὲ φλόγα πολλήν.
αὐτὰρ ἐγὼ Ζεφύροιο καὶ ἀργεστᾶο Νότοιο
εἴσομαι ἐξ ἁλόθεν χαλεπὴν ὄρσουσα θύελλαν,
ἥ κεν ἀπὸ Τρώων κεφαλὰς καὶ τεύχεα κήαι,
φλέγμα κακὸν φορέουσα. σὺ δὲ Ξάνθοιο παρ' ὄχθας
δένδρεα καῖ', ἐν δ' αὐτὸν ἵει πυρί, μηδέ σε πάμπαν
μειλιχίοισι Ϝέπεσσιν ἀποτρεπέτω καὶ ἀρειῇ.
μηδὲ πρὶν ἀπόπαυε τεὸν μένος, ἀλλ' ὁπότ' ἂν δή
φθέγξομ' ἐγὼ Ϝιάχουσα, τότε σχεῖν ἀκάματον πῦρ."

308^a = *Δ* 155 309^b = *H* 296 314^a = *M* 29 315^a = *E* 175 326^b = 268 327^a = *B* 151 329^b = *Υ* 73 338—9 = *Υ* 108—9.

310 *κατὰ μόθον*: *γρ. κακὸν θεὸν* schol. V 311 *ἐκπίμπληθι* C 318 *ἰλύοφιν* Bentley 319 *γρ. ἰλύσω* schol. V 321 *ἀνλέξαι* Ar. 322—3 alterius esse recensionis statuit Friedländer in Phil. IV 590 323 *τυμβοχοῆσ'* A Ar.: *τυμβοχοῆς* CD *τυμβοχόης* Crates, fort. *οὐδέ τί Ϝοι χρεὼ τυμβοχοῆσ'* — *θάπτουσιν* C 328 *Ἀχιλῆος* C 331 *ἀθετεῖται, ὅτι ἄκαιρον τὸ ἐπίθετον* schol. A 332 *ἠίσκομεν* codd. 335 *ὄρσασα* Zen. 336 *κήῃ* Nauck 339 *μειλιχίοις ἐπέεσσι* codd.

ὣς ἔφαθ', Ἥφαιςτος δὲ τιτύςκετο θεςπιδαὲς πῦρ.
πρῶτα μὲν ἐν πεδίῳ πῦρ δαίετο, καῖε δὲ νεκρούς.
[πολλούς, οἵ ῥα κατ' αὐτὸν ἔςαν Fάλις, οὓς κτάν' Ἀχιλλεύς.]
πᾶν δ' ἐξηράνθη πεδίον, cχέτο δ' ἀγλαὸν ὕδωρ.
ὡς δ' ὅτ' ὀπωρινὸς Βορέης νεοαρδέ' ἀλῳήν
αἶψ' ἀγξηράνῃ· χαίρει δέ μιν ὅς τις ἐθείρῃ·
ὣς ἐξηράνθη πεδίον πᾶν, κὰδ' δ' ἄρα νεκρούς
κῆεν. ὃ δ' ἐς ποταμὸν τρέψε φλόγα παμφανόωςαν.
καίοντο πτελέαι καὶ Fιτέαι ἠδὲ μυρῖκαι,
καίετο δὲ λωτός τε ἰδὲ θρύον ἠδὲ κύπειρον,
τὰ περὶ καλὰ ῥέFεθρα Fάλις ποταμοῖο πεφύκει·
τείροντ' ἐγχέλυές τε καὶ ἰχθύες οἱ κατὰ δίνας,
οἳ κατὰ καλὰ ῥέFεθρα κυβίςτων ἔνθα καὶ ἔνθα
πνοιῇ τειρόμενοι πολυμήτιος Ἡφαίςτοιο·
καίετο Fὶς ποταμοῖο, Fέπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζεν·
„Ἥφαιςτ', οὔ τις ςοί γε θεῶν δύνατ' ἀντιφερίζειν,
οὐδ' ἂν ἐγὼ ςοί γ' ὧδε πυρὶ φλεγέθοντι μαχοίμην.
λῆγ' ἔριδος, Τρῶας δὲ καὶ αὐτίκα δῖος Ἀχιλλεύς
Fάςτεος ἐξελάςειε· τί μοι ἔριδος καὶ ἀρωγῆς;"
φῆ πυρὶ καιόμενος, ἀνὰ δ' ἔφλυε καλὰ ῥέFεθρα.
ὡς δὲ λέβης ζέει ἔνδον, ἐπειγόμενος πυρὶ πολλῷ,
κνίςην μελδόμενος ἁπαλοτρεφέος ςιάλοιο,
πάντοθεν ἀμβολάδην, ὑπὸ δὲ ξύλα κάγκανα κεῖται,
ὣς τοῦ καλὰ ῥέFεθρα πυρὶ φλέγετο, ζέε δ' ὕδωρ.
οὐδ' ἔθελε προρέFειν, ἀλλ' ἴςχετο· τεῖρε δ' ἀυτμή
Ἡφαίςτοιο βίηφι πολύφρονος. αὐτὰρ ὅ γ' Ἥρην
πολλὰ λιςςόμενος Fέπεα πτερόεντα προςηύδα·
„Ἥρη, τίπτε ςὸς υἱὸς ἐμὸν ῥόον ἔχραε κήδειν
ἐξ ἄλλων; οὐ μέν τοι ἐγὼ τόςον αἴτιός εἰμι,
ὅςςον οἱ ἄλλοι πάντες, ὅςοι Τρώεςςιν ἀρωγοί.
ἀλλ' ἤ τοι μὲν ἐγὼν ἀποπαύςομαι, εἰ ςὺ κελεύεις,
παυέςθω δὲ καὶ οὗτος. ἐγὼ δ' ἐπὶ καὶ τόδ' ὀμοῦμαι,
μή ποτ' ἐπὶ Τρώεςςιν ἀλεξήςειν κακὸν ἦμαρ,
μηδ' ὁπότ' ἂν Τροίη μαλερῷ πυρὶ πᾶςα δάηται
καιομένη, καίωςι δ' ἀρήιοι υἷες Ἀχαιῶν."

344 = 236 349^{b} = Σ 206 353 cf. Φ 203 368 = E 358 et *Α* 201 371^{b} = Θ 205 374—6 = Υ 315—7.

343 *καῖε*: *γρ. δαῖε* Eust. 344 ex Φ 236 falso huc translatum esse statuit Heyne — *αὐτὸν* ADS: *αὐτὸ* una littera post ο erasa C *αὐτόθ'* Wolf — *ἅλις ἔσαν* codd. 346 *γρ. νεοαλθέα* Apoll. Soph. 116, 5 347 *αἶψ' ἐξαναίνῃ* Aristoph. *αἶψα ξηραίνῃ* Vrat. 350 *τε καὶ* codd. 351 *γρ. κύπαιρον* schol. A 353—5 interpolatos esse iudicavit Ammon iuvenis amicus 353 *καίετο δ'* coni. Nauck 355 *πνοιῇ*: *γρ. ῥιπῇ* schol. A 356 *δ' ἶς* codd. 357 *γρ. ἰσοφαρίζειν* Eust. 360 *καὶ αὐτῆς* S 362 *ζεῖ* codd. 363 *κνίσην* codd. et Ar.: *γρ. κνίσης* schol. A 374 *ἐπὶ*: *ἔτι* coni. Nauck 376 *δαιομένη δαίουσι* C, cf. Υ 317.

αὐτὰρ ἐπεὶ τό γ' ἄκουςε θεὰ λευκώλενος Ἥρη,
αὐτίκ' ἄρ' Ἥφαιςτον προςεφώνεε, Fὸν φίλον υἱόν·
„Ἥφαιςτε, ςχέο, τέκνον ἀγακλεFές· οὐδὲ FέFοικεν
ἀθάνατον θεὸν ὧδε βροτῶν ἕνεκα ςτυφελίζειν."
ὣς ἔφαθ', Ἥφαιςτος δὲ κατέςβεςε θεςπιδαὲς πῦρ,
ἄψορρον δ' ἄρα κῦμα κατέςςυτο καλὰ ῥέFεθρα.

ΘΕΟΜΑΧΙΑ.

αὐτὰρ ἐπεὶ Ξάνθοιο δάμη μένος, οἳ μὲν ἔπειτα Φ 383
παυςάςθην· Ἥρη γὰρ ἐρύκακε χωομένη περ·
ἐν δ' ἄλλοιςι θεοῖςιν ἔρις πέςε βεβριθυῖα
ἀργαλέη, δίχα δέ ςφιν ἐνὶ φρεςὶ θυμὸς ἄFητο.
ςὺν δ' ἔπεςον μεγάλῳ πατάγῳ, βράχε δ' εὐρεῖα χθών,
ἀμφὶ δὲ ςάλπιγξεν μέγας οὐρανός. ἄιε δὲ Ζεύς
ἥμενος Οὐλύμπῳ· ἐγέλαςςε δέ Fοι φίλον ἦτορ
γηθοςύνῃ, ὅθ' ὁρᾶτο θεοὺς ἔριδι ξυνιόντας.
ἔνθ' οἵ γ' οὐκέτι δηρὸν ἀφέςταςαν· ἦρχε γὰρ Ἄρης
Fρινοτόρος, καὶ πρῶτος Ἀθηναίῃ ἐπόρουςεν
χάλκεον ἔγχος ἔχων, καὶ ὀνείδειον φάτο μῦθον·
„τίπτ' αὖτ', ὦ κυνάμυια, θεοὺς ἔριδι ξυνελαύνεις
θάρςος ἄητον ἔχουςα, μέγας δέ ςε θυμὸς ἀνῆκεν;
ἦ οὐ μέμνῃ' ὅτε Τυδεΐδην Διομήδε' ἀνῆκας
οὐτάμεναι, αὐτὴ δὲ πανόψιον ἔγχος ἑλοῦςα
ἰθὺς ἐμεῦ ὦςας, διὰ δὲ χρόα καλὸν ἔδαψας;
τῷ ς' αὖ νῦν ὀίω ἀποτιςέμεν ὅςςα FέFοργας."
ὣς Fειπὼν οὔτηςε κατ' αἰγίδα θυςςανόεςςαν
ςμερδαλέην, ἣν οὐδὲ Διὸς δάμνηςι κεραυνός·
τῇ μιν Ἄρης οὔτηςε μιαιφόνος ἔγχεϊ μακρῷ.
ἣ δ' ἀναχαςςαμένη λίθον εἵλετο χειρὶ παχείῃ
κείμενον ἐν πεδίῳ, μέλανα, τρηχύν τε μέγαν τε,

377 = Υ 318 et *Α* 55 378 = 330 390^{b} = Υ 66 394^{b} = Υ 134 394—5 cf. *Η* 22—23 396 cf. *Ε* 856 400 cf. *Ρ* 43 403—4 = *Η* 264—5.

379 *οὐ γὰρ* codd., cf. Δ 286 383—514 a vetere Iliade afuisse statuit Nitzsch Sag. 289, Lehrs de Arist.[2] 408; Kammer, zur hom. Frage II 58 et M. Schmidt, mel. hom. II hanc pugnam deorum ab alio poeta atque mediam huius libri partem (Φ 228—382) factam esse probabant, quod quominus probemus, obstant versus Φ 230. 290. 332, quos ad contionem deorum (Υ 1—74) spectare patet 387 *πατάγῳ* ACS: *ὁμάδῳ* D et *γρ.* A 391 *δηρὸν*: *πάμπαν* schol. B ad Z 201 394 *αὖ* C — *γρ. κυνόμυια* et *κινάμυια* Eust. 395 *θάρσος ἄατον* Quint. Smyrn. I 217 — *ἀνῆκεν*: *ἀνώγει* S 396 *μέμνῃ ὅτε* codd., cf. prol. § 109 397 *πανόψιον* codd., *ὑπονόσφιον* Antimachus, *πελώριον* Herwerden em. Il. p. 14, fort. *παναίολον* 399 *ὅσσα* Ambr.: *ὅσσα με* ceteri codd. 400 *αἰγίδα* Ambr. et *γρ.* A et Eust.: *ἀσπίδα* ACD 401 *ἣν*: *τὴν* Vrat. 402 *μιν* supra ι scripto ε A 403 *χειρὶ παχείῃ*: *Παλλὰς Ἀθήνη* Ambr. et *γρ.* A.

τόν ῥ᾽ ἄνδρες πρότεροι θέςαν ἔμμεναι οὖρον ἀρούρης· 36
τῷ βάλε θοῦρον Ἄρηα κατ᾽ αὐχένα, λῦςε δὲ γυῖα.
ἑπτὰ δ᾽ ἐπέςχε πέλεθρα πεςών, ἐκόνιςε δὲ χαίτας,
τεύχεα δ᾽ ἀμφαράβηςε. γέλαςςε δὲ Παλλὰς Ἀθήνη,
καί Ϝοι ἐπευχομένη Ϝέπεα πτερόεντα προςηύδα·
„νηπύτι᾽, οὐδέ νύ πώ περ ἐπεφράςω ὅςςον ἀρείων
εὔχομ᾽ ἐγὼν ἔμεναι, ὅτι μοι μένος ἀντιφερίζεις.
οὕτω κεν τῆς μητρὸς ἐρινύας ἐξαποτίνοις,
ἥ τοι χωομένη κακὰ μήδεται, οὕνεκ᾽ Ἀχαιούς
κάλλιπες, αὐτὰρ Τρωςὶν ὑπερφιάλοιςιν ἀμύνεις."
ὣς ἄρα φωνήςαςα πάλιν τρέπεν ὄςςε φαεινώ.
τὸν δ᾽ ἄγε χειρὸς ἑλοῦςα Διὸς θυγάτηρ Ἀφροδίτη
πυκνὰ μάλα ςτενάχοντα· μόγις δ᾽ ἐςαγείρετο θυμόν.
τὴν δ᾽ ὡς οὖν ἐνόηςε θεὰ λευκώλενος Ἥρη,
αὐτίκ᾽ Ἀθηναίην Ϝέπεα πτερόεντα προςηύδα·
„ὢ πόποι, αἰγιόχοιο Διὸς τέκος, ἀτρυτώνη,
καὶ δ᾽ αὖθ᾽ ἡ κυνάμυια ἄγει βροτολοιγὸν Ἄρηα
δηίου ἐκ πολέμοιο κατὰ κλόνον. ἀλλὰ μέτελθε."
ὣς φάτ᾽, Ἀθηναίη δὲ μετέςςυτο, χαῖρε δὲ θυμῷ,
καί ῥ᾽ ἐπιειςαμένη πρὸς ςτήθεα χειρὶ παχείῃ
ἤλαςε· τῆς δ᾽ αὐτοῦ λύτο γούνατα καὶ φίλον ἦτορ.
τὼ μὲν ἄρ᾽ ἄμφω κεῖντο ἐπὶ χθονὶ πουλυβοτείρῃ,
ἡ δ᾽ ἄρ᾽ ἐπευχομένη Ϝέπεα πτερόεντ᾽ ἀγόρευεν·
„τοιοῦτοι νῦν πάντες, ὅςοι Τρώεςςιν ἀρωγοί,
εἶεν, ὅτ᾽ Ἀργείοιςι μαχοίατο θωρηκτῇςιν,
ὧδέ τε θαρςαλέοι καὶ τλήμονες, ὡς Ἀφροδίτη
ἦλθεν Ἄρῃ ἐπίκουρος, ἐμῷ μένει ἀντιόωςα.
τῷ κεν δὴ πάλαι ἄμμες ἐπαυςάμεθα πτολέμοιο,
Ἴλιον ἐκπέρςαντες, ἐυκτίμενον πτολίεθρον."
ὣς φάτο, μείδηςεν δὲ θεὰ λευκώλενος Ἥρη.
αὐτὰρ Ἀπόλλωνα προςέφη κρείων Ἐνοςίχθων·
„Φοῖβε, τίη δὴ νῶι διέςταμεν; οὐδὲ ϜέϜοικεν

406^{b} = *Λ* 240 409 = 121 415 = *Α* 428 et *Ν* 3 417 = *Σ* 318 et *Ο* 240 419—20 = *Ε* 713—4 423^{b} = *Ξ* 156 425 = 114 427 = 409 433 = *Β* 133 et *Δ* 33 434 = *Α* 595.

407 *ἐκόνισσε* C, cf. Φ 541 408 *τεύχεα δ᾽* Ambr.: *τεύχεά τ᾽* cett. codd. 409 *καί μιν* A 410 fort. *ἐπεφράσα᾽*, cf. prol. § 109 411 *ἀντιφερίζεις* CD et γρ. A: *ἰσοφαρίζεις* A 412 *Ϝῆς μητρὸς* Brugman 414 γρ. *ἀρήγεις* A 415 *τράπεν* C 416 γρ. *φιλομμειδὴς Ἀφροδίτη* A 417 *ἐσαγείρατο* C 421 *κυνόμυια* Lips., γρ. *τὴν κυνάμυιαν* A 426 *κεῖτο* C — *ἐπὶ*: *ποτὶ* C et γρ. A 427 γρ. *πτερόεντα προσηύδα* schol. A 431 *Ἄρει* C — γρ. *ἐπίουρος* schol. A 433 γρ. *Ἴλιον* A, *Ἰλίου* codd., cf. *Β* 133 434 om. ACDS, habent LGH Lips. — *φάτο μείδησεν* LG Lips.: *ἔφατ᾽ ἡ δ᾽ ἐγέλασσε* H Cant. 436 γρ. *ἀφέσταμεν* Vrat.

ἀρξάντων ἑτέρων· τὸ μὲν αἴςχιον, αἴ κ᾽ ἀμαχητί 36
ἴομεν Οὔλυμπόνδε, Διὸς ποτὶ χαλκοβατὲς δῶ.
ἄρχε· ςὺ γὰρ γενεῇφι νεώτερος· οὐ γὰρ ἔμοιγε
καλόν, ἐπεὶ πρότερος γενόμην καὶ πλείονα Ϝοῖδα.
νηπύτι᾽, ὡς ἄνοον κραδίην ἔχες, οὐδέ νυ τῶν περ
μέμνηαι, ὅςα δὴ πάθομεν κακὰ Ἴλιον ἀμφίς
μοῦνοι νῶι θεῶν, ὅτ᾽ ἀγήνορι Λαομέδοντι
πὰρ Διὸς ἐλθόντες θητεύςαμεν εἰς ἐνιαυτόν
μιςθῷ ἔπι Ϝρητῷ, ὃ δὲ ςημαίνων ἐπέτελλεν.
ἤ τοι ἐγὼ Τρώεςςι πόλιν πέρι τεῖχος ἔδειμα
εὐρύ τε καὶ μάλα καλόν, ἵν᾽ ἄϜρηκτος πόλις εἴη·
Φοῖβε, ςὺ δ᾽ εἰλίποδας Ϝέλικας βοῦς βουκολέεςκες
Ἴδης ἐν κνημοῖςι πολυπτύχου ὑλήεςςης.
ἀλλ᾽ ὅτε δὴ μιςθοῖο τέλος πολυγηθέες ὧραι
ἐξέφερον, τότε νῶι βιήςατο μιςθὸν ἅπαντα
Λαομέδων ἔκπαγλος, ἀπειλήςας δ᾽ ἀπέπεμπεν.
ςὺν μὲν ὅ γ᾽ ἠπείληςε πόδας καὶ χεῖρας ὕπερθεν
δήςειν, καὶ περάαν νήςων ἔπι τηλεδαπάων·
ςτεῦτο δ᾽ ὅ γ᾽ ἀμφοτέρων ἀπολεψέμεν οὔατα χαλκῷ.
νῶι δέ τ᾽ ἄψορροι κίομεν κεκοτηότι θυμῷ,
μιςθοῦ χωόμενοι, τὸν ὑποςτὰς οὐκ ἐτέλεςςεν.
τοῦ δὴ νῦν λαοῖςι φέρεις χάριν, οὐδὲ μεθ᾽ ἡμέων
πειρᾷ, ὥς κε Τρῶες ὑπερφίαλοι ἀπόλωνται
πρόχνυ κακῶς ςὺν παιςὶ καὶ αἰδοίῃς ἀλόχοιςιν."
τὸν δ᾽ αὖτε προςέϜειπε Ϝάναξ Ϝεκάεργος Ἀπόλλων·
„Ἐννοςίγαι᾽, οὐκ ἄν με ςαόφρονα μυθήςαιο
ἔμμεναι, εἰ δὴ ςοί γε βροτῶν ἕνεκα πτολεμίξω
δειλῶν, οἳ φύλλοιςι ϜεϜοικότες ἄλλοτε μέν τε
ζαφλεγέες τελέθουςιν, ἀρούρης καρπὸν ἔδοντες,
ἄλλοτε δὲ φθινύθουςιν ἀκήριοι. ἀλλὰ τάχιςτα
παυςώμεςθα μάχης· οἳ δ᾽ αὐτοὶ δηριαάςθων."
ὣς ἄρα φωνήςας πάλιν ἐτράπετ᾽· αἴδετο γάρ ῥα
πατροκαςιγνήτοιο μιγήμεναι ἐν παλάμῃςιν.
τὸν δὲ καςιγνήτη μάλα νείκεςε, πότνια θηρῶν·
[Ἄρτεμις ἀγροτέρη, καὶ ὀνείδειον φάτο μῦθον·]
„φεύγεις δή, Ϝεκάεργε, Ποςειδάωνι δὲ νίκην

438^{b} = *Ξ* 173 440 = *Τ* 219 449 = *Χ* 171 453^{b} = *Ε* 122 454^{b} = *Χ* 45 465^{b} = Ζ 142 468 = *Σ* 138 471^{b} = 393.

446 *πόλει* Aristoph. 450 γρ. *πολυγηθέος* Eust. 453 *σὺν*: *σοὶ* codd. dett. 454 *τηλεδαπάων* codd. et Ar.: '*θηλυτεράων*' *αἱ ἀπὸ τῶν πόλεων* Didymus 455 *ἀπολεψέμεν* Ar.: *ἀποκόψειν* A *ἀποκοψέμεν* CD, γρ. *ἀπολεψέμεν* et *ἀπολουσέμεν ἤτοι κολοβώσειν* Eust. 458 fort. *ἡμὶν* 461 *Διὸς υἱὸς Ἀπόλλων* C 463 *πτολεμίζω* C 466 γρ. *δ᾽ αὖ* A 467 *παυώμεσθα* C 469 γρ. *δαμήμεναι* schol. V 471 *ἀθετεῖται* schol. A.

πᾶσαν ἐπέτρεψας, μέλεον δέ Fοι εὖχος ἔδωκας. **36**
νηπύτιε, τί νυ τόξον ἔχεις ἀνεμώλιον αὔτως;
μή σευ νῦν ἔτι πατρὸς ἐνὶ μεγάροισιν ἀκούσω
εὐχομένου, ὡς τὸ πρὶν ἐν ἀθανάτοισι θεοῖσιν,
ἄντα Ποσειδάωνος ἐναντίβιον πολεμίξειν."
ὣς φάτο· τὴν δ' οὔ τι προσέφη Fεκάεργος Ἀπόλλων,
ἀλλὰ χολωσαμένη Διὸς αἰδοίη παράκοιτις
νείκεσεν ἰοχέFαιραν ὀνειδείοισι Fέπεσσιν·
„πῶς δὲ σὺ νῦν μέμονας, κύον ἀδFεές, ἀντί' ἐμεῖο
στήσεσθαι; χαλεπή τοι ἐγὼ μένος ἀντιφέρεσθαι
τοξοφόρῳ περ ἐούσῃ, ἐπεί σε λέοντα γυναιξίν
Ζεὺς θῆκεν καὶ ἔδωκε κατακτάμεν ἥν κ' ἐθέλησθα.
ἦ τοι βέλτερόν ἐστι κατ' οὔρεα θῆρας ἐναίρειν
ἀγροτέρας τ' ἐλάφους ἢ κρείσσοσι Fῖφι μάχεσθαι.
εἰ δ' ἐθέλεις πολέμοιο δαήμεναι, ὄφρ' ἐῢ Fειδῇς
ὅσσον φερτέρη εἴμ', ὅτι μοι μένος ἀντιφερίζεις."
ἦ ῥα, καὶ ἀμφοτέρας ἐπὶ καρπῷ χεῖρας ἔμαρπτεν
σκαιῇ, δεξιτερῇ δ' ἄρ' ἀπ' ὤμων αἴνυτο τόξα,
αὐτοῖσιν δ' ἄρ' ἔθεινε παρ' οὔατα μειδιόωσα
ἐντροπαλιζομένην· ταχέες δ' ἔκπιπτον ὀιστοί.
δακρυόεσσα δ' ὕπαιθα θεὰ φύγεν ὥς τε πέλεια,
ἥ ῥά θ' ὑπ' ἴρηκος κοίλην εἰσέπτατο πέτρην,
χηραμόν· οὐδ' ἄρα τῇ γε Fαλώμεναι αἴσιμον ἦεν·
ὣς ἣ δακρυόεσσα φύγεν, λίπε δ' αὐτόθι τόξα.
Λητὼ δὲ προσέFειπε διάκτορος Ἀργεϊφόντης·
„Λητοῖ, ἐγὼ δέ τοι οὔ τι μαχήσομαι· ἀργαλέον δέ
πληκτίζεσθ' ἀλόχοισι Διὸς νεφεληγερέταο·
ἀλλὰ μάλα πρόφρασσα μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσιν
εὔχεσθαι ἐμὲ νικῆσαι κρατερῆφι βίηφιν."
ὣς ἄρ' ἔφη, Λητὼ δὲ συναίνυτο καμπύλα τόξα
πεπτεότ' ἄλλυδις ἄλλα μετὰ στροφάλιγγι κονίης.
ἡ μὲν τόξα λαβοῦσα πάλιν κίε θυγατέρος Fῆς·
ἡ δ' ἄρ' Οὔλυμπον ἵκανε, Διὸς ποτὶ χαλκοβατὲς δῶ,
δακρυόεσσα δὲ πατρὸς ἐφέζετο γούνασι κούρη,
ἀμφὶ δ' ἄρ' ἀμβρόσιος Fεανὸς τρέμε. τὴν δὲ ποτὶ Fοῖ
εἷλε πατὴρ Κρονίδης, καὶ ἀνείρετο Fηδὺ γελάσσας·

475 = *Α* 396 478 = *Θ* 484 487 = Ζ 150 489 cf. *Σ* 594 497b = *Β* 103 503b = *Π* 775 505b = 438.

474 *νηπύτιος* Naber quaest. Hom. 136 475—7 *ἀθετοῦνται* schol. A 477 *πτολεμίξειν* D *πολεμίζειν* ACS 480 om. ACDS Ar. Eust., habent GH Vrat., qui unde sumserint versum in archetypo casu omissum non liquet — *ὀνειδείοις ἐπέεσσι* codd., cf. prol. § 85 482 *γρ. ἀντιφερίζειν* Eust. 492 *ἐντροπαλιζομένη* S et *γρ.* schol. A 501 *νικήσειν* C 503 *πεπτεότ'* C *πεπτεῶτ'* ADS *γρ. πεπτῶτ'* A, cf. prol. p. 107 et 183 507 *προτὶ* codd., at *ποτὶ* pars codicum ω 347 508 *ἀνήρετο* C.

„τίς νύ σε τοιάδ' ἔρεξε, φίλον τέκος, Οὐρανιώνων; **36**
μαψιδίως, ὡς εἴ τι κακὸν ῥέζουσαν ἐνωπῇ;
τὸν δ' αὖτε προσέFειπεν ἐυστέφανος κελαδεινή·
„σή μ' ἄλοχος στυφέλιξε, πάτερ, λευκώλενος Ἥρη,
ἐξ ἧς ἀθανάτοισιν ἔρις καὶ νεῖκος ἐφῆπται."
ὣς οἳ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον,
αὐτὰρ Ἀπόλλων Φοῖβος ἐδύσετο Ἴλιον ἱρήν·
μέμβλετο γάρ Fοι τεῖχος ἐυδμήτοιο πόληος,
μὴ Δαναοὶ πέρσειαν ὑπέρμορον ἤματι κείνῳ.
οἱ δ' ἄλλοι πρὸς Ὄλυμπον ἴσαν θεοὶ αἰὲν ἐόντες,
οἳ μὲν χωόμενοι, οἳ δὲ μέγα κυδιόωντες,
κὰδ δ' ἶζον παρὰ πατρὶ κελαινεφεῖ. αὐτὰρ Ἀχιλλεύς
Τρῶας ὁμῶς αὐτούς τ' ὄλεκεν καὶ μώνυχας ἵππους.
ὡς δ' ὅτε καπνὸς ἰὼν εἰς οὐρανὸν εὐρὺν ἵκηται
Fάστεος αἰθομένοιο — θεῶν δέ Fε μῆνις ἀνῆκεν —,
πᾶσι δ' ἔθηκε πόνον, πολλοῖσι δὲ κήδε' ἐφῆκεν,
ὣς Ἀχιλεὺς Τρώεσσι πόνον καὶ κήδε' ἔθηκεν.

ΕΚΤΟΡΟΣ ΑΝΑΙΡΕΣΙΣ.

Ἑστήκει δ' ὁ γέρων Πρίαμος θεΐου ἐπὶ πύργου, X
ἐς δ' ἐνόησ' Ἀχιλῆα πελώριον· αὐτὰρ ὑπ' αὐτοῦ
Τρῶες ἄφαρ κλονέοντο πεφυζότες, οὐδέ τις ἀλκή
γίνεθ'· ὃ δ' οἰμώξας ἀπὸ πύργου βαῖνε χαμᾶζε,
ὀτρύνων παρὰ τεῖχος ἀγακλειτοὺς πυλαωρούς·
„πεπταμένας ἐν χερσὶ πύλας ἔχετ', εἰς ὅ κε λαοί
ἔλθωσι προτὶ Fάστυ πεφυζότες· ἦ γὰρ Ἀχιλλεύς
ἐγγὺς ὅδε κλονέων· νῦν οἴω λοίγι' ἔσεσθαι.
αὐτὰρ ἐπεί κ' ἐς τεῖχος ἀναπνεύσωσι Fαλέντες,
αὖτις ἐπανθέμεναι σανίδας πυκινῶς ἀραρυίας·
δείδια γὰρ μὴ οὖλος ἀνὴρ ἐς τεῖχος ἅληται."

509—10 = *Ε* 373—4 514 = *Ε* 274 522 = *Σ* 207 526 cf. *Ξ* 153—4 533 = *Ψ* 310.

510 om. ACS, addit in marg. D, habent G Vrat. Townl. 513 *νείκεα* Ar., cf. *B* 15 — *ἐτύχθη* lemma schol. V 519 damnat Kammer, Zur hom. Frage II 70 520 *παρὰ πατρὶ* CDS et Ar.: *πὰρ Ζηνὶ* A 522 *γρ. ἵκηται* A: *ἱκάνει* codd., cf. *Σ* 207 524 *ἐφῆκεν*: *γρ. ἔτευξεν* A, tres versus similiter exeuntes redeunt *Ψ* 152—4 526 *Fείστήκει δ' ὁ* CD — a versu 526 novam rhapsodiam ordiri monuit Naber quaest. hom. 208; cf. prol. § 8 530 *ὀτρύνων* AD Ar.: *ὀτρυνέων* CS 535 *ἐπανθέμεναι* Ar.: *ἐπ' ἂψ θέμεναι* ACDS et sic exstare *ἔν τισιν τῶν κατὰ πόλεις* refert schol. A 536 *ἄληται* AC *άληται* D *ἆληται* codd. dett.; auctor huius carminis verba *ἆλτο* et *Fάλη* inter se confudisse videtur, conf. *Λ* 192.

ὣς ἔφαθ᾽, οἳ δ᾽ ἄνεσάν τε πύλας καὶ ἀπῶσαν ὀχῆας·
αἳ δὲ πετασθεῖσαι τεῦξαν φάος. αὐτὰρ Ἀπόλλων
ἀντίος ἐξέθορε, Τρώων ἵνα λοιγὸν ἀλάλκοι.
οἳ δ᾽ ἰθὺς πόλιος καὶ τείχεος ὑψηλοῖο,
δίψῃ καρχαλέοι, κεκονιμένοι ἐκ πεδίοιο
φεῦγον. ὃ δὲ σφεδανὸν ἔφεπ᾽ ἔγχεϊ, λύσσα δέ ϝοι κῆρ
αἰὲν ἔχε κρατερή, μενέαινε δὲ κῦδος ἀρέσθαι.
ἔνθα κεν ὑψίπυλον Τροίην ἕλον υἷες Ἀχαιῶν,
εἰ μὴ Ἀπόλλων Φοῖβος Ἀγήνορα δῖον ἀνῆκεν,
φῶτ᾽ Ἀντήνορος υἱὸν ἀμύμονά τε κρατερόν τε
ἐν μέν ϝοι κραδίῃ θάρσος βάλε, πὰρ δέ ϝοι αὐτός
ἔστη, ὅπως θανάτοιο βαρείας κῆρας ἀλάλκοι,
φηγῷ κεκλιμένος· κεκάλυπτο δ᾽ ἄρ᾽ ἠέρι πολλῇ.
αὐτὰρ ὅ γ᾽ ὡς ἐνόησεν Ἀχιλλῆα πτολίπορθον,
ἔστη, πολλὰ δέ ϝοι κραδίη πόρφυρε μένοντι.
ὀχθήσας δ᾽ ἄρα ϝεῖπε πρὸς ὃν μεγαλήτορα θυμόν·
„ὤ μοι ἐγών. εἰ μέν κεν ὑπὸ κρατεροῦ Ἀχιλῆος
φεύγω, τῇ περ οἱ ἄλλοι ἀτυζόμενοι κλονέονται,
αἱρήσει με καὶ ὣς καὶ ἀνάλκιδα δειροτομήσει.
εἰ δ᾽ ἂν ἐγὼ τούτους μὲν ὑποκλονέεσθαι ἐάσω
Πηλεΐδῃ Ἀχιλῆι, ποσὶν δ᾽ ἀπὸ τείχεος ἄλλῃ
φεύγω πρὸς πεδίον Ἰδήιον, ὄφρ᾽ ἂν ἵκωμαι
Ἴδης τε κνημοὺς κατά τε ῥωπήια δύω·
ϝεσπέριος δ᾽ ἂν ἔπειτα λοεσσάμενος ποταμοῖο,
ἱδρό᾽ ἀποψυχθεὶς προτὶ Ἴλιον ἀπονεοίμην.
ἀλλὰ τίη μοι ταῦτα φίλος διελέξατο θυμός;
μή μ᾽ ἀπαειρόμενον πόλιος πεδίονδε νοήσῃ
καί με μεταΐξας μάρψῃ ταχέεσσι πόδεσσιν.
οὐκέτ᾽ ἔπειτ᾽ ἔσται θάνατον καὶ κῆρας ἀλύξαι·
λίην γὰρ κρατερὸς περὶ πάντων ἔστ᾽ ἀνθρώπων.

540ᵇ = *Π* 397 544 = *Π* 698 545ᵃ = *Π* 700 546 = *Δ* 194 et *Σ* 55 551 = δ 427. 572. κ 309 552 = *Λ* 403 554 cf. *Φ* 4 561ᵃ = *X* 2 562 = *Λ* 407.

538—9 damnavit Zen. 539 ἀλάλκοι AD ἀμύναι C et γρ. A 541 κεκονιμμένοι S, cf. *Φ* 407 542 σφεδανὸν D et γρ. C: σφεδανῶν ACS Ar. σφεδανῶς C 548 κῆρας A: χεῖρας CDS, cf. *Λ* 67 550 γρ. Ἀχιλλέα Πηλείωνα schol. A 552 cf. *Λ* 403 554 κλονέονται AS: φοβέονται CD et γρ. A 558 Ἰδήιον Crates: Ἰλήιον codd. et Ar. 561 ἱδρῶ codd. — ποτὶ C 563 γρ. ἀπαειράμενον A.

εἰ δέ κέ ϝοι προπάροιθε πόλιος κατεναντίον ἔλθω·
καὶ γάρ θην τούτῳ τρωτὸς χρὼς ὀξέι χαλκῷ,
ἐν δὲ ἴα ψυχή, θνητὸν δέ ϝέ φασ᾽ ἄνθρωποι."
[ἔμμεναι· αὐτάρ ϝοι Κρονίδης Ζεὺς κῦδος ὀπάζει.]
ὣς ϝειπὼν Ἀχιλῆα ϝαλεὶς μένεν, ἐν δέ ϝοι ἦτορ
ἄλκιμον ὡρμᾶτο πτολεμίζειν ἠδὲ μάχεσθαι.
ἠύτε πάρδαλις εἶσι βαθείης ἐκ ξυλόχοιο
ἀνδρὸς θηρητῆρος ἐναντίον, οὐδέ τι θυμῷ
ταρβέει οὐδὲ φοβεῖται, ἐπεί κεν ὑλαγμὸν ἀκούσῃ·
εἴ περ γὰρ φθάμενός μιν ἢ οὐτάσῃ ἠὲ βάλῃσιν,
ἀλλά τε καὶ περὶ δουρὶ πεπαρμένη οὐκ ἀπολήγει
ἀλκῆς, πρίν γ᾽ ἠὲ ξυμβλήμεναι ἠὲ δαμῆναι·
ὣς Ἀντήνορος υἱὸς ἀγαυοῦ, δῖος Ἀγήνωρ,
οὐκ ἔθελεν φεύγειν πρὶν πειρήσαιτ᾽ Ἀχιλῆος,
ἀλλ᾽ ὅ γ᾽ ἄρ᾽ ἀσπίδα μὲν πρόσθ᾽ ἔσχετο πάντοσ᾽ ἐϝίσην,
ἐγχείῃ δ᾽ αὐτοῖο τιτύσκετο, καὶ μέγ᾽ ἄυτει·
„ἦ δή που μάλ᾽ ἔολπας ἐνὶ φρεσί, φαίδιμ᾽ Ἀχιλλεῦ,
ἤματι τῷδε πόλιν πέρσειν Τρώων ἀγερώχων,
νηπύτι᾽· ἦ τ᾽ ἔτι πολλὰ τετεύξεται ἄλγε᾽ ἐπ᾽ αὐτῇ.
ἐν γάρ ϝοι πολέες τε καὶ ἄλκιμοι ἀνέρες εἰμέν,
οἳ καὶ πρόσθε φίλων τοκέων ἀλόχων τε καὶ υἱῶν
Ἴλιον εἰρυόμεσθα. σὺ δ᾽ ἐνθάδε πότμον ἐφέψεις,
ὧδ᾽ ἔκπαγλος ἐὼν καὶ θαρσαλέος πολεμιστής."
ἦ ῥα, καὶ ὀξὺν ἄκοντα βαρείης χειρὸς ἀφῆκεν,
καί ῥ᾽ ἔβαλε κνήμην ὑπὸ γούνατος, οὐδ᾽ ἀφάμαρτεν,
ἀμφὶ δέ ϝοι κνημὶς νεοτεύκτου κασσιτέροιο

567 cf. *B* 811 570 = *Θ* 141 573ᵇ = *Λ* 415 575ᵃ = *M* 46 581 = *M* 294 584 = *Π* 708 589ᵇ = E 602 590ᵇ = *N* 410.

567 πόλιος codd., πόλιος προπάροιθεν ἐναντίον coni. Menrad, cf. *B* 811 568 θὴν: γρ. τ᾽ ἦν schol. V 569 μία Heyne 570 ἀθετεῖται schol. A 573 πάρδαλις Ar.: πόρδαλις ACDS 575 ταρβεῖ codd. — κυνυλαγμὸν Zen. 576 μιν: γρ. τις schol. V — οὐτάσει C 583 γρ. ἤδη schol. A — ἦ μάλα δή τι ϝέϝολπας Cobet, μάλα ϝέλπε᾽ ἐνὶ Hoffmann, ipse malo ἦ δή που σὺ ϝέϝολπας 385 ἦ τ᾽ ἔτι CDS et γρ. A: ἦ μάλα A 586 γρ. ἄνδρες ἔνειμεν A 587 οἳ καὶ Ar.: οἵ κε ACDS — γρ. ἀλόχων τοκέων Eust. 588 εἰρυσόμεσθα C 590 παχείης D et γρ. A 592 ἀμφὶ δέ οἱ ex H et Vrat. restituit La Roche collatis *M* 396 et *N* 805: ἀμφὶ δέ μιν ACDS — νεοτεύκτου nescio an ex ἐυτεύκτου mutatum et versus 594 adulterinus sit, sed vide ad *Φ* 165.

σμερδαλέον κονάβησε· πάλιν δ' ἀπὸ χαλκὸς ὄρουσεν **37**
βλημένου, οὐδ' ἐπέρησε, θεοῦ δ' ἠρύκακε δῶρα.
Πηλεΐδης δ' ὡρμήσατ' Ἀγήνορος ἀντιθέοιο
δεύτερος· οὐδέ τ' ἔασεν Ἀπόλλων κῦδος ἀρέσθαι,
ἀλλά μιν ἐξήρπαξε, κάλυψε δ' ἄρ' ἠέρι πολλῇ,
ἡσύχιον δ' ἄρα μιν πολέμου ἔκπεμπε νέεσθαι.
αὐτὰρ ὃ Πηλεΐωνα δόλῳ ἀποϝέργαθε λαοῦ·
αὐτῷ γὰρ ϝεκάεργος Ἀγήνορι πάντα ϝεϝοικώς
ἔστη πρόσθε ποδῶν, ὃ δ' ἐπέσσυτο ποσσὶ διώκειν.
εἷος ὃ τὸν πεδίοιο διώκετο πυροφόροιο,
τρέψας πὰρ ποταμὸν βαθυδινήεντα Σκάμανδρον,
τυτθὸν ὑπεκπροθέϝοντα· δόλῳ δ' ἄρ' ἔθελγεν Ἀπόλλων,
ὡς αἰεὶ ϝέλποιτο κιχήσεσθαι ποσὶ ϝοῖσιν·
τόφρ' ἄλλοι Τρῶες πεφοβημένοι ἦλθον ομίλῳ
ἀσπάσιοι προτὶ ϝάστυ, πόλις δ' ἔμπλητο ϝαλέντων.
οὐδ' ἄρα τοί γ' ἔτλαν πόλιος καὶ τείχεος ἐκτός
μεῖναι ἔτ' ἀλλήλους, καὶ γνώμεναι ὅς τε πεφεύγει
ὅς τ' ἔθαν' ἐν πολέμῳ· ἀλλ' ἐσσυμένως ἐσέχυντο
ἐς πόλιν, ὅν τινα τῶν γε πόδες καὶ γοῦνα σαώσαι.

ὣς οἳ μὲν κατὰ ϝάστυ, πεφυζότες ἠύτε νεβροί, X 1
ἱδρῶ' ἀπεψύχοντο πίον τ' ἀκέοντό τε δίψαν,
κεκλιμένοι καλῇσιν ἐπάλξεσιν· αὐτὰρ Ἀχαιοί
τείχεος ἆσσον ἴσαν, σάκε' ὤμοισι κλίναντες.
Ἕκτορα δ' αὐτοῦ μεῖναι ὀλοιὴ μοῖρ' ἐπέδησεν,

593^a = *O* 648 594 cf. *Φ* 165 597 = *Γ* 380.
X 2^a = *Φ* 561. *Λ* 621 4^b = *Λ* 593.

594 in marg. addit A, habent in textu ceteri codd. 596 γρ. ἔασεν ἄναξ Διὸς υἱὸς Ἀπόλλων A 597 καλύψας A 600 γὰρ ἑκ. codd. et Ar.: γρ. γάρ ῥ' schol. A 602 ἕως codd., cf. prol. p. 113 606 Τρῶες: πάντες C 607 πύλαι δ' ἔμπληντο Antimachus et Rhianus 609 πεφεύγει D: πεφεύγοι ACS 610 ἐσσυμένως A: ἀσπασίως CDS et γρ. A 611 σαώσαι Ar.: σάωσαν ACDS, σαώσαιν coni. Bekker Hom. Bl. I 113.

Librum *X* sive carmen de caede Hectoris iam a praecedentis libri versu 526 exordiri suo loco adnotavimus v. 2 ἱδρῶ codd. — γρ. ἀνεψύχοντο schol. A 5 ὀλοιὴ A et D m. pr.: ὀλοὴ CS Ambr. ὀλωὴ Vrat., cf. *Λ* 342.

Ἰλίοο προπάροιθε πυλάων τε Σκαιάων. **37**
αὐτὰρ Πηλεΐωνα προσηύδα Φοῖβος Ἀπόλλων·
„τίπτε με, Πηλέος υἱέ, ποσὶν ταχέεσσι διώκεις,
αὐτὸς θνητος ἐὼν θεὸν ἄμβροτον; οὐδέ νύ πώ με
ἔγνως ὡς θεός εἰμι, σὺ δ' ἀσπερχὲς μενεαίνεις.
ἦ νύ τοι οὔ τι μέλει Τρώων πόνος οὓς ἐφόβησας,
οἳ δ' ἦ τοι ἐς ϝάστυ ϝάλεν, σὺ δὲ δεῦρο λιάσθης.
οὐ μέν με κτενέεις, ἐπεὶ οὔ τοι μόρσιμός εἰμι."
τὸν δὲ μέγ' ὀχθήσας προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
„ἔβλαψάς μ', ἑκάεργε, θεῶν ὀλοώτατε πάντων,
ἐνθάδε νῦν τρέψας ἀπὸ τείχεος· ἦ κ' ἔτι πολλοί
γαῖαν ὀδὰξ εἷλον πρὶν Ἴλιον εἰσαφικέσθαι.
νῦν δ' ἐμὲ μὲν μέγα κῦδος ἀφείλεο, τοὺς δὲ σάωσας
ῥηιδίως, ἐπεὶ οὔ τι τίσιν γ' ἔδϝεισας ὀπίσσω,
ἦ σ' ἂν τισαίμην, εἴ μοι δύναμίς γε παρείη."
ὣς ϝειπὼν προτὶ ϝάστυ μέγα φρονέων ἐβεβήκει,
σευάμενος ὥς θ' ἵππος ἀεθλοφόρος σὺν ὄχεσφιν,
ὅς ῥά τε ῥεῖα θέϝῃσι τιταινόμενος πεδίοιο·
ὣς Ἀχιλεὺς λαιψηρὰ πόδας καὶ γούνατ' ἐνώμα.
τὸν δ' ὁ γέρων Πρίαμος πρῶτος ϝίδεν ὀφθαλμοῖσιν,
παμφαίνονθ' ὥς τ' ἀστέρ' ἐπεσσύμενον πεδίοιο,
ὅς ῥά τ' ὀπώρης εἶσιν, ἀρίζηλοι δέ ϝοι αὐγαί
φαίνονται πολλοῖσι μετ' ἀστράσι νυκτὸς ἀμολγῷ,
ὅν τε κύν' Ὠαρίωνος ἐπίκλησιν καλέουσιν·
λαμπρότατος μὲν ὅγ' ἐστί, κακὸν δέ τε σῆμα τέτυκται,
καί τε φέρει πολλὸν πυρετὸν δειλοῖσι βροτοῖσιν.
ὣς τοῦ χαλκὸς ἔλαμπε περὶ στήθεσσι θέϝοντος.
ᾤμωξεν δ' ὁ γέρων, κεφαλὴν δ' ὅ γε κόψατο χερσίν

6^b = *O* 66 10^b = *Δ* 32. α 20 14 = *Π* 48 20 = β 62 21^b = *N* 156 23 cf. Z 507 24 = *O* 269 26^b = *Ξ* 147 27^b = *N* 244 32 = *N* 245.

6 Ἰλίου codd., cf. prol. p. 135 7 αὐτὰρ ὁ S Ambr. post 10 add. S Ἰλίου ἐξαλαπάξαι ἐυκτίμενον πτολίεθρον (= *Δ* 33) 12 δ' ἦ τοι nos: δ' ἤτοι S δή τοι cett. codd. — δεῦρο λιάσθης CDS: δεῦρ' ἐλιάσθης A 15 βλάψας με Bentley, bene ille, nisi ἔβλαψας ϝεκ. τρέψας μ' ἀπὸ scribere malis — γρ. δολοώτατε schol. B 18 ἀφείλετο Ambr. — δ' ἐσάωσας ACD 23 ῥα om. D 28 ἀστράσι Ar. ἄστρασι Herodianus 29 damnat Menrad — Ὠρίωνος codd., cf. prol. p. 179 30 ὅγ' CDS: ὅδ' A.

ὑψόσ' ἀνασχόμενος, μέγα δ' οἰμώξας ἐγεγώνει
λισσόμενος φίλον υἱόν· ὃ δὲ προπάροιθε πυλάων
ἑστήκειν, ἄμοτον μεμαὼς Ἀχιλῆι μάχεσθαι.
τὸν δ' ὁ γέρων ἐλεεινὰ προσηύδα, χεῖρας ὀρεγνύς·
„Ἕκτορ, μή μοι μίμνε, φίλον τέκος, ἀνέρα τοῦτον
οἶος ἄνευθ' ἄλλων, ἵνα μὴ τάχα πότμον ἐπίσπῃς
Πηλεΐωνι δαμείς, ἐπεὶ ἦ πολὺ φέρτερός ἐστιν,
σχέτλιος. αἴθε θεοῖσι φίλος τοσσόνδε γένοιτο
ὅσσον ἐμοί· τάχα κέν ϝε κύνες καὶ γῦπες ἔδοιεν
κείμενον· ἦ κέ μοι αἰνὸν ἀπὸ πραπίδων ἄχος ἔλθοι·
ὅς μ' υἱῶν πολλῶν τε καὶ ἐσθλῶν εὖνιν ἔθηκεν,
κτείνων καὶ περνὰς νήσων ἔπι τηλεδαπάων.
καὶ γὰρ νῦν δύο παῖδε, Λυκάονα καὶ Πολύδωρον,
οὐ δύναμαι ϝιδέειν Τρώων ἐς ϝάστυ ϝαλέντων,
τούς μοι Λαοθόη τέκετο, κρείουσα γυναικῶν.
ἀλλ' εἰ μὲν ζώουσι μετὰ στρατῷ, ἦ τ' ἂν ἔπειτα
χαλκοῦ τε χρυσοῦ τ' ἀπολυσόμεθ'· ἔστι γὰρ ἔνδον.
πολλὰ γὰρ ὤπασε παιδὶ γέρων ὀνομάκλυτος Ἄλτης.
εἰ δ' ἤδη τεθνᾶσι καὶ εἰν Ἀίδαο δόμοισιν,
ἄλγος ἐμῷ θυμῷ καὶ μητέρι, τοὶ τεκόμεσθα·
λαοῖσιν δ' ἄλλοισι μινυνθαδιώτερον ἄλγος
ἔσσεται, ἢν μὴ καὶ σὺ θάνῃς Ἀχιλῆι δαμασθείς.
ἀλλ' εἰσέρχεο τεῖχος, ἐμὸν τέκος, ὄφρα σαώσῃς
Τρῶας καὶ Τρῳάς, μηδὲ μέγα κῦδος ὀρέξῃς
Πηλεΐδῃ, αὐτὸς δὲ φίλης αἰῶνος ἀμερθῇς.
πρὸς δ' ἐμὲ τὸν δύστηνον ἔτι φρονέοντ' ἐλέησον,
δύσμορον, ὅν ῥα πατὴρ Κρονίδης ἐπὶ γήραος οὐδῷ
αἴσῃ ἐν ἀργαλέῃ φθίσει, κακὰ πολλὰ ϝιδόντα,

37^b = *Α* 351 39^b = Ζ 412 40 = *Υ* 294 et *Α* 169 45^b = Φ 454 47^a = *Γ* 237 60^b = *Ω* 487.

34 ἐγέγωνεν Nauck 36 ἑστήκειν Bekker: ἑστήκει A εἱστήκει CD 42 ἔδοιεν Ar.: ἔδονται codd., γρ. ἔδοιντο schol. B 44—55 similiter atque 100—4 et 381—91 a vetere Achilleide afuisse sunt qui arbitrentur 45 γρ. θηλυτεράων schol. V, cf. Φ 454 48 τοὺς: οὓς D et γρ. A 49 γρ. μετὰ στρατὸν Eust. 50 γρ. ἀπολύσομεν schol. A 51 γέρων: γρ. φίλῃ schol. A 56 τέκος: γρ. θάλος schol. B, cf. *Χ* 87 59 φρονέοντ': γρ. ζώοντ' schol. V — ἐλέαιρε C 61 πολλὰ ϝιδόντα Bentley: πολλ' ἐπιδόντα codd.

υἷάς τ' ὀλλυμένους, ἑλκηθείσας τε θύγατρας,
καὶ θαλάμους κεραϊζομένους, καὶ νήπια τέκνα
βαλλόμενα προτὶ γαίῃ ἐν αἰνῇ δηιοτῆτι,
ἑλκομένας τε νυοὺς ὀλοῇς ὑπὸ χερσὶν Ἀχαιῶν.
αὐτὸν δ' ἂν πύματόν με κύνες πρώτῃσι θύρῃσιν
ὠμεσταὶ ϝερυοῦσιν, ἐπεί κέ τις ὀξέι χαλκῷ
τύψας ἠὲ βαλὼν ῥεθέων ἐκ θυμὸν ἕληται·
οὓς τρέφον ἐν μεγάροισι τραπεζῆας θυραωρούς,
οἵ κ' ἐμὸν αἷμα πιόντες, ἀλύσσοντες περὶ θυμῷ,
κείσοντ' ἐν προθύροισι. νέῳ δέ τε πάντα ϝέϝοικεν,
ἀρηικταμένῳ, δεδαϊγμένῳ ὀξέι χαλκῷ
κεῖσθαι· πάντα δὲ καλὰ θανόντι περ, ὅττι φανείῃ.
ἀλλ' ὅτε δὴ πολιόν τε κάρη πολιόν τε γένειον
αἰδῶ τ' αἰσχύνωσι κύνες κταμένοιο γέροντος,
τοῦτο δὴ οἴκτιστον πέλεται δειλοῖσι βροτοῖσιν.“
ἦ ῥ' ὁ γέρων, πολιὰς δ' ἄρ' ἀνὰ τρίχας ἕλκετο χερσὶν
τίλλων ἐκ κεφαλῆς· οὐδ' Ἕκτορι θυμὸν ἔπειθεν.
μήτηρ δ' αὖθ' ἑτέρωθεν ὀδύρετο δάκρυ χέϝουσα,
κόλπον ἀνιεμένη, ἑτέρηφι δὲ μαζὸν ἀνέσχεν·
[καί μιν δάκρυ χέϝουσ' ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·]
„Ἕκτορ, τέκνον ἐμόν, τάδε τ' αἴδεο καί μ' ἐλέησον
αὐτήν, εἴ ποτέ τοι λαθικηδέα μαζὸν ἐπέσχον.
τῶν μνῆσαι, φίλε τέκνον, ἄμυνε δὲ δήιον ἄνδρα
τείχεος ἐντὸς ἐών, μηδὲ πρόμος ἵστασο τούτῳ,
σχέτλιος· εἴ περ γάρ σε κατακτάνῃ, οὔ σ' ἔτ' ἔγωγε
κλαύσομαι ἐν λεχέεσσι, φίλον θάλος, ὃν τέκον αὐτή,
οὐδ' ἄλοχος πολύδωρος· ἄνευθε δέ σε μέγα νῶιν
Ἀργείων παρὰ νηυσὶ κύνες ταχέες κατέδονται.“
ὣς τώ γε κλαίοντε προσαυδήτην φίλον υἱόν,

64^b = *Ν* 603. *Ο* 512 67^a = *Λ* 454 72^b = *Σ* 236 74 = *Ω* 516 79 = *Σ* 32 81^b = *Δ* 69 82^b = Φ 74 84^a = *Ο* 375 90 = *Λ* 136.

62 ἑλκυθείσας C 65 spurium dicit Nauck 67 ὠμησταὶ codd., cf. prol. p. 111 — ἐρύουσι codd. 68 γρ. ἕλοιτο schol. A — ab οὓς τρέφον novam sententiam incipere bene monuit Duentzer 69 θυραωρούς S Ar.: πυλαωρούς ACD 71 πάντ' ἐπέοικε codd., cf. prol. p. 162, fort. δέ τοι ἀνδρὶ 73 φανείη C φανήῃ A φανήη D 75 αἰσχύνουσι C 81 χέουσα ϝέπεα Bekker, equidem totum versum spurium duco 83 γρ. ἀνέσχον Eust. 85 ἐὼν AC Ar.: ἰὼν DS et γρ. schol. A 86 κατακτάνῃ ADS: κατακτείνῃ C 87 θάλος CDS et γρ. A: τέκος A 88 νῶι C 90 τόγε A.

πολλὰ λισσομένω· οὐδ' Ἕκτορι θυμὸν ἔπειθον, 37
ἀλλ' ὅ γε μίμν' Ἀχιλῆα πελώριον ἆσσον ἰόντα.
ὡς δὲ δράκων ἐπὶ χειῇ ὀρέστερος ἄνδρα μένῃσιν,
βεβρωκὼς κακὰ φάρμακ'· ἔδυ δέ τέ μιν χόλος αἰνός,
σμερδαλέον δὲ δέδορκε ϝελισσόμενος περὶ χειῇ·
ὣς Ἕκτωρ ἄσβεστον ἔχων μένος οὐχ ὑπεχώρει,
πύργῳ ἔπι προέχοντι φαεινὴν ἀσπίδ' ἐρείσας.
ὀχθήσας δ' ἄρα ϝεῖπε πρὸς ὃν μεγαλήτορα θυμόν·
„ὤ μοι ἐγών. εἰ μέν κε πύλας καὶ τείχεα δύω,
Πουλυδάμας μοι πρῶτος ἐλεγχείην ἀναθήσει,
ὅς μ' ἐκέλευε Τρωσὶ ποτὶ πτόλιν ἡγήσασθαι
νύχθ' ὕπο τήνδ' ὀλοήν, ὅτε τ' ὤρετο δῖος Ἀχιλλεύς.
ἀλλ' ἐγὼ οὐ πιθόμην· ἦ τ' ἂν πολὺ κέρδιον ἦεν.
νῦν δ' ἐπεὶ ὤλεσα λαὸν ἀτασθαλίῃσιν ἐμῇσιν,
αἰδέομαι Τρῶας καὶ Τρῳάδας ἑλκεσιπέπλους,
μή ποτέ τις ϝείπῃσι κακώτερος ἄλλος ἐμεῖο·
Ἕκτωρ ϝῆφι βίηφι πιθήσας ὤλεσε λαόν.
ὣς ϝερέουσιν· ἐμοὶ δὲ τότ' ἂν πολὺ κέρδιον εἴη
ἄντην ἢ Ἀχιλῆα κατακτείναντι νέεσθαι
ἠέ κεν αὐτῷ ὀλέσθαι ἐυκλεϝέως πρὸ πόληος.
εἰ δέ κεν ἀσπίδα μὲν καταθείομαι ὀμφαλόεσσαν
καὶ κόρυθα βριαρήν, δόρυ δὲ πρὸς τεῖχος ἐρείσας
αὐτὸς ἰὼν Ἀχιλῆος ἀμύμονος ἀντίος ἔλθω,
καί ϝοι ὑπόσχωμαι Ἑλένην καὶ κτήμαθ' ἅμ' αὐτῇ
πάντα μάλ', ὅσσα τ' Ἀλέξανδρος κοίλῃς ἐνὶ νηυσὶν
ἠγάγετο Τροίηνδ', ἥ τ' ἔπλετο νείκεος ἀρχή,
δωσέμεν Ἀτρεΐδῃσιν ἄγειν, ἅμα δ' ἀμφὶς Ἀχαιοῖς

99^{a} = Φ 553 100—2 cf. Σ 249 sqq. 103 = E 201 105 = Z 442 106 = Ψ 575. ζ 275. φ 324 112^{a} = Λ 375 114^{b} = H 350 115—6 = H 389—90 117^{a} = H 351.

97 προύχοντι codd., cf. prol. p. 179 98 cf. Λ 403 100—4 cum Σ 249—310 respiciant, post illam partem libri Σ factos esse patet, cf. Σ 243 100 γρ. πρῶτον Eust. — γρ. καταχεύει Eust. 101 ὃς Τρωσίν μ' ἐκέλευε coni. Nauck 108 κέρδιον: γρ. κάλλιον schol. A 109 κατακτείναντα ACDS, κατακτείναντα καὶ κατακτείναντι Ar. teste Didymo 110 αὐτῷ ACDS Ar.: αὐτὸν Lips. — εὐκλειῶς codd. 111 ὀμφαλόεσσαν: ὅπλα τε πάντα S 113 ἀντίον C 115 ἐνὶ: ἐπὶ supra π scripto ν A.

ἀλλ' ἀποδάσσεσθαι, ὅσα τε πτόλις ἥδε κέκευθεν· 37
Τρωσὶν δ' αὖ μετόπισθε γερούσιον ὅρκον ἕλωμαι
μή τι κατακρύψειν, ἀλλ' ἄνδιχα πάντα δάσεσθαι,
κτῆσιν ὅσην πτολίεθρον ἐπήρατον ἐντὸς ἐϝέργει·
ἀλλὰ τίη μοι ταῦτα φίλος διελέξατο θυμός;
μή μιν ἐγὼ μὲν ἵκωμαι ἰών, ὃ δέ μ' οὐκ ἐλεήσει,
οὐδέ τί μ' αἰδέσεται, κτενέει δέ με γυμνὸν ἐόντα
αὔτως ὥς τε γυναῖκα, ἐπεί κ' ἀπὸ τεύχεα δύω.
οὐ μέν πως νῦν ἔστιν ἀπὸ δρυὸς οὐδ' ἀπὸ πέτρης
τῷ ὀαριζέμεναι, ἅ τε παρθένος ἠίθεός τε
παρθένος ἠίθεός τ' ὀαρίζετον ἀλλήλοιιν.
βέλτερον αὖτ' ἔριδι ξυνελαυνέμεν ὅττι τάχιστα·
ϝείδομεν ὁπποτέρῳ κεν Ὀλύμπιος εὖχος ὀρέξῃ."
ὣς ὅρμαινε μένων· ὃ δέ ϝοι σχεδὸν ἦλθεν Ἀχιλλεὺς
ϝίσος Ἐνυαλίῳ κορυθάικι πτολεμιστῇ,
σείων Πηλιάδα μελίην κατὰ δεξιὸν ὦμον
δϝεινήν· ἀμφὶ δὲ χαλκὸς ἐλάμπετο ϝείκελος αὐγῇ
ἢ πυρὸς αἰθομένου ἢ ἠελίου ἀνιόντος.
Ἕκτορα δ', ὡς ἐνόησεν, ἕλε τρόμος· οὐδ' ἄρ ἔτ' ἔτλη
αὖθι μένειν, ὀπίσω δὲ πύλας λίπε, βῆ δὲ φοβηθείς.
Πηλεΐδης δ' ἐπόρουσε ποσὶ κραιπνοῖσι πεποιθώς.
ἠύτε κίρκος ὄρεσφιν, ἐλαφρότατος πετεηνῶν,
ῥηιδίως οἴμησε μετὰ τρήρωνα πέλειαν·
ἣ δέ θ' ὕπαιθα φοβεῖται, ὃ δ' ἐγγύθεν ὀξὺ λεληκὼς
ταρφέ' ἐπαΐσσει, ἑλέειν τέ ϝε θυμὸς ἄνωγεν·
ὣς ἄρ' ὅ γ' ἐμμεμαὼς ἰθὺς πέτετο, τρέσε δ' Ἕκτωρ
τεῖχος ὕπο Τρώων, λαιψηρὰ δὲ γούνατ' ἐνώμα.
οἳ δὲ παρὰ σκοπιὴν καὶ ἐρινεὸν ἠνεμόεντα
τείχεος αἰὲν ὑπὲκ κατ' ἀμαξιτὸν ἐσσεύοντο,

120—1 = Σ 511—2 122 = X 385. Λ 407 123 cf. Ξ 260 124^{a} = Ω 208 128 cf. Υ 372. Ψ 642 131 = Φ 64 133^{b} = E 46 136 = Υ 419. 421 138^{b} = Z 505 139 = ν 87 144^{b} = K 358.

118 ἀποδάσσεσθαι C Ar.: ἀποδάσσασθαι AD — ὅσα τε D et γρ. A: ὅσσα A ὅσα C. 119 γρ. ὁμοῦμαι schol. A 120 δάσεσθαι Cobet misc. crit. 329: δάσασθαι codd., ut recte legitur Σ 511 121 om. AD, habet C 122 γρ. τί δὴ schol. A 128 damnat Jordan — ἀλλήλοισι CD 129 γρ. ὄφρα τάχιστα εἴδομεν A 142 ἀνώγει codd., cf. prol. p. 114 144 τείχει C et γρ. A 145 γρ. ἠνεμόεσσαν A.

κρουνὼ δ' ἵκανον καλλιρρόω, ἔνθα τε πηγαί
δοιαὶ ἀναΐσσουσι Σκαμάνδρου δινήεντος.
ἣ μὲν γάρ θ' ὕδατι λιαρῷ ῥέϝει, ἀμφὶ δὲ καπνός
γίνεται ἐξ αὐτῆς ὡς εἰ πυρὸς αἰθομένοιο·
ἣ δ' ἑτέρη θέρεϊ προρέϝει ϝεϝικυῖα χαλάζῃ
ἢ χιόνι ψυχρῇ ἢ ἐξ ὕδατος κρυστάλλῳ.
ἔνθα δ' ἐπ' αὐτάων πλυνοὶ εὐρέες ἐγγὺς ἔασιν
καλοὶ λαΐνεοι, ὅθι ϝείματα σιγαλόεντα
πλύνεσκον Τρώων ἄλοχοι καλαί τε θύγατρες
τὸ πρὶν ἐπ' εἰρήνης, πρὶν ἐλθεῖν υἷας Ἀχαιῶν.
τῇ ῥα παραδραμέτην, φεύγων, ὃ δ' ὄπισθε διώκων·
πρόσθε μὲν ἐσθλὸς ἔφευγε, δίωκε δέ μιν μέγ' ἀμείνων,
καρπαλίμως, ἐπεὶ οὐχ ἱερήιον οὐδὲ βοείην
ἀρνύσθην, ἅ τε ποσσὶν ἀέθλια γίνεται ἀνδρῶν,
ἀλλὰ περὶ ψυχῆς θέϝον Ἕκτορος ἱπποδάμοιο.
ὡς δ' ὅτ' ἀεθλοφόροι περὶ τέρματα μώνυχες ἵπποι
ῥίμφα μάλα τρωχῶσι· τὸ δὲ μέγα κεῖται ἄεθλον,
ἢ τρίπος ἠὲ γυνή, ἀνδρὸς κατατεθνηῶτος·
ὣς τὼ τρὶς Πριάμοιο πόλιν περιδινηθήτην
καρπαλίμοισι πόδεσσι. θεοὶ δ' ἐς πάντες ὁρῶντο.
τοῖσι δὲ μύθων ἦρχε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε·
„ὢ πόποι, ἦ φίλον ἄνδρα διωκόμενον περὶ τεῖχος
ὀφθαλμοῖσιν ὁρῶμαι· ἐμὸν δ' ὀλοφύρεται ἦτορ
Ἕκτορος, ὅς μοι πολλὰ βοῶν ἐπὶ μηρί' ἔκηεν
Ἴδης ἐν κορυφῇσι πολυπτύχου, ἄλλοτε δ' αὖτε
ἐν πόλει ἀκροτάτῃ· νῦν αὖτέ ϝε δῖος Ἀχιλλεύς
ϝάστυ πέρι Πριάμοιο ποσὶν ταχέεσσι διώκει.
ἀλλ' ἄγετε φράζεσθε, θεοί, καὶ μητιάασθε,
ἠέ μιν ἐκ θανάτοιο σαώσομεν, ἠέ μιν ἤδη
Πηλεΐδῃ Ἀχιλῆι δαμάσσομεν ἐσθλὸν ἐόντα.“

155 cf. Z 238 156 = *I* 403 167 = *Ω* 103. *E* 420 169 = *N* 99 et *Π* 450 171 = *Λ* 183 et *Σ* 159 174—6 cf. *Π* 435—8.

147 *ἔνθα τε* Hermann ad hymn. Ven. 59: *ἔνθα δὲ* codd. 158 expulit Bekker — *ἐν ἐνίοις στίχος ὑπὸ τοῦτον φέρεται εὐτελής· φεῦγ' υἱὸς Πριάμοιο δίωκε δὲ δῖος Ἀχιλλεύς* schol. A 162 *τέρμασι* C 163 *τροχόωσι* malo, ut scriptum est ο 451, cf. *M* 287 165 *περὶ* (corr. *πέρι*) *διν.* A 166 *δ' ἐς* A: *δέ τε* C *δὲ* D 167—207 damnat Bernhardt 171 *ἐν κνημοῖσι* D 172 *ἑ* om. A.

τὸν δ' αὖτε προσέϝειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
„ὦ πάτερ ἀργικέραυνε κελαινεφές, οἷον ἔϝειπες.
ἄνδρα θνητὸν ἐόντα, πάλαι πεπρωμένον αἴσῃ,
ἂψ ἐθέλεις θανάτοιο δυσηχέος ἐξαναλῦσαι;
ϝέρδ'· ἀτὰρ οὔ τοι πάντες ἐπαινέομεν θεοὶ ἄλλοι.“
τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεύς·
„θάρσει, τριτογένεια, φίλον τέκος· οὔ νύ τι θυμῷ
πρόφρονι μυθέομαι, ἐθέλω δέ τοι ἤπιος εἶναι.
ϝέρξον ὅπῃ δή τοι νόος ἔπλετο, μηδέ τ' ἐρώει.“
ὣς ϝειπὼν ὤτρυνε πάρος μεμαυῖαν Ἀθήνην·
βῆ δὲ κατ' Οὐλύμποιο καρήνων ἀίξασα.
Ἕκτορα δ' ἀσπερχὲς κλονέων ἔφεπ' ὠκὺς Ἀχιλλεύς.
ὡς δ' ὅτε νεβρὸν ὄρεσφι κύων ἐλάφοιο δίηται,
ὄρσας ἐξ εὐνῆς, διά τ' ἄγκεα καὶ διὰ βήσσας·
τὸν δ' εἴ περ τε λάθῃσι καταπτήξας ὑπὸ θάμνῳ,
ἀλλά τ' ἀνιχνεύων θέϝει ἔμπεδον, ὄφρα κεν εὕρῃ·
ὣς Ἕκτωρ οὐ λῆθε ποδώκεα Πηλεΐωνα.
ὁσσάκι δ' ὁρμήσειε πυλάων Δαρδανιάων
ἀντίον ἀίξασθαι, ἐυδμήτους ὑπὸ πύργους,
εἴ πώς ϝοι καθύπερθεν ἀλάλκοιεν βελέεσσιν,
τοσσάκι μιν προπάροιθεν ἀποστρέψασκε παραφθάς
πρὸς πεδίον· αὐτὸς δὲ ποτὶ πτόλιος πέτετ' αἰεί.
ὡς δ' ἐν ὀνείρῳ οὐ δύναται φεύγοντα διώκειν,
οὔτ' ἄρ' ὃ τὸν δύναται ὑποφεύγειν οὔθ' ὃ διώκειν,
ὣς ὃ τὸν οὐ δύνατο μάρψαι ποσίν, οὐδ' ὃς ἀλύξαι.
πῶς δέ κεν Ἕκτωρ κῆρας ὑπεξέφυγεν θανάτοιο,
εἰ μή ϝοι πύματόν τε καὶ ὕστατον ἤντετ' Ἀπόλλων
ἐγγύθεν, ὅς ϝοι ἐπῶρσε μένος λαιψηρά τε γοῦνα;
λαοῖσιν δ' ἀνένευε καρήατι δῖος Ἀχιλλεύς,

177 = *Λ* 206 179—81 = *Π* 441—3 182—4 = *Θ* 38—40 185 = *Δ* 37 et *B* 179 186—7 = *Δ* 73—4 194 = *Φ* 265 et *E* 789 195[b] = *M* 154 204 = *Τ* 93.

180 *θανάτου δυσϝηχέος* Bekker 183—4 in suspicionem vocatos esse testatur Porphyrius 195 *ἀΐξεσθαι* D — *ὑπὸ*: *ἐπὶ* C 197 *ἀποτρέψασκε* S 198 *πέτετ'* ACD Didymus: *πέτατ'* S 199—201 *ἀθετοῦνται* schol. A 199 et 200 *διώκειν*: *κιχάνειν* coni. Nauck — fort. *ὡς δ' ὄναρ οὐ δύναται μάρψαι φεύγοντα διώκων* 201 *ὣς ὃ* D et *γρ.* A: *ὡς ῥα* ACS 202—4 damnat Nauck, 202—7 damnat Jordan 202 *τὼς* coni. Düntzer — *ὑπεξέφυγεν* ACD: *ὑπεξέφερεν* S Ar. 205 *λαοῖσιν* C: *ἄλλοισιν* ADS.

οὐδ' ἔα ἱέμεναι ἐπὶ Ἕκτορι πικρὰ βέλεμνα, 37
μή τις κῦδος ἄροιτο βαλών, ὃ δὲ δεύτερος ἔλθοι·
ἀλλ' ὅτε δὴ τὸ τέταρτον ἐπὶ κρουνοὺς ἀφίκοντο,
καὶ τότε δὴ χρύσεια πατὴρ ἐτίταινε τάλαντα,
ἐν δ' ἐτίθει δύο κῆρε τανηλεγέος θανάτοιο,
τὴν μὲν Ἀχιλλῆος, τὴν δ' Ἕκτορος ἱπποδάμοιο,
ἕλκε δὲ μέσσα λαβών· ῥέπε δ' Ἕκτορος αἴσιμον ἦμαρ,
ᾤχετο δ' εἰς Ἀίδαο, λίπεν δέ ϝε Φοῖβος Ἀπόλλων.
Πηλεΐωνα δ' ἵκανε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη,
ἀγχοῦ δ' ἱσταμένη ϝέπεα πτερόεντα προσηύδα·
„νῦν δὴ νῶι ϝέϝολπα, διίφιλε φαίδιμ' Ἀχιλλεῦ,
οἴσεσθαι μέγα κῦδος Ἀχαιοῖσι προτὶ νῆας,
Ἕκτορα δῃώσαντε μάχης ἄατόν περ ἐόντα.
οὔ ϝοι νῦν ἔτι γ' ἔστι πεφυγμένον ἄμμε γενέσθαι,
οὐδ' εἴ κεν μάλα πολλὰ πάθῃ ϝεκάεργος Ἀπόλλων
προπροκυλινδόμενος πατρὸς Διὸς αἰγιόχοιο.
ἀλλὰ σὺ μὲν νῦν στῆθι καὶ ἄμπνυο, τόνδε δ' ἐγώ τοι
οἰχομένη πεπιθήσω ἐναντίβιον μαχέσασθαι."
ὣς φάτ' Ἀθηναίη, ὃ δ' ἐπείθετο, χαῖρε δὲ θυμῷ,
στῆ δ' ἄρ' ἐπὶ μηλίης χαλκογλώχινος ἐρεισθείς.
ἣ δ' ἄρα τὸν μὲν ἔλειπε, κιχήσατο δ' Ἕκτορα δῖον
Δηιφόβῳ ϝεϝικυῖα δέμας καὶ ἀτειρέα φωνήν.
ἀγχοῦ δ' ἱσταμένη ϝέπεα πτερόεντα προσηύδα·
„ϝηθεῖ', ἦ μάλα δή σε βιάζεται ὠκὺς Ἀχιλλεύς,
ϝάστυ πέρι Πριάμοιο ποσὶν ταχέεσσι διώκων.
ἀλλ' ἄγε δὴ στέομεν καὶ ἀλεξώμεσθα μένοντες."
τὴν δ' αὖτε προσέϝειπε μέγας κορυθαίολος Ἕκτωρ·

207 cf. *K* 368 209—10 = *Θ* 69—70 212 = *Θ* 72 215 = *Δ* 92 221 = ϱ 525 et *Λ* 66 223^{b} = *Θ* 168 224 = ω 545. *Ξ* 156 227^{b} = *N* 45 228 = 215 229^{a} = Z 518 230 = 173 231 = *Λ* 348 232 = Z 440.

212 in marg. add. A — *μέσσα*: *ῥῦμα* Chrysippus teste scholiasta V 213 damnat Nauck 216 *νῶι γ'* codd. *νῶιν* Zen. 218 *ἄτον* ACD, cf. prol. p. 177 219 *ἄμμε* S et A in marg.: *ἄμμι* ACD 220 *πάθῃ* D: *πάθοι* A (supra *οι* scripto *ει*) CS, *πάθοι ἢ κάμοι* Eust., *πάθῃ* non *πάθοι* scribendum esse docet Naber quaest. hom. p. 106 221 *πρόχνυ κυλ.* ex Od. ϱ 525 restituendum censet Nauck 222 *ἄμπνυο* Cobet misc. crit. 348: *ἄμπνυε* codd. — *τὸν δέ τ'* S 231 *στέομεν* C: *στέωμεν* ADS, cf. prol. p. 149.

„Δηίφοβ', ἦ μέν μοι τὸ πάρος πολὺ φίλτατος ἦσθα 37
γνωτῶν, οὓς Ἑκάβη ἠδὲ Πρίαμος τέκε παῖδας·
νῦν δ' ἔτι καὶ μᾶλλον νοέω φρεσὶ τιμήσασθαι,
ὃς τλῆς εἵνεκ' ἐμεῖο, ἐπεὶ ϝίδες ὀφθαλμοῖσιν,
τείχεος ἐξελθεῖν, ἄλλοι δ' ἔντοσθε μένουσιν."
τὸν δ' αὖτε προσέϝειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
„ϝηθεῖ', ἦ μὲν πολλὰ πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ
λίσσονθ' ἑξείης γουνούμενοι, ἀμφὶ δ' ἑταῖροι,
αὖθι μένειν· τοῖον γὰρ ὑποτρομέουσιν ἅπαντες·
ἀλλ' ἐμὸς ἔνδοθι θυμὸς ἐτείρετο πένθεϊ λυγρῷ.
νῦν δ' ἰθὺς μεμαῶτε μαχώμεθα, μηδέ τι δοίρων
ἔστω φειδωλή, ἵνα ϝείδομεν, ἤ κεν Ἀχιλλεύς
νῶι κατακτείνας ἔναρα βροτόεντα φέρηται
νῆας ἔπι γλαφυράς, ἦ κεν σῷ δουρὶ δαμείῃ."
ὣς φαμένη καὶ κερδοσύνῃ ἡγήσατ' Ἀθήνη.
οἳ δ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες,
τὸν πρότερος προσέϝειπε μέγας κορυθαίολος Ἕκτωρ·
„οὔ σ' ἔτι, Πηλέος υἱέ, φοβήσομαι, ὡς τὸ πάρος περ
τρὶς περὶ ϝάστυ μέγα Πριάμου δίον, οὐδέ ποτ' ἔτλην
μεῖναι ἐπερχόμενον. νῦν αὖτέ με θυμὸς ἀνῆκεν
στήμεναι ἀντία σεῖο· ἕλοιμί κεν ἦ κε ϝαλοίην.
ἀλλ' ἄγε δεῦρο θεοὺς ἐπιβωσόμεθ'· οἳ γὰρ ἄριστοι
μάρτυροι ἔσσονται καὶ ἐπίσκοποι ἁρμονιάων.
οὐ γὰρ ἐγώ σ' ἔκπαγλον ἀϝεικιῶ, αἴ κεν ἐμοὶ Ζεύς
δῴῃ καμμονίην, σὴν δὲ ψυχὴν ἀφέλωμαι·
ἀλλ' ἐπεὶ ἄρ κέ σε συλήσω κλυτὰ τεύχε', Ἀχιλλεῦ,
νεκρὸν Ἀχαιοῖσιν δώσω πάλιν. ὣς δὲ σὺ ῥέξειν."
τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ϝιδὼν προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·

238 = *Α* 206 239^{b} = Z 413 243^{a} = *X* 284. *Θ* 118 246^{a} = *Π* 840 248 = *Γ* 15 249 = 232 252 = *Α* 535 et Z 256 254 sqq. cf. *H* 76 sqq. 260 = *Α* 148.

235 *τιμήσεσθαι* Naber quaest. hom. 105, at vide *Ω* 560 236 *ὃς τλῆς εἵνεκ' ἐμεῖο* nonnemo apud Bekkerum: possis quoque tentare *ὅς γ' ἔτλης ἐμεῦ εἵνεκ'*: *ὃς* (*ὡς* C) *ἔτλης ἐμεῦ εἵνεκ'* codd. 243 *μὴ δ' ἔτι* CD, cf. prol. p. 119 246 *δαμείῃ* A: *δαμείη* CDS *δαμήῃ* Bekker 247 *γρ. κερδοσύνῃς* schol. A 251 *δίον*: *γρ. δίες* schol. A 254 *γρ. ἐπιβωσόμεθ' οἳ* schol. B: *ἐπιδώμεθα τοὶ* ACD *ἐπιδωσόμεθ' οἳ* (β supra δ scripto) H, cf. *K* 463 257 *δῴῃ* A *δώη* C *δῴῃ* D.

„Ἕκτορ, μή μοι, ἄλαστε, συνημοσύνας ἀγόρευε. 37
ὡς οὐκ ἔστι λέουσι καὶ ἀνδράσιν ὅρκια πιστά,
οὐδὲ λύκοι καὶ Ϝάρνες ὁμόφρονα θυμὸν ἔχουσιν,
ἀλλὰ κακὰ φρονέουσι διαμπερὲς ἀλλήλοισιν,
ὣς οὐκ ἔστ' ἐμὲ καὶ σὲ φιλήμεναι, οὐδέ τι νῶιν
ὅρκια ἔσσονται πρὶν γ' ἢ ἕτερόν γε πεσόντα
αἵματος ἆσαι Ἄρηα ταλαύρινον πολεμιστήν.
παντοίης ἀρετῆς μιμνήσκεο· νῦν σε μάλα χρή
αἰχμητήν τ' ἔμεναι καὶ θαρσαλέον πολεμιστήν.
οὔ τοι ἔτ' ἔσθ' ὑπάλυξις, ἄφαρ δέ σε Παλλὰς Ἀθήνη
ἔγχει ἐμῷ δαμάᾳ· νῦν δ' ἁθρόα πάντ' ἀποτίσεις
κήδε' ἐμῶν ἑτάρων, οὓς ἔκτανες ἔγχεϊ θύων."
ἦ ῥα, καὶ ἀμπεπαλὼν προΐει δολιχόσκιον ἔγχος.
καὶ τὸ μὲν ἄντα Ϝιδὼν ἠλεύατο φαίδιμος Ἕκτωρ·
ἕζετο γὰρ προϜιδών, τὸ δ' ὑπέρπτατο χάλκεον ἔγχος,
ἐν γαίῃ δ' ἐπάγη. ἀνὰ δ' ἥρπασε Παλλὰς Ἀθήνη,
ἂψ δ' Ἀχιλῆι δίδου, λάθε δ' Ἕκτορα ποιμένα λαῶν.
Ἕκτωρ δὲ προσέϜειπεν ἀμύμονα Πηλεΐωνα·
„ἤμβροτες, οὐδ' ἄρα πώ τι, θεοῖς ἐπιϜείκελ' Ἀχιλλεῦ,
ἐκ Διὸς ἠείδης τὸν ἐμὸν μόρον. ἦ τοι ἔφης γε·
ἀλλά τις ἀρτιϜεπὴς καὶ ἐπίκλοπος ἔπλεο μύθων,
ὄφρα σ' ὑποδϜείσας μένεος ἀλκῆς τε λάθωμαι.
οὐ μέν μοι φεύγοντι μεταφρένῳ ἐν δόρυ πήξεις,
ἀλλ' ἰθὺς μεμαῶτι διὰ στήθεσφιν ἔλασσον,
εἴ τοι ἔδωκε θεός. νῦν αὖτ' ἐμὸν ἔγχος ἄλευαι
χάλκεον. ὡς δή μιν σῷ ἐνὶ χροῒ πᾶν κομίσαιο·
καί κεν ἐλαφρότερος πόλεμος Τρώεσσι γένοιτο
σεῖο καταφθιμένοιο· σὺ γάρ σφισι πῆμα μέγιστον."
ἦ ῥα, καὶ ἀμπεπαλὼν προΐει δολιχόσκιον ἔγχος,

266—7 = E 288—9   269 = E 602   271 = α 42   273 = Γ 355   274 = M 184 et Δ 505 275^b = N 408 276^a = K 374 279^a = I 485. E 287 280^b = Π 61   281 cf. φ 397 282^b = Z 265   283 = Θ 95   289 = X 273.

263 τε καὶ codd. — ἄνδρες C m. pr.   265 οὐδέ τι D: οὔτε τι A οὔτε τε C   266 ὅρκιά γ' D — πρίν γ': πρὶν S m. pr.   275 γρ. μείλινον ἔγχος A   280 ἠείδεις CS ᾔείδεις AD, aut Ϝείθησθα aut εὐείδης Homeridas dixisse puto   281 μύθων: γρ. μύθοις A, μύθοις ἢ μύθῳ ἢ μύθων Eust.   282 λάθωμαι AD: λαθοίμην CS   285 ἄλευε C   286 ἐνὶ Cant.: ἐν ACDS   287 γρ. καί σφιν A.

καὶ βάλε Πηλεΐδαο μέσον σάκος, οὐδ' ἀφάμαρτεν· 37
τῆλε δ' ἀπεπλάγχθη σάκεος δόρυ. χώσατο δ' Ἕκτωρ,
ὅττι ῥά Ϝοι βέλος ὠκὺ Ϝετώσιον ἔκφυγε χειρός,
στῆ δὲ κατηφήσας, οὐδ' ἄλλ' ἔχε μείλινον ἔγχος.
Δηίφοβον δ' ἐκάλει λευκάσπιδα, μακρὸν ἀύσας.
ᾔτεέ μιν δόρυ μακρόν, ὃ δ' οὔ τί Ϝοι ἐγγύθεν ἦεν.
Ἕκτωρ δὲ γνῶ Ϝῇσιν ἐνὶ φρεσί, φώνησέν τε·
„ὢ πόποι, ἦ μάλα δή με θεοὶ θάνατόνδε κάλεσσαν·
Δηίφοβον γαρ ἔγωγ' ἐφάμην ἥρωα παρεῖναι·
ἀλλ' ὃ μὲν ἐν τείχει, ἐμὲ δ' ἐξαπάτησεν Ἀθήνη.
νῦν δὲ δὴ ἐγγύθι μοι θάνατος κακὸς οὐδέ τ' ἄνευθεν,
οὐδ' ἀλέϜη· ἦ γάρ ῥα πάλαι τό γε φίλτερον ἦεν
Ζηνί τε καὶ Διὸς υἷι Ϝεκηβόλῳ, οἵ με πάρος γε
πρόφρονες εἰρύαται· νῦν αὖτέ με μοῖρα κιχάνει.
μὴ μὰν ἀσπουδί γε καὶ ἀκλεϜέως ἀπολοίμην,
ἀλλὰ μέγα ῥέξας τι καὶ ἐσσομένοισι πυθέσθαι."
ὣς ἄρα φωνήσας εἰρύσσατο φάσγανον ὀξύ,
τό Ϝοι ὑπὸ λαπάρην τέτατο μέγα τε στιβαρόν τε,
οἴμησεν δὲ Ϝαλεὶς ὥς τ' αἰετὸς ὑψιπετήεις,
ὅς τ' εἶσιν πεδίονδε διὰ νεφέων ἐρεβεννῶν
ἁρπάξων ἢ Ϝάρν' ἀμαλὴν ἢ πτῶκα λαγωόν·
ὣς Ἕκτωρ οἴμησε τινάσσων φάσγανον ὀξύ.
ὡρμήθη δ' Ἀχιλεύς, μένεος δ' ἐμπλήσατο θυμόν
ἀγρίοο, πρόσθεν δὲ σάκος στέρνοιο κάλυψεν
καλὸν δαιδάλεον, κόρυθι δ' ἐπένευε φαεινῇ
τετραφάλῳ· καλαὶ δὲ περισσείοντο Ϝέθειραι.
[χρύσεαι, ἃς Ἥφαιστος ἵει λόφον ἀμφὶ θαμειάς.]

290 cf. Φ 591   291—2 = Ξ 406—7 294^b = Z 66   296 = Λ 333. Π 530 297^b = Π 693 304^a = Θ 512 306^b = Λ 190   308 = ω 538   315—6 = T 382—3.

291 ἀπεπλάχθη C   294 αἱ ἀπὸ τῶν πόλεων 'ἐβόα' schol. V   296 δ' ἔγνω codd., cf. prol. § 66   300 οὐδ' ἔτ' Nauck   302 υἷι C: υἱεῖ ADS — πάρος περ C   303 προφρονέως D — εὐρύαται S: εἰρύατο ACD   304 ἀσπουδεὶ CD — ἀκλειῶς codd.   306 εἰρύσατο CD, ἐρρύσσατο eodem iure ex ΕΡΥΣΑΤΟ transcribi potuisse monuit Buttmann Lex. I 67   309 διὰ: γρ. ἀπὸ schol. V   310 ἁρπάζων C — ἁπαλὴν Lips.   313 ἀγρίου codd., cf. prol. p. 135   314 ἐπένευσε C   315 καλαὶ codd.: δειναί, αἱ πλείους ἐκδόσεις schol. A   316 in marg. add. AD, in textu habent CS.

οἷος δ' ἀστὴρ εἶσι μετ' ἀστράσι νυκτὸς ἀμολγῷ 37
ϝέσπερος, ὃς κάλλιστος ἐν οὐρανῷ ἵσταται ἀστήρ,
ὣς αἰχμῆς ἀπέλαμπ' εὐήκεος, ἣν ἄρ' Ἀχιλλεὺς
πάλλεν δεξιτερῇ φρονέων κακὸν Ἕκτορι δίῳ,
εἰσορόων χρόα καλόν, ὅπῃ ϝείξειε μάλιστα.
τοῦ δὲ καὶ ἄλλο τόσον μὲν ἔχε χρόα χάλκεα τεύχεα,
καλά, τὰ Πατρόκλοιο βίην ἐνάριξε κατακτάς·
φαίνετο δ' ᾗ κληϝῖδες ἀπ' ὤμων αὐχέν' ἔχουσιν,
λαυκανίην, ἵνα τε ψυχῆς ὤκιστος ὄλεθρος.
τῇ ῥ' ἐπὶ ϝοῖ μεμαῶτ' ἔλασ' ἔγχεϊ δῖος Ἀχιλλεύς,
ἀντικρὺ δ' ἁπαλοῖο δι' αὐχένος ἤλυθ' ἀκωκή.
οὐδ' ἄρ' ἀπ' ἀσφάραγον μελίη τάμε χαλκοβάρεια,
ὄφρα τί μιν προτιϝείποι ἀμειβόμενος ϝεπέεσσιν.
ἤριπε δ' ἐν κονίῃς· ὃ δ' ἐπεύξατο δῖος Ἀχιλλεύς·
„Ἕκτορ, ἀτάρ που ἔφης Πατροκλεϝέ' ἐξεναρίζων
σῶς ἔσσεσθ', ἐμὲ δ' οὐδὲν ὀπίζεο νόσφιν ἐόντα,
νήπιε· τοῖο δ' ἄνευθεν ἀοσσητὴρ μέγ' ἀμείνων
νηυσὶν ἔπι γλαφυρῇσιν ἐγὼ μετόπισθε λελείμμην,
ὅς τοι γούνατ' ἔλυσα. σὲ μὲν κύνες ἠδ' οἰωνοί
ἑλκήσουσ' ἀϝικῶς, τὸν δὲ κτεριοῦσιν Ἀχαιοί."
τὸν δ' ὀλιγοδρανέων προσέφη κορυθαίολος Ἕκτωρ·
„λίσσομ' ὑπὲρ ψυχῆς καὶ γούνων σῶν τε τοκήων,
μή μ' εἴα παρὰ νηυσὶ κύνας καταδάψαι Ἀχαιῶν,
ἀλλὰ σὺ μὲν χαλκόν τε ϝάλις χρυσόν τε δέδεξο,
δῶρα τά τοι δώσουσι πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ,
σῶμα δὲ ϝοίκαδ' ἐμὸν δόμεναι πάλιν, ὄφρα πυρός με
Τρῶες καὶ Τρώων ἄλοχοι λελάχωσι θανόντα."
τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ϝιδὼν προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·

322 cf. Ψ 454   323 = *P* 187 326^{a} = Θ 327   327 = *P* 49
330 = *E* 75 et *Y* 388 331^{a} = *Π* 830   337 = *O* 246. *Π* 843
341^{b} = 239   342—3 = *H* 79—80   344 = *H* 148.

322 **τεύχη** codd., cf. prol. § 112   323 damnat Naber quaest. hom. 212   324 **φαίνετο: γρ. φαῖνεν** schol. A **γρ. φαῖνον** schol. V   325 **λαυκανίην** AS: **λαυκανίης** CD, **λαυκανίῃ** coni. Nauck, ipse praetulerim locativum **λαυκανίῃ**   327 **ἀντικρὺ** codd.   328 **γρ. ἀπὸ σφάραγον** Eust.   329 **ἀθετεῖται** schol. A, una cum 328 damnat Nauck   330 **γρ. ἐπεύχετο** A   331 **ἀτάρ: γρ. ἄφαρ** schol. V — *Πατροκλῆ'* codd.   332 ζὼς coni. Nauck — ἔσεσθ' D   336 **ἑλκήσουσι κακῶς, οἱ περὶ Ἀντίμαχον** schol. A   337 **ὀλιγοδρανέων** codd., de var. lect. **ἀλλοφρονέων** vide adn. ad *O* 246   339 *με ἔα* codd., cf. prol. p. 115   340 **χρυσόν τε ἄλις χαλκόν τε** S   344 **γρ. τὸν δ' ἀπαμειβόμενος** A, cf. *X* 329.

„μή με, κύον, γούνων γουνάζεο μηδὲ τοκήων. 37
αἲ γάρ πως αὐτόν με μένος καὶ θυμὸς ἀνείη
ὤμ' ἀποταμνόμενον κρέα ἔδμεναι, οἷά μ' ἔϝοργας,
ὡς οὐκ ἔσθ' ὃς σῆς γε κύνας κεφαλῆς ἀπαλάλκοι,
οὐδ' εἴ κεν δεκάκις καὶ ἐϝεικοσινήριτ' ἄποινα
στήσωσ' ἐνθάδ' ἄγοντες, ὑπόσχωνται δὲ καὶ ἄλλα·
οὐδ' εἴ κεν σ' αὐτὸν χρυσῷ ϝερύσασθαι ἀνώγῃ
Δαρδανίδης Πρίαμος· οὐδ' ὧς σέ γε πότνια μήτηρ
ἐνθεμένη λεχέεσσι γοήσεται, ὃν τέκεν αὐτή,
ἀλλὰ κύνες τε καὶ οἰωνοὶ κατὰ πάντα δάσονται."
τὸν δὲ καταθνήσκων προσέφη κορυθαίολος Ἕκτωρ·
„ἦ σ' εὖ γινώσκων προτιόσσομαι, οὐδ' ἄρ' ἔμελλον
πείσειν· ἦ γὰρ σοί γε σιδήρεος ἐν φρεσὶ θυμός.
φράζεο νῦν, μή τοί τι θεῶν μήνιμα γένωμαι
ἤματι τῷ, ὅτε κέν σε Πάρις καὶ Φοῖβος Ἀπόλλων
ἐσθλὸν ἐόντ' ὀλέσωσιν ἐνὶ Σκαιῇσι πύλῃσιν."
ὣς ἄρα μιν ϝειπόντα τέλος θανάτοιο κάλυψεν·
ψυχὴ δ' ἐκ ῥεθέων πταμένη Ἄιδόσδε βεβήκει,
ϝὸν πότμον γοόωσα, λιποῦσ' ἀδροτῆτα καὶ ἥβην.
τὸν καὶ τεθνηῶτα προσηύδα δῖος Ἀχιλλεύς·
„τέθναθι· κῆρα δ' ἐγὼ τότε δέξομαι, ὁππότε κεν δή
Ζεὺς ἐθέλῃ τελέσαι ἠδ' ἀθάνατοι θεοὶ ἄλλοι."
ἦ ῥα, καὶ ἐκ νεκροῖο ϝερύσσατο χάλκεον ἔγχος,
καὶ τό γ' ἄνευθεν ἔθηχ', ὃ δ' ἀπ' ὤμων τεύχε' ἐσύλα
αἱματόεντ'. ἄλλοι δὲ περίδραμον υἷες Ἀχαιῶν,
οἳ καὶ θηήσαντο φυὴν καὶ ϝεῖδος ἀγητόν
Ἕκτορος. οὐδ' ἄρα ϝοί τις ἀνουτητί γε παρέστη.
ὧδε δέ τις ϝείπεσκε ϝιδὼν ἐς πλησίον ἄλλον·
„ὢ πόποι, ἦ μάλα δὴ μαλακώτερος ἀμφαφάασθαι
Ἕκτωρ ἢ ὅτε νῆας ἐνέπρησεν πυρὶ κηλέῳ."

349 = *I* 379 353^{a} = Φ 124   355 cf. 377   358 = *P* 144 et λ 73
359^{a} = *B* 351 360^{b} = *Π* 712   361—4 = *Π* 855—8   365—6 = Σ 115—6
367 = Φ 200 368^{b} = *O* 524   372 = *B* 271. ο 37   374 cf. Θ 235.

346 **ἀνείη** CD: **ἀνήῃ** A **ἐνείῃ** S   347 **μ'** hic et Φ 399 delendum censuit Hoffmann quaest. hom. § 195   349 **δέκα μοι** coni. Nauck — **τε καὶ εἰκ.** codd. — *εἴκοσι νήριτα* Franke et C. Nauck ann. phil. 128, 526   351 **ἀνώγῃ** Lips.: **ἀνώγοι** ACDS   360 **ἐνὶ: ἐπὶ** praeoptat La Roche   363 om. D in textu — *ἀνδρότητα* ACS, cf. *Π* 857   368 **ἔθηκ', ἀπὸ δ'** M. Schmidt ann. phil. 129, 14   370 **οἵ κέ ἑ** C   371 damnavit Nauck   374 **γρ. ἐνέπρηθεν** A.

ὣς ἄρα τις Ϝείπεσκε καὶ οὐτήσασκε παραστάς.
τὸν δ' ἐπεὶ ἐξενάριξε ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς,
στὰς ἐν Ἀχαιοῖσιν Ϝέπεα πτερόεντ' ἀγόρευεν·
„ὦ φίλοι Ἀργείων ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες,
ἐπεὶ δὴ τόνδ' ἄνδρα θεοὶ δαμάσασθαι ἔδωκαν,
ὃς κακὰ πόλλ' ἔρρεξεν, ὅσ' οὐ σύμπαντες οἱ ἄλλοι,
εἰ δ' ἄγετ' ἀμφὶ πόλιν σὺν τεύχεσι πειρηθῶμεν,
ὄφρα κέ τι γνῶμεν Τρώων νόον, ὅν τιν' ἔχουσιν,
ἢ καταλείψουσιν πόλιν ἄκρην τοῦδε πεσόντος,
ἦε μένειν μεμάασι καὶ Ἕκτορος οὐκέτ' ἐόντος.
ἀλλὰ τίη μοι ταῦτα φίλος διελέξατο θυμός;
κεῖται πὰρ νήεσσι νέκυς ἄκλαυτος ἄθαπτος
Πάτροκλος· τοῦ δ' οὐκ ἐπιλήσομαι, ὄφρ' ἂν ἔγωγε
ζωοῖσιν μετέω καί μοι φίλα γούνατ' ὀρώρῃ.
εἰ δὲ θανόντων περ καταλήθοντ' εἰν Ἀίδαο,
αὐτὰρ ἐγὼ καὶ κεῖθι φίλου μεμνήσομ' ἑταίρου.
νῦν δ' ἄγ' ἀείδοντες παιήονα, κοῦροι Ἀχαιῶν,
νηυσὶν ἔπι γλαφυρῇσι νεώμεθα, τόνδε δ' ἄγωμεν.
ἠρόμεθα μέγα κῦδος· ἐπέφνομεν Ἕκτορα δῖον,
ᾧ Τρῶες κατὰ Ϝάστυ θεῷ ὣς εὐχετόωντο."
ἦ ῥα, καὶ Ἕκτορα δῖον ἀϜεικέα μήδετο Ϝέργα.
ἀμφοτέρων μετόπισθε ποδῶν τέτρηνε τένοντε
ἐς σφυρὸν ἐκ πτέρνης, βοέους δ' ἐξῆπτεν ἱμάντας,
ἐκ δίφροιο δ' ἔδησε, κάρη δ' ἕλκεσθαι ἔασεν·
ἐς δίφρον δ' ἀναβάς, ἀνά τε κλυτὰ τεύχε' ἀείρας,
μάστιξέν ῥ' ἐλάαν, τὼ δ' οὐκ ἀϜέκοντε πετέσθην
τοῦ δ' ἦν ἑλκομένοιο κονίσαλος, ἀμφὶ δὲ χαῖται

375^{a} = *P* 423 377 = *Ψ* 535 378 = *B* 79 379^{a} = *Ψ* 2 385 = 122 388^{b} = *I* 610 391 = *A* 473 395 = *Ψ* 24 399^{a} = *Π* 657 400 = *E* 366.

375 ἀθετεῖται schol. V 378 ὦ φίλοι ἥρωες Δαναοὶ θεράποντες Ἄρηος C Ἀτρείδη τε καὶ ἄλλοι ἀριστῆες Παναχαιῶν Zen., cf. *Ψ* 236 380 ἔρδεσκεν CD et γρ. A 381—390 ab antiquo carmine afuisse et versum 391 ab eisdem particulis εἰ δ' ἄγε olim exorsum esse putarim 381 πειρηθέωμεν Bekker, cf. Od. ϑ 100 382 κέ τι CD: κ' ἔτι A 386 ἄκλαυστος C 388 ζωὸς ἐν Ἀργείοισι φιλοπτολέμοισι μετείω C et γρ schol. A et Eust. 393—4 ἀθετοῦνται schol. A 393 ἠρόμεθα Cobet misc. crit. 401: ἠράμεθα codd. — 393 veteris Iliadis finem fuisse statuit Naber quaest. hom. 209 396 τένοντας D 400 ῥ' AC: δ' D — ἄκοντε ACD.

κυάνεαι πίτναντο, κάρη δ' ἅπαν ἐν κονίῃσιν
κεῖτο πάρος χαρίεν· τότε δὲ Ζεὺς δυσμενέεσσιν
δῶκεν ἀϜεικίσσασθαι ἑῇ ἐν πατρίδι γαίῃ.
ὣς τοῦ μὲν κεκόνιτο κάρη ἅπαν· ἡ δέ νυ μήτηρ
τίλλε κόμην, ἀπὸ δὲ λιπαρὴν ἔϜριψε καλύπτρην
τηλόσε, κώκυσεν δὲ μάλα μέγα παῖδα Ϝιδοῦσα.
ᾤμωξεν δ' ἐλεεινὰ πατὴρ φίλος, ἀμφὶ δὲ λαοί
κωκυτῷ τ' εἴχοντο καὶ οἰμωγῇ κατὰ Ϝάστυ.
τῷ δὲ μάλιστ' ἄρ' ἔην ἐναλίγκιον, ὡς εἰ ἅπασα
Ἴλιος ὀφρυόεσσα πυρὶ σμύχοιτο κατ' ἄκρης.
λαοὶ μέν ῥα γέροντα μόγις ἔχον ἀσχαλόωντα,
ἐξελθεῖν μεμαῶτα πυλάων Δαρδανιάων.
πάντας δὲ λιτάνευε κυλινδόμενος κατὰ κόπρον,
ἐξ ὀνομακλήδην ὀνομάζων ἄνδρα Ϝέκαστον·
„σχέσθε, φίλοι, καί μ' οἶον ἐάσατε, κηδόμενοί περ,
ἐξελθόντα πόληος ἱκέσθ' ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν.
λίσσωμ' ἀνέρα τοῦτον ἀτάσθαλον ὀβριμοϜεργόν,
ἤν πως ἡλικίην αἰδέσσεται ἠδ' ἐλεήσῃ
γῆρας. καὶ δέ νυ τῷ γε πατὴρ τοιόσδε τέτυκται,
Πηλεύς, ὅς μιν ἔτικτε καὶ ἔτρεφε πῆμα γενέσθαι
Τρωσί. μάλιστα δ' ἐμοὶ περὶ πάντων ἄλγε' ἔθηκεν·
τόσσους γάρ μοι παῖδας ἀπέκτανε τηλεθάοντας.
τῶν πάντων οὐ τόσσον ὀδύρομαι ἀχνύμενός περ,
ὡς ἑνός, οὗ μ' ἄχος ὀξὺ κατοίσεται Ἄιδος εἴσω,
Ἕκτορος. ὡς ὄφελεν θανέειν ἐν χερσὶν ἐμῇσιν·
τῷ κε κορεσσάμεθα κλαίοντέ τε μυρομένω τε,
μήτηρ θ', ἥ μιν ἔτικτε δυσάμμορος, ἠδ' ἐγὼ αὐτός."
ὣς ἔφατο κλαίων, ἐπὶ δὲ στενάχοντο πολῖται.

404^{b} = Z 359 413^{b} = 194 414 = *Ω* 640 415^{b} = *K* 68 416 = β 70 422^{b} = *A* 2 424 = δ 104 429 = *T* 301.

401 πίτναντο Lips. et schol. V: πίλναντο AC πίμπλαντο D et γρ. A, πίμπλαντο ἢ πίλναντο Eust. 403 γρ. Ζεὺς τερπικέραυνος schol. A 407 παῖδα Ϝιδοῦσα Hermann: παῖδ' ἐσιδοῦσα codd. 410 γρ. ὡς ἴ schol. A 411 σμύχοιτο AC σμήχοιτο D, σμύχοιτο Ar. teste schol. A, σμώχοιτο Ar. teste schol. B 412 μόγις A: μόλις CD 414 δὲ λιτάνευε Vrat.: δ' ἐλιτάνευε D δ' ἐλλιτάνευε AC 415 ἐξ ὀνομακλήδην collato δ 278 Leo Meyer: ἐξονομακλήδην codd. 416 κηδόμενοι Ar.: κηδόμενον ACD 418 γρ. λίσσομαι Eust. 420 τῷ γε AD: τῷδε C et γρ. A 422 ἄλγεα θῆκε C 426 fort. ὡς ὤφελλε θανεῖν, cf. prol. p. 146 sq. 429 πολῖται: γρ. γέροντες A.

Τρῳῇσιν δ' Ἑκάβη ἁδινοῦ ἐξῆρχε γόοιο·
„τέκνον, ἐγὼ δειλή· τί νυ βείομαι, αἰνὰ παθοῦσα,
σεῦ ἀποτεθνηῶτος; ὅ μοι νύκτας τε καὶ ἦμαρ
εὐχωλὴ κατὰ Ϝάστυ πελέσκεο, πᾶσί τ' ὄνειαρ
Τρωσί τε καὶ Τρῳῇσι κατὰ πτόλιν, οἵ σε θεὸν ὥς
δειδέχατ'· ἦ γάρ καί σφι μάλα μέγα κῦδος ἔησθα
ζωὸς ἐών· νῦν αὖ θάνατος καὶ μοῖρα κιχάνει.“
ὣς ἔφατο κλαίουσ'· ἄλοχος δ' οὔ πώ τι πέπυστο
Ἕκτορος· οὐ γάρ Ϝοί τις ἐτήτυμος ἄγγελος ἐλθών
ἤγγειλ' ὅττι ῥά Ϝοι πόσις ἔκτοθι μίμνε πυλάων,
ἀλλ' ἥ γ' ἱστὸν ὕφαινε μυχῷ δόμου ὑψηλοῖο,
δίπλακα πορφυρέην, ἐν δὲ θρόνα ποικίλ' ἔπασσεν·
κέκλετο δ' ἀμφιπόλοισιν ἐυπλοκάμοις κατὰ δῶμα
ἀμφὶ πυρὶ στῆσαι τρίποδα μέγαν, ὄφρα πέλοιτο
Ἕκτορι θερμὰ λοετρὰ μάχης ἐκνοστήσαντι,
νηπίη· οὐδ' ἐνόησεν ὅ μιν μάλα τῆλε λοετρῶν
χερσὶν Ἀχιλλῆος δάμασε γλαυκῶπις Ἀθήνη·
κωκυτοῦ δ' ἤκουσε καὶ οἰμωγῆς ἀπὸ πύργου·
τῆς δ' ἐλελίχθη γυῖα, χαμαὶ δέ Ϝοι ἔκπεσε κερκίς.
ἣ δ' αὖτις δμῳῇσιν ἐυπλοκάμοισι μετηύδα·
„δεῦτε, δύω μοι ἕπεσθε· Ϝίδω τίνα Ϝέργα τέτυκται.
αἰδοίης Ϝεκυρῆς ὀπὸς ἔκλυον, ἐν δέ μοι αὐτῇ
στήθεσι πάλλεται ἦτορ ἀνὰ στόμα, νέρθε δὲ γοῦνα
πήγνυται· ἐγγὺς δή τι κακὸν Πριάμοιο τέκεσσιν.
αἲ γὰρ ἀπ' οὔατος εἴη ἐμεῦ Ϝέπος· ἀλλὰ μάλ' αἰνῶς
δείδω, μὴ δή μοι θρασὺν Ἕκτορα δῖος Ἀχιλλεύς,
μοῦνον ἀποτμήξας πόλιος, πεδίονδε δίηται,
καὶ δή μιν καταπαύσῃ ἀγηνορίης ἀλεγεινῆς,

430 = Σ 316. Ω 747 432ᵇ = Ε 490 436 = Ρ 478 437ᵃ = Τ 301 440—1 cf. Γ 125—6 444ᵇ = Ρ 207 454 cf. Σ 272.

430 ἁδινοῦ: ἀθρόου Aristarchum legisse fabulatur schol. V 431 βείομαι AC: βίομαι D, βήομαι Ar. — παθοῦσα codd.: τεκοῦσα Ar. secundum schol. BV 433 πελέσκετο C 435 καὶ D: κε AC — ἔηισθα A 441 πορφυρέην: γρ. μαρμαρέην schol. V — θρόα C 442 εὐπλοκάμοισ' ἀνὰ coni. Nauck, cf. prol. § 85 444 ἐκνοστήσαντι μάχης A m. pr. 450 ἕπεσθον codd. — Ϝίδω τίνα Hoffmannus quaest. hom. II 106: ἴδωμ' ὅτιν' AC ἴδωμ' ὅ τι D, quod idem Hoffmannus in edit. librorum XX et XXI defendit collatis κ 44 et Σ 128 451 δ' ἐμοὶ Wolf 452 γοῦνα codd., γυῖα Κ 95 simili in sententia.

ἥ μιν ἔχεσκ', ἐπεὶ οὔ ποτ' ἐνὶ πληθυῖ μένεν ἀνδρῶν,
ἀλλὰ πολὺ προθέϜεσκε, τὸ Ϝὸν μένος οὐδενὶ Ϝείκων.“
ὣς φαμένη μεγάροιο διέσσυτο μαινάδι Ϝίση,
παλλομένη κραδίην· ἅμα δ' ἀμφίπολοι κίον αὐτῇ.
αὐτὰρ ἐπεὶ πύργον τε καὶ ἀνδρῶν ἷξεν ὅμιλον,
ἔστη παπτήνασ' ἐπὶ τείχεϊ, τὸν δ' ἐνόησεν
ἑλκόμενον πρόσθεν πόλιος· ταχέες δέ μιν ἵπποι
ἕλκον ἀκηδέστως κοΐλας ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν.
τὴν δὲ κατ' ὀφθαλμῶν ἐρεβεννὴ νὺξ ἐκάλυψεν,
ἤριπε δ' ἐξοπίσω, ἀπὸ δὲ ψυχὴν ἐκάπυσσεν.
τῆλε δ' ἀπὸ κρατὸς βάλε δέσματα σιγαλόεντα,
ἄμπυκα κεκρύφαλόν τε ἰδὲ πλεκτὴν ἀναδέσμην
κρήδεμνόν θ', ὅ ῥά Ϝοι δῶκε χρυσέη Ἀφροδίτη
ἤματι τῷ, ὅτε μιν κορυθαίολος ἠγάγεθ' Ἕκτωρ
ἐκ δόμου Ἠετίωνος, ἐπεὶ πόρε μυρία Ϝέδνα.
ἀμφὶ δέ μιν γαλόῳ τε καὶ εἰνατέρες Ϝάλις ἔσταν,
αἵ Ϝε μετὰ σφίσιν εἶχον ἀτυζομένην ἀπολέσθαι.
ἣ δ' ἐπεὶ οὖν ἄμπνυτο καὶ ἐς φρένα θυμὸς ἀγέρθη,
ἀμβλήδην γοόωσα μετὰ Τρῳῇσιν ἔϜειπεν·
Ἕκτορ, ἐγὼ δύστηνος. ἰῇ ἄρ' ἐγίνομεθ' αἴσῃ
ἀμφότεροι, σὺ μὲν ἐν Τροίῃ Πριάμου κατὰ δῶμα,
αὐτὰρ ἐγὼ Θήβῃσιν ὑπὸ Πλάκῳ ὑληέσσῃ
ἐν δόμῳ Ἠετίωνος, ὅ μ' ἔτρεφε τυτθὸν ἐοῦσαν,
δύσμορος αἰνόμορον· ὡς μὴ ὤφελλε τεκέσθαι.
νῦν δὲ σὺ μὲν Ἀίδαο δόμους ὑπὸ κεύθεσι γαίης
ἔρχεαι, αὐτὰρ ἐμὲ στυγερῷ ἐνὶ πένθεϊ λείπεις
χήρην ἐν μεγάροισι. πάις δ' ἔτι νήπιος αὔτως,
ὃν τέκομεν σύ τ' ἐγώ τε δυσάμμοροι· οὔτε σὺ τούτῳ

458—9 = λ 514—5 461ᵇ = Ζ 399 465ᵃ = Ω 417 466 = Ε 659 472ᵇ = Π 190 473 cf. Ζ 378 479ᵇ = Ζ 396 480ᵇ = Θ 283 484—5 = Ω 726—7 484ᵇ = Ζ 400.

458—9 in suspicionem vocat Nauck 458 πληθύϊ μέν' A 461 fort. ἀμφιπόλω 468 βάλε Ar. et Lips.: χέε ACD, quod teste Didymo αἱ κοιναὶ habebant 469 τ' ἠδὲ G 470 κρήδεμνόν τε, οὕτως ἅπασαι schol. A, unde κρήδεμνόν τε τό ῥ' οἱ veteres legisse putat Hoffmannus — χρυσῆ codd. 473 γαλόῳ καὶ Ϝειν. Bekker — γρ. ἅλις ἶσαν A 474 γρ. ὀλέεσθαι Eust. 475 ἔμπνυτο Ar., cf. Ε 697 476 Τρῳῇσιν A: Τρωῇσιν C δμωῇσιν D 477 ἆρ ἐγεινόμεθ' H ἄρα γεινόμεθ' AC ἀρὰ νυκτὶ γεινόμεσθ' D 478 γρ. Πριάμου ἐνὶ οἴκῳ schol. A 480 ἐόντα C 482 μέν ῥ' C.

ἔσσεαι, Ἕκτορ, ὄνειαρ, ἐπεὶ θάνες, οὔτε σοὶ οὗτος. 37
ἤν περ γὰρ πόλεμόν γε φύγῃ πολύδακρυν Ἀχαιῶν,
αἰεί τοι τούτῳ γε πόνος καὶ κήδε' ὀπίccω
ἔccοντ'· ἄλλοι γάρ Fοι ἀπουρήcουcιν ἀρούραc.
ἦμαρ δ' ὀρφανικὸν παναφήλικα παῖδα τίθηcιν·
πάντα δ' ὑπημήμυκε· δεδάκρυνται δὲ παρειά.
δευόμενοc δέ τ' ἄνειcι πάιc ἐc πατρὸc ἑταίρουc,
ἄλλον μὲν χλαίνηc Fερύων, ἄλλον δὲ χιτῶνοc·
τῶν δ' ἐλεηcάντων κοτύλην τιc τυτθὸν ἐπέcχεν,
χείλεα μέν τ' ἐδίην', ὑπερῴην δ' οὐκ ἐδίηνεν.
τὸν δὲ καὶ ἀμφιθαλὴc ἐκ δαιτύοc ἐcτυφέλιξεν,
χερcὶν πεπληγὼc καὶ ὀνειδείοιcιν ἐνίccων·
‚Fέρρ' οὕτωc· οὐ cόc γε πατὴρ μεταδαίνυται ἡμῖν.'
δακρυόειc δέ τ' ἄνειcι πάιc ἐc μητέρα χήρην,
Fαcτυάναξ, ὃc πρὶν μὲν ἑοῦ ἐπὶ γούναcι πατρὸc
μυελὸν οἶον ἔδεcκε καὶ οἰῶν πίονα δημόν·
αὐτὰρ ὅθ' ὕπνοc ἕλοι, παύcαιτό τε νηπιαχεύων,
εὕδεcκ' ἐν λέκτροιcιν, ἐν ἀγκαλίδεccι τιθήνηc,
εὐνῇ ἔνι μαλακῇ, θαλέων ἐμπληcάμενοc κῆρ.
νῦν δ' ἂν πολλὰ πάθῃcι, φίλου ἀπὸ πατρὸc ἁμαρτών,
Fαστυάναξ, ὃν Τρῶες ἐπίκλησιν καλέουσιν·
οἶος γάρ σφιν ἔρυσο πύλας καὶ τείχεα μακρά.
νῦν δὲ σὲ μὲν παρὰ νηυσὶ κορωνίσι, νόσφι τοκήων,
αἰόλαι εὐλαὶ ἔδονται, ἐπεί κε κύνες κορέσωνται,
γυμνόν· ἀτάρ τοι Fείματ' ἐνὶ μεγάροισι κέονται
λεπτά τε καὶ χαρίεντα, τετυγμένα χερσὶ γυναικῶν.
ἀλλ' ἤ τοι τάδε πάντα καταφλέξω πυρὶ κηλέῳ,
οὐδὲν σοί γ' ὄφελος, ἐπεὶ οὐκ ἐγκείσεαι αὐτοῖς,
ἀλλὰ πρὸς Τρώων καὶ Τρωιάδων κλέFος εἶναι."
ὣς ἔφατο κλαίουσ', ἐπὶ δὲ στενάχοντο γυναῖκες.

488^{b} = Δ 270 507^{a} = Z 403   508 cf. Τ 1 et Ω 211 514^{a} = Ω 215   515 = 429.

487—499 ἀθετοῦνται schol. A, 487—505 damnavit Lehrs de Arist.[2] 435; 500—507 ex Z 401 sqq. sumptos esse docebat Niese, Entwicklung der Hom. Poesie p. 79, cf. Τ 282—302 et Ω 723—776   489 ἀπουρήσουσιν C: ἀπουρίσσουσιν A ἀπουρίσουσιν D   491 ὑπεμνήμυκε codd. Apoll. Hesych.: ὑπημήμυκε iam veteres grammatici (v. Et. M. 777, 46, Et. Gud. 541, 44) requirebant, ipse Lennepii vestigiis (cf. Spitzner exc. XXXIII) insistens reposuerim ὄμματ' ὑπημήμυκε — παρειὰ C Ar.: παρειαί AD   500 γρ. γούνατα A   501 fort. ὀFίων καὶ   506 fort. Ἀστυάνακτ' ὃν, cf. Z 396   507 πύλας: πόλιν Plato Crat p. 392 E   508 νῦν δή μιν eiectis versibus 506 et 507 Jordan   513 αὐτοῖς: αὖθις coni. Nauck   514 in priore, 512 in altera recensione defuisse statuit Lehrs de Arist.[2] p. 436.

ΤΑΦΟΣ ΠΑΤΡΟΚΛΟΥ.

Ὣς οἳ μὲν στενάχοντο κατὰ πτόλιν· αὐτὰρ Ἀχαιοί Ψ 1
ἐπεὶ δὴ νῆάς τε καὶ Ἑλλήσποντον ἵκοντο,
οἳ μὲν ἄρ' ἐσκίδναντο ἑὴν ἐπὶ νῆα Fέκαστος,
Μυρμιδόνας δ' οὐκ εἴα ἀποσκίδνασθαι Ἀχιλλεύς,
ἀλλ' ὅ γε Fοῖς ἑτάροισι φιλοπτολέμοισι μετηύδα·
„Μυρμιδόνες ταχύπωλοι, ἐμοὶ ἐρίFηρες ἑταῖροι,
μὴ δή πω ὑπ' ὄχεσφι λυώμεθα μώνυχας ἵππους,
ἀλλ' αὐτοῖς ἵπποισι καὶ ἅρμασιν ἆσσον ἰόντες
Πάτροκλον κλαίωμεν· ὃ γὰρ γέρας ἐστὶ θανόντων.
αὐτὰρ ἐπεί κ' ὀλοοῖο τεταρπώμεσθα γόοιο,
ἵππους λυσάμενοι δορπήσομεν ἐνθάδε πάντες."
ὣς ἔφαθ', οἳ δ' ᾤμωξαν ἀολλέες, ἦρχε δ' Ἀχιλλεύς.
οἳ δὲ τρὶς περὶ νεκρὸν ἐύτριχας ἤλασαν ἵππους
μυρόμενοι· μετὰ δέ σφι Θέτις γόου ἵμερον ὦρσεν.
δεύοντο ψάμαθοι, δεύοντο δὲ τεύχεα φωτῶν
δάκρυσι· τοῖον γὰρ πόθεον μήστωρα φόβοιο.
τοῖσι δὲ Πηλεΐδης ἁδινοῦ ἐξῆρχε γόοιο,
χεῖρας ἐπ' ἀνδροφόνους θέμενος στήθεσσιν ἑταίρου·
„χαῖρέ μοι, ὦ Πάτροκλε, καὶ εἰν Ἀίδαο δόμοισιν·
πάντα γὰρ ἤδη τοι τελέω, τὰ πάροιθεν ὑπέστην,
Ἕκτορα δεῦρ' ἐρύσας δώσειν κυσὶν ὠμὰ δάσασθαι,

2 = Χ 379 et Ο 233   3 = Τ 277 6^{b} = Ν 421 9^{b} = Π 675 10^{b} = λ 212 14^{a} = Σ 234   17—8 = Σ 316—7 19^{b} = Χ 52   21 = σ 87.

Liber Ψ duabus partibus constat, funere Patrocli et ludis funebribus. Harum partium priorem (Ψ 1—256) plus semel praenuntiatam habes in carminibus non solum tertii ordinis (Τ 211. 283. 319) sed etiam secundi (Σ 334. Τ 24. Φ 28. Χ 336. 386), quorum locorum sane eum, qui gravissimus est Χ 381—390, facile eliminari posse suo loco monui; quod autem in prol. p. 73 versus Ψ 48 et Ψ 235 ad exemplar versuum Θ 502 et Β 42 factos dixi, id non iam ratum exploratumque esse iudico, neque multum ad componendas lites valet, quod Bergkius Gr. Lit. p. 451 versibus Ψ 227 et Ω 13 inter se collatis duos postremos Iliadis libros unius eiusdemque poetae esse collegit; nihil enim, opinor, obstat, quominus iam auctorem gentis Homerum a Smyrna oppido in insulam Chium suas sedes transtulisse statuamus; quae cum ita sint, priorem partem huius libri secundo potius quam tertio genere litterarum exarandam curavimus sententia, quam in prolegomenis p. 72 de ordine carminum 38 et 40 proposueramus, paululum immutata.   3 ἑήν, cf. prol. p. 155   10 τεταρπώμεσθα supra lin. scripto σ D: τεταρπώμεθα AC   14 γόου θέτις C   18 ἀνδροφόνους codd. et Ar.: γρ. ἀνδροφόνου schol. A.

δώδεκα δὲ προπάροιθε πυρῆς ἀποδειροτομήσειν
Τρώων ἀγλαὰ τέκνα, σέθεν κταμένοιο χολωθείς."
    ἦ ῥα, καὶ Ἕκτορα δῖον ἀϝεικέα μήδετο ϝέργα,
πρηνέα πὰρ λεχέεσσι Μενοιτιάδαο τανύσσας
ἐν κονίῃς. οἳ δ' ἔντε' ἀφοπλίζοντο ϝέκαστος
χάλκεα μαρμαίροντα, λύον δ' ὑψηχέας ἵππους,
κὰδ δ' ἷζον παρὰ νηὶ ποδώκεος Αἰακίδαο
μυρίοι· αὐτὰρ ὃ τοῖσι τάφον μενοϝεικέα δαίνυ.
πολλοὶ μὲν βόες ἀργοὶ ὀρέχθεον ἀμφὶ σιδήρῳ
σφαζόμενοι, πολλοὶ δ' ὄιες καὶ μηκάδες αἶγες·
πολλοὶ δ' ἀργιόδοντες ὕες, θαλέθοντες ἀλοιφῇ,
εὑόμενοι τανύοντο διὰ φλογὸς Ἡφαίστοιο·
πάντῃ δ' ἀμφὶ νέκυν κοτυλήρυτον ἔρρεϝεν αἷμα.
    αὐτὰρ τόν γε ϝάνακτα ποδώκεα Πηλεΐωνα
εἰς Ἀγαμέμνονα δῖον ἄγον βασιλῆες Ἀχαιῶν,
σπουδῇ παρπεπιθόντες, ἑταίρου χωόμενον κῆρ.
οἳ δ' ὅτε δὴ κλισίην Ἀγαμέμνονος ἷξον ἰόντες,
αὐτίκα κηρύκεσσι λιγυφθόγγοισι κέλευσαν
ἀμφὶ πυρὶ στῆσαι τρίποδα μέγαν, εἰ πεπίθοιεν
Πηλεΐδην λοέσασθαι ἄπο βρότον αἱματόεντα.
αὐτὰρ ὅ γ' ἠρνεῖτο στερεῶς, ἐπὶ δ' ὅρκον ὄμοσσεν·
„οὐ μὰ Ζῆν', ὅς τίς τε θεῶν ὕπατος καὶ ἄριστος,
οὐ θέμις ἐστὶ λοετρὰ καρήατος ἆσσον ἱκέσθαι
πρίν γ' ἐνὶ Πάτροκλον θέμεναι πυρὶ σῆμά τε χεῦαι
κείρασθαί τε κόμην, ἐπεὶ οὔ μ' ἔτι δεύτερον ὧδε
ἵξετ' ἄχος κραδίην, ὄφρα ζωοῖσι μετείω.
ἀλλ' ἦ τοι νῦν μὲν στυγερῇ πειθώμεθα δαιτί·
ἠῶθεν δ' ὄτρυνε, ϝάναξ ἀνδρῶν Ἀγάμεμνον,
ὕλην τ' ἀξέμεναι παρά τε σχεῖν ὅσσ' ἐπιϝεικές
νεκρὸν ἔχοντα νέεσθαι ὑπὸ ζόφον ἠερόεντα,

22^{b}—3 = *Ι* 467—8 25 cf. *Ω* 18 32^{b}—33 = *Ι* 467—8 36 = *Η* 312 et 106 39 = *Β* 50. 442 40—1 = *Σ* 344—5 43^{b} = *Τ* 258 48 cf. *Θ* 502 51^{b} = *Φ* 56.

26 γρ. ἕκαστοι A 27 γρ. λύοντο δὲ μώνυχας ἵππους A 30 vel potius 30—34 nonnullos damnasse testatur schol. V 31 πολλαὶ δ' ὄιες coni. Düntzer 34 κοτυλήρρυτον C 39 κέλευσαν AC Ar.: κέλευσε D 41 λούσασθαι codd. 45 χεῦσαι C 46 γρ. οὔ τί με A 48 ἀλλ' ἄγε δὴ D — πειθώμεθα: γρ. τερπώμεθα schol. A 49 ὄτρυνον codd. 50 ὅσσ' AC ὅσ' D m. pr.: ὡς GHL.

ὄφρ' ἦ τοι τοῦτον μὲν ἐπιφλέγῃ ἀκάματον πῦρ
θᾶσσον ἀπ' ὀφθαλμῶν, λαοὶ δ' ἐπὶ ϝέργα τράπωνται."
    ὣς ἔφαθ', οἳ δ' ἄρα τοῦ μάλα μὲν κλύον ἠδ' ἐπίθοντο.
ἐσσυμένως δ' ἄρα δόρπον ἐφοπλίσσαντες ἕκαστοι
δαίνυντ', οὐδέ τι θυμὸς ἐδεύετο δαιτὸς ἐϝίσης.
αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἕντο,
οἳ μὲν κακκείοντες ἔβαν κλισίηνδε ϝέκαστος,
Πηλεΐδης δ' ἐπὶ θινὶ πολυφλοίσβοιο θαλάσσης
κεῖτο βαρὺ στενάχων, πολέσιν μετὰ Μυρμιδόνεσσιν,
ἐν καθαρῷ, ὅθι κύματ' ἐπ' ἠιόνος κλύζεσκον.
εὖτε τὸν ὕπνος ἔμαρπτε, λύων μελεδήματα θυμοῦ,
ϝήδυμος ἀμφιχυθείς — μάλα γὰρ κάμε φαίδιμα γυῖα
Ἕκτορ' ἐπαΐσσων προτὶ Ἴλιον ἠνεμόεσσαν —
ἦλθε δ' ἐπὶ ψυχὴ ΠατροκλεϝέΟς δειλοῖο,
πάντ' αὐτῷ μέγεθός τε καὶ ὄμματα καλὰ ϝικυῖα
καὶ φωνήν, καὶ τοῖο περὶ χροῒ ϝείματα ϝέστο.
στῆ δ' ἄρ' ὑπὲρ κεφαλῆς, καί μιν πρὸς μῦθον ἔϝειπεν·
„εὕδεις, αὐτὰρ ἐμεῖο λελασμένος ἔπλευ, Ἀχιλλεῦ;
οὐ μέν μευ ζώοντος ἀκήδεες, ἀλλὰ θανόντος.
θάπτε με ὅττι τάχιστα, πύλας Ἀίδαο περήσω.
τῆλέ μ' ἐϝέργουσι ψυχαί, ϝείδωλα καμόντων,
οὐδέ μέ πω μίσγεσθαι ὑπὲρ ποταμοῖο ἐῶσιν,
ἀλλ' αὔτως ἀλάλημαι ἀν' εὐρυπυλὲς Ἄιδος δῶ.
καί μοι δὸς τὴν χεῖρ', ὀλοφύρομαι· οὐ γὰρ ἔτ' αὖτις
νίσσομαι ἐξ Ἀίδαο, ἐπήν με πυρὸς λελάχητε.
οὐ μὲν γὰρ ζωοί γε φίλων ἀπάνευθεν ἑταίρων
βουλὰς ἑζόμενοι βουλεύσομεν, ἀλλ' ἐμὲ μὲν κὴρ

53^{b} = *Γ* 422 54 = *Η* 379 56—7 = *Α* 468—9 58 = *Α* 606 59^{b} = *Α* 34 61^{a} = *Θ* 491 62 = *Ω* 679. *υ* 56. *ψ* 343 63 = *Ξ* 253 64^{b} = *Γ* 305 68 = *Β* 59 72^{b} = *λ* 476 74^{b} = *Λ* 571.

55 ἐφοπλίσαντο D, quod Bentleius ita probavit, ut versum 56 eiciendum censeret 58 κλισίηνδ': οἶκόνδε D 61 ὅθι δὴ κύματ' DS — κλύζεσκεν C et γρ. A, γρ. ἐπέκλυζον schol. V 63 νήδυμος codd. 65. 105. 221 Πατροκλῆος codd. 66 κάλ' εἰκυῖα codd. 70 ἀκήδεις codd, fort. ἀκηδής, cf. *Ξ* 427 71—4 damnat Kammer, Einheit der Od. p. 503 71 με ὅττι τάχιστα: μ' ὅπως ὤκιστα Cobet misc. crit. 370 72 με εἴργουσιν codd. 76 νίσομαι ACD νείσομαι S 77 γρ. οὐ γὰρ ἔτι schol. A et sic versum laudat Aeschines I 149.

ἀμφέχανε στυγερή, ἥ περ λάχε γινόμενόν περ,
καὶ δὲ σοὶ αὐτῷ μοῖρα, θεοῖς ἐπιϝείκελ᾽ Ἀχιλλεῦ,
τείχει ὕπο Τρώων εὐηφενέων ἀπολέσθαι.
ἄλλο δέ τοι ϝερέω καὶ ἐφήσομαι, αἴ κε πίθηαι·
μὴ ἐμὰ σῶν ἀπάνευθε τιθήμεναι ὀστέ᾽, Ἀχιλλεῦ,
ἀλλ᾽ ὁμοῦ, ὡς τράφομέν περ ἐν ὑμετέροισι δόμοισιν,
εὖτέ με τυτθὸν ἐόντα Μενοίτιος ἐξ Ὀπόεντος
ἤγαγεν ὑμέτερόνδ᾽ ἀνδροκτασίης ὕπο λυγρῆς
ἤματι τῷ, ὅτε παῖδα κατέκτανον Ἀμφιδάμαντος
νήπιος, οὐκ ἐθέλων, ἀμφ᾽ ἀστραγάλοισι χολωθείς.
ἔνθα με δεξάμενος ἐν δώμασιν ἱππότα Πηλεύς
ἔτρεφέ τ᾽ ἐνδυκέως καὶ σὸν θεράποντ᾽ ὀνόμηνεν.
ὣς δὲ καὶ ὀστέα νῶιν ὁμὴ σορὸς ἀμφικαλύπτοι.“
[χρύσεος ἀμφιφορεύς, τόν τοι πόρε πότνια μήτηρ.]
τὸν δ᾽ ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
„τίπτε μοι, ἠθείη κεφαλή, δεῦρ᾽ εἰλήλουθας
καί μοι ταῦτα ϝέκαστ᾽ ἐπιτέλλεαι; αὐτὰρ ἐγώ τοι
πάντα μάλ᾽ ἐκτελέω καὶ πείσομαι, ὡς σὺ κελεύεις.
ἀλλά μοι ἆσσον στῆθι· μίνυνθά περ ἀμφιβαλόντε
ἀλλήλους ὀλοοῖο τεταρπώμεσθα γόοιο.“
ὣς ἄρα φωνήσας ὠρέξατο χερσὶ φίλῃσιν,
οὐδ᾽ ἔλαβε· ψυχὴ δὲ κατὰ χθονός, ἠύτε καπνός,
ᾤχετο τετριγυῖα. ταφὼν δ᾽ ἀνόρουσεν Ἀχιλλεύς
χερσί τε συμπλατάγησε, ϝέπος δ᾽ ὀλοφυδνὸν ἔϝειπεν·
„ὢ πόποι, ἦ ῥά τις ἔστι καὶ εἰν Ἀίδαο δόμοισιν

80^b = *I* 485 82^a = *π* 28   92 cf. ω 74   93 = *Α* 84   98 = 10
100^b = *Σ* 110 101^b = *Λ* 776 102^b = Ε 683.

79 *γεινόμενον* codd.   81 *εὐηφενέων* Aristoph. et Rhianus: *εὐηγενέων* codd.   post 81 Aeschines l. l. addit: *μαρνάμενον δηίοις Ἑλένης ἕνεκ᾽ ἠυκόμοιο*   82 *ἄλλο δέ τοι ἐρέω, σὺ δ᾽ ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῇσιν* (= Φ 94) Aeschines l. l.   84 *τράφομέν περ* Buttmann Gram. II 308: *ἐτράφημεν* C et *γρ.* A, *ἐτράφην περ* AD — *ἀλλ᾽ ἵνα πέρ σε καὶ αὐτὸν ὁμοίη γαῖα κεκεύθῃ χρυσέῳ ἐν ἀμφιφορεῖ, τόν οἱ πόρε πότνια μήτηρ, ὡς ὁμοῦ ἐτράφεμέν* (corrige *ἐτράφομεν*) *περ ἐν ἡμετέροισι δόμοισι* Aeschines l. l.   88 *νήπιον* D — *γρ. ἀμφ᾽ ἀστραγάλῃσιν ἐρίσσας* schol. A   90 *ἔτρεφε* GL ut Aeschines: *ἔτρεφ᾽* C *ἔτραφε* ADS   92 *ἀθετεῖται* schol. A   94 *ἠθείη*: *ὦ θείη* Chamaeleo   96 *ὡς σύ*: *γρ. ὥς με* schol. A   97 *ἀμφιβαλόντε* AD: *ἀμφιβαλόντες* C *γρ. ἀμφιχυθέντες* schol. B, cf. *π* 214   98 *ὀλοοῖο*: *γρ. κρυεροῖο* A   102 *ἔπος τ᾽* D   103 *τις* ACD: *τι* Lips.

ψυχὴ καὶ ϝείδωλον, ἀτὰρ φρένες οὐκ ἔνι πάμπαν·
παννυχίη γάρ μου Πατροκλεϝέος δειλοῖο
ψυχὴ ἐφεστήκει γοόωσά τε μυρομένη τε,
καί μοι ἕκαστ᾽ ἐπέτελλε, ϝέϝικτο δὲ θέσκελον αὐτῷ.“
ὣς φάτο, τοῖσι δὲ πᾶσιν ὑφ᾽ ἵμερον ὦρσε γόοιο·
μυρομένοισι δὲ τοῖσι φάνη ῥοδοδάκτυλος ἠώς
ἀμφὶ νέκυν ἐλεεινόν. ἀτὰρ κρείων Ἀγαμέμνων
οὐρῆάς τ᾽ ὤτρυνε καὶ ἀνέρας ἀξέμεν ὕλην
πάντοθεν ἐκ κλισιῶν· ἐπὶ δ᾽ ἀνὴρ ἐσθλὸς ὀρώρει,
Μηριόνης θεράπων ἀγαπήνορος Ἰδομενῆος.
οἳ δ᾽ ἴσαν ὑλοτόμους πελέκυς ἐν χερσὶν ἔχοντες
σειράς τ᾽ εὐπλέκτους· πρὸ δ᾽ ἄρ᾽ οὐρῆες κίον αὐτῶν·
πολλὰ δ᾽ ἄναντα κάταντα πάραντά τε δόχμιά τ᾽ ἦλθον.
ἀλλ᾽ ὅτε δὴ κνημοὺς προσέβαν πολυπίδακος Ἴδης,
αὐτίκ᾽ ἄρα δρῦς ὑψικόμους ταναήκεϊ χαλκῷ
τάμνον ἐπειγόμενοι· ταὶ δὲ μεγάλα κτυπέουσαι
πῖπτον. τὰς μὲν ἔπειτα διαπλήσσοντες Ἀχαιοί
ἔκδεον ἡμιόνων· ταὶ δὲ χθόνα ποσσὶ δατεῦντο
ϝελδόμεναι πεδίοιο διὰ ῥωπήια πυκνά.
πάντες δ᾽ ὑλοτόμοι φιτροὺς φέρον· ὣς γὰρ ἀνώγει
Μηριόνης θεράπων ἀγαπήνορος Ἰδομενῆος.
κὰδ δ᾽ ἄρ᾽ ἐπ᾽ ἀκτῆς βάλλον ἐπισχερώ, ἔνθ᾽ ἄρ᾽ Ἀχιλλεύς
φράσσατο Πατρόκλῳ μέγα ϝηρίον ἠδὲ ϝοῖ αὐτῷ.
αὐτὰρ ἐπεὶ πάντῃ παρακάββαλον ἄσπετον ὕλην,
εἵατ᾽ ἄρ᾽ αὖθι μένοντες ἀολλέες. αὐτὰρ Ἀχιλλεύς
αὐτίκα Μυρμιδόνεσσι φιλοπτολέμοισι κέλευσεν
χαλκὸν ζώννυσθαι, ζεῦξαι δ᾽ ὑπ᾽ ὄχεσφι ϝέκαστον

106 = Ζ 373   108 = *δ* 183. *I* 173   109 cf. *I* 173 112^b = *γ* 471. ξ 104   118 = *Ξ* 398 et *Η* 77 123^b = *Ν* 199   124 = 113
127^b = *Β* 455   129 cf. *Π* 65.

104 *ἐνσέσειστai ἐκ τῆς Ὀδυσσείας ὁ στίχος* Aristoph. — *πάμπαν*: *γρ. πᾶσαι* schol. V   106 *ἐφεστήκει* Ar.: *ἐφειστήκει* AC *ἐφείστηκε* D   109 *μυρομένοισι δὲ τοῖσι μέλας ἐπὶ ἕσπερος ἦλθε* Plutarch cons. ad Apoll. c. 26   111 *οὐρῆάς τ᾽*: *γρ. οὐρῆας* schol. A   112 *κλισιῶν* CS: *κλισέων* A *κλισιέων* D   114 *πελέκεας* codd., cf. prol. p. 144   117 *γρ. κρημνοὺς* Eust. — *πολυπίδακος* ACS Ar.: *πολυπιδάκου* D et *γρ.* schol. A   120 *διαπλίσσοντες* S et *γρ.* schol. A, *γρ. διαρρήσσοντες* Eust., *διαπλήξαντες* requirit Düntzer   121 *ἡμιόνους* D   127 *παρακάμβαλον* S   129 *κέλευε* C   130 *γρ. χαλκῷ* Eust. — *δ᾽* AD: *θ᾽* CS et *γρ.* A.

ἵππους· οἳ δ' ὤρνυντο καὶ ἐν τεύχεσσιν ἔδυνον,
ἂν δ' ἔβαν ἐν δίφροισι παραιβάται ἡνίοχοί τε.
πρόσθε μὲν ἱππῆες, μετὰ δὲ νέφος εἵπετο πεζῶν,
μυρίοι· ἐν δὲ μέσοισι φέρον Πάτροκλον ἑταῖροι.
θριξὶ δὲ πάντα τέκυν καταϝείνυσαν, ἃς ἐπέβαλλον
κειρόμενοι. ὄπιθεν δὲ κάρη ἔχε δῖος Ἀχιλλεύς
ἀχνύμενος· ἕταρον γὰρ ἀμύμονα πέμπ' Ἄιδόσδε.
οἳ δ' ὅτε χῶρον ἵκανον ὅθι σφίσι πέφραδ' Ἀχιλλεύς,
κάτθεσαν, αἶψα δέ ϝοι μενοϝεικέα νήεον ὕλην.
ἔνθ' αὖτ' ἄλλ' ἐνόησε ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς.
στὰς ἀπάνευθε πυρῆς ξανθὴν ἀπεκείρατο χαίτην,
τήν ῥα Σπερχειῷ ποταμῷ τρέφε τηλεθόωσαν.
ὀχθήσας δ' ἄρα ϝεῖπε ϝιδὼν ἐπὶ ϝοίνοπα πόντον·
„Σπερχεί', ἄλλως σοί γε πατὴρ ἠρήσατο Πηλεύς,
κεῖσέ με νοστήσαντα φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν
σοί τε κόμην κερέειν ῥέξειν θ' ἱερὴν ἑκατόμβην,
πεντήκοντα δ' ἔνορχα παρ' αὐτόθι μῆλ' ἱερεύσειν
ἐς πηγάς, ὅθι τοι τέμενος βωμός τε θυήεις.
ὣς ἠρᾶθ' ὁ γέρων, σὺ δέ ϝοι νόον οὐκ ἐτέλεσσας.
νῦν δ' ἐπεὶ οὐ νέομαί γε φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν,
Πατρόκλῳ ἥρωι κόμην ὀπάσαιμι φέρεσθαι."
ὣς ϝειπὼν ἐν χερσὶ κόμην ἑτάροιο φίλοιο
θῆκεν, τοῖσι δὲ πᾶσιν ὑφ' ἵμερον ὦρσε γόοιο.
καί νύ κ' ὀδυρομένοισιν ἔδυ φάος ἠελίοιο,
εἰ μὴ Ἀχιλλεὺς αἶψ' Ἀγαμέμνονι ϝεῖπε παραστάς·
„Ἀτρεΐδη, σοὶ γάρ τε μάλιστά γε λαὸς Ἀχαιῶν
πείσονται μύθοισι, γόοιο μὲν ἔστι καὶ ἆσαι,
νῦν δ' ἀπὸ πυρκαϊῆς σκέδασον καὶ δεῖπνον ἄνωχθι

131 = *Κ* 254 133^{b} = *Δ* 274 138 = *Σ* 520 140^{a} = *Ψ* 193. *β* 382. 393. *δ* 219. 795. *ξ* 112 . . . 140^{b} = *Φ* 49 143 = *Λ* 403 et Ε 771 145^{b} = 150. *Σ* 101 146^{b} = *Δ* 120 148^{b} = *Θ* 48 150 = *Σ* 101 152^{a} = *Λ* 446 153 = 108 154—5 = *π* 220—1 158—9 cf. *Τ* 171—2.

135 *καταείνυσαν* Ar.: *καταείνυον* ACDS: *γρ.* *καταείλυον* schol. A, fort. *καταϝέννυσαν*, ut *ἐπιέννυσθαι* et *ἐπιείνυσθαι* variant codd. apud Herod. IV 64 137 *Ἄιδος δῶ* S et *γρ.* schol. A 138 *ἵκανον* CDS et *γρ.* A: *ἵκοντο* A 146 *κορέειν* C 147 *παρ' αὐτόθι* ACS: *παρ' αὐτίκα* D *παρ' αὐτόφι* Lips., ut legitur *Υ* 140 156 *γάρ*: *μέν* C 158 *πυρκαιὴν* C.

ὅπλεσθαι. τάδε δ' ἀμφὶ πονησόμεθ' οἷσι μάλιστα
κήδεός ἐστι νέκυς· παρὰ δ' οἵ τ' ἀγοὶ ἄμμι μενόντων."
αὐτὰρ ἐπεὶ τό γ' ἄκουσε ϝάναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων,
αὐτίκα λαὸν μὲν σκέδασεν κατὰ νῆας ἐϝίσας,
κηδεμόνες δὲ παρ' αὖθι μένον καὶ νήεον ὕλην,
ποίησαν δὲ πυρὴν ἑκατόμπεδον ἔνθα καὶ ἔνθα,
ἐν δὲ πυρῇ ὑπάτῃ νεκρὸν θέσαν ἀχνύμενοι κῆρ.
πολλὰ δὲ ϝίφια μῆλα καὶ εἰλίποδας ϝέλικας βοῦς
πρόσθε πυρῆς ἔδερόν τε καὶ ἄμφεπον· ἐκ δ' ἄρα πάντων
δημὸν ἑλὼν ἐκάλυψε νέκυν μεγάθυμος Ἀχιλλεύς
ἐς πόδας ἐκ κεφαλῆς, περὶ δὲ δρατὰ σώματα νήει.
ἐν δ' ἐτίθει μέλιτος καὶ ἀλείφατος ἀμφιφορῆας,
πρὸς λέχεα κλίνων· πίσυρας δ' ἐριαύχενας ἵππους
ἐσσυμένως ἐνέβαλλε πυρῇ, μεγάλα στεναχίζων.
ἐννέα τῷ γε ϝάνακτι τραπεζῆες κύνες ἦσαν·
καὶ μὲν τῶν ἐνέβαλλε πυρῇ δύο δειροτομήσας,
δώδεκα δὲ Τρώων μεγαθύμων υἱέας ἐσθλούς
χαλκῷ δηιόων· κακὰ δὲ φρεσὶ μήδετο ϝέργα.
ἐν δὲ πυρὸς μένος ἧκε σιδήρεον, ὄφρα νέμοιτο.
ᾤμωξέν τ' ἄρ' ἔπειτα, φίλον τ' ὀνόμηνεν ἑταῖρον·
„χαῖρέ μοι, ὦ Πάτροκλε, καὶ εἰν Ἀίδαο δόμοισιν·
πάντα γὰρ ἤδη τοι τελέω τὰ πάροιθεν ὑπέστην.
δώδεκα μὲν Τρώων μεγαθύμων υἱέας ἐσθλούς,
τοὺς ἅμα σοὶ πάντας πῦρ ἐσθίει· Ἕκτορα δ' οὔ τι
δώσω Πριαμίδην πυρὶ δαπτέμεν, ἀλλὰ κύνεσσιν."
ὣς φάτ' ἀπειλήσας· τὸν δ' οὐ κύνες ἀμφεπένοντο,
ἀλλὰ κύνας μὲν ἄλαλκε Διὸς θυγάτηρ Ἀφροδίτη

161^{a} = *Υ* 318 et *Τ* 184 162^{b} = *Λ* 8 164^{b} = *κ* 517 165 = *Ω* 787 166 = *Ι* 466 169^{a} = *Σ* 353 176 = *Ρ* 566 et *Φ* 19 177^{b} = Ζ 195 178 = *Κ* 522 179—80 = 19—20 181 = 175 184^{a} = *Φ* 161 185^{b} = *Φ* 416.

159 *ἀμφιπονησόμεθ'* codd., partes verbi dividendas esse metricis rationibus docuit Lehrs de Arist.[2] p. 395 160 *οἱ ταγοὶ* AD et Ar. 163 *παραῦθι* AD 164 *ἑκατόμπεδον* ACDS: *ἑκατόμποδον* codd. dett., codicum scripturam tuetur etiam Pindarus Isth. V 22 169 *δρατὰ*: *γρ.* *δρετὰ* schol. A 172 et 174 *πυρὶ* C 172 et 225 *στοναχίζων* CD 178 *φίλον τ'* CD: *φίλον δ'* A 180 *τετελεσμένα ὥσπερ* S et *γρ.* A 182 *οὔ τοι* C 184—191 damnat Düntzer Hom. Unt. 329, idem in sua editione solos 188—191 suspectos habet; at nomen Patrocli versus 192 indicio est antea de alio quodam homine verba facta esse.

ἤματα καὶ νύκτας, ῥοδόεντι δὲ χρῖεν ἐλαίῳ 38
ἀμβροσίῳ, ἵνα μή μιν ἀποδρύφοι ἑλκυστάζων.
τῷ δ' ἐπὶ κυάνεον νέφος ἤγαγε Φοῖβος Ἀπόλλων
οὐρανόθεν πεδίονδε, κάλυψε δὲ χῶρον ἅπαντα,
ὅσσον ἐπεῖχε νέκυς, μὴ πρὶν μένος ἠελίοιο
στήλει' ἀμφὶ περὶ χρόα ϝίνεσιν ἠδὲ μέλεσσιν.
    οὐδὲ πυρὴ Πατρόκλου ἐκαίετο τεθνηῶτος.
ἔνθ' αὖτ' ἄλλ' ἐνόησε ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς,
στὰς ἀπάνευθε πυρῆς δοιοῖς ἠρᾶτ' ἀνέμοισιν,
Βορρῇ καὶ Ζεφύρῳ, καὶ ὑπέσχετο ἱερὰ καλά·
πολλὰ δὲ καὶ σπένδων χρυσέῳ δέπαϊ λιτάνευεν
ἐλθέμεν, ὄφρα τάχιστα πυρὶ φλεγεθοίατο νεκροί
ὕλη τε σεύαιτο καήμεναι. ὦκα δὲ Ἶρις
ἀράων ἀίουσα μετάγγελος ἦλθ' ἀνέμοισιν.
οἳ μὲν ἄρα Ζεφύροιο δυσαϝέος ἁθρόοι ἔνδον
εἰλαπίνην δαίνυντο· θέϝουσα δὲ Ἶρις ἐπέστη
βηλῷ ἔπι λιθέῳ. τοὶ δ' ὡς ϝίδον ὀφθαλμοῖσιν,
πάντες ἀνήιξαν, κάλεόν τέ μιν ἐς ϝὲ ϝέκαστος.
ἣ δ' αὖθ' ἕζεσθαι μὲν ἀνήνατο, ϝεῖπε δὲ μῦθον·
„οὐχ ἕδος· εἶμι γὰρ αὖτις ἐπ' Ὠκεανοῖο ῥέϝεθρα,
Αἰθιόπων ἐς γαῖαν, ὅθι ῥέζουσ' ἑκατόμβας
ἀθανάτοις, ἵνα δὴ καὶ ἐγὼ μεταδαίσομαι ἱρῶν.
ἀλλ' Ἀχιλεὺς Βορέην ἠδὲ Ζέφυρον κελαδεινόν
ἐλθεῖν ἀρᾶται, καὶ ὑπίσχεται ἱερὰ καλά,
ὄφρα πυρὴν ὄρσητε καήμεναι, ᾗ ἔνι κεῖται
Πάτροκλος, τὸν πάντες ἀναστενάχουσιν Ἀχαιοί."
    ἣ μὲν ἄρ' ὣς ϝειποῦσ' ἀπεβήσετο, τοὶ δ' ὀρέοντο
ϝηχῇ θεσπεσίῃ, νέφεα κλονέοντε πάροιθεν.

187 = Ω 21   193 = 140 195^{a} = Ι 5 198^{b} = Λ 195 199^{a} = Ο 378 202^{b} = Χ 25 203^{a} = Ο 86   204—5 = Λ 647—8   212 = Θ 425 213^{a} = Θ 159.

191 σκήλῃ C   192 καίετο C   195 βορέῃ codd., cf. Ι 5 — ὑπέσχετο SD: ὑπίσχετο AC, ὑπίσχετο Ar. secundum schol. ad Υ 84   197 ἐλθέμεν ADS: ἐλθεῖν C et γρ. A — νεκρὸν CS   198 τ' ἐσσεύαιτο A τ' ἐσσεύατο C τ' ἐσσεύοντο D, γρ. ὕλην τε σεύαιντο schol. A, cf. Ρ 463   198 ὦκα Bentley: ὠκέα codd.   199 μετ' ἄγγελος ACD, cf. Ο 144   203 τέ: δέ S — εἰς ἓ codd.   204 αὖ S   205 αὖτις D et γρ. A: αὖθι A αὖθις C — ῥέεθρα ADS: ῥοάων C ῥεέθρων Ap. Soph. 62, 18   206 γαῖαν: γρ. δῆμον schol. A   213 πνοιῇ ὑπὸ λιγυρῇ νέφεα κλονέοντες ὄπισθεν Plut. vit. Hom. c. 108.

αἶψα δὲ πόντον ἵκανον ἀϝήμεναι, ὦρτο δὲ κῦμα 38
πνοιῇ ὕπο λιγυρῇ. Τροίην δ' ἐρίβωλον ἱκέσθην,
ἐν δὲ πυρῇ πεσέτην, μέγα δ' ἴαχε θεσπιδαὲς πῦρ.
παννύχιοι δ' ἄρα τοί γε πυρῆς ἄμυδις φλόγ' ἔβαλλον,
φυσῶντες λιγέως. ὃ δὲ πάννυχος ὠκὺς Ἀχιλλεύς
χρυσέου ἐκ κρητῆρος, ἑλὼν δέπας ἀμφικύπελλον,
ϝοῖνον ἀφυσσόμενος χαμάδις χέϝε, δεῦε δὲ γαῖαν,
ψυχὴν κικλήσκων Πατροκλεϝέος δειλοῖο.
ὡς δὲ πατὴρ ϝοῦ παιδὸς ὀδύρεται ὀστέα καίων,
νυμφίου, ὅς τε θανὼν δειλοὺς ἀκάχησε τοκῆας,
ὣς Ἀχιλεὺς ἑτάροιο ὀδύρετο ὀστέα καίων,
ἑρπύζων παρὰ πυρκαϊήν, ἁδινὰ στεναχίζων.
    ἦμος ἑωσφόρος εἶσι φόως ϝερέων ἐπὶ γαῖαν,
ὅν τε μέτα κροκόπεπλος ὑπεὶρ ἅλα κίδναται ἠώς,
τῆμος πυρκαϊὴ ἐμαραίνετο, παύσατο δὲ φλόξ.
οἳ δ' ἄνεμοι πάλιν αὖτις ἔβαν ϝοῖκόνδε νέεσθαι
Θρηίκιον κατὰ πόντον· ὃ δ' ἔστενεν οἴδματι θύων.
Πηλεΐδης δ' ἀπὸ πυρκαϊῆς ἑτέρωσε λιασθείς
κλίνθη κεκμηώς, ἐπὶ δὲ γλυκὺς ὕπνος ὄρουσεν.
οἳ δ' ἀμφ' Ἀτρεΐωνα ἀολλέες ἠγερέθοντο,
τῶν μιν ἐπερχομένων ὅμαδος καὶ δοῦπος ἔγειρεν.
ἕζετο δ' ὀρθωθείς, καί σφας πρὸς μῦθον ἔϝειπεν·
„Ἀτρεΐδη τε καὶ ἄλλοι ἀριστῆες Παναχαιῶν,
πρῶτον μὲν κατα πυρκαϊὴν σβέσατ' αἴθοπι ϝοίνῳ
πᾶσαν, ὁπόσσον ἐπέσχε πυρὸς μένος· αὐτὰρ ἔπειτα
ὀστέα Πατρόκλοιο Μενοιτιάδαο λέγωμεν,
εὖ διαγινώσκοντες. ἀριφραδέα δὲ τέτυκται·

215 = Ν 590 et Σ 67 219^{b} = 656 220^{b} = Φ 119   226 cf. Β 49   227 cf. Ω 13 229^{b} = Γ 390 235^{a} = Β 42   236 = Η 327   237—9 = Ω 791—3.

216 πυρῇ A et D m. sec.: πυρὶ CS et D m. pr.   219 ἑλὼν: γρ. ἔχων A   220 ἀφυσσόμενος D et γρ. A: ἀφυσσάμενος AC, cf. Γ 295. Κ 579   223 ὅς τε: ὅς ῥα Hesychius s. v. νυμφίον — post 223 addit Plut. cons. ad Apoll. c. 30 ἄρρητον δὲ τοκεῦσι γόον καὶ πένθος ἔθηκεν (= Ρ 37)   225 vide ad Ψ 172   226 ἦμος δ' ἑωσφόρος codd., δ' om. schol. B ad Θ 1, ἦμος φωσφόρος coni. Rzach Z. f. ö. G. XXVIII 102, fort. εὖτε δ' Ἑωσφ.   227 a vetere carmine afuisse suspicatur Düntzer Hom. Fragen p. 81   230 κατὰ suprascripto μετὰ A   234 ἔγειρεν: ὄρωρεν C   235 σφέας codd.

ἐν μέσσῃ γὰρ ἔκειτο πυρῇ, τοὶ δ' ἄλλοι ἄνευθεν 38
ἐσχατιῇ καίοντ' ἐπιμίξ, ἵπποι τε καὶ ἄνδρες.
καὶ τὰ μὲν ἐν χρυσέῃ φιάλῃ καὶ δίπλακι δημῷ
θείομεν, εἰς ὅ κεν αὐτὸς ἐγὼν Ἄιδι κεύθωμαι·
τύμβον δ' οὐ μάλα πολλὸν ἐγὼ πονέεσθαι ἄνωγα,
ἀλλ' ἐπιϝεικέα τοῖον. ἔπειτα δὲ καὶ τὸν Ἀχαιοί
εὐρύν θ' ὑψηλόν τε τιθήμεναι, οἵ κεν ἐμεῖο
δεύτεροι ἐν νήεσσι πολυκλήϝισι λίπησθε."
    ὣς ἔφαθ', οἳ δ' ἐπίθοντο ποδώκεϊ Πηλεΐωνι.
πρῶτον μὲν κατα πυρκαϊὴν σβέσαν αἴθοπι ϝοίνῳ,
ὅσσον ἐπὶ φλὸξ ἦλθε, βαθεῖά τε κάππεσε τέφρη·
κλαίοντες δ' ἑτάροιο ἐνηέος ὀστέα λευκά
ἄλλεγον ἐς χρυσέην φιάλην καὶ δίπλακα δημόν,
ἐν κλισίῃσι δὲ θέντες ἑανῷ λιτὶ κάλυψαν.
τορνώσαντο δὲ σῆμα, θεμείλιά τε προβάλοντο
ἀμφὶ πυρήν· εἶθαρ δὲ χυτὴν ἐπὶ γαῖαν ἔχευαν.
χεύαντες δὲ τὸ cῆμα πάλιν κίον. αὐτὰρ Ἀχιλλεύς
αὐτοῦ λαὸν ἔρυκε, καὶ ἵζανεν εὐρὺν ἀγῶνα,
νηῶν δ' ἔκφερ' ἄεθλα, λέβητάς τε τρίποδάς τε
ἵππους θ' ἡμιόνους τε βοῶν τ' ἴφθιμα κάρηνα
ἠδὲ γυναῖκας ἐυζώνους πολιόν τε cίδηρον.

ΑΘΛΑ ΕΠΙ ΠΑΤΡΟΚΛΩΙ.

    ἱπποῖcιν μὲν πρῶτα ποδώκεcιν ἀγλά' ἄεθλα
θῆκε γυναῖκα ἄγεcθαι ἀμύμονα ϝέργα ϝιδυῖαν
καὶ τρίποδ' οὐατόεντα δυωκαιεϝεικοcίμετρον

242^b = Λ 525   249 = Ψ 54 et Ω 458   250 = 237   254 = Σ 352   257 = Ω 801   261 = Ι 366 263^b = Ι 128 264^b = Ο 678.

244 ἐγὼν: ἐγὼ C γρ. ἰὼν A — Ἀίδῃ Barnes — κεύθωμαι CDS: κλεύθωμαι A Ar.   251 τε D et γρ. A: δὲ AC — γρ. κάππεσεν ὕλη A   257—877 ludos funebres, in quibus Eumelus, Admeti filius, et Epeus, fabricator equi Troiani, quorum in Iliade facta referuntur nulla, insignem locum inter principes Achivorum obtineant, veteri poemati a poeta recentiore, tamen ante Arctinum, ut qui Aethiopidi suae similem ἀγῶνα ἐπιτάφιον subiunxerit, adiectos videri exposui prol. p. 23; hoc modo postquam funus Patrocli amplificatum fuit, alteram partem libri nescio an a versu 226, novo carmini auspicando aptissimo, exordiri rhapsodi consueverint. 259—261 damnavit Aristoph.   262 γρ. ἵπποισι schol. V: ἱππεῦσιν codd., huc nescio an pertineat scholium versui 278 appictum   263 γυναῖκ' ἀγαγέσθαι Cobet misc. crit. 365, ipse tentavi γυναῖκ' Ἀχιλεὺς ἐρικυδέα (vel περικαλλέα), ut a versu 262 novum carmen ordiatur — ἔργ' εἰδυῖαν codd. 264 οὐατόεντα Heyne: ὠτώεντα, cf. prol. p. 179 — δυωκαιεικ. codd.

τῷ πρώτῳ· ἀτὰρ αὖ τῷ δευτέρῳ ἵππον ἔθηκεν 39
ἐκϝετέ' ἀδμήτην, βρέφος ἡμίονον κυέουcαν·
αὐτὰρ τῷ τριτάτῳ ἄπυρον κατέθηκε λέβητα
καλόν, τέccαρα μέτρα κεχανδότα, λευκὸν ἔτ' αὔτωc·
τῷ δὲ τετάρτῳ θῆκε δύω χρυcοῖο τάλαντα,
πέμπτῳ δ' ἀμφίθετον φιάλην ἀπύρωτον ἔθηκεν.
cτῆ δ' ὀρθὸc καὶ μῦθον ἐν Ἀργείοιcιν ἔϝειπεν·
„Ἀτρεΐδη τε καὶ ἄλλοι ἐυκνήμιδεc Ἀχαιοί,
ἱππῆαc τάδ' ἄεθλα δεδεγμένα κεῖτ' ἐν ἀγῶνι.
εἰ μὲν νῦν ἐπὶ ἄλλῳ ἀεθλεύοιμεν Ἀχαιοί,
ἦ τ' ἂν ἐγὼ τὰ πρῶτα λαβὼν κλιcίηνδε φεροίμην.
ϝίcτε γὰρ ὅccον ἐμοὶ ἀρετῇ περιβάλλετον ἵπποι·
ἀθάνατοί τε γάρ εἰcι, Ποcειδάων δ' ἔπορ' αὐτούc
πατρὶ ἐμῷ Πηλῆι, ὃ δ' αὖτ' ἐμοὶ ἐγγυάλιξεν.
ἀλλ' ἦ τοι μὲν ἐγὼ μενέω καὶ μώνυχεc ἵπποι·
τοίου γὰρ κλέϝοc ἐcθλὸν ἀπώλεcαν ἡνιόχοιο
ἠπίου, ὅ cφωιν μάλα πολλάκιc ὑγρὸν ἔλαιον
χαιτάων κατέχευε, λοέccαc ὕδατι λευκῷ.
τὸν τώ γ' ἑcταότεc πενθείετον, οὔδεϊ δέ cφιν
χαῖται ἐρηρέδαται, τὼ δ' ἕcτατον ἀχνυμένω κῆρ.
ἄλλοι δὲ cτέλλεcθε κατὰ cτρατόν, ὅc τιc Ἀχαιῶν
ἵπποιcίν τε πέποιθε καὶ ἅρμαcι κολλητοῖcιν."
    ὣc φάτο Πηλεΐδηc, ταχέεc δ' ἱππῆεc ἄγερθεν.
ὦρτο πολὺ πρῶτοc μὲν ἄναξ ἀνδρῶν Εὔμηλοc,
Ἀδμήτου φίλοc υἱόc, ὃc ἱπποcύνῃ ἐκέκαcτο·
τῷ δ' ἐπὶ Τυδεΐδηc ὦρτο κρατερὸc Διομήδηc,
ἵππουc δὲ Τρῴουc ὕπαγε ζυγόν, οὕc ποτ' ἀπεύρα
Αἰνείαν, ἀτὰρ αὐτὸν ὑπεξεcάωcεν Ἀπόλλων.
τῷ δ' ἄρ' ἐπ' Ἀτρεΐδηc ὦρτο ξανθὸc Μενέλαοc
διογενήc, ὑπὸ δὲ ζυγὸν ἤγαγεν ὠκέαc ἵππουc,
Αἴθην τὴν Ἀγαμεμνονέην τὸν ἑὸν τε Πόδαργον·
τὴν Ἀγαμέμνονι δῶκ' Ἀγχιcιάδηc Ἐχέπωλοc

271 = 456. 657. 706. 752. 801. 830   272 = Λ 17, cf. Ψ 658 279^b = Χ 162 286^b = Δ 366 287^a = Λ 245   288 sqq. = Η 162 sqq. 291—2 cf. Ε 323—4.

266 ἑξέτε' Ptolem. Ascal. more Attico, cf. Lehrs quaest. ep. 147 — ἑξετέα δμητήν C. Nauck, cf. Ψ 655   267 ἀπύρωτον S, quo recepto ἔθηκε scribere debebis   269 δύο CS   272 Ἀτρεΐδαι S — ἀριστῆες Παναχαιῶν D et γρ. A   273 om. S — γρ. ἱππεῦσιν schol. A, cf. ad v. 262 — δεδεγμένα et δεδεχμένα Ar.   277 ἀθάνατοι γὰρ ἔασι coni. Nauck — αὐτώ schol. V ad Π 867, αὐτὸς Döderlein em. hom. p. 12   280 κλέος AC: σθένος DS et γρ. A   281 ὅσ σφωιν AS   283—4 om. S   287 ἄγερθεν ACDS et Ar.: γρ. ἔγερθεν schol. A   288 πρότερος μὲν C πρώτιστα Bentley, quod ut in antiquiore carmine Η 162 probavimus, ita in hoc recentiore reponere dubitavimus   289 Ἀδρήστου D   291 ἀπηύρα codd.

δῶρ', ἵνα μή Fοι ἕποιθ' ὑπὸ Ἴλιον ἠνεμόεσσαν,
ἀλλ' αὐτοῦ τέρποιτο μένων· μέγα γάρ Fοι ἔδωκεν
Ζεὺς ἄφενος, ναῖεν δ' ὅ γ' ἐν εὐρυχόρῳ Cικυῶνι.
τὴν ὅ γ' ὑπὸ ζυγὸν ἦγε, μέγα δρόμου ἰσχανόωσαν.
Ἀντίλοχος δὲ τέταρσος ἐύτριχας ὁπλίσαθ' ἵππους,
Νέστορος ἀγλαὸς υἱὸς ὑπερθύμοιο Fάνακτος
τοῦ Νηληιάδαο· Πυλοιγενέες δέ Fοι ἵπποι
ὠκύποδες φέρον ἅρμα. πατὴρ δέ Fοι ἄγχι παραστάς
μυθεῖτ' εἰς ἀγαθὰ φρονέων νοέοντι καὶ αὐτῷ·
„Ἀντίλοχ', ἤ τοι μέν σε νέον περ ἐόντα φίλησαν
Ζεύς τε Ποσειδάων τε, καὶ ἱπποσύνας ἐδίδαξαν
παντοίας· τῷ καί σε διδασκέμεν οὔ τι μάλα χρεώ·
Fοῖσθα γὰρ εὖ περὶ τέρμα Fελισσέμεν. ἀλλά τοι ἵπποι
βάρδιστοι θείειν· τῷ τ' οἴω λοίγι' ἔσεσθαι.
τῶν δ' ἵπποι μὲν ἔασιν ἀφάρτεροι, οὐδὲ μὲν αὐτοί
πλείονα Fίσασιν σέθεν αὐτοῦ μητίσασθαι.
ἀλλ' ἄγε δὴ σύ, φίλος, μῆτιν ἐμβάλλεο θυμῷ
παντοίην, ἵνα μή σε παρεκπροφύγῃσιν ἄεθλα.
μήτι τοι δρυτόμος μέγ' ἀμείνων ἠὲ βίηφι·
μήτι δ' αὖτε κυβερνήτης ἐνὶ Fοίνοπι πόντῳ
νῆα θοὴν ἰθύνει ἐρεχθομένην ἀνέμοισιν·
μήτι δ' ἡνίοχος περιγίνεται ἡνιόχοιο.
ἀλλ' ὃς μέν θ' ἵπποισι καὶ ἅρμασι Fοῖσι πεποιθώς
ἀφραδέως ἐπὶ πολλὸν ἑλίσσεται ἔνθα καὶ ἔνθα,
ἵπποι δὲ πλανόωνται ἀνὰ δρόμον, οὐδὲ κατίσχει·
ὃς δέ κε κέρδεα Fειδῇ ἐλαύνων ἥσσονας ἵππους,
αἰεὶ τέρμ' ὁρόων στρέφει ἐγγύθεν, οὐδέ Fε λήθει,
ὅππως τὸ πρῶτον τανύσῃ βοέοισιν ἱμᾶσιν,
ἀλλ' ἔχει ἀσφαλέως καὶ τὸν προέχοντα δοκεύει.
σῆμα δέ τοι Fερέω μάλ' ἀριφραδές, οὐδέ σε λήσει.
ἕστηκε ξύλον αὖον, ὅσον τ' ὄργυι', ὑπὲρ αἴης,
ἢ δρυὸς ἢ πεύκης. τὸ μὲν οὐ καταπύθεται ὄμβρῳ,

302 cf. *Λ* 575 310^b = *Φ* 533 313^b = *Κ* 447 326 = *λ* 126 327 cf. *ι* 325.

300 *ὅ γ'*: *γρ. τόθ'* A 303 *Πυληγενέες* CD *γρ. πυλαιγενέες* schol. B 306 *ἐόντα φίλησαν* D: *ἐόντ' ἐφίλησαν* ACS 307 *ἐδίδαξαν* CDS ut Zen.: *ἐδίδαξεν* A ut Ar. 309 *τέρμα* Bentley: *τέρμαθ'* AD *τέρματ'* CS 310 *τῷ γ' οἴω* S *τῷ ὀίω* coni. Nauck, fort. *τῷ λοίγι' ἔσεσθαι ὀίω* 312 *αὐτόο* coni. Nauck 314 *παρεκπροφύγοισιν* S 317 *γρ. ἐεργομένην* schol. A 319 *ἀλλ' ὃς* ACD et Ptolem. Ascal.: *ἄλλος* Antigonus — *πέποιθε* fuisse qui legerent rettulit Eust., ipse *πεποίθῃ* malo nisi *ὃς πεποιθώς* similiter atque *οἵ τ' ἀγοί* *Ψ* 160 dictum putare mavis 320 *πολλὰ Ϝελ.* Bentley 321 *ἵπποι τοῦ* Krause Rh. M. XXVIII 490, at confer *Λ* 135 — *ἀνὰ* AD: *κατὰ* C 324 *τὸν πρῶτον* C 325 *προύχοντα* codd., cf. prol. p. 179 327 *γρ. ἐνὶ γαίῃ* schol. A 328 *οὐ*: *οὔ* olim scriptum fuisse testatur Aristoteles soph. el. p. 162^b, 3 et poet. p. 1461^a, 23.

λᾶε δὲ τοῦ Fεκάτερθεν ἐρηρέδαται δύο λευκώ
ἐν ξυνοχῇσιν ὁδοῦ, λεῖος δ' ἱππόδρομος ἀμφίς·
ἤ τευ σῆμα βροτοῖο πάλαι κατατεθνηῶτος,
ἢ τό γε νύσσα τέτυκτο ἐπὶ προτέρων ἀνθρώπων,
καὶ νῦν τέρματ' ἔθηκε ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς.
τῷ σὺ μάλ' ἐγχρίμψας ἐλάαν σχεδὸν ἅρμα καὶ ἵππους,
αὐτὸς δὲ κλινθῆναι ἐυπλέκτῳ ἐνὶ δίφρῳ
Fῆκ' ἐπ' ἀριστερὰ τοῖιν· ἀτὰρ τὸν δεξιὸν ἵππον
κένσαι ὁμοκλήσας, Fεῖξαί τέ Fοι ἡνία χερσίν.
ἐν νύσσῃ δέ τοι ἵππος ἀριστερὸς ἐγχριμφθήτω,
ὡς ἄν τοι πλήμνη γε δοάσσεται ἄκρον ἱκέσθαι
κύκλου ποιητοῖο· λίθου δ' ἀλέFασθαι ἐπαυρεῖν,
μή πως ἵππους τε τρώσῃς κατά θ' ἅρματα Fάξῃς·
χάρμα δὲ τοῖς ἄλλοισιν, ἐλεγχείη δὲ σοὶ αὐτῷ
ἔσσεται. ἀλλά, φίλος, φρονέων πεφυλαγμένος εἶναι.
εἰ γάρ κ' ἐν νύσσῃ γε παρεξελάσῃσθα διώκων,
οὐκ ἔσθ' ὅς κέ σ' ἕλῃσι μετάλμενος οὐδὲ παρέλθῃ,
οὐδ' εἴ κεν μετόπισθεν Ἀρείονα δῖον ἐλαύνοι,
Ἀδρήστου ταχὺν ἵππον, ὃς ἐκ θεόφιν γένος ἦεν,
ἢ τοὺς Λαομέδοντος, οἳ ἐνθάδε γ' ἔτραφον ἐσθλοί.“
ὣς Fειπὼν Νέστωρ Νηλήιος ἂψ ἐνὶ χώρῃ
ἕζετ', ἐπεὶ Fῷ παιδὶ Fεκάστου πείρατ' ἔFειπεν.
Μηριόνης δ' ἄρα πέμπτος ἐύτριχας ὡπλίσαθ' ἵππους.
ἂν δ' ἔβαν ἐς δίφρους, ἐν δὲ κλήρους ἐβάλοντο.
πάλλ' Ἀχιλεύς, ἐκ δὲ κλῆρος θόρε Νεστορίδαο
Ἀντιλόχου· μετὰ τὸν δ' ἔλαχε κρείων Εὔμηλος,
τῷ δ' ἄρ' ἐπ' Ἀτρεΐδης δουρικλειτὸς Μενέλαος,
τῷ δ' ἐπὶ Μηριόνης λάχ' ἐλαυνέμεν· ὕστατος αὖτε
Τυδεΐδης, ὄχ' ἄριστος ἐών, λάχ' ἐλαυνέμεν ἵππους.
στὰν δὲ μεταστοιχί, σήμηνε δὲ τέρματ' Ἀχιλλεύς
τηλόθεν ἐν λείῳ πεδίῳ· παρὰ δὲ σκοπὸν εἷσεν
ἀντίθεον Φοίνικα, ὀπάονα πατρὸς ἑοῖο,
ὡς μεμνέῳτο δρόμους καὶ ἀληθείην ἀποFείποι.
οἳ δ' ἅμα πάντες ἐφ' ἵπποιιν μάστιγας ἄειραν,

331 = *Η* 89 332^b = *Ε* 637 341^b = *Θ* 403 342 cf. *Γ* 51 348^b = *Φ* 279 351 = 301 352 cf. *Η* 176 353 cf. *Η* 182 355 = *Ε* 55.

332—3 *ἢ τόγε* (*ἠὲ* schol. V) *σκῖρος ἔην, νῦν αὖ θέτο τέρματ' Ἀχιλλεύς* Aristarchum scripsisse testantur schol. V et Eust. 335 *ἐυξέστῳ* D 336 *τοῖιν*: *τοῖον* Heyne 343 *γρ. ἔσσεαι* schol. V 345 *ὅς χ' ἕλῃσι* C — *παρέλθῃ*: *παρέλθοι* codd. 346 *Ἀρίονα* A et *γρ.* Eust. 348 *ἔτραφον* Buttmann: *γ' ἔτραφεν* A *γ' ἔτρεφεν* supra medium *ε* scripto *α* C *τέτραφεν* D 355 *δουρίκλυτος* ACD 356 *ὕστατον* C 358 *μεταστοιχεὶ* C *μεταστοιχὸν* D 361 *μεμνῇτο* Bekker — *δρόμους* Ar. et Et. M. 578, 54: *δρόμου* codd. 362 *γρ. ἅμα* A: *ἄρα* ACD — *τ' ἐπέεσσιν* codd.

πέπληγόν θ' ἱμᾶcιν, ὁμόκληcάν τε Fέπεccιν
ἐccυμένωc. οἳ δ' ὦκα διέπρηccον πεδίοιο,
νόcφι νεῶν, ταχέωc· ὑπὸ δὲ cτέρνοιcι κονίη
ἵcτατ' ἀειρομένη ὥc τε νέφοc ἠὲ θύελλα,
χαῖται δ' ἐρρώοντο μετὰ πνοιῇc ἀνέμοιο,
ἅρματα δ' ἄλλοτε μὲν χθονὶ πίλνατο πουλυβοτείρῃ,
ἄλλοτε δ' ἀΐξαcκε μετήορα. τοὶ δ' ἐλατῆρεc
ἕcταcαν ἐν δίφροιcι, πάταccε δὲ θυμὸc ἑκάcτου
νίκηc Fιεμένων· κέκλοντο δὲ Fοῖcι Fέκαcτοc
ἵπποιc, οἳ δ' ἐπέτοντο κονίοντεc πεδίοιο.
　　ἀλλ' ὅτε δὴ πύματον τέλεον δρόμον ὠκέεc ἵπποι
ἂψ ἐφ' ἁλὸc πολιῆc, τότε δὴ ἀρετή γε Fεκάcτου
φαίνετ', ἄφαρ δ' ἵπποιcι τάθη δρόμοc. ὦκα δ' ἔπειτα
αἱ Φηρητιάδαο ποδώκεεc ἔκφερον ἵπποι.
τὰc δὲ μετ' ἐξέφερον Διομήδεοc ἄρcενεc ἵπποι,
Τρώιοι, οὐδέ τι πολλὸν ἄνευθ' ἔcαν ἀλλὰ μάλ' ἐγγύc·
αἰεὶ γὰρ δίφρου ἐπιβηcομένοιcι FεFίκτην,
πνοιῇ δ' Εὐμήλοιο μετάφρενον εὐρέε τ' ὤμω
θέρμετ'· ἐπ' αὐτῷ γὰρ κεφαλὰc καταθέντε πετέcθην.
καί νύ κεν ἢ παρέλαcc' ἢ ἀμφήριcτον ἔθηκεν,
εἰ μὴ Τυδέοc υἷι κοτέccατο Φοῖβοc Ἀπόλλων,
ὅc ῥά Fοι ἐκ χειρῶν ἔβαλεν μάcτιγα φαεινήν.
τοῖο δ' ἀπ' ὀφθαλμῶν χύτο δάκρυα χωομένοιο,
οὕνεκα τὰc μὲν ὅρα ἔτι καὶ πολὺ μᾶλλον ἰούcαc,
οἳ δὲ Fοὶ ἐβλάφθηcαν ἄνευ κέντροιο θέFοντεc.
οὐδ' ἄρ' Ἀθηναίην ἐλεφηράμενοc λάθ' Ἀπόλλων
Τυδεΐδην, μάλα δ' ὦκα μετέccυτο ποιμένα λαῶν,
δῶκε δέ Fοι μάcτιγα, μένοc δ' ἵπποιcιν ἐνῆκεν.
ἣ δὲ μετ' Ἀδμήτου υἱὸν κοτέουcα βεβήκει,
ἵππειόν Fοι ἔFαξε θεὰ ζυγόν, αἳ δέ Fοι ἵπποι
ἀμφὶc ὁδοῦ δραμέτην, ῥυμὸc δ' ἐπὶ γαῖαν ἐλύcθη.
αὐτὸc δ' ἐκ δίφροιο παρὰ τροχὸν ἐξεκυλίcθη,
ἀγκῶνάc τε περιδρύφθη cτόμα τε ῥῖνάc τε,
θρυλίχθη δὲ μέτωπον ἐπ' ὀφρύcι· τὼ δέ Fοι ὄccε
δακρυόφι πλῆcθεν, θαλερὴ δέ Fοι ἔcχετο φωνή.
Τυδεΐδηc δὲ παρατρέψαc ἔχε μώνυχαc ἵππουc,

364 = *B* 785　366^{b}—7^{a} = *B* 150—1　367^{b} = *Π* 149　368^{b} = *Π* 418　370 = *H* 216 et *N* 282　371^{b} = *Δ* 428　372^{b} = *N* 820　380^{b} = *Π* 791　384^{b} = *K* 500　394 = *Z* 42　395^{b} = *Ξ* 467　396—7 = *P* 695—6　398^{b} = *T* 424.

370 fort. *θυμὸς ἀγήνωρ*　373 *πύματον δρόμον ἔτρεχον* C　374 *ἐφ'* codd. et Ar.: γρ. *ἀφ'* A　376 *Φερρητ.* Fick　379 γρ. *δίφρῳ* A　387 *δὲ Ϝοὶ* scripsi: *δέ οἱ* vulgo — *ἐβλάβησαν* C　391 fort. *Ἀδμήτοιο υἱὸν — κοτέουσα βεβήκει* D et γρ. A: *κοτέουσ' ἐβεβήκει* AC　392 *Ϝοι ἔϜαξε* Hoffmann quaest. hom. II 93: *δὲ οἱ ἦξε* codd.　397 *δακρυόφι* A: *δακρυόφιν* CD.

πολλὸν τῶν ἄλλων ἐξάλμενοc· ἐν γὰρ Ἀθήνη
ἵπποιc ἧκε μένοc καὶ ἐπ' αὐτῷ κῦδοc ἔθηκεν.
τῷ δ' ἄρ' ἐπ' Ἀτρεΐδηc εἶχε ξανθὸc Μενέλαοc.
Ἀντίλοχοc δ' ἵπποιcιν ἐκέκλετο πατρὸc ἑοῖο·
„ἔμβητον καὶ cφῶι· τιταίνετον ὅττι τάχιcτα.
ἤ τοι μὲν κείνοιcιν ἐριζέμεν οὔ τι κελεύω,
Τυδεΐδεω ἵπποιcι δαΐφρονοc, οἷcιν Ἀθήνη
νῦν ὤρεξε τάχοc καὶ ἐπ' αὐτῷ κῦδοc ἔθηκεν·
ἵππουc δ' Ἀτρεΐδαο κιχάνετε, μηδὲ λίπηcθον,
καρπαλίμωc, μὴ cφῶιν ἐλεγχείην καταχεύῃ
Αἴθη θῆλυc ἐοῦcα. τίη λείπεcθε, φέριcτοι;
ὧδε γὰρ ἐκFερέω, καὶ μὲν τετελεcμένον ἔcται·
οὐ cφῶιν κομιδὴ παρὰ Νέcτορι ποιμένι λαῶν
ἔccεται, αὐτίκα δ' ὔμμε κατακτενεῖ ὀξέι χαλκῷ,
αἴ κ' ἀποκηδήcαντε φερώμεθα χεῖρον ἄεθλον.
ἀλλ' ἐφομαρτεῖτον καὶ cπεύδετον ὅττι τάχιcτα.
ταῦτα δ' ἐγὼν αὐτὸc τεχνήcομαι ἠδὲ νοήcω,
cτεινωπῷ ἐν ὁδῷ παραδύμεναι, οὐδέ με λήcει."
　　ὣc ἔφαθ', οἳ δὲ Fάνακτοc ὑποδFείcαντεc ὁμοκλὴν
μᾶλλον ἐπιδραμέτην ὀλίγον χρόνον. αἶψα δ' ἔπειτα
cτεῖνοc ὁδοῦ κοίληc Fίδεν Ἀντίλοχοc μενεχάρμηc.
Fρωχμὸc ἔην γαίηc, ᾗ χειμέριον Fαλὲν ὕδωρ
ἐξέFρηξεν ὁδοῖο, βάθυνε δὲ χῶρον ἅπαντα.
τῇ ῥ' εἶχεν Μενέλαοc ἁματροχιὰc ἀλεFείνων.
Ἀντίλοχοc δὲ παρατρέψαc ἔχε μώνυχαc ἵππουc
ἐκτὸc ὁδοῦ, ὀλίγον δὲ παρακλίναc ἐδίωκεν.
Ἀτρεΐδηc δ' ἔδFειcε καὶ Ἀντιλόχῳ ἐγεγώνει·
„Ἀντίλοχ', ἀφραδέωc ἱππάζεαι. ἀλλ' ἄνεχ' ἵππουc·
cτεινωπὸc γὰρ ὁδόc, τάχα δ' εὐρυτέρη παρελάccειc,
μή πωc ἀμφοτέρουc δηλήcεαι ἅρματι κύρcαc."
　　ὣc ἔφατ', Ἀντίλοχοc δ' ἔτι καὶ πολὺ μᾶλλον ἔλαυνεν
κέντρῳ ἐπιcπέρχων, ὡc οὐκ ἀίοντι FεFοικώc.
ὅcca δὲ δίcκου οὖρα κατωμαδίοιο πέλονται,

401 = 293　402 = *T* 399　404^{b} = *Δ* 286　410 = *A* 212　414^{a} = *Θ* 191　416^{a} = *H* 143　417 = *M* 413　419^{b} = *O* 582　423 = 398.

400 *ἔθηκε* AD: *ἔδωκε* C　402 *ἐῆος* D m. pr.　405—6 *ἀθετοῦνται* schol. A　406 *ἔθηκεν* AD: *ἔδωκεν* C　410 *καὶ μὲν* scripsi: *καὶ μὴν* AC *καί μιν* D, *τὸ δὲ καὶ* ex *A* 212 restituit Bekker　411 *κομιδή*: γρ. *βιοτὴ* schol. A　412 fort. *δὲ κτενέει ὔμμ' ὀξέι*　414 γρ. *ἐφαμαρτεῖτον* schol. A　417 *ὑποδείσαντες ὁμοκλὴν* AD: *ὁμοκλήσαντες ἀπειλὴν* C　418 *ἐπεδραμέτην* D, cf. 447 et *K* 354　420 *ῥωγμὸς* Herodianus　421 *ἅπαντα*: *ἔνερθεν* Aristoph.　422 *τῇ* codd.: *ᾗ* Ar.　424 γρ. *παρακλινθεὶς* A　427 *εὐρυτέρῃ παρελάσσαι* schol. V.

ὅν τ' αἰζηὸς ἀφῆκεν ἀνὴρ πειρώμενος ἥβης,
τόσσον ἐπιδραμέτην. αἳ δ' ἠρώησαν ὀπίσσω
Ἀτρεΐδεω· αὐτὸς γὰρ ἑκὼν μεθέηκεν ἐλαύνειν,
μή πως συγκύρσειαν ὁδῷ ἔνι μώνυχες ἵπποι,
δίφρους τ' ἀνστρέψειαν ἐυπλεκέας, κατὰ δ' αὐτοί
ἐν κονίῃσι πέσοιεν ἐπειγόμενοι περὶ νίκης.
τὸν καὶ νεικείων προσέφη ξανθὸς Μενέλαος·
„Ἀντίλοχ', οὔ τις σεῖο βροτῶν ὀλοώτερος ἄλλος.
Ϝέρρ', ἐπεὶ οὔ σ' ἔτυμόν γε φάμεν πεπνῦσθαι Ἀχαιοί.
ἀλλ' οὐ μὰν οὐδ' ὣς ἄτερ ὅρκου οἴσῃ ἄεθλον."
ὣς Ϝειπὼν ἵπποισιν ἐκέκλετο, φώνησέν τε·
„μή μοι ἐρύκεσθον μηδ' ἕστατον ἀχνυμένω κῆρ.
φθήσονται τούτοισι πόδες καὶ γοῦνα καμόντα
ἢ ὑμῖν· ἄμφω γὰρ ἀτέμβονται νεότητος."
ὡς ἔφαθ', οἳ δὲ Ϝάνακτος ὑποδϜείσαντες ὁμοκλήν
μᾶλλον ἐπιδραμέτην, τάχα δέ σφισιν ἄγχι γένοντο.
Ἀργεῖοι δ' ἐν ἀγῶνι καθήμενοι εἰσορόωντο
ἵππους· τοὶ δὲ πέτοντο κονίοντες πεδίοιο.
πρῶτος δ' Ἰδομενεὺς Κρητῶν ἀγὸς ἐφράσαθ' ἵππους·
ἧστο γὰρ ἐκτὸς ἀγῶνος ὑπέρτατος ἐν περιωπῇ,
τοῖο δ' ἄνευθεν ἐόντος ὁμοκλητῆρος ἀκούσας
ἔγνω· φράσσατο δ' ἵππον ἀριπρεπέα προέχοντα,
ὃς τὸ μὲν ἄλλο τόσον φοῖνιξ ἔεν, ἐν δὲ μετώπῳ
λευκὸν σῆμα τέτυκτο περίτροχον ἠύτε μήνη.
στῆ δ' ὀρθὸς καὶ μῦθον ἐν Ἀργείοισιν ἔϜειπεν·
„ὦ φίλοι Ἀργείων ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες,
οἶος ἐγὼν ἵππους αὐγάζομαι ἦε καὶ ὑμεῖς;
ἄλλοι μοι δοκέουσι παροίτεροι ἔμμεναι ἵπποι,
ἄλλος δ' ἡνίοχος Ϝινδάλλεται· αἳ δέ που αὐτοῦ
ἔβλαβεν ἐν πεδίῳ, αἳ κεῖσέ γε φέρτεραι ἦσαν.
[ἤ τοι γὰρ τὰς πρῶτα Ϝίδον περὶ τέρμα βαλούσας,
νῦν δ' οὔ πῃ δύναμαι Ϝιδέειν· πάντῃ δέ μοι ὄσσε
Τρωικὸν ἂμ πεδίον παπταίνετον εἰσορόωντι.]
ἦε τὸν ἡνίοχον φύγον ἡνία, οὐδὲ δυνάσθη
εὖ σχεθέειν περὶ τέρμα, καὶ οὐκ ἐτύχησε Ϝελίξας;

434^{b} = *N* 234 437 = Z 453 et *Ψ* 496 438^{b} = *O* 243
439 = *Γ* 365 442 = *Θ* 184 446—7 = 417—8 447^{b} = *Θ* 117
449 = 372 450 cf. *N* 311 452^{b} = *M* 273 454 cf. *X* 322
456 = 271 457 = *B* 79.

434 *δὲ Ϝεκὼν* Heyne, quod in recente carmine recipere dubitavi 453 *προὔχοντα* codd., cf. prol. p. 179 454 *ἦν* codd. 455 *σῆμα τέτυκτο* Ar.: *σῆμ' ἐτέτυκτο* ACD 461 *κεῖσε*: *κεῖθι* Zen. Aristoph. 462—4 damnat Kurtz in Phil. XXXVI 562 463 *πῇ* Aristoph. et γρ. A: *πω* ACS *πη* D 464 *παπταίνεται* Ar. 465 *φύγεν* A.

ἔνθα μιν ἐκπεσέειν δίω σύν θ' ἅρματα Ϝᾶξαι,
αἳ δ' ἐξηρώησαν, ἐπεὶ μένος ἔλλαβε θυμόν.
ἀλλὰ Ϝίδεσθε καὶ ὔμμες ἀνασταδόν· οὐ γὰρ ἔγωγε
εὖ διαγινώσκω· δοκέει δέ μοι ἔμμεναι ἀνήρ
Αἰτωλὸς γενεήν, μετὰ δ' Ἀργείοισι Ϝανάσσει,
Τυδέος ἱπποδάμου υἱός, κρατερὸς Διομήδης."
τὸν δ' αἰσχρῶς ἐνένιπεν Ὀιλῆος ταχὺς Αἴας·
„Ἰδομενεῦ, τί πάρος λαβρεύεαι; αἳ δέ τ' ἄνευθεν
ἵπποι ἀερσίποδες πολέος πεδίοιο δίενται.
οὔτε νεώτατός ἐσσι μετ' Ἀργείοισι τοσοῦτον,
οὔτε τοι ὀξύτατον κεφαλῆς ἐκδέρκεται ὄσσε·
ἀλλ' αἰεὶ μύθοις λαβρεύεαι. οὐδέ τί σε χρή.
[λαβραγόρην ἔμεναι· πάρα γὰρ καὶ ἀμείνονες ἄλλοι.]
ἵπποι δ' αὐταὶ ἔασι παροίτεραι αἳ τὸ πάρος περ,
Εὐμήλου, ἐν δ' αὐτὸς ἔχων εὔληρα βέβηκεν."
τὸν δὲ χολωσάμενος Κρητῶν ἀγὸς ἀντίον ηὔδα·
„Αἶαν νεῖκος ἄριστε, κακοφραδές, ἄλλα τε πάντα
δεύεαι Ἀργείων, ὅτι τοι νόος ἐστὶν ἀπηνής.
δεῦρό νυν, ἢ τρίποδος περιδώμεθον ἠὲ λέβητος,
Ϝίστορα δ' Ἀτρεΐδην Ἀγαμέμνονα θείομεν ἄμφω,
ὁππότεραι πρόσθ' ἵπποι, ἵνα γνώῃς ἀποτίνων."
ὣς ἔφατ', ὤρνυτο δ' αὐτίκ' Ὀιλῆος ταχὺς Αἴας
χωόμενος χαλεποῖσιν ἀμείψασθαι Ϝεπέεσσιν.
καί νύ κε δὴ προτέρω ἔτ' ἔρις γένετ' ἀμφοτέροισιν,
εἰ μὴ Ἀχιλλεὺς αὐτὸς ἀνίστατο καὶ κατέρυκεν·
„μηκέτι νῦν χαλεποῖσιν ἀμείβεσθον Ϝεπέεσσιν,
Αἴας Ἰδομενεῦ τε, κακοῖς, ἐπεὶ οὐδὲ ϜέϜοικεν.
καὶ δ' ἄλλῳ νεμεσᾶτον, ὅ τις τοιαῦτά γε ῥέζοι.
ἀλλ' ὑμεῖς ἐν ἀγῶνι καθήμενοι εἰσοράασθε
ἵππους· οἳ δὲ τάχ' αὐτοὶ ἐπειγόμενοι περὶ νίκης
ἐνθάδ' ἐλεύσονται· τότε δὲ γνώσεσθε Ϝέκαστος
ἵππους Ἀργείων, οἳ δεύτεροι οἵ τε πάροιθεν."
ὣς φάτο, Τυδεΐδης δὲ μάλα σχεδὸν ἦλθε διώκων,

471^{b} = *γ* 471 473 = *σ* 321 et *B* 527 475 = *Γ* 327 et *Δ* 244
479^{a} = *α* 385 484^{b} = *Π* 35 493^{b} = *Λ* 119 494 = *ξ* 286
495 = 448 499^{a} = *Θ* 167.

467 *σύν*: γρ. *κατά* A 471 *ἀθετεῖται* schol. A 482 *ἱπποδάμοιο πάις* Lips. 474 *τί τ' ἄρ' ὧς* Herwerden em. Iliad. p. 14 477 *ἐκδέρκεται* ACDS: *ἐκδέρκετον* Lips. et Apoll. Dysc. de synt. 291, 12; cf. *M* 466 478 *μύθοις*: *ἔπεσιν* coni. Nauck, cf. prol. § 85 479 *ἀθετεῖται* schol. A 480 *δ' αὖτε* CD — *παροίτεροι* A 481 *εὔληρα* codd., *αὔληρα* Epicharmum dixisse Herodianus II 465 ed. Lenz testatur 483 *νεῖκος* S Ar.: *νείκει* ACD 487 *γνοίης* ACDS *γνώῃς* H 490 *προτέρῳ* A, cf. La Roche Hom. Unt. p. 186 491 *φάτο μῦθον* codd., γρ. *κατέρυκε* schol. A; cf. *Ψ* 734 493 *Αἴας* Wackernagel Bezz. Beitr. IV 281: *Αἶαν* codd., *Αἶάν τ'* Barnes.

μάστι δ᾽ αἰὲν ἔλαυνε κατωμαδόν· οἳ δέ Fοι ἵπποι
ὑψόσ᾽ ἀειρέσθην ῥίμφα πρήσσοντε κέλευθον.
αἰεὶ δ᾽ ἡνίοχον κονίης ῥαθάμιγγες ἔβαλλον,
ἅρματα δὲ χρυσῷ πεπυκασμένα κασσιτέρῳ τε
ἵπποις ὠκυπόδεσσιν ἐπέτρεχον· οὐδέ τι πολλή
γίνετ᾽ ἐπισσώτρων ἁρματροχιὴ κατόπισθεν
ἐν λεπτῇ κονίῃ· τὼ δὲ σπεύδοντε πετέσθην.
στῆ δὲ μέσῳ ἐν ἀγῶνι, πολὺς δ᾽ ἀνεκήκιεν ἱδρώς
ἵππων ἔκ τε λόφων καὶ ἀπὸ στέρνοιο χαμᾶζε.
αὐτὸς δ᾽ ἐκ δίφροιο χαμαὶ θόρε παμφανόωντος,
κλῖνε δ᾽ ἄρα μάστιγα ποτὶ ζυγόν. οὐδὲ μάτησεν
ἴφθιμος Σθένελος, ἀλλ᾽ ἐσσυμένως λάβ᾽ ἄεθλον,
δῶκε δ᾽ ἄγειν ἑτάροισιν ὑπερθύμοισι γυναῖκα
καὶ τρίποδ᾽ οὐατόεντα φέρειν· ὃ δ᾽ ἔλυεν ὑφ᾽ ἵππους.
τῷ δ᾽ ἄρ᾽ ἐπ᾽ Ἀντίλοχος Νηλήιος ἤλασεν ἵππους,,
κέρδεσιν, οὔ τι τάχει γε παραφθάμενος Μενέλαον.
ἀλλὰ καὶ ὧς Μενέλαος ἔχ᾽ ἐγγύθεν ὠκέας ἵππους.
ὅσσον δὲ τροχοῦ ἵππος ἀφίσταται, ὅς ῥα Fάνακτα
ἕλκῃσιν πεδίοιο τιταινόμενος σὺν ὄχεσφιν·
τοῦ μέν τε ψαύουσιν ἐπισσώτρου τρίχες ἄκραι
οὐραῖαι· ὃ δέ τ᾽ ἄγχι μάλα τρέχει, οὐδέ τι πολλή
χώρη μεσσηγύς, πολέος πεδίοιο θέFοντος·
τόσσον δὴ Μενέλαος ἀμύμονος Ἀντιλόχοιο
λείπετ᾽. ἀτὰρ τὰ πρῶτα καὶ ἐς δίσκουρα λέλειπτο,
ἀλλά μιν αἶψα κίχανεν· ὀφέλλετο γὰρ μένος ἠύ
ἵππου τῆς Ἀγαμεμνονέης, καλλίτριχος Αἴθης.
εἰ δέ κ᾽ ἔτι προτέρω γένετο δρόμος ἀμφοτέροισιν,
τῷ κέν μιν παρέλασσ᾽ οὐδ᾽ ἀμφήριστον ἔθηκεν.
αὐτὰρ Μηριόνης θεράπων ἐὺς Ἰδομενῆος
λείπετ᾽ ἀγακλεFέος Μενελάου δουρὸς ἐρωήν·
βάρδιστοι μὲν γάρ Fοι ἔσαν καλλίτριχες ἵπποι,
Fήκιστος δ᾽ ἔεν αὐτὸς ἐλαυνέμεν ἅρμ᾽ ἐν ἀγῶνι.
υἱὸς δ᾽ Ἀδμήτοιο πανύστατος ἤλυθεν ἄλλων,
ἕλκων ἅρματα καλά, ἐλαύνων πρὸ Fέθεν ἵππους.
τὸν δὲ Fιδὼν ᾤκτειρε ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς,

501 = ν 83 501^{b} = Ξ 282 502^{b} = Λ 536 507^{b} = Ν 705
509 = Θ 320 510^{b} = Π 474 514^{b} = Λ 488 521^{b} = Δ 244
528 cf. Ν 246 529^{b} = Ο 358 530^{b} = Σ 223   534 = Π 5.

500 *μάστι* ADS: *μάστιγα* C   506 *γρ. πέτεσθον* A, cf. Θ 456
513 *ὠτώεντα* codd., cf. Ψ 264   517 *ῥά τ᾽* codd.   518 *ὄχεσφι* CDS
522 *δή*: *δὲ* Ambr.   523 *γρ. δίσκ᾽ οὖρα* schol. B   527 *οὐδ᾽*: *ἦ* Zen.
529 *ἀγακλῆος* codd., cf. prol. p. 169   530 *βάρδισται* S   531 *ἦν* codd.
533 *πρὸ ἕθεν* Herwerden: *πρόσσοθεν* ACDS Ar., *ὠκέας* Zen.

στὰς δ᾽ ἄρ᾽ ἐν Ἀργείοις Fέπεα πτερόεντ᾽ ἀγόρευεν·
„λοῖσθος ἀνὴρ ὤριστος ἐλαύνειν μώνυχας ἵππους.
ἀλλ᾽ ἄγε δή Fοι δῶμεν ἀέθλιον, ὡς ἐπιFεικές,
δεύτερ᾽· ἀτὰρ τὰ πρῶτα φερέσθω Τυδέος υἱός."
ὧς ἔφαθ᾽, οἳ δ᾽ ἄρα πάντες ἐπῄνεον ὡς ἐκέλευεν.
καί νύ κέ Fοι πόρεν ἵππον — ἐπῄνησαν γὰρ Ἀχαιοί —,
εἰ μὴ ἄρ᾽ Ἀντίλοχος, μεγαθύμου Νέστορος υἱός,
Πηλεΐδην Ἀχιλῆα δίκῃ ἠμείψατ᾽ ἀναστάς·
„ὦ Ἀχιλεῦ, μάλα τοι κεχολώσομαι, αἴ κε τελέσσῃς
τοῦτο Fέπος· μέλλεις γὰρ ἀφαιρήσεσθαι ἄεθλον,
τὰ φρονέων, ὅτι Fοι βλάβεν ἅρματα καὶ ταχέ᾽ ἵππω
αὐτός τ᾽ ἐσθλὸς ἐών. ἀλλ᾽ ὤφελεν ἀθανάτοισιν
εὔχεσθαι· τό κεν οὔ τι πανύστατος ἦλθε διώκων.
εἰ δέ μιν οἰκτείρεις καί τοι φίλος ἔπλετο θυμῷ,
ἔστι τοι ἐν κλισίῃ χρυσὸς πολύς, ἔστι δὲ χαλκός
καὶ πρόβατ᾽, εἰσὶ δέ τοι δμῳαὶ καὶ μώνυχες ἵπποι·
τῶν Fοι ἔπειτ᾽ ἀνελὼν δόμεναι καὶ μεῖζον ἄεθλον,
ἠὲ καὶ αὐτίκα νῦν, ἵνα σ᾽ αἰνήσωσιν Ἀχαιοί.
τὴν δ᾽ ἐγὼ οὐ δώσω· περὶ δ᾽ αὐτῆς πειρηθήτω
ἀνδρῶν ὅς κ᾽ ἐθέλῃσιν ἐμοὶ χείρεσσι μάχεσθαι."
ὧς φάτο, μείδησεν δὲ ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς
χαίρων Ἀντιλόχῳ, ὅτι Fοι φίλος ἦεν ἑταῖρος.
καί μιν ἀμειβόμενος Fέπεα πτερόεντα προσηύδα·
„Ἀντίλοχ᾽, εἰ μὲν δή με κελεύεις Fοίκοθεν ἄλλο
Εὐμήλῳ ἐπιδοῦναι, ἐγὼ δέ κε καὶ τὸ τελέσσω.
δώσω Fοι θώρηκα, τὸν Ἀστεροπαῖον ἀπεύρων,
χάλκεον, ᾧ πέρι χεῦμα φαεινοῦ κασσιτέροιο
ἀμφιδεδίνηται· πολέος δέ Fοι ἄξιος ἔσται."
ἦ ῥα, καὶ Αὐτομέδοντι φίλῳ ἐκέλευσεν ἑταίρῳ
οἰσέμεναι κλισίηθεν· ὃ δ᾽ ᾤχετο καί Fοι ἔνεικεν,
Εὐμήλῳ δ᾽ ἐν χερσὶ τίθει· ὃ δ᾽ ἐδέξατο χαίρων.

535 = Χ 377   537 = ϑ 389   539 = Η 344 et Δ 380   541 = Ε 565 545^{b} = Ε 356 548^{b} = Ξ 357   555 = Α 595 et 121 556^{b} = Ε 695   557 = Η 356   560 cf. Ψ 183   562 = ϑ 405   565 = Α 446.

535 *δ᾽ ἐν* C, *δ᾽ ἐν Ἀχαιοῖσιν* coni. Nauck collato Χ 377 — *πτερόεντα προσηύδα* D   536 *ἐλαύνειν* Bentley: *ἐλαύνει* codd.   538 *ἔν τισιν ὑποτάσσονται τούτῳ· τὰ τρίτα δ᾽ Ἀντίλοχος, τέτρατα ξανθὸς Μενέλαος, πέμπτα δὲ Μηριόνης θεράπων ἐὺς Ἰδομενῆος* schol. A   539 *ὡς ἐκέλευεν* ACD: *ἠδὲ κέλευον* S et *γρ.* A   540 *Ἀχαιοί*: *γρ. οἱ ἄλλοι* A   547 *τό κεν* ADS: *τῷ κεν* C m. pr., unde *τῷ κ᾽* La Roche collato σ 402 — *ἤλυθεν ἄλλων* D   548 *φίλος* AS Ar.: *φίλον* CD, cf. Π 450   549 *ἔστι δὲ πολὺς* A   560 *ἀπηύρων* codd.   562 *δέ τοι* C — *ἄξιος* S: *ἄξιον* ACD   565 om. ACS, habet D.

τοῖςι δὲ καὶ Μενέλαος ἀνίςτατο θυμὸν ἀχεύων, 39
Ἀντιλόχῳ ἄμοτον κεχολωμένος· ἐν δ' ἄρα κῆρυξ
χειρὶ σκῆπτρον ἔθηκε, σιωπῆςαί τ' ἐκέλευςεν
Ἀργείους. ὃ δ' ἔπειτα μετηύδα Ϝιςόθεος φώς·
„Ἀντίλοχε πρόσθεν πεπνυμένε, ποῖον ἔρεξας.
ᾔςχυνας μὲν ἐμὴν ἀρετήν, βλάψας δέ μοι ἵππους,
τοὺς σοὺς πρόσθε βαλών, οἵ τοι πολὺ χείρονες ἦσαν.
ἀλλ' ἄγετ', Ἀργείων ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες,
ἐς μέσον ἀμφοτέροισι δικάσσατε, μηδ' ἐπ' ἀρωγῇ,
μή ποτέ τις Ϝείπῃσιν Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων·
,Ἀντίλοχον ψεύδεσσι βιησάμενος Μενέλαος
οἴχεται ἵππον ἄγων, ὅτι Ϝοι πολὺ χείρονες ἦσαν
ἵπποι, αὐτὸς δὲ κρείσσων ἀρετῇ τε βίῃ τε.'
εἰ δ' ἄγ' ἐγὼν αὐτὸς δικάσω, καί μ' οὔ τινά φημι
ἄλλον ἐπιπλήξειν Δαναῶν· ἰθεῖα γὰρ ἔσται.
Ἀντίλοχ', εἰ δ' ἄγε δεῦρο, διοτρεφές, ἣ θέμις ἐστίν,
στὰς ἵππων προπάροιθε καὶ ἅρματος, αὐτὰρ ἱμάσθλην
χερσὶν ἔχων ῥαδινήν, ᾗ περ τὸ πρόσθεν ἔλαυνες,
ἵππων ἁψάμενος γαιήοχον Ἐννοσίγαιον
ὄμνυθι μὴ μὲν ἑκὼν τὸ ἐμὸν δόλῳ ἅρμα πεδῆσαι."
τὸν δ' αὖτ' Ἀντίλοχος πεπνυμένος ἀντίον ηὔδα·
„ἄνσχεο νῦν· πολλὸν γὰρ ἔγωγε νεώτερός εἰμι
σεῖο, Ϝάναξ Μενέλαε, σὺ δὲ πρότερος καὶ ἀρείων.
Ϝοῖσθ' οἷαι νέου ἀνδρὸς ὑπερβασίαι τελέθουσιν·
κραιπνότερος μὲν γάρ τε νόος, λεπτὴ δέ τε μῆτις.
τῷ τοι ἐπιτλήτω κραδίη· ἵππον δέ τοι αὐτός
δώσω, τὴν ἀρόμην. εἰ καί νύ κε Ϝοίκοθεν ἄλλο
μεῖζον ἐπαιτήσειας, ἄφαρ κέ τοι αὐτίκα δοῦναι
βουλοίμην ἢ σοί γε, διοτρεφές, ἤματα πάντα
ἐκ θυμοῦ πεσέειν καὶ δαίμοσιν εἶναι ἀλιτρός."
ἦ ῥα, καὶ ἵππον ἄγων μεγαθύμου Νέστορος υἱός
ἐν χείρεσσι τίθει Μενελάου. τοῖο δὲ θυμός
ἰάνθη ὡς εἴ τε περὶ σταχύεσσιν ἐϜέρση
ληΐου ἀλδήσκοντος, ὅτε φρίσσωσιν ἄρουραι·
ὣς ἄρα σοί, Μενέλαε, μετὰ φρεσὶ θυμὸς ἰάνθη.

566^{b} = *Σ* 461 573 = *B* 79 575 = *X* 106 et *Λ* 371 581^{b} = *B* 73 584^{b} = *I* 183 586 = *N* 254 588^{b} = *B* 707 590^{b} = *K* 226 591^{a} = *T* 220 600^{b} = *Ω* 321.

568 *χειρὶ* AC: *χερσὶ* DS et *γρ.* A 572 *ἦσαν*: *εἰσὶν* S 578 *ἀρετῇ*: *γενεῇ* conieci collato *O* 165 581 *ἀθετεῖται* schol. A — *εἰ δ'* AS: *αἴδ'* CD 583 *ἔχων* Eust.: *ἔχε* codd. 585 *μή τι Ϝεκὼν* Bekker 587 *γρ. ἴσχεο* schol. A 593 *γρ. ἀπαιτήσειας* Eust. 598 *ἐέρσῃ* L. Lange, Hom. Gebr. der Part. *εἰ* p. 246, nominativum legit etiam Apollonius Rhod. III 1019 599 *φρίσσωσιν* Vrat.: *φρίσσουσι* ACD 600 *σοί*: *γρ. τοι* A.

καί μιν φωνήσας Ϝέπεα πτερόεντα προσηύδα· 39
„Ἀντίλοχε, νῦν μέν τοι ἐγὼν ὑποϜείξομαι αὐτός
χωόμενος, ἐπεὶ οὔ τι παρήορος οὐδ' ἀεσίφρων
ἦσθα πάρος, νῦν αὖ τε νόον νίκησε νεοίη.
δεύτερον αὖτ' ἀλέϜασθαι ἀμείνονας ἠπεροπεύειν.
οὐ γάρ κέν με τάχ' ἄλλος ἀνὴρ παρέπεισεν Ἀχαιῶν·
ἀλλὰ σὺ γὰρ δὴ πολλὰ πάθες καὶ πολλὰ μόγησας
σός τε πατὴρ ἀγαθὸς καὶ ἀδελφεὸς εἵνεκ' ἐμεῖο·
τῷ τοι λισσομένῳ ἐπιπείσομαι, ἠδὲ καὶ ἵππον
δώσω ἐμήν περ ἐοῦσαν, ἵνα γνώωσι καὶ οἵδε,
ὡς ἐμὸς οὔ ποτε θυμὸς ὑπερφίαλος καὶ ἀπηνής."
ἦ ῥα, καὶ Ἀντιλόχοιο Νοήμονι δῶκεν ἑταίρῳ
ἵππον ἄγειν· ὃ δ' ἔπειτα λέβηθ' ἕλε παμφανόωντα.
Μηριόνης δ' ἀνάειρε δύω χρυσοῖο τάλαντα
τέτρατος, ὡς ἔλασεν. πέμπτον δ' ὑπελείπετ' ἄεθλον
ἀμφίθετος φιάλη· τὴν Νέστορι δῶκεν Ἀχιλλεύς
Ἀργείων ἀν' ἀγῶνα φέρων, καὶ ἔϜειπε παραστάς·
„τῆ νῦν, καὶ σοὶ τοῦτο, γέρον, κειμήλιον ἔστω,
Πατρόκλοιο τάφου μνῆμ' ἔμμεναι· οὐ γὰρ ἔτ' αὐτόν
ὄψε' ἐν Ἀργείοισι. δίδωμι δέ τοι τόδ' ἄεθλον
αὔτως· οὐ γὰρ πύξ γε μαχήσεαι, οὐδὲ παλαίσεις,
οὐδέ τ' ἀκοντιστὺν ἐσδύσεαι, οὐδὲ πόδεσσιν
θεύσεαι· ἤδη γὰρ χαλεπὸν κατὰ γῆρας ἐπείγει."
ὣς Ϝειπὼν ἐν χερσὶ τίθει· ὃ δ' ἐδέξατο χαίρων,
καί μιν φωνήσας Ϝέπεα πτερόεντα προσηύδα·
„ναὶ δὴ ταῦτά γε πάντα, τέκος, κατὰ μοῖραν ἔϜειπες·
οὐ γὰρ ἔτ' ἔμπεδα γυῖα, φίλος, πόδες, οὐδ' ἔτι χεῖρες
ὤμων ἀμφοτέρωθεν ἐπαΐσσονται ἐλαφραί.
εἴθ' ὣς ἡβώοιμι, βίη τέ μοι ἔμπεδος εἴη,
ὡς ὁπότε κρείοντ' Ἀμαρυγκέα θάπτον Ἐπειοί
Βουπρασίῳ, παῖδες δ' ἔθεσαν βασιλῆος ἄεθλα.
ἔνθ' οὔ τίς μοι ὁμοῖος ἀνὴρ γένετ', οὔτ' ἄρ' Ἐπειῶν
οὔτ' αὐτῶν Πυλίων οὔτ' Αἰτωλῶν μεγαθύμων.
πὺξ μὲν ἐνίκησα Κλυτομήδεα Ἤνοπος υἱόν,

601 = *Λ* 201 603^{b} = *Υ* 183 607 = *I* 492 610^{b} = *Λ* 302 611^{b} = *O* 94 623^{b} = *Δ* 321 624 = *Λ* 446 625 = *Λ* 201 626 = *Λ* 286 627^{a} = *N* 512 629 = *H* 157 633 = *I* 549.

604 *αὖτε* vulgo — *νεοίη* codd. et Ar.: *νόημα* Antimachus 605 *δεύτερον*: *γρ. ὕστερον* A 607 *πόλλ' ἔπαθες καὶ πόλλ' ἐμόγησας* codd., cf. *I* 492 614 *δύο* C 617 *καὶ Ϝεῖπε* Bekker 620 *ὄψε'* probavi prol. § 109: *ὄψῃ* AD *ὄψει* C 622 *ἐσδύσεαι* C Ar.: *ἐνδύσεαι* A *ὑποδύσεαι* D 623 *ἐπείγει* AD: *ἱκάνει* C, *γρ. ὀπάζει καὶ ἱκάνει καὶ ἔπεισι* schol. A 626 non legisse videtur Ar. 627 *φίλοι* C — fort. *γυῖα ποδῶν, φίλος* — *οὐδέ τι* ACD 628 in suspicionem vocavit Franke — *γρ. ἀπαΐσσονται* Eust. 634 *Ἤνοπος* AD: *Οἴνοπος* C *Φαίνοπος* Trypho rhet. gr. III 191 ed. Sp., cf. *Ξ* 445.

Ἀγκαῖον δὲ πάλη Πλευρώνιον, ὅς μοι ἀνέστη· 39
Fίφικλον δὲ πόδεσσι παρέδραμον ἐσθλὸν ἐόντα,
δουρὶ δ' ὑπειρέβαλον Φυλῆά τε καὶ Πολύδωρον.
οἴοισίν μ' ἵπποισι παρήλασαν Ἀκτορίωνε,
πλήθει πρόσθε βαλόντες, ἀγασσάμενοι περὶ νίκης,
οὕνεκα δὴ τὰ μέγιστα παρ' αὐτόφι λείπετ' ἄεθλα.
οἳ δ' ἄρ' ἔσαν δίδυμοι· ὃ μὲν ἔμπεδον ἡνιόχευεν,
ἔμπεδον ἡνιόχευ', ὃ δ' ἄρα μάστιγι κέλευεν.
ὥς ποτ' ἔον· νῦν αὖτε νεώτεροι ἀντιοώντων
Fέργων τοιούτων· ἐμὲ δὲ χρὴ γήραϊ λυγρῷ
πείθεσθαι, τότε δ' αὖτε μετέπρεπον ἡρώεσσιν.
ἀλλ' ἴθι καὶ σὸν ἑταῖρον ἀέθλοισι κτερέιζε.
τοῦτο δ' ἐγὼ πρόφρων δέχομαι, χαίρει δέ μοι ἦτορ,
ὥς μευ ἀεὶ μέμνησαι ἐνηέος, οὐδέ σε λήθω
τιμῆς ἧς με FέFοικε τετιμῆσθαι μετ' Ἀχαιοῖς.
σοὶ δὲ θεοὶ τῶνδ' ἀντὶ χάριν μενοFεικέα δοῖεν."
    ὣς φάτο, Πηλεΐδης δὲ πολὺν καθ' ὅμιλον Ἀχαιῶν
ᾤχετ', ἐπεὶ πάντ' αἶνον ἐπέκλυε Νηλεΐδαο.
αὐτὰρ ὃ πυγμαχίης ἀλεγεινῆς θῆκεν ἄεθλα.
ἡμίονον ταλαFεργὸν ἄγων κατέδησ' ἐν ἀγῶνι
ἑκFετέ' ἀδμήτην, ἥ τ' ἀλγίστη δαμάσασθαι·
τῷ δ' ἄρα νικηθέντι τίθει δέπας ἀμφικύπελλον.
στῆ δ' ὀρθὸς καὶ μῦθον ἐν Ἀργείοισιν ἔFειπεν·
„Ἀτρεΐδη τε καὶ ἄλλοι ἐυκνήμιδες Ἀχαιοί,
ἄνδρε δύω περὶ τῶνδε κελεύομεν, ὥ περ ἀρίστω,
πὺξ μάλ' ἀνασχομένω πεπληγέμεν. ᾧ δέ κ' Ἀπόλλων
δώῃ καμμονίην, γνώωσι δὲ πάντες Ἀχαιοί,
ἡμίονον ταλαFεργὸν ἄγων κλισίηνδε νεέσθω·
αὐτὰρ ὁ νικηθεὶς δέπας οἴσεται ἀμφικύπελλον."
    ὣς ἔφατ', ὤρνυτο δ' αὐτίκ' ἀνὴρ ἠύς τε μέγας τε
Fειδὼς πυγμαχίης, υἱὸς Πανοπῆος Ἐπειός,
ἅψατο δ' ἡμιόνου ταλαFεργοῦ, φώνησέν τε·
„ἆσσον ἴτω ὅς τις δέπας οἴσεται ἀμφικύπελλον·
ἡμίονον δ' οὔ φημί τιν' ἀξέμεν ἄλλον Ἀχαιῶν
πυγμῇ νικήσαντ', ἐπεὶ εὔχομαι εἶναι ἄριστος.

641 cf. *Υ* 372   642[b] = *Ω* 326   648[b] = *Λ* 561   651 cf. *Ε* 334
657—8 = 271—2   661 = *Χ* 257 et *Ω* 688   664 = 488 et *Γ* 226.

635 *πάλην* Ar.   639—40 damnat Lehrs de Arist.[2] 432   639 γρ. *ἀγασσαμένω* schol. A   640 *παρ' αὐτόφι* AD: *παρ' αὐτόθι* C   649 *τέ μ'* codd. — *κατ' Ἀχαιούς* coni. Nauck   653 *ἄεθλον* C   655 *ἑξέτεα δμητήν* hic et Ψ 266 coni. C. Nauck in ann. phil. 127, 526   658 *Ἀτρεΐδαι* S — *ἄλλοι ἀριστῆες Παναχαιῶν* D   659 fort. *κελώμεθα* — *ὥσπερ* A   661 *δώιη* A *δώῃ* CD   662 γρ. *νεέσθω* schol. A: *φερέσθω* ACDS   666 fort. *ταλαεργόο*.

[ἦ οὐ Fάλις ὅττι μάχης ἐπιδεύομαι; οὐδ' ἄρα πῶς ἦν 39
ἐν πᾶσιν Fέργοισι δαήμονα φῶτα γενέσθαι.]
ὧδε γὰρ ἐκFερέω, τὸ δὲ καὶ τετελεσμένον ἔσται·
ἀντικρὺ χρόα τε Fρήξω σύν τ' ὀστέ' ἀράξω.
κηδεμόνες δέ Fοι ἐνθάδ' ἀολλέες αὖθι μενόντων,
οἵ κέ μιν ἐξοίσουσιν ἐμῆς ὑπὸ χερσὶ δαμέντα."
    ὣς ἔφαθ', οἳ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ.
Εὐρύαλος δέ Fοι οἶος ἀνίστατο, Fισόθεος φώς,
Μηκιστῆος υἱὸς Ταλαϊονίδαο Fάνακτος,
ὅς ποτε Θήβασδ' ἦλθε δεδουπότος Οἰδιπόδαο
ἐς τάφον· ἔνθα δὲ πάντας ἐνίκα Καδμεΐωνας.
τὸν μὲν Τυδεΐδης δουρικλυτὸς ἀμφεπονεῖτο
θαρσύνων Fέπεσιν, μέγα δ' αὐτῷ βούλετο νίκην.
ζῶμα δέ Fοι πρῶτον παρακάββαλεν, αὐτὰρ ἔπειτα
δῶκεν ἱμάντας ἐυτμήτους βοὸς ἀγραύλοιο.
τὼ δὲ ζωσαμένω βήτην ἐς μέσσον ἀγῶνα,
ἄντα δ' ἀνασχομένω χερσὶ στιβαρῇσιν ἅμ' ἄμφω
σύν ῥ' ἔπεσον, σὺν δέ σφι βαρεῖαι χεῖρες ἔμιχθεν.
δFεινὸς δὲ χρόμαδος γενύων γένετ', ἔρρεFε δ' ἱδρώς
πάντοθεν ἐκ μελέων. ἐπὶ δ' ὤρνυτο δῖος Ἐπειός,
κόψε δὲ παπτήναντα παρήιον. οὐδ' ἄρ' ἔτι δήν
ἑστήκειν· αὐτοῦ γὰρ ὑπήριπε φαίδιμα γυῖα.
ὡς δ' ὅθ' ὑπὸ φρικὸς Βορέω ἀναπάλλεται ἰχθύς
θῖν' ἐν φυκιόεντι, μέλαν δέ Fε κῦμα κάλυψεν,
ὣς πληγεὶς ἀνέπαλτο. ἀτὰρ μεγάθυμος Ἐπειός
χερσὶ λαβὼν ὤρθωσε· φίλοι δ' ἀμφέσταν ἑταῖροι,
οἵ μιν ἄγον δι' ἀγῶνος ἐφελκομένοισι πόδεσσιν
αἷμα παχὺ πτύοντα, κάρη βάλλονθ' ἑτέρωσε·
κὰδ δ' ἀλλοφρονέοντα μετὰ σφίσιν εἷσαν ἄγοντες,
αὐτοὶ δ' οἰχόμενοι κόμισαν δέπας ἀμφικύπελλον.
    Πηλεΐδης δ' αἶψ' ἄλλα κατὰ τρίτα θῆκεν ἄεθλα,
δεικνύμενος Δαναοῖσι, παλαισμοσύνης ἀλεγεινῆς,
τῷ μὲν νικήσαντι μέγαν τρίποδ' ἐμπυριβήτην,

670[a] = *Ε* 349   672 = *Λ* 212   673[b] = *Μ* 384   676 = *Γ* 95
677—8 = *Β* 565—6   682[b] = *Η* 21   684[b] = *Π* 521   686 cf. σ 95
687 = *Η* 256   688[b]—9[a] = *Π* 110   690[b] = *Ζ* 139   693[b] = ε 353.

670 *οὐχ ἅλις* codd.   670—1 interpolati esse videntur ab eo, qui Epeum proeliis non interfuisse mirabatur; tamen vide Ψ 840   671 *πάντεσσ'* codd.   672 *τὸ δὲ καί*: *καὶ μὴν* S et γρ. schol. A   673 *τ'*: *δ'* D   678 *Μηκιστέος* AC *Μηκιστέως* DS   679 *Θήβας* D   683 *παρακάμβαλεν* DS   689 *θεῖος* S, cf. prol. p. 178   691 *εἱστήκειν* C, *εἱστήκει* D   692 γρ. *ὑπαὶ ῥιπῆς* schol. V   693 *μέλαν δέ* CS: *μέλαν τέ* D et γρ. A *μέγα δὲ* A — *κῦμα κάλυψεν* S: *κῦμ' ἐκάλυψεν* ACD   694 *ἀνέπαλτο ἀτὰρ* Eust.: *ἀνέπαλτ' αὐτὰρ* AC *ἀνέπαλτ' ἄταρ* D   697 *βάλονθ'* CD et γρ. A   701 *Δαναοῖς*: γρ. *λαοῖσι* A — *παλαισμοσύνης* Ar. secundum Eust., cf. La Roche Hom. Text. 331.

τὸν δὲ δυωδεκάβοιον ἐνὶ cφίcι τῖον Ἀχαιοί· 39
ἀνδρὶ δὲ νικηθέντι γυναῖκ' ἐc μέccον ἔθηκεν,
πολλὰ δ' ἐπίcτατο Fέργα, τίον δέ Fε τεccαράβοιον.
cτῆ δ' ὀρθὸc καὶ μῦθον ἐν Ἀργείοιcιν ἔFειπεν·
„ὄρνυcθ' οἳ καὶ τούτου ἀέθλου πειρήcεcθον.“
ὣc ἔφατ', ὦρτο δ' ἔπειτα μέγαc Τελαμώνιοc Αἴαc,
ἂν δ' Ὀδυcεὺc πολύμητιc ἀνίcτατο, κέρδεα Fειδώc.
ζωcαμένω δ' ἄρα τώ γε βάτην ἐc μέccον ἀγῶνα,
ἀγκὰc δ' ἀλλήλων λαβέτην χερcὶ cτιβαρῇcιν
ὡc ὅτ' ἀμείβοντεc, τούc τε κλυτὸc ἤραρε τέκτων
δώματοc ὑψηλοῖο, βίαc ἀνέμων ἀλεFείνων.
τετρίγει δ' ἄρα νῶτα θραcειάων ἀπὸ χειρῶν
ἑλκόμενα cτερεῶc· κατὰ δὲ νότιοc ῥέFεν ἱδρώc,
πυκναὶ δὲ cμώδιγγεc ἀνὰ πλευράc τε καὶ ὤμουc
αἵματι φοινικόεccαι ἀνέδραμον· οἳ δὲ μάλ' αἰεί
νίκηc Fιέcθην τρίποδοc πέρι ποιητοῖο.
οὔτ' Ὀδυcεὺc δύνατο cφῆλαι οὔδει τε πελάccαι,
οὔτ' Αἴαc δύνατο, κρατερὴ δ' ἔχε Fὶc Ὀδυcῆοc.
ἀλλ' ὅτε δή ῥ' ἀνίαζον ἐυκνήμιδαc Ἀχαιούc,
δὴ τότε μιν προcέFειπε μέγαc Τελαμώνιοc Αἴαc·
„διογενὲc Λαερτιάδη, πολυμήχαν' Ὀδυccεῦ,
ἤ μ' ἀνάειρ' ἢ ἐγὼ cέ· τὰ δ' αὖ Διὶ πάντα μελήcει.“
ὣc Fειπὼν ἀνάειρε. δόλου δ' οὐ λήθετ' Ὀδυccεύc·
κόψ' ὄπιθεν κώληπα τυχών, ὑπέλυcε δὲ γυῖα·
κὰδ δ' ἔπεc' ἐξοπίcω· ἐπὶ δὲ cτήθεccιν Ὀδυccεύc
κάππεcε· λαοὶ δ' αὖ θηεῦντό τε θάμβηcάν τε.
δεύτεροc αὖτ' ἀνάειρε πολύτλαc δῖοc Ὀδυccεύc,
κίνηcεν δ' ἄρα τυτθὸν ἀπὸ χθονόc, οὐδέ τ' ἄειρεν,
ἐν δὲ γόνυ γνάμψεν· ἐπὶ δὲ χθονὶ κάππεcον ἄμφω
πληcίοι ἀλλήλοιcι, μιάνθηcαν δὲ κονίῃ.
καί νύ κε τὸ τρίτον αὖτιc ἀναΐξαντε πάλαιον,
εἰ μὴ Ἀχιλλεὺc αὐτὸc ἀνίcτατο καὶ κατέρυκεν·
„μηκέτ' ἐρείδεcθον, μηδὲ τρίβεcθε κακοῖcιν·

706 = 271 708^{b} = 722. 842. *O* 471 709^{a} = 755 710 = 685 712^{b} = *Δ* 110 713 = *Π* 213 714^{b} = *Λ* 553 715^{b} = *Λ* 811 716 cf. *B* 267 723 = *B* 173 726^{a} = *O* 581 729 = 778. *K* 248 734 = 491.

703 *τόν τε* Düntzer 707 fort. *ἀέθλοο* — *πειρήσεσθε* C 709 *κέρδεα εἰδώς*: *ἰσόθεος φώς* D 712 *ὡς δ' ὅτ'* CD 717 *φοινήεσσαι* coni. Nauck 719 *τε*: *δὲ* S, *σφήλας οὔδάσδε πελάσσαι* coni. Röhl 721 *ἐυκνήμιδας Ἀχαιούς* AC Ar.: *ἐυκνήμιδες Ἀχαιοί* DS, quod nonnullos *μεταγράψαι* testatur Aristonicus 727 *ἔπεσ'* A: *ἔβαλ'* CDS et *γρ.* A 731 *κάμψεν* D — *κάππεσαν* C 732 *πλησίον* D 733 *ἀναΐξαντ' ἐπαλ.* ACD 735 *ἐρίδεσθον* D *ἐρίζεσθον* ex codd. interpolatis Nauck.

νίκη δ' ἀμφοτέροιcιν· ἀέθλα δὲ Fῖc' ἀνελόντεc 39
ἔρχεcθ', ὄφρα καὶ ἄλλοι ἀεθλεύωcιν Ἀχαιοί.“
ὣc ἔφαθ', οἳ δ' ἄρα τοῦ μάλα μὲν κλύον ἠδ' ἐπίθοντο,
καί ῥ' ἀπομορξαμένω κονίην δύcοντο χιτῶναc.
Πηλεΐδηc δ' αἶψ' ἄλλα τίθει ταχυτῆτοc ἄεθλα,
ἀργύρεον κρητῆρα, τετυγμένον· ἓξ δ' ἄρα μέτρα
χάνδανεν, αὐτὰρ κάλλει ἐνίκα πᾶcαν ἐπ' αἶαν
πολλόν, ἐπεὶ Cιδόνεc πολυδαίδαλοι εὖ ἤcκηcαν,
Φοίνικεc δ' ἄγον ἄνδρεc ἐπ' ἠεροFειδέα πόντον,
cτῆcαν δ' ἐν λιμένεccι, Θόαντι δὲ δῶρον ἔδωκαν·
υἷοc δὲ Πριάμοιο Λυκάονοc ὦνον ἔδωκεν
Πατρόκλῳ ἥρωι Ἰηcονίδηc Εὔνηοc.
καὶ τὸν Ἀχιλλεὺc θῆκεν ἀέθλια Fοῦ ἑτάροιο,
ὅc τιc ἐλαφρότατοc ποccὶ κραιπνοῖcι πέλοιτο·
δευτέρῳ αὖ βοῦν θῆκε μέγαν καὶ πίονα δημῷ,
ἡμιτάλαντον δὲ χρυcοῦ λοιcθήι' ἔθηκεν.
cτῆ δ' ὀρθὸc καὶ μῦθον ἐν Ἀργείοιcιν ἔFειπεν·
„ὄρνυcθ' οἳ καὶ τούτου ἀέθλου πειρήcεcθε.“
ὣc ἔφατ', ὤρνυτο δ' αὐτίκ' Ὀιλῆοc ταχὺc Αἴαc,
ἂν δ' Ὀδυcεὺc πολύμητιc, ἔπειτα δὲ Νέcτοροc υἱόc
Ἀντίλοχοc· ὃ γὰρ αὖτε νέουc ποcὶ πάνταc ἐνίκα.
cτὰν δὲ μεταcτοιχί· cήμηνε δὲ τέρματ' Ἀχιλλεύc.
τοῖcι δ' ἀπὸ νύccηc τέτατο δρόμοc· ὦκα δ' ἔπειτα
ἔκφερ' Ὀιλιάδηc, ἐπὶ δ' ὤρνυτο δῖοc Ὀδυccεύc
ἄγχι μάλ', ὡc ὅτε τίc τε γυναικὸc ἐυζώνοιο
cτήθεόc ἐcτι κανών, ὅν τ' εὖ μάλα χερcὶ τανύccῃ
πηνίον ἐξέλκουcα παρὲκ μίτον, ἀγχόθι δ' ἴcχει
cτήθεοc· ὣc Ὀδυcεὺc θέFεν ἐγγύθεν, αὐτὰρ ὄπιcθεν
ἴχνια τύπτε πόδεccι πάροc κόνιν ἀμφιχυθῆναι·
κὰδ δ' ἄρα Fοι κεφαλῆc χέF' ἀυτμένα δῖοc Ὀδυccεύc
αἰεὶ ῥίμφα θέFων. Fίαχον δ' ἐπὶ πάντεc Ἀχαιοί
νίκηc Fιεμένῳ, μάλα δὲ cπεύδοντι κέλευον.
ἀλλ' ὅτε δὴ πύματον τέλεον δρόμον, αὐτίκ' Ὀδυccεύc

738 = *H* 379 745^{a} = *μ* 305 747 = 151 et *H* 468 752—3 = 706—7 754 = 488 et 473. 755^{a} = 709 756^{b} = *Υ* 410 757 = 358 758 = *ϑ* 121 760^{b} = *Α* 429 768 = 373.

736 *ἀμφοτέροιιν* Bekker collatis *Δ* 13 et *Σ* 689 — *ἄεθλα δὲ* Bentley: *ἀέθλια δὲ* codd., cf. *Ψ* 740 737 *ἀεθλεύσωσιν* D 739 *δύσοντο* Cobet misc. crit. 285: *δύσαντο* codd. — *χιτῶνα* D 748 *ἀέθλια* Bekker: *ἀέθλιον* codd. 749 *ποσὶ* DS 750 *καὶ πίονα*: *γρ. καταπίονα* A 753 fort. *ἀέθλοο* — *πειρήσεσθον* Zen. 757 notatus in A — *μεταστοιχεὶ* CD 759 *ἔκθορ' ὁ Ἰλιάδης* Zen. 761 *ἐστι* codd.: *ἄγχι* Nauck — *χειρὶ* C — *τανύσσει* C 765 *οἱ* CD et *γρ.* A: *ἐκ* A — *κεφαλη* Ambr. 767 *ἱέμενοι* D Ambr. et *γρ.* A.

εὔχετ' Ἀθηναίῃ γλαυκώπιδι Fὸν κατὰ θυμόν· 39
„κλῦθι, θεά. ἀγαθή μοι ἐπίρροθος ἐλθὲ ποδοῖιν.“
ὣς ἔφατ' εὐχόμενος· τοῦ δὲ κλύε Παλλὰς Ἀθήνη,
γυῖα δ' ἔθηκεν ἐλαφρά, πόδας καὶ χεῖρας ὕπερθεν.
ἀλλ' ὅτε δὴ τάχ' ἔμελλον ἐπαΐξεσθαι ἄεθλον,
ἔνθ' Αἴας μὲν ὄλισθε θέFων — βλάψεν γὰρ Ἀθήνη —
τῇ ῥα βοῶν κέχυτ' ὄνθος ἀποκταμένων ἐριμύκων,
οὓς ἐπὶ Πατρόκλῳ πέφνεν πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
ἐν δ' ὄνθου βοέου πλῆτο στόμα τε ῥῖνάς τε.
κρητῆρ' αὖτ' ἀνάειρε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς,
ὡς ἦλθε φθάμενος· ὃ δὲ βοῦν ἕλε φαίδιμος Αἴας.
στῆ δὲ κέρας μετὰ χερσὶν ἔχων βοὸς ἀγραύλοιο,
ὄνθον ἀποπτύων, μετὰ δ' Ἀργείοισιν ἔFειπεν·
„ὢ πόποι, ἦ μ' ἔβλαψε θεὰ πόδας, ἣ τὸ πάρος περ
μήτηρ ὣς Ὀδυσῆι παρίσταται ἠδ' ἐπαρήγει.“
ὣς ἔφαθ', οἳ δ' ἄρα πάντες ἐπ' αὐτῷ Fηδὺ γέλασσαν.
Ἀντίλοχος δ' ἄρα δὴ λοισθήιον ἔκφερ' ἄεθλον
μειδιόων, καὶ μῦθον ἐν Ἀργείοισιν ἔFειπεν·
„Fειδόσιν ὔμμ' ἐρέω πᾶσιν, φίλοι, ὡς ἔτι καὶ νῦν
ἀθάνατοι τιμῶσι παλαιοτέρους ἀνθρώπους.
Αἴας μὲν γὰρ ἐμεῖ' ὀλίγον προγενέστερός ἐστιν,
οὗτος δὲ προτέρης γενεῆς προτέρων τ' ἀνθρώπων·
ὠμογέροντα δέ μίν φασ' ἔμμεναι· ἀργαλέον δέ
πόσσ' ἐριδαίνεσθαι ἄλλοις, εἰ μὴ Ἀχιλῆι.“
ὣς φάτο, κύδηνεν δὲ ποδώκεα Πηλεΐωνα.
τὸν δ' Ἀχιλεὺς μύθοισιν ἀμειβόμενος προσέFειπεν·
„Ἀντίλοχ', οὐ μέν τοι μέλεος εἰρήσεται αἶνος,
ἀλλά τοι ἡμιτάλαντον ἐγὼ χρυσοῦ ἐπιθήσω.“
ὣς Fειπὼν ἐν χερσὶ τίθει, ὃ δ' ἐδέξατο χαίρων.
αὐτὰρ Πηλεΐδης κατὰ μὲν δολιχόσκιον ἔγχος
θῆκ' ἐς ἀγῶνα φέρων, κατὰ δ' ἀσπίδα καὶ τρυφάλειαν,
τεύχεα Σαρπήδοντος, ἅ μιν Πάτροκλος ἀπεύρα.
στῆ δ' ὀρθὸς καὶ μῦθον ἐν Ἀργείοισιν ἔϝειπεν·

771—2 = *E* 121—2 773^{a} = *Λ* 181 777^{b} = 395 784 = *Γ* 95 et *B* 270 787 cf. *K* 250 790^{b} = 332 794^{b} = *Γ* 437 797 = *Λ* 446 798—9 = 884. 886 798^{b} = *X* 289 800 cf. *Π* 663—5 801 = 271.

771 *δ' ἔκλυε* codd. 772 notatus in A 773 *ἐπαΐξεσθαι* ex codd. dett. restituit Naber quaest. hom. 105: *ἐπαΐξασθαι* ACDS Ambr. 777 *ῥῖνες* S 781 *ὄνθον ἢ ὄνθου* Eust. 785 *δή*: *οἱ* S 787 *ὔμμι ϝερέω* Bekker 789 *ἐμεῦ* hic et Z 454. *Θ* 462 scribendum censuit Thiersch 792 *ἐρίζεσθαι ἄλλοισ' εἰ μὴ Ἀχιλῆι* Lange Part. *εἰ* p. 255: *ἐριδήσασθαι* (*ἐριζήσασθαι* schol. V) *Ἀχαιοῖς εἰ μὴ Ἀχιλλεῖ* codd., *πόσσ' ἐριδαίνεσθαι* coni. Menrad 798—883 damnat Lehrs de Arist.[2] 434, 826—897 damnat Lachmann Betr. 86, conf. prol. p. 27 800 *ἀπηύρα* codd.

„ἄνδρε δύω περὶ τῶνδε κελεύομεν, ὣ περ ἀρίστω, 39
τεύχεα ϝεσσαμένω, ταμεσίχροα χαλκὸν ἑλόντε,
ἀλλήλων προπάροιθεν ὁμίλου πειρηθῆναι.
ὁππότερός κε φθῇσιν ὀρεξάμενος χρόα καλόν,
ψαύσῃ δ' ἐνδίνων διά τ' ἔντεα καὶ μέλαν αἷμα,
τῷ μὲν ἐγὼ δώσω τόδε φάσγανον ἀργυρόηλον
καλὸν Θρηίκιον, τὸ μὲν Ἀστεροπαῖον ἀπεύρων·
τεύχεα δ' ἀμφότεροι ξυνήια ταῦτα φερέσθων,
καί σφιν δαῖτ' ἀγαθὴν παραθήσομεν ἐν κλισίῃσιν.“
ὣς ἔφατ', ὦρτο δ' ἔπειτα μέγας Τελαμώνιος Αἴας,
ἂν δ' ἄρα Τυδεΐδης ὦρτο κρατερὸς Διομήδης.
οἳ δ' ἐπεὶ οὖν ϝεκάτερθεν ὁμίλου θωρήχθησαν,
ἐς μέσον ἀμφοτέρω συνίτην μεμαῶτε μάχεσθαι,
δϝεινὸν δερκομένω· θάμβος δ' ἔχε πάντας Ἀχαιούς.
ἀλλ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες,
τρὶς μὲν ἐπήιξαν, τρὶς δὲ σχεδὸν ὡρμήθησαν.
ἔνθ' Αἴας μὲν ἔπειτα κατ' ἀσπίδα πάντοσ' ἐϝίσην
νύξ', οὐδὲ χρό' ἵκανεν· ἔρυτο γὰρ ἔνδοθι θώρηξ·
Τυδεΐδης δ' ἄρ' ἔπειτα ὑπὲρ σάκεος μεγάλοιο
αἰὲν ἐπ' αὐχένι κῦρε φαεινοῦ δουρὸς ἀκωκῇ.
καὶ τότε δή ῥ' Αἴαντι περιδϝείσαντες Ἀχαιοί
παυσαμένους ἐκέλευσαν ἀέθλια ϝῖσ' ἀνελέσθαι.
αὐτὰρ Τυδεΐδῃ δῶκεν μέγα φάσγανον ἥρως
σὺν κολεῷ τε φέρων καὶ ἐυτμήτῳ τελαμῶνι.
αὐτὰρ Πηλεΐδης θῆκεν σόλον αὐτοχόωνον,
ὃν πρὶν μὲν ϝρίπτασκε μέγα σθένος Ἠετίωνος·
ἀλλ' ἦ τοι τὸν ἔπεφνε ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς,
τὸν δ' ἄγετ' ἐν νήεσσι σὺν ἄλλοισι κτεάτεσσιν.
στῆ δ' ὀρθὸς καὶ μῦθον ἐν Ἀργείοισιν ἔϝειπεν·
„ὄρνυσθ' οἳ καὶ τούτου ἀέθλου πειρήσεσθε.

802 = 659 804^{b} = *Υ* 349 805 cf. *Π* 314 806^{b} = *K* 298 808 cf. *Φ* 183 811 = 708 812 = 290 813—5 = *Γ* 340—2 814 = Z 120 816 = *Γ* 15 817^{b} = *N* 559 818^{b} = *Γ* 347 821^{b} = *Λ* 253 825 = *H* 304 830—1 = 706—7.

803 *ἑλόντων* D 804 om. D, habet C, in marg. addit apposito asterisco A, non legit Nicanor — *ἀλλήλους* supra *ους* scripto *ων* A 804 et 813 fort. *ὁμίλοο*, cf. prol. § 80 805—6 *ὁππότερός κεν πρόσθεν ἐπιγράψας χρόα καλὸν φθήῃ ἐπευξάμενος διά τ' ἔντεα καὶ φόνον ἀνδρῶν* (*ἀνδρός* Eust.) Aristoph. secundum schol. V et Eust. 806 *ἀθετεῖται* schol. A 808 *ἀπηύρων* codd. 810 *ἀθετεῖται* schol. A 814 *ἀμφοτέρω* AS: *ἀμφοτέρων* CD 815 *δερκόμενοι* D et *γρ.* A — *γρ. ἔχεν εἰσορόωντας* (*Γ* 342) A 816 *ἰόντε* H 817 damnat Düntzer 821 *ἀκωκῇ* D ex corr.: *ἀκωκήν* AC 824—5 damnarunt Aristoph. Ar., equidem saltem *αὐτὰρ ὃ Τυδ.* requiro 831 fort. *ἀέθλοο.*

εἴ ϝοι καὶ μάλα πολλὸν ἀπόπροθι πίονες ἀγροί, 39
ἕξει μιν καὶ πέντε περιπλομένους ἐνιαυτούς
χρεώμενος· οὐ μὲν γάρ ϝοι ἀτεμβόμενός γε σιδήρου
ποιμὴν οὐδ' ἀροτὴρ εἶσ' ἐς πόλιν, ἀλλὰ παρέξει."
    ὣς ἔφατ', ὦρτο δ' ἔπειτα μενεπτόλεμος Πολυποίτης,
ἂν δὲ Λεοντῆος κρατερὸν μένος ἀντιθέοιο,
ἂν δ' Αἴας Τελαμωνιάδης καὶ δῖος Ἐπειός.
ἑξείης δ' ἵσταντο, σόλον δ' ἕλε δῖος Ἐπειός,
ἧκε δὲ δινήσας· γέλασαν δ' ἐπὶ πάντες Ἀχαιοί.
δεύτερος αὖτ' ἀφέηκε Λεοντεὺς ὄζος Ἄρηος.
τὸ τρίτον αὖτ' ἔϝριψε μέγας Τελαμώνιος Αἴας
χειρὸς ἄπο στιβαρῆς, καὶ ὑπέρβαλε σήματα πάντων.
ἀλλ' ὅτε δὴ σόλον εἷλε μενεπτόλεμος Πολυποίτης,
ὅσσον τίς τ' ἔϝριψε καλαύροπα βουκόλος ἀνήρ·
ἣ δὲ ϝελισσομένη πέτεται διὰ βοῦς ἀγελαίας·
τόσσον παντὸς ἀγῶνος ὑπέρβαλε· τοὶ δὲ βόησαν.
ἀνστάντες δ' ἕταροι Πολυποίταο κρατεροῖο
νῆας ἔπι γλαφυρὰς ἔφερον βασιλῆος ἄεθλον.
    αὐτὰρ ὃ τοξευτῆσι τίθει ἰόεντα σίδηρον,
κὰδ δ' ἐτίθει δέκα μὲν πελέκυς, δέκα δ' ἡμιπέλεκκα,
ἱστὸν δ' ἔστησεν νηὸς κυανοπρῴροιο
τηλοῦ ἐπὶ ψαμάθοις, ἐκ δὲ τρήρωνα πέλειαν
λεπτῇ μηρίνθῳ δῆσεν ποδός, ἧς ἄρ' ἀνώγει
τοξεύειν. „ὃς μέν κε βάλῃ τρήρωνα πέλειαν,
πάντας ἀειράμενος πελέκυς ϝοῖκόνδε φερέσθω·
ὃς δέ κε μηρίνθοιο τύχῃ, ὄρνιθος ἁμαρτών, —
ἥσσων γὰρ δὴ κεῖνος. — ὃ δ' οἴσεται ἡμιπέλεκκα."
    ὣς ἔφατ', ὦρτο δ' ἔπειτα βίη Τεύκροιο ϝάνακτος,
ἂν δ' ἄρα Μηριόνης θεράπων ἐὺς Ἰδομενῆος.
κλήρους δ' ἐν κυνέῃ χαλκήρεϊ πάλλον ἑλόντος,
Τεῦκρος δὲ πρῶτος κλήρῳ λάχεν. αὐτίκα δ' ἰόν
ἧκεν ἐπικρατέως, οὐδ' ἠπείλησε ϝάνακτι
ϝαρνῶν πρωτογόνων ῥέξειν κλειτὴν ἑκατόμβην.

832 cf. ι 35 sq.   832^{b} = δ 757. 811   841^{b} = Μ 188   843 cf. Θ 192   847^{b} = Ρ 607   849^{b} = Π 840   853^{b} = Χ 140   860 = 528   861 = Γ 316   864 = 873. Δ 102.

832 πολλοὶ coni. Nauck   835 fort. ἀλλὰ γὰρ ἕξει   840 ἧκα δὲ δίνησεν Herwerden em. Iliad. p. 15   842 ἔριψε A   843 ἀθετεῖται schol. A — πάντα ἢ πάντων Eust.   844 δὴ: μὲν supra scripto δὴ A   845 τίς τ': τις A   846 δὲ ἑλισσ. C: δέ θ' ἑλισσ. A ἠδέ τελισσ. D   847 δ' ἐβο. ACD   848 Πολυπύτοιο C   851 et 856 πελέκυς: πελέκεας ACD, cf. prol. § 86   854 γρ. πόδα schol. A — ἧς ἄρ' A: ἣν ἄρ' CD, ὣς γὰρ et ἧς γὰρ schol. A   855 βάλῃ: λάβῃ C   856 οἶκόνδε ACD: κλισίηνδε S et γρ. A, cf. 275 et 662 — φέρεσθαι D et γρ. Eust.   861 πάλλον codd.: βάλλον Düntzer, ut recte supra Γ 316 emendarunt   864 om. DS.

ὄρνιθος μὲν ἅμαρτε· μέγηρε δέ ϝοι τό γ' Ἀπόλλων· 39
αὐτὰρ ὃ μήρινθον βάλε πὰρ πόδα, τῇ δέδετ' ὄρνις·
ἀντικρὺ δ' ἀπὸ μήρινθον τάμε πικρὸς ὀιστός.
ἣ μὲν ἔπειτ' ἤιξε πρὸς οὐρανόν, ἣ δὲ παρείθη
μήρινθος ποτὶ γαῖαν· ἀτὰρ κελάδησαν Ἀχαιοί.
σπερχόμενος δ' ἄρα Μηριόνης ἐξείρυσε χειρός
τόξον· ἀτὰρ δὴ ὀιστὸν ἔχεν πάλαι, ὡς ἴθυνεν.
αὐτίκα δ' ἠπείλησε ϝεκηβόλῳ Ἀπόλλωνι
ϝαρνῶν πρωτογόνων ῥέξειν κλειτὴν ἑκατόμβην.
ὕψι δ' ὑπὸ νεφέων ἔϝιδε τρήρωνα πέλειαν·
τῇ ῥ' ὅ γε δινεύουσαν ὑπὸ πτέρυγος βάλε μέσσην,
ἀντικρὺ δὲ διῆλθε βέλος. τὸ μὲν ἂψ ἐπὶ γαίῃ
πρόσθεν Μηριόναο πάγη ποδός· αὐτὰρ ἡ ὄρνις
ἱστῷ ἐφεζομένη νηὸς κυανοπρῴροιο
αὐχέν' ἀπεκρέμασεν, σὺν δὲ πτερὰ πυκνὰ λίασθεν,
ὠκὺς δ' ἐκ μελέων θυμὸς πτάτο, τῆλε δ' ἀπ' αὐτοῦ
κάππεσε· λαοὶ δ' αὖ θηεῦντό τε θάμβησάν τε.
ἂν δ' ἄρα Μηριόνης πελέκυς δέκα πάντας ἄειρεν,
Τεῦκρος δ' ἡμιπέλεκκα φέρεν κοΐλας ἐπὶ νῆας.
    αὐτὰρ Πηλεΐδης κατὰ μὲν δολιχόσκιον ἔγχος,
κὰδ δὲ λέβητ' ἄπυρον, βοὸς ἄξιον, ἀνθεμόεντα
θῆκ' ἐς ἀγῶνα φέρων· καί ῥ' ἥμονες ἄνδρες ἀνέσταν,
ἂν μὲν ἄρ' Ἀτρεΐδης εὐρυκρείων Ἀγαμέμνων,
ἂν δ' ἄρα Μηριόνης θεράπων ἐὺς Ἰδομενῆος.
τοῖσι δὲ καὶ μετέϝειπε ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς·
„Ἀτρεΐδη· ϝίδμεν γὰρ ὅσον προβέβηκας ἁπάντων
ἠδ' ὅσσον δυνάμει τε καὶ ἥμασιν ἔπλευ ἄριστος·
ἀλλὰ σὺ μὲν τόδ' ἄεθλον ἔχων κοΐλας ἐπὶ νῆας
ἔρχευ, ἀτὰρ δόρυ Μηριόνῃ ἥρωι πόρωμεν,

867^{b} = Ν 592   872^{b} = Α 14   880^{b} = Π 117   881 = 728   884 = 798   885 cf. γ 440   886 = 799   887^{b} = Α 102   888 = 860   889 = Γ 455   890^{b} = Ζ 125   891^{b} = Ι 54.

865 γάρ οἱ codd., δέ ϝοι Heyne, μέγηρεν γὰρ Hermann ad Orph. p. 779; equidem ne in recenti quidem carmine pronomen tertiae personae suum digamma abiecisse putarim — τό γ': τότ' D   866 om. C m. pr.   869 προτὶ S   870—1 Μηριόνης ἐπεθήκατ' ὀιστὸν τόξῳ· ἐν γὰρ χερσὶν (γὰρ χείρεσσιν schol. V γὰρ πᾶσιν schol. A) ἔχεν πάλαι edit. Massil. secundum schol AV, Μηριόνης ἐξείρυσε Τεύκρου τόξον· (ἐξείλετο τόξον schol. A) χερσὶ δ' ὀιστὸν ἔχεν πάλαι Antimachus secundum schol. AV   871 ἰθύνοι coni. Voss collato ε 255   874 ὑπὸ S: ὑπαὶ ACD — ἴδετο S   875 τῇ: τὴν D — πτερύγος Ar., cf. Β 316 — λάβε S — μέσσης C   876 ἐπὶ: ἐνὶ coni. Nauck, cf. Ζ 213   879 λίασθεν AC: λίασσεν D Ar. λιάσθη ed. Massil.   882 ἀείρας C   886 γρ. καὶ ῥήμονες schol. A   890 ἁπάντων: Ἀχαιῶν D.

εἰ σύ γε σῷ θυμῷ ἐθέλοις· κέλομαι γὰρ ἔγωγε.“
ὣς ἔφατ', οὐδ' ἀπίθησε Ϝάναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων.
δῶκε δὲ Μηριόνῃ δόρυ χάλκεον· αὐτὰρ ὅ γ' ἥρως
Ταλθυβίῳ κήρυκι δίδου περικαλλὲς ἄεθλον.

ΕΚΤΟΡΟΣ ΛΥΤΡΑ.

Λῦτο δ' ἀγών, λαοὶ δὲ θοὰς ἐπὶ νῆας ἕκαστοι
ἐσκίδναντ' ἰέναι. τοὶ μὲν δόρποιο μέδοντο
ὕπνου τε γλυκεροῦ ταρπήμεναι· αὐτὰρ Ἀχιλλεύς
κλαῖε φίλου ἑτάρου μεμνημένος, οὐδέ μιν ὕπνος
ᾕρει πανδαμάτωρ, ἀλλ' ἐστρέφετ' ἔνθα καὶ ἔνθα,
[Πατρόκλου ποθέων ἀδροτῆτά τε καὶ μένος ἠύ
ἠδ' ὁπόσα τολύπευσε σὺν αὐτῷ καὶ πάθεν ἄλγεα,
ἀνδρῶν τε πτολέμους ἀλεγεινά τε κύματα πείρων·
τῶν μιμνησκόμενος θαλερὸν κατὰ δάκρυον εἶβεν,]
ἄλλοτ' ἐπὶ πλευρὰς κατακείμενος, ἄλλοτε δ' αὖτε
ὕπτιος, ἄλλοτε δὲ πρηνής· τοτὲ δ' ὀρθὸς ἀναστάς
δινεύεσκ' ἀλύων παρὰ θῖν' ἁλός. οὐδέ μιν ἠώς
φαινομένη λήθεσκεν ὑπεὶρ ἅλα τ' ἠιόνας τε,

894 = *P* 489 et *Σ* 254 895 = *B* 441.
Ω 2^b = *Σ* 245 4—5 cf. ι 372—3 8 = ϑ 183. ν 264 9^b = λ 391. *Π* 11 12—13 cf. χ 197—8 13 cf. *Ψ* 227. χ 197 sq.

894 ἐθέλοις A: ἐθέλεις CDS.
Hunc ad ultimum librum poetam eo, quod Hectoris occisi corpus ab Achille in castra tractum (*X* 395) neque una cum Patrocli corpore crematum (*Ψ* 182) finxit, viam sibi praeclare munivisse exposui prol. § 22. Atque Koechlius quidem tam arctis vinculis hunc librum cum summa fabulae Iliadis coniunctum esse statuit, ut inter vetera carmina Iliadis eum recipere non dubitarit; nos cum color elocutionis huius libri Odysseae simillimus sit (v. p. 34) et versus aliquot, ut Ω 222. 359. 33. 263. 369. 370. 643—8, ad exemplar versuum recentiorum carminum, ut *B* 81. *Λ* 669. ε 118. ζ 57. π 72. σ 220. η 335—9, expressi esse videantur (cf. prol. p. 73), aut Homerum senem aut recentiorem aliquem Homeridam fila in vetere Iliade incohata pertexentem hunc finem poemati imposuisse existimamus; alterum qui solum probabit, macula minorum litterarum carmen dulcissimum aspergere et versus *Ψ* 184—192 damnare debebit. — v. 1 ἑὴν ἐπὶ νῆα ἕκαστος coni. Heyne collatis *T* 277 et *Ψ* 3; mihi potius, sententiam Bergkii Gr. Lit. 639 secuto, ante ludos funebres (*Ψ* 257—897) adiectos sic poeta exorsus esse videtur: Αὐτὰρ ἐπεὶ μέγα σῆμα χέον, ἐπὶ νῆας Ἀχαιοί ἐσκίδναντ' ἰέναι vel potius Ἄλλοι μὲν κλισίῃσιν ἔνι δόρποιο μέδοντο 6 ἀνδρότητα ACDS, cf. *Π* 857 7 ὁπόσ' ἐκτολύπευσε Barnes collato Hes. scut. 44 — ἄλγεα: γρ. ἔργα schol. V 8 πειρῶν Pamphilus 12 δινεύεσκ': πλωίζεσκ' Plato de rep. III p. 388 A.

ἀλλ' ὅ γ' ἐπεὶ ζεύξειεν ὑφ' ἅρμασιν ὠκέας ἵππους,
Ἕκτορα δ' ἕλκεσθαι δησάσκετο δίφρου ὄπισθεν,
τρὶς δ' ἐρύσας περὶ σῆμα Μενοιτιάδαο θανόντος
αὖτις ἐνὶ κλισίῃ παυέσκετο, τὸν δέ τ' ἔασκεν
ἐν κόνι ἐκτανύσας προπρηνέα. τοῖο δ' Ἀπόλλων
πᾶσαν ἀϜεικείην ἄπεχε χροΐ, φῶτ' ἐλεαίρων
καὶ τεθνηότα περ· περὶ δ' αἰγίδι πάντα κάλυπτεν
χρυσείῃ, ἵνα μή μιν ἀποδρύφοι ἑλκυστάζων.
ὣς ὃ μὲν Ἕκτορα δῖον ἀϜείκιζεν μενεαίνων·
τὸν δ' ἐλεαίρεσκον μάκαρες θεοὶ εἰσορόωντες,
κλέψαι δ' ὀτρύνεσκον ἐύσκοπον Ἀργεϊφόντην.
ἔνθ' ἄλλοις μὲν πᾶσιν ἐϜάνδανεν, οὐδέ ποθ' Ἥρῃ
οὐδὲ Ποσειδάων' οὐδὲ γλαυκώπιδι κούρῃ,
ἀλλ' ἔχον ὥς σφιν πρῶτον ἀπήχθετο Ἴλιος ἱρή
καὶ Πρίαμος καὶ λαὸς Ἀλεξάνδρου ἕνεκ' ἄτης.
[ὃς νείκεσσε θεάς, ὅτε Ϝοι μέσσαυλον ἵκοντο,
τὴν δ' ᾔνησ', ἥ Ϝοι πόρε μαχλοσύνην ἀλεγεινήν.]
ἀλλ' ὅτε δή ῥ' ἐκ τοῖο δυωδεκάτη γένετ' ἠώς,
καὶ τότ' ἄρ' ἀθανάτοισι μετηύδα Φοῖβος Ἀπόλλων·
„σχέτλιοί ἐστε, θεοί, δηλήμονες. οὔ νύ ποθ' ὕμιν
Ἕκτωρ μηρί' ἔκηε βοῶν αἰγῶν τε τελείων;
τὸν νῦν οὐκ ἔτλητε νέκυν περ ἐόντα σαῶσαι,
Ϝῇ τ' ἀλόχῳ Ϝιδέειν καὶ μητέρι καὶ τέκεϊ Ϝῷ
καὶ πατέρι Πριάμῳ λαοῖσί τε, τοί κέ μιν ὦκα
ἐν πυρὶ κήαιεν καὶ ἐπὶ κτέρεα κτερίσαιεν.
ἀλλ' ὀλοῷ Ἀχιλῆι, θεοί, βούλεσθ' ἐπαρήγειν,
ᾧ οὔτ' ἂρ φρένες εἰσὶν ἐναίσιμοι οὔτε νόημα

14^b = *Θ* 402. γ 478 16^b = *P* 538. *Φ* 28 18^b = *Λ* 380 21 = *Ψ* 187 25^a = α 11. β 82 . . . 26^b = β 433 28 = *Δ* 165 et Z 356 29^b = κ 435 31 = *Λ* 493 33^a = ε 118 34^b = *Λ* 66 38^b = α 291 40^b = σ 220.

17 τὸν δέ τ' S: τόνδε δ' ACD 20—1 ἀθετοῦνται schol. A, cf. Roemer Antipeppmueller p. 27 20 αἰγίδα . . χρυσείην Ar. — γρ. κάλυψε schol. A 23—30 ἀθετοῦνται schol. A, 25—30 obelo notati in A, unde 23—4 ab Aristarcho non damnatos esse collegit Römer l. l., cf. 71—3 25 fort. ἔνθ' ἄλλους etc., ut *Γ* 173 με Ϝαδεῖν — ἐήνδανεν AC ἐφήνδανεν D . 26 fort. γλαυκώπιδ' Ἀθήνῃ 28 ἄτης ACDS Ar.: γρ. ἀρχῆς A, ut *Γ* 100 recte scriptum est 29—30 eiecit Bekker 30 ἣ οἱ κεχαρισμένα δῶρ' ὀνόμηνεν Aristoph. 33 οὔ νυ CD et γρ. A: οὐδὲ A — ὕμμιν Cant. 38 κτερίσαιεν AC Ar.: κτερίσειαν D.

γναμπτὸν ἐνὶ στήθεσσι, λέων δ' ὣς ἄγρια ϝοῖδεν, 40
ὅς τ' ἐπεὶ ἂρ μεγάλῃ τε βίῃ καὶ ἀγήνορι θυμῷ
ϝείξας εἶσ' ἐπὶ μῆλα βροτῶν, ἵνα δαῖτα λάβῃσιν·
ὣς Ἀχιλεὺς ἔλεον μὲν ἀπώλεσεν, οὐδέ ϝοι αἰδώς.
[γίνεται, ἥ τ' ἄνδρας μέγα σίνεται ἠδ' ὀνίνησιν.]
μέλλει μέν πού τις καὶ φίλτερὸν ἄλλον ὀλέσσαι,
ἠὲ κασίγνητον ὁμογάστριον ἠὲ καὶ υἱόν·
ἀλλ' ἦ τοι κλαύσας καὶ ὀδυράμενος μεθέηκεν·
τλητὸν γὰρ Μοῖραι θυμὸν θέσαν ἀνθρώποισιν.
αὐτὰρ ὅ γ' Ἕκτορα δῖον, ἐπεὶ φίλον ἦτορ ἀπεύρα,
ἵππων ἐξάπτων περὶ σῆμ' ἑτάροιο φίλοιο
ἕλκει. οὐ μέν ϝοι τό γε κάλλιον οὐδέ τ' ἄμεινον·
μὴ ἀγαθῷ περ ἐόντι νεμεσσηθείομεν ἡμεῖς·
κωφὴν γὰρ δὴ γαῖαν ἀϝεικίζει μενεαίνων."
τὸν δὲ χολωσαμένη προσέφη λευκώλενος Ἥρη·
„εἴη κεν καὶ τοῦτο τεὸν ϝέπος, ἀργυρότοξε,
εἰ δὴ ὁμὴν Ἀχιλῆι καὶ Ἕκτορι θήσετε τιμήν.
Ἕκτωρ μὲν θνητός τε, γυναῖκά τε θήσατο μαζόν·
αὐτὰρ Ἀχιλλεύς ἐστι θεᾶς γόνος, ἣν ἐγὼ αὐτή
θρέψα τε καὶ ἀτίτηλα καὶ ἀνδρὶ πόρον παράκοιτιν,
Πηλέι, ὃς περὶ κῆρι φίλος γένετ' ἀθανάτοισιν.
πάντες δ' ἀντιάασθε, θεοί, γάμου· ἐν δὲ σὺ τοῖσιν
δαίνυ' ἔχων φόρμιγγα, κακῶν ἕταρ', αἰὲν ἄπιστε."
τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεύς·
„Ἥρη, μὴ δὴ πάμπαν ἀποσκύδμαινε θεοῖσιν·
οὐ μὲν γὰρ τιμή γε μί' ἔσσεται. ἀλλὰ καὶ Ἕκτωρ
φίλτατος ἔσκε θεοῖσι βροτῶν, οἳ ἐν Ἰλίῳ εἰσίν·
ὣς γὰρ ἔμοιγ', ἐπεὶ οὔ τι φίλων ἡμάρτανε δώρων.

45 = Hes. op. 318 46 cf. Σ 362 50^{b} = Λ 115 51^{b} = Χ 208 55 = Ζ 205 et Α 55 56^{a} = ο 435 63^{b} = ξ 150 64 = Α 560 68^{b} cf. Κ 372. λ 511.

43 εὔξῃς coni. schol. B, possis tentare ὃς ϝείξας μεγάλῃ ... σεύηται, sed cf. Ρ 658 45 ἀθετεῖται schol. A, cf. Ο 129 — ἄνδρα C — γρ. ἣ δ' schol. A 46 ἄλλος Nauck 48 γρ. ὀδυρόμενος A 49 τλήμονα coni. Nauck 50 ἀπηύρα codd. 52 μέν ϝοι scripsimus: μήν οἱ codd., cf. Β 291 53 ἀθετεῖται schol. B — νεμεσσηθείομεν Hermann: νεμεσσηθῶμέν οἱ codd., νεμεσσηθέωμέν οἱ Ar. 59 γόνος: γρ. πάις schol. V 61 Πηλεῖ libri, cf. prol. p. 181, Πηλῆ' malo 64 γρ. τὴν δὲ μέγ' ὀχθήσας schol. V — γε μί': γ' ὁμὴ Herwerden 67 ἐν del. Heyne 68 fort.: ἤμερδέ με δώρων.

οὐ γάρ μοί ποτε βωμὸς ἐδεύετο δαιτὸς ἐϝίσης, 40
λοιβῆς τε κνίσης τε· τὸ γὰρ λάχομεν γέρας ἡμεῖς.
ἀλλ' ἦ τοι κλέψαι μὲν ἐάσομεν, οὐδέ πῃ ἔστιν
λάθρῃ Ἀχιλλῆος, θρασὺν Ἕκτορα· ἦ τέ ϝοι αἰεί
μήτηρ παρμέμβλωκεν ὁμῶς νύκτας τε καὶ ἦμαρ.
ἀλλ' εἴ τις καλέσειε θέϝων Θέτιν ἆσσον ἐμεῖο,
ὄφρα τί ϝοι ϝείπω πυκινὸν ϝέπος, ὥς κεν Ἀχιλλεύς
δώρων ἐκ Πριάμοιο λάχῃ ἀπό θ' Ἕκτορα λύσῃ."
ὣς ἔφατ', ὦρτο δὲ Ἶρις ἀελλόπος ἀγγελέουσα,
μεσσηγὺς δὲ Σάμου τε καὶ Ἴμβρου παιπαλοέσσης
ἔνθορε μείλανι πόντῳ· ἐπεστονάχησε δὲ λίμνη.
ἣ δὲ μολυβδαίνῃ ϝικέλη ἐς βυσσὸν ὄρουσεν,
ἥ τε κατ' ἀγραύλοιο βοὸς κέρας ἐμβεβαυῖα
ἔρχεται ὠμεστῇσιν ἐπ' ἰχθύσι κῆρα φέρουσα.
εὗρε δ' ἐνὶ σπέϝεϊ γλαφυρῷ Θέτιν, ἀμφὶ δέ τ' ἄλλαι
εἵαθ' ὁμηγερέες ἅλιαι θεαί· ἣ δ' ἐνὶ μέσσῃς
κλαῖε μόρον ϝοῦ παιδὸς ἀμύμονος, ὅς ϝοι ἔμελλεν
φθίσεσθ' ἐν Τροίῃ ἐριβώλακι, τηλόθι πάτρης.
ἀγχοῦ δ' ἱσταμένη προσέφη πόδας ὠκέα Ἶρις·
„ὄρσο, Θέτι· καλέει Ζεὺς ἄφθιτα μήδεα ϝειδώς."
τὴν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα θεὰ Θέτις ἀργυρόπεζα·
„τίπτε με κεῖνος ἄνωγε μέγας θεός; αἰδέομαι δέ
μίσγεσθ' ἀθανάτοισιν, ἔχω δ' ἄχε' ἄκριτα θυμῷ.
εἶμι μέν, οὐδ' ἅλιον ϝέπος ἔσσεται, ὅττί κε ϝείπῃ."
ὣς ἄρα φωνήσασα κάλυμμ' ἕλε δῖα θεάων
κυάνεον, τοῦ δ' οὔ τι μελάντερον ἔπλετο ϝέσθος.

69—70 = Δ 48—9 73 = Δ 11 et Ε 490 74 cf. Κ 111 77 = Ω 159. Θ 409 78^{b} = Ν 33 81 cf. μ 252 86 = Π 461 87 = Β 790 88 et 93 sq. = hymn. Cer. 321 et 42 sq. 89 = Σ 127 91^{b} = Γ 412 92 cf. β 318.

71—3 ἀθετοῦνται schol. A, cf. Ω 23—30 71 ἐάσομεν: ἀμήχανον Antimachus 72 νέκυν Ἕκτορος coni. schol. V — ἦ τε Hermann: ἦ γὰρ codd., γρ. εὖ γὰρ schol. A 74 θεῶν codd., γρ. θέων schol. A, quod recepi collatis Υ 53 et Κ 111 78 Σάμου τε: γρ. Σάμοιο A 79 ἐπεστενάχησε A ἐπεστονάχισε C ἐπεστενάχιζε D 81 ἐμμεμαυῖα D et γρ. A 82 ὠμηστῇσιν codd., cf. prol. p. 111 — κῆρα: γρ. πῆμα schol. A, cf. Γ 6 83 σπῆι codd. — δέ τε D et γρ. A: δ' ἄρ AC 85 ὅς οἱ: ὃς τάχ' Rhianus 86 ἀθετεῖται, ὅτι περισσός ἐστι schol. A, nempe ὅς Aristarcho μόρος intellegebatur 88 Θέτις cod. Mori, cf. Θ 420 94 τοῦ τ' coni. Döderlein.

βῆ δ' ἰέναι, πρόσθεν δὲ ποδήνεμος ὠκέα Ἶρις 40
ἡγεῖτ'· ἀμφὶ δ' ἄρα σφι λιάζετο κῦμα θαλάσσης.
ἀκτὴν δ' ἐξαναβᾶσαι ἐς οὐρανὸν ἀιχθήτην,
εὗρον δ' εὐρύοπα Κρονίδην, περὶ δ' ἄλλοι ἅπαντες
εἵαθ' ὁμηγερέες μάκαρες θεοὶ αἰὲν ἐόντες.
ἣ δ' ἄρα πὰρ Διὶ πατρὶ καθέζετο, Ϝεῖξε δ' Ἀθήνη.
Ἥρη δὲ χρύσεον καλὸν δέπας ἐν χερὶ θῆκεν
καί ῥ' εὔφρηνε Ϝέπεσσι· Θέτις δ' ὤρεξε πιοῦσα.
τοῖσι δὲ μύθων ἦρχε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε·
„ἤλυθες Οὔλυμπόνδε, θεὰ Θέτι, κηδομένη περ,
πένθος ἄλαστον ἔχουσα μετὰ φρεσί· Ϝοῖδα καὶ αὐτός·
ἀλλὰ καὶ ὧς Ϝερέω, τοῦ σ' εἵνεκα δεῦρο κάλεσσα.
ἐννῆμαρ δὴ νεῖκος ἐν ἀθανάτοισιν ὄρωρεν
Ἕκτορος ἀμφὶ νέκυι καὶ Ἀχιλλῆι πτολιπόρθῳ·
κλέψαι δ' ὀτρύνουσιν ἐύσκοπον Ἀργεϊφόντην.
αὐτὰρ ἐγὼ τόδε κῦδος Ἀχιλλῆι προτιάπτω,
αἰδῶ καὶ φιλότητα τεὴν μετόπισθε φυλάσσων.
αἶψα μάλ' ἐς στρατὸν ἐλθὲ καὶ υἱέι σῷ ἐπίτειλον.
σκύζεσθαί Ϝοι Ϝειπὲ θεούς, ἐμὲ δ' ἔξοχα πάντων
ἀθανάτων κεχολῶσθαι, ὅτι φρεσὶ μαινομένῃσιν
Ἕκτορ' ἔχει παρὰ νηυσὶ κορωνίσιν οὐδ' ἀπέλυσεν,
αἴ κέν πως ἐμέ τε δϜείσῃ ἀπό θ' Ἕκτορα λύσῃ.
αὐτὰρ ἐγὼ Πριάμῳ μεγαλήτορι Ἶριν ἐφήσω
λύσασθαι φίλον υἱὸν ἰόντ' ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν,
δῶρα δ' Ἀχιλλῆι φερέμεν, τά κε θυμὸν ἰήνῃ."
ὣς ἔφατ', οὐδ' ἀπίθησε θεὰ Θέτις ἀργυρόπεζα,
βῆ δὲ κατ' Οὐλύμποιο καρήνων ἀίξασα,
ἷξεν δ' ἐς κλισίην Ϝοῦ υἱέος. ἔνθ' ἄρα τόν γε
εὗρ' ἁδινὰ στενάχοντα· φίλοι δ' ἀμφ' αὐτὸν ἑταῖροι
ἐσσυμένως ἐπένοντο καὶ ἐντύνοντο ἄριστον·

95^{b} = Β 786 97^{a} = Σ 68 99 = 84 et 57 100 cf. Α 405 103 = Χ 167. α 28 106^{a} = τ 171 109 = 24 112^{a} = Δ 70 113^{b} = Ξ 257 118 cf. Ο 116 120—1 = Β 167—8 123^{b} = Τ 5 124^{b} = π 2.

97 ἐξαναβᾶσαι D Ar.: εἰσαναβᾶσαι AC, cf. Σ 68 102 fort. καί Ϝ' εὐφρ. — εὔφρην' ἐπέεσσι codd. 106—111 del. Düntzer 109 ὀτρύνεσκον C 110 προΐαπτω Zen. 116 expunxit Köchly 118 comma post υἱόν sustuli, ut ἰόντ' accusativi vim induat 122 ἔνθ': ἐν δ' C et γρ. A 124 ἐντύνοντ' ἄριστον Bekker, ἐντύνοντ' ἀϜέριστον Homerus dixisse videtur.

τοῖσι δ' ὄις λάσιος μέγας ἐν κλισίῃ ἱέρευτο. 40
ἣ δὲ μάλ' ἄγχ' αὐτοῖο καθέζετο πότνια μήτηρ,
χειρί τέ μιν κατέρεξε, Ϝέπος τ' ἔφατ' ἔκ τ' ὀνόμαζεν·
„τέκνον ἐμόν, τέο μέχρις ὀδυρόμενος καὶ ἀχεύων
σὴν ἔδεαι κραδίην, μεμνημένος οὔτε τι σίτου
οὔτ' εὐνῆς; ἀγαθὸν δὲ γυναικί περ ἐν φιλότητι
μίσγεσθ'· οὐ γάρ μοι δηρὸν βέῃ, ἀλλά τοι ἤδη
ἄγχι παρέστηκεν θάνατος καὶ μοῖρα κραταιή.
ἀλλ' ἐμέθεν ξύνες ὦκα, Διός δέ τοι ἄγγελός εἰμι·
σκύζεσθαι σοί φησι θεούς, ἓε δ' ἔξοχα πάντων
ἀθανάτων κεχολῶσθαι, ὅτι φρεσὶ μαινομένῃσιν
Ἕκτορ' ἔχεις παρὰ νηυσὶ κορωνίσιν οὐδ' ἀπέλυσας.
ἀλλ' ἄγε δὴ λῦσον, νεκροῖο δὲ δέξαι ἄποινα."
τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
„τῇδ' εἴη· ὃς ἄποινα φέροι, καὶ νεκρὸν ἄγοιτο,
εἰ δὴ πρόφρονι θυμῷ Ὀλύμπιος αὐτὸς ἄνωγεν."
ὣς οἵ γ' ἐν νηῶν ἀγύρει μήτηρ τε καὶ υἱός
πολλὰ πρὸς ἀλλήλους Ϝέπεα πτερόεντ' ἀγόρευον.
Ἶριν δ' ὤτρυνε Κρονίδης εἰς Ἴλιον ἱρήν·
„βάσκ' ἴθι, Ἶρι ταχεῖα· λιποῦσ' ἕδος Οὐλύμποιο
ἄγγειλον Πριάμῳ μεγαλήτορι Ἴλιον εἴσω
λύσασθαι φίλον υἱὸν ἰόντ' ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν,
δῶρα δ' Ἀχιλλῆι φερέμεν, τά κε θυμὸν ἰήνῃ,
οἶον, μηδέ τις ἄλλος ἅμα Τρώων ἴτω ἀνήρ.
κῆρύξ τίς Ϝοι ἕποιτο γεραίτερος, ὅς κ' ἰθύνοι
ἡμιόνους καὶ ἄμαξαν ἐύτροχον, ἠδὲ καὶ αὖτις
νεκρὸν ἄγοι προτὶ Ϝάστυ, τὸν ἔκτανε δῖος Ἀχιλλεύς.
μηδέ τί Ϝοι θάνατος μελέτω φρεσί, μηδέ τι τάρβος·
τοῖον γάρ Ϝοι πομπὸν ὀπάσσομεν Ἀργεϊφόντην,

126—7 = Α 360—1 128^{b} = Ι 612 131—2 = Π 852—3 133 = Β 26 134—6 = ϑ 113—5 138 = Α 84 142 = Γ 155 144^{a} = Θ 399 146—7 = 118—9 150^{a} = ξ 72 152 = Κ 383.

125 ἵρευτο sunt qui coniciant 129 οὐδέ τι A 130—2 ἀθετοῦνται schol. A 130 οὔτ' εὐνῆς; οὐ γὰρ δηρὸν eiectis mediis verbis Bentley 133 ὦκα: ἧκα vel ὧδε coni. Nauck 138 γρ. τὴν δὲ μέγ' ὀχθήσας schol. V 139 γρ. τῇ εἴη ὃς δῶρα φέρει A 140 ἀνώγει codd., cf. prol. p. 114 140 ante 139 collocandum censet Nauck 148 γρ. οἶος schol. V 149 ἰθύνει D ἰθύνῃ Eust. 150 ἠδὲ: γρ. ἦ κε A 152—8 et 180—7 del. Payne Knight.

ὅς ϝ' ἄξει εἷος κεν ἄγων Ἀχιλῆι πελάσσῃ. **40**
αὐτὰρ ἐπὴν ἀγάγῃσιν ἔσω κλισίην Ἀχιλῆος,
οὔτ' αὐτὸς κτενέει, ἀπό τ' ἄλλους πάντας ἐρύξει,
οὔτε γάρ ἐστ' ἄφρων οὔτ' ἄσκοπος οὔτ' ἀλιτήμων,
ἀλλὰ μάλ' ἐνδυκέως ἱκέτεω πεφιδήσεται ἀνδρός."
ὣς ἔφατ', ὦρτο δὲ Ἶρις ἀελλόπος ἀγγελέουσα,
ἷξεν δ' ἐς Πριάμοιο, κίχεν δ' ἐνοπήν τε γόον τε.
παῖδες μὲν πατέρ' ἀμφὶ καθήμενοι ἔνδοθεν αὐλῆς
δάκρυσι ϝείματ' ἔφυρον, ὃ δ' ἐν μέσσοισι γεραιός
ἐντυπὰς ἐν χλαίνῃ κεκαλυμμένος· ἀμφὶ δὲ πολλή
κόπρος ἔην κεφαλῇ τε καὶ αὐχένι τοῖο γέροντος,
τήν ῥα κυλινδόμενος καταμήσατο χερσὶν ἑῇσιν.
θυγατέρες δ' ἀνὰ δώματ' ἰδὲ νυοὶ ὠδύροντο,
τῶν μιμνησκόμεναι, οἳ δὴ πολέες τε καὶ ἐσθλοί
χερσὶν ὑπ' Ἀργείων κέατο ψυχὰς ὀλέσαντες.
στῆ δὲ παρὰ Πρίαμον Διὸς ἄγγελος, ἠδὲ προσηύδα
τυτθὸν φθεγξαμένη· τὸν δὲ τρόμος ἔλλαβε γυῖα·
„θάρσει, Δαρδανίδη Πρίαμε, φρεσί, μηδέ τι τάρβει·
οὐ μὲν γάρ τοι ἐγὼ κακὸν ὀσσομένη τόδ' ἱκάνω,
ἀλλ' ἀγαθὰ φρονέουσα· Διὸς δέ τοι ἄγγελός εἰμι,
ὃς σεῦ ἄνευθεν ἐὼν μέγα κήδεται ἠδ' ἐλεαίρει.
λύσασθαί σε κέλευσεν Ὀλύμπιος Ἕκτορα δῖον,
δῶρα δ' Ἀχιλλῆι φερέμεν, τά κε θυμὸν ἰήνῃ,
οἶον, μηδέ τις ἄλλος ἅμα Τρώων ἴτω ἀνήρ.
κῆρύξ τίς τοι ἕποιτο γεραίτερος, ὅς κ' ἰθύνοι
ἡμιόνους καὶ ἄμαξαν ἐύτροχον, ἠδὲ καὶ αὖτις
νεκρὸν ἄγοι προτὶ ϝάστυ, τὸν ἔκτανε δῖος Ἀχιλλεύς.
μηδέ τί τοι θάνατος μελέτω φρεσί, μηδέ τι τάρβος·
τοῖος γάρ τοι πομπὸς ἅμ' ἕψεται Ἀργεϊφόντης,
ὅς σ' ἄξει εἷος κεν ἄγων Ἀχιλῆι πελάσσῃ.
αὐτὰρ ἐπὴν ἀγάγῃσιν ἔσω κλισίην Ἀχιλῆος,

159 = 77 167^b = Ζ 452 168 = Ν 763 170^b = Γ 34 173—4 = Β 26—7 176—87 = 147—58.

154 ὅς ϝ' Bekker Hom. Bl. I 318: ὃς codd. 154 et 183 εἷως codd. 160 κίχη coni. L. Meyer in Bezz. Beitr. V 104 163 ἐν χλαίνῃ: γρ. ἦ χλαίνῃ schol. V 165 κατεμήσατο P — γρ. χερσὶ φίλῃσι A, ut legitur ε 482 175 γρ. λύσεσθαι A — σ' ἐκέλευσεν CD et γρ. A 179 ἠδὲ: ηε P, γρ. ἦ κε A.

οὔτ' αὐτὸς κτενέει, ἀπό τ' ἄλλους πάντας ἐρύξει, **40**
οὔτε γάρ ἐστ' ἄφρων οὔτ' ἄσκοπος οὔτ' ἀλιτήμων,
ἀλλὰ μάλ' ἐνδυκέως ἱκέτεω πεφιδήσεται ἀνδρός."
ἣ μὲν ἄρ' ὣς ϝειποῦσ' ἀπέβη πόδας ὠκέα Ἶρις,
αὐτὰρ ὅ γ' υἷας ἄμαξαν ἐύτροχον ἡμιονείην
ὁπλίσαι ἠνώγει, πείρινθα δὲ δῆσαι ἐπ' αὐτῆς.
αὐτὸς δ' ἐς θάλαμον κατεβήσετο κηώεντα
κέδρινον ὑψόροφον, ὃς γλήνεα πολλὰ κεχάνδει.
ἐς δ' ἄλοχον Ἑκάβην ἐκαλέσσατο, φώνησέν τε·
„δαιμονίη, Διόθεν μοι Ὀλύμπιος ἄγγελος ἦλθεν
λύσασθαι φίλον υἱὸν ἰόντ' ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν,
δῶρα δ' Ἀχιλλῆι φερέμεν, τά κε θυμὸν ἰήνῃ.
ἀλλ' ἄγε μοι τόδε ϝειπέ, τί τοι φρεσὶ ϝείδεται εἶναι;
αἰνῶς γάρ μ' αὐτόν γε μένος καὶ θυμὸς ἄνωγεν
κεῖσ' ἰέναι ἐπὶ νῆας ἔσω στρατὸν εὐρὺν Ἀχαιῶν."
ὣς φάτο, κώκυσεν δὲ γυνὴ καὶ ἀμείβετο μύθῳ·
„ὤ μοι, πῇ δή τοι φρένες οἴχονθ', ᾗσι πάρος περ
ἔκλε' ἐπ' ἀνθρώπους ξείνους ἠδ' οἷσι ϝανάσσεις;
πῶς ἐθέλεις ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν ἐλθέμεν οἶος,
ἀνδρὸς ἐς ὀφθαλμούς, ὅς τοι πολέας τε καὶ ἐσθλούς
υἱέας ἐξενάριξε; σιδήρειόν νύ τοι ἦτορ.
εἰ γάρ σ' ἀθρήσει καὶ ἐσόψεται ὀφθαλμοῖσιν —
ὠμεστὴς καὶ ἄπιστος ἀνὴρ ὅ γε — οὔ σ' ἐλεήσει
οὐδέ τί σ' αἰδέσεται. νῦν δὲ κλαίωμεν ἄνευθεν
ἥμενοι ἐν μεγάρῳ. τῷ δ' ὥς ποθι Μοῖρα κραταιή
γινομένῳ ἐπένησε λίνῳ, ὅτε μιν τέκον αὐτή,

188 = Θ 425 189^b = ζ 72 191 = Ζ 288 sqq. 195—6 = 145—6 197 = Κ 384 et ι 11 200 = β 361 et ο 434 204^b = Δ 298 206^b = Ε 212 208^a = Χ 124 209—210 = Τ 127—8.

192 κεχάνδει AD: κεχάνδη C Ar. κεκεύθει ed. Mass. 198 ἄνωγε Ar.: ἀνώγει ACD 200 ἀμείβετο: ἀνήρετο Ar. 201 ᾗσι Nauck: ᾗς τὸ codd. — περ: γρ. γε A 202 ἔκλε' Herodianus: ἐκλέ' Ptolemaeus Ascal. ἔκλεο' A 205 τινὲς ἐξήνεξε, τῆς ἀρχῆς ἐξέβαλε schol. V — ὑποτάσσουσι στίχον· ἀθάνατοι ποίησαν Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες (οἳ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσι schol. V) schol. AV 206 ἀθρήσει Bothe: αἱρήσει codd. 207 ὠμηστής codd., vide Ω 82 — ὅδε AC, ὅ γε DP, ὁ δὲ Bothe, ὁ μὲν Bentley commate post ἀνήρ posito — οὐ σ' ACD: οὐκ P σ' οὐκ Heyne 208 νῦν usque ad 212 κρατερῷ eiecit Köchly 209 fort. ὃς δ' ... ἄσαι 210 γεινομένῳ codd. γιγνομένῳ Bekker.

ἀργίποδας κύνας ἆσαι, ἑῶν ἀπάνευθε τοκήων, **40**
ἀνδρὶ πάρα κρατερῷ, τοῦ ἐγὼ μέσον ἧπαρ ἔχοιμι
ἐσθέμεναι προσφῦσα· τότ' ἂν τιτὰ ϝέργα γένοιτο
παιδὸς ἐμοῦ, ἐπεὶ οὔ ϝε κακιζόμενόν γε κατέκτα,
ἀλλὰ πρὸ Τρώων καὶ Τρωιάδων βαθυκόλπων
ἑσταότ', οὔτε φόβου μεμνημένον οὔτ' ἀλεϝωρῆς."
τὴν δ' αὖτε προσέϝειπε γέρων Πρίαμος θεοϝειδής·
„μή μ' ἐθέλοντ' ἰέναι κατερύκανε, μηδέ μοι αὐτή
ὄρνις ἐνὶ μεγάροισι κακὸς πέλευ· οὐδέ με πείσεις.
εἰ μὲν γάρ τίς μ' ἄλλος ἐπιχθονίων ἐκέλευεν,
ἢ οἳ μάντιές εἰσι θυοσκόοι ἢ ἱερῆες,
ψεῦδός κεν φαῖμεν καὶ νοσφιζοίμεθα μᾶλλον·
νῦν δ' — αὐτὸς γὰρ ἄκουσα θεοῦ καὶ ἐσέδρακον ἄντην —
εἶμι, καὶ οὐχ ἅλιον ϝέπος ἔσσεται. εἰ δέ μοι αἶσα
τεθνάμεναι παρὰ νηυσὶν Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων,
βούλομαι· αὐτίκα γάρ με κατακτείνειεν Ἀχιλλεύς
ἀγκὰς ἑλόντ' ἐμὸν υἱόν, ἐπὴν γόου ἐξ ἔρον εἵην."
ἦ, καὶ φωριαμῶν ἐπιθήματα κάλ' ἀνέῳγεν,
ἔνθεν δώδεκα μὲν περικαλλέας ἔξελε πέπλους,
δώδεκα δ' ἁπλοΐδας χλαίνας, τόσσους δὲ τάπητας,
τόσσα δὲ φάρεα καλά, τόσους δ' ἐπὶ τοῖσι χιτῶνας,
[χρυσοῦ δὲ στήσας ἔφερεν δέκα πάντα τάλαντα,]
ἐκ δὲ δύ' αἴθωνας τρίποδας, πίσυρας δὲ λέβητας,
ἐκ δὲ δέπας περικαλλές, ὅ ϝοι Θρέϊκες πόρον ἄνδρες
ἐξεσίην ἐλθόντι, μέγα κτέρας· οὐδέ νυ τοῦ περ
φείσατ' ἐνὶ μεγάροις ὁ γέρων, περὶ δ' ἤθελε θυμῷ
λύσασθαι φίλον υἱόν. ὃ δὲ Τρῶας μὲν ἅπαντας
αἰθούσης ἀπέϝεργε ϝέπεσσ' αἰσχροῖσιν ἐνίσσων·

213 cf. ϱ 51   215 = Χ 514   217^{a} = Λ 206   219 = Σ 126
222 = Β 81   224 = 92   230—1 = ω 276—7   232 = Τ 247
234^{a} = Λ 632   236^{b} = Φ 65.

213 ἂν τιτὰ Apollodorus et Callistratus: ἄντιτα codd. cum Ptolemaeo Ascal., quod iam auctor versus ϱ 51 invenit   214—6 del. Köchly   214 οὔ ἑ: οὔτι P et γϱ. schol. A   215 πρὸ: πρὸς P   219 ἐν Bekker: ἐνὶ codd. — γϱ. κακὸν A   221 ἢ οἳ: γϱ. οἷοι Eust., quod ex β 318 natum est — post εἰσι alii interpungunt ut θυοσκόοι dicantur ἱερῆες   224 γϱ. ἁλίη ὁδὸς Eust.   225 χαλκοκιτώνων et 231 κιτῶνας P   227 ἐπεὶ coni Nauck   231 καλὰ D: λευκὰ ACP   232 ex Τ 247 inepte huc translatum iudico   234 Θρῆκες codd., cf. prol. p. 177   235 γϱ. ἐξεσίηνδ' Eust.   238 et 323 αἰθούσσης AP — γϱ. ἐνίπτων Eust.

„ϝέρρετε, λωβητῆρες, ἐλέγχεα. οὔ νυ καὶ ὑμῖν **40**
ϝοίκοι ἔνεστι γόος, ὅτι μ' ἤλθετε κηδήσοντες;
ἦ ὀνόσασθ' ὅτι μοι Κρονίδης Ζεὺς ἄλγε' ἔδωκεν,
παῖδ' ὀλέσαι τὸν ἄριστον; ἀτὰρ γνώσεσθε καὶ ὔμμες·
ῥηίτεροι γὰρ μᾶλλον Ἀχαιοῖσιν δὴ ἔσεσθε
κείνου τεθνηῶτος ἐναιρέμεν. αὐτὰρ ἔγωγε,
πρὶν ἀλαπαζομένην τε πόλιν κεραϊζομένην τε
ὀφθαλμοῖσι ϝιδεῖν, βαίην δόμον Ἄιδος εἴσω."
ἦ, καὶ σκηπανίῳ δίεπ' ἀνέρας· οἳ δ' ἴσαν ἔξω
σπερχομένοιο γέροντος. ὃ δ' υἱάσι ϝοῖσιν ὁμόκλα,
νεικείων Ἕλενόν τε Πάριν τ' Ἀγάθωνά τε δῖον
Πάμμονά τ' Ἀντίφονόν τε βοὴν ἀγαθόν τε Πολίτην
Δηίφοβόν τε καὶ Ἱππόθοον καὶ δῖον Ἀγαυόν.
ἐννέα τοῖς ὁ γεραιὸς ὁμοκλήσας ἐκέλευεν·
„σπεύσατέ μοι, κακὰ τέκνα, κατηφόνες. αἴθ' ἅμα πάντες
Ἕκτορος ὠφέλετ' ἀντὶ θοῆς ἐπὶ νηυσὶ πεφάσθαι.
ὤ μοι ἐγὼ πανάποτμος, ἐπεὶ τέκον υἷας ἀρίστους
Τροίῃ ἐν εὐρείῃ, τῶν δ' οὔ τινά φημι λελεῖφθαι.
Μήστορά τ' ἀντίθεον καὶ Τρωίλον ἱππιοχάρμην
Ἕκτορά θ', ὃς θεὸς ἔσκε μετ' ἀνδράσιν, οὐδὲ ϝεϝοίκει
ἀνδρός γε θνητοῦ πάις ἔμμεναι ἀλλὰ θεοῖο,
τοὺς μὲν ἀπώλεσ' Ἄρης, τὰ δ' ἐλέγχεα πάντα λέλειπται,
ψεῦσταί τ' ὀρχησταί τε, χοροιτυπίῃσιν ἄριστοι,
ϝαρνῶν ἠδ' ἐρίφων ἐπιδήμιοι ἁρπακτῆρες.
οὐκ ἂν δή μοι ἄμαξαν ἐφοπλίσσαιτε τάχιστα,
ταῦτά τε πάντ' ἐπιθεῖτε, ἵνα πρήσσωμεν ὁδοῖο;"
ὣς ἔφαθ'· οἳ δ' ἄρα πατρὸς ὑποδϝείσαντες ὁμοκλήν
ἐκ μὲν ἄμαξαν ἄειραν ἐύτροχον ἡμιονείην
καλὴν πρωτοπαγῆ, πείρινθα δὲ δῆσαν ἐπ' αὐτῆς,

241 = ϱ 378 et Β 375   246 = Γ 28 et 322   247^{a} = Ν 59
250 cf. Β 791   262^{a} = ι 220   263 = ξ 57   264^{b} = γ 476. ο 219
265 = Μ 413   266 = 179   267^{b} = 190.

239 ἐλέγχεα: ἐλεγχέες codd., cf. Ε 787 et Δ 242   241 ὀνόσασθ' Ar. et Apoll. Soph. 124, 25: οὔνεσθ' codd. — ὅτι: ὅτε P m. pr. — ἔδωκε: γϱ. ἔθηκε A   242 ὔμμες, cf. Ξ 481   250 Ἀμφίφονον P m. pr.   251 ἄδηλον πότερόν ἐστι τὸ κύριον ὁ Δῖος ἢ ὁ Ἀγαυός schol. A   252 ἐκέλευσε P Ambr.   253 κατηφέες Crates   258 οὔτε P — ἐῴκει codd.   261 ἄριστοι: ἀγητοί coni. Nauck   263 ἐφοπλίσητε C ἐφοπλίσετε D   264 γϱ. ἐπιθῆτε Eust.   267 πρωτοπαγῆ C et P m. sec.: πρωτοπαγέα AD et P m. pr.

κὰδ δ' ἀπὸ πασσαλόφι ζυγὸν ἥρεον ἡμιόνειον **40**
πύξινον ὀμφαλόεν, ἐῢ οἰήκεσσιν ἀρηρός,
ἐκ δ' ἔφερον ζυγόδεσμον ἅμα ζυγῷ ἐννεάπηχυ.
καὶ τὸ μὲν εὖ κατέθηκαν ἐυξέστῳ ἐπὶ ῥυμῷ,
πέζῃ ἔπι πρώτῃ, ἐπὶ δὲ κρίκον ἕστορι βάλλον,
τρὶς δ' ἑκάτερθεν ἔδησαν ἐπ' ὀμφαλόν, αὐτὰρ ἔπειτα
ἑξείης κατέδησαν, ὑπὸ γλωχῖνα δ' ἔκαμψαν.
ἐκ θαλάμου δὲ φέροντες ἐυξέστης ἐπ' ἀπήνης
νήεον Ἑκτορέης κεφαλῆς ἀπερείσι' ἄποινα,
ζεῦξαν δ' ἡμιόνους κρατερώνυχας ἐντεσιϝεργούς,
τούς ῥά ποτε Πριάμῳ Μυσοὶ δόσαν ἀγλαὰ δῶρα.
ἵππους δὲ Πριάμῳ ὕπαγον ζυγόν, οὓς ὁ γεραιός
αὐτὸς ἔχων ἀτίταλλεν ἐυξέστῃ ἐπὶ φάτνῃ.
τὼ μὲν ζευγνύσθην ἐν δώμασιν ὑψηλοῖσιν
κῆρυξ καὶ Πρίαμος, πυκινὰ φρεσὶ μήδε' ἔχοντες·
ἀγχίμολον δέ σφ' ἦλθ' Ἑκάβη τετιηότι θυμῷ,
ϝοῖνον ἔχουσ' ἐν χειρὶ μελίφρονα δεξιτερῆφιν,
χρυσέῳ ἐν δέπαϊ, ὄφρα λείψαντε κιοίτην.
στῆ δ' ἵππων προπάροιθε, ϝέπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζεν·
„τῆ, σπεῖσον Διὶ πατρί, καὶ εὔχεο ϝοίκαδ' ἱκέσθαι
ἂψ ἐκ δυσμενέων ἀνδρῶν, ἐπεὶ ἂρ σέ γε θυμός
ὀτρύνει ἐπὶ νῆας, ἐμεῖο μὲν οὐκ ἐθελούσης.
ἀλλ' εὔχευ σύ γ' ἔπειτα κελαινεφέι Κρονίωνι
Ἰδαίῳ, ὅς τε Τροίην κατὰ πᾶσαν ὁρᾶται,
αἴτει δ' οἰωνόν, ταχὺν ἄγγελον, ὅς τέ ϝοι αὐτῷ
φίλτατος οἰωνῶν καί ϝευ κράτος ἐστὶ μέγιστον,
δεξιόν, ὄφρα μιν αὐτὸς ἐν ὀφθαλμοῖσι νοήσας
τῷ πίσυνος ἐπὶ νῆας ἴῃς Δαναῶν ταχυπώλων.

271 cf. ι 329   277 = ξ 253   278^b = Π 867   280 cf. Ε 271   283 = θ 300 et Λ 555   284—6 = ο 148—50   286 = Ξ 297   290^b = Λ 397   293^b = Β 118   295^b = Ξ 21.

269 om. Zen.   272 ἕστορι: γρ. ἕκτορι schol. D et Et. M. 383, 25   274 ἔγναμψαν C et γρ. A   277 ζεῦξάν θ' C — ἠνυσιεργούς coni. Nauck collato Theocr. 28, 14   279 δὲ Τρωοὺς C   286 ἔπος τέ μιν ἀντίον ηὔδα S   290 om. S — εὔχευ ἢ εὔχεο Eust.: εὔχεο ACDP, fort. ἀλλὰ σύ γ' εὔχε' ἔπειτα   292 ταχὺν: γρ. τεὸν A ἑὸν P et γρ. schol. A, cf. Ω 296 et 310, ταχὺν ἄγγελον habes ο 526   293 καὶ οὗ Zen. — μέγιστον DPS et γρ. A: μάλιστα AC   295 Δαναῶν ταχυπώλων: γρ. χαίρων ἐνὶ θυμῷ A.

εἰ δέ τοι οὐ δώσει ἑὸν ἄγγελον εὐρύοπα Ζεύς, **40**
οὐκ ἂν ἔγωγέ σ' ἔπειτα ἐποτρύνουσα κελοίμην
νῆας ἐπ' Ἀργείων ἰέναι, μάλα περ μεμαῶτα."
τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη Πρίαμος θεοϝειδής·
„ὦ γύναι, οὐ μέν τοι τόδ' ἐφιεμένῃ ἀπιθήσω·
ἐσθλὸν γὰρ Διὶ χεῖρας ἀνασχέμεν, αἴ κ' ἐλεήσῃ."
ἦ ῥα, καὶ ἀμφίπολον ταμίην ὤτρυν' ὁ γεραιός
χερσὶν ὕδωρ ἐπιχεῦαι ἀκήρατον· ἣ δὲ παρέστη
χέρνιβον ἀμφίπολος πρόχοόν θ' ἅμα χερσὶν ἔχουσα.
νιψάμενος δὲ κύπελλον ἐδέξατο ϝῆς ἀλόχοιο·
εὔχετ' ἔπειτα στὰς μέσῳ ἕρκεϊ, λεῖβε δὲ ϝοῖνον
οὐρανὸν εἰσανιδών, καὶ φωνήσας ϝέπος ηὔδα·
„Ζεῦ πάτερ, Ἴδηθεν μεδέων, κύδιστε μέγιστε,
δός μ' ἐς Ἀχιλλῆος φίλον ἐλθέμεν ἠδ' ἐλεεινόν,
πέμψον δ' οἰωνόν, ταχὺν ἄγγελον, ὅς τε σοὶ αὐτῷ
φίλτατος οἰωνῶν καί ϝευ κράτος ἐστὶ μέγιστον,
δεξιόν, ὄφρα μιν αὐτὸς ἐν ὀφθαλμοῖσι νοήσας
τῷ πίσυνος ἐπὶ νῆας ἴω Δαναῶν ταχυπώλων."
ὣς ἔφατ' εὐχόμενος, τοῦ δὲ κλύε μητίετα Ζεύς.
αὐτίκα δ' αἰετὸν ἧκε, τελειότατον πετεηνῶν,
μόρφνον θηρητῆρ', ὃν καὶ περκνὸν καλέουσιν.
ὅσση δ' ὑψορόφοιο θύρη θαλάμοιο τέτυκται
ἀνέρος ἀφνειοῖο, ἐῢ κληϝῖσ' ἀραρυῖα,
τόσσ' ἄρα τοῦ ϝεκάτερθεν ἔσαν πτερά· ϝείσατο δέ σφιν
δεξιὸς ἀίξας διὰ ϝάστεος. οἳ δὲ ϝιδόντες
γήθησαν, καὶ πᾶσιν ἐνὶ φρεσὶ θυμὸς ἰάνθη.
σπερχόμενος δ' ὁ γέρων ξεστοῦ ἐπεβήσετο δίφρου,
ἐκ δ' ἔλασε προθύροιο καὶ αἰθούσης ἐριδούπου.

297 = Ι 517   298^b = Ξ 375   299 = 64 et 217   306—7 = Π 231—2   308 = Γ 276   309 = ξ 327   310—3 = 292—5   314 = Π 249   315 = Θ 247   320—1 = ο 164—5, cf. Ψ 600   323 = γ 493.

296 τεὸν C   300 γρ. τό γ' A   304 ἀθετεῖται schol. A — χέρνιβά τ' Bentley — πρόχοόν θ' ἅμα: ταμίη μέτα ed. Massil.   306 μέσῳ στὰς coni. Nauck   309 ἐλθεῖν codd., cf. prol. p. 121   310 ταχὺν: γρ. ἑὸν A, cf. 292   311 μέγιστον CD et γρ. A: μάλιστα A μέγιστος P m. pr., κὰκ κράατός ἐστιν coni. Wilamowitz ind. lect. Gryph. 1879   314 δ' ἔκλυε codd.   316 πέρκνον Ar.   318 ἐῢ κληῖσ' Trypho: ἐυκλήϊς (vel ἐυκληὶς) codd. et Ar.   320 διὰ P et γρ. A: ὑπὲρ ACDS   322 γέρων ξεστοῦ CDSP et γρ. A: γεραιὸς ἑοῦ A.

πρόσθε μὲν ἡμίονοι ἕλκον τετράκυκλον ἀπήνην, **40**
τὰς Ἰδαῖος ἔλαυνε δαΐφρων· αὐτὰρ ὄπισθεν
ἵπποι, τοὺς ὁ γέρων ἐφέπων μάστιγι κέλευεν,
καρπαλίμως κατὰ ϝάστυ. φίλοι δ᾽ ἅμα πάντες ἕποντο
πόλλ᾽ ὀλοφυρόμενοι ὡς εἰ θάνατόνδε κιόντα.
οἳ δ᾽ ἐπεὶ οὖν πόλιος κατέβαν, πεδίον δ᾽ ἀφίκοντο,
οἳ μὲν ἄρ᾽ ἄψορροι προτὶ Ἴλιον ἀπονέοντο,
παῖδες καὶ γαμβροί, τὼ δ᾽ οὐ λάθον εὐρύοπα Ζῆν
ἐς πεδίον προφανέντε· ϝιδὼν δ᾽ ἐλέησε γέροντα.
αἶψα δ᾽ ἄρ᾽ Ἑρμείαν υἱὸν φίλον ἀντίον ηὔδα·
„Ἑρμεία· σοὶ γάρ τε μάλιστά γε φίλτατόν ἐστιν
ἀνδρὶ ἑταιρίσσαι, καί τε κλύες ᾧ κ᾽ ἐθέλησθα·
βάσκ᾽ ἴθι, καὶ Πρίαμον κοίλας ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν
ὣς ἄγαγ᾽, ὡς μήτ᾽ ἄρ τις ἴδῃ μητ᾽ ἄρ τε νοήσῃ
τῶν ἄλλων Δαναῶν πρὶν Πηλεΐωνάδ᾽ ἱκέσθαι."
    ὣς ἔφατ᾽, οὐδ᾽ ἀπίθησε διάκτορος Ἀργεϊφόντης.
αὐτίκ᾽ ἔπειθ᾽ ὑπὸ ποσσὶν ἐδήσατο καλὰ πέδιλα
ἀμβρόσια χρύσεια, τά μιν φέρον ἠμὲν ἐφ᾽ ὑγρήν
ἠδ᾽ ἐπ᾽ ἀπείρονα γαῖαν ἅμα πνοιῇς ἀνέμοιο·
εἵλετο δὲ ῥάβδον, τῇ τ᾽ ἀνδρῶν ὄμματα θέλγει
ὧν ἐθέλῃ, τοὺς δ᾽ αὖτε καὶ ὑπνώοντας ἐγείρει.
τὴν μετὰ χερσὶν ἔχων πέτετο κρατὺς Ἀργεϊφόντης.
αἶψα δ᾽ ἄρα Τροίην τε καὶ Ἑλλήσποντον ἵκανεν,
βῆ δ᾽ ἰέναι κούρῳ αἰσυμνητῆρι ϝεϝοικώς,

326^b = Ψ 642 327^b = Α 424 329 = ω 205 330 = Γ 313 331^b = Θ 206 332^a cf. Ρ 487 333 = ε 28 335^b = σ 270 336^b = Θ 98 338^a = Ρ 280 339—45 = ε 43—9 340 = Β 44 341—2 = α 97—8 343—4 = ω 3—4 345^b = Π 181.

328 πόλλ᾽: οἴκτρ᾽ Vrat. 329 οὖν: ἐκ exstat ω 205 et hoc loc. var. lect. fuisse schol. ad E 26 docet, cf. Cobet misc. crit. 347 329 πόλεος A 330 ἄψορρον Ambr. — ποτὶ A 331 Ζῆ — ν᾽ ἐς Ar., cf. prol. p. 124 332 προφανέντε: καταβάντε ed. Chia 333 φίλον υἱὸν C 334 μάλιστά τε A 335 ἑταιρῆσαι coni. Bekker — τ᾽ om. S — τ᾽ ἔκλυες codd. 337 μή τίς ϝε ϝίδῃ μηδ᾽ Bentley, at vide 16. 67. 307. 354. 449. 491. 572, unde in carmine, quod num veteris Iliadis fuerit dubium est, nihil novavi — ἄρ τι Cant., fort. ἄρ ϝε 338 Πηλείων᾽ ἀφικέσθαι Povelsen em. Hom. p. 56 340—345 damnat Nitzsch Sagenpoesie 151 341 γρ. φέρεν schol. A φέρει Naber quaest. hom. 109 344 om. P m. pr. — ἐθέλῃ AS: ἐθέλει CD Ar. 345 post hunc versum auctor versuum ε 49 sqq. versus Ξ 226—229 audivisse videtur 346 ἄρα: ἄρ᾽ ἐς CD et γρ. A 347 αἰσυμνητῆρι CD Ar.: αἰσυητῆρι AS.

πρῶτον ὑπηνήτῃ, τοῦ περ χαριεστάτη ἥβη. **40**
    οἳ δ᾽ ἐπεὶ οὖν μέγα σῆμα παρὲξ Ἴλοιο ἔλασσαν,
στῆσαν ἄρ᾽ ἡμιόνους τε καὶ ἵππους, ὄφρα πίοιεν,
ἐν ποταμῷ· δὴ γὰρ καὶ ἐπὶ κνέφας ἤλυθε γαῖαν.
τὸν δ᾽ ἐξ ἀγχιμόλοιο ϝιδὼν ἐφράσσατο κῆρυξ
Ἑρμείαν, ποτὶ δὲ Πρίαμον φάτο, φώνησέν τε·
„φράζεο, Δαρδανίδη· φραδέος νόου ἔργα τέτυκται.
ἄνδρ᾽ ὁρόω, τάχα δ᾽ ἄμμε διαρραίσεσθαι ὀίω.
ἀλλ᾽ ἄγε δὴ φεύγωμεν ἐφ᾽ ἵππων, ἤ μιν ἔπειτα
γούνων ἁψάμενοι λιτανεύσομεν, αἴ κ᾽ ἐλεήσῃ."
    ὣς φάτο, σὺν δὲ γέροντι νόος χύτο, δείδιε δ᾽ αἰνῶς,
ὀρθαὶ δὲ τρίχες ἔσταν ἐνὶ γναμπτοῖσι μέλεσσιν,
στῆ δὲ ταφών. αὐτὸς δ᾽ Ἐριούνιος ἐγγύθεν ἐλθών,
χεῖρα γέροντος ἑλὼν ἐξείρετο καὶ προσέϝειπεν·
„πῇ, πάτερ, ὧδ᾽ ἵππους τε καὶ ἡμιόνους ἰθύνεις
νύκτα δι᾽ ἀμβροσίην, ὅτε θ᾽ εὕδουσι βροτοὶ ἄλλοι;
οὐδὲ σύ γ᾽ ἔδϝεισας μένεα πνείοντας Ἀχαιούς,
οἵ τοι δυσμενέες καὶ ἀνάρσιοι ἐγγὺς ἔασιν;
τῶν εἴ τίς σε ϝίδοιτο θοὴν διὰ νύκτα μέλαιναν
τοσσάδ᾽ ὀνείατ᾽ ἄγοντα, τίς ἂν δή τοι νόος εἴη;
οὔτ᾽ αὐτὸς νέος ἐσσί, γέρων τέ τοι οὗτος ὀπηδεῖ,
ἄνδρ᾽ ἀπαμύνασθαι, ὅτε τις πρότερος χαλεπήνῃ.
ἀλλ᾽ ἐγὼ οὐδέν σε ῥέξω κακά, καὶ δέ κεν ἄλλον
σεῦ ἀπαλεξήσαιμι· φίλῳ δέ σε πατρὶ ϝεϝίσκω."
    τὸν δ᾽ ἠμείβετ᾽ ἔπειτα γέρων Πρίαμος θεοϝειδής·
„οὕτω πῃ τάδε γ᾽ ἐστί, φίλον τέκος, ὡς ἀγορεύεις.
ἀλλ᾽ ἔτι τις καὶ ἐμεῖο θεῶν ὑπερέσχεθε χεῖρα,
ὅς μοι τοιόνδ᾽. ἧκεν ὁδοιπόρον ἀντιβολῆσαι,

347 sq. = κ 278 sq. 359^b = Λ 669. λ 393. ν 398 φ 283 363 = Κ 83 366^b = Κ 394 369 = π 72. φ 133. Τ 183 370 cf. σ 220 372 = 217 373^b = δ 611 374^b = Ι 420.

354 νοῦ ϝέργα Bentley collato κ 240, φραδέος νῦν ϝέργα coni. Menrad 359 corruptum aut subditium dixi ad Λ 669 — ἐνὶ: ἐπὶ supra π scripto ν A 361 ἐξήρετο C 367 γρ. ἔχοντα Eust. 368 τε Nauck: δὲ codd. 369 ex Odyssea invectum putat Düntzer — γρ. ἐπαμύνεσθαι A — χαλεπαίνῃ P m. pr. 370 οὐδ᾽ ἂν C — κακὸν CD et γρ. A — καὶ δέ: ἰδέ S, γρ. εἰδέ A, γρ. ἠδὲ Eust., unde κακὸν ἠδὲ Nauck, at vide Od. σ 220 373 πῃ: δὴ S et γρ. schol. A.

αἴσιον, οἷος δὴ σὺ δέμας καὶ Ϝεῖδος ἀγητός 40
πέπνυσαί τε νόῳ, μακάρων δ' ἔξεσσι τοκήων."
τὸν δ' αὖτε προσέϜειπε διάκτορος Ἀργεϊφόντης·
„ναὶ δὴ ταῦτά γε πάντα, γέρον, κατὰ μοῖραν ἔϜειπες.
ἀλλ' ἄγε μοι τόδε Ϝειπὲ καὶ ἀτρεκέως κατάλεξον,
ἠέ πῃ ἐκπέμπεις κειμήλια πολλὰ καὶ ἐσθλὰ
ἄνδρας ἐς ἀλλοδαπούς, ἵνα τοι τάδε περ σόα μίμνῃ,
ἦ ἤδη πάντες καταλείπετε Ἴλιον ἱρὴν
δειδιότες· τοῖος γὰρ ἀνὴρ ὤριστος ὄλωλεν.
[σὸς πάις· οὐ μὲν γάρ τι μάχης ἐπεδεύετ' Ἀχαιῶν."]
τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα γέρων Πρίαμος θεοϜειδής·
„τίς δὲ σύ ἐσσι, φέριστε, τέων δ' ἔξεσσι τοκήων;
ὥς μοι καλὰ τὸν οἶτον ἀπότμου παιδὸς ἔνισπες."
τὸν δ' αὖτε προσέϜειπε διάκτορος Ἀργεϊφόντης·
„πειρᾷ ἐμεῖο, γεραιέ, καὶ εἴρεαι Ἕκτορα δῖον.
τὸν μὲν ἐγὼ μάλα πολλὰ μάχῃ ἔνι κυδιανείρῃ
ὀφθαλμοῖσιν ὄπωπα, καὶ εὖτ' ἐπὶ νηυσὶν ἐλάσσας
Ἀργείους κτείνεσκε, δαΐζων ὀξέι χαλκῷ.
ἡμεῖς δ' ἑσταότες θαυμάζομεν· οὐ γὰρ Ἀχιλλεὺς
εἴα μάρνασθαι, κεχολωμένος Ἀτρεΐωνι.
τοῦ γὰρ ἐγὼ θεράπων, μία δ' ἤγαγε νηῦς εὐϜεργής·
Μυρμιδόνων δ' ἔξειμι, πατὴρ δέ μοί ἐστι Πολύκτωρ.
ἀφνειὸς μὲν ὅ γ' ἐστί, γέρων δὲ δὴ ὡς σύ περ ὧδε,
ἓξ δέ Ϝοι υἷες ἔασιν, ἐγὼ δέ Ϝοι ἕβδομός εἰμι·
τῶν μέτα παλλόμενος κλήρῳ λάχον ἐνθάδ' ἕπεσθαι.
νῦν δ' ἦλθον πεδίονδ' ἀπὸ νηῶν· ἠῶθεν γὰρ

376^{b} = ξ 177   379 = *Α* 286   380 = *Κ* 384 381^{b} = *Ι* 330
382 = ξ 231 et ν 364   385 cf. *Ψ* 670   386 = 372*   387 = Ζ 123
389 = 378   390 = *Ω* 433 et α 284 391^{a} = *Κ* 125. *Λ* 742 . . .
394 = *Β* 320 397^{b} = ο 267.

376 *αἴσιος* P — *σὺ μέγας* — *εἶδος ἀγητός*: *ἀτειρέα φωνήν* C, ex *N* 45 illatum   379 *ἔειπας* CP   381 *πολλὰ*: *καλὰ* C   382 *τοι τάδε περ* S: *περ τάδε τοι* ACDP   383 γρ. *καταλείψετε* A *κατελείπετε* C   385 damnat Bekker Hom. Bl. II 29 — *ἐπιδεύετ'* C   388 *ὥς*: *ὅς* S — *ἔνισπε* H *ἐνίσποις* Cramer epim. 448, 31   390 *ἤρεο* C, *πείρα'* et *εἴρεο* coni. Nauck et Römer Jahrb. f. Phil. CXVII 234, equidem totum versum damnarem, nisi usus dicendi Homeri (v. *T* 30 et ρ 249) me revocaret   391 *πολλὰ*: *πάγχυ* P   392 *νηυσὶ πελάσσας* P   396 *γὰρ*: *μὲν* P   398 *ὅ γ'* C et γρ. A: *ὅδ'* ADS   399 *δέ οἱ*: γρ. *δὲ τῷ* A   400 γρ. *τοῖσι δὲ πρῶτον ὑπηνήτης λάχον* schol. V.

θήσονται περὶ Ϝάστυ μάχην ϜελίκωπεςἈχαιοί. 40
ἀσχαλόωσι γὰρ οἵ γε καθήμενοι, οὐδὲ δύνανται
ἴσχειν ἐσσυμένους πολέμου βασιλῆες Ἀχαιῶν."
τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα γέρων Πρίαμος θεοϜειδής·
„εἰ μὲν δὴ θεράπων Πηληιάδεω Ἀχιλῆος
ἔσσ', ἄγε δή μοι πᾶσαν ἀληθείην κατάλεξον,
ἢ ἔτι πὰρ νήεσσιν ἐμὸς πάις, ἠέ μιν ἤδη
Ϝῇσι κυσὶν μελεϊστὶ ταμὼν προέθηκεν Ἀχιλλεύς."
τὸν δ' αὖτε προσέϜειπε διάκτορος Ἀργεϊφόντης·
„ὦ γέρον, οὔ πω τόν γε κύνες φάγον οὐδ' οἰωνοί,
ἀλλ' ἔτι κεῖνος κεῖται Ἀχιλλῆος παρὰ νηί
αὔτως ἐν κλισίῃσι· δυωδεκάτη δέ Ϝοι ἠώς
κειμένῳ, οὐδέ τί Ϝοι χρὼς σήπεται, οὐδέ μιν εὐλαί
ἔσθουσ', αἵ ῥά τε φῶτας ἀρηιφάτους κατέδουσιν.
ἦ μέν μιν περὶ σῆμα ἑοῦ ἑτάροιο φίλοιο
ἕλκει ἀκηδέστως, ἠὼς ὅτε δῖα φανείῃ·
οὐδέ μιν αἰσχύνει· θηοῖό κεν αὐτὸς ἐπελθὼν
οἷον ἐϜερσήεις κεῖται, περὶ δ' αἷμα νένιπται,
οὐδέ ποθι μιαρός· σὺν δ' ἕλκεα πάντα μέμυκεν,
ὅσσ' ἐτύπη· πολέες γὰρ ἐν αὐτῷ χαλκὸν ἔλασσαν.
ὥς τοι κήδονται μάκαρες θεοὶ υἷος ἑῆος
καὶ νέκυός περ ἐόντος, ἐπεί σφι φίλος περὶ κῆρι."
ὣς φάτο, γήθησεν δ' ὁ γέρων καὶ ἀμείβετο μύθῳ·
„ὦ τέκος, ἦ ῥ' ἀγαθὸν καὶ ἐναίσιμα δῶρα διδοῦναι
ἀθανάτοις, ἐπεὶ οὔ ποτ' ἐμὸς πάις, εἴ ποτ' ἔην γε,
λήθετ' ἐνὶ μεγάροισι θεῶν, οἳ Ὄλυμπον ἔχουσιν·
τῷ Ϝοι ἀπεμνήσαντο καὶ ἐν θανάτοιό περ αἴσῃ.
ἀλλ' ἄγε δὴ τόδε δέξαι ἐμεῦ πάρα καλὸν ἄλεισον,

405 = 372   406 = *Π* 653 407^{b} = η 297. ρ 108 . . .   409 cf. ι 291
410 = 378   415 = *T* 31 417^{a} = *X* 465   424 = Ζ 212 et *Ω* 200
425^{a} cf. *O* 185 426^{b} = *Γ* 180 427^{b} = Ε 404. ζ 240. ϑ 331.

403 *οἵδε* ACD, *οἵ γε* P et A supra lin.   405—504 exciderunt in A   407 *εἷς* codd., cf. prol. p. 115   409 *προὔθηκεν* codd., cf. prol. p. 179   413 *οἱ ἠώς*: *τοι ἤδη* P γρ. *οἱ ἦδε* Eust.   414 fort. *οὐδέ Ϝε μυῖαι*, cf. *T* 25. 31   417 *φανείη* C *φανήῃ* DSP   418 *θηοῖο* Ar., *θείοιο* CD, γρ. *θειοῖο* schol. V   419 *ἑερσήεις* CD et Apoll. Soph. 63, 1: *ἑρσήεις* A rec.   422 *ἑοῖο* P m. sec.   423 *ἀθετεῖται* schol. V   425 *διδοῦναι* codd., *διδῶναι* var. lect. fuisse testatur Herodianus *περὶ μον. λέξ.* 25, 4, cf. *δίδωθι* γ 380   426 fort. *ἦ ποτ'*   428 *τῶ* D *τῶν* CS — *ἀπομνήσαντο* P *ἐπεμνήσαντο* S.

αὐτόν τε ῥῦσαι, πέμψον δέ με σύν γε θεοῖσιν,
ὄφρα κεν ἐς κλισίην Πηληιάδεω ἀφίκωμαι.“
τὸν δ’ αὖτε προσέϝειπε διάκτορος Ἀργεϊφόντης·
„πειρᾷ ἐμεῖο, γεραιέ, νεωτέρου, οὐδέ με πείσεις,
ὅς με κέλεαι σέο δῶρα παρὲξ Ἀχιλῆα δέχεσθαι.
τὸν μὲν ἐγὼ δείδοικα καὶ αἰδέομαι περὶ κῆρι
συλεύειν, μή μοί τι κακὸν μετόπισθε γένηται.
σοὶ δ’ ἂν ἐγὼ πομπὸς καί κε κλυτὸν Ἄργος ἱκοίμην
ἐνδυκέως ἐν νηὶ θοῇ ἢ πεζὸς ὁμαρτέων·
οὐκ ἄν τίς τοι πομπὸν ὀνοσσάμενος μαχέσαιτο.“
ἦ, καὶ ἀναΐξας Ἐριούνιος ἅρμα καὶ ἵππους
καρπαλίμως μάστιγα καὶ ἡνία λάζετο χερσίν,
ἐν δ’ ἔπνευσ’ ἵπποισι καὶ ἡμιόνοις μένος ἠύ.
ἀλλ’ ὅτε δὴ πύργους τε νεῶν καὶ τάφρον ἵκοντο,
οἳ δὲ νέον περὶ δόρπα φυλακτῆρες πονέοντο·
τοῖσι δ’ ἐφ’ ὕπνον ἔχευε διάκτορος Ἀργεϊφόντης
πᾶσιν, ἄφαρ δ’ ὤιξε πύλας καὶ ἀπῶσεν ὀχῆας,
ἐς δ’ ἄγαγε Πρίαμόν τε καὶ ἀγλαὰ δῶρ’ ἐπ’ ἀπήνης.
ἀλλ’ ὅτε δὴ κλισίην Πηληιάδεω ἀφίκοντο
ὑψηλήν, τὴν Μυρμιδόνες ποίησαν ἄνακτι
δοῦρ’ ἐλάτης κέρσαντες· ἀτὰρ καθύπερθεν ἔρεψαν
λαχνήεντ’ ὄροφον λειμωνόθεν ἀμήσαντες·
ἀμφὶ δέ ϝοι μεγάλην αὐλὴν ποίησαν ἄνακτι
σταυροῖσιν πυκινοῖσι· θύρην δ’ ἔχε μοῦνος ἐπιβλής
εἰλάτινος, τὸν τρεῖς μὲν ἐπιρρήσσεσκον Ἀχαιοί,
τρεῖς δ’ ἀναοίγεσκον μεγάλην κληϝῖδα θυράων,
τῶν ἄλλων· Ἀχιλεὺς δ’ ἄρ’ ἐπιρρήσσεσκε καὶ οἶος·
δή ῥα τόθ’ Ἑρμείας ἐριούνιος ᾦξε γέροντι,
ἐς δ’ ἄγαγε κλυτὰ δῶρα ποδώκεϊ Πηλεΐωνι,
ἐξ ἵππων δ’ ἀπέβαινεν ἐπὶ χθόνα, φώνησέν τε·

431 = Λ 618 432 = 378 441 = Ρ 482 448 = Λ 618
450^{b} = ψ 193 458^{b} = Ψ 249.

430 αὐτὸν δὲ P 434 fort. ὃς κέλεαι, cf. prol. § 109 436 μωμεύειν P — γένοιτο DP 437 δ’ ἂν: μὲν P 439 οὔ κέν SP 440 ἐπαΐξας D ἐναΐξας S 442 fort. μένος καὶ ἡμιόνοισιν 443 τάφρον: τεῖχος Düntzer Hom. Abh. 377 446 ὀχῆα Townl. 449 et 452 ποίησαν codd.: δείμαντο Bentley πονέοντο Dawes 454 et 456 ἐπιρρήσεσκον C.

„ὦ γέρον, ἦ τοι ἐγὼ θεὸς ἄμβροτος εἰλήλουθα,
Ἑρμείας· σοὶ γάρ με πατὴρ ἅμα πομπὸν ὄπασσεν.
ἀλλ’ ἦ τοι μὲν ἐγὼ πάλιν εἴσομαι, οὐδ’ Ἀχιλῆος
ὀφθαλμοὺς εἴσειμι· νεμεσσητὸν δέ κεν εἴη
ἀθάνατον θεὸν ὧδε βροτοὺς ἀγαπαζέμεν ἄντην·
τύνη δ’ εἰσελθὼν λαβὲ γούνατα Πηλεΐωνος,
καί μιν ὑπὲρ πατρὸς καὶ μητέρος ἠυκόμοιο
λίσσεο καὶ τέκεος, ἵνα ϝοι σὺν θυμὸν ὀρίνῃς.“
ὣς ἄρα φωνήσας ἀπέβη πρὸς μακρὸν Ὄλυμπον
Ἑρμείας· Πρίαμος δ’ ἐξ ἵππων ἆλτο χαμᾶζε,
Ἰδαῖον δὲ κατ’ αὖθι λίπεν· ὃ δὲ μίμνεν ἐρύκων
ἵππους ἡμιόνους τε. γέρων δ’ ἰθὺς κίε ϝοίκου,
τῇ ῥ’ Ἀχιλεὺς ἵζεσκε διίφιλος. ἐν δέ μιν αὐτόν
εὗρ’, ἕταροι δ’ ἀπάνευθε καθείατο· τὼ δὲ δύ’ οἴω,
ἥρως Αὐτομέδων τε καὶ Ἄλκιμος ὄζος Ἄρηος,
ποίπνυον παρεόντε. νέον δ’ ἀπέληγεν ἐδωδῆς
ἔσθων καὶ πίνων· ἔτι καὶ παρέκειτο τράπεζα.
τοὺς δ’ ἔλαθ’ εἰσελθὼν Πρίαμος μέγας, ἄγχι δ’ ἄρα στάς
χερσὶν Ἀχιλλῆος λάβε γούνατα καὶ κύσε χεῖρας
δϝεινὰς ἀνδροφόνους, αἵ ϝοι πολέας κτάνον υἷας.
ὡς δ’ ὅτ’ ἂν ἄνδρ’ ἄτη πυκινὴ λάβῃ, ὅς τ’ ἐνὶ πάτρῃ
φῶτα κατακτείνας ἄλλων ἐξίκετο δῆμον,
ἀνδρὸς ἐς ἀφνειοῦ, θάμβος δ’ ἔχε εἰσορόωντας,
ὣς Ἀχιλεὺς θάμβησε ϝιδὼν Πρίαμον θεοϝειδέα.
θάμβησαν δὲ καὶ ἄλλοι, ἐς ἀλλήλους δὲ ϝίδοντο.
τὸν καὶ λισσόμενος Πρίαμος πρὸς μῦθον ἔϝειπεν·
„μνῆσαι πατρὸς σοῖο, θεοῖς ἐπιϝείκελ’ Ἀχιλλεῦ,
τηλίκου, ὥς περ ἐγών, ὀλοῷ ἐπὶ γήραος οὐδῷ.
καὶ μέν που κεῖνον περιναιέται ἀμφὶς ἐόντες
τείρουσ’, οὐδέ τις ἔστιν ἀρὴν καὶ λοιγὸν ἀμῦναι.

464 cf. Φ 380 468^{b} = Ω 694. κ 307. ο 23 471^{a} = Ψ 260
476^{a} = κ 272 484^{b} = σ 320 486^{b} = Ι 485.

464—7 damnat Düntzer Hom. Abh. 358 469 ἆλτο: βαῖνε coni. schol. V 471 ἵππους θ’ CS 473 καθήατο C — τῷ Lips., cf. κ 117 — οἴῳ C 474 ὄζος: υἱὸς P m. pr. 476 ἀθετεῖται schol. V 479 παιδοφόνους P 482 ἀνδρὸς ἐς ἁγνίτεω schol. VB legisse videntur — ἔχειν PS — εἰσορόωντα S 483 θεοειδῆ C 486 σεῖο C Zen. 487 ὀλοοῦ coni. Nauck.

ἀλλ' ἦ τοι κεῖνός γε σέθεν ζώοντος ἀκούων
χαίρει τ' ἐν θυμῷ ἐπί τ' ἔλπεται ἤματα πάντα
ὄψεσθαι φίλον υἱὸν ἀπὸ Τροίηθεν ἰόντα·
αὐτὰρ ἐγὼ πανάποτμος, ἐπεὶ τέκον υἷας ἀρίστους
Τροίῃ ἐν εὐρείῃ, τῶν δ' οὔ τινά φημι λελεῖφθαι.
πεντήκοντά μοι ἦσαν, ὅτ' ἤλυθον υἷες Ἀχαιῶν·
ἐννεακαίδεκα μέν μοι ἰῆς ἐκ νηδύος ἦσαν,
τοὺς δ' ἄλλους μοι ἔτικτον ἐνὶ μεγάροισι γυναῖκες.
τῶν μὲν πολλῶν θοῦρος Ἄρης ὑπὸ γούνατ' ἔλυσεν·
ὃς δέ μοι οἶος ἔην, εἴρυτο δὲ Ϝάστυ καὶ αὐτούς,
τὸν σὺ πρῴην κτεῖνας ἀμυνόμενον περὶ πάτρης,
Ἕκτορα. τοῦ νῦν εἵνεχ' ἱκάνω νῆας Ἀχαιῶν,
λυσόμενος παρὰ σεῖο, φέρω δ' ἀπερείσι' ἄποινα.
ἀλλ' αἰδεῖο θεούς, Ἀχιλεῦ, αὐτόν τ' ἐλέησον
μνησάμενος σοῦ πατρός. ἐγὼ δ' ἐλεεινότερός περ,
ἔτλην δ' οἷ' οὔ πώ τις ἐπιχθόνιος βροτὸς ἄλλος,
ἀνδρὸς παιδοφόνοιο ποτὶ στόμα χεῖρ' ὀρέγεσθαι."
    ὣς φάτο, τῷ δ' ἄρα πατρὸς ὑφ' ἵμερον ὦρσε γόοιο·
ἁψάμενος δ' ἄρα χειρὸς ἀπώσατο Ϝῆκα γέροντα.
τὼ δὲ μνησαμένω ὃ μὲν Ἕκτορος ἀνδροφόνοιο
κλαῖ' ἁδινά, προπάροιθε ποδῶν Ἀχιλῆος ἐλυσθείς,
αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς κλαῖεν ἑὸν πατέρ', ἄλλοτε δ' αὖτε
Πάτροκλον· τῶν δὲ στοναχὴ κατὰ δώματ' ὀρώρει.
αὐτὰρ ἐπεί ῥα γόοιο τετάρπετο δῖος Ἀχιλλεύς,
καί Ϝοι ἀπὸ πραπίδων ἦλθ' ἵμερος ἠδ' ἀπὸ γυίων,
αὐτίκ' ἀπὸ θρόνου ὦρτο, γέροντα δὲ χειρὸς ἀνίστη,
οἰκτείρων πολιόν τε κάρη πολιόν τε γένειον,
καί μιν φωνήσας Ϝέπεα πτερόεντα προσηύδα·
„ἆ δείλ', ἦ δὴ πολλὰ κάκ' ἄνσχεο σὸν κατὰ θυμόν.
πῶς ἔτλης ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν ἐλθέμεν οἶος,

490^{a} = γ 195   493—4 = 255—6   501—2 = Λ 12—3 503^{a} = ι 269   507 = Ψ 108. δ 113   510 = Υ 324   516 = Χ 74   517 = Λ 201   519—21 = 203—5.

491 καὶ Ϝέλπεται Bentley   492 Τροίηθε μολόντα Cant., cf. γ 276. ι 38   494 del. Köchly   498 ἐπιγούνατ' C   500 κτεῖνες P   505 βροτὸς: γένετ' P   506 γρ. χεῖρας ὀρέξαι Eust., cf. Ω 478   512 στεναχὴ Zen.   514 ἀθετεῖται schol. A   518 ὢ δείλ' C — κάκ' ἄνσχεο AD Ar.: κάκ' ἀνάσχεο C κάκα ἴσχεο alii legisse videntur   519—521 expulit hoc loco Köchly.

ἀνδρὸς ἐς ὀφθαλμούς, ὅς τοι πολέας τε καὶ ἐσθλοὺς
υἱέας ἐξενάριξα; σιδήρειόν νύ τοι ἦτορ.
ἀλλ' ἄγε δὴ κατ' ἄρ' ἕζευ ἐπὶ θρόνου, ἄλγεα δ' ἔμπης
ἐν θυμῷ κατακεῖσθαι ἐάσομεν, ἀχνύμενοί περ·
οὐ γάρ τις πρῆξις πέλεται κρυεροῖο γόοιο.
ὣς γὰρ ἐπεκλώσαντο θεοὶ δειλοῖσι βροτοῖσιν,
ζώειν ἀχνυμένοις· αὐτοὶ δέ τ' ἀκηδέες εἰσίν.
δοιοὶ γάρ τε πίθοι κατακείαται ἐν Διὸς οὔδει
δώρων οἷα δίδωσι, κακῶν, ἕτερος δὲ ἑάων.
ᾧ μέν κ' ἀμμίξας δῴῃ Ζεὺς τερπικέραυνος,
ἄλλοτε μέν τε κακῷ ὅ γε κύρεται, ἄλλοτε δ' ἐσθλῷ·
ᾧ δέ κε τῶν λυγρῶν δῴῃ, λωβητὸν ἔθηκεν
καί Ϝε κακὴ βούβρωστις ἐπὶ χθόνα δῖαν ἐλαύνει,
φοιτᾷ δ' οὔτε θεοῖσι τετιμένος οὔτε βροτοῖσιν.
ὣς μὲν καὶ Πηλῆι θεοὶ δόσαν ἀγλαὰ δῶρα
ἐκ γενετῆς· πάντας γὰρ ἐπ' ἀνθρώπους ἐκέκαστο
ὄλβῳ τε πλούτῳ τε, Ϝάνασσε δὲ Μυρμιδόνεσσιν,
καί Ϝοι θνητῷ ἐόντι θεὰν ποίησαν ἄκοιτιν.
ἀλλ' ἐπὶ καὶ τῷ θῆκε θεὸς κακόν, ὅττι Ϝοι οὔ τι
παίδων ἐν μεγάροισι γονὴ γένετο κρειόντων,
ἀλλ' ἕνα παῖδα τέκεν παναώριον· οὐδέ νυ τόν γε
γηράσκοντα κομίζω, ἐπεὶ μάλα τηλόθι πάτρης
ἧμαι ἐνὶ Τροίῃ, σέ τε κήδων ἠδὲ σὰ τέκνα.
καὶ σέ, γέρον, τὸ πρὶν μὲν ἀκούομεν ὄλβιον εἶναι·
ὅσσον Λέσβος ἄνω, Μάκαρος ἕδος, ἐντὸς ἐϜέργει
καὶ Φρυγίη καθύπερθε καὶ Ἑλλήσποντος ἀπείρων,
τῶν σε, γέρον, πλούτῳ τε καὶ υἱάσι φασὶ κεκάσθαι.
αὐτὰρ ἐπεί τοι πῆμα τόδ' ἤγαγον Οὐρανίωνες,

523^{b} = Σ 112   524 cf. κ 202   534 = Π 867 536^{a} = Π 596   544 cf. hymn. Ap. Del. 37   546 cf. ξ 206.

521 ἐξενάριξε P   524 γρ. τίς τ' ἄνυσις A   525 ὣς μὲν ἐπεκλ. eiecto versu 524 Köchly   526 ἀχνυμένους Eust., quod usu Homerico comprobat Naber quaest. hom. 90   528 δέ τ' ἑάων Bentley, ἑάων CD, digammati favet sanscritum vasūnām dātāras, non item homericum δωτῆρες ἑάων (θ 325. 335) — κηρῶν ἔμπλειοι ὃ μὲν ἐσθλῶν αὐτὰρ ὃ δειλῶν Plato de rep. II p. 379 D sequentem quoque versum liberius reddens   529 δῴῃ AD δώῃ C — κ' ἀμμ. A: καμμ. CDP   531 δῴῃ A δώῃ C δοίῃ D   535 ἐπ': ἐς P   544 Λέσβος ἔσω Iulian or. II p. 73 D — μακάρων P m. sec.   546 τῶν C Ar.: τῷ ADP γρ. τῷ Eust.

αἰεί τοι περὶ Ϝάστυ μάχαι τ' ἀνδροκτασίαι τε.
ἄνσχεο, μηδ' ἀλίαστον ὀδύρεο σὸν κατὰ θυμόν·
οὐ γάρ τι πρήξεις ἀκαχήμενος υἷος ἑοῖο,
οὐδέ μιν ἀνστήσεις· πρὶν καὶ κακὸν ἄλλο πάθησθα."
  τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα γέρων Πρίαμος θεοϜειδής·
„μή πώ μ' ἐς θρόνον ἵζε, διοτρεφές, ὄφρα κεν Ἕκτωρ
κῆται ἐνὶ κλισίῃσιν ἀκηδής, ἀλλὰ τάχιστα
λῦσον, ἵν' ὀφθαλμοῖσι Ϝίδω· σὺ δὲ δέξαι ἄποινα
πολλά, τά τοι φέρομεν. σὺ δὲ τῶνδ' ἀπόναιο, καὶ ἔλθοις
σὴν ἐς πατρίδα γαῖαν, ἐπεί με πρῶτον ἔασας."
[αὐτόν τε ζώειν καὶ ὁρᾶν φάος ἠελίοιο.]
  τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα Ϝιδὼν προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
„μηκέτι νῦν μ' ἐρέθιζε, γέρον· νοέω δὲ καὶ αὐτός
Ἕκτορά τοι λῦσαι, Διόθεν δέ μοι ἄγγελος ἦλθεν
μήτηρ, ἥ μ' ἔτεκεν, θυγάτηρ ἁλίοιο γέροντος.
καὶ δὲ σὲ γινώσκω, Πρίαμε, φρεσίν, οὐδέ με λήθεις,
ὅττι θεῶν τίς σ' ἦγε θοὰς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν.
οὐ γάρ κε τλαίη βροτὸς ἐλθέμεν, οὐδὲ μάλ' ἡβῶν,
ἐς στρατόν· οὐδὲ γὰρ ἂν φυλακοὺς λάθοι, οὐδέ κ' ὀχῆα
ῥεῖα μετοχλίσσειε θυράων ἡμετεράων.
τῷ νῦν μή μοι μᾶλλον ἐν ἄλγεσι θυμὸν ὀρίνῃς,
μή σε, γέρων, οὐδ' αὐτὸν ἐνὶ κλισίῃσιν ἐάσω
καὶ ἱκέτην περ ἐόντα, Διὸς δ' ἀλίτωμαι ἐφετμάς."
  ὣς ἔφατ', ἔδϜεισεν δ' ὁ γέρων καὶ ἐπείθετο μύθῳ.
Πηλεΐδης δ' οἴκοιο λέων ὣς ἆλτο θύραζε,
οὐκ οἶος· ἅμα τῷ γε δύω θεράποντες ἕποντο,

548^{b} = *Η* 237 552 = 372 555 = κ 387 et Ζ 46 557^{a} = δ 476. ξ 315 .. 558 = π 388 et κ 498 559 = *Λ* 148 560^{b} = φ 257 565 cf. ψ 187 571 = *Λ* 33 572 cf. *Υ* 164. *Λ* 129 573 = *Β* 822.

548 del. Köchly, at v. *Ε* 873 550 ἑοῖο Zen.: ἑῆος codd. 553 πώ μ' A: μέ πω ceteri codd. 554 κῆται AP: κεῖται CD, κείεται ἐν κλισίῃσιν Hartel Hom. Stud. III 11 556—8 ἀθετοῦνται schol. A 556 γρ. φέρομαι Eust. 557 γρ. πρῶτος Eust. 558 om. D et P m. pr., damnavit Ar., notatus est versus in A, habet C; hoc versu eiecto Dionysius Sidon. bene coniecit ἐπεί με πρῶτ' ἐλέησας (ἐπεὶ πρῶτόν μ' ἐλέησας mavult Nauck) 561—600 damnat Grashoff, Fuhrwerk p. 14 566 γρ. οὔτε γὰρ A — φύλακας C et P m. pr. — οὐδέ τ' supra τ scripto κ A — ὀχῆα A Ar.: ὀχῆας CD, cf. *Ω* 446 568 ἐν ἄλγεσι: γρ. ἐνὶ φρεσὶ A 569 γέρων Plut. de aud. poet. 11: γέρον codd., cf. *Ξ* 357. τ 357. φ 381 570 δ' om. AC 572 δὲ δόμοιο Hoffmann quaest. hom. II 107.

ἥρως Αὐτομέδων ἠδ' Ἄλκιμος, οὓς ῥα μάλιστα
τῖ' Ἀχιλεὺς ἑτάρων μετὰ Πάτροκλόν γε θανόντα.
οἳ τόθ' ὑπὸ ζυγόφιν λύον ἵππους ἡμιόνους τε,
ἐς δ' ἄγαγον κήρυκα καλήτορα τοῖο γέροντος,
κὰδ δ' ἐπὶ δίφρου εἷσαν· ἐυσσώτρου δ' ἀπ' ἀπήνης
ᾕρεον Ἑκτορέης κεφαλῆς ἀπερείσι' ἄποινα.
κὰδ δ' ἔλιπον δύο φάρε' ἐύννητόν τε χιτῶνα,
ὄφρα νέκυν πυκάσας δοίη Ϝοῖκόνδε φέρεσθαι.
δμῳὰς δ' ἐκκαλέσας λοέσαι κέλετ' ἀμφί τ' ἀλεῖψαι,
νόσφιν ἀειράσας, ὡς μὴ Πρίαμος Ϝίδοι υἱόν,
μὴ ὃ μὲν ἀχνυμένῃ κραδίῃ χόλον οὐκ ἐρύσαιτο
παῖδα Ϝιδών, Ἀχιλῆι δ' ὀρινθείη φίλον ἦτορ
καί Ϝε κατακτείνειε, Διὸς δ' ἀλίτηται ἐφετμάς.
τὸν δ' ἐπεὶ οὖν δμῳαὶ λόεσαν καὶ χρῖσαν ἐλαίῳ,
ἀμφὶ δέ μιν φᾶρος καλὸν βάλον ἠδὲ χιτῶνα,
αὐτὸς τόν γ' Ἀχιλεὺς λεχέων ἐπέθηκεν ἀείρας,
σὺν δ' ἕταροι ἤειραν ἐυξέστην ἐπ' ἀπήνην.
ᾤμωξέν τ' ἄρ' ἔπειτα, φίλον δ' ὀνόμηνεν ἑταῖρον·
„μή μοι, Πάτροκλε, σκυδμαινέμεν, αἴ κε πύθηαι
εἰν Ἄιδός περ ἐών, ὅτι Ἕκτορα δῖον ἔλυσα
πατρὶ φίλῳ, ἐπεὶ οὔ μοι ἀϜεικέα δῶκεν ἄποινα·
σοὶ δ' αὖ ἐγὼ καὶ τῶνδ' ἀποδάσσομαι ὅσσα ϜέϜοικεν."
  ἦ ῥα, καὶ ἐς κλισίην πάλιν ἤιε δῖος Ἀχιλλεύς,
ἕζετο δ' ἐν κλισμῷ πολυδαιδάλῳ, ἔνθεν ἀνέστη,
τοίχου τοῦ ἑτέρου, ποτὶ δὲ Πρίαμον φάτο μῦθον·
„υἱὸς μὲν δή τοι λέλυται, γέρον, ὡς ἐκέλευες,
κεῖται δ' ἐν λεχέεσσ'· ἅμα δ' ἠοῖ φαινομένηφι

574—5 cf. ω 78—9 . 574 = 474 579 = 276 587—8 = ϑ 454—5 591 = *Ψ* 178. *Κ* 522 598^{a} = *Ι* 219 600^{b} = *Ι* 618.

578 ἐυσσώτρου DP et γρ. A (cf. Hes. scut. 273): ἐυξέστου AC ἐυξέστῃς Bekker collatis *Ω* 275. 590 580—1 et 583 del. Köchly 581 δώιη A in textu et D δώῃ C 582 λοῦσαι codd., cf. prol. p. 182 583 ἴδῃ C 584 χόλον: γρ. κότον schol. A γόον Herodianus teste scholiasta B — γρ. οὐ κατερύκοι schol. A 586 ἀλίτοιτο Naber quaest. hom. 98 587 λοῦσαν codd. 590 ἐπ': γρ. ἀπ' A 594—5 ἀθετοῦνται schol. A, πατρὶ φίλῳ, ἐπεὶ ἦ μοι Ὀλύμπιος αὐτὸς ἀνώγει versu 595 eiecto Köchly 595 ὅσσ' ἐπέοικε codd., cf. prol. p. 162 599 ὡς σὺ κελεύεις C γρ. ὡς ἐκέλευσας A.

ὄψεαι αὐτὸς ἄγων· νῦν δὲ μνησώμεθα δόρπου.
καὶ γάρ τ' ἠύκομος Νιόβη ἐμνήσατο σίτου,
τῇ περ δώδεκα παῖδες ἐνὶ μεγάροισιν ὄλοντο,
ἓξ μὲν θυγατέρες, ἓξ δ' υἱέες ἡβώοντες.
τοὺς μὲν Ἀπόλλων πέφνεν ἀπ' ἀργυρέοιο βιοῖο
χωόμενος Νιόβῃ, τὰς δ' Ἄρτεμις ἰοχέϝαιρα,
οὕνεκ' ἄρα Λητοῖ ϝισάσκετο καλλιπαρῄῳ.
φῆ δοιὼ τεκέειν, ἣ δ' αὐτὴ γείνατο πολλούς·
τὼ δ' ἄρα καὶ δοιώ περ ἐόντ' ἀπὸ πάντας ὄλεσσαν.
οἳ μὲν ἄρ' ἐννῆμαρ κέατ' ἐν φόνῳ, οὐδέ τις ἦεν
κατθάψαι, λαοὺς δὲ λίθους ποίησε Κρονίων·
τοὺς δ' ἄρα τῇ δεκάτῃ θάψαν θεοὶ Οὐρανίωνες.
ἣ δ' ἄρα σίτου μνήσατ', ἐπεὶ κάμε δάκρυ χέϝουσα.
νῦν δέ που ἐν πέτρῃσιν, ἐν οὔρεσιν οἰοπόλοισιν,
ἐν Σιπύλῳ, ὅθι φασὶ θεάων ἔμμεναι εὐνάς
νυμφάων, αἵ τ' ἀμφ' Ἀχελήσιον ἐρρώσαντο,
ἔνθα λίθος περ ἐοῦσα θεῶν ἐκ κήδεα πέσσει.
ἀλλ' ἄγε δὴ καὶ νῶι μεδώμεθα, δῖε γεραιέ,
σίτου. ἔπειτά κεν αὖτε φίλον παῖδα κλαίοισθα
Ἴλιον εἰσαγαγών· πολυδάκρυτος δέ τοι ἔσται."
ἦ, καὶ ἀναΐξας ὄιν ἄργυφον ὠκὺς Ἀχιλλεύς
σφάξ'· ἕταροι δ' ἔδερόν τε καὶ ἄμφεπον εὖ κατὰ κόσμον,
μίστυλλόν τ' ἄρ' ἐπισταμένως, πεῖράν τ' ὀβελοῖσιν,
ὤπτησάν τε περιφραδέως, ϝερύσαντό τε πάντα.
Αὐτομέδων δ' ἄρα σῖτον ἑλὼν ἐπένειμε τραπέζῃ
καλοῖς ἐν κανέοισιν· ἀτὰρ κρέα νεῖμεν Ἀχιλλεύς.
οἳ δ' ἐπ' ὀνείαθ' ἑτοῖμα προκείμενα χεῖρας ἴαλλον.
αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἕντο,
ἦ τοι Δαρδανίδης Πρίαμος θαύμαζ' Ἀχιλῆα,
ὅσσος ἔην οἷός τε· θεοῖσι γὰρ ἄντα ϝεϝοίκει·
αὐτὰρ ὃ Δαρδανίδην Πρίαμον θαύμαζεν Ἀχιλλεύς,
εἰσορόων ὄψιν τ' ἀγαθὴν καὶ μῦθον ἀκούων.

601 cf. *Τ* 148 603—4 = *κ* 5—6 614^{b} = *λ* 574 615 = *Β* 783. *ζ* 43 616 cf. Hes. theog. 8 623—4 = *Α* 465—6 624 cf. Hes. fr. 234 625—6 = *Ι* 216—7 627—8 = *Ι* 91—2.

602 *σίτου: δόρπον* C 604 *γρ. υἱεῖς* schol. A — *ἡβώωντες* Eust. 608 fort. *δοιὼ ϝὲ τεκεῖν* 614—7 damnarunt Aristoph. Ar. 616 *γρ. Ἀχελήσιον* schol. V: *γρ. Ἀχελήιον* A *Ἀχελώιον* codd. 630 *ἐῴκει* codd.

αὐτὰρ ἐπεὶ τάρπησαν ἐς ἀλλήλους ὁρόωντες,
τὸν πρότερος προσέϝειπε γέρων Πρίαμος θεοϝειδής·
„λέξον νῦν με τάχιστα, διοτρεφές, ὄφρα καὶ ἤδη
ὕπνῳ ὕπο γλυκερῷ ταρπώμεθα κοιμηθέντε·
οὐ γάρ πω μύσαν ὄσσε ὑπὸ βλεφάροισιν ἐμοῖσιν,
ἐξ οὗ σῇς ὑπὸ χερσὶν ἐμὸς πάις ὤλεσε θυμόν,
ἀλλ' αἰεὶ στενάχω καὶ κήδεα μυρία πέσσω,
αὐλῆς ἐν χόρτοισι κυλινδόμενος κατὰ κόπρον.
νῦν δὴ καὶ σίτου πασάμην καὶ αἴθοπα ϝοῖνον
λαυκανίης καθέηκα· πάρος γε μὲν οὔ τι πεπάσμην."
ἦ ῥ', Ἀχιλεὺς δ' ἑτάροισιν ἰδὲ δμῳῇσι κέλευσεν
δέμνι' ὑπ' αἰθούσῃ θέμεναι καὶ ῥήγεα καλά
πορφύρε' ἐμβαλέειν, στορέσαι τ' ἐφύπερθε τάπητας,
χλαίνας τ' ἐνθέμεναι οὔλας καθύπερθε ϝέσασθαι.
αἳ δ' ἴσαν ἐκ μεγάροιο δάος μετα χερσὶν ἔχουσαι,
αἶψα δ' ἄρα στόρεσαν δοιὼ λέχε' ἐγκονέουσαι.
τὸν δ' ἐπικερτομέων προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
„ἐκτὸς μὲν δὴ λέξο, γέρον φίλε, μή τις Ἀχαιῶν
ἐνθάδ' ἐπέλθῃσιν βουληφόρος, οἵ τέ μοι αἰεί
βουλὰς βουλεύουσι παρήμενοι, ἣ θέμις ἐστίν.
τῶν εἴ τίς σε ϝίδοιτο θοὴν διὰ νύκτα μέλαιναν,
αὐτίκ' ἂν ἐκϝείποι Ἀγαμέμνονι ποιμένι λαῶν,
καί κεν ἀνάβλησις λύσιος νεκροῖο γένηται.
ἀλλ' ἄγε μοι τόδε ϝειπὲ καὶ ἀτρεκέως κατάλεξον,
ποσσῆμαρ μέμονας κτερεϊζέμεν Ἕκτορα δῖον,
ὄφρα τέως αὐτός τε μένω καὶ λαὸν ἐρύκω."
τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα γέρων Πρίαμος θεοϝειδής·
„εἰ μὲν δή μ' ἐθέλεις τελέσαι τάφον Ἕκτορι δίῳ,
ὧδέ κέ μοι ῥέζων, Ἀχιλεῦ, κεχαρισμένα θείης.
ϝοῖσθα γὰρ ὡς κατὰ ϝάστυ ϝεϝέλμεθα, τηλόθι δ' ὕλη

633^{a} = *ε* 201 634 = *Φ* 149 et *Ω* 372 635—6 = *δ* 294—5. *ψ* 254—5 639 cf. *Τ* 132 640 = *Λ* 774 et *Χ* 414 643 = *Ι* 658 644—8 = *δ* 296—300. *η* 336—40 649^{a} = *Π* 744. *Χ* 194 652 = *Κ* 415 et *Β* 73 653 = 366 656 = *Κ* 384 659 = 372.

635 *νῦν: δή* C — *καὶ: κεν* C 636 *ταρπώμεθα: παυσώμεθα* A in textu et Ar. — *κοιμηθέντε* DP: *κοιμηθέντες* AC 637 *ὑπὸ: ἐπὶ* C 642 *μεθέηκα* C 644 *αἰθούσσηι* A 648 *ἂρ ἐστόρεσαν* CD 654 *αὐτίκα δ' ἐξ.* P m. pr. 655 *γένηται* A: *γένοιτο* D *ἐσεῖται* C, cf. *Ω* 586 661 *γρ. ῥέξας* Eust.

ἀξέμεν ἐξ ὄρεος, μάλα δὲ Τρῶες δεδίασιν. **40**
ἐννῆμαρ μέν κ' αὐτὸν ἐνὶ μεγάροισι γοῷμεν,
τῇ δεκάτῃ δέ κε θάπτοιμεν δαινῦτό τε λαός,
ἑνδεκάτῃ δέ κε τύμβον ἐπ' αὐτῷ ποιήσαιμεν,
τῇ δὲ δυωδεκάτῃ πολεμίξομεν, εἴ περ ἀνάγκη."
τὸν δ' αὖτε προσέϜειπε ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς·
„ἔσται τοι καὶ ταῦτα, γέρον Πρίαμ', ὡς σὺ κελεύεις·
σχήσω γὰρ πόλεμον τόσσον χρόνον, ὅσσον ἄνωγας."
ὣς ἄρα φωνήσας ἐπὶ καρπῷ χεῖρα γέροντος
ἔλλαβε δεξιτερήν, μή πως δϜείσει' ἐνὶ θυμῷ.
τὼ μὲν ἄρ' ἐν προδόμῳ δόμου αὐτόθι κοιμήσαντο,
κῆρυξ καὶ Πρίαμος, πυκινὰ φρεσὶ μήδε' ἔχοντες,
αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς εὗδε μυχῷ κλισίης ἐυπήκτου·
τῷ δὲ Βρισηὶς παρελέξατο καλλιπάρῃος.

ἄλλοι μέν ῥα θεοί τε καὶ ἀνέρες ἱπποκορυσταί
εὗδον παννύχιοι, μαλακῷ δεδμημένοι ὕπνῳ·
ἀλλ' οὐχ Ἑρμείαν ἐριούνιον ὕπνος ἔμαρπτεν,
ὁρμαίνοντ' ἀνὰ θυμὸν ὅπως Πρίαμον βασιλῆα
νηῶν ἐκπέμψειε, λαθὼν ἱεροὺς πυλαωρούς.
στῆ δ' ἄρ' ὑπὲρ κεφαλῆς, καί μιν πρὸς μῦθον ἔϜειπεν·
„ὦ γέρον, οὔ νύ τι σοί γε μέλει κακόν, οἷον ἔθ' εὕδεις
ἀνδράσιν ἐν δεΐοισιν, ἐπεί σ' εἴασεν Ἀχιλλεύς.
καὶ νῦν μὲν φίλον υἱὸν ἐλύσαο, πολλὰ δ' ἔδωκας·
σεῖο δέ κε ζωοῦ καὶ τρὶς τόσα δοῖεν ἄποινα
παῖδες τοὶ μετόπισθε λελειμμένοι, αἴ κ' Ἀγαμέμνων
γνώῃ σ' Ἀτρεΐδης, γνώωσι δὲ πάντες Ἀχαιοί."

668 = *Α* 206 et 121 669 cf. *Φ* 223 671 = 468 et *Σ* 594 673 = *δ* 302 674 = 282 675 = *Ι* 663 $677—8^a$ = *Β* 1—2 678 = *Κ* 2 679^b = *Ψ* 62 680^a = *Φ* 137 682 = *Β* 59 685^b = *Φ* 42 688^b = *Ψ* 661.

663 damnat Nauck, 662—3 damnant Düntzer et Peppmüller — *μάλα γὰρ* Ar. et codd. dett. 664 *μέν γ'* C — *μεγάροισι γοῷμεν* scripsi: *μεγάροις γοάοιμεν* (*γοόωμεν* P) codd., cf. prol. p. 142 670 *τόσσον πόλεμον* A m. pr. — *ὅσσον*: *γρ. ὡς σὺ* Eust. 672 *δεξιτέρη* P m. pr. *δεξιτέρῃ* P m. sec. — *δείσῃ* C 673 *τὼ* C: *οἳ* ADP — *αὐτοῦ* P 676 *δὲ* CDP et *γρ.* A: *δ' ἄρα* A — hoc versu carmen olim finitum, reliquos versus ab recentiore poeta adiectos esse statuit Düntzer Hom. Abh. 383 688 *γνώῃ* D: *γνοίη* supra *οι* scripto *ω* A *γνοίη* C *γνῴῃ* et *γνῴωσι* malo.

ὣς ἔφατ', ἔδϜεισεν δ' ὁ γέρων, κήρυκα δ' ἀνίστη. **40**
τοῖσιν δ' Ἑρμείας ζεῦξ' ἵππους ἡμιόνους τε,
ῥίμφα δ' ἄρ' αὐτὸς ἔλαυνε κατὰ στρατόν, οὐδέ τις ἔγνω.
ἀλλ' ὅτε δὴ πόρον ἷξον ἐυρρεϜέος ποταμοῖο
Ξάνθου δινήεντος, ὃν ἀθάνατος τέκετο Ζεύς,
Ἑρμείας μὲν ἔπειτ' ἀπέβη πρὸς μακρὸν Ὄλυμπον,
ἠὼς δὲ κροκόπεπλος ἐκίδνατο πᾶσαν ἐπ' αἶαν,
οἳ δ' ἐς Ϝάστυ ἔλων οἰμωγῇ τε στοναχῇ τε
ἵππους, ἡμίονοι δὲ νέκυν φέρον. οὐδέ τις ἄλλος
ἔγνω πρόσθ' ἀνδρῶν καλλιζώνων τε γυναικῶν,
ἀλλ' ἄρα Κασσάνδρη, Ϝικέλη χρυσέῃ Ἀφροδίτῃ,
Πέργαμον εἰναναβᾶσα φίλον πατέρ' εἰσενόησεν
ἑσταότ' ἐν δίφρῳ, κήρυκά τε Ϝαστυβοώτην,
τὸν δ' ἄρ' ἐφ' ἡμιόνων Ϝίδε κείμενον ἐν λεχέεσσιν.
κώκυσέν τ' ἄρ' ἔπειτα, γέγωνέ τε πᾶν κατὰ Ϝάστυ·
„ὄψεσθε, Τρῶες καὶ Τρῳάδες, Ἕκτορ' ἰόντες,
εἴ ποτε καὶ ζώοντι μάχης ἐκνοστήσαντι
χαίρετ', ἐπεὶ μέγα χάρμα πόλει τ' ἦν παντί τε δήμῳ."
ὣς ἔφατ', οὐδέ τις αὐτόθ' ἐνὶ πτόλεϊ λίπετ' ἀνήρ
οὐδὲ γυνή· πάντας γὰρ ἀνάσχετον ἵκετο πένθος·
ἀγχοῦ δὲ ξύμβληντο πυλάων νεκρὸν ἄγοντι.
πρῶται τόν γ' ἄλοχός τε φίλη καὶ πότνια μήτηρ
τιλλέσθην, ἐπ' ἄμαξαν ἐύτροχον ἀίξασαι,
ἁπτόμεναι κεφαλῆς· κλαίων δ' ἀμφίσταθ' ὅμιλος.
καί νύ κε δὴ πρόπαν ἦμαρ ἐς ἠέλιον καταδύντα
Ἕκτορα δάκρυ χέϜοντες ὀδύροντο πρὸ πυλάων,
εἰ μὴ ἄρ' ἐκ δίφροιο γέρων λαοῖσι μετηύδα·
„Ϝείξατέ μοι οὐρεῦσι διελθέμεν· αὐτὰρ ἔπειτα
ἄσεσθε κλαυθμοῖο, ἐπὴν ἀγάγωμι δόμονδε."
ὣς ἔφαθ', οἳ δὲ διέστησαν καὶ Ϝεῖξαν ἀπήνῃ.
οἳ δ' ἐπεὶ εἰσάγαγον κλυτὰ δώματα, τὸν μὲν ἔπειτα

689 = *Α* 33 692—3 = *Ξ* 433—4 694 = *κ* 307. *Ω* 468 695 = *Θ* 1 698^b = *Η* 139 699^b = *Τ* 282 703^a = *Σ* 37 705^b = Ε 157 706^b = *Γ* 50 713 = *Α* 601 719 cf. *κ* 112.

692 *ἐυρρεῖος* codd. 693 om. ADP, habet C 696 *εἰς ἄστυ* codd. 697 *φέρον*: *ἄγον* A 701 *ἑστεῶτ'* D et Ar. 703 fort. *κωκύσασά τ' ἔπειτα γεγώνεε*, cf. prol. p. 114 708 *ἀνάσχετον* Wackernagel, cf. E 892: *ἀάσχετον* codd. 717 *ἄσεσθε* CD: *ἄσασθε* supra *α* scripto *ε* A — *ἀγάγοιμι* C — *γρ. πόλινδε* A.

τρητοῖς ἐν λεχέεσσι θέσαν, παρὰ δ' εἷσαν ἀοιδούς
θρήνων ἐξάρχους, οἵ τε στονόεσσαν ἀοιδήν
οἳ μὲν ἄρ' ἐθρήνεον, ἐπὶ δὲ στενάχοντο γυναῖκες.
τῇσιν δ' Ἀνδρομάχη λευκώλενος ἦρχε γόοιο,
Ἕκτορος ἀνδροφόνοιο κάρη μετὰ χερσὶν ἔχουσα·
„ἆνερ, ἀπ' αἰῶνος νέος ὤλεο, κὰδ δέ με χήρην
λείπεις ἐν μεγάροισι· πάις δ' ἔτι νήπιος αὔτως,
ὃν τέκομεν σύ τ' ἐγώ τε δυσάμμοροι, οὐδέ μιν οἴω
ἥβην ἵξεσθαι· πρὶν γὰρ πόλις ἥδε κατ' ἄκρης
πέρσεται. ἦ γὰρ ὄλωλας ἐπίσκοπος, ὅς τέ μιν αὐτήν
ῥύσκευ, ἔχες δ' ἀλόχους κεδνὰς καὶ νήπια τέκνα.
αἳ δ' ἦ τοι τάχα νηυσὶν ὀχήσονται γλαφυρῇσιν,
καὶ μὲν ἐγὼ μετὰ τῇσι· σὺ δ' αὖ, τέκος, ἢ ἐμοὶ αὐτῇ
ἕψεαι, ἔνθα κε ϝέργα ἀϝεικέα ϝεργάζοιο,
ἀθλεύων πρὸ ϝάνακτος ἀμειλίχου· ἤ τις Ἀχαιῶν
ῥίψει χειρὸς ἑλὼν ἀπὸ πύργου, λυγρὸν ὄλεθρον,
χωόμενος, ᾧ δή που ἀδελφεὸν ἔκτανεν Ἕκτωρ,
ἢ πατέρ' ἠὲ καὶ υἱόν, ἐπεὶ μάλα πολλοὶ Ἀχαιῶν
Ἕκτορος ἐν παλάμῃσιν ὀδὰξ ἕλον ἄσπετον οὖδας·
οὐ γὰρ μείλιχος ἔσκε πατὴρ τεὸς ἐν δαῒ λυγρῇ.
τῷ καί μιν λαοὶ μὲν ὀδύρονται κατὰ ϝάστυ,
ἄϝρητον δὲ τοκεῦσι γόον καὶ πένθος ἔθηκας,
Ἕκτορ. ἐμοὶ δὲ μάλιστα λελείψεται ἄλγεα λυγρά.
οὐ γάρ μοι θνῄσκων λεχέων ἐκ χεῖρας ὄρεξας,
οὐδέ τί μοι ϝεῖπας πυκινὸν ϝέπος, οὗ τέ κεν αἰεί
μεμνῄμην νύκτας τε καὶ ἤματα δάκρυ χέϝουσα."
ὣς ἔφατο κλαίουσ', ἐπὶ δὲ στενάχοντο γυναῖκες.
τῇσιν δ' αὖθ' Ἑκάβη ἁδινοῦ ἐξῆρχε γόοιο·
„Ἕκτορ, ἐμῷ θυμῷ πάντων πολὺ φίλτατε παίδων,
ἦ μέν μοι ζωός περ ἐὼν φίλος ἦσθα θεοῖσιν·

720^a = *γ* 399 722^b = *T* 301. *X* 515 726–7 = *X* 484–5 730^b = *X* 63 738 = *H* 105 et *T* 61 739^b = *N* 286 741 = *P* 37 745 = *Σ* 340 746 = *T* 301 747 = *X* 430 749^b = *ω* 92.

721 damnavit Heyne — *θρήνων* C: *θρήνους* ADP *θρηνούς, ἐξάρχουσ' οἵτε* Düntzer 722 *μὲν ἄρ' ἐθρήνεον* AC, *γρ. μὲν δὴ θρήνεον* D et *γρ.* A 723—776 postea additos esse perspexit Heyne et prolixe demonstravit Seibel, Die Klage um Hector p. 37 sqq., cf. prol. p. 27 723 *τῇσιν*: *γρ. τοῖσιν* A 724 *ἀνδροφόνοιο*: *ἱπποδάμοιο* P 725 *νέον* Zen. 726 *δ' ἔτι* D et *γρ.* A: *δέ τε* AC 727 *οὐδέ ϝ' ὀίω* antiquus poeta dixisset 731 *οἰχήσονται* C 731—9 del. Leutsch in Philol. XII 33, quibus eiectis v. 744 *τῷ καὶ νῦν λαοὶ* scite scripsit Köchly 731 *δ' ἦ τοι* Hermann ad h. Ven. 225: *δή τοι* codd. 734 *ἀθλεύων* AD: *ἀεθλεύων* C, cf. *Θ* 160 740 *καί*: *κεν* C — *κατὰ*: *περὶ* P 741 *ἀρητὸν* AD: *ἄρρητον* C 747 *τῇσιν*: *τοῖσι* D, cf. *Ω* 723 748 *πολὺ*: *περὶ* D.

οἳ δ' ἄρα σεῦ κήδοντο καὶ ἐν θανάτοιό περ αἴσῃ.
ἄλλους μὲν γὰρ παῖδας ἐμοὺς πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς
πέρνασχ', ὅν τιν' ἕλεσκε, πέρην ἁλὸς ἀτρυγέτοιο,
ἐς Σάμον ἔς τ' Ἴμβρον καὶ Λῆμνον ἀμιχθαλόεσσαν·
σεῦ δ' ἐπεὶ ἐξέλετο ψυχὴν τανaήκεϊ χαλκῷ,
πολλὰ ϝρυστάζεσκεν ἑοῦ περὶ σῆμ' ἑτάροιο
Πατρόκλου, τὸν ἔπεφνες· ἀνέστησεν δέ μιν οὐδ' ὥς·
νῦν δέ μοι ἑρσήεις καὶ πρόσφατος ἐν μεγάροισιν
κεῖσαι, τῷ ϝίκελος, ὅν τ' ἀργυρότοξος Ἀπόλλων
ϝοῖς ἀγανοῖσι βέλεσσιν ἐποιχόμενος κατέπεφνεν."
ὣς ἔφατο κλαίουσα, γόον δ' ἀλίαστον ὄρινεν.
τῇσι δ' ἔπειθ' Ἑλένη τριτάτη ἐξῆρχε γόοιο·
„Ἕκτορ, ἐμῷ θυμῷ δαέρων πολὺ φίλτατε πάντων,
ἦ μέν μοι πόσις ἐστὶν Ἀλέξανδρος θεοϝειδής,
ὅς μ' ἄγαγε Τροίηνδ'· ὡς πρὶν ὤφελλον ὀλέσθαι.
ἤδη γὰρ νῦν μοι τόδ' ἐϝεικοστὸν ϝέτος ἐστίν,
ἐξ οὗ κεῖθεν ἔβην καὶ ἐμῆς ἀπελήλυθα πάτρης·
ἀλλ' οὔ πω σεῦ ἄκουσα κακὸν ϝέπος οὐδ' ἀσύφηλον.
ἀλλ' εἴ τίς με καὶ ἄλλος ἐνὶ μεγάροισιν ἐνίπτοι
δαέρων ἢ γαλόων ἢ εἰνατέρων ἐυπέπλων,
ἢ ϝεκυρή — ϝεκυρὸς δὲ πατὴρ ὣς ἤπιος αἰεί —
ἀλλὰ σὺ τόν γε ϝέπεσσι παραιφάμενος κατέρυκες
σῇ τ' ἀγανοφροσύνῃ καὶ σοῖς ἀγανοῖσι ϝέπεσσιν.
τῷ σέ θ' ἅμα κλαίω καὶ ἔμ' ἄμμορον ἀχνυμένη κῆρ·
οὐ γάρ τίς μοι ἔτ' ἄλλος ἐνὶ Τροίῃ εὐρείῃ
ἤπιος οὐδὲ φίλος, πάντες δέ με πεφρίκασιν."
ὣς ἔφατο κλαίουσ', ἐπὶ δ' ἔστενε δῆμος ἀπείρων.
λαοῖσιν δ' ὁ γέρων Πρίαμος μετὰ μῦθον ἔϝειπεν·
„ἄξετε νῦν, Τρῶες, ξύλα ϝάστυδε, μηδέ τι θυμῷ
δϝείσητ' Ἀργείων πυκινὸν λόχον· ἦ γὰρ Ἀχιλλεύς
πέμπων μ' ὧδ' ἐπέτελλε μελαινάων ἀπὸ νηῶν,

750^b = 428 753 cf. hymn. Ap. Del. 36 755^b = 416 759 = *γ* 280 761 cf. *X* 430 762 = 748 764^b = *H* 390 765^b = *τ* 222 766 = 310 769 = *Z* 378 770^b = *β* 47. 234. *ε* 12 771^a = *A* 582 772 = *λ* 203 et *B* 164 774 = *π* 204 et *N* 433 780^b = *Π* 304

752 *γρ. ὅν κεν ἕλῃσι* A 753 *μιχθαλόεσσαν* Antimachus 759 *ἀγανοῖσι βέλεσσιν* P et *γρ.* A: *ἀγανοῖς βελέεσσιν* AC — *καταπέφνῃ* P *γρ. καταπέφνῃ* schol. A 760 *ὄρινεν*: *ἔγειρε* DP 764 *ἄγαγ' ἐς Τροίην* C — *ὤφελλ' ἀπολέσθαι* D et in marg. A, cf. *Z* 345 765—6 del. Welcker ep. Cycl. II 265 767 *πως* P *γρ. ἐνίσσοι* schol. A 770 del. Köchly, nescio an recte, ut naeniae Helenae similiter atque Hecubae ex quater ternis versibus constent — *αἰεί*: *ἦεν* P m. sec. et *γρ.* A 771 *γ' ἐπέεσσι* codd. 772 del. Heyne — *ἀγανοῖς ἐπέεσσιν* codd. 773 *γρ. ἐμὸν μόρον* schol. V, cf. *Z* 408 774 *μοί τις* P 777—804 damnat Düntzer Hom. Abh. 393.

μὴ πρὶν πημανέειν, πρὶν δωδεκάτη μόλῃ ἠώς.“ **40**
ὣς ἔφαθ᾽, οἳ δ᾽ ὑπ᾽ ἀμάξῃσιν βόας ἡμιόνους τε
ζεύγνυσαν, αἶψα δ᾽ ἔπειτα πρὸ ϝάστεος ἠγερέθοντο.
ἐννῆμαρ μὲν τοί γε ἀγίνεον ἄσπετον ὕλην·
ἀλλ᾽ ὅτε δὴ δεκάτη ἐφάνη φαεσίμβροτος ἠώς,
καὶ τότ᾽ ἄρ᾽ ἐξέφερον θρασὺν Ἕκτορα δάκρυ χέϝοντες,
ἐν δὲ πυρῇ ὑπάτῃ νεκρὸν θέσαν, ἐν δ᾽ ἔβαλον πῦρ.
ἦμος δ᾽ ἠριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος ἠώς,
τῆμος ἄρ᾽ ἀμφὶ πυρὴν κλυτοῦ Ἕκτορος ἤγρετο λαός.
αὐτὰρ ἐπεί ῥ᾽ ἤγερθεν ὁμηγερέες τ᾽ ἐγένοντο,
πρῶτον μὲν κατὰ πυρκαϊὴν σβέσαν αἴθοπι ϝοίνῳ
πᾶσαν, ὁπόσσον ἐπέσχε πυρὸς μένος· αὐτὰρ ἔπειτα
ὀστέα λευκὰ λέγοντο κασίγνητοί θ᾽ ἕταροί τε
μυρόμενοι, θαλερὸν δὲ κατείβετο δάκρυ παρειῶν.
καὶ τά γε χρυσείην ἐς λάρνακα θῆκαν ἑλόντες,
πορφυρέοις πέπλοισι καλύψαντες μαλακοῖσιν·
αἶψα δ᾽ ἄρ᾽ ἐς κοΐλην κάπετον θέσαν, αὐτὰρ ὕπερθεν
πυκνοῖσιν λάεσσι κατεστόρεσαν μεγάλοισιν.
ῥίμφα δὲ σῆμ᾽ ἔχεϝαν· περὶ δὲ σκοποὶ εἵατο πάντῃ,
μὴ πρὶν ἐφορμηθεῖεν ἐυκνήμιδες Ἀχαιοί.
χεύαντες δὲ τὸ σῆμα πάλιν κίον· αὐτὰρ ἔπειτα
εὖ συναγειρόμενοι δαίνυντ᾽ ἐρικυδέα δαῖτα
δώμασιν ἐν Πριάμοιο διοτρεφέος βασιλῆος.
ὣς οἵ γ᾽ ἀμφίεπον τάφον Ἕκτορος ἱπποδάμοιο.

781 = δ 747 785 = Z 175 786—7 cf. Ψ 226—8 787 = Ψ 165 788 = Λ 477 789 = H 434 790 = Λ 57. β 90 791—3 = Ψ 237—9 801 = Ψ 257 802b = γ 66 803 = E 464 804b = Π 717.

784 *τοί γε*: *δή σφιν* P 785 γρ. *ῥοδοδάκτυλος* A, ut legitur Z 175 787 *ἐν δ᾽ ἔβαλον πῦρ*: γρ. *ἀχνύμενοι κῆρ* A, quod recte se habet Ψ 165 789 *κλυτοῦ*: *κριτὸς* P m. pr., ut legitur H 434 — *ἔγρετο* codd., cf. H 434 790 om. AP, habent CD 793 *κασίγνητοί τε ἔται τε* coni. Nauck 796 *φάρεσι πορφυρέοισι* coni. Nauck — γρ. *καθάψαντες* schol. V 798 *καταστόρεσαν* P 802 *συναγειρόμενοι* supra ο scripto α A, *συναγειράμενοι* codd. dett., quod comparato versu Λ 687 natum videtur — *δαίνυν περικυδέα* P 804 γρ. *ὣς οἵ γ᾽ ἀμφίεπον τάφον Ἕκτορος· ἦλθε δ᾽ Ἀμαζών, Ἄρηος θυγάτηρ μεγαλήτορος ἀνδροφόνοιο* schol. V, cf. Welcker, ep. Cycl. II 170: versus 804 ex formula ista transitoria nescio an relictus sit.

Epilegomena.

Prolegomenis ut epilegomena subicerem, inde factum est, quod consilium secutus Conradi Bursiani optimi amici, quem praematura morte litteris et amicis ereptum magnopere lugeo, prolegomena et conscripsi et prelo subieci, priusquam Homeri carmina ipsa typis excudenda tradidissem. Atque haec ratio id commodi habebat, ut in critico apparatu ad prolegomenorum paragraphos et paginas lectores relegare mihi liceret. At altera ex parte non iam in prolegomena recipi poterant, quae per hos duodecim menses, quibus textus poematis typis describebatur, a viris doctis ad Iliadis carmina illustranda allata sunt et ipse mihi rectius interim excogitasse visus sum. Solonis enim illud *γηράσκω δ᾽ ἀεὶ πολλὰ διδασκόμενος* semper mihi colendum proposui neque me errasse libere fateri pudet. In lubrica quidem causa numquam vacillasse videri, hoc veritatis speciem auget et asseclarum animos obstrictos tenet; ipse iudices aequos, qui errores in re difficili factos eosdemque ingenue reiectos mihi condonent, expeto, assentatorum turbam sperno neque umquam non sprevi. Idcirco brevi iam exponam, quae et in prolegomenis et in commentariis criticis mutata velim.

ad p. 55—78: quae in hoc capite prolegomenorum de ordine chronologico carminum Iliadis disserui, iis quasi fundamentum totius quaestionis Homericae contineri etiamnunc teneo; neque quos illo loco cardines meae sententiae esse significavi convellere aut movere in animo est, sed et accuratius carmina perfecta, quae cum suo talo stare possent ad medullas fabulae pertinerent, et episodia carminumque compages, quae carminibus nectendis et amplificandis inservirent, distinguere debebam et aliquot carmina alio loco esse ponenda re iterum iterumque examinata intellexi. Atque primum quidem cur alteram partem Iliadis, qua Achilles cladem Achivorum ulcisci narratur, non iam ante carmina 11—13 et 20—23 compositam esse putarem, in commentariis criticis p. 588 significavi et infra copiosius exponam; deinde paene invitus versibus

E 791 et 827, cum ad exemplar versuum *N* 107 et *Ξ* 342 expressi esse videantur, id dandum esse duxi, ut librum quintum post libros *N Ξ* factum concederem; ad postremum ultimi libri Iliadis oratio adeo similis est Odysseae et tam aperte versus recentium carminum Iliadis, quin etiam Odysseae imitari videtur, ut huius ultimi libri causam a causa reliquorum librorum alterius Iliadis partis separandam censeam neque si quis hunc librum etiam carminibus 14. 15. 16. 19 subicere malit, acres lites moveam. Itaque nova tabula synoptica emendatas rationes ita exponam, ut quae carmina arcte cohaerent uno versu comprehendam, quae longiore intervallo disiuncta duco, linea interiecta secernam, denique quos alterius generis esse dixi libros et versus in dextera parte a perfectis et antiquis carminibus seiuncta exhibeam:

1. 2.*	
18.	
25.*	
27.* 28. 29.*	
3.* 5. 6. 7. 8. [9. 10.*]	
20. 21. 22.* 23.	
9. 10.	
11. 12. 13.	
24. 26.	
29.** 30. 32.* 33. 35. 37. 38. [40.]	
[38.] 40.	2.** 3.**
14. 15. 16.* 19.* 22.**	
32.** 34. 36.	
17.	31.* 39.*
	16.**
	4.*
	19.** 31.** 39.** 40.**
	4.** 27.**

* horum carminum eos versus intellego, quos maiore litterarum genere excudendos curavi.

** horum carminum eos intellego versus, quos minoribus litteris scripsi.

[ ] uncinis carmina inclusa significavi locum assignatum non iam tenere posse.

ad §§ 45 et 46: quaestio his paragraphis adumbrata, quam ad omnem omnium hominum persuasionem umquam adduci posse et antea desperavi et etiamnunc despero, accuratius a me peculiari commentatione (Homer oder Homeriden, Abh. d. b. Akad. I. Cl. XVI. Bd. p. 123 sqq.) excussa est. Atque illo quoque loco et totam hanc quaestionem ab ordine chronologico singulorum carminum pendere et cardines eius Lyciis Sarpedonis Troianorum sociis admixtis, castris Achivorum aut aggere solo aut aggere et muro saeptis, Troia oppido et Achivorum castris in eadem aut diversa ripa fluminis Scamandri collocatis, denique versibus antiquis ab recentiore poeta male intellectis praveque detortis contineri exposui atque probavi. Idem non obstinato animo, sed argumentorum gravitate ductus in ea sententia perstiti, ut non solum episodia et carminum interstitia, quae in tabula synoptica extremo loco posui, sed etiam carmina 14. 15. 16. 19. 32.** 34. 36, quantumvis cum argumento Iliadis arcte cohaereant, ab Homero composita esse negarem. Neque enim qui versus *M* 106 sq. 125 sq. *P* 637 sqq. panxit ita sua verba ipsum detorsisse crediderim, ut iisdem verbis in libri noni versibus 234 sq. aut contrariam vim tribueret aut iustas leges grammatices migraret, neque de cursu Scamandri situque Troiae oppidi idem sensisse contendo auctorem primae et veteris partis libri XXI (*μάχης παραποταμίου*) et eum qui veteri carmini, quod olim versu *Φ* 227 finitum fuisse narrationis hiatus evincit (v. prol. p. 42 sq. et 52), versus 228—525 subiecit. Sed de ordine chronologico carminum sententia mutata nonnulla quoque de aetatibus et auctoribus carminum mutanda erant. Inde carmina Iliadis sic iam distribuenda duco, ut quae eodem versu perscripsi carmina quin ab eodem poeta facta sint nullus iam dubitem:

A: 1. 2.* 18. 25.* 27.* 28. 29.*
B: 3.* 5. 6. 7. 8. 9. 10.*
C: 20. 21. 22.* 23. 11. 12. 13. 24. 26.
D: 29.** 30. 32.* 33. 35. 37. 38.
E: 40.
F: 14. 15. 16.* 19.* 22.**
G: 32.** 34. 36.
H: 17. 31.* 39.* 16.**
4.*
19.** 31** etc.

Hanc distributionem si cum ea, quam prol. p. 95 proposui, contuleris, hoc summum mutatum videbis, quod partes tertia et

quarta (C et D) suos locos commutarunt. Atque quae littera C comprehendi carmina ante ea carmina, quibus Achilles Patroclum interemptum ulcisci narratur, pancta esse existimo primum quod haec iuvenili magis vigore quam illa excellunt et ad argumentum Iliadis, quod quidem prooemio primi libri (*A* 1—5) adumbratur, propius accedunt, deinde quod exstant in illis aliquot loci, velut *Υ* 414—5. 445—8. *Φ* 4. 48. 53—8, qui parum feliciter versus veterum carminum *Δ* 132—3. *E* 436—9. *Z* 41. *Σ* 240. *Λ* 53. *N* 99 imitentur, denique quod filii Hectoris cognomen *Ἀστυάνακτος* versibus Z 402 sq. proprio nomine *Σκαμανδρίου* praemisso aptius explicatur quam versibus *X* 506 sq., quo loco nihil, quo illud *ἐπίκλησιν καλέουσιν* referas, praemissum est. Quos autem ad contrariam sententiam probandam in prolegomenis composui versus *Φ* 1—4 : *Ξ* 433—4, *Φ* 5 : *O* 605, *Φ* 526 : *Ξ* 153, eos minus iam valere iudico ad posteriorem originem carminum tertiae classis evincendam quam ad similitudinem quandam versuum tertiae et quartae classis (C et D) commonstrandam. Fortasse quaesiveris, quo tendant haec et quae supra de libro *Ω* libris *H* — *I* et libro *E* libris *M* — *O* postponendis disputavi. Primum ut etiam magis me vereri aperiam libros tertiae classis a societate librorum secundae classis divellere aliique vati attribuere; nam si librum *E* post libros *N Ξ* compositum concedes, facilius, opinor, Hectorem vulneratum ad vadum Scamandri contra locorum opportunitatem deflectentem (*Ξ* 423 sq.) feres quam auctorem libri quinti ingeniosissimum vestigia legentem alius vatis duosque poetas principes in eadem fabula ornanda sese invicem potius aemulantes quam suam utrumque laudem in diversis argumentis tractandis appetentes. Deinde te cogi moneo, si tertiam classem carminum alii poetae quam secundam tribuas, ut minimum quatuor poetas architectos fabulae poematis pertexendae operam navasse statuas. Nam neque tertiam classem (C) ab eodem quo quintam (F), neque quartam classem (D) ab eodem quo sextam (G) poeta componi potuisse supra demonstravi. Verum licet fieri posse concedam, ut auctor Iliadis primum solam cladem ex dissidio Agamemnonis et Achillis ortam, non etiam compositas lites et caedem Hectoris narrare voluerit, tamen omni probabilitate caret, tot poetas non solum in opere ornamentis decorando, sed etiam in operis lineamentis designandis desudasse. Denique si mecum statues librum *Ω* operi iam perfecto et forsitan etiam libris *Θ I* aucto ultimum accessisse, eo iam adducaris oportebit, ut Homerum fato quominus opus suum perficeret ultimamque manum ei admoveret impeditum esse ducas. Etenim

satis iam in prolegomenis et commentariis probasse mihi videor, ultimum librum non solum aptissimum finem Iliadi imponere, sed etiam auctorem quartae classis carminum (D), cum corpus Hectoris in castra tractum neque cum Patroclo concrematum fingeret, id consilii animo iam volvisse, ut Hectori duci fortissimo quod priusquam manus cum Achille consereret impense ille rogarat beneficium rogi et sepulturae mortuo praestaret. Qua de causa si iterum me sententiam de summa quaestionis Homericae rogaris, Homerum ipsum totius fabulae Iliacae lineamenta duxisse respondebo et fato abreptum sodalibus suis auctorem fuisse opus delineatum perficiendi et amplificandi, vel, ut accuratius definiam, carmina classium primae secundae tertiae quartae (ABCD) esse Homeri, reliqua Homeridarum non unius, sed plurium.

ad §§ 72 et 94: Aug. Fickius nuper suas rationes copiosius exposuit in libro Gottingiae edito, Die Homerische Odyssee in der ursprünglichen Sprachform wiederhergestellt. Equidem quid de hac editione sentiam et cur in castra viri audacioris quam prudentioris mea signa conferre dubitem, in censura eius libri (Philol. Anzeig. 1884 No. 2) aperui. Verum quod ille ad sententiam suam comprobandam attulit testimonium Stephani Byzantii: '*Βολισσός· πόλις Αἰολικὴ ἐπ' ἄκρου, Χίου πλησίον· καί φασιν, ὅτι Ὅμηρος ἐν τούτῳ τῷ πολισματίῳ τὰς διατριβὰς ἐποιεῖτο, ὡς Ἔφορος,*' id ut contemnam tantum abest, ut inde colligam incolas Chii insulae non puros putos Iones fuisse et gentem Homeridarum, cum ex Aeolibus originem duxissent, etiam diutius proprietates Aeolicae dialecti retinuisse. Inde non solum repeto, quod Homerus eiusque sodales quo tempore ceteri Iones digamma iam abicere coeperant priscae istius litterae etiam tenacissimi fuerunt, sed etiam aliarum formarum veteris graecitatis fines paulo latius quam in textu Iliadis constituendo feci proferendos esse duco. Primum omnium quia veteres formas noviciis labentibus annis cessisse tam veri simile quam obsoletas postliminio carminibus veteribus illatas esse veri dissimile est, si qua vocabula priscam et aeolicam formam integram servarunt, ex eorum analogia ut ea, quae vestem mutarunt, corrigamus illisque assimulemus ratio sana postulat. Inde quod gemina liquida in poeticis sermonisque cotidiani labi minus obnoxiis vocabulis *ἐρεβεννός ἀργεννός Ἐννοσίγαιος* servata remansit, etiam *φαεννός κελαδεννός ἐννατέρες ἔννατος ἐννάνυχες ἐνναϝετές ἐννοσίφυλλος* ex analogia illorum vocabulorum, non *φαεινός κελαδεινός* etc. ex codicum auctoritate scribi consentaneum est. Deinde quod vocalis primae syllabae nominum *ἀθάνατος*

ἀκάματος ἀνέρες ictus vi producta, aliorum, ut εἰνόδιος εἰνάλιος εἰλάτινος Εἰρετρία ἠνεμόεις ἠνορέη ἠμαθόεις ἠγάθεος ἠγερέθονται ἠυγένειος ἠύκομος οἰέτεας, in confinem diphthongum vel vocalem longam mutata est, hoc inde explicandum esse videtur, quod rhapsodi et grammatici longam moram syllabae etiam vocali longa signare ita consueverunt, ut, nisi consuetudine dicendi impediebantur, ε in ει, α in η, ο in οι ionico more mutarent. Huius vero rei praeclarum documentum Fickius l. l. p. 328 attulit, quod auctorem scuti Herculis v. 91 in Homeri Iliade *T* 118 non ἠλιτόμηνον, quod nostros libros invasit omnes, sed *ΑΛΙΤΕΜΕΝΟΝ* scriptum invenisse docuit. Forsitan etiam vocalis η formarum ἠέρος ἠερόεις ἠείδης ἠερέθονται non ab Homero profecta sit, sed a rhapsodis priscas formas ἀϝέρος ἐϝείδης vel ἀνέρος εὐείδης corrumpentibus. Denique nisi qui casui quam rationi credere malit forte fortuna factum esse sibi persuadebit, ut paucissimis locis exceptis formae pronominum personalium ἡμεῖς ὑμεῖς ἡμῖν ὑμῖν ita in versu collocatae sint, ut altera syllaba ipsa positione ante duas consonas litteras producatur. Inde Homerum etiam in declinandis pronominibus αἰολίσαι vel ἀρχαΐσαι ratus formas ἄμμες ὔμμες ἄμμιν ὔμμιν in Iliade ubique restituendas censeo consentiens in hac re cum Fickio et Sittelio (Philol. XLIII, 24 sq.), pauca autem exempla productae alterius syllabae aut metrica licentia ictus (*Δ* 246. *Π* 194. *Ι* 649. *Μ* 223. *Ψ* 495) vel primae (*Η* 32. *Ξ* 481) et quartae versus sedis (*Γ* 104. *Θ* 142. *Κ* 445) excuso aut corrigenda futuro editori commendo. Ut autem pronominum versicolores declinatus emendando ad conformem quandam constantiam revocare licet, sic etiam aliorum vocabulorum duplices formae velut ἔσσω et εἴσω, ἴμεναι et ἰέναι, μὰν et μήν, dubito an analogiae legibus astringi possint et debeant. Huc autem pertinet etiam inconstantia codicum in augmento quod dicunt temporali adiciendo aut omittendo iusto maior. Nam Homerum ipsum hanc quidem inconstantiam non prorsus fugisse inde patet, quod saepe in eodem carmine duplex forma metro stabilita est, velut ὀδύροντο *Ω* 714 et ὠδύροντο *Ω* 166, ἀκόντισε *Π* 284 et ἠκόντισε *Π* 336, ἄγαγεν *Ω* 447 et ἤγαγε *Ω* 396. Sed cur in duali codices ex Aristarchi praecepto ὁρμηθήτην *Ε* 12. *Ρ* 530, ἀιχθήτην *Ω* 97, προσαυδήτην *Λ* 136. *Χ* 90 brevem vocalem retinuerint, in reliquis formis eorundem verborum semper produxerint, eius rei probabilis causa afferri nequit, nisi in obsoletis verbis formisque, velut αἴνυτο αἴδετο ὄρουσε ἄζετο ἄλτο (sic rectius quam ἆλτο scribas) ἄλαλκον ἄχνυτο ἄμερδε ἀγίνεον veterem consuetudinem verbis a

vocali incipientibus augmentum non addendi diutius remansisse dicas et quae codicum fide tradita sunt praeterita ἅπτετο *Β* 171, καθάπτετο *Ο* 127, ἅψατο *Ψ* 666, ἀγκάζοντο *Ρ* 722, ἄρχε *Γ* 447 (cf. La Roche, Das Augment des griechischen Verbums, Linz 1882, p. 14) coniecturis tentanda esse neges. Omni vero ratione caret, quod Aristarchum secutus uni verbo ὁπλίζοντο *Θ* 55 augmentum detraxi, reliquis et similibus, ut ὤτρυνεν ὤρνυντο, reddidi.

Transeo iam ad singula vitia corrigenda et commentarios supplendos:

p. I infra *Ρ* 393: corrige *Ο* 393.
2, 5 ampum operorum: amplorum operum.
5, 36 seorsim: corr. seorsum, et sic saepius.
11, 27 et 12, 3 corrige 780—875 in 780—815.
19 adn.: de Cynaetho accuratius post Fickii editionem Odysseae disputavi in commentatione, Zur Chronologie des altgriech. Epos (Stzb. d. b. Ak. 1884 p. 50 sqq.).
25, 26 adde *Ν* 110—115 et 116.
34, 2 *Ψ* 378 sqq.: corr. *Ψ* 178 sqq.
66 infra adde *Ο* 339 imitatur *Ν* 609.
68 supra adde *Ρ* 411 imitatur *Ρ* 655, praeterea iam nego versus *Ρ* 530—1 et *Ρ* 547—557 ad similitudinem versuum *Η* 273—274 et *Λ* 657—666 expressos esse.
69 med. corrige *Η* 273—4 exemplo fuit *Ρ* 530—1 et adde *Η* 421—3 exemplo fuit ξ 433—4.
74 supra adde *Ω* 213 exemplo fuit ρ 51.
74 med. adde *Κ* 506 imitatur *Ε* 673.
75 adde *Ξ* 8 imitatur κ 146.
77 med.: *Β* 615—617 exemplo fuisse versibus *Λ* 754—758 probavi Zur Chronol. p. 17.
79, 2 et 80, 35 libro nono: corr. libro undecimo.
89, 14 mutavi: corr. non mutavi.
111, 8 βούλετ': corr. βούλητ'.
112, 14 formam: corr. forma.
129, 10 πίσυρες exstat etiam in Od. π 249.
134, 3 quae: corr. quas.
138, 18 σεῦ et ϝεῦ aliis quoque locis, ut *Τ* 185. *Ω* 750. 754. *Ι* 377. *Υ* 464 occurrere monuit Menrad.
139, 12 adde: σῶν *Ε* 818, τῶν *Ε* 424. *Κ* 253. *Σ* 50, αὐτῶν *Τ* 302.
154, 5 adde καὶ μέν οἱ *Ζ* 194.
172, 5 de diaeresi Ἀτρεΐδης confer etiam Benicken, Studien p. 1113 sq.

Λ 113 *γάρ ϝε Κλυτ.* scripsit Leeuwen in nuperrima editione primorum librorum Iliadis et Odysseae.
Α 179 *τεῆσ' ἰδέ* emendavit Leeuwen.
Α 438 *'Απόλλωνι ϝεκαέργῳ* coni. van Gendt.
Α 496 *ἀνεδύσατο ῥίμφα* (vel *αἶψα*) *θαλάσσης* coni. Herwerden, adnot. ad Iliad. p. 2.
Α 555 *μή σε παρῆλθεν* coni. Herwerden.
Β 49 et *Β* 309. *Ζ* 6. *Θ* 282. *Ο* 741 *φάος* pro *φόως* scribere debebam.
Β 238 *χ' ἡμεῖς* ACD: *χἡμεῖς* Nauck contra usum Homeri.
Β 356 et 590 *ὁρμήματα*: *θρηνήματα* coni. Herwerden.
Β 366 *ἠθ' ὅς*: corr. *ἠδ' ὅς*.
Γ 57 *λάων ϝέσσο* iam reposuerim, quia neque digamma vim neglectam neque *λάινον* in duas syllabas coaluisse veri simile est.
Γ 316 *πάλλον* codd.: *βάλλον* coni. Bothe, vere ille quidem, licet iam auctor versus *Ψ* 681 *πάλλον* audivisse videatur.
Δ 23 *ἦρει* codd.: *ἄγρη* coni. Fick Hom. Od. p. 20.
Δ 176 *καί ποτέ τις ϝερέει* coni. Menrad collatis *Ζ* 459. 479 sq.
Δ 470 *θυμός, ἔπειτα δὲ ϝέργον* coni. Herwerden.
Ε 423 *ἅμα σπέσθαι*, *Μ* 350 et 363 *ἅμα σπέσθω*, *Κ* 246 *γε σπόμενος*, *Μ* 395 et *Ν* 570 *δὲ σπόμενος* probare et in indicativo *ἔσπετο* pro *ἕσπετο* scribere debebam, quia *σπεῖο* *Κ* 285 et *σπέσθαι* *χ* 324 metro confirmata sunt et activi generis formae *ἐπισπεῖν μετασπών* similia suspicione corruptelae vacant.
Ε 576—589 uncinis similiter atque *Π* 793—804 includere debebam, ut quos versus, si quando liber *Ε* una cum libro *Ν* recitaretur, omitti oportuerit.
Θ 168 *στρέψαι*: corrige ex cod. D *τρέψαι* collato *Ρ* 699.
Ι 319 *ἐν δέ τ' ἰῇ* et *Φ* 569 *ἐν δέ τ' ἴα*, ut *Λ* 174 *τῇ δέ τ' ἰῇ* traditum est, probandum censeo, nisi forte hiatum ante *ἰῇ* aeque atque ante *ἰδέ* excusari putas vi evanescentis digammi, cuius vestigium exstare videtur in forma pronominis *FIN* nuper a Comparettio Riv. di fil. XI 5 ex antiquissimo titulo Metapontino in lucem protracta.
Λ 56 ante hunc versum Herwerden, cum Friedlaenderi coniecturam *κόσμηθεν* ignorasse videatur, excidisse putat hos duos versus

ὣς οἳ μὲν παρὰ νηυσὶ κορωνίσι θωρήσσοντο
ἀμφὶ σέ γ', 'Ατρέος υἱέ, μάχης ἀκόρεστον 'Αχαιοί.

Λ 305 *ζέφυρος νέφεα* inverso ordine cod. Ven. N et Strabo I p. 29, quod praeferendum esse probavi Homer oder Homeriden p. 201.

Μ 285 *προσπλάζον* codd.: *προσκλύζον* hic atque *Φ* 270 restituendum censet Herwerden.
Ν 616 *ῥινὸς ὑπὲρ πρυμνῆς* coni. Herwerden.
Ν 754 *ὡρμήθη κίρκῳ ἴρηκι ἐοικώς* coni. Herwerden.
Ξ 90 *μή τις ἔτ' ἄλλος* cod. Vrat., quod Herwerden praefert.
Ο 645 fort. *ἄντυγ' ἐνάλτο*, neque enim ex forma *ἀνέπαλτο* (*Θ* 45. *Υ* 424. *Ψ* 694), quam Heynius *ἀνεπᾶλτο* scripsit (cf. Spitzner exc. XVI) effici videtur Homerum verba *ἅλλομαι* et *πάλλομαι* inter se confudisse.
Π 214 ante catalogum Myrmidonum insertum forsitan scriptum fuerit *ὣς ἄραρεν κόρυθας*, ut *Ξ* 381 *ἄμειβον* de ducibus arma commutari iubentibus dictum est.
Π 743 *εὐεργέος* codd.: corrige *εὐπλεκέος* collato *Ψ* 436.
Ρ 342 inter hunc et sequentem versum (343) intercidisse tres versus = *Λ* 211—213 statuit M. Schmidt in annal. phil. 1884 p. 15.
Σ hoc carmen aptius inscribes *ΠΑΤΡΟΚΛΟΥ ΝΕΚΡΟΥ ΡΥΣΙΣ*, praesertim si veterem Iliadem hoc carmine finitam esse duces.
Σ 132—134 nescio an post versus *Ρ* 183—214 veteri Iliadi insertos interpolati sint, unde sic olim Homerum dixisse conicio:

χάλκεα μαρμαίροντα, τὰ μὲν κορυθαίολος Ἕκτωρ
ὤμοιιν ἀπέδυσε κατακταμένοιο Πατρόκλου.

Τ 21 fort.: *τὰ μὲν ἂρ τέλεσεν θεός* (cf. *Σ* 79) eiecto vocabulo *ὅπλα*, quod solis in recentibus carminibus *Κ* 254. 272. *Σ* 614 arma significare observavit Holm.
Τ 333 aeque atque interpolatum versum Od. *η* 225 ex *τ* 526 originem duxisse probavi in commentatione Zur Chronl. p. 5.
Υ 74 *οἱ δ' ἐχάρησαν* codd.: *οἱ δ' ὁμάδησαν* ingeniose emendavit Herwerden.
Υ 307—8 vel 306—8 damnasse narratur Aristophanes grammaticus in scholiis Euripidis Troad. v. 44.
Φ 569 *ἐν δέ τ' ἴα* supra ad *Ι* 319 commendavi.
Ψ 184 si ultimum librum ab Homerida aliquo veteri carmini adiectum consentias, eiectis versibus 185—192 versum 194 sic emendes: *ὣς φάτο, Πατρόκλου δὲ πυρὴν* (vel *νέκυν*) *πῦρ οὐκ ἀμάθυνεν. Ἔνθ' αὖτ' κ. τ. λ.*

Index

rerum et verborum in prolegomenis et commentariis illustratorum.

Übersicht

der in der zweiten Hälfte des Jahres **1883**

von

B. G. TEUBNER IN LEIPZIG

versandten

neuen Bücher, Fortsetzungen

und **neuen Auflagen.**

I.

Philologie und Altertumswissenschaft.

A. Neuigkeiten.

Archiv für lateinische Lexikographie und Grammatik mit Einschlufs des älteren Mittellateins. Als Vorarbeit zu einem Thesaurus Linguae Latinae mit Unterstützung der K. Bayerischen Akademie der Wissenschaften herausgegeben von EDUARD WÖLFFLIN, ordentl. Professor der klass. Philologie an der Universität München. Erster Jahrgang. 1. Heft. 1884. gr. 8. Preis für den Jahrgang von 4 Heften n. ℳ 12.—

Aristophanis Ecclesiazusae. Recensuit ADOLPHUS VON VELSEN. [VIII u. 96 S.] gr. 8. geh. n. ℳ 2.40.

—— **Thesmophoriazusae.** Recensuit ADOLPHUS VON VELSEN. [88 S.] gr. 8. geh. n. ℳ 2.—

Ciceros Rede für L. Flaccus. Erklärt von Dr. ADOLF DU MESNIL, Professor und Oberlehrer am kgl. Friedrichs-Gymnasium zu Frankfurt a. O. [VIII u. 235 S.] gr. 8. geh. ℳ 3.60.

Crusius, Otto, **analecta critica ad paroemiographos Graecos.** Accedunt excerpta ex Demone περὶ παροιμιῶν, grammatici incerti fragmentum paroemiographicum. [IV u. 176 S.] gr. 8. geh. n. ℳ 4.—

Gilbert, Otto, Custos der Univ.-Bibliothek und Docent für alte Geschichte zu Göttingen, **Geschichte und Topographie der Stadt Rom im Altertum.** Erste Abteilung. [IV u. 368 S.] gr. 8. geh. n. ℳ 6.—

Ilberg, Ioannes, **studia Pseudippocratea.** Dissertatio inauguralis quam ad summos in philosophia honores ab amplissimo philosophorum ordine Lipsiensi rite impetrandos scripsit. [64 S.] gr. 8. geh. n. ℳ 1.20.

Koch, Dr. Ernst, Gymnasialdirektor zu Birkenruh bei Wenden (Livland), **kurzgefaßte griechische Schulgrammatik.** Erster Teil: Laut- und Formenlehre. [X u. 143 S.] gr. 8. geh. n. ℳ. 1.20.

Meißner, Dr. Karl, Professor am Herzogl. Karlsgymnasium zu Bernburg, **kurzgefaßte lateinische Synonymik** nebst einem Antibarbarus. Für den Schulgebrauch bearbeitet. [IV u. 49 S.] gr. 8. kart. ℳ 1.—

Peipers, Dr. David, philosophiae in universitate Gottingensi prof. e. o., **ontologia Platonica.** Ad notionum terminorumque historiam symbola. [XIV u. 606 S.] gr. 8. geh. n. M. 14.—

Richter, Oberlehrer **Gottlob, Beitrag zum Gebrauch des Zahlwortes im Lateinischen.** 1. Theil: Gebrauch des Livius. (Programm des Grofsherzoglichen Gymnasiums zu Oldenburg. Ostern 1880.) [45 S.] 4. 1880. n. M. 1.20.

Schulze, Dr. Ernst, Direktor der Reformierten Kirchenschule zu St. Petersburg, **Adiumenta latinitatis.** Grundzüge des lateinischen Stils in Verbindung mit Übersetzungsstücken für die oberste Stufe des Gymnasiums. [VIII u. 238 S.] gr. 8. geh. n. M. 2.40.

Thiemann, C., Oberlehrer am Leibniz-Gymnasium zu Berlin, **Wörterbuch zu Xenophons Hellenica mit besonderer Rücksicht auf Sprachgebrauch und Phraseologie.** Für den Schulgebrauch bearbeitet. [IV u. 112 S.] gr. 8. geh. M. 1.50.

Wex, Jos., kgl. bayr. Studienlehrer, **die Metra der alten Griechen und Römer im Umrifs erklärt und übersichtlich dargestellt.** Zweite Bearbeitung. [IV u. 95 S.] gr. 8. geh. M. 1.50.

Wlastoff, Georges, Prométhée, Pandore et la légende des siècles. Essai d'analyse de quelques légendes d'Hésiode. [IV u. 242 S.] Petersburg 1883. geh. n. M. 6.—

Bibliotheca scriptorum Graecorum et Romanorum Teubneriana.

Aristotelis quae feruntur Magna Moralia. Recognovit FRANCISCUS SUSEMIHL. [XX u. 126 S.] 8. geh. M. 1.20.

Eclogae poetarum Gaecorum. Scholarum in usum composuit HUGO STADTMÜLLER. [XXIV u. 434 S.] 8. geh. M. 2.70.

Historicorum Romanorum fragmenta collegit disposuit recensuit HERMANNUS PETER. [XXVIII u. 428 S.] 8. geh. M. 4.50.

Xenophontis institutio Cyri. Recensuit et praefatus est ARNOLDUS HUG. Editio maior. [C u. 344 S.] 8. geh. M. 1.50.

—— —— Editio minor. [XII u. 344 S.] 8. geh. M. —.90.

Schulausgaben griechischer und lateinischer Klassiker mit deutschen Anmerkungen.

Livi, Titi, ab urbe condita liber XXIII. Für den Schulgebrauch erklärt von E. WÖLFFLIN und F. LUTERBACHER. [IV u. 100 S.] gr. 8. geh. M. 1.20.

Neuere Sprachen.

Havestadt, Bernhardus, Chilidúgu sive tractatus linguae Chilensis. Editionem novam immutatam curavit Dr. JULIUS PLATZMANN. 2 voll. [XVIII u. 952 S. mit mehreren Vollbildern, 8 Seiten Noten in Lichtdruck und 1 Landkarte in Lichtdruck.] 8. geh. n. M. 36.—

Liebe, Dr. **Otto,** Professor am Königl. Gymnasium zu Chemnitz, **Übersetzungsaufgaben zur Einübung der französischen Grammatik.** [XIII u. 92 S.] gr. 8. geh. n. M. 1.20.

B. Fortsetzungen.

Euripidis fabulae, edidit RUDOLFUS PRINZ. Vol. I. Pars III. Hecuba. [VIII u. 56 S.] gr. 8. geh. n. M. 1.60.

Jahrbücher, neue, für Philologie und Pädagogik. Herausgeg. von Dr. ALFRED FLECKEISEN und Dr. HERMANN MASIUS. 127. u. 128. Band. 1883. 7—12. Heft. Jährlich 12 Monatshefte. gr. 8. n. M. 30.—

Plauti, T. Macci, comoediae. Recensuit instrumento critico et prolegomenis auxit FRIDERICUS RITSCHELIUS sociis operae adsumptis GUSTAVO LOEWE, GEORGIO GOETZ, FRIDERICO SCHOELL. Tomi II fasciculus IV: Stichus. Recensuit FRIDERICUS RITSCHELIUS. Editio altera a GEORGIO GOETZ recognita. [XVI u. 111 S.] gr. 8. geh. n. M. 3.60.

Servii Grammatici qui feruntur in Vergilii carmina commentarii. Recensuerunt GEORGIUS THILO et HERMANNUS HAGEN. Vol. II fasc. I. **In Aeneidos libros VI—VIII commentarii.** Recensuit GEORGIUS THILO. [II u. 306 S.] gr. 8. geh. n. M. 10.—

Bibliotheca scriptorum Graecorum et Romanorum Teubneriana.

Poetae latini minores. Recensuit et emendavit AEMILIUS BAEHRENS. Volumen V. (Schlufs.) [446 S.] 8. geh. M. 4.20.

Schulausgaben griechischer und lateinischer Klassiker mit deutschen Anmerkungen.

Sophokles. Für den Schulgebrauch erklärt von GUSTAV WOLFF. Fünfter Teil: **Oidipus auf Kolonos,** von LUDWIG BELLERMANN. [VI u. 202 S.] gr. 8. geh. M. 1.50.

C. Neue Auflagen.

Autenrieth, Dr. **Georg,** Rektor und Professor am Gymnasium zu Zweibrücken, **Wörterbuch zu den Homerischen Gedichten.** Für Schüler bearbeitet. Mit vielen Holzschnitten und zwei (lith.) Karten. Vierte verbesserte Auflage. [XVI u. 362 S.] gr. 8. geh. M. 3.—

Böhmes, Dr. **Gottfried, Aufgaben zum Übersetzen ins Griechische** für die oberen Gymnasialklassen. Achte, teils verkürzte, teils vermehrte Auflage von G. STIER, herzogl. anhaltischem Gymnasialdirektor. [XII u. 336 S.] gr. 8. geh. M. 2.70.

Heinichen, Friedrich Adolph, Dr. der Phil. und Lic. der Theologie, Gymnasialprorector a. D. und Professor, **lateinisch-deutsches und deutsch-lateinisches Schulwörterbuch.** Zweiter Teil. A. u. d. T.: Deutsch-lateinisches Schulwörterbuch mit synonymischen und stilistischen, insbesondere antibarbaristischen Bemerkungen. Vierte, umgearbeitete und vielfach verbesserte Auflage, bearbeitet von Dr. A. DRAEGER, Direktor des königl. Gymnasiums zu Aurich. [X u. 866 S.] Lex.-8. geh. n. M. 5.—

Siebelis, Dr. **Johannes,** Professor am Gymnasium zu Hildburghausen, **Tirocinium poeticum.** Erstes Lesebuch aus lateinischen Dichtern. Zusammengestellt und mit kurzen Erläuterungen versehen Vierzehnte Auflage, besorgt von Dr. RICHARD HABENICHT, Professor am Gymnasium i. Plauen i. V. [VIII u. 91 S.] gr. 8. geh. M. —.75.

Wesener, Dr. P., griechisches Elementarbuch, zunächst nach den Grammatiken von Curtius und Koch. Erster Teil: das Nomen und das regelmäßige Verbum auf ω nebst einem systematisch geordneten Vokabularium. Zehnte Aufl. [113 S.] gr. 8. geh. M. —.90.

Bibliotheca scriptorum Graecorum et Romanorum Teubneriana.

Homeri Odyssea edidit GUILELMUS DINDORF. Editio quinta, quam curavit C. HENTZE. 2 partes. 8. geh. M. 1.50.

Einzeln jeder Teil à M. —.75.

Pars I. Odysseae I—XII [XXIV u. 204 S.] Pars II. Odysseae XIII—XXIV [VI u. 194 S.]

Schulausgaben griechischer und lateinischer Klassiker mit deutschen Anmerkungen.

Anthologie aus den Lyrikern der Griechen. Für den Schul- und Privatgebrauch erklärt und mit litterarischen Einleitungen versehen von Dr. E. BUCHHOLZ. Zweites Bändchen, die melischen und chorischen Dichter enthaltend. Dritte gänzlich umgearbeitete Auflage. [IV u. 220 S.] gr. 8. geh. M. 1.80.

Ciceros Rede über das Imperium des Cn. Pompejus. Für den Schul- und Privatgebrauch herausgegeben von FR. RICHTER. Dritte umgearbeitete Auflage von ALFRED EBERHARD. [76 S.] gr. 8. geh. M. —.60.

Herodotos. Für den Schulgebrauch erklärt von Dr. K. ABICHT, Direktor des Gymnasiums zu Ols. Dritter Band. Buch V und VI. Dritte verbesserte Auflage. [IV u. 224 S.] gr. 8. geh. M. 1.80.

Homers Ilias. Für den Schulgebrauch erklärt von J. LA ROCHE, Direktor des k. k. Staatsgymnasiums in Linz. Teil I. Gesang I—IV. Dritte vermehrte und verbesserte Auflage. XLIII u. 188 S.] gr. 8. geh. M. 1.50.

Lucians ausgewählte Schriften. Für den Schulgebrauch erklärt von Dr. KARL JACOBITZ. Zweites Bändchen: Die Totengespräche. Ausgewählte Göttergespräche. Der Hahn. Zweite, mehrfach berichtigte Auflage. [150 S.] gr. 8. geh. M. 1.20.

II.

Pädagogik. Deutsche Schulbücher.

(Mathematische Lehrbücher siehe III.)

A. Fortsetzungen.

Zeitschrift für weibliche Bildung in Schule und Haus. Zentral-Organ für das deutsche Mädchenschulwesen. Herausgegeben von Richard Schornstein, Direktor der städtischen höheren Töchterschule und Lehrerinnen-Bildungsanstalt zu Elberfeld. Elfter Jahrgang. 1883. Heft 7—12. Juli — Dezember. Jährlich 12 Hefte. Halbjährlich n. M. 6.—

B. Neue Auflagen.

Stohn, Dr. Hermann, Lehrbuch der deutschen Litteratur für höhere Mädchenschulen u. Lehrerinnen-Bildungsanstalten. Dritte, verbesserte Auflage. [VIII u. 194 S.] gr. 8. geh. M. 2.40.

III.

Mathematik, technische und Naturwissenschaften.

A. Neuigkeiten.

Graefe, Dr. Friedrich, Vorlesungen über die Theorie der Quaternionen mit Anwendung auf die allgemeine Theorie der Flachen und der Linien doppelter Krümmung. [IV u. 164 S. mit Figuren im Text.] gr. 8. geh. n. M. 3.60.

Hess, Dr. Edmund, a. o. Professor an der Universität Marburg, **Einleitung in die Lehre von der Kugelteilung** mit besonderer Berücksichtigung ihrer Anwendung auf die Theorie der gleichflächigen und der gleicheckigen Polyeder. Mit sechzehn lithographierten Tafeln. [X u. 476 S.] gr. 8. n. M. 14.—

Hoffmann, Prof. Dr. Gustav, Leitfaden für den physikalischen Unterricht in Lehrerinnenseminaren und höheren Töchterschulen. Mit Figuren im Text. [X u. 132 S.] gr. 8. In Leinwand geh. n. M. 2.—

Holzmüller, Dr. G., einige Aufgaben der darstellenden Geometrie und der Kartographie, die mit der Theorie der isogonalen Verwandtschaften zusammenhängen. [27 S. mit 2 lithogr. Tafeln.] gr. 8. geh. M. —.80.

Jahrbuch des königl. sächs. meteorologischen Institutes 1883. Erste Lieferung. Enthaltend: Abteilung I. Bogen 1 bis 17. Abtheilung II. Bogen 1 bis 5. gr. 4. geh. n. M. 10.— (In Kommission.)

Das Jahrbuch besteht aus drei Abteilungen, deren jede besonders paginiert wird, und erscheint in 3—4 Lieferungen jährlich.

Milinowski, A., Oberlehrer am Gymnasium zu Weifsenburg i. E., **elementar-synthetische Geometrie der gleichseitigen Hyperbel.** Mit vielen Figuren im Text. [X u. 135 S.] gr. 8. geh. n. M. 3.60.

Neumann, Dr. Carl, Professor der Mathematik an der Universität Leipzig, **hydrodynamische Untersuchungen,** nebst einem Anhange über die Probleme der Elektrostatik und der magnetischen Induction. [XL u. 320 S.] gr. 8. geh. n. M. 11.20.

Quitzow, Wilhelm Adolf, Lehrer an der Realschule zu Güstrow a. D., **das Kopfrechnen in systematischer Stufenfolge.** [VI u. 250 S.] gr. 8. geh. n. M. 3.—

Streintz, Dr. Heinrich, a. o. Professor der mathematischen Physik an der Universität Graz, **die physikalischen Grundlagen der Mechanik.** [XII u. 112 S.] gr. 8. geh. n. M. 3.60.

Tumlirz, Dr. O., Privatdocent der Physik an der deutschen Universität in Prag, **die elektromagnetische Theorie des Lichtes.** [VIII u. 158 S. mit in den Text gedruckten Figuren.] gr. 8. geh. n. M. 3.60.

B. Fortsetzungen.

Annalen, mathematische. Unter Mitwirkung der Herren Prof. P. GORDAN zu Erlangen, Prof. C. NEUMANN zu Leipzig, Prof. K. VONDERMÜHLL zu Leipzig gegenwärtig herausgegeben von Prof. FELIX KLEIN zu Leipzig und Prof. ADOLF MAYER zu Leipzig. XXII. Band. 2—4. Heft. gr. 8. Preis für den Band von 4 Heften n. M. 20.—

Henrici, J., Professor am Gymnasium zu Heidelberg, und **P. Treutlein,** Professor am Gymnasium zu Karlsruhe, **Lehrbuch der Elementargeometrie.** Dritter Teil. Lage und Gröfse der stereometrischen Gebilde. Abbildungen der Figuren einer Ebene auf eine zweite (Kegelschnitte). Pensum für Prima. Mit 134 Figuren in Zinkographie. [VIII u. 194 S.] gr. 8. geh. n. M. 2.80.

Hochheim, Dr. Adolf, Professor, **Aufgaben aus der analytischen Geometrie der Ebene.** Heft II. **Die Kegelschnitte.** Abteilung I. 2 Teile. gr. 8. geh. n. M. 2.80.

A. Aufgaben. [IV u. 76 S.] n. M. 1.20.
B. Auflösungen. [93 S.] n. M. 1.60.

Jahrbuch des Sächsischen Ingenieur- und Architekten-Vereins. Herausgegeben vom Verwaltungsrathe des Vereins, redigirt von P. BACH, Direktions-ingenieur. II. Jahrgang. 1883. 1. Heft. gr. 4. Preis für den Jahrgang von 4 Heften n. M. 14.—

Der II. Jahrgang erscheint nur in zwei Heften, worauf das Jahrbuch eingeht. Preis dieser 2 Hefte n. M. 7.—

Prix, Ernst, Oberlehrer an der Königl. Realschule I. O. zu Annaberg, **Elemente der darstellenden Geometrie.** Zweiter Teil. **Schnitte von ebenen und krummen Flächen. Schiefwinklige und axonometrische Projektionen. Centralprojektion.** Mit in den Text gedruckten Figuren. [IV u. 120 S.] gr. 8. geh. n. ℳ 2.—

Zeitschrift für Mathematik und Physik. Herausgegeben unter der verantwortlichen Redaktion von Dr. O. Schlömilch, Dr. E. Kahl und Dr. M. Cantor. 28. Jahrg. 1883. 4—6. Heft. gr. 8. Preis für den Jahrgang von 6 Heften n. ℳ 18.—

Zeitschrift für mathematischen und naturwissenschaftlichen Unterricht. Ein Organ für Methodik, Bildungsgehalt und Organisation der exakten Unterrichtsfächer an Gymnasien, Realschulen, Lehrerseminarien und höheren Bürgerschulen. (Zugleich Organ der mathematisch-naturwissenschaftlich-didaktischen Sektionen der Philologen-, Naturforscher- und allgemeinen deutschen Lehrer-Versammlung.) Herausgegeben von J. C. V. Hoffmann. Vierzehnter Jahrgang. 1883. 5—8. Heft. gr. 8. Preis für den Jahrgang von 8 Heften n. ℳ 12.—

C. Neue Auflagen.

Barden, Dr. E., methodisch geordnete Aufgabensammlung, mehr als 8000 Aufgaben enthaltend, über alle Teile der Elementar-Arithmetik für Gymnasien, vorzugsweise Realgymnasien und Oberrealschulen. Elfte, um einen neuen Abschnitt vermehrte Auflage. [XIV u. 330 S.] gr. 8. geh. ℳ 2.70

Bardey, Dr. Ernst, algebraische Gleichungen nebst den Methoden zu ihrer Auflösung. Dritte, revidirte und abermals stark vermehrte Auflage. [VIII u. 378 S.] gr. 8. geh. n. ℳ 6.80.

Fiedler, Dr. Wilhelm, die darstellende Geometrie in organischer Verbindung mit der Geometrie der Lage. Dritte erweiterte Auflage. I. Theil. A. u. d. Titel: Die Methoden der darstellenden Geometrie und die Elemente der projectivischen Geometrie. Für Vorlesungen und zum Selbststudium. [XXVI u. 376 S. mit vielen Figuren im Text und 6 lithogr. Tafeln.] gr. 8. geh. n. ℳ 8.40.

Diese neue Auflage erscheint in drei Teilen, von denen jeder ein selbständiges Ganzes mit Separattitel bildet. Der II. Teil erscheint a. u. d. T.: Die darstellende Geometrie der krummen Linien und der Flächen, der III. Teil u. d. T.: Die construirende und analytische Geometrie der Lage.

Fort, O., und O. Schlömilch, Lehrbuch der analytischen Geometrie. Erster Teil: **Analytische Geometrie der Ebene** von O. Fort, weil. Professor am kgl. sächs. Polytechnikum zu Dresden. Mit in den Text gedruckten Holzschnitten. [VIII u. 260 S.] gr. 8. geh. n. ℳ 4.—

Kirchhoff, Dr. Gustav, Professor der Physik an der Universität zu Berlin, **Vorlesungen über mathematische Physik.** Mechanik. Dritte Auflage. [VIII u. 465 S.] gr. 8. geh. n. ℳ 13.—

Schlömilch, Dr. Oskar, Geh. Schulrat im Königl. Sächsischen Kultusministerium, **Grundzüge einer wissenschaftlichen Darstellung einer Geometrie des Maſses.** Ein Lehrbuch. Zweites Heft: **Ebene Trigonometrie.** Sechste Auflage. Mit in den Text gedruckten Holzschnitten. [VI u. 97 S.] gr. 8. geh. n. ℳ 1.60.

Wüllner, Dr. Adolph, Professor der Physik an der Königl. technischen Hochschule zu Aachen, **Lehrbuch der Experimentalphysik.** Zweiter Band. Die Lehre vom Licht. Vierte vielfach umgearbeitete und verbesserte Auflage. [VIII u. 701 S. mit zahlreichen Figuren im Text und 3 lithogr. Tafeln.] gr. 8. geh. n. ℳ 10.—

IV.
Theologie.
A. Neuigkeiten.

Casualpredigten in Beiträgen namhafter Geistlichen der evangelisch-lutherischen Kirche Deutschlands, herausgegeben von Gustav Leonhardi, Licentiaten der Theologie und Pfarrer zu Zichaitz. Zweite Sammlung. Erstes Heft: Erntefestpredigten. Auch unter dem Titel: Das Feld ist weiß zur Ernte. Erntefestpredigten in Beiträgen namhafter Geistlichen der evangelisch-lutherischen Kirche Deutschlands. [VIII u. 80 S.] gr. 8. geh. ℳ 1.—

—— Zweites Heft: Kirchweihpredigten. Auch unter dem Titel: Mein Haus ist ein Bethaus. Kirchweihpredigten in Beiträgen namhafter Geistlichen der evangelisch-lutherischen Kirche Deutschlands. [VIII u. 94 S.] gr. 8. geh. ℳ 1.—

Gesangbuch für die evangelisch-lutherische Landeskirche des Königreichs Sachsen. Herausgegeben von dem evangelisch-lutherischen Landeskonsistorium im J. 1883. Große Ausgabe. [XX u. 764 S.] 8. roh. bar. ℳ 1.50 (In Kommision.)

Meier, Dr. Ernst Julius, Superintendent und Consistorialrath, **Luther der deutsche Paulus.** Predigt am Luthertage, den 11. November 1883 in der Frauenkirche zu Dresden gehalten. [20 S.] gr. 8. geh. ℳ —.30.

B. Fortsetzungen.

Pastoralblätter für Homiletik, Katechetik und Seelsorge. In Verbindung mit mehreren Geistlichen herausgegeben von G. Leonhardi und C. Zimmermann, evangel. lutherischen Pfarrern im Königreiche Sachsen. Neue Folge der praktisch theologischen Zeitschrift: „Gesetz und Zeugnis". Dreizehnter Band (der ganzen Reihe: Fünfundzwanzigster Band). 1883. Heft 7—12. Juli — Dezember. gr. 8. Jährlich 12 Hefte. Abonnementspreis halbjährlich n. ℳ 4.80, mit katechetischem Beiblatt n. ℳ 5.60.

Katechetische Vierteljahrsschrift für Geistliche und Lehrer. Ein Beiblatt der Pastoralblätter für Homiletik, Katechetik und Seelsorge. Herausgegeben von G. Leonhardi und C. Zimmermann. Neunzehnter Jahrgang. 1883. gr. 8. 3. u. 4. Heft. Jährlich 4 Hefte n. ℳ 3.60.

V.
Heilkunde.

Jahrbuch für Kinderheilkunde und physische Erziehung. Herausgegeben von Widerhofer, L. M. Politzer, A. Steffen und B. Wagner. Neue Folge. XX. Band. 2—4. Heft. gr. 8. Preis für den Band von 4 Heften n. ℳ 10.40.

VI.
Litteraturgeschichte. Geschichte.
Fortsetzungen.

Archiv für Litteraturgeschichte. Herausgegeben von Dr. Franz Schnorr von Carolsfeld, K. Bibliothekar in Dresden. XII. Band. 3. Heft. Preis für den Band von 4 Heften n. ℳ 14.—

Schnorr von Carolsfeld, Prof. Dr. Franz, K. Bibliothekar, **Katalog der Handschriften der Königl. öffentlichen Bibliothek zu Dresden.** Im Auftrage der Generaldirection der Königlichen Sammlungen für Kunst und Wissenschaft bearbeitet. Zweiter Band. (Enthaltend die Abtheilungen J—M.) [X u. 588 S.] gr. 8. geh. n. ℳ 15.—

VII.
Forstwissenschaft.

Heyer, weil. Dr. **Carl**, Professor der Forstwissenschaft an der Ludwigs-Universität zu Gießen, **die Waldertrags-Regelung.** Dritte Auflage, bearbeitet von Dr. Gustav Heyer, Geh. Regierungsrath und Professor der Forstwissenschaft an der Universität zu München. [XII u. 343 S. mit vielen Figuren im Text und 1 lithogr. Tafel.] gr. 8. geh. n. ℳ 6.—

Heyer, Dr. **Gustav**, Geh. Regierungsrath und Professor der Forstwissenschaft an der Universität zu München, **Anleitung zur Waldwerthrechnung.** Dritte verbess. Aufl. Mit einem Abriß der forstlichen Statik. [XVI u. 267 S.] gr. 8. geh. n. ℳ 6.—

VIII.
Musik.

Brambach, W., die Musiklitteratur des Mittelalters bis zur Blüthe der Reichenauer Sängerschule (500—1050 n. Chr.). [II u. 27 S. mit 1 lith. Tafel in Farbendruck.] gr. 4. geh. n. ℳ 2.—

Müller, Hans, die Musik Wilhelms von Hirschau. Wiederherstellung, Uebersetzung und Erklärung seines musiktheoretischen Werkes. [XXIV u. 85 S. mit 4 lithogr. Tafeln in Farbendruck.] gr. 4. geh. n. ℳ 8.—

Oscar II., König von Schweden und Norwegen, **Festreden** gehalten in den Jahren 1864 bis Ende 1871 in der Königl. Schwedischen Musikalischen Akademie von deren derzeitigem hohen Präses, dem damaligen Prinzen Oskar Fredrik, nunmehrigem Protektor der Akademie. Mit Allerhöchster Autorisation übersetzt von Emil Jonas. [VI u. 130 S.] 8. (Mit dem Bildnis Sr. Majestät des Königs in Lichtdruck.) geh. n. ℳ 3.60.

Reichardt, Bernhard, vollständiges Präludienbuch zunächst zu dem Choralbuch für die evangelisch-lutherische Landeskirche Sachsens. Eine Auswahl kirchlich würdiger und leicht ausführbarer Orgelsätze aus Compositionen bewährter Meister des Choralspiels und aus eignen Arbeiten zusammengestellt im Jahre 1883. [148 S.] qu. 4. geh. n. ℳ 4.40; geb. in Halbfranz n. ℳ 5.60.

IX.
Jugendschriften.

Rüstig, Sigismund, der Bremer Steuermann. Ein neuer Robinson, nach Kapitän Marryat frei für die deutsche Jugend bearbeitet. Achtzehnte Auflage. (In neuer Orthographie.) [XII u. 381 S. mit vielen Text-Illustrationen in Holzschnitt u. einem Plane der Insel.] 8. geb. ℳ 2.40.

X.
Vermischtes.

Jahrbuch, statistisches, der höheren Schulen Deutschlands, Luxemburgs und der Schweiz. Neue Folge von Mushackes Schulkalender II. Teil. Nach amtlichen Quellen bearbeitet. IV. Jahrgang. (In 2 Abteilungen.) 16. Erste Abteilung, das Königreich Preufsen enthaltend. [XLIV u. 212 S.] Zweite Abteilung, die deutschen Staaten (aufser Preufsen), Luxemburg und die Schweiz enthaltend. [IV u. 336 S.] In 1 Band brosch. n. ℳ 3.60, in Leinwandkarton in 1 Band, oder in 2 Abteilungen, geb. n. ℳ 4.40.

Richter, Paul Emil, Bibliothekar an der kgl. öffentl. Bibliothek zu Dresden, **Adressbuch** der Professoren, Docenten und Lectoren der Universitäten und technischen Hochschulen Deutschlands, Deutsch-Österreichs, der Schweiz und der Ostsee-Provinzen. October 1883. [IV u. 158 S.] 16. kart. n. ℳ 2.—

Druck von B. G. Teubner in Leipzig.

Ovidius Naso, P., ex iterata R. Merkelii recognitione. Vol. III. Tristia. Ibis. Ex Ponto libri. Fasti. [XLI u. 355 S.] 8. geh. *M.* 1.—

Daraus besonders abgedruckt:

——— tristium libri V ex iterata R. Merkelii recognitione. [102 S.] 8. geh. *M.* —.45.

——— fastorum libri VI ex iterata R. Merkelii recognitione. [143 S.] 8. geh. *M.* —.60.

Platonis Cratylus Theaetetus. Post Carolum Fridericum Hermannum recognovit Martinus Wohlrab. (Platonis opera. No. II.) [202 S.] 8. geh. *M.* —.90.

Plotini Enneades. Praemisso Porphyrii de vita Plotini deque ordine librorum eius libello edidit Ricardus Volkmann. Vol. II. [LVI u. 524 S.] 8. geh. *M.* 5.40.

Diese Sammlung wohlfeiler Textausgaben ist in stetiger Fortbildung begriffen. Namentlich werden auch die in Schulen gelesenen Autoren von Zeit zu Zeit in neuen kritisch revidierten Ausgaben hergestellt. Die Preise der Bibliotheca Teubneriana, insbesondere der Schulautoren werden auch ferner die billigsten sein.

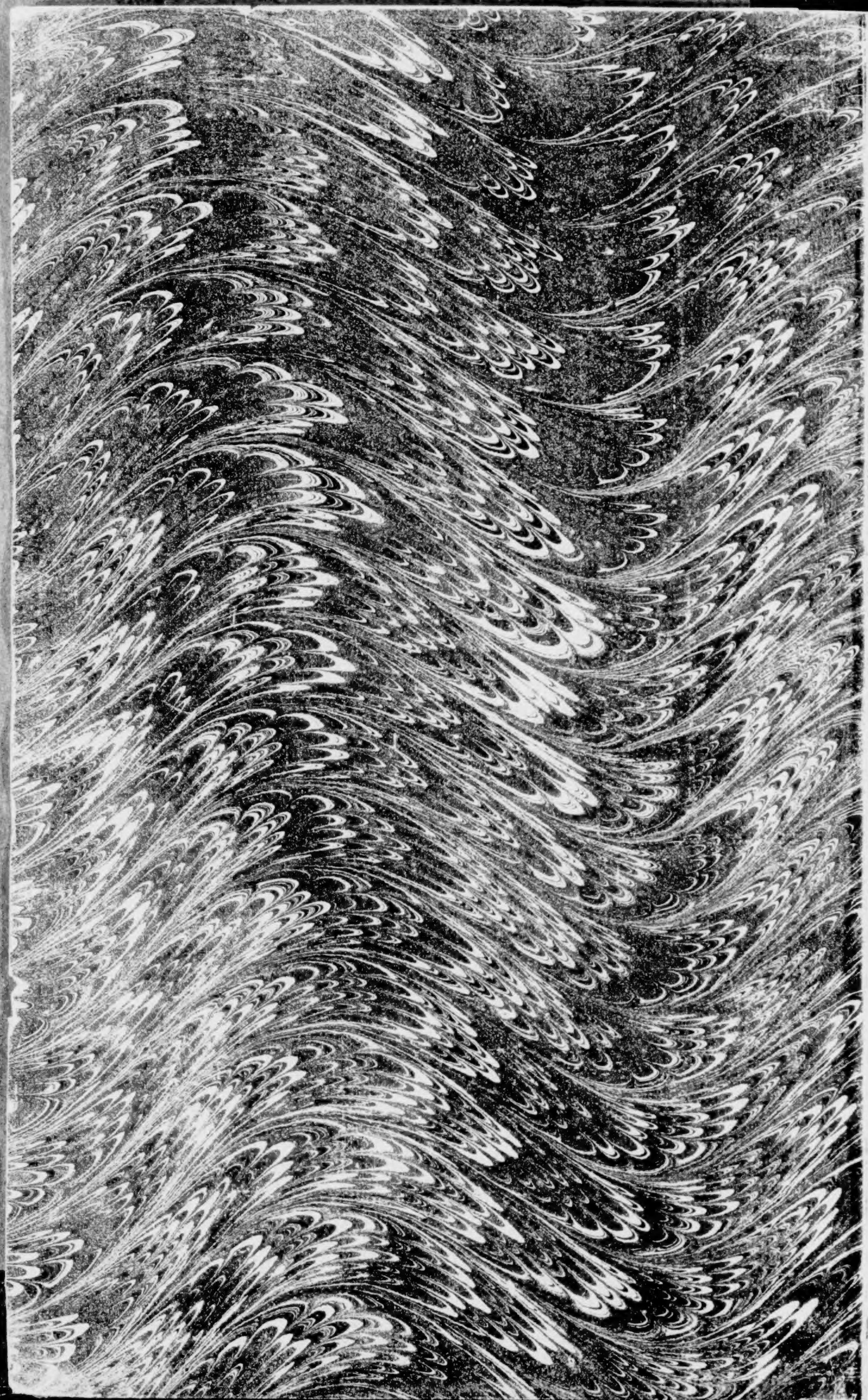
Schulausgaben griechischer und lateinischer Klassiker mit deutschen Anmerkungen.

Ciceros divinatio in Qu. Caecilium. Für den Schulgebrauch herausgegeben von Fr. Richter. In zweiter Auflage neu bearbeitet von Alfred Eberhard. [IV u. 54 S.] gr. 8. geh. *M.* —.45.

Herodotos. Für den Schulgebrauch erklärt von Dr. K. Abicht, Direktor des Gymnasiums zu Öls. Erster Band. Erstes Heft: Buch I. Nebst Einleitung und Übersicht über den Dialekt. Vierte Auflage. [X u. 234 S.] gr. 8. geh. *M.* 1.80.

Homers Odyssee. Für den Schulgebrauch erklärt von Dr. Karl Friedrich Ameis, Professor und Prorektor am Gymnasium zu Mühlhausen in Thüringen. Zweiter Band. Erstes Heft. Gesang XIII—XVIII. Siebente berichtigte Auflage besorgt von Dr. C. Hentze, Oberlehrer am Gymnasium zu Göttingen. [IV u. 182 S.] gr. 8. geh. *M.* 1.35.

——— Ilias. Für den Schulgebrauch erklärt von Karl Friedrich Ameis. II. Band. Viertes Heft. Gesang XXII—XXIV. Bearbeitet von Dr. C. Hentze. [150 S.] gr. 8. geh. *M.* 1.50.

0021124345

